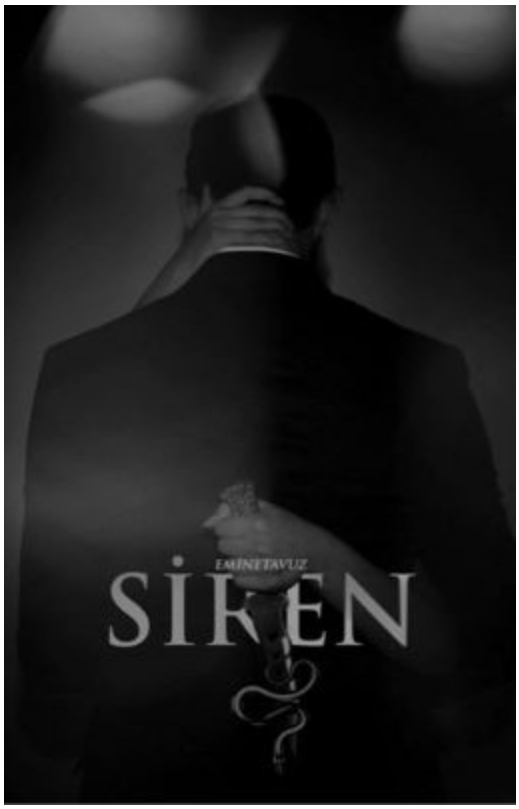

EMİNE TAVUZ
SİKEN

EMİNE TAVUZ
SİREN

SİREN

Emine Tavuz.

Published: 2024

SİREN.

Yayımladığım tarih: 25.03.2023

Okuduğunuz tarih:

Merhaba canımın içleri!

Uzun süre sonra yeni bir hikâyeye başlamanın heyecanıyla yazıyorum bu satırları. Hikâyelerimi okuyanlarınız bilir, bir süredir Wattpad'e aktif bölüm atmıyorum. Birçok hikâyemi de neredeyse tamamlamış durumdayım, o yüzden bir buçuk senedir zihnimde tuttuğum hikâyeyi yazmanın vakti geldi. Bu kez diğer hikâyelerimden farklı bir kurgu planladım, yazmak için de çok çok çok heyecanlıyım. Wattpad'de yazıyor olmamın en sevdiğim yönü yayımladığım bölümlere verdiğiniz tepkileri direkt görebilmek. Bu yüzden okurken sizlerin de neler hissettiğini, düşündüğünü öğreneceğim için seviniyorum.

Hikayeye başlayanlar burada olduğunu yazabilir mi? Bu hikâyenin sonunda hâlâ burada olacak mısınız, merak ediyorum çünkü.

Yorumlarınızı ve oylarınızı beklerim. Adettendir :)

Ruhunuza dokunma dileğiyle. Keyifli okumalar.

SİREN

Bazı insanlar istediklerine sahip olamadığında bir trajediye sebep olurlar.

İtalya, Sicilya.

Yaşanacak olanlardan üç buçuk yıl önce.

Ailem, en iyi üniversitelerden diploma almış gangsterlerden oluşuyordu. O akşam hepsi yemek masamızın etrafını sarmıştı. Neredeyse on yıldır yetişkin olan üç abim de bu gece tatları hiç kaçmayacakmış gibi görünen neşeli bir ruh haliyle dedeme takılıyordu. Dedem yalnızca noel akşamları evimize gelirdi. Papaz olduğu için, evimiz onun için bir günah yuvasıydı.

Birazdan aklımı kaçırdığımı düşünecek olan ailemin yüzlerine sırasıyla baktım. Gömleklerini her zaman boğazına kadar ilikleyerek beni güldüren dedim artık çok yaşlıydı. Hepimiz ölmesini bekliyorduk. Bu, öyle olmasını istediğimiz için değil, hasta olduğu ve bu muhtemelen

yakında gerçekleşeceği içindi. Ailem olayları duygusal değil de serinkanlı karşıladığı için, abilerim bunun üzerine sayısız espri yapabilirdi. Babam, dedem onu hiç sevmediği için bu akşam konuşmalara pek dahil olmuyordu. Dedemin tam karşısındaki, kaliteli cilalanmış sandalyede oturuyordu. En büyük abim, kalbini kaptırdığı yengemle beraber yan yana oturmuş, sessizce yemek yiyordu. Ortancı abim Dante, bu akşam bize misafir olmuş arkadaşıyla konuşuyordu. Yaşı bana en yakın olan abim Noah'sa, yumuşak bir gülümsemeyle dedeme takılıyordu.

Her gün ahbaplarımızın bazıları ölür, bazıları öldürülür. Kanla yazılan kanla silinir. Her ölüm bir başkasının sebebidir. Güven, bizim gibi ailelerde yaşamaya devam etmenin en büyük garantisidir. Bu yüzden ailem birbirine çok güvenir. Asla yalan söylemez. Gelenekselci ve kuralcıyızdır. Her birimiz. Her gün ahbaplarımızın bazıları ölür, bazıları öldürülür. Bazılarını da biz öldürürüz. Çünkü masumlardan kazanç sağlanmaz, kurallarla alaycılık ölümü gerçek kılar.

"Artık bir hemşiresin Karmen, heyecan verici."

Ailemize, abime aşık olarak giren ve onunla evlenen yengem Angel'a baktım. Her zaman nazlı ve çekici görünür. Kızıl saçlarını dağıtmayı sever. Tatlı şekilde kıkırdayıp istediğini alana kadar sana cilve yapar. Ailem için fazla duygusal ve neşeli de olsa onu seviyordum. Aileden biriydi. Ve ben de artık onun da dediği gibi ailemin diplomalı gansterlerinden birisiydim.

"Evet," dedi abimin arkadaşı. Bana bir kez bile bakmadan. Masada, birisini öldürüp de gelmiş gibi gerginlikle oturuyordu. "Abinler çok sık yaralanıyor, artık bir hemşireleri var."

Noah konuşmanın farkına varınca yüzünü bu tarafa çevirip bana gurur dolu baktı. "Nasıl bir mezuniyet hediyesi istersin kardeşim?"

"Her şeye sahip," dedi en büyük abim Salvador.

Ailemin karşısında çok fazla küstah görünmemeye özen göstererek, "Bir bebek arabası güzel olabilir," dedim.

Kalbimin gergin atışları, ortaya koyduğum gerçekten bir saniye sonra artmaya başladı. Masadaki çatal bıçak sesleri hızlı biçimde kesilirken babamın ve abilerimin bakışları bana doğru yöneldi. Abimin arkadaşı elindeki çatalı tabağına düşürüp ailemden sadece birkaç saniye sonra bana döndü. Onunla göz göze durduktan sonra aileme dönüp, "Hamileyim," dedim.

"Karmen?" Dedi dedem hayal kırıklığıyla.

"Üzgünüm dede, hoş karşılamayacaksın ama gerçek."

Beyaz mendil babamın hızlı atışıyla tabağına düştü ve ağır sandalyesini iterek kalktığında, vücudumu hareket ettirip derhal sandalyemi ittirdim. Gözlerim ve bacaklarımla, yemek masasından hiçbir şey demeden uzaklaşan babamı takip ederken, Noah'ın da korkuyla sandalyesini ittiğini gördüm. Yanlarından geçmek üzereyken endişe ve şok olmuş gözlerini gözlerime çevirip elimi tutmak istedi ama kafamı iki yana sallayarak abimin yanından geçtim.

Babamı, konuklarını ağırladığı çalışma masasına kadar takip ederken, Salvador'un, babamın onu duymayacağı mesafeden bağırmaya başladığını duydum.

En büyük abim en zor olanıydı.

Babamın girmem için açık bıraktığı büyük çalışma odasından içeriye girdim ve acı bir kahve rengindeki ağır kapıyı kapattım. Arkamı dönüp, avizenin loş ışığını takip ederken doğrudan karşıma bakıyordum. Vücudumu saran siyah triko elbisemin nemini hissediyordum, küt şeklini verdiğim saçlarımın dipleri geçen her saniyede daha fazla terliyordu. Kendimi, sık sık gergin konuşmaların içinde bulurdum fakat ailemin karşısında hiçbir zaman haddimi aşmış görünmemiştim.

"Kızım, otur."

Babamın, masasının karşısına koyduğu alçak deri koltuğa bakıp iki adım daha attım ve koltuğun ortasına, tam babamın karşısına oturup ellerimle koltuğun iki yanını tuttum. Ellerimin deriyi kavrayışındaki o rahatsız edici ses, babamla ikimizi aynı anda rahatsız etti ve ellerimin tutuşuna, bembeyaz olmuş parmak boğumlarına bakarak, "Bebek sözlünden mi?" Diye sordu.

"Hayır," dedim.

Babamın yüz ifadesine gerginlik oturdu, çenesini sert şekilde sıvazlayıp kafasını iki yana salladı. "Bu ne demek biliyor musun Karmen?"

"Biliyorum, o adamla evlenmemi istemişti..."

"Hayır," diye karşı çıktı babam, henüz cümlem bitmeden. Parmağıyla beni gösterdi. "Sen istedin. Geleneksel, sistematik bir evliliğin ailemizin çıkarları için daha iyi olacağını söyledin."

"Evet," diye kabullendim. "O Rusla evlenmeyi ben istedim." Bir de sarışın. Sarışınları sevmem bile.

"Ve sözünden iki ay sonra gelmiş hamile olduğunu söylüyorsun." Sandalyesiyle beraber masaya yaklaşıp çok kısık bir sesle, dişlerinin arasından konuştu. "Başkasıyla görüşüyorsan neden bu evliliği istedin Karmen? Aldatmak alçaklıktır, ne olursa olsun."

Kendimi küçük düşürdüğüm için duyduğum utanç ellerimin dahi tüm vücudumun sinirden kızarmasını sağladı. "Bir hata yaptım. Duygularıma yenik düştüm. Nişanı bozabiliriz, bebeğin babasını da hayatımdan çıkaracağım."

Babamın gözbebekleri büyüdü. Bu kadar güçsüz davrandığıma inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "O adamın haberi var mı hamile olduğundan?"

O korkağın gözleri gözlerimin önünden geçti. "Evet."

"Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

Babam sandalyesini hiddetli şekilde iterek yerinden bir daha kalktı ve gösterişsiz, sade odasında elini cebine koyarak volta atmaya başladı. "Babası kim?"

Babamın genelde ilk sorması gereken soruları neden daha sonra sorduğunu hiçbir zaman anlamamıştım. "Söylemek istemiyorum."

"İleriye gidiyorsun Karmen. Her şeyini hoş karşılayamam. Gerçekleri bilmeliyim ki, duygularını kullanan bu adama karşı önlemimi alayım."

"Abimler öğrenirse onu öldürür." Gözlerim babamın lacivert, Armani kazağının sardığı omuzlarındaydı. "Yemin ederim öldürürler baba."

Omzunun üzerinden bana döndü, bu kez gerçekten sinirliydi. "Kendine gel. Seni reddeden birisine acıma. Küçük düşmüş görünüyorsun."

"Ona acıyorum, fakat tahmin ettiğin sebeplerden ötürü değil." Ayağa kalkıp yanına ilerledim. "Beni geri isteyecek ama çok geç olacak. O günü görmek isterim."

"İşte şimdi alıştığım gibi konuşmaya başladın." Arkasını dönünce ellerini ceplerine koyup onun yanında kısa kalan vücudumu izledi, birkaç saniyenin ardından dümdüz karnıma baktı. "Az önceki korumasızlığın neydi öyle?" Bana doğru gelmeye başlayıp önümde

durdu ve kollarımdan tutarak beni silkeledi. "Kendine böyle davranılmasına nasıl izin verdin Karmen?"

"Beni sevdiğini düşündüm. " Bu cümleyi, inandığımı kabullenerek söylemek gururumu paramparça etti. "Duygularıma yenik düştüm. Üzgünüm."

Başımı ağır ağır okşadı babam. "Kimse senin duygularınla oynayamaz."

"Üstesinden geleceğim," dedim bir yerden komut almış gibi başımı sallayıp dururken.

"Sözlüne ihanet etmiş durumdasın. Bunu öğrendiklerinde..."

Babamın lafının arasına girerek, "Bebeği doğuracağım," dedim. Neden bilmiyorum sadece yapmak istiyorum. "Bir süre... İtalya'dan uzaklaşsam iyi olur baba."

Ben... nasıl anne olunur bilmiyorum. Ya ona bakamazsam? Ben daha önce bebek bile tutmadım, ya onu incitirsem? Ya onu incitirlerse?

Babam kafasını iki yana sertçe sallayıp, "Senden hiç ayrı kalmadım, asla da kalmam," dedi.

Bu kelimeleri duyunca sanki vücudumdaki iki kalp de çarptı ve ayaklarım beni babama yaklaştırdı. Ona eğilip yüzümü göğsüne yasladım. "Bu dünyanın onu incitmesini istemiyorum."

Babam başını eğip kafamı öptü. "Sen de bu dünyada doğdun ama asla incinmedin."

İç geçirdim. "Benim bir babam vardı, onun olmayacak."

Bu kez babamın dudaklarından çıkıp saçlarım arasına dağılan nefes öfke doluydu. "Bir ailesi olacak. Onu koruruz Karmen."

"Ben ihanet ettim baba. Beni koruman adil olmayacak." Kollarımı, çok sevdiğim şekilde beline sarıp ona daha sıkı sarıldım. "Lütfen karşı çıkma. Onu buradan uzakta doğurayım. Silah seslerinin olmadığı bir yerde."

"Dünyada öyle bir yer yok," dedi babam ve sonra beni bıraktı, kollarım yanıma düşerken bana arkasını dönüp ilerledi. Ev terlikleri ahşap zeminde izler bırakıyordu. Odada ilerledikçe gözümde küçülmeye başlamıştı. Önünde durduğu iki kapaklı dolabı açarak kasasının şifresini girdikten sonra alacağını aldı ve elinde pasaportumla geri dönüp masasına fırlattı. "Al, özgürsün."

Masaya doğru yaklaşıp elimi pasaporta uzattığımda, babam pasaportu almama izin vermeden elime dokunup gözlerime doğru

baktı. "Her anından, yaşadığın her nefesten beni haberdar edeceğine söz ver."

Düşünmeden, "Söz," dedim.

Ama tutmadım.

Babam elini çektiğinde pasaportu aldım ve yaklaşıp bir daha ona sarıldım. Alnım göğsünü eşeledi ve babamın şefkatli eli kafamı okşadı. Babamın bizi sevdiği kalabalık içinde asla göze çarpmazdı ama ailemizde, evimizde şefkatli davranırdı.

"Yüklü, nakit paraya ihtiyacın olacak. Senin için tahsil edeceğim."

Babama başımı salladım ve o beni bıraktığında geriye yürüdüm. Annem, ben doğduktan bir sene sonra ölmüştü ve hatırlayabildiğim tüm zamanlarımda yanımda abilerimle babam vardı. Beni Türk vaftiz annemle beraber büyütmüşlerdi. Güçlü birisi olmam için daha beş yaşındayken yumruk atmayı dahi öğretmişlerdi. Abilerim, onlar kadar yetkiye, güce, bilgiye sahip olmamdan hiç gocunmamışlardı. Şimdi, beni bu kadar sahiplenen insanlar olmadan yaşamımı nasıl sürdüreceğimi bilmiyordum. Ama yaşamın beni süründürmesine izin vermeyecek kadar da *kibirliydim.*

"Şimdi çık. Telefon görüşmesi yapmam lazım."

Babama başımı sallayıp çıkmak için odanın kapısına yöneldim. Abimlerle yaşayacağım yüzleşmenin gerginliği, dışarıya çıkarken vücudumda bir ağırlık taşıyormuşum hissi oluşturmuştu. Aile bağlarımız kuvvetli ve geleneksel olduğu için birbirimize karşı hesap sorma eğilimimiz çok gelişmişti.

Babama hediye gelen İsa tablosunun önünden geçerken kapıya kulak verdim. Bir ses duymuş değildim. Evimizin giriş katında bulunan oturma odasına girdiğimde, hâlâ dağınık duran yemek masasını gördüm, herkesin yemeği yarım kalmıştı. Kafam, ensemdeki bir ağrıyla beraber oturma grubuna dönünce Noah'ın sabırsızca odada turladığını gördüm. Salvador, bej renkli kanepeye oturmuş, Meksika'dan aldığı tekilayı, kristal bardakta içiyordu. Yengem onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu, muhtemelen onu işliyordu ama abim duyuyor gibi görünmüyordu. Dante, abimin karşısındaki koltukta, yanında arkadaşıyla beraber, yüzlerinde resmi bir ifadeyle oturuyordu. Kafa karışıklığı çıkarmış olmamla alakalı duyduğum küçük, şımarıkça hazzı derimin altına gömüp içeriye ilerlediğimde Noah başını kaldırıp beni

gördü ve süratle üzerime geldi. "Söylediklerin ne demek? Pasaportun neden elinde?"

"Dedem gitti mi?" Diye sordum.

Noah aceleci bir baş sallamayla, "Manastıra gitmek istedi, İsa İsa diye ah ediyordu kapıdan çıkarken," dedi ve dedeme duyduğum merak tam sönmeden konuştu. "Pasaport neden elinde diye sordum."

"Noah," dedim, gitme kararımı en zor karşılayacak kişinin o olduğunu biliyordum. "Hamile olduğum öğrenilmesin diye gitmeliyim."

"Zaten evleneceksiniz Karmen! Evliliği öne çekersiniz olur biter. Babam ne düşünerek bunu söyledi?"

"Bebek Mark'tan değil."

"Kimden?" Diyerek ayağa fırladı Salvador, bir sonraki hamlesi bana doğru yürümek oldu. "Karmen, sen sözlüsün, nasıl başkasının çocuğunu taşıdığını söylüyorsun?"

"Biri sana bir şey mi yaptı?" Dedi Noah, gözbebekleri bu varsayıma duyduğu öfkeyle büyüyordu. Nefes kesen acı.

"Hayır," dedim onun elini tutarak. "Kimse beni bir şeye zorlamadı abi." Yalnızca duygusal açıdan manipüle edilmesi kolay biriymişim.

"Bir sevgilin yok, görüştüğün yok," dedi Dante, sesindeki derin huzursuzluk ile şüphe gözlerimin ona kaymasını sağladı. "Meryem misin kızım sen? Gökten mi geldi bu bebek?"

Gözlerimi, bir saniyeliğine yanında sessizce oturan arkadaşına çevirdim.

"Dante, arkadaşını yolcu et," dedi Salvador, hemen hemen aynı saniyelerde. Gözlerini omuz hizasından abime ve arkadaşına çevirdiler. "Bu özel ve ailevi bir konu. Yalnız aileden olanları ilgilendirir."

Dante tartışmasız bir onayla beraber koltuktan kalktığında, arkadaşı Carlos'da Salvador'a anlayışlı gülümsemesini gönderip abimin arkasından ilerledi. Onlar çok uzaklaşmadan, "Carlos?" Diye seslendi Noah pürüzsüz bir uyarıcı tonlamasıyla. "Bu gece, kardeşim hakkında olanlarla ilgili hiçbir yerde konuşmayacaksın."

Carlos açık olan ve adeta havada yüzen tehdidi duyup, "İyi sır tutarım," dedi ve Dante'nin arkasından çıktı. Evet, bu akşam saatlerinde ben de öğrendim; iyi sır tutabildiğini.

Beni, bu durumun içinde yalnız bırakmasına duyduğum öfkeyi avutacak hiçbir şeye sahip değildim o an. Oturma odasını terk

ettiklerinde, "Nereye gideceksin?" Diye sordu Noah, gözbebekleri, gözlerinin içinde endişeyle hareket ediyordu. "Gitmen şart değil. Sözü atarız."

"Bizim yöntemlerimiz böyle değil," dedi Salvador, Noah'a. "Sıradan insanlarmışız gibi konuşma."

"Kardeşim ne hata yaparsa yapmış olsun, gitmesini istemiyorum." Noah elimden pasaporta davrandığında kendimi geriye çekerek pasaportu arkama sakladım. Hiddetli şekilde nefes alıp verirken dişlerini sıktı. "Karmen, aileni bırakacak mısın?"

Yanımıza geri dönen Dante, "Kaç haftalık?" Diye sordu. Farklı bakış açısını ele aldığı için onu takdir ettim.

"Karnı dümdüz. Çok yeni olmalı," dedi yengem.

"Dört haftalık." Ellerimi karnıma koymamak için çabaladım. Hayır, onun varlığına hemen alışmış olamam.

"İnanamıyorum sana." Salvador süratli adımlarla konsola ilerleyip üzerinde duran tekilayı kristal bardağa deli gibi boşalttı. Angel onun arkasından gidip kadeh şişesini aldığında ona sinirli bir bakış atıp bana döndü. "Kırk yıl düşünsem kendini böyle bir durumun içine düşüreceğin aklıma gelmezdi." Adeta kükredi. "Nasıl bu kadar kolay kanabildin!"

Noah sertçe Salvador'a ilerledi. "Ona bağırma! Acı çekiyor, görmüyor musun?"

"O bir hemşire, buna rağmen korunmayı bile beceremediş! Üstelik doğurmak istiyor ki bize söyledi bunu!"

Dante doğrudan ikisinin yanına yürüyüp aralarına girdi ve abilerimi, dövüşmemeleri için birbirinden uzaklaştırdı. "Belli ki bir hata yapmış. Noah haklı, acı çekiyor, şu an bundan daha önemli hiçbir şey yok."

Gururumun daha fazla alçalmaması için gözlerimin dolmasına izin vermedim, nemli bir his kirpiklerime bulaşınca başımı birkaç saniyeliğine önüme eğdim ve gözlerimdeki nemi temizleyip tekrardan onlara baktım. Angel üzgün, anlayışlı bir ifadeyle yanıma gelip kollarını etrafıma sardığında, "Bir hataydı," diye yineledim. Angel kafasını kaldırıp Salvador'a kızgınca baktı ama ben abilerime kızmıyordum. Salvador bana, benim de kendime kızıyordu. "Sanırım erkek seçimlerim, arkadaş seçimleriniz kadar kötü. Fakat bir erkek için aynı hatalara yeniden düşmeyeceğim."

Angelin kollarından çıktım ve çok sevdiğim abilerime son kez bakıp arkamı döndüm. Eşyalarımı toplamak için, malikanenin en üst katında bulunan odama, yumruk olmuş ellerimle ilerledim.

Neden özellikle bu gece, o masada Carlos otururken bu itirafı yaptığımı hangisi en önce anlayacaktı merak ediyordum.

Belki anladıklarında ben burada olmayacaktım.

Odamın sessizliğinde nefes alıp vermeden önce kapısını sertçe kapattım. İçeride ilerleyip birkaç saniye hareketsiz durdum. Bahçedeki lambaların ışıkları odamı bir nebze aydınlatmıştı. O kadar dikkat kesildim ki, korumaların evin etrafını turlarken attıkları adımları neredeyse duyacaktım. Banyoma girdim ve içerideki vanilya kokusunu takip ederek lavabonun önüne ilerledim. Aynadaki yansımamı görünce gözlerimdeki o mağduriyet ifadesi midemi bulandırdı. Elime geçen ilk şeyi, sanki aynayı parçalarsam duygularım da silinebilirmiş gibi hayali bir düşünce yüzünden aynaya fırlattım ve etrafta gürültülü bir ses oluşurken, ellerimin heyecanlı bir duyguyla karnımı sardığını fark ettim. Karnımı korumak için vücudumu geriye attığımı gördüğümdeyse, gururumun izin vermediği gözyaşları dehşet hissiyle beraber yanaklarımı ıslatmaya başladı.

Aman Tanrım.

Korktum.

Bir kalenin içinde, bir kralın kızıymışçasına yaşadığım, saygı görerek büyüdüğüm için nadiren korku duygusunu tattım. İşte bu yüzden böyle çok korktuğuma inanamadım.

Sevgisi kalbimde çoktan tomurcuklanmaya başladığı için onu kaybetmekten korktuğumu anladım.

Ve onu kaybetmişsin. Kimilerinin sana dediğine göre, bir canavara dönüşünün öyküsü de böyle başlamış.

Türkiye, İstanbul.

Üç yıl sonra.

Gitmek ama nereye? Bir saniye olsun acıyı unutabildiğin bir yere. Kalmak ama nerede? Bir saniye olsun canının acımadığı bir yerde. Gitmeyi, kalmayı istediğinle aynı sebepten istiyorsun. Ölmeyi bu yüzden deniyorsun. Ama ölmeyi arzulamana rağmen bilincin hâlâ yerinde ve aslında senin acı çekmeni sağlayan da bu; hâlâ her şeyin farkında oluşun.

221 numaralı odadaki kadının hissettikleri hastenenin beyaz badanalı dar koridorlarında yankılanıyormuş gibi, koridora giren yeni hemşirenin ruhunu bir karanlık kapladı. Kendisi için şaşılacak şey değildi. Daha bu sabah evden çıkarken bile yeni iş yeri olan ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde çalışmaya başlayacağı için tedirgindi. Hastaneyi gezmeye başladığı dakikalardan beri de ellerini, her an birisi çıkıp tedbirsizce kendisine yaklaşacakmış gibi vücuduna yakın tutuyordu.

Yanındaki hantal, buranın on yıllık çalışanı olan kadın yanındaki genç kadına bakarak gülümserken, "Bu kattaki özellikle dikkat etmeni istediğim birkaç hastamız var canım," dedi ve işaret parmağıyla sol taraftaki 214 numaralı odaya gösterdi. "Bak, bu hastamız pek zarar vermeye eğilimli değil fakat çok sık sanrı görüyor. Odasına girdiğinde seni bir başkası sanabilir, hazırlıklı ol."

"Evet, 214 numaralı odaya ayrı bir hassasiyet göstereceğim. Bunu not alabilir miyim? Çok unutkanım ben, unutmak istemem."

"İlahi canım, beni güldürdün," dedi kadın.

Genç kız merakla sordu. "Nasıl sanrılar görüyor acaba?"

Kadın 214 numaralı odaya bir bakış kondurup koridorda yürümeye devam etti. "Kendisini, gerçekte var olmayan birisinin sevgilisi zannediyor."

"Paronoid şifozreni mi?"

"Sahi ya, hekimin dosyasında öyle mi yazıyordu?" Kadın yanındaki genç kıza dönüp başını salladı. "Kız bir kitap okumuş, o günden beri tutturmuş o karakter gerçek, benim sevgilim diye. Bir iki gitmiş doktora, öncesinde çok ciddiye almamış ailesi ama kız büyülenmiş gibi o karakteri yaşatıyormuş hayatında. Onunla buluşuyor, kıza aşık olduğunu söylüyormuş, tabi ailesi iyice endişelenmiş... Gel zaman git zaman derken yolu buralara kadar düşmüş, tedavi altında."

Genç o hastaya duyduğu merakla, "Esrarengiz," dedi. Onunla tanışmak istediğini içinden geçirdi. Kendisi de bazı kitap karakterlerine çok bağlanırdı ama böylesi...

"Bak canım, 216 numaralı hastanın odasına girdiğinde onu sık sık uyurken görebilirsin."

"Neden, özel bir sebebi mi var?"

Kadın ellerini beyaz hemşire önlüğünün ceplerinden çıkardı. "Kadın, buraya geldiği ilk günlerde durmadan dans ediyordu. Bir

şarkı duyuyormuş gibi, sanki kendisine bir çağrı geliyormuş gibi dans etmeye başlıyor ve ta ki ayakları dolanana, baygın düşene kadar devam ediyordu. Bunu önlemek için sakinleştiriyoruz onu."

Yanındaki kadının içinden Friedrich Nietzsche'nin şu sözleri geçti: müziği duymayanlar dans edenleri sanırlar.

"Ayakları ne durumdadır düşünmek bile istemiyorum," dedi, üzülerek. Yine de profesyonelliğini korumaya çalıştı.

Genç kızın, bugün yeni iş yerine gelirken içinde oluşan tedirginlik duygusu, öğrenmeye duyduğu açlık ve insanların psikolojilerine olan ilgisi sayesinde hafiflemeye başladı. Zihninde, bir insanın beyninin kaç farklı şekillerde çalışabileceğiyle ilgili sayısız soru meydana geldi. Kalp romantik olmasıyla bilinen bir organ olduğu için her cümlede adı geçerdi ama kız beyne duyduğu o ilginin binde birini bile kalbe duymadığını fark etti.

Önündeki hemşirenin ardından ilerleyip düşüncelerini silkelemek ister gibi başını sallarken, gözleri aralık bir kapının arkasındaki dört duvar odaya takıldı. Kendisini, koridorda ileriye gitmesi engellenmiş gibi hissetti. Kapının bir karış olan aralığından gördüğü kadın, gözlerinin kısılıp merakla inceleme halini almasına sebep oldu.

Omzunun üzerinde kesilmiş kısa, siyah saçları yüzünü kapatıyordu ama burnunu görünüyordu. İçeride bir hemşire vardı, kadına doğru alçak tondaki sesiyle konuşuyordu ama kadın o hemşireyle çok alakadar görünmüyordu. Üzerine beyaz bir badi ile siyah eşofman altı giymişti. Belki de burada gördüğü ilk hasta olduğu için meraklı şekilde kadının yüzüne bakmak istedi. Hemşire, kadına yaklaşıp elindeki ilacı uzattığında kadın yüzünü hafifçe kaldırdı ve genç kız, kadının yüzüyle beraber gözlerini de gördü. İçini depderin bir hüzün duygusu çok ansız kapladı. Kadının bakışlarındaki sessiz ıstırap, konuşmasına gerek olmadan ne kadar acı çektiğini öyle net ifade ediyordu ki, hastalara duyduğu ilgi, kalbinde gerçekleşen acının altında ufalandı. Böylelikle, az önce, insan olduklarını unutarak tamamıyla hastalıklarına duyduğu merakla yaklaştığı insanların nasıl acılar çekmiş olabileceklerini düşündü.

"O kim?" Diye sordu, yanındaki baş hemşireye.

"Ah, o mu?" Kadın kendisi gibi aralık kapıdan içeriye baktı. "O da dikkat etmen gereken birisi. Bilinci yerinde fakat tehlikeli."

"Neden? Bana zarar verebilir mi?"

"Hayır, kendisine zarar verebilir."

"Yaa," diye bir ses içinden kopup dudaklarından çıktı kızın. "Niçin? Neden burada?" Gözlerinde gördükleri zihnini bulandırmıştı. Çok rahatsız edici bir hüzündü.

"Ah hatırlatma. Yıllardır buradayım, hâlâ çok duyarlıyım böyle hikâyelere." Kadın genç kıza, üst kata çıkması için merdivenleri gösterdi fakat kız, hâlâ 221 numaralı odadaki kısa saçlı hastaya doğru, neredeyse ağlayacakmış gibi bir ifadeyle bakıyordu. Baş hemşire genç kızı öyle görünce merdivene giden adımlarını yavaşlattı. "Kızını kaybetmiş. Öldürmüşler kızını. Dile ne kolay ama yaşaması ne zordur tabi... Zor olduğundan burada ya zaten..." kadının kelimeleri ölümle kaplanınca sustu ve söylediklerinden rahatsız olmuş gibi kıza, kendisini takip etmesi için bir el hareketi yaptı. "Bilinci yerinde fakat bazen yaptıklarını unutuyor, söylediklerini, yaşadıklarını... Gerçekle sanrıyı karıştırıyor. Bakışları ne kadar kahredici değil mi? İnsanın varsa da yaşama hevesi de gidiyor gözlerine bakınca. Gel, gel yukarıya çıkalım, sarsılma bu kadar..."

Odanın içindeki kadın, kendinden bahsedildiğini sezmiş veyahut duymuş gibi başını aniden kaldırdınca, kız muhtemel ileriki günlerde de göz göze geleceği bu kadına karşı bir sempati beslemeden yapamadı. Gözlerindeki ıstırap, kendisini izleyen birilerinin olduğunu görünce yırtıcı bir hal aldı ve huzursuz yüzündeki kaşlarını çattı. Hemşire kız kollarını kendine sarıp ürpermiş bir ifadeyle önünde yürüyen hemşirenin ardından ilerlemeye başladı.

Sormadan edemedi. "Adı ne peki?"

"O hastanın mı? Leila." Kadın merdivenleri çıktı ve koridorda dolaşırken bileğindeki gümüş renkli saate bakıp çay vaktini takip etti. Akabinde, peşinden gelen yeni hemşireye döndü, yüzünün kâğıt gibi bembeyaz olduğunu görünce alışması gerekecek, diye düşündü. "Fakat kendi kendine konuştuğunda hep Karmen diyor kendisine. Ama ben Leila diyorum. Hekim dosyasında öyle yazıyor. Sen Karmen de, bakalım nasıl tepki verecek."

Karmen, diye tekrar etti kız, içinden. Demek bakışlarıyla ruhuna kadar tesir eden o hüzünlü kadının *adı Karmen'di.*

BÖLÜM SONU.

Tanıtım bölümü sadece kadın karakterimin hayatına bakış attığımız bir bölümdü. Konu kafanızda henüz net oturmamıştır, ilk bölümle beraber

açıklık kazanacaktır. Bir şekilde kalbime giren bu kitabın sizin kalbinize de girmesini isterim, bu yüzden bölümleri okumanız için sabırsızlanıyorum. İlk bölümü ya haftaya, ya da ondan sonraki hafta atacağım. Sonra da düzenli, aktif şekilde bölümleri yayımlayacağım.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Sadece, henüz yeni bir yola girmişken size bir şey demek istiyorum. Yazdığım, yazacağım hiçbir karakter ben değil. Onları yazıyor olmam yaptıklarını, yapacaklarını onaylıyor olduğum anlamına da gelmez. Daha önce de gelmedi. Hepsi kalbime dokunan fakat ben olmayan kişiler, hayal ürünü. Bu yüzden karakterlerin kusurlarına hak ettikleri şekilde tepkiler vermenizi her zaman anlarım ama verirken benim onların her yaptığını onaylamadığımı aklınızdan çıkarmayın. Ama onları her şeye rağmen çok sevdiğimi de, bu yüzden çok üstlerine de gitmeyin :)

Hoşça kalın.

Öppppüldünüz.

Instagram: emineasr

🖤

1. ❝Çocuk Parkı.❞

Model, Sarı Kurdeleler

Selaaaaaam ♡

Yeni bir yola şimdi yine sizinle çıkıyorum. Siz bu hikâyenin ilk bölümünü okuyorsunuz ama ben çoktan her şeyi planladım. Diğer tüm hikâyelerim gibi SİREN'de benim için çok önemli ve hassas. Umarım yolun sonuna kadar burada, benimle olursunuz.

Dediğim gibi, bu ilk bölüm. Bu yüzden desteğinizi ister istemez arayacağım. Genelde hikâyelerimi sevseniz de oy vermiyorsunuz nedense :(Umarım bu kez öyle olmaz, güzel bir başlangıç yaparız. Yıldıza dokunmak için bir saniyenizi ayırmayı ve paragraflara yorum yapmayı atlamayın.

Bir de tanıtımda Karmen'in hayatının iki ayrı dönemine tanık olmuştunuz. Şimdiyse hikâyeye de Karmen'e de günümüzde tanık olacaksınız. Kafa karışıklığınız oluşmaması için açıklamak istedim.

Keyifli okumalar o zaman!

1. "ÇOCUK PARKI."

Güya ben bir canavarmışım. Çok sonra öyle dediler. Düşünüyorum da, o gün konuşulanlar, bir canavara dönüşümün ilk anları olabilir.

Günümüz.

"O benim kızım."

Hastanede tanıştığım tek arkadaşım Gece, bakışlarında dalgalanan panik ifadesi eşliğinde, "O senin kızın değil," dedi. "Günlerdir aynı şeyi sayıklıyorsun, beni korkutmaya başladın."

Canınla beraber kaybettin korku ve endişeyi, neşeyi ve mutluluğu hissetmeyi. Sadece hatırlıyorsun; korku seni aldatır, manipüle eder.

"O benim kızım."

O saatte, çocuk parkını aydınlatan tek şey olan sokak lambaları titreşti. Işığın gözbebeklerimde küçülüp büyümesi karşısında göz kapaklarımı hareket ettirdim. Gece, şemsiyeyi başına doğru tutan şoförüne bir bakış atıp ona arabaya gitmesini işaret etti ve yalnız

kaldığımızda, "Sanrı görüyorsun," dedi. "Kızını görmüyorsun. Sadece burada gördüğün çocukları kızına bezetiyorsun."

"Hayır," dedim. "Sanrı görmüyorum. Gördüğüm her çocuğu da kı... kızıma benzetmiyorum. Özellikle o kız, sanki benim kızım..." öyle hararetlendim ki, sanki tüm kelimeleri çığlık atarak söylüyordum. Cümlelerim sonlanınca da içimi bir hüzün kapladı. Bir daha sahip olamayacağım o hisse özlem duyarak başımı eğdim.

"Canım, eve gidelim." Gece eğilip kollarımdan tuttu. Üzerimde yalnızca ince bir ceketle dışarıda olmamın kızgınlığı yüzüne yansıyordu. "Uyu. İlaçlarını al. Dinlenince geçecek."

"Bana inanmıyorsun," dedim, hiddetle kafamı yukarıya kaldırdım. "Hayal gördüğümü sanıyorsun, beni geçiştiriyorsun! Bana... Böyle davranmayan tek insan sendin, artık sen de öylesin. Gerçek diyorum, o tıpkı kızıma benziyor diyorum!"

"Bak, sen de aynı şeyleri söylüyorsun Karmen. O senin kızın değil, sen benzetiyorsun."

"Benzetmiyorum. Benziyor."

"Tamam. Öyle olsun. Senin kızına gerçekten benzesin. Sonuç olarak senin kızın değil." Hızlanan yağmuru fark edince karanlık gökyüzüne ve sonra bizi arabanın yanından izleyen genç şoförüne kısaca baktı. "Bu da senin gibi, yağan yağmurun altında gömleğiyle duruyor. Tam bir artist. Her neyse, kalk, gidelim."

Kolumdaki elini tutarak, "Bana yardım etsen keşke," dedim.

Elimin soğukluğundan rahatsız olarak ellerimize baktı ve sonra, "Ne yardımı?" Diye sordu.

"Doğru ya, ne yardımı... Bana kimse yardım edemez. Kalbim acıyor. Kalbim Karina'yı çok özledim."

"O iyi Karmen. O iyi. Cennette." Her defasında böyle söylüyordu. Onun cennette ve iyi olduğunu. Cennet kızımın olduğu yer, cehennem ondan ayrı olduğum her yer.

"Ben de gitmek istiyorum."

"Cennete mi? Hayır canım, gidebileceğini hiç sanmıyorum," dedi ümitsizce gülerek.

Yürüme sesi duyduğumda parkın yanındaki sokağa baktım. Üç kişilik bir aile alçak kaldırımda yürüyordu. Topuk sesleri bir süre kafamdaki sesleri oyaladı ve Gece, bu fırsatı yakalayıp beni banktan

kaldırınca kolumu çekip salıncaklara doğru ilerledim. Arkamdan, ayaklarını yere vura vura gelerek, "Islanıyorum," dedi.

"Bugün bu mavi salıncakta sallandı."

Gece, yanıma kadar gelip, üzerinde damlaların biriktiği salıncağa baktı. "Sürekli o küçük kızı izliyorsun. Başına bela alacaksın. Fark edilirsen yanlış anlarlar."

"Gülüşü bile aynı. Karina'ya benziyor. Burada sallanırken ellerini çırpışını hatırlıyorum. Karina'yı yalnızca iki kez parka götürmüştüm, düşer diye sallamaktan korkmuştum. Bugün o kızı da izlerken düşecek olmasından korktum..." telaşlı şekilde avuç içimi kaşımaya başladım. "Korktum mu dedim? Korktum... O zaman anlayamamıştım, şimdi anladım korktuğumu. Oysa... Hiçbir şeyden korkmuyordum artık. Çok garip hissettim şimdi... Her neyse, bak; daha kötüsü oldu. Babası onu ağlattı! Öyle kötü davranıyor ki kıza, bir kepçe su da boğmak istiyorum..."

"Kepçe değil, kaşık. Hâlâ öğrenemedin Türkçe deyimleri..."

"Sen bir cümle İtalyanca konuşamıyorsun Gece."

Bir gök gürlemesi, sanki ayağımın altındaki toprağa düşmüş gibi büyük bir yankı oluşturunca Gece kolumdan daha tutup beni kavradığı gibi arabaya çekiştirdi. Omzumun üzerinden o küçük kızın oturduğu salıncağı izleyerek arabaya giderken, kapıların açıldığını duydum. Şoförü bizim için arka kapıyı açtıktan sonra Gece'nin elindeki şemsiyeyi alarak kapattı. Koltuğa yerleşirken hafif bir ürperme yaşadığımı fark ettim. Vücudum sıcak bir ortama girdiğini hissetmişti. Camda oluşan buğuyu sertçe silerek camın ardındaki parka bir daha baktım. Çok karanlık görünüyordu. Hiç ümit verici değil. Kalbinin sesini dinleyen birisi bu saatte burada olmaz. Öyleyse ben neden buradayım?

"İlaçlarını almayı bıraktın mı?"

Sanki o hastanede, ikimizde hastayken tanışmamışız gibi konuşması karşısında gereksiz bir öfke hissettim. Ben sağlıksızdım, o da öyleydi. "Alıyorum."

"Bizi oradan nasıl çıkardılar acaba." Kendi kendine güldü.

"Nereye?" Diye sordu şoförü. Gözlerim boş bir ifadeyle dikiz aynasına çevrilince, adamın yüzünün sağ tarafını gördüm. Bu adam henüz yeni bir şofördü ve birkaç kelimeden fazla konuştuğunu duymamıştım.

"Önce Karmen'i evine bırakalım," dedi arkadaşım.

Araba çalışınca ellerimle vücudumu sıkarak parka son defa baktım. Yarın gelsem yine görebilir miyim diye merak ediyordum. Onu ilk kez bir ay önce görmüştüm, o günden sonra da birkaç kez. İlk gördüğüm an onun gerçekten Karina olduğunu zannetmiştim. Yanında, uzun boylu bir adamla, babasıyla beraber arabadan indiklerini, adamın o kızı parka götürürken çekiştirdiğini görmüştüm. Kız çok küçük olmalıydı. Belki de Karina'nın öldüğü yaştaydı. Bir buçuk, iki yaşlarında. Hızlı yürüyemiyordu ama adam bunu umursamadan kızı parka çekiştirmiş, kızı, istediği oyuncaklara götürürken rahatsız bir yüz ifadesi takınmıştı. O gün kız parkta birkaç kez ağlamış, babası da onu ağlamaması için ikaz edip durmuştu. Kızın ağlarken baba deyişini hâlâ hatırlıyordum.

O günün sonrasında sık sık, kızı görebileceğimi düşünerek parka gelmiştim. Karina'ya öyle benziyordu ki, onu izlerken yanlış yerde olduğunu düşünmeden yapamıyordum. Onu hak etmeyen babasının değil, benim yanımda olmalıydı. Yürümeyi yeni öğreniyordu ama adam her defasında bir yetişkinle yürüyormuş gibi davrandığı için kız kaç kez düşüp ağlamıştı.

"Bir daha bu parka gelme," dedi Gece, başını deri koltuğa koyup yandan beni izlerken. "Babası fark ederse seni polise şikayet eder."

"Türkler ne diyor... Şam babası mı? Galiba öyle. Kızı sallarken öyle kuvvetli sallıyor ki, kız bir anda ağlamaya başlıyor. Dışarıda bile böyle davranıyorsa kendi evinde nasıl acımasız davranıyordur ona..." Öldürmeden önce de Karina'ya böyle davrandılar, kızımı incittiler. Bu zihnimden, her gün, yüzlerce kez geçen bir gerçek. Bunların geçtiği bir zihinde yaşayamadığım için kendimi öldürmek istedim ama başarısız girişimden sonra beni bir şey hayatta tuttu; karşılık.

"Karmen, belki de sen öyle görmek istiyorsun. Adamın kıza ufak bir kaş çatışını kafanda büyütüyorsun, kızına benzediğini düşündüğün için hassas davranıyorsun." Ben de görerek kestirdiği omuz hizasındaki saçlarına bakıyordum o bunları söylerken. "O kızı kendi kızının yerine koydun fakat senin kızın değil."

Boş bir ifadeyle, "Karmen'in fotoğraflarını gördün, onu tanıyorsun," dedim. Kızımın yüzü gözlerimin önünde belirince gerçeklikle hayal arasındaki çizgi kaybolmaya başladı. Başımı sertçe cama çevirerek gözlerimi hızlı şekilde ovaladım. "İnanmıyorsan

benimle gelip gör, o kız Karina'ya benziyor. Ve babası gerçekten kötü davranıyor."

"Sadece görmek istediklerini görüyorsun Karmen."

Öfkeyle hareket edip ona baktım. "Kes artık be! Nasıl arkadaşsın!"

Gözleri, sanki onu vurma ihtimalimi düşünüyormuş gibi pantolonumun beline sıkıştırdığım silahımda oyalandı ve sonra, "Tamam canım, madem öyle, ben de gelip görürüm," dedi.

Önüme dönerken yüzüme düşmüş saçımı sertçe kulağımın arkasına sıkıştırdım. Aptal değilim ben, doğruyu söylüyorum. Çok acı çektiğim ve zaman zaman yaşadıklarımı unuttuğum için söylediklerimden emin olamıyordu fakat bunları uydurmadığıma yemin edebilirdim. O kıza kötü davranılıyordu. Karina'ya da kötü davranıldı. Ve onlar benziyor. O da bunu görmezden gelmemi istiyor. Asıl aptallık bu olurdu.

"Karmen, neden ağlıyorsun? O kız için mi? Babasını polise şikayet ederiz, o kadar üzülme..."

"Kızımı çok özledim. Neden hâlâ hayattayım, çok saçma... Lütfen, ölmek istiyorum. Ben... beni öldür lütfen... Artık beni öldür." Gözyaşlarım, dizlerimde duran ellerime doğru düştüğü esnada Gece korkuyla bana yaklaştı. "Beni arkadaşlığınla, şakalaşmalarınla, farklı şeylerle oyalamaya çalışıyorsun ama bunun geçmesine imkân yok kızım, anlamıyorsun. Hazır, kalbimde sürekli sıkışıp duruyorken daha kolay olur. Öldür beni gitsin, lütfen..."

"Neredeyse inandıracaksın beni, seni öldürürsem sana iyilik yapacağıma." Kafamı kaldırıp gözlerime doğru baktı. Yanaklarımı, gözyaşlarımı kovalar gibi hızlıca sildi. "Zaten yürüyen bir ölüsün. Her şeye karşı kayıtsızsın. Bir noktada ölmen için seni durduramayacağımı biliyorum. Belki sen bile ne yaptığının çok farkında olmayacaksın, içgüdüsel olarak silahı kalbine yaslayıp ona kavuşmak için sabırsızca tetiği çekeceksin. Ama önce intikam almak istemiyor musun, o silahı kendinden önce, o adamları vurmak için taşımıyor musun?"

İtalya'dan ayrılırken yanımda getirdiğim silahımı belimden çıkardığımda Gece'nin endişeli bir soluk aldığını hissettim. Kızım, şehirdeki organ kaçakçıları tarafından kaçırılmıştı ve cehennem benim için o dakikalarda başlamıştı. Onu aradım, polise gittim, muhtaç birisine dönüştüm ve haftalardan sonra kızım polisler tarafından, nefes alamıyorken bulunduğunda bir hastaneye kapatılacak kadar çıldırdım.

Kızımı kimin kaçırdığını tam olarak görmemiştim ama polis bazı izleri sürünce, kaçıranın bu organ kaçakçıları olduğunu teyit etmişti. Çete, kollara ayrıldığı ve kalabalık olduğu için çökertilmemişti. İçeriden birkaç adam yakalanmıştı ama organ kaçakçılığında büyük rol oynayan ve bizzat kızımı kaçıran adamlar hâlâ kayıptı.

Yüzümü koluma bastırıp delice akan gözyaşlarını durdurmaya çalışırken boğazım düğüm düğüm oldu. Kızıma bunları yapanlar henüz hayattaydı ama bu çok uzun sürmeyecekti. Ne pahasına olursa olsun onların ölümü elimi ellerimden olacaktı. O saniyeden sonra ben de ölebilirim işte. İçimdeki intikam duygusunun küllenmesiyle birlikte aceleci ve hevesli şekilde ölürüm. Yaşam, ırmak gibidir ve suyun içinde de cinayet işlenir, ırmak kurur. Eminim ki ölümüm bir çığlıktan daha kısa sürecektir, ruhum da bir çığlığın yankısı gibi bedenimden ayrılırken biraz gürültü çıkarıp sonra ait olduğu yere gidecektir.

"İnanmam sana iyi gelecekse yarın gidelim, o kızı ben de göreyim," dedi Gece, ölümle ilgili düşüncelerim arasına girerek.

Ona ıslak kirpiklerim arasından bakarak, "Yarın parkta olmayabilir, genellikle iki üç günde bir geliyor, sonraki günler gidelim," dedim.

"Tamam," derken gözlerinde garip bir hüzün vardı, bu yüzden bakışlarını çabucak çekti.

"Sigara," dedi şoförü, elindeki paketi arkaya doğru uzatarak. Gece önüne dönüp adamın uzattığı pakete baktıktan sonra, "Arabamın içinde sigara mı içiyorsun sen?" Dedi.

"Evet." Şoförü, cevap vermememiz üzerine paketi Gece'nin kucağına fırlatınca arkadaşım hayrete düşmüş gibi ağzını kapatıp açtı ve sonra kafasını iki yana sallayıp paketi açtı. Muhtemelen bundan önceki hiçbir şoförü bu kadar kayıtsız değildi. "Çakmak?"

Ön koltuktan sesler geldi ve sonra çakmak çakıldı. Ayaklarımı yukarı çıkarıp kollarımı etrafıma sardım ve yolu izlerken, sigara kokusunu duyumsadım. Karina'ya hamile kaldıktan sonra alkolü ve zararlı alışkanlıklarımı bırakmıştım. O doğduktan sonra da ağzıma sürmemiştim. Onun için her şeyden vazgeçtim. Ailemden bile.

Gözlerim kapanmak isteyince hiçbir engel görmedim ama arkama yaslandığım için silahım karnıma batıyordu. Silahımı çekip yanıma koydum ve bir süre sonra, gözlerimi daha karanlık bir yerde açınca irkilip neler olduğunu kavramaya çalıştım. Vücudum dümdüzdü.

Başım bir çukurun içinde gibiydi. Hemen yastığımda olduğumu anladım ve başımı çevirince odamda olduğumdan emin oldum. Arabada uyuyakalmış, odama kadar taşınmış olmalıydım.

Mekanik bir hareketle doğrulup başucumdaki panjura, ardından odanın köşesindeki beşiğe baktım. Boş. Bomboş. Hayır, hayali orada, hissi de. Yatağımdan kalkıp odamda birkaç adım attım, pencere kenarına duran beyaz beşiğe yukarıdan bakıp elimi battaniyeye uzattım. Mutfaktaki sesi duyuyordum, Gece burada, iyiliğimden emin olmak için bekliyordu. Kapının altından baktım, koridor ışığı yanmıyordu. Önüme tekrar dönünce, odamın mor gece lambası ışığında mavi duran beyaz battaniyeyi kucaklayarak yatağıma geri döndüm. Kızımın o güzel kokusu ne odamızda ne kıyafetlerinde kalmamıştı.

"Aşkım... Karina, seni çok özlüyorum. Benim tek gerçeğim."

Hıçkırarak battaniyeyi yüzüme bastırdım ve hiç kalmamış olsa da kokusunu içime çekmeye çabaladım. Battaniyenin içinde onun da olması için her şeyden ama her şeyden vazgeçerdim. Bir mafya babasının kızı olmama rağmen, onun hayatının masum olması için elimden geleni yapmıştım. Üç buçuk yıldır ne yaptıysam, yalnız başıma onun için yapmıştım. Onu o kadar çok sevmiştim ki, ailemi bir daha göremeyeceğimi bildiğim kararlar almıştım. Sonra... Onu kaybettiğimde babama muhtaç olmuştum, gururumu umursamadan yardım için yalvarmıştım ama telefonlarıma bile çıkmamıştı.

"Ne kadar acı çektin Karina, ne kadar acı çektin... Çok kötü bir anneyim, seni kurtaramadım. Yanlış kararlar aldım, yanlış bir adamı seçtim ama senin varlığından hiç pişman olmadım." Gözyaşlarım battaniyenin üstünde birikince başımı geriye çekip battaniyeyi de kalbime bastırdım. "Bizim yalnızca birbirimiz vardı, ta ki benim yüreğim yanana kadar... Sahi kim demişti bana bunu? Aylar aylar önce hastanedeki hemşire demişti galiba, yüreğin yanıyor diye. Türkler canları yanınca böyle diyor..."

Keşke dedemin sözlerine kulak assaydım. Daha az günahkâr bir insan olsaydım. Belki o zaman, Karina hâlâ yaşıyor olurdu. Başımı çevirip beşiğin hizasında, tavanda duran yıldızlara baktım. Onları kızım için asmıştım. Dört erkekle büyüdüğüm için asla romantik ve ince düşünen birisi olmamıştım ama kızım beni yumuşatmıştı. Onun için sayısız şey yapmak isterken bulmuştum kendimi. Yıldızları

yakınına getirmek istemiştim. O yıldızlar, beşikte Karina olmamasına rağmen parlıyordu. Kalbim Karina'm. "Biliyor musun aşkım, o kız da sana benziyordu. Saçları biraz daha küllü sarı, seninki gibi koyu değil. Fakat... O ağladığında sen ağlıyormuşsun gibi öyle çok üzüldüm ki Karina." Yatağa kıvrılıp battaniyeyi izlerken, bacaklarımı karnıma kadar çektim. "Baba baba diye ağlıyordu ama babası onu hiç umursamıyordu. Tıpkı senin baban gibi... Sahi ya, adam ona ne diye sesleniyordu. Hatırladım, Nil diyordu." Gözyaşlarına boğulup boğulup gülümsedim. "Nil... Adı Nil."

Bazen, yarın öleceksindir. Bugünden bilemiyorsundur ama yarın öleceksindir. Merdiven çıkarken ayağının kayması gibi bir anda olacaktır. Bugün, sana yarın öleceğini söylüyorum ama bu senin için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ölüm tenine değene kadar da değiştirmeyecek.

Özgür iraden bir yanılsama olmasaydı bir kez daha bunu yapıyor olmazdım. Özgür iradenin bir yanılsama olduğu düşüncesi tam o esnada geçiyordu kafamdan, arabamı bir kez daha parka sürerken.

Gece, yanımdaki koltukta oturup kaygılı gözlerle beni izlerken, "İlaçlarını aldın mı?" Diye sordu.

"Evet."

"Tepkilerin çok düz olduğu için yalan söyleyip söylemediğini anlamıyorum."

Kırmızı ışık yanınca önümdeki arabaların durmasıyla beraber arabamı yavaşlattım ve gözlerim dikiz aynasına değince, arka koltuğumdaki bebek koltuğuna çarptı bakışlarım. Göğsüm daraldı.

"Kızın babasından bahsetsene? Nasıl bir adam?"

Gözlerimi çekip ışığa doğru baktım. "Şık giyiniyor. Kız da öyle. Üzerinde hep çok güzel kıyafetler oluyor. Arabayla geliyorlar, bir Audi. Zengin bir adam belli ki."

"Belki kızgınlık anında denk gelmişsindir Karmen. Tabi, ne kadar kızgın olursa olsun çocuğuna öyle davranmamalı fakat..."

"Bu içgüdüsel bir duygudur Gece. Çocuğunu o salıncağa oturttuğunda onu hızlı sallayamazsın, ister istemez endişe duyarsın... Fakat hiç umursamıyordu diyorum ya sana."

Önündeki arabayı takip edip cadde boyu ilerlerken, bakışlarımı bir daha kalbim yönetti. Kızımın araba koltuğunu izlerken o koltuğa

oturduğundaki sıkkınlığını hatırlayıp iç çektim. Dudaklarını tatlı tatlı büzerek bana yardım et, bakışlarını atardı.

Gece konuşmaya devam ederek, "Kötü bir baba olabilir ama sonuçta babası, biz bir şey yapamayız," dedi. "Acaba annesi nasıl birisi?"

"Babası kızıma öyle davranıyor olsaydı artık babası olmazdı."

Gece silahıma doğru bir bakış atarak, "Eminim," dedi, sonra gülmeye çalıştı. "O silahla nasıl hiç polise yakalanmıyorsun?"

Deri ceketimin altında kalan silahıma göz atıp, "Hayatında kaç kez bir polis seni durduk yere çevirdi?" Diye sordum. "Muhtemelen bir ya da iki kezdir en fazla. Sakladığım sürece yanımda taşıyabiliyorum."

Telefonunu çıkarıp bir şeylere bakarken, "Baban mafya babası, elbet polisten nasıl kaçman gerektiğini biliyorsundur," dedi. Derin bir iç çekti. Ailemle tanışmayı çok istiyordu. Bu yabani, gizemli hayata karşı bir merak sarmıştı onu. Fakat abilerimin hiçbirisine bir saatten fazla tahammül edemezlerdi. Onlar... Çok gelenekselci insanlardı.

Ailemin aklıma gelmesiyle beraber içimde olan öfke dolu özlem aklımı karıştırdı. Odağımı âna vermeye çalışarak arabayı yavaşlattığımda, "Geldik mi?" Diyerek telefonundan kafasını kaldırdı Gece. "Çok kalabalık değil park."

Sükunet içinde silecekleri çalıştırdım, ardından yanımdaki camı elimin içiyle silerek parka dikkatle baktım. Salıncakların orada beş altı yaşlarında iki kız vardı, bir çocuk kaykayıyla parkın etrafını dolanıyordu. Gözlerim arayışla kaydırağın oraya çevrildi, küçük erkek çocuğu kayıyordu. Yeşilliklere baktım, fakat orada da yoktu.

Anlaşılamaz şekilde öfkelenerek, "Kahretsin," dedim.

"Yok mu?" Diye teyit etmek istedi Gece.

Ellerimi kendime dolayarak, "Yok, bugün de gelmemiş," dedim.

Rahatlamış bir nefes verip omuzlarını düşürünce bakışlarımı ona yönelttim ve rahatlamasına duyduğum siniri fark edince, "Tüh," dedi numaradan.

Gözlerimi devirip, "Gelene kadar bekleyeceğim," dedim.

Numarayı kesip ciddiyete büründü ve sitem eder gibi, "Saçmalama," dedi. "Bu yaptığımız hiç mantıklı değil."

Omuzlarımı silktim. "Hiç mantığım kalmadı."

Kollarını göğsünde kavuşturup arkasına doğru yaslandı. Yanaklarını şişirdiğini görüyordum, bu yaptığım canını çok sıkıyordu. Kendime zarar vereceğimi düşünüyordu ve aksi bir iddiam da yoktu. Fakat,

öldüm. Ölen birisinin hissedebileceği daha büyük bir ıstırap olamazdı. Bu yüzden zarar göreceğimle ilgili endişelerini yersiz buluyordum.

Kollarımı onun gibi göğsümde kavuşturup aynalardan, sokağa giren her arabayı kontrol ettim. Dürtülerim tamamıyla fren ve gaz sesine odaklanmıştı. Gece, sabırsızca ritim tutan ayağıma bakıp bu heyecanımın geçmesini dilerken, gözüm sokağa giren yeni bir siyah arabaya takıldı. Koltuğumda hızlıca doğrulup gözlerimle arabayı takip ederken, "O mu?" Diyerek arkasına doğru baktı Gece.

"Sì," dedim heyecanla.

Gözlerimiz audiyi takip etti ve araba yanımızdan geçip önümüzdeki park alanında durunca koltuğumda ileriye kaydım. Gece'de, bana belli etmemeye çalıştığı bir merakla araba kapılarının açılmasını izledi. Adam ön kapıdan, üzerinde bir eşofman takımıyla dışarıya çıkınca, "Yakışıklıymış," dedi Gece.

"Yakışıklılığı batasıca," dedim, etrafımdaki insanlardan çok sık duyuyordum bir şeyleri batırdıklarını.

Gece gülerken, ben sabırsızca küçük kızı görmeyi bekledim. Adam arabanın önünde yürüyüp şoför koltuğunun yanındaki kapıyı açtı ve ve kızı çıkartmak için eğildi. Birazdan kız adamın kollarında dışarıya çıkınca, küllü sarı saçlarının küçük lastiklerle bağlı olduğunu gördüm. Adamın kucağında yükselirken ellerini çırpmaya başlamıştı. Adam kapıyı kapatıp parka ilerlemeye başlarken, Nil'in yüzüne baktım ve kendime engel olamadan gülümsemeye başladım. Ne tatlı, çok da heyecanlı.

"Karmen," dedi Gece.

"Hımm," dedim, salıncakların oraya gidene kadar kızı izlerken.

"Çok uzun zamandır gülümsediğini görmemiştim."

Onları daha iyi görebilmek için hafifçe yan döndüm ve ellerimi sabırsızca kaşıyarak adamın yüzündeki o dümdüz, sıkılgan ifadeye baktım. Parka geleli daha iki dakika bile olmamıştı, nasıl bu kadar kolay sıkılabilirdi? Üstelik kız bu kadar tatlı ve usluyken, ağlamazken, onun her lafını dinlerken... O benim kızım olsaydı asla ağlatmazdım.

"Gördün," dedim sabırsızca Gece'ye dönerek. Oysa hayretle yüzümü inceliyordu. "Karina'ya ne kadar da benziyor?"

Gece bir kez daha araba camından dışarıya bakıp sonra bana döndü. "Evet, benziyor ama bence çok fazla da değil..."

"Hayır," dedim sadece. "Çok benziyor."

Gözlerinde tekrar o hüzünlü bakış belirdi. O bakışı görünce, sesimdeki çaresizliğin farkına vardım. Yutkunarak, "Peki canım," dedi ve tekrar parka baktı. "Dikkatli bakınca, gülümsemesi de benziyor."

Ben de gülümsedim. "Bence de. Aynı Karina."

Gözleri bir kez daha yüzümde dolaşınca, bana karşı besleme ihtimali olduğu o acıma duygusunun ağırlığını aramızda hissettim. Gülümsememi uzun uzun izleyip, "Kızı görünce mutlu oluyorsun," dedi.

Öyle mi olmuştum sahi? Mutlu olabildiğim için içimi kaplayan pişmanlık duygusu o gülümsemeyi çekip alırken, gözlerim parka döndü ve kaşlarım sertçe çatıldı. Al işte, yine kıza öyle davranıyordu. Onu ayaklarının üstünde, salıncağın orada bırakmış, sigara içmeye başlamıştı. Onun yanında sigara içmesi, suratına bir tane yumruk geçirme isteğimi dışarıya çıkarıyordu. Dumandan etkilenebileceğini hiç mi düşünmezdi? Kız, önündeki salıncağın boşalmasını bekliyordu. Ellerinde eldiven yoktu, ellerini ağzına koymuş, ısıtmaya çalışıyordu. Önünde beklediği salıncak boşaldığında, kız babasına doğru baktı ama adam telefon ekranıyla ilgileniyordu. Bunun üzerine Nil, salıncağa yaklaşıp zincirini tuttu ve binmeye çalıştı.

"Düşecek," dedi Gece.

"Al işte, görüyorsun! Böyle çocuk mu bakılır? Sorun sadece bakamaması da değil. Umursamıyor!"

Kız, ne yazık ki beklenilen şekilde çıkmaya çalıştığı salıncaktan düşünce yüzü kumlara değdi ve ağlamaya başladı. Sesini duyamıyor olsam da yüzünü buruşturup ağzına gelen kumları tükürmesinden anlıyordum zor durumda olduğunu. Adam telefonu cebine koyup kıza doğru ilerledikten sonra onu yerden kaldırdı ve kavga ettiği bir yetişkinlikle konuşuyormuş gibi sertçe konuşunca kız başını salladı. Masumiyeti göze çarpıyordu, görmemek mümkün değildi.

"Sen ona asla öyle davranmazdın," dedi Gece.

Daha önce sesini duyduğum ve şimdi adeta bağıran o düşüncenin irkiltmesiyle beraber Gece'ye doğru baktım. "Eğer... Benim olursa ona öyle davranmam."

Başı benden tarafa döndüğünde gözlerinde panik dolu bir şüphe uyandı ve elini saçları arasından geçirerek, "Hayır," diye karşı çıktı sertçe. "Bir şey söyleme, hayır..."

"Ona benzemesi tesadüf değildir belki," dedim, kıza bakarak. Nihayet adam onu, ağladıktan sonra salıncağa bindirmişti.

"Ona..." Gece söyleyeceği şeyden vazgeçerek ofladı. "Hayır, sadece tesadüf. Buradan bir şey çıkaramayız. Aklından ne geçtiğini anladım, unut tamam mı?"

Bağırmaya başladım. "Ne yani? Küçücük kıza böyle davranılmasına göz mü yumalım?"

"Herkes prensesler gibi yaşıyor değil ve ayrıca polise haber verebiliriz, bir şiddet falan varsa öğrenebilirler Karmen." Bana doğru yaklaşıp gözlerime dikkat kesildi. "Yanlış kararlar almayacağız."

Sadece, "Kalbimin sesini dinliyorum," dedim.

"Bu yüzden yalnızsın."

Yalnızım demek... Niye, sen de mi yoksun Gece?

Ondan gerçekleri duymaya alışkın olduğum için başımı salladım.

"Bir annesi var," diye fısıldadı bu kez. "Senin gibi bir anne."

Gözlerim, ümitsizlik ve acıyla kapandığında, boğazımdaki yumru yüzünden nefes alamaz haldeydim. Diyebildiğim tek şey şu oldu: "Ya annesi de böyleyse?"

Nefes alışverişindeki tedirginliği havanın ağırlığında hissediyordum. Elimi hafifçe okşadığında gözlerimi açtım. "Fark etmez Karmen. Sonuçta o senin kızın değil. Onu alamazsın."

Onun omzunun üstünden salıncaktan inmiş olan kıza baktım. Salıncağın zincirinden tutmuş, ilerideki üç kişilik arkadaş grubunu izliyordu. Canı sıkılmış gibiydi. Arkadaş mı istiyordu acaba?

"Ona asla böyle davranmam," diye fısıldadım gözlerim yaşarırken. "Onu asla incitmem." Kirpiklerimin altından Gece'ye yalvardım. "Yardım et bana, lütfen."

Gece arkasına doğru yaslanıp kafasını durmadan iki yana sallarken, "Çocuk kaçırmayacağım," diye bağırdı. "Sana da bunu yaşattılar, nasıl aynı şeyi yapmayı düşünürsün!"

Karina'dan bahsedildiğinde donup kaldım ve tekrar hareket edebildiğimde, "İn arabamdan," diye bağırdım. "İn arabamdan! Ben asla bir çocuğu incitmem, ona yardım etmek istiyordum sadece!"

Arabanın kapısını açıp öfkeyle dışarıya çıkarken, "Kendini böyle kandırıyorsun Karmen, sen sadece hayat çalmaya çalışıyorsun," dedi ve kapıyı sertçe kapattı.

Hayır, dedim kendime. Ben kimsenin hayatını çalmak istemiyorum. O incitiliyor, Karina'ya benziyor ve ben bunun olmasını istemiyorum.

Ellerimi, avuç içlerim kızarana kadar direksiyona geçirdim ve Gece kızgın bir yürüyüşle sokakta taksi ararken, başımı arkaya doğru yatırdım. Sıcak gözyaşları gözümün kenarından akıp kısa saçlarımı ıslatırken, bakışlarım istemsizce parka doğru kaydı. Bir çocuk, bir hayat çalmak isteseydim bu herhangi bir çocuk da olabilirdi. Fakat ben sadece, ona iyi davranılmadığı için yardım etmek istiyordum. Ona her baktığımda Karina'yı görüyordum. Bence ona çok benziyor ve kahretsin, Karina'ya bakıyor gibi hissederken nasıl kayıtsız kalabilirim?

"Ben olsam ona asla böyle davranmazdım..."

Ellerimdeki sıcaklığa doğru baktım ve sonra önüme. Gece, bir taksi bulamadığı için sokağı terk ediyordu. Bir süre orada durdum ve ayrılmak istemediğim için Nil'i izledim. Uzaktan izlerken bile diyalogları sırasında, dudaklarını okuduğumda baba, diye seslendiğini duyuyordum. Madem babası, neden bu kadar agresif davranıyor, kız gülümsediğinde bile yumuşamıyor? O istese, kızım istese ben dizlerimin üzerine bile çökerim.

"Neden bu kadar şaşırıyorum ki? Benim kızımı da istemedi babası..."

Güya ona istenmeyen bir çocuk olduğunu hiç hissettirmeyecektim ama... bunu anlayabilecek kadar bile büyümedi.

Hissizleşti.

Öldü.

Ölürken çok acı çekti. Biliyorum. Çünkü otopsi sonucunda; boğularak öldürüldüğü yazıyordu.

O ellerin sahibini, öyle bir zevkle öldüreceğim ki, cehennemden çıkıp onun için geldiğime inanacak.

Kızıma yapılanları hatırlamamla beraber acıyı o kadar derinden hissettim ki, damarlarım sıkıştı ve alnım patlayacakmış gibi oldu. Başımı iki yanından tutup avuç içlerimi şakaklarıma doğru sertçe bastırdım. İnleyerek dişlerimi sıkarken bunun geçeceğini bilerek hareket ediyordum. Defalarca kez ruhsal olduğu gibi fiziksel acılar da çektim.

His, bir dakika kadar sonra hafifleyince ellerimi indirdim ve gözlerimi birkaç kez kırpıp parka baktım. Gitmek üzere olduklarını

fark edince de panikledim. Adam kızı kucağına almıştı, arabasına götürüyordu. Kız hâlâ ellerini parka doğru sallıyordu, sallanmaktan ne kadar da hoşlanıyordu. Bir melekti, hassasiyet ve sevgiyi hak ediyordu.

Adamın kızı arabaya tıkar gibi koyduğunu gördüğümde, "Senin için de bir gün birisi çıkıp gelir," diye fısıldadım.

Audi yol alıp bir dakika sonra kaybolunca onları takip etmeme savaşımı kazandım. Direksiyona çok kez vurduğum için ellerimde acı oluşmuştu ama o kadar umurumda değildi ki. Arabayı kullanırken dirseğimi camın kenarına koyup düşünmemeye çalıştım. Gece'nin sözlerine kulak asmayı denedim. Bir daha onu görmemeliydim. Hayatından uzak durmalıydım. O başkalarının kızıydı, benim kızım... yoktu.

Eve geldim ama yalnız bir şekilde kapıdan içeriye girdiğimde her ses daha fazla çıkmaya başladı. Mücadele edemeyip sırtımı kapattığım kapıya yasladım, yere doğru kayıp anahtarı aşağıya düşürdüğümde hıçkırarak ağlamaya başladım. Dairemdeki bu sessizliğe, eksiliğe tahammül edemiyordum. İçin parçalanıyor, dayanamıyordum. Onun ağlamalarını ve gülmelerini arıyordum. Yürümeye başladığı o ilk günlerde peşimden koşuşunu özlüyordum. İmkânsız olduğunu bile bile her gün onun geri dönmesi için yalvarıyordum.

Tüm imkânsızlıkları değiştirmek istiyorum.

"Dayanamıyorum, dayanamıyorum..." üzerimdeki ceketi çıkardığım gibi fırlattım ve yüzümden yaşlar akarken koridorun sol tarafındaki banyoya ilerledim. İçeriye girip üzerimdeki siyah askılıyı çıkarır çıkarmaz bir yere fırlattım ve musluğu açıp kafamı soğuk suyun altına soktum. Su kafa derime doğru akarken ellerimi sıcacık olmuş göz kapaklarıma bastırarak titrek şekilde hıçkırdım. Bir süre daha hayatta kalmak istiyorsam sakinleşmem gerekiyordu.

Nasıl yanmıyormuş gibi davranır insan cehennemdeyken...

Başımı kaldırdım, ıslak kafam arkaya düştü ve saçlarımın uçlarındaki sular omuzlarıma damladı. Aynadaki kırgın yansımama bakarken başımı hafifçe sol tarafa eğdim. Saçlarım çenemin biraz altındaydı, bu yüzden hiç bağlayamazdım. En son... Karina'nın saçlarını bağladım. Elimi uzatıp ıslak saçlarıma dokundum, kızımla aynı renkteler. Koyu kahverengi. Elimi indirip başımı iki yana salladım. Ne yüzümün, ne de güzel oluşumun bir önemi yok. Gözlerimin kahverengi oluşunun ve güldüğümde görünen

gamzelerimin... En son suratıma ne zaman baktığımı bile hatırlamıyorum. Bir yüzüm olmasaydı keşke de kızım burada olsaydı.

Banyodan çıkıp koridorda ilerlerken, Karina'nın odasına doğru baktım ama içeriye girmedim. Odanın önünden geçip yatak odama girdiğimde, siyah saten örtü ve kapalı perdeler bana daha karanlık hissettirdi. Gardırobumu açıp kapüşonlu sweat çıkardım ve sutyenim üstüne giyinip çıkardığım kıyafeti yerde bıraktım. Odamda etrafıma bakıp ne yapacağıma karar vermemiş şekilde mutfağa geçtim. Dolabımı açıp baktım, neredeyse hiçbir şey yoktu. Zaten bir şey de yemek istemiyordum ki. Tezgâhın üzerindeki sürahiden kendime bir bardak su doldurdum ve içerken gözlerimdeki damlalar yüzünden her yeri bulanık gördüm.

Bardağı tezgâha bırakıp, ellerimin tersini gözlerime bastırıp çektim. Az önce önünden geçtiğim odaya girip kızımın kıyafet dolabından kazak aldım ve odama onunla birlikte gittim. Yatağıma çıkıp kazağa sarılırken, kalbim deli gibi çarpıyordu. Neredeyse her gün kıyafetlerine sarılarak uyumama rağmen bir kez olsun rüyama gelmemişti. Onun kırılmasına izin verdiğim, onu koruyamadığım için bana dargındı.

Uykumda bile o derin yalnızlığın ve özlemin hissiyle boğuştuğum için, birisi bana, "Karmen," diye seslendiğinde derhal gözlerim açıldı. Odamın karanlığına odaklanıp başımı çevirdiğimde Gece'nin, kapımın önünde olduğunu gördüm. Gece yarısı olmuş gibiydi. "Sana bakmaya geldim. İyi misin?"

Onu terslememe rağmen burada olmasına şaşırmadım. Beni çoğu zaman alttan alırdı. Ancak bir kardeşin yapabileceği şekilde. "Uyuyordum." *Ya da boğuluyordum.*

"Az önce telefonun çaldı, tuttuğun dedektif aradı," dediğinde yataktan hızlıca kalktım ve ona doğru yürürken, "Bir iz mi bulmuş?" Diye sordum coşkuyla.

Koridor ışığının yüzüne yansıdığı andaki hüznü gereken cevabı vermiş olsa da, "Maalesef," dediğinde, yine hayal kırıklığına düşmüş hissettim. "Parasını yatırman için aramış. Ben hallettim."

Yanından öfkeyle geri dönüp yatağıma otururken sinirle bir kahkaha attım. Aptal herif, ben ölen kızımla ilgili ipuçlarını takip etmesi için onu tutmuştum ama o benim ilerlediğimden fazla ilerleyememişti. Onun öğrendiklerini ben zaten, hastaneden çıktıktan sonra öğrenmiştim. Bir bok yapacağı yoktu.

"Kovdum onu," dedim bir çırpıda.

Kararsızca içeriye bir adım attı. "Polislerden de haber yok değil mi?"

"Yok! Belki de bastıran kimse olmadığı için, yalnız olduğum için kaale alınmıyorum! Emniyete her gittiğimde aynı aptalca cevapları aldım. Biz size haber vereceğiz, böyle kaçırılan yüzlerce çocuk var, bu çete çok geniş..." gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Bana güçlü, itibarlı birisi lazım. O emniyetten içeriye girdiğinde ciddiye alınan birisi."

"Oysa ki baban çok güçlü. Eğer haberi olsaydı..."

"Aradığımda telefonuma çıkmadı. En muhtaç olduğum anda yalvardım o telefonun başında, açması için..." ihanetimin kabul görmeyeceğini biliyordum fakat bu şekilde cezalandırılmayı hak etmemiştim. "Artık bir ailem var mı, bilmiyorum."

"Ben varım," dedi yanıma oturup sıktığım yumruğumu gevşetirken. Elinde parlak bir yüzük vardı. Bileğinde de zarif bileklikler. Zengin bir ailenin tek kızı olarak doğmuştu, bu yüzden istediği her şeye sahipti. Yaşadığı o kalp kıran şeyler olmasa neredeyse pürüzsüz bir hayatı olduğunu düşünebilirdim.

Bir hüpletme sesi duyduğumda odamın kapısına baktım. Takım elbisesi içindeki şoförü gördüğümde tek kaşımı kaldırıp, odama yaklaşmaktaki sebebini sorguladım. Elinde bir kupa vardı, kahve içiyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu birisi olduğu için koridordan gelen ışığı da kesmişti. Gece ona dik dik bakıp kollarını göğsünde bağladı. "Evin içinde neden geziyorsun?"

Kahve kupasının üstünden Gece'ye bakıp onu baştan aşağıya süzdükten sonra hiçbir şey demeden arkasını döndü ve koridorda yavaşça yürüyüp salona geçti. Gece inanamaz bir iç geçirmeyle, "Henüz bir haftalık olmasına rağmen bu adamı kovmak istiyorum, inanılmaz şekilde sinir bozucu," dedi.

Bunları söyleyip yanımdan kalktı ve giden şoförünün arkasından söylene söylene ilerledi. Yatağımın sıcaklığına geri döndüm. Kızımın kazağıyla sarmaş dolaş oldum. Yine uykuma gelmedi ama olsun; ben ona küsmem. O bana bin kez küssün, ben ona bir kez küsmem.

Sıçrayıp sıçrayıp uyumaya çalışırken kapım tıklatıldı ve Gece içeriye, "İlaçlarını almalısın," diyerek girdi.

"Siktir git," diyerek yastığıma daha sıkı sarıldım.

Yatak ağırlıyla çökünce ve beni omzumdan dürtünce gitmesi için doğrulup elindeki ilaçla suya uzandım. Üç ayrı minik hapı, su ile beraber içip bardağı ona geri verirken, "Umarım sen de kendi ilaçlarını alıyorsun," dedim, durumu umursamaya çalışarak.

"Canım, tabii ki." Bardağı komodine koyduğunda vücudumu geriye bıraktım ve kazağıma sarıldım. Gece yüzümden saçımı çekip altımdaki çarşafı üzerime çıkardı ve omuzlarıma doğru örtüp, "İyi misin?" Diye sordu.

Gözlerimi perdeleri ardına çevirip bacaklarımı kendime çekerken, "Cehennemde bir gün daha bitti işte," diye fısıldadım. Yarın da cehennemde yeni bir gündü. Belki yarın ölürdüm. Umarım.

Yüzümde yine o hüzünlü, kırık bakışını yakaladım ve bir şey söyleyemeden odadan çıktığında konuşmalarını dinledim. Tekrardan şoförüne söylenip duruyordu. O gece, evin kapısı kapanana kadar gözlerimi yummadın. Yalnız kalma hissinin geri dönmesi, kapı kapandıktan sonra bir iki saniye sürdü.

Sakinleştiri ve tedavi edici ilacın etkisi birkaç dakikanın ardından etki etmeye başlayınca, bir yerden düşüyormuş gibi uykunun kollarına düştüm. Bu kez, uzun süreden sonra daha derin ve keskin olduğunu fark ettim ilaçların etkisinin. Zihnimde bu etkinin izlerini çok süremeden bilincim kapandı.

Varlığımın tekrar farkına vardığımda aradan çok çok uzun saatler geçmiş gibi hissettim ama bu hisse rağmen gözlerimi açamadım. Uyku hissinin yoğunluğu yastığın üstündeki kafamı hareket etmemi bile engelliyordu. Onu bile yapamayacak kadar tembelleştirmişti uyku. Kollarımda bir ağırlık hissettim ve tekrardan, hiçbir şey duyamadan, algılayamadan tak diye uyudum.

"Karmen! Karmen!"

Omuzlarımdan sarsılıyordum. Uykumda birisi bana sesleniyordu.

"Kahretsin, uyan! N'aptın sen, n'aptın..."

Alçak sesle haykıran sesi duydum ve omuzlarımdan bir daha, yavaşça tutuldum. İnleyerek elimi kaldırıp Gece'yi itmek istedim fakat ellerim uyuşmuş olmalıydı, kaldıramıyordum. Her ne yaşıyorsam, beni o yaşadığım şeyle böldüğü için öfke duyarak gözlerimi açınca etrafın, hatırladığımdan daha aydınlık olduğunu gördüm. Gecenin şoke olmuş gözleriyle karşılaştım ve bana yeniden, "Sen n'aptın?" Dediğinde

dudaklarımın hareket ederek, "Ne yaptım?" Diye sorduğunu, uzaktan izliyor gibi hissettim.

"Onu kaçırdığına inanamıyorum. Kız... Burada."

Gece'nin, yatağın sol tarafına doğru kayan bakışlarını, çattığım kaşlarımın altından takip edip başımı sola çevirdim ve Nil'in kollarım arasında, Karina'nın kazağının üstünde uyuduğunu gördüm.

Fakat... Onu ben kaçırmadım ki.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bu bölümle ve ileriki bölümle ilgili düşünceleriniz ne, çok merak ediyorum. Benimle paylaşır mısınız?

Kafanızdaki bir diğer sorunun esas erkekle alakalı olduğunu düşünüyorum:d Gönlümün bir diğer sahibiyle sonraki bölüm tanışacağınızı söyleyebilirim.

2. BÖLÜMÜ CUMA AKŞAMI, 21.00'da yayımlayacağım. O güne kadar oylarınız ve paylaşımlarınız, katkılarınızla Emaynenizi motive ederseniz çok sevinirim.

Kısa süreliğine de olsa hoşça kalın.

Instagram: emineasr

❤️

2. ❝Acılı Gözler.❞

Hikâye şarkısı: Gangsta's Paradise.

Selam güzellikler.

Bu bölüm, hikâyenin konusunu daha net şekilde ortaya koyacaktır. Okurken umarım benim yazdığım kadar heyecan duyarsınız.

Çook keyifli okumalar.

OY vermeyi ve YORUM yapmayı atlamazsanız çoook sevinirim.

2. ❝ACILI GÖZLER.❞

Yıldızlı geceler,
Deniz gözlerine indi.
Ben de böyle inandım,
Hava ve suyun birleştiğine.

Kendime karşı hiçbir şey hissetmiyor oluşumu değiştiren o saniyelerdi. Kalbim, duyan birisi olmamasına rağmen hızlanmaya başlamıştı. Gerçeklikle rüya arasındaki çizgiyi kaybedip kaybetmediğimi anlamak için yatağa geri uzanıp gözlerimi kapattım ve tekrar uyuma pozisyonu aldım. Birkaç saniye sonra vücudumda boşluk açılıyormuş gibi bir vuruş hissedice gözlerimi tekrar açıp baktım. Gece yukarıdan bana bakıyordu. "N'apıyorsun?"

"Gerçekle sanrıyı ayırt etmeye çalışıyorum."

"Karmen, rüya değil. Gerçek. Kız burada."

Yataktan bir daha doğruldum ve gözlerimi ayırmadan kazağın üstündeki bebeğe baktım. Derin uykuda görünüyordu. Üzerinde açık pembe renginde eşofman takımı vardı, saçlarında da küçük, renkli lastikler. Kendisine ilk defa bu kadar yakından baktığıma inanamayıp kaşlarımı çattım ama birkaç saniye sonra yüzünün güzelliğine gülümsemeye başlayınca, kolumdan tutulup sertçe çekildim. Gece beni karşısına alıp, "Kız burada n'apıyor?" Diye bağırdı.

"Uyuyor, bağırma," dedim kolumu kendime çekerek. "Ağlayarak uyanır."

"Dalga mı geçiyorsun? Gerçekten şu dakika önemli olan bu mu? Kız bizim evde Karmen, onu kaçırmışsın." Böyle söylemesine rağmen

sesini alçaltmasıyla birlikte, kızı uyandırmaktan duyduğum endişe hafifledi ve düşünmeye başlayıp ona, "Ben kaçırmadım," dedim anlam veremeyerek. "En azından hatırlamıyorum. Hem... Güneş batmak üzere, gece uyumuştum, kaç saattir uyuyorum..." başımı çevirip saate doğru baktım. Öğleden sonra beş buçuk olmuştu. Fakat sorguladım, nasıl olabilirdi? Neredeyse yirmi saattir mi uyuyordum?

Gece, yaptığım açıklamaya inanamıyormuş gibi, "Nasıl hatırlamıyorsun?" Dedi, sesinden korktuğu belliydi. Kalbinin küt küt attığını neredeyse duyuyordum. Derin, endişeli nefesleri odada ağırlık yapıyordu. "Karmen... Daha önce de, sonradan hatırlamadığın şeyler yaptın. Fakat bu... Çok ciddi, şu an bir suç işliyoruz. Lütfen düşünmeye çalış: en son hatırladığın şey ne?"

"Uyuduğum. Sen ilaçlarımı vermiştin ve ben uyumuştum Gece... En son hatırladığım bu," dedim kalbim heyecanla çarpmaya devam ederken. Gizli bir duygu bunun nasıl olduğundan çok yalnızca Nil'in burada, yanımda olduğuyla ilgileniyordu.

"Dün geceyi hatırlıyorsun. Tamam, dün gece... Daha sonra ne oldu da bu kız yanımızda?" Susup Nil'e baktıktan sonra gözlerime kilitlendi. Duygularımın doruklarında olduğum için birkaç saniye sonra çarptı onun bakışlarındaki şüphecilik. "Karmen gerçekten hatırlamıyor musun?"

Yalan söylediğimi düşünüyordu.

"Kaçırdığımı senden gizleyecek olsam direkt yapardım bu numarayı. Dün seni parka götürüp kaçırmayı istediğimi ifşa etmezdim."

Panikle odanın içinde volta atmaya başlarken, "İlaçlarını düzenli almıyorsun, bu yüzden rahatsızlığın devam ediyor, hatırlamıyorsun," dedi. "Peki şimdi ne yapacağız? Kızı fark edilmeden nasıl kaçırabildin... Babası ilgisiz bir şeydi, bir anda mı yaptın? Allah aşkına Karmen, hiç mi hatırlamıyorsun?"

Omzumu silkerek Nil'e baktım ve baş parmağını emmeye başladığını görüp gülümsedim. "Hatırlamıyorum."

"Gülüyor ya, çıldıracağım... Ya birisi gördüyse? Sen hatırlamıyorsun ama kaçırmışsan fark edilmiştir." Ses tonu titreyerek yükselmeye başladığında kendisine baktım. "Kameraya falan yakalanmış olmalısın. Ailesi çoktan polise haber vermiştir. Polislerin yapacağı ilk şey olay yerindeki kameralara bakmak olacak..." stajını gazetecilik

üzerine yaptığı için bunlar hakkında bilgileri vardı. "Hadi, gidip kızı polise teslim edelim. Hasta raporun var. Hastanede yatmışlığın da. Kızı da hemen götüreceğimiz için sana bir şey olmayacaktır..."

"Hayır," dedim ona yaklaşıp sağa sola savurduğu ellerini tutarken. Sesim kısıldı ve yüzüm, gözlerim şeffaflaştı. "Kızı kaçırdığımı öğrendiklerinde, bu kadar kötü davrandığım için beni tekrardan hastaneye kapatmak isteyeceklerdir. Oradan nefret ediyorum, bir daha kalamam... Hem... Nil'in benimle kalmasını istiyorum. Bak, huzurlu görünüyor. Babasının yanında olmadığı kadar."

Ona bu şekilde yaklaşmamdan rahatsız olup hızla uzaklaştı ve *olmaz,* dercesine başını sallarken, "Babası iyi olmayabilir, ki bunu yalnızca uzaktan izleyerek anlayamayız," dedi alçak sesle. "Ama annesi de var Karmen. Sen de bir annesin. O kadının neler hissedeceğini düşünsene... Kendin nasıl hissettin, hatırlasana."

"Ben... Ben kıza bir şey yapmayacağım," dedim, çok aptalca bir savunma olduğunu fark edince de kendime öfke duydum.

"Bu kadın nereden bilecek? Dünya iyisi gibi davranabilirsin ama fark etmez, onun bir annesi var."

"Ya yoksa?" Dedim tekrar yaklaşarak. "Belki ölmüştür."

"Allah aşkına, mantıklı şeyler söylemeye başlar mısın artık? Ölmüşse n'olmuş? Babası var! Babası kötüyse dedesi, nenesi vardır. Onlar yoksa teyzesi halası vardır..." sesini yükseltmeye başladığını fark edince elini dudağına yaslayıp sakinleşmeye çalıştı ve sonra derin nefesler aldı. "Bize mi kaldı Karmen? Bu çocuğu düşünmek bize mi kaldı? Kalmadı. Götürüp teslim etmeliyiz."

Odadan çıkmak üzere arkasını dönmeye yeltenince elinden tutup iki elimle birlikte sıkıca kavradım ve gözlerine bakarak, "Birkaç gün," diye fısıldadım aklıma geldiği gibi. "Yalnızca birkaç gün benimle kalsın. Sonra polise teslim ederiz. Lütfen Gece, benim için bunu yap. Bir kereliğine, son bir kereliğine mutlu hissedeyim, yalvarırım... Yalvarırım... Bir daha söylüyorum, yalvarırım." Yutkundum. "İstersen dizlerine bile kapanırım, istediğin ne varsa yaparım."

"Karmen, n'apıyorsun?" Dedi, yalvarmam karşısında irkilip ellerinden tutmama karşılık verirken. "Yalvarma, saçmalama... Silahını çıkarıp beni tehdit etmek yerine yalvardığına inanamıyorum. Bak..." ellerimden tuttuğu için beni odadan kolayca koridora çıkardı ve alçak sesle konuşmaya devam etti. "Ben parka gideyim, etrafı

kolaçan edeyim. Kamera falan varsa halledeyim, etrafta polis var mı bakayım. Dönünce düşünelim tamam mı?"

Gözlerim omzunun üzerinden koridorun diğer ucuna kayınca Gece'de arkasına döndü ve takım elbise içinde dikilen şoförünü görüp, "Onun da haberi var," dedi. Ellerimi bırakıp arkasını döndüğü gibi sokak kapısına ilerledi. "Ve şimdi benimle geliyor."

Şoförü elinde tuttuğu ceketi Gece'ye uzattığında, "Ona güvenebilir miyiz?" Diye sordum.

Gece ceketini giyip kapıyı açarken, "Çocuğu gördü, başka şansımız yok," dedi ve şoförüne doğru bir bakış attı. Onu çok az tanımama rağmen adamın bu konuşulanlara sessiz kalacağını düşündüm ve tıpkı öyle oldu. Adam açık kapıdan dışarıya çıkıp asansörü çağırırken omzunun üzerinden Gece'ye baktı. "Çabuk giy ayakkabılarını, binip gideceğim yoksa."

Gece botlarının fermuarını çekerken telaş yaptı ve adam gelen asansöre binerken bana dönüp, "Sakın başka bir delilik yapma Karmen," dedi. Ardından doğrulup hızla asansöre koştu, kapanmak üzereyken yetişti ve içeriye girerken şoförüne söylenmeye başladı. Adam alışkın şekilde ona bakarken de kapılar kapandı.

Sokak kapısını örtüp sırtımı kapıya yasladım, coşkuyla nefes alıp vermeye başladım. O saniyelerde koridor duvarları üzerime düşüyor gibi geliyordu. Hareket etmek zaman aldı ve koridorda yürüyüp odamın kapısı önünde durunca nefes almayı bile bıraktım. Gözlerimi hareket ettirip yatağa inanamayarak baktım ama Nil'i göremediğimde kalbim yerinden oynadı.

Evet, öyle; her şey rüya.

Belki az önce kapıdan çıkan Gece değil, kafamda oluşturduğum hayali kahramandı.

İçeriye bir adım gittim ve aynı zamanda nefes sesi duyunca da irkilip başımı çevirdim. Nil'i, Karina'nın beşiğinin yanında gördüm. Gözbebeklerini kocaman açmış, bana bakıyordu. Gerçeklik ve rüya arasındaki değişim saniyeler içinde olduğu için uyum sağlamakta zorlandım ve ağzımı açıp kapattım. Nil gerçekten evimdeydi fakat şimdi ona nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Beşik ona tanıdık gelen tek şey olmalıydı, belki de bu yüzden beşiğe yaklaşmıştı. Eliyle de beşiğe tutunmuştu, diğer elinin baş parmağı da ağzının içindeydi. Hayatta ilk kez birisine, onu korkutmaktan kaygı

duyarak yaklaştım ve önünde durup eğildim, söyleyeceğim ilk kelimenin ne olacağını birkaç saniye düşündüm. "Merhaba."

Sesime tepki olarak gözlerini biraz daha büyüttü ve bakışlarını yüzümde meraklı şekilde dolaştırıp başını önüne eğdi. Tanımadığı biri olduğumu fark etmesinin korkusu kalbini incitti mi, merak ettim. "Nasılsın?" Diye sordum bu kez.

Başını kaldırmadan upuzun kirpiklerinin arasından baktı ve sonra tekrar bakışlarını yere eğip beşiğin ahşap kenarını tuttu. Korkuyor olmalıydı, bu yüzden doğrulup ondan uzaklaştım ve bir gülümsemeyi ayırt edebileceğini düşünüp gülümsedim. "Anladım, sen henüz konuşmayı bilmiyorsun."

Seyrek kaşları çatıldı ve yüzünü biraz daha eğip parmak uçlarında yükselince beşiğin içine bakmaya çalıştığını anladım. Başka bir evde olduğunu anlamış olabilirdi, tek tanıdık gelen şey olan beşiğe binmek istiyordu. Onu beşiğin içine koyup koymamakta kararsız kalırken hareket ettiğini gördüm ve beşikten uzaklaşıp parmağını ısırarak odanın çıkışına ilerlediğinde, arkasından sessizce yürüdüm. Koridora çıktığında kafasını sağa sola çevirip bakındı, ardından kapısı açık olan mutfağa girdi ve birini veya aradığı şeyi göremeyerek oradan çıktı. Koridorda yürümeye devam etmeden önce omzunun üstünden bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. O ifadenin ardındaki yüz birden değişti ve Karina'nın aynı şekilde kırpıştırdığı kahverengi gözleri yıldızsız geceler gibi karanlıkla kapladı kalbimi. Denizler böyle karanlıkta kalır, gökyüzündeki yıldızlar ölünce.

Sonra o tekrar yürüyüp bu kez oturma odasına geçti ve içeriye girip etrafına baktı, koltukların arkasına ilerleyip başını eğince gerçekten birisini aradığını anladım. Belki de anne ile babasını arıyordu, eminim ki onları istiyordu. Bir zamanlar Karina'nın bana ihtiyaç duyduğu gibi, o da şimdi annesine ihtiyaç duyuyordu.

Ve anladım: onun canını yakmayacak olmam bir cani olduğumu değiştirmeyecekti.

Tekrar baktığımda elinde oyuncak tuttuğunu gördüm. Karina'nın oyuncak hayvanlarından birisiydi. O oyuncağın koltuğun altına kaçtığını görmemiştim bile. İçeriye girip ona yaklaştığımda kafasını arkaya atıp bana doğru baktı. Kuru bir gülümsemeyle, "O Karina'nın," dedim. "Ama istersen senin olabilir."

Konuştuklarımı anlıyor muydu acaba. Mesela oyuncağın onun olabileceğini? Ya da onu tanıdığımı? Elindeki peluş köpeğe bakıp odanın kapısına ilerleyince ben de arkasından yürüdüm, tekrardan evde birisini aradığını anlayınca ona ne yaptığımı fark etmeye başladım. Mutfağa girdi ama bu kez hemen çıkmadı, siyah parlak tezgâha yaklaşıp parmak uçlarında yükselince, "Ne istiyorsun?" Diyerek kendisine yaklaştım. Gözlerini, su bardağından çekip bana kaydırınca da su içmek istediğini anlayıp rafa uzandım, indirdiğim bardağa sürahideki suyu koyup ona uzattım. "Ne istersen söyleyebilirsin."

Karina için aldığım renkli bardağı kavrayıp suyu kana kana içtiğinde onu bu kadar susuz bıraktığım için kendime söylendim. Bardağı tezgâha bırakıp peluş köpeği tekrar göğsüne koydu ve mutfaktan ayrılırken koştu. Parkelerde kaymasından endişe edip hızla arkasından gittim, odaya döndüğünü görünce ona, "Nil," diye seslendim. Ve sanki gerçekten kızıma sesleniyormuş gibi hissedince heveslendim. Nil, sesine tepki olarak başını bana çevirdiğinde, "Koşma, düşersin," dedim.

Ne dediğimi anladığından, yere doğru bakınca emin oldum. Demek söylediklerimin bir kısmını da olsa kavrıyordu. Bir buçuk ile ikinci yaşının arasında olmalıydı. Odaya girdiğinde başımı kapıdan içeriye uzattım, yatağın üzerindeki montunu tanıyıp almak için yatağa tırmandığını gördüm. Ben de montunu yeni fark etmiştim, montunu çıkarıp öyle yatırmış olmalıydım ama tek bir anını bile hatırlamıyordum. Montunu alıp ona verdiğimde, yatağa tırmanmaktan vazgeçti ve peluşu yatağa bırakıp montu çekti, iç kısmına bakarken gözleri ilgili bir hal aldı. Küçük tepkileri beni gülümsetiyordu, bugün aylardır gülümsemediğim kadar gülümsemiştim. Montun içindeki bir cebi açıp kâğıt çıkardığında eğilip ne olduğuna baktım, kâğıdı bana uzatıp, "Babam," dedi.

Kâğıdı açıp baktığımda bir numara yazdığını gördüm. Bunu ona babası öğretmişti. Herhangi bir durumda kendisine ulaşılması için. O geri zekâlı adamdan bu ince düşünceyi beklemediğim için garipsedim, acaba hakkında yanılıyor muyum diye düşündüm. O an bir farkındalık yaşadım. Ne zaman görsem bu montu giydiğini hatırladım, içinde babasının yazdığı numara olduğu için üzerine hep bunu giyiyordu. Başımı kaldırıp meraklı gözlerine baktıktan sonra gülmeye başladım.

"Çok akıllısın Nil, çok... Demek baban sana böyle öğretti. Onu aramamı mı istiyorsun?" Anlaması için yatağımın üzerindeki telefonumu gösterdim.

Başını hızlı hızlı sallaması karşısında çok rahatsız hissettim. Babasını mı istiyordu sahiden? Ona öyle kötü davranmasına rağmen mi? Ah, tabi isterdi, o henüz bebekti... Gözlerine yeniden bakınca onunla yaşayacağım şeylerin bu kadarla sınırlı kalacağını anladım.

Şimdi ona yaşattığıma bakıyorum da...

Öldüğümde kemikleriyle gömülen kalpsiz birisi olacağım.

"Benden korkmuyor gibisin... Seni kaçırdıysam benden neden korkmuyorsun?" Dizlerim üzerinden kalkıp yatağın kenarına otururken hatırlamaya çalışmak adına gözlerimi sımsıkı kapattım. Anıları, saatlerle beraber çağırdım ama zihnimde yalnızca boşluk vardı. "Nasıl yaptığımı sen hatırlıyor musun Nil? Sana ne söyledim? Seni kandırdım mı? Neden geldin benimle?"

Peluş köpeğinin kulağını kemirip bana hiçbir şey anlamadan bakınca, uzanıp peluşu yavaşça dişleri arasından çektim. "Dişlerin acır."

Salyası çenesine akınca elinin tersiyle çenesini sildi ve dişlerini bana gösterdi. Demek dişin ne olduğunu biliyordu. Peluşu benden aldığındaysa, "Köpekleri seviyor musun?" Diye sordum.

"Hav hav," diye bir köpek sesi çıkarıp güldü.

İlk kez bana gülüşüne tanık oldum. Karina'nın ilk gülümsediği ânı bununla beraber hatırladım. Birkaç aylıktı ve yüz kaslarını kullanabilmeyi öğrenmişti, yataktan düştüğümü görüp gülümsemişti. O gülümsemenin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti. Birbirimize gülümsediğimiz o günlerin üzerini kan ve gözyaşı ıslatmıştı.

Nil'in yüzünde Karina'yı görmeye son vermek için başımı iki yana sallarken, bakışlarım bir noktada kaldı ve elim hızla uzandı. Nil'in kolunu yumuşakça tutup üstünü sıyırdım ve bileğinin iki santim kadar üzerinde duran morarmaya baktım. Bileğinde, ince bir şerit halindeydi morluk. Birisi sert şekilde tutmuştu. İstenerek mi yapılmıştı? İstemeden de yapılmış olsa fark etmezdi, bir kere incinmişti. Baş parmağımı morluğun üstüne koyup, "Acıyor mu?" Diye sordum.

İzi yeni fark etmiş gibi uzun uzun bakıp, "Babama söyleme," dedi.

Neden babasından saklamak istiyordu? Öyleyse babası yapmamıştı. O zaman kim? Aynı evde babası ve annesiyle yaşıyordur, babası olmadığına göre annesi mi... İze bakarken içimden öpesim geldi ama kolunu bırakıp başka bir şey sordum. "Annen nerede?"

Peluşun kucağını tekrar ısırmaya başlayıp dirseklerini yatağa koydu. "Gidiyor, sonra geliyor, yine gidiyor..." başını çevirip pencereyi gösterdi. Söylediklerini anlamaya çalışırken gösterdiğiyle ne kastettiğini anlamaya çalıştım. Pencere veya dışarısı... Ben de onun gibi pencereden dışarıya, kararmaya başlayan gökyüzüne baktım ve sonra başımı salladım. "Uçaktan bahsediyorsun sanırım."

Uçak kelimesi kendisine tanıdık gelmiş gibi bir tepki verdi ama emin olamadım. Bileğine yeniden bakınca izi görmek canımı acıttı, kıyafetiyle örtüp peluşa uzandım ve ağzından çıkardım. "Dişlerin acır dedim ya sana..."

Salyalarını akıtıp tekrar güldü ve peluşu elimden çekerken, "Ağzın bozuk senin," dedi. Elini götürüp ağzıma dokundu.

"Bu ne demek," dedim şaşkınca ve ancak sonra fark ettim, konuşmamdaki aksanı garipsediğini. İtalyan olduğum için Türkçe kelimeleri hâlâ net şekilde telaffuz edemiyordum ve o bunu, bozuk olarak tarif ediyordu. Parmaklarını ağzımdan çekip okşarken, "Doğru, bozuk," dedim fısıltıyla. "Diyene bak, senin dediklerinin yarısı anlaşılmıyor bile güzelim." Bana yaptığını yanıp ben de onun ağzına dokundum. "Senin de ağzın bozuk."

Başını sallayıp kıkırdayınca içimde inanılmaz bir heyecan hissettim. Ama sonra gülüşünün benzerliğiyle o heyecan bir hüzün denizi içinde kayboldu. O heyecana tutunmayı denedim ama hüzün her saniye çoğaldı, umut yüreğimden intihar etti. Nil'in gülüşü yüzüme bakarken çekip gitti ve yatağa tırmanıp yüz üstü düştü. Gözlerimi sımsıkı yumup sertçe yutkunduktan sonra onun oturuşunu düzelttim ve sesimdeki boğukluğu önlemeye çalışıp, "Aç mısın?" Sorusunu sordum.

Ellerini iki yana açıp, "Ne yiyeceğim ki?" Dedi.

Hakikaten, bu kız ne yiyecekti? Dolap bomboştu, Karina'yı beslediğim hiçbir şey kalmamıştı. "Ne seversin?"

"Çikolata ama annem kızar..." montunu alıp giymeye başladığını görünce, "Nereye?" Diye sordum, endişelenerek. Sanki bir yetişkin gibi evden çıkıp gitmesinden korkarak.

"Soğuk," diyerek montunun kollarını giymeye çalıştığında yerimden fırlayıp, "Özür dilerim, kombiyi yakmak hiç aklıma gelmedi," dedim. Kendime karşı hiçbir hissim olmadığı gibi sıcak tutma arzum da yoktu. Bu yüzden kombi kapalıydı. Kombiyi yakıp odaya geri döndüm ve peteğe dokunup, "Ev birazdan ısınacak," dedim ona. "Çok mu üşüdün?"

Fermuarını çekmeye çalışırken elini incitmesinden endişe duydum. Bu yüzden yanına ilerleyip ona yardımcı olurken, "Yok yok, birazcık üşüdüm," dedi kafasını yana eğerek. R harfini tam çıkaramıyordu ama Karina'dan alışkın olduğum için dediklerini anlıyordum. "Senin adın ne?"

Parmaklarımı fermuarından çekerek gözlerimi meraklı gözlerine kaldırdım. "Doğru ya, adımı söylemedim sana. Demek seni getirirken de söylemedim adımı... Karmen benim adım, İtalyan'ca."

"Ne?" Dedi adımı anlamayarak.

Heceleyerek, "Kar men," dedim.

Peluşu tekrar yemeye başlamadan önce, "Karmen," dedi, benim gibi heceleyerek. "Babamı tanıyor musun? Ne zaman gelecek?"

Birçok cümlesinde babasını geçiriyordu. Onu sevdiği için mi? Ondan korktuğu için mi? Onu cevapsız bırakmak istemediğim için başımı iki yana sallayınca seyrek kaşlarını bir daha çatıp peluşunu ısırmaya devam etti. Telefonumu alıp koridora çıktım ve gözlerimi Nil'den ayırmadan son aramalarıma girdim. Gece'yi aradım fakat cevap vermedi. Bu yüzden mesaj çektim.

Mesaj: Gece'ye.

Eve dönerken kız için yiyecek bir şeyler alır mısın? Bir de çikolata. Onu bırakıp dışarıya çıkamıyorum.

Telefonu arka cebime atıp odanın kapısına yürüdüm. Nil bu kez montunun fermuarını indiriyordu, daralmış olmalıydı. Ürkütmeden yaklaşıp yardımcı olduğumda, "Senin kızın mı var?" Dedi bana.

Kalbim alçaldı ve düştü göğüs kafesimden. Küçücük bu bebek beni itmiş gibi geriye çekilip bakışlarını takip ettim. Karina'nın çerçeve içindeki gülümseyen fotoğrafına bakıyordu. Her şeyin; dört köşeli bir küçük çerçevenin ve yanan kalbinin içinde.

"Evet," diyerek Nil'e tekrar uzandım ve montunu çıkarıp yatağa bıraktıktan sonra odadan çıktım. Sonra geri dönüp komodindeki çerçeveyi aldım, yatağın köşesine oturup Karina'yı uzun uzun izledim.

Seni benden çekip aldıklarına hâlâ inanamıyorum. Keşke kalbimi yerinden çıkarıp seni orada saklasaydım.

"Adı ne?"

Nil fotoğrafa benimle beraber bakmaya başladığında onun alnının altından uzanan yuvarlak yüzüne baktım. Yanakları tombuldu, üst dudağı alt dudağından daha kalın duruyordu ve ancak yakından bakınca birkaç çili olduğunu görmüştüm. Kirpikleri neredeyse yüreğime uzanacaktı, çok uzun ve kıvrımlıydı. Mavi gözleri denizler gibi uzanıyordu. Ona yukarıdan baktığımı gördüğünde gözlerini kaldırıp yüreğime değen kirpiklerini kırpıştırdı. "Karina," dedim. Ve sonra düşündüm. Karina bunu ister miydi? Burada olsa kıskanır mıydı? Bana daha da darılır mıydı?

Çerçeveyle beraber yataktan kalkıp odadan çıktım ama koridordan daha uzağa gidemedim. Gözlerimi Nil'den çekmek istemiyordum. Duvara yaslanıp çerçeveyi kalbime doğru bastırdım. Yere oturunca çerçeve karnıma batmaya başladı ama düzeltecek kadar dahi güç bulamadım. Bazen yürürken dahi yorgun düşüyorum, eğilip kaldırımın kenarına oturuyorum. Bazen de konuşurken bir anda her şey anlamını kaybediyor, cümlelerimi bitiremiyorum, yarım bırakıyorum.

Ne kadar vakit geçti bilmiyorum fakat Nil yatakta yalnız olmaktan sıkılmış gibi aşağıya inip paytak adımlarla yanıma geldi. Bir süre karşımda durup sonra elini omzuma koyup destek alarak yanıma oturdu. Oturmak bile onu nefes nefese bıraktı ve oflayıp elini omzumdan çektiğinde, "Montunu yine giydin, çok mu seviyorsun?" Diye sordum.

Pembe montuna bakıp ellerini çırptı. "Baba aldı."

Babasına aşık bir kız gibi davranıyordu... Babasının ona davranışlarının aksine.

"Ne zaman gelecek?" Diye sordu bu kez.

"Kim?"

"Babam."

Onu mu bekliyordu? Tabi bekleyecekti. O bir çocuktu, kaçırıldığının farkında değildi. Pek bir şey söyleyemedim, önüme dönüp karşımdaki duvara doğru baktım. Bu kez benimle konuşmak isteyen kendisi oldu ve bana, "Kızın gelsin de oyun oynayalım," dedi heyecanla.

Yutkunup tekrar kirpiklerimin altından ona baktım. "Senin hiç arkadaşın var mı?"

Ellerini iki yana açıp, "Yok ki," dedi ve sonra bir saniyede gözleri parladı. "Utku var! Utku!"

Acaba Utku kimdi? Belki parkta tanıştığı bir çocuk olabilirdi, ya da kardeşi... Sahi belki de kardeşi vardı fakat babası parka yalnızca onu getirdiği için bu zamana kadar kardeşi olacağını düşünmemiştim. Konuşabilse de bana istediğim cevapları veremeyecekti. Bu yüzden tekrar sustum. Her ne kadar konuşmayı istesem de ona kendim hakkında çok şey söylememeliydim.

Koridoru yavaş yavaş karanlık kapladığında kendim için kılımı kıpırdatmayı istemesem de Nil'in korkabileceğini düşünüp kalktım ve koridor ışığını yaktım. Daha sonrasında eğilip Nil'i kucakladım, onu halının üzerinden kaldırıp salona taşırken ilgiyle yüzümü izlediğini fark ettim. Belki de yüzümü hafızasında arıyordu ama beni daha önce tanımıyordu.

Onu koltuğa bıraktığım an sokak kapısının kilidi döndü ve vücudum doğruldu. Başımı, Nil gibi merakla kapıya çevirdim ve Gece koridorda ilerleyip salonun önünden geçerken burada olduğumu fark edip durdu. Önce bana, ardından Nil'e bakarak içeriye girerken, şoförü Yaman onu arkasından takip etti.

"N'oldu?" Diye sordum.

Nil'in güldüğünü duydum ve dönüp baktım. Gece'ye bakarak kıkırdıyordu. Kaşlarımı çattım ve şoför koltuğa yaklaşıp Nil'in yanına oturunca, Gece bana dönüp, "Konuşalım," dedi.

Başımı salladım ve beraber koridora çıktık. Bakış açıma Nil'i alarak sırtımı duvara yasladım ve Gece koridorda düşünceli şekilde dolaşırken, "Parkı gören tüm kameraları hallettik," diye fısıldadı. "Büfedeki kamera kayıtlarını gazeteci olduğumu söyleyerek aldım, mobese kameralarını da Yaman halletti." Ona onay vererek başımı salladığımda benimle göz teması kurarak, "Fakat daha büyük bir sorunumuz var," diye devam etti.

"Nedir?" Dedim Nil'in Yaman'a çekingen şekilde bakıp ellerini montunun cebine koymasını izlerken. Montuna sığınması çok tatlı geldiği için gülümsedim. Gece başını çevirip salona baktı ve neye güldüğümü görüp tekrar bana döndü. "Çocuğun ailesinin kim olduğunu öğrendim."

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar çabuk?"

"Bu kadar çabuk çünkü..." sesinin tonunu biraz daha alçaltıp yanıma geldi ve korkuyla fısıldadı. "Kız... Çok ünlü bir gazetecenin torunu. Adam tüm emniyeti ayağa kaldırmış durumda. Ülkede inanılmaz ünü var. Kızı daha bugün kaçırdın ama akşam haberlerine servis etmek için hazırlıyorlar. Yarın da gazetelerde büyük başlıkla kaçırıldığı yazacak."

Kafamda oluşan soru işaretlerini fark edip duraksadım. "Madem bu kadar ünlü sen neden torununu tanımıyorsun?"

"Gazeteciler, siyasiler, milletvekilleri... Açık hedeftir, öldürülmek istenirler. Adam besbelli ki gözlerden uzak tutmuş kızını, torununu..."

"Kızının çocuğu yani?"

Kafasını hızlı hızlı sallarken, "Evet, öyleymiş," dedi. Nil'i kontrol edip tekrar bana baktı. O bakınca ben de Nil'e baktım, kirpiklerinin altından Yaman'a bakıyor, kızarıyordu. Şoför de kızın bakışlarını fark edip göz kırpınca Nil kıkırdayıp önüne döndü. "Adamın tek kızı var, evli ve çocuklu gördüğümüz gibi. Ben kızı olduğunu bile bilmiyordum. Dediğim gibi, ailesini korumak için gözden uzak tutuyormuş..."

Gerçeği kelimelerle gözler önüne serip, "Ama koruyamadı," dedim.

Elini, omzundaki kısa saçlarının arasından geçirip huzursuzca baş salladı. "İstanbul Emniyeti şu an kızı aramaya başladı. Birkaç gün içinde tüm ülkede aranacak." Düşüncelerini dinliyormuş gibi duraksadı. "Bunu bir gören olduysa biz bittik Karmen. Yakın çevredeki kameraları hallettik fakat görgü şahidi olursa... Ya da en basitinden babası bu yaptığını gördüyse derhal eşgalin verilir, hakkında arama kararı çıkarılır." Arkasına yaslanıp ümitsizce nefeslendi. "Kızın babasını bilmiyorum ama dedesi çıldırmış durumda, araya siyasileri sokmuş, emniyet duruma öncelik vermiş halde."

Kuru kuru gülümsedim. "Daha fazla kötü haberin var mı?"

"Adamın arası sadece siyasilerle iyi değil. Yer altı dünyasından da ahbaplıkları vardır." Korkuyla kollarımdan tuttu. "Bizi öldürecekler!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandır bu kadar korkaksın?"

Yaman içeriden, "Ben tanıdığımdan beri öyle," diye seslendi ve akabinde Nil, eminim ki hiçbir şey anlamadan kıkırdadı.

Gece nefesini tutup başını öfkeyle salona çevirdi ve bana tekrar dönünce, "Şunu öldürebilir misin?" Diye sordu, buna çok ihtiyacı varmış gibi.

Onun ellerini kollarımdan çekip düşünebilmek için biraz uzaklaştım. Babası beni görmüş olsaydı en başından kaçırmama izin vermezdi. Arabasına atlar peşimize düşerdi, böyle olmadığı için bu şıkkı eliyordum. Başka birisi görmüş olabilirdi, fakat arabayı her zaman parkın hemen yanına çekerdim ve park çok kalabalık olmazdı. Birisi gördüyse yine o an müdahale ederdi. Benim çocuğun sanıp müdahale etmemiş olabilirlerdi, televizyon ekranında kızın fotoğrafı yayımlanınca beni tanıyanlar çıkabilirdi. Fakat kimse görmemiş de olabilirdi.

Bir daha Gece'ye bakarak, "Kızın fotoğrafları ne zaman servis edilir?" Diye sordum.

Soruma odaklanması birkaç saniyesini aldı ve bileğindeki saate bakarak, "Haber bültenlerinde," dedi. "Birazdan."

Koridordan uzaklaşıp salona girdim ve televizyona yaklaşıp kumandayı aldım. Haftalar sonra ilk kez televizyonu açıp bir haber kanalı aradım. Bir reklam kuşağının ardından başlayan haber bültenini gördüğümde koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime koydum. Gece odanın kapısı önünde dikilip büyük bir endişeyle bana bakarken, Yaman'ın koltuktan kalktığını gördüm. Gece'nin yanından geçip koridora çıkarken, ona yandan yandan baktı ve bunun karşılığında Gece onun arkasından ilerleyerek, "Ne aptalsın," diye söylendi.

Gözlerimi oradan çekip ekrana kaydırdığımda spikerin konuştuğunu gördüm. Ayağımla parkede ritim tutarken göğüs kafesimin hızlı şekilde yükselip alçaldığını fark ettim. Sadece birkaç dakika sabırsızca beklemem gerekti. Şaşkın şaşkın etrafına bakan Nil'i izlerken, spikerin, "Şimdi yayınımıza, bizlerin de çok sevdiği bir gazeteciden gelen üzücü haberle devam ediyoruz," deyişini duydum. Koltuktan kalktım ve televizyona yaklaşıp daha dikkatle izledim. "Duayen gazeteci büyüğümüz Edip Akşın'ın torunu, bugün öğlen saatlerinde, çocuk parkından kayboldu. Henüz kimsenin görgü tanığı olmadığı kaybolmayla ilgili kaçırılma şüpheleri ortaya çıkarken, İstanbul Emniyeti ayağa kalktı. Gazetecinin çok üzgün ve öfkeli olduğu bildirildi..."

Haber spikerinin ardından bant kaydı araya girdi ve ekranda bir anda Nil'in fotoğrafı görünmeye başladı. Gülümsediği esnada çekilmiş fotoğrafına odaklandığımda Nil'in paytak adımlarıyla koştuğunu

gördüm ve televizyona kadar yaklaşıp elini ekrana dokundurdu. "Nil, Nil..."

Kendisini ekranda görmek ona bir çeşit oyun gibi gelmiş olmalı ki, sesli gülerek bana çevirdi başını. Sert şekilde yutkunarak ona başımı salladım ve kendisine yaklaşıp yüz yüze gelmek için eğildim. "Evet, sensin o... Komik değil mi?"

Kıkırdayıp ekrana bir daha baktı ve sonra, "Babanın cebinde," dedi neşeyle.

Neşesinde tekrar Karina'yı gördüm ve yüreğim ufalanırken, "Ney babanın cebinde?" Diye sordum.

Bir daha ekrana vurup fotoğrafını gösterdi.

Neşesinin benzerliği kalbimi öyle çarptırıyordu ki, neyden bahsettiğine odaklanamıyordum. O anda istediğim tek şey ona yakın olmaktı. Benim olup olmadığını umursamadan. Ona daha da yaklaşıp ellerinden tuttum ve kendime çekip kalbime yasladım. Hissi, kalbime yaslanan ağırlığı tanıdık geldi ve başımı boynuna koyup sırtını elbette sıkıca kavradım. Nil donuk bir tepki verip hareket etmeden dururken, gözlerimi sımsıkı kapatarak kokusunu içime çektim. Ah, süt ile bebek şampuanının karışımı kokuyordu. Bu kokuyu ne kadar özlediğimi hatırlayınca deliye döndüm ve defalarca, "Seni çok özledim," diye fısıldadım. "Seni çok çok özledim kızım. N'olursun benimle kal, sana bu kez çok iyi bakacağım. Seni bu kez koruyacağım, lütfen benimle kal kızım..."

"Karmen," dedi bir ses ve sonra Gece'nin Nil'i yumuşakça benden çektiğini hissedip gözlerimi açtım. Nil'i kucaklayıp kaldırırken bana kaygı dolu gözlerle bakıp, "Kızı korkutuyorsun," dedi alçak tondaki sesiyle. Sonra gülümsemeye çalışıp Nil'e döndü, göz kırptı. "Çikolata ister misin?"

Oturduğum yerden hızlıca kalktım ve Gece, diğer elindeki çikolatayı Nil'e uzattığı sırada, "Korkutmuyorum," diyerek kızı kavradım. Onu yeniden kendime alıp sarılırken, "Benim kızım," dedim. "Ben yediririm çikolatasını."

Elindeki çikolatayı aldım ve kucağımdaki Nille beraber koridora çıkarken, Gece bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. Koridorda ilerleyip yatak odama girince, gözlerim Nille birleşti ve onun kirpiklerinin ıslandığını gördüğümde adımlarım durdu. Birbirimizin yüzüne baktık ve onun kirpiğindeki damlalar yüzüne akarken elimdeki

çikolatayı düşürdüm. "Neden ağlıyorsun?" Diye fısıldadım, karanlığımın içinden.

"Çiş yaptım," dedi ve sonra diğer gözlerinde de damlalar düştü. Küçük hıçkırık sesleri çıkararak ağlamaya başladı. Bir an onu korkuttuğumu, incittiğimi sanmıştım. Fakat altına işemesinin verdiği içten bir mahcubiyet yüzünden ağlıyordu. Onu derhal yatağın üstüne koydum ve çikolatayı küçücük elinin içine koyup, "Yapabilirsin, lütfen ağlama," diye telaş yaptım.

Başını eğip bacaklarına baktığında doğrulup odadan çıktım, Karina'nın odasına girip kıyafet dolabını açtım. İçinden temiz bir eşofman takımı alırken ellerim titremeye başladı, gözlerim dolu dolu bakıyordu. Duraksamamı önleyen tek şey Nil'in beni beklemesiydi. Kıyafetlerle beraber odadan çıkıp kapıyı kapattım ve yatak odasına döndükten sonra yatağa çıkıp Nille konuştum. "Üstünü değiştirebilir miyim?"

Ağlayarak başını salladığında burnumu çekip üzerindeki montu çıkardım. Ardından eşofman takımını nazikçe çıkardım ve atleti, çamaşırıyla kaldığında vücudundaki birkaç iz daha gözüme çarptı. Belli belirsiz morluklardı. Karina'dan anımsıyordum. Genelde yürümeye başladığı zamanlarda oluşmuştu sık sık düştüğü için. Nil'de henüz yeni yürüyen bir bebeğe benziyordu, belki bu sırada düşmüştü.

Ona temiz kıyafetlerini giydirdim ve kirli kıyafetlerini sepete bırakıp döndüğümde ellerinin gözyaşlarını silmek için yüzünde dolaştığını gördüm. Karşısına oturup gece lambasını yaktıktan sonra bıraktığım çikolatayı aldım ve ambalajını açıp biraz kırdım, onun ağzına yaklaştırıp, "Ye güzel kızım," dedim. Ağzını uzatıp çikolatayı yerken ki sevimliliği gözyaşlarım arasından gülmemi sağladı ve saçlarını okşayıp, "Sen bunu ye, ben sana yemek yapayım," dedim.

Çikotasını yemekle ilgilendiği için ne dediğimi dahi duymadı ve az önceki sarsılarak ağlaması iç çekişlere döndü. Elime düşene kadar gözyaşlarımın yeniden özgür kaldığını anlamamıştım. Onun başını, ensesine kadar uzamış saçlarını sevgiyle okşarken koridorda gezinen ayak seslerini duydum. Elim Nil'in başında kalırken omzumun üzerinden arkama baktım. Gece'nin telefon konuşmasını duydum ve kelimelerini seçince, onun ilaçlarımın işe yaramadığı hakkında hekimle konuştuğunu duydum. Omzumu silkip Nil'e döndüm ve bana kaldırdığı gözlerinin masumiyetiyle irkilip savunmasızca, "Ne

yaptığımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama Karina, seni seviyorum."

Arkamdan bir ses, "O Nil," dedi. Tıpkı hastanede yanlış bir şey söylediğimde beni uyaran hemşireler gibi.

Odamın kapısında dikilen Gece'ye bakıp tekrardan Nil'e döndüğümde, ağlıyormuşum gibi titrek bir iç çektim. Nil'in saçlarının yumuşaklığı çok güzeldi. Saçlarını taramak istiyordum. Nil ya da Karmen... Ben sadece bu hissi seviyordum, bu hissi istiyordum. Yanımda olması için çırpınıyordum. Onun arkasından kaç gözyaşı döküldüğünü düşünürken aklıma Karina'yı kaybettiğim o çaresiz günler geliyordu ama buna rağmen karşımdaki bu küçük kızı bırakmak istemiyordum. İstediğime sahip olabilmek için bir trajediye sebep oluyordum.

İki tam gün sonra.

Ucunda ölüm yok ya, diye başlamayacak hiçbir cümlen,
Artık yaptığın her şeyin ucunda ölüm var.

Karina'yı kaybettikten sonra hayatım ikiye bölündü. Nerede, ne yaptığımı bildiğim zaman ve Karina yanımdaymış gibi hissedip zihnen hastalandığım zaman. İkisine de alışkın şekilde aylardır hayatta kalmıştım fakat iki gün önce Nil, yatağımda uyandığından beri her şey değişmişti. Bir an için o Karina olup kalbime dokunuyordu, bir an sonra da gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyor ve o Nil olup hayatıma, izlerime dokunuyordu.

Ona bakıyor, besliyor, konuşuyordum. Bana yakınlık göstermiyordu, yalnızca babasının ne zaman geleceğini sorarak kapıyı gösteriyordu. Doğrusu o cümleleri tam kuramıyordu ama ben ne demek istediğini anlıyordum. Onu ailesine teslim edebilirdim ama yapmayacaktım. Zaten henüz kimse çıkıp onu kaçırdığımı gördüğümü söylememişti. Kimse Nil'in burada kaldığını bilmiyordu. O da yakında bana alışacak, benimle yakınlık kuracaktı. Birbirimize iyi gelecektik.

Nil'in parkede ses çıkaran adımlarını duyduğumda perdeyi çekip ona baktım. Yürüyüşü tembel ve her an yıkılacakmış gibiydi. Elinde tuttuğunun Karina'nın fotoğrafının olduğu çerçeve olduğunu gördüm. Onunla beraber yanıma gelip önümde durdu ve çerçeveyi dizlerime vurdu. Eğilip bana vermek istediği çerçeveyi alırken, "Sen de onu kendine benzetiyorsun değil mi?" Dedim, buna sevinip gülümseyerek.

"Herhalde o sebepten sürekli çerçeveyle oynuyorsun. Ama canım, ya kırılır keserse elini?" Karina'nın fotoğrafına bakınca birisi kemiklerimi kırmış gibi fiziksel acı hissedip inledim. "Babanın sana davranış şeklini görünce deliye dönmüştüm Nil... Kızımı kaçıranların ona yaptıklarını hatırladım. O an sen Karina'ydın. Ve bana ihtiyacın vardı... Deliyim ben, bir deli... Ama bak, seni asla incitmem."

Kalkıp odadan çıktım, çerçeveyi ait olduğu yere koyup geriye döndüğümde Nil'in koridora yaslanmış olduğunu gördüm. Tekrar parmağını emmeye başlamıştı. Gözlerinin uykulu baktığını gördüğümde eğilip nazikçe kucakladım ve başı omzuma düşerken, "Baba gelmiyor," dediğini duydu kulaklarım. Sanki birisi ona baban gelip seni alacak, demiş gibi sürekli babasını soruyordu.

Odaya geldiğimde yatağa oturdum ve başının altına yastık çekip onu koyduğumda, ayaklarını bana doğru iterek geriye çekildi. "Küstüm," diyerek elini yanağının altına koydu ve yan dönerken gözleri ıslanmaya başladı. Telaşlanıp, "Küstün mü?" Diye tekrarladığımda ağlaması şiddetlenmeye başladı. "Ama neden? Sana iyi davranmıyor muyum?"

Bu kez bağırarak ağlamaya başladığında ellerim panikle titredi. Aç değildi, altına yapmamıştı. O halde neden ağlıyordu? Tabi, ailesini istediği için... Ben n'apıyordum? Bu küçük bebeği tıpkı Karina'm gibi annesinden çekip alıyordum. Karina'nın çektiği acıyı çekiyordu. "Lütfen ağlama, n'olursun bir dakika bile daha fazla ağlama... Tamam, götüreceğim seni..."

Onunla beraber hüngür hüngür ağlarken avuçlarımı yüzüme kapattım ve o kadar yüksek sesli ağladım ki, Nil'in bağırtıları daha da şiddetlendi. Onun canının yanmasından korkup ellerimi yüzümden çektim ve sessizleşmeye çalışıp içimden hıçkırdım. Elimi, dışarıya doğru hıçkırmamak için ağzımın üzerine kapatırken gözlerim acıyla küçüldü. "Çok aptalım, sana sahip olabileceğimi düşündüm... Ama benim kızım öldü, sen bana ait değilsin ki... Keşke benim olsan, keşke sevsen beni... Seversin belki ama şimdi ağlıyorsun, ben dayanamam ki ağlamana. Tek isteğim sana iyi bakmaktı, zarar görmemendi. Çok bencilim, affet... Nil, affet beni. Kızım sen de affet beni... İkinizin de ağlamasına sebep oldum."

Canı fiziken yanmıyordu ama tanıdığı birisini istiyordu. O ben değildim, anlaşıldı ki asla da ben olmayacaktım. Zaten çok aptalcaydı, çok umutsuzca ve çaresizceydi.

Yataktan kalktım ve sanki artık burada yaşıyormuş gibi dolaba astığım montu çıkarıp yatağa döndüm. Onu nazikçe yastıktan kaldırırken, gözlerini odaklamaya çalıştığını görüp, "Senin için ne iyiyse onu yapacağım," dedim, beni anlayabilirmiş gibi ciddiyetle. "Ağlama daha fazla. Kahroluyorum."

Hıçkırarak küçük yumruğuyla gözünü sildiğinde, montu kollarından geçirdim ve fermuarını kapatıp onu yataktan indirdim. Üzerimde yüksek bel, bol paça pantolon ile omuzları düşük kazak vardı. Bir şey almayı, Nil'e montunu giydirirken akıl ettim ve oversize deri ceketimi alıp üzerime geçirdim. Nil iç çekerken hazırlanmama odaklandı, bu da dikkatini dağıtıp ağlamasını önledi. Onu kucaklamak için eğildim ve belinden, bacaklarının arkasından tutup kucağıma koyarken, "Bu kıyafetler senin olsun, seninkiler de burada kalsın," dedim, sanki onun izin vermesini istiyormuş gibi, rica eder bir sesle. "Olur mu?"

Kendisine, belki de montuna doğru sarılarak, "Montum," dedi.

Gözyaşları içinde gülümsediğim için kirpiğim gözümün içine batıp acıttı. "Yok, o senin. Almayacağım."

Düşmemesi için sırtından tutup koridora çıktığım vakitte sokak kapısının kilidi döndü. Nil'in omzu üzerinden ileriye bakınca Gece'nin, arkasındaki şoförü Yaman'a kızarak eve girdiğini gördüm. Kafasını kaldırıp bizi hazırlanmış durumda görünce sorgular bir ifadeye büründü. "Nereye böyle?"

Ne kadar ağladığımı göstermemek için Nil'in omzuna doğru eğildim. Elini kafama koydu. "Nil'i emniyete götürüyorum."

Gece'den şaşkın bir soluk çıktı ve kapıyı kapatıp eve girerken, şoförü ellerini ceplerine koyup arkasından onu takip etti. Gece karşımda durup yüzüme dikkatle baktığında, Nil'in omzuna doğru biraz daha eğildim. "Sen... Çok kararlıydın, n'oldu birdenbire?"

Kirpiklerimin altından bir daha Nil'in ıslak gözlerine baktım. "Ağladı."

Gece eğilip Nil'e yakından bakarken dudaklarını üzgün şekilde aşağıya büktü. "Ben sana o kadar dil döktüm, seni etkilemedi fakat o ağlayarak fikrini mi değiştirdi?"

"O ağlamasın. Ben bir süre daha ağlarım." Ölene kadar. Yani gerçekten bir süre.

Gece'nin yanından geçmek için hareket ettiğimde önce şoförü, "Bunu yapmamalısın," diyerek başını bana doğru kaldırdı ve sonra

Gece kolumu tutup beni durdurdu. "Karmen, yapma."

Her ikisine de anlamsızca baktım. "Neden yapmayayım? Gece, sen değil miydin defalarca kez onu polise teslim etmemizi söyleyen?"

Arkadaşım önüme geçip Nil'i kucağımdan aldığında ve götürüp şoförünün kollarına verdiğinde, Yamanla birlikte ben de şaşırdım. Adam kucağındaki kıza bakarak onu sıkı şekilde tutarken, "Gel," diyerek beni salona çekti.

Elini ittirip Nil'i kontrol ettim ve henüz yeniden ağlamadığını görüp salonun ortasında durdum. Gece üzerindeki kahverengi trençkotunu çıkarıp koltuğa bıraktı ve omzumun üzerinden Yamanla Nil'e baktıktan sonra gözlerimi izledi. Yüzünde, yorgun ve endişeli olduğu için günlerdir makyaj yoktu. Mimikleri korku dolu görünüyordu. Ağzını açıp da, "Nil'i sen değil, ben kaçırdım," diyene kadar neyden korktuğunu anlamadım ama bu kelimeler dudaklarından dökülünce sıçradım.

Boğazımdan şoke olmuş bir ses çıkarıp, "Ne?" Dedim.

Gözleri belime kaydığında silahımı kontrol ettiğini anladım. Yanımda değildi. Evde Nil olduğu için kasaya kilitlemiştim ama yanımda olsa şu an kullanabilirdim de. Gece bana yaklaşıp gergin şekilde yutkunurken, "O gün, kızı kaçırıp kollarının arasına koyan bendim," dedi.

"Siktir git oradan," dedim, şaka gibi geliyordu.

"Bu yüzden hatırlamıyorsun. Çünkü sen yapmadın." Koltuğun kenarına oturup gözlerini boşluğa dikti ve bakışları kısıldı. Nasıl yaptığını hatırlayınca irkilip başını iki yana salladı. "Seni o gün... Öyle gülümserken görünce bu deliliğe kalkıştım. Ertesi gün tekrar parka gittim. Kız ile babası oradaydı ve dediğin gibi adam kıza çok kötü davranıyordu Karmen... Gerçekten kız için üzüldüm, bir süre durup onu izledim arabanın içinde..."

"Ya... Ya sonra?"

Tekrar bana doğru baktı. "Birkaç dakika sonra Nil parktan uzaklaşmaya başladı, adam bunu fark etmedi bile... Arabadan inip kızı takip ettim, sokağın köşesindeki pamuk şekerciye doğru gittiğini gördüm. Adam hâlâ kızın yokluğunu fark etmemişti, bankta oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Sonra... Nil'in yanına yaklaştım, ona pamuk şekeri alıp uzattım." Suçlulukla inledi. "İlk almadı, ona gülümsemeye, konuşmaya başlayınca biraz sonra şekeri aldı. Yaman arabayı

yanımıza kadar çekmişti, Nil'i kucağıma aldığımda babasını kaybettiği için baba baba demeye başladı, ben de ona babana götüreyim deyince benimle beraber bindi arabaya..."

Bu oyunculuk karşısında saygı duruşuna geçmeyi düşünerek Nil'i gösterdim. "Sizi tanıdığı için mi Yamanla sana öyle kıkırdadı geldiği gün?"

Korkuyla yutkunup başını salladı ve ardından, "Gidip söyleyemezsin," diye fısıldadı. Gözleri çaresiz şekilde utançla doluydu. "Çocuğu kaçıran benim. Senin bir suçun yok."

Koltuğa doğru çökerek ateş basan ellerime baktım, onları dizlerime koyup, "Neden yaptın?" Diye sordum.

"Seni ilk kez gülümsüyorken görmüştüm. Mutlu olmanla mutlu olmuştum. Aptallık o ya, bu bebeğin hayatını değiştireceğini düşündüm..." yıkılmış gibi omuzlarını düşürdü. "Şimdi senin bir suçun yok, benim gidip teslim olmam gerekiyor."

Cehennemde yanacağız, gerçekten.

"Bana, uyku ilacı mı vermiştin?" Diye sordum, sertçe.

Bakışlarını kaçırdı.

"Kamera kayıtlarını da almaya hiç gitmedin değil mi? Zaten daha önce kamera kayıtlarını ortadan kaldırmıştın?"

Başını salladığında kelimelerimin onu bu noktaya getirerek canını ne kadar çok yaktığını, onu bunu yapmaya ittiğini fark ettim. "Ben zaten seni etkilemek için, bunu beraber yapmamız için seni o parka götürdüm, isteyerek manipüle ettim ama... Bunu yalnız yapacağını düşünmedim Gece." Yalnızca kendi suçu olduğunu düşünmesi saflıktı. "Bu benim suçum. Sen yalnızca etkim altında kalarak hareket ettin..." çekingen şekilde eline dokundum ve sonra sertçe sıktım. "Beni sevdiğin için kolayca etkim altına girdin. Bu benim suçum."

"Hayır," diyerek elimi iki eliyle birden tutup koltukta yaklaştı. "Ben kaçırdım. Sen defalarca yapabilirdin ama yapmadın, ben yaptım. Ve utanmazca suçu senin üstüne yıktım, sana oyun oynadım... Benim emniyete gidip yapmam gerekeni yapmam lazım."

Koltuktan kalktığında hızla doğrulup önünü kestim ve bir yere gitmemesi için kollarından kavrayıp, "Gitmene izin verecek değilim," dedim.

"Ne yapacağız o zaman?" Dedi dolu dolu gözlerindeki suçlulukla. "Ben seni göndermem, sen de beni..."

Yaman arkamızdan, "Benim gidecek halim yok ya," dedi.

Öfkeyle nefes aldım ve nefesimi vermeden arkamı döndüm, aptalın üzerine birkaç adım giderek, "Arabayı kullanan sensin, üçümüz de suçluyuz," dedim.

Suçlu olmakla alakalı bir kaygısı yokmuş gibi dudak büktüğünü gördüm ve Gece yanımdan süratle geçip koridora çıktığında onu durdurmak için ilerledim. Fakat Yaman benden önce davrandı ve yanından geçerken Gece'nin kolunu kavrayıp kapıya ulaşmasını önledi. Onun yüzüne sertçe bakarak, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi.

Gece bu şekilde davranılmasını beklemiyormuş gibi Yaman'a bakakaldı ve sonra geri adım atıp kolunu çekerken, "Sana neyse," diye fısıldadı.

"Suç ortağınım," dedi Yaman sadece.

Koridora çıkıp Yaman'ın tuttuğu Nil'i aldım ve onunla beraber odaya giderken sessizce nefes alıp verdim. Nil olmadan zaten gidemezdi. Benim de gitmeme izin vermezdi. Odaya girince Nil'i yatağa bıraktım ve o kafası dağıldığı için peluş köpeğe uzanırken, düşünceli şekilde saçlarını okşadım. "Seninle ne yapacağım ben güzel kızım?"

Düşünüp durdum, neredeyse deliye döndüm. Ne yapacağımdan emin olmam bir saatimi buldu ve Nil, yatağımda uyuyakaldığında bu çaresizliği bir karşılığa çevirmek için yataktan kalktım. Dolabıma ilerleyip iki kimliğimden asıl olanı aldım ve cebime koyup odadan çıkarken bir defa daha Nil'e baktım. Montuyla uyumasından rahatsız olup yaklaştım ve montu, onu sarsmadan, birkaç dakika boyunca vücudundan çıkarmakla uğraştım. Yatağın ortasına çekip üzerini örttükten sonra iki yanına da düşmemesi için yastık koyup alnının üstünü terleten saçlarını çektim. "Belki birbirimize ihtiyacımız vardır Nil, bizim birbirimize ihtiyacımız vardır..."

Yanından uzaklaşıp odadan çıktım. Sesleri mutfaktan gelen Gece'ye bakmak için başımı mutfak kapısına çevirince, onun gelirken marketten aldıkları eşyaları dolaba yerleştirdiğini gördüm. Yaman, elinde kırmızı bir elmayı ısırarak arkasından onu izliyordu. Benim geldiğimi fark edince bakışlarını çevirip önüne döndü ve Gece doğrulup beni görünce, "Bir yere kadar gideceğim," dedim. "Nil'i sık sık kontrol et olur mu?"

Şüpheyle, "Nereye gidiyorsun?" Diye sordu.

Boş boş bakıp kapıya yürüdüm ve sokak kapısını açıp ayakkabılarımı giyerken, "Ne zaman döneceksin peki?" Diye sordu bu kez, kafasını mutfaktan kapısından çıkararak.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Bir saniye sonramdan bile emin değildim. Yapmayı arzuladığım o şeyi, yolun yarısındayken bırakıp bir ağlama krizine girebilirdim ve sonra ne yaptığımın farkına varıncaya kadar ağlardım.

Asansörü çağırdım ve aşağıya indim. Otoparka bıraktığım arabamı bulup çalıştırdım ve caddeye çıkınca, yerini hatırladığım il emniyetine doğru ilerledim. Ellerim direksiyonu çok umursamazca, her an bırakmak istiyormuş gibi tutuyordu. Çünkü bilinçaltım en çok ölüm düşüncesiyle hareket ediyordu.

Arabamı, İstanbul Emniyet Müdürlüğünün açık otoparkına park ettim ve inip emniyet binasına ilerledim. İçeriye girdiğimde büyük binanın içindeki kalabalık karşısında başım döndü. Telsiz sesleri her bir bölgeden kulağıma çarptı. Bir polis sireninin sesi de bahçedeki arabadan yükselip binanın içine sızdı. Bu sesten nefret ediyordum, bana Karina'nın öldüğü günü hatırlatıyordu. Başımı sağa sola çevirip görgü tanıklığı yapmak için nereye başvuracağımı aramaya çalıştım ve tabelaları takip ederek asansöre bindim. Dört kat yukarıya çıktım.

Hızlı hızlı yürüyen üniformalı polislerin olduğu koridora girdim ve kafamı sürekli telsiz seslerine çevirerek yürüdüm. Biraz sonra emniyet müdürünün kapısına doğru bakarken buldum kendimi ve birkaç dakika boyunca oraya baktığım için bir polis memuru yaklaşıp, "Yardımcı olabilir miyim?" Diye sorduğunda bunu normal buldum.

Gözlerimi emniyet müdürünün kapısından çekip üniformalı polise baktım. "Emniyet müdürüyle görüşebilir miyim?"

Sorum her nedense garipsendi ve memur kaş çattı. "Ne için hanımfendi?"

"Görgü tanıklığı yapacağım."

Gözleri anlaşılmadığımı ifade eden bir tavırla kısıldı. "Neyi gördünüz?"

"Kayıp ihbarıyla alakalı."

"Anlıyorum." Koridor sonundaki asansörleri gösterdi. "Bir kat aşağıya inip kayıp büroya ifade verebilirsiniz."

Baş salladım ve bir şey demeden asansöre yürüdüm. Geldiğim asansörle bir kat aşağıya inip koridordaki yazıları takip ettim, kayıp

büro ofisini bulup kapısının önünde durdum. Kapı aralıktı, içeriden yine telsiz sesleri geliyordu. Başımı içeriye uzatınca karşılıklı duran iki ayrı ahşap masa gördüm. Biri sivil, diğeri üniformalı polis o masalarda oturuyordu. Birisi koltuğunu arkaya itip kalktığında beni fark etti ve masasındaki bir evrağı alırken, "Buyurun?" Dedi.

"Bir ihbarda bulunmaya geldim, beni buraya yönlendirdiler." İçeriye girerken sakince bunları söyledim.

Sivil polis kalçasını masasına yaslayıp evrakı dizine vurdu. "Öyle mi? Ne hakkında?"

Telaşlı görünerek, "Dün akşam televizyonda gördüğüm bir kayıp ihbarı hakkında," dedim. "Bir küçük kızın kayıp olduğu söyleniyordu, haberi öylesine izliyordum ama bir anda ekranda kızın fotoğrafı verilince... Şaşırıp kaldım, çünkü onu görmüştüm."

Polis memuru masadan kalkıp diğer masadaki arkadaşına bir göz attı ve sonra bana dönerken, belindeki rozeti gözüme çarptı. "Hangi küçük kız?"

"Adı Nil, hatta buraya gelene kadar haberi birkaç kez daha izledim..." neden izlediğimi de açıklamam gerekir diye düşündüm. "Emin olabilmek için."

"Emin oldunuz mu?" Diyerek ayağa kalktı diğer polis memuru, telsizi de eline alarak. "Bu soruşturmayla alakalı birçok görgü tanığı arıyor, ya da sizin gibi gelip ifade veriyor."

Birileri Gece'yi mi görmüştü? Neden bu kadar çok tanık vardı? Bunu doğru şekilde nasıl soracağımı birkaç saniye düşündüm. "Aa, öyle mi? Bende onlardan birisiyim demek ki."

Memur masasına ilerledi ve kablolu telefonda bir tuşa basarak telefonu kulağına yasladı. "Ailesi, kızlarını bulan kişiye beş milyon lira vereceğini söylediği için çok fazla ihbar alıyoruz, maalesef birçok bilgi de yanlış çıkıyor." Bunları bana söyledikten sonra elindeki telefona odaklandı. "Müdürüm, Edip Akşın'ın torunu hakkında bir görgü tanığı daha var," dedi hızlıca.

Yan masadaki telsize bir ses gelince polis telsizin sesini kıstı. Telefonla konuşan memur cevap aldıktan sonra, "Odamda," dedi, beni kastederek. "İfadesini almadan mı?" Onaylamadığı bir şey olmuş gibi kaş çatıp sonra baş salladı. "Peki, getiriyorum."

Telefonu kapattı ve süratle yanıma yürüyüp, "Emniyet Müdürünün yanına çıkalım," dedi. "Buyurun."

Dışarıya, polisin önünden çıktım ve asansöre ilerledim. Asansörü kendisi çağırdı ve benimle içeriye girerken, "İfadenizi alacağız," diye açıkladı. "Fakat önce aileyi beklememiz gerekiyor."

Meraklıymış gibi, "Aile karşısında mı ifade vereceğim?" Diye sordum.

"Normalde öyle olmaz," diyerek başını bana çevirdi ve asansör durunca hızla çıktı. "Fakat Edip Bey, müdürümüzün bir ahbabıdır, aile görgü tanığını da görmek istiyor."

Yumruklarımı yanımda sıktım. Kimse Karina için bu kadar seferber olmamıştı. Sahip olduğun mevki yaşamının ne kadar değerli olduğuna karar veriyordu.

Memur müdürün kapısını tıklattığında buraya kadar yürüdüğümüzün bile farkında olmayarak irkildim. Kapı, gelen komutla aralandı. Memurun arkasından içeriye girdiğimde büyük odanın içinde buldum kendimi. Müdür, elindeki telefonu kapatıp, "Buyurun hanımefendi," dedi bana. Üzerinde siyah, armalı bir takım vardı. Arkasındaki Türk bayrağı ile Atatürk resmine bakıp endişeli halde koltuğa oturdum. "Kızın ailesi yola çıktı. Arkadaşım Edip birazdan burada olur, çocuğun annesi ile babası da... Çok endişeliler, lütfen onlara gördüklerinizi anlatın. Yanlış bilgiler değil." Ayaktaki polise döndü. "Arkadaşın kimlik bilgilerini aldınız mı?"

"Henüz değil." Polis bu kez bana döndü, kibarca sordu. "Adınız neydi?"

"Karmen," dedim ve ceketimin cebinden kimliğimi çıkardım. Polis kimliğe yarım dakika kadar bakıp, "Ne zamandır Türkiye'desiniz?" Diye sordu. "Müdürüm, hanımefendi İtalyan."

Müdür gözlerini yüzümde dikkatle dolaştırıp, "Hanımefendinin siciline bakalım," dedi. Araya müdürün lafı girince polisin sorusuna cevap vermedim.

Memur kimliğimle odadan çıktığında dizlerim arasına sıkıştırdığım ellerimi izledim. Dizlerim ellerime öyle baskı yaptı ki, az sonra parmaklarımın beyazladığını görüp kendime acımadan iç çektim. Müdür bir telefona daha bakıp kapattıktan sonra, "Gördüğünüzün Nil olduğuna emin misiniz?" Diye sordu sıkıntılı bir sesle. Azami saygı sınırını koruyarak samimi bir ton kattı sesine. "Aileyi yanlış bir haberle heveslendirmeyelim. Çok fazla bilgi kirliliği var."

Ürkmüş görünüp, "Ben de hâlâ inanamıyorum," dedim. "Haberlerde bahsettiğiniz o parktan geçerken gördüm."

Birkaç dakika daha geçti ve kapı tok sesle tıkladı. Az önceki sivil polis içeriye girerek, "Baktım müdürüm," dedi. Karşıma kadar gelerek kimliğimi bana uzattı. "Hanımefendi üç buçuk yıldır ülkede ve sicili temiz."

Karina ile ilgili tüm suç duyurularımı Leila ismimle vermiştim. İtalya'dan Türkiye'ye geldiğimde bağlantılar kurarak sahip olduğum sahte kimliği kızımı korumak için hayata geçirmiştim fakat bugün, tüm çabalara rağmen ona sahip değildim.

Kimliğimi cebime koyarken memurun gözlerini, makul karşılanandan daha uzun süre üzerimde tuttuğunu hissettim ve sonra müdüre döndüğünde başımı önüme eğdim. "Ailesini beklememiz şart mı?"

"Elbette canım! O kadar merak ediyorlar..."

Her kayıp çocuk için aynı hassasiyeti gösteriyorlar mıydı acaba...

Telsiz sesini duyunca gözlerimi yumdum. Karina'yı ararken telsiz ve siren seslerini o kadar duymuştum ki, şimdi hepsi acı içinde atılan çığlıklar gibi hissettiriyordu.

Kapı sertçe tıklatıldığında gözlerimi açıp başımı sağ tarafa çevirdim. Emniyet müdürü ayağa kalkıp kapıya kadar ilerledi ve kapıdan geniş omuzlu, ak saçlı bir adam hoşgörüsüzce girdi. Sırtımı istemsizce dikleştirdim ve Edip Akşın, emniyet müdürüyle el sıkışıp hararetli şekilde, "Emin miyiz Cihancığım?" Diye sordu.

Cihan isimli müdür ahbabının omzunu sıvazlayıp eliyle beni gösterdi. "Hanımefendi bize yardımcı olacak."

Dikkatimi Edip Akşın'a veriyordum ki, onun arkasından bir çiftin içeriye girdiğini gördüm. Erkek olan tanıdık yüzü ile direkt dikkatimi çekti. Nil'in babasıydı. Omzunun altında, yirmili yaşlarında görünen genç bir hanımefendiyle içeriye girerken ona, "Sakinleş artık canım," diyordu.

Adamın yüzünde endişe ve merak duygusu görmeyi bekledim lakin tahmin ettiğim gibi bu duygulardan iz yoktu. Adam kafasını yanındaki kadından çevirip önüne döndüğünde bir saniyeliğine göz göze geldik ve tek kaşının yukarıya doğru kalkıp dudaklarının seğirmesini gördüm. Tepkisi, ondan nefret ettiğim için mi beni rahatsız etti yoksa gerçekten

gülüyor muydu anlam veremedim ve bu anlam karmaşasıyla gözlerimi kırpıştırırken, yanındaki kadının bana baktığını hissettim.

Nil'in annesi.

Adama kıyasla çok yorgun ve üzgün görünüyordu. Upuzun sarı, parlak saçlar siyah kabanının üzerinde göze çarpıyordu. Yanakları ve burnunun üzeri kızarıktı. Dar omuzlu, uzun boylu bir kadındı. Kirpikleri, Nil'in yüreğime değen kirpikleri kadar uzundu ve ıslanmış, birbirine yapışmıştı. O an bu kadınla, onun dahi bilmediği bir gönül bağı kurdum ve ilk kez samimi şekilde üzgün baktım.

"Edipciğim, otur lütfen," dedi müdür ve Edip Bey karşımdaki koltuğa oturunca müdür bu kez Nil'in annesi ile babasıyla el sıkıştı. Onları da, masasının tam karşısında, benimse çaprazımda bulunan koltuğa davet edip, "Nalancığım, ne kadar perişan olmuşsun yavrum," dedi.

Kadın koltuğa otururken, eşi de yanındaki yerini aldı ve Nalan'ın gözleri bana çevrilip, "Kızımı gören siz misiniz?" Diye sordu.

İçtenlikle, "Nil'in annesi misiniz?" Diye sordum.

Derhal, "Evet," dedi koltukta ileriye kayarak yüzüme doğru yakınlaştı. "Kızımı nerede gördünüz? Doğruyu mu söylüyorsunuz? Bu yedinci kez emniyete gelişim, birçok kişi onu gördüğünü söylüyor ama hiçbirinin arkasından bir şey çıkmıyor."

"Evet," dedi yanındaki adam, elini Nalan'ın sırtına koyup nazikçe okşarken. "Dürüstlüğünüz çok önemli. Nerede gördünüz kızımızı?"

Adamın yapaylığı karşısında yaşadığım kısa sürekli şoku kontrol edip emniyet müdürüne baktığımda, başını sallayarak, "Anlatın lütfen," dedi.

Edip Akşın'ın dik bakışlarını üzerimde hissedip kendisine baktım. Oturuşundan, iri elleriyle koltuğun iki yanını kavrayışından, kurmak istediği hakimiyetten bile karakteri hakkında o an birkaç fikre sahip oldum. Çok otoriter ve sert görünüyordu. İnce, fit ve takım elbiseli bir adamdı. Elli yaşında ya vardı ya yoktu, genç değildi. Dudakları, yüzündeki somurtkanlığın en belirgin olduğu yerdi, hiddetle nefes alıp veriyordu. "Torunumu nerede gördünüz?"

Diğerleriyle ilgilenmeyip Nil'in annesine döndüm ve umutlu gözlerini görünce, burada bağ kurduğum tek kişi kendisi olmasına rağmen ona da bakamadım. Cinayeti işlemenin zor tarafı, öldüreceğin kişinin gözlerine bakmak olmalıydı. Yere doğru çevirdim gözlerimi ve bir daha

bana dönmeyecek olan Karina'mı düşünüp, "İki gün önce, öğlen saatlerinde gördüm kızı," dedim. "Bir adamın kucağında arabaya biniyordu."

"Nerede?" Diye derhal sordu Edip Akşın.

"Yeniköy'de," der demez Nalan heyecanla eşine dönüp, "Onu götürdüğün parkta orada," diye konuştu.

Edip Akşın homurdandı. "Bu bilgi zaten kamuoyuyla paylaşıldı. Parktan kaçırıldığı."

Nalan babasına doğru sitemle bakarken, yanındaki eşinin yüzünde mahcubiyet ifadesi oluştu ve başını önüne eğerek, "Her şey benim hatam," dedi.

Sahte görünüyordu.

"Hayatım hayır, kendini suçlama," dedi Nalan, onun elini sıkarak.

Kadının, adamın samimiyetine kayıtsız inanması karşısında gözlerimi kırpıştırmaya başladım. Çok aşık dahi olsa, nasıl görmezdi bariz olan yapaylığı. "Hayır canım, benim hatam," dedi adam, kafası önünde bir halde. "Eğer o gün parkta, düşen bir çocuğa yardım etmeseydim kızımızı gözden kaçırmazdım."

Edip Akşın gözlerini damadına çevirerek, "O halde etmeseydin," dediğinde ben söylenen yalanı düşünüyordum. O gün yaşananları bu şekilde izah ediyordu ama Gece böyle anlatmamıştı. Öyleyse adam neden farklı anlatmıştı? Kabahatinin görmezden gelinmesi için mi? Yoksa bu şekilde bir savunma onu daha masum ve vicdanlı göstereceği için mi? Fakat böyle görünmek yerine, dürüst olsaydı kızının bulunmasına yardımcı olurdu.

"Lütfen anlatmaya devam edin," diyen sesi duyunca düşüncelerim arasından hızla çekildim ve âna dönerek adapte oldum. Nalan parlak saçlarını sırtına atarak heyecanla hikâyeme odaklandı. "Adam nasıl birisiydi? Nasıl bir arabaydı?"

"Arabanın markası gözüme takılmadı," dedim, kafamda siyah bir araba hayal ederken. "Siyah bir arabaydı. Adam kızı arabaya yerleştiriyordu, sadece birkaç saniye gözüme takıldı zaten."

"Eşgal çizimi için arkadaşı çağır," dedi müdür polise ve memur derhal odadan ayrıldığında müdür bana döndü. "Adamın yüzünü hatırlıyor musunuz?"

Dün gibi aklımda...

"Biraz," dedim.

Müdür, arkadaşı olan Edip Akşın'a döndü. O sırada adamın bakışları tepeden tırnağa beni süzüyordu. Giyim kuşamım, kendisine göre alçaktaymış gibi yüz buruşturdu ve müdür arkadaşına bakarak, "Kişiyi derhal teşhis edebilir miyiz?" Diye sordu.

"Sicil kaydı varsa Edipciğim, derhal savcılığa dilekçe verip arama kararı çıkarırız."

Kapı tıkladı ve polis memuru ile yanında bir polis odaya girdi. Müdür, yeni gördüğüm adama, koltuğa oturmasını söyledi ve memur oturarak bilgisayarını açtı. Müdür üniformalı polise, "Hanımefendinin tarif ettiği eşgali çiz," dedi.

Emirden sonra adam direkt bana dönünce, diğer bakışlar da bana döndü ve dudaklarımdan dökülecek kelimelere kilitlendi. Gerginlikle ensemi kaşıyıp, "Siyah, uzun saçlı bir adamdı," dedim. Elimi saçlarıma doğru kaydırdım. "Saçlarını ensesinde bağlamıştı. Yaşlı değildi, fakat genç de değildi... Deri bir ceketi vardı, altında ne olduğunu göremedim. İnce bir adamdı galiba, yüzü sakalsız ve temizdi..."

"Bekle," dedi benimle ilk irtibat kuran sivil memur ve bir adım öne çıkarak bana baktı. Elimi saçlarımdan çektiğimde parmaklarım arasında birkaç tel hissettim ve ona baktım. "Bu eşgal zaten bizde yıllardır var... Müdürüm, kimden bahsettiği konusunda hemfikir miyiz?"

Emniyet müdürü derhal başını sallayıp Edip Akşın'a ve Nil'in annesi ile babasına döndü. "Eşgal çok tanıtık birisi Edipciğim. Organ kaçakçısı bir örgütümüz var, onun lideri. Zaten yıllardır aranıyor."

Nalan, "Ne?" Dedi tek solukta.

"Ah," dedi babası.

Edip Akşın ayağa fırladı ve göğsü öfkeyle inip kalkarken, "Bulun bu adamı!" Diye bağırdı.

"Yalnız müdürüm," dedi memur, bana göz ucuyla bakarak. "Bu adam örgütün lideri, çocuğu kaçırdığına daha önce şahit olmamıştım. Adam için çalışanlar bunu zaten yapıyor..."

Nalan ağlayarak ayağa kalkarken, "Bu önemli değil," dedi. Eşi de onunla kalkıp kadının omzunu okşayıp, "Şşt," dedi. Kadın adama bakıp tekrar müdüre döndü. "Lütfen bulun bu adamı, lütfen..."

Müdür, sivil polise bir el işareti yaparak, "Derhal savcılıkla görüşelim, suç duyurusunda bulunalım," dedi.

Sivil memur komutla beraber odadan çıktı ve Edip Akşın ağlayan kızına bakıp ardından müdüre döndü. "Bu adamın sicil dosyasını ver bana, kimmiş, neler yapmış bakayım."

Müdür elini Edip'in omzuna koyup, "Ahbabım, sen de bu adamı tanıyor olmalısın," dedi ve ona alçak sesle konuştu. "Haberini dahi yapmışsındır. Bir sürü takma adı var, en bilineni Feda."

O ismi duyduğumda gözlerimi kan bürüdü ve onu öldürme hayali, gerçekleşmeyi isteyerek damarlarıma sızdı.

Anlatacaklarım bittiği için kendimi burada fazlalık hissettim. Göz ucuyla, eşinin boynunda ağlayan kadına doğru baktım. Arkadan omuzları sarsılıyordu. Genzimi temizledim ve müdür, Edip beyle beraber odanın kapısına ilerlerken, adamla kadın da arkasından gittiler. Odada yalnız kalınca koltuktan kalktım ve parmak uçlarımı birbirine bastırıp kararsızca gözlerimi kırpıştırdım. Kadın, eşiyle beraber koridorda babasının ve müdürün arkasından ilerlerken bir an duraksadı. Başını arkaya çevirip odada dikilen bana baktı, gözleri ıslak ıslak, acıyla bakıyordu. "Teşekkür ederim... Adınız neydi?"

Dudaklarım titrerken, "Karmen," dedim.

"Teşekkür ederim Karmen," dedi bir daha.

Eşi sırtına dokununca kadın hıçkırarak önüne döndü ama bu kez adamın başı omzunun arkasında kaldı. Gözleri kısılarak baştan aşağıya beni süzdü ve yemin ederim ki dudağının kenarı kıvrıldı. Tekrar eşine dönüp onunla beraber gözden kaybolunca, "Bu adam n'apıyor?" Dedim fısıltıyla.

Kafamı iki yana salladım ve buradan gidip gitmemek arasında kararsız kalırken, emniyet müdürü odanın kapısında göründü. Sığ nefesler alıp verirken, müdür odasının içinde ilerleyip telefonunu aldı. "Ben artık gidebilir miyim?" Diye sordum bir an önce yalnız kalmayı dileyerek.

Müdür telefonu kontrol edip masaya bıraktı ve sonra koltuğunu çekip otururken, "Henüz değil," dedi. Eliyle oturmam için koltuğu gösterdi. "İfadenizi bir daha alacağız. Yazılı ve sözlü olarak."

Emre uymaktan hoşlanıyormuş gibi koltuğa otururken, "Neden bir daha sözlü ifade vereceğim?" Diye sordum.

"Kayıp kızın babasına."

Anlamadığımdan ötürü, "Verdim ya," dedim. "Kızın babası da dinledi."

"Hayır hanımefendi," diye düzeltti emniyet müdürü beni. "O beyefendi, Nalan'ın eşi, Nil'in babası değil."

Kafamda mantık açığı oluşturan her soru, büyük bir hızla cevap buldu ve dudaklarımın gerisinden tek hece bile dökemeden, kapı yeniden, tok bir yankıyla açıldı.

"Öz babası da geldi. Deren Ateş. Nil Ateş'in babası." Emniyet müdürü koltuğundan bir daha kalktığında, boşluğa tutunmuş gözlerimi sol omzumun üzerinden çevirdim. Önce siyah gömleğin sardığı geniş bir göğüs gördüm ve bakışlarımı içgüdüsel olarak yukarıya doğru kaydırdım. Genç bir adamdı ve yüzüne baktığım an Nille benzerliği beni etkiledi. Saçlarının rengini annesinden alan Nil, yüzünün şekliyle tamamen babasına benziyordu. Kapkara gözler, karşısındaki müdüre yalnızca birkaç saniye baktı ve akabinde müdürün selamlaşmak üzere uzattığı elini bile sıkmaya vakit ayırmadan başını bana çevirdi. Ne için burada olduğumu bildiğinden tamamen bana odaklandı ve ben de ruhumu kaplayan ağırlıkla beraber ayağa kalktım. Acısı derinde gözler alev alev yanarak bana yaklaşırken, "Görgü tanığı hanımefendi Deren Bey," dedi emniyet müdürü.

Onun kara gözlerine baktığımda nasıl bir yolda olduğumu bir daha fark ettim ve bir şekilde ölümün kendi ellerimden değil de, hiç tanımadığım bu ellerden geleceği ihtimalini göze alarak yutkundum. Nil'in babası karşıma geçip, üzüntüden çökmüş bir yüzle ve katı bir ifadeyle bana bakarken, Deren, diye geçirdim içimden. *Demek adı Deren'di.*

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bu bölümü ve sonunu açıklayan tek cümlem: bindik bir alamete gidiyoruz kıyamete olabilir...

Yeni bölüm siz bir sürü yorum yapıp oy verirseniz çarşamba akşamı gelecekmiş.

:)

Instagram: emineasr

🖤

3. ❝Koku.❞

Merhaba. 🖤

Burada mısınız?

Her bölüm eşik atlıyoruz, bu bölümde ileride sahne alacak büyük duyguların tohum olarak atıldığı ilk bölüm benim için. Paragraf arasına yorumlarınızı ve rica ediyorum oylarınızı bırakmayı unutmayın. Neden bizim oyumuz az olsun :(

3. ❝KOKU.**❞**

Yıldızlı geceler,
Deniz gözlerinden çekildi.
Ben de böyle inandım,
Hava ve suyun ayrıldığına.

Öleceğim için her suçu kolaylıkla işleme ve üstlenme arzusu, benimle aynı acıyı çektiği için yakınlaştığım gözlere karşı o kadar zorlaştı ki, Nil'in babası asabi şekilde çaprazımdaki koltuğa oturduğunda buradan gitmeyi istedim. Emniyet müdürü yerine geri dönerken, ben de kalktığım koltuğa oturarak göz ucuyla Deren Ateş'e baktım. Dirseklerini dizlerine yaslayıp omuzlarını öne itti ve bana doğru eğildi.

"Kızımı nerede gördün?"

Sesi derinden ve sabırsızdı. Dudaklarından hararetli şekilde nefes alıp veriyordu. Dudakları o kadar kurumuştu ki, bir süredir su bile içmediğini düşündüm. Yüzü tamamen sakalsızdı, bu yüzden yüzünün çizgilerindeki öfkeyi bile görüyordum. Bakışlarımı kaldırınca koyu gözlerini çerçeveleyen aynı siyahlıktaki kaşlarının çatıldığını görüp hemen cevap vermem gerektiğini hatırladım. Müdür genzini temizlerken, Deren sesini yükselterek, "Kızım, Nil," dedi. İsmini söylemesiyle beraber sertçe yutkundu. "Onu gördüğünü söylemişsin. Nerede? Ne zaman?"

Kalbimin sesini duymaya başladım. Sanki *ben yüreği ölen bir kadının bedenindeyim,* diyerek çarpıyordu. Yaptıklarımı düşünerek, "İki gün önce," dedim. "Yeniköy'de gördüm. Bir adam onu almış, arabasının arka koltuğuna bindiriyordu. Birkaç saniye ancak görebildim. Kız

ağlamıyordu, adam da kızı gülümseyerek koltuğa bindiriyordu. Çok normal bir andı, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini düşünmedim ve..." adam kafasını daha da eğip ellerini öfkeyle saçları arasından geçirince susup emniyet müdürüne baktım. O da kaygılı görünüyordu. "Devam edin hanımefendi."

Başımı sallayıp son söylediğim kelimeyi hatırladım ve ardından, "Kızınızı haber bültenlerinde görünce şoke oldum, kaçırıldığına inanamadım... Derhal bugün emniyete geldim," dedim.

"İki gündür kayıp neden şimdi geldin?" Dedi adam, bağırarak. Ki, öfkesini görmüş olsam da bağırınca yüzümü kaldırıp gözlerine rahatsızca baktım. Ellerini önündeki masaya indirip avuçlarını sertçe bastırdı. "Paranın kokusunu aldığın için mi?"

Emniyet müdürü araya girerek, "Sizler için her ihbarı göz önünde bulunduruyoruz," dedi

Ben de, "İnanmayabilirsiniz, ben sadece söylüyorum," dedim. "Babası kızı parka götürmüş, kendisi de söyledi, ben de o parkta gör..."

Deren kafasını bir anda kaldırıp idrak etmekte zorlanan, cehennem gibi gözlerle önce bana, sonra müdüre bakınca hangi söylediğimin onun kontrolden çıkmasına sebep olduğunu düşündüm. Tek kaşını kaldırarak ayağa fırladı ve emniyet müdürüne doğru ilerleyerek, "Der... Derya mı parka götürmüş?" Dedi fısıldayarak. "Nalan... Kendim götürdüm, kaybettim dedi."

Emniyet müdürü bir sırrı açığa çıkardığım için bana doğru bakıp gerginlikle yutkundu. "Derenciğim belki yanlış anla..."

"Hayır, bence size bilerek yalan söylemişler," dedim, Deren'e bakarak. Kadın, yeni eşini eski eşinden korumuş görünüyordu.

Deren'in göğsü yükselip alçaldı ve bana dönüp tehditvari şekilde, "Öncelikle, o Nil'in babası değil," dedi ve ardından arkasını dönüp odanın kapısını sertçe açtı. Bunun üzerine emniyet müdürü yerinden fırladı. Deren Ateş, "Onu öldüreceğim," diye bağırarak koridora çıkınca, istemsiz şekilde ayağa kalktım ve müdürün arkasından ilerledim. Müdür derhal telefonundan bir arama yaparken, ben de Deren'in hızlıca indiği merdiveni gözlerimle takip ettim. Yavaşça yaklaşıp basamakları arkasından inerken, yanımdan koşan polis memurlarına göz ucuyla baktım.

Deren alt kata inip sol tarafa döndüğünde ben de koridoru dönmeden başımı sol tarafa çevirdim ve Nalanla eşini, Edip Akşın'ı

kapısı aralık bir odanın önünde gördüm. Bir polis memuruyla konuşuyorlardı. Deren, "Nalan," diye kükrediğinde, Nalanla beraber babası ve eşi de bu tarafa döndü. Nalan'ın yüzünde korku duygusu oluşurken, eşi Derya'nın kısa süreli sırıtıp ardından yüz buruşturduğunu gördüm. "Sen bana nasıl yalan söylersin? Nil hakkında bana nasıl yalan söylersin! Bu adam için mi? Kızım kaybolmuşken bu adamı korumak için mi çabaladın sen? Sen nasıl bu kadar alçaldın sen..."

Eşi Derya araya girerek, "Deren, karıma bağırma," diyordu ki soluğu onların karşısında alan Deren kafasını süratle adamın suratına indirdi ve adam arkasındaki kapı koluna çarparak odaya doğru düştü. Nalan bir çığlık savurup hızla yere eğildiğinde, babası Edip Akşın onun kolundan tutup kaldırdı ve Deren yere düşen adamı, elleriyle kapı kenarına tutarak tekmelemeye başladı. Çığlıklarla beraber iki polis memuru koridorda koştu ve yanımdan geçip Deren'e ilerledi. Odanın içindeki polis memurları da Deren'i engellemeye çalıştı fakat adam öyle çok tekme atıyordu ki, birkaç kişi buna engel olamıyordu. Polisleri görmeden, tekmelerini adamın yüzüne indirmeye vururken, "Kızıma n'aptın?" Diye bağırdı. "Onu incittin mi? Zarar mı verdin? Nasıl kaybettin orospu çocuğu? Lan... Bir şey yapıp sakladın mı kızımı? Yalan mı söylüyorsun?"

"Deren kes şunu, Derya'da çok üzgün," dedi Nalan.

Deren, kollarını tutan iki polis memuruna rağmen eğilip Derya'nın yüzünü tuttu ve kandan görünmez hale gelen suratına karşı, "Eğer ona bir şey yaptıysan seni canlı canlı parçalarına ayırıp o derini yüzerim," dedi. Kafasını, arkasındaki kapının köşesine çarpınca Derya onu itmeyi deneyerek bağırdı. Deren, bir polis memuru onun bileğinin birisini kelepçelemiş olmasına rağmen Derya'nın kulağına doğru kükredi. "Benim kızımın gözünden, senin yüzünden tek damla yaş düştüyse Derya... Seni o bir damlada boğarım, seni o bir damla gözyaşında boğarım..."

Polis memuru Deren'in diğer elini de yakalayıp bileğine kelepçeyi geçirdi ve diğer memurlarla beraber onu Derya'dan uzaklaştırdı. Nalan panikle Derya'nın yanında eğildi ve koridora doğru, "Bir ambulans çağırın," diye bağırdı.

Memurlar onu ailenin yanından uzaklaştırırken, "Kızına rağmen bu adama verdiğin sevgiyi sikeyim," dedi Deren Nalan'a, ağız dolusu bir

tiksintiyle.

Nalan için bu haddini aşmak anlamına geliyor olmalıydı ki ayağa fırlayıp onun üzerine yürüdü. "Ona bu şekilde davranacağın için gerçeği söylemedim!"

"Kızımız kayıp! Şu an ona nasıl davranacağımı mı umursuyorsun!"

Deren, hâlâ polis memurlarından kurtulmaya çalışarak ileriye yürüdü ama memur, "Nezarethaneye," deyince Deren'in gözbebekleri ihtirasla büyüyerek memura döndü. Suratı sinirden kıpkırmızı olmuştu. "Saçmalamayın, nezarethaneye giremem... Kızım kayıp, onu aramalıyım..."

"Üzgünüm," dedi memur ve diğer polisler iki kolundan birden tutarak Deren'i koridor sonuna yürümeye zorladı. Deren başını omzunun arkasından bir daha çevirerek yerden kalkamayan Derya'ya baktı. "Bana olan kininden ona bir şey yaptıysan eğer kinini de, öfkeni de sikerim... Söyle, söyle, ne istersen yapacağım söyle..."

Emniyet müdürü yanımdan geçip Edip Akşın'ın yanına gitti ve polisler, Deren'i merdivene kadar zorla getirdi. Deren sürekli kollarını çekmeye çalışırken başını kaldırıp basamağın üstünde dikilen beni gördü ve gözlerime birkaç saniye soluk soluğa bakıp memurlarla birlikte basamakları indi. Başımı onun gittiği yere çevirip alt kata inmesini izledim ve gözden kaybolunca koridordaki karmaşaya bir kez daha baktım. Derya yerinden kalkamıyordu, bayılmış olabilirdi. Polis memuru eğilip onu kontrol ederken, müdür, Edip Bey'den, kırılan pot için özür diliyordu.

"Boşver," diyordu Edip Akşın ona. "İlk kez Deren'e kızmıyorum." Kızı ile damadına öfkeyle bakınca torununu gerçekten sevdiğini düşündüm. Ah, beni öldürme ihtimali olan birisi daha...

Derya'nın yüzündeki kan hoşuma gittiği için sırıtıp basamakları geri çıktım. Nil'e davranış şeklini biliyordum, karşılığında bu kadar incinmesi hoşuma gitmişti. Gülümsememi kısa tutup müdürün odasına geri döndüm ve yazılı ifademi vermek için suların biraz durulmasını bekledim.

Biraz sonra emniyet müdürü odasına girince beni unutmuş gibi gördüğüne şaşırdı ve gergin şekilde koltuğuna oturup telefonu aldı. Bir memuru çağırdı ve bir dakika içinde kapı tıkladı. Polis içeriye girip saygıyla selam verdikten sonra müdürünün dediğine kulak verdi, yazılı ifademi almak için aynı şeyleri anlatmamı istedi. Aynı detaylarla

hikayeyi anlattım ve yazılı ifademin sonuna gelindiğinde, gitmek için kalktım. Memurla beraber odadan ayrılmak üzereyken duraksayıp müdürü baktım. "Sizce adam ne zaman yakalanır müdür? Yani... Kız ne zaman kurtulur?"

Bu sorum üzerine beni dikkatle incelediğinde, "Kızı merak ettim," dedim.

"Edip Akşın bürokrasiden, siyasetten tanıdıkları devreye soktu. Eminim çok kısa zamanda bulunacaktır." Tek kaşını kaldırdı. "Tabi anlattıklarınız bir hikâye değilse. Takipçisi olacağız diğer ifadeler gibi."

Nil'i geri vermeme sebeplerimden bir yenisi bu.

Edip ve Deren, ne pahasına olursa olsun o adamı bulacaklar.

Ben de kızımın katillerini öldüreceğim.

"Umarım hemen bulunur müdürüm," diyerek arkamı döndüm ve memurla birlikte kapıdan çıkarken, "Karmen Hanım, bir süre şehirden ayrılmayın," dedi müdür bana.

Koridora çıktığımızda memurla beraber aşağıya indik ve koridoru kontrol edince ailenin ortadan kaybolduğunu gördüm. Burada işleri bitmiş olmalıydı. Neden yaptığımın üzerinde düşünmeden yanımdaki polis memuruna dönüp, "Az önce nezarete götürülen kişiyi görebilir miyim?" Diye sordum.

Kumral, yeşil gözlü memur bana bir bakış atıp, "Neden?" Diye sordu.

"Kızıyla ilgili kendisine söylemek istediğim küçük bir şey hatırladım."

Memur bu dosyanın ciddiyetini bildiği için düşündü ve telsizine bir ses düşünce telsizini çıkararak, "En alt kata inin, arkadaşlar yardım eder," dedi.

Memur yanımdan kaybolunca derhal merdivenleri inip zemin katına ulaştım. Tabelaları takip edince nezaretlerin olduğu koridora çıktım, karşılıklı şekilde duran, siyah parmaklıklı nezarethanelere ilerlerken, "Hanımefendi?" Dedi, beyaz masanın ardındaki memur.

Kendisine baktım. Koltuğunda arkaya yaslanmış, bir kalemle uğraşıyordu. Bana, burada ne yapıyorsun, dercesine tek gözünü kırpınca, "Polis memuru arkadaşınızın izni var, beni az önce getirilen arkadaşı görmem için buraya yolladı," dedim.

"Hımm," dedi tatsız bir sesle ve sonra koridorun sol cephesindeki nezarethaneye bakarak, "Kısa sürsün," dedi. Sonra önündeki gazeteye

eğilip benimle iletişimi kesti.

Dilimi dişim arasında sinirle sıkıp sol taraftan ilerledim. Birkaç metre yürüdüm, üçüncü koğuşa baktım ve Deren Ateş'i görünce durup elimle parmaklığa dokundum. Arkası bana dönüktü, alnını, tıpkı ellerini yasladığı gibi duvara yaslamıştı. İçerinin ışığı zayıftı, buna rağmen omuzlarının hiddetini karşılıyordu gözlerim. Dudaklarım arasından nefes alıp seslice verdim ve Deren ellerini duvardan çekip başını arkasına çevirince tamamen bitik göründüğünü düşündüm. Omuzları düştükçe düştü ve aramızdaki parmaklıklara doğru yürüyüp, "Burada n'apıyorsunuz?" Diye sordu.

Yanağıma düşen kısacık saçımı kulağımın arkasına asabi şekilde koydum ve o da sanki gereksiz asabiyetimi görmüş gibi elime doğru bakınca, "Bence iyi yaptınız," dedim, ben de Derya'ya öfke duyduğum için. "Kızınızı o adam kaybetmiş... Kim olsa sizin gibi davranırdı, nezarete girmeniz çok saçma."

Elleriyle parmaklığın etrafını sardı. "Kızımı gördüğünüzde... Nasıldı? Gerçekten ağlamıyor muydu?"

İçinin bir nebze rahatlaması için, "Gerçekten ağlamıyordu," dedim ama onu bir kez ağlattığımı hatırlayınca yüreğimi yeniden öldürünceye kadar bir daha öldürdüm.

"Doğru söylüyorsanız eğer, kızım ne olduğunun farkında değilmiş..." kızının kaybolduğu gerçeği kendisine bir daha hatırlatılmış gibi inleyip alnını parmaklığa vurdu ve gözlerini sımsıkı yumup açmasının ardından, "Adamın sabıkası var mıymış?" Diye sordu.

Orospu çocuğuna öfkeyle dolup kalbim katılaşana kadar yüzünü gözlerimin önünde tuttum. "Adamın robot resmini çizdiler. Sicil kaydı bulunan... Bir organ mafyası lideriymiş."

"Hayır," diye alçak bir ses ağzından çıktı. Sesinin tonundaki korku; bir ateş gibi yandı alçalmış, taşlaşmış kalbimde. Gerileyip arkasını döndü, ellerini yüzünden ve kafasındaki dağınık saçlarından geçirerek, "Aşağılıklar," dedi sessizce. "Aşağılıklar..." tekrar, bu kez hızlıca bana döndü ve aramızdaki parmaklıklara yaklaşıp hiddetle, görmeyi beklemediğim bir acizlikle gözlerime baktı. "Buradan çıkmalıyım... Bir gün dahi kalamam. Bana yardım eder misiniz?"

Canını yakan o kişiden yardım istiyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim ki?" Diye sordum.

"Adın ne?" Diye sordu, oldukça sessiz.

Parmaklıklara sardığı, kanamış ellerine bakırken, "Karmen," dedim tedirgin olup.

Elleri, o adamı döverken çok hırpalanmıştı. Kemiklerinin üstündeki deri soyulmuştu, incecik bir kan sızıntısı avucuna kayıyordu.

Beni tekrarlayarak, "Karmen," dedi. K harfini, diğer insanlara kıyasla daha uzatarak söylemişti. Gömleğinin altındaki göğsü hareket ettiği için istemsizce oraya baktım ve böylelikle yüzüne daha çok yaklaştım. Sanki bu kez yüzüne bakmam için, "Karmen," deyince bakışlarımı kaldırdım. Gözlerini yumup açtı. "Sana bir numara vereceğim. Onu ararsan buradan çıkabilirim."

Yapacağım tek şey birisini aramaksa, "Yaparım," dedim.

Alnını tekrar parmaklığa yasladı fakat bu kez hafifçe öne eğilerek yaptı. Kopkoyu gözleriyle vicdanıma dokunarak, "Telefonunu çıkarma, kulağını yaklaştır," dedi ve söylediğini yapmadan önce polisi kontrol edip yüzümü yan çevirdim, yanağımı parmaklıklara yasladım. Deren başını az daha alçalttı ve nefesi saçlarımın arasından süzülüp kulağıma değerken, "Numarayı aklında tutabilir misin?" Diye fısıldadı, sert bir sesle.

Kuşkularım içinde başımı salladım.

Bunun üzerine daha sıcak bir nefes verip bana numarayı söyledi ve bu numarayı aklımda tutabilmek için gözlerimi kapatıp içimden tekrar ettim. Polis memuru, "Hanımefendi," diyerek bana seslenirken, o numarayı ikinci kez aceleyle tekrar edip çaresiz kalmış bir öfkeyle, "Hemen yap, kızım için vakit daralıyor," diye fısıldadı. Polis memuru yanıma geldiğinde geriye çekilip bana sertçe başını salladı, ben de memura bakarak geriledim ve arkamı dönerken, adamın sabırsız bir vahşilikle içerideki banka yürüdüğünü gördüm.

Memur beni merdivene kadar götürdü ve ondan sonrasındaki basamakları yalnız çıkıp üst kata kadar yürüdüm. Tabelaları takip ederek binanın çıkışını bulmaya çalışırken dönüp arkama bakmamak için direndim. Yalanlar söylediğim için huzursuzdum ve bu huzursuz duygu, yalanlarımın anlaşıldığını düşündürerek beni korkutuyordu. Bu korku da, zincirleme bir duygu akışı oluşturarak birisinin beni takip ettiğini hissettiriyordu. Bu, aslında var olmayan duygulara kapılmadan binanın kapısından dışarıya çıktım.

Numarayı tekrar ederek otoparka ilerlerken birkaç metre ilerideki ambulans arabası gözlerime çarptı. Tasasızmışım gibi bir gülme isteği

başladı içimde. Gerçekten ambulans çağırıldıklarına inanamamıştım. Canının bu kadar tatlı olmasını ister istemez şekilde küçümseyerek karşıladım. Derya, ambulansın arkasındaki muayene yatağında uzanıyordu ve Nalan, ambulas kapının orada dikiliyordu. Kadın, adama göre saf görünüyordu; bu yüzdendir ki kullanıldığını hissediyordum.

Cidden Derya'nın, Nil kaybolduğu için üzüldüğünü sanıyordu.

Arabamın şoför koltuğuna oturunca telefonumu çıkarıp bana söylediği numarayı tuşladım. Birkaç çalıştan sonra aramayı yetişkin bir erkek sesi, "Alo," diyerek yanıtladı.

"Merhaba. Bir dakikanızı almam gerekecek. Sizi aramamı Deren Ateş istedi." Adamın hatta kaldığına emin olmak için duraksadım. "Kendisi biraz önce İl Emniyet Müdürlüğünde tutuklanarak nezarete atıldı. Sizi ararsam kendisini çıkaracağınızı söyledi."

Karşı taraftan bir sevimsiz homurtu çıktı. "Şu an Deren'den daha önemli işlerim var..." durup ters ters ofladı. "Fakat onu çıkarmazsam kim korumalığımı yapacak..." kendi kendine konuştuktan sonra hatta olduğumu hatırlayıp bana cevap verdi. "İyi halledeceğim. Teşekkürler."

Hattan düştüğümü anlayınca telefonu bırakıp koltuğa doğru attım. Ellerimi direksiyona sarıp kafamı da oraya gömdüm ve olanları düşününce panik çığlığı atmayı istedim. Nil'i kendime almak istememdeki en büyük sebep, babasının ona davranış şekliydi fakat adam babası değildi. Özbabası, sandığımın aksine Nil'e çok düşkündü ve onu bulmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Aynı şekilde dedesi de. Onlara kıyasla sahip olduğum güçler yalan söylemek ve cesaretti. Bu ikisinden başka hiçbir şeyim yoktu. Eninde sonunda kaybedeceğim bir oyundu bu. Ne yaptığımın farkına varmış olmam, onu yapmaktan vazgeçeceğim anlamına gelmeli miydi?

Arabamı kullanmaya başladım. Eve gitmek istiyordum, bir an önce göz önünden ayrılıp dikkatleri üzerimden çekmek istiyordum. Otoparktan çıkıp emniyetten uzaklaşırken kafamda büyük soru işaretleri vardı. Kuşkularımla dolu derin zihnimle beraber yollara dikkat vermek zorlaşıyordu fakat bana iyi gelecek tek şey, ne gariptir ki bu durumda olmama sebep olan ve bundan tamamıyla habersiz olan Nil'di.

Oturduğum konut sitesine yaklaştım ve güvenlikten geçip otoparka park ettim arabamı. Asansöre binip on üçüncü kata çıktım, asansörden inince içimi hakkım olmayan o sevinç duygusu örttü. Sokak kapımı açarken haksız ve haklı duyguların içimde oluşturduğu karmaşıklık yüzünden huzursuzlukla kaplanmıştım. Koridora adımımı atıp ayakkabılarımı çıkardım, o sırada Gece oturma odasının kapısından çıktı. "Şükür, geldin! Seni meraktan deliye döndüm! N'aptın?"

Gereksiz bir evhamla, "Nil nerede?" Diye sordum.

"Yamanla oynuyor."

Heyecanla ilerleyip oturma odasından içeriye baktım. Hakikaten de Nil, Gece'nin şoförü ile oynuyordu. Yaman, çok nadiren konuşan kişiliğini sürdürerek Nil'in elindeki oyuncağı alınca, Nil peluşu geri almak için Yaman'ın koluna vurup neşesiz bir çocuk sesi çıkardı. Bunu görünce hemen içeriye girip Yaman'ın elinden oyuncak köpeği aldım, Nil'e uzatıp, "Bu Nil'in," dedim. "Değil mi Nil? Bu köpeğine bir isim vermek ister misin?"

Beni gördüğüne şaşırmış gibi gözbebekleri büyünce tatlı şekilde gülümsemek istedim ama Yaman koltuktan kalkarak, "Momo'ya benziyorsun," deyince gülümsememi sabit tutmak zor oldu.

Başımı omzumun üzerinden ona sinirle çevirince Gece'nin de bunu komik bulduğunu gördüm fakat hızla yüzünü aşağıya indirip bunu gizledi. Yaman onun yanından geçip koridora çıkarken, Gece'nin kendi dediğine gülümsediğini görmüş gibi bir saniye yanında durup yukarıdan onun yüzüne baktı ve öyle geçti yanından.

İşaret parmağımı Gece'ye salladım. "Onu kov."

Gece genzini temizleyip içeriye girdi. "Babam sık sık şoförlerim işi bıraktığı için kızgın, bir süre kovamam." Ben Nil'in yanına oturup nazik gözlerle ona bakarken Gece yanıma kadar yürüdü. "Her neyse, nereye gittiğini anlat."

Nil'in bana yaklaşması umuduyla yanıma hafifçe dokundum ama o kımıldamadan durup masum gözlerle baktı. Onu neşelendirmek için, "Nil'in babasının yanına gittim," dedim.

Baba, kelimesini seçtiği için gözbebekleri irileşti. Onu sevindirdiğim için mutlu hissettim fakat yalanlarla kandıran da kendimdi. İçimde hem sevinç hem hüzün duygusuyla boğuşurken, "Baba," dedi Nil, gülerek.

"O herifin yanına mı gittin? Nasıl, anlamıyorum," dedi Gece, panikle.

Gözlerimi Nil'den güçlükle çekip son durumları anlatmak için arkadaşıma baktım. "Emniyete gittim."

Karşımda titremeye başlayıp ellerini ağzına kapattı. "Yaptıklarımızı... İtiraf mı ettin?"

"Hayır," dedim direkt, korkunun oluşturduğu paniği ortadan kaldırmak için. "İhbarda bulundum."

Ellerini, kırmızı kazağının sardığı belinin iki yanına koyup, "Tek nefeste anlatsana," dedi.

Nil elime dokununca ilgimi ona seferber ettim ve gözlerinin ışıldadığını gördüm. Elime yumuşakça vurup, "Baba," dedi.

Gece sesi titreyerek, "Kızı neden heveslendirdin ki, onu böyle görmek canımı yakıyor," dedi.

Vicdanım gibi konuştuğu için belki de rahatsızlandım ve Nil'in eline sevgiyle bakarak, "Onu babasına götüreceğim ama zamanı var," dedim. "Gece... Emniyete gidip, o gün Nil'in kaçırıldığını gördüğümle ilgili yalan ifade verdim. İfademde, Nil'i kaçıran kişilerin... Karina'ya kaçıran kişiler olduğunu söyledim."

Gece hayretle sarsılıp yanıma oturdu. "O adamın yakalanması için mi?"

Başımı umutsuz bir çaresizlikle sallayıp, sahip olduğum güçten geriye bu çaresizliğin kalmış olmasıyla da beraber öfkelendim. "Evet, sen dedesinin bu kadar güçlü olduğunu söylediğinde... o yapabilir diye düşündüm. Benim doğru söylediğime inanmaları çok muhtemeldi, çünkü o adam zaten organ kaçakçısıydı ve bunu yapabilirdi. İfademi verdim ve sadece dedesinin değil, babasının da o adamı bulabileceğini fark ettim."

"Orada gördün mü ailesini?" Şaşkınlık genç yüzünü canlandırmıştı.

Başımı sallayıp Nil'in parmaklarını çok yumuşak şekilde tuttum. Heyecanla köpeğini sallayıp tekrar, "Baba," dediğinde ona burukça gülümsedim. "Artık babanı neden çok sevdiğini anlayabiliyorum Nil."

Gece yine tedirgin ve cevabını almaktan korkar şekilde, "Nasıl yani?" Diye sordu.

"O adam babası değilmiş Nil'in. Doğrusu üvey babasıymış."

O adam her ağlattığında neden Nil'in baba dediğini yeni anlıyordum. O aslında adama baba, demiyordu. Baba, diyerek ağlıyordu.

"Demek o yüzden Nil'e kötü davranıyordu, onu umursamıyordu..." gözlerini Nil'e çevirip dudaklarını üzgünce büktü. "Peki ya gerçek babasını gördün mü?"

Yutkunup, "Gerçek babasını da gördüm," dedim. Adamın yapabileceklerini de.

"Eee?"

"Şu ki... Babası, sandığımızın aksine Nil'e büyük bir sevgiyle bağlı."

Bu Gece'yi kelimelerle anlatılmayacak şekilde korkuttu ve ellerini hızla çarpan kalbine koyup, "Kız, annesi ve üvey babasıyla mı yaşıyormuş?" Diye sordu.

"Olanlardan sonra ben de böyle tahmin ettim." Nil'e gözümü çevirip en yumuşak sesimi kullanarak sordum. "Sizin evde kim var Nil?"

Peluş köpeği elime doğru vurup oturuşunu düzeltti. Çocuksu telaşını, yerinde duramayışını izlerken tekrardan Karina'mı hatırladım. "Anne," dedi Nil, soruma. "Bir de dadı! Bir de..." bir şeyler anlattığı için gözleri heyecanla büyümüştü. "Babam yok."

Gece'ye dönüp başımı sallarken, "Görünen bu," dedim. "Küçük olduğu için velayeti annesinde kalmış olmalı."

"Annesi farkında değil mi üvey babasının Nil'e kötü davrandığını?" Gece bu soruyu sorarken eğilip Nil'in yanağını okşadı. Nil çekimser kalıp sırtını koltuğa yaslamıştı.

"Farkında olduğunu sanmıyorum," dedim ve ona diğer yaşananları da anlattım. Babasının, o adama nasıl öfke duyup dövdüğünü, Nalan'ın saflıkla kocasını savunduğunu, bunun beraberinde getirdiği diğer durumları. İçimde pasifleşen öfke, Derya'nın Nil'e nasıl davrandığını hatırladığımda coşmaya başladı ama Nil elime dokununca dikkatim tamamen ona yönelip öfkeden kurtuldu.

Gözlerimi, Nil'in güzel gözlerinden çekip arkadaşıma döndüm. "Nil'i kaçırırken sizi gören her kamera açısını temizlediniz değil mi?"

"Yaman mobese görüntüsünü halletti, ben de parkı gören büfe kamerasını kılık değiştirerek almıştım zaten," dedi, dalgın gözleri yere doğru eğilirken. Bir küçük çocuğu kaçırdığı farkındalığı kendisine bir daha gelmiş olmalıydı, ellerinde panik dolu titremeler vardı. Dudaklarının seğirişini izleyip elimi onun omzuna koydum, kulağına doğru bir söz verdim. "Seni asla ele vermeyeceğim Gece. Korkma. Bir gün her şey açığa çıktığında adın asla geçmeyecek."

Gece, ihtimallerin hangisi daha ağır hesaplayamıyor gibi, kafa karışıklığıyla bana bakarak, "Bu oyun çok tehlikeli," diye fısıldadı. "Senin oyunun ya da benim oyunum fark etmez... Bu oyun çok tehlikeli."

"Ucunda olsa olsa ölüm olur," dedim, ki bu düşünce kalbimi hafifleten bir düşünceydi.

"Bu kızı alırken ki motivasyonum babasının ona kötü davrandığıydı, senin mutlu olabileceğindi. Fakat babası kıza kötü davranmıyormuş, biz yanılmı..."

"Ama ama ama..." dedim bahaneler sıralamak isteyerek, sabırsızca. "Nil annesi ve üvey babası ile yaşıyordu. Biz onu almasak üvey babası kötü davranmaya devam edecekti. Sana da Nil'in sorun yokmuş gibi davranması mantıksız gelmiyor mu? Muhtemelen çocuk sürekli dadılarla, ilgisizce büyüyor. Bu yüzden yabancı bir evde, bizlerle yaşamayı yadırgamı..."

"Kes Allah aşkına, o sadece çocuk, oyun sanıyor," diyerek ayağa kalktı Gece ve kafasını olumsuz manada sallayıp durdu. "Sen bu şekilde vicdanını rahatlatmaya çalışıyorsun, bu yaptıklarımızı bir mantığa oturtmaya çalışıyorsun fakat bunlar ne vicdana sığar ne de mantığa... Evet, belki Nil'e ailesinden daha iyi davranıyor olabilirsin ama bu onu, senin kızın yapmayacak. O, senin vicdanın kazanana dek burada kalacak ve sonra ailesinin yanına gidecek, seni bir gün dahi hatırlamayacak. Bir kez daha kaybedeceksin, acı çekeceksin... Babası, dedesi, annesi... Canına okuyacaklar."

Korkmalı mıydım, bilmiyordum. Söyledikleri arasında beni en çok korkutan Nil'in beni hiç hatırlamayacak olmasıydı. Hayatından, kısa süre içinden çıkacaktım ve o muhtemelen artık babasıyla, beni bir gün dahi hatırlamadan yaşayacaktı. Ya da bizzat babası, beni kızının hayatından kazıyarak silecekti.

"Peki yerimde olsaydın ne yapardın Gece? Kızımı canice öldüren şerefsizleri bulamadım, tüm gücümle aylardır çabalıyorum ama yapamıyorum..." bir zamanlar sahip olduğum o güç, şimdi ki çaresiz halim karşısında inanılmaz naralar atıyor olmalıydı. "Elimde, iki güçlü adam var. Birisi Nil'in dedesi, diğeri babası... Onlar bu adamı bulacaktır. O zaman ben de kızını geri vereceğim. Sonra da zaten kendime hak ettiğim şekilde davranacağım, ya da bana hak ettiğim

şekilde davranacaklar... Ama önce kızımın ruhu huzur bulsun istiyorum, onu acımasızca boğan... o elleri tanımak istiyorum..."

Yüreği daralmışçasına derin bir nefes alıp burnunu çekti ve başını bu kez daha yumuşakça sallarken, "Sadece... insanlığımı kaybetmek istemiyorum," dedi.

"Hiçbir şey senin suçun değil. Ben senin duygularınla oynayarak, bir şekilde bunu yapmana sebep oldum." Koltuktan kalkıp yanına kadar ilerledim, sarılma gibi içten gelen bir sevgi gösterisine karşı her zaman mesafeli duruyordum ama benim için katlandıklarını düşününce ona sarıldım. "Her şey benim suçum. İnsanlığını kaybeden benim, sen değilsin."

İnsanlık kalpten gelir. Ben kalbim Karina'yı kaybedince insanlığımı da kaybettim.

Gece bana sarılırken titrek bir nefes verdi ama henüz konuşmadan bir boğaz temizleme sesi bizi birbirimizden ayırdı. Başımı çevirip Yaman'a doğru baktığımda, Gece'de ona arkasını dönüp yüzündeki yaşları sildi ve sonra omuzun üstünden dönüp Yaman'a sertçe baktı. "Arabayı ısıt. Gidiyoruz."

Yaman emir karşısında, tahmin edildiği gibi sessiz kaldı ve Gece'nin yüzüne birkaç saniye dikkatli baktıktan sonra onaylayıp kapıdan ayrıldı. Siyah takım elbisesi altındaki omuzlarının kaybolmasını izledikten sonra Gece'nin de çıkışını izledim. Bir dakika içinde sokak kapısı kapanınca Nil'e dönüp yanına ilerledim. Siyah kanepenin üzerinde, gülen gözleriyle oturuyordu. Peluş köpeğini bırakmıyordu, oyuncakları çok seviyor olmalıydı. Yanına oturup küçük elinden tuttum ve öptüm. "Oyuncak seviyor musun?"

Gözleri tekrardan, ona tanıdık bir kelime duymasının heyecanıyla büyüdüğünde, "Sana daha fazla oyuncak vereceğim," dedim. İstememesinden kaygı duyarak kollarımı ona uzattım. "Gel, seni Karina'nın odasına götüreyim."

Kollarını bana uzattığında inanamayarak gülümsedim, onu kucağıma yerleştirip koltuktan kalktım. Üzerinde hâlâ montu vardı, terliyor olmalıydı ama babasını özlediği için çıkarmıyordu. Koridorda yürüyüp Karina için hazırladığım odanın kapısını açtım, buraya girip karanlığın içinde ağlayarak otururdum ama Nil karanlıktan korkmasın diye ışığı bu kez yaktım. Odasının beyazlığına özellikle sahip olmak olmak istemiştim. Onun bana yansıyan rengi saf beyazdı.

Nille beraber, Karina'nın ikinci beşiğinin yanına ilerleyip oyuncak evine baktım. Nil, küçük çaplı oyuncak evi görünce elini çırptı. Bunun karşılığında onu oyuncak evin yanına bıraktım. Dizlerimi kırıp yanında eğildim ve kollarımı dizlerimin etrafına sarıp onu izledim.

"Nil," diye fısıldadım, o evin içindeki küçük koltuğu alırken.

Başını bana çevirip tatlı şekilde, "Hı," dedi.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Koltuğu alıp poposunun altına götürdüğünü görünce bir an neredeyse beni sesli şekilde güldürecekti. Minicik koltuğu poposunun altına koyup bana, "Sorabilirsin," dedi, r harfini y şeklinde söylemişti.

"Adımı hatırlıyor musun?"

"Hı... Adın mı?" Arkasına, oturduğu oyuncak koltuğa bakmaya çalışıp tekrar bana döndü. "Kaymen diye hatırlıyorum."

Telaşlı şekilde, o bir saniyelik mutluluk hissine yetişip gülümsedim ve sonra o his kaybolunca dudaklarım da aşağıya büküldü. "Evet, adım Karmen. Ben kimim peki?"

"Dadı."

Beni kafasında böyle tanımlamıştı, belki de dadıları sık sık değişiyordu. İçine kapanmasını, benden korkmasını istemiyordum. Varsın kendisini güven alanında hissedecekse beni böyle bilsin. "Benden korkuyor musun Nil?"

"Hayır, niye korkayım? Babam gelecek ya zaten..."

Nil'in bu kaygısızlığı karşısında bir düşünce geldi aklıma... En başından beri babasına gideceğini düşündüğü için mi korkmuyordu? Hem Gece'de böyle demişti, pamuk şeker aldıktan sonra Nil'in babasına gitmek istediğini söylemişti. Annesi ile babası boşandığı için bazı günler babasıyla kalıyor olabilirdi. Belki en başından beri benim onu babasına götüreceğimi düşünüyordu.

"Babanı özlüyor musun?"

Bir anda mahsunlaştı, alt dudakları titredi. Başını hızlı hızlı sallayıp, "Evet, özlüyorum, sonra ağlıyorum," dedi. Koltuğu poposu altından çıkararak oyuncak evin içine geri koydu. "Babam da ağlama sevgilim diyor! Ama ben yine ağlıyorum."

Baba kız ilişkilerine duyduğum merakla, "Baban sana öyle mi diyor?" Diye sordum.

Elinden hiç bırakmadığı peluş köpeği oyuncak evin içindeki koltuğa oturtmaya çalışırken, "Hıhı," dedi bana, bir parmağını havaya

kaldırıp bir şey hatırlamış gibi heyecanla bana döndü. "Ben ağlıyorum, sonra babam bana ceee yapıyor. Gülüyorum. O da sonra..." duraksadı ve heyecanlı, hızlı nefesler aldı. "Bak, yanağımdan öpüyor."

Gülerek bana, babasının öptüğü yanağını gösterince bir gamzesi olduğunu gördüm ve babasının onu gamzesinden öptüğünü.

Baba kız ilişkileri özeldi.

Bu bana, babasının kızımı reddettiğini hatırlattı.

"Babanı çok mu seviyorsun Nil?"

Elini karnının biraz üstüne, göğsüne vurunca, "Ne demek istiyorsun?" Diye sordum.

Bana kırpıştırdığı gözlerle bakıp, "Ben babama diyorum ki, baba beni kadar seviyorsun, o da böyle burasını gösteriyor," dedi. Bir kere daha göğsüne dokunarak gülümsedi.

"Babanın demek istediği şey, belki de seni tüm kalbiyle sevdiği. Kalbini de bu yüzden gösteriyordur," dedim, güzel saçını okşayarak.

"Hıhı," dedi ilgisini kaybedip oturduğu yerden kalkarken.

Ona büyüdüğünde anlayacaksın, demek istedim ama bir anda yine o tahammülsüzlük, yorgunluk duygusu geldi ve konuşacak halim kalmadı. Omuzlarımı düşürüp yüzümü kucağıma gömdüm. Karina'nın odasındayken düşüncelerim, onun hayattayken nasıl olduğu ve kaçırılıp acı çektiğinde nasıl hissettiği arasında dolaşıyordu.

Acı çekmeden, eceliyle ölmüş olsaydı bu kadar öfkeli hissetmezdim.

Öldürülmüş olmasını aşamıyordum. Bazen gün içinde birkaç saniye unutuyor ve ardından hatırlıyordum. O saniyelerde kalbim üşümeye başlıyordu, belli ki sonra da donup katılaşıyordu. Ruhum ölüyordu, bu gerçekleşirken her anını hissediyordum. Gerçekten bedenim ruhumdan ayrılmış gibi bir kayıtsızlık geliyor, acı çekerek başladığım o hatırlama duygusu aşamalardan geçerek en nihayetinde beni hissizleştiriyordu ve hissizleştiğimde, uyuyakaldığında bitmiş gibi geliyordu.

Sonra uyanıyordum.

Aynı döngüyü yaşıyorum.

Hatırlıyorsun. Acı hissediyorsun. Daha fazla acı hissediyorsun. O acı hissi doruğa çıkınca ruhunun yeniden öldüğünü anlıyorsun. Sonra bir yorgunluk bertaraf ediyor, kayıtsızlaşmaya başlıyorsun. Hissizleşiyorsun. Uyuyakalıyorsun.

O yorgunluk hissinin ardından gelen kayıtsızlıkla beraber başımı dizlerimden kaldırınca Nil'in başımda dikildiğini gördüm. Ayaktayken

bile neredeyse benimle aynı hizadaydı. Gözleri meraklı şekilde yüzümü irdeledi ve sonra, "Ağlıyor musun?" Diye sordu.

Onu ürkütmemek için, "Hayır," dedim.

"Hee... Ağlıyorsan babama diyecektim..." bana biraz daha yaklaşıp yanaklarıma baktı, gerçekten gözyaşı arıyordu. "O da sana ağlama sevgilim, ağlama sevgilim, derdi." Elini yanağıma koydu, ıslaklık aradı. "Ağlamıyorsun gerçekten de..."

"Ağlamam onu geri getirse gülerken bile ağlardım."

Alt dudağını aşağıya büküp, "Hımm," sesi çıkardığında, gözlerimi sertçe yumup açtım ve yerimden doğrulurken onu da kucağıma aldım. Elimin birisini sırtına koyup odadan çıktım, kapıyı kapatıp koridorda birkaç metre ilerledim. Yatak odamın kapısını açıp içeriye girdiğimde Nil'in başını omzumda hissedip gözlerimi şaşkınlık içinde omzuma çevirdim. Omzumdaki bu hafif ağırlığı, küçük kafayı özlemiştim. Bir saniye olsa da onun Karina olduğunu düşündüm ve yanağımı kafasına koyup saçlarını kokladım. "Dünyanın en güzel kokusu."

Nil'i yatağın üzerine bıraktım ve o gözlerini açıp baktıktan sonra yan dönüp peluşa sarıldı. Vücudunu sarsmadan altından çarşafı çektim ve üzerine örterken, "Montunu çıkarabilir miyim?" Diye sordum.

"Ihıh," diye huysuz bir ses çıkarınca çarşafı sadece beline kadar örttüm, montu olduğu için zaten üşümeyecekti.

Parmak uçlarımda hareket edip dolabıma ilerledim, kapakları sessizce açıp bir iç çamaşır takımı ve pijama aldım. Banyoya gidip duşakabine çıplak girdim ve ılık suyun altında, üşüyen vücudum ısınana kadar durdum. Saçlarımı, Karina'nın şampuanıyla yıkamaya alışkındım, yine öyle yapıp durulandım ve kurulanıp çamaşırlarımı, pijamalarımı giyindim. El havlusuyla, dolap aynasına bakarak saçlarımın suyunu alırken, tenimin o bakımsızlığını ve dudaklarımın çatlaklarını gördüm. Dilim alt dudağımı ıslattı ve dudağım pembeleşip nemlendikten sonra tekrar çatlak göründü. Henüz yirmi beş yaşında olmama rağmen hüznüm beni daha olgun gösterdi.

Saçlarımı bıraktığımda nemli tutamlar enseme değip beni huylandırdı. Parmaklarımı tutamların arasından geçirip banyodan çıktım ve yatak odama girip karanlığın ortasında birkaç dakika bekledim. Nil'in dingin nefesleriyle ritimli kalp atışlarını dinlerken yavaşça beşiğe ilerledim. İçinin boş olduğunu bilmeme rağmen heyecanlanıp küçük yatağa baktım. İçindeki battaniyeyi alıp yatağa

döndüm ve boş kısma çıkıp battaniyeye sarılırken, Nil'in küçük yüzünü, loş ışıkta izledim. Ona karşı duyduğum vicdan azabı hissizliğin ortasında ışık yaktı. Fakat bizzat bu hissizliğe terk edilişimin acımasız tarafını da unutmak mümkün değildi. Bana bir acı verdiler, bu bir karşılık istedikleri anlamına gelir. Ben de bir acı verdim, bu da karşılığını göreceğim anlamına gelir.

Bir karşılık vereceğim. Bir karşılık göreceğim. Sonra da ölüp gideceğim.

Bir şey beni hareket ettirdi. Uykumdan o hareketle sıyrıldım. Gözlerimi direkt, hafif uykumdan sıçrayarak açtım ve tavanın karanlığına büyümüş gözbebekleriyle baktıktan sonra başımı yastığımdan kaldırdım. Derhal Nil'e baktım, uykusu derin şekilde devam ediyordu. Hareketliliğimi sağlayanın kendisi olmadığını fark edince elimin altına baktım ve telefonumun titrediğini hissettim. Yastık altından telefonu alıp ekrana bakınca kayıtlı olmayan bir numara olduğunu gördüm. Ama sanki numara tanıdık gelmişti. Kaşlarım seğirdi ve Nil'i uyandırmamak için telefonumla yataktan kalktım. Saçlarımı başımın arkasına atarak koridora çıktım ve koridor duvarına yaslanarak telefonu açtım. "Kimsiniz gece gece?"

"Sensin," dedi erkek sesi ve ancak birkaç saniye sonra Deren Ateş olduğunu anlayıp irkildim. Koridordan, Nil'in yattığı odadan biraz daha uzaklaşıp salona geçerken, "Sensin, evet," dedi tekrardan sert bir sesle.

Kalbim panikle hızlanırken, "Beni neden aradınız?" Diye sordum. "Bu saatte?"

"Saate bakmadım, bana lazımsınız diye sizi aradım," dedi sabırsızca. Kelimeler tek nefeste, sertçe dudaklarından dökülüyordu.

Alçak bir sesle, "Niçin?" Diye sordum. "Niçin lazımım size?"

Bu kez daha bitkin sesle, "Görüşmeliyiz," dedi. Sesi oldukça ıssız bir yerde konuşuyormuş gibi anlaşılır bir netlikle kulaklarıma dökülüyordu. Birkaç harfi ağzında çevirdiğini fark edince kaşlarımı çatıp, "Bu saatte mi?" Diye sordum.

"Siktiğimin saati umurumda mı sizce?" Diye bağırdı ve sesinin arkasından bir şeylerin daha sesi geldi. Dönüp elinin tersindeki bir şeye vurmuş olma olasılığı çok yüksekti. Arkamdaki duvara yaslanıp sessiz şekilde nefes alıp vermeye başladım ve o biraz susup ardından,

"Bağırdım galiba," dedi, o kadar sessiz söylemişti ki dilini dişlerine sürttüğünü bile duymuştum. "Normalde böyle değilimdir."

Telefonu bir saniye kulağımdan indirdim ve endişeyle atan kalbimin üstünde tutup sakin bir iki nefes aldıktan sonra tekrar kulağıma götürdüm. "Sizinle neden görüşmemi istiyorsunuz?"

"Dediğinize göre kızımı en son gören sizsiniz. Nerede, nasıl gördüğünüzü bir daha anlatın bana... Parkın olduğu sokakta görüşelim, belki aklınıza başka bir şey daha gelir..." boğazından alçak bir yutkunma sesi geldi. Nefesi çok pürüzlüydü. "Eminim görünce daha fazla şey hatırlarsınız."

Sesinin altında bir tehdit sezdim. Hep, kelimelerin arkasında asıl söylemek istediklerini sezdiren erkeklerin masalarına oturduğum için bu sezgime güvendim. Elinde olsa oraya gelmemi emrederdi, daha fazla detay hatırlamam gerektiğini düşünüyordu. Ona göre daha fazla şeyi hemen hatırlamalıydım. "Ama ama... Zaten adamın yüzünü hatırladığımı söyledim, kızınızı kaçıranı biliyorlar. Daha neyi hatırlamam gerekiyor."

"Kamera kaydı yok! Ortadan kaldırılmış... Adamın kullandığı arabayı daha net hatırlarsanız... Ya da plakayı... Bana yardımı dokunur."

Plakayı hatırlayamam, çünkü öyle bir araba yok.

Dikkat çekmemek için üstelemedim. Kalbim hâlâ çok hızlı atarken, "Peki, sizinle görüşeceğim," dedim. "Yalnız şu an evden çıkamam... Saat sabah beşe geliyor."

"Neden?" Diye homurdandı.

Gözlerimi devirip, "Uygunsuz bir saat," diye açıkladım. Asıl sebebi Nil'i asla yalnız bırakmayacak olmamdı.

"Uygunsuz olması benim için fark etmiyor, sizin için fark ediyor mu?"

Kaşlarımı çattım, nedense böyle demesine sinir olmuştum. "Aslında bakarsanız fark etmiyor. Altı da orada görüşürüz."

"Beş buçuk," diyerek telefonu kapattı.

Hattan düşünce telefonu indirip bir müddet elim kalbimde kaldım. Adamla görüşmek istemiyordum, soğukkanlı şekilde yalan söyleyebilirdim ama benimle aynı acıyı çeken birisine karşı savunmasız kalırım diye endişe duyuyordum.

Telefonumun ekranına tekrar yönelip Gece'yi aradım ve ancak üçüncü aramamda uyku sersemiyle aramamı cevapladı. Ona, durumu kısa şekilde anlatıp Nil'e bakması için eve çağırdım. Sızlanıp isyan etmiş olsa da telefonu kapatmadan önce geleceğini söyledi. Derhal odama geçtim, kıyafet dolabımı açtım. Bir siyah, yüksek bel pantolonla beyaz, boğazlı triko çıkardım. Kıyafetlerimi giydikten sonra saçlarımı parmaklarımla taradım, düz tutamlar çene hattıma kadar geliyor ve bazen çeneme de değiyordu. Saçlarımı ellerimle tarayarak yatağın başucuna yaklaştım. Uyuyan güzele bakıp elimi başına koydum, güzel saçlarını okşayıp doyasıya yüzünü izledim.

Ona bakarken iyi hissediyordum.

Odamdan çıktıktan sonra banyoda aldım soluğu. Suyu açıp avucuma buz gibi suyu doldurdum ve kendime gelmek için birkaç kez suratıma çarptım. Uyurken kâbus görmüştüm ama net değildi. Yalnızca... Boğuluyormuş gibi hissettiğimi anımsıyordum.

Banyodan çıkıp Gece'yi beklerken yatağın köşesindeki komodine oturdum. Nil'in güzel yüzünden gözlerimi alamadım. Gece bana katılmıyordu ama ben Nil'i Karina'ya çok benzetiyordum. Ruhları da benziyordu. Nil'de Karina gibi uslu ve sevgi isteyen bir kızdı. Ürkekti ama akıllıydı. Benzerlikleri olmayan tek şey, Nil'in babası tarafından çok sevilmesiydi. Karina reddedilmişti. Elimi Nil'in yumuşak saçlarında ağır ağır gezdirirken içimden şu kelimeler geçti. "Umarım sen çok mutlu ve uzun bir hayat yaşayacaksın Nil." El bileğine doğru baktım. Orada hâlâ iz vardı. "Her şey bittiğinde babana, o adamın sana nasıl davrandığını anlatacağım. Seni bundan sonra daha iyi koruyacak."

Gece, beş buçuğa doğru geldiğinde Nil'i ona emanet edip evden çıktım. Arabamın arkasındaki bebek koltuğunu çıkarıp eve bıraktıktan sonra tekrar aşağıya indim. Otoparktaki arabama atladım ve saat beş buçuğu geçerken boş sokaklarda arabamı son hızda sürdüm. Yeniköy'e geçmem on dakikamı aldı ve parkın olduğu caddeye girerken arabamı yavaşlatıp sağ tarafa bakındım. Parkın oraya doğru arabamı ilerletirken, kaldırım kenarındaki arabalardan birisinin dörtlüleri yandı ve dikkatimi bu çekti. Başımı kaldırıp arabaya bakınca, şoför koltuğunda onu gördüm ve el frenimi çekip arabayı durdurdum.

Nil'in babası, arabamı durdurduğum an Mercedes'in kapısını açıp dışarıya çıktı. Hava daha aydınlanmamıştı, soğuk, buz gibi bir mavilik

vardı etrafta. Kapıyı çarparak kapattı ve arabama doğru ilerledi. İnip inmemek arasında kararsız kalarak gözlerimi kıstığım sırada, arabama ulaşıp şoför koltuğunun yanındaki cama ilerledi ve kısa mesafeden göz göze geldiğimizde, parmaklarıyla cama vurdu. Arabamdaki tuşa dokunup camı aşağıya indirdiğimde serin hava yüzüme çarptı ve adamın gözleri, aramızda hiçbir şey olmadan benimle birleşti. Ellerini, açtığım camın üzerine doğru yaslayarak arabama biraz daha eğilince, direksiyonumu sımsıkı tutup gerginlikle, "Günaydın," dedim.

Gözlerini yüzümde sabit tutup hiçbir şey demeden bakınca yersiz bir şey söylediğimi hissedip rahatsız oldum ve bakışlarımı çekip arabamın kapısı üzerinde duran ellerine baktım. Dün ellerinde yeni açılmış olan yaralar bugün derinleşmişti. Parmağımla içgüdüsel şekilde elini gösterip, "Mikrop kapacak," dedim. Hemşire olduğum için içgüdüsel bir davranıştı.

Yorumum üzerine bir nefes aldı ve ardından, "Önemi yok," dedi pürüzlü sesiyle. Bakışlarımı yukarıya kaldırıp bakınca gözlerinin hali beni bir daha irkiltti. Gözleri çok koyu renkte olmasına rağmen kızarmıştı, göz bebeklerinin etrafında kırmızı ince damarlar vardı. Gözbebeklerinin bitkinliği, yorgunluğu çok belli oluyordu. Gözlerini açıp kapatırken uyuşuk hareket ediyordu, tansiyonu düşük olabilirdi. "Geldin, eyvallah, sağ ol..."

Konuşurken sesinin de pek iyi olmadığını fark ettim. Harfleri, telefon konuşmamızda olduğu gibi yuvarlıyordu. Üzerinde dünkinden farklı olarak bu kez siyah bir kumaş ceket de vardı ama gömleği aynıydı, yakası dağılmıştı. Gömlek uçlarının bir kısmı pantolonun içindeyken diğer kısmı dışarıdaydı. "Gelmezsem getirirdiniz ya zaten," dedim, telefon konuşmamızdaki ısrarını iğneleyerek. Ve sonra, "Siz... iyi misiniz?" Diye sordum.

Gözlerini aynı uyuşukla kapatıp açtı ve söylediklerimi geç duyuyormuş gibi tek kaşını kaldırıp biraz daha öne eğildi. Çene hattı pürüzsüzdü, sakalsızdı. Bu yüzden çenesini sıkıp sıkmadığı hemen anlaşılıyordu. "Bir çocuğun var mı?"

Neyse ki o saniye gözlerine bakmıyordum da parçalanmış kalbimin izi gözlerime yansıdıysa da göremedi. Bu soru çok ağır geldiği için ellerim titredi ve o an yok, demek ağrıma gittiği için yalnızca başımı iki yana salladım. Saçımı düzeltme bahanesiyle elimi yüzümün önünde

tutarak ön cama bakarken, "Çocuğun yok," diye doğruladı. "Olmadığı belli. Olsaydı iyi misin diye sormazdın, iyi olmadığımı bilirdin."

Böyle, bilip bilmeden konuşmasına çok öfke duyduğumdan ötürü sonraki yaptığım şey ona doğru bakıp sinirden titreyen dudaklarımı parçalarcasına ısırmak oldu. Alakasız şekilde, sırf sinirimi çıkarmak için, "Bana sen deyip durma, siz diye hitap et," dedim.

"Bağırma," diyerek başının sol tarafını tuttu ve gözlerini sımsıkı yumup açarken, "Nerelisin sen?" Diye ekledi, özellikle *sen* kısmını vurgulayarak.

"İtalyanım," dedim daha alçak ses tonuyla ve bir daha göz göze gelince, bakışlarının yüzümde dolaştığını gördüm. Bana ilk kez bakıyordu. Belki de yüzümden gerçekten İtalyan olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. "Her neyse... Kızınızdan haber var mı?"

Elini muhtemelen ağrıdan zonklayan şakağından çekerek doğruldu ve ellerini de camımdan uzaklaştırıp, "Hayır," dedi boğuk sesle. Gözlerini sol tarafa, ilerideki parka çevirip ellerini kumaş pantolonunun ceplerine soktu. "Ama hayatta, biliyorum, hissediyorum."

Onu hayatta tutmaya devam edeceğim, sana verene kadar.

Keşke bunları ona da söyleyip muhtemelen şimdi alev alev yanan kalbini serinletebilseydim... Yapardım fakat o zaman adamı kimse benim için aramazdı.

Kısık sesimle, "Eminim yaşıyor," dedim.

Gözlerini tekrar bana çevirip şöyle bir baktıktan sonra arabamın tavanına sertçe vurdu. "Hadi in, şu parka bir daha bak. Arabayı tam nerede gördüğünü söyle, illa ki bir şeyler hatırlarsınız."

İnsanların davranış şekilleriyle ilgili onların nasıl karakterde olduklarını anlayabilirdim. İlk gördüğümden beri onun çok baskın, sabırsız, otoriter bir tarafı olduğunu sezmiştim. Bu yüzden davranış şekilleri beni şaşırtmıyordu. Arabamın kapısını açıp aşağıya indim ve anahtarımı avucumda tutarak kaldırıma, onun arkasından yürüdüm. Aramızdaki birkaç metrelik mesafeden başını çevirip, dağınık saçlarının altındaki kara gözlerle dik dik baktı. "Araba tam neredeydi?"

"Ben... O sırada caddenin karşısındaydım," dedim, dönüp işaret parmağımla da caddenin karşısını gösterip. "Sokağa yeni giriyordum. Tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

Göz ucuyla caddenin karşısına, olduğumu hayal ettiğimiz yere baktı ve ardından kaldırıma. Park hemen hemen üç metre sol tarafımızdaydı, araba da mantıken şu an olduğumuz yerde durmuş olabilirdi. O da benimle aynısını düşünüyor gibi etrafına, bir adım gerisine ve bir adım ilerisine baktı. "Markasını da mı hatırlamıyorsun arabanın?"

"Hayır... Yalnızca siyah ve şık olduğunu hatırlıyorum."

Hızlı hızlı kafasını salladıktan sonra elini çenesinde dolaştırıp kaldırımdan indi, aşağıdan kaldırıma ve parka doğru bakarak, "Uzaktan gördün ama belki hatırlıyorsundur," dedi. "Kızımın üstünde ne vardı?"

Bu tuzak bir soru mu diye birkaç saniye düşündüm. O gün kızının üstünde kendisi ne olduğunu biliyor muydu acaba? Gözlerimi kısıp Nil'in pembe montuna odaklandım. "Sadece kabarık montunu gördüğümü hatırlıyorum... Adamın kucağında olduğu için kıyafetin tümünü pek fazla göremedim. Pembe ya da kırmızı bir monttu."

"Sikeyim, sikeyim..." alçak bir sesle, öfkeyle küfrederek benden uzaklaştı ve parka doğru yaklaşıp sırtını bir ağaca yasladı. Parkın etrafında polis şeridi vardı, olay mahalli olduğu için kapatılmıştı. Elini saçları arasından geçirdikten sonra bu kez iki eliyle birden kendine gelmeye çabalıyormuş gibi yüzünü sıvazladığını gördüm. Omuzları hiddetli biçimde titriyorken, nefesi soğuk havada bir buğu oluşturuyordu. "Kırmızı değil, pembe. O montu Nil'e ben aldım. Geçen sene, üçüncü yaş gününde." Demek Nil üç yaşından da büyüktü. Onu nasıl iki yaşında sanmıştım ki? "Hatta... Kaybolacağına hiç ihtimal vermedim ama kaybolursa diye montunun iç cebine numaramı yazıp koymuştum. Ona defalarca... O numaradan beni arayabileceğini, kaybolduğunda bu numarayı ortaya çıkarması gerektiğini söylemiştim. Kızıma bunu tembih ettim, defalarca... O numaranın iyi birisinin eline geçmesi lazım, Nil'in bunu hatırlaması lazım."

Nil o kadar akıllı bir kızdı ki, babasının dediklerini hatırlayıp bu numarayı vermişti.

"Kızınız... Kaç yaşında?"

Adam, sanki benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi bu soruyu sormama şaşırıp omzunun üstünden bana baktı. Saçları alnının üstüne düşmüşken, gözleri kısılmıştı. Elinin birisi kumaş pantolonun cebinde durmaya devam ediyordu, diğeri yanındaydı. Elini cebinden, bir paket

sigarayla beraber çıkarıp tekrar bana doğru yürürken, "Dört yaşına girmek üzere," dedi. Daha önce ambalajını görmediğim o paketten ince bir sigara alıp dudaklarına koyduktan sonra paketi bana uzattı.

"Kullanmıyorum," dedim, elimle geri çevirerek.

Paketi cebine geri koyarken bu kez çakmak çıkardı. "Plakayı hâlâ hatırlamıyorsun değil mi?"

"Ne yazık ki."

"Bu yaşananlar şaka gibi, sanki birisi benimle alay ediyor..." sigarasını yakıp içmeye başlarken gözlerini yerde, kaldırımdaki gri taşlarda tuttu. "Sen de mesela, bir anda nasıl ortaya çıktın?"

Sakince omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Normalde Türk kanallarını pek izlemem. Habere tesadüfen denk geldim ve sonra arkadaşıma söyledim, bana polise gitmemi söyledi."

Başını kaldırınca gözlerimiz yeniden birleşti. Serinkanlı duruşumu takdir ederek ellerimi, üşüdüğünü daha yeni yeni anladığım kollarıma doladım. Sigarasını dudaklarından hızla çekip bana doğru yaklaştı ve alkollü, sigaralı nefesi yüzüme çarptı. Soğuk havada sızan sıcak nefesimi dudaklarımın arasına hapsedip belirgin şekilde yutkunurken, "Nezarethaneden kolayca çıkmanıza sevindim," dedim, konuyu değiştirmek için.

"Milletvekili yakın korumasıyım. Toleranslara sahibin." Sigaranın külünü silkerken bir daha şakağını tutup birkaç kez sertçe öksürdü. Eli bir daha, sigarasını dudaklarına götürürken bakış açıma girince de açık yarasını gördüm.

"Dün aradığım milletvekili miydi?"

Sert bir baş sallamayla beni onayladı. "Evet, o adam yardımcı oldu çıkmama. Bana daha fazla da yardım edecekt. Kızını kaçırdığımı söylediğin adamı, çok yakında bulacağım." Sigara kokusundan rahatsız olup bir adım geriye çıktım ve dalgın şekilde etrafıma bakıp başımı salladım. "Eğer kızım, Nil... Senin sayende bulunursa... Sana bir can borçlu olacağım ve ne şekilde istersen bu can borcunu ödeyeceğim."

Haksız ve suçlu olduğum için konunun etrafımda dönmesini istemedim. Parmaklarımı saçlarım arasından geçirerek kafamı, önemi yok, dercesine iki yana salladım ve ardından, "Arabama kadar gelir misiniz?" Diye sordum, gözlerimin ucuyla kara kara gözlerine bir iki saniye bakarak. Sonra hemen çektim gözlerimi, anlasın diye de

açıkladım. "Hemşireyim ben, arabamda ilk yardım çantam var... Size ağrı kesici verebilirim."

"Hemşiresin demek." Sigarasının yarısını fırlatıp attı ve burun kemerini sıkıp yanıma yürüdü. "Ağrı kesiciye ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın?"

"Dakikada bir başını tutup duruyorsun, herhalde ağrıyor." Açıklamayı kısa kesip arabama doğru giderken, bir arabanın sokağa girdiğini gördüm. Sabahın çok erken saatiydi, sessizlikteki bu gürültü bir çığlık gibi ürküttü beni. Kahretsin, eskiden ne kadar ürkek ne de tedirgin birisiydim. Son günlerde duygularımı, tepkilerimi ayarlayamıyordum. Arabama yaklaştığımda bagajını açtım ve kızım için oluşturduğum ilk yardım çantasını kendime çektim. İçini açıp bir ağrı kesici aldıktan sonra arkamı döndüm ve adamı, direkt arkamda bulunca, "Siktir," diyerek arkaya sıçradım.

Omzumun üzerinden, arabamın bagajına bir göz atıp sonrada elimdeki ağrı kesiciye bakarken, "Küfürbazız," dedi. Ağrı kesiciyi uzanıp elimden alınca, ilaç ambalajının keskin kenarı parmak boğumumu çizdi ve elim refleksi şekilde titredi. Elimi hızla geriye çekip avucumu kapatırken, göz ucuyla elime doğru baktı ama bir şey demedi. Birkaç tanesi kullanılmış ilaç tabletine inceleyerek, "Suyun da var mı bari?" Diye sordu.

"Yok."

Başının bir daha zonkladığını, gözbebekleri küçülünce anladım ve ilerideki arabasına doğru bakınca, "Buraya kadar nasıl hayatta kalarak geldiniz?" Diye sordum istemsiz şekilde. "Arabanda su var mı?"

"Lüzumu yok." Tabletten çıkardığı küçük, yuvarlak hapı dilinin ucuna koydu ve su olmadan yutup ağrı kesiciyi bana uzattı. Eline değmeden tableti aldım ve arkamı dönüp çantanın içine koydum. Bu kez gözüme çantadaki merhem çarptı, yara ve yanık ilacıydı. Bir çırpıda onu da aldım ve arkama dönüp yüzüne bakmadan, "Elleriniz için iyi gelir," diyerek kendisine uzattım.

Ellerini hafifçe yukarıya kaldırdı, parmakları düz duruyor ama seğiriyordu. Yaralar orada, hemen teninde olmasına rağmen, "Ellerimin bir şeyi yok," dedi umursamazca. Muhtemelen kendisine söylediği ilk yalan da değildi.

Sol elimi uzatarak elinin yanına götürdüm ve, "Bakın," dedim. "Bir şeyi olmayan el böyle görünür, sizin elleriniz yara içinde." Soğukta, kemikli kısımları kızarmış, zayıflamış elimi tekrar yanıma indirip pantolonuma sürttüm. "Kendinize zarar vererek sadece vakit kaybedersiniz, erken yorulursunuz... Nil'i bulmak için kendinize iyi bakmanız gerekir."

"Neredeyse adımı unutacak raddeye geldim, kendime nasıl iyi bakayım Karmen," dedi ama elimdeki merhemi aldı. Evet, böylesi daha iyi, daha dürüst... Bana kıyasla çok dürüst.

Kalbimden gelen o derin boşluktaki serinlik, tenime çarpan serinlikle beraber hem içimi hem vücudumu üşüttü. Buna rağmen örtünme, sıcak hissetme isteği duymadım. Bu isteksizliğim, onun kendine iyi bakmama isteksizliği gibiydi. Bunun için uğraşmak dahi istemiyordu, tek amacı ve düşünebildiği kızıydı. "Adımı hatırlıyorsun," dedim, kendi adını unutmaktan bahsettiği için. Dudaklarımı yaladım ve tekrar üşüyene kadar sıcak kaldılar. Gözlerimi kaldırıp yukarıya, onun gözlerine baktım.

Gözlerini çekip elindeki merheme doğru bakmaya başlayarak, "İsmin akılda kalıcı işte," dedi, serin havada dudakları beyazlaşmıştı. Bakışlarımı çektim.

"Doğrudur," dedim ve arkamı dönüp bagajın kapısını kapatırken yüzüme doğru sert bir rüzgâr esti. Saçlarımın arkama uçuştuğunu, birbirine dolandığını hissederek elimi arkama attım ve saçlarımı düzelterek önüme dönünce, onun bana, bu kez daha dikkatli baktığını hissettim. Gözlerinin kenarları, kuşkulu biçimde kısılmıştı. Geriye çekildim ve göğsümdeki buzlar kırılıyormuşçasına çatırdama sesler duyarken, "Başka bir şey var mı?" Diye sordum. Soğukkanlılığım da çatırdamaya başlıyordu. *Lütfen artık beni serbest bırak. Tadımı kaçırıyorsun.*

"Var." Merhemi avucunun içinde sıkarak yumruklarıyla bana yaklaşınca, ben de geriledim ve kalçam arabamın kenarına yaslandığında, bir elini arkamdan uzatarak, daha da gerilememem için arabamın tavanına yasladı. Elinin o hareketine ters bir bakış attığımda, başını önüne eğerek sol omzuma doğru yaklaştırdı. Bu gereksiz yakınlık karşısında kaşlarımı çattım. Ona bakmak için gözlerimi o kadar yukarıya kaldırdım ki, kirpiklerim kaşlarıma değiyormuş gibi geldi. Bir alev, sen buz gibi olsan da içinde yanar ya

hani... İşte onu hatırlatan gözleriyle bakıp alçak sesiyle tısladı. "Sen... Neden kızım gibi kokuyorsun?"

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bölümle ilgili düşüncelerinizi bu satıra bırakabilirsiniz. Çünkü sizin, benim kendimi kaybederek yazdığım satırlar hakkında ne hissettiğinizi bilmek istiyorum. Diğer yandan da SİREN'i o kadar benimsedim ki, sadece kendim için yazıyormuşum gibi hissediyorum:)

Bu bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Önümüzdeki bölümü haftaya cuma akşamı yayımlayacağım. Bekliyor musunuz?

Instagram: emineasr

❤️

4. “Boğulursun, Çırpınmazsın.”

Cem Adrian & Mark Eliyahu - Kül

Selamlar.

Burada mıyız?

Yorumlarınızı için çok teşekkür ederim. Bu bölüm için de oy ve yorumlarınızı bekliyorum canımın içleri. Keyifli okumalar.

Karmen'i benzettiğim bir model var fakat Deren için benzerlik yakaladığım kimse yoktu. Yalnızca bu fotoğrafı gördüğümde aklımda Deren canlandı, ben de kullandım.

4. “BOĞULURSUN, ÇIRPINMAZSIN.”

Bana o cümleyi kurduğunda, kelimeler son derece yalın ve net olmasına rağmen, neredeyse soruyu yanlış anladığımı düşünecektim. Adam, yaklaşımında her türlü bir kuşku ve öfke gizlediği için, attığım her adıma ve seçeceğim kelimelere dikkat etmeliydim. Bu yüzden göğsüne doğru baktığım o saniyelerde, hızlı ve doğru cevabı vermek için çok kısa zamanım olduğunu fark ettim. Sorusunu aptalca bulduğumu söylemem yalnızca kışkırtıcı bir cevap olacağı için daha makul davranmaya karar verip gözlerimi onun kontrolsüz gözlerine doğru kaldırdım.

"Koku mu? Ne kokusu?"

Başını yana eğip nasıl açıklayacağını tartıyormuş gibi kafama doğru baktı ve dudaklarını hızlıca yalayıp, "Üzerinde bir koku var, kızım da hep böyle kokar," dedi.

Elimi bir tutam saçıma götürdüm ama kısa oldukları için tutamadım. Başımı sola doğru eğip saçlarımın uçlarını kokladığımda göğsümdeki serinkanlı panik hissi yatışmaya başladı. "Şampuandan geliyor bu koku. Bebek şampuanı kullanıyorum ben, muhtemelen kızın da tüm diğer çocuklar gibi o bebek şampuanını kullanıyordur..." saçımı bıraktım ve rüzgârda uçup yanağıma değdiğinde, adamın bakışlarına yöneldim. "Bu şampuanı bilmiyor musun?"

Tek kaşını kaldırıp saçlarımın uçlarına doğru bir daha baktı. "Ne şampuanıymış? Ne diyorsun?"

"Dalin," dedim düz tonda bir sesle. "Hatta bir tane reklamı var, dalinle bıcı bıcı yaparız diyor..."

Yüzündeki kasların kaygılarını unutmuş gibi birkaç saniye yumuşadığını gördüm ve dudaklarını birbirine bastırıp genzini temizlerken, gözlerini bir daha yüzümde dolaştırıp geriye çekildi. Kolunu da önümden çektiğinde, parça parça verdiğim nefesi dudaklarımdan tek seferde sızdırıp kirpiklerimin arasından bir bakış attım. O da bana kısacık bir bakış atıp gözlerini çekti ve ellerini kumaş pantolonunun ceplerine sokarak, "Evet, o kokuyu benzetmiş olmalıyım," dedi.

Yeterince tatmin edici olduğumu kanıtlayan bu cümleden sonra rahatladım. Çok kuşkulu bir adam olduğundan ötürü bu rahatlamayı bile coşkuyla yaşayamadan arabamın etrafını dolanmaya başladım. "Şimdi başka bir şey var mı?"

Çenesini sertçe kaşıyarak, "Sanmıyorum," dedi.

"Ama benim var." Araba kapımı açıp duraksadıktan sonra araba tavanının üzerinden kendisine baktım. "Hayatım boyunca insanlar bana yaklaşırken, bir şey söylerken iki kez düşündüler. Sana da böylesini tavsiye ederim."

O tek kaş tekrardan havaya kalktı ve arabama daha da yaklaşıp elini üzerine koydu. "Seni bu kadar önemli kılan ne?"

"Az önce sana, bana bir şey söylerken iki kez düşünmeni söylemedim mi?" Dedim, kızmaya başlayarak.

Düşüncelerim zaman zaman yargılanmaya açık olmuştu ama herkes tarafından değil. Durumlar ele alındığında, adamın karşısında beni haklı çıkaran pek bir şey yoktu. Fakat henüz bu konuda anlaşamayacağımız, onun daha da çatılan kaşlarından belliydi. Bir elini arabadan çekip bir şey diyordu ki, telefon çalmaya başladı ve gözlerini pek hoşlanmadığını düşündüğüm kişiliğimden çekerek telefonunu çıkardı.

Herhangi bir şey demeden hattaki kişiyi dinlemeye başladığında, burada daha fazla kalmamın gereksizliğini fark edip bıraktığım kapıyı yeniden açtım. Arabamın koltuğuna binmek üzereyken de onun elini kaldırdığını gördüm. Gitmemi durdurmasının sebebini dinlemek üzere orada kaldım ve o telefonu, "Hemen geliyorum," diyerek kapattığında, "N'oldu?" Diye sordum.

"Çizilen robot resme benzeyen başka birisini bulmuşlar, emniyet aradı, birazdan seni de arar..."

Telefonum çalınca pantolonumun ceplerini yokladım ve bulup açtım, aramaya ilk konuşan olarak katılmadım. Bir polis memuru, dün verdiğim tanıklık ifadesiyle ilgili bir şüphelinin gözaltında olduğunu söyledi ve gelip teğit etmemi ekledi. Telefonu, onaylayan birkaç ses çıkararak kapattım ve telefonu elimde sıkarken, Deren'in arabamın sağ taraftaki kapısını açtığını gördüm. Ben daha bir şey diyemeden koltuğa yerleşip orada dikilen bana, "Vakit kaybediyoruz," dedi.

Kapıdan içeriye, oturarak girdim ve arabamı çalıştırırken, "Kendi arabana neden binmiyorsun?" Diye sordum.

Başını, hızlı nefesler alırken bana çevirdi ve gözlerini kırpıştırarak bakınca, aklının karmaşalarla gölgelendiğini düşündüm. Ön camdan dışarıya, kendi arabasına bakıp, "Ben... Bir an unuttum arabamı," dedi ve kapıyı tekrar açtı. Kalın kolu görüşümü bir nebze kapatmıştı. "Kusura kalma."

Çok berbat göründüğü için tavrımı geri çektim ve elimi kaldırıp durdururken, "Sorun değil," demekte karar kıldım. "Aynı yere gidiyoruz zaten."

Kapı hâlâ açıkken dönüp yüzüme, bence bakmaktan çok maruz kaldı ve yumuşak bir şekilde yutkunup kapıyı kapattı. Geriye doğru yaslanarak kafasını deri koltuğa yasladığında, önüme dönerek arabayı park ettiğim alandan çıkardım. Direksiyonu, sol elimle çevirip arabayı kendi etrafında döndürürken aynaları kontrol etmek aklıma gelmedi. Neyse ki herhangi bir arabaya çarpmadım, girdiğim sokaktan çıkarken göz ucuyla yanımda oturan adama baktım.

Kaskatı, geniş omuzları koltuğun sırtını kaplamıştı. Boyu benden uzundu, tavana daha yakındı. Bacağının birisi düzensiz şekilde titriyordu, stres yaptığından olmalıydı. Sık nefes aldığı için arabanın içinde sürekli nefes sesi duymaya başladım ve yumruğuna bakarken, katı yürekliliğini apaçık, en şeffaf haliyle gördüm.

Belki kızı varken böyle değildi ama kızı şimdi kayıpken yüreği katılaşmıştı.

Telefon konuşmamı düşünerek dikiz aynalarını kontrol ettim. Direkt o organ kaçakçısı liderini bulduklarını sanmıyordum, çok isterdim fakat bu kadar hızlı bulunacağına ihtimal vermiyordum. Benzeyen başka bir adamı görmem için çağırmışlardı. Gerçekleri düşününce,

ortada Nil'i kaçıran bir adam olmadığı için bu da imkansızdı ama oyunun kurallarını yerine getirmem gerekiyordu.

İl emniyetine geldiğimizde ağzını bıçak açmayan Deren, başını mekanik bir hareketle kaldırıp polis arabalarına baktı. Arabamı uygun bir yere park edip anahtarımı aldım ve direksiyondan çekilip inmek için kapımı açarken, "Bir siz eksiktiniz Allah'ın belaları," dedi Deren, tahammülsüzlükten baygınlık geçirecek gibi görünüyordu.

Kapımı kapatırken bakışlarını izledim ve ileride, emniyet binasına doğru yürüyen üç kişi gördüm. Deren'de arabamın kapısını çarptı ve hava soğuk olmasına rağmen üzerindeki ceketi çıkararak süratle ilerlemeye başladı. O üç kişi, Nalan, Derya ve Edip Akşın'dı. Nalan'ı kabarık, sapsarı saçları direkt göze sokuyordu. Paltosuna rağmen omuzlarının biçiminden güzel fiziği belli oluyordu. Kocası Derya bu güzelliğin farkındaymış gibi bir sahiplenmeyle onun elini tutmuşken, Edip Akşın diğer yanında bir şeyler diyordu.

Deren, çok hızlı yürüdüğü için kısa sürede onlarla olan mesafesini kapatıp önlerine geçti ve bu şekilde onu fark ettiklerinde, hepsi durarak arkasından baktı. O sırada, buraya beraber geldiğimiz için otomatik şekilde Deren'in arkasından gidiyordum ve ben de yanlarından geçerken, onlarla göz göze geldim. Edip Akşın bana, o üstten bakışını atarken Derya dağınık, haritaya dönmüş yüzüne rağmen dudaklarını büküp bir önümden giden Deren'e bir de bana bakarak hoşuna giden bir şey görmüş gibi güldü. Nalan'sa, hemen Deren'in arkasından gelmeme şaşırarak kaşlarını çattı.

"Siz..." yürümeye devam ederek yanımdan geçerken başıyla sabah selamını verip beni baştan aşağıya süzdü. "Sizi de aradılar sanırım."

"Evet," dedim kısa kesip. Bu sabah daha fazla lüzumsuz konuşmaya ihtiyacım yok.

İstemsiz şekilde dördümüz de asansöre yöneldik, ben yalnızca birkaç adım daha öndeydim. Emniyet müdürünün odasına çıkacağımı düşündüm, çünkü aile direkt ahbapları olduğu için onunla irtibat kuruyordu. Asansörlere yönelince bir tanesinin kapısının kapanmak üzere olduğunu ve hızlanırken, Deren'in elini sallayarak çıkmaması için asansörü durdurduğunu gördüm. Onunla göz göze gelirken içeriye girdim ve bana yer açıp arkaya kayarken, elini indirip tuşa sertçe bastı. Kapılar kapanmadan önce hemen arkamdan gelen diğerlerini de bekleyeceğini sanmıştım fakat tekrar buna zahmet etmemişti.

Asansörü beklettiği için, "Mersi," dedim.

Ensesini, boğazını ceketiyle silerken baygın gözlerini açıp şöyle bir bana baktı. "Ne için?"

"Asansörü beklettin," dedim açıklamak zorunda kalmaktan hoşlanmayarak.

"Farkında değildim," dedi.

Ben ona bunu farkında olduğunu söylemeden asansör durunca inip direkt müdür odasına yürüdü. Beynim, kısa meşguliyetlerin düşüncelerinden uzaklaşıp ciddiyete sımsıkı bağlandı ve onun arkasından müdür odasına girerken, bu ciddiyeti bir takım elbise gibi üzerimde taşıdığımı hissettim. Deren oturmaya, müdürle el sıkışmaya zahmet etmeden, "Adam nerede?" Diye sorunca müdür koltuğundan kalkıp Deren'in karşısına kadar geldi. "Sorgu odasında, ifadesi alınıyor."

"Ne duruyoruz o zaman burada?" Diye terslenerek arkasını döndü Deren ve yanımdan geçerken, müdür de beni farkına vararak birkaç saniyesini bana ayırdı. "Gelmişsiniz. Direkt inelim, siz suçluya bakın, belki gördüğünüz adam budur."

Biz koridorda ilerlerken, arkamızdan topuk sesleri yaklaştı. Deren'i ve beni pek alakadar etmeyen bu sesler müdür beyin dönüp arkasına, asansörden inmiş Edip Akşın'a bakmasını sağladı. Arkasından, Nalan ve Derya ile gelmişlerdi. Müdür ile Edip Akşın el sıkışırken, Nalan kısa bir an benimle göz göze geldi ve sonra önümden ilerleyen eski kocasına baktı.

Derya onun elini sıkarak kaşlarını çattı.

Nalan ona bakıp solgun yüzüne düşmüş saçını çekerken, bir alt kata bu sefer merdivenden indik ve Edip Akşın arkamda müdüre, "Dilerim bu adamdır," dedi katı bir sesle. "Torunumu düşünmeden bir saatim geçmiyor müdür. Yavrucağımı çok merak ediyorum, dilerim bu adamdır da torunuma kavuşurum."

"Hanımefendi o olduğunu onaylarsa ne şahane olur," dedi müdür.

Alt kattaki koridorda sol tarafa döndük ve müdür bizi bir odaya yönlendirdi. Burada, diğerlerinden daha fazla konuştuğum birisi olduğu çin istemsizce Deren'in yanında yer aldım ve müdür çevresini merakla saran ahbaplarına bakıp bana dönünce, diğerleri de bana baktı. Deren'in, ruhumu vicdan azabıyla dolduran beklenti yüklü kalp atışlarını duyduğumun yanılgısına kapılarak onun göğsüne doğru

bakarken, "Önce hanımefendi girsin," dedi müdür. "O tanırsa sonrasında siz de görürsünüz suçluyu. Hanımefendi eğer bu adam olmadığını söylerse zaten sizi alakadar etmez dava." Önünde durduğumuz kapıyı açtı. "Buyurun."

Bu durumdaki normal bir insanın olabileceği kadar tedirgin görünerek kapıdan girerken Deren'in, "Karmen," diye seslendiğini duyup kendisine baktım. Gözlerinden okunan duygulara bakılırsa, bu odadan içeriye girmeden önce vicdanıma suç duyurusunda bulunan tek kişi o olacaktı. "Hatırlamaya çalış, adama iyi bak, emin olmadan odadan çıkma."

Yalnız kendimin bildiği bir buhranla, "Peki," deyip içeriye girdim.

Emniyet müdürü kapıyı kapatarak arkamdan gelince kendimi ikiye bölünmüş, loş bir odanın içinde buldum. Bu tarz bir odada hiç bulunmamıştım fakat polisiye filmlerinde gördüğüm odaların neredeyse birebir aynısıydı. Odayı ikiye bölen cam kısmın arkasında, bir sorgu odası vardı ve bu tarafı, birkaç polisin olduğu gözlem yeriydi. Arada bulunan cam kısma yaklaşırken, "Bu suçluyu, bir saat kadar önce yakaladık," dedi müdür. Benimle beraber camın arkasına bakmaya başlamıştı. "Bir arabayla okulun önüne yanaştılar, bir erkek çocuğunu kaçırmaya çalıştılar. Devriye gezen polisler fark edince kaçmaya çalıştı, birkaç dakika sonra yakalandı."

"Çocuk iyi mi?" Diye sordum.

"Evet, ailesine ulaştırıldı, güvende. Okulun etrafında da memurlarımız tetikte." İşaret parmağıyla diğer tarafta, dört köşeli masada oturan uzun saçlı, orta yaşlı suçluyu gösterdi. "Sizin bahsettiğiniz adamın direkt aranan organ kaçakçısı olduğunu düşündük. Fakat benzer bir başka kişi de olabilir, bu adam gibi. İyi bakın, Nil'i kaçıran bu adam mıydı?"

Alt dudağımı ısırıklarla hırpalarken sorgusu alınan adama bir iki dakika boyunca baktım. Organ kaçakçısına çok fazla benzemiyordu ama ikisinin de uzun saçları olduğu için bu davadaki şüpheli olabileceği düşünülmüştü. "Hayır müdür, bu adam değil..."

Ben konuşurken bir hareketlilik cümlemi böldü. Müdürle beraber tekrar odanın diğer bölümüne baktık ve kapıdan içeriye girenin Deren olduğunu gördüm. İçeriye hücum edip masada, sorgusu alınan suçluya ilerledi ve adama bağırmaya başlarken, sorguyu alan polis memuru aksiyon aldı. Deren'i dışarıya çıkarmak için direkt onunla temasa geçti

fakat Deren, o adam kızını kaçıran bir şüpheli konumunda olduğu için direkt adama saldırmaya başladı. Emniyet müdürü, "Bu adam işimizi çok zorlaştıracak," diyerek yanındaki polise, içeriye girmesi için talimat verdi.

İçerinin mikrofonu kapalı olduğu için ne konuşulduğunu duyamıyordum ama Deren'in dudaklarını takip ettiğinde, adama hiddetle bağırdığından emin oldum. İki memur birden Derenle, odanın köşesine sığınmış olan suçlunun arasına girip Deren'in başvuracağı şiddeti önlemeye çalıştı. Aptal, tekrardan nezarethaneye girmek için mi böyle saldırgan davranıyordu? Kafamı onaylamayarak iki yana salladım. Belki normal şartlarda iki üç erkekle bu kadar kolay başedemezdi ama insanın canı çok yandığında bazı güdüleri, kendisinin bile kontrol edemediği şekilde yönetiliyordu. Bu yüzden memurlar onu çıkaramayınca odanın köşesindeki suçlu odadan koşarak çıktı.

Müdür, "Bu adamın olmadığına emin misiniz?" Diye sordu.

"Eminim."

"Çıkalım," dedi müdür ve bana öncelik verdiğinde açık kapıdan dışarıya çıktım. Aynı anda, yandaki kapıdan da polislerle beraber Deren çıkıyordu. Başını sağa sola çevirip koridorda suçluyu ararken, memurun biri yine kelepçesini çıkardı ama müdür bey onu durdurarak Deren'e yaklaştı. "Artık sakinleşmeniz gerekiyor. Hanımefendi şahsı gördü, o gün gördüğü adam olmadığını söylüyor. Yahu siz bir anda girerek ne yapmaya çalışıyorsunuz, işleri çok zorlaştırıyorsunuz..."

Edip Akşın, "O hep öyle bir adam," dedi, tükürür gibi.

"Baba, öyle deme," dedi Nalan, kısılmış sesiyle.

Deren müdürün arkasında kalan bana doğru bakarak benden de bir onay bekliyormuş gibi hissettirdiğinde gözlerimi kapatıp açtım. Omuzlarını düşürüp dirseğini memurun kolundan çekti ve arkasını dönüp koridor sonuna doğru ilerlemeye başladı. Polis, müdüre dönerek, "Müdahale edelim mi?" Diye sordu.

O sırada Edip Akşın'ın yanına ilerleyen müdür, "Suçluyla ilgilenin," dedi ve memurlar gözden kayboldu.

"Umutlanmıştık," dediğini işittim Edip Akşın'ın ve onun müdürle olan sert konuşmasına göz atarken, bakış açımı Nalan'in kabarık sarı saçları doldurdu. Eşi Derya'yı arkasında bırakarak bana yaklaşınca, bizzat gözlerine bakmaktan kaçındım. Karşımda yer alarak, "Sağ olun,

buraya kadar geldiniz," dedi. Bembeyaz ellerini önünde bağlayıp iç çekti. "Keşke bir sonuç çıkmış olsaydı."

"Keşke," dedim sohbeti kısa kesmek için. Çünkü kelimeler ruha bağlıdır, duygusal boşluklarda insanları yakınlaştırır. Onunla yakınlaşmak istemiyordum.

Sohbeti kısa kestiğimin kendisi de farkında oldu ve genzini temizleyip diyecek başka şey bulamadan arkasını döndü. Görür görmez ne kadar pahalı olduğu anlaşılan botlarının üzerinde yalnız iki adım gitti ve sonra duraksayıp bana omzunun üzerinden baktı. "Biraz önce... Derenle beraber mi geldiniz?"

Bu detayı, soracak kadar önemsemesi karşısında bazı düşüncelerim oluştu. Yine de yalnızca, "Evet," demekte karar kıldım.

Benimle çok konuşamayacağını anlayıp başını salladı ve bir şey demeden ilerlemeye başladı. Eşi Derya'nın yanına gidince, Derya derhal onun belini tuttu ve Nalan ona bir şeyler söyledi. Fısıltılar Derya'yı germiş olmalıydı, yaralanmış yüzüne rağmen anlayabiliyordum. Kafasını sertçe sallayınca Nalan ona burukça gülümseyip koridorun sonuna, Deren'in yanına gitmeye başladı. Deren koridorun en ucundaydı, koridoru sertçe dolanıyor ve tahammülsüzce ensesini, yüzünü sıvazlıyordu. Nalan ona yaklaştığında başını kaldırıp ona baktı ve yanından süratle geçiyordu ki, Nalan kolunu tutup onu durdurdu. Deren kolunu çekmekle kalmayıp onun yüzüne karşı asabi asabi bir şeyler dedi ama Nalan çok kırgın, bitkin ifadeyle onunla konuşmaya başlamıştı.

Yanımda bir hareketlilik fark edince kollarımı göğsümde kavuşturup göz ucuyla baktım. Derya yanıma yaklaşıp önümde durunca, bana yaklaşma sebebine ilgisiz kalarak yanından geçmek istedim. Fakat konuşup, "Derenle çok kısa zamanda samimiyet kurmuşsunuz," dediğinde, "Yaa, öyle mi olmuş?" Dedim düz düz.

Benim gibi duvara yaslanıp bir elini kumaş pantolonun cebine soktu. Başını, beni görmek için sol tarafa dönük tutuyordu ama morarmış gözüne, patlamış dudaklarına bakmak istediğim yoktu. "Biz hiç doğru dürüst tanışamadık, ben Nil'in üvey babasıyım."

"Bu anlaşılmıştı," dedim önüme bakarak.

"Ama siz Nil'in öz babasıyla irtibattasınız sanırım," dedi, iğneleyici kelime seçimleriyle. "Buraya onunla geldiniz?"

"Sohbet havamda değilim," diyerek soğukça cevap verdim.

Yüzüme dikkatle baktığını hissediyordum. Benden ne duymaktan hoşlanırdı henüz bilemiyordum, en iyisi irtibatta olmamaktı. Fakat o bana katılmıyor olmalı ki, "Çok iyi bir şey yapıyorsunuz," dedi, sesinde yapay bir tatlılık vardı. "Belki sayenizde Nil'in hayatı kurtulacak."

Nil'den hiç hoşlanmadığını biliyordum ama bunu bildiğimi saklamak zorunda olduğum için kelimelerimi doğru seçmeliydim. "Üvey kızınızı çok mu seviyorsunuz?"

"Hayır."

Bu kadar net bir cevap yerine yalan bir avutulma beklediğim için beni şaşırtmayı başarmıştı. Yukarıya, kanlanmış gözlerine doğru bakınca, "Ben ifademi veriyorken seviyormuş gibi davranıyordunuz," dedim.

Koridorun sonuna doğru baktığında kilitlendiği kişilerin eşi ile Deren olduğunu anladım. Onları karşı karşıya gördüğü an gözlerindeki kaygısızlık nefrete dönüştü ve bir an neredeyse koşup Nalan'ı onun karşısından alacakmış gibi hissettim. "O kız, Nil... Deren ile Nalan'ı ölene kadar birbirine bağladı. Üçünden birisi ölene kadar... Nil'i hiçbir zaman sevmedim, sürekli Derya ile Nalan'ın bir araya gelmesini sağladığı için onu hiç sevmedim."

Piç kurusu.

"Ama seviyormuş gibi yaparak karını kandırıyorsun."

"Çünkü Nalan'ı her şeyden çok seviyorum," diyerek bana dönünce benim gözlerimin de Deren ile Nalan'da olduğunu fark ettim. Nalan Deren ile yumuşak şekilde, ağlayarak konuşuyor ve Deren sımsıkı bir çeneyle, ağzını açmadan onu dinliyordu. "Karım olmadan bir dünya düşünemiyorum."

"Bunları söylüyorsun fakat gidip karına söylememden korkmuyor musun?"

Bana dönünce yine o yapay eğlence ifadesi yüzünü işgal etti. "Hayır," dedi yalın şekilde. "Kormuyorum. Hepimizin sırları vardır, belki ben de senin hakkında bir şeyler biliyorumdur."

Benim hakkımda gerçekten bir şeyler biliyor olabilirdi. Fakat bunları bana tehdit amaçlı kullanmaması için o dakika önlemimi almayı düşünüp, "Yoksa biliyor musun?" Dedim. "Babamın bir gangster olduğunu?"

Vermemi beklediği cevap bu değilmiş gibi, "Ne?" Dedi ve ardından öyle bir güldü ki, gülerek ölmesini diledim. Tanrı bu saniye içimden geçeni kabul etse ne hoş olurdu. Onun gülmesinden rahatsız olarak etrafıma bakınınca, Deren'in bu tarafa dönüp bize baktığını gördüm. Bir saniye içinde tekrar Nalan'a döndü. "Baban gangster mi? Hımm, senin silahın falan da vardır şimdi?"

"İtalyanım," dedim kısaca. "Babam mafya babası. Dedem, büyük dedemden beri ailemiz bu itibarı taşıyarak bize kadar aktardı kimliklerini. Büyük dedem bir suikastçıymış ve zaman içinde zenginleşip, geleneksel mafyalanmaya kadar gitmiş. Babam, babasının izini takip etmekten çok gurur duyduğunu her defasında söyleyerek bizlerin de iyi yetişmesini istedi. Ailemi ve benimsediği her şeyi ben de benimsedim. Yani evet, bir silahım var."

Ve belki de böyle öğrendi, benim yüzüme karşı bir daha öyle gülmemeyi. Yutkunup öğrendiklerinden rahatsız olmuş gibi bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Deren büyük dedene benziyor demek."

"O ne demek?"

"O da bir suikastçi," dedi, alçalıp kısık sesle. "Tetikçi."

Tenimde bir ürperti tabakası oluştuğunda, gözlerimin ucuyla Deren'e bakıp yüzündeki vahşi ifadeyi inceledim. "O bir koruma, suikastçı olduğunu nereden çıkardın?"

"Koruma?" Diye yineledi, komik bulmuş gibi ses çıkararak. "Doğru, bu onun yaptıklarının daha masum bir adı. İyi eyvallah, koruma diyelim..." bir daha gülüp iç geçirdikten sonra gözlerime doğru baktı. "Hiç birisini öldürdün mü?"

Konu yine etrafımda dönünce onu korkutmak istediğimi hatırladım. "Evet. Ve temizlediler. Bilmem anlatabildim mi?"

Bir kez daha göz göze geldiğimizde kime baktığını daha iyi biliyordu.

"Bir mafya gibi ahkam kesmiyorsun," dedi.

Bir iki saniye ahkam kesmenin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştım. Sonra neyden bahsettiğini anladım.

"Ben ne olduğumu, kim olduğumu bilirim. Kimseye gösterme ihtiyacım yoktur. Bu ihtiyaç, daha önce hiç görülmemiş, farkına varılmamış olmaktan gelir."

"Yani düşmanım olsaydın seni öldürmesi zor olurdu, ha?"

Artık ölmemin bahsi olamazdı, zaten ölmüştüm. Yaşamıyorum, sadece varım. Ölülerin de var olduğu gibi.

"Hayatta, ölmekten beter şeyler vardır."

Sanki o şeyleri yaşayıp yaşamadığımı görmek için yüzüme baktı ve sonra kafa sallayıp duvardan ayrıldı. Koridorda ileriye, karısına doğru yürürken, "Aşk mesela," dedi.

Yanlarına kadar gidip elini Nalan'ın beline sardığında kadın kendisine döndü ve gözleri endişeyle büyüdü. Yeni bir kavganın çıkmasından endişe ettiği açıktı. Deren'de gözlerini sıkıp tahammülsüzce nefeslendikten sonra Nalan'a karşı, hiddetle bir şey daha söyledi ama arada mesafe olduğu için duymadım. Parmağını kadının yüzüne doğru sallamıştı bunları söylerken. Derya'da bunun üzerine bir şeyler deyince, Deren bu kez onun suratına karşı bir şeyler hırladı.

Bir hareketlilik hissedince göz ucuyla baktım. Edip Akşınla müdür koridorun diğer ucuna doğru konuşarak ilerliyordu. O dakika harekete geçmeyi düşünüp arkalarından yürümeye başladım. "Müdür, bakar mısınız?"

Seslenmem üzerine müdür, Edip Akşınla beraber arkasına dönüp bana baktılar. Bu olayın Edip Akşınla alakası yokmuş gibi doğrudan müdürle konuşarak, "Size bir şey söylemek istiyorum," dedim.

"Evet?" Dedi başını sallayarak.

"Bu sabah, emniyete gelirken takip edildiğimi fark ettim," dedim, biraz kaygılı ve korkmuş görünmeye çalışarak. "Araba benim arkamdan emniyete kadar geldi. Hatta... Buradan önce Deren Beyle beraberdim, orada da araba beni takip etti, oradan emniyete geldim, yine trafik boyunca arkamdaydı..."

Emniyet müdürü Edip Akşın'a kısa, üstü kapalı bir bakış atarak, "Odama geçelim," dediğinde, "Ben de geleyim mi?" Dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Tabi, şu mesele nedir bakalım..."

Asansöre bindik, iki kat çıktık. Müdürle Edip Akşın önümden giderken ben arkalarındaydım. Koridorda duyduğum telsiz sesleri, bana hikâyemin kötü sonunu hatırlattığı için kulaklarımı kapatma isteğiyle savaştım. Müdür odasından içeriye girince Edip Bey'de takiben ilerleyip koltuğa oturdu. Ayakta bir iki saniye beklemenin ardından misafir koltuğuna oturup müdürle göz teması kurdum. "Bir şey yapabilir misiniz müdür?"

Müdür otururken belindeki silahı çıkarıp masanın üzerine koydu. "Takip edildiğinize emin misiniz?"

"Evet, tabi. Plakayı bile aldım."

Bunun üzerine müdür bir daha Edip Akşın'a bakınca kuşkularımdan emin oldum. Edip Akşın herhangi bir rahatsızlık ifadesi olmadan bana, kuşkulu bakışlarını atarken, "Verin madem, plakaya bakalım," dedi müdür.

Plakayı söyledim ve müdür beni dinlerken bir kez daha Edip Akşın'a bakarak kafasını onaylamazca salladı. Bunu görmemiş gibi davranarak, "Plaka sahibini öğrenebilir misiniz?" Diye sordum.

"Ben araştıracağım," dedi müdür ve eliyle, kibarca kapıyı gösterdi. "Sizi durumdan haberdar ederiz."

"Ama müdür bey ya beni takip etmeye devam ederlerse, zarar verirlerse?" Gözbebeklerimi büyüttüm. "Bunu kim yapabilir, anlamıyorum."

"Dediğim gibi..." Edip Akşın hâlâ dik dik bana bakıyorken müdür es verip öksürdü. "Ben araştıracağım, endişeniz olmasın. Size geri dönüş sağlayacağım."

Kararsız kalmış görünerek başımı salladım ve çıkmak üzere ayağa kalktım. Her ikisine de başımla selam verip arkamı döndüm ve açık kapıdan çıktım. Kapıyı örttüm ama hemen ayrılmadım. Kapının önünde, sanki ceketimin fermuarını çekiyormuş gibi oyalanırken içeriden müdürün, "Edipciğim, ben sana daha önce ne söyledim? İfade vermek için gelen herkesi takip ettiriyorsun, bu yasal değil," diye huzursuzca konuştuğunu duydum. "Kız fark etmiş! Bak sana demiştim... Savcılık ifadeyi inceler, kendisi karar verir buna, ifade için gelen herkesi suçlayamayız."

"Fakat öylece inanamazdık, bir gün takip ettirdim canım! N'olmuş..."

"Yasal değil diyorum yahu adam, anlamıyor musun? Kızın söyledikleri Derya Bey'in zamanlaması ve dedikleriyle tutarlı, henüz bir şüpheli hareketi yok. Adamını çek, kız da unutup gitsin! Biz yine kıza uzaklaşmamasını söyledik zaten, gözümüz üzerinde..."

Konuşmaların ses tonu düşünce duymamaya başladım ve zaten fermuarımı da çektiğim için şüphe bırakmadan ortadan kayboldum. Tahmin ettiğim gibi, dün emniyetten ayrıldığımdan beri beni takip ettiren Edip Akşın'dı. Neyse ki iyi bir zamanlamayla bu soruna

şimdilik çözüm bulmuştum. Şüphe okları henüz üzerimden çekilmiş olmasa da net olarak bir şüpheli de değildim. Asansöre binip giriş katına indim, binadan dışarıya çıkıp ilerlerken de Deren'i arkası dönük gördüm. Çıkışın hemen önündeydi. Sol tarafında duran elinde bir sigara vardı, daha önce dikkatimi çekmeyen şeyi o an fark ettim: solaktı.

Kendisiyle bir daha bu kadar uzun vakit geçirmek istemiyordum. Bu yüzden yanından geçerken kendisine doğru, kısık gözlerimle kısaca bakıp, "Bay bay," dedim ve tekrar önüme dönüp yürüdüm. Birkaç adımdan sonra arkamdan, "Gitmek için aceleci davranıyorsun," dedi.

Mecburen durmalıydım ve öyle de yaptım. Sabah serinliğinin yanısıra, henüz kendini gösteren güneşin sıcaklığını yanağımda hissedip kafamı omuz üstünden ona çevirdim. Göz kapakları titriyordu, sigarayı dudaklarına götüren kemikli parmakları da. Uykusuzluğun belirtileri olduğunu anladım ve onu uykusuz bırakan şeyin ne olduğunu bildiğimden zor yutkundum. "Sizin için elimden geleni yaptım. Burada daha neden kalayım?"

"Yaptın, evet, eyvallah..." karşıma yürürken vücudumu da onun yönünde çevirip parmak uçlarımı birbirine bastırdım. Ruh gibi beyazlamış yüzünü bir duman sisi örttü ve karşımda durunca, "Bir maruzatım daha olacak," dedi. "Buraya senin arabayla geldim, benim araba orada kaldı... Cüzdanım da arabamda, taksiye binemiyorum..."

Kelimelerini duraksayıp duraksayıp söylüyordu. Sanki ne diyeceğini unutuyor, karıştırıyordu. Bu da bir uykusuzluk belirtisiydi. Onu gözlemlemeyi kesmeye çalışarak bakışlarımı baygın, uyuşuk gözlerinden ayırdım. Arkamı dönüp arabama giderken, "Anladım," dedim. "Bana ihtiyacın var."

Topuk sesleri biraz sonra gelmeye başladı. İlerleyip otoparka yöneldim, arabamın kapılarını açıp şoför koltuğuna yöneldim. Deren'de araba kapısını sertçe açıp koltuğa oturdu, arkasına doğru yaslanarak eliyle midesini tuttu. Arabayı alandan çıkarıp caddeye sürerken, "Bayılacaksın," diye fısıldadım.

"Ne?" Dedi, arabayı gayretle aldığı nefes sesleri doldururken.

Sesimi bir ton yükseltip, "Uykusuz görünüyorsunuz, bayılacaksınız," dedim. Arabada onun gibi bir yabancı varken kendimi kasıyordum. "Yemek yemiyorsun, su da içmiyorsun..." düşünceli bir düşüncesizlikti

galiba şu an içinde bulunduğum durum. "Böyle giderse bayılacaksınız."

"Nereden biliyorsun su bile içmediğimi?"

"İçemiyorsun, susadığının bile farkında olmuyor insan..." üstelik o anlardaki sabırsız bekleyiş sana cehennemdeymişsin gibi hissettiriyordu, buna rağmen su içesin bile gelmiyordu. Kendimi bu durumla fazla içselleştirmiş görününce hemen toparladım. "Yani bu durumda öyle olmalısınız."

"Birinci tekil şahıs ekiyle çoğul şahıs ekini karıştırıyorsun..."

"Hım?" Dedim anlamayarak ona bakarken.

O da başını bana çevirdiği için direkt gözlerimiz birleşti ve bu kadar pürüzsüz bir bakışma anı olduğu için irkilip gözlerimi ayırdım. Bakışları baygındı ama arada bir öfke o bakışları canlandırıyordu, ayrıca acı da. Midesini tutmaya devam ederek, "Türkçe'n nadiren bozuluyor," dedi, sonra önüne döndü, bununla ilgilenmesi gerekmiyormuş gibi.

Nil'in bana *ağzın bozuk,* diyerek tatlılıkla kıkırdamasını anımsadım.

"Nil," dedim, o nefes alamıyormuş gibi araba camını aşağıya indirirken. "Tek kardeş miydi?"

"Öyle, tek çocuğum." Kendisi de sesinin boğuk ve pürüzlü çıktığını fark ettiğinden herhalde öksürüp genzini temizledi. "Ama yirmi yıldır babalık yapıyorum."

"Yani nasıl?"

"Nasıl yani," diyerek beni düzeltti ve sonra bunu yapmaktan rahatsız olmuş gibi ara verdi konuşmaya. Sonra da umursamadı zaten pek beni, ilgisizlikle geçiştirdi. "Öyle işte."

Kırmızı ışıkta durmak zorunda kalınca ellerimi oyalamak için parmak uçlarımla oynamaya başladım. Gerginlik, hiçbir duygunun yatışmasına, sadeleşip dinlenmesine izin vermiyordu. Dikiz aynalarımdan arkamı bir daha kontrol ettim, o araba beni şimdi takip etmiyordu. Müdür, Edip Akşın'ı ikna etmişti.

"Nil... Sizinle mi yaşıyor?" Diye sordum, emin olmak için.

Kızının adı geçtiğinde aynı şekilde irkilip ön camdan dışarıya baktı. "Hayır, annesiyle." Bir ara çıkarıp yeniden giydiği ceketin cebine uzanıp paket çıkardı, bu bir saat içindeki üçüncü sigaraydı. "Biz boşandığımızda Nil çok küçüktü, hâlâ çok küçük tabi... Velayeti gönüllü olarak annesine bırakmıştım."

Kızından bahsetmeyi sevdiğini düşündüm, bana bu kadar uzun cevap vermesinin başka sebebi olamazdı. Işığın yanmasıyla beraber aynı anda arkamdan basılan kornaya içimden söylenip arabayı çalıştırdım. "Annesiyle yaşamasına razı olsan da... Nil'in üvey baba..."

"Üvey baba ne? Nil'in bir tane babası var, o da benim." Derya'nın Nil için bir baba olarak görünmesine tahammül edemediğini anladım ve insanların duyguları saygıyı hak eder diye düşündüğümden bir daha böyle anmadım onu. "Kızımla onun adını aynı cümlede bile kullanma."

"Ama görünen o ki aynı evde yaşıyorlarmış," dedim, belki de bunu dediğimde hiddetleneceğini düşünmüştüm ama başını sertçe kaldırıp bana baktığında sanki yakamdan tutup beni silkelemek istiyormuş gibi göründüğünü düşündüm. "Neden o adamdan bu kadar hoşlanmıyorsan aynı evde yaşamalarına bir şey demedin?"

"Kızım için sağlıklı olanı yapmaya çalışıyordum, onun için onu annesine bıraktım, bunun ne kadar zor olduğunu..." çok süratli şekilde konuşuyorken sustu ve ona kirpiklerimin altından baktığımda, gözlerini yumarak başını iki yana salladı. "Sana neden bunlardan bahsediyorsam..."

"O adama güvenmiyorken bunu yapmış olman zor olmalı senin için."

"Velayetini verdiğimde onunla evli falan değildi, boşandıktan bir süre sonra evlenemeyeceğini düşündüm zaten... Evlendiklerinde velayeti geri almak istedim fakat Nalan, onun henüz bu kadar küçükken annesine ihtiyacı olduğunu söyledi..." sigarasını içerken ara verip sabahtan beri yaptığı şeyi yaptı, şakağını sertçe ovaladı. Ağrısı geçmemişti, çünkü hâlâ aç ve uykusuzdu. "Ama benim de ona ihtiyacım vardı."

Bunu sormak alakasız hissettirdi. "Nalan'a mı?"

"Hayır... Kızımdan bahsediyorum."

Sigara külü ceketine düşünce irkilecek sandım ama farkında olmadı. Ben de bunun üzerine otomobil küllüğümün üzerine vurdum, gözüne sokmak için. Bakışları boşluğa doğru odaklandığından bunu da fark etmedi, benim de yapabileceğim başka bir şey kalmadı.

Sonra bir anda, "Arabayı durdur..." sesi kulağımda yankılanınca ve bir eliyle direksiyonu durdurmam için müdahale edip direksiyonuma dokununca, "Kafayı mı yediniz?" Diye bağırarak arabayı sağa doğru çektim. Ve hiddetle başımı kaldırıp ona doğru baktım ama o gözü

hiçbir şey görmeden araba kapısını açıp dışarıya fırlayınca, gözlerimi devirerek arkasından baktım. Sabah serinliği onun açtığı kapıdan içeriye sızarken, Deren kaldırım üstündeki büfeye doğru sertçe yürüyüp büfenin önündeki gazetelikten bir gazete aldı.

Dikkatli bakınca fark ettim. Her gazetenin kapağında aynı fotoğraf vardı, Nil'in bulunması için gazetelere servis edilen fotoğrafı.

Karina'nın fotoğrafı üçüncü sayfada, bir bozuk para büyüklüğünde yer kaplamıştı. Yanında da yalnızca bir satır yazı vardı: *bu sabah saatlerinde bir küçük çocuğun cansız bedenine ulaşıldı.*

Anılar zaten terk etmiyordu, bu yüzden hiçbirisi geri gelmedi; oyalanıyorlardı, uyuyorlardı, uyandılar. Kızımın sahip olamadığı değerin verdiği gurur kırıklığı, onu kaybetmiş olmamın acısıyla birleşince kalbim bir orman yangınına döndü; sanki bin yıllık ağaçlar bile yanıp kül oldu. Artık o ateş seni tanıyor, sen de o ateşi.

Gürültü, ateşle arama girince boşluğa doğru takılan gözlerimi ilgisizce bir daha kapıdan dışarı çevirdim. Kaos ortamı oluşmuştu. Gazeteler yere saçılmıştı, arbede yaşanıyordu. Deren elinde bir gazete tutmuş bakarken, büfe sahibi gazeteyi elinden almaya çalışıyordu. Sanırım gazetelere zarar vereceğini düşünüyordu. Deren elinin tersiyle adamı itince, kaldırımdan geçen birkaç kişi de yavaşlayıp neler olduğuna bakmaya başladı.

Dilimi dişlerim arasında ısırarak kapımı açtım, cüzdanımı alarak dışarıya çıktım ve kaldırıma çıkıp karşıya yürüdüm. Etraftaki insanların arasından süzülerek Deren'in arkasına kadar yaklaştım ve ceketle sarılı kolunu tutup çekerken, "Adam polisi arayacak," dedim. Adam o sırada bana doğru bakıp gazetesini Deren'in elinden almaya çalıştığında, "Sen bir bıraksana!" Diyerek bana döndü Deren, nefes nefese. Gözbebekleri kocaman olmuştu, bir elinde hâlâ gazete tutuyordu. "Sana n'oluyor! Bırak beni! Bir daha girerim içeriye, sana ne!"

Birkaç kişi, büfe sahibi adamla beraber Deren'den uzaklaştıklarında ortamın heyecan verisi gürültüsü dindi. Deren bir daha arkasına dönüp, insanların ilgilendiği büfe sahibine baktıktan sonra başını önüne eğerek insanların az önce üzerine bastığı gazeteleri izledi. Birkaç tanesi yırtılmıştı, Nil'in olduğu fotoğraflar da. Gözü bir daha döndü ve kaba bir küfürle eğilip gazeteleri toplamaya başladı, Nil'in fotoğrafının

olduğu sayfaları diğer sayfalardan ayırdı. Etraftaki insanların fısıltılarını duyup şöyle bir baktım ve sonra cebimden iki yüzlük çıkardım. Deren bu kez elinde Nil'in fotoğrafının olduğu gazete sayfalarıyla beraber kalkarken, "Kendine bir taksi bul," diyerek parayı ceketinin cebine koydum. "Ve içerye girersen de benden yardım bekleme." Elimin cebine girmesi karşısında bakışları dalgınlıkla elimi takip etti ve ben geri çekilip arkamı dönerken, çaresiz nefesler alıp verdi.

Arabama dönüp kapılarımı kapattım ve arkama bakmadan oradan uzaklaştım. Sokaktan ayrılıp başka bir sokağa girdiğim an arabamı sert frenle durdurup ellerimi öfkeyle direksiyona indirdim. Saçımı başımı yolma raddesine gelene kadar bağırdım ve avuçlarım kızarıp, yorulup dizlerime düşünce arabanın tavanına doğru baktım. Gözlerim, hiddet anından sonra gelen bir yorgun düşme hissiyle açılıp kapandı ve kalbim hızlı attı.

Hem bana oynanan oyunun mağduruyum, hem de bu oyunun sahibiyim.

Cehennemin kapıları benim için kızım kaçırıldığında açıldı, şimdi de günahlarım yüzünden açık kaldı.

Bir iki dakikalık öfke nöbetimi geçirince arabayı tekrar çalıştırdım. Buraya kadar boşuna gelmiştim, şimdi nereden gideceğimi bilmiyordum. Anayola çıkarken navigasyona evimin adresini yazdım, dikiz aynalarımı yeniden kontrol edip arabayı hızlandırdım.

Güvelikten geçince otoparka yöneldim, arabamdan inerek asansöre binerken etrafta kimse görmedim. Sürekli tetikteydim, şu an ihtimal vermiyordum ama beni Deren'de takip ettiriyor olabilirdi. Dairemin olduğu katta inip koridorda yürüdüm ve kapımı açarken, evin içinden gülüş sesi duydum. Bu ses, bir su sesi gibi gelip aktı ve suya bakıyormuşum gibi bir huzur iki üç saniye içimi kapladı. Çok kısa süre dehşet iyi hissettim ama hemen geçti.

Evimin holünde ilerleyip oturma odasının kapısından bakınca Nil'in neşeli çığlığını yakından duydum. Gece, yüzüne evimdeki bir oyuncak maskesini geçirmiş, onu kovalıyordu ve Nil gülerek koltukların arkasından dolaşıyordu. Koşarken kapıya kadar yaklaştı ve beni görünce gözlerini kocaman açtı, sonra da hemen arkama geçip saklandı. "Bu beni ısırıyor Kaymen..."

"Gelmişsin," dedi Gece, yüzündeki maskeyi çıkararak. Saçlarını el yordamıyla düzeltip etrafına baktı. "Nil'i göremiyorum, nereye saklandı biliyor musun?"

Nil arkamda sessizce gülerken, "Koltuğun arkasında gördüm galiba," dedim Gece'ye ve o koltuğa yaklaşırken, arkama bakıp eğildim. Nil'i kucağıma aldığım gibi koridorda koştum ve onunla birlikte kaldığımız odaya girince ellerini ağzına kapatarak kıkırdadı. "Kaçtık!"

Onu, beraber uyuduğumuz yatağa koyup güzel gülüşünü hayranlıkla izledim. "Evet, çok akıllı bir kızsın, onunla başaçıktın."

Kızarmış yanakları daha bir kızardı, al al oldu. Lastiğinden çıkmış saçlarını kulaklarının arkasına koyarken, "Ee, babam gelmedi mi?" Dedi bana, coşkuyla. "Ne zaman gelecek artık! Yüz gün oldu!"

Yeniden ağlamasından çok korktuğum için ona başka bir yanıt verdim. "Yüz mü? Sen yüze kadar sayabiliyor musun?"

Başını hevesle sallayıp bana biraz daha yaklaşınca çok sevindim ve alt dudağımı ısırarak gülümsedim. Ellerinin ikisini de açıp, "Bir," diye saymaya başladı. "İki, üç, on, kırk, yüz... bir sıfır, beş, yüz..." bildiği sayıları söyledikten sonra durup kaşlarını çattı. "Bu kadar!"

Küçük ellerini tutup okşadım. "Yaşını göster bana."

Sol elini kaldırıp iki parmağını ve sağ elini kaldırıp küçük serçe parmağını gösterdi. "İki yaşındayım, bir de bu yaşımdayım," dedi serçe parmağını da gözüme yaklaştırarak.

Çocuk kalbiyle düşününce iki buçuk yaşında olduğunu böyle ifade edebildiğini öğrendim. İki parmağı, iki yaşını gösterirken, küçük serçe parmağı da ikiye ilave edilen yarım yaşını gösteriyordu. "İki buçuk yaşında mısın?"

"Hıhı. Ben Utku'ya diyorum ki, Utku ben kaç yaşındayım..." yine bu ismi vermişti, onu anlatırken de kıkır kıkır gülüyordu. "O da böyle gösteriyor."

"Utku senin arkadaşın mı?"

Bir şeyler anlatırken parmağını kullanmayı çok seviyordu, neredeyse çoğu zaman o parmağını havada tutuyordu. "Evet evet, arkadaşız... Babam diyor ki, Utku senin ağzına sıçarım, Utku'da gülüyor..." sonra kötü bir şey söylediğini fark edip ellerini hızla ağzına kapattı, gözleri büyüdü. "Anneme söyleme!"

"Çok, çok tatlısın Nil..." onu kendime çekip göğsüme bastırırken, küçük elinin kalbime yerleştiğini gördüm. "Babanı çok mu özledin?"

Başı göğsümde aşağı yukarı hareket etti. "Hıhı... Zaten öz görüyorum ben babamı, annem beni ona bırakıyor, biz babamla eğleniyoruz..." kafasını kaldırıp bana baktı. "Ama seni de sevdim."

Ağzım açık kaldı. "Beni mi?"

"Evet, diğer dadılarımdan iyisin!"

Başını göğsüme yeniden koyup yataktaki peluş köpeğine uzanınca, bana kurduğu cümlede dakikalarımı harcadım. Beni sevdiğini söylemişti. Çocuklar, yalnızca çocukça yalanlar söyleyebilirdi; bir yetişkin yalanı söyleyemezdi. O yüzden beni sevdiğine inandım ve başımı ona eğip bebek kokusunu içime çektim.

Burnuma şampuanla beraber saf bir koku geldi.

Deren'in birkaç saat önce kızım gibi kokuyorsun, dediğini hatırladığımda gaflete düşerek saçımı bir daha kokladım. Şampuan kokuyordu, Nil'in saçındaki kokuya benziyordu. Belki onunla uyuduğum için de üzerime onun kokusu da sinmiş olabilirdi ama şampuan kokusu daha baskındı ve Deren'in ayırt ettiği koku buydu.

Sesindeki çaresizliği düşündüm...

Ve günün birinde bunun bana nasıl döneceğini.

"Parka gidelim mi?"

Nil'in sesi düşüncelerimi zihnimde sabitleyip ilgimi dağıttı. "Parka gitmeyi sever misin?"

"Hıhı, severim. Ama en çok babamla gitmeyi severim! Sonra evde anneme de diyorum, o olmaz olmaz diyor..." bir şeyler anlatırken heyecanlandığı için başını göğsümden kaldırıp büyümüş gözbebeklerini bana çevirdi. "Sonra beni Derya götürüyor ama sallamıyor! Anneme salladım diyor bir de..." kaşlarını çatıp tekrar bana sarıldı. "Anneme sallamadı diyorum, hiç de inanmıyor!"

Nalan'ın saf olduğunu onu gördüğüm ilk an anlamıştım. Derya, ona sahip olmayı seviyordu ama onunla birlikte sahip olduğu Nil'i istemiyordu. Adam her nasıl oynuyorsa Nalan bunun farkında değildi. "Anneni sever misin Nil?"

"Severim ama en çok babamı! Bir de Utku'yu, ama en en çok babamı..."

"Baban şimdi çok kızgın görünüyor ama seni severken nasıldır..."

Peluş köpeğini oynaması için onun önüne koyduğumda kafasını kaldırıp bana, ağzındaki küçük dişleriyle gülümsedi. Onu yatağın ortasına kadar iterek kalktım, koridora çıkınca Gece'nin lavabo kapısını kapattığını gördüm. Üzerinde triko, dizlerinin üzerine kadar gelen siyah bir elbise vardı. Saçları benim gibi dümdüzdü. Dudaklarını kırmızı rujla doldurmuştu, kahverengi gözlerinde de yoğun maskara vardı. "Sabah nereye gittin?"

"Deren aradı," dedim, ismini kullanmayı garipseyerek koridor duvarına yasladım. "Kızının kaçırıldığı parka çağırdı. Hani ben kızının kaçırıldığını gördüğümü söyledim ya, kendisine yardımcı olacak daha fazla şey hatırlarım diye."

Portmantoya ilerleyerek, "Bir pürüz oluştu mu?" Diye sordu.

"Hayır, ben olayı canlandırıp aynı şekilde anlattıktan sonra emniyetten aradılar, beraber oraya gittik..." yine birden o his geldi, kelimelerim tükendi. Bir şeyler anlatacak gücüm kalmadı. Hevessizlik dünyama iyi gelmedi. "... organ kaçakçısına benzeyen bir adam bulmuşlar, benden de onu görmemi istediler."

"Polisler şüpheleniyor mu sence?"

"Edip Akşın şüpheleniyor." Öğrendiğinde beni öldürecek ilk kişi olabilirdi. Ya da ikinci. İlki belli.

"Elbette şüpheleniyor, gazeteci adam, yirmi yıldır neler görmüştür Karmen..." bileğindeki saate bakarak üzerine giydiği kabanının tek düğmesini kapattı. "Madem o adam bulunana kadar buna devam edeceğiz, çok dikkatli olmalıyız." Başına gelenleri ve gelecek olanları kabul etmiş gibi omuz silkti. "Çocuğu sakın evden dışarıya çıkarma gafletinde bulunma. Haber bültenlerinde, tüm gazetelerde boy boy fotoğrafı var."

"Salak değilim."

Cevabıma gülüp ayakkabılarını giymek için eğildiğinde ona yaklaşıp hafifçe koluna dokundum. "Gazeteye mi?"

"Evet, iyi haberlerin peşinde koşacağım... Yaman aşağıda, bekliyor." Doğrulunca omuzlarımdan tutup beni iki yanağımdan da öptü. "Bu arada... Deren nasıl birisi? Çok mu tehlikeli sence?"

"Milletvekili yakın korumasıymış," dedim, Derya'nın onun hakkında söylediklerini de düşünerek. "Çok öfkeli, sinirli, kafasının yerinde olmadığı açık..." acı dolu bakan gözleri zihnimde belirince

gözlerimi kapattım. "Hiçbir şeye tahammülü yok, fazladan bir kelime kurmama bile."

"Adama kızamam, bu cehennem gibi hissettiriyor olmalı..."

Zaten kızmıyorum. Ne ona, ne Nalan'a.

"Evet," dedim. "Öyle hissettiriyordu."

Belki de böyle konuşarak bana Karina kayıpken yaşadıklarımı hatırlattığını düşünerek suçlulukla bakışlarını kaçırdı. Anlayış bir lütuftur, fazla anlayış acıma. Onun bu bakışlarını bir lütuf olarak görüp, "Kimse canımı yakamaz artık," dedim. Koluna hafifçe vurdum. "Üzülme. Hadi, işine git."

"Günün sonunda ne yaşarsak yaşayalım yanında olacağım Karmen."

Kapıyı açıp asansöre binene kadar onu izledim, gözden kaybolunca kapıyı kilitleyip odama kadar gittim. Nil, köpeğiyle oynamaya devam ediyordu. Onun sesini duymak, evde Karina varmış gibi hissettirdiği için, "Nil, aç mısın?" Diye sordum.

Harfleri yutarak, bazı harfleri de tam çıkaramayarak, "Yok, ben yedim," dedi. "Süt de içtim."

Gece'ye minnettar hissettim. "Ne yedin?"

"Yumurta, domates, ekmek, çay kaşığı..." durup güldü, yataktan inmeye çalıştı. "Bir de çatal yedim, bir de bardak yedim."

Benimle şakalaştığını fark edince ruhumda canlılık hissedip ona gülümsedim. "Ben de her gün tabak yiyorum."

Kıkırdarken parmağını ısırdı ve kollarını yukarıya kaldırdığında kucağıma gelmek istediğini anladım. Eğilip kucakladım, yüzlerimiz birbirine bakmaya başlayınca, "Canın acıyor mu?" Diye sordum.

Ne sorduğum hakkında bir fikir kafasında oluşmadı. Salyalı parmağını yüzüme yaklaştırıp beni tehdit eder gibi bakınca da, "Kalbim başka şey diyor, aklım başka şey," dedim kendi kendime. "Kalbim hep burada kalmanı, Karina gibi bana gülmeni istiyor ama aklım... çok yakında gideceğini, o günü yaşamış gibi biliyor."

Aklımı da kalbimi de yönetemiyordum, bu yüzden tökezliyordum. Kararlarım stabil ilerlemiyordu, dengesizliğim davranışlarıma yansıyordu. Nil'in gülüşünü görünce kafamda kurduğum düzen biraz daha bozuluyordu, Karina'yı hatırladığım gibi bu gülüşe veda edeceğimi de hatırlıyordum.

"Çizgi film izleyelim mi?"

Sesini duyunca gözlerimizi birleştirip, "Doğru ya," dedim şaşkınlıkla. "Sana hiç çizgi film açmadım, seviyor olmalısın."

Onu kucaklayıp oturma odasına götürdüm, koltuğun üstüne bırakıp televizyonu açtım. Çizgi film kanalları arasında dolaşmaya başladım ve o bir çizgi filme denk gelince el çırpıp, "Bu bu," dedi. Televizyonu o kanalda açık bıraktım ve yanına geçip oturdum. Nil, siyah koltuğun beyaz, yumuşak yastığını kafasının altına koyup parmağını emerken gözlerini ekrana kilitledi. Ben de başımı koltuğun arkasına yaslayıp onu izledim, mimiklerini ve sahnelere verdiği şirin tepkileri aklıma kazındı. Nil'in yüzünde dakika başı Karina'yı görmek küçük, saniyelik mutluluklar veriyordu katı yüreğime.

Çizgi film bitip yenisi başladığında Nil'i hâlâ izlediğimi fark ettim ve koltuktan kalkıp mutfağa gittim. Dolabı açıp nelerin olduğuna baktım. Nil için sağlıklı şeyler hazırlamam gerekiyordu. Karina'yı ilk aylarda sütümle, sonra mamalarla beslemiştim. Bu yüzden çok zaman yemekle beslenmemişti ama Nil yemek yiyecek yaştaydı. Ona çorba yapabilirdim.

İnternette araştırmaya başladım ve Nil yaşındaki çocukların içebileceği sağlıklı çorba tariflerine baktım. En iyisinin sebzeli çorba tarifi olduğunu düşündüm, içindekiler oldukça sağlıklıydı. Dolaptan malzemelere baktım, çıkarıp tezgâha dizdim. Evimde birkaç tencere vardı, onlardan birisini de indirdim. Çorbayı yapmaya başlamadan önce de dolapta gördüğüm kırmızı elmalardan birisini aldım, kabuğunu soyup küçük küçük dilimledim. Tabağı odaya götürüp Nil'in yanına otururken, ekranda güldüğü sahneye baktım. Bir kedinin kuyruğunu kapı arasına sıkıştırdığı sahneyi izliyordu.

"Nil, elma yer misin?"

Başını bana çevirip elimdeki tabağa baktı ve kalkarak dilimlerden birisini aldı. "Elmayı sevdiğimi nereden biliyorsun?" Bana parmağını salladı. "Yoksa babam mı söyledi?"

Fısıltıyla, "Tahminde bulundum," dedim.

"Hıı... Babam söyledi sandım."

İlgisini tekrar ekrana verince ona çorba yapmak için mutfağa döndüm. Malzemeleri tarifteki gibi doğradım, olması gerektiği gibi tencerenin içinde pişirdim. Kaynayıp bir süre sonra piştiğinde blenderla sebzeleri ezdim, biraz koyulaştı fakat tatlı kaşığıyla tadına bakınca beğendim.

Çorbayı kaseye koyup odaya geçtim, havanın karardığını da o zaman fark ettim. Tepsiyi ortadaki siyah, dikdörtgen şeklindeki sehpaya koyup kendim de önüne oturdum. Nil hâlâ televizyona bakarken, "Gelsene," diye seslendim ona, yanıma vurarak. "Sana çorba yaptım."

Beni duymamış gibi yaparak televizyona bakmaya devam etti ama dudaklarının kenarları kıvrılmıştı. Yine bir oyun istediğini düşünüp kalçamı yerde kaydırdım, koltuğa yaklaştığım gibi onu kavradım ve kucağıma alırken kıkırdadı. Neşeli gözlerine bakarak, "Neden bu kadar tatlısın ki," dediğimde, yanakları al al oldu.

Onu yanıma bırakmadan önce koltuğun üzerindeki yastığı kalçasının altına koydum. Sonra tepsiyi önüne ittim. Gözleri hâlâ televizyonu takip ederken hevesle kaşığa uzandım, çorbayı ona kendim içirmek istiyordum. Karina'ya yedirdiğim gibi, Nil'e de yedirmek istiyordum. Kaşığı kasenin içinde bekletip çorbanın sıcaklığı düşünce aldım ve onun ağzına kadar götürdüm. Gözlerini önündeki kaşığa çevirip ağzını açtığındaysa ona içirmeye başladım. İkinci kaşığı verirken, "Hoşuna gitti mi?" Diye sordum.

Parmaklarının beşini de uçlarından birleştirip elini aşağı yukarı, hafifçe salladı. "Mis gibi olmuş, mis!"

"Gerçekten mi?" Dedim coşkuyla.

Kafasını sallayınca kaseyi elime alıp ona biraz daha çorba içirdim. Sebze kokuyordu ama kötü değildi, gerçekten hoşuna gitmiş olmasaydı bu kadar içmezdi. Kase bittiğinde hâlâ ağzını açık tuttuğunu gördüm ve başını eğip boş kaseye bakarken omuzları düştü. "Bitmiş yaa."

Hemen, "Daha var, içecek misin?" Diye sordum.

"Dört, beş kaşık daha içerim," dedi, koluyla ağzını silerken ve sonra yaptığı bu hareketi fark edip gözlerini kocaman açtı. "Kirlendi... Anneme söyleme tamam mı?"

Teselli edip, "Değiştiriz kıyafeti, üzülme," dedim. Bir yandan da annesinin öğrenme ihtimali karşısındaki bu hassasiyetin sebebini merak ediyordum.

Ona ikinci bir kase koydum, bir dilim ekmekle beraber içirdim. Bu kez kaseyi tam bitiremedi, içemeyip ellerini sallamaya başlarken kasenin dibinde kalan çorbaya baktı. "Dört beş kaşık demiştim, yüz kaşık koymuşsun!"

Tatlı sitemine yalnızca güldüm ve kalan birkaç kaşığı da ben yedim. O ilgisini tekrar kazanan televizyonu izlerken tepsiyi mutfağa geri götürüp bir bardak suyla döndüm. Küçük dudaklarıyla su içişine isterik şekilde güldüm, akan salyalarını temizleyip onu yanına oturdum. O çizgi filme gülerken ben de hafif hafif saçlarını okşadım. Biraz sonra bana dönüp, "Yaa niye beni izliyorsun?" Dedi gülmemeye çalışarak.

"N'oldu? Utandın mı?"

"Yaa..." güldüğü için diğer tarafa dönüp gülüşünü sakladı, sonra hiç gülmemiş gibi bana dönüp kaşlarını çattı. "Oyun mu istiyorsun sen?"

"Hıhı," dedim minik burnunu parmaklarım arasına kıstırarak.

"Allah'ım ya, aynı babam gibisin, o da oturup beni izliyor..."

Gülüşüm yüzümde solunca hiçbir şey diyemedim. Başımı önüme eğip gözlerimi de önüme aldım. Babasını öyle seviyordu ki, her cümleye onu katıyordu. Küçük bir bedendeki kocaman kalp onunkisi, aynı Karina'nın gibi.

O gün Nil'in gözleri uykudan kapanana kadar çizgi film izledik. Başı önüne düşünce onu yavaşça kucağıma alıp kaldığımız odaya gittim. Nil'i yatağa bırakıp üzerindeki montu, onu incitmeden çıkardım. Üzerinde eşofman takımı vardı, rahat uyuyabilirdi. Yanından çekilince dolabıma gidip yapmam gereken oymuş gibi pijama çıkardım, kıyafetlerimden kurtulup o pijamayı giyindim. Siyah, saten takımla beraber banyodan odaya dönünce çıplak ayaklarımdaki üşümeyi fark ederek yatağa çıktım. Bu gece de diğer gecelerde olduğu gibi sırt üstü yattım, gece lambasını Nil korkmasın diye açık bırakıp tavanı izledim.

Özlemden uyuyamadım, gece boyunca gözlerimin kenarlarından gözyaşları aktı.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım, çünkü sesler duyarak uyandım ama gözlerimi açmadım. Neler olduğunu anlamaya çalışarak elimi yanıma uzattım, Nil'i hissetmeye çalıştım ama yalnız çarşafın sıcaklığına değince gözlerimi saniyesinde açtım. Sırtım dimdik olacak şekilde doğrulup sol tarafıma bakınca boşluk kalbimi delip geçti. Gözbebeklerim yerimden çıkacak gibi olurken bir çığlık atarak yataktan indim ve etrafıma bakıp ardından koridora koştum. Karanlıkta gözlerim göremediği için elimi duvarda gezdirdim, nefes nefese düğmeyi ararken, "Nil?" Diye seslendim.

Parmağım düğmeye değdiği an ensemde nefes hissettim. "Biliyordum," dedi ses ve kalbim sanki yerinden çıkıp ayaklarımın önüne düştü. "Kızımı çaldığını biliyordum."

Her şey bitti ve bitiş, başlangıçtan daha kısa sürdü. Elim düğmeyi yakmadan aşağıya düştü ve bir savunma kelimesi dudaklarımdan çıkmadan sert bir elin boğazımı, arkadan ön tarafa doğru uzanarak kavrayışını hissettim. Başım arkaya doğru yattı ve vücudum, dışarıdan aldığı kuvvetle beraber duvara çarptı. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda dibimde duran kapkara gözleri gördüm. Suyun denizden çekilmesi gibi, yaşam da bedenimden ayrılmaya başladı. Bu eller de şimdi öleceğimi düşündüm ve onun diğer eli de boğazıma dolanınca, nefes almakta zorlandım. Direnmedim, o saniye aklımdan geçen tek şey kızımın da böyle can verdiğiydi.

Boğularak öldüğüydü...

"Nasıl anladın?" Diye sordum yalnızca ama boğazım sıkıldığı için kelimelerim doğru anlaşıldı mı, bilmiyordum. Vücudunu, zaten pes etmiş olan vücuduma sertçe yaslayıp boğazımdaki parmakları sıkılaştırırken, hiddetini, kalbinin atışıymış gibi hissettim. Boğazından alçak sesli, öfkeli soluk çıktı. Bana karşı duyduğu nefretin oluşturduğu buruk his, bu dünyadan ayrılmadan önce ruhumda bıraktığım son duygu olacaktı belki de. "Ben sadece... Kızımın katilinin bulunması için..."

"Nil olmadan geçirdiğim her gün için, ayrı bir ölümü hak ediyorsun." Dudakları bana o kadar yakındı ki, gözlerim kapanırken bu kelimelerin seslerini dudaklarımda hissettim. Karnıma ağrı girdi. Vücudunu daha sert yaslayıp elinden birisini boğazımda biraz daha yukarıya, canımı acıtan kısma çıkardı ve hiç çırpınmadığımı gören ellerime bakıp tekrar gözlerime döndü. Bir anda bakışları, teslim olduğu başka bir duygu varmış gibi çaresizleşip mahvoldu. "Seni öldüreceğimi biliyordun, bana neden bunu yaptın? Neden beni Nil ile sınadın? Neden beni... seninle sınadın?"

Elimi, boğazımdaki elin üstüne koydum fakat çekmek için değil, beni boğmasına yardım etmek için. "Boğarak öldür beni, aynı şekilde ölmek istiyorum."

"Bu kadar kolay olmayacak," dedi, sanki boğularak ölmek o kadar kolaymış gibi. Karina'nın yaşadığı acı küçümsenmiş gibi gözlerimi hiddetle açtım ve kendi kızım için hissettiğim savunma duygusunu

onun gözlerinde de gördüm. Elimin altındaki eli vazgeçmiş gibi titredi ve sanki buna sinirlenip daha da sertleşip boğazımı sıkıca sardı. Son bir kelime daha söylemek için dudaklarımı aralasam da faydasız kaldı. Ölmeden önceki son çabamın konuşmak için olacağını düşünmemiştim. Bana kalan o son kelimeyle elimi elinden çekerken, alnını başımın yanına yaslayarak kulağıma fısıldadı. "Kalbin durduğunda bile seni öldürmeye devam edeceğim."

Bir his, ki onun bahsettiği ölüm olmalı, beni çağırınca boğularak ölmenin verdiği fiziksel acıyla ağlamaya başladım. Ama bunu, ben çektiğim için ağlamadım, Karina çektiği için ağladım ve boğazım sıkıldığı için hıçkıramadım bile. Kızım, canı böyle yanarken ölmüştü. Çırpınmıştı, ağlamıştı ama boğazı sıkıldığı için hıçkıramamıştı. Gözlerinden yaşlar akmıştı, küçük elleri beyazlamıştı, yüzü morarmıştı, gözleri... bu dünyadan ayrılırken onu öldüren gözlere acı içinde bakmıştı. Sefilliğimin verdiği o derin hüzün, bilincimdeki son bağı da kopardı ve boğazımdaki eller birden yok olmuş olsa bile kalbim çoktan durdu; Karina, bu acıyı hissettiğinde.

Islak gözlerim kapkaranlık odanın içinde açıldığında, gerçeklikle sanrı arasındaki çizgiyi kaybetmiş şekilde bakışlarımı odaklamaya çalıştım. Gece lambası hâlâ yanıyordu, birisi yanımda nefes alıp verirken. Bir kâbustan sıyrıldığımı anlamama rağmen dönüp yanıma, Nil'e baktım ve sonra hızla yataktan kalktım, rüyayla gerçeği tam ayırt edemeyip Karina'nın beşiğine koştum. Boştu. Kızım yoktu. Çektiği o acı gerçekti, benimkisi gibi kâbus değildi.

Rüyada yaşadığımı, Karina'nın bizzat yaşamış olmasına katlanamayarak hıçkırıklara boğuldum. Gecenin içinde bu acıya hapsoldum ve Nil korkarak uyanmasın diye dudaklarımı ısırarak dizlerim üstüne alçaldım. Kalbim sıkışıyordu, rüyadayken durdurulmuştu ama şimdi öfkeyle çarpıyordu.

"Ben seni bu dünyadan koruyamadım, o küçük kalbini ben durdurdum..."

Sonu olmayan bir tahammülsüzlükle ellerimi yüzüme örttüm ve sabahın ışıklarına kadar, sessizlik içinde, bir küçük kalbin durduğu, bir diğer küçük kalbin de attığı odada ağladım, ağladım, ağladım...

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ağlayacağım...

Neler düşünüp hissediyorsunuz? Benimle paylaşırsanız okumayı çok isterim. Bölüm yine CUMA akşamı gelecek.

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Instagram: emineasr

❤️

I

5. “Cehennem.”

Eminem, Mockingbird

Selam.

Burada mısınız?

Bölümü okurken yıldıza dokunmayı ve paragrafları yorumlarınızla doldurmayı unutmazsanız çoookk sevinirim canımın içleri! Keyifli okumalar<3

5. “CEHENNEM.”

O günün sabahına birinin nefretiyle uyandım, birinin de öpücüğüyle.

Yanağımda ıslak bir şey hissedip de rahatsız uykunun sersemliğinden ayrıldım ve daha gözlerimi açmadan yüzümü sıcak nefes örttü. Uykularım tetikte olduğu için en ufak temas beni ürpertip uyandırabilirdi. Hatırladığım son anıyı bilincimin süzgecinden geçirince bir kucak kırmızı gülün dikenleri yüreğime batmış gibi hissettim. O batma hissi gözlerimi yaşartırken yanağımda tekrar aynı ısıyı hissettim. Nil dudaklarını yanağıma koyup bastırdı ve geri çekildi. "Kaymen."

Adımı söyleyişindeki o tınıyı seviyordum. Önce kirpiklerimi kırpıştırdım, sonra gözlerimi açtım. Nil üzerime eğilmiş, yüzüme doğru bakıyordu. Dün gece yatağımdan çıkıp da ağladığım yerdeydim, sırt üstü yatıyordum. Küçük melekle göz göze geldiğimizde, "Sonunda uyandın," dedi, ardından çekinerek güldü.

"Her sabah böyle uyanmayı çok isterdim," dedim yüzüme değen parlak, kumral saçlarına bakarak.

İltifat aldığını anlamış gibi gülümsemesini büyüttü, farkında olmadan bana layık gördüğü bu gülümseme bana çok iyi geldi. "Bizim evde kalırsan ben seni böyle uyandırırım."

"Senin evin neresi?" Dedim, küçük gamzesini izleyerek.

"Babamla evimiz," dedi coşkuyla.

Orada kalamam...

Annesi ve Derya ile yaşamasına rağmen babasında kaldığı evi, ev olarak kabul ediyordu. Babasını daha benimsemiş, seviyor

görünüyordu. "Babanla olmayı daha mı çok seviyorsun?"

"Dün evet dedim ya sana..." alçak, boğuk bir yumuşak kıkırdama dudaklarından kaçtı. "Unuttun mu?"

"İyi değilim, bazı şeyleri unutuyorum." Fakat beni çıldırtan, bana kan kusturan küçük, büyük anları bir saniye olsun unutamıyordum.

"Babam beni alınca beni de mi unutursun?"

Akıllı bir kız olmasına duyduğum hayranlıkla yüzünü inceledim. Hiçbir zaman saf, iyi bir kalbim olduğunu düşündürten iyiliklerim olmamıştı. Hayatımı, çıkarlarımı ve ailemi koruyarak yaşamıştım. Hassasiyet hissetmezdim, ta ki... Karina'yı karnımda hissetmeye başladığım güne kadar. Ve şimdi Nil'in mavi gözlerine bakarken de aynı hassasiyeti hissediyordum ve onu, ölürken de hatırlayacağımı düşünüyordum. Onu sanki benimmiş, Karina'nın kardeşiymiş, arkadaşıymış gibi düşünüyordum. "Unutmam," diye fısıldadım. "Sen beni unutur musun?"

Minik burnunu kırıştırıp, "Hemen unuturum," dedi, sonra da dudaklarını birbirine kapatarak gülmemeye çalıştı.

"Sen kimden öğrendin bu kadar şakacı olmayı?"

Yakalandığı için gülüşünü serbest bırakıp elime uzandı ve beni yerden kaldırmaya çaba verirken, "Utku," dedi.

Hevesini kırmamak için vücudumu hafif bıraktım, beni kaldırabiliyormuş gibi hissetmesine yardımcı olarak doğruldum. Ayağa kalktığımda Nil karşımda ufacık kaldı ve kafasını arkaya atarak pijamalarıma baktı. "Sen bu rengi mi seviyorsun? Ben sevmem de."

Üstüme bakıp siyah, saten pijama giymiş olduğumu gördüm. "Ben severim."

"Babam da seviyor."

"Babandan hep bu kadar fazla mı bahsediyorsun?"

"Babam," dedi hayranlıkla.

Gözümü ovalayarak koridora çıkınca paytak adımları peşime takıldı ve arkamdan koşarak geldi. Karina'nın odasına girip, kıyafetlerinin olduğu dolaba ilerledim. Bir hırka alıp arkamı dönünce, Nil'in ilgili bakışlarını karşıladım. "Üşüyor musun?" Diye sordum.

"Yok ama giyeyim." Kollarını açıp bana yardıncı olunca mavi hırkayı eşofman takımının üstüne geçirip düğmesini ilikledim. "Çok güzelmiş."

Onun sesi benliğimin öfkesini yumuşattığından kısık sesimle, "Senden güzel değil ya," dedim.

Sabah güneşinin denizin üzerinde süzülmesi gibi, bir ışık da onun deniz mavisi gözlerinde süzülüp bana göründü. "Ben güzel miyim?" Diye sordu.

"Sen hiç aynaya bakmıyor musun?"

"Bakıyorum," dedi hırkanın düğmesini izleyerek.

"Görmüyor musun nasıl güzel olduğunu?"

Yanakları kızarırken kirpiklerini kaldırıp kaçamak bakış attı yüzüme. "Sen de çok güzelsin."

Yeniden, "Senden güzel değilim ya," dedim.

İltifat aldığını anladığı için biraz daha utanıp ellerimden kaçtı ve arkasını dönüp koşarak odadan çıktı. Baş ağrısıyla kalkıp şakağımı tutarak odadan çıktım, mutfağa gidip dolabı Nil için açtım. Cam şişedeki sütü çıkarıp bir cezve aradım ve süt ısınırken, bir kahvaltı tabağı hazırlayıp yanına ekmek dilimi koydum. Nil'in kendi kendine konuşma seslerini duyarak mutfaktan ayrıldım, ona hazırladığım tabakla sütü sehpaya koyarken göz ucuyla ne yaptığına baktım. Koltuk minderlerini parkeye indirmiş, birleştirmeye çalışıyordu. "Nil," dedim ona ve başka bir koltuk minderini yere koydum. "Süt ısıttım, içer misin?"

"Hiçbir şey yiyesim yok," dedi ve elindeki minderle beraber bana dönüp tabağa, süte bakarak yüzünü ekşitti. "Aç değilim ki."

Kararsızca tabağa bakıp tekrar yüzüne döndüm. "Benim için de mi yemezsin?"

Yanaklarını şişirip elindeki minderi bıraktıktan sonra yanıma gelip oturdu. Süt bardağını iki küçük eliyle birden kavrayıp ağzına götürürken, "Senin için biraz yerim," dedi.

Kendime engel olamadan yanağını sıktım. "Baban için olsa hepsini yerdin değil mi?"

Başını sallayıp sesli gülünce yanağını acıtmak istemeyerek elimi çektim. Bugün neşeli görünüyordu, bu duygusunu öldürmek istemiyordum. Çatalına uzanıp biraz domates alırken, "Sen de yesene," dedi. "Ben hiç görmedim senin yediğini."

Kumandaya uzanıp yeni bir gelişme var mı diye televizyonu açarken, "Yiyesim yok," dedim.

Haber kanalı açtım ve Nille ilgili herhangi bir yeni haber beklerken, "Hımm," dedi bana ve birkaç dakika sonra yeniden ekledi. "Sen de benim için ye."

Burun kemerimi sıkıp kafamı salladım ve ona getirdiğin ekmek dilimlerinden birisini alıp ısırırken, "Senin için," dedim.

Dişlerini göstererek gülümsedi ve gözlerini yüzümden çekemiyormuş gibi dikkatle gözlerimin çevresine baktı. "Kan olmuş gözlerin." Korkmuş gibi gözbebeklerini büyüttü. "N'oldu?"

Saatlerce ağladıktan sonra gözlerime kan oturmuş olmalıydı, gözlerimi, onu korkutmaması için çektim. "Biraz üzüldüm, ondan oldu. Geçecek."

"Hımm." Süt bardağını bana uzattı ama onun temizliğine saygı duyduğum için bardağından içmedim. "Çikolata ye, geçer."

Çikolatayı çok seviyordu, ona zaman zaman vermeliydim. Elimdeki ekmek dilimini yiyerek kırıntılarına doğru uzun uzun bakarken, Nil'in tabaktaki son lokmasını da aldığını gördüm. Sütünü de bitirip yerinden kalktı ve tekrardan koltuğa ilerledi, siyah döşemeli koltuğun minderlerini de alıp yere koydu. Çabasını izledim ve minderleri birbiriyle birleştirmeye çalışırken yaklaşıp ona yardımcı olmaya çalıştım. Sanırım kendisine ev yapmaya çalışıyordu fakat tek başına minderleri dik tutamıyordu. Bir minderi koltuğa yaslayarak dik tuttum ve Nil'de bu minderin karşısına bir tane koyup diğer koltuk minderini iki minderin üstüne koydu. Neşeyle ellerini çırptı. "İçine gireyim mi?"

Ellerimi minderlerinden çekip yaptığı kutu evine baktım. "Gir."

Hevesle dizlerinin üzerine çöküp minder evinin içine girdi fakat girerken ayağı minderin köşesine çarptığı için, birkaç saniye sonra minderler üzerine çöktü. Gözbebeklerini kocaman açıp yıkılan evine, ardından da benim gördüğümü sen de görüyor musun, dercesine bana baktı. Yakalandığım gülme dürtüsünü bastırmak dudaklarımı kapatırken, "Sen mi yaptın yoksa?" Dedi bana, ağlayacakmış gibi titreyen bir sesle.

"Hayır," dedim hemen. "Girerken ayağını çarptın. Malzemeden çalarak yaparsan hemen yıkılır tabi."

Üzerine düşen minderleri alıp kenara bıraktığımda, düştüğü yerden kalkarak, "Bozuk bunlar," dedi.

Dizlerim üstünde biraz daha yaklaşıp dudaklarımı onun çenesine bastırdım ve geri çekilirken, bana attığı tatlı, utanmış bakışı yakaladım. "Ben sana güzel bir ev yaparım."

"Gerçekten mi?" Ellerini çenesinin altında birleştirip göz kırpıştırdı.

Ona dedim k: "Bu senin bir şey isterken büründüğün kişilik mi?"

"Hımm," dedi kıkırdamayı sürdürerek.

Alnındaki, daha açık renkli bebek saçlarını düzeltirken ani bir ses duyup başımı koridora doğru çevirdim. Telefonum çalıyordu, onu odamda bırakmıştım. Kalkıp koridora çıktım, komodindeki telefonumu çevirip ekranıma bakınca Deren Ateş'in aradığını gördüm. Sertçe oflayıp sesimi ayarladım ve telefonu yanıtladım. "Yine sen."

Ben telefonu böyle açtığım için birkaç saniye durup akabinde, "Ben de senin meraklın değilim," dedi, bana öfkelenerek, ya da öfkesini benden çıkararak. O an haberi yoktu ama öfkesini çıkaracağı en doğru insan bendim, bu yüzden vereceğim karşılıkları küçülterek veriyordum. "Sadece... Kızım için sana ihtiyacım var."

Kapıyı kapatmayı unuttuğumu fark ettiğimde içimden kendime küfredip kapıyı çok sessiz kapatıp bana dediğine cevap verdim. "Ne için? Ben... Daha ne yapabilirim?"

"Bir daha ifadenin alınması lazım."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bir gereklilik varsa neden beni emniyetten aramıyorlar?"

"Çünkü ifadeni ben alacağım."

Bu adam işlerimi çok zorlaştıracaktı, babasının asla bu adam çıkacağını düşünmediğim için kolay yürütebileceğim planlarım bazı aşamalardan geçmeye başlamıştı. Sinirlenerek, "Kelepçeyi de mi sen takacaksın?" Diye homurdandım.

Hattın diğer ucunda pürüzlü, derin nefesler alıp verdi. Boğazından alçak sesle yutkunduğunu bile duymuştum. "Neden? Bir suç mu işledin?"

"Bakın, yardımcı olmak için ifade verdim, kızınızın bulunmasını da istiyorum... Fakat yapabileceğim daha fazla şey yok." Sesimin tonunu düşürüp yumuşak bir nefes verdim. "Kızın için bir şey yapamam, senin için de."

Üsteleyerek, "Yapabilirsin," dedi, sesi bu kez konuşmama yetişmek için aceleciydi. Stresle panik arasında bocaladığını hissediyordum. "Bir daha anlat, sonra seni rahatsız etmeyeceğim."

"Neden illa ki ben?" Diye sordum. "Bir sürü görgü tanığı varmış, neden benim peşime düştün?"

"Çünkü... Onun pembe mont giydiğini gören yalnızca sensin."

İnandırıcı olmak için bu detayı vermiştim fakat inandırıcı olmakla beraber şüpheli de olmuştum Deren için. "Bene... Ne yapmamı istiyorsun?" *peki*

"Telefonuna konum atacağım, oraya gel konuşuruz." Sesinin şiddetli tonu düştü, geleceğimi söylediğim için rahatladığını anladım. Kızının üç metre ilerideki odada olduğunu bilse kâbusumu gerçeğe dönüştürürdü, beni boğardı. Elimi, dün gece ellerini hissettiğim boğazıma götürürken kalbim sıkışmaya başladı. "Bana yardım et, sana istediğin her şeyi veririm."

Yalan söyleyerek, "Bir şey istediğim için yapmadım bunu," dedim.

"Beş milyon lirayı istemediğini söyleyemezsin," dedi, onunla alay ediyormuşum gibi.

"Umurumda değil," diyerek aramayı kapattım ve telefonu yatağa fırlattım. Onunla tekrar görüşmek zorunda kalmak beni strese sokuyordu, her an bir açık yakalamasından kaygı duyduğum için çok fazla hesaplama yapıyordum. Onun benim hakkımda öngördüklerini, tahmin edeceklerini önceden bilip birkaç adım önünde gitmeliydim.

Nil'i asla yalnız bırakmayacağım için Gece'yi aramam gerekti. Ona durumu çok kısa şekilde anlatıp çağırdığımda bir haber kovalamak için dışarıya çıktığını söyledi, sızlanarak gelmeyi kabul etti. Üstümü çıkararak dolabıma ilerledim, elime gelen ilk şeyi aldım. Bir gri, düğmeli hırkaydı. Siyah atletin üzerine V yakalı hırkayı giyip kıyafetimi tamamlamak için de bol paçalı, siyah kot pantolonumu aldım. Saçlarımı parmaklarımın arasından geçirerek düzelttim ve pijamalarımı katlayıp yatağın kenarına koyarken, "Karmen," diyerek koridorda koşan Nil'e kulak verdim.

Endişeyle koridora çıktım ve parmağımı dudağıma bastırıp, "Sessiz ol," dedim. "Evin içinde bağırırsan bizi bulurlar, oyunumuz biter."

Uslu şekilde başını sallayıp ilgisini üzerime kaydırdı, kıyafetlerimi değiştirdiğimi görerek yanıma kadar geldi. "Gidiyor musun?"

Bu bebeğin karşısında eğilip kollarını kavradım. "Gidiyorum ama Gece seninle olacak. Ben birkaç saate döneceğim."

"Gece beni parka götürür mü?" Dedi, bir şey isterken ki o sevimli haline bürünerek.

Bir gangsterden, en kibar kıza dönüşüp olmayacağını ona açıklamaya çalıştım. "Götüremez, fakat senin için bir ev yapar," dedim, gönlüne tutunmak için.

"Hımm..." hevesi kaçmış görünerek gözünü ovaladı. "Neden parka götüremiyor?"

"Havalar soğuk, üşümeni istemiyoruz."

Yanaklarını şişirip kollarımdan çıktı ve arkasını dönüp koşa koşa salona girdi. Peşinden gidip ne yaptığına baktım, tekrar minderlerle uğraştığını gördüm. Alt dudağımı ısırarak sehpadaki birkaç şeyi aldım, mutfağa götürüp lavabonun içine attım. Saçlarımla oynayarak salona geri döndüm, telefonumu cebimden çıkarıp banka hesabımda kalan parama baktım. Gün geçtikçe paralarım azalıyordu, fakat önümüzdeki yıla kadar hâlâ yeterdi; zaten ben o kadar bile yaşamazdım.

Gece kapımda belirdiğinde Nil'i birkaç saatliğine onun güvenli kollarına emanet ederek evden ayrıldım. Arabama atlayıp caddeye çıktım, Deren Ateş'in bana uygulama üzerinden attığı konumu açıp navigasyonuma girdim. Arabam biraz sonra Levent'e ulaşıp, navigasyonun tarif ettiği ara sokaklara girdi. Mesafe azaldıkça gerginliğim arttı, nabzım gittikçe hızlanıyordu. Arkamda bir sokağı daha bırakıp navigasyonun tarif ettiği sokağa girdim, arabamı yavaşlatıp numaraya yaklaştım.

Camı indirip dışarıya baktım, evin posta kutusunda numara yazıyordu. Duvarları siyah ve gri ile boyalı, etrafı bahçeyle çevrili, iki katlı bir evdi. Arabamdan inerken anahtarımı parmağımda çevirmeye başladım. Evin sol tarafında da başka bir tek katlı, bakımlı, bahçesi çiçeklerle donatılmış ev vardı. Ben, adresteki iki katlı evin bahçe kapısını açıp bahçeyi yürüdüm ve siyah, çelik kapının önünde durdum. Garajın kapısı açıktı, Deren'in o gün gördüğüm siyah arabası görünüyordu. Beni evine çağırmasına karşı duyduğum kuşkuları yüz ifademe yansıtmadan uzanıp kapıyı sertçe tıklattım.

Biraz bekledim ve kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca omuzlarımı istemsizce dikleştirdim. Kapı açılınca bakışlarım yukarıya çevrildi. Kapı kulpunu tutan Deren'in kopkoyu, küçülmüş gözleriyle karşıya geldim. Gözleri küçülmüştü fakat gözkapakları şişti, yüzü, çok soğukta kalıp üşümüş gibi beyazlamıştı. Gelenin ben olduğunu görüp kapıyı biraz daha açınca içeriye doğru bir adım attım ve aynı zamanda üzerinde hiçbir şey olmadan, gövdesi çıplak şekilde beni karşıladığını

gördüm. Gözleriyle geçmem için koridoru gösterirken, "Buyur," dedi ve ben eşikten içeriye girince, tuttuğu kapıyı sertçe itip kapattı. "Yolunu gözlüyordum."

"Buna rağmen bir dakika kapıda bekledim," dedim, gözlerimi kırpmadan ona bakarak. Bunun karşılığında tek kaşını kaldırıp gözlerini suratımda, sonra üzerimde, çok kısa, anlık şekilde gezdirip tekrar yüzüme doğru baktı. "Bilerek mi yaptın?"

Ellerini, altındaki kumaş, siyah pantolonun ceplerine koyarak, "Bunu nereden çıkardın?" Diye sordu, sesi yıpranmış ve yorgundu.

"Sadece..." parmaklarımı altındaki siyah pantolonun arka ceplerine koyarak omuz silktim. "Bence benden pek hoşlanmıyorsun."

"Pek sevimli olduğunu söyleyemem," dedi alt dudağını yalayıp bakışlarını çekerken.

"Oysa ben sana bayılmıştım," dedim.

Bakışlarını çektiği gibi çevirdi bana ve görüntüme odaklanıyormuş gibi gözlerini kısıp yüz hatlarıma, birkaç saniye de ense hizamdaki kısa saçlarıma baktı. Bir acıyı hatırlayana kadar sürdü ve sonra yutkunarak bakışlarını çekti, eliyle yürümem için yol verip sessiz kaldı. Önüne geçtim ve holda birkaç adım gidince bir merdiven gördüm, sağ tarafta kalıyordu. Deren arkamdan, "Sol taraftan," deyince merdivenden uzak durup sol taraftan ilerledim ve kapısı açık olan tek yere geçtim, oturma odasıydı.

Beni, çok sade ve koyu kahve renkleriyle düzenlenmiş oda karşıladı. O iki adım kadar arkamdan gelirken sağıma soluma bakarak yumuşak görünen koltuğa ilerledim. Otururken gözlerimi parkenin üzerindeki beyaz, tüylü halıda kısaca gezdirdim. Halının üzerinde bir sehpa, sehpada da dağılmış birkaç şey vardı. Bir ses algıladığımda kafamı çevirip televizyona baktım, duvara monte edilmiş televizyonda Nille ilgili haberler açıktı. O ilerleyip sehpadan kumandayı alıp sesi kapatana kadar habere kulak verdim ve ona doğru bakarken, girişin yanındaki şömine dikkatimi çekti. Yanmıyordu, içinde kül vardı.

"Beni evine çağırarak bu işi neden kişiselleştiriyorsun?" Diye sordum, gözlerimi yukarıya doğru kaldırıp ona bakarken. Sehpanın diğer tarafındaydı, odanın girişinde duruyordu. Bir eli hâlâ cebindeydi ve aşağıya, koltukta oturan bana bakıyordu. Elimi götürüp refleksi şekilde V yaka kazağımın önünde tuttum ve onun gözleri el hareketimi

takip ettikten sonra tekrar gözlerime baktı. "Dedektif gelecek, emniyette anlattıklarını bir de ona anlatmanı istiyorum."

"Bir dedektif?" Dedektifin ortaya çıkışıyla beraber alanım biraz daha küçülecekti, belki de göz hapsinde olacaktım. "Polisten habersiz mi yapıyorsun?"

"Yasalar umurundaymış gibi konuşma," dediğinde, Karmen kimliğimi araştırdığıyla alakalı hiçbir şüphe kalmadı kafamda. Ailemin bir mafya olduğunu öğrenmişti, ifade veren herkesi bu şekilde araştırıyorsa uykusuz olması çok normaldi. "Ufak bir detay yakalarsak işimize yarar, bunun için çağırdım. Kızım kayıp... İçinden gelerek yardım etmen gerekiyor bana."

Gözbebeklerinin daha da küçüldüğünü gördüğümde, "Tansiyonun düşüyor," diye fısıldadım.

"Ne?" Dedi gözlerini yumup ellerini göz kapaklarına bastırırken. Uzun soluklu bir nefes alıp ellerini çektiğinde bakışları daha kararlı ama hâlâ odaklanmakta zorluk çekiyordu. "Ben iyiyim. Önemli olan tek şey kızım."

"Hastalanırsan kızına yardım edemeyeceksin," dedim aynı düşük ses tonumla ve gözlerine bakarken yanağıma düşen kısa saçımı kulak arkası yaptım. "En son ne zaman uyudun?"

Kafasını iki yana doğru sallayıp, "Bilmiyorum," diye fısıldadı, sesindeki o boğukluk vicdanıma tutundu. "Dört gün önce... Her şeyden önce, bu kâbus başlamadan önce."

Kendi hatırladıklarımdan yola çıkarak, "Biraz uyuman gerekiyor," dedim ona.

Bir anda gülmeye başlayınca bunun isterik ve alaycı olduğunu hemen anladım. Kafasını öne eğerek burun kemerini sıkarken, omuzları titriyor gibi sarsıldı. Alaycı gülüşünün arasındaki panik dolu nefeslerini duyarken, "Söylemesi kolay," dedi. "Uyuyamıyorum." Gülüşünü kesip elini burun kemerinden çekince tekrar göz göze geldik, bakışları mahvolmuş bir adamın bakışlarıydı ve bu raddede bunu saklayamıyordu. "Boğuluyorum."

Beni gece rüyamda boğan ellerine doğru bakınca yaralarının hâlâ durduğunu gördüm. O ellerin nasıl bir öfkeyle tenime yapıştığını hatırladığımda göğüs kafesim yükselip alçalmaya başladı. Tekrardan o şekilde nefes alma sıkıntısı çektim ve onun nasıl boğulduğunu öyle derinden anladım ki, aynı okyanusta batıyormuşuz gibi hissettim.

Kapı zili duyduğumda Deren arkasını dönüp odadan çıktı. Bahsettiği dedektif gelmiş olmalıydı. Kapı ve konuşma sesleri geldikten sonra oturma odasının kapısında yabancı birisi göründü. Uzun boyuyla içeriye doğru girerken bana, "Merhaba," dedi ve geçip karşımdaki koltuğa otururken koridora göz attı. "Deren Bey'in bahsettiği siz misiniz?"

"Ben miyim?" Dedim.

Üzerindeki ceketini çıkarıp dizine koyduktan sonra el sıkışmak üzere bana elini uzattı. "Mert ben, merhaba."

Elimin ucuyla tutup el sıkıştım ve bunu kısa tutup kendimi geri çekerken, "Karmen," dedim sadece.

Adam koridora bir daha bakıp bana dönerken, "Şimdi gelir," dedi. Kumral, ela renkli gözleri olan genç bir adamdı. Otuzlu yaşlarının başında göründüğünü düşünecek kadar bakmıştım ona. O da yüzümü, ifadelerimi dikkatli şekilde süzerek, "Neden burada olduğumu biliyorsunuz sanırım," dedi.

"Evet, o bahsetti."

Deren salonun kapısında görünüp bu kez üzerinde siyah bir gömlekle içeri girdi, eline ne geçirdiyse giymiş gibiydi, düğmelerini bile iliklememişti. Dedektif Mert ondan tarafa bakıp, "Seni bekledik, başlayalım," dedi.

Deren dedektif ile aynı koltuğa karşıma oturup dirseklerini dizlerine yasladı ve öne doğru eğilip ellerini ovuşturmaya başladı. Yaralı ellerine yüz buruşturup dedektife dönerken, "Gördüklerimi bir daha mı anlatayım?" Diye sordum.

"Karmen, öncelikle..." Deren Mert'e bir bakış atıp kaşlarını kaldırdıktan sonra önüne döndüğünde, devam etmesini bekleyerek dedektife baktım. "... gerilmene gerek yok, ben yalnızca Deren'in, senin anlattıklarında yakalayamadığı bir detay var mı, onu anlamak istiyorum."

"Gerildiğimi nereden çıkardın?"

Mert tepkim karşısında Deren'e doğru baktı ama Deren kendisinden başka birisiyle nasıl konuştuğumu pek umursamayıp Mert'e omuz silkti.

Düz bir sesle, "Anlattıklarımda çok bir şey yok ki detay olsun," dedim. Onları konuya çekmek için ekledim. "Birkaç saniyelik bir

görüntü, hepsi buydu. Defalarca kez aynı hikâyeyi başa sarmaktan yoruldum."

"Ortada kayıp bir çocuk var, eminim bunun için biraz yorulmanda sakınca yoktur." Mert ılımlı bir sesle sordu. "Bana gördüklerini bir daha anlat."

Emniyette hangi cümleleri kurduğumu anımsamaya çalışıp ardından kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O gün Yeniköy'deydim, öğle saatleriydi... Yürürken rastgele şekilde Nil'i gördüm, bir adam onu siyah bir arabanın arka koltuğuna bindiriyordu..."

"O gün, günlerden neydi?"

"Çarşamba," dedim.

Mert, Deren'den tarafa bir bakış atıp tekrar beni hedefine koyarken, "Arabanız var, fakat o gün yürüyor muydunuz?" Diye sordu.

"Evet."

"Arabanız olsaydı araç kamerasından bir şeyler yakalayabilirdik." Canı sıkkın şekilde iç çekip eliyle, anlatmaya devam etmem için teşvik etti. "Adam kızı arabanın arka koltuğuna sağ taraftan mı bindiriyordu sol taraftan mı?"

Hayali sahneyi kafamda oturtup, "Ben caddeye sol taraftan girdim, araba sağ tarafta, kaldırımın yanındaydı," dedim. "Arabayı arkadan görecek bir açıdaydım, adam kızı sağ taraftaki kapıdan içeriye soktu. Ön tarafta bir şoför var mıydı, bilmiyorum. Daha önce de söylemiştim, kız ağlamadığı ve korkmadığı için bana çok normal bir an geldi ve başımı çevirip yürümeye devam ettim."

Mert'in gözleri kollarımı tutan ellerimde birkaç saniye oyalanıp, "Kamera kayıtları ortada olmadığı için sizin sokağa girişiniz de yok," dedi. "O sokağa bağlanan diğer iki sokakta da kamera kaydı yok. Mobeseler silinmiş, aynı zamanda büfe kamera kayıtları da, gazeteci olduğunu söyleyen birisi tarafından alınmış..."

Araya girerek, "Gazetecilerin böyle bir hakkı mı var?" Diye sordum.

"Yok," dedi Deren, duygusuz bir sesle. "Fakat büfe sahipleri bunu bilmedikleri için kamera kayıtlarını teslim etmiş, bu şekilde kayıtlar ortadan kaldırılmış."

Gece yapmıştı, kılık değiştirerek. Büfe sahiplerinin verdiği ifadelerde anlatılan görüntü Gece'nin görüntüsüyle bu yüzden eşleşmiyordu. Anlamış görünerek başımı yavaşça salladığımda, Deren gözlerini yüzümden çekerek ellerini yüzüne doğru kapattı.

"Fakat ortada büyük bir soru işareti var," dedi dedektif Mert, rahatsız bir ses tonuyla. "Bu adam, Deren'in dediğine göre bir organ kaçakçısının lideriymiş, bu zaten bilinen de bir şeymiş. Adam yıllarca aranıyor, ülkeden bir kaçıyor, bir giriyor... Neden bu adam bizzat gidip çocuk kaçırsın ve kamera kayıtlarını silmek için bu kadar uğraş versin?" Sorularının muhattabı ve bu soru işaretlerini ortadan kaldırması gereken benmişim gibi konuşurken gözlerime bakıyordu. "Gördüğünüz kişinin bu organ kaçakçısı olduğundan emin misiniz?"

"Bu varsayımı polisler yaptı, ben yalnızca birkaç saniyelik gördüğüm kişiyi, aklımda kaldığı kadarıyla anlattım." Bana kelime oyunu yapmayı kesmesini isteyerek sabırlı bir nefes verdim. "Bu başkası da olabilir, zaten ortada o adamın kesinlikle yapmış olduğuyla ilgili bir kanıt yok. Polisler ifademi değerlendiriyor, bir yanlışlık varsa er ya da geç ortaya çıkacaktır."

"Gerçeklerin ortaya çıkmasını beklemek için zamanım yok," dedi Deren, sonunda patlayıp oturduğu koltuktan kalkarak. Konuşmamıza müdahale etmemiş olmaması da şaşırtıcıydı, çünkü adam Nille ilgili her şeyi öğrenmek için kendisini paralıyordu. Odayı hızlı hızlı yürümeye başlarken, karmaşa içindeki düşünceli gözlerini gözlerimde tuttu. "Geçen her saniye çok kritik, o hâlâ küçük bir kız, beslenmesi ve iyi bakılması lazım... Bu adamlar kaçırdıkları çocukları ya dillendiriyormuş ya da organ..." cümlesini sessiz bir küfürle tamamlayıp orta sehpaya ilerledi ve paket sigarayı alıp içinden bir dal çıkardı. Titreyen alt dudağını sertçe ısırıyordu. "Kızımın hayatta olduğunu hissediyorum ama onu her an kaybedebilirim, bu yüzden senin birkaç saniye diyerek anlattığın, üzerini önemsizce geçtiğin her şey benim hayatım, yaşamım... Nil benim nefesim, onsuz boğuluyorum, anlıyor musun?"

Onu çok iyi anlıyordum ama bunu asla bilmiyordu. Belki günün birinde onu ne kadar iyi anladığımı anlayabilirdi, belki...

"Kızın bulunacak," dedim ona, umudunu koruması için. Bunun bir teselli olduğunu düşünüyor olabilirdi ama aslında bir sözdü, kızı kollarına geri dönecekti. "Senin gibi bir babası var, eminim bulunacak."

Keşke... Karina'nın da böyle bir babası olsaydı.

Düşüncem gözlerimden okunacak diye ödüm koptu, bu yüzden gözlerim Deren'in kapkara, nefessiz bakışlarından kopup önüme

çevrildi. Karşımda, ayakta aldığı sert nefeslere istemsizce odaklanıp dinledim ve o yutkunurken, Mert genzini temizleyerek koltuktan kalktı. Karşıma yürüyüp bana eğildi. "Şu kartı vereyim, bir şey hatırlarsan bana ulaşırsın."

Kartı alırken, "Peki dedektif," dedim.

"Deren..." dedektif ona dönünce Deren bakışlarını benden koparıp Mert'e doğru baktı ve sonra ona koridoru işaret etti. Arkalarını dönüp odadan ayrılmalarını izledim ve oflayıp yumruklarımı yanımda sıktım. Hayatta daha fazla bir şeyi kaybetmeyecek olmamın verdiği korkusuzlukla attım bu adımların hepsini, en ucunda ölüm vardır diyerek hareket ettim. Fakat düşünüyorum... Ya ölümden daha büyük bir bedel ödemek zorunda kalırsam n'olacaktı?

Pişmanlık duyacak mıydım yaptıklarından?

"Artık gidebilirsin," diyen ses düşüncelerimle arama girince gözlerimi boşluktan çekip kapıya çevirdim. Deren ellerini pantolonun ceplerine sokmuş, hiç kıpırdamadan, yüzüme dikkat kesilmiş halde orada duruyordu. Telefonda söz verdiği gibi, bundan sonra benimle işinin bittiğini düşünüyordum. Koltuktan kalkıp kapıya yürüdüm ve yanından geçerken, "Ayağına sağlık, teşekkürler," dedi bana, az öncekine kıyasla yatışmış bir sesle. Önümdeki kolu, bir adım ileriye gitsem karnıma değecekti, bu yüzden yutkunarak yana kaydım. "Her şey için."

Özür dilerim,
Her şey için.

"Çok iyi bir babasın," dedim kendimi tutamayıp. Sonra buna engel olamadığım için cezalandırmak isteyerek dudaklarımı sertçe ısırıp yanından hızlıca geçtim. Koşar adımlarla koridoru yürüyüp, o arkamda kalırken kapıyı açıp dışarıya çıktım. Anahtarımla ve elime tutuşturulan kartla arabama yürüyüp koltuğuma oturdum. Arabayı çalıştırmadan önce direksiyonumu tutup arkama doğru yaslanırken ağlamak için dolmuş gözlerimi yukarıya kaydırıp yorgunlukla nefes alıp verdim.

Yukarıya bakıyorum; gökyüzünde hiç yıldız yok, yaşamımda da olmadığı gibi.

Her yerdeki o bitmek bilmeyen karanlık tenime de nüfuz etti, kalbim bu yüzden kapkara ve karanlıkta üşümüş gibi soğuk. Kalbimin yeniden her atışı bir buzun çözünürken çıkardığı ses gibi geliyordu. Yaşam ve

canlılık arasındaki bağı kalbim attığında kuruyordum ama sonra tekrar kaybediyordum. Öfke anlarından, küçücük sevinç anlarından sonra bir kalbim olduğunu da hatırlamıyordum. Tenimde ölmüş bir organ.

Asıl organ kaçakçısı ben miyim? O gün kalplerini yerinden söktüm.

Soğuktan kurumuş ellerimi direksiyonda sabitleyip arabayı çalıştırırken, düşünmek bile çok gereksiz geldiği için yalnızca önüme baktım. Evime gitmek, Nil'i görmek için hızlanıp caddeye çıktım. Kırmızı ışıkta durana kadar etrafımın pek farkında değildim ama ışıkta durunca arkamdaki bir araba gözüme takıldı. Onu üç, dört dakika önce de dikiz aynamdan gördüğümü fark edip, "Siktir," diye fısıldadım. Işık yanmadan önce bir şeyler düşünmem gerekiyordu, eğer tekrardan takip ediliyorsam başımdan savmalıydım. Bu kez kimdi? Sabah buraya gelirken arabayı peşimde görmemiştim, ne zamandan beri arkamdaydı?

Işık yandığında evimden alakasız bir caddeye doğru sürerek arabanın beni takip ettiğinden emin olmak için bekledim. Birkaç dakikadan sonra arabanın, aramıza giren bir arabanın arkasından hâlâ beni takip ettiğini anlayıp peşimde olanın dedektif olduğunu düşündüm. Evden ayrılırken bu arabayı görmemiştim ama belki de saklanıp hareket etmemi beklemişti. Bunu Deren mi istemişti? Benden şüpheleniyor muydu? Yoksa Mert kafasına göre mi davranıyordu?

Düşünmeye zamanım olması için telefonumu elime alıp konuma en yakın hastaneyi arattım, ardından oranın adresini navigasyona girerek arabayı o yöne sürdüm. Aşağı yukarı on dakika sonra bu özel hastaneye ulaşınca hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi arabamdan indim. Gözlüklerimi takarak bakışlarımı gizlerken, arabanın da hastanenin önünde, uzak mesafede durduğunu gördüm. İçeriye girdim ve etrafıma bakınarak asansöre bindim, bir üst kata çıkıp koridorlara göz attım. Sıra bekleyen birkaç hastanın olduğu koltuklara yöneldim ve sıramı bekliyormuş gibi oturdum.

Özel hastane olduğu için sessizdi ve dikkat çekmiyordum. Peşimdeki dedektiften nasıl kurtulabileceğimi düşünerek ellerimi saçlarımda dolaştırıp durdum. Eninde sonunda evime gidecektim, eğer beni evime kadar takip ederse içeriye de girerdi. Sonuçta dedektifti. Geri püskürtmeliydim, bir çaresini bulmalıydım.

Ve dakikalar sonra; tamam, buldum, dedim kendime.

Kalkıp asansöre ilerlerken yanından geçtiğim bir çöp kutusuna baktım. İçinde beyaz, yırtılmış kâğıtlar vardı. Biraz eğilip kâğıtlardan birisini aldım, gerçekten doktor muayenesinden çıkmış gibi elimde taşıyarak asansöre bindim. Aşağıya inerken gözlüklerimi tekrar gözlerime indirerek gözlüklerin üstünden bir saniyeliğine oraya baktım. Araba oradaydı. Elimdeki rapora göz gezdirerek arabama bindim ve kâğıdı kenara atıp telefonumu aldım.

Mesaj: Gece'ye.

Ben seni arayıp mesaj atana kadar sakın beni arama.

Gönderdiğim mesajı kendimden silip direksiyonu tuttum. Hastane bahçesinden çıktığım gibi arabayı nadir kullanılan caddeye çevirdim, biraz ilerledikten sonra dikiz aynasından yine baktım. Arkamdaki araba mesafeyi biraz açmıştı. Takip edildiğimi anladığımı hissettirmek için arabamı daha hızlı sürmeye başladım, gaza basıp ilerledim. O araba de izimi kaybetmemek için hızlanıp peşime takıldı, ben de korkmuş gibi daha da sürat yaptım.

Arkamdaki arabadan kaçıyormuş izlenimi vererek bir yola daha girdim, telaşlanmış gibi zikzaklar çizmeye başladım. Direksiyon hakimiyetimi kaybediyormuş gibi dengesiz bir çizgide ilerledim. Araba ne yaptığımı anlamamış gibi ilerlerken camımı indirip kafamı çıkardım ve beni takip ettiğini anladığımı göstermek için o arabaya doğru baktım. Yüzümde sinirli ifadeyle birkaç saniye baktıktan sonra önüme döndüm, sırtımı sertçe koltuğa yaslayıp gaza bastım. Kolumun birisini yüzüme siper ettim, başımı diğer tarafa çevirdim ve köşeden dönerken direksiyonu bile isteye duvara kırdım.

Arabanın burnu, sertçe aldığım manevrayla beraber duvara çarpıp bir gürültü oluşturunca direksiyon ellerimden kaydı ve her ne kadar kendimi korumaya çalışıyor olsam da vücudum öne zıpladı. Kafam direksiyona çarptı ve alnımın altındaki korna çalmaya başlarken, dudaklarımdan bir küfür firar etti. Cam açık olduğu için plakamın düştüğünü duydum ve arabamın ön kısmından çıkan tozları gördüm. Alnımı tutarak başımı direksiyondan kaldırırken parmaklarıma sıcak bir sıvı aktı. Sarsıldığım için başım dönüyordu ve gözlerim kısa bir anlığına kararmıştı. Kafamı arkaya atarken dikiz aynasından baktım ve dedektifin beni takip eden arabadan inip buraya doğru koştuğunu görünce derhal gözlerimi kapatıp ellerimi iki yanıma koydum.

Dedektif arabamın kapısını, "Siktir siktir," diyerek açtı ama gözlerim kapalıydı, görmedim. Uzanıp ses çıkmasın diye taktığım emniyet kemerini çözdü ve hızlı nefes alışverişinden sonra telefon tuşlama sesi duydum. "Alo, Deren... Bir sorun var."

Sorun mu? Ölebilirdim piç, sence sadece sorun mu?

Seni bir öldüreyim de sorun neymiş gör.

Ağzımın içindeki dilimi ısırırken karşı tarafa, "Kız kaza yaptı," dedi ve bunu dedikten sonra konuşması bölündü, birkaç kez araya girmeye çalışıp sonra, "Bağırmayı kes, onu takip etmemi isteyen sendin!" Diye yükseldi karşı tarafa. Hızlıca aldığı nefesleri yüzümde hissediyordum, yüzüme yakından bakıyordu. "Tamam dur... Nabzına bakıyorum."

Telefonu koltuğa attı, yanıma bir şey düşünce anladım. Bir elini boynumun yanına koydu ve diğerini de dudaklarımın üstüne yaklaştırdı. Nabzımın attığını anladığında rahatlamış bir nefes verip, "Nabzı düzenli," dedi telefona.

"Aptal aptal!" Diye adeta kükredi Deren, telefonu hoparlöre aldığı için arabanın içinde duyuluyordu sesi. "Neden o kadar yakınına girip de onu korkuttun? Telaşla kaza yaptı senin yüzünden!" Bir küfür ve sabırsız, isyan edercesine bir inleme. "Ona zarar vermeni istememiştim!"

"Bilerek yapmadım lan, duymuyor musun?" Mert ona bağırarak elini boynumdan çekti, bir saniye sonra da dizlerime doğru dokunup sıkışıp sıkışmadığına baktı. "Nefesi ve nabzı düzenli, vücudunda da bir hasar görmüyorum, yalnızca... alnı kanıyor."

"Yalnızca alnı mı kanıyor? Ölmesi mi lazımdı lan, bir de ciddi hasar yok diyorsun!" Tüm öfkesini çıkarır gibi, sesinin tonunu bir an olsun düşürmeden konuşuyordu. "Geliyorum, onu en yakındaki hastaneye götürüp kaybol!"

"Paralı uşağınız sanki amına koyayım, ne celallendin... Tamam, kapat!"

"Cibiliyetini sikeyim," diyordu Deren ama arama kapandı.

Şakağımdan akan kan yanağıma kadar gelmişti, çoğaldığını tenimin üzerinde hissettim. Gerçekten alnımı sert çarpmıştım ve bu saniyelerde numara yapmıyordum, başım dönüyordu; üstelik gözlerim kapalı olmasına rağmen böyle hissediyordum. Kontrolsüz bir davranışla elimi kaldırıp alnıma götürürken, "Karmen," dedi dedektif heyecanla. "Beni duyuyor musun? Nasılsın?"

"Harikayım dedektif," dedim, başım şiddetle dönerken.

"İyi görünüyorsun, endişelenme. Şimdi seni hastaneye götüreceğim."

"Eyvallah ya," dedim, bu kelimenin nereden ağzıma takıldığını anlamamıştım.

Gözlerimi bu kez gerçekten açamıyordum, midem de bulanıyordu. Vücudum hafiflemiş olmasına rağmen kaldıramıyordum. Mert, kollarını belimden ve bacaklarımın altından geçirip beni kucaklayınca göz kapaklarımın üzerinde havanın aydınlığını hissettim. Biraz yürüdü ve vücudumu daha geniş bir alana bıraktı, ellerini üstümden ayırdı. Elimi yeniden şakağıma götürüp kanın sıcak kıvamına dokundum ve vücudumu çeken hissi tatmak için kendimi serbest bıraktım.

Tekrar kendime geldiğimi hissettiğim ilk an şöyle oldu; bir beyaz ışık gözbebeklerimde yandı, koluma bir ağrı girdi ve hemşirenin kelimeleri kulaklarımda yankı yaptı. Elimi kaldırdığımı fark ettiğim sırada sesler kesildi ve her neredeysem yalnız kaldığımı hissedip gözlerimi açtım. Önümü kapatan bir muayene perdesi gördüm, diğer taraftaki hastanın inlemesini duydum ve bakışlarımı indirip üstüme baktım. Kıyafetlerim duruyordu, kolumda serum vardı ve yarısından fazlası bitmişti.

Alnım huylandığında bakışlarım yukarıya kalkıp sol tarafa çevrildi. Deren Ateş'in ruhundan yansıyan kısık gözlerini gördüm. Şakağımdaki pansumana dokunduğunu anladığımda dudaklarım hafifçe açıldı ve uyandığımı gördüğünde, yüzündeki duygusuzluk sarsıldı. Gözlerimiz beraber kaldıktan sonra bakışlarını çekip şakağımdaki pansumana doğru baktı. Kalbim sıkıştı, kalbim böyle sıkıştığında keşke şu an ölsem diyordum ama o ölümü ne kadar istediğimden habersizce bana, "Geçmiş olsun," dedi. Sonra da elini pansumanımdan çekti. "Eşeklik ettim, kusura bakma."

Rahatsızlığımın arkasına sığınarak gözlerimi kapattım. Gitmesini istedim ama belki de bana borçlu hissettiği için uzaklaştığını duymadım. Hissettiklerimin karmaşasından midem bulanınca elimi karnıma götürdüm, gözlerimin kenarlarından yaşlar yarım yarım düşerek beni isterikleştirirken başımı tekrar yastığıma gömüp yüzümü gizledim.

"Neden ağlıyorsun? Bir yerin mi acıyor?"

Gizleyememişim yüzümü, gözlerimi, gözlerimden düşen yaşları...

Cevap vermemem üzerine, "Karmen," dedi, rahatsız olmuş sesle. Eli omzuma yerleşip hafifçe sıktığında, gözlerimi açıp yeniden ona baktım.

Bana doğru eğilip görüşümü kendisiyle kapatmıştı, kaşlarını çok derinden çatıyordu. Omzumu bir daha yumuşak şekilde sıktığında, "Özür dileme," dedim. "Git buradan."

Omzumu bırakmadan yüzüme doğru biraz daha eğilince gözlerinin hapsinden kaçamadım ve sertçe yutkunmaktan. Gözlerini birkaç saniye için boğazıma kaydırıp sonra tekrardan yüzüme baktığında uzanıp bileğini tuttum, bir an hissettiğim sıcaklığa kapıldım ve ardından elini omzumdan itmeye çalışarak, "Bir daha sizinle görüşmek istemiyorum," dedim.

"Seninle görüşüp görüşmemek umurumda olur mu sanıyorsun," diye homurdanıp elini omzumdan çekti ve doğrulup geriledi, suratıma söyleyeceği bir şeyi varmış gibi bakıp bir şey söylemeden arkasını döndü. Muayene perdesini sertçe çekip dışarıya çıktığında önüme dönerek seruma baktım. Ona böyle davranırsam benimle bir daha yüz yüze gelmek istemezdi, kızını ona teslim edeceğim güne kadar beni unuturdu. Yutkunup serumdan akan damlaları saymaya başlarken, kızı için ve kızım için çektiğimiz o acıları birkaç saniye olsun unutmaya çalıştım.

Sanki beni cehenneme götürmüşler, yanıma da birisini almamı istemişler ve ben onu seçmişim... Ne onun bundan haberi varmış, ne de benim onu seçtiğimden.

Kısacası ikimiz de uzun uzun yanacakmışız.

Serumdan akan damlaları sayarken baş ağrısı beni kendisine çekip bırakmadan tuttu, adeta uyumamı diretti ve göz kapaklarım yeniden açılana kendimden geçmişim. Sarsıldığımda, boğuluyormuş gibi hissederek gözlerimi kocaman açtığımda hiç mi hiçbir şey göremedim, kapkaranlıktı anlam veremedim. Beni uyandıran şey iki büyük, boğazıma sarılmış eldi ama uyanınca gördüm ki, kimse yoktu. Soluk soluğa doğrulup boynumu tuttum ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekleyip nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Hastanede değildim, bir sanrıda da değildim. Şakağıma dokunup pansumanı hissedince gerçek olduğunu anlamıştım. Sadece içerisi değil, dışarısı da karanlıktı. Saat çok geçti. Elimi yatağın yanına uzatıp komodini buldum ve gece lambası aradım, onu yakınca etrafı görebildim. Geniş bir odadaydım, yatağın üzerinde uzanıyordum. Birkaç sakin nefes alınca yoğun erkek parfüm kokusu aldım. Ve düşündüm acaba şu an Deren'in yatağında mıyım diye...

Elimin altındaki siyah saten çarşafı bırakıp kalktım, ilerlerken ayağıma değen ıslaklığı fark edip aşağıya baktım; etrafta kırık parçalar vardı, kokuya da bakılırsa parfüm kırmıştı. Camlara dikkat ederek ilerledim, vakit kaybetmeden kapıyı açtım. Başımı koridora çıkarınca buranın da çok aydınlık olmadığını gördüm, sadece alt katta yanan ışık aydınlatıyordu. Bu koridor kare şeklindeydi, karşımda iki tane yan yana kapı vardı. Merdivenler sol tarafımda kalıyordu, sağ tarafımdaki duvarda da bir geniş pencere vardı ve bakınca siyah gökyüzü görünüyordu.

Şakağımdaki ağrıya dışarıdan dokunarak merdivene ilerleyince bu sabah gördüğüm merdivenler olduğunu fark ettim ve Deren'in evinde olduğundan emin oldum. Hastane çıkışında baygın olduğum için evine getirmek zorunda kalmıştı, beni bırakıp gidebilirdi de ama muhtemelen suçlu hissetmişti. Basamakları sessizce inip ışığın yandığı koridorda durdum ve kafamı sağa çevirdim, sabah uğradığım salona yürüdüm. Deren ortalıkta yokken kaybolsam iyi olurdu ama telefonumdan, arabamdan, ceketimden haberim yoktu. Kafamı salondan içeriye uzattığımda koltuktaki gölgeyi gördüm ve Deren önüne çektiği sehpadaki içki şişesini alırken duraksadı, gözlerini çevirip salonundan içeriye girmekte olan ayaklarıma baktı.

Elinde telefonunu tutuyordu, kızından bir haber bekliyordu. Başını yukarıya kaldırınca gözlerinin, onu son gördüğümden daha feci olduğunu fark ettim. Arkamdaki koridordan vuran ışık içeriye düşüyordu. Hiçbir şeysizlik gözlerindeki duygu, yüreğimden bile okuyabiliyordum. Her şeyin olarak kabul ettiğin ellerinden alınınca hiçsizlik duygusu gün gün seni kendisine tutsak ediyordu. Nefret ediyordu ve öfkeliydi ama hepsinden çok canı yanıyordu; hem de kalbi atmaya başladığından beri ilk kez bu kadar çok.

İçeriye girerken gözlerimi koltuklarda dolaştırdım ve beklediğim gibi ceketimle telefonumun orada olduğunu gördüm. Aldığı şişeyi kafasına dikti ve beslendiği tek şeyin sigara ile alkol olduğunu görünce yakın zamanda mide zehirlenmesi yaşayacağından emin oldum. Elindeki alkola doğru baktığımı, bana baktığı için görüp, "Ne var?" Dedi derinleşmiş, kısık sesiyle.

"Bir haber var mı?" Diye sordum.

Çenesi kasıldı ve gözlerini benden ayırıp, "Hayır," diye fısıldadı.

"Beni neden evine getirdin?"

"Ne yapsaydım? Bu halde yalnız ayrılamazdın," dedi.

Ne durumlardan nasıl çıktığımı bilmiyordu. "Arkanı dönüp gitmiştin, niye geri döndün ki?"

Çok soru sormama sinirlenmiş gibi kafasını kaldırıp durdurmak istercesine baktı. "Döndüm evet. Bir sebebi, bir anlamı olması mı lazım?"

"Gizli bir centilmenlik var sende," dedim.

"Teşekkürlerler ama bu fikrine katılan kimseyi bulamazsın. Ben de katılmam."

Sesinin son raddede olduğunu, her an kontrolden çıkacağını anladım. İyi bir cümleye bile tahammülü kalmamıştı, benim de Karina kaybolduktan ilk birkaç gün sonra sakinliğim ve soğukkanlılığım kalmamıştı. Üstünde paçavra olmuş, düğmeleri çözülmüş gömleğine, bozuk ritimle atan çıplak göğsünün altındaki kalbine bakarak yutkundum ve yanına eğilirken, "Arabam nerede?" Diye sordum.

"Cehennemde," dedi, terslenerek. Sonra da şakaklarına elleriyle iki yandan bastırarak başını önüne eğdi.

Neler hissettiğini anladığım için üzerine gitmeden ceketimle cüzdanımı aldım, arabamın anahtarı ceketimin cebinde şıngırdadı. Elimde eşyalarımı tutarken onun tekrar içkisine uzandığını görüp ben de aynısını yaptım ve şişeyi sehpadan çekip, "Öleceksin!" Dedim.

Gözleri çıldırarak bana döndü ve ellerini sehpaya koyup öne yüklenirken, "Zaten ölüyorum," diye bağırdı, boğazını acıtacak kadar yüksek sesle.

"Kızını bulmadan mı?" Diye fısıldayıp şişeyi bir kenara fırlattım ve cam kırıklarının gürültüsünü, onun gözlerine bakarken dinledim. Yaptığıma tepki vermeden yerde parçalarına ayrılan cama baktı. Kalbinin sıkıştığını, titreyen, düzensiz soluklar almasından anladım. Kafamı iki yana sallayarak önünden geçtim fakat daha ileriye gidemeden bileğimden tutunca ürperip gözlerimi aşağıya indirdim. Onun yeniden bana doğrulttuğu çaresiz bakışlarına çekilirken, "Gitme," dedi bana, temasını nabzımda hissederken.

Bileğimi saran yaralı eline bakarak, "Niye?" Diye sordum.

Yutkunup şakağıma baktı ve hızlıca, "Yaralısın," dedi.

Yüreği yandığı için belki de çok sıcak olan eline karşı tepkisiz kalmaya çalışıp, "Büyük bir şey değil," dedim.

Sinirlendi ve bunu kemikli yüzünün her çizgisinde okudum. Elimi çekmeyi denemek için bileğimi yukarıya kaldırdım ama eli de benimle birlikte gelince, "N'apıyorsun?" Dedim.

"Gitme," dedi, beni kendine çekerek.

"Neden?" Dedim.

"Gitme," dedi gözlerini kapatıp güçlükle yutkunarak. "Gitme, yanımda kal... Kızım gibi kokuyorsun."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bir dalin alıp ona sarılabilirsin Deren...

Karmen'in kalmasını ister miydiniz?

Bu bölümden sonra hikâyenin temposu artacak, umarım bunun için hazırlıklısınızdır. Düşüncelerinizi bu paragrafa bırakın lütfen.

Duygularınızı anlatacak emojiyi de bu paragrafa.

CUMA günü yeni bölümde görüşürüz. Çok öpüyorum. Hoşça kalın.

Instagram: emineasr

❤️

6. “Yalan.”

Sertab Erener, Gel Barışalım Artık

Selam sevgili SİREN okurları.

Burada mısınız?

Bu bölüme kalıcı olarak iki yeni karakter katılacak. Hikâyeleri kafamda çoktan oluştuğu için uzun süre bizimle olacaklarını söyleyebilirim. Bir de eklemek istediğim ayrıntı var. Bazılarınız Nil'in konuşmalarını yaşından büyük olarak değerlendirmiş. Üç yaşına girmek üzere olan bir çocuk için bana normal gelse de birkaç böyle yorum gördüğüm için düşüncelerinizi önemsedim. NİL'İN YAŞINI 4 OLARAK DEĞİŞTİRDİM. Doğrusu Nil 4 yaşına girmek üzere. Bu kurguda planladığım gidişat için de iyi oldu aslında, artık okurken sizin kafanızda Nil'in konuşmaları da gayet normal durur. Düşünceleriniz bana gayet mantıklı geldiğinde ve düzgün bir üslupla ifade ettiğinizde o düşüncelere değer veririm. Dilerim sizin tarafınızdan da benim düşüncelerim değerlidir. ♡

Umarım bölümü keyif alarak okursunuz.

OY ve YORUMLARINIZI bırakırsanız inanılmaz mutlu olurum.

KARMEN RUSSO.

6. “YALAN.”

Bir kral varmış,
Savaşa bile tahtıyla gitmiş.
Atın üzerinde kılıcıyla dövüşmüş,
Yaralanmış,
Tahtından inmemek için ölmeyi göze almış.
Ama bir gün gelmiş,
İtibar için ölmeyi göze alan kral,
Tahtından, sadece kızı için inmiş.

Mutluluk nasıl ki neşeli bir çığlıkla kutlanır, sen de ölmeyi istemeyi gözyaşlarıyla kutladın. Birinin, gerçekten ölmeyi istediğini ilk kez izliyordun, hem de elini tutmuş, sana bakarken. Sen bu vakitten sonra hiçbir günahtan arınamazsın. Çünkü gitmek özgürlükken kalmak

tutsaklıktı. Şimdi tutsak olmamış olsan, der miydin ben bu günahtan arınamam diye?

Yaşam, nefes yoluyla boğazımdan aşağıya akarken, benden çekilmeyen kapkara gözlere tanıştığımızdan beri ilk kez bu kadar uzun baktım. Günahlarım kabarık bir defterin sayfaları gibi önümde açılıyordu, yeni bir günah o sırada yazılıyordu. Sayfanın sonuna baktım ve elini elinden kopardı, yazısını gördüm. Deren Ateş, hâlâ daha beni kendisine çekiyorken elimi bu kez daha hızlı ayırdım ve temasımızı keserek, "Annesine sarıl," dedim. Geri çıkarak yürüdüm. "Kızı gibi kokuyordur."

Bir kez daha beni tutmadan koridora çıktım ve hızlı adımlarla sokak kapısına yürüdüm. Elim kapı kulpunu kavradı ama açmadı, hareketsizce durmaya başladı. Gözlerimi sımsıkı yumarak omzumu kapıya yasladım ve vicdanımın yarattığı kararsızlığı yenmeye çalıştım. Gitmem gerekirdi ama... Mesela yapmamam da gerekirdi, Nil'i almamam da gerekirdi, çoktan ölmüş olup kimsenin hayatına parazit olmamam da gerekirdi... Neyi yaptım ki, bunu da yapayım.

Kaç dakikayı orada geçirdiğimi bilmiyordum ama düşünürken hiçbir eyleme geçmemiştim. Ancak sonra elimi kapı kulpundan çekip omzumun arkasından salona doğru baktım. Ayaklarımda ayakkabı yokken ve ses çıkarmıyorken tekrar ayrıldığım odaya ilerledim. Kapının önünde durup başımı kaldırdığımda bana bakan, neden gitmediğimi sormayı bekleyen gözlerle karşılaşacağımı düşündüm ama Deren... elinde şişeyle koltukta sızmıştı.

Alt dudağımı ısırarak içeriye girdim ve sızdığı koltuğa ilerleyip başında durdum. Ağzı hafifçe açıktı, nefes alıp verirken bir şey fısıldıyordu. Tamamen kendinden geçmiş değildi, sadece gözlerini de kapatmış olabilirdi. Elimde eşyalarımla beraber koltuğun kenarına oturup karşımdaki yüzünü izlerken başımı kalbimin olduğu yöne doğru eğdim. Koltuktaki hareketliliği hissedip gözlerini yarım yamalak açtı ve belirgin şekilde yutkunarak tekrar kapattı. Karanlıkla arasına girmiştim, oysa ki hiç ışıltım yoktu.

"Annesi artık onun gibi kokmuyor," dedi, neredeyse zor duyulan bir sessizlikle. "Benim gibi de kokmuyor... Başka bir adam gibi kokuyor."

"Onu hâlâ seviyor musun?" Diye sordum aynı sessizlikle.

"Hayır," dedi, kafası yerinde olmasa da onu sevmediğini unutmamıştı. "Ona çoktan mutluluklar diledim."

"Peki sevdin mi?"

İçini çekti. "Sevdim ama bir insanı sever gibi... bir kadını sever gibi değil."

Kaygıyla atan kalbine doğru baktım, hızlı hızlı attığı için hareket gözlerime batıyordu.

Ses tonundaki umursamazlık bu konuya olan ilgimi kaybetti ve dudakları bir daha sessizce fısıldayınca, duyamadığım için dudaklarına baktım. Çok sessizce Nil, diye sayıkladığını anladığımda onun gibi başımı koltuğun arkasına yaslayarak bunu dinledim. Nil, deyişini.

Duyar mı duymaz mı diye düşünmeden, "Kızını yeniden gördüğünde ona ne söylemek istersin?" Diye sordum.

Duymadığını sandım ama birazdan, "Özür dilerim tırtılım, seni koruyamadım," dediğinde bana cevap verdiğini anladım. Gözlerini yavaşça açıp tavana doğru bakarken bakışları kamaştı, Nil'in hayaldeki bir gülümsemesinin bakışlarını kamaştırdığını düşündüm. "Büyüdüğünde seni koruyamadığımı anlayacaksın, benden nefret edeceksin."

Ben de koruyamadım kızımı. Herkes seni çok güçlü sanarken senin kendini dünyanın en aciz insanı gibi hissetmen...

Nil'in onu ne kadar sevdiğini bildiğim için, "Hayır," diyerek karşı çıktım. Aynı gülümseme benim de gözlerimi ışıltıyla kamaştırdı. "Seni seviyor."

Bunun genel bir yorum olduğunu düşünüp üzerinde durmadan içkisini tepesine dikti ve biraz içip gözlerini kapattı. O gece gözlerini son kez kapatışıydı, bir daha açmadığı gibi kapatmadı da. Bir elinde telefon bir elinde içkiyle belki de günler sonra yorgunluktan, sarhoşluktan sızdı. Çok huzursuzdu, kaşları çatıktı dakikalar geçerken. Süreki irkildi ama gözlerini açmadı. Kızı için duyduğu sevgiye hayran oluyordum, belki de bu yüzden izlemek istedim onu. Biraz sonrada kucağımda duran telefonumu aldım. Telefon sessizdeydi. Ses çıkarmamak için mesaj atmaya karar verip ismine dokundum.

Mesaj: Gece'ye

Bu gece gelemeyeceğim. Güvende ve iyiyim. Ona iyi bak, ben yokken sana ihtiyacı var.

Mesajı mesajlar kısmından gönderip ardından sildim. Uyumuştur, bu saatte görmez. Bu yüzden cevap beklemeden telefonu ceketin cebine koydum, başımı tekrar arkaya yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde

bağladım. Kalbi hâlâ düzensiz attığı ve gömleğinin önü açık olduğu için gözlerim sık sık göğüs kafesine iniyordu. Çok terlemişti, terin teninde parladığını görmüştüm. Kafamı çevirip sehpaya baktım ve peçeteliği görüp uzanırken sessiz oldum. Bir peçete alıp koltukta, çok yavaşça kendisine yaklaştım ve çenesine doğru bakarken peçeteyi terleyen alnına koydum. Bariz bir hareketimde uyanacağı için küçük hamlelerde bulunup alnından sonra çenesine hafifçe bastırdım peçeteyi ve sonra indirip göğsüne koydum. Parmaklarımı doğrudan tenine değdirmeden peçeteyi çok yumuşak hamlelerle üstünde dolaştırıp sildim.

Kaşlarının biraz daha çatıldığını gördüğümde geriye çekilip elimdeki peçeteyi sehpaya bıraktım ve koltuğun arkasına yaslanıp uyanmaması için bir süre kıpırdamadan durdum. Sessizlik ve hareketsizlik beni uyuşturmaya başladığı için de gözlerim kapandı. Uykuya daldım ve uyurken bir şeyler duydum.

"Onu iki hafta göremedim, milletvekiliyle beraber şehir dışındaydım... Onun lanet parti çalışmaları yüzünden İstanbu'a dönemedim, Nil her hafta sonunu benimle geçirir ama o hafta sonu onu görmedim. Salı günü İstanbul'a döndüm..." duyduklarım bir rüya görüyormuşum gibi hissettirse de Deren'in bir noktada uyanıp kendi kendisine konuştuğunu anladım. Dura dura, sıkıntılı sesle konuşuyordu. "... cumartesinden önce onu görmek istiyordum, kızımı dehşet özlemiştim, Nalan'ı arayacaktım ama... ertesi gün Nalan çıkıp geldi, deli gibi bağırıp evimin içinde Nil'i aradı, onu benim kaçırdığımı düşünmüşler..." sustu ve hikayenin devamını merak ederek canlı kalmaya çalışsam da tekrar bağlantımı kopardım, o bir şeyler anlatmaya devam etti mi duyamadan.

Tekrar uyandığımı hissettiğimde hiç uyumamışım gibi geldi, gözümü ovalayarak anıların kafama üşüşmesini bekledim. Gözlerimi açmadan Deren'in nefes seslerine ve kalp atışlarına kulak verdim fakat sadece kendi kalbimi duyup gözlerimi açtım. Sabah olmuştu ve Deren yoktu. Doğrulurken ceketimin omuzlarımda olduğunu, üstümü örttüğünü gördüm ama en son kucağımdaydı.

Ceketimin cebindeki telefonumu çıkarıp saate baktığımda yedi olduğunu gördüm. Çok erkendi, bu saatte bir yere mi gitmişti? Yoksa bir haber mi gelmişti? Gece'nin mesajını okuyup her şeyin yolunda olduğunu öğrenince başımı salladım ve koltuktan kalkıp koridora

çıktım. Boğuk sesimi düzeltmek için öksürüp, "Deren?" Diye seslendim.

Sesim holde yankılandı, geri dönüş almadı. Gerçekten evde olmadığını anlayınca salona dönüp ceketimle telefonumu aldım. Arabama atlayıp buradan gitmeliydim, tabi arabamı bulabilirsem. Her ne şekilde olursa olsun cidden uzaklaşmalıydım, geceki gibi yanlış bir karar daha vermemeliydim. Yeni bir gelişme olana kadar Deren'i görmemeliydim.

Fakat bir yandan da organ kaçakçısını bulmaya ne kadar yakın olduğunu bilmek için ondan haberimin de olması lazımdı, fakat hem ondan uzak durup hem de bundan nasıl haberimin olacağını bilmiyordum. Elimi, karışmış saçlarımdan geçirerek düşünceli ifadeyle salona yürümeye başladım ama bir kapı zili duyduğumda sinirlerim bozularak koridora geri çıktım. Deren dönmüş olsa anahtarıya açardı, bu yüzden başkası olduğunu anlayarak kapı deliğinden baktım. Genç, yabancı bir kız görünce kaşlarımı çatarak kapıyı açtım.

Kız yerdeki dalgın bakışlarını haliyle yukarıya kaldırdı, beni görünce de biraz şaşırıp, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," derken kızı saniyeler içinde süzdüm. Kumral, sarıya kaçan renkteki saçlarını iki örük yapmıştı, örükleri de omzunda duruyordu. Ensesinde kulaküstü kulaklığı vardı, üzerinde de siyah gri renklerinde oversize gömlekle, içine giydiği crop tişörtü. Bir yere gidiyormuş gibi omzuna siyah sırt çantası takmıştı, bol pantolonunun altına da krem conversler giymişti. On yedi, on sekiz yaşında görünüyordu, oval bir yüzü vardı ve perçemleri tombul yanaklarına değiyordu. Ona sormam gerektiği için göz kontağı kurup konuştum. "Birine mi bakmıştın?"

"Ben, evet..." derken elindeki tabağı hafifçe kaldırdı. "Deren abiye baktım, kurabiye getirmiştim..." heyecanlı bir nefes verip ümitle baktı. "Nil'den haber var mı?"

"Nille Deren'i nereden tanıyorsun?"

"Ben yandaki evde oturuyorum." Hafifçe dönüp parmağıyla dün sabah girerken gördüğüm, bahçesinde renkli çiçekler olan evi gösterdi. "Nil... Hafta sonları burada oluyordu, ben ona yaptığım kurabiyelerden getiriyordum..." sesi tizleşmeye başladı ve üzgün şekilde iç çekti. "Bu hafta sonu yok."

Kız çok üzgün göründüğü için direkt sert bir tavır koymadım, kapıyı tamamen açıp geçmesi için çekilirken, "Girsene," dedim. "Mutfağın yerini bilmiyorum, sen koy."

Genç, güzel bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırıp içeriye girdi ve çekingen şekilde önüme geçip sol taraftan ilerledi, salonun yanındaki kapalı kapıyı açıp mutfağa girdiğinde onu aynen takip ettim. Siyah ile beyazdan oluşan mutfaktaki renkli şeyler, kırmızı bir kahve makinesiyle tezgâhtaki süslü bardaktı. Mutfak çok temiz ve düzenliydi, günlerdir girilmemiş gibi. Kız, üstünü selpakla örttüğü tabağı siyah, parlak tezgâha koyup, "Nil'den haber yok değil mi?" Diye bir daha sordu.

"Deren, onu bulmak için uğraşıyor," dedim sabah sessizliğini rahatsız etmeyen bir sesle. "Nille samimi miydiniz?"

Çantasının askısını tutup dolan gözlerini kaçırdı. "Deren abi bir yıldır burada oturuyor, kızı olduğunu birkaç ay sonra fark ettim. Hafta sonları bahçede onunla ilgileniyordu, birkaç kez Nil'e selam vermiştim ama Deren abi çok koruyucu... Nille konuşmama bile çok izin vermemişti, sonra... sanırım tamamen zararsız olduğumu anlayınca Nille vakit geçirebilmiştim, şimdi arkadaş bile sayılırız..." çok duygulanarak söylüyordu bu sözcükleri. "Kaybolduğunu öğrendiğimden beri çok üzgünüm."

Açık bir kitap gibi okunan insanlardandı, doğal ve içten hissiyatı oluşturmuştu. Bu yaşlarının vermiş olduğu gençlik, ruhunu hafif kılıyormuş gibi canlı bir görüntüsü vardı. Gün ışığında parlayan perçemlerine, bu canlılığına özenerek bakarken, "Adın neydi?" Diye sordum.

Başını kaldırırdı ve bir an için şakağımdaki pansumana bakıp, "Ece," dedi.

"Memnun oldum Ece, ben de Karmen."

Yanaklarını iki yana uzatıp anladığını gösteren bir mimik yaptı ve sonra bir şey diyecekmiş olsa da alt dudağını ısırıp durdu, bana kaçamak şekilde bakıp, "Ben de memnun oldum," dedikten sonra, "Çok erken bir saatte rahatsız ettim," dedi. Mutfağın çıkışına doğru ilerleyip yanından geçti. "Dershaneye gitmeden önce kurabiyeleri vermek istemiştim, bir ümit Nil geri dönmüştür diye de heveslenmiştim..."

Onunla beraber koridora dönerken, "Liseye mi gidiyorsun?" Diye sordum.

"Evet, lise son," derken göz ucuyla yanından geçtiğimiz salona doğru hızlıca baktı, ardından da üst katın merdivenlerine.

O sokak kapısını açarken, "Bir şey mi aradın?" Diye sordum.

Bir saniyeliğine gözlerime bakıp kafasını iki yana sallarken yanakları kızardı. "Hayır hayır."

Hızlı cevabı düşündürücü bir etki bıraksa da ikinci kez sormadım, ima etmedim. Kapıdan çıkıp eşikten inerken, "Deren abiye selam söyleyin, ben Nil'in bulunması için her gün dua ediyorum," dedi. Saf ve masum görüntüsünden aldığım hissi o konuşurken de aldım. "Okulumun oraya da kayıp ilanları astım bir gören olursa diye, ben onun bulunacağına çok inanıyorum."

Örtmek için kapı kulpunu tutarken, "Tanıştığımıza memnun oldum Ece, Nil geri döndüğünde eminim onunla tekrar arkadaşlık yapacaksındır," dedim.

Başını sallarken gözlerinde, benim kim olduğumla alakalı düşüncelerin olduğunu yakaladım. Bunu sorması gerekli değilmiş gibi sessiz kalarak gülümsedi ve arkasını dönüp bahçe çıkışına, sırt çantasıyla beraber yürüdü. O gözden kaybolduğunda yan eve bir daha baktım. Renkli çiçekleri Ece'nin diktiğine emindim o anda.

Evinin kapısını kapatıp tekrar oturma odasına geçmeden önce merdiven basamaklarını takip ederek yukarıya çıktım. Dün gece Deren'in beni taşıdığı odasına kadar ilerleyip açık bırakılan kapıdan içeriye kafamı uzattım. Odasını gün ışığında ilk kez görmüştüm, dağınıktı ve yerde kıyafetler vardı. Geniş, koyu ahşap kıyafet dolabının kapakları açıktı. Yatak örtüleri de bozulmuştu, cam kırıkları hâlâ yerde duruyordu. Bunlarla ilgilenmeden odaya girmemin ilk sebebine tutunup komodine baktım, herhangi bir fotoğrafı yoktu. Deren'in bir fotoğrafını bulup Nil'e götürmeyi istemiştim.

Komodinleri açmak için ilerliyordum ki bir daha zil çaldığını duyup başımı arkaya çevirdim. Bu sefer kimdi, merak ettim. Bir dakika kadar kapıyı çalanın çekip gitmesini bekledim fakat zil çalmaya devam edince ayaklarımı vura vura basamakları indim. Kapıyı açmadan önce yine delikten baktım ama bakış açımda bir peluş oyuncak görünce yüz buruşturup emin olamadan kulpu indirdim.

Kapı açıldığında yine yüz hizamda beyaz bir oyuncak ayı gördüm. Bir erkek eli ayıyı yüzünün önünde tutuyordu. Tek kaşımı kaldırdığımda kapının açıldığını fark ederek ayıyı indirdi ve yüzündeki sırıtış, beni görünce kayboldu. Yirmili yaşlarında görünen bu genç, yakışıklı adama ne tepki vereceğimi kestiremeden birkaç saniye geçirdim. Kendisi de bana duyduğu yabancılıkla kaşlarını çatıp içeriye girerken, "Sen kimsin?" Diye sordu.

Bu soruya cevap vermeden önce, "Sen kimsin?" Diye sordum.

Sırtındaki büyük çantayı portmantonun önüne bırakıp doğrulurken, "Abim nerede?" Diye sordu ve sonra başını çevirip merdivenlere bakarken tekrar sırıttı. "Abimi siktir et ya, Nil'im nerede?"

Ben onun kim olduğunu zihnime oturturken, genç adam cevap vermemi beklemeden basamakları ikişerli tırmandı. Üzerindeki oversize ceketine, kotuna arkasından baktım ve abisinin odasının kapısını açtığını gördüm. Odaya bakıp çıkarken, "Nil?" Diye seslendi. Birkaç basamak çıkarak ne yaptığına daha yakından baktım. Bu kez Deren'in yatak odasının tam karşısında bulunan odaya girdi ve içeriye bakıp aradığını bulamadan çıktı. "Abim ve Nil nerede? Sen kimsin?"

"Ben Karmen," dedim yalnızca. Bu çocuğun, yeğeninin kaybolduğundan haberi yok muydu? Büyük sırt çantasına bakılırsa uzak bir yerden gelmiş gibiydi, demek ki olanlardan habersizdi. Deren arayıp söylemediyse benim şimdi söylemem çok saçma olurdu, bu yüzden bir şeyler geveledim. "Abin yok, ben onu arayayım." Bir daha benimle konuşmasına fırsat vermeden arkamı dönüp salona ilerlemeye başladım fakat aklıma gelenle beraber dönüp ona baktım. "Adın Utku mu?"

"Evet," derken ellerini merdiven korkuluklarına yaslayıp kaşlarını çattı. "Abim mi bahsetti?"

"Yaa, evet." Yaptığım hataya sövüp salona girdim ve telefonumu alıp dün kaydettiğim numarayı aradım. Birkaç kez çaldı ve merdivende Utku'nun ayak seslerini duyarken, "N'oldu Karmen?" Diyerek açtı Deren telefonumu, asabi şekilde.

Kısık sesle, "Kardeşin burada," dedim.

"Hassiktir, Utku mu?" Sertçe oflayıp tiz bir nefes vermesinin ardından, "Hiçbir şeyden haberi yok, sakın ona bir şey söyleme ve televizyondan uzak tut," dedi. Harika, buradan şimdilik uzaklaşamayacaktım. Ben kendime oflarken, Deren konuşmasına

şunları ekledi. "Bak, Utku Nil'in kaybolduğunu... Hem de Derya yüzünden kaybolduğunu öğrenirse o herifi öldürür, şu an Utku'yla ilgilenemem, bir süre daha öğrenmemesi lazım."

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye fısıldadım ama Utku salon kapısının önünde görünüp araştırıcı gözlerle bana baktığında, "Tamam canım," dedim ve telefonu kapatıp indirdim. Utku'ya kuru şekilde gülümserken Deren'in kullandığım samimi kelimeye takılmamasına umdum, sadece... Utku'ya durumları anlamaması için her şey yolundaymış izlenimi verdim.

Telefon elimde bir daha çalınca ekranına baktım ve Deren'in tekrar aradığını görüp kulağıma götürdüm. Hattın diğer ucunda hafif canlılık gelmiş sesiyle, "Canım mı?" Dedi ve ben açıklayamadığım için genzimi temizlerken, Deren alçak sesle mırıldandı. "Ben geliyorum, kardeşimi oyala."

Utku hâlâ beni izliyorken, "Peki," dedim yalnız.

"Kapa canım."

Hattan düşünce telefonumu indirip pantolonumun arka cebine attım ve Utku içeriye girmek üzereyken, "Bunlar ne?" Diye sordu. Baktığımda sehpanın üzerindeki alkol şişelerini ve sigara paketlerini gösterdiğini gördüm. "Senin mi?"

"Nereden çıkardın?" Diye sordum.

"Abimin olacak değil, yani Nil doğduğundan beri kullanmıyor... Şişe de kırılmış." Bir tuhaflık olduğunu sezmiş gibi huzursuzlandı ve tekrar yüzüme baktı. "Nil abimle mi? Geliyorlar mı?"

Çocuk yeğenini çok görmek istiyordu, hatta abisinden daha çok. Uzun yoldan geldiğine bakılırsa bir süredir onu görmediği belliydi. Nille ilgili sorusunu cevapsız bırakıp, "Abin birazdan gelir," dedim.

"Sen kimsin bu arada?" Diye bir daha sordu, varlığımı bir yere koyamadığı için huzursuz ve kuşkuluydu. Saçı, gözü abisine çok benziyordu. Daha genç, toy, canlı haliydi. "Yoksa..." gözlerini biraz açıp beni baştan aşağıya süzdü, takdir ediyormuş gibi başını salladı. "Gönüş işleri falan mı?"

"Abinin bir gönlü var mı?" Diyerek geçiştirmeye çalışırken eğilip sehpadaki boş şişeleri aldım, salondan çıkıp onları mutfağa götürdüm. Utku gözleriyle koridordan beni takip ederken, "Nerelisin sen?" Diye sordu, aksanımdaki değişikliği anlayıp.

"İtalyanım." Türkiye'ye geldiğimden beri her gün bu kelimeyi söylemiş olabilirdim.

Ben mutfaktan çıkıp bir daha salona geçerken, "Abime bak sen," diyerek mırıldandığını duydum ama duymamış gibi yaptım. Tekrar sehpaya eğilip kül tablasını, sigara paketini, yerdeki kırık camları aldım. Mutfağa kadar gidip hepsini tezgâhın altında bulduğum çöp kutusuna tıktım.

"Bir daha bu evde sigara içmemelisin," dedi, ben mutfaktan ikinci kez çıkarken. Portmanto önüne koyduğu çantasına, elinde tuttuşu peluş ayıcıkla ilerleyip çantasını aldı ve merdivenin yolunu tuttu. "Nil hafta sonları burada kalıyor, onun için dikkat ederiz böyle şeylere..." üst kata çıkıp abisinin odasının yanındaki odaya girerken kendi kendisine söylendi. "Abim nasıl seni uyarmadı anlamıyorum."

"Emredersin," diye homurdanarak salona girsem de aslında duruşunu bozmamasını takdir ediyordum, Nil için bu karara varmış olmaları güzeldi. Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime koydum ve Deren'i beklerken, yine burada vakit geçirmeye mahkum olduğum için huzursuzlukla doldum.

Yirmi dakika geçmemişti ki, sokak kapısında dönen anahtarın sesini duydum. Başımı kaldırıp salon kapısına baktım ve birazdan Deren'in ayakları bakış açıma girdi. İçeriye soluk soluğa girdiğinde gözlerimiz günün ilk saatlerinde yeniden birleşti. Gece yaşanılan birkaç anı kafama üşüşürken, Deren elindeki ceketi koltuğa doğru fırlatıp ilk kez birkaç saniyeden uzun şekilde yüzüme baktı ve sonra üst katın merdivenlerine. Yanıma gelirken kısık sesle, "Öğrenmedi değil mi?" Diye sordu.

"Hayır," dedim, onun gibi koridora bir bakış atarak. "Fakat haberler her yerde, gazetelerde... Çok yakında öğrenir."

Yorulmuşçasına bezgin bir nefes verip karşımdaki koltuğa otururken, "Ne kadar geç öğrenirse o kadar iyi," diye fısıldadı. Başını arkaya atıp gözlerini kapatırken ellerini dizlerine yerleştirdi. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti, hızlı hareket etmişti, acaba nereden gelmişti? "Utku baş belasıdır, öğrendiği dakikadan sonra ona da sahip çıkmam, kollamam gerekir."

Kardeşini koruması gerektiği ama bunun için vakti olmadığı için gizlemesini makul buldum, zaten ben karışamazdım da. Son

saniyelerde düzelmeye başlayan göğüs hareketine doğru istemsizce bakarken, "Nil'i defalarca sordu," dedim. "Ne söyleyeceksin ona?"

"Bilmiyorum," dedi gözlerini açıp doğrudan bana bakarken. Ya o gözlerini açarken doğrudan bana bakacağını hesaplamıştı, ya da denk gelmişti. "Kahretsin ki bilmiyorum."

Çaresizliğini iliklerimde hissediyordum. Yine de, sonunda kazanacaklarımı hayal ederek gün yüzü göstermiyordum ona. Sorununa bir çözüm bulmak için düşünmeye başlarken yukarıdan, "Abi," diyen sesi duydum. Deren gözlerini benim gereksiz gözlerimden çekip kapıya doğru bakarken ayağa kalktı ve Utku içeriye girerken, yüzünde ilk kez bir gülümseme gördüm. Dudaklarının ve gözlerinin kenarlarındaki kırışmadan anladığım küçük gülümsemeye bakarken, Deren kapıdan giren kardeşine yaklaşıp onu kendisine çekti. Utku daha bir şey diyemeden ona sertçe sarıldığında, Utku'da aynı şekilde abisine sarılıp yüzünü omzuna doğru bastırdı. "Geleceğini söylememiştin," dedi Deren kontrol edemediği burukluktaki bir sesle. Ve sonra bunu fark edip tekrar konuştu. "Neden haber vermedin, bir anda çıkıp geldin?"

"İki aydır yokum, Nil'e sürpriz yapmak istedim," dedi Utku, abisinin sırtını erkekçe sıvazlayıp geri çekilirken. Deren'in sırtını, Utku'nun da yüzünü görüyordum olduğum açıdan. Kardeşi dağılan saçlarını düzeltip abisine bakarken sırıtır gibi oldu. "Görmeyeli duygusal bir adam olmuşsun," dedi, biraz alay, biraz şaşkınlıkla. "N'oldu? Nil nerede?"

Deren kardeşine uzun uzun bakıp saçlarına uzandı ve kendisi gibi koyu renkte olan saçlarını düzeltirken, "Bu hafta sonu onu almadım," dedi. Sesini normal olması için oldukça zorluyordu. "Nalan ve Derya ile."

Utku kaşlarını sertçe çatıp Deren'in elini itti. "Neden almadın? Nil seni zaten çok az görüyor, nasıl almazsın anlamıyorum."

"Sesini yükseltme," dedi Deren, rahatsız olarak. "Biraz üşütmüş, Nalan ilgileniyor..."

"Nalan çok iyi anlar ya annelikten," diye ağzının içinde homurdanınca, Deren onun omzunu sıkarak, "Yapma şunu," dedi. "O annesi."

Utku aksilenmeye devam edip, "Tabi tabi, zamanında neler yaptığını bilmiyoruz sanki," dedi ve sonra varlığımı hatırlamış gibi bana doğru

bir bakış atıp abisine döndü. "Hastaneye götürdün mü Nil'i? Neyi var? Tırtılım benim ya... Allah bilir ince ince giydirip üşütmüştürler kızı..."

Deren'in sesi, "İyi," derken titredi ve duygularının okunmasını istemediği için Utku'ya arkasını döndü, az önce kalktığı koltuğa otururken doğrudan önüne bakmaya başladı. "Sadece üşüttü... İyi olacak."

"Siktiğimin Derya'sı, kesin bilerek hasta etmiştir kızı, ben o piçten beklerim..." Utku'nun sinirlerini kontrol etmek konusundaki başarısızlığı abisine benziyordu. Utku'yu daha tehlikeli yapansa abisine kıyasla cahil, genç ve heyecanlı olmasıydı. "Bu arada... Arkadaşınla tanıştık..." bunu söylediğinde Deren göz ucuyla kardeşine baktı ve sonra onları düz düz izleyen bana. Göz göze yeniden gelişimiz içime doğru yumuşak bir nefes almama sebep oldu. "Hayırdır, gönül işleri falan mı?"

Bu çocuk iki seferdir gönül işleri derken tahmin ettiğim şeyi mi kastediyordu? Kaşlarımı daha çok çatmış olmalıyım ki Deren'in gözleri yüzümde biraz yukarıya çıkıp kaşlarıma baktı. "Aynen," dedi sonra da. "Gönül işleri."

Ağzımı tekrardan açmak için Utku'nun ayağımın altından kaybolmasını bekledim. Abisinin söylediğine karşı bir hayret belirtisi gösterip başını sallarken, "Türkçe'yi sen mi öğrettin?" Diye sordu.

"Abinin bu kadar becerikli olduğunu sanmıyorum," dedim mırıltıyla.

Utku gülerken Deren'in gözlerinde hafif bir şey belirdi ama ben ne olduğunu anlayana kadar kaybolup gitti. Utku'nun sorgu suailinden sıkılmış gibi kardeşine sertçe bakıp, "Gönül işte," dedi, konuyu kapatmak ister gibi. "Uza abiciğim, hadi."

"Amaan." Utku isterik şekilde kafasını iki yana sallayıp merdivene yöneliyordu ki, kafasını tekrar Deren'e çevirip onun karın hizasına baktı. Ben de bakışlarını takip edince Deren'in belinde bir silah olduğunu gördüm. Silahları adım gibi tanırdım, onun Amerikan silahı olduğunu hemen anladım. SAR 9X. Daha önce Salvador'da görmüştüm, ikinci kez de Deren'in belinde. Yakın koruma olduğu için silah taşımasını normal buldum ama Utku için garip olacak ki Deren'e yaklaşıp belindeki silaha yakından baktı. "Hani işi eve getirmiyordun? Silah neden belinde? Abi, kafayı mı çizdin? Nil'in olduğu eve silah mı sokuyorsun?"

Deren yaptığı hatayı onun söylemesiyle fark etmiş gibi belindeki silaha göz attı ve çenesini sıkıp sabırla soludu. "Üstümde kalmış, unutmuşum."

"Nil söz konusuysa unutmazsın abi." Utku gözlerini silahtan çekip bir şeylerin yolunda gitmediğini sezerek abisinin gözlerine doğru baktı. "N'oluyor abi? Sabahın köründe nereden geldin? Hafta sonu işe gitmezsin, iş diye palavra sıkma sakın bana."

Deren sabrının sonundaymış gibi derin bir nefes alıp, "İş," diye palavra sıktı.

Utku, "Siktir git," diye homurdanıp arkasını döndü ve hızlıca merdivene yönelip basamakları ikişerli çıktı. Odasına girip kapısını çarpınca, "Ben de bazen abilerime küfretmek isterdim ama etmezdim," dedim. "Utku'nun yapabilmesi hoşuma gitti."

Deren beni görmek, o öfkeli bakışını atabilmek için arkasını dönüp bana bakınca omuzlarımı silktim. Ayağa kalkıp yanıma doğru yürüdü ve karşımda durduğunda kalp atışları ondan çok bana yakınmış gibi kalbimin hizasında belirdi. "Neden yüzlerine karşı küfür edemezdin?"

"Saygı duyduğum için."

"Sence Utku bana saygı duymuyor mu?"

"Cümlem oraya çekilebilir gibi ama onu kastetmedim." Deren'in beni gerçekten ciddiye aldığını fark etmek onunla iyi konuşmamı sağladı. "Arabada bana yirmi yıldır babalık yapıyorum demiştin, Nil'den de önce Utku'ya babalık yaptın değil mi? Bu yüzden seninle duygularını..." iki kelimeyi karıştırdım ve hangisini kullanmam gerektiğini düşündüm. "... doruklarda yaşayan bir çocuğa benziyor."

Beni dinledi. Kendinde olmamasına rağmen bana odaklanıp dinledi. "Doğru, onu ben büyüttüm ve... sanırım bazen şımartım."

Alt dudağımı, dudak çizgimi ısırıp, "Ailen hayatta değil mi?" Diye sordum.

Sorumla birlikte yanak kasları seğirdi ve uzaklaşıp arkasını döndü, televizyona yaklaşıp fişlerini çekerken, "Biz çok küçükken öldüler," dedi, üzerinde fazla durmadan.

Acaba kaderleriyle mi ölmüşlerdi? Çevremdeki insanlar kendi kaderleriyle değil de cinayetle öldükleri için kafamda böyle bir soru oluştu ama tabii ki sormadım. "Başın sağlık olsun," dedim.

"Başın sağ olsun," diyerek düzeltti beni. Tabi ya, öyleydi. Karina'yı kaybettiğimde bu cümleyi duymuştum. Karina'yı kaybetmek... Doğru,

ben onu kaybettim. Kalbimi kaybettim.

"Utku'ya yirmi yıldır abilik yaptığına göre otuz yaşında olmuşsundur sen."

"Yirmi sekiz," dedi, gözlerinin ucuyla bana bakıp.

"Abilerimin hepsi senden büyük," dedim ve sonra neden onunla konuşmaya devam ettiğimi düşünerek kaş çattım. "En küçüğü yirmi dokuz yaşında."

"Eminim hünerlerim konusunda abilerin elime su dökemez," dedi tersçe ve ben bu kıyaslamama neden sinir olduğunu düşünerek kaş çattım. Sonra zaten her an sinirli olduğunu hatırladım, adam sürekli alev saçıyordu.

"Bak, her neyse... Artık gidiyorum." Koltuğun köşesindeki ceketimle çantamı bugün ikinci kez alıp önümde tutarken, bana doğru bakan Deren'e karşılık verdim. "Hoşça kal. Gerçi hoş kalsan da seni bir daha göremeyeceğim için bilemem..."

Belki de artık gerçekten gücü tükenmeye başladığı için yavaşça yaklaşıp karşımda durdu ama bu kez tam karşımda değildi, çaprazımdaydı. Yukarıdan bana bakma şansına sahipti. "Bir daha birbirimizi görmeyiz diyorsun?"

"İyi anlaşılmışım."

Gitmek için hareket ettim ama gitme sinyallerimi anlayınca kolumdan tuttu. Bununla beraber kolumdaki iri, yaralı eline ve başımı arkaya yatırıp gözlerine baktım. Bir nefret mektubunun başına oturup önündeki sayfayı kelimelerle süsleyen birinin gözleriyle bakıyordu ama bu nefret bana karşı değildi. Günlerdir böyle öfkeli, nefret dolu olduğu için o bakış gözlerine oturmuştu. "Kardeşime ve bana sabır gösterdiğin için sağ ol."

"Bana bunun için ikinci kez teşekkür ettin," dedim, söylediklerini düşünerek. Aslında nasıl bir adamdır o, merak ettim. "Birinin sana yardımcı olması senin için önemli olmalı, sana edilen yardıma değer veriyorsun."

"Sen de ikinci kez bana, sana söylediğim bir şeyi hatırlatıyorsun," dedi, kolumu hiç bırakmadan. "Hafızan kuvvetli olduğundan mı yoksa..." yoksası yok oldu, söylemedi, eklemedi, yalnızca gözlerini belki de hafızamla bağlantısı olan şakaklarımda gezdirip pansumanıma baktı. "Acıyor mu?"

Gözlerimi yere indirip yutkunurken vücudumu geriye çektim ama kolum ondan ayrılmadı. "Acımıyor."

Gözlerini aramızdaki boşluğa dikip çekildiğimi fark edince kolumu bıraktı. Genzimi temizleyip eşyalarımı göğsüme bastırdım ve nefret dolu mektubunu yazan o adamın kara gözlerine bir kez daha bakıp arkamı döndüm. Salondan çıktığım gibi süratle koridoru yürüdüm, sokak kapısını açıp dışarıya çıktım. Evinden ayrılırken kâbusumu düşünüyordum.

Acıyor mu diye sorması ne gülünç, çünkü beni o öldürecek.

Evin demir kapısından çıktığımda beni süratli adımlarımdan ayıran şey arabamı görmem oldu. Kaldırımın kenarındaydı. Birisi arabayı kaza yerinden alıp buraya kadar getirmişti. Önüne doğru bakınca pek hasarı olmadığını gördüm, zaten ben de hafif yaralanmıştım. Kaput düşmemişti fakat plaka yerinden oynamıştı. Elimle sağlamlık durumuna bakıp düşmeyeceğinden emin olunca ceketimin cebinden anahtarımı alıp arabaya bindim.

Evime yaklaşırken kaldırım kenarındaki bir çiçek tezgâhı gördüm ve beyaz laleler dikkatimi çekince arabamı durdurdum. Tezgâha yaklaşırken kadının bir başka müşteriye gül paketlediğini gördüm. Eğilip lalelere dokundum, çok güzel görünüyorlardı. Tek sevdiğim çiçeklerdi. Üç tane laleyi aldım ve kadın bana dönüp, "Paketleyeyim mi?" Diye sorduğunda yalnızca kafamı salladım.

Üç tane beyaz laleyi paketlediğinde kenardaki pembe laleyi de görüp içine ekledim. Çiçek demeti hazır olunca da parasını verip çiçeklere bakarak arabama yürüdüm. Eve varana kadar laleleri izlemekten vazgeçmedim. Asansörde daireme çıkarken biraz heyecan hissettim. Bana duygularımı bir nebze de olsa geri getiren tek şey, Nil'di.

Dairemin kapısını açıp girdiğimde saat dokuza gelmek üzereydi. Nil'in uyanıp uyanmadığını merak ederken yüksek konuşma sesler duyup salonuma kadar ilerledim. Yamanla Gece karşı karşıya salonumun ortasında duruyordu ve yüksek sesle tartışıyorlardı. Gece ellerini beline yaslamış, dik dik ona bakarken Yaman işaret parmağıyla onu gösterip, "Başını nasıl büyük bir belaya soktuğunu hâlâ anlayamadın," dedi, beni fark etmeden. "Gerçekler ortaya çıktığında arkadaşın kızı kaçıranın sen olduğunu söylerse ne yapacaksın? Babana, seni bu ipten alabileceğini düşünecek kadar güveniyor musun? Arkadaşından haberli ya da habersiz çocuğu teslim etmezsek olan sana

olacak! Kör müsün, görmüyor musun?" Gece'nin ateşe atılacak olmasına karşı duyduğu öfkeye çatık kaşlarımın altından baktım. Bilmediği şey Gece'yi ateşe atmayacak olmamdı. "Bu iş uzamayacaktı, söz vermiştin."

Gece'de Yaman'ın ilk kez bu kadar uzun konuşmasına karşı duyduğu şaşkınlığı yüzünde belli edip sonra çemkirdi. "Bu kadar korkaksan yardım etmeseydin."

"Lafı çevirme, kendim için korkmadım."

Gece yutkunup bakışlarını ondan çekerken, "Karmen'e asla ihanet etmem," diyordu ama beni görünce cümlesini, şaşkınlıkla sonlandırdı. İrkilip öne çıktı ve ardından gözlerini büyüterek yanıma geldi, şakağıma bakarak, "N'oldu sana?" Diye sordu.

Yaman'da benden tarafa bakıp yanaklarını şişirdi ve yakasındaki kravatı gevşeterek kafasını iki yana salladı. Beni onaylamıyorsa bu işe en baştan karışmamalıydı, kimse silah zoruyla yaptırmamıştı. Gece pansumanıma dokunup üzerimde başka bir hasar ararken, "Nil uyuyorken bağırdığınıza inanamıyorum," dedim sinirle. "Korkutmak mı istiyorsunuz onu? Nil'in yanındayken bağırmayı bırakın sesiniz yükselmeyecek bile."

Yaman tahammül edemiyormuş gibi bana sertçe baktığında, ona hırladım ve sonra Gece'nin elini çekerek, "İyiyim," dedim.

"Kaza mı yaptın?" Diye sordu, endişeli ruh haliyle.

"Ufak bir şey Gece. İyiyim ve sorun yok. Bu kadar."

Her şeyi öğrenmesini kendisi için istemiyordum, onu olabildiğinde uzak tutmalıydım. Beni artık tanıdığı için tekrar üstelemeden, "Seni merakımdan uyuyamadım bile," dedi.

"Pürüzler çıktı, hallettim." Dirseğinin altını hafifçe okşayıp yumuşakça baktım ona ve bu bakışımı görünce gülümsedi. "Nil iyi mi? Hiç ağladı mı?"

"Hayır hayır, en son baktığımda hâlâ uyuyordu."

Kucağımdaki lalelere baktığını görünce içlerinden bir tanesini alıp ona fırlattım ve o gülerken, arkamı dönüp odama yürüdüm. Tam odadan içeriye giriyordum ki bir ses duyup kafamı mutfağa çevirdim. Kapısından içeriye bakınca da Nil'i burada gördüm. Tezgâhın önünde oturmuş, yere koyduğu çikolata kavanozunu kaşıklıyordu. Ağzının çevresi çikolata olmuştu, üzerindeki eşofman üstü de. Çok iştahlı ve mutlu görünüyordu. İçimi saf bir mutlu duygu kapladı, fazla kısa

süreceğini biliyordum ama o an bu hisle yanına yürüdüm ve Nil beni farkına varıp başını kaldırınca gözlerini kocaman açtı. Hızla kaşığı arkasına saklayıp, "Kaymen," dedi şaşkınlıkla.

Yüz yüze olabilmek için bir dizimi kırıp eğildim. "Burada n'apıyorsun?"

"Hiiiiç," dedi ve bana kaçamak bir bakış atıp gözlerini sakladı. "Hatırladım... Seni arıyordum."

Dağılmış kumral saçlarına bakarak acı acı gülümsedim. "Beni ararken karşına çikolata çıktı sanırım?"

Yüreğime kadar uzanan kirpiklerinin altından bana bir daha bakarken dudaklarının kıvrılmamak için mücadelede olduğunu gördüm. Yaramazlığını fark ettiğimi anlayınca hem utandı, hem güldü. "Ben yemedim, kaşık geldi ağzıma girdi..." kaşığı arkasından çıkarıp ikimiz arasında tuttu. "Gerçekten ben yemedim ki."

Onu göğsüme bastırma, sıkıca sarılma duygusunu yenmeye çalışarak doğruldum. "Benim de arkamda bir şey var, görmek ister misin?"

Bunu söylediğimde çikolataya olan ilgisini kaybetti, kaşığı tezgâha koyup hızlı hızlı kafa salladı. "İsterim."

Bana yaklaşıp arkama geçmeye çalıştığında ben de dönüp çiçekleri ondan sakladım. Bunu yaptığımı görünce kaşlarını çattı ve yeniden etrafımda dolanıp arkama doğru geçti. Bu kez o arkamdayken çiçekleri önüme alıp ondan sakladım. "Ya Kaymen, hani, nerede?"

Kıyamayıp eğildim ve ona dönüp çiçekleri aramıza alırken, "Bak," dedim hevesle. "Sana çiçek aldım."

Kucağımdaki demeti görünce gözlerini büyütüp yerinde zıpladı ve çiçekleri benden alırken, "Montum gibi," dedi pembe laleye, kıkırdayarak.

Çiçekler neredeyse onun kadardı fakat hafif oldukları için taşıyabiliyordu. Kafasını eğip lalelerin kokusunu içine çektiğinde gözleri parladı. "Nereden buldun?"

Gülümseyip, "Senin için aldım," dedim. "Az önce söyledim, yoksa sen de benim gibi unutkan mı oldun?"

Kıkırdayıp biraz yaklaştı ve ummadığım bir samimiyet gösterip bacaklarıma doğru sarıldı. Kafasını bacağıma yaslarken gözlerinde engin bir deniz ve yıldız parıltıları göründü. "Sen benim en sevdiğim dadımsın!"

İşte böyle dediğinde bir gün beni unutacağını düşünmek korkunç hislerle doldurdu ruhumu. Kaybedeceğimi bile bile ona bağlanıyordum, bana gülümsediğinde kelimelere gerek olmadan ruhlarımızın birbirini sevdiğini hissediyordum. Onu Karina gibi görüyordum. Her şeyin son bulduğu o günden sonra belki birkaç gün daha hatırlardı beni, sonra da unuturdu. Ama bunun için kahrolmama gerek yok, zaten ben de o zamanlar ölmüş olurdum.

Kalbimin ilk hatasında onu saklamak istedim, birisinin bulup ona dokunmasından endişe duydum. Çünkü dışarıdan birisi kelimelerle, bakışlarla, hareketlerle kalbime dokununca hata yapmaya çok açık oluyordum. En son kalbimi, o erkekten ihanet yediğimde kapatmıştım ve sadece Karina için açmıştım. Onu kaybedince de kalbim kendiliğinden kapanmıştı. Nil'i bir gün, o gün görene kadar.

Uyuyamıyorum, gözlerimi kapattığımda birisi beni boğuyor gibi geliyor. Yaşamın üstüme geldiği gibi, düşüncelerimde kalıba, varlığa bürünerek uykularımda parazit misali dolaşıyor.

Dünden beri hiçbir şey değişmedi, ekranlarda ve gazetelerde Nil'in haberleri ilk günki yoğunlukla gösteriliyordu. Dedesi ünlü bir gazeteci olmasaydı bu kadar etkisi olacağını sanmıyordum. Haber bültenlerinde ailesinin ve Deren'in emniyete girerken çekilmiş fotoğrafları vardı, yeni bir ifade gelmiş olabilirdi. Organ kaçakçısını araştırıyorlar mıydı, haberim yoktu. En azından bir iz yakalamış olmaları lazımdı, fakat bunu öğrenmek için emniyete gitmemin kafalarda soru işareti bırakacağını düşünüyordum.

Ellerimi, o an hiçbir şey olmasa da acıyan boğazımdan ayırıp bir şarkıyla uyuttuğum Nil'i izledim. Küçük ayakları örtünün altından çıkmıştı, uzanıp üşümemesi için örttüm. Gece on bir olmuştu, iki saat önce uyuyakalmıştı. O dakikadan beridir onu izleyip Karina'yı düşündüm. Ölümünün verdiği yası karanlıkta, yalnız başıma yaşamaya devam ettim. Sanki ben hayatta kalmaya, sadece onun yasını tutacak birisi olması için, onun unutulmaması için devam ediyordum.

Ben de ölürsem onu hatırlayan kimsesi olmayacak.

Kızımı düşünmeden devam ettiğim bir hayat nasıl geçirebilirdim ki? Ona kavuşma ihtimalim binde bir bile olsa ölmeyi tercih ederdim.

Kızıma kavuşma hayalimin arasına ses girdiğinde boşluktaki gözlerimi yastığımın altına çevirdim. Telefon ekranım yanıp

sönüyordu. Bir haber olacağını düşünüp yabancı numaranın aramasını açtığımda, "Karmen?" Dedi genç bir erkek sesi. İlk saniyelerde olmasa da sonra tanıdım onun kim olduğunu. "Merhaba."

"Utku?" Dedim, sorar bir tavırla. "N'oldu? Numaramı nereden buldun sen?"

Sıkkın bir nefes vererek, "Abimden aldım," dedi. "Geç aradım, rahatsız ettiysem kusura kalma..." bir şey konuşmasına ara vermesine sebep oldu, belki de benimle konuşmayı yadırgaması. "Abim yaralandı, hastaneye de gitmiyor. Hemşireymişsin, sen yardım eder misin?"

Aldığım bir sonraki nefes çok hızlı oldu. "Yaralandığını mı söylüyorsun? Nasıl?"

"Bıçak yarası," dedi, bu duruma duyduğu öfkeyi ses tonunda seziyordum. "İyiyim diye tutturdu, gitmek istemiyor hastaneye, sen yardımcı olabilirsin belki."

Demek Deren hemşire olduğumu söyleyince o da aramıştı. Yataktan kalkıp sesimi kısarken, "Durumu ciddi mi?" Diye sordum.

"Sanmıyorum. Zaten bilinci yerinde. Hatta iyiyim diyor ama geldiğinde gömleğinin arkası kanla kaplanmıştı." O da benimkinin düzeyinde bir kısık sesle konuşuyordu. "Gelebilir misin? Yoksa abimin yanına dönüp hastaneye götürmek için çabalamaya devam mı edeyim?"

"Geliyorum," dedim kısaca ve konuşmaktan sıkılıp telefonu kapattım. Odanın ortasında birkaç saniye dikilip ardından Nil'e yaklaştım, elimi alnına koyup cildinin sıcaklığına baktım. Normaldi. Terlemiş veya üşümüş değildi. Onu rahat bırakıp kapıdan çıktım ve koridordan geçerken salonda uyuyakalan Gece'ye baktım. Akşam üstü buraya geldiğinde çok panik doluydu, yeni bir gelişme olmamasına rağmen yakalanma korkusuyla sinir krizi geçirmiş ve sonra ilaçlarını için uyuyakalmıştı. Benden daha sağlıklıydı ama onun da psikolojik sorunları vardı.

Yanına gidince onu yumuşak şekilde sarsıp uyandırdım, gözlerini açtığında durumu anlatıp bir iki saat içinde döneceğimi de ekledim. Uykulu bir şekilde baş sallayıp beni öptükten sonra tekrar gözlerini kapattı. Nil geceleri pek uyanmazdı, sadece sabah beşe doğru uyanıyordu,!birkaç saat için onu Gece ile bırakabilirdim. Portmantodan ceketimi alıp giyerken tekrar yatak odama girdim, Nil'in sol ve sağ tarafına birer yastık koyup güvene aldım.

Evden ayrılırken üzerimde bir taytım, şapkalı siyah sweatim ve ceketim vardı. Düşüncelerim karmakarışıktı ve otoparkta arabamı ararken karanlıkta yalnızdım. Arabama atlayıp yola çıktıktan sonra Deren'in attığı konumu yeniden açtım ve onun evine yaklaştığımda, evin ışığının yandığını gördüm. Bahçe kapısından geçerken bahçedeki bir gölge dikkatimi çekti ve Utku kafasını kaldırıp beni görünce, ağzındaki sigarayı çekip ilk karşılaşmamızdan daha sakin şekilde, "Selam," dedi.

Kısaca baş sallayıp yanından geçtim, sokak kapısını sigara içmeye çıkarken aralık bırakmıştı. İçeriye girince holün aydınlığını gördüm. Evde bir kaos yoktu, bu yüzden Utku'nun henüz yaşanılanları öğrenmediğini düşündüm. Salona yürüyüp kafamı içeriye uzattım, karanlıktı ve Deren burada yoktu. Gözlerimi merdivene çevirdim, adımlarımı da öyle. Basamakları yavaşça çıkıp, kapının altından ışığın sızdığı odaya çevirdim yönümü. Deren'in odasının kapısını açmadan önce iki kez tıklattım.

"İyiyim dedim Utku! Başımı ağrıtmaya son ver artık. Bana olan sevgin yeterince gözlerimi yaşartacak raddeye geldi..."

Adam yine de alaycılığından ödün vermiyordu...

Kapısını açıp baktığımda gözüme direkt çarptı. Geniş odasındaki büyük yatakta oturuyordu. Odaya aydınlık veren gece lambası kapının altından da sızan ışığın sebebiydi. Deren yatağının ucunda, dirseklerini dizlerine koymuş oturuyordu. Herhalde kardeşi olduğunu düşündüğü için kafasını çevirip bakmazken, elindeki parıltı dikkatimi çekti ve onun da sigara içtiğini gördüm. Kendindeydi, yarası hafif olmalıydı. Zaten kızı gözünden başka bir şeyi görmediği için tedavi de olmak istememişti. Fakat kimin onu bıçakladığını öğrenmek istedim, zihnimde gereksizce yer kaplayacak bir bilgiydi ama öğrenmek istedim.

Başını önünden kaldırıp da kardeşini görmeyi düşünerek beni bulduğunda kaşları çatıldı ve sert bir soluk alıp bırakırken omuzları gevşedi. Yaralı olduğundan sanırım, üzerinde hiçbir şey yoktu. Şakağımdaki pansumana baktığımı anladığım sırada, "İki gün üst üste seni görme şansına neden sahip oldum?" Diye sordu, neden burada olduğumu anlamayarak.

"Çok alayıcısın, boşanma sebeplerinden birisi miydi?" Diyerek sırıttım ve sonra dümdüz bakarak yanına ilerledim. Başımı hafifçe eğip sırtını görmeye çalıştığımda, çattığı kaşlarının altından beni izleyerek

hafifçe yan döndü, sırtını tamamen görebilmem için bana açtı. "Seni Utku mu çağırdı?"

"Evet, yokluğumda benden bahsetmişsin," dedim öylesine ve dizlerimi kırıp biraz eğildim, işimi kolaylaştırdığı için sırtına daha yakından baktım. Omzunun az altından koluna doğru bir derin çizik vardı, yaranın kenarlarından sırtına doğru kan sızıyordu. Bedensel bir acının derdine düşmeyecek kadar meşgul olduğu için bu yarayı görmezden gelmişti ama buraya kadar geldiysem ona yardımcı olabilirdim. Yaranın etrafındaki ter damlacıklarına ve omuzlarının daha aheste inip yükselişine bakılırsa bedeni bu yarayla beraber biraz daha yorulmuştu. "Nasıl çizildi sırtın?"

Kesik için, "Bıçak," dedi.

"Neyle demedim? Nasıl dedim?"

Başını omuz arkasından çevirip asabı bozulmuş gibi baktı. "Yarım Türkçe,
'nle nasıl ve neyle arasındaki farkı anlayabiliyor musun?"

"Türkçe'm çok iyi." Vaftiz annem Türktü, bu yüzden onun sandığından da uzun süredir Türkçe biliyordum. "Sen İtalyanca bilir misin?"

"Belki," dedi, net olmadan.

Gözlerimi devirdim ve bunu yakalaması hiç zor olmadı. Bir iki saniye göz göze kaldık ve sonra tekrar sırtına bakıp kesik için, "Evinde pansuman için ıvır zıvır var mı?" Diye sordum.

"Ivır zıvır? Mesleğine olan hassasiyetin vay be dedirtiyor..."

"Vay be deyip çenesi kapat o zaman," dedim ve doğrulup arkamı döndüğüm gibi odadan çıktım. Basamakları indiğimde Utku'nun da evden içeriye girdiğini görüp son basamaktan ona seslendim. "Evde pansuman için bir şeyler var mı? Yoksa arabamdan alacağım."

"Olması lazım, abimin daha önce yaralanmışlığı da var." Çok keyifsiz görünerek merdiven altına yürüdü, bir iki ses geldi. Korkuluktan aşağıya baktım ama ne yaptığını göremedim. Deren yakın korumaydı, silah taşıyordu, elbet zaman zaman yaralanmış olabilirdi. Abilerim, babam defalarca kez kurşun yarası almıştı. Utku merdiven altından, elinde birkaç şeyle çıkıp merdiven önünden bana uzattı. "Yarası ciddi mi? Ben de pansuman yapacaktım fakat yarasının derinliğini anlayamadım, yanlış bir şey yapmak istemedim."

"Sadece kesik. Ona dokunmaz bile." Pansuman benzini, ağrı kesici ve birkaç şeyi elinden kapıp geriye çıktım. "Bu arada senin ellerinde yaralı, kavga falan mı ettin?"

Ellerine bir göz atıp arkasına doğru götürdü, sanki yaralı görünmesinden çekinmiş gibiydi. "Yok, ben dağ tırmanışı yapıyorum, genelde böyle."

Dün gelirken sırtında getirdiği çanta aklıma düşünce nereden geldiğini anladım. Onu rahatsız etmemek için bir şey demeden basamaklara döndüm ve Deren'in odasından girerken yalnızca ellerimdekilere baktım. Dümdüz yatağa ilerleyip yanına otururken tentürdiyotun kapağını açıp bir parça pamuğa döktüm. Kısa saçlarım gözümün önüne gelirken kafamı kaldırıp yan bir şekilde önümde duran sırtındaki kesiği hafif hafif temizledim. Kara kara düşünerek yere doğru bakıyordu, pamuk değince irkilmedi bile ama parmağım yanlışlıkla çarptığında sırtı öne doğru eğildi.

Elimi bir saniye geri çekip, "Kazayla oldu," dedim.

Sadece, "Çok soğuk," dedi.

"Evet, tentürdiyot buz gibi olmalı."

"Buz gibi."

Kesiğin üstünü temizledikten sonra pamuğu ayağımın ucuna attım. Bıçak yanlışlıkla sırtını kesmiş gibiydi, dövüş esnasında yaşanmış olabilirdi. Sırtı çok geniş olduğu için önümü tamamen kapatmıştı ve hâlâ daha terliyordu.

"Kızından bir haber var mı?"

Kesiğe dokunurken hareket etmeyen vücudu bu soruyu duymasıyla hüsrana uğrayıp kaskatı oldu. "Kayda değer bir gelişme yok."

Paketteki kare sargı bezlerinden iki tane alıp ıslak duran açık yaranın üstüne koydum. Alttaki kırmızılık bezlere akınca birer tane daha pansuman bezi koyup hijyenik beyaz bandı elimle kopardım. Küçük küçük bantları sargı beziyle sırtına doğru yapıştırıp açılmaması için sağlam tuttum.

"Kızının geri döneceğine inanıyorum," derken parmaklarımı sargının üstünden çektim ve bulaşan kırmızılığa baktım.

"Neye dayanarak?"

Önümde duran terli, yeniden hareketsizleşmiş sırtına bakıp, "Sadece inanç," dedim.

Elini sırtına götürüp pansumanına dokununca, elindeki izlerin hâlâ durduğunu gördüm. Ona verdiğim merhemi belki de hiç kullanmamıştı. Ellerimdeki görüntünün kana benziyor olmasından rahatsız olup gözlerimi sımsıkı yumdum ve açıp kalktım, eşyaları yatağın kenarına bırakıp doğruldum. "Kesik acırsa ağrı kesici alabilirsin."

Pansuman eşyalarının arasında duran ağrı kesiciye göz ucuyla bakıp, "Neden tekrar sormadın?" Diye sordu.

Anlamadığımdan, "Neyi?" Dedim.

Kafasını, gözlerimi görmek için arkaya atınca alnında da tane tane ter damlası olduğunu gördüm. Yutkunurken sanki tüm yüzü hareket ediyordu. "Nasıl bıçaklandığımı?"

"Neden ikinci kez sorayım?"

İkinci kez soracak kadar düşündüm mü ona ne olduğunu, bunu bile bilmiyordum. Haklı bir soru sormuşum gibi, "Doğru," diye mırıldandı dudaklarını kıpırdatarak. "Ama belki ikinci kez sorsan söylerdim."

"Genelde ikinci sefere bırakmam." Saçımı kulak arkasına koyup ellerimi ona gösterdim ve arkamı dönüp kapıdan çıkarken ona sadece bir kez omzumun üzerinden baktım. Gözlerinin kısılmış bir kibirle baktığını gördüğümde de omuzlarımı silkip önüme döndüm.

Basamakları inmeye başladım, kalbim benden de önde gidiyordu. Vücudumun üstünde bir duygu nefes almaya başlamış gibi hissedip kafamı iki yana sallarken, Utku'nun mutfak kapısından çıktığını gördüm. Elinde bir kurabiye vardı. Ona ellerimi gösterip, "Banyo nerede?" Diye sorduğumda, dolu ağzıyla konuşamayıp merdiven altını gösterdi.

Oraya geçip kapıyı açtım ve beyaz döşenmiş, çok sade banyoda ilerledim. Suyu açıp ellerimi birkaç kez sabunlarken hızlı hızlı nefes alıyordum. Genelde de, Karina'yı öyle kaybettiğim için boğuluyormuş hissederdim ama Deren'in yanındayken bunu sürekli hissediyordum.

Kâbusumda beni boğduğunu gördüğüm için belki de.

Ellerimi sıcaklayan yüzüme dokundurarak banyodan çıktığımda Utku hâlâ orada duruyordu. Elinde dünki kızın getirdiği kurabiye tabağı vardı. Başını kaldırıp bana bakarken, "Bunları sen mi yaptın?" Diye sordu.

"Neden abine kurabiye yapmış olayım?"

"Ne bileyim, gönül bağınız var ya," dedi, sersemce sırıtarak.

Ona, tehdit imasıyla dirseğimin tersini gösterip dişlerimi sıktığımda gülmemek için dudaklarını büzüp kurabiyesini yemeye devam etti. "Hayır, komşunuz getirdi."

"Komşum kimmiş?"

"Abine sor."

Yüzü ciddi bir duygu değişimiyle sarsıldı ve lokmasını yutup, "Abim nasıl oldu?" Diye sordu.

Arkamdan, "Hâlâ yaşıyor," diye ses gelince dönüp bakmadım bile, Deren'in merdiven basamağında konuştuğunu anladım. Yutkunup ıslak ellerimi sıkarken, Utku'da başını merdivene çevirip gevşemiş ifadeyle, "İyisin," dedi.

"İyiydim zaten," dedi Deren, Utku hâlâ bir şeyler bilmediği için kardeşinin yanında daha güçlü duruyordu. Fakat sesindeki karanlığı iliklerimde bile hissediyordum.

Utku alt dudağını ısırarak kapının pervazına yaslandı. "Madem iyiydin, Karmen'i çağırayım deyince neden olur dedin? Kadın iyi değilsin diye geldi."

Derenle az önceki konuşmayı hatırlayıp kollarımı göğsümde kavuşturduktan sonra omzumun üzerinden ona bakıp tek kaşımı kaldırdım. Eliyle korkuluğu tutmuş, suratsızca kardeşine bakıyordu. Pürüzsüz ışıkta daha net görmüştüm. Yüzü çok solgundu ve artık kirli sakalları vardı, yemin ederim ki pantolonu hâlâ aynıydı. Kendisini unutmuştu. Adamın, var olduğuna dair hatırladığı tek şey Nil'e karşı sabırsız özlemi ve korkusuydu.

"Neyse, gönül bağını kapıdan geçir," dedi Utku, kurabiye tabağıyla yanımdan geçip üst kata yönelirken. Üzerinde eşofman takımı vardı, uzun bir yoldan geldiği için dışarıya çıkmamış olabilirdi. Nil konusunda da yatışmış görünüyordu, Deren'in işinin kolaylaşması iyi olurdu.

Utku odasına girdiğinde Deren burun kemerini sıkarak kalan basamakları da indi. Üstüne hâlâ bir şey giymemişti, umurunda olmadığı da açıktı. Karşımda durmaya başladığında ellerini ceplerine sokmuştu ve bana çok da bakmıyordu, gözleri kısa saçlarımın hizasındaydı. Gitmek için kapıya bakarak, "Bu durumu kardeşinden ne kadar saklayacaksın?" Diye sordum.

"Öğrenene kadar."

"Senden öğrenmesi daha iyi olur, rastgele haberlerde görürse nasıl açıklayacaksın?"

"Bıçaklanmam iyi oldu," dediğinde ona bakma eğilimi gösterdim. Göz göze gelince sanki söylediği kelimelerin derinliği çoğaldı. "Gidip Nil'i almayı kafasına koymuştu, şimdi yaralı olduğum için Nil'in görmesini istemez, alamaz onu. Birkaç gün de evden çıkmaz, çok yorgun..." uzun uzun konuşmak canını sıkmış gibi ara verdi. "... televizyon da çalışmıyor, haberlerde göremez."

"Telefon diye bir şey var, hani beni zırt pırt aradığın..."

Ukalalığımın derecesini ölçüyormuş gibi gözlerini kıstığında, aklıma bir şey düştüğü için yakıcı bakışlarıyla ilgilenmedim. Sağ elimi sol omzuma doğru götürüp parmaklarımın koluma doğru yetişip yetişmediğine baktım. Ve fark ettim, yetişiyordu. Bir bıçak tutsam sırtımda böyle bir kesik açabilirdim. "Kendini mi bıçakladın? Utku Nil'i almaya gitmesin diye."

Sadece Nil'in adı geçtiğinde kalbi attı, bunu bir şekilde gözlerinde gördüm. Sonrasında öncesinde ne demişim çok ilgilenmedi, hazmedemiyormuş yutkunup sessiz kaldı. Aralanan dudaklarımı birbirine bastırıp, "Hayatıma hiç normal insan girmedi zaten," dedim ve arkamı dönüp sokak kapısına ilerledim.

"Sen girdin benim hayatıma."

Çok doğru söyledi. Bu an bilmiyordu ama zamanı geldiğinde söylediğinin ne kadar gerçek olduğunu anlayacaktı.

Sokak kapısını açıp gitmek üzere dışarıya çıktığımda gözüme bir şey takıldı ve kaşlarımı çatıp düşünceli şekilde eğildim. Eşiğin önündeki zarfı alıp doğrulduğumda omzumun üzerinden Deren'e bakıp elimdeki zarfı salladım. Birkaç hızlı adımda yanıma gelirken, "O ne?" Dedi ama ben de anlamamıştım. Zarfı elimden aldığı gibi arkasına önüne baktı, bir şeyler yazmadığını görüp yırttı ve içindeki kağıdı çıkardı. Ona doğru biraz eğilip kendisiyle beraber kâğıtta ne yazdığına baktım.

Kızın öldü.

Bilgisayar çıktısından çıkmış bir yazıydı. Birisinin bunun için çaba sarf etmiş olması beni sinirlendirdi. Çünkü her kimse, benim oynadığım oyundan başka bir oyun oynuyordu. Nil hayattaydı fakat birisi Deren'in aksini düşünmesini isteyerek yalan söylüyordu. Yaşanılanları kendisi için fırsata çevirip Deren'in duygularıyla oynamak isteyecek bir yalancı.

Derya.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Sizce gerçekten Derya mı yapmıştır? Eğer öyle düşünüyorsanız bu paragrafta ona sövebilirsiniz :d

Bölümü bir emoji ile anlatmanızı istesem?

Yeni bölüm yine olduğu gibi CUMA akşamı gelecek. Aramızda kalsın, bölümde çok güzel bir şey olacak.

O zamana kadar hoşça kalın.

Instagram: emineasr

❤️

7. “Umut.”

Halil Sezai, Ayyaş.

Selam<3

Burada mısınız?

Bu bölüm, benim altı bölüm içinde en sevdiğim bölüm oldu. Okuduktan sonra siz de bana katılacak mısınız merak ediyorum. Bu yüzden oylarınızı ve yorumlarınızı okumayı, görmeyi çoook isterim.

Bu arada bazılarınızı görüyorum, her paragrafa illa ki duygularını aktarıyor. Çok teşekkür ederim. Yazdığım cümleler cevap bulmuş gibi hissediyorum.

Utku Ateş vibe verdiği için sizinle de paylaşıyorum.

7. “UMUT.”

Kelimelerin facia oluşları yalan değil. Hepimiz kendi faciamız olan kelimeler tanıdık. Fakat duygular mı daha derine iner kelimeler mi, ayırt edemiyorum bazen.

Daha derinimde kesik aradım ama o kesikleri, bana söylenen kelimeler mi açtı bana yaşatılan duygular mı anlayamadım. Hiç kendim gibi yara almış bir ruhun karşısında da oturmamıştım, kelimelerimi daha önce karıştırmamıştım. Şimdi sırası geldiğinde kendime sessiz kaldığım gibi, karşımdaki insana da sessiz kaldım.

Biliyorum çünkü, kelimeler bazen bazı acıları karşılayamaz.

Soğuk emniyet binası ve *siren* sesleri, bana ikinci kez o günleri hatırlatıyordu ama bunu kendime ben yaptığım için hak ettiğimi bulduğumu düşünüyordum. O kâğıtta yazılanları ve Deren'in evinin kamera görüntülerini emniyete getirdiğimizden beri şimdiki bu koltukta oturuyordum. Polisler kamera kayıtlarını inceliyordu, Deren'de yanımda kıpırdamadan duruyordu.

Yazıyı okuduktan sonra kamera kaydını da almıştı ve emniyete gitmek için evden çıkmıştı. Eğer arabayı o kullanırsa bir kaza yaşanacaktı, bu yüzden ben onu emniyete getirmiştim. O dakikadan beri müdürün odasında, karşısında yan yana, aramızda bir mesafeyle oturuyorduk ve onun konuşmuyor olması tehlikeli olmaya başlamıştı.

Emniyet müdürü de kamera görüntüleri incelenirken Deren çok kontrolsüz olduğu için onunla hiç konuşmadan duruyordu.

Deren belki şoktaydı belki de patlama anını bekliyordu. Onu derinden anlamak, hiç istemediğim şekilde kendimi ona yaklaştırmama sebep oluyordu. Kâğıtta yazılanlara ihtimal veriyor muydu, bilmiyorum. Bu bir yalandı, Nil hayatta ve sağlıklıydı. Tamam, ben bir şey yapmadım demiyorum ama Derya'nın yaptığı... Evet, direkt onun yaptığını düşünmüştüm, hâlâ da öyle düşünüyordum.

Deren'in yanımda yükselip alçalan omzuna doğru bakarken, köşedeki koltuktan bilgisayar tuş sesleri geliyordu. Deren o polise kilitlenmiş, çıkacak kamera görüntüsünü bekliyordu. Kâğıdı da parmak incelemesi için göndermişlerdi, el yazısı olmadığı için kâğıda dokunan parmak izleri önemliydi. Deren'in omuzlarının hiddetini izledikten sonra birleştirdiği bembeyaz olmuş ellere baktım. Kan vücudunda dolaşmayı bırakmış gibiydi. Yüzü daha bir solgundu. Arada bir kusmak üzere görünen birisi gibi yüzü buruşuyordu, gözleri doğrudan polisin uğraştığı bilgisayara bakıyordu. Belindeki silah benden taraftaydı ama kendimi sürekli o silahın ucunda görüyordum.

Yalnızca sesim bir şeyler yapabilirmiş gibi, "Deren," diye fısıldadım ama hiçbir geri dönüş almadım.

Beni duymazdan geldi ya da hiç duymadı. Emniyet müdürü de fark edince benden tarafa bir bakış atıp sonra Polise doğru konuştu. "Görüntüleri döktün mü? Görelim."

Polis memuru tam, "Evet," dediği sırada müdür odasının kapısı açıldı. Göz ucuyla kapıya baktığımda Nalan'ın sarı, upuzun saçları gözüme çarptı. Kapıdan içeriye eşi ile girince onlara da haber verildiğini anlamış oldum. Emniyet müdürü ayağa kalkıp onlarla el sıkışırken Nalan başını panikle bu tarafa çevirdi ve Deren'e bakarken beni de gördü. Gözlerine biraz şaşkınlık yayılırken, Derya'da onun yanından tek kaşını kaldırarak ikimize baktı. Deren yalnızca önüne bakıyorken, Nalan sarı saçını kulağının arkasına koyarak bana doğru sert bir nefes verdi. "Siz de mi buradaydınız?"

Birkaç saniye cevap vermek istemedim ama sonra, "Olay yaşandığında Derenle beraberdik," dedim.

Bir an kaşlarını çattı, ağzını açtı ama bir şey demeden kafasını salladı. Derya varlığını hatırlatmak ister gibi kolunu Nalan'a dolayınca Nalan'da karşısındaki emniyet müdürüne döndü. "Kamera kayıtlarını

izlediniz mi kimmiş?" Tekrar yanımda oturan Deren'e döndü ama bu kez yüz ifadesi, belki de onunla aynı hislere sahip olduğu için yumuşamıştı. "Deren, n'oldu? Kim yapmış olabilir bunu? Kâğıdı görebilir miyim?"

Deren hiçbir şey demeden az önce sözü kesilen polis memuruna bakıp, "Görüntüler," dedi sadece.

Polis memuru baş sallayıp bilgisayar ekranını bize çevirince, Nalan cevapsız kalıp biraz daha Deren'e baktı ve sonra ekrana döndü. Derya ve emniyet müdürü de ekrana yansıyan kamera görüntülerine göz atarken, "Her kimse kamera açısında çok az görünmeyi başarmış," dedi polis memuru, Deren'e kaçamak şekilde bakarak. "Bir de kendisini kıyafetlerle iyi gizlemiş, yüzü bir saniye olsun yakalanmamış kadraja."

Karanlık bahçeyi gören kamera açısına biraz sonra yakalandı ama polisin dediği gibi çok kısa süreliydi ve simsiyah görünüyordu. Yüzünü kafasını ve vücudunu örtmüştü. En azından erkek olduğu yürüyüşünden anlaşılıyordu. Emniyet müdürü ellerini beline yaslayıp, "Bu iyi olmadı," derken, Nalan'da, "Neden bir tane olsun iyi haber yok," dedi. Gözyaşları neredeyse hemen kirpiklerinin ucundaydı. Derya ona bakarken keyifsizleşti, sonra da onun başını okşayıp, "Tüm bunlar geçecek," dedi.

Gözlerimi şüpheyle kısarken Deren'in, "Kahretsin," diye fısıldayışını duydum. Sonra bu ses yükseldi, "Kahretsin," diye bağırdı ve ardından önündeki bilgisayarı elinin tersiyle fırlatıp ayağa kalkarken, "Kahretsin," diye haykırdı. "Aklımı yitireceğim, yeter!" Bağırıp aynı kontrolsüzlükle önündeki sehpayı tekmeleyince, polis memuru müdahale etmek için yerinden fırladı ve Nalan ona doğru dönerek, "Deren, lütfen," dedi korkmuş bir ifadeyle.

Deren, "Ne var!" Diye aynı şekilde bağırıp Nalan'a bakınca kadın bir adım geriye doğru sıçradı ve Derya onu tutup, "Sakin ol," dedi, uyarır bir ses tonuyla. "Herkes çok gergin ve üzgün, bu şekilde..."

"Herkesi sikmişim lan!"

"Deren!"

"Sen ne konuşuyorsun şerefsiz!" Diye bu kez Derya'ya bağırıp onun üstüne yürüdü Deren ve polis memuru araya girerken, emniyet müdürü kapıyı açıp koridora seslendi. "Kızımı sen kaybettin, burada ne işin var? Senin, benim sakin olmamı istemeye ne hakkın var piçin

oğlu! Sen, seni öldürmemi mi istiyorsun? Kızımı kaybettin lan! Mahvettin tek güzel şeyimi, sen ne yüzle bana sakin ol diyorsun!"

Memur aralarına girerken, Nalan'da ikisi arasında kalarak bir çığlık attı ama bu yine de Deren'in Derya'ya uzanmasına engel olmadı. Adamın üzerindeki siyah kabanı yakalarından tutarken gözlerinden alevler çıkıyordu. "Kızımın canı bir an bile yanmış olsun Derya, sana dünyada cehennemi yaşatacağım..."

"Deren Bey, kelepçe takmak zorunda kalacağım!"

Memur beline uzanıp silahını çıkardığında kollarımı göğsümden indirip koltuktan kalktım ve Derya, "Çek pis ellerini üzerimden," diyerek Deren'i iterken, bir yandan da Nalan'a doğru baktı. "Karımı inciteceksin Deren, ileriye gidiyorsun!"

Deren, polis memuru silahı ona doğrulturken ve odaya bir polis daha girerken, "Kızımı aldın benden," diye bağırarak yeri göğü inletti. Nalan ağlayarak ellerini Deren'in göğsüne koyup onu iterken, "Lütfen, lütfen," dedi artık dayanamıyormuş gibi.

Bir diğer polis memuru ve müdür de kavgayı ayırmaya yardımcı olurken, kargaşanın içinde Deren'in kolunu buldum ve parmaklarımla kolunu sıkıca tutup, "Bırak artık," dedim.

Sesimin gitmediğine emindim, koridorda herkes koşarak buraya geliyordu. Emniyet müdürü bağırırken Derenle Derya birbirine sertçe küfür ediyordu. Parmaklarımı kaskatı koluna daha sıkı bastırıp geriye çekmeye çalıştım, benimle beraber memurlar da çektiği için Deren Derya'dan biraz uzaklaştı. Fakat aynı hırs ve nefretle biraz daha yönelmeye kalkıştığında, bu kez önüne geçip onu durdurmak için daha etkili hareket etmeye çalıştım. Bunu yapmak üzereyken Deren'i uzaklaşması için iten Nalan, ikisinden de daha yüksek bir bağrışla, "Yeter!" Dedi ve Deren'in göğsüne sarılıp yumruğunu omzuna indirirken, "Yeter!" Diye tekrarladı. "Yeter lütfen, dayanamıyorum artık!"

Deren, Nalan ona sarılarak onu durduğu için hareket edemeyip hararetli ellerini aşağıya indirirken, Derya'nın gözleri Nalan'ın arkasında kaldı ve üstünü düzeltirken, sertçe yutkundu. Gözlerinin sinir ve acıyla bakmaya başladığını görürken, elimle tuttuğum kasılmış kolun hareketsizleştiğini anlayıp elimi çektim. Memurlar da Derya'yı derhal uzaklaştırıp koridora çıkarırken, emniyet müdürü, "Haddinizi çok aştınız, bu şekilde hiçbir şeyi halledemeyiz," diye fırça çekti.

Elime bakıp ardından bakışlarını yukarıya kaydırdım, Deren'in gözleri kapalıydı ve elleri yanında dikiliyordu. Nalan onun göğsünde hıçkırarak ağlıyordu, tahammülü kalmadığı çok açıktı. Emniyet müdürü bir kavganın daha çıkmaması için kapıyı kapatırken, koridora çıkarılan Derya'nın Deren'e attığı bakıştaki ölümcül nefreti gördüm.

Sonra geri çekilip ellerime bakmaya başlarken, Deren'in, "Çekil," dediğini duydum, sesi aynı sertlikte ama kısıktı. "Ben sakinim, bırak."

"Değilsin," dedi Nalan ama aşağıya baktığım için adımlarından uzaklaştığını gördüm. "Onunla kavga ettiğinde eline hiçbir şey geçmeyecek. Ben de ona çok kızdım fakat Derya'da üzgün, bilerek yapmadı ya..."

"Kızını kaybetti ve sen hâlâ onu yanında buraya kadar taşıyorsun, yetmiyormuş gibi bana savunmasını yapıyorsun..." emniyet müdürü durumu sakinleştirmek isteyerek ikisine yaklaşırken, Deren sesini daha da kıstı. "Kızımı kaybettiniz, ikiniz de suçlusunuz. Ona bir şey olursa dünyayı sadece ona değil, sana da dar ederim!"

Emniyet müdürü, "Birbirinizi yemenin vakti değil," derken Nalan biraz daha gerileyip, "Böyle söylediğine inanamıyorum," dedi. Herhalde hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi. "Ben kızının annesiyim! Nil ikimizin kızı! Senden daha az acı çektiğimi mi düşünüyorsun? Onu sen de kaybedebilirdin, o zaman ben senin yanında olurdum..."

"Sana defalarca demiştim Nalan! Kızımı onunla yalnız bırakma, o bir yabancı demiştim!" Emniyet müdürü Deren'in koluna dokunup araya bir daha girerken, Nalan ağzını birkaç açıp kapayarak bir şeyler söylemeye çaba gösterdi. "Sana güvenmekle yeniden hata yaptığımı anladım."

"Deren, lütfen..."

Odanın kapısı bir daha açıldığında kısacık baktım ve Derya'nın yanında bir memurla orada olduğunu gördüm. Doğrudan karısına bakarak, "Nalan," dediğinde, Nalan'da Deren'e bir daha bakıp arkasını döndü ve kapıya yürüyüp dışarıya çıktı. Polis kapıyı kapattığında önüme dönüp Deren'e şöyle bir baktım ve beni ona bakarken yakalayınca ellerimi tutmayı bıraktım. Dudaklarımı dişlerim arasında ezerek birkaç saniye gözlerinde kaldım ve bakışlarımı uzaklaştırıp, "Ben de böyle davranırdım," dedim kısık sesle.

"Bence davranmamalısınız," dedi emniyet müdürü, uyarıcı bir tonla. "Deren Bey, bunlara taviz veremem. Emniyet binasındasınız,

böyle davranamazsınız. Acınızı anlayışla karşılıyorum ama durumu kaosa sürüklemeye devam ederseniz kelepçeyi takarım."

"O halde bu adamı görmek istemiyorum, kızımla hiçbir alakası olmayan ve üstelik onu kaybeden bir adama katlanmak zorunda değilim!" Deren bunları sinirli sinirli söyleyip kapıya doğru yürümeye başladığında, müdür ellerini beline yaslayıp onun arkasından sıkıntılı şekilde baktı. Ardından kafasını iki yana sallayıp masasına yönelirken, "Gelmiyor musun?" Diye bağırdı Deren ve ben kapıya doğru baktığımda sabırsızca soludu.

Ellerimi ceplerime koyarak yanına yürüdüm ve onun açık tuttuğu kapıdan çıktığımda, kapıyı çarparak kapatıp yanımda yürümeye başladı. Dirseklerimiz birbirine değince kollarımıza doğru bakarak, "İyi misin?" Diye sordum alçalttığım sesimle.

Evden çıkarken üzerine attığı tişörtünün yakasını çekiştirerek yanında yürüyen benimle göz kontağı kurdu. "Değilim. Belli olmuyor mu?"

İçinde neler yaşadığını derinden bildiğim için, "Onların kaos çıkarıyorsun demesine aldanma," dedim. "Ben de olsam o adamı öldürmek isterdim."

Eli yakasından inerken daha uysal, sakinleşen bir nefes alıp yutkundu ve genzini temizleyip bakışlarını çekti. Asansöre benimle yürüyüp içeriye girdiğimizde bir kez daha bana bakıp yine aynı şekilde bakışlarını başka yerlerde gezdirdi. Doğrudan karşıya bakarak çenemi sıkarken, "Sence bunu kim yaptı?" Diye sordum.

"Çok seçenek var. Son on dört yıldır birilerine rahatsızlık vererek yaşıyorum."

Derya onun tetikçi olduğunu söylemişti... Gerçekten doğruydu.

Peki Derya'nın yaptığını düşünen yalnızca ben miydim? Belki de onun, Nil'in bulunmasını istemediğini bilen yalnızca ben olduğum için bunu bilen de bendim. Derya'nın Deren'i düşman olarak tanımladığını görüyordum, Nalan'ın eski eşi ve çocuğunun babası olduğu için ondan nefret ediyordu. Doğrusu duyguları karşılıklıydı.

Asansörden inerken, yanımda yürüyen adamı izledim. Gerçekten kızının öldüğünü düşünüyor musun, diye sormayı aklımdan çıkardım. Nil hayatta ve ona geri dönecek, sadece Karina'nın yaşadıkları karşılık bulduğunda.

Şimdi kızını ona teslim etsem dünyalar onun olacaktı ama... o zaman kızımın katillerini kim bulacaktı? Onu boğan elleri kim arayacaktı?

Gözlerimin yandığını hissedince başımı diğer tarafa çevirip cebimdeki ellerimi yumruk yaptım. Başımı çevirdiğim yerde de yeniden Nalan ile Derya'yı gördüm. Emniyet müdürlüğünden ayrılıyorlardı, otoparka yürürken birbirleriyle yüksek sesli konuşuyorlardı. Deren, umurunda değilmiş gibi gözlerini devirip benim arabama yürürken, "Aptallar," diyerek söylendi, daha ağır bir küfür etmenin eşiğinden dönmüş gibiydi.

Arabamın kapısını açıp şoför koltuğuna yerleştiğimde Deren'de kapıyı çarpıp koltukta kıpırdamadan durmaya başladı. Sırf ses ötmemesi için emniyet kemerimi takıp arabayı park ettiğim alandan çıkarırken, nefes sesleri karanlıkta canlılığı temsil eden tek şey olmaya başladı. Arabam emniyetten uzaklaşırken arabada öten bip sesinden rahatsız olup, "Kemerini tak," dedim, Deren'e.

Kemeri yerinden çekerken çok asabi hareket ediyordu, bunu yapmak bile kendisi için nefretlik bir olaymış gibi. Bir şey demedim, kemeri sertçe yerine geçirip arkasına yaslanırken izledim sadece. Sonra trafiğin olmadığı yollara karışıp gaza bastım, yüz seksenle gittim. Parmaklarım direksiyonu, öldürmek istediğim birinin boğazına yapışmışım gibi tutuyordu.

"Yalan, biliyorsun değil mi?" Dedim kendimi tutamayıp. Tamam, ben de bir yalancıyım ama... ama asla bunu yapmazdım. Kim inanır bana bilmiyorum ama ona asla Nil'in öldüğünü söylemem. Gerçi... Nil ölmemiş olsa da o, her geçen saniye ölmüyor mu? Kendimi, bunu yapanla kıyaslayamam. İkimiz de belli ki çok alçağız. "Her kim yaptıysa yalan söyledi sana. Belki adını bile hatırlamadığın, belki de gözünün önündeki bir düşmanın yaptı sana bunu. Nil hayatta, eminim ki hayatta."

"Artık dost ve düşman, doğru ve yalan algımı kaybettim," derken sesi derinden, yorgundu. Sesinin, söylediklerinin doğruluğuna inandırıcılığı vardı ama artık onun herhangi bir şeye karşı inancı yoktu. "Bana sorsan, şu an bildiğim tek şeyi bana sorsan... Kızımı kurtarmak olduğunu söylerim. Beynimin içinde sadece bu var, tek bildiğim onu her neredeyse, nasılsa kurtarmam gerektiği."

Arabamı gelmek istediğim yere ulaşınca durdurup, "Bir de Derya'yı dövmek," dedim.

Karşıya dönük yüzünü benim tarafıma çevirince dikkati, söylediğimle beraber dağıldı ve dudakları hafifçe seğirdi. Yüzünde, dışarıdaki ışıkların gölgeleri dolaşıyordu. Önüne dönerken omuzları hafifçe sallandı ama güldüğünden çok da emin olamadım.

Sonra ona, "Bana bak," diye fısıldadım. Elimin birisi direksiyonu tutarken, diğeri onun koluna uzandı. Bu kez onu tutup, başının kendime çevrilmesini sağlayabildim. Baş parmağım kolunun üstüne baskı yaparken, kafasını önünden kaldırıp bir iki dakika önce izlediği gözlerime tekrar baktı. "Kızını bulacaksın. O adamı bulup kızını ondan alacaksın. Çünkü gördüklerimi biliyorsun, diğer görgü tanıkları zırva... O adamı bul, kızına kavuş."

Ona dokunmam da bir sorun yok gibiydi, çünkü kolunu çekmiyordu. Ona bunu yapmam sorundu, bu yüzden ellerine bakmaya başlamıştım. Bir gün gözlerimin önündeki göremeyeceğim, onun şimdi gerçekleri göremediği gibi. Bir gün gözlerimin önündekileri göremeyeceğim, çünkü boğazım o kadar sıkılacak ki gözlerim buğulanacak.

"Onu bulacağım," dedi, kararlı şekilde. Parmağımın altındaki kolu geçen her saniyede daha fazla şişip kasıldı. "Peşindeyim, o adamı bulacağım."

"Bulacaksın," dedim. Ve o zaman Deren benim için her şeyi yapmış olacaktı, sonra bana ne yapacağı bu yüzden umurumda olmayacaktı.

Gözlerim ellerinden kayıp gözlerine tutununca hafifçe yutkunmak istedim. Bunu önlemek imkânsızlaşınca da yutkunup elimi yavaşça çektim. İlk kez o zaman elime doğru baktı ve o elimi dizime kadar götürüp bacağıma koyuşumu izledikten sonra kafasını çevirdi. Kolunun üstünü kaşıyıp camlardan dışarıya bakınca, "Burası neresi?" Diye sordu.

"İn," deyip dışarıya çıktım, kapıyı kapatırken rüzgâr yüzünden saçlar gözlerimin önüne kadar girdi. Deren'de kapısını kapatıp araba tavanı üzerinden bana bakarken, "İn ne? Sana bir soru soruyorum," diye karşılık verdi, düz düz.

Sertçe soludum ve kuru hava dudaklarımdan içeriye sızıp dişlerimi üşütürken, "Çorbacıya geldim, bir tabak çorba içeceğim," dedim.

Kaputun önünü dolandı ve soluğu karşımda alıp yüzüme doğru eğildi. Elim hâlâ arabamın kapısında dururken, omuzlarımı dikleştirip çenemi yukarıya kaldırdım. Bu küçük hareketim gözünden kaçmadı ve

yüzümün aşağısına bakarken, rüzgâr saçlarını alt üst etti. "Acıktın mı?" Diye sordu değişen ses tonuyla.

Gerçekten acıkmış gibi karnımı ovuşturdum. "Yaa, evet."

Zayıf, bir avuç kalmış belime doğru bakarken dudaklarını yaladı ve başını sallayıp çorbacıya doğru bakarken eliyle buyur, hareketi yaptı. Önüne geçip sokaktaki tek açık olan dükkâna ilerledim. Aç falan hissettiğim yoktu, bir şey yemek istemiyordum. Sadece kendisi için buraya geldiğimizi söylesem yemeyi reddederdi, ben de o biraz olsun bir şeyler yiyip kendine gelsin diye böyle demiştim.

Deren başımın üzerinden uzanıp çorbacının kapısını açtığında onun kolunun altından içeriye girdim. Küçük bir dükkândı, içeride birkaç erkek vardı. Tezgâhın arkasında da bir adam vardı, tezgâh önündeki bir müşteriye çorba koyuyordu. Deren'i hemen arkamda hissederken nereye oturacağıma karar verdim ve cam kenarına yürüyüp sandalyemi çektim. Deren'de karşıma oturdu, birazdan dirseklerini ahşap yaslayıp baş parmaklarını birbirine sürtmeye başladı. Beyaz önlüklü bir garson bize yaklaşırken kafası eğik şekilde masaya bakıyordu.

Garson, "Ne alırsınız?" Dediğinde bakışlarımı ondan çekip genç adama baktım. "Ne çorbası var?" Diye sordum.

"Kelle paça, işkembe, mercimek, domates." Arkasında kalan tezgâha bir baktı. "Yemek de var isterseniz."

"Önce çorba," dedim kuru sesle. "Mercimek olsun." Mercimek çorbasının tadını hatırlıyordum, birkaç kez yemiştim. Garson baş sallayıp Deren'e dönünce ben de onun eğdiği yüzüne bakarak, "Sen de iç," dedim, ses tonumu onunla konuşurken değiştirmiştim.

Sessiz kalarak kafasını iki yana salladığında garsona dönüp, "İki tane," dedim.

Garson gittiğinde cebimden telefonumu çıkarıp herhangi bir aramanın olup olmadığına baktım. Mesaj da arama da yoktu, evde her şey yolunda olmalıydı. Telefonumu cebime geri koyarken kafamı önümden kaldırdım, odağımı Deren'in birbiriyle oynadığı parmaklarında tuttum. Garson iki kase çorbayla geldiğinde, "Su," dedim, istemeyi unuttuğumu hatırlayıp.

Garson su için ayrılırken, dumanı tüten çorbalara bakıp kasenin birisini ona uzattım. Kaşıkları peçeteyle silip birini önüne bıraktım, diğerini de kaseme koyup çorbayı karıştırırken, "İç," dedim ona.

Ona diyordum ama benim de boğazımdan bir şeyler geçmeyecekti. Kaşığı kasenin içinde dolandırıp durdum, o kaşığına dokunmadı bile. Duman tütmeye devam ediyordu, ağzıma götürdüğüm ilk kaşıkta dilimin ucu hafifçe yandı. Bu kez ikinci kaşığıma üfledim, her nedense bunu yaptığımda kafasını kaldırıp üflediğim kaşığa doğru baktı. Öyle bakıyordu ki elimdeki kaşığı hareket ettirip ağzıma koyamadım, bakışlarındaki acıya odaklanınca boğazım düğümlendi. Kaşığı olduğu gibi kaseme bırakırken, "N'oldu?" Diye sordum.

"Nil," dedi kupkuru kalmış dudaklarıyla. Kızının ismi tek hece olmasına rağmen o ancak birkaç denemeden sonra söyleyebiliyordu. "Onun hep sıcak şeylerden ağzı yanardı, üfleyerek yedirirdim."

"En çok ne yemeyi severdi?" Diye sordum.

Dirseğini masaya yaslayıp elini alnına uzattı ve şakağını ovuşturdu. "Makarnaya bayılır, kaşık kaşık yer."

"Aa, makarna benim hassas noktam," dedim ve bunu dediğime, onunla kendim hakkında konuştuğuma şaşırdım. Sesimi alçaltarak ekledim. "Harika makarna yaparım."

Boşluğu rahatsız edecek kadar hüzünlü gözlerin yeni hedefi ben olunca onunla tekrar göz göze geldik. Bazen denize bakarsın ve hafifçe dalgalandığını görürsün, fakat o yalnızca görünen kısmıdır. Denizin derinlikleri daha vahşidir, bunu sadece yüzmek için o denize girdiğinde anlarsın. Gözlerinin yüzeyindeki hüzün ve derinliklerindeki öfke bana bunu düşündürmüştü. "Belki bir gün Nil'e yaparsın," diyerek düşüncemi böldü.

İlk saniye nefesim kesildi, sanki gerçeği bilerek bunu söylemiş gibi hissettim ama sonrasında bunu başka anlamda söylediğini kavradım. "Sen yaparsın, bana gerek yok," dedim.

Kaşlarını çattı. "İtalyan'sın, daha güzel yaparsın."

Dudaklarımı ısırıp elimi enseme götürdüm ve kısa saçlarımı ensemden çekerken başımı önüme eğdim. Tabağımdaki çorbaya bakarken boğazım kurumuştu, yutkundum. Kısa saçlarım yüzüme doğru dökülürken, "Çorbanı iç," dedim ona, yine.

Kendim de, karnım aç dediğim için kaşığımı alıp çorbamdan biraz yedim. Ancak bir iki dakika sonra onun da hareket ettiğini görmüştüm, kaşığını alıp çorbayı kaşıkladı. O sırada su gelince masadaki bardağı alıp cam şişedeki suyu doldurdum, önüne uzatırken yüzüne hiç bakmadım.

Bir süre durduğunu, kaşık çorbaya yeniden girmediğinde anladım. Sonra önüne koyduğum suyu içti. Kendime de biraz su koydum, içip çorbama devam ettim. Tadı, nasıl olduğu falan pek umurumda değildi. Sağ kalmam için bu yeterliydi.

Çorbam bittiğinde biraz daha su içtim, masanın altında parmaklarımla oynamaya başlayıp camdan dışarıya baktım. Geç olduğu için dükkanlar kapalıydı, cadde karanlıktı. Hayatım, doğumundan beri bu sözcükle bertaraf olmuştu. Hiçbir şeyin cezasız kalmadığı gibi, karanlık hayatımın da bedeli olmuştu. Babamın dediği doğruymuş. Dünyada, silah seslerinin olmadığı hiçbir yer yokmuş.

"Sende bir şeyler var."

Deren'i duyduğumda parmaklarımla uğraşmayı kesip kafamı çevirdim. "Anlamadım. Ne var?"

"Sana bir şey olmuş," dedi ama bununla kalmadı. "Canın yanmış, üzülmüşsün."

Beni anlayan birisi, acımı gören birisi... "Nereden anladın?"

O sırada saçlarımın ucun çeker gibi tutan parmaklarıma bakıyordu. "Ellerinin bir şeye uzanırken ki isteksizliği, omuzlarının içe doğru dönük oluşu, bakışlarının bir yere doğru çevrilirken ki hevessizliği, dudaklarının albenili somurtkanlığı... Hiç gülümsemeyişin, ağlayacak gibi bakışın..."

Anlaşılmak hissedilmek anlamına gelir mi acaba diye korkup başka başka yerlere baktım. "İyi bir geçmişim yok."

Tekrar bir şeyler demek için boş kasemi alan garsonun uzaklaşmasını bekledi. Omuzları masaya doğru eğilimli oturuyordu, bana kısık gözlerle kesintisiz bakıyordu. "Nasıl bir ailede doğdun?"

Babamı ve abilerimi anımsamak ruhsuzluğuma, kalpsizliğime dokundu. Kalbimdeki ruhumdaki o ufak hareket benim için hâlâ bir umut olduğu anlamına mı gelirdi, bilmiyorum. "Kaotik ve soylu bir ailede doğdum. Henüz küçük kızken bile itibarım vardı, hoşuma da gitti. Ailemi hiçbir aileye değişmezdim..." sadece kızıma değiştim. "Sen nasıl bir ailede doğdun?"

Sigara paketini çıkarıyordu ama sonra kapalı bir mekânda olduğunu hatırladı, paketi masaya fırlatırken, "Küçük, sevgi dolu bir ailede doğdum," dedi. Şakağını tekrar ovaladı. "Düz bir hayatım vardı."

"Aileni nasıl kaybettin?"

"Trafik kazası," dedi pürüzlü sesle ve yutkunmak zorunda kaldı. Başını çevirip kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sigara içmem lazım."

Anlamıştım, içmediği için asabileşiyordu zaten. Çorbasına baktım, en azından yarısından fazlasını içmişti. "Çıkalım," derken bir selpak alıp ağzımı sildim, o sandalyeden kalkıp kasaya ilerlerken ben de doğruldum. Masadan ayrılmadan önce almayı unuttuğu paketi alıp arkasından ilerledim, ben ona yetişirken cüzdanını cebine geri koyuyordu. Yanında dışarıya yürümeye başladığımda ağır ağır dönüp bir baktı ve kapıdan çıkarken elini diğer cebinde dolaştırıp sigarasını aradı. Sonra kafasını iki yana sallayıp küfretti. "Aklımı siksinler..."

Paketi uzatırken, "Eminim buna gerek yoktur," dedim.

Elimden paketini alırken, "Gerek bırakmamışsın, eyvallah," dedi.

Başımı sallayıp teşekkürünü aldım, önüme dönerken kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Çakmak sesi ve nefes sesi bir dakika içinde geldi, yanımda dikilerek sigarasını içerken sessiz kaldı. Duman gözlerimin önüne gelince beni irkilten bir şey yaptı, eliyle yüzüme gelen dumanı dağıtıp uzaklaştırdı.

Bunu yaptıktan sonra onunla göz göze gelmek istemedim, başımı diğer tarafıma çevirip ayağımla ritim tuttum. İlkinden sonra ikinci sigarayı da yaktı, peş peşe içerek yanımda hareketsiz durdu. Kolum koluna değdiği için nefes alırken duraksayıp alıyordum, vücudum daha fazla hareket edip ona daha fazla değmesin diye.

Daha yavaş nefes alıp bırakırken, "Hayatında hiç sigara içmedin mi?" Diye sordu bana. Sigarayı tuttuğu elini aşağıya indirip hafifçe silkti.

"Bir dönem içtim, sonra bırakmam gerekti." Dudaklarıma değen saç tutamlarımı iğrenerek ağzımdan çektim. "Utku geldiği gün masadaki sigaraları görmüştü. Abim içmez demişti. Yeniden mi başladın?"

"İlk çaresizliğimde hemen sigaraya saldırdım, acınası... Sandığım kadar güçlü müyüm, bilmiyorum." Sigara izmaritini, dükkanın önündeki çöp kutusuna fırlatıp kendini onaylamıyormuş gibi yüzünü buruşturunca, ağzımın içinde dişlerimi sıktım. "Hadi, gidelim."

Derhal önüme dönüp arabama ilerledim, dakikalardır onunla temas eden kolumu kaşıma dürtüsünü yenerek şoför koltuğuna oturdum. O da koltuğa oturup kemerini ilkinde olduğu gibi asabiyetle takarken, ben de aynısını yapıp arabayı sürmeye başladım. Ön camım lekelerle

doluydu, arabamı yıkamak aklıma gelen son şey bile değildi. Gözlerim önümde uzanan, bitmeyecekmiş gibi görünen yolda uzun uzun kalırken, onun yeni bir sigara yaktığını gördüm.

Evine geldiğimizde arabamı kenara çektim, ellerimi direksiyondan ayırmadan ona döndüm. Kemerini çözerken omuzları gergin, yüzü hasta görünüyordu. Öldüğünü hisseden birisine, aynadaki yansımadan baktım. Ben olmayan ama ölmüş hisseden birisine de ilk kez bu kadar yakından. Kemer tokasını bırakıp bana dönüyorken, tişörtünün açıldığını ve silahının göründüğünü fark ettim. Elimi tişörtüne doğru uzatıp tişörtünü silahın üstüne çekiyordum ki parmaklarım silaha temas etti ve bir saniye sonra eli sertçe elimin üzerine kapandı. "N'apıyorsun?" Dedi kızgınca.

Ellerimiz bu kadar hızlı birbirine değince odaklanmak konusunda sıkıntı yaşadım ve kaşlarımı huzursuzca çatıp, "Tişörtle silahı örtecektim," dedim. Eli taş gibiydi, aynı şekilde buz gibiydi. Kalbine dönüşüyordu galiba her şey. Çünkü benim ellerim de Karina'yı kaybettiğimden beri buz gibiydi. "Kardeşin tekrardan görmesin diye."

"Bu kez bunu akıl edecektim," derken sesindeki ton değişti ve omuzları gevşedi. Aklıyla duygularının üzerinden geliyormuş gibi elini serbest bıraktı ama elimi değil. Daha az bir duyarsızlıkla elimi silahının üzerinden çekip kendi dizime doğru koyarken, "Yine de sağ ol," dedi, daha pürüzlü sesle.

Elimi fark edilmeden dizime doğru sildim. "Silahını alıp seni vuracağımı mı düşündün?"

"İnsanlar tahmin edilemezler," dedi, sildiğim elime bakıp bir şey demeden önüne dönmeden önce.

"Haklısın. Sonuçta insanlar birbirlerinin hayatına mutlu etmek için girerler, öldürerek de çıkarlar."

Baktığımda gözlerini sımsıkı kapatıyordu, geri açarken başını aşağı yukarı salladı ve uzandığı gibi kapısını açtı. Vücudunun yarısını dışarıya çıkardı ama sonra bana döndü, tam gözlerimin içine baktı. İnsanlar bazen de birbirlerinin hayatına, birbirlerini öldürecek olduğunu bilmesine rağmen girerdi ve onunla ölürdü. "Emniyete giderken arabayı kullanamayacağımı anladın, beni oraya kadar götürüp getirdin. Eyvallah, ayağına sağlık."

"İnsanlık," dedim bu kelimenin benim ağzımdan çıkmasına alayla gülüp.

Dizimdeki elime doğru bakıp çıktığı gibi kapıyı kapattı, süratle evine ilerledi. Gözden kaybolunca karşıma bakıp bir yumruk savurdum direksiyona, sonra da öfkeyle inleyip kafamı arkaya yasladım. Bileğim zonklamaya başlayınca bir süre orada gözlerim kapalı kaldım, sonra da dikkat çekmemek için arabayı çalıştırıp caddeye çıktım. Eve gidene kadar arabayı sürekli sürekli hızlandırdım, ancak otoparka girdiğimde yavaşladım.

Asansörde daireme çıktım, kapıyı sessizce açıp içeriye girdiğimde evi aynı bıraktığım gibi buldum. Gece hâlâ koltukta oturuyordu, Nil yatakta uyuyordu. Ceketimi sessizce çıkarıp yere bıraktım ve yatağın kenarına oturup Nil'i izledim. Onun Karina olduğunu düşünmemeye çalıştım, Karina'yı ne kadar çok özlediğimi de. Dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım, gözlerimi kıpırdatsam damlalar yanaklarıma düşeceği için bir süre Nil'in üzerinden ayırmadım.

Ardından yatağa sessizce uzanıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Gözlerimi kapatıp ağlarken içime doğru hıçkırdım. O gece pişmanlığın esintileri yüreğimi meşgul etti, kızıma olan özlem de kalbimi. Sabah olana kadar alevlenen acıların içinde yalnız kaldım, bundan sonraki hayatımda da kalacağım gibi.

Ertesi gün, gece hiç uyumadığım için gözlerim şişti. Uyanmakta olan Nil'i izliyordum. Son birkaç dakikadır kıpırdıyordu, onu tanımaya başladığım için de bunun uyanma sinyalleri olduğunu anlıyordum. Küçük yumruklarıyla açamadığı gözlerini ovuşturup esnediğinde, yanaklarımda bir seğirme oldu ve gülümsediğimi anladım.

Fakat gözlerini açarken, "Anne," dediğinde o gülümsemenin izi bile kalmadı. Yumruklarını aşağıya çekip gözlerini odada dolaştırdı ve yanına bakıp beni görünce, "Sabah olmuş," dedi, buna şaşırmış gibi. "Sen burada mı yattın?"

"Seni izliyordum," dedim.

"Sen de hep beni izliyorsun," derken bir daha esnedi ve doğrulup otururken saçları dağıldı. Gün ışığında daha parlak ve annesinin saçları gibi görünüyordu. "Babam geldi mi?"

"Baba gelmeyecek, ben seni babana götüreceğim," diye söz verdim ona, saçlarını düzeltmek istedim ama kendimde o an bu hakkı görmedim. "Ondan sonra hep babanla kalacaksın."

Gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten mi?" Ellerini çırptı ama ardından durdu. "Annemi görmeyecek miyim?"

"Elbette göreceksin ama babanı daha çok göreceksin." Mavi gözlerinin bunu neşeyle karşıladığını görüyordum. "Anneni özler misin?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Özlerim, seni de özlerim, bir tane köpeğim var, onu da özlerim..." sonra dil çıkarıp elini iki yana salladı. "Derya'yı hiç özlemem!"

Derya'yı sevmediğini hissetmiştim, adam ona iyi davranmıyordu ki sevsin. Gözlerimi daha önce gördüğüm koluna doğru çevirip kalktım ve eşofman üstünü yukarıya çekip bileğinin üstündeki morluğa baktım. "Buraya n'oldu? Acıyor mu?"

Kolunu hızlıca kendisine çekip eşofmanı örterken kaşlarını çattı. "Bir şey yok, bir şey yok! Babama söyleme!"

Babama söyleme, sözcüklerini birkaç kez daha kullanmıştı. Sanki birisi Nil'i, bazı şeyleri babasına söylememesi için uyarmıştı. Doğru bir iletişim kurmaya çalışıp, "Canım, sen nasıl istersen," dedim. "Ama şimdi merak ettim buraya n'olduğunu? Çünkü ben bir kere düşmüştüm, kolum aynı böyle mor olmuştu. Sen de mi düştün?"

"Yok, düşmedim." Başını önüne doğru eğerken gözlerinin dolduğunu gördüm ağlamaya başlayınca korkuya kapıldım. "Derya yaptı ama sakın babama söyle Kaymen!"

Zaten onun yaptığını tahmin etmiştim. Nil'den, sırf Deren ve Nalan'ın kızı olduğu için nefret ediyordu. Kızıma yaptıkları gibi, Nil'e de zarar verildiğini bilmek beni yeni planlar yapacak kadar çileden çıkardı. "Annen gördü mü kolunu?"

"Gördü gördü." Burnunu çekerek bana arkasını döndü, yataktan inmek için çabalamaya başladı. "Ben de düştüm dedim."

Yataktan kalktım ve o önümde koşmaya başladığında, arkasından ilerledim. Banyoya gittiğini gördüğümde kapıyı onun için açtım, lavaboya yaklaşıp yetişmeye çalıştığında onun için bunu yapıp kucağıma aldım. Suyu açtım ve avuçlarını suyla doldurup yüzünü yıkadı. "Biraz da alnımı yıkayayım..."

Tepkilerinin benzerliğine dalıp gittim ve onu yere bırakıp temiz havluyla yüzünü sildim. Elimden kaçarken arkasına dönüp dönüp bana kıkırdadı. "Beni yakalasana."

İstediği oyuna karşılık verip peşine düştüm, yavaşça koşup onu yakalamaya çalışıyormuş gibi davrandım. Salondan içeriye telaşla girerek koltuğa çıktığında ben daha yeni salona girmiştim. Koltuğun üstünde zıplayıp, "Kazandım," diye sevinince yanına oturup göbeğini kaşıdım. "Kazandın."

Utangaç kıkırdamalarını dinledim ve sonra önüme bakınca sehpanın üzerinde kahvaltılıklar olduğunu gördüm. Gece işime gitmeden önce bir şeyler hazırlamıştı. Hak etmediğim arkadaşlığımın ikramını bir süre izleyip sonra Nil'i bacaklarından kavradım, o neşeli bir çığlık atarken indirip yere koydum. Üşümemesi için altına koltuk minderlerinden birini yerleştirirken, "Kahvaltı vakti," dedim.

Alt dudağını sarkıtıp neler olduğuna baktı ve sonra sinsi bir yavaşlıkla çikolata kavanozuna uzandı. Ona bakmıyormuş gibi davrandım ve Nil kavanozu önüne koyup saklarken, "Süt iç," dedim. Masadaki ılık süt bardağını önüne ittim.

"Çok içemem. Üç tane içeceğim." Bardağı küçük elleriyle kavrayıp içmeye başladı ve yudumlarını sayıp, "Bir," dedi. Ara verip ikinci ve üçüncü yudumunu da aldı. "İki, üç..." çenesine akan birkaç damlayı elinin tersiyle sildi. "Beğendim, bir tane daha içeyim."

O böyle böyle tüm bardağı içerken, ben iki ekmek dilimine bal sürdüm. Yemesi için ben de karşısında yiyecektim, dün Derenle yaptığımız gibi. Ekmeği elimden alıp küçük lokmalar halinde ısırmaya başlarken, "Bir şey sorabilir miyim?" Dedi.

Lokmalar boğazımdan güçlükle inerken, "Sorabilirsin," dedim.

"Babamı arayalım mı? Hem konuşurum ben onunla?"

Öyle hevesli sormuştu ki, hayır diyerek nasıl kıracağımı bilemedim. Karina benden böyle bir şey istese göz göre göre nasıl onu üzerdim? Babasını çok özlemişti, babası da onu. Nil'in istekli, mavi gözlerini izleyerek, "Peki," dedim en yumuşak sesimle. "Ama şimdi değil, daha sonra tamam mı?"

Coşkuyla yerinden kalkıp, "Tamam tamam," dedi ve ardından kollarını boynuma dolayıp kafamı öpünce afalladım. Masumiyeti bir şekilde bana gerçek geldi, sarılmasındaki içtenlik de. Ben de ona sarılıp yanağından öptüm ve bu, uzun zamandır hissettirmediği kadar iyi hissettirdi. "Babamı çok özlemiştim Kaymen! Yüz gündür görmüyorum!"

"Önce arayacaksın, zamanı gelince de onu göreceksin." Benden uzaklaşıp kendi etrafında neşeyle dönmeye başlayınca onu bu kadar neşelendirdiğim için kendi kendime gülümsedim. Onu gerçekten mutlu etmiştim. "Ama önce kahvaltını ye."

"Çikolata da yiyebilir miyim?" Diyerek kalktığı yere oturduğunda uzanıp o küçük burnunu sıktım. "Yumurta da ye, çikolata da."

"Yumurta kokuyor," diyerek yüzünü astığında, "Lütfen," dedim ona ve bu kabul etmesini sağladı, kafasını sallayıp haşlanmış yumurta yemeye başladı.

O pek gönüllü de olmasa yumurtasını yerken, ben de bir dilim ekmeğe çikolata sürüp önüne bıraktım. Yumurta ve biraz peynirden sonra ekmeğini de afiyetle yiyip bana teşekkür etti. Karnının gerçekten doyduğuna emin olduğumda kalkmasına müsade ettim. Koltuğun yastıklarını indirip kendisine yeniden ev yapmaya başladığında ortalığı toplamak için kalktım. Yapmam gerekenleri yapıp banyoya girdim, çirkinliğime aldanmadan lavaboyu açtım. Kullanılmamış, paketteki diş fırçalarından birisini alıp, "Nil," diye seslendim içeriye doğru. "Gel, dişlerimizi fırçalayalım."

Koşa koşa banyoya kadar geldiğinde onu kucağıma aldım, macun sıktığım diş fırçasını eline verip ağzını komik şekilde fırçalamasını izledim. Ağzı yanmaya başlayınca sızlandı, bunun üzerine derhal ağzını çalkaladım. "Sen de fırçala," diyerek başımda durmaya karar verdiğinde bunun onun için keyifli olacağına karar verip dişlerimi temizledim. Macunun köpüklerine kıkırdaya kıkırdaya gülüp işaret parmağıyla ağzımı gösterdi. "Çok komiksin."

"Yıkayayım," deyip eğildim ama kollarını bacaklarıma dolayıp güldü. "Yıkama, yıkama."

Başımı iki yana sallayarak güldüm ve köpükler artık boğazımdan inmeye başlayınca daha fazla duramayıp ağzımı çalkaladım. Yüz ifadelerime gülerek bacaklarıma daha sıkı sarıldı. "Sen hep benim dadım ol ya!"

Ellerimi kurulayıp hafifçe saçlarını okşadım, sonra da ona, "Saçlarını tarayalım," dedim. Kollarını yukarıya kaldırdığında eğilip kucağıma aldım, bu hafif ağırlıkla Karina'nın odasına geçtik. Onun küçük, renkli taraklarından bir tanesini alıp Nil'in saçlarını acıtmaktan kaçınarak yavaşça taradım.

O gün birlikte o kadar şey yaptık ki, gerçekten uzun zaman sonra evimde evde gibi hissettim. Hava karardığında normalde karanlıkta oturup duvarlara baktığım salonda bu kez Nil'in izlediği çizgi film sesleri yankılandı. Yanıma oturup başını dizlerime koymuş, çizgi film izleyerek eğleniyordu. Zihnimde zaman zaman oluşan bulanıklık yüzünden onun burada olmadığını bilsem de dizlerimde yatanın Karina olduğunu hissediyordum. Bilmek ve hissetmek bu bulanıklıkta ayrışıyordu.

Başını okşayarak ona Karina, demek istedim.

Kalbimi tutup tavanı izledim ve saatler böyle bomboş geçti, Nil dizlerimde uyudu. Günler geçse bile kıpırdamayacağım yerden Nil için kalktım, onu nazikçe kucaklayıp içeriye götürdüm. Yatağa bırakıp üstünü örttükten sonra onun için gece lambasını açıp odadan çıktım. Salona geçip telefonumu aldıktan sonra da Gece'yi aradım. Telefonu neredeyse yarım dakika sonra açtığında ona, "Yarın bana tek kullanımlık bir hat alıp gel," dedim, o henüz konuşmadan. "Sana ihtiyacım var."

Ertesi gün akşam, 18.00 sularıydı, kalbin hâlâ atıyordu. İçinden geçenleri, bir günlüğe yazar gibi kelimesi kelimesine tekrar ediyordun. Bir günlüğe yazsan daha iyiydi, yaşadıklarına bir kâğıt şahit olurdu. Şimdi sadece kalbinle aranda geçiyordu tüm uğultular, kulaklarını patlatacak kadar yüksek sesiyle.

"Dediklerimi anladın değil mi Gece? Tek bir şansımız var."

"Anladım," dedi Gece, kendinden emin görünse de nefes alışverişi panik doluydu. "Bana verdiğin numarayı gizli şekilde arayacağım. Tek kullanımlık. yalnızca bir şansım var. Deren'i arayıp yalnızca birkaç saniye Nille konuşmasına izin vereceğim, onun hayatta olduğundan emin olmasını sağlayacağım. Sonra da hattı çıkarıp yakacağım."

Sessizce onaylayıp atladığım bir şey olup olmadığını düşünürken, "Neden sen aramıyorsun?" Diye sordu Gece. "Ben... Ya Nil'den telefonu geri alamazsam, ya ağlar üzülürse dayanamayıp konuşmasına izin verirsem?"

"Ben o sırada Deren'in yanında olacağım ki üzerimdeki şüpheler tamamen kalksın, hem..." kulaklarımdaki uğultu arttı, kan fışkıracakmış gibi hissettiriyordu. Ellerimi yüzümde dolaştırdığımda, "Hem?" Diye tekrar etti, devamını merak ederek.

Geçiştirerek, "Hiç," dedim. "Nil mutlu olacak, bu yüzden yapıyorum. Yoksa risk almazdım."

"Madem öyle, annesini de mi arasak Karmen? Kadın haberlerde çok kötü görünüyor."

"Arayamam. Nil'in montunun cebinde sadece babasının telefon numarası vardı." Fakat bu arama Nalan'ı da toparlayacaktı. "Deren nasılsa ona da söyler, o da Nil'in hayatta olduğunu öğrenir."

Gerekçemi mantıklı bulmuş olmalı ki başını salladı. "Bana bahsettiğin, adamın evine gelen kâğıttan sonra bu arama onlara çok iyi gelecek, Nil'in yaşadığından emin olacaklar."

Ellerimi izlerken bileğimdeki kurdeleye titrek bir iç çektim. "Evet, mutlu olacaklar."

"Tamam, bunu ara ara yapıp onların, Nil'in yakında kendilerine döneceğine inandırmalıyız Karmen." Gece ellerimi tutup bunu yapmaya devam etmemizi isteyen gözlerle baktı. "Biraz olsun böyle arınalım bu günahtan."

"Bu senin günahın değil Gece, her şey bittiğinde bile sana bir şey olmayacak."

Kafasını iki yana sallayıp kısa kesim saçlarını kulağının arkasına itti. İşinden çıkıp da gelmişti, üzerinde kot eteği ve yakalarını açık bıraktığı beyaz kumaş gömleği vardı. Özensizce yaptığı makyajına rağmen güzel ama hüzünlü duruyordu. Elini bu kez ben sıkıp, "Yemin ediyorum kimse seni bir gün bile suçlamayacak Gece," dedim.

Bu yeterince iyi bir teselli değilmiş gibi ifadesiz kaldı. "Seni suçlayacaklar. Deren'i tanımıyorum ama Nil'in dedesini tanıyorum, gerçekler ortaya çıktığında sana neler yapabileceğini tahmin ediyorum... Saygın bir adam ama senin için yeterince tehlikeli olacak, neyi neden yaptığını umursamayacak..."

"Anlatmam ki umursasın. Kızıma ne olduğunu yüksek sesle bile söylemedim hiç, başkalarına da anlatamam..." düşününce gerçekten hayatımda kendi ailemden kimse yoktu, hep başkaları vardı. "Beni, başıma gelecekler için uyarmana gerek yok. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Gözlerini üstümden çekerken söylediklerimi inkâr ediyormuş yüzünü astı ama bir şey demedi. İkimizin yan yana oturduğu yatak ucundan kalkıp koridora çıktım, mutfağa baktığımda Yaman'ın kendi evindeymiş gibi bir rahatlıkla kahve hazırladığını gördüm. Ceketini

çıkarmıştı, üzerinde lacivert bir kumaş gömlek ve siyah pantolon vardı. İçgüdüleri onu doğru yönlendirdi ve birisinin varlığını hissedip omzunun üzerinden bana doğru baktı. Birkaç saniye benimle göz göze kalıp başıyla yavaşça selam verdi ve önüne dönüp kahvesiyle ilgilendi.

Salondan içeriye kafamı uzattığımda Nil'in peluş köpekle oynadığını gördüm. Bu kez sabah kendisi Karina'nın dolabından seçtiği bir eşofmanla tişört giyinmişti, bu kıyafetlerin içindeyken onu Karina'yla karıştırıp sessizce oynamasını izledim. Kendisi beni fark edip gözlerini kocaman açınca da Karina'nın koyu renkli gözleri gitti, Nil'in mavi gözleri geldi. Ayaklarındaki beyaz çoraplarla yanıma koşup karnımın hizasından bana baktı. "Çok güzel olmuşsun!"

Üzerimdeki siyah, triko kazağıma ve yüksek bel, siyah pantolonuma baktım. "Beğenmene sevindim."

"Bir ye yuj sürsen keşke, daha güzel olursun..." utana utana dudaklarını gösterince ruj sürmekten bahsettiğini, o yanlış söylese de anladım. Nalan gibi güzel giyinen, alımlı bir kadının kızıydı; annesinden ruj kelimesini öğrenmiş olmalıydı. Onun elimi tutup odama götürürken, "Sen seç o zaman," dedim.

Yatak odamıza girdim ve Gece'nin buradan çıktığını gördüm, Yaman'ın yanında olabilirdi. Makyaj masamın yanına yürüyüp aylardır elimi sürmediğim eşyalarıma bakarken, birkaç ruju çıkarıp Nil'in gözünün önüne koydum. "Hangisini sürmemi istersin?"

Parmağını düşünüyormuş gibi çenesine vurmaya başladı. Hevesle kapakları kapalı olan rujlardan ikincisini seçti ve alıp bana verdi. "Bunu seçtim!"

Kapağını açınca bunun koyu kırmızı, hatta neredeyse bordo renginde bir ruj olduğunu gördüm. Yalnız Nil istediği için ruju çok uğraşmadan dudaklarıma sürdüm, yerime geri koyarken ona yumuşak şekilde baktım. "Beğendin mi?"

"Bayıldım bayıldım!" Parmağını ısırırken kıkırdadı.

"Bayıldın mı? Bu sözcüğü kullandığını ilk kez duyuyorum Nil."

Kazağımı heyecanlı parmaklarıyla düzelterek, "Hıhı," dedi.

Asla bir daha tam olmayacağı için ancak yarım gülümsedim. Kafasındaki kumral saçları çok yavaşça sevip dolabıma ilerledim, ceketimi askıdan alıp giyerken, "Ben bir yere kadar gideceğim," dedim. "Sen de bu sırada Gece ile kalacaksın, o babanı arayacak, konuşacaksın tamam mı?"

Yerinde mutlulukla zıplamaya başladı. "Tamam ama keşke sen de olsaydın! Sen de konuşurdun hem..."

Onun karşısında olabilmek için eğilip küçük elinden tuttum, elinin içini okşadım. "Daha sonra ben de konuşurum. Özledin, şimdi sen konuş."

Başını heveslice salladığında kalkıp onunla beraber koridora çıktım, bana dudaklarımın çok güzel olduğunu söyleyerek peşime takıldı. Mutfağın önünden geçerken içeriye doğru baktım. Yaman, Gece'nin hemen arkasında durmuş, yukarıdaki bir şeye uzanıyordu ve arkadaşım da dirseğini onun karnına vurup itiyordu. "Salak mısın, n'apıyorsun arkamda?"

"Dur," dedi Yaman, sakince. "Bardak alıyorum."

Gece, onunla tezgâh arasından çıkmaya çalışırken dirseklerini bir daha onun karnına vurdu ve bunun Yaman'ı hafifçe gülümsettiğini gördüm. Bardağı alıp gerilediğinde Nil yanıma güldü ve ikisi de sesi duyup bu tarafa döndü. Gece sinirle nefes alıp verirken, Yaman tezgâhın diğer tarafına geçip kendisine sakince su doldurdu. Gece'nin gözlerine bakıp, "Ben çıkıyorum, saati unutma," dedim.

Bakışlarını kaçırarak Yaman'dan uzaklaşırken başını salladı. Nil'e dönüp en sıcak ifademi yalnız onunla paylaştım ve Gece yanına gelip Nille oynamaya başlarken, evden ayrıldım.

Trafikte biraz zaman harcadım, hiç sevmediğim bu şehrin yollarında bir sürü araba vardı. Deren'in evine ulaştığımda artık hava kararmıştı. Arabamdan inerken yolumun üzerinden aldığım paketi de yanıma aldım, açık bahçe kapısından içeriye girip sokak kapısına kadar yürüdüm. Sokak ve etraf sessizdi, evde henüz bir ışık yanmıyordu. Kapıyı birkaç kez tıklattım, ancak bir dakikadan sonra birisi açtı ve kafamı kaldırınca Utku olduğunu gördüm.

"Karmen?" Dedi, gelmemi tuhaf karşılamış gibi. Kapıyı ardına kadar açtı. "Selam... Uyukluyordum, geç duydum kapıyı. Girsene."

"Selam," dedim sadece.

Kapıdan girip elimdeki torbayla beraber doğrudan mutfağa ilerlemeye başladığımda o da kapıyı kapatıp arkamdan geldi. "O ne?"

Yiyecekleri torbadan çıkarıp tezgâhın üstüne bırakırken, "Evde hiç yemek görmüyordum," dedim, bir yandan da bu yanlış bir cümleyse nasıl telafi edeceğimi düşündüm. "Yolumun üzerinden bir şeyler aldım."

Yanıma kadar gelip torbadan çıkardığım paketlenmiş yemeklere baktı ve sonra bana dönüp kuru kuru gülümsedi. Ondan bir gülümseme almayı beklemediğim için tepkisiz kaldım. "Eyvallah, niye zahmet ettin? Biz abimle ara ara yapıyorduk yemeğimizi."

"Zahmet değildi. Ellerimle yapmadım sonuçta."

"Düşünüp almışsın," derken hafifçe omzumu sıktı. Göz ucuyla bakınca abisine benzeyen gözlerinin benimle yakınlık kurduğunu gördüm. Saçları dağılmıştı, üzerinde siyah yıpranmış tişörtüyle gri eşofmanı vardı. "Benden başka birisinin abimi düşünmesine sevindim."

Alt dudağımı ısırarak bir şey demeden parmak uçlarımda yükseldim, yukarıdaki dolaplardan bir düz tabak alırken, "O nerede?" Diye sordum. Boğazım kuruyunca öksürdüm.

"İştedir, sabahtan beri yok." Ellerini eşofmanının ceplerine koyarak hazırladığım tabağa göz attı. "O kim için?"

"Senin," dedim sadece. "İş demişken, abin pek bahsetmiyor... Her zaman çok mudur işi?"

Esneyip tezgâha yaslandı, benden uzun olduğu için yanımda bayağı yer kaplıyordu. "Evet, çok fazla çalışır. Yaptığı iş ciddi, abim de bunun farkında. Her zaman başkaları için çalışır, son bir yıldır bu milletvekili için çalışıyor. Adam daha göz önünde ve muhalif olduğu için çok fazla koruması var aslında ama abim en yakın özel koruması, genelde diğer korumaları da abim koordine eder..." canı biraz sıkkın göründü, başını önüne eğip iç çekti. "Kendine vakit ayırmıyor, dinlenmiyor, o yüzden... O yüzden gönül işlerine vakit ayırdığına şaşkınım. Siz nasıl tanıştınız?"

"Kimseye anlatamayacağım türden bir tanışma hikâyemiz var." Göz kırpıp tabağını önüne ittikten sonra mutfaktan çıkıp salona doğru geçtim, içeriye göz atıp koridora geri döndüm. Deren'i, eve dönmesi için aramalı mıydım? O telefonu aldığında yanında olmayı istiyordum.

Ne hissedeceğini gözlerinden okumak isterdim.

"Abimi mi bekleyeceksin? Geleceğinden haberi var mıydı?"

Utku'nun mutfaktan sorduğu sorulara bir yanıt vermeden beklemek için salona giriyordum ki kapı tıklatıldı. Hemen kapıya çevirdim yönümü ve açmak üzereyken göğsüme doğru bir sancının indiğini hissettim. Kapıyı açtığımda Deren'in yerine şu komşu kızını görünce o sancı hafifleyip kayboldu. Ece, yine elinde bir tabakla bana

bakakaldığında, stresle nefes alıp, "Bu kez de mi kurabiye getirdin?" Diye sordum.

"Merhaba," dedi kısık sesiyle. Üzerinde geçenki sefere benzeyen, babasınınmış gibi duran bir gömlekle dizleri yırtık bol kotu vardı. Saçları bu kez tek örtüktü, kâkülleri ve perçemleri yüzünün etrafına dökülmüştü. Sanırım kulaklığını yanından hiç ayırmıyordu, beyaz kulaklığı ensesinde duruyordu. "Yok, kurabiye değil... Ben Deren abi hiçbir şey yemiyordur diye akşam yaptığımız yemekten getirmiştim biraz."

"Yemek var, gerek yoktu," dedim elindeki tabağa göz ucuyla dokunup. Üzerine bir tencere kapağı örtmüştü. "Deren'de evde değil zaten, onu başka zaman görürsün."

"Aaa..." dudağının kenarını ısırıp başını yavaşça salladı. "Deren abiyi göremesem de yemeği alır mısın, buraya kadar getirdim."

Utku'nun bir şeyler duymasını istemediğim için direkt uzanıp elinden tabağı aldım. Ece çekimser şekilde gülümseyip birkaç saniyeliğine omzumun üzerinden eve, birisini arıyormuş gibi baktı ve ben onu yakalayınca yanakları kızardı. Telaşla eşikten geriye çıkıp, "Rahatsız ettim," diyordu ki, arkamdan Utku'nun sesi, "O kim? Abim mi?" Diye sordu ve Ece'nin gözleri bir daha omzumun üzerinden arkaya çevrildi. Beyaz tenini karanlıkta parlatan şey, gözlerinin ışıltısı ve teninin kırmızısı oldu. Yutkunarak gülümsedi.

"Hayır, abin değil," dedim ve Utku yanıma kadar gelirken, Ece'nin hızlı hızlı nefes alıp verdiğini gördüm. Kapının önünde olduğu için rüzgâr saçlarına esti, bu esintide bozulan saçlarını düzeltirken bakışlarını kaçırdı. Utku omzumun üzerinden bakıp Ece'yi görünce kaşlarını çatıp. "Merhaba?" Dedi.

Ece bakışlarını tekrar ona yöneltirken, "Merhaba," diye fısıldadı ve sonra ona karşı hafifçe dudaklarını kıvırdı. Beni unuttuğunu hissettim, vücudunu istemsiz olarak Utku'ya doğru çevirmişti. "Sen... Burada mıydın?"

Utku bana anlamamış gibi bakıp sonra tekrar Ece'ye döndü. "Buradayım, buradayım da... Biz tanışıyor muyuz?"

Ece'nin yüzündeki gülümseyiş normal bir ifadeye döndükten sonra kırılganlaştı ama bu çok kısa sürdü. Omuzlarını düşürürken sessiz şekilde, "Evet," dedi, sonra daha kuru bir gülümseme göründü

yüzünde. "Deren abinin kardeşisin, dört ay önce geldiğinde tanışmıştık... Sen unutmuşsun."

Utku gözlerini kısarak Ece'nin yüzüne uzun uzun baktı. Kendi yüzü biraz rahatsız olmuş gibi görünürken, Ece bakışlarını kaçırıp geriledi. "Abimi de tanıyorsun?" Diye sordu, gözlerini ayırmadan.

Ece hızlı bir baş sallamayla sessiz kalınca, Utku'ya Ece'nin arkasında kalan iki katlı evi gösterdim. "Orada oturuyor. Komşunuz."

Utku eve doğru bir göz atıp tekrar Ece'ye bakarken, Ece benim karşısında durarak anlayacağım yoğunlukla nefesler alarak, "Gitmeliyim," dedi. Bana, sanırım kabalık olmasın diye el salladı. "Deren abi yemeği yer, selam söyleyin."

Utku o an elimdeki tabağa bakıyorken, Ece arkasını dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Bahçe kapısını kapatırken başı önüne eğikti, omuzları fevrice inip kalkıyordu. Kendi evlerinin olduğu tarafa geçerken gözden kayboldu, kapıyı kapatıp Utku'ya göz attığımda ensesini kaşıyarak salona doğru ilerledi. Tabağı mutfağa götürürken salonda ne yaptığına baktım, camdan karşıyı gören evin bahçesine bakmak için güneşliği açmıştı ama beni görünce güneşliği çekip yüzüme doğru baktı. "Sen tanıyor musun onu?"

"Evet tanışmıştık." Elimdeki tabakla mutfağa girdim, kapağı açtığımda tabaktakinin yoğurtlu bir yemek olduğunu gördüm. Neydi... Mantıydı. Ben sevmiyordum ama herkes bayılıyordu.

"Ne getirmiş?" Diyerek Utku arkamdan geldi ve tabaktaki yemeği gördüğünde yutkundu. Midesini tutup dudaklarını yaladı. "Sen yiyecek misin?"

"Hayır."

"Ben yiyeyim o zaman." Tabağı önüne çekip çekmeceden bir kaşık çıkardığında, "Abine de ayır," dedim, Deren'in boğazından bunların geçmeyeceğini bilmeme rağmen.

Dirseğini tezgâha yaslayıp tabağına eğilmeden önce yandan yandan bana baktı. "Gönül işi deyince kızıyorsun ama sen cidden abimi düşünüyorsun ha..."

Bu çocuk başımı ağrıttığı için yanından hiçbir şey demeden ayrılıp salona geçtim. Işığı yakmaya gerek bulmadan koltukta oturmaya başladım. Acaba Deren'in yarası geçmiş miydi? Geçmiş ya da geçmemiş... Deren'in bunu fark edeceğini düşünmüyordum, hatta bir yarası olduğunu bile unutmuş olmalıydı. Çünkü hatırladığın yara daha

derin iz bırakmış olanıdır, Nil'in yokluğunun derinliğine kıyasla aldığı yara hiçbir şeydi.

Gece'nin arayacağı saat yaklaşmaya başladığında telefonumu cebimden çıkarıp Deren'in numarasına baktım. Eve çağıramazdım ama nerede olduğunu belki sorardım. Yaşadığım kararsızlığa sinir olarak elimi saçlarımdan geçirirken bir ses çınladı ve kafam hızlı bir manevrayla yukarıya kalktı. Koridorda yanan ışık gözlerimi alırken, kapı sesi daha netleşti. Deren'in kapıyı açıp eve girdiğini anladım, ayakkabılarıyla koridorda ilerlerken salonun önünden geçmeye başladı. Salonda oturduğumu görmeden bakış açımdan çıkıyordu ki göğsüme giren sancıyla hatırladım konuşmayı. "Deren," diye seslendim fısıltıyla.

Kulağındaki sesimle duraksayıp başını çevirince göz göze geldik. Artık acı anlamına gelen gözleri, aramızdaki o sonsuz uçurumu hatırlattı. Bu tarafa dönüp üzerinde yalnız bir tişört ve pantolonla salon kapısına kadar yürüdü. Koltuktan kalkıp ben de ona ilerlemeye başladığımda, "Burada n'apıyorsun?" Diye sordu, sesi kısıktı ama kısık sesle konuşmuyordu. Kısılmıştı. Kendisi de bunu fark etmiş gibi bir kez kez öksürdü. "Seni ben mi aradım yoksa? Hatırlamıyorum."

"Sen aramadın, ben geldim." Aramızdaki yarım metre mesafedeyken göğsüne doğru bakıp bir yabancının mı yoksa düşmanın mı karşısında olduğumu düşündüm. "Sana ve kardeşine yiyecek bir şeyler getirdim."

Cevabım saniyeler süren bir sessizlik oluşturdu. Sonra Deren bir adım daha yaklaştı. Dürüstlüğün getireceği yıkımdansa yalanın sadeliğini tercih etmiştim. Fakat dürüst görünüyor olmalıydım ki, "Zahmet etmişsin," dedi Deren, az önce herkesle konuşuyor gibiydi ses tonu. Şimdi benimle konuşuyordu. "Neden yaptın bunu?"

Kardeşinin sandığı ve onun söylediği şeye sığınıp, "Gönül işin değil miyim?" Dedim. "Getiririm."

"Yaa," dedi, geçiştirdiğimi adı kadar bilerek. Ben onun nasıl göğsüne gözlerimi ayırmadan bakıyorsam o da benim çehreme bakıyordu. "Senin başka gönül işin falan yok mu?"

Bu sorunun ne anlama geldiğini anladım ama kendisi bu anlamda mı sormuştu, bilmiyordum. "Yok."

Saçımı, birazdan yaşanacakların stresiyle asabiyetle kulağımın arkasını koyarken gözlerimi yukarıya kaldırıp yakından baktım

gözlerine. Yüzünün dağınıklığı gözlerindeki düzensizlikle uyumluydu. Saçları ve sakalları her gün biraz daha uzuyordu, göz altları çoktan çökmüştü. Tişörtünün yakasındaki yırtık dikkatimi çektiğinde belki bir kavganın içine karıştmıştır diye düşündüm. Abilerim birileriyle dövüştükten sonra mutlaka gömlekleri yırtık eve dönerlerdi. "Ne yaptın bana?" Diye sorduğunda, boğazındaki kırmızılığa bakarak, "Yapmadım, aldım," dedim.

Sorusunu, "Ne aldın?" Diyerek düzeltti.

"Birkaç şey işte."

"Boğazımdan hiçbir şeyin geçmediğini sen de biliyorsun Karmen," dedi. İsmimi kullandı.

Derinimdeki sancı derime dokunacak kadar yüzeye çıktığında, "Biliyorum," diye fısıldadım. "O adamdan haber yok değil mi?" Yanlış şekilde sorduğumu fark edince düzelttim. "Nil'den haber yok?"

Hayatını yıkıma uğratan şey yeniden ortaya çıktığında yenilenen öfkesi gözlerine yansıdı. Gözbebekleri ateş gibi oldu. Kendi kendine başını sallayıp, "Nil'den haber yok," dedi. Kızının adını ilk seferde pürüzsüzce söyleyebildiğini hiç duymamıştım. "Ama o adamdan var."

Nefesim kesildi. "Var mı? O... Benim Nil'i kaçırdığını gördüğüm organ kaçakçısı adamdan mı?"

Kinlenmiş şekilde, "Evet," diye onayladı.

Çok heyecanlandığım için hızlanan nefesimi kontrol etmeye çalıştım. "Ne haberi aldınız? Emniyetten mi öğrendin?"

"Evet, emniyetten haber verdiler." Gözlerini tavana doğru kaydırınca boğazı daha çok göründü, tenindeki kırmızlık da. Birisi boğazını mı sıkmıştı acaba? Gözlerini temizleyebilince kafasını tekrar önüne çevirdi. "Adamın bir kez daha buna benzer vukuatı olmuş. Sadece çetesi değil, kendisi de bu suçları işliyormuş, çok nadiren olsa da... Zamanında kaçırdığı o çocuk bulunmuş."

"Demek bulunmuş," diye tekrarladım. Karina neden bulunamadı? Neden geç kalındı. "Nasıl bulunmuş? Nil'i de öyle bulabiliriz. Kızın için... Umut var."

"Evet, bu bana da umut olduğunu gösterdi..." sanki bu umuda tutunuyormuş gibi çok derin bir soluk aldı. "Üstelik adamla ilgili bir haber daha var."

Ona biraz daha yaklaşıp merakla fısıldadım. "Neymiş?"

"İki gün önce kamera görüntüsüne yakalanmış." O kamera görüntülerinin gözlerinin önüne geldiğine emindim, tiksinerek yüzünü buruşturuyordu. "İzbe bir sokakta, çocukların dilendirildiği yerde kameraya yansımış. Son görünüşü o, polislerle birlikte bugün o sokaktaydım ama kayda değer iz yakalayamadılar. Fakat... güzel bir şey oldu. Baskında iki çocuğu buldular." Acı acı gülümsedi. "Nil sayesinde iki çocuk kurtulmuş oldu."

Küçük sevinçler büyük acılarına lütuf olmuştu, teselliyi de o iki çocuğun kurtulmasında bulmuştu. Karina'nın da o çocuklar gibi kurtulması için çok geçti, oysa çok isterdim kurturulan çocuğun annesi gibi hissetmeyi. Kadın, dünyada hiç olmadığı ve olmayacağı kadar mutlu olmuştur. Boğazım ve gözlerim aynı anda dolunca nefes alamadım, öksürük krizine girerek boğazımı tutmaya başladığımda, "Karmen?" Dedi Deren, dikkatini bana vermiş şekilde. "N'oldu?"

Dolu gözlerimi yerde tutarak nefes almaya çalışıp öksürüklerimin önüne geçerken, "Gel," diyerek kolumu tuttu Deren ve beni koridora doğru çekerek çıkarttı. Mutfağa girerken öksürüğüm azaldı, nefesim düzeldi ama Deren yine de dolaptan bir bardak alıp cam sürahide duran suyu doldurdu. Gözlerimin yaşları yüzünden sisli görünen etrafı, onun gözleri netleştirdi ve suyu elime bırakırken kaşları derinden çatıldı. "Yavaşça bir yudum al."

"Hemşireyim ben," dedim, gözümün kenarından akan yaşı silip. Bardağı ağzıma kadar kaldırıp sadece bir yudum aldım. Boğazım düğüm düğüm olduğu için de bardağı hemen indirip yutkundum. "Biliyorum kendime nasıl müdahale edeceğimi."

Bardağı elimden alırken soğuk parmakları parmak uçlarıma doğru değdi. İkimizin de elleri buz gibiydi, kalplerimizin yansımaları gibi. O da benim ellerimin soğukluğuna takılmış gibi birkaç saniye parmaklarıma doğru bakıp bir daha uzandı, parmaklarını bu kez isteyerek parmaklarıma değdirip bir iki saniye tuttuktan sonra geriye çekti. "Ellerin... Neden hep çok soğuk?"

Buna cevap veremeyecektim. Ellerimi indirip kendime doğru saklarken, "Ben iyiyim," dedim.

Suratıma doğru dik dik bakıp, "Birden bire ağladın," dedi.

"Boğazımı şey tuttu... Gıcık. Evet, gıcık tuttu." Kendimi yeterince açıkalamış gibi kafamı sallayıp işaret parmağımla tezgâhı gösterdim, ilgiyi üzerimden çektim. "Getirdiğim yemekler."

Yüzüme, şüphenin yansıdığı bakışlarıyla baktığında, kızım öldü, cümlesi dudaklarımın ucuna kadar geldi ama onu çekip aldım, kalbime tekrardan gömdüm. Öksürdüğümde gözümden düşen yaşı dudağımın kenarından sildim ve elimi indirirken gözüme bir kırmızılık çarptı. Kırmızı ruju sürdüğümü hatırlayıp elimi bir daha dudağıma götürdüm ve dudağımın etrafını silerken, Deren'e baktım ve o da hareketsiz geçen on, on beş saniye parmaklarıma bulaşan kırmızılığa bakıp sonra bakışlarını ayırdı. Tezgâha doğru dönerken genzini telaşlıca temizledi.

"Bu... Mantı mı?"

Deren, yarısını kardeşinin yediği tabağa bakarken, "Onu komşunuz getirdi," dedim. "Ece."

"Hadi ya..." paketteki diğer yiyeceklere de bakıp tekrardan sol omzunun üzerinden bana döndü, gözlerimin içine yorgunca baktı. "Hadi Ece beni sever, abisi yerine koyar ama... Sahiden sen, neden bana yemek getirdin Karmen?"

"Gönül işinim ya," dedim bir daha ama belki de sesim ona gitmeden bir melodi aramıza girdi. Kalbim, o aramanın nereden geldiğini bildiği için çarpmaya başladı. Deren'de, kızıyla ilgili bir haber olduğunun düşüncesiyle gözlerini benden çekti ve pantolon cebindeki telefonuna uzandı. Aramayı heyecanla açıp telefonu kulağına yasladığında, nedenini yalnızca kendimin bildiği sebepten ona yaklaştım. Deren'in yüzüne, bir umut bekleyen gözlerini izlerken, karşı tarafa, "Alo," dedi.

Karşı taraftan Nil'in, "Baba," diye bağrışını duydum ve sanki kendi kızımın sesini duymuşum gibi yüreğim yerinden çıktı. Deren'in kopkoyu gözleri kızının sesini duyduğu an dondu ve dudakları bir karış açık kaldı, nefes almayı kesti. Ruhunun hafiflediğini kendi kalbimde hissettim ve Deren kaşlarını çatıp alnına dokunurken Nil bir daha, "Babacığım!" Dedi coşkuyla. "Babacığım, sesimi duyuyor musun?"

Deren, titreyerek tezgâha doğru yaslanırken donup kalan gözlerinde fırtınalar kopmaya başladı ve çok derin bir nefes alıp, "Nil, tırtılım," diye fısıldadı. Sesindeki o korkak mutluluğu hissederek dudağımın kenarını kıvırırken, günahlarımın ve kaybın darladığı ruhumda ilk kez masumiyeti hissettim. Deren'in kalbi gözlerimin önünde çarptı ve ikinci kez, nefes nefese, "Nil!" Dedi. "Nil, kızım, sevgilim..."

Nil'in gülme sesini duyunca, Deren'in gözbebekleri irileşti ve kızı yeniden, "Baba, babam," dedikten sonra, Deren karşılık veremeden

arama kapandı. Arama, istediğim sürede bittiği için yaşadığım rahatlık ve Deren'in duygularındaki karmaşanın kaosu aklımı bulandırdı. Telefona bir daha, belki de kapandığını fark etmeden, "Tırtılım," dedi. "Nil... Sen... Sen nasılsın? Babacığım, beni duyuyor musun?"

Onunla göz göze gelmek için başımı yana eğdim ve koluna dokunup, "Deren," diye fısıldadım. Kolu... şimdi sıcaktı, belki de kalbi yeniden atmaya başlayıp hayata döndüğü için. "Telefon kapandı."

Gözlerime bakıp beni duymasına rağmen, "Nil," diye fısıldadı bir daha ve sonra ses gelmeyince telefonu indirdi, ekranına baktı. Omuzları, salladığı yumruklar kadar hiddetle yükselip alçalırken, başını kaldırıp gözlerime, ruhumu gördüğünü bilmeden baktı. Kolu sıcaktı, benimse elim hâlâ buz gibiydi. Çünkü hayata dönen oydu, benim hayatım asla geri dönmeyecekti. "Duydun değil mi? Arayan Nil'di, kızımdı... Ben az önce onunla konuştum."

Canım çok yanarken, "Nil'di," dedim.

"Onun sesiydi, kızımdı." Sonrasında üstüme geldi, bir anda beni kuvvetle kendine çekip şaşkınlıkla sarıldı. Kendimi nefes aldıktan sonraki an onun göğsünde buldum ve ellerim, onun göğüs kafesiyle kendi bedenim arasında ezilirken, kırmızı rujlu dudaklarım tişörtünün üzerine sertçe değdi. Deren kolunu belime sarıp beni kendisine biraz daha çektiğinde ayaklarım yerden kalktı, parmakuçlarım yere değmeye başladı. Kalbim hâlâ buzken, ölümüm kadar sancılı olan bir ağrıyı göğüs kafesimde hissettim. Deren başını omzuma doğru yaslayıp sesli gülmeye başladı. "Tırtılım hayatta, yaşıyor, duydun mu Karmen? Nil hayatta..."

Nil hayatta, Karina değil.

Senin kalbin şimdi sıcak, benimki hâlâ buz gibi.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Son satırları çok duygu karmaşası içinde yazdım. Bir yandan Karmen için kahrolup diğer yandan Deren'in yaşadığı sevinci anlamak...

CUMA akşamı görüşünceye kadar canımın içleri, hoşça kalın.

Ayrılmadan önce de bölümü bir emoji ile anlatın.

Instagram: sirenkitaphesabı
emineasr

❤️

8. “Bir Kurşun Mesafesi.”

Aşkın Nur Yengi, Yalancı Bahar.

Selam canımın içleri'🖤

Burada mısınız?

Bölümü okurken OY ile YORUMLARINIZI eksik etmezseniz çok sevinirim.

Bu fotoğraf bana Ece'yi yazmam için ilham veren fotoğraftır.

8. “BİR KURŞUN MESAFESİ.”

Ağlamayı kesene kadar parlayacaksın. Çünkü artık tek ışıltın, gözyaşlarının parıltısı.

Deren'in bana sarılması, kızıyla konuşmasından daha uzun sürdü. Kulağında hâlâ kızının sesinin çınladığına emindim, benim bile kulağımda Nil'in sesi uğulduyordu. Donmuş gözyaşlarım, tek ışıltım olarak parlıyordu. Kalp atışları, şaşkın sarılmasının arkasından gürlüyordu. Elleri sırtımı sertçe tutuyordu, ancak bir şeyler kaybetmiş birisinin anlayabileceği kadar sıkı ve sertçe... Kızımdan böyle bir arama almış olsaydım duvarların arasından çıkan bir canavara bile sarılırdım. Bu yüzden bana sarılan vücudunu itmedim.

Ama saniyelerden sonra o da bana sarıldığını fark edebildi, bunu kolları hafifleyince ve elleri, artık kaybetme korkusu kalmamış gibi gevşeyince anladım. Birbiri üstünde duran kollarım, o benden uzaklaşmaya başlayınca aşağıya doğru düştüler. Deminden beri göğsüne bakıyordum, o benden uzaklaştığında da farklı şey yapmadım. Beni tamamen bırakıp geriledi ve genzini sert şekilde temizleyip, "Amma garip davranıyorum," dedi, sesi az önceki gibi heyecanlıydı. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Ben... Şaşkınlıkla sarıldım."

"Biliyorum, kim olsa sarılırdın zaten."

Buna bir şey demeden başını eğdi, elindeki telefona bir daha bakıp parmaklarını ekranda gezdirdi. Onu son arayan numarayı aramaya çalıştı ama hat gizliydi, bunu zaten aramayı açmadan önce de fark etmişti. Konuşma süresine bakıp, "On saniye," diye fısıldadı kendi kendisine. "Günler sonra ilk kez Nil'in sesini, baba deyişini duydum.

Kızım yaşıyor Karmen, gelen o kâğıtta yazıldığı gibi değil, Nil hayatta..."

Başını kaldırıp bana baktı. Sanki bunu başkasından duymaya da ihtiyacı vardı. "Kızın hayatta, yaşıyor," dedim istediği gibi. Kızım hayatta, yaşıyor diyebilmeyi de çok isterdim.

Ama öldü, onunla biz öldük.

Gözleri bana bakarken farklılaştı ve ardından tekrar telefonuna dönerek, "Emniyete gidip bunu bildirmem iyi olur," dedi. "Numarayı bulup adresi izleyebilirler belki."

Yaşadığı sevinci kıskanırken, "Evet, gitmelisin," dedim.

Bana bir daha göz attığında onu kıskandığımı anlayacağını sanıp bakışlarımı başka yöne çevirdim ve o saniye, mutfak kapısında dikilen Utku'yu gördüm. Bir şeylere tanık olduğu yüz ifadesinde okunuyordu. Deren'e bakıp çenemle arkasını işaret ettiğimde, arkasına dönüp bakmadan anladı ve yutkunup dudakları arasından sert soluk verdikten sonra arkasını döndü. Utku, abisi ona bakınca tek kaşını kaldırıp endişelenmiş gözlerle, "Bu konuşulanlar ne?" Dedi. "Nil'e n'oldu?"

Deren birkaç adım öne çıkıp kardeşine yaklaşınca onun arkasından ilerledim. Utku'ya kıyasla sakinliğini korumaya çalışıp düşük bir ses tonuyla, "Nil iyi," dedi ve devamında bir şey söyleyemeden Utku bağırıp çağırmaya başladı. "Neresi iyi be! Dalga mı geçiyorsun benimle! Günler sonra kızımla konuştum dedin, kulaklarımla duydum abi! Ne demek bu, Nil'e n'oldu? Nil nerede, neden günler sonra konuşuyorsun abi! Ne anlama geliyor bu duyduklarım?"

Deren'in, bunu kardeşine söylememe sebepleri şimdi daha anlaşılırdı. Abisini doğru dürüst dinlemeden ellerini savurmaya, Deren'in üzerine yürümeye başlamıştı. Kalbimde aynı kaşıntı, rahatsız his oluştuğu sırada Deren'de Utku'ya iyice yaklaşıp ellerini onun omuzlarına koydu. "Utku, abiciğim bak, az önce duymuşsun... Nil iyi, biraz önce konuştum işte onunla. Sadece... Sadece nerede olduğunu bilmiyorum ama yemin ederim iyi olduğunu biliyorum."

"Ne saçmalıyorsun!" Utku çıldırıp abisinin kollarını omuzlarından öyle bir itti ki, yanında durduğum için Deren'in eli suratıma çarptı. İrkilip elimi yüzüme götürdüğümde, Deren'de elinin yüzüme değdiğini anlayıp omzunun üzerinden bana baktı ama Utku aynı şekilde bağırınca kardeşine dönüp, onun etrafa savurduğu kolunu sertçe tuttu.

"Nil'in nerede olduğunu nasıl bilmezsin lan! Kızından bahsediyorsun, bir de nerede olduğunu bilmiyorum diyorsun! N'oldu da bilmiyorsun abi, Nalan'mı alıp götürdü yoksa?"

"Keşke öyle olsaydı," dedi Deren, Utku'nun gözlerine bakamadan başını öne eğerken. Burun kemerini sıktı. "Ama Nalan'la da beraber değil, o da nerede olduğunu bilmiyor... Nil kayıp, Utku."

"Kayıp?" Diye tekrar etti Utku, neredeyse fısıldayarak. Gözlerini kırpıştırıp abisinin elini bir daha ittikten sonra gerilemeye başladı. "Nil kayıp? Bildiğin kayıp yani, öyle mi? Kimse nerede olduğunu bilmiyor?"

"Emniyet, polisler onu arıyor..."

"Onu mu? O senin kızın abi! Nil senin kızın! Nasıl kaybedersiniz onu, kim kaybetti?" Utku'nun gözleri bu kez korku doluydu, dudakları, çenesi titriyordu. Gözbebekleri alev alevken dolmuştu. "Nerede kayboldu, kim yaptı?"

Deren gözlerini yumup açtıktan sonra hızlıca, "Derya kaybetmiş, onu götürdüğü parkta," dedi.

Utku'nun gözlerindeki alevleri bu cümle serbest bıraktı ve soğuk soğuk gözyaşları da aleve dönüştü. Nefes alışverişi daha da hızlanırken, "Orospu çocuğu," diye fısıldadı dişleri arasından ve sendeleyerek arkasını dönüp, süratle kapıya yürümeye başladı. "Öldüreceğim onu!"

Deren mutfaktan çıktığı gibi onun arkasından gidip kolundan tuttu ve kafasını şiddetle iki yana sallayarak, "Sakın bir delilik yapma," dedi, her kelimenin üzerine basarak. "Sakın Utku, sakın başını belaya sokacak bir şey yapma!"

"Ne belası abi, başıma ne gelirse gelsin, umurumda değil! Yeğenimi, bizim tek şeyimizi, her şeyimizi kaybetmiş abi!" Utku bağırmaya devam ettikçe kulaklarımdaki uğultular çoğaldı, birisine daha sorumlu hissetmeye başlamanın düşüncesi boğuyordu. "Nil... Nil seninle benim tek varlığımız abi, tek yakınımız. Her şeyimiz o ve onu almış bizden... Sen nasıl yok sayabilirsin bunu?"

"Yok saymıyorum!" Diye boğazını acıtacak kadar bağırdı Deren, onun gözlerinin içine içine bakarak. Kızının sesinden kaynaklanan sakinliği, mutluluğu bir ağrıyla son buldu. "Önceliğimi Nil'e veriyorum! Her zaman olduğu gibi, her zaman yaptığım gibi! İkimizin de önceliğinin o olduğu gibi!"

"Madem önceliğin o, nasıl kızını koruyamadın! Nasıl babasın sen!"

Utku kolunu çektiği gibi gerilerken, Deren'in omuzları aşağıya doğru düştü. Ona arkadan bakarken bile ürperdiğini, canının yandığını hissettim. Yumruğunun birisini yanında sıkarken, Utku'ya doğru bir adım atarak, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi, tavizsizce.

"Nil'i bulacaksın!" Diye bağırıp bu kez abisinin üstüne yürüdü Utku, ona parmağını sallamaya başladı. Ateşler içindeki gözleri, tekrardan dolmaya başlayan gözyaşlarıyla serinledi. "Yeğenimi bulacaksın abi, eğer onu bulamazsan... Ona bir şey olursa o adamı öldürürüm, seni de asla affetmem!"

"Nil'e zerre kadar bir şey olmayacak. Her neredeyse onu bulacağım, her nasılsa... bulup iyi edeceğim. Tamam, eğer yapamazsam yüzüme bile bakmazsın..." kardeşine yaklaşıp yüzünü başını elleri arasına aldı, gözlerini gözlerinden bir saniye bile ayırmadan fısıldadı. "Senden tek istediğim sakin kalman, işlerimi zorlaştırmaman... Tüm kinimizi, öfkemizi daha sonra çıkarırız, şimdi değil. Önce Nil, her zaman olduğu gibi."

"Onu nasıl koruyamadık abi, nasıl?" Sesi titriyordu.

"Onu bulup koruyacağım, bir daha kimse incitmeyecek." Deren kardeşinin başını göğsüne yaslayarak saçlarını karıştırırken kulağına doğru alçaldı. "Yemin ediyorum bu evde tekrardan onun sesini, gülüşünü duyacaksın."

Deren, elini Utku'nun sırtında aşağı yukarı dolaştırırken kulağına alçak sesle bir şey daha söyledi. Ellerimi yanımda öylece tutarken gözlerimi başka yere çevirdim, benim yüzümden çektikleri acıyı izlemedim. Ancak sonra birbirlerinden ayrıldıklarında Deren'in bana döndüğünü hissettim, bakışlarımız birleşince bu his olmaktan çıkıp kafamda soru işaretleri bırakan bir gerçeğe dönüştü. Gözlerine bakıyorum, kızını kaçırdığım adamın... Bana bir adım yaklaşıp, "Yüzün acıdı mı?" Diye sorunca dalgınlıkla göz kırpıştırıp yanağıma elimi götürdüm. "Yok," dedim sonra da, boğuk sesimle.

İnanmamış gibi bakarken kaşlarını derinden çattı. Yüzünü buruşturup, "Biraz kızarmış?" Dedi.

"Yok," dedim başımı eğip gözlerimizi birbirinden ayırırken. Boğazımdaki düğümü yutkunarak itmeye çalıştım, bu kez göğsüme inip göğüs kafesimi sıkıştırdı.

"Nil şimdi seni nasıl aradı abi? Ne dedi sana?" Utku endişeyle sorularını dizince Deren ondan tarafa bakıp kapıya ilerlemeye başladı.

"Bir şey söylesene?"

"Sadece baba, dedi. Zaten başka ne diyebilir ki Utku, çocuğun bana nerede olduğunu söyleyecek hali yok..." sokak kapısını açtığında, Utku'da abisinin yanına ilerleyip açtığı kapıdan dışarıya çıktı. "Telefon hemen kapandı ama... seni iyiydi, hatta güldü bana. Kiminle olduğunu, neler yaptığını sormaya zamanım olmadı."

İkisi de sokak kapısından çıktığında kaşlarımı çatıp ben de ilerlemeye başladım ve portmantonun yanından geçerken, askıdaki ceketlere uzandım. Deren cebinden arabasının anahtarını çıkarırken, Utku'da eşikte ayakkabılarını giyiyordu. Elimdeki ceketlerle kapıdan çıkarken, "Orospu çocuğu Derya nasıl kaybetmiş peki?" Dedi Utku, abisine.

Kapının üzerindeki anahtarı alıp kapıyı kapattıktan sonra Deren'in yanına yürüdüm ve o arabasına ilerlerken, elimdeki ceketleri ona uzattım. Bahçe kapısından çıkarken elime tutuşturduğum ceketlere bir bakıp sonra gözlerime çevirdi bakışlarını. "Bu ne?"

"Kör müsün? Kardeşinle senin ceketleriniz. Zaten sürekli tişörtünle çıkıyorsun evden bir anda..." ellerimi geriye çekip önüme baktım ve Utku arkamızdan gelirken arabaya yürüdüm. "Arabayı kullanabilecek misin?"

Deren benimle yürümeye devam ederken, ceketim birini kardeşine fırlattı. "Herhalde kullanabilirim. Günler sonra ilk kez kendime geldim."

"Göreceğiz," diyerek Deren'in arabasına yaklaştım, o muhtemelen yine kendisiyle gelecek olmama anlam veremezken şoför koltuğunun yanındaki kapıyı açıp koltuğa yerleştim. Her şeyden haberdar olmak için emniyete onunla gitmem daha iyi olurdu, ne kadar çok şey bilirsem organ kaçakçılarına o kadar yaklaşırdım. Deren şoför koltuğuna yerleşirken, Utku arka kapıya açıp koltuğa oturdu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve araba hareket ederken, dikiz aynasından Utku'nun bakışlarıyla karşılaştım. Ters ters deri ceketini koltuğun yanına attı. "Ne zamandır ön koltuğa oturuyorsun?"

Sinirinin bir kısmını da benden çıkardığını anladığım için üzerine pek gitmedim. Arabayı caddeye doğru hızla süren Deren'e yandan bir bakış atıp, "Kıskanç bir kardeşin var," dedim.

Deren ikimize de gözlerini devirip cebinden telefonunu çıkarırken, "Beni abime şikâyet ettiğin şeye bak," dedi Utku, agresif bir sesle.

"Bana bu konuda laf edecek son kişi o. Kendisi benden katbekat kıskanç."

Deren telefonu kulağına yaslayıp gözlerini dikiz aynasından kardeşine çevirdi ve sesini stabil tutarak, "Sakinleş artık," dedi, uyarır bir ses tonuyla. "Sinirini Karmen'e yöneltme."

Açtığı telefon karşılık bulunca dikkatini aramasına verdi ve Utku'da benimle bağlantısını kesip tedirginlikle ellerini ovalamaya başlayınca, göz ucuyla Deren'i izledim. Şakağını ovalayarak karşı tarafa, "Emniyete gel," dediğinde, aradığının Nalan olduğunu düşündüm. "Hayır, kötü bir şey olmadı. Güzel bir şey oldu."

Dışarının karanlığına bakmaya başladım ve Deren telefondaki konuşmasına, "Yemin ederim yalan söylemiyorum, iyi bir şey oldu," diyerek devam etti. "On beş dakikaya orada olacağım, anlatırım."

Konuşmayı dinlemeyi kesip telefonu cebimden çıkardım, sessizde olduğu için bir arama olup olmadığına baktım. Gece'yi, çok kötü bir şey olmadıkça beni aramaması konusunda uyarmıştım. Nille ilgileniyor olmalıydı, küçük bebeğimin babasının sesiyle ne kadar mutlu olduğunu düşündüm. O sırada yanında olmak isterdim ama babasının yanında olmuştum.

Emniyete geldiğimizde kimse konuşmuyordu. Utku'nun öfkesi geçmiş değildi ama artık kelimelere yansımıyordu. Asansördeyken elinde ceketini tutuyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu. Müdürün odasının olduğu kata geldiğimizde asansör durdu, dışarıya çıkarken Deren'in ona verdiğim ceketini giymeye başladığını gördüm. Alt dudağımı ısırarak gerilen kollarını, dik omuzlarını izlerken göz göze geldik ve bana, ne diyerek baktığında bir şey demeyip başımı çevirdim.

Üşüdüğünü umursamadığına emindim ama yine de ceketini giymişti.

Müdürün odasına giderken, müdürün de koridorun diğer ucundan bir polisle beraber buraya yürüdüğünü gördük. Birkaç adım geride kaldım ve Derenle müdür el sıkışıp konuşmaya başlarken, Utku'nun nasıl olduğuna göz attım. Deren'in hemen yanında, dikkatle konuşmaları dinliyordu. Hastalanmış görünüyordu, bakışlarında hâlâ sinirli duygular vardı. Deren müdüre telefonunu uzatıp, "Arama da burada," deyince, müdür derhal telefonu yanındaki polis memuruna uzatıp başını salladı. "Gizli numara, muhtemelen tek kullanımlık bir telefondur ama peşine düşelim. GSM operatörlerinden numarayı öğrenmeye çalışırız, nereden ne zaman alındığına bakarız."

Her riski göze alarak bunu yapmıştım, Gece'de hattı alırken daha önce yaptığı gibi kılık değiştirmişti. Bulunma ihtimali azdı ama her zaman için, her adımda yakalanma ihtimalimiz vardı. Düşüncelerimde boğulurken, müdür Deren'e, "Size kim nasıl ulaşmış olabilir?" Diye sordu.

Deren, teferruatlardan nefret ediyordu. Hepsi vakit kaybı gibi geliyordu. Bu yüzden sorulara hızlıca cevap veriyordu. "O gün Nil'in üzerindeki montta cep numaram vardı, her ihtimale karşı üzerinde numaramı taşısın istedim... Belki de birisi o şekilde bana ulaşmış olabilir."

Utku araya girip, "İyi niyetli birisi olmadığı belli," dediğinde ona dik dik baktım. İyi niyetli değilmişim... Bak sen. "Nil'in bulunmasını istiyor olsa direkt abimle konuşup yerini bildirirdi, abim telefonda sadece Nil'in sesini duydu."

Müdür ve yanındaki polis, ilk kez gördükleri Utku'ya bakınca, ben de çok bilmişten çektim gözlerimi. Deren'in beklenti içindeki yüzünü izleyip sinirlerimin yatışmasını beklerken, "İş daha da karıştı," dedi müdür. "Fakat geçen gece evine gelen kâğıdın asparagas olduğu kesinleşti, birisi senin bu durumundan faydalanmak istemiş." Tebessüm ederek Deren'in omzunu sıktı. "Kızın hayatta, söylediğine göre epey de iyiymiş. Harika bir haber, harika! Edip'in haberi var mı bundan, arayıp hemen ona da söyleyelim?"

Hemen sonra Utku, hiç de hoşlanmadığı belli olan bir sesle, "İti an, çomağı hazırla," dedi.

Edip Akşın'ın, kızıyla beraber yürüdüklerini gördüm. Edip Akşın'ın heybetli görünümünün yanında Nalan çok zarif duruyordu. Üzerinde beyaz peluşu vardı, saçları ve yüzü onu gördüğüm ilk günki gibi sadeydi. Buraya yaklaştıklarında emniyet müdürü de onlara döndü ve her ikisiyle de el sıkışırken, Nalan'ın gözlerinin önceliği Deren oldu. Neler duyacağının heyecanıyla ona bakıp ardından Utku'ya, "Merhaba," dedi, yumuşak bir sesle. "Dönmüşsün... Seni bayağıdır görmüyordum Utku."

Utku, Nil'in kaybolduğunu öğrendiği dakikadan beri öfkeli olduğu için Nalan'a yönelecek oldu ama Deren elini onun karnının hizasına koyup kardeşinin gözlerine baktı. Dudakları düz bir çizgi halindeydi, hiç konuşmadan kardeşini uyarınca Utku geri adım atıp, "Ben seni zaten görmek istemiyordum," dedi, kin dolu sesiyle.

Nalan'in gözleri bir başka doldu ve önüne dönmeden önce benimle göz göze geldi. Deren'in sol omzunun arkasında kalıyordum, ondan da Deren'den de kısa olmama rağmen bana bakarken omuzlarını dikleştirip başıyla hafifçe selam verdi. Kaşları çatılmıştı, neden ikinci kez de burada olduğumu anlamıyordu. Babasının arkasından dolanıp Deren'e kadar yaklaştı. Deren hâlâ Utku'yu uyarırken, karşısına kadar gelen Nalan'a göz ucuyla baktı. "İyi haber ne?" Diye sordu, heyecanla.

O sırada Edip Akşınla beraber konuşan müdür Nalan'a döndü ve onun heyecanına gülümseyerek, "Hem de çok iyi haber," dedi.

Nalan hevesle gülümseyip, "Ne?" Dedi.

Deren, Edip Akşın'la hiç muhattaba girmeden, "Nil aradı," dedi Nalan'a ve Nalan'ın gözlerine yansıyan o ışıltıya, kendimin ancak ağlayarak sahip olacağını düşündüm. "Sesini duydum, birkaç kez baba, dedi. Hayatta, sağlıklı, hatta... sesimi duyduğunda bana güldü."

Edip Akşın'ın neşeli gülüşünü, Nalan'ın şaşkın bağırtısı takip etti. Çantasını elinden düşürüp ellerini açılan ağzına kapattı ve gülmeye başlarken, "Yaşıyor," diye fısıldadı. "Nil hayatta, o kâğıtta yazıldığı gibi değil... Deren, kızımız sahiden iyi!"

Utku araya girip, "İkidir ne notundan bahsediyorsunuz?" Diye sordu.

Onun koluna dokunup, "Ben sana anlatırım," dediğimde, Nalan'ın neşeli bir çığlık daha atıp Deren'in boynuna atladığını gördüm. O kadar coşkuyla, neşeyle sarıldı ki, Deren bir adım geriye sendeledi. Onun arkasından çekilip uzaklaştım ve Deren'in ellerine bakarken, Edip Akşın'ın da müdürle daha coşkulu konuştuğunu duydum. Utku benim yanımda benim gibi kollarını göğsünde bağlayıp abisine sarılan Nalan'a doğru kıskanç gözlerle baktı. Nalan'ın abisine yaklaşmasından hoşlanmadığı o an anlamıştım.

"Daha detaylı şeyleri emniyet müdürü anlatır," dedi Deren, Nalan'dan uzaklaşmak için gerilirken. Nalan'da apaçık sevinciyle beraber ondan geriledi ve yüzünde biraz mahcubiyet oluşurken, başını aşağı yukarı salladı. Yanaklarının kızarmaya başlaması, bugün bu haberden daha fazla iyi şey aldığını gösteriyor gibiydi. Derenle sarılmak onun için bir şeymiş gibi gözlerini kaçırıp babasına doğru döndü, onun kolları arasına girerken, "Kızımı bulmaya artık daha yakınız," dedi, mutlulukla.

Edip Akşın kızının başını okşayıp kendinden emin görünerek konuştu. "Sana demiştim Nalan. Torunumu bulmak için her şeyi seferber edeceğimi demiştim, o çok yakında bulunacak kızım. O zaman günlerdir döktüğün gözyaşlarının hesabını soracağım."

Buradaki herkes beni bulmaktan bahsediyor ama ben zaten buradayım.

Utku'nun öne çıktığını gördüğümde, artık sabredemediğini anladım. Nalan'a doğru, "Her şey o kocan yüzünden," diye bağırınca, Deren bunların olacağını biliyordum, dercesine Utku'ya döndü. "O kaybetmemiş olsaydı, sen her gün hayatını yaşamak için Nil'i ona emanet etmemiş olsaydın şimdi bunların hiçbiri yaşanmıyor olurdu!"

Derenle ben, Utku'nun daha da ileriye gitmemesi için aynı anda onun kolundan tutunca ellerimiz üst üste geldi. İrkilip bakışlarımı indirmek durumunda kaldım ve Deren'de kazayla bir araya gelen ellerimize bakıp kendi elini çektikten sonra Utku'nun önüne geçip onu omuzlarından geriye itti. "Bana zorluk çıkarmayacaktın, işlerimi kolaylaştıracaktın Utku. Güvenip buraya getirdim seni, ahkam kestin de ağzımı açıp cevap vermedim... Kavga çıkarsan nezarethaneye atmayı isteyecekler, sonra bir günüm seni çıkarmakla geçecek!"

İkisine doğru eğilip Utku'ya fısıldadım. "Kendisi deneyimli, o yüzden diyor. Bence dinle abini."

Utku, arkaya gerilerken dişleri arasından bana doğru sinirle sordu. "O ne demek? Abimi içeri mi attılar? Yeğenimi kaybeden onlar, bir de abim mi içeriye girdi?"

Deren kısık gözlerini üzerime çevirmek için bir an bile beklemedi ve bana kafasını, seninle görüşeceğiz, der gibi sallayınca alakam yokmuş gibi önüme döndüm. Nalan, babasının kollarından çıkmış, kırgınlıkla Utku'ya bakıyordu. Bakışlarında hüzün de vardı. Sanki Utku'yu kaybettiğine inanamıyordu, bu yüzden onun her söylediğine önce şaşırıyordu. Onu kaybettiğine göre bir zamanlar ona sahipmiş.

Deren kardeşinin sesini kesmesi için eliyle onun ağzını kapatıp asansörü gösterdi. "Siktir olup aşağı gidiyorsun," dedi, onlardan uzaklaştığımız için ne dediğini yalnız biz üçümüz duyuyorduk. "Eve gittiğimizde her şeyi anlatacağım sana, şimdi kes!"

Utku abisinin omzunun üzerinden hâlâ ileriye, Nalanla Edip Akşın'a parmak sallayıp, ağzının üzerindeki ele rağmen konuşmaya çalıştı. "O Derya'nın gelmişini geçmişini..."

Sesli şekilde öksürerek onun sesini bastırdım ve Deren onu asansörlere kadar itip asansörlerden birisini çağırırken, Utku serbest kalıp az önce nefes alamadığı için öksürmeye başladı. Deren onu gelen asansöre iterken de, "Beni durdurmayacaksın, Derya'nın hayatını kaydıracağım," dedi hâlâ konuşarak.

Abisi onu asansörle gönderirken, "Ben de senin hayatını bir sikeceğim," diye hırladı ve nihayet asansör kapıları kapanınca, öfkeyle inleyip bana doğru döndü. Alnı, yanakları hararetle kıpkırmızı olmuştu. Birbirini takip eden yutkunuşların ardından, "Ona neden söylemediğimi anlıyor musun?" Dedi.

"En büyük abime benziyor. O da bomba gibidir, ne zaman nerede patlayacağını hiç bilemezdik."

Omuzlarını düşürüp ellerini yüzünde dolaştırmaya başladığında, yapacak bir şeyim olmadığı için koridora göz attım. Ediple müdür hâlâ konuşurken Nalan bize bakıyordu. Benim her defasında karşısına çıkıyor olmama anlam veremiyordu, Derenle beraber olmamıza da. Ona hak veriyordum ama o muhtemelen bana hiçbir zaman hak vermeyecekti. Benden, beni öldürecek kadar nefret ettiği o günleri görür gibiydim.

Derenle beraber emniyet müdürünün yanına geri dönünce, Edip Akşın'ın bakışlarını üzerimde, etrafımda hissettim. Hem bana hem Deren'e bakıyordu. Benden hoşlanmadığı belliydi, sanırım ki bu yüzden konuşmaların ortasında, "Hanımefendi neden burada?" Dediğinde konuşmakta olan müdür sessizleşti ve hepsi bana baktı. Kollarım göğsümün üzerindeyken bile kalbimin attığını hissetmiyordum. Tek canlılık belirtim Edip Akşın'a bakmak oldu. "Bu konunun ne kadar içinde ki bu konuşmalara dahil oluyor? Aileden olmayanı ilgilendirmez neticede."

Deren'in başını Edip'e doğru çevirdiğini gördüm, diğerleri bana bakarken o Edip Akşın'a bakıyordu. Yeterince iki yüzlü olduğum için bir de günahsızmış gibi dediklerine karşı çıkmak yerine sessiz kalırken, Nalan'ın babasına doğru, "Hanımefendi bize yardımcı olmuştu baba," dedi.

"Bilemeyiz," dedi Edip, ne hissettiğini gizleyen bir tavırla. "Dediklerinin doğruluğunu kanıtlayacak hiçbir şey olmadı."

Şüpheleri üzerime çekmeyi istiyormuş gibi söylediklerinden memnuniyet duyarken, müdür de bana baktı ve o sırada Deren, "Ben

inandım," dedi. Bu kelimelerin ondan çıkmasını benim gibi diğerleri de beklemiyordu. Göğsümdeki his yüzünden gözlerimin odağı bu kez kendisi oldu ve bana aldandığına ilk kez emin oldum. "Konuyu yersizce ona getirdin ama Nil için buradayız, Nil'den başka şeylerle meşgul olacaksak eğer kızımı kaybeden damadından başlamamız gerekir." Cümlenin bir yerinde küfür etmemiş olması garipti, çünkü küfür eder gibi konuşuyordu. "Ama ben sadece Nille meşgul olacağım."

Edip, Deren'i çok iyi tanıyormuş gibi onun keskinliğinin karşısında sakin kalıp Nalan'a döndü. "Torunumun sevmediğim tek özelliği, babasının bu adam olması."

"Her neyse." Emniyet müdürü araya girerken, Deren'in ağzından alevlerin çıkmak üzere olduğunu gördüm. Beni koruduğu gibi ben de onu korumak istedim, zaten canı yanıyorken üzerine gelinmesinden hoşlanmamıştım. İleriye gidip kendisini bir daha içeriye attırmaması için kolundan tutup biraz sıktım. Varlığımın aniden ortaya çıkışı onun bana dönmesine sebep oldu ve müdür bu sırada konuyu dağıtmaya devam etti. "Güzel haberler var, sizler tartışıyorsunuz! Edipciğim, lütfen... Bak ne güzel, torununun hayatta olduğunu öğrendik."

Deren kolunu çekmeden Edip Akşın'ın üstüne gitmekten vazgeçtiğinde, tutuşumu gevşettim ama tamamen bırakmadım. Sanırım bırakmam gerekiyormuş gibi hissetmedim. Müdüre kulak verip, Nil'in bulunması için atacaklarını söyledikleri adımları dinleyip zihnime kazıdım. Konunun ciddiyeti, herkesin birbirinin kelimesini yanlış anlamasını sağlıyordu. Nalan'ın sesi en kısık ve duygusal çıkan sesti, yüzü çok açık tenli olduğu için gözatlarının morluğu feci görünüyordu. Kendisine baktığımı anlamasını izledim, bakışlarımı görüp benden tarafa baktı ve sonra elime doğru indi aynı bakış, bir süre Deren'in kolu ile benim elimde durdu.

Emniyet müdürü ile konuşmamız bittiğinde Deren bir saniye bile beklemedi, Nalanla babası ahbapları olan müdürle vedalaşırken Deren asansöre ilerledi. Arkasından yürürken asansörü benim için açık bıraktı. Yan yana, sessizce aşağıya indik ve binadan çıkarken, dışarıdaki siren sesini duyup başımı aniden kaldırdım. Binanın önünden, sirenlerini çalarak uzaklaşan polis arabasına baktım. Bu ses bir çığlıktı benim için, yetişemediğim bir çığlıktı.

Gözlerim polis arabasının arkasında kalırken ayaklarım beni dışarıya götürdü. Sesi duyan kulaklarım kanıyormuş gibi acı çekiyordu. Hissizlik bakışlarıma vurdu ve Deren başını etrafında dolaştırarak kardeşini aradı. "Orada."

Utku'nun az ileride olduğunu gördüğünde yanına ilerledik. Banka oturmuş, sigara içiyordu. Deren elini ensesine koyana kadar ne abisini ne beni fark etmemişti. Gördüğünde yalnız abisine bakıp sonra önüne döndü, rüzgârda sönmesin diye avucunu sigarasının etrafında bekletirken, "Sakinleştin mi?" Diye sordu abisi.

"Nil'i istiyorum," dedi, sertçe.

Deren onun ensesini sıvazlayıp gözlerini başka yerlerde dolaştırdı. "Ben de."

"O zaman bir şeyler yap!" Dedi bu kez, banktan kalkıp Deren'in karşısına dikilirken. Sigarasını, henüz yarısındayken fırlatıp attı. "Nil'i getirmeni istiyorum! Hemen! Onu görmek istiyorum!"

Deren gözlerinin ucuyla onu izleyerek bir şey demeyince, Utku daha da öfkelendi. İkisi arasında yaşanan o bakışmanın sol tarafındaydım, ikisini de görüyordum. Bana aldandığına az önce emin olduğum adamın gözlerindeki çaresizliği, Utku'da görmüş olmalı ki öfkesini soğutan tek şey geri gelen gözyaşları oldu. Kafasını iki yana sallayarak arkasını döndü ve arabaya doğru ilerlerken, her an birisine çarpıp onu dövecekmiş gibi yürüdü.

O arabanın arka koltuğuna yerleşirken, Deren'e yeniden bakıp donmuş bakışlarına karşı, "Nil'i çok seviyor," dedim.

Robotik bir şekilde baş salladı. "Beni suçluyor."

"Senin bir suçun yok."

"Suçluyum. Kızımı koruyamadım." Yüzünde tek mimik oynamadan konuşuyordu. "Onu bulduğumda bile bunu hatırlayacağım. Hayatımın sonuna kadar bunu hatırlayacağım. O da bir gün öğrenecek onu koruyamadığımı..." yaşam ırmak gibidir ama sular illa ki çekilir, yaşam bazen de durur. Deren için durduğu gibi. "... herkesi korudum ama kızımı değil."

"O bunun farkında değil, yalnızca küçük bir kız. Sana geri döndüğünde... Eminim hâlâ seni çok seviyor olacak." Olasılıkları hesaplarken bu sözcükler döküldü dudaklarımdan. Neyin olasılığını hesaplıyorum? Deren'in kaç gün daha böyle yaşamaya devam

edebileceğinin. "Bugün Nil'in sesini duydun, kutlayacak güzel bir şeyin var."

Herhangi bir şeyi yansımadığı gözlerinin ucuyla bana bakıp başını anlaşılabilir ölçüde aşağı yukarı salladı. "Sen de onun sesini duydun. Bu senin için de kutlanacak bir şey mi?" Bu sorusuna cevap vermeden başka soru sordu. "Doğrusu... Kızımın sesini ilk kez duydun değil mi? Nille bugün ilk kez tanıştın."

Evet demeden, hayır demeden sadece gözlerimi kapatıp açtım. Yaşanılanlar dudaklarımdan çıkmamış cevabı alıp götürdü onun kulaklarına. "Seninle konuşurken sesi çok mutluydu."

Dudağının kenarına içten bir gülümseme geldi. "Babasının kızı."

Nil Ateş.

Heyecanı gözlerinden taşacak gibi oldu bir anda. Demek böyle görünürdüm, kızımın sesini bir kez duyacak olsam... Hedefi yöneltmek için, "Kızın hayatta olmasına rağmen sence o kâğıdı yazıp kapına kadar getiren kimdi sence?" Diye sordum.

Küfür eder gibi dudağını büktü. "Müdürü sen de duydun, kâğıtta parmak izleri bulunmamış, kamera kayıtlarında eldiven taktığı görünüyordu zaten."

Hedefi yönetmekte daha hızlı ilerleyip, "Evini bilen birisi," diyerek hatırlattım. "Bence senin de tanıdığın birisidir."

İhtimalleri gözden geçiriyormuş gibi çenesini sıvazladı. "Tanıdık kimsem kalmadı, herkesi ya kaybettim ya sildim."

Gözlerimin önünde Deren'in bir hayali aile fotoğrafı belirdi. Kendisi, Utku ve Nil'den ibaret olan bir fotoğraftı.

"Neden insanları hayatından siliyorsun? İnsan mı sevmiyorsun?"

Gözlerime bakmak için kafasını kaldırdı. Rüzgârda saçlarının düzgün durmasının bir yolu yoktu. "Seçiciyim diyelim."

Bunun derinine inmek istedim ama sonra vazgeçtim, başımı önümde bir süre tutup ardından yine ona bakıp beni inceleyen gözlerine karşı, "Standartların ne?" Diye sordum.

Aniden korna çaldığında başını küçük bir açıyla haraket ettirip arabasına baktı, Utku'nun sabırsızlığıyla yürümeye başladı ve yanımdan geçerken karşımda durdu. Sorum, üzerine düşünülmeyi hak ediyormuş gibi gözlerini kısıp susuyorken, yabancı birisi olmaktan çıkan bakışları saçlarımın hizasında ve üzerimde dolaştırdı. İpek gibi

hafif bir his tenime nüfuz ederken beni uzun uzun süzdü ve bir şey demeden yürümeye devam etti.

Başımı eğip onun gibi kendimi izledim.

Sonra nedensizce göz devirip onun omuzlarının arkasından yürüdüm. Boyum çok uzun değildi, bir de zayıfladığım için Deren'in arkasında incecik görünüyordum. Kendime, vücutlarımızın uyumu hakkında gereksizce düşündüğüm için kızıp onun arkasındaki kapıyı açtım. İçeriye otururken, havadaki gerginliğe sert nefesimle katkı sağladım. Kemerimi tek harekette taktığımda Deren'in kullandığı araba park alanından ayrıldı. Direksiyonu tek eliyle kullanırken diğer elini ikimiz arasındaki bölgeye koyup parmaklarını genişçe açtı.

Dikiz aynasından kardeşini kontrol ettim. Cam kenarında oturuyordu, eli çenesinin üstündeydi ve yüz hatları normalde olduğundan daha belirgindi, kendisini sıkıyordu. Gözlerini neredeyse hiç kırpmadı, o zaman ağlamamak için bakışlarının bir noktada donup kaldığını anladım.

Onu izlerken neredeyse boynum tuttuldu. Deren bana baktı, ben ona. Ancak önüme dönmek isterken Utku basit bir kafa hareketiyle bana bakıp, "Derya'yı, ayağına bir taş bağlayıp denize dökmeme yardım eder misin?" Diye sordu. "Belli ki abim yapmayacak."

"Ortanca abim Dante, ben henüz on dört yaşındayken bir adama bunu yapmıştı," dedim. Bunu, babamla abilerimi büyük toplantı odasının kapısına kulağımı dayayarak dinlediğimde öğrenmiştim. "Abim bunu yaptığına öyle bir eğlenmişti ki, kahkahası malikanenin koridorlarında yankılanmıştı. Bunu duyduktan sonra abime, bunu nasıl yapabildiğini sormuştum. Günü geldiğinde beraber yapacağımızı söyleyerek gülmüştü. "Abimle yapamadım ama seninle yaparız Utku."

Alay ettiğimi sanmış olabilirdi, çünkü aynı şekilde bakıp dudakları arasından bir şeyler söyleyerek cama döndü. Omzumu silkip önüme baktım, inanması için çaba göstermeyecektim. Elimi dizime koyup bileğimin içini kaşırken, Deren'in yüzümde sabit kalmış bakışları başımı eğip saçlarımı yanağıma doğru kapatmama sebep oldu. Bana bakmasını istemedim, çünkü bana nasıl baktığını görmek için ben de ona bakmak isterdim.

Bu sefer ben arabamı Deren'in evinde bıraktığım için beni yine evine kadar götürmek zorunda kaldı. Arabasını park edince Utku kapıyı sertçe açarak dışarıya çıktı, kapıyı o kadar sert kapattı ki içerideki

siyah deri koltuklar sallandı. Deren dikiz aynasından onun ilerleyişini izlerken, "Kendisine sahip olamayacak," dedi. "Bir arıza çıkaracak, biliyorum." Omuzlarını geriye atıp üzerindeki ceketle tişörtü sıyırdı, kara saçlarına ve simsiyah saçlarına kıyasla karnı da bembeyazdı. Pantolonun belinden silahını alıp mermilerini çıkarmaya başladı. Altın sarısı rengindeki parmak mermileri bana uzattı. "Al bunları, sende kalsın."

Garipseyerek, "Neden?" Diye sordum.

"Utku'nun elinden bir kaza çıkacak olursa çıkamasın diye." Avucundaki kurşunları bir bir elimin içine doğru serbest bıraktı.

Kurşunların elimdeki ağırlığını hissederek, "Direkt silahı verseydin ya," dedim.

"Öylesi de senin için tehlikeli," dedi ve elindeki kurşunlar bitince benim avucumdaki kurşunlara baktı. "Silah bende, kurşun sende. Birbirimiz olmadan bunlar bir işe yaramaz."

Ürperti tenimi dalga gibi okşadı. O saniye onunla küçük bir göz hapsinde kalarak yutkundum. "Neden sen bir yere saklamıyorsun? Eminim evinde kasan vardır."

"N'apacaksın, kasaya mı gireceksin?" Dedi önüne dönüp sorumu geçiştirerek. "Kalsın işte sende, uğraştırma şimdi beni kasayla falan."

"Bir mafyaya bir kurşun verirsin, sonra onu bir başkasının kalbinde bulursun."

"Ya da kıçında," diye homurdanıp araba kapısını açınca omzumu silkip ben de kendi tarafımdan indim. Agresif birisi, yapacak bir şey yok. Karanlıkta kendi arabama ilerlemeye başlarken kurşunların soğukluğu avucumun soğukluğuyla örtüştü. Araba anahtarımı diğer elimle çıkarıp kapıları açtıktan sonra esen rüzgârın gittiği yöne, Deren'e baktım.

İnanın hiç gereği yok bana bakmasının ama bakıyor.

Arabamın kapısını bir daha açıp girerken, son kez Deren'e baktım. Evinin kapısını açarken, gözlerinin bende olduğunu gördüm. Karanlıkla örtüştüğü için nasıl baktığını anlayamadım ama elimde olan kurşunlar boğazıma dizilmiş gibi geldi. Nedem gitmeden önce hiç anlamı olmamasına rağmen ona baktığımı bilmiyorum ve düşünüyorum, o da anlamsız mı buluyor diye.

Arabama atlayıp eve geldiğimde bacaklarımın ne kadar yorulduğunu hissettim. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde uyuyor olmasını

beklediğim Nil'in sesi kulağımdaki kötü uğultuları sonlandırıp yaşamımı bertaraf etti. Salonun kapısına kadar girip baktığımda Gece ile oturduğunu gördüm, elinde bir çocuk kitabı tutuyordu. Saçları kafasının üstünde dalga dalga olmuştu, mavi gözleri heyecanla kitabın sayfalarında geziyordu.

Rakipsiz acımla yutkunup yüzüme sadece Nil'in inanabileceği bir tebessüm koydum ve içeriye girerken, "Nil," diye seslendim.

Kafasını kitabından kaldırdı ve beni görünce koltuktan indi, yanıma kadar koşup ellerini çırptı. "Yüz saattir seni bekliyordum Kaymen."

Gece merakla bana bakıyorken Nil'in önünde eğilip, "Niye ki?" Diye sordum.

Coşkulu sesiyle, "Babamla konuştum!" Diye bağırınca zamanın binlerce parçaya ayırdığı kalbimde onun mutluluğu yer aldı.

"Doğru," dedim o üzülmesin diye aynı coşkuyu sesime katarken. "Babanla konuşturacaktı Gece seni, konuştun demek... O seninle konuştu mu?"

"Konuştu," derken parmakları dudaklarındaki gülüşünü utangaçlıkla örtüyordu. "Kızım dedi, sevgilim dedi... Bir de ne demişti?" Gece'ye döndü. "Ne demişti Gece, sana söylemiştim."

Gece onun neşesini aynı benim gibi izleyip, "Tırtılım demişti," diye hatırlattı. Sonra göz kırptı benim güzel meleğime.

Nil, "Evet," dedi başını yana eğip o tipik tatlı ifadesine bürünerek. "Tırtılım dedi, n'apıyorsun dedi. Babamın sesini duyunca bayıldım Karmen."

Yaşından büyük kelimelerine gülerek, "Bu bayıldım kelimesini nereden öğrendin?" Diye sordum.

Gece elini kaldırarak araya girdi. "Galiba benden. Çok sevmiş, sürekli bayıldım diyor."

Nil, kendinden bahsedilirken utançla kıkırdadı. Küçük, beyaz dişlerine bakarak, "Babanın yanından geliyorum," dedim ona.

"Ne?" Dedi gözleri yerinden fırlayarak. "Kaymen... Beni neden götürmedin?"

"Özür dilerim," dedim içimden geldiği için. "Seni götüremezdim, seni bir süre daha götüremeyeceğim ama baban bana seni çok özlediğini söyledi aşkım." Nil'in ellerini, kendi kızımın ellerini tutuyor gibi tuttum. "Seni görmek için sabırsızlanıyormuş. Ben de ona yakında seni göreceğini söyledim."

Ellerini çekip geriye giderken, "Keşke beni de götürseydin," dedi üzgünce. "Niye götürmüyorsun ki beni?"

Gece'de koltuktan inip Nil'e yaklaştı, onunla konuşmaya başlarken sesi yumuşacık çıktı. "Götürmez olur muyuz, elbet götüreceğiz. Sadece... Karmen bir yerden haber bekliyor, o haber gelince seni götürecek."

Gece'ye minnettar olup söylediklerine başımı hızlıca salladım. Nil ikimize de bakıp, "Ne haberi?" Diye sordu, sonra da okuma kitabını alıp bize biraz küsmüş göründü.

"Kızımla ilgili," dedim ona dürüst davranarak. Anlamayacak olsa da dürüstlüğü hak ediyordu. "O haber gelince babana seni geri götüreceğim."

Kitabını yüzünden indirip, "Ne ki?" Diye sordu haberi.

"Önemli bir haber," dedim ona. "Benim için bir süre daha burada beklemez misin? Sonra... O haber geldiğinde sen babanla anneni göreceksin, ben de kızımı mutlu edeceğim, onun yaşadığı şeylerin karşılığını vereceğim." Ona biraz daha yaklaşmam gerekti. Elinden tuttum. "Sonra seni bir daha kimse babandan ayırmayacak Nil, yemin ederim."

Bizi anlamış göründü ama kafasının karıştığı gözlerinden belliydi. Yanaklarını şişirip kitabı tekrar koltuğa bıraktıktan sonra, "Bir kere görseydim bari," dedi.

"Özür dilerim Nil. Bir gün beni unutacaksın ve hayatın, babanla çok mutlu devam edecek." Onun tuttuğum elinin üstüne çekinerek bir iki tane öpücük koydum. "Kötü günleri hatırlamayacaksın, sadece güzellikler olacak hayatında."

Gece omzuma dokunarak bana uyarı dolu şekilde bakarken, Nil'de vücuduma yaklaşıp elini yanağıma koydu. "Sen benimle babamın yanına gelmeyecek misin?"

"Ben başka yere gideceğim." Konuyu onun için değiştirdim. "Ama seni babanla yeniden konuşturacağım Nil, istersin değil mi?"

O sevinç, mavi gözlerini berrak dalgalarla kapladı. "İsterim isterim! Ne zaman?"

Babanın en umutsuz olduğu anda, diye fısıldadım içimden.

"Senin hani uykun gelmişti?" Diyerek Nil'e baktı Gece ve bu konunun üzerini yumuşak bir şekilde örttü. "Artık uyuyacak mısın?"

Nil elleri beline koyup kızmış gibi Gece'ye baktı. "Kaymen'i bekledim ya Gece, o yüzden uyumadım."

"Nil," diye fısıldayarak onun elini bir daha öperken, kalbim yerinden çıkacakmış gibi attı. "Beni mi bekledin?"

"Evet, babamı aradığımı söyleyecektim." Ben onu kucağıma alırken esnemeye başladı. "Ama sen babamın yanındaymışsın."

"Şimdi senin yanındayım. Hep senin yanında olmak istiyorum zaten."

Nil bir daha esneyip başını omzuma yasladığında Gece arkamdan, "Sana kahve yapıyorum," diyip Nil'e el salladı. "Rüyanda beni gör Nil."

"Babamı göreceğim, bir de annemi," dedi Nil, ona dil çıkarıp benim baktığımı görünce de tekrar omzuma yaslanırken.

Onunla odaya girdim, üzerindeki pijamalarına bakıp, "Sen mi giydin?" Diye sordum.

"Hıhı. Gece verdi, ben de giyindim."

Onu yatağa bırakıp yatağın üzerindeki saten çarşafı çektim, kenara bırakıp onu yatırdım. Kitap okuduğu için uykusu yeni geliyordu, daha önceki günlerde daha erken uyuyordu. Yorganı omuzlarına doğru örtüp yanında o uyuyana kadar beklemeye başladım. Onu çok fazla izliyordum, Nil'de bunu fark edip hep neden onu izlediğimi soruyordu. Onu izlemem için sayısız sebep zaten vardı, en çok da onu izlediğim bir süreden sonra yüzünde Karina'yı görmemdi... Bu gecede onun yanından ayrılmayıp sürekli ona baktığımı görünce gözlerini açıp açıp baktı, uykulu gülümsedi. "Ya Kaymen..."

Omzumu silkip ona aynı şekilde gülünce gözleri kapandı. Uykusu geldiği için çok dayanamadı, ağzı hafif bir açıklıkla uykuya daldı. Uykusu rüyalarla süslendiğinde bile orada kalıp Nil'i özlemle izledim ama sonra Gece odanın kapısına kadar gelip beni çağırdığında istemesem de yanından ayrıldım. Yalnızca koridordaki ışık yanarken salona geçtik. Sehpaya koyduğu kahvelerden birisini alıp koltuğa oturan bana doğru uzatırken, "Nille kek yapmıştık, sana da ayırdık," dedi. Ben kahveyi alırken de sehpadaki tabağı itti. "Sırf Nil'in yaptığını öğrenince yersin diye onunla yaptık."

Avuçlarımı kupanın etrafına sararken, "Yerim," dedim. "Neyli?"

"Nilciğim çikolatalı istedi." Bir bacağının kalçasının altına kıvırarak yanıma oturdu, kahvesini içerek beni izledi. "Annesinin çikolata yemesine izin vermediğini söyledi, acaba alerjisi mi var?"

Kahvemin tadına baktım. "Zararlı diyedir."

"Doğru," dedikten sonra, "Neler olduğunu anlatsana," diye ekledi.

Gece'ye olanları anlatmaya başlarken kahvemi yalnız gözlerimin zonklaması geçsin için içtim. Şakaklarımdan gözlerimin bitişiğine doğru ağrı akıyordu. Ona anlatacaklarım bittiğinde kahvemin de yarısına gelmiştim. Gece kek tabağını önüme koyup, "Babası çok sevinmiş," dedi. "Annesi de."

Nil'in yaptığı çikolatalı keklerden bir tane alıp yerken lokmaların ağzımda büyüyüşünü engellemek adına kekin tadını almaya çalıştım. "Çok sevindiler, hatta Deren sevinçle..." bana sarıldığını yalnız beynim değil vücudumda hatırladı. Bir erkeğe sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Sevinçle ne?"

"Adam o kadar sevindi ki şaşkınlıkla bana sarıldı, neredeyse döndürecekti hatta..." kekin kalanını ağzıma tıkıp bir yudum kahve aldım. "Mutluluktan işte."

Düşünceli göründü ve yanında oturduğumuz koltuğun arkasındaki camdan karanlığa doğru baktı. "Bence adamla sık sık görüşme."

"Zaten görüşmemiz için bir sebep yok," diye katıldım arkadaşıma. "Sadece olaylardan haberdar olmak istiyorum. Arka planda kalırsam Deren'i, o adamı yakalaması konusunda etkileyemem."

"Adamı manipüle ediyoruz." Bu kez de elimde tuttuğu kahvesine bakarken yüzü asıldı. "Duygusal boşlukta ve biz... kendi çıkarımız için bu boşluktan yararlanıyoruz. Sence sana inanıyor mu?"

Bugün emniyette, Edip Akşın'a karşı söyledikleri zihnimde süzüldü. Dudaklarımda kalan kahve tadını yakalayıp, "İnanıyor," diye fısıldadım.

"Bu senin için iyi, onun için felaket."

Dilimi ağzımın içine alıp dişlerim arasında sertçe ezmeye başlarken eğilip biten kupamı sehpaya koydum. "Demek Deren Ateş'in felaketi de benmişim."

"Kızına kavuştuğunda yaşadıkları son bulacak," derken gözlerime bakıyordu. Karşısında gizleyecek bir şeyim olmadığı için yüzümde maske de yoktu. "Geriye sana duyduğu öfke kalacak."

"Bana zarar vermez onun öfkesiyle karşı karşıya kalmak."

Çünkü zarar denen şeyin bir anlamı kalmadı. Hiçbir şey beni tekrardan incitmez veya üzmez. Kalbimi tekrardan alevlerin içindeymiş gibi yakıp kavurmaz. Deren en fazla öldürür beni, ateşten bir bıçakla, buz olmuş kalbimi deşerek.

Ertesi gün telefonum çaldığında saat akşamın on buçuğuydu. Nil, ben ve Gece evin içinde saklambaç oynuyorduk. Telefonum o saniye arka cebimde çaldığında, Nil evin içinde kıkırdayarak telefon sesini takip etti ve beni mutfak kapısının arkasında saklanmış bulunca gülüşü büyüdü. Beni gördüğü gibi arkasını dönüp sobelemek için giderken, ben de kapının arkasından ayrılıp telefonumu çıkardım.

Arayan Deren Ateş'ti.

Onu bir saat kadar önce aramıştım, peşine düşmesini sağladığım adamdan yeni bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istemiştim. Fakat aramamı açmamıştı, ben de ikinci kez aramamıştım. Şimdi aramama geri dönmek için aramış olduğunu düşünüyordum. Mutfaktan çıkıp odama girdim ve kapıyı kapatıp telefonu, "Ne var ne yok," diyerek açtım.

Konuşmamı duyduktan sonraki sessizliği gergin kalp atışlarım doldurdu. Sonra bana, "Sağlığına duacıyız," diyerek cevap verdiğinde, Türklerin bunu öylesine kullandığını bildiğim için üstüne alınmadım. Sesi alıştığım gibi bitik ama sertti. "Beni aradığını gördüm."

Odanın karanlığında pürüzlü nefesler alıp verirken, "Yeni mi gördün?" Diye sordum.

Bu soruyu sormam hakkında düşünüyor olmalı ki, birkaç saniye geç cevap verdi. "Daha önce görmüştüm, yeni arayabildim."

Sadece, "Anladım," dedim. Mideme istemediğim bir ağrı girince yüzümü buruşturdum. "Meşgul ediyorsam..."

"Konuş," diye kesti.

"Yeni haber var mı diye sormak için aramıştım," dedim ve bu sorum üzerine verdiği nefesi neredeyse kulağımın içinde hissettim, öyle sesli bir soluk almıştı. "Bu iç çekişinden anlıyorum ki, Nil'den haber yok."

"Aslında var," dediğinde kalbim aniden yerinden oynadı. "Her gün haber var, her gün bir ihbar var ama... çoğu yalan çıkıyor, kayda değer bir yanı olmuyor." Her neredeyse sessizdi, her konuştuğunda sesindeki

ufak değişiklikleri bile anlıyordum. "O telefondan da bir şey çıkmadı, Nil'in sesini son duyduğumdan beri ne iyi bir şey oldu ne de kötü."

Canının ne kadar acıdığını çok iyi biliyordum. Öyle iyi biliyordum ki, öğrense şaşkına dönerdi.

"Peki kardeşin sakinleşti mi?"

"Aman sorma, hem de nasıl..." iç çekişi çok yorgun geldi. "Saat beşe doğru bir haber daha geldi, emniyete gittik. Nalanla Derya'da oradaydı, Utku çıldırıp Derya'ya saldırdı. Şaşırmadım aslında, en başından beri sinirlerini benden daha zor kontrol edeceğini biliyordum... Hoşuma gitmedi değil aslında ama işleri zorlaştırdı."

Tek kaşımı kaldırıp, "Derya'dan nefret mi ediyorsun?" Diye sordum.

Düşünmeden, "Evet," dedi.

"Nalan'ın kocası olduğu için mi?"

Bu sorumun bizi konudan uzaklaştırdığını fark ettim, özeldi ve onun bir süre susmasına sebep oldu. Daha da kısılan sesiyle, "Hayır," diye yanıtladı. Boğazımdaki düğüm çözüldü. "Nil'in babasıymış gibi davrandığı için nefret ediyorum. Nil'i benden daha çok gördüğü için, ona benden daha yakın olduğu için nefret ediyorum. Nil'i ağlatma ihtimalinden, Nil'i üzme ihtimalinden, hatta... Nil'i güldürme ihtimalinden nefret ediyorum."

Derya ile arasındaki konunun Nalan değil de Nil olduğundan emin olunca sessiz bir nefes verip, "Yeterince açıklayıcı," dedim.

"Ama benim için açıklayıcı değil bunu merak edip neden sorduğun."

Karnımdaki ağrı eşliğinde, "Öylesine," diye cevap verdim.

"Öylesine mi sordun gerçekten?"

Üst dudağıma koyduğum dişlerimle beraber karanlık köşeye bakıp sessiz kaldım. Ben sessiz kalsam da ikimiz de sessizlik içinde nefes verdiğimiz için hâlâ benimle ilgili bir sesi duyuyordu. Cevap vermeyeceğimi anladığında, "Evinde misin?" Diye sordu.

Düz düz, "Evet," dedim.

"Olmayabilirsin."

"Daha açıklayıcı?" Diye talep ettim.

İki ard arda gelen yutkunmadan sonra, "Olabileceğin başka bir yer daha var," dedi.

Panik dolu nefesim ciğerimi yaktı. Bir yere yetişiyormuşum gibi hızlı yanıt verdim. "Sanmıyorum."

Duraksadı ve daha sert sesle, "Ben sanıyorum," dedi.

Ensemi kaşıyarak, "Uygunsuz bir saat," dedim.

Bunu dedikten sonra bir iki ses geldi, saate bakıyor olabileceğini düşünüp elimi karnıma koydum. Üzerimdeki kazağın iplerini sıkıca kavradım. "On bire geliyormuş saat. Uygunsuz doğru..." ve ekledi. "Benim içinde mi uygunsuz?"

"Senin görmem çok umurumda olur mu sanıyorsun," diye fısıldadım, hastanede bana kurduğu cümleyi hatırlatarak.

O da hatırladı. "Olurmuş demek ki."

Adının arkasına önüne hiçbir şey getirmeden sadece, "Deren," dedim, yakınarak.

"Benim seni görmem içinde mi uygunsuz?"

Gözlerimi kapalı tuttum. "Özellikle senin beni görmen için."

"Karmen," dedi ve adımı ilk kez farklı söyledi. Sandım ki buz gibi kalbime doğru sıcak bir bıçak girdi. "Yeniköy sahildeyim, kızımın kaybolduğu yerde."

"Yanına kimi çağırdığını bilmiyorsun," dedim.

"Neden, mafyanın kızı olmanı korkutucu bulacağımı mı düşünüyorsun? Yer altı dünyasından çok fazla adamla çalıştım, on yıldır korumalık yapıyorum Karmen." Çakmak sesi duyduğuma emindim. "Ben kimseden korkmam."

"Üç tane abim var." Bu göz korkutucu olur belki...

"Koruma arıyorlarsa tanışabiliriz."

Deren'in evimizde korumalığını yapacağını düşünmek komik geldi. Dudağımı büküp bir şey demeden bunu düşünürken, sigara içişini hattın ucunda dinledim. İki de bir sustuğum için belki de, sonraki saniyelerde, "Her neyse," dedi soğuk bir sesle. Kapı sesini duydum, çarpmış gibiydi. "Ne söyleyeceğini duymak için aramıştım, eğer diyeceklerin bu kadarsa..."

"Bu kadar," diyerek telefonu kapattım ve telefonumun kapandığı an Nil kapıyı açarak, "Kaymen," dediğinde gözlerim kocaman oldu. Sesi yüksekti ve tam o an telefonu kapatmamış olsaydım Deren'de duyacaktı. Hayatımın o bir saniye içinde değişmiş olabileceğini idrak ederken, Nil gelip bacaklarıma kollarını doladı. "Sen ninni biliyor musun, Gece bilmiyormuş."

Kendimi ona odaklamaya çalışıp telefonumu siyah pantolonumun arkasına koydum. "Ninni mi? Ben... evet, ninni biliyorum."

Esneyerek elimi tuttu ve beni yatağa doğru çekti. "Ninni söyle de uyuyayım."

"Nereden çıktı bu?" Dedim onu yatağa çıkarırken. Dişlerini fırçaladıktan sonra üstüne Karina'nın pijamalarından birisini giymişti. Maviydi, üzerinde bulutlar vardı.

"Babam hep anlatıyor ya, sana söylemedi mi?" Dedi seyrek kaşlarını çatarak.

"Unutmuş olmalı," dedim, o yatağa girdiğinde de üzerini örttüm. "Hangi ninniyi söylüyordu?"

Parmağını çenesine dokundurup hatırlamaya çalıştı. "Şey... Sen ne güzel bir meleksin, sen ne güzel bir meleksin," diyerek ninni tonunda söylemeye başladı. "Güzel bir meleksin..."

Bahsettiği ninniyi bilmediğim için telefonumu çıkarıp söylediklerini arattım. Karşıma çıkan birkaç ninniye bakıp bu kelimelerin geçtiği ninniyi bulduğumda kelimelerine bakıp ona döndüm. "Bu mu acaba?"

Esneyip yumruğuyla gözünü ovaladı. "Hani biliyordun?"

Telefon ekranının ışığını, onu rahatsız etmemesi için kısarak yanıma bıraktım. Hafifçe yaklaşıp o gözlerini kapattığında kısa saçlarını okşamaya başladım. Babasının yerini tutamayacağım halde, "Sen ne güzel bir meleksin," diye fısıldadım, ninni de yazdığı gibi. "Her gönülde çiçeksin, sen ne şirin bir bebeksin..." ninniyi dura dura anlatıyordum, çünkü hâlâ Türkçe'yi pürüzsüz okuyamıyordum. "Uyu uyu gözbebeğim uyu ninni. Şefkat tüten ocağım, açık sana kucağım... Ağlama yavrucağım, uyu uyu gözbebeğim uyu ninni..."

Nil'in nefesleri düzene girdiğinde ninniyi daha kısık sesle ikinci kez okudum. Uyuyakalırken gülümsediği için bu ninniyi gerçekten sevdiğini düşündüm. Kalbi odanın içinde yumuşak şekilde atarken ninniyi okumayı bitirip sessizleştim. Uykusu derinleşene kadar yanında oldum, saçını şefkatle okşadım. Yüzünü yan çevirip küçük elini çenesinin altına koyduğunda gülümsemem dudaklarımı ikiye ayırdı. Bir kez daha okşadım saçını ve odadan çıktım.

Koridorda yürüyüp salona girince Gece'nin televizyondaki haberleri izlediğini gördüm. Ekranda Edip Akşın vardı. Gece, salonun kapısında olduğumu ve elimde ceketimi tuttuğumu görünce, "Nereye?" Diye sordu.

"Halletmem gereken bir şey var."

Gergin ve meraklı görünerek, "Hemen dönecek misin?" Diye sordu.

"Evet."

Tatsız görünerek, "Tırtıl uyudu mu?" Diye sordu.

"Tırtıl?" Dedim.

Gülümseyip televizyonu kapattı ve kumandayı yanına bırakıp esnedi. "Kendisi öyle dedi, tırtılmış."

Tabi, babası böyle söylediği için Gece'ye de söyletmişti. Nil gerçekten babasını çok seviyordu, düşkündü. Birkaç saniye dağıldım ve sonra tekrar onunla göz kontağı kurup, "Tırtıl de, mutlu olsun," dedim. "Nil uyudu, şu an uykusu derin. O uyanıp beni aramadan dönerim."

Huzursuzca baş salladı ve koltuktan kalkıp yanıma kadar geldi. Ben karşısında dururken kollarını dolayıp bana sıkıca sarıldı. Ellerinin vücudumdaki tedirginleyişinde bir korku hissettim, kaybetme korkusuna benziyordu.

Dairemden ayrılıp arabamın olduğu otoparka asansörle indim. Geç olduğu için caddeler boştu, Yeniköy'e inerken az vakit harcadım. Arabam durduğunda tam sahilin, parkın karşısındaydım. Parkın etrafında hâlâ bir sarı şerit vardı, sokak ışıklarında görebilmiştim. Deren'den önce arabasını fark edince direksiyondaki ellerimi sıktım. Arabasını sahilin kenarına çekmiş, kendisi de arabaya yaslanmıştı. Elinde içtiği bir şeyi tutuyordu, alkol olabilirdi. Yalnız ve çok yorgun, katı ve dünyadan kopmuş görünüyordu. Arabanın kapısı açıktı, belki de dışarıya yeni çıkmıştı. Tek bildiğim hâlâ burada olduğuydu ve hiçbir yere sığamadığıydı.

Arabamdan inip caddenin karşısına geçerken onu izliyordum. Bu sırada da diğer elinin dolu olduğunu görmüştüm. Yaklaştığımda fark ettim ki, tuttuğu şey silahıydı. Onu karşıya odaklamış tutarken, diğer elindeki şişeyi kaldırıp içkisinden bir uzun yudum aldı. Soğukta üzerinde düğmelerinin yarısı iliklenmiş siyah bir gömlekten başka bir şey yoktu, saçları ve sakalları biraz daha uzamıştı. Birkaç adım daha yaklaşıp kendisine yaklaşana kadar beni fark etmedi ve ancak sonra başını, elindeki silahla beraber bana çevirince kendimi namlunun ucunda buldum.

Deren gözlerini kırpıştırdı ve silahı suratımdan indirirken, kalçasını arabanın camından çekip doğruldu. "Hani gelmeyecektin?"

İndirmiş olsa da elindeki silaha bakarak, "Yollarımı gözlerdin, üzülürdüm," dedim.

"Alaycılığın, bir gönül işinin olmaması sebeplerinden birisi mi?" Dedi, geçen gün odasından içeriye girerken ona dediğim gibi.

Silah aşağıda olsa da namlusu hâlâ bana bakıyordu. Gelecekte de olacağı gibi. Gözlerimi silahtan ayırıp onun gözlerine bakmaya başlarken, "Her şeyi unutuyorsun, sakallarını kesmeyi bile," dedim. "Ama nedense benim söylediklerimi unutmuyorsun."

Gözleri, belki de alkollü olduğu için odaklanmakta gecikiyordu ama bakışları öyle karanlıktı ki, gözlerinin yavaşlığı bunun korkunç olmasını önlemiyordu. "Genelde adımla başlayarak söylediğin cümleleri unutmuyorum."

Bunu bir anda söylemesi karşısında nefesimi almayı bıraktım. "Neden?"

"Bilmem," derken gözlerini yüzümün daha aşağılarına çevirdi ve bir süre orada tutup önüne döndü. Dudaklarıma bakmıştı. Şişeyi kaldırıp viski olduğunu tahmin ettiğim içkiyi tepesine dikerken, rüzgâr başının üstündeki saçlarla oynuyordu. Bir adım gidip parmaklarım birbiriyle oynarken yüzüne baktım. Gözleri kan çanağı gibiydi, göz kapakları da balon gibi şişmişti. Fakat buna kıyasla uyumadığı için bakışları küçülmüştü, gözleri sürekli baygındı, her an kapanacak gibiydi. Elinin tersiyle ağzını silerken, bir daha yandan bana sertçe baktı. "Ne için geldin?"

Bu soruya cevap vermek yerine hâlâ aşağıda duran silahına bakıp, "Onunla ne yapıyorsun?" Diye sordum.

Ben sorunca o da tuttuğu silahına baktı ve silahı daha yukarıya alıp elinde tarttı. Onu tutmaya çok alışkın ve istekli görünüyordu. "Prova yapıyorum."

"Ne için?" Diye sordum, silahın karşısında dururken.

"Kızımı kaçıranı öldürmek için." Bunu söylerken silahı kaldırıp kendisi de bana baktı. Göz hizamda, bir karış ilerimde duran silaha bakarken, Deren'in gözlerini önünü alamayacağım bir kin kapladı. Parmağı tetiğin üzerine giderken bir kere bile tereddüt etmedi. "Onu böyle öldüreceğim. Tercihen alnından." Parmağını tetiğe bastı ve hayali bir kurşun silahın ucundan çıkıp alnımın ortasına saplandı. Kalbim iki kez bile atmadı, hızlanmadı. "Şerefi olmayan birisine böyle bir ölüm yakışır."

Ellerimi kaldırıp bana doğrultulmuş silahın namlusunu kavradım ve onu yüzümden aşağıya indirip, "Evet, öldüreceksin," diye fısıldadım

ona. Silah hâlâ ikimizin ellerinde duruyorken ona bir adım daha yaklaşıp en hassas noktasından ele aldım durumu. "Kızını, Nil'i kaçıran, alıkoyan organ kaçakçısını yakalayacaksın değil mi Deren? O adama, senin kızına dokunmasının bedelini ödeteceksin. Polisler konuşur, çok şey söyler... Sen beni dinle, yalnız o adamın peşinde ol."

Silahı tutan eli öfkeyle titredi ve söylediklerim üzerine yüreğindeki kin büyüdü, bu kin gözlerine yansıdığında anladım. "Daha öncesinde yedi yüz elli metre uzaklıktan bir adamın alnına nişan almıştım. Bir çatının tepesindeydim, yabancı bir demokratı koruyordum. Adamın birisini kalabalığın arasında bulmuştum, elinde bir kumanda olduğunu gördüğüm an onu aşağıya indirdim, yedi yüz elli metre mesafeden... En uzak mesafeden vurduğum adamdı ve tek kurşun yetmişti. Ama o... Kızımı kaçıran o adam, en yakın mesafeden öldüreceğim adam olacak ve tek kurşun asla yetmeyecek."

Yüzlerimiz arasındaki mesafenin yakınlığına bakarken, en yakın mesafeden öldürmek istediği kişiye aslında ne kadar yakın olduğunu düşündüm.

Usulca yutkunup silahını serbest bıraktım ve gözlerimi gözlerinden aşağıya indirip yakasından içeriye giren rüzgârı takip ettim. Elimi, o hâlâ beni izliyorken gömleğinin üzerine koydum ve buz gibi olduğunu gördüğümde arabaya yaklaşıp açık kapıdan içeriye eğildim. Onun ceketini ararken radyoda kısık sesle çalan şarkıyı duyup ona baktım. "İlk kez duyuyorum bu şarkıyı, kim söylüyor?"

Deren, gözlerini az önce dokunduğum gömleğinden çekerek bana bakınca çenesinin sıkılı olduğunu gördüm. Yüzümden bakışlarını çekerken yutkundu ve arabaya eğilip radyodaki şarkıya kulak verdi. Benimle beraber doğrulurken de, "Aşkın Nur Yengi," dedi. "Sen tanımazsın."

Şarkının sözlerine kulak verdim ve söyleyişi hoşuma gittiği için dinlemeye devam etmek istedim. Deren, şarkıyı sevdiğimi anlamış gibi dikkatle yüzümü süzerken, "Şarkının adı mı bu?" Diye sordum.

Dudağının kıvrıldığını görünce Türkçe'mle eğleniyormuş hissine kapıldım ve sinir olduğum için bakışlarım yanmaya başladı. Bu bakışlarımı da görüp viskisini tepesine dikti. "Yalancı Bahar," dedi. "Şarkının adı."

Yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına koyarken şarkının dediklerini bir daha dinleyip, "Güzel," dedim. "Beğendim."

"Acaba ne anladın?" Diyerek bu kez açık açık Türkçe'min yetersiz olduğunu vurguladı.

"Senin bana açık yüreklilikle sormayıp ima yaparak sorduğun soruları bile anlıyorum, bunu mu anlamayacağım?" Dedim, kelimeler bir bıçak kadar keskin çıkmıştı.

Rüzgâr dudaklarımdaki nefesi alıp havaya kattı ve Deren, bir elinde silah, bir elinde viski şişesiyle beraber üzerime geldi. Katı suratının ardındaki duygusuzluk, onun nasıl bir adam olduğuyla alakalı merakımı kışkırtmıştı. Silah olan elini kaldırıp yüzüme doğru yaklaştırmaya başladığını görünce gözlerim elinin bana gelişini izledi. Elinin tersini yanağıma hafifçe değdirince, göğüs kafesimde ortaya çıkan alevler birleşen buz gibi tenlerimize sıçradı. Gözlerinin kısılarak kendi elinin altındaki yanağıma odaklanmasını izledim. "Açık yüreklilik?" Dedi, sorarcasına. "Bu saatten sonra yalnızca kızıma..."

Böyle demesine rağmen yanağıma dokunmasının öylesine olmadığını hissettim. Boğazımdaki tükürük ve damarımın içindeki kan daha sıcaktı. Dudaklarım birbirinden ayrılınca, nefesim havada bir küçük buğu oluşturdu ve buz gibi parmaklarına dokunup geçti. Kaşlarını onaylamadığı bir şey varmış gibi çattı. "Sizin bir atasözünüz var... Büyük lokma ye, büyük söz etme."

Gözlerini yavaşça kapattı ve açtığı vakte kadar geçen birkaç saniyede, gözlerinin altına uzanan yoğun kirpiklerinin gölgelerini izledim. "Tabi, onu bilmekten de eksik kalma," dedi ve sonra elini yanağımdan sertçe çekerken, silahın namlusu bir daha çeneme değdi. Belirginleşen adem elmasına doğru bakıp yumruk yaptığım ellerimi gevşetirken, duyduğu telefonunun sesini onun dikkatini dağıttı. Viski şişesini bana uzatıp ardından cebindeki telefonunu çıkardığında, parmaklarımı viski şişesinin ağzında gezdirerek konuşmasını dinledim.

Telefonu açtığında hiçbir şey demedi, sadece karşı tarafı dinleyip silah olan elinin tersini sertçe şakağına bastırdı. "Gelirim," dedi sonra da. "Fakat fazla kalmam. Adam fırçalamak için bile zamanım yok, normalde bayılıyor olsam da."

Aramayı başka bir şey demeden kapatıp telefonu cebine attı ve silahını beline yerleştirirken, "Gitmem gerek," dedi.

"Nereye?" Diye sordum.

"Hâlâ bir işim var ve bazı insanların bensiz halledemediği durumlar." Az önce verdiği viski şişesini benden geriye alırken,

parmaklarımın hâlâ şişenin ağız kısmını dolaştığını gördü. Şişeyi elimden alırken kirpiklerinin altından doğru baktı.

Sert bir baş sallamayla anladığımı gösterip, "Kızın kayıpken seni meşgul etmeleri çok saçma," dedim. "Bence... Vaktini böyle şeylere harcamak yerine o adamı bulmaya harcamalısın."

"İnsanları korumak için çok fazla para alıyorum ve o parayla birçok insanı, kızımı bulması için seferber ediyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Yeterince anlaşılır mı?"

"Milletvekilinden başka birilerinin korumalığını da mı yapıyorsun?"

"Herkesinkini yapmam. Bazen özel müşterilerim olur, geri çevirmem." Gözlerini yumup açtı, görme problemi yaşıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Genellikle standartım vardır ve ücretim yüksektir."

Başımı yana eğdim. "Beni ne kadara korursun?"

Parmağını, viski şişesinin ağzında dolandırdığını görünce gözlerim birkaç saniye elini takip etti. "İş hayatını özel hayatla karıştırmam."

"Bu tuzak bir soruydu. Benim korumaya ihtiyacım yok."

"Ben seni korursam bundan hoşlanırsın," dedikten sonra çenesiyle sokağın karşısındaki arabamı gösterdi. "Hadi, arabana bindiğini göreyim."

"Yoo."

Burun kemerini sıkıp sokaktan geçen arabaya doğru baktıktan sonra, "Issız burası, fazla durma, gideceğim şimdi," dedi.

Artık kaybolmakla alakalı korkuları oluştuğu için istemsiz olarak bunu yaptığını fark ettim. Bu yüzden karşı çıkacak bir şey demek çok manasız olacaktı. Başımı çevirip Nil'i kaybettiğini sandığı parka baktım, sarı şeriti izleyip, "Her şeyin başladığı yer," dedim.

"O sarı polis şeritini her gördüğümde kanım donuyor."

Soğuk nefes burnumun içini yakarken, elimi boğazıma sarıp boğulma hissini iliklerime kadar hissettim. Deren, dudakları arasından sert bir küfür savurup arkasını dönünce de elimi hızla boynumdan çekip ona baktım. Elindeki viskiden bir yudum daha alıp şoför kapısını açtı. "Deren," dedim, cümleye ismiyle başlayarak. "Ben ne gördüğümü biliyorum. Polisler her ihbarı değerlendiriyor ama sen... sadece benim gördüklerime inan. Kızın hâlâ hayattayken o adamın peşinden git."

Omuz hizasından gözlerime bakarken yüzü gözü kin, nefret kaplıydı. Bana inanmasından yüz bulmuş bir kalpsizdim, bana inandığı için onu

daha kolay yönlendirebileceğimi düşünüyordum. "Polisler beni yanlış bir şey yapmamam için sürekli uyarıyor, sense bu öfkemi anlayabiliyorsun."

"Evet," dedim. "Kızım kaybolsaydı... Ben de senin gibi deliye dönerdim." Döndüm de. Hem de öyle lafta değil. Gerçekten deliye döndüm, o hastanede dört ay yattım. Her günü cehennem gibi geçti.

Kafasını sertçe salladı. "Eyvallah, sağ ol." Çenesiyle arabamı işaret etti. "Hadi, arabana dön de ben de gideyim."

Gözlerimi yumup açtım ve onaylayıp kaldırımdan indim, ellerimi cebime soktuğumda kurşunları hissettim ama henüz ona vermeyecektim. Ben gitmeden gitmeyeceğini anladığım için geriye doğru birkaç adım atıp arkamı döndüm, caddenin karşısına geçerken yüzümde dalgalanan saçlarımı sertçe ittim. Arabamın kapısını açıp şoför koltuğuna yerleştiğimde Deren'de arabasına binip kapısını çarptı. Dörtlülerimi yaktım ve Deren arabasını çalıştırıp park ettiği yerden çıkarken, ben de arabamı çalıştırmak için direksiyona koydum ellerimi.

Aynı saniye arabamın deri koltuğundan bir gıcırtı geldi.

Elimi, torpidodaki silahıma sadece iki saniyede uzattım ve o anda boğazıma soğuk bir metal değdi. Bir bıçağın tersi boynuma yaslanınca vücudum refleks olarak donup kaldı. Gözlerimi dikiz aynama kaldırdım ve arka koltukta oturan gölge arkama doğru yaklaşıp dikiz aynasının kadrajına girince, onun Derya olduğunu gördüm. Bana, ona baktığım dikiz aynasından bakarak, "Artık kartları açık oynamamız vakti geldi," dedi. Ve emin oldum, yaptıklarımı bildiğinden ve o kâğıdı onun yazdığından. "Nil'i senin kaçırdığını biliyorum. Ve bana yaptığın bu iyiliğin devamını bekliyorum." Gözleri alevler saçıyordu. "Nil'i alıp İtalya'ya götür, o baş belasını Nalanla Deren'in arasından sonsuza kadar kopartıp al. Yoksa... Bildiğim her şeyi polislere anlatırım."

İşte anladım, bu hikâyedeki kelimeler zamansızdı, ölüme benzerlikleri de buradan geliyordu.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ayrılmadan önce bölümle ilgili düşüncelerinizi bırakır mısınız? Ayrıca bölümü bir emoji ile de anlatabilirsiniz.

Cuma akşamı görüşürüz.

Hoşça kalın.

Instagram: emineasr

9. “Kayıp.”

The Devil Within, Digital Daggers.

Selam canımın içleri.

Burada mısınız?

Bölümü OYLAMAYI ve YORUM YAPMAYI unutmazsanız çok sevinirim.

Deren olduğu için değil, Deren vibe verdiği için ekledim

9. “KAYIP.”

Ölmeyi çok istiyor olabilirim ama bu, beni öldürmek isteyen herkese fırsat vereceğim anlamına gelmez. Ben, sadece kendim istediğimde öleceğim.

Yanlış boğazdaki yanlış bıçak tuttuğunu bilse eli titrerdi ama düşmanlık duygusu ruhunu esir almıştı, Derya hiçbir şeyi göremiyordu. Nefes alışverişimdeki sakinlik, bıçağın olduğu yerde durmasını sağlıyordu ama sadece bir öfkeli kelime söylemem bıçağı ters çevirip keskin yüzeyini boğazıma yaslamasına sebep olabilirdi.

Dikiz aynasından birbirimizi izleyen gözlerimiz arasında saniyeler geçti ve Derya, söyledikleri üzerine hiçbir şey dememiş olmamdan rahatsızlık duyup dudaklarını araladı. "Yapacak mısın? Nil'i alıp İtalya'ya götürecek misin?"

"Neyden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok," dedim.

"Var," dedi, başını iki kez sertçe sallayarak. "Nil'in sende olduğunu biliyorum, inkâr etme."

"Keşke öyle olsa, hemen götürüp ailesine verirdim," dedim, boynumdaki bıçağa küçümseyici bir bakış atarak.

Bıçağı tutan elini kıpırdatıp derime daha istekli bastırdı. "İnkâr etmen çok aptalca."

"Senin bir küçük kızın varlığından korkman kadar aptalca." Nil'e duyduğu nefrete karşılık ben de ona bir nefret duyuyordum, sanmasın ki onun bir baş belası olduğunu söylemesinin bedelini ödemeyecekti. "Hatta acizce."

Bu kelimeler ona dokunmamış gibiydi, belki kendisine bunu daha önce itiraf etmişti. Gözlerini bile kırpmadan, "O küçük kızı kaçırdın," dedi. "Gözlerimle görmedim ama biliyorum, senin daha önce onu izlediğini defalarca kez görmüştüm. Nil ortadan kaybolduğunda ve ifade vermeye geldiğinde senin bir parmağın olduğunu anladım." Bıçak olan elini hafifçe çekti, bıçağın ucuyla ileriki parkı gösterdiğinde Deren'in arabasının sokaktan ayrılmakta olduğunu gördüm. "Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama onu kaçırdığına eminim. Mafya ailenin belki çocuk kaçırmak gibi işleri de vardır ve bu yüzden yapmışsındır..." gözlerini kısarak bana döndü. "Madem onu kaçırdın, neden tamamen alıp gitmiyorsun?"

"Nil'i ben kaçırmadım," demeye devam ettim.

Sabırsız nefesi çeneme çarptı ve bıçak tekrardan boynuma yaklaşınca, gözlerimi kapatıp Karina'nın boynuna yaklaşan elleri aklımdan çıkartmaya çalıştım. Derya içini çekerek, "Polise bildiklerimi, hatırladıklarımı anlattığımda böyle düşünür mü?" Diye sordu.

Boğazıma haddinden fazla yakın olan her şey beni boğduğu için elimde olmadan tiz, kesik nefesler aldım. "Söyle," dedim sessizce. "Polise bildiklerini anlat. Ben de gidip Deren'e bildiklerimi anlatayım." Deren'in ismini duyduğunda bile nefret oturdu bakışlarına. "Nil'e nasıl davrandığını anlatayım. Muhtemelen sonraki gün Nalan cenazeni morgdan teslim alır... O da, kızına yaptıklarından sonra sana acırsa."

Daha hızlı nefesler alıp vermeye başladı ve başını hafifçe öne eğip güldü. "Sana neden inansınlar canım?"

"Yüzde yüz inanacaklarını söyleyemem," dedim ve boynumda bir bıçak yaslı olmasına rağmen başımı arkaya çevirdim, onunla yüz yüze gelince gözlerimiz birleşti. Dışarıdaki gibi değildi yüreğim, katıydı. "Fakat Deren senin Nil'e kötü davrandığını, onun kollarını sıktığını görürse bence inanır. Hatta görmesine gerek bile yok, aklına böyle bir şüphenin düştüğü an bile seni öldürmek ister." Silahı kendime doğru çektim ve arabadaki hava ağırlaşırken, tek kaşımı yukarıya kaldırdım. "İnsanın ağrına gider değil mi eceli değil de düşmanının ellerinden ölmek? Söyle, ister misin Deren'in ellerinden ölmek? Belki, en yakın mesafeden öldürdüğü kişi ben olmam, sen olursun."

Bıçağı boynumun iki parmak kadar gerisinde tutarak dudağının kenarıyla güldü. "Deren'den hayranlıkla bahsediyorsun. Gözü kara olması hoşuna gitmiş gibi bahsediyorsun."

Silahımı kaldırdım ve onun dudaklarındaki sırıtma eşliğinde alnının ortasına dayadım. Silahımı gördüğü andan sonraki yüz ifadesi yavaşça değişti ve kaşlarını çatıp, "N'apıyorsun?" Dedi, tıslayarak.

"Kızlarını seven erkeklere karşı zaafım varmış," dedim omuz silkerek ve sonra silahın alnındaki görüntüsü hoşuma gittiği için bir süre onu izledim. "Bu silahın içinde, Deren'in bana verdiği kurşunlardan bir tanesi var. Eğer beni bir daha tehdit etmeyi seçersen o kurşunla beynini parçalarım. Bu söylediklerim iki kuru kelime gibi gelebilir ama benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bir şeyim bile yok... Konuşursan sadece sen kaybedersin, o çok sevdiğin Nalan'ını."

Ve anladığını anladım, bende tehditlerin işe yaramayacağını. Bu yüzden bıçağı boynumun hizasından tamamen çekip, "Bu oyunu yalnız mı oynayacağını düşünüyorsun?" Diye sordu.

Açıkçası komik buldum. "Zaten yalnız oynuyorum."

Sinirlenince direkt yüz hatlarına yansıdı. Şakağındaki damarın birisi hızlı hızlı atarken, nefesi serileşti. "Ve benim öylece geri çekileceğimi düşünüyorsun?"

"Aynen." Kafamı bir kez salladım, ikinci kez onun için değmez. "Ya ölüm diyorum, ya da vazgeçiş."

Alnını silahtan acelesizce çekip geriye, bir zamanlar Karina'mın oturduğu koltuğa yaslandı ve kararlı şekilde, "Kızı alıp git," dedi.

"Ben bile Nalan'a senden daha çok üzülüyorum," dedim, silahımın namlusunu dışarıdan onun vücudunda dolaştırarak. "Bir de onu sevdiğini söylüyorsun."

Gözlerinde tutku ve aşkı, çaresizlik ve hiddeti bir arada gördüm. "Nalan'a olan sevgimi karıştırma."

"Sen kendini seviyorsun." Erkekler... Hepsi aynı, yanıltıcı.

"Nil, Nalan ile Deren'in hayatından çıkacak. Böylelikle yolları sonsuza kadar ayrılacak." Bunun gerçekten olacağından emin gibi kafasını salladı, sakinleşip gülümsedi. "Nalan tamamen benim olacak."

"Çok çaresiz görünüyorsun," diye fısıldadım, dudağımın ucuyla. "Ne kadar aptalsın, bir annenin çocuğunu unutabileceğini düşünüyorsun." Yanaklarımı sıkıp silahımın namlusunu suratına çevirdim. "O beynini dağıtmayı şimdi daha çok istedim."

Silahıma dik dik baktı ama onu daha çok sinirlendiren içindekinin Deren'e ait bir kurşun olmasıydı. Ona ait bir kurşunla ölmeye dayanamayacak kadar kibir doluydu. "Nalan'a üzülseydin kızını getirirdin. Gözlerinin içine bakarak yalanlar söyledin."

"Ve sen, hepsini dinledin."

Gözlerindeki ateşin korkutan değil, düşündüren bir tarafı vardı. İyi bir düşman mı yoksa aptal bir düşman mı olacak, henüz ayırt edemiyordum. Çenemle arabamın kapısını gösterip, "Artık defol," dedim.

"Eninde sonunda sen kaybedeceksin," dedi, sözcükler dudaklarından tane tane dökülürken başını yavaşça sallıyordu. "Deren beni değil, seni öldürecek. O gün geldiğinde hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi ölümünü seyredeceğim."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Belki onların mutlu aile tablosunu da seyredersin."

Gözlerini benden çekmeden arabamın kapısını açtı ve ayağını dışarıya atarken, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ve belki bu mutlu aile tablosu sadece bana acı vermez."

Kapıyı açtı ve arabadan indikten sonra gitmeden orada dikildi. Tuşa dokunup arabamın tüm kapılarını kilitledim ve bir daha yakın mesafedeyim diye arabayı açık bırakmamayı aklıma kazıdım. Önüme dönüp silahımı torpidoya geri bıraktıktan sonra aynadan arkaya, ona baktım. Bir elinde bıçak varken diğer eli pantolon cebindeydi.

Dişlerimi sıkarak arabayı çalıştırdım ve önce ileriye atıldım, sonra sertçe geriye doğru, onun üzerine sürdüğümde Derya hızlıca kendisini yan tarafa atıp ellerini iki yana kaldırdı. Arabanın içinden duyamasam da, "N'apıyorsun?" Dediğini anladım.

Bir daha arabayı onun üzerine, geri geri sürdüm ve bunun üzerine kaldırıma çıktığında, yanımdaki camı indirip ona baktım. Gözleri ateş saçıyordu. "Küçük bir uyarı canım, bu kadar kırılgan olma," dedim gülümseyerek.

Aramızda buz gibi bir bakışma yaşandı ve dudaklarını sımsıkı kapatıp başını ağır ağır salladı. İçeriye girip camı kapattım ve direksiyonu kavrayıp gaza yüklendim. Sokaktan süratle ayrılırken gözlerimi ön cama odakladım. Kollarım gerilmişti, ellerim sinirle titriyordu. Hayatımın en parçalanmış ve güçsüz zamanını yaşıyordum ama bunun anlaşılmasına da, kullanılmasına da izin vermeyecektim.

Arabamı otobana çıkardım ve arkamı sık sık kontrol edip takip edilmediğimden emin oldum. Derya en başından beri bir şeyler biliyordu, Nil'in nerede yaşadığını da öğrenmiş olabilirdi. Yumruğumu sinirle direksiyona indirip buna nasıl bir çözüm bulacağımı düşündüm. Evden uzaklaşmalıydım, hem gözlerden de uzaklaşmış olurdum. Otel olmazdı, gözden uzak bir ev lazımdı.

Kendi yaşadığım yere gelip arabayı otoparkta bıraktım ve daireye asansörle çıktım. Anahtarı deliğe yerleştirirken içeriye kulak veriyordum. Adımımı eve attığımda koridor ışığının hâlâ yandığını gördüm, çok sessizdi. Salona baktığımda Gece'nin uyuyor olduğunu gördüm, hafifçe horluyordu. Güya burnunda et varmış da o yüzden horluyormuş...

Kendi odama doğru geçtim ve kapıyı yine aralık şekilde görüp içeriye girdim. Attığım ilk adımda da hareketsizleştim. Yatakta Nil'in varlığını görmemek beni dehşete düşürdü ve ancak birkaç saniye sonra yeniden hareket ettim, duvara dönüp hemen ışığı yaktım. Gözlerimi hararetle odanın içinde dolaştırmaya başladım ama burada yoktu. Panik içinde beşiğe koştum, içine baktım ama orası da boştu. Ellerimi beşikten geri çekip kendi etrafımda döndüm ve ardından koridora koştum, sırasıyla tüm kapıları açıp baktım. "Nil! Nil neredesin?"

Karina'nın odası, boş oda, mutfak, banyo... Yok, odaların hiçbirinde yoktu. Salona koşarak girdim ve oranın da ışığını yakarken, Gece'nin uykusundan, "N'oluyor?" Diye uyandığını gördüm.

Başım dönmeye başlarken kalbimin boğazımda attığını hissettim. "Nil," dedim, adını Deren gibi, iki kez kekeleyerek söyledim. "Nil yok, yataktaydı ama şimdi yok. Her yere baktım ama yok..." midem bulanırken kontrolümü kaybederek Gece'ye yaklaştım, o koltukta yeni doğrulmuşken kolunu sıkıca kavradım. "Nerede? Nil nerede Gece?"

Uykulu gözlerini kırpıştırıp odaya baktı, bir karış açık kalmış ağzını kapatıp açmaya başladı. "Nasıl yok? Odadaydı, nereye gidecek kendi kendine?"

"Ya kapıyı açıp çıktıysa!" Diye bağırmaya başladım onun kolunu çekiştirip gözlerimden alevler saçarken. Kaybetme korkum derinden yüzeye çok hızlı çıkmıştı, bense derinlikte kalmış, boğulmaya başlamıştım. "Arkamdan kapıyı kilitlemedin mi? Nasıl kaygısızca uyuyorsun, hiç mi ona bakmadın?"

Kolunu benden çekmeye çalışırken paniklemeye başlayıp, "Kapı kulpuna bile uzanamaz ki," dedi. Gözleri kaygı ve dehşetle dolu dolu olmaya başlamıştı. "Neden uykudan uyanıp bir anda çıksın Karmen, hiçbir şey anlamadım ki."

"Yoksa..." bir kere yaptı, beni kandırdı. Gelecek, anların gölgelerini tekrar etmez mi, bir kere yapan yine yapmaz mı? "Bana oyun mu oynuyorsun Gece? Onu bana getirdiğin gibi, şimdi benden götürüyor musun?"

Çekiştirdiğim koluna doğru bakıp, "Hayır," dedi, alınmış görünerek. "Hayır, bir şey yapmadım, sadece uyuyordum..." gözlerime bakarken sesi kırgınlıkla alçaldı. "Neden yapayım, ne amacım olur?"

"İlkinde amacın sadece benim mutluluğum muydu?" Diye bağırarak kolunu savurdum ve arkamı döndüğüm gibi odadan çıktım. Sokak kapısına koşup kapıyı açarken, arkamdan, "Her yere baktın mı?" Diyerek geldi.

Apartmana çıkıp merdiven boşluğuna eğildim, aşağıdaki katlara doğru bakıp sonra alt kata inmeye başladım. Gece arkamdan, ses çıkarmamaya çalışarak gelirken, "Daha önce hiç yapmadı, evden çıkmayı denemedi, şimdi neden yapsın?" Dedi.

"Çünkü çocuk, her şeyi yapabilir," diye tısladım, yalnız kalbim değil ruhum da yerinden çıkıyormuş gibi hissederken.

"Yemin ederim ki bir şey yapmadım Karmen, neden bana böyle davranıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmamış olsan bile onu kaybettin Gece!"

Merdivenleri inerken az kalsın düşecektim, beni kolumdan tutup çektiğinde dengemi topladım. İndiğim katta başımı etrafımda çevirdim, Nil'in izini, sesini aradım. Geç olduğu için etrafta kimse yoktu, güvenlik kameralarının hapsindeydik. Bir alt kata daha inerken boğazımda oluşan yumru yüzünden nefes alamadım, nefes alamamak gözlerimi doldurdu ve vücudum sıcakladı. İndiğim diğer kata da bakıp Nil'i ararken aklım iyice bulanmaya başladı, onu kaybettiğimi gerçekten idrak ederken, "Nil?" Diye seslendim boşlukta.

Gece beni tutup, "Kameralar çalışıyor, adını söyleme," dedi.

"Umurumda değil! Onu bulmam lazım, ona... Ona bir şey olduysa n'aparım ben?" Göğüs kafesim kırılmış ve kemikler kalbime batmış gibi nefesim kesildi bir saniyede. Gece'ye dehşetle baktım. "Ona bir şey olamaz, onun canı da yanamaz. Ben onu babasına götüreceğim...

Kendime söz verdim, ona hiçbir zarar vermeden babasına teslim edeceğim..." gözlerimden yalnız Karina ve Nil için akacak o yaşlar akmaya başladı. "Canı yanarsa, Nil korkarsa, ben ona zarar vermiş olursam... Düşüncesine bile tahammül edemiyorum, şuracıkta öleceğim sanki."

"Nil'e hiçbir şey olmuş değil, ölümden bahsedip durma!" Başını çevirip etrafımı kontrol etti, birilerinin karanlıkta ortaya çıkmasından tedirgindi. "Evin içinde bir yere saklanmıştır, çocuk sonuçta... Dolaplara baktın mı, kesin oyun oynamak için girmiştir."

"Siktir... Hayır, bakmadım." Doğru ya, saklanmış olabilirdi, en son saklambaç oynamıştık.

"Gel, daireye çıkalım," dedi Gece ve asansörlerin oraya koştu, bir tane çağırdı. Kendi kendisine kafa sallayarak, "Evin içinde, eminim," dedi.

Asansör geldiğinde kendimi içine atıp hızla tuşa bastım, iki kat yukarıya çıkarken tırnaklarımı avuçlarımdan bir kez olsun çekmedim. Asansör kapıları açıldığı an dışarıya fırlayıp karşıdaki daireme koştum, açık bıraktığım kapıdan girerken Gece'de peşimden geldi. "Dolabına bak, saklambaç oynarken de oraya saklanmıştı."

Odamdan içeriye koşarak girdim, önümü bile göremeden dolabıma gittim. Kendime çok öfke duyuyordum, o saniye ellerimi görmeye bile tahammül edemiyordum. Dolabın kapağını açarken, Gece'nin de Karina'nın odasına girdiğini anladım. Dolabı açana kadar boğuluyordum, dolabı açıp içerinin boş olduğunu görünce de boğulmaya devam ettim ve yıkılarak geriledim. Kabul etmek istemeyerek başımı iki yana sallarken, "Yoksun," diye fısıldadım, tüylerim ürperirken. "Nil, aşkım.... Aman Tanrım, bu yaşanıyor olamaz, onu kaybetmiş olamam, ona bir şey olmuş olamaz..." başımı kapıya çevirdim, korkak adımlar atıp koridora çıktım. Gece Karina'nın odasından nefes nefese çıkıp bana, sonra da odama doğru bakıp elini dudaklarına götürdü. Gözlerinden söylenmemiş kelimeleri okudum. Sessizlik evin içinde çınladı ve kan kulaklarımdan sızmaya başladı. "Yok," dedim. "Karina gibi Nil'de bir anda yok oldu."

Durup evin içini dinledi, hâlâ bir ses duymayı bekliyordu. Çaresizliğin tadını alınca yüzünü buruşturup, "Bakmadığımız başka yerler vardır," dedi. Sonra evin içinde hareket etti, gözden kayboldu, kapı ve eşya sesleri geldi. Boğazımdan bir keskin hıçkırık sesi yükseldi

ve aynı korkular, hisler üzerime üzerime yürüdü. Duvarların arasında sıkışmaya başladım, sırtımı arkama yaslayıp kalbimi tuttum. Avuçlarım üzerimdeki ceketi hırpalayarak kavrarken, göz kenarlarımdaki yaşlar saçlarımın arasında kayboldu. Öyle bir boğuldum ki, derinliğin tadına vardım. Omuzlarımdan tekrar tutulana kadar kendimi kaybettim, Karina'nın yaşadıklarını Nil'e yaşatmakta olduğumu düşününce derimin üzerinden buz gibi alevler fışkırdı. Soğuk sıcaklığın verdiği yakıcılığın nefes kesin bir yanı vardı. "Nil'e bir şey olacak, benim yüzümden, benim yüzümden..."

Gece konuşmaya başlıyordu, uğuldayan kulaklarımda çınlıyordu sesi. "Bulacağız onu, bir yerden çıkacak. Mantıklı bir açıklaması olmak zorunda bunun."

Parçalarına ayrılmamalısın, tutmalısın, Nil'i bulmalısın... Nil'i kaybettim değil mi? Kızım gibi onu da koruyamadım. Belli ki ben... Bu dünyaya anne olmak için gelmemişim.

"Kim girdi eve, kim aldı onu benden..." kalbim bir anda alevlendi, sıvılaşıp boğazımdan adeta yükseldi. Son yaşanılanları hatırladım ve gözlerimi açınca Gece'nin endişeyle yüzümü izlediğini gördüm. Soluğumun ardından, "Derya," dedim tıslayarak. "O yaptı."

Gözlerini kırpıştırmaya başladı. "O şey değil miydi ya? Nil'in üvey babası? Nereden çıkardın onun yaptığını?"

"Oyun oynadı benimle, alçak."

Gece'nin yanından geçip hâlâ açık olan sokak kapısına ilerledim. Arkamdan gelirken, "O adam bir şey mi yaptı?" Diye sordu.

"Kendini öldürtecek haberi yok." Dairemden çıkıp asansöre ilerledim ve asansörü açarken, Gece'ye omzumun üzerinden baktım. "Umarım beni yine kandırmıyorsundur Gece."

Kafasını şiddetle iki yana sallarken çenesi duygusallıkla titredi. Gelen asansöre binip ona sırtımı döndüm ve otoparka inerken yanaklarıma düşen gözyaşlarını acımasızca sildim. Anahtarımı cebimden alıp arabama bindim, otoparktan ayrılırken gözlerimi kan bürümüştü. Nabzım hızlı atıyordu, arabayı nereye gittiğimi bilmeden sürüyordum. Derya'yı nerede bulacağımdan haberim yoktu, yaşadığı evini veya nerelerde takıldığını bilmiyordum. Arabam caddeye ulaştığında durup arkama yaslandım ve ellerim direksiyonu sımsıkı tutarken camlardan dışarıya, simsiyah gökyüzüne baktım.

"Ya şimdi duygularınla sürüklenip dağılacaksın, paramparça olacaksın Karmen. Ya da gözyaşlarını tutup içine derin bir nefes çektikten sonra Nil'i bulmak için acını kalbine gömeceksin, hep yaptığın gibi..."

Gözyaşlarımı tutup içime derin bir nefes çektim, sonra da acımı kalbime gömdüm. Ama şimdi ne yapacağım? Nasıl yapacağım? Nil'i de Karina gibi kaybedersem... Deren'e beni öldürmesi için yalvarırdım.

Kafamı iki yana savurup, "Derya'yı bulmalıyım," dedim kendime. "Ama nerede?" Hepsi sık sık emniyete gidiyordu, oraya gidip bekleyebilirdim. Fakat oraya hep Nalanla gidiyordu, onu nasıl yalnız yakalayacaktım?

Nil'e zarar verdiyse, onu çoktan incittiyse?

Onu öldürür müydüm? Öldürürdüm.

Derya Nil'i aldıysa neden onu götürmemi istemişti ki? Benimle konuştuktan sonra eve gidip Nil'i almış olamazdı, evimi bildiğinden bile emin değildim. Fakat en şüpheli davranan oydu, bu yüzden Derya'yı bulmam gerekiyordu.

Emniyete gittim ve karanlıkta arabamın ışıklarını söndürüp Derya'nın Nalan ile beraber buraya gelmesini bekledim, ona ulaşmanın başka bir yolunu bilmiyordum. Geçen her dakika o kadar yavaştı ki, çıldıracağımı sandım. Gözlerimi emniyet binasına giren hiçbir arabadan ayıramıyordum, fark edilmemek için de arabamı tenha bir yere çekmiştim. Saatler geçerken burada beklemekten başka hiçbir şey yapamıyor olmak beni delirtti, Nil'e neler olabileceği bir saniye bile aklımdan çıkmadı. Karina için nasıl korktuysam, öyle korktum.

Beni korkutabilecek ve beni ağlatabilecek yalnız iki insan.

Sabah ışıkları emniyet binasına vurmaya başladığında telefonumu kontrol ettim ama Gece'den hiçbir arama yoktu, Nil bir şekilde eve geri dönmemiş demekti. Çok çaresizceydi, çünkü kimseye onun kaybolduğunu söyleyemiyorduk. Saatimi kontrol edip kafamı arkaya vururken, gözüm otoparkın girişine takıldı. Tanıdık arabayı gördüğüm an heyecanla nefesim kesildi. Bu Nalan ile Derya'nın arabasıydı, emniyetten çıktığım birkaç sefer görmüştüm. Buraya geldiklerine göre yeni bir haber var demekti.

Koltuğumda aşağıya kaydım ve dikiz aynalarından o ikisinin arabadan inmesini izledim. Arabayı Derya kullanıyordu, indi ve Nalan'ın yanına yürüyüp onun belimi tutarken bir şeyler söyledi.

Nalan'ın üzerinde açık renkli kabanı vardı, gözlerine büyük gözlükler takmıştı. Omuzlarının düşüklüğü ve yürüyüşünün yavaşlığı ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu. Onların emniyet binasına ilerlemesini izlerken aniden yüksekten cereyan eden siren sesi duydum ve çığlık atarak kafamı cama çevirdim, bir polis arabasının girdiğini görüp gözlerimi kocaman açtım.

Bu sesi yok etmek istiyorum.

Elimi, çığlımın çıktığı dudağıma kapatıp Karina'nın kayboluşuyla ilgili her ayrıntıyı zihnime gömmeye çalıştım ve ardından kapımı açtım. Saçlarımla yüzümü kapatarak binaya girdim. Emniyet müdürlüğü olduğu için her an kalabalıktı, gürültülüydü, saat fark etmiyordu. Asansörü kullandım ve onlar hep müdürün odasına çıktıkları için ben de o kata çıktım. Birkaç kişiyle beraber kullandığım asansörden indiğimdeyse başımı yavaşça önümden kaldırdım, merdiven kenarına doğru yürüyüp kendimi dikkat çekmeden saklarken müdürün odasına baktım. Nalan ile Derya içeride olmalıydı, acaba ne haber gelmişti?

Ya gerçekten Nil'e kötü bir şey olduysa?

Yumruğumu yanımdaki duvara bastırıp telefonumu çıkardım, telefonumla meşgulmüşüm gibi davranarak odadan çıkmalarını bekledim. Aradan geçen on dakikadan sonra kapı sesi o taraftan gelince saçımı yanağıma örterek baktım ve Derya'nın bir memurla çıktığını gördüm. Memur sol tarafa giderken Derya asansörlerin olduğu yere yürümeye başlamıştı. Nalan'ın hâlâ içeride konuşması işime gelince direkt duvar arasından çıktım ve Derya'nın çağırdığı asansöre ilerledim. Derya asansöre adımını attığı anda kafamı kaldırmadan arkasından girdim ve başka kimse gelmesin diye direkt kapıları kapattım. Derya başını benden tarafa çevirdi ve kafamı kaldırıp da kendisiyle göz göze geldiğimizde kaşlarını sorgularcasına çattı. "Sana bıçak çektim diye bundan sonra peşimde mi dolanacaksın?"

Cevap vermedim ve gözlerimden çıkan ateşleri görüp asansör tuşuna bastığında, yerimden atılıp onun yakasına yapıştım. Onu sertçe arkadaki asansör duvarına bastırdığımda gözleri kocaman açıldı. "Tek bir kez soracağım," dedim, nefret saçarak. "Nil nerede?"

Şoke olmuş suratı, sözcüklere dökülmemiş bir şeyleri ifade etse de konuşmasını istedim. Dişlerini sıkıp beni uzaklaştırmak için kolumu

tutarken, "Aptal mısın, Nil sende ya," dedi. "Şimdi ne oyunu çeviriyorsun?"

"Asıl oyunu çeviren sensin!" Dedim ve kolumu bırakması için dizimi kaldırdım, bacaklarının arasına kuvvetli şekilde vurduğumda gözbebeklerine yansıyan şiddetli acıyı gördüm. Nefesi ağzından boşaldı ve kolumdaki parmakları derime gömüldü. "Nil'in nerede olduğunu söyle. Yoksa seni bu dünyadan, bir parçan bile kalmayana kadar silerim."

İnleyerek omuzlarını öne eğdi ve gözlerime biraz daha yakından bakarken, "Sen ciddisin?" Dedi. Yakasını öyle sıkı tutuyordum ki, gömleğinin yakası boynunu kesmeye başlamıştı. "Nil'i kaçırdın ve şimdi de onu kaybettin, öyle mi?"

Gerçeklik kelimelere döküldüğünde zihnimdeki her şey bir suyun içinde dalgalara karışıyor gibi hissettim. "Onun benimle olduğunu bilen sadece sendin, sen aldın," dedim, bir yılan gibi tıslayarak. "Masum görünmek için de dün gece beni kıstırdın ama belki bana bıçak çekmeden bile önce Nil'i almıştın!"

"Sana inanamıyorum, aptal!" Dedi, parmağını koluma sertçe bastırarak. Bunu yaptığı ve bana hakaret ettiği için elimi gömlek yakasının etrafına dolayıp nefesini biraz daha kestim. Hırıltılı nefesinden sonra tükürür gibi konuştu. "Elinde Nil gibi bir koz vardı ve sonu kaybettin! Aptalsın, aptal!"

"Sen aldın!"

"Saçmalama, ben alsam seninle mi uğraşırdım!" Elini yanına açıp bir şeyleri anlatmaya çalışıyormuş gibi göründü. "Nil'i bulmuş olsaydım çoktan onunla işimi bitirirdim!"

Onu öldürmemi isteyecek kadar aptalca konuşuyordu. "Nil ile ölüm kelimesini, imasını bir arada kullanırsan asıl ben seninle işimi bitiririm."

Yüzüme eğildi. "O zaman Nil'i bulan kazanır!"

Dolu bir silahı ağzının içine boşalttığımı hayal ettiğimde kalbimin her atışı nefret dolu olmaya başladı ve onun yakasını bıraktığım an, asansör kapılarından gelen sesi duydum. Derya başını benden önce çevirdi ve gözlerindeki duygu katılaştığında ben de yana baktım. Deren'i gördüm ve yalnız boğulan ben, artık o kadar da yalnız hissetmedim. Kara gözler Derya'nın hâlâ tuttuğu koluma odaklıyken, asansörden içeriye girip karşısına dikildi ve kolunu serçe kavrayıp

kolumun üzerinden çekerken, gözlerini Derya'dan almadı. "Seni daha ne kadar fazla öldürmek isteyebilirim, bunu mu test ediyorsun?"

Vücudumun Deren'e yaklaştığını fark ederken, Derya'nın gözleri kolunu ve sonra Deren'in yüzünü izledi. Kolunu kendisine çekerken de, "Bu kadar hiddetlenme," dedi. "Ama yok... Anlıyorum. Bir zamanlar sahip olduğun her şey şimdi benim olduğu için korktun."

Asansör kapıları tekrar kapandı ve asansör aşağıya hareket ederken, Deren'in elleri takip edemediğim bir hızda hareket etti. Derya'yı boğazından kavrayıp birkaç dakika önce yaptığım gibi asansöre çarptığında, müdahale edip etmemek konusunda kararsız kaldım. Derya gözlerini öfkeyle yumarken, Deren tıpkı kâbusumda bana yaptığı gibi Derya'nın boynunu nefes alamayacağı kadar sıktı. "Ben özgür bıraktığım için şimdi seninle," dedi, alçak tondaki sesiyle. "Ben kaybetmem, özgür bırakırım."

Derya gözlerini açtığında bakışlarının intikamla yanıyordu. İntikamı kelimelerle alarak, "Nil'i de mi özgür bıraktın?" Dediğinde, Deren'ın şakağında atan damarı gördüm. O saniye elimi sırtına koyup, "Dur," diyordum ki, asansör kapıları açıldı ve Deren Derya'yı sertçe, iterek dışarıya fırlattı. Derya düşerek geldiğimiz katın koridoruna kapaklanırken öfkeyle bağırdı ve Deren'de dışarıya çıkıp onun üzerinde eğildi, kükreyerek kabanından tuttu. "Kızımın adını ağzına almayacaksın! Dudaklarından bir daha Nil'in ismi çıkmayacak, o hiçbir zaman sana kaybettiğim bir şey olmayacak! Nil hiçbir zaman senin olmayacak, adın onunla yan yana bile gelmeyecek!"

"Nalan'ın kocasıyım, Nil'in de üvey babasıyım," dedi Derya, eğlenerek.

Deren'i tutmak için kaldırdığım kolumu bu kelimeleri duyduktan sonra geri çekip çenemi diktim. Deren, yerden kalkmaya çalışan Derya'ya bir tekme savurup, "Nil'in babası benim!" Diye bağırınca, başımı sağa ve sola çevirdim. Karanlık sayılabilecek bir katta olduğumuzu gördüm, eksi kaçıncı katta olabileceğimizi düşündüm. Az ileride yemekhane görünüyordu, etrafta kimse yoktu. "Sana bir kez olsun baba demeyecek, seni baba yerine koymayacak! O beni seviyor, babasının kızı!"

Derya Deren ona eğilmişken tişörtünün yakasını tutup gözlerini kıstı. "Aylarca beraber yaşadık, nereden biliyorsun bana baba demediğini?"

Deren'i kışkırtan bu kelimeler, cehennemden içeriye girmeden önce yaptığı son kötülükmüş gibi zaferle dökülüyordu Derya'nın dudaklarından. Elimi saçlarım arasından geçirip yeniden ona yaklaştığımda, Deren'in kontrolü kaybetmiş ellerini gördüm. Bu yüzden, Derya onu sertçe iterek yana düşürdü ve üstüne çıkıp boğazını sıkmaya başladı. "Yerde havalar nasıl?" Diyerek güldü.

Deren'in cayır cayır yanan gözlerine kıyasla dudaklarından dökülenler çok sakindi. "Sen söyle, seni her zaman yere seren benim."

Derya'nın elleri sıkılaştı ve Deren'i boğarken, hep bunu beklemiş gibi hiddetlendi. Yerde yuvarlandıkları için benden uzaklaşmışlardı, etrafıma baktım ve yakından konuşma sesleri duyunca işi bitirmek için onlara yaklaştım. Deren, kolunu Derya'nın boğazına sarıp onun kafasını sıkıştırmaya çalışırken, soluğu yanlarında aldım ve ayağımı kaldırıp sertçe Derya'nın sol açıklığına yapıştırdım. Aldığı darbeyi hesap edemediği için Deren'in üzerinden kontrolsüzce yan tarafa, sırt üstü düştü ve ikisi birden kafasını çevirip bana baktı. Ellerimi belime koydum. "Polis geliyor."

Deren'in gözlerindeki alevler gözlerimde, birkaç kalp atışı kadar kaldı ve sonra doğrulup öksürmeye başlarken, Derya'da belini tutarak kalktı. Sendeleyerek geriye doğru birkaç adım attığında, Deren kafasını çevirip ona baktı. Tekrardan kalktı ve ona doğru gidiyordu ki, bir kapı açıldı ve iki polis memuru sol tarafta göründü. Bizi gördüklerinde durup Deren ile Derya'nın dağılan kılık kıyafetlerini süzdüler. "Bu kata yalnızca çalışanlar inebilir," dedi polislerden birisi, yaklaşarak. "Beyler, n'oluyor?"

Deren'e bir adım gidip kolunu arkasından tuttum. Çelik kadar sertti vücudu. "Biz de gidiyorduk polis," dedim ve gözlerimi yukarıya kaydırıp Deren'e baktım. Komut almış gibi polislere karşı iki kez kafasını sallayıp gerilediğinde, onunla hareket edip arkamı döndüm. Yan yana asansörlere yürürken, Derya'nın da memurlarla konuşmaya başladığını duydum. Deren, zaten katta olan asansörü açtı ve içeriye girip kapılar kapandığı an bağırarak yumruğunu asansörün kapısına geçirdi, nefes almadan yumruklamaya başlayıp küfürler savurdu. Elimi bir kez uzattım, sonra geri çekip yanımda sıktım. Zaten yaralı olan elleri asansörün kapılarıyla buluştukça içeride ses yankılandı ve birazdan başını önüne eğip, inleyerek geriledi, sırtını yarım yamalak şekilde arkaya yaslayıp asansörün tavanına bakmaya başladı. Teni

kızarmıştı, yenilemez görüntüsü net olmasına rağmen gözleri bulanıktı. Kulakları o kadar kırmızıydı ki, sanki kan sızıyordu.

Asansör içindeki uğultu hafifleyip geride sadece kalp atışları kaldığında, "Senden istediği bu," dedim. "Ona istediğini verme."

Sesimi duyduğunda kan bürüyen bulanık gözler bana döndü. Dudakları ayrıktı, her nefes alışverişini görebileceğim kadar. Dilini çıkarıp dudaklarında bir tur gezdirdi. "Onu, benden ne istediğini bilecek kadar tanıyor musun Karmen? Umarım tanımıyorsundur."

Midemdeki ısınmayı hissedip asansör düğmelerine baktım. Gitmek istediği katı tuşladım. "Tanımadığımı biliyorsun."

Üzerime gelmeye başladığını asansör kapılarına bakarken bile hissettim. Karşıma geçtiğinde nefesinin sesi daha belirgin oldu, parmak boğumundan sızan kan damlası o an yerle buluştu. Aramıza düşen kan damlasına bakarken, başını bana doğru alçaltıp kulağımın yanında soluk alıp verdi. Bir şey demesini bekledim, çünkü ancak konuşmak için yanıma geldiğini düşünüyordum ama hiç konuşmadan yüzümü izledi. Sanki ne demesi gerektiğini anlamış olmalıydım, konuşmasına bile gerek kalmamıştı.

Nefesi saçımı yanağıma doğru ittiğinde geriledi ve kan damlayan eli yüzümle aynı hizaya geldi. Burnumun üstündeki kısa saçımı parmağının tersiyle alıp kenara iterken, "Seni kızdırdı mı?" Diye sordu. "Saçmaladığına eminim."

"Kızdığımı nereden çıkardın?"

"Sen kızdığında anlarım." Üstüne kattı. "Anlıyormuşum."

"Nasıl anlayacaksan..."

Parmağı varla yok arası şekilde saç tutamımda dururken, "Anlarım dediysem anlarım," dedi. "Yalan satmıyorum. Sana öyle davranamaz. Neye kızdın?"

"Yalan söylememenden bana ne?" Asansör düğmesine bir daha sertçe bastım ve gözleri bunu takip etti. "Kızmadım, düşüyordum, Derya tuttu beni."

Sanki bu durumu daha boktan yapmış gibi tiz bir nefes sesi çıkarıp saçımı bıraktı. "O seni tuttu, sen de ona tekme attın öyle mi?"

"Sadakat, övündüğüm bir duygum değildir." Asansör titreyerek durunca gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Zamanında sözlümü de aldattım."

Asansörden çıkıp sol tarafa bakınca müdür odasının kapısını gördüm ve Deren birkaç saniye sonra asansörden ayrılıp emniyet müdürünün odasına ilerlerken, omzunun üstünden bana baktı. Çenesi sıkıydı. "O hâlâ hayatında mı?"

"Kim?"

Sanki kimi sorduğunu biliyormuşum da anlamamazlıktan gelmişim gibi seğirdi yüzü. "Sözlünü aldattığın adam."

Deren'e doğru yaklaşıp yanından geçerken gözlerimi gözlerinden ayırmadan cevapladım. "Değil."

Önüme döndüğümde bakışları bir ağırlıkla sırtımda dolaşmaya başladı. Gelen haberlerin ne olduğunu merak ederek müdür kapısına yaklaştığımda, kapı içeriden açıldı ve müdür, Nalan'la beraber kapıdan çıktı. Geriye bir adım attım ve her ikisi de bana bakıp ardından omzumun üzerinden Deren'e doğru yönelttiler bakışlarını. Önce hangisinin bana burada ne işim olduğunu soracağını düşünürken, Deren sessizce genzini temizleyerek müdüre kadar yaklaştı. "Arkadaşlar aradı, bir görgü tanığı çıktığını söylediler."

Nalan öfkeli, ıslak gözlerini benden çekip Deren'e bakmaya başlarken, "Başka bir kayıp çocuk için gelen ihbarmış," dedi, sesi tahamülsüz ve kızgındı. "Alay eder gibi çağırdılar bizi buraya, fakat yanlış anlaşılma olmuş!"

Emniyet müdürü mahcup şekilde genzini temizlerken, Deren'de duyduklarından sonra müdüre yaklaşıp, "Öyle mi?" Dedi doğrulamak ister gibi, inanamayarak. "Bu nasıl anlaşılabilir? Bin tane mi kayıp Nil var?Ama eminim Nil Ateş bir tanedir değil mi?"

"Deren, Nalan... Öfkenizi, hassasiyetinizi çok iyi anlıyorum ama ilk saatten beri sizler için çabalıyoruz." Uzanıp Deren'in omzunu sıkınca, Deren'in gözleri o eli takip etti. "Sizi arayan memur arkadaş zaten çok mahcup oldu, başka bir kayıp kız çocuğumuz var Nil diye, onun ailesine ulaşmak istemiştik."

"Beni sadece kızım ilgilendiriyor," dedi Nalan, gözyaşları yüzünden sicimle aşağıya iniyordu. Bir yumruğunu yanında kuvvetle sıkmıştı. "Sabahlara kadar gözüme uyku girmeden ondan haber bekliyorum, her çalan telefonu kalbim ağzımda açıyorum. Beni yanlış aradığınızı söyleyip böyle hayal kırıklığına uğratamazsınız!"

Deren arkasını dönüp koridorun diğer ucuna doğru birkaç adım atarken ellerini belinin iki yanına yasladı. Emniyet müdürü ellerini

Nalan'ın kolunda gezdirip, "Bizim için her kayıp çocuk çok önemli," dedi. "Nil'i bulacağız kızım, yüreğini ferah tut."

Nalan kafasını iki yana salladığı gibi arkasını döndü ve eli yüzündeki yaşları silerken, hıçkırarak koridorda ilerledi. Başımı ona çevirdim ve emniyet müdürü Deren'in yanına ilerlerken, Nalan'ın arkasından birkaç adım attım. Hıçkırık seslerini arkasında bırakarak ilerliyordu. Nille ilgili kötü bir haber olmamasının rahatlığı göğsümü doldururken, Nalan'ın arkasında durarak, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Diye sordum.

Arkasından ilerlediğimin farkında değilmiş gibi şaşkınca bana doğru bakıp elini yüzünden çekti. "Kızımdan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok." Burnunu nazikçe çekip pürüzlü nefesler aldı. "Siz neden buradasınız? Yine... Derenle mi geldiniz?"

"Hayır, beni de aradılar," dedim.

"Sizi mi?" Düzgün kaşlarını bir hizada çatıp, "Neden sizi arıyorlar her defasında anlamıyorum," dedi. "Boşuna buraya kadar gelip yorulmuş oluyorsunuz."

"Yorulmuyorum," dedim sessizce. "Nil'i kimin kaçırdığını gördüğüm için bir şüpheli yakalandığında arıyorlar, gelip görmemi istiyorlar. Bu kez ben de sizin gibi yanlış aranmış olmalıyım."

Başını sallarken, "Maalesef hevesim kursağımda kaldı," dedi. Burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu. "Ben sizi... Sen diyebilir miyim?"

"Diyebilirsin."

"Ben seni yine Derenle yan yana görünce beraber geldiğinizi düşünmüştüm," dedi, mavi gözlerini gözlerimde tutarak. Konuyu Deren'in etrafında dolandırıyordu, sanki hepsi tesadüftü, Derenle alakam yok, dememi bekliyor gibiydi.

Bunu demek yerine, "Sakıncası var mı?" Diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırışında bir yumuşaklık değil, stres vardı. Çenesi hafifçe öne çıktı ve zoraki şekilde kafasını iki yana sallarken, arkamdaki asansörden ses geldi. Nalan'ın gözlerini takip ettim ve bakışlarının büyüdüğünü görüp omzumun üzerinden baktım. Derya, elinde dumanı tüten bir içecekle Nalan'a doğru yaklaşıyordu. Kıyafetleri hâlâ dağınıktı, Deren onun kadar dağılmamıştı.

Nalan öne çıkıp Derya'ya ilerlerken, "N'oldu sana, iyi misin?" Diye sordu.

Derya elindeki çayı Nalan'a uzatırken, "İyiyim," dedi. Beni görmesi için başını hafifçe çevirmesi gerekti ve sonra da benim omzumun

üstünden muhtemelen Deren'e baktı. "Yolda iki kez duvara çarptım. Şimdi iyiyim."

Yanlışın var, duvarlar sana çarptı.

"Duvara mı çarptın?" Nalan çayı ellerinin arasında tutarken, Derya'nın bakışlarını takip etti ve Deren'e bakarken yutkundu. "Yine sana mı sataştı?"

Derya gülümseyerek karısına döndü ve hafifçe eğilip alnımdan öperken, "Gel, burası seni mahvediyor, dışarıya çıkalım," dedi.

Nalan sırasıyla benimle Deren'e baktı ve Derya'nın yanında asansöre ilerledi. Derya'ya dişimi sıkarak asansör kapılarının kapanmasını izledim ve sonra ayağımı sertçe yere vurup elimi saçlarımdan geçirdim. Doğruyu mu söylüyordu? Nil onunla değil miydi?

O zaman... Bebeğim neredeydi?

Omzumun üstünden baktım ve Deren'in müdürle hararetle konuştuğunu gördüm, ellerini iki yana açmış, savuruyordu. Yüksek sesle konuşuyordu, buraya boş yere çağrıldığı, hayal kırıklığına uğradığı için kızgındı. Koridorun ucundan, emniyete ilk geldiğim gün Nil'i gördüğümü söylediğim sivil memur yaklaşıp Derenle konuşmaya başlayınca, Deren bu kez o memura asabiyetle konuşup kafasını sertçe iki yana salladı. Emniyet müdürü kolunu tutup onunla daha sakin konuşmayı denese de Deren kolunu savurup geriledi, bu tarafa yürürken gözlerinden nefret saçılıyordu.

Yanımdan geçip asansöre ulaşınca neredeyse yumruklayarak asansörü çağırdı, ben onu izlerken de kafasını çevirip bana doğru baktı. Dudaklarından dökülmeyen kelimeleri gözlerinden okudum ve yanına ilerleyip, o gelen asansöre binerken takip ettim. Kapılar kapanınca elini saçları arasından geçirip, "Aklımı kaybedeceğim," dedi. "Nil'i biraz daha görmezsem aklımı kaybedeceğim."

Nil... Bu kez gerçekten kayıp.

"Aklını falan kaybedemezsin," dedim sertçe. "Nil'i bulacaksın, aklını kaybedemezsin..." kolunu tuttum ve elim buz gibi tenine temas edince onu kendime çevirip gözlerine baktım. "Nil'i bulacağız."

"Dayanamıyorum, anlıyor musun?" Diye bağırdı, sanki yaşadığı dayanılmaz acıyı bie türlü anlatamıyormuş gibi, yakınarak. "Kızımın nerede olduğunu bilmemeye dayanamıyorum! Kaybolduğu ilk an nasıldı, neyi fark etti, neyden korktu, kimden korktu... Ne yedi, ne içti, susadı mı, çişi geldi mi, korkudan altına yaptı mı, üşüdü mü, terledi mi,

birisi ona... dokundu mu... Ya da... Ağladı mı? Düşünüyorum da çok ağladı mı... Tüm bunları bilmemeye dayanamıyorum, nasıl aklımı kaybetmeden bu kadar gün geçti onu da bilmiyorum!"

Bunların hepsini ben de düşündüm Karina'yı kaybettiğimde. Bilinmezlik cehennem gibiydi, ya da doğrudan cehennemin kendisiydi.

"Sesini duydun," dedim, kolunu daha da sıkıp ona yaklaşırken. Omzunun hizasına geliyordum, üstüm onun tişörtüne değiyordu. "Nil hayatta, sağlıklı."

"Sesini duydum," diye tekrar etti beni, başını aşağı yukarı sallayarak. Göğüs kafesinden, yumruk yiyormuş gibi sesler geliyordu. "Ama ya senini duymadan öncesi? O telefondan önce ne yapıyordu kızım, o telefon kapandıktan sonra ne yaptı? Oturuyor muydu? Yatıyor muydu? Karnı aç mıydı? En son ne yemişti? Yanındaki kimdi? Ona nasıl davranıyordu? Nil ne hassastır bilmezsin, biraz üşütsün ateşi çıkar, kulakları kızarır, sesi titrer mahsunlaşır... Ya üşüyüp ateşlendiyse, ağlaya ağlaya bizi sayıkladıysa ve ben... sokak sokak onu aramaktan başka bir şey yapamadıysam?"

"Kendini yetemiyormuş gibi hissediyorsun, anlıyorum..." sözcüklerin bu durumda hiçbir önemi yoktu, hele benden duymasının hiç mi hiç yoktu. "Onu sürekli arasan da yetmiyor, sokak sokak gezsen de eksikmişsin gibi geliyor. Bir taşın bile altına bakmak istiyorsun, küçücük bir taşın bile... Orada olmadığını bildiğin halde bir mucize bekliyorsun... Sokaklar yetmiyor, tüm evlere girip bakmak, kızını bulmak istiyorsun." Kendimin, Karina'yı bulmak için çöp kutularına bile baktığım birkaç anıyı hatırladım. "Tek bir an için nefes alıyorsun, kızının sana geri döneceği o an için."

Ve bu yüzden her gece rüyalarımda boğuluyorum, nefes alamıyorum. Karina'nın bana geri dönmeyeceğini biliyorum.

Beni omuzlarımdan sıkıca tutup kendisine çekerken, "Anlayabilirsin ama hissedemezsin," diye fısıldadı, sesi kısıktı ama hiddetini hissediyordum. Sanki anlaşılmak ona kızını geri getirecekti, sanki ne kadar acı çektiğini öğrenirsem kızı geri gelecekti. Öyle paralarcasına anlatmaya çalışıyordu kendini. "Böyle teselli etme beni, gözlerinle de öyle bakma."

Merak ediyorum, acaba bir gün onunla aynı şeyler hissettiğimi öğrenir mi?

Ne yapar o zaman?

"Öyle derken?"

"Öyle işte." Gözlerini ellerinin altında duran, farkında olmadan kavradığı kollarıma bakıp sertçe yutkunduktan sonra ellerini bir süratle çekip beni bıraktı. Ağır elleri yok olunca, varlığının ne kadar yer kapladığını fark ettim. Geriye doğru çekilip önüne döndü ve asansörün giriş tuşuna basıp karşısına doğru baktı. Başımı eğip saçımı kulağımın arkasına koyarken, "İyi," dedim, duygusuzca. "Bir daha teselli etmem."

Asansör kapıları aşağıya indiğinde açıldı ve çıkmak için sertçe öne yürüyüp dışarıya bir adım attım. Henüz ikinci adımımı atmadan da Deren dirseğimden tutup beni yakınına çekti, başını başıma doğru eğse de onunla göz göze gelmedim. "Kızgınlıkla söylediğim hiçbir şeyi ciddiye alma," diye fısıldadı, daha sakinleşmiş sesle. Vücudunun yanını arkama doğru yaslayıp yüzünü yüzüme eğdi. "Kendimi açıklamak zorunda kalmadan beni anla. Sesim de yükselirse sana bağırdığımdan değil, öfkemden."

Asansörün kapısından iki kişi girmek için bize doğru bakınca, dışarıya çıktım ve hâlâ kolumu tutan Deren'e gözlerimi kaldırarak bakarken, yüreğimin katılığı vücudumu ağırlaştırdı. "Neden bana kızmadığını açıklamaya çalışıyorsun? Önemli mi ki?"

"Mafyasın sen," dedi, uzaklaşıp elini benden çekerken. Elini çekti ama gözlerini değil. "Vurursun falan şimdi beni."

Onu ilk kez eğlenceli ve espri yaparken gördüğüm için suratımda tuhaf bir ifade oluştu, dudaklarım da kıvrılarak buna eşlik etti. Bunu komik bulup gülümsediğimi ancak o zaman fark ettim ve gülümsememin şaşkınlıklığını benimle beraber Deren'de yaşadı. Uzun zamandır güldüğüm ikinci insandı, diğeri kızıydı.

"Nalan! Nalan!"

Koridorda ses yankılanınca Deren'in bana karşı aralanan dudakları örtüldü ve başı koridorun diğer tarafına çevrildi. Karşıya bakınca Nalan'ın Derya'nın kollarına düştüğünü, etrafına birkaç insanın toplandığını gördüm. Derya dehşete sürüklenmiş görünüyordu, korkuyla, saçları kolundan aşağıya dökülen Nalan'ın kapalı gözlerine bakıyordu. Memurlardan birisinin telefon açtığını gördüm, bir memur da Derya'ya kenardaki koltukları gösteriyordu.

Dudaklarımda bir esinti gibi duran gülümsemeyi kaybedip, "O bayıldı mı?" Diye sordum.

Deren sertçe kafasını sallayıp koridorun ucuna ilerlemeye başladığında ona çok yaklaşmadan arkasından gittim. Derya Nalan'ı, memurun gösterdiği koltuğa kadar götürmüştü ve onu kendine getirmek için hafifçe yüzüne dokunuyordu. Derya'nın endişesi teninden sızıyordu, korkusunun yarattığı gerginliğe neredeyse dokunabilecektim. Bir memur kolonya getirdiğinde Derya ters ters polise bakarak, "Köylü köylü işler yapmayın, ambulans gelsin," diye bağırdı.

"Ayıp oluyor," dedi polis.

Deren bir polisin yanından geçip koltuğa yaklaşırken, "Neyi var?" Diye sordu soğuk sesiyle.

Derya hiddeti hareketlerine yansımış şekilde kafasını kaldırıp ona, "Sana ne?" Diye tısladı. "Benim karım o, sana ne!"

"Benim karım mı dedim lan, ne bağırıyorsun?" Deren Derya'ya doğru hareket edince, yanındaki polis memuru koluna girerek onu durdurdu ve Derenle birlikte geri çekilip, "Beyler, sırası değil," dedi.

Derya, koltuğa oturttuğu Nalan'a doğru eğilip onun saçlarını çekerken, "Nalan," diye fısıldadı, inanılmaz nazik bir sesle. "Sevgilim beni duyuyor musun? İyi misin?"

"Yorgunluktan bayılmıştır," dedi Deren, memurun kolundan çıkıp sağ tarafına bakarak. Beni aradığını anladım ve birkaç adım gerisinden onunla göz kontağı kurdum.

"Hadi ya! Hiç anlamamıştım," dedi Derya, onu alaya alıp homurdanarak.

"Geri zekâlı!"

Derya, Deren'e cevap vermeden Nalan'ın yüzünü okşadığında, göz kapaklarının hareket ettiğini gördüm. Derya'ya bunu fark edip heyecanla, "Kendine gel, buradayım," dedi.

Nalan'ın gözleri birkaç denemeden sonra tamamen açıldı ve Derya rahatlamış bir nefes verip, "Beni çok korkuttun," dedi. Nalan önce kocasına, sonra başını kaldırıp etrafına bakınca Deren'e rastladı ve gözleri dolmaya başladı. Yüzü kâğıt kadar beyaz olmuştu, gözyaşları dökülmeden önce çenesi titriyordu. Hıçkırarak, "Deren," diye fısıldadı, dudaklarından peş peşe iki soluk çıktı. "Dayanamıyorum artık, n'olursun kızımızı bul. Gücüm kalmadı, onsuz bir gün geçirmeye tahammülüm kalmadı... Nerede ne yaptığını, nasıl olduğunu düşünmekten başıma ağrıyor giriyor, canı acıyor mu diye korkmaktan

kalbim duracak gibi oluyor..." hıçkırıklarıyla bölününce bir memur yaklaşıp elindeki su şişesini ona uzattı, Derya onun için alıp şişeyi sıkarak kapağını açtı. "Onu yalnız bıraktığım için çok pişmanım, keşke her dakikamı onunla geçirseydim."

"Ölecek kadar pişman ol, bu Nil'i geri getirmeyecek," dedi Deren, acımasızca. İlerideki kadın memur, Deren'e ters bir bakış attığında böyle söylemesini onaylamadığını anladım. Kollarımı göğsümde kavuşturup onu süzerken, Deren'in parmağı Derya'yı gösterdi. "O kaybetti kızımı, belki dahasını bile yaptı ama bilmiyorum! Çünkü Nil yok, bana söyleyemiyor! Sana defalarca kez, kızımı onunla bir arada bırakmamanı söyledim ama sen dinlemedin! Şimdi bedelini beraber ödüyoruz, beraber acı çekiyoruz!"

Nalan'ın yaşlar akan gözlerinin arkasında kırgınlık oluştu ve Derya, ayağa kalkıp Deren'e yürüdüğünde, Deren'in de gözleri onu buldu. "Böyle ahkam kesmesi kolay," dedi Derya, dudakları gülümseyerek birbirinden ayrıldığında birbirine bastırdığı dişlerinde gördüm öfkesini. "Ama Nil'i sen de kaybetmiş olabilirdin ya da..." gözleri yer değiştirdi, bana çarptı. "Sevdiğin birisi de onu kaybetmiş olabilirdi. Sen yapmadın, yaşamadın, senin başına gelmedi diye Nalan'ı suçlama artık. Öyle bir gün gelir ki, sen de farkında olmadan Nil'e zarar vermiş bulunursun, kafanı taştan taşa vurursun, Nalan'ı suçladığın her şey senin imtihanın olur."

"O gün asla gelmeyecek," dedi Deren, buz gibi sesiyle.

Derya'nın gözleri parladı. Çünkü Deren'in gözlerinin önündeki gerçeği görmemesiyle eğlenmeye başlamıştı. "Öyle mi dersin?"

Deren sıkılmış gibi hırlayarak, "Tatava yapma lan," dedi. "Üstten üste konuşmadan ne söyleyeceksen söyle, sikmeyeyim azabını."

Bir memur Nalan'la ilgilenirken diğeri birbirine hiddetlenen Deren ile Derya'nın arasına girerek onları birbirinden uzaklaştırmayı denedi. "Böyle giderse ikiniz de nezarethaneye gireceksiniz ve kızınız bulunana kadar çıkmayacaksınız beyler!"

Deren, ateş saçan gözlerini polise çevirip, "Benim kızım," dedi üstüne basa basa.

Derya kafasını iki yana sallayıp Nalan'a baktı ve Deren'de dudakları arasından ona sessiz bir küfür savurup arkasını döndü. Yumruğumu Derya'nın yüzüyle buluşturmamak için direniyordum, neredeyse kollarım kaskatı olmuştu. Deren söylene söylene yürürken,

yumruğumu çözüp ona katıldım ve emniyet binasından çıkarken, "Acını Nalan'dan çıkarma," dedim. "Onun hiçbir suçu yok."

Kapılardan çıkarken bana dik dik baktı. "Üzüldün mü ona?"

"O bir anne, neler yaşadığını bilemezsin."

"Baba olacak hali yok herhalde! Evet anne, farkındayız..." araba anahtarını cebinden çıkarırken, yumruğumu bu kez onun güzel yüzüne oturtmak istedim ama sadece göz devirdim.

Otoparka ilerleyince Deren arabasını açtı ve kapısına yaklaşırken, "Arabanla mı geldin?" Diye sordu, çaktırmadan bana bakmaya çalışarak. Böyle bakmaya çalışmasına bir daha göz devirip, "Yok, kanatlarımı takıp uçtum," dedim. "Dur, çıkarayım hatta..."

Tepkisizce bakışlarını otoparkta dolaştırıp arabamı görünce başını sallayıp arabasının kapısını açtı. Genzini hafifçe temizleyip, "Belki benzinin falan bitmiştir," dedi.

Ne kastettiğini anlamakta zorlanmadan, "Yeterince var," dedim.

Elindeki araba anahtarıyla uğraşırken kafasını kaldırıp sertçe bana baktı. Kara kara gözleri son yazdan beri hiç ısınmamış gibiydi. "İyi," dedi, sinirle. "Git."

Kaybedecek vaktim olmadığı için gerileyip arkamı döndüm, arabama süratle yürürken yüzümdeki dehşeti serbest bıraktım. Nil'i bulmam lazımdı, sitenin kamera görüntülerine bir şekilde ulaşmalıydım. Arabamın koltuğuna yerleşip kapımı çarptım ve derhal telefonumu çıkarıp bir aramanın gelip gelmediğine baktım. Ses, iz yoktu.

"Ya gerçekten Karina ile Nil'i içinden alıp şu dünyayı ateşe veresim var..."

Arabamı sertçe çalıştırıp direksiyonu çevirdim, alandan çıkıp otoparktan ayrılırken ön camdan ilerimdeki Deren'e baktım. Henüz arabasına binmemişti, beni izliyordu. Arabayla önünden geçerken gözlerimi çekip gaza bastım ve onu arkamda bıraktığımda, başını önüne eğip gözlerini kapattı.

Bakış açısından çıktığımda saate bir daha bakıp gaza yüklendim, erken saat olduğu için sokaklar hâlâ boştu. Yaşadığım sitenin otoparkına girip arabamı bıraktıktan sonra asansörü kullandım, daireme çıkarken etraftaki kameraları izledim. Güvenlikte kamera kayıtları olmalıydı, oraya girip dün akşamın kayıtlarını izlemem

lazımdı. Nil'i kim aldıysa dikkat çekmemeyi başarmıştı, yoksa güvenlik kameradan görürdü.

Anahtarımı çıkarıp daireden girdiğim an Gece koşarak salondan çıktı ve yanıma, etrafıma bakarak umutsuzlukla inledi. "Nil'i bulamadın mı?"

Bu sorudan anladığım gibi, Nil hâlâ dönmemişti. Zaten... O nasıl dönecekti ki? Onu alan geri getirmeliydi.

Sokak kapısını öfkeyle örtüp koridoru yürümeye başlarken, "Hâlâ mı bir şey hatırlamıyorsun?" Diye bağırdım. "Bir ses duymadın mı? Hareketlilik sezmedin mi? Kim elini kolunu sallayarak girer ki?"

"Yemin ederim hiçbir şey görmedim Karmen! Allah belamı versin ki ben yapmadım!"

"Aah!" Bağırarak yumruğumu duvara geçirdim ve duvardan gelen ses kulağımda çınlarken, gözlerimi hiddetle büyütüp omzumun üstünden ona baktım. "Yaman'ı ara!"

"Elin," dedi kekeleyerek.

"Yaman'ı ara!" İkinci kez söylemekten nefret ediyordum.

Salona geri dönerken, "Ondan mı şüpheleniyorsun?" Diye sordu.

Elimi, diğer elimle sıkıp dişlerim arasından sessizce inlerken, "Sana söylediklerini hatırlıyorum," dedim. "Derya doğru söylüyorsa, bir numara çevirmiyorsa Yaman almıştır sana dediğini yapmak için."

Telefonuyla geri dönerken, "Beni kandırmaz," dedi.

"Uyan kızım, erkekler yapar! Onu ara!"

İrkilip gözlerini kırpıştırdı ve onu ararken, koridor sonuna doğru ilerledi. Mutfağa girip gözden kaybolduğunda kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Birazdan elime soğukluk değince baktım ve Gece'nin elime buz tuttuğunu gördüm. Kafasını iki yana sallayarak telefonu indirdi. "Açmıyor."

"Çünkü onu öldüreyim istiyor!" Elimin üstündeki buzu fırlattığım gibi kafamın arkasını duvara gömdüm. "Ne yaptığını sanıyor bu! Nasıl işlerimi böyle berbat edebilir!"

"Yaman'ın aldığından emin değiliz Karmen." Kaşlarını çatıyordu.

"Başka fikrin var mı? Hatta belki ona yardım etmişsindir. Ve ilkinde olduğu gibi bilmiyormuş numarası yapıyorsundur?"

Telefonu ikinci kez kulağından indirip suratıma birkaç saniye bakmasının ardından salondan içeriye girip koltuğa oturdu. Ellerini dizleri arasına sıkıştırıp sessiz kaldığında, dudaklarımı sertçe ısırıp

yanımdaki elime baktım. Parmak eklemlerim kızarmıştı, dudaklarımdan daha koyu bir kırmızıydı. Kırmızılığı gördüğümde gözlerim karardı. Kırmızının en irkiltici tonu, kızımın teninde gördüğüm tonuydu.

Elimi siktir edip sokak kapısına yürüdükten sonra kapıyı açıp bir şey söylemeden dışarıya çıktım. Binanın dışına çıkmak için asansör kullandım ve kapılardan dışarıya çıkıp güvenlik kulübesine yaklaştım. Adama görünmemek için önden değil, yandan yaklaştım ve camdan içeriye baktığımda yüzünü masaya gömdüğünü, muhtemelen de uyuduğunu gördüm. Bu fırsattan yararlanıp önündeki monitör ekranından görüntüleri izlemek için kapı kulpunu indirdim ama açılmadı. Kilitlemişti. "Ne boka yarıyorsun acaba? Hem uyuyorsun hem kilitlemişsin..."

Bir daha sessizce açmayı denedim ama olmadı. Elimi çekip etrafıma baktım ve geri dönüp tekrardan daireme çıkmak için apartmana girdim. Evimin kapısını açıp girince Gece'nin hâlâ aynı koltukta olduğunu gördüm. Yaman'ı aramaya devam ediyordu.

"Güvenlik kulübesine girmemiz lazım," dedim ona.

Az önce ona yüklenmemi yok sayıp, "Nasıl yapacağız?" Diye sordu.

"Bir dakika düşüneyim."

Kulübeye girmem için güvenliğin çıkması gerekiyordu, bunun için de bir sebep. Dudaklarımı kan gelene kadar ısırıp koridorda dolaşırken aniden durdum ve Gece'ye bakıp, "Bir şey buldum," dedim.

Koltuktan kalkıp yanıma gelirken, "Peki, nedir?" Diye sordu.

Ona aklıma geleni anlattım ve yapması gerekenleri duyunca gerildi, yine de kabul edip aşağıya benimle beraber indi. Konuştuğumuz gibi onu apartmanın içinde bırakıp ben dışarıya çıktım, sitenin güvenlik şeridinden geçtim ve kör noktaya saklanıp güvenlik kulübesini hedef aldım. Biraz sonra Gece, tıpkı konuştuğumuz gibi bağırmaya başladı ve ilkinde tepki alamadı, ancak üçüncü kez bağırdığında güvenlik görevlisi uyanıp kulübeden çıktı. Etrafına bakarak sesi takip ederken, esneyip duruyordu.

O apartmana girince koşmaya başlayıp şeridi geçtim, açık bıraktığı güvenlik kulübesine girip hızlı şekilde monitöre odaklandım. Ekranda sekiz ayrı kadraj görüntüsü vardı, yansıyan görüntülerde pek bir hareketlilik yoktu. Bizim apartmanı ve çıkışını gören kadraja odaklayıp görüntüleri geri sardım. Parmağım hızla hareket ederken

gözlerim binanın kapısını kontrol ediyordu. Gece saatlerine indim ve akşam evden ayrıldığım saatten sonrasını taradım. Apartmana girenler vardı ama kimse yanında Nille beraber çıkmıyordu. Gözden bir şey kaçırmamaya çalıştım bir sonraki saati sarıyordum ki ses duydum.

Birisi camı tıklattı.

Kafamı kaldırınca camın arkasında yaşlı, düşük omuzlu birisini gördüm. Kılık kıyafetine bakınca evsiz olduğunu anladım, camın arkasından bir şeyler diyordu ama sinirimden duymuyordum. Elimin tersiyle ona git hareketi yaptım ama gitmedi, daha da ısrarcı şekilde parmağını kaldırdı. Apartman kapısına doğru bakıp güvelik kulübesinden çıktım ve evsizin karşısına geçip cebimde olan tüm parayı çıkardım. Parayı adamın eline sıkıştırıp, "Git," dedim ölümcül bir sesle.

Parayı görünce gözleri parladı ve sonra tehditi sezip hızlıca başını salladı, arkasını dönüp mutlu şekilde ayrıldı. Kaldırıma geçip sokağın karşısına geçtiğinde söylenerek önüme döndüm, tekrar kulübenin içine girecektim ama güvenliğin buraya yürüdüğünü gördüm. Demek Gece ancak bu kadar oyalamıştı. İçeriye giriyormuş gibi ellerimi ceketime koyup yürürken, güvenlik bana selam vererek yanımdan geçti. Onu arkamda bırakıp apartmana girdim, Gece ortalıkta yoktu. Çabucak daireme girip kapıyı açtım ve Gece'yi koridorda dolaşırken gördüm. Geldiğimi fark ettiğinde, "Hallettin mi?" Diye sordu.

"Biraz daha oyalaman gerekiyordu," dedim, sırtımı kapıya yaslayıp.

"Merdivenden düştüğüme inanıp eve kadar çıkardı, buz bile getirdi... Başka nasıl tutacaktım adamı Karmen?" Ofladı. "İzleyemedin mi?"

"İzledim ama bir şey göremedim, tam izlemeyi bitirmeden evsizin birisi geldi, beni oyaladı." Detayları es geçip kafamı sertçe kapıya vurdum. "Yaman telefonlarını açmadı değil mi?"

"Hayır, belki uyuyordur."

"Uyusun uyusun, kâbusu olacağım ben onun..." yatak odama ilerleyip içeriye girdim ve Karina'dan sonra ilk kez yeniden bu odada yalnız hissettim. Nil, eve döndüğümü gördüğü an koşarak yanıma gelirdi, meraklı meraklı nerede olduğumu sorardı. Şimdi bunları hatırlayınca ona ne kadar çok alıştığımı fark ettim, yokluğunda paniklemeye başlamıştım. Gün ışığında odayı bir daha izleyip kanıt aradım, eğilip yatağın altına baktım, etrafta montunu aradım. Montu

da yoktu, o çok sevdiği montu... Derya onun üşümesini umursamazdı ama Yaman... Evet, o Nil'in üşümesini umursardı.

"Nil'i o aldıysa götüreceği yer neresi olur? Emniyete götürmez, çünkü mantıklı bir açıklama yapması gerekir. Hem Gece'yi doğrudan ateşe atmaz. Çocuktan kurtulmak ister ama ona zarar vermez... Onu ya Nalan'a götürür ya da Deren'e..." düşünmeye devam ettim. "Ya da bir iki gün bekler, ne yapacağını düşünür. İyi bir şey yaptığını sanıyor ama tüm planlarımı batırıyor..."

Odadan çıkıp salona girdiğimde Gece'nin hâlâ telefonuyla ilgilendiğini gördüm. Parmakları hızla tuşlarda geziyordu, ona mesaj yazıyor olması ihtimaldi. "Yaman'ı bulabileceğin yerleri biliyor musun?" Diye sorduğumda bana bakıp düşünmeye başladı. "Onu yalnızca iki haftadır tanıyorum Karmen, çok az konuşuyor ve hayalet gibi yaşıyor... Doğrusu bilmiyorum ama babam belki biliyordur."

"Senin başını beladan çıkarmak için yaptı, biliyorsun değil mi?" Dedim, sesim bir yılanın tıslaması gibi boğuktu.

Bakışlarını kaçırıp, "Kendini düşündüğü için de olabilir," diye fısıldadı.

"Belki." Kulaklarımdaki çınlama, başım zonklayınca arttı ve damarlarımdaki kan sanki ısındı. Sanırım... Vücudum çok yoruldu. "Eve git, babanın ağzını ara, Yaman en son ne zaman girip çıkmış öğren."

"Şu durumda Yaman'ın almış olmasını tercih ederim, en azından Nil'e hiçbir zarar vermeyeceğini biliyorum." Koltuktan kalktı ve geceden beri orada duran ceketini alıp yanımdan geçerken gözlerime hüsranla baktı. "Seni haberdar ederim."

Kapı sesini duyana kadar gözlerimi kapattım ve yalnız kaldığımda odama dönüp yatağımın kenarında oturdum. Nil'in geceleri başını koyduğu yastığa bakarken gözlerimde kızgınlık ve korku dolu yaşlar belirdi. Onu koruyamadığıma inanamıyorum, ikinci kez bir çocuğun hayal kırıklığı olmuştum. Karina gibi Nil'de onu koruyamadığımı hatırlayacaktı.

Ben... Hiçbir zaman iyi bir anne olmayacağım.

Karina'yı dünyaya getirerek ona acı çektirmekten başka bir şey yapmamıştım.

Çok korkuyorum Nil'e de acı çektirmekten.

Burada kalırsam çıldıracaktım, bu yüzden odamdan ve sonra da evden ayrıldım. Arabama atlayıp çok hızlı sürdüm, Deren'in yaşadığı eve giderken Yaman'ın yapabileceği hamleleri düşünüyordum. Nil'i Nalan'a mı yoksa Deren'e mi götürürdü? Doğrudan vermezdi, belki çocuğu evinin önüne bırakıp toz olurdu. Veyahut çocuğu herhangi bir yere de bırakabilirdi, mesela emniyetin yanına, kolaylıkla bulunabileceği bir yere.

Deren'in evine yaklaşınca arabamın hızını yavaşlattım, sokağa girmeden köşede durup ön camdan evine doğru baktım. Arabası yoktu, evde değildi. Evde duracağını da düşünmemiştim, her yerde Nil'i arıyordu. Eğer Yaman Nil'i getirecekse doğru zamandı, Deren'e görünmeden ortadan kaybolabilirdi. Bence istediği buydu.

Arabanın içinde bekledim, eve yaklaşan birisi görürsem direkt aksiyon alacaktım. Sürekli telefonumu kontrol edip Gece'den arama bekledim, eğer Yaman'ın nerede olduğunu öğrenirse işlerim kolaylaşırdı. Saatler geçerken tahammül sınırım aşıldı, sinir krizi geçirmeye başlayarak direksiyonumu yumrukladım. Nil'in nerede olduğunu bilmemek beni hasta ediyordu, onu da... boğazında on parmak iziyle bulacağım diye korkuyordum.

Hava karardığında Deren hâlâ eve dönmemişti ama sokağa bir taksi girmişti. O taksi Deren'in evinin önünde durunca Utku'nun indiğini gördüm. Evin kapısından girerken sigara paketini deri ceketinden çıkardı. Eve daha da yaklaşmamın iyi olacağını düşünüp sokağa girdim ve arabamı kaldırım kenarına park ederken camdan Utku'ya baktım. O da evine yaklaşan arabayı görüp başını eğdi ve beni görünce arabama doğru yaklaştı. Açık camdan içeriye bakarak, "Hoş geldin," dediğinde, benimle hiçbir sorunu olmadığından emin oldum.

"Hoş buldum," derken panik halimi yansıtmamaya çalıştım. O sırada Utku berbat kötü görünüyordu, abisi gibi uzamıştı saçı sakalı. Altında bir eşofman, ceketinin altında da tişörtü vardı.

"Gelsene," dedi, kafasıyla evi gösterirken. "Abim yok ama buraya kadar geldin madem, gir içeriye."

"Rahatsız etmeyeyim seni?"

"Saçmalama." Geri çekildi. "İn hadi. Abimin sevgilisisin, kapıdan dönecek halin yok."

Doğru ya, tanıştığımızda ki gibi Derenle sevgili olduğumu sanıyordu. Kafamı sallayıp arabamdan indim ve onunla beraber bahçeden

girerken, evine doğru yürüyen Ece'yi gördüm. Yanında bir kızla evine doğru yürürken o da bizi gördü ve arkadaşına bir şey söyleyerek bu tarafa yürüdü. Utku'da bakışlarımı görüp sokağa doğru bakarken, Ece yanımıza gelip, "Merhaba," dedi. Gözlerinin ucuyla Utku'ya bakıp sonra bana döndü. "Nil'den bir haber var mı? Ben haberleri takip ediyorum ama yine de sormak istedim."

Utku yanımda sert bir nefes alıp doğrudan Ece'ye bakarken, "Yok," dedi, tahammülsüzce. "Ayrıca sen onun neyisin? Neden soruyorsun?"

Utku'ya tersçe baktım ve Ece'de kaşlarını çatıp gözlerini kısa süreliğine ona çevirdi. Sinirden hemen yanakları kızardı ve alıngan şekilde, "Sana sormadım, Karmen ablaya sordum zaten," dedi.

Ece'ye cevap vermek üzereyken arkasından gelen arkadaşı da bize yaklaştı ve gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Dalgalı, uzun saçları rüzgârda uçuşuyordu. Üzerinde askılı atlet, kot etek ve beline bağladığı gömleği vardı. Ece ona yandan bir bakış atarken, kız Utku'ya doğru bakıp onu süzerken gülümsemesini genişletti. "Melisa ben, Ece'nin arkadaşıyım."

Yani?

Sinirlerim çok bozuk olduğu için tüm bunlar vakit kaybı geldi ve Ece'ye dönüp, "Haber yok," dedim. "Utku'nun sinirleri çok bozuk, üstüne alınma."

Utku, ne yaptım, dercesine kaş çatıp bana bakarken, Ece'nin gözleri tekrar ona kaydı. Bu kez gözleri üzgünce bakıyordu, sanki onun ne kadar üzüldüğünü görüyormuş gibi. Usulca başını sallayıp Utku ona döndüğünde bakışlarını kaçırdı ve bana hafifçe gülümseyip, "Rahatsız ettim, eve geçeyim," dedi. Yanındaki arkadaşına döndü, o kız hâlâ Utku'yu süzerek dudaklarını kıvırıyordu. Ece onun bakışlarını izlerken rahatsız olup koluna dokundu. "Hadi, eve gidelim," dedi ona.

Melisa kafasını sallayıp dudaklarını ısırdı ve Ece'yle eve giderken omzunun arkasından dönüp dönüp Utku'ya baktı. Sırtlarında çantaları vardı, sınıf arkadaşı olabilirdi. Utku sigarasını içerken gözlerini Ece'den ayırmadı, onlar yan eve girerek gözden kaybolduğunda, "Hâlâ okul çantası takıyor, kaç yaşında bu kız," diye mırıldandı.

"Üniversiteye hazırlanıyormuş, sen tahmin et yaşını," dedim.

Dilini dişleri arasında ısırıp bana göz attı. "Öylesine sordum," diyerek arkasını döndü ve eve doğru yürürken, sigara izmaritini ilerideki çok kutusuna salladı.

Kapıyı açıp girdiğinde onu takip ettim, bana salonda oturabileceğimi ya da abisinin odasına çıkabileceğimi söyleyip banyoya girdi. Ev sigara kokuyordu, salondaki masanın üstü izmaritle doluydu. Karanlık evin içinde bir hayalet kadar sessiz, yavaş dolaşıp camlardan dışarıya baktım. Telefonum çalmıyordu, Yaman gelmiyordu. Belki de varsaydığım gibi olmayacaktı, Nil'i Nalan veya Deren'in evine getirip bırakmayacaktı.

Merdiven basamaklarını takip edip üst kata çıktım ve Utku odasındayken, yavaşça Deren'in odasından içeriye girdim. İçeride gece lambası yanıyordu, kim bilir ne zaman açık kalmıştı. Yerde birkaç parça kıyafet vardı, yatak örtüsü darmadağınıktı. Daha önce görmemiştim ama komodin üstünde Nille beraber olduğu bir fotoğraf vardı. Yatağın sol tarafından yaklaşıp siyah komodindeki fotoğraf çerçevesini aldım ve baktığımda, Deren'i Nille gülümserken buldum. Nil burada daha küçüktü, saçları kısaydı. Yeşillik bir yerde çekilmişti, Deren'in dizinde oturuyordu ve Deren kolunu onun etrafına sarmış, gülümseyerek Nil'e bakıyordu. Her nedense fotoğrafı Utku'nun çektiğini düşündüm ve merak ettim, Deren'in yüzünde hiç bu gülümsemeyi görür müyüm diye.

Bana hiç gülümsemesin,
Alacağı olur.

Elimde çerçeveyle beraber yatağın kenarına oturup sonra da yatağa uzandım, çerçeveyi yanıma koyup boğazımdaki yumruyla beraber günahlarımı düşündüm. Her adımımda, her uyuyuşumda, her nefes alışımda bu kadar ağır ve katı hissetmemin sebebi belki de buydu, günahlarımın kalbimdeki ağırlığıydı.

Nil'i nasıl bulacaktım, nasıl...

Gözlerimi yumarken elimi boynuma götürdüm, birisi sıkıyormuş gibi hissettiriyordu.

Böyle hissetmeye devam etsem ve boğularak ölsem... Karina'yı derinden anlasam...

Öksürerek yataktan kalktım ve aynı anda kapı gıcırtısına çarpan kalbimi hissettim. Başımı kaldırıp bakınca Deren'in kapıdan içeriye girerken duraksadığını gördüm. Yatağım ucundan derhal kalktım ve o, beni burada bulduğuna afallamış bir şekilde odasının içine yürürken, buğulanan gözlerimi temizlemeye çalıştım. Karşıma kadar gelip bir yatağına, çerçeveye ve bir de bana bakarak daha da yaklaştı.

Öksürüğüm hâlâ devam ederken elini kolumun altından uzatıp sırtıma koydu ve avuç içini hafifçe sırtıma vurup, "Helal," dedi, duygularını serbest bırakmış kısık sesiyle. "Daha önce de böyle öksürdün, neyin var senin?"

O sırada elinin ne kadar büyük olduğunu düşünüyordum, buna rağmen bu elinin Nil'i sevecenlikle, yumuşaklıkla tuttuğuna emindim. Ama beni boğarken çok acımasız olurdu. Bir anda gırtlağıma çökerdi.

"Karmen?"

Gözlerimi yukarıya kaldırıp kara gözlerine bakarken nefes alabilmeyi ard arda denedim. Öksürüğüm sessizleşirken, "Gıcık," dedim. "Gıcık tutuyor sadece."

Sırtıma bir daha hafifçe vurunca vücudum ona yaklaştı, göğsüm göğsüne değmekten bir karış uzaklıktaydı. "Ama boğuluyor gibi öksürüyorsun?"

Neden olduğunu bilmeden kolunu tutup derin derin nefesler alırken, "Nil'den bir haber var mı?" Diye sordum.

Gözleri öfke ile kedere öyle bir boğuldu ki, Nil'in adının geçtiği her yerde artık bir gök gürültüsü duymaya başlayacağımı düşündüm. Kafasını şiddetle iki tarafa sallayıp ardından koridora doğru seslendi. "Utku, bir bardak su getir."

Bana dönünce elimi boğazımdan çekip geriledim ama sırtındaki eline daha çok çarpmakla kalmadım, ondan uzaklaşamadım da. Bu yüzden tuttuğum kolunu itmeye çalıştım ve çabamı kaşlarını kaldırarak izlerken gözlerini de elime kaydırdı. Yüzünde yoğun bir değişim oldu ve kafasını hızlıca kaldırıp, "Eline n'oldu?" Diye sordu.

Saatlerdir ağrıyan elime bakınca, bir dakikalık koyduğum buzun işe yaramadığını gördüm. Parmak boğumlarım hâlâ kızarıktı ve elimin üstü şişmişti. "Duvara yumruk attım," dedim koridordan gelen sesi duyarak.

"Geri zekâlı," dedi fısıltıyla.

Ona ağzının payını verecektim ki kapı tıkladı ve Utku, "Müsait misiniz?" Diye sordu.

Deren burnundan nefes alıp, "Gel," dedi, sesini düşürmüştü.

Utku içeriye girdi ve suyu uzatırken, ikimize de şöyle bir bakıp ardından Deren'e döndü. "Bir haber var mı?" Diye sorarken sesi çok gergindi.

Deren suyu diğer elime uzatırken, "Aptal aptal geri zekâlı salaklar gelip yalan yanlış ifadeler veriyor para için," dedi, homurdana homurdana. "Az kalsın birisini dövecektim, kırıp eline verecektim ağzını yüzünü..."

Utku abisine katılarak, "Yarın bir gün kendi çocukları kaybolsun da görsünler günlerini," dedi kinlenmiş şekilde.

"Deme öyle, çocuk onlar." Deren Utku'yu uyarıp, "Bir şey yedin mi?" Diye sordu.

Utku bu soruya sinirlenip, "Başlama yine abi," dedi, yakınır gibi. "Ne yemeği, nasıl yiyeyim? Tek düşündüğüm Nil tamam mı? Başka hiçbir şey değil!"

Kapıyı açık bırakıp odadan çıktı ve birkaç saniye ardından kendi kapısını çarptı. Deren onun arkasından uzun uzun koridora bakarken, "Burada n'apıyorsun?" Diye bana sordu. "Neden evime geldin?"

Bunun üzerine hiç düşünmediğim için, "Seni merak ettim," diye yalan söyledim.

Ve bunun, eşikten içeriye girmemi sağlayan yalan olduğunu o gözlerini süratle bana çevirdiğinde anladım. Yutkunurken âdem elması kavislendi ve vücudunu tamamen bana döndürüp, "Güzel," dedi. Sırtımdaki ceketi avuçlayıp elime doğru bir kez baktı. "Çünkü ben de bugün seni merak ettim, aklıma geldin... Nil'den başka yalnız seni düşündüm." Bunları söyledikten sonra dudaklarını kuvvetle birbirine bastırıp gözlerini bir an için kapattı ve sonra beni bırakıp geriye çekildi. Vücudum, o beni tuttuğu için kendini bırakmıştı ve sertçe çekilince ayak topuklarım sendeledi. Genzini temizleyip bana bir daha baktı ve sonra hemen kafasını çevirip açık kapıdan dışarıya çıktı. "Keşke sana ayıracak zamanım olsaydı."

Onu duygusal olarak ele geçirdiğimi fark ettiğimde nefesim kesildi.

Gözlerim, çıkarken omzunu çarptığı kapıda kaldı ve ayaklarım beni oraya götürdü. Eşikten çıktım ve Deren'in basamakları hızlıca, sanki kaçıyormuş gibi indiğini gördüm. Ayaklarının basamaklara sertçe vuruşunu bölen şey, çalan telefonu olduğunda durup son basamağı inmeden telefonu cebinden çıkardı.

Nil'le ilgili bir haber olduğunu düşünüp ardından basamakları inmeye koyulduğumda, Deren telefonu açıp kulağına yasladı. "Evet," diyerek yanıtladı ama daha başka bir şey demedi. Geçen saniyelerde karşı tarafı dinledi ve ben ona yaklaşırken, kafasının arkasını izledim.

Hiçbir şey demeden telefonu kulağından indirdi ve eli boşluğa düşerken, telefon da parmaklarından kayıp sertçe basamağa düştü.

Yere doğru baktığımda aramanın hâlâ açık olduğunu gördüm.

"Deren," diye fısıldadım dehşetin nefesini ensemde hissederken.

"Adli Tıp Kurumundan çağırıyorlar. Nil'i teşhis etmem için."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bölüme olan düşüncelerinizi bu paragrafta belirtip bölümü de bir emoji ile anlatabilirsiniz.

Ee nasılsınız? Neler yapıyorsunuz? Umarım hayatınız yolunuzdadır, yolunda değilse de siz yoluna koymayı başarırsınız. Konuşmak istediğinizde, canınız sıkkın olduğunda bana her zaman yazabilirsiniz. Sizlerle burada bölümler paylaşmayı sevdiğim gibi bizzat birbirimize karşı hayatlarımızı paylaşmayı da seviyorum. Size bir şeyler katıp iyi geliyorsam da, sizi kazanmış gibi hissedip mutlu oluyorum <33

Biz tekrardan görüşene kadar çok hoşça kalın. Siz tekrar ne zaman görüşeceğimizi biliyorsunuz :')

Instagram: emineasr

❤️

10. “Yangın.”

Sena Şener, Kapkaranlık Her Günüm.

Selamlar canımın içleri.

Burada mısınız?

Bu bölümde geçen ilk sahnede konuşmalar İtalyan'ca. Okurken böyle düşünerek okuyabilirsiniz. Çok keyifli okumalar diliyorum. Oy ve yorumlarınızı heyecanla bekliyorum. Bazılarınızı görüyorum; her satıra yorumunu mutlaka eklemiş, çok mutlu oluyorum.😭♡

KARMEN RUSSO.

10. “YANGIN.”

Aylar önce, Karina'nın kaçırıldığı, Karmen'in öldüğü gün.

O sabah yağmur yağmasını beklemiyordum. Önce bir gökgürültüsüyle başlamıştı. Karina sesi duyduğunda arabanın içinde sıçrayıp heyecanlı gözlerle bana bakmıştı. Sonra ilk yağmur damlasını, arabamın ön camında görmüştüm. Bulutlar hızlı şekilde lacivert rengine dönüşmüştü. Şimşek iki bulutun arasından parlamıştı ve arabanın içine düşen beyaz ışık Karina'yı korkutmuştu. O gün, benimle beraber hayatındaki son yağmuru görmüştü.

"İtalya'ya dönüyoruz Karina, ailemize dönüyoruz."

Aynadan ona bakarak, yağmurdan daha yüksek sesle konuştuğumda gözlerini yanındaki camdan çekip bana çevirdi. Gözleri merak ve ürkeklikle açılmıştı. "Dede," dedi ona öğrettiğim gibi.

"Karina'm, evet... Dedeni, dayılarını, büyük dedeni göreceksin. Yengen Angel'ı da göreceksin, o biraz çatlaktır... Hepsi seni çok sevecek." Ona göz kırptım. "Şimdi kızgınlar, izimi kaybettirdiğim ve onlara verdiğim sözü tutmadığım için kızgınlar ama seni gördüklerinde beni affedecekler." Yanıma dönüp koltuğun üzerindeki biletlerimize baktım, bugün İtalya'ya döneceğimiz gündü. "Noah... En önce o yumuşayacak, seni ve beni gördüğü an kollarını bize açıp sarılacak. Salvador'un bana yaptığı o ağaç eve seninle beraber gireceğiz. O evde yaşayacaksın ama büyüyene kadar hiçbir silah sesini duymayacaksın..."

Sözcüklerim fısıldayarak yalnız benim duyacağım şekilde sonlandı ve Karina ellerini çırpıp, "Ev," dedi, neşeyle.

"Evet kalbim Karina'm, eve dönüyoruz." Radyoya uzanıp şarkılar arasında dolaşmaya başladım, Karina'ya yağmuru unutturacak bir şarkı aramaya başladım ve o, "Anne," diyerek çalan bir şarkıya heyecanlı çığlık atınca gülümseyip elimi radyodan çektim. "Güzel bir şarkı zevkin var, yoksa büyüdüğünde şarkıcı mı olmak istiyorsun?"

Kıkırdayarak şarkıya eşlik ederken, başını da ritimle uyumlu şekilde salladı. Saçları kafasının üstünde savruluyordu. Gülüşü kemiklerimi bile ısıtıyordu, bu yüzden yağmurun ne kadar yağdığı umurumda değildi. "Seni seviyorum Karina," dedim, yola bakarak. "Çok seviyorum."

Başka sokağa girdim ve şarkı bittiğinde Karina bir mızmız ses çıkarıp ardından, "Susadım," dedi.

Yanıma koyduğum çantama baktım, maması vardı ama suyu bitmişti. Silecekleri çalıştırıp çoğalan yağmurun sesini bastırmak için radyodaki yeni şarkının sesini arttırdım. "Biraz beklemelisin Karina, havaalanında alacağım."

"Çok susadım," dedi, İtalyan'ca.

Yağmurun araba camlarına vuruş sesi katlanınca Karina'm camlara bakıp sonra bana döndü. Üzerindeki hırkaya sarıldığını gördüğümde, "Aşkım neden üşüdüğünü söyleyemiyorsun," diyerek arabanın sıcaklığını arttırdım.

"Üşümedim anne, susadım susadım!"

Sesi asabileşmeye başlayınca, navigasyonuma doğru baktım. Havaalanına varmak için yarım saatim daha vardı. Dudağımı ısırıp camdan dışarıya baktım ve yere dehşet süratle vuran yağmur damlalarını gördüm. Diğer yöne girerken, "Tamam, su alacağım," diyerek etrafıma bakındım. Caddede olduğum için su alabileceğim bir yer yoktu, biraz ilerlemem gerekti. Yan sokağa girdim ve kaldırım kenarında ilerlerken, "Başka bir şey istiyor musun?" Diye sordum.

Yanağını gösterdi. Onu öpmemi istiyordu.

"Utanmaz kız, kime çektin acaba..."

Kıkırdadı.

Arabayı küçük marketin önünde durdurup üzerimdeki deri ceketimin fermuarını çektim. Araba anahtarımı alıp cebime attıktan sonra arkama doğru dönüp gözlerine baktım. "Karina'm, birden

başlayarak yüze kadar say, geri döneceğim," dedim, yüze kadar saymayı bilmiyor olsa da. Yalnızca birkaç sayıyı biliyordu. "Biraz da yaklaş, öpeyim seni."

Dudaklarını ileriye uzatarak yaklaştığında, ben de aynı şekilde yaklaşıp onun çenesinin altından üç kez hızlıca öptüm. Nazlı nazlı kıkırdayıp geri çekildiğinde de önüme dönüp arabamdan indim, Karina, "Bir," diyerek saymaya başlayınca yağmurun altında markete doğru koşmaya başladım.

Markete girene kadar iki kez şimşek çaktı ve gök gürledi. Islak saçlarım yanağıma değerken markete girdim ve reyonların arasında hızlı yürüdüm. Dışarıdaki sulardan iki tane alıp direkt kasaya yöneldim. Cebimden bir yüzlük çıkardım ve paranın kalanını beklerken, araba bakış açımda olmadığı için sabırsızlandım. Marketten çıkabildiğimde koşarak gittim ve arabamın kapısını açıp binerken, elimdeki torbayı yanıma bıraktım. Islak saçlarımı başımın arkasına itip suyun birisini aldım ve arkama dönerken, "Al Karina'm," dedim ama kelimeler havada asılı kalarak fısıltıya döndü.

Karina koltuğunda değildi.

"Karina," diye fısıldadım bir daha ve hızlı eğilip iki koltuğun arasına, yere doğru baktım. Düşmüş de değildi. Beynimden vurulmuşa döndüm, korkunun yakıcılığına rağmen buz gibi oldum. Elimdeki suyu fırlatıp araba kapısını açtım ve dışarıya çıkarken, "Karina?" Diye seslendim.

Yağmur damlaları vücuduma doğru çarparken, başımı etrafımda dolaştırıp sessiz sokağa baktım. Etrafta kimse görünmüyordu, bir ses de duyulmuyordu. Arabanın arkasını dolanıp Karina'yı aradım, adını seslenirken eğilip ıslak yere dizlerimi yasladım, arabanın altına baktım. Bulutlar yüzünden hava kararmıştı, arabanın altını net göremiyordum ama sesi yoktu. Kendisi inmiş olamazdı, daha önce böyle bir şey yapmamıştı. "Karina," diye seslenerek elimi yere vurdum ve ses gelmediğinde ayağa kalktım, kendi etrafımda panikle dönmeye başladım.

"Kızım, Karina'm!"

Rüzgârla yağmurun ortaklaşa önüme ittiği saçlarımı hızlı hızlı itip gözlerimi daha iyi görebilmek için kıstım, süratle inen yağmur damlalarının arasından ilerileri görmeye çalıştım. Kirpiklerim ıslanmıştı, gözlerim kamaşıyordu. Arabanın ön tarafına doğru koştum,

sokağın bu tarafına doğru bakıp düşünmeye çalıştım. Markette ancak iki dakika durmuştum, o sırada ne yaşanmış olabilirdi? Kapıları kilitleyip inmiştim, nasıl inebilir... Ya da dur, kapıları kilitlemiş miydim? Hatırlamıyordum, az önce anahtarla mı açmıştım ya da direkt kapıya mı uzanmıştım?

Dehşetle bağırıp suratıma vurmaya başladım. "N'aptım? N'aptım ben... N'aptım!"

Kendisi inemez, yürümeyi bile yeni öğreniyordu. Orada, yalnızca birkaç bildiği rakamı tekrar edecekti ben dönene kadar. O gidemez... Bu yüzden birisi onu aldı.

Karina'mı kaçırdılar.

Şok dalgası kalbimi yerinden sertçe kaldırıp göğüs kafesimin kemikleri arasından acıtarak geçirdi. Kulağımda yağmurun yağışı yerine Karina'nın hayali çığlığını duymaya başladım ve bağırarak sokakta koştum, başımı durmadan çevremde dolaştırarak, "Karina!" Diye haykırdım. Sokağın sonuna geldiğimde ikiye ayrılan caddeye baktım, iki sokakta da kimse yoktu, yalnızca bir otobüs geçiyordu. Gözlerim parladı ve otobüsün arkasından koşmaya başlarken, "Dur," diye seslendim. "Dur, kızım orada mı? Derhal arabayı durdurun, kızıma bakacağım!" Otobüsün peşinden iki sokak koştum ama otobüs hızlanıp trafiğe karıştığında, kendimi bir anda arabaların arasında buldum. Gözbebeklerim kocaman açılmış, ıpıslak saçlarım kafama yapışmıştı. Korna seslerini, Karina'nın hayali çığlığı arasında duydum ve ellerimi kulaklarıma kapatıp etrafımda döndüm. "Karina'm, neredesin?"

Birisi beni arabaların önünden çekti ama kim olduğunu göremedim, sadece bir an şemsiyesi başımın üzerinde durmuştu. Kaldırıma çıkarken düştüm ve canımın acısını hissetmeden ıslak ellerim üzerinden doğruldum. Gök gürültüsünün arasında trafik lambalarının ışıklarını gördüm, etrafımdaki araba kalabalığı arasında kızımı arayıp sonra arkamı döndüm ve onu kaybettiğim yere dönmek için koştum.

İki dakikada öleceğimi söyleseler kurşuna dizilerek öleceğimi düşünürdüm. Aklıma hiç gelmezdi beni iki dakikada öldürecek şeyin Karina'nın yağmura karışan gözyaşları olacağı.

Soluklarım dudaklarımdan kopup gelirken o sokağa yeniden döndüm ve arabama koşup bir umut tekrar baktım. İçerideki sessizlik beni delirtti ve ellerim kendime duyduğum öfkeyle saçlarımı çekiştirdi.

Rüzgârın uğultusunda Karina'mın korku dolu nefesini, anne diye seslenişi, bağrışını duydum ve etrafımda tekrar tekrar dönüp çaresizce haykırdım. "Karina! Kalbim Karina'm! Bana seslendin mi? Seni nasıl duyamadım..."

Tokatlarımı suratıma vurup hıçkırmaya başladım ve saçlarımı gözlerim önünden çekip markete döndüm. Bir adam, elinde iki torbayla dışarıya çıkıyordu. Belki o kızımı görmüş olabilirdi, ya da burada onu kaçıranları görmüştür. Adamın yakasına yapışmak için koşmaya başladım ama o sırada yağmurun hırçınca vurduğu yerde bir beyazlık gördüğümde beynimden vurulmuşa döndüm.

Karina'nın saçına bağladığım beyaz kurdele...

Yere düşmüş ve ıslanmış. Kirlenmiş.

Dizlerim ileriye doğru titredi ve bir saniye sonra yerdeydim. Eğilip kurdeleyi avucuma aldım ve üzerindeki kiri sertçe silip yağmur üstüne akarken, inanamayarak kafamı iki yana salladım. Daha biraz önce ısıttım kemiklerimi onun gülüşüyle ve yağmur üşütmez beni diye düşündüm. Yağmur beni üşütmezmiş, doğru... Yağmur beni buz kesermiş, güzel anıları tesellisiz acılara çevirirmiş. Yağmur Karina'nın çığlığını gizler ve ben duymazmışım. *O yağmur Karina'nın göreceği son yağmurmuş, benim de sınavımmış.*

🎠

Günümüz.

Sana yazın giymen için aldığım çiçekli elbiseyi giymedin Karina. Çünkü bir daha hiç yaz görmedin.

O rüzgâra sadece ağaç yaprakları takılmadı, Karina'da takılıp uçtu. Bu yüzden rüzgârın hışırtısından nefret ederim, ağaç yapraklarının yerde sürüklenip uçuşundan da. Bir süredir yağmur yağmıyordu, gökyüzündeki bu hareketlilik ve rüzgârın hızı artık yağmurun yağacağını düşündürmüştü bana. Arabamın ön camından dışarıya bakıp dişlerimi sıkarken, Deren'in yanımda aldığı nefesi duyup gözlerimi kapattım.

Aramadan sonra çıkıp Adli Tıp Kurumuna gelmiştik ama bir türlü arabadan inmiyordu. Birkaç dakikadır, arabayı durdurmuş olmasına rağmen kıpırdamadan koltuğunda oturuyordu. İnmemizi dile getirmemiştim, o da sonuçta geldiğimizin farkındaydı ama gerçekle yüzleşmeyi bekletiyordu, muhtemelen delicesine korkuyordu. Bu kez ben de korkuyordum, çünkü Nil'in nerede olduğunu bilmiyordum.

Sessizlikte Nil ile Karina'nın hayali çığlığını duymaya başlayınca tahammül edemeyip konuştum. "Korkuyor musun?" Diye sordum.

"Hiçbir şeyden korkmadığım kadar," dedi.

Ne hissettiğini bilmem keşke ne hissettiğimi de bilmesi anlamına gelseydi.

"Oradaki Nil'se bilmek istemiyorum," dedi cansız bir fısıltıyla. "Orada incinen Nil'se bilmek istemiyorum, herkes oradakinin kim olduğunu bilsin ama ben bilmek istemiyorum. Son nefesime kadar onu aramak istiyorum, bulamayacak olsam bile."

"Yaşayabilir misin?" Diye sordum, yanıma doğru bakıp sarıldığım son erkeğin yüzünü izlerken. "Girip bakmadan, Nil mi değil mi diye öğrenmeden yaşayabilir misin?"

"Onun incindiğini görmektense bilinmezlikle yaşamayı tercih ederim." Onun incindiğini söylüyor, öldüğünü söyleyemediğinden.

Vücudumu ona döndürüp dikkatini çekmek için elimi aramıza koydum. Parmaklarımı dakikalar önce tuttuğu el freninde gezdirerek, "Hadi Deren," diye fısıldadım. "İnip bakalım. Ben korkmuyorum. Çünkü onun Nil olmadığını biliyorum." Değil değil mi?

Gözleri elimin hareketini takip ettiğinde, parmaklarımın bir işe yaradığını düşündüm. "Sen de içeriye gelecek misin?" Diye sordu.

"Gelmemi istemiyor musun?" İstemese de geleceğim.

"İstiyorum." Ama istiyor.

Bir işe yaramayacaktı ama gözlerine bakmak istedim. Bakışlarını elimden alıp yüzüme, gözüme baktı. Çatlak dudaklarım, kuru yüzüm, dağınık saçlarım... Aslında aklı yerinde olsa görebilirdi çok değer verdiğim bir şeyi kaybettiğimi ama yeterince göremiyordu, çünkü aklını bana tamamen veremiyordu. Beni tamamen göremiyordu. Beni tamamen hissetmiyordu. Elini kaldırıp bana doğru uzattığında beni ne kadar gördüğünü düşünmeyi kesip eline baktım ama o sırada elini geri çekmesine sebep olan bir şey yaşandı.

Utku arka koltuktan endişeyle seslendi. "Abi, girelim artık."

Doğru ya, o da buradaydı...

Deren genzini temizleyip kafasını salladı ama bir dakika daha arabadan inemedi, dizini sallamaya başlayıp gözlerini kapattı. Omzumun üstünden Utku'ya baktım, onun da yüreği yerinden çıkacak gibi görünüyordu. Çok solgun ve yorgundu. Benimle göz göze gelince hızla gözlerini kaçırdı, çünkü gözleri deli gibi dolmuştu.

"Utku, sakın kavga çıkarma," dedi Deren, araba kapısını açarken.

"Ben çıkarmayayım da seni kim durduracak?"

"Ben," dedim Deren gibi kapıyı açıp çıkmadan önce. Kapıyı çarpıp önünde durduğumuz Adli Tıp Kurumuna bakarken Karina ile ilgili anılar kafamın içinde süzülüyordu. Deren yanımdan geçtiğinde arkasından yavaşça yürüdüm. Üçümüzün adımları da geri gidiyordu, bu yüzden onlar da yavaş yürüyordu. Güvenlikten geçip binanın içine girdiğimizde, içerinin soğuk hissi beni sarmaladı. Sanki her yer cinayet ve ölüm kokuyordu.

"Alt kata inmemi söyledi adam," dedi Deren, ikimize de bakıp asansöre yönelirken.

Asansöre üçümüz bindik, içeride bir tane adam duruyordu. Üzerinde beyaz temizlikçi kıyafeti vardı. Deren'in önünde Utku'nun yanında, Nil'i düşünerek seri nefesler aldım ve asansör kapıları açılana kadar ensemde Deren'in kapkara gözlerini hissettim.

Kata ulaştığımızda eksi kat olduğu için çok basık ve dar olması duvarların üzerime yürüyormuş gibi gelmesini sağladı. Yumruğumu yanımda sıkarak Deren'e baktım ve onun gözlerini koridor ucuna odakladığını gördüm. Nalan ile Derya oradaydı, bir adamla konuşuyorlardı. Adam da beyaz önlüklüydü, adli tıp görevlisi olabilirdi. Üniformalı polis memuru öne çıkarak Derenle el sıkıştığında, Nalan ile Derya'da bu tarafa dönüp bize baktılar. Derya düşünceli görünürken Nalan korkuyla dolup taşmıştı, bu yüzden Deren'i görür görmez, "Ben girmek istemiyorum," dedi bağırarak.

Deren kaskatı şekilde ona bakarken, Utku'da küçümseyici şekilde Nalan ile Derya'yı süzüp, "Korkak," diye tısladı, alçak sesle.

Nalan'ın gözleri tanıdığı bu genç adama kaydı ama hiçbir şey demedi. Haberin şokunu yaşıyordu. Gözleri donuk, suratı, mimiklerini kaybetmiş gibi bomboştu. Deren elini kaldırıp Utku'yu susturduktan sonra, "Bunu bana mı bırakıyorsun?" Diye sordu Nalan'a. Koridordaki sessizlik, sesinin olduğundan daha gür yayılmasını sağladı. Adli tıp çalışanı, Deren'e doğru yaklaştı. "Nil'i bırakmadın ama bunu bana bırakıyorsun değil mi? Nil'in en zorlandığı anlardan hep kaçtın zaten sen, şaşırmıyorum."

Kelimelerin kalbe teması keskin olmuştu, karşısında olsam ve kızım hakkında bunlar söylense yumruklarımı suratına kavuştururdum. Aynı öfkeyi Nalan'da da gördüm. Deren gözlerini ondan sertçe çekip

karşısına baktı ve içeriye girmeden önce iki derin nefes aldı, polis memuru, "Acelemiz yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Maktulün neden tanınamaz olduğunu size söyledim. Kendinizi hazırlayın."

Deren bunu söylememişti. Ne olmuştu da tanınamıyordu? O Nil ise ve tanınamaz haldeyse... Deren bir tek kendinin külleri kalana kadar yakardı bu dünyayı.

Nalan benimle aynı düşüncelerle gezerek, "Hayır," diye karşı koydu. "Bu noktaya gelmiş olamayız, Nil'i böyle kaybetmiş olamam..."

"Nalan, yine bayılacaksın," dedi Derya, geldiğimizden beri ilk kez konuşarak. "Mahvoldun artık, yeter!"

Ne hakla kızı için üzülmesine kızabilirdi? Ne hakla?

"Abi," dedi Utku ve Deren ileriye doğru yürümeye başlamışken durup arkasını döndü, yanımda dikilen kardeşine bakarken gözbebeklerinin korkuyla genişlediğini gördüm. Onun bakışlarında bu duyguyu ilk kez böylesine net görmenin etkisi, o yangını başlatan ateş olmuş gibi hissettim. Zorlukla yutkundu ve tekrar önüne dönmeden önce bana da baktı. Elimi istemsiz olarak aramıza doğru uzattım, eline mi dokunmaya çalıştım anlamadım ama Deren bunu göremedi, tekrar arkasını dönüp adli tıpçıyla beraber otopsi yapılacak odaya ilerledi. Etrafıma bakıp kimsenin yaptığımı görüp görmediğine baktım ve sonra başımı önüme eğerken, Nalan'ın ileriye atıldığını gördüm. Deren'i bileğinden sertçe kavradı ve Derya şaşkına dönerken, "Ben de geliyorum," dedi. "Sen babasısın, ben annesiyim. O bizim kızımız. Bunu birlikte yapmalıyız."

Birlikte yapmalılar... doğru.

"Ben de gelebilirim canım," dedi Derya ama Deren bu düşünceye nefret duyuyormuş gibi aniden ona bakınca adli tıp çalışanı araya girerek, "Yalnızca anne ve babası," diye ekledi.

Deren terleyen alnını elinin tersini silerken, ensesinde biriken ter damlalarını da gördüm. Adli tıp çalışanı kapıyı açtığında Deren ayakları geri gitmesine rağmen yavaşla ilerledi ve Nalan'da onun arkasından girince, içeriden gelen soğuk havayı yüzümde hissettim. Adli tıp çalışanı arkalarından girip kapıyı kapattı.

"Siktir, siktir," dedi Utku, ellerini yüzüne kapatarak.

Derya'nın gözlerinde yanan öfkeye o görmese de aynı şekilde karşılık verdim. Onun şu an tek umursadığı Nalan'ın Derya ile oraya

girmesiydi. Gözlerimi bürüyen kanın yoğunluğunu neredeyse dilimde hissediyordum. Şu adamı dinlene dinlene dövmeyi çok isterdim.

"Ne bakıyorsun lan?"

Utku'nun bağrışını duyunca Derya'ya sataştığını gördüm. Derya ona bakmıyordu ama Utku belki öyle görmek istiyordu, ya da öfkesini çıkarmak istiyordu. Derya ona şöyle küçümseyici şekilde baktı. "Sana mı baktık velet, ne diyorsun?"

"Velet mi? Allah'ın manyağı, sen Allah bilir Nil'e de böyle diyorsundur..." Utku onun üzerine yürümeye başlayınca, polis başını tuttuğu telsizden kaldırıp ikisinin arasına yürüdü ve önüne çıkınca, Utku sinirle soludu. "Beyler, sakin olalım. Şu an içeride müşkül bir durum yaşanıyor."

Derya gözlerini devirip kapıya doğru bakarken, Utku dişlerini sıka sıka geriledi, yanımdaki yerini alıp, "Denize atmama yardım et," diye fısıldadı bana.

Nefes darlığı çekiyordum, Karina ile ilgili yaşadıklarım, göz açıp kapayına kadar onu kaybedişim aklımdan çıkmıyordu. Kendimi, perişan halde emniyet ve hastane koridorlarında yürürken hatırladım. Aklımı kaybediyorum galiba, yeniden ama bu kez sonsuza kadar; belki bir gün yeniden Karina'yı görene kadar.

İçeriden bir çığlık duyduğumda yerimden sıçradım ve kendi çığlığım kulağımda yankılandı. Sırtım duvara çarpana kadar geriledim ve Utku dehşetle kapıya yaklaşırken, az önce girdikleri kapı içeriden açıldı. Önce Nalan, ellerini yüzüne kapatmış ağlayarak çıktı ve Derya hızla ona sarılıp, "N'oldu?" Diye sorarken, Deren'de odadan ayrıldı.

"Abi?" Dedi Utku, nefesi kesilerek.

Deren yanımıza kadar yaklaştığında teninin solgunluğunu bulanık gözlerimle gördüm. Kulağımda birbirinden ayrı sesler uğuldarken ve nabzım bileklerimdeki damarı parçalayacak gibi atarken, "O değil," dedi Deren, kardeşi ile bana bakarak. Kelimeler uçuruma sürükleyebilir, uçurumdan alabileceği gibi. "Nil değil."

Utku ellerini dizlerine doğru koyarak öne doğru eğildi ve sersem şekilde duvara yaslanarak gözlerini kapattı. Dudaklarından, "Tırtılım," fısıltısı döküldü ve Deren kendi kendine konuştu. "Nil değil ama küçük bir kız, Nil'in yaşında küçük bir kız çocuğu... Yüzü yanmış, kafası tıraş edilmiş, sadece birkaç tane saç vardı kafasında..." sesi

titremeye başladı. "Nil değil ama Nil değilken bile böyle hissettiriyorsa..."

Nil değil **kelimelerini bir daha duyduğumda sırtımı duvardan ayırdım ve Deren donuk gözlerle ilerisine bakarken, ona yaklaşıp kollarımı etrafına sardım. Onun bana sarıldığı şaşkınlıkla değil ama aynı sevinçle ellerimi belinin iki yanına koyup alnımı göğsüne bastırdım. İlk sarıldığımız kadar hızlı atan kalp atışlarını duyunca Nil ile Karina'nın hayali çığlıkları hafifledi. Deren ona sarıldığım anda gevşeyip başını omzuma doğru eğince, birbirimizi kısa süredir tanımamıza rağmen bu sarılma hiç yabancı hissettirmedi. Elinin birisiyle belimi, diğeriyle ensemi tutarak kulağıma doğru, "Çok kötüydü," diye fısıldadı. "Çok çok kötüydü Karmen."**

"Geçti," dedim parmak uçlarımda yükselip kulağına konuşarak. Çok geçmemişti ama geçecekti. "Bu yaptığın en zor şeydi ama şimdi geçti."

Çok hızlı nefesler alıyordu, boynumu yakıyordu. Ensemi kavrayan elinin içiyse terlemiş olmasına rağmen buz gibiydi. Acaba beni tuttuğunu, bana sarıldığını biliyor muydu? Bir yaz kadar sürse demedim ben ama sanki bir yaz kadar sürecekmiş gibi beni bırakmadan omzumda sakinleşmeye çalışan nefesler alırken, vücudumda birinin daha dokusunu hissettim. Aniden kollar etrafımı sarınca alnımı Deren'in göğsünden kaldırıp yukarıya baktım. Utku ikimize birden sarılmıştı.

"Göz yaşartıcı," dedi Derya.

Avuç içlerimi Deren'in tişörtüne silip geriye çekildiğimde, elinin ensemden kayışını hissettim. Belimdeki dokunuş kayboldu ve geriye çekildiğimde, Utku abisine daha sıkı sarıldı. Deren'in kolunun yanından bize laf atan Derya'ya baktım, Nalan'a sarılmış olmasına rağmen bana doğru bakıyordu. Nalan'da afallamış şekilde göz kırpıştırıyordu, gözlerinden yaşlar akarken bizden tarafa bakıp bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Nil olmadığını biliyordum, biliyordum işte!" Dedi Utku, Deren'den ayrılıp gerilerken. Yüz kasları gevşemişti, oradaki Nil olmadığı için mutluydu. Fakat bir çocuktu... Karina ve Nil kadar küçük bir çocuktu. Yüzünün nasıl yandığı hakkında düşündüm, saçında yalnızca birkaç tutam kalmıştı demek. Kim onu bu kadar incitmişti?

"Biz kızın ailesini aramaya devam edeceğiz, geldiğiniz içim teşekkürler," dedi polis memuru, Derenle el sıkışırken. Sonra Nalan'a dönüp baş salladı. "Siz de çok etkilendiniz ama bunları yapmaya mecburuz."

Deren kafasını, hâlâ kendinde olmayarak salladı ve sonra Utku ile bana doğru baktı. Yutkunup elimi kısacık saçımdan geçirirken, Deren Utku'nun sırtına vurarak, "Gidelim," dedi.

Utku, "İyi misin?" Diye sordu ona.

Deren sadece kafa sallayıp asansöre yürümeye başladığında, Utku ile göz göze geldik ve ardından ilerlemeye başladık. Deren'in açık bıraktığı asansöre girerken üzerimde gözler hissedip son kez arkama baktım. Nalan dik dik bana bakıyordu.

Artık kartlarını daha açık oynuyordu.

Kapılar kapandığında Utku ile birbirimize baktık. Deren arkamızda dikiliyordu, kalbinin çarpışını sanki sırtımda hissediyordum. Asansörde hiç konuşmadık, Utku dönüp dönüp abisine ve sonra da bana bakarak nabzı tarttı. Sanki abimle konuşayım mı dercesine bakınca, kafamı iki yana salladım. Gözlerini kapatıp fikrimi onayladı.

Adli Tıp Kurumundan çıktık ve arabaya giderken rüzgârın karıştırdığı saçlarımı sertçe ittim. Arabaya binerken yine aynı yerlerimize yerleştik fakat Deren arabayı hemen kullanmadı, bir süre direksiyonu tutarak ön camdan görünen Adli Tıp Kurumuna baktı. Sanki aklına burası kazınıyordu. Düşündüklerim sese döküldü ve kendi kendine, "Kızımı görmek için buraya geldiğimi asla unutmayacağım," dedi. "Nil'e benim iznim olmadan dokunan herkesin canını okuyacağım."

Kararını onaylıyormuş gibi başını sertçe sallayıp arabayı çalıştırdığında camdaki yansımama bakarak gözlerimi kapattım. Arabanın caddede sertçe ama kolayca kayışını hissederken, "Derya'nın alıp saklamadığına nasıl inanıyorsun abi?" Dedi Utku. "Nil'den kurtulmak istemiştir."

"Hayır, onu organ kaçakçısı kaçırdı," dedi Deren, bana inandığı için. "Onun pembe mont giydiğini söyleyen tek tanığa inanıyorum."

Utku o tanık olduğumu bilmiyordu, abisiyle ilişkimizin tamamen duygusal olduğunu sanıyordu. Deren'in camın üstüne düşen gölgesine bakarak yüzündeki kini izlerken, "Bulalım o adamı," dedi Utku. "Öldürelim onu."

"Arıyorum, arıyoruz." Işığa takıldı ama durmadan ilerledi, sol caddeye girerek kestirmeyi kullandı. "Bir ipucu var, seni bıraktıktan sonra oraya gideceğim."

Gözlerim heyecanla açıldı, Deren polisten yeni bir bilgi mi almıştı? Onunla gitmem gerekiyordu, bunu sağlamalıydım. Cebimden telefonumu çıkarıp baktım, Gece'den hâlâ haber yoktu. Nil'den de. Telefonu geri koyarken, "Ben de geleceğim," diyen Utku'yu duydum.

"Hayır," diye sertçe karşı çıktı Deren. Bu ses tonunu ilk kez duyuyordum. Karşı koyulamaz, itiraz edilemez bir ses tonuydu.

Utku ellerini sıkarak başını önüne eğdi ve araba boş caddede ilerlerken, gözlerim Derenle bir araya geldi. Ona baktığımda sarıldığımızı hatırladım. Ellerimi, onun vücuduna sürtünen kollarımda dolaştırdım ve Deren'de ağır ağır kollarıma bakarak yutkundu, önüne döndü.

Araba, yaşadıkları sokağa girip evin önünde durduğunda Utku şansını denemek isteyerek, "Abi, ben de geleyim," dedi ama Deren'in ona dikiz aynasından bakması yetti, Utku bir daha ısrar etmedi. Kapıyı açıp dışarıya çıkarken, "Yabancı birisinin geldiğini görürsen beni ara," dedi Deren.

Utku kapıyı çarpıp eve yürüdü ve Deren hareket etmek için onun eve girdiğinden emin olmayı bekledi. Arabayı bu kez diğer sokağa doğru kırıp ilerlerken, "Evin nerede?" Diye sordu.

Beni evime götürmeyi planladığını anlayınca, "Seninle gelmek istiyorum," dedim.

"Bu kadarına gerek yok. Bana Nil için yeterince yardımcı oldun."

Kendim için yapıyorum.

"Adamın Nil'i kaçırdığını gören benim. Eğer adamı görürsek direkt tanırım Deren." Omzumun üzerinden ona bakıp yüzümü yumuşak tuttum. "Nil'in adını söylerken sesinin yumuşaması kulağa çok güzel geliyor biliyor musun?"

Kaşlarının yukarıya kalkmasını izledim, bir an dikkati dağıldı ve bana gözlerinin ucuyla bakarak, "Adımı söylerken sesinin yumuşaması gibi mi?" Dedi.

Dik dik baktım. "Öyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Bana bakmaya devam ederek, "Adımı söyle," dedi.

Parmağımı bileğime doladığım kurdelenin üzerinde dolaştırarak, "Beni götürürsen derim," dedim.

Boğazından alçak sesle bir gülüş çıkınca dudağımın kenarı kıvrıldı. "Tamam," diye kabul etti. "Götüreceğim. İsmimi söyle."

"Deren," diye fısıldadım ona bakmadan ve isminin dudaklarımdan dökülüşündeki yumuşaklığı kendim de fark edince kaşlarımı çattım.

"Peki... Şimdi seni nereye istersen götürürüm."

Bir daha, "Seninle gelmek istiyorum," dedim.

Bu kez ışıkta durdu ve yanmasını beklerken, parmaklarını direksiyona vurmaya başladı. Bacaklarım uyuştuğu için oturuşumu düzelttim ve kafamı kaldırdığımda onunla göz göze geldim. Bana dikkatle bakıyordu ve yakalandığında hemen bakışlarını önüne çekti, bense onun aksine dik dik sağ profiline bakıp uzun, gölgesi düşmüş kirpiklerini izledim. "Gözlerini kaçıracak bir adama benzemiyorsun," dedim.

"Kaçırmadım," dedi.

"Bakamıyorsun," diye fısıldadım, uzanıp arabanın tavan lambasını yaktığımda. Işıkta uykusuz gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu. "Karşı koyuyorsun."

"Karşı koymuyorum." Yutkunarak uzandı ve arabanın tavan lambasını kapattı.

"Işığı neden kapattın?"

"Yola odaklanmak için," dedi.

"Ya da bana odaklanmamak için," dedim gözlerimi çekip önüme dönerken.

Bir şey demeyişi uzun bir sessizliğin başlangıcı oldu. Arabayı, daha önce görmediğim bir yere doğru gece karanlığında sürdü. Nil'in nerede olabileceğiyle ilgili içinden çıkamadığım düşünceler başımı zonklatıyordu, başımın ağrısıyla şakaklarımı iki yandan tutup gözlerimi yumdum. Tekrar gözlerimi açtığımda arabanın yavaşladığını hissetmiştim. Camdan dışarıya bakarken Deren arabasını tamamen durdurup, "Şu kadın," dedi, ileriyi göstererek. "Birkaç kez o adamla... Feda ile görülmüş. Polis memurları kadının da kaçırılan çocuklarla bir bağı olduğunu düşünüyor. Kadın bir ara sahte raporla doktorluk yapmış, yatıp çıkmış."

Gösterdiği yere doğru alıcı gözlerle baktım. Kaldırım kenarında, arabaya doğru eğilmiş, içerideki şoförle konuşuyordu. Üzerinde sahte olduğunu düşündüğüm bir kürk, upuzun çizmeler, mini etek vardı.

Saçları kabartılmış, omuzlarından aşağıya dökülmüştü. İşveli gülüşüne bakarken, "Para da mı anlaşmaya çalışıyorlar?" Diye sordum.

"Evet. Fakat anlaşamayacaklar. Biz arabaya davet edeceğiz kadını."

Arabayı yavaşça diğer arabanın arkasına yaklaştırdı, camını indirerek hafifçe kornaya bastı. Kadın sesi duyunca bu tarafa doğru başını kaldırdı, şoför koltuğundan önce arabanın markasına baktı ve sonra bu tarafa yürümeye başladı. Öndeki adamın arabasından korna sesi geldi ama kadın umursamamıştı. Yaklaşarak Deren'in açtığı camdan kafasını uzattı ve siyah saçları görüşümü kapladı. Beni gördüğüne de şaşırıp, "Merhaba canım," dedi Deren'e, boğuk bir sesle.

"Merhaba güzelim," dedi Deren, rahat bir sesle. Kadın parmağını göğüs dekoltesinde gezdirerek gülümserken, "Arabaya gelmez misin?" Diye sordu Deren.

Kadın yanında oturan bana bakıp, "O ne olacak?" Diye sordu.

Deren omuz silkti. "O da bize katılır."

Kadın hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, düşünüp tartıyormuş gibi beni süzüp, "Katılmasın ama izleyebilir," dedi.

Tepki vermemek için ağzımın içindeki dişlerimi sıkarken, Deren göz kırpıp arka koltuğu gösterdi. "Orasına bakarız. Hadi, bin."

Kadın kıkırdayarak arka koltuğun kapısını açınca içeriye yoğun parfüm kokusu girdi. Otuz yaşlarının ortalarında görünüyordu. Fiziği ve yüzü çok güzeldi. Arka koltuğa oturduğunda Deren arabayı çalıştırdı ve kadın öne doğru eğilerek, "Bir yere mi gidiyoruz?" Diye sordu. "Arabada yapmayacak mıyız?"

Araba sokaktan çıkarken uzanıp tuşa dokundum ve tüm kapıları kilitleyip aynadan kadınla göz teması kurdum. Dönüp kapılara baktı ve tedirginleşti. "Arabada yapacağız galiba."

"Onunla yatmayacaksın," dedim kadına ve arkama dönerek onunla göz göze geldim. Üstüne doğru yönelmemle beraber kaş çatıp huzursuzlanınca, "Feda'dan bahset," dedim direkt.

Gözbebekleri kocaman açıldı ve ağzından kesik bir nefes bırakıp koltuğunda geriye kaçtı. Deren arabayı yan sokağa çevirip durduğunda, kadın her ikimize de bakıp, "Artık onunla görüşmüyoruz," dedi.

"Yalanını siktirtme," dedi Deren, benim gibi arkasına dönerek. Yüzünü yanımda hissedince teninden kalkan ölüm soğukluğu da kalbime doğru esti. "Sahte diplomayla doktorluk yapmışsın.

Yakalanınca hapse girip çıkmışsın. Sonra da söylenenlere göre Feda'nın kaçırdığı çocukları sen ameliyat ediyormuşsun. Her birinin organlarını sen çıkarıyormuşsun, birçoğunun da ölümüne sebep oluyormuşsun."

Panikli gözler arayışla etrafına baktı ve sonra kafasını iki yana sertçe salladı. "Bu dediklerin olsa şu an hapiste olurdum değil mi?"

"Ben de adam öldürdüm ama hapiste değilim," dedi Deren, kelimelerin arkasında sinsi bir tehdit gizliydi. "Bilmem açıklayıcı oldum mu?"

Kadın için yeterince açıklayıcı olduğu açıktı, ikinci kez inkâr etmeye kalkışmadı. Stresli tavırlar sergilemeye başlayarak elleriyle uğraşırken, "Polis misiniz?" Diye sordu.

"Hayır," dedi Deren.

Düşünüyorum da... Acaba bu kadın Karina'yı gördü mü? Ondan bir şey çaldı mı?

Karina'nın ölmeden önce organını alan kadın bu muydu? Çünkü ölüm raporunda bu da yazıyordu.

Eğer öyleyse hemen öldürürüm onu.

"Ben... Eskiden yapıyordum, artık Feda ile çalışmıyoruz," dedi hızlıca. "Bir alakamız kalmadı, görüşmüyoruz dahi! Ben o işle bağlarımı kopardım, o çeteden uzak duruyorum."

"En son kimden ne çaldın?" Diye sordum, gözlerim dönerken.

"Hı?" Dedi kadın açık açık sormama şaşırıp bana doğru bakarken. Yutkundu. O sırada Deren'in de gözlerini üzerimde hissediyordum. "Ben... Sadece ameliyat ediyordum, onları öldürmüyordum."

"Dalga mı geçiyorsun?" Diye bağırdım hiddetlenerek. Onunla ben aynı mıyız? İkimiz de kimi yaktığımızı umursamıyor görünüyoruz. "Sen onlardan organlarını aldığında ölmüş oluyorlar zaten geri zekâlı! O kadar küçük çocuklar organları olmadan ne kadar yaşayabilirler? Çocuk katilisin sen, farkında mısın?"

Kadın ağzını bir iki kez açıp kapattı, hakarete uğramış gibi hissediyor görünüyordu. Benden biraz daha uzaklaşıp, "Dediklerine dikkat et, saçlarını yolup eline veririm," diye çemkirdi.

Gözlerim döndü ve Deren'in belinde olduğunu bildiğim silaha bir saniye içinde uzandım. Sonraki hamlem silahı kadının suratına doğrultmak oldu ve arabayı ölümcül bir sessizlik esir aldı. Deren'in yoğunlaşan bakışlarına kıyasla kadının bakışları korkuyla büyüyüp bir

delik gibi açıldılar. Silahı suratına sallayıp, "Sen benim saçlarıma dokunana kadar ben seni kurşuna dizerim geri zekâlı," dedim. "Bana söyle. Onunla çalışmayı ne zaman bıraktın? İki hafta önce mi? Bir ay önce mi? Bir sene önce mi?"

"Ben... Beş aydır çalışmıyorum onunla, tamamen bağlantımı kestim!"

Beş ay... O zaman Karina kaçırıldığında hâlâ onunla çalışıyordu ve Karina'nın organını bedeninden bu kadın çıkarmıştı. Onu incitmişti. Karina'ma zarar vermişti. Onun olan şeyi almıştı, hatta belki de o boğmuştu?

Parmağımın tetiğe değdiğini hissettim ve aynı zamanda Deren silahın namlusunu kavrayıp silahı aşağıya indirdi, yüzüme yaklaşıp kısık bir sesle, "O değil," diye fısıldadı. "Nille bir bağlantısı yok görünüyor."

Sinirle ona dönüp dolu dolu gözlerle baktım. "Doğru söylediğine neden inanıyorsun Deren? Yalan söylüyordur! Bir çocuk katili o, her şey beklenir ondan."

Gözlerime bakarken yüzündeki o kinden, nefretten geriye anlamak istiyormuş gibi görünen bir adam kaldı. Gözlerimdeki yaşları izleyip, "Yalan söylüyor olabilir," diye katıldı bana. "Ama bunu onu vurarak öğrenemeyiz."

Silah ellerimiz arasında dengesizce dururken, "Doğruyu söylüyorum," diyerek söz aldı kadın. "Feda hâlâ çocuk kaçırmaya devam ediyor ama ben ona yardım etmiyorum. Ona yardım etsem buralarda sürünür müyüm?"

İkimiz de kadına ters ters baktığımızda geriye çekilip bakışlarını kaçırdı. Deren, gevşeyen elimden silahı tamamen alıp aramıza koyduktan sonra kadına döndü. "Sana acımasızca ama gerçek bir şey söyleyeceğim. Seni öldürsem kimsenin katilini aramak için üstün bir çaba sarf etmeyeceğini biliyorsun. Pisi pisine ölmek istemiyorsan bana doğruyu söyle, son zamanlarda onunla görüştün mü? Kaçırdığı bir çocuğa şahit oldun mu?"

"Hayır!" Dedi hemen, yakınarak. "Son yaptığı şeyleri bilmiyorum."

Kadının yüzünü, onu öldürmek için zihnime kazırken, "Peki nerelerde takılır?" Diye sordum. "Bunları biliyorsundur."

"Ben nereden bileyim! Beni sadece ameliyat olduğunda arıyordu. Paramı alıp yoluma bakıyordum." Aramızda duran silaha doğru bakıp

sesini kıstı, yumuşattı. "Karda yürür izini belli etmez o, bunca zamandır o yüzden yakalanmıyor zaten. Öyle paspal göründüğüne, sokak aralarında çocuk dilendirdiğine bakmayın. Deli gibi parası vardır, organları zengin ailelere, yurt dışındaki insanlara satıyor. Babası da Rusmuş, iletişim ağını zamanında o sağlamış."

Deren düşünceli şekilde direksiyona vurmaya başlayıp elini saçları arasından bir kez geçirdi. Bunlar tahmin ettiği şeylerdi, benim de Karina'yı ararken öğrendiğim şeyler. Karina ile ilgili bir gerçeği daha öğrenmiştim, bu kadının peşini artık bırakmayacaktım.

"Seni ancak bir şartla bırakırım," dedi Deren, kadına bu kez dikiz aynasından baktı. "Seni bir daha burada bulabileceğime söz verirsen."

Kadın çok hızlıca kafasını sallayıp, "Hep buralardayım, size yardımcı olurum," dedi. "Eğer Feda benimle iletişime geçmeye çalışırsa da size haber veririm."

"Hayatının üzerine verdin bu sözü, unutma."

Deren tuşa dokunup araba kapılarını açtığında kadın çıkan sesi takip ederek kapılara baktı ve sonra hızlıca dışarıya çıktı. Kapıyı kapatıp etrafına baktıktan sonra topuklu çizmeleriyle sokağın diğer ucuna koşmaya başladı. Aynalardan onu izleyip karanlıkla tamamen bütünleşip yok sayılmasını izledim.

Kaçarak gitmişti, çok korkmuştu. Beni arabanın içinde tutan şey, onu bir daha burada bulacak olmamdı. Yanımda Deren varken bir şey yapamazdım. Gerçekten o mu yaptı? Kızımın böbreğini çaldı. Kime verdi? Ne yaptı?

Nasıl acı çekti acaba? Çok ağladı mı?

Deren, "Karmen," dediğinde gözlerimi aynalardan çekip donuk şekilde önümde tuttum. Koltuğunda dönüp vücudunu bana doğru yaklaştırırken, "Kadına neden o kadar gıcık oldun?" Diye sordu. "Yoksa beni mi kıskandın?"

"Ne?" Diyerek döndüm ona ve sorduğu soruya hayret edip aniden kahkaha attım. Gözlerimin kenarlarından ıslak damlalar süzülürken, Deren'in kaşlarını sertçe çattığını gördüm. Kafamı gülerken arkaya koydum ve saçlarım siyah deri koltuğa saçılırken, gülüşümü durdurmak adına dudaklarımı kemirmeye başladım. "Seni mi kıskandım? Cidden mi? Nasıl öyle sanabilirsin? Egoist herif."

Kızmış göründü ama gözleri sürekli saçlarımda dolanıyordu, gözlerime ara ara uğruyordu. Sanki saçlarım bakması için dikkat

çekiyordu. Bana biraz daha yaklaşınca yüzlerimiz hizalandı ve uzanıp araba tavanının lambasını açtı, aydınlanan yüzümdeki bölgelere ağır ağır baktı. "Tavan lambasını yaktın?" Dedim, gözümün kenarından akan acı yaşları silerken.

"Sana odaklanabilmek için," dedi, boğazını bir kez temizlemeden önce. Yutkunup yüzümün aşağısına doğru bakınca, dişlerimi dudaklarımdan çekip sıcak bir nefes bıraktım.

"Bana ayıracak vaktin yoktu ama beni izliyorsun?" Dedim, yanağımı koltuğa yaslarken.

"Vakit durdu sayalım." Tavan lambasından indirdiği elini yanağıma değdirince ikimizin de soğuk tenleri arasındaki kıvılcımları hissettim. Kahkaham ona güldüğüm anlardan birisi olarak geçmişe gömülürken, kirpiklerimi indirerek yanağıma değen birkaç parmağına baktım. "Tenin buz gibi." İzin verdiğimi, yaklaşmasını istediğimi anlayarak yüzünü yanağıma sürttü ve boynuma doğru alçaldı kafası. "Ama gözlerinin alevi yeter."

Boynuna, âdem elmasına bakarak kendimi ona yaklaştırma dürtümü bastırmaya çalıştım. "Ne için yeter?"

Başını tamamen omzuma bırakıp sert bir nefes aldı. "Kızım gibi kokuyorsun."

Gözlerimi kapattım ve sol elini belime geçirip etrafıma dolarken, boynumda titrek bir nefes verdi. Kalbinin atışını hissediyordum, belki de bana yaklaştığı için bu kadar hızlı atıyordu. Ellerimin paniklediğini fark ettim, ikimiz arasında yumruk halinde duruyordu. Sonra yersizce ellerimi üstüme doğru dökülen tişörtüne uzatıp sıkıca kavradığımda, Deren daha boğuk bir solup aldı. "Niye bu kadar yakınlaştın?" Diye sordum.

"İstedim," dedi.

"Çok netsin," diye fısıldadım gözlerimi açarak. Direkt tenindeki soğuk terler gözüme çarptı ve dudaklarım sol tarafımda olan kulağına doğru yaklaştı. Dudağımı kulağına değdirerek, "Ama hani, sadece kızına karşı açık yürekliydin sen?" Dedim.

"Sen benim dediğim hiçbir şeyi unutmaz mısın?" Belimin kenarını samimi şekilde okşadı.

"Cık, unutmam," dedim.

"Niye?"

"Sen dediğinde aklımda kalıyor."

Kendi söylediğime kaşlarımı çattım. Neden söylediğimi bile bilmiyordum. Derya onun tetikçe olduğunu söylemişti ama aksine, Deren bana çok merhametli geliyordu. Belki de kızına karşı duyduğu şefkati derinden hissetmemle alakalıydı. Ne kadar soğuk görünürse görünsün, dokunduğum teni ne kadar elimi üşütürse üşütsün sırf Nil'e duyduğu şefkat yüzünden sıcak bir insan gibi hissettiriyordu.

O sırada tekrardan, "Beni kıskandın mı?" Diye sordu.

Dudaklarım hâlâ kulağına değiyorken, "Belime neden bu şekilde dokunuyorsun?" Diye sordum.

Ürperdiğini fark ettim. "Her şeyi açık açık sorar mısın?"

"Canım istediğimde," dedim, geriye çekilip yüzüne bakmaya çalışırken. O kafasını çok uzaklaştırmamıştı, bu yüzden yüzlerimiz neredeyse yan yana duruyordu. "Hoşuna gitmiyor mu? Sen sadece yatağa sessizce girer ve işimi bitirip yoluma bakarım tarzı bir adam mısın?"

Gözlerimi görebilmek için biraz uzaklaştı. Bakışları yoğundu, dudakları aralık duruyordu. Belimi bırakıp yüzümün yanına düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına koydu. "Sadece seni tuttum, belinden... Bundan seninle yatmak istediğimi mi çıkardın?"

"Evet. Yalansa yalan de."

Kendinden emin konuşmam hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi gözlerini kısıp dudaklarını da birbirine bastırdı. Başını eğip tişörtünü tuttuğum ellerime baktıktan sonra her iki elimi de tuttu. İki elime birden bu şekilde ilk kez dokunuyordu, dokuşunda özgüven ve keskinlik vardı. En kısa parmaklarım titreyince ellerimi avuçlarının içine alıp, yaralı olanı kaldırdı. Dudaklarını, hâlâ acıyan elimin üstüne hafifçe bastırdı. "Küçük senin ellerin, bir de zayıf... Öyle duvara falan vurma, ağır incinir."

Sesi, Nil'den bahsettiğindeki gibiydi. Daha hassas, derinden. Elime bitişik duran dudaklarına, kızarmış elime bakıp hafifçe gülümsedim ve sonra irkildim, kafamı iki yana sallayıp gülümsemeyi kestikten sonra, "Benim canım tatlı değildir, pek umursamam," dedim.

"Belki başkası umursar," dedi dudağını titreyen küçük parmağıma sürterek. Kirpiklerinin arasından gözlerime yeniden bakınca, ikimizin de birbirimize bu şekilde kontrolsüzce yaklaşmasının şaşkınlığını yaşadığını fark ettim. İçlerinde kıvılcımların olduğu gözlerini kapattı ve elimi aşağıya indirip dizlerime koyarken, sertçe yutkundu. Ellerimi

içe doğru kıvırdım ve o benden uzaklaşıp koltuğuna geri yaslanırken, sadece dudaklarını temas ettirdiği yerde sıcaklık hissettim. Baştan aşağıya buz gibi olan tenimde bir tek orası sızlayarak yanıyordu.

Motorun sesini duyunca kendimi toparladım. Arabayı çalıştırmaya başladığında gözlerini ön cama odaklayıp ara sokaktan sıyrıldı. Dizlerimi birbirine yaslayıp elimi enseme attım, hafifçe terlemiştim. İşleri yolunda tutamamıştım, her şey karışıyordu. Soğukkanlılığımı korumaya çalıştığım sırada, "Evin nerede?" Diye sordu Deren.

"Arabam evinin orada, seninle geleyim, sonra tek dönerim."

Gözlerini dijital radyosuna kaydırdı. "Çok geç oldu."

"Endişeleniyor musun?"

"Evini söyle Karmen."

Daha fazla itiraz etmem dikkat çekebileceği için ona evimi tarif etmeye başladım. Sitenin önünde bırakıp giderdi. Daireme kadar çıkmazdı, hiçbir şey görmezdi. Arabayı tarif ettiğim şekilde kullanmaya başladığı sırada telefonu çalmaya başladı. Onu izledim. konsoldan süratle alıp aramayı açtı ve telefonu hoparlöre alıp dizine yasladı. "Evet?"

"Deren Ateş," dedi hattın ucundaki kayıtlı olmayan numara. Sesin robotikliği karşısında duraksadım, ses yapaydı ve direkt kişinin ağzından çıkmıyordu. Her kimse, tanınmamak için sesini bir makine ile değiştirerek konuşuyordu. "Değil mi?"

Deren arabayı sertçe durdurup telefonu dizinden aldı ve ekrana bakarak, "Evet?" Dedi sorarcasına. "Sen kimsin lan?"

"Önemi yok. Kızın hakkında arıyorum." Deren'in telefonu tutan eli sıkılaştı. Dikkat kesilip telefona eğildim ve adam konuşmaya devam etti. "Kendisi şimdi yanımda."

Kalbim o kadar hızlı attı ki, beynimde bir titreme hissettim. Soğukkanlı kalamadım, panikle soluyup bunun gerçek olma ihtimalini düşündüm. Deride yeni bir yara daha düşündüm Deren'in sessizliğini, kalpte bir kesik daha... Kızı hakkında duyduğu her şey yüzünden paramparça ve kelimeleri toplaması bu yüzden zaman alıyor. "Yaa, demek kızım yanında?" Dedi önce alçak sesle. "Allah'ın geri zekâlısı, sen kendini ilk mi sanıyorsun?" Sesi şiddetlendi ve arabanın içini dolduran bağırtılara dönüştü. "Her gün telefonum bu yalan konuşmaya şahit oluyor, yeterince dinledim bu siktiğimin yalanını! Her kimsin bilmiyorum ama bilmek istediğimde öğrenir, seni dünyanın göt

deliğine sokarım. Şimdi telefonu kapat ve bir daha kızımı da beni de aklından geçir..."

Deren konuşmasını bitirmek üzereyken, "Babacığım," diyen boğuk, belli belirsiz sesi duyup gözlerimi irileştirdim. Deren'in de öfkeyle saçtığı nefesi kesildi ve ekrana bakarak kaşlarını kaldırdı. İdrak etmeye birkaç saniye ayırıp ardından, "O Nil miydi?" Diye sordu, soğukkanlılığını kaybedip.

"Evet, o. Şimdi inandın mı?" Dedi adam, aynı robotik sesle. O kız çocuğu sesini bir daha duymayı beklerken aklımı kaçıracağım şeyler düşünmeye başlamıştım. "Yanımda, benimle beraber. Biraz acıktığını söyledi, ben de babasını arayacağımı söyledim. Herhalde kızının karnını doyurmak için onu benden alacaktır."

Bu Yaman mıydı? Nil'i bu yüzden mi almıştı?

Para koparmaya çalışıyordu şerefsiz.

Deren'in yüzüne yansıyan endişe, daha da öfkelendirdi beni. Nasıl koşa koşa oraya gitmek istediğini biliyordum. "Kızımın sesini bir daha duymak istiyorum," dedi, bir yere saldırmak istediği için de direksiyonu öfkeyle kavradı. "Benimle konuşursa ancak öyle inanırım."

"Geçen gün seni onunla konuşturdum," dediğinde beynimde şimşekler çaktı. O yapmadı, bunu ben yaptım! "Sessizce, yalnızca sen ve ben bitireceğiz bu işi. Yarına kadar, sahip olduğun tüm mal varlığını nakite çevirip bana getireceksin. Ben de karşılığında Nil'i sana sağ salim teslim edeceğim. Her şeyini ver, her şeyini al."

Nil'i ona ben mecbur bırakmıştım, Deren'i bu duruma sürüklemiştim. Nil'i kaçırıp Deren'in tüm her şeyine sahip olmaya çabalıyordu. Hiddetle Deren'e döndüm, sinir kriziğinin eşiğindeydi. Kızın sesi çok net değildi ama gerçekten Nil'e benziyordu. Deren'i bu ve geçen akşam ki arama kuşkuya düşürmüştü. Küçücük bir ihtimal bile onu delirtmeye yeterdi, inanırdı.

"Bu yaptığın hırsızlık," dedi Deren, gözlerime bakarak.

"Bir anlaşma yapıyoruz. Paranı kendin, ellerinle getirip bana vereceksin, buna hırsızlık diyemeyiz." Küfürlerimi dilimin altında saklayıp Derenle bakışırken, Yaman'ı nasıl bulacağımı düşünüyordum. "Sahip olduğum tüm parayı istediğim adrese kadar getireceksin. Sakın aklının ucundan bana iki üç milyon getirmeyi, kandırmayı geçirme. Gazetelerde, kanallarda senin hakkında hiçbir şey yok fakat ben senin

hakkında bazı şeyleri öğrendim. Öğrendiklerime göre iyi paran var, gerçekten iyi... Onları yarın bana getir, ben de Nil'i, canı hiç acımadan sana teslim edeyim."

Evet, Deren özel koruma olduğu için Nil kayıp olmasına rağmen gazetelerde, ekranlarda, haberlerde görünmüyordu. Birçok kişi Nil'in babasını Derya sanıyordu hatta. Fakat kamuoyuna paylaşılan numaralardan bir tanesi Deren'e aitti, bu yüzden ona ulaşabiliyorlardı. Deren hakkında bilgilere ulaştıysa sıradan birisi değildi, bu yüzden gerçekten Yaman olabilirdi. Şoförü ama Gece'nin babası onu, karanlıktan bulup seçmişti aynı zamanda kızını korusun diye.

"Nerede buluşacağız?" Dedi Deren, gözlerini yenilgiyle kapatarak. Küçük bir ihtimali denediğini biliyordu, emin değildi ama eğer denemezse bir saniye bile gözlerine uyku girmeyecekti. "İçimden bir ses beni kandırdığını söylüyor, benimle eğlendiğini... Ama yine de geleceğim, ne istersen de vereceğim. Öncelik benim olacak, önce Nil'i alacağım, sonra parayı vereceğim."

"Buluşacağım adresi son dakika söyleyeceğim, polisleri çoktan hazırlamış olmaman için." Bu bilgiyi verirken yaptığı uyarıdan sonra arama sonlandı. Deren hattın düştüğünü anlayınca tuttuğu, "Orospu çocuğu," küfrünü dişleri arasından bırakıp direkt son arananlara girdi. Numarayı kopyalayıp bu kez WhatsApp'a girdi. Numarayı, daha bu sabah saatlerinde konuşmuş olduğu, erkek profili olan numaraya attı ve altına *derhal araştır,* yazdı.

"Polise gidecek misin?" Diye sordum, kafam karmakarışık olurken.

"Gitmeliyim, aklım varsa polise gitmeliyim..." telefonu iki koltuğun arasındaki yere bırakıp derhal araba camına uzandı, içeriye giren havaya ihtiyacı var gibiydi. Elini soğuk soğuk terler döken alnıma götürüp şakağını sertçe ovaladı. "Ama Nil'in beni aradığını kamuoyuyla paylaşmadık. Bu adam nasıl bilebilir? Ya doğruyu söylüyorsa?"

Siktir. Bu arama şimdi olmasaydı yalan olduğunu, birisinin ona numara çevirdiğini söylerdim fakat Yaman yapıyor olabilirdi. Polise gitmesini istemiyordum, bu durumları daha da karıştırırdı. "Bence gitmemelisin Deren," diye fısıldadım, gözlerine bakıp elimi dizine koyarken. "Ya polise gittiğini görüp Nil'e zarar verirse?"

Nil'e zarar vereceğini düşünmüyordum ama emin değildim. Polise giderse her şey kaosa dönüşürdü, Yaman panikleyip Nil'i incitir ve

yaşanılanları anlatırdı. Nil'i incitmesi daha yaralayıcı olan ihtimaldi. Bu ihtimal çok yakınımdaydı, boğazıma sarılıyordu, arabanın içinde ikimiz birden nefes alamıyorduk. Birbirimize aynı anda iyi geldiğimiz bir olacak mıydı acaba? Birimizden birinin diğerini incitmediği bir an?

"Ya gerçekten kızımsa ve onu bana teslim edecekse Karmen, yarın kızıma kavuşacaksam?" Ve yanında otururken öyle olmasını istediğimi sanıyor ama öyle olmasını istemiyorum. "Eve gidip tıraş olmalıyım, sakallarım ve saçlarım uzadı. Nil beni daha önce hiç böyle görmedi. Garipser, korkar..."

Kendi söylediklerine kendisi katıldı ve başını sallayıp arabayı çalıştırdı. Hızlı düşünüp bir an önce eve gitmeyi bekledim. Deren arabayı söylediğim adrese doğru heyecanla sürerken, "Bir şey söylesene," dedi bana dönerek. "Tamam, küçük bir ihtimal ama belki gerçekten Nil'e kavuşabilirim. Sen inanmıyor musun?"

Nil ben de olsaydı ona bunun imkânsız olduğunu, birisinin onu soymaya çalıştığını söyleyip gitmesini engellemenin yollarını arardım. Fakat şimdi... "Doğru olabilir," diye fısıldadım. "Neden olmasın?"

Gözlerinin ışıltısı zayıf ve derinliğin çok altındandı. Fakat umut, ufacık bir kapı deliğinden bile sızar, yeterki sözcükler sana istediğini söylesin. Bu gecenin ağırlığını omuzlarımda hissederek gözlerimi ondan alırken, Deren'de önüne bakarak, "Sadece para," dedi. "Kızıma kavuşma ihtimalinin yanında değeri ne ki? Hiç."

Yaman Nil'i gerçekten getirirse? Yaptıklarımı söylemese, kimse benim suçlu olduğumu bilmese bile ben tekrardan nasıl o adamı bulmaya bu kadar yakın olacağım? Deren inanmıştı, organ kaçaçısı Feda'yı bulmaya çalışıyordu. Mesela kadını bulmuştu, bir süre sonra onu da bulabilirdi, Karina'nın ruhu da huzura kavuşurdu. Fakat şimdi her şey başa döndü, hem de yanımda olduğunu düşündüğüm birisi yüzünden.

Madem Karina'nın katillerini bulup öldüremiyorum, ben de bunu engelleyen Yaman'ı öldürürüm.

"Sen çok yorgun görünüyorsun," dediğini duydum Deren'in ve arabamın, sitenin önünde durduğunu gördüm. Bir sürü apartmanın ve konutun olduğu siteye doğru bakarak yanıma döndüm, gözleri üstümde olan Derenle göz göze geldim. "Arabanı yarın ben getiririm istersen sana."

"Niye yapasın?"

"Sen benim için birçok şey yaptın."

Dudağımın kenarını hafifçe kıvırdım ve Deren'in gözleri yanağımdaki küçük değişikliğe kaydığında, "Hayır," dedim. "Getirmene gerek yok. Yarın sana geleceğim, beraber gideceğiz."

Bunun üzerine sessizlik oluştu ve gerçekten bunu istediğimi görmek için gözlerimden ayrılmadı. Madem Nil artık ona geri dönecekti, kendim için son bir şey yapacaktım. Onların kavuşmalarını uzaktan izleyecektim. "Peki," dedi Deren, reddetmek için de bir nedeni yoktu zaten. "Yarın bana gelirsin. Ben zaten uyuyamam heyecandan, yarını beklerim."

Duygusal boşluğa alındım, soğukkanlılığımı kaybettim. İçimde iğne deliği kadar ümit kalmadı, tek bir telefon konuşmasında hepsini kaybettim. Yarın Deren Nil'e kavuşursa her şeyi boşa yapmış olacaktım, Karina'nın katillerini bulamadığım gibi Nil'i de bir defa bile göremeyecektim. Deren'e başımı salladım ve kendimi kaybetmeden önce arabadan inmek için kapıyı açtım. Fakat hareket etmeden Deren yaklaşıp bir anda yanağımdan öpünce, hissettiğim sıcaklıkla beraber başımı çevirip hizamdaki yüzüne baktım. Dudakları solgun ama sıcaktı, gözlerinin içlerinde kararsızlık ya da pişmanlık yoktu. Ne hissettiğimi görmek için gözlerime bakarken, başını yana eğerek derin nefes alıp verdi. "Sessizliğin neyi işaret ediyor?"

Gözlerinin içine bakarken parmaklarımı öpücüğünü bıraktığı yere, yanağıma götürdüm. Direkt öptüğü yeri buldum, yalnızca orası sıcaktı. Az önce öptüğü elim, bir dakika önce öptüğü yanağımda... Midemin derinden ısınması henüz ona anlatabileceğim bir şey değil, belki de bu yüzden sessizim. "Bence duygusal boşluktasın ve... bu aralar sürekli yanında olduğum için sana cazip geliyorum. Hepsi bu." Hızla önüme döndüm ve Deren konuşmadan önce açtığım kapıdan çıktım, onun itiraz eder gibi kafasını iki yana sallamasını görürken de kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Güvenlikten geçip yaşadığım konutun olduğu apartmana girdim, asansöre binip yalnız kaldığım an sinirli bir çığlık atıp üzerimdeki ceketin yakalarını açtım.

Ceketi çıkarıp nefes nefese alnımı, ensemi sildim. Asansör durduğunda direkt daireme yönelip içeriye girdim. Gece hâlâ yoktu, aramamıştı da. Yaman'ı bulamamıştı. Ceketimi koridora fırlatıp yatak odama geçtim, bir şeyler düşünerek etrafta dolaşmaya başladım. Bu

şekilde kaybedemezdim, Nil'den ayrılmayı da böyle hayal etmemiştim. Ondan ayrılırken onu sevdiğimi söyleyecektim, son kez sarılıp öpecektim.

Şimdi nasıl bulacağım Karina'nın katillerini? Nasıl?

Aileme bir daha ulaşmayı deneyebilirdim. Abilerim... Onlar bana dayanamazdı. Babam daha acımasızdır, bu yüzden bana karşı koyabilir ama abilerim olanları öğrenirse bizden ne alındığını öğrenirse cezasını verirler.

Yanağıma bir daha dokunarak odadan çıktım, üstümdekilerden kurtularak banyoya gittim. Çırılçıplak şekilde suyun altına girip sakinleşmeye çalıştım. Elimin tekrardan yanağımda durduğunu fark edince de beni öpmesine bu kadar takılmayı saçma bulup elimi çektim. Vücudum kasılmıştı, sanki çok ağırdı. Önüne geçemeyeceğim şeyler olmasından korkuyordum.

Ellerimle yüzümü ovalarken banyomdaki duş jelini görüp bir iki saniye oraya baktım. Karina'dan sonra hep onun şampuanını kullanmıştım, duş jelleri aylardır duruyordu. Uzanıp elime aldım ve avucuma döküp kokusuna baktım, kırmızı çiçek özlü bir kokuydu. Avucuma gelen tüm duş jelini kafama sürüp sertçe saçlarımı yıkadım, boynumu ve göğüslerimi de. Birisinin bana yaklaştığında alabileceği tek koku bu olana kadar tenime kazıdım.

Banyodan çıktım ve odama girip çıplak şekilde yatağa oturdum. Kısa saçlarımdan damlayan sular omuzlarıma düşüp kolumdan aşağıya kayıyordu. Hızlı nefes alıp vermekten göğsüm sıkışıyordu ama ölene kadar böyle yaşamaya alışmalıydım. Dudaklarımın üstündeki damlaları yalayıp kalktım, yere attığım ceketimin yanına gidip cebinden telefonumu çıkardım. Gece beni aramamıştı, ben onu arayıp telefonu açtığında da, "Onu buldun mu?" Diye sordum.

"Telefonumu açtı," dediğinde heyecanım kalp ritmimle oynadı. "Ona güvenmemizi söyledi, geri geleceğini de."

Aynen, güveneyim ve Deren'i soymasını izleyeyim. "Nerede olduğunu sormadın mı? Nil onunla değil mi?"

"Karmen, çok kısa tuttu konuşmayı, bana söz verdi. Her şeyi halledeceğim dedi." Sesi panikliydi, sonra yavaşlayıp fısıltıya dönüştü. "Bir şey olmuştur, bilmediğimiz bir şey... Bana söz verdi Karmen."

"Karina'nın babasına inanırken de aynen böyle aptala benziyordum," diyerek telefonu suratına kapattın ve onu koridorun

ucuna fırlatıp elimi saçlarım arasından geçirdim. Bana bunu yapmasına nasıl izin vermiştim? Ya da... Tüm herkesin bana bunları yapmasına nasıl izin vermiştim? Bu ezik, güçsüz halimden tiksiniyordum.

Odama geri dönüp hâlâ nemli olan vücuduma çamaşır ve bir tişört geçirdim. Yatağa oturup Nil'in yattığı kısma doğru kıvrıldım. Yastık bebek şampuanı kokuyordu. Aklım Karina ve Nille doluydu, birini merak ederken diğerini çok özlüyordum.

Yine oluyor işte, boğuluyorum... Her şey üzerime geliyor, baktığım o duvar ve tavanın arasına hapsoluyorum. Kafamı çevirip nefes alamıyorum, çünkü her dakikamı, Karina'nın son dakikasında yaşadığı gibi yaşayarak geçirirsem daha az suçlu hissedeceğimi biliyorum.

Yarının olmasını, güneşin doğmasını beklerken uyuyamadım. Kaybetmenin ağırlığını kabul edemiyorum, yataktan kalkarken bile bir şeylerle kavga ediyordum. Saatler geçerken sürekli telefonumdan bir arama bekliyordum. Yaman'ı arayabileceğim hiçbir yer bilmiyordum, adamın soyadından bile haberim yoktu. Ve elbette polise de gidecek bir durumda değildim.

Akşam saatlerine yaklaşırken evin içinde dolanmayı bırakıp odama geçtim. Tişörtü çıkarıp attıktan sonra ellerimi karmımda dolaştırdım. Karina'yı doğurduktan sonra vücudumu toparlanmıştı ama bazı izler hâlâ duruyordu. Kendimi hiç şimdi olduğum kadar zayıf görmemiştim, karnımın içi bomboş gibiydi. Kafamı iki yana sallayarak dolaptan elime gelen ilk parçayı aldım. Siyah bir kapüşonluydu. Altına da siyah pantolon aldım ve ikisini de çamaşırlarımın üstüne giyinip şapka taktım. Kısa saçlarım şapkamın altından çıkarken, saate bakıp evden ayrıldım.

Hava kararırken arabamı Deren'in evine kadar sürdüm. Oraya geldiğimde inmeden önce arabamın içinde bir süre oturdum. Bu sokak nezih, sessizdi. Deren'in evinin etrafında hiçbir hareketlilik yoktu. Telefonumu açıp Gece'den bir arama olup olmadığını kontrol ettim, hiçbir geri dönüş yoktu. "O parayı sana yedireceğimi mi sanıyorsun Yaman? Deren'in paraları sana yedireceğimi sanıyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir."

Arabadan indim, kontrol bende olmadığı için gergince eve yürüdüm. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı, Deren henüz beni aramamıştı. Belki de beni götürmekten vazgeçmişti ama artık çok geçti. Sokak

kapısına vurmaya başladım ve birazdan kapı açıldığında Ece'yi gördüm. Tek örük saçı omzundaydı ve üzerinde oversize bir tişört vardı. Beni gördüğüne şaşırıp kapıyı geçmem için iyice araladı. "Hoş geldin Karmen abla."

"Karmen demen yeterli," diyerek içeriye girdim ve kapıyı onun açmasına şaşırarak koridorda etrafa baktım. "Deren nerede?"

"Odasına çıktı az önce. Ben de yeni geldim sayılır, kızma ama yine yemek getirmiştim Deren abiye." Sanki ben buna kızıyormuşum gibi konuşunca ona verdiğim tepkileri düşündüm, oysa Ece'ye biç kızgın hissetmemiştim. "O da beni içeriye davet edip mutfağa bırak dedi, kendisi odasına çıktı, hâlâ inmedi."

Üst katın merdivenine göz atarken Utku mutfaktan bir bardak su ile çıktı. Beni görünce kaşlarını kaldırıp yanımdaki Ece'ye baktı ve başıyla selam verip, "Hoş geldin Karmen," dedi.

"Hoş buldum, nasılsın?" Dedim, gözlerimi basamaklardan alamadan.

Utku salona doğru geçince Ece ile birlikte salon kapısına yürüdüm. Ece'de Utku'nun çaprazında duran koltuğa diken üstündeymiş gibi oturup elleriyle oynamaya başlarken, ben içeriye girmeden, "Abin iyi mi?" Diye sordum ona.

Utku geceden kalma görünüyordu, gözleri kan çanağıydı. Mutfaktan getirdiği suyu elindeki küçük bir hapla beraber içerken, Ece'nin ona attığı üzgün bakışını yakaladım. Utku başını kaldırır kaldırmaz gözlerini kaçırıp panikledi. "Evet, bugün daha iyi. Tıraş falan oluyordu en son. İyi bir haber var galiba."

Ece heyecanla sordu. "Yaa, Nil bulundu mu yoksa?"

Utku su bardağını bırakmak için orta sehpaya eğilirken, koltukta küçücük yer kaplayan Ece'yi süzdü. "Nil'i çok mu seviyorsun sen? Ben seni Nille hiç görmemiştim."

"Beni görmediğin açık," dedi Ece kısık bir sesle ve ardından yanağına düşen perçemini kulağının arkasına koyup telaşla konuştu. "Çok seviyorum tabi. Arkadaş sayılırız."

"Arkadaş?" Diye yineledi Utku. Saçı başı dağınıktı, yorgundu ama buna rağmen Ece'nin neden ondan etkilendiğini anlayabiliyordum. Yakışıklı görünüyordu, abisine gerçekten benziyordu. "Evet, yaşlarınız birbirine yakın."

Piç diye geçirdim içimden ve aynı anda Nil'in ona sertçe baktığını gördüm. Çok kızmış ve alınmıştı, bu genç yaşlarda karşı cinsin seni bir çocuk olarak görmesi sinir bozucu olabiliyordu. Utku tek kaşını kaldırıp Ece'nin gözlerine bakıyorken, "Bana çocuk mu demek istedin?" Dedi Ece, sorup sormamakta kararsız kalmış gibi.

Utku onun yüzündeki kırılgan asabiyeti izlemeyi durdurmadan, "Alıngan olma," dedi.

"Kırıcı olmaktan iyidir!" Dedi Ece ve sonra hıhlayıp başını diğer tarafa çevirdi, kalkıp gitmeyi düşünüyormuş gibi kapıya baktı.

"Hangisi kırıcı olmaktan iyidir? Çocuk olmak mı yoksa alıngan olmak mı?" Dedi Utku, biraz eğleniyora benziyordu.

Ece'nin tepkisini görmeden arkamı döndüm, basamakları çıkmaya başladım. Alttaki lamba yanıyordu, bu yüzden önümü görerek Deren'in odasına ulaştım ve kapıyı açmak için elimi uzattığım an o kapıyı açıp beni göğsüyle burun buruna getirdi. Yüzünü görmek isteyerek başımı kaldırınca tertemiz suratını gördüm. Teni, onu ilk gördüğümden bile daha temizdi. Uzayan saçlarını, sakallarını kesmişti. Üzerine bir dinginlik gelmişti, tertemiz kokuyordu. Hep sigara ve alkol koktuğunu duyumsardım, şimdi temiz sabun kokuyordu.

Yutkunup başımı sol omzuma doğru eğerken üstünü başını süzmeyi bırakıp tekrar gözlerine baktım. Kirpikleri hâlâ ıslaktı, yorgun bakışlarında düşler vardı. Göğsüm, onun yüzünden aldığım depderin nefesle beraber göğsüne değdi. "Seni aramadan gelmişsin," dedi.

"Beni ekmeye mi çalışıyordun?" Diye sordum, parlak görünen, kısa kesim saçlarına bakarak.

"Hayır, seni evden alırım diye düşündüm." Şapkamın ucuna dokunup onu hafifçe yukarıya kaldırdı. "Yakışmış."

"Daha az dikkat çekmeye çalışıyordum."

"Başarısız olmuşsun," diyerek yanımdan geçti ve basamakları süratle indi.

Dudaklarımı ısırıp şapkamı düzelttim ve arkasından giderken o küçük kıvılcım anı karnımı ağrıtmamış gibi yaptım. Deren salon kapısına ilerleyip kafasını içeriye uzattığında ben de göz ucuyla baktım. Ece ile Utku bizi fark edip birbirlerinde olan bakışlarını çektiler ve Deren ikisine de göz atıp, "Ece, abiciğim yemek için teşekkür ederim," dedi. "Sürekli yemek getirmene gerek yok, kendini yorma."

Ece mahcup bir tebessümle, "Evlerimiz yan yana, yorulmuyorum ki," dedi.

Deren kardeşine doğru bakıp onun halini, tavrını süzerken, Utku bir şey demeden önüne bakıyordu. Tartışmış olabilirlerdi, aralarında gergin bir havanın ağırlığı vardı. "Mantı da getirmişsin, sağ ol. Utku hepsini yemişti. Dediğim gibi daha getirme, Nille ilgili gelişme olursa da ben sana haber vereceğim."

Ece gözlerinin heyecanla ışıldaması sonrası Utku'ya baktı ama Utku kızarmış suratıyla dik dik abisine bakıyordu. İfşalanmaktan rahatsız olmuş gibiydi. "Anladım," dedi Ece, sonra da koltuktan kalktı. "Tamam, daha getirmeyeceğim. Sadece tatlı falan yaparsam getiririm." Deren, Ece salondan çıkıyorken ona alan açtı ve kız kapıya yürüdü. Converselerini giyip çekimser şekilde evden ayrılırken ikimize de el salladı. "Görüşürüz abi, Karmen."

Utku'dan anlaşılmayan bir homurtu çıktı ve Ece kapıyı kapatırken, "Görüşürüz Nil'in arkadaşı," dedi ona, kız duydu mu bilmiyorum ama kapı kapanmıştı.

Deren bunu duyar duymaz kardeşine dönüp kaşlarını kaldırdı. "Ne diyorsun lan?"

Araları gerçekten gergindi.

Utku onun elindeki çantaya bakarken, "Sana mı bir şey dedim?" Diye karşılık verdi.

Deren içeriye doğru tehdit edici bir adım atınca Utku yutkunup bakışlarını önüne çevirdi. Bunun üzerine Deren işaret parmağını ona salladı. "Sinirini, acını sakın Ece'den çıkarma. Konuşma hatta onunla. Ailesi görmesin, çok baskıcılar, ben bile kızı eve davet ettiğime bin pişman oldum."

Abisini dinleyen Utku'nun gözleri yan eve doğru kaydı ve hiç konuşmadan kafa salladı. Deren, bu karşılıktan memnun kaldığı için onun üzerine dana fazla gitmeden odadan çıktı. Utku arkasından, "Çantada ne var? Nereye gidiyorsun?" Diye sordu.

Deren onun bakış açısından çıkıp belindeki silahını düzeltti ve üzerine ceketini geçirirken, "Emanet," diyerek kısaca cevap verdi. "Ne zaman dönerim belli olmaz. Yabancı birisi gelirse kapıdan çevir siktir olup gitsin. Sen de dışarıya falan çıkma, yine sokak sokak Nil'i aramaya çalışma... Yorgunluktan bir yerde bayılacaksın, bir de seni arayacağım."

Deren bunları kızgınmış gibi söylüyordu ama Utku için endişelendiğini sesindeki o yükselen tınıdan, agresifleşen sözcüklerden anlıyordum. Utku ağzının içinde homurdanıp net bir cevap vermeyince, "Ne diyorsun?" Diyerek içeriye bağırdı Deren.

"Bir şey demiyorum!"

"Diyemezsin zaten. Abinim ben senin. Lafımın üstüne laf söyleme."

Abartma şimdi sen de...

Utku'dan bir tıslama çıktı ama abisine karşılık vermedi. Kapıyı açıp dışarıya çıktıktan sonra Deren'in ayakkabılarını giymesini bekledim. Siyah botlarını ayağına geçip dışarıya çıkmadan önce salon kapısına doğru kararsızca baktı. Sanki daha bir dakika önce kardeşini azarladığına pişman olmuştu. Nil ile Utku'ya karşı büyük bir şefkat duygusu besliyordu.

Bir şey demeden arkamdan açık bıraktığım kapıdan çıktı ve anahtarını cebine atarken bana doğru baktı. Hava epey kararmıştı, henüz ümitsizce değil ama insanı ümit etmek konusunda kararsızlığa düşüren bir karanlıktı. Evinin bahçesinden ayrılırken kapıyı açıp önden beni geçirdi, ikimiz de arabama doğru bakınca, "Seni takip edeyim," dedim, arabamı kastederek.

Dudaklarını hemen araladı, direkt cevap vermeye hazırdı. Fakat sonra arabama doğru bakıp başını kaldırıp indirdi. "Böylelikle arabayı yavaş kullanıp kendimi öldürmeden kızımı almaya gidebilirim."

Tatsız bir hıh, sesi çıkardım. "Araba kullanma becerilerim harikadır, yavaş kullanmam."

Kaşlarını çatıp kafasını iki yanına salladı. "Bunu kastetmemiştim ama neyse..."

Kendi arabasına doğru yönelirken yanımdan geçmek durumunda kaldı ve şakacı (!) şekilde şapkamın önüne vurup, "Madem çok iyi kullanıyorsun önümden sür," dedi. "Araba kullanmanı izleyebileyim."

"O kadar şanslı değilsin," diyerek arabama ilerledim. Koltuğumda kayıp arabamı çalıştırdım ve onu izleyip kaldırım kenarından uzaklaştım. Deren sokağın köşesinden sola döndü ve yeni bir ayrıma kadar düz ilerledi. Onu tanıdığımdan beri çok hızlı araba kullanıyordu, sanki bir yere yetişmeye çalışıyordu. Bu kez de Nil'e giderken hızlıydı ama ölümcül şekilde sürmüyordu. Ah, demek bahsettiği buydu. Benim de ona yetişmek için hızlı kullanıp kaza yapmamı istemediği için arabayı daha yavaş kullanıyordu.

Akşam karanlığı tamamen ümitsizlikle dolduğunda Deren'in arkasından daha önce hiç gelmediğim sokaklara girdim. Bir süre önce ilçe merkezini arkamızda bırakmıştık. İlerlediğimiz yerde ne dükkân, ne ışıltı ne de insan vardı. Terk edilmiş iş yerleri, depolar, iş makineleri vardı. Deren arabasını yavaşlattığında aynısını yaptım, saat dokuza on varken arabayı ardından, bir boş deponun önünde durdurdum. Tekerlerimizden kalkan toz etrafta uçuştu, bunu da ancak arabamın farları sayesinde gördüm.

O sırada Deren kornaya bastı.

Başımı camdan çıkardım ve arka lambalarını arabama doğru yaktığını görünce beni çağırdığını anladım, fakat henüz arabadan inmemişti. Etrafımı kontrol ederek indim ve onun arabasına yaklaşıp yanındaki kapıyı açtığımda, "Arka koltuğa otur," dedi Deren.

Ön koltuğa oturmaya yeltenen vücudumu geri çekip, "Neden?" Diye sordum.

"Canım, vaktimiz yok... Arka koltuğa geçer misin?"

Bir açıklaması olduğunu düşünerek arka koltuğa geçtim ve kapıyı kapatıp öne doğru eğildim. Ben daha sormadan Deren üstündeki ceketi ve ardından bir çırpıda tişörtünü çıkardı. Kafamı geriye doğru çekip gözlerimi iki kez kırpıştırdım ve o doğrudan ön camdan dışarıya bakarak çelik yeleğini çıkarırken, tavan lambası sayesinde görünen omuzlarına doğru baktım. Üzerinden tertemiz bir koku geliyordu, duştan sonra bir şey kullanıyor olabilirdi. Ensesindeki saçlarına, sırtındaki bıçak yarasına bakarak başımı yana eğiyorken, "Üstündeki çıkar, bunu giyin," dedi. Sonraki saniyede bana döndü, omuzları gerisinde kaldı ve yüzü hizamda belirdi. Koyu gözleri saniyeleri sayıyor gibi sabırsızdı, nefes nefese oluşunu, kalbinin ağzından çıkacakmış gibi duruşunu gözlerinden okuyordum. "Ben izin vermem ama ne olur ne olmaz, her ihtimale karşı..."

Gözlerinden, teninden uzaklaşırken omuzlarına ağır ağır birkaç saniye daha baktım ve fark edildiğimi ikimiz de anlayınca ısrarla uzattığı çelik yeleğe dokundum. Sert ve sıcaktı, oysa teni hep buz gibi olmaz mıydı? Kafamı iki yana sallayıp geri çekilirken, "Senin yeleğin, sen giy," dedim.

Aynalara ve ön camdan dışarıya, etrafımıza bakarak, "Senin yeleğin demedim zaten," diye sabırsızca konuştu. "Bu kez senin giymeni istiyorum."

Kendisi dururken benim giymemi mi istiyordu? Bu düşünce zihnimden, kelimelere dökülmüş gibi keskin şekilde geçerken onun gözlerinde uzun bir süre kaldım. Ben kalbimin tekrar ısınması için alevlerin içinde yanması gerektiğini sandım. Deren'in sözlerinde, gözlerinde ısınacağı aklımdan geçmedi.

Çelik yeleğini bana giydiriyordu ama bu gece buradan ayrılırken kendisi beni öldürmek isteyebilirdi.

"Giyemem Deren, kendini korumalısın."

"Buraya benim yüzümden geldin. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Ben izin verdim... Sana bir şeyler olmasına.

Duygularım yüzünden, bir okyanustan kumlara doğru baygın şekilde sürüklenmiş gibi bilinçsiz hissedip sertçe yutkundum. "Ben kendim geldim, sürüklemedin sonuçta."

Nefesini dişleri arasından verip çelik yeleği dizime doğru koydu. "Dediğimi yap, yoksa seni bu arabaya kilitleyip giderim."

"Deren..."

"Ya Allah aşkına giy işte şunu! Ben giymeyeyim, sen giy istiyorum... Sana bir şey olmasın istiyorum." Bana kızarken daha da hiddetleniyordu, çıplak göğsü inip kalkıyordu.

Çelik yelekle beraber geriye çekilip, "Peki, ışığı söndür," dedim ve Deren sonunda rahatlayıp önüne döndü. Dikiz aynasından onu izleyerek şapkamı attım ve o tavan lambasını söndürdüğünde üzerimdeki kapüşonluyu çıkardım. Deren tavan lambasını söndürdükten sonra uzanıp tişörtünü tekrar giyindi. Dikiz aynasından onu görebiliyordum, başı önüne eğikti, bana bakmıyordu. Tişörtünü giyip bel kısmını düzeltirken kafasını kaldırdı ve dikiz aynasından onu izlediğimi görünce bakışları duraksadı. Bakışlarımı kaçırmalı mıydım, bilmiyorum ama bunu yapmak pek benlik değildi. Bu yüzden onunla göz göze geldim ve çelik yeleği üzerime geçirdim. Sadece gözlerime baktığını biliyordum, bakışları daha aşağıya inmek için herhangi bir harekette bulunmamıştı.

Sonra başını tekrar eğdi ve genizden bir sesle, "Sana verdiğin kurşunlar yanında mı?" Diye sordu.

"Hayır," dedim ve tereddüt ederek sordum. "Sence silah kullanmana gerek olacak mı? Nil oradaysa bunu yapabilecek misin? Seni öyle görmesini istemezsin."

Çelik yeleğin üzerine kapüşonlumu geçirirken, Deren arkasına doğru kaçamak bir bakış attı ve giyindiğimi görünce sakince önüne döndü. "Tabi," dedi söylediklerime. "İstemem ama mecbur kalırsam da kullanırım."

Şerefsiz Yaman, senin yüzünden bunlar...

"Nil buna şahit olsa bile eminim ona unuttursun, çok iyi bir babasın."

Saatini kontrol edip bir daha arka koltukta oturan bana baktı. "Nereden biliyorsun iyi bir baba olduğumu? Onu yana yakıla arıyor olmamdan mı?"

Nil'in senden bahsediş şeklinden...

"Evet. Kaybolsam ve birisinin beni böyle aradığını bilsem ona dönmek için çabalardım."

Belki de bana bakmasından anlam çıkaracağım bir şey yoktu ama bir erkek böyle baktığında istemsizce onu düşünürdüm. "Nil'de dönmek istiyordur ama kendi başına çabalamayacak kadar küçük bir kız."

"Sen çabalıyorsun, bu çaba ikinize de yeter."

Başını aşağı yukarı sakince sallarken, "Sence çok acı çekmiş midir?" Diye sordu, bu soruyu sorarken yüksek ses kullanamadı, sanki kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. "Onu geri aldığımda bana *neredeydin,* diye sormasından çok korkuyorum Karmen. Ne diyeceğim? Onu bulamadığımı nasıl açıklayacağım? Bana küserse, içerlerse diye korkuyorum... Daha kötüsü canı yandıysa, bir yerine bir şey olduysa diye korkuyorum. Onu gördüğümde ağlamaktan gözleri şiştiyse, açsa, korkudan titriyorsa, gelip onu almadığım için bana küserse... Hepsinden korkuyorum. Utku'ya bunları söyleyemiyorum, benim korktuğumu duyarsa daha da panikler, o hep benden güç alır çünkü. Ondan başka da kimsem yok... O yüzden ilk kez yüksek sesle söylüyorum korktuğum her şeyi."

"Eminim seni gördüğü an kollarına atlayacak, bir anda korkularından arınıp hafifleyeceksin..." şimdi ağırsın, katılaşmışsın. "Ve belki de bu birazdan olacak Deren. Saat dokuz olmak üzere."

Heyecanlı bakışlarını saate kaydırdı ve dudaklarında tizleşen titrek bir soluk aldı. Nefesini yutmasını, yutkunmasını izledim ve birbirimize komut verince arabadan aynı anda indik. Deren hemen ön tarafı dolanıp yanıma yürüdü ve para dolu çantayı alıp araba kapısını

kapattı. "Orada ne kada para var?" Diye sordum. "Gerçekten banka hesabındaki tüm parayı aldın mı?"

"Evet," dedi, etrafı kolaçan ederken. "Ama yalnızca bir hesabımdaki."

Boğazımdan gülmeye benzeyen ses kaçtı, bu ses dudaklarımdan kıkırdama olarak çıktı. Deren gözlerinin ucuyla bakınca da kafamı iki yana sallayıp, "Bu depo mu?" Diye sordum.

"Evet," dedi ve bir daha saate baktı. "Saat dokuz, gel."

Tam yanında, onunla yürürken etrafıma bir daha baktım. Belki de polise haber vermişti, birkaç polis gizlenmiş olabilirdi. Yaman içeride bizi bekliyorsa beni gördüğünde ne diyecekti? Yaptıklarımı anlatır mıydı? O zaman Deren ikimize de bir tane sıkardı. Ama beni öldürebilmesi için kafama sıkması gerekirdi, çünkü göğsümden vurulmayayım diye çelik yeleğini vermişti.

Deren heyecanla büyük, terk edilmiş, rüzgârın üzerine çarptığı deponun kapısına ulaştığında önce aralıktan içeriye baktı. Ama pek bir şey göremedi, homurdandı. Sonra ne kadar yakınında olduğumu görmek için bana bakıp ağır kapıyı tuttu, vücuduyla beraber iterek açtı. Yüzleşmenin sancısını taşıyarak arkasından girdim, Deren büyük depoyu süzerek etrafına baktı ama benim gibi, kimseyi göremedi. İçerisi boştu, sadece zamanında kullanıldığı açık olan birkaç iş makinesi vardı. Deren deponun yarısına kadar ulaştı ve etrafında dönerek, "Geldim orospu çocuğu, neredesin?" Dedi.

Her zaman çok kibardır...

Sesi kulaklarıma ikinci kez, bir yankıyla geri döndü. Onun gibi etrafımda dönüp iş makinelerin çevresine bakarken, "Geldiğinizi gördüm," dedi robotik bir ses. Derenle aynı anda hareketsizleştik, sesin geldiği yönü tespit etmeye çalıştık. İçeride değildi, dışarıda bir noktadan bizi izliyordu. "Yalnız geleceğini sanıyordum."

"Polis getirmediğim sürece anlaşmamızda bir pürüz görmüyorum." Deren aynı sertlikle karşılık vererek çantayı ayağının dibine bıraktı, onu izleyen bir kamera olduğunu bilerek etrafında yeniden döndü. "Paran burada, çantanın içinde milyonlar var. Kızımı verdiğin an hangi bir sik olduğunu umursamadan parayla yoluna bakmana izin vereceğim... Ama Nil, önce onu getir."

Çantanın yere düşmesiyle beraber kalkan toz burnumu kaşındırdı ve gözlerim, adamın deponun içinde olmadığından emin olduğu için

önüme döndü. Deren'in sabırsızca kameralara dönük yüzüne bakarken, "Parayı bırakın ve çıkın," dedi telefondaki robotik, değiştirilmiş ses. Deren hemen itiraza kalkışıp, "Kızım olmadan asla," diyordu ki, ses birkaç şey ekledi. "Depodan çıktıktan sonra yüz metre sağ tarafa ilerleyin. Nil, oradaki deponun içinde, arabada."

Ses kesildi ve Derenle göz göze geldiğimizde, doğru ya da yalan olması umurunda olmadan buradan ayrılacağını anladım. Bu yüzden üzerine düşünmeden arkasını döndü ve beni bileğimden tutup kendisiyle beraber çekti. Kendimi onun sırtında, yanında koşuyor buldum ve nefesimi buna hazırlamadığım için ciğerlerim panikledi. Deren, girerken açık bıraktığımız kapıdan fırladı ve paraları arkamızda bırakarak sağ tarafa doğru koştu. Kafasını kaldırıp depoya bakarken gözleri parladı, karanlıkta gözlerimi kamaştıran belki de bu olmuştu.

Soluk soluğa, "Deren," diyordum ki, cebimdeki telefonum titredi. Hep Gece'den bir arama beklediğim için elim otomatik şekilde telefona uzandı ve Derenle beraber koşarken aramayı yanıtlayıp kulağıma koydum. Gözlerim, Deren'in ensesini izlerken, "Karmen," dedi Gece, heyecanla. "Nil döndü Karmen. Yamanla döndü."

Ayaklarım durdu ve bedenim çekiştiriliyor olsa da ilerlemedi. Deren'in eli bileğimden koptu ve süratle koşmaya devam ederken gözlerim birkaç saniye arkasında kaldı. Aramayı kapatıp telefonu indirdim ve dönüp arkama baktım, az önce terk ettiğimiz depodan birisinin elinde para çantasıyla çıktığını gördüm. Hızla koşuyordu, yüzünde maskesi vardı. Karanlıkta kaybolmadan önce gözlerimi kıstım ve sonra önüme döndüm, "Deren," diye fısıldadım önce. "Deren, dur... Bu bir tuzak, dur!"

Bağırarak aramıza açtığı mesafeyi kapattım ve Deren, deponun kapısından içeriye beni duymadan, algılayamadan girdiğinde gözlerim kocaman açıldı. Kalbimin derimin çok yakınında, neredeyse üstünde attığını hissedip bir daha, "Deren," diye bağırdım ve deponun kapısından girdiğimde onu arabaya doğru koşarken gördüm. Fakat ben daha mekânda bir adım ilerlemeden ve Deren arabaya ulaşamadan bir ses kulaklarımı sağır etti, sonra gözlerim parladı. Önce bembeyaz parlaklık gördüm, ardından renginin kırmızı olduğunu. Alevler etrafa saçıldı ve arabadan fırlayan parçalar yere düştü. Karanlık turuncu ve

kırmızı rengine dönüştü, yangın tüm çevremi sarmalamış gibi hissettirdi.

Dudaklarımdan, yarıda kalan o kelime bir daha çıktı. "Deren," diye fısıldadım ve bakınca onun hayret içinde hemen birkaç metre önündeki arabayı izlediğini gördüm. Dünyası başına yıkılmış gibiydi, çünkü Nil'in o arabada olduğunu sanıyordu. Şoka girmişti, söylediklerimi algılayabileceğini sanmıyordum. Alevler yüzüne yakın duruyordu, suratı kararmaya başlamıştı. Ellerini kaldırıp yangına doğru uzattı ve sonra, "Hayır," diye haykırdı, sendeleyerek ileriye bir adım daha gitti. "Nil orada, kızım alevlerin içinde... Nil!" Yer ayaklarının altından kaymış gibi sendeleyen bir adım daha attı ve sonra alevlerin içine tereddütsüzce koşmaya başladı. "Yalvarırım ölme, yalvarırım ölme Nil..."

"Deren, Nil orada değil," diye bağırarak ona süratle koştum ve kolundan yakaladığım o bir saniyede var gücümle onu çekmeye çalıştım. Alevler büyüyor, sıcaklık yüzümüze siniyordu. Deren engelime takıldı fakat durmadı, ben iki elimle birden onu tutarken kurtulmaya çalışarak yangına uzandı. Elini ileriye uzatarak, "Nil!" Diye bağırdı hiddetle, korku ve perişanlıkla. "Nil, babacığım buradayım, bekle... Nil, aşkım n'olursun ses ver!"

"Deren, Nil orada değil," diye bağırdım sesimi duyması için. Onu ancak böyle tüm gücümle çekersem ilerlemesine engel olabilirdim ama tamamen değil, ellerim ona yapışmış olmasına rağmen ileriye gitmeye çaba gösteriyordu. "Adam giderken gördüm, Nil onunla beraberdi! Yalan söyledi, Nil'i kullanarak paranı aldı! Burada yok diyorum, beni duy n'olursun!"

Deren hiçbir şey duymadan ellerimi itmeye çalışıp yangına doğru, "Nil?" Diye bir daha seslendi, adını yine kekeleyerek bir araya getirmişti. Kollarımı ona daha da yakınlaştırıp vücuduna doladım, sırtına yapışıp onu kendime doğru hapsetmeye çalıştım. "Allah kahretsin! Beni bırak, beni bırak dedim sana! Nil'i alacağım, beni bırak!"

"Duymuyorsun, Nil orada değil diyorum sana." Duman kokusu ağzımdan ve burnumdan içeriye girdiğinde, Deren'in ellerini kollarımda hissettim. Beni çözmeye çalışarak ilerlerken, "Kızımı çıkaracağım," dedi, kendi kendine. Alevler gözlerimi yakıyordu,

saçlarım uçuşuyordu. "Beni nasıl durdurursun lan sen? Bırak beni diyorum, kızımı kurtaracağım. Canını yakarım, beni derhal bırak!"

"Yak!" Diye bağırdım, beni algılayabilmesi için kafamı sırtına vurdum. "Umurumda değil! Geriye gel, gitme yeter ki! Yanacaksın, Nil orada değil, boşuna kendine zarar verecek..."

Perişanlık ve korkuyla yeniden, "Nil!" Diye seslendi ve sonra hıçkırdı, vücudu daha da kasıldı. Bir anda insan üstü bir güç sergileyerek kollarını gerdi ve beni üzerinden attı. Geriye doğru sendelerken bile onu ceketinin uçlarından tutup, "Deren, n'olursun beni duy," dedim. Etrafımı bir duman bulutu kaplamıştı, ellerim seğiriyordu. "Nil orada değil, onlarla gördüm diyor..."

"Yandı!" Diye bağırarak deliye döndü ve sonra bir daha ellerimden kurtuldu. Yangının içine girerken kollarını yüzüne tutmayı bile akıl etmiyordu. Ateşe yürüdüğünü gördüğümde onu bir daha tuttum ve kendime doğru çevirmeye çalışıp, önüne geçtim. Deren beni elinin tersiyle iterken de, parmak uçlarıma yükseldim ve kollarımı boynuma dolayıp sıcacık dudaklarına dudaklarımı bastırdım.

Vücudunu durdurdum ve zaferimin tadını dudaklarından aldım. Bir elimi ensesinden önüne getirerek göğsüne koydum ve o şaşkınla acıdan kıpırdayamazken, geriye doğru ittim. Ayakları birbirine takıldı ve yangına doğru uzattığı elleri düşerken, dudaklarının üstündeki dudaklarımı hareket ettirip, "Nil orada değil," dedim ona en yakın, en samimi şekilde. "Deren, canını yakma, oraya boşuna girme, Nil içeride değil."

Dudaklarım, kâbusumda olduğu gibi her sözcükte onun dudaklarında temas ediyordu. Artık gitmiyordu, hareket etmiyordu ama hâlâ bu kadar yakınındaydım. Yangının içinden yükselen sesleri duyarken, "Nil," dedi bana çaresizce, kaybetmişçesine. Başımı iki yana salladım ve dudaklarım dudaklarına sürtünce, kollarımı daha sıkı dolayıp konuşmaması, düşünmemesi için onu gerçekten öpmeye başladım.

Ve böylelikle ben ısındım. Onu ateşin içinden yanmasın diye çekip alırken kendimin yanacağını hesaba katmadım.

Karşı koymuyor ama eriyip gitmiyor. Dudaklarım, çok uzun zaman sonra bir erkeği öpmeyi yadırgar sanıyorum ama tanıdık bir şey hissediyorum, belki de içimde hep yandığım için dudaklarının böyle sıcak olması tanıdık geliyor. Dudaklarını alt dudağımın içine çekerek

onu ağzıma hapsediyorum, parmaklarımı sıcacık olmuş ensesindeki saçlardan içeriye sokarak kendimi ona itiyorum. Sanki dilim ağzımın içinde şişiyor, Deren acıdan mı zevkten mi bilmiyorum ama yüksek sesle inliyor. Vücudumu tutuyor, ensemden kavrayıp kafamı ağzına doğru çekiyor, sanki onu durdurduğum için beni cezalandırmak istiyormuş gibi sertçe, kızarak öpüyor... Öfkesi, nefreti, özlemi, acısı, hüsranı dudaklarımda son buluyor, yangın etrafımda dönüyorken kalbimden kırılma sesleri geliyor. Buzların kırılma sesleri...

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

ÇILDIRCAM YA NE GÜZEL ÖPÜŞTÜLER SKDKEKDK

Hikâye, her bölüm bir öncekinden daha şiddetli oluyor benim için. Hem duygusal hem de olay olarak. Siz de düşüncelerinizi benimle paylaşabilirsiniz, çok sevinirim. Ve tabi duygunuzu anlatan bir emoji de ekleyebilirsiniz. ♡

Yeni bölümde görüşene kadar hoşça kalın.

❤️

11. “Suikast.”

Sena Şener, Ölsem.

Selam canımın içleri.

Burada mısınız?

Bu bölüm sizin de merak ettiğiniz yere gideceğiz. İtalya'ya. Bölüm epey uzun oldu, umarım keyif alarak okursunuz. Tek ricam yıldıza dokunmanız ve paragrafları boş bırakmamanız. ♡

11. “SUİKAST.”

İtalya, Sicilya.

Noah Russo.

"Salvador nereye gitti?"

Dante, elindeki bir deste karta baktıktan sonra kafasını kaldırıp kumar masasındaki ahbaplara göze attı. Hepsi sırtlan gülüşüyle birbirini izliyordu. Masada yalnız birisi gergin görünüyordu, o da budala kardeşim. Kart oyunlarında Salvador ve benim kadar iyi değildi fakat bir süredir bu işi hırsa dönüştürmüştü, bir noktada kazanacağını düşünerek oynuyordu ama para kaybediyordu. Çok para.

Ortaya, elindeki kartı atıp gergin suratıyla bana döndü. "Karısının kucağındadır. Evlendiğinden beri mesaiyle çalışıyor, gece yarısı olmadan Angel'in yanına dönüyor."

Salvador çok aşık, hem de uzun süredir. Üstelik aşkı karşılıklı. Dante'ye göre aşk yersiz bir duygu, abartılmış hisler bütünü. Bana kalırsa öyle değil. Çünkü Salvador Angel'ı bulduğundan beri tamamlanmış gibi görünüyor, ne zaman öfkeli olsa onunla sakinleşiyor. Salvador'un Angel olmadan nefes alamayacağını söyleseler inanırım.

"Aşk güzel bir şey Dante," dedim, iç çekerek.

"Siktir git."

Genelde bunu yapar, siktirip gitmemi söyler.

Onun yanında dikilip elindeki kartlara bakarken, dilediğim kartı atmasını bekledim fakat bunu yapmadığında yeniden kaybedeceğini

anlayıp kafamı iki yana salladım. Rakipleri, Dante'nin ortaya attığı karttan memnun kalarak oyunu devam ettirirken, elimdeki kadehi çevirerek etrafıma göz attım. Kumarhaneyi kaplayan ağır hava midemi bulandırıyor, içki ve pahalı parfüm kokusuna yüz buruşturmaktan kaslarım ağrımaya başladı. Dante'yi buradan alıp gitmem gerekiyordu, yoksa Salvador'un acımadan bizi kurşuna dizeceği kadar para kaybedecekti.

"Dante," diyerek başladım fakat gözlerim kumarhanenin aynılığı arasında birisini görerek yadırgadı. Bir duygu, içten gelen bir his bakışlarımı orada tuttu. Bu kızı kumarhanede hiç görmedim, görmüş olsaydım mutlaka tanırdım. Çünkü kimsede görmediğim kadar uzun saçları vardı. Ailemizde hiç olmayan bir renkti, sapsarı parlıyordu. Tutamlar, parmağımın etrafına dolayıp bırakmışım gibi dalgalı halde omuzlarından aşağıya dökülmüşlerdi. Beyaz, minicik elbise giymişti. Teni o kadar beyazdı ki, o saçlarla çizgi filmden fırlamış bir masal kahramanını andırıyordu.

Başını kaldırdı ve onunla göz göze geldiğimde kalp çarpıntımdan göğsüm acıdı.

Bakışlarımız o kadar pürüzsüz şekilde birbirini bulmuştu ki, sanki bana bakmak için kafasını kaldırmıştı. Kıza dair her şey pürüzsüzdü fakat o bakışlar derinlikliydi, akın akın gelen düşüncelerimi durdurup beni ana sabitledi. Bana bir şey yapmış gibi hissettim, bakışlarımı çekemedim. Kulaklarımın etrafı ısındı, boynuma doğru sıcaklık akışı hissettim. O da benim gibi bakışlarını çekmiyordu, hafif şaşkınlık dışında o gözlerde hiçbir duygu yoktu ama bir şekilde aynı şeyleri hissettiğimizi düşündüm.

Sonra bir şey oldu, an dağıldı.

Yanında oturan her kimse, elini onun çıplak bacağına koydu ve ben ancak o zaman kızın yanındakinin Orlando olduğunu gördüm. Ona kulaktan kulağa su aygırı deriz. Bir pisliktir ama etrafımızdaki herkes onu ciddiye alır, saygı duyar. Kaba birisi, gülüşünde bile kulağa çirkin gelen bir şey vardı. Elli yaşından büyük olduğunu biliyordum, kafasının ön tarafında neredeyse hiç saç kalmamıştı. Göbeği o kadar ağırdı ki, güldüğünde kumarhane masasının üstüne yayılabilirdi. Elini takip edip bir daha baktım, hâlâ kızın bacağında duruyordu. Parmaklarının kıllı olduğuna ve pis koktuğuna yemin edebilirdim.

Kıza bir daha bakınca gözlerinin önünde durduğunu gördüm, yüzü ifadesizdi fakat yumruğunu yanında sıkmıştı. Kaşlarımı çatıp elimdeki kadehi sıkmaya başladım, sonra da neler döndüğünü öğrenmek isteyerek Dante'nin kulağına alçaldım. "Şu kız kim?"

Gözlerini elindeki kartlardan ayırmadan terslendi. "Siktir git."

Sık sık bu iki kelimeyi kullanır. Mutluyken, mutsuzken, sinirliyken, birini öldürecekken... Gözlerimi devirerek, "Kızın kim olduğunu söyle," diye hırladım.

Kartları sertçe masaya bırakıp baktığım yere doğru kafasını çevirdi. Yüzüne yansıyan duygularını gördüğümde canım sıkıldı. "Ondan uzak dur Noah," dedi ciddiyetle ve kartlarını geri aldı.

"Neden?"

"Görmüyor musun yanında su aygırı var?"

"Kızı mı?"

"Noah, bazen gözlerinin önündeki gerçekleri görmekte kör oluyorsun. Tabii ki kızı değil, nişanlısı."

Öfkeyle soluk alıp doğruldum. Doğru, bir ay önce kadar Orlando'nun nişanlandığını duymuştum ama bu kızla olamazdı. O... küçüktü, yirmi beş yaşında bile olmadığına emindim. Orlanda onun için kaba, büyük, çirkindi.

"Nasıl?" Diye sordum Dante'ye. "Kız... kendi isteğiyle onunla olamaz."

"Tabii ki olamaz," dedi Dante, fısıldayarak. "Ailesi, uyuşturucuyu İrlanda'ya transfer edebilmek için Orlando'dan yardım istemiş. O da karşılık olarak kızı."

Soluk borum yanmaya başladı, bu dünyadan neden nefret ettiğimi hatırladım. Uzak durmak mümkün olsaydı bunu yapardım ama bunun içinde doğmuştum ve aileme asla ihanet etmezdim. Bu yüzden üstüme düşenleri yapmakta iyiydim ama... diğerlerinden daha duygusal ve zayıftım. Dante'nin dediğini yapmaya çalışsam da yine gözlerim kıza kaydı, Orlando bacağını tutmaya devam ediyordu. Gözlerimi kapatıp viskiyi kafama diktim.

Birkaç dakika gözlerimi Dante'nin oturduğu masada tuttum ama sonra tekrardan kıza baktım. Adını Dante'den belki öğrenebilirdim ama ondan öğrenmek istiyordum. Kız, izlenildiğini hissedip ayakta durduğum yere baktı ve gözlerimi ondan ayırmadığımı görünce panikledi. Yutkunurken boğazındaki damarlar hareket etti, boynunda

bir kolye sarılıydı. Bakışlarını kaçırıp zorla oturtulduğu masaya ve yanında kahkaha atan Orlando'ya baktı. Tiksindiğine yemin edebilirdim.

"Noah," dedi Dante, uyararak. "Kes şunu, su aygırı fark edecek. Yeterince var, yeni bir düşmana daha ihyacımız yok."

Kadehi masaya bırakıp omzumu silktim. "Su aygırından korkacak değilim."

"Abin olarak sana emrediyorum, o kızdan uzak duracaksın." Bana doğru tıslayıp ortaya yeni bir kart attı. Yine yanlış kart. Ahmak.

Dante'yle göz göze gelip yanından ayrıldım ve ortada dolaşan elemanın tepsisinden yeni bir kadeh aldım. Üzerimdeki gömleğin düğmesini açarak terasa çıktım ve dirseklerimi korkuluğa yaslayıp içerideki kızı uzaktan izledim. Bu kez sırtını görüyordum. Zarif omuzlarından aşağıya inen elbise kıvrımlı belini sarıp kucaklamıştı. Saçları belinin hemen üstündeydi, kafasının küçük hareketinde bile saçları sırtında yumuşakça dalgalanıyordu. Orlando'ya eğilip bir şey söylediğinde dişlerimi sıkıp ileriye çıktım. Daha sonrasında yanından kalktı ve ince topuklu ayakkabıları üzerinde ilerlemeye başladı. Teras kapısına kadar gidip içeriye girdiğimde, Orlando'nun adamlarından birinin kızı arkasından takip ettiğini gördüm.

Kız, kumarhanenin kapısından çıktığında aramızdaki mesafe yüzünden biraz sonra kapıdan çıktım. Kırmızı halının serili olduğu dar koridorda yürüyordu, adam arkasından yavaşça gidiyordu. Biraz hızlandım ve kız köşeyi dönüp tuvaletlerin olduğu yere giderken, adama arkasından yaklaşıp belimdeki silahı çıkardım. Namluyu, o daha hedef olduğunu fark etmeden ensesine yasladığımda ayakları durdu. Kulağına eğilip, "Bir sigara molası için dışarıya çık," diye fısıldadım. Nefesinin kesildiğini hissettim, hareket bile etmiyordu. "Ben de patronuna, kızın eteğinin altına baktığını söylemeyeyim."

"Bakmıyordum," diye karşı çıktı ama soğuk terler dökmeye başlamıştı.

"Dışarıya," diye emrettim bir daha ve silahı ensesi boyunca kaydırarak onun önüne geçtim. Karşısında durduğumda irkilerek geriledi, beni tanıdığını anladım. Toy ve yeni birisine benziyordu, muhtemelen kızı yalnız bırakmaması için görevlendirilmişti. "Birkaç dakika sonra dönersin, kız burada olacak."

Dönüp kumarhane kapısına baktıktan sonra panikle hareket etti, kafasını sallayıp arkasını döndü ve istediğim gibi yeraltındaki kumarhanenin üst katındaki barına ilerledi. Silahımı yerine geri koyup arkamı döndüm ve koridor sonuna kadar yürüdüm, kafamı ileriye uzatarak tuvalete baktım. Bir kadın rujunu çantasına koyarak dışarıya çıkıyordu, beni alıcı gözlerle süzüp yanımdan geçti. Onu umursamadan önüme döndüm ve sırtımı arkama yaslayıp hızlı nefesler alarak onu bekledim. Biraz sonra tuvalet kapısı tekrar gıcırdayınca kafamı uzatıp baktım, gelenin o olduğunu gördüğümde kalbim, gözlerini gördüğümdeki gibi attı. Giydiği ayakkabılara bakarken beni görmedi, bu yüzden köşeyi döndüğü sırada bileğine dokunup onu tuttuğumda ve köşeye çekip sakladığımda kısa bir çığlık atarak kafasını kaldırdı. Gözlerine yakından baktığımda saçlarıyla aynı renkte olduğunu gördüm, sıcacık ve parıltılarla doluydu. Güneşe gözlerimi kısarak bakmak gibiydi.

"Benim," dedim ona, sanki beni tanıyormuş gibi. Başını etrafında çevirip birilerinin olup olmadığına baktıktan sonra telaşla kafasını yukarıya kaldırdı. Heyecanlandığım için hâlâ kolunu tuttuğunu fark ettim ve onu rahatsız etmemek için elimi çektiğimde, bakışlarını kaçırıp ayaklarına baktı. "Noah, ben."

Adımı söylemem karşısında dudaklarından bir nefes aldı, parlak dudaklarının benimle konuşmasını beklerken karnımın altı kasılıyordu. Benden uzaklaşmıyordu, sadece yakalanmaktan korkuyordu. "Noah," diye adımı tekrarladığında kalbim yerinden çıkıyormuş gibi attı. "Birisi beni takip ediyor, seni görebilir."

Dokunmuyor olsam da ona yaklaştım, yukarıdan ve yakından loş ışıkta parlayan terine baktım. Nefes alırken boğazından hırıltılı, yumuşak bir ses çıkıyordu. Kafamı yana eğerek, "Onu hallettim," diye fısıldadığımda inanamayarak başını kaldırdı. Saçlarının dökülüşünü izlerken bir adım daha yaklaşıp ayakkabımı topuklu ayakkabısına değdirdim. "Adını söyle bana."

Göğsü hızlıca hareket ettiğinde bakışlarım teninin açıklığına kaydı, sonra bakmamdan rahatsız oluyorsa çekilmek için gözlerine baktım ama orada yalnızca heyecanlı parıltılar gördüm. Yanaklarının üst kısmında yaramazlık yapmış gibi bir pembelik vardı. "Marianne," dedi alçak bir sesle, hızlıca. "Neden peşimden geldin?"

"Seni bir daha nerede görebilirim?" Diye sordum, adını dudaklarımın arkasında birkaç kez yineleyerek. Marianne... Kulağa yumuşak ve tatlı geliyordu.

Sanki bu soruya cevap vermek istemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıp başını tekrar önüne eğdi. Boynuna doğru bakarken nefes aldım, üzerinde Chanel'e ait bir parfüm kokusu vardı ama ben bizzat onun nasıl koktuğunu merak ediyordum, kendi kokusunu... Bir daha etrafını kolaçan edip sonra parmak uçlarında yükseldi ve kulağıma doğru, "Yarın bir mağazaya gideceğim," dedi, sesi bu kez heyecanlıydı. Kesik nefesi tenime değince sırtım ürperdi. "Kabinde beni beklersen görebilirsin."

Ben daha cevap vermeden tabanlarına bastı ve gözlerime doğru baktıktan sonra arkasını döndü. Yanımdan kaçarken elinden tutmak istedim ama bir düş kadar hızlıydı, saçları arkasından uçuşuyordu. Sırtımı tekrar duvara yaslarken gülümseyerek kumarhane kapısından girmesini izledim. Ona hangi mağazaya gideceğini bile sormamıştım. Her neyse, bulurdum.

Elimi, yaklaştığı boynuma götürüp yutkundum ve aşağıya inen merdivenlerde o adamı görünce olduğum yerden ayrıldım. Koridora bakıp, "Kız nerede?" Diye fısıldayarak sorduğunda ona yaklaşıp karşısında durdum. Silahımı, gözlerinin içine bakarak belimden çıkardığımda kendi belindeki silaha davrandı ama çoktan alnının ortasını hedef almıştım. Silahı tutan elleri titreyerek karın hizamda dururken, "Bir daha onu rahatsız etmeyeceksin," diye fısıldadım, bakışını kastederek. "Orlando'ya bırakmam, seni öldürürüm."

Koyu gözleri gözlerimde tutulu kaldı ve öfkeyle nefes alsa da başını aşağı yukarıya doğru salladı. Büyük dedemin silahını onun alnına bir kez değdirip çektim ve sonra çenemle kapıyı işaret ettim. Rahatlamış bir nefes vererek kapıya doğru baktı ve içeriye yürürken, silahını korkuyla sıkıca tuttu. Kumarhanenin içine girdiğinde, "Dualar senden daha iyi korur," dedim, homurdanarak.

Aynı anda telefonum çaldığında elimi cebime attım, ekranda yazan isimle beraber yüzüm gülümsemeye başladı. Haftada bir bu numaradan aranıyordum, yalnızca Karmen için. Aramayı kulağıma yasladım ve derhal, "Yeni bir iz mi?" Diye sordum.

"Evet," dedi adam. Boğazım daraldı, heyecan dalgası nefes almamı zorlaştırıyordu. "Karmenle ilgili yeni bir iz buldum. Bulduğum izler

Kanada yönünde olduğunu söylüyor."

"Oraya daha önce baktık."

"Her yere daha önce baktık."

Doğru, her ülkeye baktık onu bulmak için. Fakat hâlâ bulamadık. Demek ki eksik bakmıştık, yeniden yeniden, kardeşimi bulana kadar her taşın altına bakacaktım. "Tamam," dedim ona. "Helikopteri ayarlıyorum. Kanada'ya uçacağız."

Beni konumdan haberdar edip aramayı kapattığında telefonu cebime koyup gözlerim hiçbir şey görmeden içeriye girdim. Dante'nin oturduğu kumar masasına yürüyüp ona eğildim ve sevinçle, "Karmen'den yeni bir iz var," dedim.

Kaskatı kesildi ve bir saniye sonra elindeki kartları masaya fırlatarak kalktı, masadaki tanıdıklar Dante'ye anlamsızca bakıyorken, "Sıkıldım," dedi Dante kısaca.

Oyunu lider götüren adam onun dağıttığı kartlara bakarak, "Kaçıyorsun," dediğinde, gerginlikten sırtım kasıldı.

Dante avuç içlerini masaya koydu ve başını yana eğerek, "Bu gece kaybettiğim parayla banka cüzdanına bir sıfır daha eklendi orospu çocuğu, daha ne istiyorsun?" Diye hırladı.

Adamın yanaklarına doğru bir sıcaklık hücum etti, elindeki kartları sıkmaya başladı. Diğerleri ona yandan bakarak adi gülüşlerini saklamaya gerek görmezken, Dante kafasını iki yana sallayarak doğruldu. Ceketini masadan alarak benimle yürümeye başladığında, "Bir gün hepsini yeneceksin," diye fısıldadım ona.

Bana doğru bakarken asabiyeti anlık gülümsemeye dönüştü, kumarhanenin kapısından çıkarken de, "Seviyorum seni orospu çocuğu," dedi.

Sırıttım ve onun arkasından çıktım ama kapıyı kapatmadan önce son kez Marianne'ye baktım. Başı önünde duruyordu, cezasını çeken mahkum gibi görünmesi bir parçamın burada, onunla kalmasını sağlayan şeydi. Küçük bir parça diye düşündüm ama sonra, yüreğimi böyle küçük bir parça nasıl yerinden oynatır diye merak ettim.

Kumarhaneden çıkıp üst kata geçtik, bardan ayrılıp arabaya atladığımızda şoföre eve gideceğimizi söyledim. Dante ile yan yana oturduk ve araba hareket ettiğinde, "Üç yıl oldu," dedi bana, camdan dışarıyı izleyerek. Ceketini yanına atarak gözlerini yumdu. "Nereydeyse dört yıl olacak. Onu bir kez bile göremedik, sesini

duyamadık... Düşünüyorum da, ya ona bir şey olduysa? Karmen hayatta değilse?"

Acı çekerek, "Hayır," dedim. Karmen ölmüş olamazdı, o ve yeğenim bir yerdeydi, iyilerdi, belki isteyerek bizden saklanıyordu ama fark etmezdi, kardeşimizi ne hata yaparsa yapsın, ne suç işlerse işlesin affederdik. Karmen bizi kalbimizden bıçaklasa bile abileri olarak onu korumakla yükümlüyüz. "O ve yeğenimizi bulacağız. Ailemize geri dönecekler kardeşim. Ne olursa olsun, bizi yok saymış bile olsa Karmen hep bize sahip olacak. O ve yeğenimiz bu dünyada yalnız olmayacaklar."

🎠

Türkiye, İstanbul.

Karmen Russo.

Yangının içinde bile soğuk kalmıştı, çünkü aslında ben yanarken buza dönüşmüştü kalbim. Ama o an karıştırdım, Deren'i öperken soğuğu ve sıcağı birbirinden ayırt edemedim. Belki de onu bir yangının içinde öpmeye kalkıştığım için beni yakan o mu yoksa somut olan ateş miydi, anlamadım. Ancak bu öpüşme bittiğinde dizlerim yere kapanmak üzereydi, karnımdan yukarıya ateş kıvılcımları yükseliyordu. Dumanlar büyüdüğü için başım dönmüştü, üzerimdeki hiçbir kıyafet tutuşmamıştı ama bir şeyi söndürmek isteyerek onu elinden tutarak depodan çıkarmıştım.

Şimdi, arabamdan aldığım şişedeki suyu onun kıpkırmızı olmuş ellerinden aşağıya akıtırken gözlerine hiç bakmıyordum. Arkamızdaki yangın hâlâ devam ediyordu, uzaktan itfaiyenin siren sesleri geliyordu. Deren arabanın koltuğuna oturmuş, donmuş şekilde avuçlarından aşağıya dökülen suya bakıyordu. İkimizin de elleri, yüzü, sıcaklığa doğrudan temas eden yerleri kızarmıştı. Fakat içerideyken kalbim doğrudan sıcağa temas etmemişti, öyleyse neden ısınmıştı?

"Bir daha bunu yapma," dedi Deren, dakikalar sonra, yok saydığımız o öpücükten sonra ilk kez konuşarak.

Açık kalan kapının önünde eğilmiş onun ellerine su dökmeye devam ederken, "Neyi?" Diye sordum.

"Beni öpmeyi," dedi, tek nefeste.

Ellerim yavaşladığı için kızarmış avuçlarına dökülen su da yavaşladı. "Peki."

"Beni durdurmak için öpme. Beni, gerçekten istediğinde al."

Su tekrar akmaya devam etti ve dudağım yana doğru hafifçe hareket etti. Deren'in yüzüme baktığını hissediyor olsam da ben ona bakmadım. Elleri tahriş olmuştu, su da bitmişti. Şişeyle beraber doğruldum ve o beni izlemeye devam ederken arabama ilerledim. Bagajı açıp ilk yardım çantasında olan merhemi aldım, daha önce de bir tanesini Deren'e vermiştim. Merhemle dönerken itfaiye aracının girdiğini gördüm. Depoya yaklaşırken yavaşladı ve üniformalı çalışanlar araçtan inip aceleyle hortumu çekerken, Deren'de benim gibi onlara baktı. Arabanın önünde durup merhemi ona uzattığımda, "Önce kendi ellerine sür," dedi bana.

Başımı eğip is olmuş, kızarmış avuçlarıma bakarken ne kadar önemsiz olduğunu düşündüm. Deren'in hareket ettiğini gördüm ve arabasındaki başka su şişesini alıp bir anda beni bileğimden çektiğinde sersemleyerek ona döndüm. Şişeyi açıp is olan avuçlarıma su dökmeye başlarken, diğer eliyle de ellerimi alttan tutuyor, hafifçe ovuşturuyordu. Su bittiğinde ellerimin ıslaklığını izleyip sonra ellerimi kaldırdı ve göğsündeki tişörtüne silerek kurulamaya çalıştı. Tişörtü kirlenmişti ama ellerimi kurutabileceği başka şey yoktu. Kuruyunca merhemi alıp kapağını açtığı gibi ellerimin üstüne yavaşça sürmeye başladı. "Benim yüzümden oldu," dedi ellerimdeki kızarıklığı kastederek.

Kızardığı için hassaslaşan elimle baş parmağını tutarak iç çektim. "Senin için oldu."

Tuttuğum için durmak zorunda kalan elini ancak birkaç saniye sonra yeniden hareket ettirip merhemi iyice elimin üstüne yedirdi. "Nil'i dışarıda gördüğüne emin misin Karmen?"

"İçeride değil Deren. Yangın söndüğünde itfaiyeciler de bunu görecek, sen de rahatlayacaksın."

Tedirgin bir soluk alıp başını kaldırınca yüzündeki siyahlıktan önce kara gözlerini fark ettim. Ter damlaları yüzünden akıyordu, hayran olduğum temiz sabun yerine artık is kokuyordu. Sorumlu olduğum şeyler o yangın gibi büyürken, bir itfaiyecinin bize yaklaştığını fark ettim. Deren ellerimi aşağıya indirerek bıraktı ama benim aklımda onun ellerine merhem sürmediği kaldı. "Geçmiş olsun," dedi itfaiyeci ikimize de bakarak. "Nasıl oldu bu yangın?"

Deren soruya cevap vermek yerine derhal, "Arabanın içinde birisi var mıydı?" Diye sordu.

Adam nefes nefese halde, "Böyle bir ihtimal mi vardı?" Diye sordu.

"Belki," dedi Deren, boğuk sesiyle.

İtfaiyeci arkasında kalan depoya baktı, diğer çalışanlar yangını küçültmüştü ama dumanlar etrafı çoktan kaplamıştı, her yer gri görünüyordu. "Arkadaşlar yangını tamamen söndürdüğünde buna cevap verebiliriz. Bir ambulans çağırdınız mı?"

"Hayır," dedim. "Bizim bir şeyimiz yok, iyiyiz. Yangının nasıl çıktığını da görmedik, dumanları fark edince yavaşladık ve arabayı kenara çekip itfaiyeyi aradık."

Deren'in konuşmaya gücü yoktu, herhangi bir açıklama yapmak istemiyordu. Bu adamı bir an önce göndermek, Deren'in Nil'in içeride olmadığından emin olduğunu sağladıktan sonra da gitmek istiyordum. İtfaiyeci ellerimize ve sonra da merheme bakıp düşünceli şekilde beni süzdüğü sırada, bir diğer arkadaşının seslenmesi bizi yeni sorudan kurtardı. Arkasına dönüp arkadaşına baktıktan sonra, "Yine de biz polise durumu bildiririz," diyerek itfaiye aracına ilerledi.

Deren başını çevirip etrafına baktı, ne aradığını ancak birkaç dakikadan sonra anladım. Fakat terk edilmiş bu yerde kamera falan bulamazdı, bu yüzden kendi araç içi kamerasına baktı ama yaşanılanlar sırasında o ufak kameranın bir görüntüyü bile kadrajına sığdıramadığına emindim. Küfür ederek ellerini saçlarından kaydırdı. "Kim benimle bu alçak oyunu oynuyor, kim..."

Yaman olmadığına göre Derya.

Tabii ki o şerefsiz yapmıştı, başka birisini düşünemiyordum. Ona Nil'in ortada olmadığını söylemiştim ve o da bunu fırsata çevirmişti, Deren'in parasına konmuştu. Yumruğumu sıkarak eğildim ve merhemi alıp eline sürmeye başlarken, "Nil'i gördüm dedim, yaşıyor, önemli olan bu Deren," diye fısıldadım.

Sakinleşmeye çalışıp derin nefes alırken gözlerime umutla baktı. "Eminsin değil mi? Tamam, beni kandırsınlar, parama konsunlar, umurumda değil Karmen... Yeter ki Nil içeride olmasın, hayatta olsun."

Bir anda ellerim zayıflamaya, titremeye başladı. Belki çok duman yuttuğum için zehirleniyorumdur dedim kendime ama hayır, beni tüketen bu duygunun ne olduğunu biliyordum. "Nil hayatta," diye güvence verdim ona ve sonra dizlerim titreyince Deren koltuktan

kalktı, beni dirseklerimden tutarken, "Karmen?" Dedi, sesi bir anda değişmişti. "N'oluyor?"

Beni, kalktığı koltuğa doğru yerleştirip kafamı arkaya yasladı ve önümde eğilip saçlarıma uzandı. Elinin yüzüme yakın durmasından hoşlanmak istemeyerek gözlerimi kapattım ve saçlarımı yüzümden çekip, nefesi bana temas edecek yakınlıkta, "Duman'dan mı etkilendin?" Diye sordu.

"Deren," dedim ama adının yanına ekleyecek hiçbir şey bulamadım, oysa ki bir sürü cümle vardı ona söylemem gereken. Şimdi doğru zaman ama bir gün tüm cümleler anlamsız kalacak.

"Hemşiresin sen," dedi bana, duymam için yüksek sesle konuşarak. "Zehirlendiğini anlarsın. N'oldu? Neyin var?"

Cevap vermek yerine kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi daha sıkı yumdum. Yangının suya karışan sesini duyuyordum, itfaiyecilerin bağırdığını da. Üzerimde taşıdığım çelik yelek her nefes alışımda göğsüme sanki batıyordu. O buraya girerken beni korumak için bunu giydirmişti ama ben ona kızının yangında yandığını düşündürmüştüm. Doğrudan yapmamıştım ama yaptıklarım sonucunda iş buraya kadar gelmişti.

"Karmen, biraz daha bekle, seni hastaneye götüreceğim," dedi Deren, duman ciğerlerine yapıştığı için hâlâ öksürüyordu.

Dumanı soluyan boğazımdaki acı tadı hissedip yüz buruştururken, Deren'in elini dizime koyarak doğrulduğunu hissettim. Gözlerimi yarı yarıya açarak ona baktım. Az önceki itfaiye çalışanı yaklaşınca endişeyle, "Birisi?" Dedi, sonra ara verip yutkundu. "İçeride birisi var mıymış?"

Bu sorunun cevabı onun için yaşamla ölüm arasındaki o çizgiydi. Bunu anladın Karmen, yine de hiçbir şey yapmadın.

"Yangın yeni yeni söndü. Bir süredir yanıyormuş araba. Haliyle içeride birisi varsa da ona ulaşmamız çok zor fakat bir vücut parçasına, kemik kalıntısına rastlamadık." İtfaiyeci, gökyüzündeki dumanlara baktı. "Arabada patlayıcı varmış, içeride birisi olsaydı parçalarına bölünüp etrafa dağılırdı."

Deren Nil'in içeride olmadığından emin olunca ellerini yüzüne kapatıp arkasını döndü, itfaiyecinin devamında anlattıklarını arkası dönük dinledi. Onun içeride olma ihtimalinde vücuduna neler olacağını

duymaya dayanamamış gibi elini kaldırıp, "Anladım," dedi, kesmesi için. "İçeride birisi yok, anladım."

Adam kafasını salladı ve yüzündeki tersi elinin tersiyle silerken, Deren arabasına yaklaşıp şoför koltuğuna yöneldi. İçeriye girerken itfaiyeci bir daha dönüp arkadaşlarıyla konuşmaya başlamıştı. Araba kapısını kapatıp direksiyonu tutan Deren bir daha etrafı griye boyayan dumanlara bakıp, "Nil hayatta," diye tekrarladı, onu yaşama bağlayan şeyi. "O adam organ kaçakçısı zaten, paranın peşinde olduğu en başından belliydi. Kimse Nil'in adını ölümle yan yana getiremez. O da bunu yaptığına, kızımı kullandığına, kızımı incittiğine ölesiye pişman olacak. Yemin ederim bunu sağlayacağım. Onun pişman olmasını sağlayacağım."

Derya'nın onun için bir tetikçi olduğunu söylediği aklıma geldi. Belki de birini öldürmek onun için de kolaydı, bu yüzden ona ne kadar zarar verebileceğinden emindi. Ondan sadece bulmasını istiyordum, zarar verecek olan bendim.

Deren, "Seni hastaneye götüreceğim," diyerek arabayı çalıştırdığında ilk bir iki dakika itiraz etmedim. Sonra depolardan uzaklaştığımızda, "Arabam orada kaldı," dedim.

"Ben aldırırım. Sorun değil." Bana doğru baktığında kafamı koltuğun üstünden kaldırıp elimi bileğime götürdüm, nabzıma baktım. Parmağımı bir dakika orada tuttum, olması gerekenden daha hızlıydı. "Daha iyi misin?"

"Hastaneye gitmeyeceğim," dedim. Eve dönmeliydim. Nil'i görmem lazımdı. Nasıl olduğuna bakmalıydım, Yaman'ın bunu neden yaptığını öğrenmeliydim. Nil'i çok merak ediyordum, onun incitilmesine sebep olup olup olmadığımı öğrenmem lazımdı. "Sen de hastaneye git, 1.derecede yanığın var gibi görünüyor, yüzün kırmızı ve tahriş olmuş. Merhem verirler kullanırsın."

"Kendi kendine geçer," diye fısıldadı önemsiz bir şeyden bahsediyormuşuz gibi. Elimi bileğimden çekip yüzüme götürdüm ve saçlarımı kulağımın arkasına koyarken, onun da yüzümü izlediğini gördüm. Arabayı kullanırken bunu yapmamasını söylemek üzere ağzımı açtım ama bakışları bu kez yüzümün aşağısına inince neye baktığını anladım. Dudaklarımın daha az dikkat çekmesi için kapatıp önüme döndüm. Yüzüne her döndüğümde, kafamı ona her çevirdiğimde bunu hatırlayacak mı diye merak ettim. Pişman olmak

için kendimi zorladım, onu öptüğüme pişman olmak için çabaladım ama içten şekilde pişmanlık duymadım. Beni hem sarstı, hem sardı.

"Ailemi trafik kazasıyla kaybettim," kelimeleri arabanın içini doldurduğunda düşüncelerim arasından sıyrılıp Deren'e baktım. Dirseğini camın kenarına yaslamış, camdan dışarıyı seyrederek arabayı kullanmaya devam ediyordu. "Kardeşimi alıp arabanın içinden çıkarken gördüğüm arabanın bomba gibi patlayıp alevlere dönüştüğüydü."

Duygularımı anlatacak kelimeler bulamayıp yutkundum. Alevleri gördüğünde neler hissettiğini daha da merak etmiştim. Belki de onu geri çekememe sebebim buydu, Nil gibi ailesinin de tekrardan o yangının içinde olduğunu düşünmüştü. "Kaç yaşındaydın?" Diye sordum.

"Ben on dört yaşındaydım, Utku sekiz."

Çok küçüklermiş ama yangının içinden çıkabilecek kadar da cesur.

"Ailen çıkamadı mı?" Diye sordum.

"Babam kaza olur olmaz kendinden geçti. Annem de sıkıştı, onu çıkaramadım." Çıkaramamış ama demek ki çıkarmayı denemiş. Şimdi ki kadar güçlü bir adam değildir ama o zaman bile annesini çıkarmak için çabaladığını hayal edebiliyordum. "Annem... Yanarak ölmekten korktuğu için onun son istediğini yerine getirip Utku'yu aldım ve arabadan uzaklaştığım an arkamızdan gürültü çıktı."

Vücudum kontrol edemediğim şekilde ona dönüp koltuğuna yaklaştı. "Sonra nerede kaldınız?"

"Akrabalarımız bizi istemedi," dedi, sorularıma cevap vermeye devam ederek. Issız bir yola girdiğinde etrafıma baktım, evime yaklaşmıştık. "Ben de Utku ile ayrı yaşamak istemedim, bir şekilde... başımızın çaresine baktık."

Başını diğer tarafa çevirdiğinde, bu konu hakkında konuşmaya açık olmadığını düşündüm. Kelimeleri dudaklarından tek seferde çıkarıyor olsa da ağır nefes alışından, aslında konuşmanın göründüğü kadar kolay olmadığını anlıyordum. "Ben annemi hiç hatırlamıyorum," dedim, yanağındaki is lekesini izlerken. "Ben bir yaşındayken ölmüş. Dedem annemin ölümü için hâlâ babamı suçluyor, babam da öyle olduğunu düşündüğü için buna karşı çıkmıyor. Abilerim nezaketten falan pek anlamıyorlar, onları bir kadın yetiştirmediği için belki de... Beni de abimler büyüttü." Bana herhangi birisi gibi değil de, bir erkek

şefkatiyle baktığında konuyu kendimden uzaklaştırmak istedim. "Yangından korkmuyor musun? Araba patladığında hiç düşünmeden ileriye koştun."

"Yanlışın yok. Doğru, korkarım," diye itiraf etti. Belki de ben çok baktığım için rahatsız oldu, elinin içiyle yanağındaki isi temizlemeye çalışırken biraz mahcup ama sert göründü. "Ama Nil'in orada olduğunu düşünerek deponun içine girdim, araba patladığında dünyanın sonuna geldiğimi düşündüm. Yangından korkup korkmadığımı bile hatırlamadım. Nil'in çığlığını duyuyordum sanki, canının yandığını hissediyordum, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Yansam acıyı hissetmezdim. Bunun ne demek olduğunu anlayamazsın Karmen."

Anlayabilirim. Ama düşünüyorum, günün birinde sen beni anlayabilir misin diye...

Sanmıyorum.

Ne diyebileceğim ki. Haklı olacaksın.

"Seni tutmasam o alevlerin içime girecektin Deren."

"Beni öpmesen," diye değiştirdi doğrusu buymuş gibi, gözlerimin içine bakarak.

Bir daha olmaması için bunu hatırlatmaması, üzerinde durmaması gerekiyordu. Üzerimde durdu evet, dudakları... Ensemin arkasından gelen sıcaklığı kafamın içinde hissettim ve ona, "Bana başka çare bırakmadın," dedim.

"Aslında hiç istemedin yani?"

Bir şey demeden önüme baktım. Evimin önündeydik, artık Nil'e çok yakındım. Arabanın durduğunu bile fark etmemiştim. Onu göreceğim için heyecanlandım, bu yüzden araba kapısını açıp dışarıya çıkmak için hareket ettim. Deren, hamlelerimi görüp dirseğimin arkasından tuttu ve beni koltukta kendinden tarafa çekti. "Bir iki gün telefonlarına çıkamayabilirim, Nil'i bulmak için bir durumla meşgul olacağım."

"Ne gibi bir durum?" Diye sordum, kuşku duyarak.

"Bilmeni istemem."

Dik dik baktım. "Niye bana söyledin o zaman?"

Kaş çattı. "Beni ararsan ulaşamazsın, merak edersin diye."

"Merak etmem," dedim. Gerçekten ona böyle mi hissettirmiştim? Ona ulaşamazsam merak edeceğimi mi sanmıştı? Acana neden?

Kahretsin! Ona çok uzun uzun bakıyordum, bunu kesmem lazımdı. "Neyle meşgul olacaksın? Nil'i bulmak için ne yapacaksın?"

Gözleri bana bakıyor olmasına rağmen dalgınlaştı, bir süre boşlukta asılı kaldı. Sonra karara varmış gibi kafa sallayıp kolumu bıraktı. "Birisi Nil'i bulmama yardım etmek, hatta direkt o adamı bulmak için bana bir şart koşmuştu. Önce reddettim ama..." ellerine doğru baktı, parmak üstleri kızarıktı ve bilekleri isten dolayı kararmıştı. "Bu yaşananlara bakınca... reddetme lüksüm olmadığını fark ettim. Yapmam dediğim şeyleri yapabilirmişim, Nil'e bir şey olma ihtimaliyle bu kadar sert yüzleşince anladım kendi itibarımın, hassasiyetlerimin, şerefimin, duygularımın bir önemi olmadığını."

Söyledikleri yine uzun uzun ona bakmama sebep oldu. Heyecanlandığımı gizlemeye çalışıp, "Organ kaçakçısını bulabilecek birisi mi?" Diye sordum. Belki de doğru soru Nil'i bulabilecek birisi mi, olmalıydı.

"Evet. Eskiden korumalığını yaptığım birisi." Gözlerini açıp kapatırken tatsız bir ses çıkardı, kaç gündür uyumadığını tekrardan düşündüm. "Tasvip etmediğim işler yapmaya başlayınca korumalığını bırakmıştım. Kızımın kaybolduğunu duyunca bana yardım edeceğini söyledi, tabii ki beklediğim gibi de benden bunun karşılığında yapmayacağım bir şey istedi." Dudağı yana doğru hareket etti, bu kıvrım yüzüne alaylı bir gülümsemeyle yayıldı. "Ama yapabilirmişim, kızım için yapabilirmişim. Tüm değerlerimi Nil için ayaklarımın altına alabilirmişim."

O adam bulunacağı için heyecanlanmıştım ama sonra dedikleri beni rahatsız etti. Ne yapmaktan bahsediyordu? "Senden ne istedi?" Diye sordum.

"Zor bir şey ama yapmam gerekiyor."

Önüne dönüp yüzünü eğince bunu söylemeyeceğini anladım, açıklamaktan bile rahatsız olmuş gibiydi. Bir suçtan bahsettiğini anlamıştım, belki de bu yüzden söylemiyordu. Her kimse, Deren'e suç işletecekti. Peki ya karşılığında o adamı gerçekten bulacak mıydı? "Sence Feda'yı gerçekten bulabilecek birisi mi?"

"Evet, bulur. Çünkü onun korumalığını bırakma sebebim insan kaçakçılığına başlama sebebiydi." Tiksindiğini, yüzüne yansıyan o duygudan anladım. Gözlerimin ucuyla koluma bakıyordum, önüne

dönmüş olsa da beni tutmaya son vermemişti. "İtin teki anlayacağın. İt iti tanır. Tanıyor tabi onu."

"Senden bir suç işlemeni istiyor değil mi?"

"Suçun kendisi mi yoksa kime karşı işlendiği mi daha önemli sence?"

Bu soruyu yöneltip bir de o hiç ışığı olmayan gözleriyle bakması yok mu... Suçlarımdan birisi olduğunu bilmeden karşımda oturması, bir suç işlemeye yalnızca kızı için gidecek olması... Ve karşılığında suskunluğum. Sanırım artık o noktadayım. Kendim için hiçbir şey ifade etmiyorum. "Bence kime karşı işlendiği daha önemli," dedim yutkunarak.

Başını ağır ağır salladı. "Doğru, sen zaten suç işlemekten çekinmiyorsun. Senin için önemli olan kime karşı işlediğindir."

"Senin için de mi öyle?"

"Evet. Suçu işlediğimden çok kime karşı işlediğimi düşünürüm. Nihayetinde insan öldürebilirim ama bir tecavüzcüyle bir çocuğu öldürmek aynı seviye de bir suç değildir." Bir şeyler daha ekleyecek oldu ama durdu, başını kaldırıp bana baktı. Neden benimle konuşmaya devam ettiğini anlamamış gibiydi, ben de neden hâlâ yukarıya çıkmadığımı düşünüyordum. "Neyse, derin konular bunlar, ne senin ne de benim takatim yok konuşmaya. Evine çık, dinlen."

Nil'i görmek için sabırsız olduğumdan onu daha fazla tutmak istemiyordum ama nereye gideceğini, neler yapacağını da merak ediyordum. "Deren sen de eve gidip biraz dinlen olur mu? Banyo falan yap, sonra ne yapacaksan yaparsın."

Göz kırptı. "Hani merak etmiyordun?"

"Salak," dedim araba kapısını bir daha açarak. Bu kez eliyle tutmadı, gözleriyle tuttuğunu hissettim. Arabadan inene kadar bana baktı ve kapıyı kapatmak için döndüğümde, "Umurundayım, biliyorsun," dedi.

"Asalak mısın? Yangının içinden çıktık, her yerimiz iğrenç görünüyor, dakikalar önce sinir krizi geçirdin ve seni öptüm..." öpücüğü eklemesem de olurdu, çünkü o öpüşme bize bir şey kattı ve bu onun bakışlarında da görünüyordu. "Bu kadar şey olmuş, hâlâ çocuk gibi umurundayım diye tutturmuşsun."

Kafasını koltuğunun arkasına yaslayıp iri elleriyle direksiyonu yavaşça kavradı. "Ben belki ama sen iğrenç görünmüyorsun."

Kalbimi hızlandırdığı için duyduğum öfkeyi nereden çıkaracağımı bilemeyerek, "Asalak," dedim bir daha ve kapıyı çarptım.

Kendimi yalnızca Nil'e odaklayarak sitenin güvenliğinden içeriye girdim, kendi yaşadığım apartmana ilerlerken arkama dönüp yalnız bir kez baktım. Araba hâlâ oradaydı. Önüme döndüm ve sol taraftan dönüp yaşadığım binanın kapısına kadar ilerledim. Bu açıdan hangi binaya girdiğimi göremiyordu ama onu Nil'in yaşadığı evime kadar yaklaştırmam çok büyük riskti.

Asansörden inip soluğu dairemin karşısında aldım ve kapıya deli gibi vurmaya başladım. Kapı, kalbim iki kez çarptıktan sonra açıldı ve Gece'nin korkmuş bakışlarıyla karşılaştım. "Nil nerede?" Diyerek içeriye girdim ve koridorda yürüyüp odalara bakarken salondaki koltukta oturan Yaman'ı gördüm. Gece arkamdan, "Sana n'oldu?" Derken, ben içeriye girdim ve gözlerimi ondan ayırmadan Yaman'a ilerledim. Eğilip üstündeki gömleğin yakasından tuttuğum gibi bağırmaya başladım. "Nil'i alıp nereye götürdün, ne yaptın ona? Neden yaptın bunu, niye sattın bizi?"

Yaman benim gibi öfkeden yanmıyordu. Her zaman ki gibi sakindi. Önceki hayatını robot olarak tamamlamış olabilirdi. "Satmadım, kimseye bir şey anlatmadım."

"O zaman bunu neden yaptın? Deliye döndüm, eve girip de Nil'i göremediğimde neredeyse ölecektim!" Elini kaldırıp suratına bir tane geçirdiğimde, Gece inleyip beni tuttu ve Yaman'ın başı elimin altında kayıp diğer tarafa döndü. Çene hareketini gördüm ve elini yanağına götürüp bana bakarken, Gece beni uzaklaştırmaya çalışarak, "Dur, vurma," dedi, dehşete sürüklenmiş halde.

Ona da sinirlenip, "Benimle beraber ona vurman gerekiyor, onu koruman değil," dedim bağıra bağıra.

"Diğer yanağını ben kızartmıştım zaten, şimdi iki tokat yemiş oldu!" Dedi

Dişlerim arasından soluk verirken kafamı eğip diğer yanağına da dikkatle baktım. Evet, Gece'nin beş parmak izini görmeye başlamıştım. Dirseklerimi arkadaşımdan çekip, "Bize bunu yapmayacaktın," dedim Yaman'a. "Bu işe beraber bulaşmadık mı? Nasıl bize ihanet edersin?"

"Çünkü akıl sağlığını koruyan tek kişi benim," dedi Yaman, sessizce. Elini yanağından çekip hiçbir şey olmamış gibi bana dönerken omuzlarını dikleştirdi. "Nil'i alıp sizi bulaştırmadan ailesine bir şekilde

ulaştırmak istedim. Hem Gece'yi, hem de seni bu işten çekip çıkaracaktım."

"Bir akıllı sensin çünkü değil mi sik kafa!"

"Oha Karmen," dedi Gece, önüme geçip kocaman açtığı gözleriyle bakarak.

"Oha Kaymen," diye bir ses tekrar etti.

Duymayı beklediğim ses beni tutup kendi içimdeki yangından çekti. Nil'e dönmeden önce yanımda sıktığım yumruklarımı serbest bıraktım. Öfkemi gölgelerin arasında bırakıp ona bakınca, kalbimi yerinde tutamadım. Parlayan gözleriyle, "Kaymen," diyerek bana koşuşunu izledim ve kollarını bacaklarına sarıp neşeyle gülünce acıdan burnum, nefesim tıkandı. "Seni çok özledim! Yüzüne n'oldu?"

Gece duygusal bir ses çıkarıp, "Tırtılım ya, ne tatlısın," dedi.

"Bir şey olmadı canım." Telaşımı soğukkanlılığım arkasında bırakıp biraz eğildim. Nil kafasını arkaya atıp gözlerime doğru bakınca ağzının etrafına çikolata bulaştığını gördüm. Dişlerinin arasındaki boşlukların şirinliği beni gülümsetmişti. "Ben de seni özledim Nil, nerelerdeydin?"

Göz ucuyla Yaman'a doğru baktı ve yanakları utanmış gibi kızardı. "Yamanla parka gittik. Bana pamuk şeker aldı. Salıcağa bindirir misin dedim, bindirdi. Ha ha bir de..." Yaman'a doğru bir daha bakıp heyecanla konuştu. "Beraber bindiğimizin adı neydi Yaman?"

Bu çocuk ne anlatıyordu? Yaman madem onu almıştı, neden ve nasıl geri getirmişti? Nil yanımda olduğu için soramadığım sorular birikmeye devam ederken, "Tahterevalli," dedi Yaman Nil'e, biraz rahatsızlık duyarak.

"Ne?" Dedi Gece, Yaman'a bakakalırken. Yanaklarındaki kasları onun gülmemek için çabaladığını ele veriyordu. "Sen koca adam... Tahterevalliye mi bindin? Hem de Nille beraber... Çocuk tekrar yere nasıl indi acaba..."

"Ee, kaydıraktan da kaydınız mı?" Dedim gülümsemeye başlayarak. Yamanla Gece'de gülümsememe baktı ama aldanmadılar, bunun en az öfkeli ifadem kadar tehlike barındırdığını sezdikleri için ciddi ifadeye büründüler. "Ben Nil'i ararken sen cidden onunla tahterevalliye bindiğinden mi bahsediyorsun? Bana tekrardan aynı korkuları yaşattın, onu kaybettiğimi, bir daha bulamayacağımı sandım..." duygularım sözcüklere sıçrayınca sustum, ne hissettiğimi dışımdan

söylemeye alışkın olmadığım için kendimi yadırgayıp yüzümü çevirdim. "Nille ilgileneyim, bunu konuşacağız."

Nil'i kucakladığımda, salondaki gergin havayı hissetmiş gibi gözlerini açıp sırasıyla hepimize baktı. Belini sıkıca tutup kafasını okşarken koridora çıktık ve onun yalan söylemeyeceğini bildiğim için, "Başka neler yaptınız?" Diye sordum.

Nil'in gözleri pasparlak oldu. "Evime gittim!"

Odadan içeriye girerken neredeyse onu kucağımdan düşürüyordum. Güçlükle yatağa bırakıp, "Nasıl?" Diye sordum kekeleyerek.

Nil heyecanlanıp ayağa kalktı ve yatakta zıplamaya başladı. "Yaman beni eve götürdü ama içeriye girmedik. Babamı görecektim ama babam gitmiş, öyle dedi..." yüzünü asıp ümidi kırılmış gibi ofladı. "İşi mi ne varmış, zaten hep işi oluyor. Annemin de babamın da hep işi var, beni sevmiyorlar galiba..."

"Nil, yok artık aşkım... Seni kim sevmez. Annen de baban da seni çok seviyor," dedim ona bunları düşündürmüş olmama inanamayarak. "Sadece... Bazen anne ve babalar çocuklarına gelecek hazırlamak için çok çalışmaları gerekir. Fakat baban seni geri aldığında yanından hiç ayrılmayacak, hatta annen de seninle daha çok vakit geçirmek isteyecek."

Söylediklerimi düşünüyormuş gibi yatağa oturup küçücük parmaklarıyla oynamaya başladı. Montu hâlâ üzerindeydi, o günki eşofmanları vardı. "Keşke hem annemle olsam hem de babamla."

Bu dileği yüzünden duraksadım, sonra da güçlükle yutkundum. "Böyle istersin değil mi? Sen, annen ve baban?"

O masum, geri çevrilmeyecek kadar yüreğe dokunan gözleriyle bakarak başını salladı. "Evet, öyle istiyorum ama Derya n'olacak? O da olur kesin. Ama onu sevmiyorum. Ben, annem ve babam..." duraksadı, gülerken gamzeleri kalbime tutundu. "Seni unuttum Kaymen! Bir de sen olursun bizimle!"

Bizi bir arada hayal etmesi o kadar ütopik geldi ki, kendimi Nil'in yüzüne karşı gülmeye başlarken buldum. Sesli gülüşüm Nil'i şaşkına çevirdi ve ne yaparsam yapayım önünü alamadığım kahkahamı, onun gülmeye başlaması çoğalttı. Bana yaklaşıp boynuma sarılırken, "Niye gülüyorsun?" Diye neşeyle sordu.

"Çok masumsun, her şeyi çok güzel hayal ediyorsun," diyerek onun bana sarıldığı gibi sarıldım ve dizime oturtup stresle attığım gülüşleri

durdurdum. "Ama sana bir söz veriyorum Nil, Derya'yı senden uzak tutacağım. Baban bir daha seni ona yaklaştırmayacak." Nil'in bileğini tutup kendime çekerken gülüşüm kendiliğinden parçalanıp bir daha dönmeyecekmiş gibi dudaklarımdan ayrıldı. Nil'in bileğindeki izler hâlâ geçmemişti, belki de çocuğun kolunu incitmişti ve müdahale edilmediği için geçmiyordu. Bileğini öperken, "Seni kimse incitmeyecek amore mio," dedim, en sevdiğim ikinci kıza.

"Miyav mı?" Dedi Nil, şımarık bir kıkırdamayla.

"Hayır, miyav demedim. Amore mio, dedim. İtalyanca'da aşkım anlamına geliyor." Yanağımı kafasının üstüne koyup bileğinin içini okşadım. "Sen de bana der misin?"

"Hımm," diye uzun bir ses çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Amoye mi," diyerek de tekrar etti beni. "Böyle mi?"

"Sen nasıl söylersen söyle, ben aşkım dediğini anlarım." Bu sözcüğü Karina'dan bir iki kez duymuştum, konuşmaya başladığında söylediği ilk İtalyan'ca kelimelerdendi. "Karina ve sen benim aşkımsınız."

"Kayina mı?" Dediğinde, ona başımı sallayıp komodinin yanında duran çerçeveyi işaret ettim. Zaman zaman eline alıp evin içinde gezdirdiği çerçeveye bakıp dizimden kalktı, komodindeki çerçeveyi alıp yanıma döndü ve dizime oturup onu bana uzattı. Sol elimle Nil'i, sağ elimle de çerçeveyi tutarken zamanın kendisi mi yoksa benliğimin kendisi mi bilmiyorum, anıları sürükleyip yaşama Nil sayesinde sahip olduğum neşemi kalbimden söküp aldı. Karina'nın soğuk toprak altında olduğu düşüncesi iliklerime işledi, belki de kalbimi geri döndüremez şekilde soğutan buydu.

Fotoğraf çerçevesini yaklaştırıp Karina'nın yanağından öptüm ve sonra Nil çerçeveyi elimden alıp benim yaptığımı tekrar edince, hiç gerçekleşmeyecek bir şeyi hayal ettim. Nil ile Karina'nın beraber olduğunu. Evet, hiç gerçekleşmeyecek... Ama olsun, hiç gerçekleşmeyecek olması bunu değersiz yapmıyor. Hatta o kadar güzel ve değerli ki, gerçekleşemeyecek kadar...

Dakikalar sonra Nil'i, elinde kalan fotoğraf çerçevesiyle uyuttuğumda odadan sessizce çıktım. Üzerimdeki is kokusu ve dudaklarımın altında saklanan bir hisle salona geri döndüğümde, Gece ile Yaman'ı sessizlik içinde buldum. Yaman hareketsiz otururken Gece'de bir şeyler içerek televizyondaki Nil haberlerini kontrol ediyordu. Salonun ortasına doğru yürüyüp Yaman'a bakmaya

başladığımda, Gece dudaklarını kemirerek bize yaklaştı. "Nil' alıp gittiğin dakikadan beri neler olduğunu anlatmaya başla."

Yaman yanını gösterdiğinde oturmamı istediğini anladım ama oturmadım. Üzerindeki kravatın yakasını gevşettiğinde sıkkın olduğunu anladım ama adam hiç problem yokmuş gibi sakindi. "O gece eve geldim, senin anahtarlarından birisi Gece'deydi ama gün arabada düşürmüştü. Eve o anahtarla girdim, Gece telefonlara çıkmadığı için babası onu merak etmişti, burada mı diye bakacaktım..." Gece'ye doğru rahatsızca baktı, benden çok onu muhattap almasına hakikaten sinirlendim. "Gece'yi uyurken gördüm, Nil'de yalnızdı. Gece'nin nasıl stresli olduğunu bildiğim için onu bu mahvolmuş durumundan kurtarmak istedim. Gece'yi aldım, doğrudan ailesine götürecektim, bir şekilde teslim edecektim ama... Ertesi gün Gece aramaya başlayınca... Benden yapmamamı isteyince ona kayıtsız kalamadım."

Gece'ye doğru baktım, stresli şekilde el bileklerini ovuşturuyordu. Onun çok zorlandığı bir durumun içinde olduğunu biliyordum ama zaten bunu kendileri yapmıştı. "Nil babasının evine gittiğinizi söyledi?" Dedim. Ya yakalandıysa, kameraya yansıdıysa görüntüleri. "Parka da gitmişsiniz. Ülkedeki herkes artık Nil'i tanıyor, bizi nasıl riske atarsın?"

Yaman gözlerini sadece bir kez kapatıp açtı. "Gece aradığında Deren'in evinin önündeydim, Nil'i evinin önüne bırakıp ayrılacaktım, sonra arabayı değiştirip yoluma sessizce devam edecektim ama... Gece aradığında durmam gerektiğini hissettim, telefonlarını açınca da... O ne isterse onu yaptım."

"Nil ve ben umurunda değildim yani? Önce Gece istediği için onu parktan beraber aldınız, ardından Gece bu sorumluluğu kaldıramadığı, her geçen gün zorlandığı için onu kurtarmak istedin ve Nil'i alıp ailesine götürmeyi denedin. Fakat sonra yine Gece telefonda sana ağladığı için geri getirdin." Düşünüyorum, bir erkek için değerli olmak böyle bir şey mi diye? "Benim ne hissettiğim hiç umurunda olmadı öyle mi? Doğru, neden olsun zaten, beni doğru dürüst tanımıyorsun bile..."

Yaman'ın yüzündeki boşluk kırıldı, gözlerine tatsız bir panik havası hakim oldu. Sonra dudakları sertçe kapandı, başını, doğru söylediğimi bildiği için yere eğdi. "Evet, yalnızca Gece'yi umursadım."

"Madem öyle, seninle işim bitti." Ona kapıyı gösterdim. "Evimden siktir olup git."

"Bekle, hâlâ her şeyi mahvetmiş değilim," dedi Yaman, elini kaldırıp sakin olmam için beni durdurken. "Bensiz sıkışırsınız, tüm ayak işlerinizi ben yapıyorum."

"Ayak işçiliğin bitti, siktir olup git." İkinci kez söylemekten gerçekten hoşlanmıyordum.

Yaman stresli şekilde Gece'ya bakınca ben de arkadaşıma baktım. İkimize de mesafeli şekilde bakıp bir şey demeden elindeki kahveyi içmeye devam ettiğinde, "Güveninizi bir daha boşa çıkarmayacağım," dedi Yaman. "Söz veriyorum Karmen. Şeref sözü."

Erkeklere güvenemeyeceğimi deneyimlemiştim. İlki kuyuya düşmekti ama ona ikinci kez inanmak kuyuya atlamak olurdu. Karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ki, bir şey fark edip heyecanlandım. "Tamam, bir daha beraber deneyebiliriz ama... Önce senden istediğim şeyi yapman lazım."

Gece'nin rahat nefes verişini duydum, ardından Yaman'ın iç çekişini. Serinkanlı duruşuna geri dönüp, "Nedir?" Diye sordu.

"Derya Deren'den para çaldı, nasıl çaldığını anlatacağım ama önce o parayı geri alabilmem için bana yardım edeceğine söz vermelisin."

Gece, "Bu nasıl oldu?" Diye sorarken Yaman hemen kabul edip, "İstediğin buysa yaparım," dedi.

Koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime koydum, onun Nil'i alıp ortadan kaybolmasıyla beraber yaşananları anlattım. O yapmadıysa Derya yapmıştı, bu yüzden neredeyse parayı onun aldığına emindim. Ortadan hızla kaybolmuştu, parayı da çoktan saklamış olmalıydı. Gece öğrendiklerinden sonra yüzümdeki lekelere daha anlamlı baktı ve Derya'ya küfürler sıralarken, Yaman ayağa kalkıp odanın içinde bir iki tur attı. Üzerindeki kravatını düzeltip eski haline döndürdü, huşu içinde başını salladı. "O kadar parayı bankaya yatırmaz. Bir anda o kadar para girişinin şüpheli karşılanacağını bilir, üstelik hesabı karısıyla beraber de kullanıyorsa. Bence parayı direkt elinin altında saklıyordur."

"Yani evde olduğunu mu söylüyorsun?" Diye sordu Gece.

"Gece yarısı oldu, zaten şu an evine götürmekten başka şey yapamaz," dedim istemesem de Yaman'ı haklı bularak.

Yaman aynen, dercesine kafa sallayıp, "Evini bulmam için bana bir saat ver," dedi.

Gece heyecanlanarak, "Ama evine gidemezsiniz, Nalan vardır," dedi.

"Evden çıkacaklardır, o zaman gireriz," dedi Yaman, Gece'ye karşı konuşarak. Onu, beni dikkate aldığından daha fazla alıyordu, vücudu çoğu zaman ondan tarafa dönük oluyordu. Akabinde beni süzdü. "Sen evde kal, temiz kıyafetler giy. Ben Derya ile Nalan'ın evini bulup yakın mesafeden izleyeceğim, evden çıktıklarında seni arayıp haberdar edeceğim. Geldiğinde girip parayı alırız."

Diğer ihtimali düşündüm. "Ya parayı başka bir yere götürdüyse, başka bir eve falan?"

"Üstüne olan evleri araştırırım. Eğer yaşadığı evde yoksa diğer bir ihtimali o zaman düşünürüz," dedi güvence vererek.

Bir şey kaybetmeyecektim, çünkü bu kez Yaman'dan beklentim bir şey beklememek üzerindeydi. Onaylayan bir kafa sesi çıkarıp elimi saçlarım arasından geçirdiğimde, Yaman genzini temizledi. "O zaman ben gideyim?"

Kalkıp ağır ağır yürürken, "Kapının yerini biliyorsun," dedim.

Gece'ye doğru baktı ve onun kendisine bakmadığını görünce beni onaylamak adına kafasını sertçe salladı. Önümden yürüyüp koridora çıktı ve sokak kapısına kadar yalnız ilerledi. Kapıyı açıp, onda alışık olduğum bir sessizlik içinde evden ayrıldı. Yüzümdeki lekelere dokunup banyoya ilerlemek üzereyken salona geri dönüp kafamı uzattım. "Seni suçladığım için özür dilerim," dedim Gece'ye, çok içimden geldiği için. Hayret etmeliyim, çünkü içimden bir şeyi yapmak nadiren gelirdi.

Gece inanamaz göründü, yine de bana bakıyorken dudakları hemen gülümseyecek gibi bir tutum içindeydi. Özür dilediğim için mahcup olup, "Önemli değil," dedi. "Ben unutmuştum bile. Benden şüphelenmekte haklıydın."

"Yine de özür dilerim. Hedefime o kadar odaklandım ki, gözüm başka bir şey görmemeye başladı."

Bunu anlıyormuş gibi üzgün şekilde içini çekip elindeki kupayı sardı. "Dediğim gibi, önemli değil. Önemli olan Nil'i bulmamızdı ve o eve geri döndü. Gerisi teferruat."

Onu önemsemeye yatkın olduğum için kurcalamayı sürdürdüm. "Böyle deyip içine atmıyorsun değil mi? Seni kırdıysam

söyleyebilirsin."

Sanki üstüne düşmemle, çekip gitmememle mutlu olmuş gibi tastamam gülümsedi. "Evet, o an kırıldım ama geçti. Yalnız bir ricam var?" Koltuktan kalkıp yanıma gelirken ellerini ısrarla bir şey direteceği belli şekilde çenesinin altında birleştirdi. "Sen banyodan çıkana kadar tırtıl ile yatabilir miyim? Lütfeeeeen."

Gönülsüzce, "Peki," dedim.

Yanaklarımdan öpüp parmak uçlarında odaya koştuğunda gözlerim bir müddet arkasında kaldı. Sonra ben de girip odadan almam gerekenleri alırken, Nil'in yanında ama ona dokunmadan, rahatsız etmeden uzandığını gördüm. Banyoya giderken koridor ışığını açık bıraktım, üstümdeki kötü kokan kıyafetleri çıkarıp sepete attım ve üstümde kalan çelik yeleği çıkardım. Bir süre elimde tutup ona baktım. Beni korumak için kendi vücudundan çıkarıp giymemi sağlamıştı. Bana bir şey olmasını istememişti. Bana bir şey olsa üzülür gibiydi.

Her bir düşüncede boğazımdaki yumru büyüdüğü için nefes alamadım, bu da gözlerimin dolmasıyla sonuçlandı. Ancak sonra acı bir nefesle kendimi sıkmayı bırakıp çelik yeleği kenara koydum. Kabinin altına girip saçlarımı, vücudumu kazır gibi yıkarken dudaklarıma değen su damlalarıyla beraber ellerimde yavaşladı. Dudaklarımdaki ıslaklık bana başka bir şeyi hatırlattı. Deren'in öpücüğün ilk saniyelerinden sonra beni öpmeye başlayıp diliyle dudaklarımı ıslatmasını düşündüm. Ağzımın içine doğru inlemişti, o ses kulağımdan gitmek bilmiyordu. Yankısı derinleştikçe karnıma ağrı istila ediyordu, onu başka şartlarla öpmüş olsaydım işi nereye kadar götüreceğini merak ediyordum.

Gerçekten... Ne yaptığımı zannediyorum? Onu düşünmemeliyim.

Üzerime sinen çiçek kokusuyla duş kabininden çıkıp bornoza sarındım. Lavabonun önünde dişlerimi fırçaladıktan sonra durup birkaç saniye parmaklarımı dudaklarımda beklettim. Ardından kafamı iki yana sallayıp çıktım, saçlarımdan damlayan sular göğsüme doğru iniyorken salona geçip sehpanın üstünden bir kâğıt aldım. Ardından çekmecesini açıp kalem aradım, bulduğum kalemi de alıp sehpanın önüne oturdum. Kalemi kâğıda bastıra bastıra yazmaya başladım.

Öldürülecekler listesi.

Feda.

Kadın doktor.

Karina'yı bizzat kaçıranlar.
Kaçırılmasına yardım edenler.
Onu boğarak öldürenler.

Hazırladığım listeye bakıp eklemem gereken bir şeyin olup olmadığını düşündüm. O yağmurlu günde Karina'yı kaçıranların görüntüleri mobese kameralarına yansımıştı ama hâlâ bulunamamıştı, iki kişi beraber yapmıştı. Kahrolası kapıyı açık unuttuğum için Karina'yı hiç zorlanmadan kaçırmışlardı. İşin başında olan Feda'ydı, organını alan doktordu, kaçırılmasına yardımcı olanların sayısına ulaşmak zordu ama bir kişiye ulaştığımda onlara da ulaşırdım. En sonunda da onu bizzat boğan kişi vardı, listenin sonuna onu bırakmıştım. Emri veren Feda ile Karina'yı elleriyle boğanları, en acı şekilde öldürecektim.

Kâğıdı katlayıp bir süre elimde tuttum, sonra banyoya girerken bile çıkarmadığım bileğimdeki kurdeleye baktım. Islaktı ama kururdu. Eğilip yorgunca alnımı bileğimin içine yasladım, kâğıdı avucumda sımsıkı kavrarken de gözyaşlarımı yavaşça akıttım. Karina'yı bugün apayrı özlüyordum, sanki bir yerden onun da bana kavuşmak için çırpındığını hissediyordum.

Üstelik hâlâ bir kez olsun rüyamda görmemiştim onu.

Belki gerçekten dargındı bana, küskündü.

Küçücük hayatına bana olan sevgisinden çok kırgınlığını sığdırdıysa diye düşünüyorum...

Eminim canı yanıyorken nerede olduğumu sorgulamıştı, neden gelmediğimi, ona neden yardım edemediğimi... Sözlere dökememiş olsa da hep beni beklediğini biliyordum. Bu gerçekliği farkına varınca yaptıklarımın pişmanlığı da hafifliyordu. Sonuçta Nil eninde ya da sonunda ailesine geri dönecekti ama Karina acı çekerek ölmüştü, bir daha nefes alamayacaktı.

Başımı kaldırıp gözyaşlarımı sertçe sildim ve yerimden kalkıp salondan çıktım. Yatak odama girip giyinmek için birkaç parça kıyafet aldım ve Karina'nın odasına geçtim. Çamaşırlarımı giyip üstüme bir tayt ile kapüşonlu geçirdim. Yaman'dan gelecek aramayı beklerken de Karina'nın yatağına oturup üzerindeki örtüye parmak uçlarımla dokundum. Bu yatakta yatma fırsatı pek olmamıştı, uzun süre beşiğinde ve yanımda uyumuştu. Doğumdan sonra geceler boyunca uykusuz kalmıştım, onunla benden başka ilgilenecek kimse olmadığı

için sürekli karnını doyurmam, temizlemem, uyutmam gerekmişti. Bir daha onu doğururken çektiğim kadar acı çekmeyeceğimi düşünmüştüm. Çok yanılmışım.

Telefonum içeride çalmaya başlayınca kurdeleyi Karina'nın yatağı üstüne bırakıp ayrıldım. Odamda uyuyan Nil ile Gece'ye bakıp bir daha onları yalnız bırakmanın kuşkusuyla ne yapacağımı düşündüm. Başka çarem olmadığını fark edince de salona geçip Yaman'ın yetişemediğim aramasına karşılık onu aradım. Hiçbir şey demeden verdiği adresi dinledim ve sonra ceketimi alıp ıslak saçlarımla evden ayrıldım.

Bir taksi bulmak için aşağıya indim, güvenliğe taksi çağırmasını söyledim ve gece yarısı olduğu için trafiksiz şekilde Yaman'ın söylediği adrese geldim. Yaman'ın arabasını görünce taksiden indim, şapkamı örtüp etrafıma baktım. Etrafımda villa konutlar vardı, Yaman'ın arabası kaldırımın sağ tarafındaydı. Dörtlüleri yakmış, bekliyordu. İlerleyip kapıyı açtım ve şoför koltuğunun yanına binerken ona göz ucuyla baktım. "Hızlı geldin," diyerek çenesiyle sokağın sonundaki iki katlı villayı gösterdi. "Nalan bir yarım saat önce evden apar topar çıktı, yanında Derya yoktu. Evde olsa Nalanla gideceğini düşünüyorum, muhtemelen evde kimse yok."

Evde olsa da fark etmezdi, canını yakar yine de Deren'in parasını alırdım. "Eve nasıl gireceğiz?"

"Kapıda kaldığımızı söyleyerek çilingir çağırdım. Birazdan burada olur. Birkaç dakikalığına karımmışsın gibi davran." Yaman'ın düz bir tonda söylediği her kelimeyi kabul ettim. Sanırım onun bu tarafını seviyordum. İş bitiriciydi, az ve öz konuşuyordu. İstenileni yapıp pek yorum da bulunmuyordu. Hatta bazen ona bir şey denildiğinde cevap bile vermeden yapıyordu.

Arabadan indik ve villanın kapısına kadar ilerlerken kameralara göz attık. Sonrasında çok uğraşmak istemediğim için yerden bir taş alıp bakış açısında olduğumuz kameraya doğru sertçe fırlattım ve kamera ekranı kırılırken ses çıkarınca etrafıma baktım. Görünürde kimse yoktu. Yaman kameranın kırıldığı hemen fark edilmesin diye etrafa saçılan parçaları topladı ve az sonra çilingir geldi. İkimizi süzerken de biraz şüpheli göründü, bu yüzden Yaman'ın cüzdanından birkaç yüz lira çıktı ve adamın ceketinin cebine girdi. Çilingir kuşku duysa da vakit ayırıp çelik kapıyı bizim için açtı ve sonra ortadan kayboldu.

İçeriye girdiğimizde telefonumun flashını yaktım ve onunla beraber evin içinde sessizce dolaştım. Büyük bir evdi, girişi genişti. Yaman silahını tedbir amaçlı çıkarıp arkamdan gelirken sırasıyla önüme çıkan her kapıyı açıp baktım. Eşyaları zor seçiyordum ama parayı yatak odasında veyahut başka bir özel odada saklayacağını düşünüyordum. Salona girince etrafı biraz kurcaladık, sonra geniş merdiven basamaklarını tırmanıp üst kata çıktık. Yaman her odayı benden önce açıp beni korumaya çalıştığında ona dik dik bakıp, "Harikasın canım ya," dedim.

Sırıttığını görünce gözlerime pek inanamadım. Yine düz düz bakıp bir şey söylemeyeceğini sanmıştım. Neyse, dercesine bir kafa hareketiyle sonraki odanın kapısını açtım ve buranın bir çalışma odası olduğunu görünce parayı saklayabileceği en iyi yer olduğunu düşündüm. "Sen de telefon flashını aç, ikimiz birden bakalım. Evde yoksa parayı hemen bırakıp çıkmıştır, çok fazla vakti olmamıştır. Siyah bir spor çantanın içindeydi para, bakarken buna dikkat et."

"Anladım," dedi sadece ve geniş kütüphane tarzı çalışma odasını dolaşmaya başladı. Kapaklı geniş dolapları açtım, içlerinde daha çok ev eşyaları veyahut kalın kitaplar vardı. Vakit kaybetmeyip diğer dolabı açtığım sırada Yaman'dan gelen, "Galiba buldum," sesini duydum ve hızla arkamı döndüm. Çalışma masasının altından bir siyah çantayı sürükleyerek çıkarıp ayaklarının ucuyla önüme itti. "Bu mu?"

Heyecanlandığım için ilk an tanıyamadım, dizlerim üstüne eğilip çantaya iyice baktım ve sonra fermuarını açtım. Işığı tuttuğumda banknotlar karanlıkta parladı. "Evet, yüklü para var. Bu çanta," dedim gülmeye başladığımı hissederek. Bu paralar Deren'e aitti, bir şekilde ona geri dönecekti. Ellerini o ateşe deli gibi uzatmıştı Nil için, bu kadar paradan da bir saniyede vazgeçmişti yine onun için. Şimdi bile ne kadar para kaybettiğini umursamıyordu ama ben, Derya'nın Deren karşısında kazanmasına asla izin vermeyecektim. "Geri zekâlı, parayı doğrudan evine getirmiş. Herhalde Deren'in o alevlere girip yanacağını falan düşündüğünden saklamayı bile düşünememiş..."

Kendi kendime konuşuyordum ki, kapının aniden açıldığını duyup elimdeki telefonu düşürdüm. Yaman bir adım öne çıktığında da kafamı kaldırıp gelene baktım. Derya'nın hayrete düşmüş suratına bakarken telaşlanmak yerine daha fazla gülmek istedim. Onu alt ettiğimi görmesi bu işi daha zevkli yapıyordu. Gözlerini elimde tuttuğum çantaya

çevirdi ve sinirle gülmeye başlayarak, "Sen," diye fısıldadı. "Karmen... Lanet olasıca alevlerin içinde Derenle beraber yanmışsınızdır diye umuyordum."

"Canım, olur mu öyle şey, öncelik senin," dedim para dolu çantayla beraber ayağa kalkarken. "Doğrusu neredeyse beni bile kandırıyordun, neredeyse ben bile o alevlerin içine Deren ile girip Nil'i arayabilirdim... Deren'in Nil konusundaki hassasiyeti yüzünden onu öldürmeyecek olsan da yaralayabileceğini düşündün."

Üstüme doğru serçe yürümeye başladı ama Yaman aramıza girdiğinde ilk kez görmüş gibi ona baktı. Yaman silahını henüz kaldırmamıştı ama yanında, hemen elinde duruyordu. Derya pek korkmadan üstüme doğru ilerlemeye başladığında, "Sıkarım," dedi Yaman, kendisini yine tek kelimeyle az ve öz ifade ederek.

"Siktir git," dedi Derya ve sonra tekrar bana baktığında bu kez ben aramızdaki mesafeyi kapatıp ona ilerledim. Yaman hemen yanımda duruyorken, "Yeterince zengin görünüyorsun, neden parasını aldın?" Diye sordum.

Derya sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Bana hiddetle bakarak, "Mesele para değil," dedi, bağıra çağıra. "Mesele Deren'ın itibarsız, zayıf, zavallı birisine dönüşmesi anlıyor musun?"

Deren'i asla onun tanımladığı şekilde hayal edemiyordum. En güçsüz, en hasarlı, en zayıflamış anında bile Derya'dan daha üstündü benim için. "Neden Deren'ı öyle birisine dönüştürmek istiyorsun? Nalan'ın ona geri dönme ihtimali hiç kalmasın diye mi?"

Söylediğimin gerçek korkusu olduğunu gözlerindeki panikten ve üzerime doğru gelen vücudundan anladım. Bir nefret içinde yüzerek, "Nalan beni bırakmaz," dedi.

"Nalan seni önemsiyor ama hâlâ gözlerini Deren'den alamıyo..." cümlem henüz sona ermeden boğazıma elleri dolandı ve aniden nefesim kesildi. Belki de boğulma hissine duyduğum hassasiyet yüzünden kıpırdayamadım, karşı koyamadım. Bir saniye içinde Karina'yı hatırladım ve Yaman, Derya'nın suratına salladığı yumrukla beni serbest bırakınca alamadığım nefes yüzünden öksürmeye başladım. Yaman, geriye doğru sendeleyen Derya'nın karnına tekme atınca Derya yere sert şekilde düşerek öfkeyle bağırdı. "Nalan değil, asıl Deren hâlâ onun peşinde."

"Geri zekâlı, kafayı yemişsin," dedim, elimdeki para çantasını Yaman'ın eline tutuşturup ona ilerlerken. Karnına aldığı darbe yüzünden kalkamıyordu, bu yüzden yüz yüze gelmek için eğilmek zorunda kaldım. Islak saçlarım yüzümü iki yandan kapatıyorken, "Deren'in Nalan'ı aklından bile geçirmediğine eminim," diye fısıldadım. "Deren bir kadını düşünüyorsa o benim. Fakat şu an Nalan veya başka bir kadın Deren'in umurunda değil. Tek düşündüğü Nil. Yersiz kıskançlıkların yüzünden tüm işlerimi mahvedeceksin..." bana yaptığı gibi ani şekilde boğazına yapıştım, alacağı bir sonraki nefesi ellerim arasında tuttuğumda gözleri ciddiyet ve kinle yandı. Tırnaklarımı derisine kadar bastırdım. "Eğer bir kez daha işlerimi batırırsan acımam, Nalan'ı ben alırım ellerinden. Bir bakarsın karın kaybolmuş, ölmüş... Ben, sonunda sahip olacaklarım için her şeyi feda etmeye hazırım, Nalan'ı bile."

Elime yapışıp beni itmek için tüm gücünü kullanırken yüzü kıpkırmızı olmaya başladı. "Nalan'ın kılına zarar gelirse bir dakika beklemeden Deren'e Nil'i kaçırdığını anlatırım. Beni dövermiş, Nil'e yaptıklarım yüzünden beni öldürürmüş umurumda olmaz."

Onun da bir zayıf karnı vardı. Nalan söz konusu olunca yapıp yapma ihtimalimi düşünmeden korkuyordu. "O zaman anlaştık diye düşünüyorum Derya. Benim işlerime karışmayacaksın, Deren'i daha fazla kahretmenin planlarını kurmayacaksın, onun sahip olduğu hiçbir şeye göz dikmeyeceksin."

Bileklerimi kırar gibi sıkarak beni ittiğinde, çığlık atarak suratına ellerimin tersiyle vurdum. Kafası arkaya düştü ve gözlerini kapatıp inlerken, bir yandan da sinirle güldü. Tükürerek önünden kalktım ve gitmek için arkamı döndüğümde, aniden suratımın üstünde bulduğum bir silahla donup kaldım. Silahın tetiğinde Yaman'ın ellerini gördüm ve namluya doğru bakıp, "Demek öyle?" Dedim alçak bir sesle. "Derya'nın adamı mıydın? En baştan beri mi?"

Derya *hı,* sesi çıkarırken Yaman silahla beraber yüzüme biraz daha yaklaştı ve alnıma temas etti. Tenimde soğuk bir nefret dalgalanıyorken barut kokusunu aldım ve ona bunu yapmamasını söyleyecektim ki, Yaman aniden sırıtarak silahı indirdi. İç çekerek, "Takılıyorum," dedi. Sonra da yerde yatan Derya'ya göz atıp çok normal bir şaka yapmış gibi hayatımın akışına devam etmemi bekledi. "Hadi gidelim, Nalan'ın geri dönesi falan tutar."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Diye bağırarak uzandım ve elinde tuttuğu para çantasını almadan önce göğsüne sertçe vurdum. "Geri zekâlı, güven testinden geçiyorsun, nasıl böyle ahmakça davranırsın."

Derya yerden doğrulurken, "Şimdi siz mi kavga edeceksiniz?" Dedi inanamayarak.

Yaman silahı ona çevirip, "Esprili yanımın ortaya çıkışına karşı koyamadım," dedi ve ekleme yaptı. "Ayrıca, sana ne?"

Bu iki adama daha fazla tahammül edemediğim için arkamı dönmeden geri geri yürümeye başladım. Derya elimde tuttuğum para dolu çantaya bakarken, Yaman'da silahı onun üzerinde tutarak arkamdan gelmeye başladı. Koridora çıkar çıkmaz geldiğim basamaklara yönelip alt kata indim. Sokak kapısını açık bırakıp çıktım ve arabaya yürürken, Yaman'da arkamdan gelip bana yaklaştı. "Senin için parayı buldum. Artık beraber devam ediyor muyuz?"

"İki dakika önce alnıma silah dayadın."

"Seviyesiz bir insanım, esprilerimin seviyeli olacak hali yok."

Durup yanıma döndüm, ona kızgınca baktıktan sonra da kaldığım yerden arabaya ilerledim. Uzaktan arabayı açtı ve benden birkaç saniye sonra şoför koltuğuna oturdu. Para dolu çantayı açtım ve o bizi buradan uzaklaştırırken, önümdeki milyonlara baktım. Her banknot iki yüz liraydı, çok büyük çantaydı. Bunları Deren'e veremezdim, bir süre bende kalmaları gerekiyordu. En azından parası yanmamış, hiç olmamıştı. Onu incittiğim doğruydu ama... diğer yandan onun görmediği gerçekleri gördüğümde onu koruyacaktım.

"Nalan'a gerçekten bir şey yapar mısın?"

Hayır.

"Çıkarlarıma bağlı."

Eve doğru giderken aldığım riskleri hesap ediyordum. Risklerin boyutlarını ve sonuçlarının beni nereye götüreceğini düşünerek birkaç karar aldım. Uygulamaya geçmek için de eve gitmeyi beklemem gerekti. Şapkamı arkaya atarak nemlenen ensemi silerken stres yüzünden midem ağrımaya başladı.

Araba otoparka girdiğinde beraber inip asansöre bindik. Daireye çıkıp anahtarımı çıkardım, kapıyı açtığımda girip girmemekte kararsız kalmış Yaman'a bakıp, "Gir," dedim.

Arkamdan geldi, arkamdan geldiği için gölgesini izledim. Koridorda sessiz yürüyüp odama girince Nil ile Gece'nin aynı sessizlikte

uyuduğunu gördüm. Nil hâlâ evdeydi, bir daha da kaybolmayacaktı. Kendimi teselli etmeye çalışarak yatağın etrafını dolandım ve Gece'nin omzuna dokundum. "Canım, uyan, gitmemiz gerekiyor."

Gece gözlerini ovalayarak kendine gelirken, "N'oluyor?" Dedi sersemleyerek. "Döndünüz mü? Hallettiniz mi?"

"Hallettik," diyece kısa cevap verdim. Onu genelde kısa, çabuk cevaplarla geçiştirmemin sebebi yalnızca bu işler bittiğinde çok az şey biliyor olması, yargılanmamasıydı. "Kalkman gerekiyor, gitmeliyiz."

Nil'in üstünü örterek doğruldu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sen söyleyeceksin?"

"Ne söyleyeceğim?"

"Bize ev lazım," dedim kendine geldiğine emin olmak için gözlerine bakarak. "Deren bu evi öğrendi, ayrılmamız gerekiyor."

Gözleri yerinden fırladı. "Öğrendi mi? Nasıl olur?"

"Orası önemli değil. Bildiğin boş bir ev var mı? Baban zengin, illa ki şehirde başka evleri vardır."

Esneyerek yataktan kalktı, başını çevirip koridora doğru baktı. Yaman'ı aradığını anlayıp, "Burada, bizi götürecek," dedim.

Kafa sallayıp gözlerini ovaladı. "Şehirde bir yazlık var, Şile taraflarında... Sessiz, sakin yer. Hatta biliyor musun orası daha güzel olur, her sokakta güvenlik kamerası yok, yaz gelmediği için insanlarda yok... Nil rahatça parka da gidebilir."

"Anahtarını alabilir misin?" Dedim dolabıma ilerleyerek. Hızlıca içinden elime ne geldiyse aldım, çantanın içine koymaya başladım. Gece, "Evet, eve uğrayıp alabilirim," dediğinde kafamı sallayarak odadan ayrıldım. Karina'mın, bebeğimin odasına geçip dolaplarını açtım. Kıyafetlerini görünce duraksadım ama sonra silkelenip içinden Nil için kıyafet aldım, Karina'mın kıyafetlerini kendi kıyafetlerim gibi fırlatamadım, nazikçe götürüp çantaya koydum.

"Nil'i uyandıracak mısın?" Diye sordu Gece, salondan eşyalarını alırken.

"Hayır. Battaniyeye sarıp kucağıma alacağım, yol boyunca göğsümde uyur."

Banyoya uğrayıp Nil ile kendimin diş fırçasını, macununu, banyo eşyalarını alıp geri döndüm. Gece çantayı Yaman'ın eline tutuştururken, etrafımı kontrol ettim. Beşiğe ilerleyip tekerlek kilidini çözdüm, sürükleyerek odadan çıkarıp Karina'nın odasına koydum.

Kızımın eşyalarına titrek bir soluk alarak baktıktan sonra da odanın kapısını kilitleyip anahtarını kalbimin içine koymak istesem de cebime koydum. Sonra da ilerleyip en değerli şeyimden kalan parçayı yataktan aldım, Karina'mın fotoğrafını yanımda götürecektim.

Nil'i yataktan çok yavaş şekilde kaldırıp bir battaniyeye sardım. Göğsüme yaslayıp kafasını sakince üstüme koydum. Küçük elleri çenesinin altında birleşince bu kargaşanın içindeki sakinliğine, masumiyetine gülümseyerek odadan ayrıldım. Koridorda birbirine sessizce bakan Gece ile Yaman'ın arasından geçip sokak kapısından dışarıya çıktım.

Apartmandan, evimin kapısını kilitleyip ayrıldık ve Şile'deki eve giderken Nil'i göğsümden bir an olsun indirmedim. Kafası üşümesin diye araba ısıtıcısını açtırdım. Kızımla yaşadığım evi arkamda bıraktığım için bir duygunun daha hevesli şekilde öldüğünü hissettim. İçimdeki bir ilmek, kendime bağlı bir ip daha kopmuştu sanki. Bir duygu daha ölmüş, öldüğüne de sevinmiş, çünkü uzun zamandır bu işkencenin bitmesini beklemiş.

Gece, evlerinden anahtarı sessizce aldığında yola devam edip bir saat sonra Şile'ye ulaştık. Ormanlık alanlara yaklaşıp viraj aldığımız yollardan geçtik, yollar darlaştıkça ağaçlar sıkılaşmıştı. Arabamız daha dar bir yoldan aşağıya inerek Gece'nin tarif ettiği yere ulaştığında iki katlı, verandası olan bir yazlığın önünde durduk. Karanlıkta çok oyalanmadan içeriye girdik, ben Nil'i oturma odasındaki koltuğa bırakırken Yaman'a da şalterleri açmasını söyledim. Ev tozluydu, kokuyordu. Nil için endişe duydum ama camları açamazdım. Işıklar yandığında eve etraflıca baktım. Rahat döşenmiş beyaz koltuk takımı vardı, mutfak Amerikan tarzıydı ve koltuğa oturduğumda arkamda kalıyordu. Duvarda çok geniş ekran duruyordu, etrafta da ıvır zıvır şeyler vardı. Duvarlar yukarıya doğru çok uzundu, duvar kâğıtları minimal ve açık renkliydi.

"Babam yalnızca yaz aylarında buraya uğrar, onun dışında kimse gelmez."

Koltuğa örtülen çarşafları kaldıran Gece'ye baktım. Üzerinde trençkotu vardı, biraz üşüyor görünüyordu. Benim yüzümden çok yorulmuştu. Kafamı çevirip mutfaktan çıkan Yaman'a baktım. Elinde bir su bardağıyla, bizim aksimize dinç görünerek yanımıza gelirken, "Suyun akıp akmadığını kontrol ettim," dedi.

Bardaktaki suyu bir şey demeden Gece'ye uzattığında Gece doğrulup onun elindeki su bardağına şaşkınlıkla baktı. "Su istemedim?"

"Öksürüyordun," dedi Yaman ve bunu yeterli bir açıklama görüp başka bir şey söylemedi.

Gece su bardağını alıp almamakta tereddüt etti. "Bardak tozludur, aylardır gelmiyoruz bu eve."

Yaman ona biraz daha yaklaşıp bardağı eline değdirdi. "Yıkadım."

Gece su bardağını aldığında Yaman ona yakın durmaya devam etti, bu yüzden Gece aralarında kalan az mesafeye gözlerini dikip baktı ama Yaman bunu umursamadı. Nil'e dönüp baktım ve yan dönüp kıvrıldığını gördüğümde uykusunu bölmediğim için rahatladım.

Yanına oturdum ve Gece ile Yaman'a uyuyabileceklerini söyledikten sonra ışığı kapattım. Onlar sessizce ahşap basamakları çıkıp üst kattaki odalara girerken ben de dışarıdan vuran ışık sayesinde Nil'i izleyerek elimi çenemin altına koydum. Para çantası hemen önümdeydi ama onu nasıl Deren'e vereceğimi bilmiyordum. Galiba ancak bir gün her şey sona erdiğinde parayı ve yerini söylerdim.

Nil'in saçlarını okşamaya başlarken, "Beni bir gün hatırlamayacak olman güzel mi yoksa acı verici mi, ayırt edemiyorum," dedim.

Onun yanına doğru, vücuduna zarar vermeden uzanıp başımı kafamın arkasına koydum. Tavana doğru bakarken de Nil'in küçük elinin çeneme değdiğini hissettim, kendi etrafında dönmüştü. Çenemdeki eli bugün beni gülümseten ikinci şey oldu, nedense ilk gülümseyişimi de hatırlıyordum. Deren'in o yangının içinden çıktıktan sonra dediği şeyle dudaklarım kıvrılmıştı. Boştaki elimi ağzıma götürüp dudaklarıma dokundum, ne kadar kuru ve yıpranmış duruyorlardı. Acaba ona bir şey hissettirmiş miydi? Dudaklarım ya da öpücüğüm... Bu öpücüğüm mü öpücüğümüz mü onu bile bilmiyordum. Beni hiddetlendiği için mi öpmüştü, yoksa tuttuğu o şeye temas ettiğimde serbest kalmış bir hisle mi öpmüştü? Sanırım beni ne için öperse öpsün, erkeklere güven olmayacağını bildiğim gibi o da kadınlara güven olmayacağını benimle öğrenecekti.

Karina'yı çok özlüyorum ama cennete gidemeyeceğim için onunla bir daha nasıl görüşeceğimi bilmiyorum.

Nil'in gülüşü sürekli Karina'yı düşündürüyor, bu yüzden bazen Nil'i yanımda sırf Karina'yı özlediğim için tuttuğumu düşünüyordum. Fakat onları birbirinden ayırt ettiğimde Nil'i ayrı olarak sevdiğimi farkına varıyordum. Nille Karina benziyordu ama birisinin gülüşü artık cennetten ulaşıyordu kulağıma, diğerinin gülüşü de yanımdan.

"Kaymen köpüklerle biraz daha oynayalım lütfeeeen."

Nil'in atleti ve kısacık şortuyla oturduğu küvete doğru bakarak başımı ağır ağır salladım. Onu banyo yaptırmıştım, utanacağı için de çamaşırlarını çıkarmamıştım. Küvette biriken köpüklerle o kadar eğlenmeye başlamıştı ki, bir saat geçmesine rağmen banyodan çıkamamıştık. Gece aşağıda oturuyordu, Yaman gün aydınlandığında evden ayrılmıştı. Ev için bazı şeyler almaya yollamıştı onu Gece.

"Kaymen, sana üflüyorum, tut," diye heyecanlanan Nil'e karşılık olarak avucunda üflediği köpüğü tuttum. "Ay eridi, eridi..."

Elime uçan köpüğün erimesine bozulup dudaklarını büzünce, yaklaşıp ıslak yanağından öptüm. Küvetin hemen dışında, dizlerim üstüne oturuyordum. Öpücüğümü alınca kıkırdayıp kendisi de yanağıma koydu dudaklarını. "Köpükleri bulaştırayım sana," diyerek ellerini yüzümde hızlıca dolaştırmaya da beni öptükten sonra başladı.

Eğlenirken düşmemesi için belinden tutup yüzümden aşağıya inen köpüklere kayıtsız kaldım. "Gözlerin acıyor mu?" Diye sordum.

"Acımıyor Kaymen, Dalin acıtmaz." Her tarafı Dalin kokuttuğu doğruydu, Deren'i bir daha gördüğümde yeniden onunla kalmamı ister miydi acaba? "Mis gibi koktu, senin de saçlarını yıkayayım mı?"

"Senden sonra ben de banyo yapacağım."

"Tamam işte, ben seni banyo yaptırırım." Eğilip küvetin içine düşen şampuanı aramaya çalıştı. "Saçlarını da tararım, bir de iki kulak yaparım."

Şampuanı bulup heyecanla bana yaklaştığında kafamı iki yana sallayarak elinden almaya çalıştım. Benimle savaşmak hoşuna gittiği için güle güle şampuanı kendisine çekti. "Dadım beni banyo yaptırırken saçlarımı acıtıyordu, sen hiç acıtmadın," dedi, şampuanı açıp küvetin içine biraz daha sıktı, köpüklere bayılıyordu. "Bundan sonra beni hep sen banyo yaptır tamam mı?"

Sözümü yerine getiremeyecek olsam da, "Peki," dedim.

Güle güle tekrar küvete oturdu, çenesine kadar gelen köpüklere ellerini koyup parlayan gözlerini kalbime bir hediye gibi sundu. Bir

süre daha kalıp onun enerjisinin düşmesini, sıkılmasını bekledim. Köpüklerden hevesini aldığında da durulayıp onu banyodan çıkarırken bir havluya sardım. Üst katta bulunan, Gece'nin yeni çarşaf serdiği odaya geçip onu yatağa bıraktım. Nil uyandığından beri başka bir evde olduğumuz için sorular sorup durmuştu.

"Burası kimin evi?"

"Babam da gelecek mi?"

"Annemi de arayabilir miyim?"

"Babama da Dalin sıkalım mı?"

Tekrar sormaya başladığı sorulara cevaplar verirken yanımda getirdiğim kıyafetlerden çıkarıp kalın bir şeyler giydirdim ona. Utanacağını bildiğim için çamaşırlarını giymesi için arkamı dönmüştüm. Sonra kalın taytla hırkasını giydirip düğmelerini ilikledim. Bu kıyafetler Karina'nın olduğu için ona biraz ufak geliyordu ama giyilmeyecek kadar da değildi. Saçlarını havluyla kurulayıp sonra da banyodan kurutma makinesini aldım, saçlarını kurulamaya başladığımda neşeyle zıpladı. Sanırım bundan çok hoşlanıyordu, gülümserken ayrık dişlerinin arasından çıkan tükürük baloncukları da beni gülümsetti.

"Amoye mi," diyerek yanağımdan öptüğünde bana teşekkür ettiğini anladım.

Bir anda neşelendim. "Unutmamışsın," dedim.

"Unutmam tabii ki!"

Ben de onun yanağından öptüm. Saf masumiyeti yumuşacık yanaklarının altından görünen bir kızarıklıkla kendisini belli ediyordu. Kurutma makinesini alarak doğruldum ve onunla beraber aşağıya indim. Gece, hâlâ Nil için açtığımız çizgi filmi izlerken bizi fark etti ve Nil'e el salladı. "Nerede kaldın kelebek?"

Nil hayretle dudaklarını ayırıp bana döndü. "Kelebek mi? Nerede?"

Gece gülerek koltuktan kalktı ve yanıma kadar gelip Nil'i kucakladı, onunla koltuğa gidip oynamaya başladı. "Hani kelebek, hani?"

"Sensin işte. Senden güzel kelebek mi var?"

Nil ellerini yukarıya kaldırıp şaşkınlığını sürdürdü. "Yok artık Gece, kelebek miyim ben? Tırtılım tırtıl!"

"Ee canım, tırtıllar büyüdüğünde kelebek oluyor."

Nil bu bilgiyi ilk kez duyuyormuş gibi hayrete düşüp ellerini ağzına kapatınca Gece epey güldü. Mutfağa geçip önceden hazırladığım

portakal suyunu Nil'e verdim. Telefonum üst katta çalmaya başladığında merdivenlere doğru baktım, içimden bir ses kimin aradığı hakkında bir şey fısıldamıştı.

"Genzine kaçmasın Gece, dikkat et," diye uyararak merdivene doğru yürüdüm, basamakları aramaya yetişmek için süratle çıkıp eşyalarımı çıkardığım odaya girdim. Yatağın üzerindeki telefonu çevirip bakınca Deren'in aradığından emin oldum. Meşgul olacağım, bana ulaşamazsın demişti ama üzerinden yirmi dört saat geçmeden telefon rehberinde benim adımı aramıştı.

Bir şey demeden açtım aramayı. Nefesini duydum ve konuşmamam üzerine, "Biz dün öpüştük, daha fazla nezaketi hak ediyorum," diye kinaye yaptı bana, sesi hafif alaycıydı.

Cevap vermeden sessizliğimi sürdürdüm. Bunun üzerine o alaycı sesi sıkıntılı şekilde bir daha çıkararak, "Dilini mi yuttun tatlım?" Dedi, tatlım kelimesini tiksiniyormuş gibi söylemişti.

Bunu planlamamıştım ama hoşuma gittiği için konuşmamaya devam ettim.

"Peki... Keyfim yerinde olsaydı seninle eğlenirdim ama bildiğin gibi, keyfim yerinde değil." Benimle nasıl eğlenebileceğini düşünürken, Deren boğazını temizleyerek aşina olduğum sertlikteki sesiyle ekledi. "Elinde, yüzünde yanık var mı? Kendini tedavi ettin mi?"

Bunu sormak için mi meşguliyetlerine bir süre ara vermişti? Ya da meşgul olduğu şeyler bitmiş miydi? Beni merak etmemişti bence, yanlış anlamıştı, beni merak etmek istememişti...

"Karmen!" Dedi, konuşmadığım için sinirlenerek.

"Benim bir şeyim yok. Ya senin?"

Sesimi duyunca direkt cevap vermedi. Sesime ya da cevap vermiş olmama karşılık içini çekip telefona doğru sesli, uzun bir nefes bıraktı. "Ben de iyiyim. Ellerimdeki kızarıklık geçti."

Niyeyse rahatladım. "Ellerine soğuk su döktük, işe yaramış olmalı."

"Sen döktün," dedi, önemli olan buymuş gibi, düzelterek. "Ellerine su dökelim, acımasın, dedin." Nedenini bilmiyordum ama ona söylediklerimi hiç unutmuyordu, kelimelerin yerlerini bile. Ve yine nedenini bilmiyordum ama bana söylediklerini unutamıyordum.

Tekrardan sustum ve Deren memnuniyetsizce, "Bu kadar uzun cevapsızlık beni sinirlendiriyor," dedi.

"Yanıp yanmadığımı sormak için mi aramıştın?"

"Evet!" ***Galiba biraz daha sinirlendi...***

"Cevabı öğrendin. Niye hâlâ konuşuyorsun o zaman?"

Sanırım çok nazik (!) davranıyordum, öfkeli soluk almanın sebebi de bu nezaket karşısında ne yapacağını bilemiyor olmasıydı. "Neden olduğunu biliyorsun, dolambaçlı yollara sokma bizi."

Hayatıma aldığım tek erkeğin korkaklığından sonra Deren'in net cümleleri, cesareti düşüncelerimi ele geçiriyordu. Onunla ilgili şeyleri düşünmemi durdurmak için bana kötü yönlerini göstermesini istiyordum... Ama henüz bir tane bile bulamamıştım. "Hani meşgul olacaktın sen?"

"Sana meşgul değilim. Oldu mu?"

Bileğime doladığım, neredeyse her zaman orada olan kurdeleye baktım. "Oldu."

Sinirli mi yoksa dertli mi olduğunu anlamadığım şekilde iç çekti. "Birazdan gitmek için hazırlanmam gerekecek."

Bunu söylemeden de telefonu kapatabilirdi ama konuşmaya devam ediyordu, hattın diğer ucunda ben olduğum için. "Yola mı çıkıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Dün arabada sana bahsetmiştim. Bu gece, benden istenileni yapmaya karar verdim." Gurur duymadığı bir şeyi söylüyor gibi sesi kısıldı ve kelimeleri yuvarladı. "Karmen... Eğer işler benim için yolunda gitmezse benim yerime Nil'i aramaya devam eder misin?"

Bir kalbin yerinden çıkışı buna benziyor. Şimdi yaşadığım şeye. "Sana... Ne olabilir ki?" Ne için kendini riske atıyordu? Bahsettiği kişi Feda'yı gerçekten bulabilecek miydi? Yoksa Nil'i ve beni mi bulacaktı? "Deren... Ben de seninle geleceğim."

Hattın ucundaki sakinlik bozuldu. "Hayatta olmaz!"

Gerilmeye başladım, çünkü neler olduğunu takip edemezsem tehlikenin ne kadar yakınımda olduğunu göremezdim. Ve Feda'nın bulunup bulunmadığını da öğrenemezdim. "Gelmek istiyorum Deren, her ne yapacaksan sana yardım ederim."

Kızmış gibi soluklanıp, "Bir suç işleyeceğimi biliyorsun," dedi.

"Sorun mu diye soruyorum kendime ama değil. Yanında olacağım."

"Asla olmaz!" Telefonu kapatmak üzereymiş gibi hızlıca yanıt verdi.

"Nerede olacağıma ben karar veririm! Seninle o an aynı yerde olmak istiyorum, bu seni ilgilendirmez! Beni ilgilendirir!"

"Saçma sapan konuşma, kapat telefonu! Gelmiyorsun bir yere!"

Yemin ederim beni götürmezsen kızını sana vermem diye onu tehdit edesim geldi. Bunu yapmayı o kadar çok istedim ki, konuşmamak için dilimi ısırmak zorunda kaldım. Deren nefesimin sertliğinden sinirlendiğimi anlayıp tekrar iç çektiğinde, "Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım bu kez, yumuşak bir sesle.

Cevap alamayınca gözlerimi kapatıp yenilginin yüzeye çıkan öfkesiyle baş başa kaldım. Tekrardan konuşmayacakmış gibi oldu ama gözlerimi açmamı sağlayacak sesle, "En baştan öyle söylesene," dedi.

Küçük bir zaman dilimine çok karmaşık hisler sığdırarak, "Gideceğin yer için ne giymek üzeresin?" Diye sordum.

Kapı kapatma sesi konuşmasının hemen arkasından geldi. "Siyah smokin?"

Bunu duyunca telefonu kulağımdan indirip aramayı sonlandırdım. Dün akşam yanıma getirdiğim kıyafetlerin yanına ilerleyip içerisine baktım. Smokin giyecek olması şık bir yere gitmeye hazırlanacağı anlamına gelirdi. Yanında gideceksem garip durmamam gerekirdi. Gece rastgele çantaya attığım kıyafetler arasında elime siyah bir elbise gelince kalkıp odanın camları önünde duran perdeyi çektim. Sonra da üstümdeki kıyafetleri çıkarıp elbiseyi giyindim.

Elbisenin ense kısmındaki kancayı takarken, anıları elbisenin derin siyahlığına karıştırıp yutkundum. Bunu bana, yirminci doğum günümde Dante almıştı. İtalya'dan gelirken yanımda getirdiğim az kıyafetten sadece birisiydi. Kancasını takıp elimi arkaya götürdüm, eğer yanılmıyorsam arkasında bir kelebek işlemesi vardı.

Dantel işlemeye dokunup kafamı iki yanıma salladım. Abilerimi ve babamı düşündüğümde uzun uzun durmaya son vermem gerekiyordu. Onlar belki de beni çoktan unutmuştu.

Odadan çıkıp merdiven korkuluğundan aşağıya, Gece'ye seslendim. "Çantanda bir ruj var mı?"

Gece ile Nil kafasını bana kaldırınca giydiğim elbiseye hayret ettiler. "Kaymen! Bu ne!"

Nil'e göz kırpıp bir açıklama bekleyen Gece'ye, "Ruj?" Dedim.

Yerinden kalkıp dün akşam sehpaya koyduğu çantasını açarken, Nil'de koşa koşa basamakları çıkmaya başladı. Düşmemesi için hızla ona karşı yürüdüm ve basamakta bir araya geldiğimizde hayranlıkla beni süzdü. "Bayıldım sana!"

Alnımı alnına yaslayıp minik burnundan öptüm. "Biraz az bayıl küçük hanım, sürekli bayılıyorsun."

Utangaç bir gülümsemeyle elbisemin enseme doğru uzanan askı ipini çekince, onunla beraber doğrulup yanımıza gelen Gece'ye uzattım. Nil kucakta durmayıp inmek isterken de Gece'nin elindeki birkaç şeyi aldım. Tereddütle bana bakıyordu. "Seni ilk kez bu şekilde görüyorum. Nereye böyle? Bir şey mi oldu?"

Tehlikeden uzak durmasını sağlamak için yine, "Bir şey yok, evden çıktıktan sonra ben seni arayana kadar beni arama, tabi önemli bir şey olmadıkça," dedim ona.

Kuşku içinde başını sallayınca, peşime düşen Nil ile odaya geri döndüm. Nil elbiseme dokunarak odadaki aynanın karşısına benimle geçti. Gece'nin verdiği kırmızı ruj ile maskaraya bakarak istemsiz şekilde yüzümde kullanmaya başladım. Garip durmaması, kıyafetimle bütünleşmesi için yüzüme hafif renk gelse yeterdi. Ruju dudaklarıma sürüp kirpiklerimi yoğun şekilde maskaraladım, ardından ruju parmak uçlarıma alarak yanaklarıma koydum. Neredeyse aylar sonra ilk kez yüzüme bu şekilde makyaj uyguluyordum. Kendime garip geldim. Çok boştu bunları yapmak, güzel olmamın bir anlamı da yoktu. Uzun süredir solgun olduğum için yüzüme gelen canlılığı garipsedim.

"Pembe mi o ruj?"

Nil sırtımdaki kelebek işlemesine dokunmak için zıplarken, "Kırmızı," diye düzelttim.

Eşyaları bırakıp yanımda getirdiğim çantaya ilerledim, içinde bir küçük çanta aradım ama bulamadım. Nil'i kucağıma alıp aşağıya indim ve Gece'nin siyah, gümüş zincirli çantasını boşaltıp yanıma alacağım eşyaları ona koydum. Gece etrafımda tereddütle dolaşırken, gece çıkardığım ceketi de yanıma aldım. Saçlarımı düzeltip kulağımın arkasına koyduğumda, Gece bana, elinde parlayan bir şeyle yaklaştı. Sol tarafıma uzanıp parlayan tokayı kulağımın biraz üstüne takarak saçlarımı geriye itmiş, yanağımı açmış oldu. "Çantamda kalmış bu da, sen tak. Çok güzel oldun ama merak ediyorum nereye gideceğini, söylesen keşke."

"Söyleyemem," dedim.

Nil aramızda zıplayınca Gece eğilip onu aldı, böylelikle Nil yaklaşıp yanağımdan beni öpebilirdi. Parmağımı yanağıma götürüp ona şefkatle

bakarken, Gece gülüp onu aşağıya indirdi. "Ancak Karmen'i öp, beni hiç öpmüyorsun."

"O benim dadım dadım!"

Nil ona bunu anlatamıyormuş gibi isyankâr şekilde yanaklarını şişirirken, Gece'ye söyleyeceklerimi söyleyip kapıya ilerledim. Kapıyı açtığım gibi de Yaman'ın marketten geldiğini gördüm, beni süzerken elindeki torbaları kenara koyuyordu. Onu bir daha Nille bırakmaya güvenemediğim için, "Gidiyoruz," dedim. "Beni götürmen gereken bir yer var."

"Ben Gece'nin şoförüyüm."

Ben cevap vermeden Gece, "Ve ben seni bugün Karmen'in hizmetine veriyorum," dedi.

Nil kıkırdamaya başladı, sanırım ki Yaman'ın yüz ifadesine.

Evden ayrıldık ve dünki gibi Yaman'ın yanına oturarak Deren'in evine gitmeyi bekledim. Kendi arabamı kendi evime göndermiş olabilirdi, bununla ilgili pot kırmamayı aklıma kazıdım. Deren'in evine gitmek sandığımdan uzun süreceği için beni beklemeden gitmesinden endişe duydum. Telefon görüşmesinin son saniyelerinde ılımlıydı ama net şekilde gelmemi kabul etmemişti. Şehrin merkezine yaklaştığımızda Yaman'a doğru baktım. Her zamanki sessizliği ve kıyafet gibi taşıdığı ciddiyetiyle yola bakıyordu.

Deren'in evine yaklaştığımızda onun görmemesi için arka sokakta indim. Yaman'a ihtiyacım olabileceği için ona uzaktan, Deren'e yakalanmadan beni takip etmesini söyledim. Deren kafası çok dağınık olduğu için onu fark edemeyebilirdi, ederse de birbirimizi tanımayacaktık.

Arabadan inip evinin sokağına girerken sokak lambalarının bir bir yandığını gördüm. Akşam oluyordu. Yol üzerinden bir mağazadan aldığım topuklu ayakkabıların üstünde Deren'in evinin bahçesine girerken, yan taraftaki bahçede duran Ece'yi gördüm. Çitlerin arasından göz attım, toprağı eşeliyordu, yanakları ve alnı çamur olmuştu. Çiçek mi dikiyordu ağaç mı bilmiyorum ama çok ilgili görünüyordu. Onunla konuşmaya vakit ayıramadan eve yürüdüm ama sanırım topuklu ayakkabının sesini duyup kafasını kaldırdı. Işıklandırılmış bahçede beni görüp nefes nefese, "Karmen abla, merhaba," dedi.

Üzerinde yine büyük gömlek vardı, altında da kot şort. Saçlarını dağınık topuz yapmıştı, saç tutamları kulaklığının üstüne dökülmüştü. Kuru şekilde, "Merhaba Ece," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Çiçek ekiyorum. Lale. Bu mevsimin çiçeği."

Parmak uçlarımda biraz yükselip bahçeyi renklendiren çeşitli çiçeklere, bitkilere baktım. "Hepsini sen mi ekip büyüttün?"

Üzerimdeki elbiseden gözlerimi alamayıp biraz hayranlıkla baktı. "Hıhı. Annem biraz kızıyor, toprağı ektikçe böcek çıktığını söylüyor ama ben çiçeklere karşı koyamıyorum."

"Bir çiçek ekmene bile kızıyorsa, annene de karşı koyman gerekir." Göz kırptığımda hafifçe gülümseyip, "Bunu yapması senin için kolay gibi ama benim için zor," dedi.

"Annem yok ama babama bunun için karşı çıkardım."

Bana üzülerek bakmaya başladığında canlılığına, masumiyetine imrenerek arkamı döndüm. Aynı sırada Deren'in evinin kapısı açılınca parmaklarımı elimdeki cekete geçirdim. Deren, dediği gibi simsiyah smokini içinde iki basamağı inip cüzdanını arka cebine atarken kafasını kaldırıp beni gördü. Kalbimi askıya almasaydım o bakışları görünce çarpar mıydı acaba? Düşünüyorum da, bana böyle bakması her şeyi daha da mı çıkmaza sürükleyecek? Düşünüyorum da beni her gördüğünde duraklaması, hiçbir şeye vakti yokken beni izlemek için zaman ayırması kimin kimi mahvettiğini değiştirecek mi?

Öne çıkıp yanıma gelirken, "Karmen?" Dedi.

Ayakkabımın topuğunu gerginlikle yere sürtüp, "Seni çıkarken yakaladım, zamanlamam harika," dedim.

İlk gördüğü an bakmıştı. Yanıma yürürken bakmıştı. Yetmemiş gibi başını eğip bir daha baştan aşağıya bana bakıp gömleğinin yakasını yavaşça çekiştirdi. "Sana yakalanmadan kaçmaya çalışıyordum."

Kızgınlıkla gözlerimi kısıp yere sürttüğüm ayakkabımın topuğunu ayağının üstüne bastırdım. "Çok alçaksın!"

Elini gömleğinden çekip gözlerini boynumda, omuzlarımda, bileklerimde yavaşça gezdirdi ve sonra gözlerini kırpıştırıp siyah kundura ayakkabısına baktı. "Sanırım bilmiyorsun ama biz Türkler'de ayağa basma evlenirken yerine getirilen bir gelenek."

"Tabi, daha önce evlendiğin için biliyorsun," dedim, ipek gibi görünen kravata bakarak.

Gelen rüzgâra bakıp bana doğru yaklaştı. Bir an sandım ki, kollarını etrafıma dolayıp esen rüzgârı önleyecek. Kendisi de bunu yapacakmış gibi ellerini cebinden çıkardı ama sonra baş parmaklarını ezdi. "Topuğun hâlâ ayağımın üstünde. Sanırım benimle uzun bir evlilik istiyorsun."

Tepkisizce topuğumu çekip gerilerken gözüme Utku çarptı ve bakışlarımız birleşti. Kapı pervazına yaslanmıştı. Altında yalnızca bir eşofman vardı, abisi ile geçirdiği esnek bir hayatı olduğu için her ikisi de genellikle evde üstsüz oluyordu. Gözlerinden uykusuzluk adeta akıyordu. Deren'in gözleri ile o kadar benziyordu ki, ister istemez Utku'nun gözlerine de hayran oluyordum. Bendeki farklılığı görüp kıyafetime doğru bakarken, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

"Centilmenlik tacını abinden çok sen takıyorsun galiba," dedim.

Abisine doğru serçe bakıp sonra bana, "Abim söylemiyor, sen nereye gittiğinizi söyle bari," dedi. Sonra da daha sinirli şekilde sordu. "Yemeğe mi çıkıyorsunuz? Nil kayıpken mi?"

Abisine haksızlık ediyordu. Deren'in de benim Gece'yi koruduğum sebeple aynı sebepten Utku'ya hiçbir şey anlatmadığını biliyordum. Omzunun üstünden kardeşine bakıp da artık çaresiz kalmış gibi nefesini üfledi. "Yemeğe çıkmadığımı söyledim sana. Keyifli vakit geçirebileceğimi nasıl düşünüyorsun?"

"Süslenip püslenmişsiniz," dedi, kırılmış ve sinirlenmiş halde.

"İşleri vardır belki," diye Ece mırıldanınca Utku, onun sesine doğru döndü. Bakışındaki ifadeden anladığım, Ece'nin orada olduğunu bildiğiyle. Burnundan nefes alıp, "Abimle konuşuyorum," diye cevap verdi.

Ece ellerini birbirine sürterek ovalarken, "Ben de ortaya söyledim, üstüne alınmana gerek yok," dedi.

Utku onun çamur bulaşmış yüzüne, ovuşturduğu ellerini doğru bir süre izleyip ardından bakışlarını kaçırdı. "Salak değilim. Bana dediğini anladım."

"İlk söylediğin hakkında şüphelerim var," dedi Ece ve sonra Utku'nun ona sertçe dönen gözlerine bakıp hızla arkasını döndü, evine doğru koşmaya başladı. Kapıyı, arkasından biri geliyormuş gibi hızlıca kapattığında, Deren'in alçak tondaki, önleyemediği gülüşünü duydum. Ben ona bakarken, genzini temizleyip gülüşünü toparladı ve göz ucuyla kardeşine baktı. Utku hâlâ Ece'nin arkasından, dudaklarını ısırarak

bakarken abisinin izlediğini görüp bu tarafa döndü ve işaret parmağını bize salladı. "Bunu unutacaksınız!"

İçeriye girip kapıyı çarpınca önüme dönüp Deren'den uzaklaştım. Onun evinin önünde duran arabasına ilerlerken de hâlâ gelmediğini görüp bir daha baktım. Sırtıma bakıyordu.

"Arabayı açacak mısın?" Diye seslendim.

Gözlerini başka yere çevirmeden eliyle arabasını gösterdi. "Bin."

Arabaya gidene kadar arkamda kaldı, peşimden geldi. Koltuğa yerleşip çantayla ceketi sağ dizimin üstüne koydum. Deren kendi tarafına oturup arabayı çalıştırınca direksiyonu tutuşundaki gerginliği izledim. Siyah ceket üzerine enfes bir uyumla oturmuştu. Ne çok geniş ne de dardı. Kravatını henüz bağlamamıştı, acaba o da benim gibi boğulduğu için boğazlı şeyler giymekten hoşlanmıyordu? Bacaklarını saran ütülü kumaş pantolonuna göz atıp pantolon ağına kadar takip ettim. Kafam arkaya düşerken Deren yanına bakıp, "Ne?" Dedi.

Gözlerimi daha yukarıya alıp, "Çok gerginsin," dedim.

Elinin tersiyle alnını sildi. Saçları artık daha kısaydı, onu bu saçla daha çok beğenmiştim. "İnce bir ip üzerinde ilerliyorum. Nil için göze alamayacağım hiçbir şey yok. Fakat sonuçları istediğim gibi olmadığı takdirde onu aramak için şu anki kadar şansım da olmayabilir."

"Ne yapmak üzere olduğunu bana söyle," dedim.

Kravatını iki yana düşen göğsünden çekip aldı, elinin etrafına dolayıp onunla ilgileniyormuş gibi bir süre yolu izledi. "Benimle gelmen bile hata. Sessizce işimi halletmeli, olduğunca az dikkat çekmeliyim." Bana dönüp vücudumu saran kıyafetime, dinleyen yüzüme baktı. "Sen yanımdayken nasıl dikkat çekmemeyi başaracağız?"

Üzerimde taşıdığım siyah kumaşa bakıp elimi çıplak diz kapağıma koydum. "Beni dikkat çekici yapan kıyafetim mi?"

"Bütünün."

Sol elinin baş ve işaret parmağıyla şakaklarını iki yandan sıkıp sonra da camı indirdiğinde çok zorlandığını gördüm. Ne için zorlandığını tam bilmiyordum. Belki de her şey için zorlanıyordu. Söyledikleri, yaptıkları, hissettikleri yüzünden zorlanıyordu, Nil'in yokluğuyla ve benim varlığımla zorlanıyordu.

Suratımı diğer tarafıma dönüp gökyüzünde koyulaşan rengi izlerken ağzımı hiç açmadım. Benim için yapması zor değildi, kolaylıkla sustum.

Bileğimdeki ince kurdeleyi okşayarak arabanın hızını, yavaşlayana kadar takip ettim. Deren o kadar sıkıntılıydı ki, sürekli ensesini, alnını siliyordu.

Araba durduğunda nereye geldiğimize hakim olmak için etrafı süzdüm. Etrafta hiçbir yer görünmüyordu, bir yolun ortasında gibiydik. Yolu iki yandan saran uzun, sık ağaçlara bakarken, Deren'in indiğini görüp kapımı açtım. Topuklular üzerinde dengemi sağlayıp ona dönünce, çenesiyle ceketimi işaret etti. Omzumu silktim ve Deren elindeki kulaklığı kulağına yerleştirirken, uzaktan bir ses duyduğumu hissettim. Kulaklığıyla uyumu sağlayıp kravatını boynuna bağlamaya başladı ve işi bittiğinde, elini bana uzattı. "Oraya dek beraber gideceğiz fakat içeriye girdiğimizde yanımda görünme."

İşlerini bozmamak adına kafamı sallayıp elini tuttum. Terlemiş avucu buz gibiydi. Benim elimde aynı soğukluğu, aynı uyumu yakalayıp büyük elini elimin üstüne kapattı ve yolun sol tarafına geçip ağaçların arasından süzüldü. Nil'i o kadar şefkatle sevdiği için, bana dokunuşunda da o şefkati hissedip yutkundum ve ışıklar gözlerimi alınca kafamı yukarıya kaldırdım.

İki yüz, üç yüz metre ileride büyük, etrafı camlarla kaplı bir bina vardı. Etraf park edilmiş bazı arabalarla çevrelenmişti. Camlardan içeriye bakınca insanların üçüncü katta yoğunlaştığını gördüm, şık bir restorandı. Etrafta birkaç bina daha vardı ama sakin, gözden uzak bir yerdi.

"İçeride devlet adamları mı var?" Diye sordum.

"Bazı milletvekilleri akşam yemeklerini burada yer."

"Senin milletvekili hangi partiden ya?"

Bana dönüp şöyle bir baktı, kırmızı rujumu inceledi kısık gözleriyle. Önüne dönerken de şakağından bir damla ter kaydı. Üzüldüm ama vazgeçmedim. Uzak olduğunu sanırken aslında ne kadar yakın her şeye... Ben de yakınım her şey olabilecekken hiçbir şey olmaya...

İki yana açılmış geniş kapıdan girdiğimizde sarı saçlı, üniformalı bir kadın polisle güvenlik görevlisinin yan yana lafladığını gördüm. Deren her ikisine de kartını gösterince, onun geçmesine izin verdiler ve sonra kadın polis beni yakından inceledi. Cihazdan geçmem yetmedi, ellerini üzerimde dolaştırıp kulak arkama, kısa saçlarımın arasına baktı. Sonra kafasını sallayıp Deren'e onay verdi. Bizi izleyen Deren'e ilerleyip kadının bozduğu saçlarımı asabiyetle düzeltirken, sağ tarafa

dönüp asansörü çağırdığını gördüm. Üçüncü kattaki asansör indiğinde Derenle aynı anda içeriye girdik.

"Yukarıya çıktığımızda ayrı ayrı içeriye girelim, beni tanımıyormuş gibi davran," dedi, çıkacağımız katın tuşuna dokunarak. "Ben seni aradığımda burayı terk edersin, ya ben olurum ve seninle gideriz ya da polislere söylersin senin için taksi çağırırlar."

"Burada nasıl bir suç işleyeceksin?" Diye sordum.

Kafasını çevirip asansör içindeki kameraya bakıp beni kollarımdan tuttu, sırtımı kameraya çevirip görünmemi biraz daha engellemiş oldu. Çıplak kollarımdaki kollayan ellerine bakarak dudağımı kıvırdım. "Hâlâ geri dönebilirsin Karmen, senin için bir taksi çağırırım."

"Gidebilirsin dediklerini böyle kendine çekip sıkıca tutar mısın?" Dedim, kollarımdaki ellerinden gözlerimi ayırmadan.

Kollarımı dirseklerime kadar takip ederek bileğimdeki kurdeleye baktı. "Keşke hislerimle hareket edebilseydim."

"Ne yapardın o zaman?"

Asansör kapıları açıldığında Deren beni bırakıp kapıya döndü, ineceğini sandım ama bir anlık duraksamadan sonra asansörün başka düğmesine basarak kapıları örttü. Ellerini yüzünde dolaştırıp sonra bir daha kravatını, bozulmamış olmasına rağmen düzeltirken, "İkimiz hakkında konuşulacak yer burası değil," dedi.

İkimiz... Biz..

Yaklaşıp kravatındaki stresli ellerini tuttum ve yavaşça aşağıya kadar indirdim. Yavaş olmasının sebebi ellerinin elimde fazladan durmasını istememdi belki de. Nil'e karşı o kadar yumuşak ve merhametli ki, ne belinde silah taşımasını ne de bağırıp durmasını görmüyordum.

Ellerini aşağıya bırakıp topuklu ayakkabımın üstünde biraz daha yükseldim ve yüzümü yüzüne sürterek dudaklarımı yanağına bastırdığımda, kolumu beline dolayarak avucunu sırtıma kapattı. Onu, ses çıkaracak kadar içten şekilde öpüp, "İyi şanslar," diye fısıldadım. Diyeceğimi dedikten sonra bile dudaklarımı çekmek istemedim, yanağındaki pürüzsüzlük çok hoşuma gittiği için hafifçe kokladım.

"Benim gibi bir adam için büyük lütuf," dedi, onu öptüğüm için.

Yutkunarak geriye çıktım ama elinin izin verdiği kadar uzaklaştım. "Lütuf... Çıkaramadım kelimeyi?"

Parmaklarımı çıplak tenimde dolaştırırken gözlerini gözlerimden an olsun çekmedi. Böyle bakmasının, gözlerinin bu hale dönmesinin sebebi benmişim ve bunu göstermek istiyormuş gibi. "Bence çıkardın da hoşuna gittiğinden duymak istiyorsun," dedi.

Bu gerginliğin, arzunun ortasında hafifçe gülümsedim ve o saniye gözleri dudaklarıma kayan Deren, beni elbiseyle gördüğünde bile demediği bir şeyi dedi. "Çok güzelsin," dedi, gülümsemem gerçekten giyinip kuşanmamdan, kırmızı ruj sürüp karşısına geçmemden daha mı güzel gösteriyordu beni? "Hem de her zaman. Ama gülümserken bir başka."

Beni yeniden yutkunmak zorunda bırakan kelimeler... Kafamda durup durup düşüneceğim kelimeler... Karşı çıkmam gerekirken umut bulduğum kelimeler...

Elimi yanağına götürüp rujumun izini silerken gözlerini kapatıp sert bir nefes aldı.

Ardından son kez kravatını, ceketini düzeltip önüne döndü. Kapıları açtı ve çıkmadan önce bana keskin bakışını attı, bunun, söylediklerini dinlemem için olduğunu anladım. Onun biraz uzaklaşmasını bekleyip ben de asansörden çıktım ve kırmızı halının üzerinde, aramıza kattığı mesafeyle ilerledim. Önünde duran, iki yana açık kapılardan içeriye girip kalabalığa karıştığında omuzlarımı dikleştirip onu taklit ettim. İnsanların yemek yediği salona girip Deren'den ayrı yere doğru yürüdüm.

İçerisi çok genişti, Türk musikisine ait bir müzik sessizce çalıyordu. Yuvarlak, büyük masaların etrafına insanlar oturmuştu. Birkaç masa vardı, normal insanların da olduğuna emindim. Ayakta, salonun köşelerinde duranlarsa polis ve daha genç yaşta korumalardı. İlerideki kadın polise doğru bakıp rotamı salonun diğer köşesine çevirdim, boş bir yemek masasına otururken, garsonun birisi koltuğumu çekti. "Hoş geldiniz."

Çantamı ve ceketimi masanın kenarına koyup başımı salladım ve ellerimi çenemin altında birleştirip Deren'i aradım. Bir adamla konuşuyordu, sanırım henüz kendi milletvekili gelmemişti. Ellerini ceketinin içinden beline yaslayıp adama birkaç şey dediğinde, adam derhal kafasını sallayıp salonun çıkışına ilerledi.

"Bir arzunuz var mı?"

"Birazdan," dedim garsonu göndererek.

İçeriye iki koruma eşliğinde birisinin daha girdiğini gördüm. Deren o tarafa ilerlemeye başlayınca da onun milletvekili olduğunu anladım. Deren'den büyüktü ama yaşlı değildi, kırk yaşında olduğunu bile söyleyemezdim. Adam Deren'i görünce içtenlikle gülümsedi ve Deren kulağına eğilip bir şey söyledi, sonra da onunla beraber masaya yürüdü. Kendi koltuğuna oturup masadaki devlet adamlarıyla selamlaşırken, Deren adamın yanındaki diğer korumalara yönelik bir şey söyledi. İkisi de ciddiyetle kafasını salladı.

Çenemi elimin içine yaslayıp yerine geri dönen, düz düz ileriye bakan Deren'i izledim. Bir yanında polis, diğer yanında milletvekiliyle içeriye giren korumalardan bir tanesi vardı. Önümden geçen beyaz gömlekli garsonu durdurup, "Beyaz şarap," dediğimde, kibar gülümsemesiyle notunu alıp uzaklaştı.

Şarabım gelene kadar gözlerimi Deren'den ayırmadım. İnsanların birbirinden ayrı masalarda yemek yiyor, gülüyordu. Çatal bıçak seslerine çalan müzik karışıyordu. Deren neredeyse duruşundan hiç taviz vermeden milletvekilini izlemeye devam ederken, yanımda bir gıcırtı duyup kafamı kaldırdım. Bir adam masamdaki sandalyeye çarpmıştı. Geri çıkıp sandalyeyi düzeltirken, "Affedersiniz," dedi.

Genç adama kirpiklerim arasından bakarak, "Manzaramı kapattınız," dedim.

Camlara dönüp dışarıdaki karanlığa baktı. "Üçüncü köprü biraz görünüyor ama manzara sayılacak kadar da değil."

Kendisine açıklama yapmadan baktığım birkaç saniyeden sonra yüzümü inceleyip üstünü düzelttti. "Tekrar kusura bakmayın," diyerek de yoluna baktı. Kulağındaki cihazdan anladığım kadarıyla o da bir korumaydı.

Tekrar önüme dönüp aynı yere baktım ama... Deren yoktu.

Kaşlarım hemen çatıldı ve bir anda nereye kaybolduğunu anlamadığım için gerildim. Etrafa, salonun içine göz gezdirdim fakat bir iz bulamadım. Masadan hiddetle kalktığımda kadehim devrildi ama umursamadım. Ceketimle çantamı alıp, milletvekili masasına da baktım. Milletvekili ve korumalar oradaydı ama Deren ayrılmıştı.

Salonun çıkışına ilerleyip kapıdan dışarıya adımımı attığımda asansörün kapandığını gördüm. Deren miydi? Nereye gidiyordu? Özellikle bana fark ettirmeden mi ayrılmıştı? Asansörlerin oraya ilerledim ve bir diğerine bindim, bu kadar çabuk ne yapacağını

düşünerek aşağıya indim. Etrafımda yine Deren'i arayıp bulamayınca, bir süre önce girdiğimiz kapıdan dışarıya çıkıp çevreye baktım. Sol taraftaki yoldan adım sesleri duyunca rüzgârın acıttığı gözlerimi bu kez oraya diktim. Karanlıkta ilerleyen gölgeyi görüp daha sessizce peşine düştüm.

Kulağındaki cihazı çıkarıp bir köşeye fırlattığında biraz duraksadım, daha ne kadar ilerlersem işlerini batıracağımı düşündüm. Fakat Nil benimleydi, bu yüzden her şeyden haberimin olması lazımdı. Onun ilerideki, iki katlı görünen bina kapısından girdiğini görünce bir süre olduğum yerde kaldım ve sonra topuklularımı çıkarıp ses çıkarmaması için orada bıraktım. Ardından da ayağıma ne batacağını umursamadan koştum.

Binanın içine girince hiçbir ışık yanmadı, böylelikle kullanılmadığına emin oldum. Yukarı kattan adım seslerini ve hırıltıyla alınan nefesleri duyarak basamakları tırmandım. İkinci kata geldiğimde kafamı kaldırıp baktım, Deren'in çatıya çıktığını görünce de nefesimi tuttum.

Birisini vurmak için çatıdaydı...

Yedi yüz metre mesafeden demişti... Yedi yüz metre mesafe... Uzaktan vurmakta iyi.

Yürüyüp ben de çatı katının kapısına ulaştım ve arkası bana dönük olan Deren'e baktım. Arkası bana dönüktü, önünde bir şeyle uğraşıyordu. Az sonra kravatı elinden sarkmaya başlayınca onu boğan, evden çıktığından beri takmak istemediği şeyi çıkardığını anlamış oldum. Ceketi elinin hareketiyle geriledi ve belinden silah çıktı. Silahı sol eliyle tutmaya başladı, o an bir daha solak olduğunu ve kurşun sıkarken de sol elini kullandığını fark ettim.

Nil için yapmak üzereydi ama kimi vuracaktı?

Kendisine, "Bırak, şerefin de olmasın," diye fısıldadı, kendisini bunu yapmaya ikna ediyormuş gibi.

Nabzım hızlandı.

"O Nil olabilirdi, morgdaki küçük kız Nil'de olabilirdi."

Sanki bunu düşünmek yeterince ikna edici olmuş gibi kafasını sertçe sallayıp silahın ucuna susturucu takmaya başladığında, engel olup olmamak arasında kaldım. Bir adım daha öne çıkıp kendimi belli edecektim ki, Deren ani bir şekilde kafasını kaldırdı, ardından da omzunun üstünden dönüp bana baktı. Koruma içgüdüsüyle beni hissettiğini anlayıp yutkunduğum sırada gözünden ateşler

yükseliyordu. "Canın yanana kadar ileriye gitmekten korkmuyorsun değil mi?" Diye kükredi bir anda.

"Kimi vurmak üzeresin?"

Silahı boşluğa doğru öfkeyle çevirip, "Milletvekilini," dedi tek nefeste. "Oldu mu? Rahatladın mı? İstediğini öğrendin, git artık!"

Yanına kadar yürüyüp o bana daha da sinir olurken ilerideki restaurant binasına doğru baktım. Buradan kolaylıkla vurabilirdi. "Korumalığını yaptığın milletvekilini mi?"

Beni dirseğimden tuttuğu gibi sürüklemeye başladı, ayaklarımı bastırıp kalmak için diretsem de karşı koydu. "Evet, bizzat onu. Ne kadar alçak olduğumu teğit ettin, artık bir dakika daha durma burada!"

"Bir dakika da dururum, on dakika da!"

"Duramazsın efendim, duramazsın!"

Kafamı çevirip suratımı koluna gömdüm, sertçe ısırmaya başladığımda hızla benden uzaklaşıp silahını uzağa tuttu. "Aptal! Elimde silah var, ısırılır mı elinde silah olan adam!"

Çıplak ayaklarımla önünde yer aldım ve parmak uçlarımda yükselip silahı elinden almaya çalıştığımda, gözleri anlayamadığı için irileşti. "Ben yaparım," diye fısıldadım, kara gözlerinin içindeki alevlere sürüklenerek. "Madem Feda'yı bulacağının garantisini vererek milletvekilini öldürmeni istediler... Ben yaparım Deren. Sen şereflisin, yüreğin bu adiliği kaldırmıyor ama ben yaparım."

Silahı parmaklarının arasından alıp geri çekildiğimde, yüzümü, dudaklarımı izlediği için bunu yapabildiğime hayret edip silaha baktı. "Sen," dedi dertliymiş gibi, yüz buruşturarak. "Sen asıl beni öldürmek istiyorsun! Ayakların neden çıplak senin!"

Önüme dönüp düz çatının kenarına doğru yürümeye başlarken hiçbir şey demedim. Sırtımı ona dönüp silahı yukarıya kaldırdım ve göz hizama kadar çekip, dürbününden bakmaya başlarken, "Yok kardeşim, benim bu cesaretle başa çıkmayı öğrenmem lazım," diyerek sertçe arkamdan geldi. "Silahımı verip git buradan."

Gitmeyeceğimi yenilemek üzereydim ki, aniden bir cam patladı. Yalnızca bir saniye sonraydı, Deren üstüme kapanarak bizi aşağıya çekti ve kollarını, tek bir nefes alamayacağım şekilde etrafıma sardı. Dizlerimi çekmiş, yüzüm Deren'in boynuna saklanmış şekilde buldum kendimi ve düşen camların, bağırmaların sesini duyup ellerimi onun

etrafına dolamaya çalıştım. Fakat beni dışarıdan, biz koza gibi sardığı için ona hapsedilmiş, kıpırdayamıyordum.

"Çelik yeleğin var mı üzerinde?" Diye sordum. Var olduğunu anlamıştım ama emin olmam lazımdı.

Kulağıma doğru, "Evet," diyerek, "İyi misin?" Diye sordu hiddetle.

"Önüme atladın..."

Deren, "Sakın kalkma!" Diye bağırarak doğrulunca gözlerimi kırpıştırıp önümde dikilen bacaklarına baktım. Ayağa kalkmış, etrafta başka bir suikastçıyı ararken, "Başka birisi de milletvekilini vurmaya çalıştı," dedi. "Binaları kontrol edecekler, derhal çıkmamız lazım!"

Ayağa kalkmak üzereyken fark edip bana döndü ve derhal benimle beraber aşağıya eğilip kırdığı dizlerinin üstünde bana baktı. Silahtan, gelecek bir kurşundan korkmuyordum ama ona denk gelsin istemiyordum. "Sen hiç mi laf dinlemezsin Karmen!"

Beni tutan, koruyan ellerine bakıp iç çektikten sonra çenemi kaldırdım. "Sen de kalkma o zaman! Hâlâ etraftadır, kurşun gelebilir."

"Var ya derdimi seveyim arkadaş..."

Söylene söylene doğrulduğunda, sözümü dinlemediği için sinirlendim. İlerideki binaların çatısına bakarken, ben de bir hışımda kalktım ve elimdeki silahı tutarken, dışarıdaki karmaşaya baktım. Aynı esnada Deren irkilip kafasını hızlıca çatının kapısına çevirdi, birisinin geldiğini anladı ve ikimiz de hareket etmeden iki silahlı, takım elbiseli adam çatıya girerken, Deren'i görüp duraksadılar. Ardından karşısında, elinde silah tutan bana döndüler ve öndeki adam kulağındaki cihaza, "Buldum," diye seslenip silahı bana kaldırdı.

Diğeri arkadan çıkarak Deren'e baktı. "Deren abi, kulaklığın nerede? Suikastçıyı bulduğunu neden haber vermiyorsun?"

Deren, işlerin kontrolünden çıktığını anladığı o an dönüp bana baktı.

"Evet," diyerek silahı Deren'e doğru kaldırdım. "Suikastçıyı buldu."

Onu ipten alıp neden kendimi koyduğumu bilmiyordum. O ipe kendimi koyduğum için duyduğu öfke gözlerinden okunurken, iki tane adım sesi duydum ve sonra Deren'in bakışları korkuyla arkama kayarken, boynumda bir soğukluk hissettim. Bir anda vurulduğumu düşündüm ama kan sızmıyordu. Aniden gücümü kaybettim, Deren'e doğrulttuğum silah avuçlarım arasından kayıp yere düşerken, vücudum da bana sertçe gelen Deren'in kollarına doğru düştü. Ve öfkeli bir suçluyu tutması gereken Deren'in beni bir çiçeği tutar gibi

hassasiyetle tutması, bana fısıldadıklarıyla beraber zihnimde kalan son şey oldu. "Seni sorgulayacaklar. Bir ajan olduğunu düşünecekler. Uyandığında hareket etmeden önce bağlı olacağını unutma, bileklerini çekiştirip de canını acıtma..."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Parkta bir kız gördük iş nerelere geldi...

Mahalle yanarken Deren'in bileklerin acımasın demesine gülsem mi ağlasam mı... Ah ah... Siz ne düşünüyorsunuz? Bölümü bir emoji ile anlatabilirsiniz.

Bir sonraki bölümde görüşene kadar hoşça kalın canımın içleri.

Instagram: emineasr

❤️

12. ❝Cinayet.❞

Coolio, Gangster Paradise.

Selam canımın içleri.

Burada mısınız?

Eğer buradaysanız çok keyifli okumalar. Bölüme ikinci kez bu şarkıyı koydum, tam bu bölümde dinlemelik. ♡ OY ve YORUMLARINIZI eksik etmezseniz gerçekten sevinirim.

12. ❝CİNAYET.❞

"... uyandığında hareket etmeden önce bağlı olacağını unutma, bileklerini çekiştirip de canını acıtma...."

Bilincim yerine geldiğinde ilk hatırladığım sözcükler bunlar oldu. Ve anladım ki kelimelerin derinliği var ve bu derinliği o sağlayabilir. İsterse kalbime kadar iter, isterse tenime bile değdirmez. Ardından da bu sözleri bana söylediği yer ve zamanı, yaşanılanları anımsadım. Bir suikastı üstlendiğim için cezalandırılacağım bileklerimdeki ipler kadar gerçekti.

Gözlerimi aralamadan önce sesleri dinleyip nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Serin bir yerdeydim, saç diplerimden enseme bir soğuk çarpıyordu. Konuşmalar, ya duyma organım hâlâ kendine gelmediği için ya da uzakta olduğu için boğuk şekilde yansıyordu kulaklarıma. Nefes alış seslerini duyuyordum, eğer onlardan birisi Deren'e aitse sevinirdim.

"Hastaneden aradılar, kurşun yalnızca sıyırmış," dedi yabancı ses. Sanırım milletvekilinden bahsetmişti.

Gözlerimi açınca ensemdeki ağrının sebebi anlaşıldı. Kafam, oturduğum sandalyenin arkasına düşmüştü ve doğrudan tavanı görüyordum. Kirli, loş tavan rutubet doluydu. Hissim, hâlâ aynı binanın içinde olduğumu söylediğinde ona güvendim. İçerideki koku bile aynıydı, beni binanın alt katına indirmişlerdi. Eskiden kullanılan, şimdiyse sadece bir masa ve sandalye olan odadaydım. Ensemi sandalyenin üstünden kaldırıp önüme bakınca, karşımdaki sandalyede Deren'in oturduğunu gördüm. Karanlık bakışları üzerime çökmüştü.

Diğer iki koruma arka taraftaydı, Deren gibi kendime gelmemi bekliyorlardı. İkisi de çok iri, donanımlı görünüyordu. Uyandığımı gördüklerinde Deren'e doğru baktılar ve ben de bir daha ona döndüm.

Acaba beni o mu bağlamıştı? O bağlamış olmalıydı... Çünkü iplerle tenim arasında canımı acıtmayacak kadar boşluk vardı.

O boşluk canımı acıtmayacak...

Ama o acıtacak...

Tekrardan, beni ona çeken şefkati böyle hissettim ve kurumuş dudaklarımı yaladım. Deren'in gözleri dışarıya çıkan dilimi takip edip yüzümü izledi. "Uyabildiniz hanımefendi." Ardından omzunun üstünden iki korumaya baktı. "Şu çantayla ceketi verin."

Korumalardan birisi hareket edip köşedeki eşyalarımı aldı ve Deren'e uzatırken, "Polise haber verecek miyiz?" Diye sordu.

"Ben söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacaksınız," dedi Deren ve koruma kafa sallayıp geriye çekilirken, baştan aşağıya beni süzdü.

Deren bana dönüp çantamı açarken, "Adın ne?" Diye sordu, sertçe.

Çantamın fermuarını açıp içindeki her şeyi aşağıya döktüğünde, sorduğu soru yüzünden gülmeye başlamıştım. Deren bu yüzden başını kaldırıp bana bakarken, diğer iki koruma da gergin şekilde kaşlarını çattı. "Komik olan ne hanımefendi?" Diye kızdı Deren.

Korkmuş gibi, "Beni öldürecek misiniz?" Diye sordum.

Korumalardan birisi -boynuma iğne batıran olabilirdi - soruma karşı, "Biz katil değiliz, korumayız," dedi.

Deren yere dağılan eşyalarıma bakıp, dudaklarıma sürdüğüm ruju aldı ve doğrulmadan dudaklarıma bakıp ardından ruju ceketinin kolundan içeriye itti. Hiçbir şey olmamış gibi de diğer eşyalarıma bakmakla ilgilenirken, "Ben katilim," diye düzeltti korumayı.

Koruma genzini temizledi. "Abi öyle söyleme ya, ürperiyorum."

Bu koruma beni hayatta öldüremez.

"Madem katil değilsiniz, biraz kibar olun," dedim ve canım acıyormuş gibi yüzümü buruşturdum. "Bileklerim acıyor."

Korumaların ikisi de tavizsiz şekilde bakmaya devam ederken, "Bir süre daha acıyabilir," dedi Deren ve sandalyeden kalkıp üzerime yürüdü. "Çantada ve cekette hiçbir şahsi eşyan yok. Kimsin, nerelisin sen?"

Başımı arkaya attım ve saçlarımın uçları ensemi yakarken, omuzlarının iki yanından düşen kravatını izledim. Yüzü, gerçekten bir

suikastçıyı sorguluyor gibi kayıtsızdı. "Kulağına söyleyebilirim," dedim.

"Bu kadın abiye yanlıyor herhalde," dedi korumalardan birisi, diğerine, kısık sesle.

"Yakışıklı adamın derdi çok oluyor," diye alaylı bir yanıt verdi diğeri. Sonra tamamen sessizleştiler.

Deren bana doğru alçalmaya başlayıp bir elini sandalyemin arkasına koyduğunda, kolu çıplak omzuma sürttü. Kafasını kafama yaslayıp kulağını çevirdiğinde yalnızca onun duyabileceği şekilde, "Seni gerçekten korumam yapmalıymışım," dedim. "Çok yakışıklısın."

Ürperdiğini, tek bir tepki vermese bile hissettim. Göğüs kafesi yukarıya doğru hareket etti. Birkaç saniye aynı pozisyonda durup sonra geriye çekildi ve kayıtsızlıkla ellerini, gömleğinin üstünden beline yasladı. "Benimle alay etmeyin hanımefendi! Ajan mısınız, derhal söyleyin?"

Korumalardan birisi öne çıkıp, "Ne zırvaladı?" Diye sordu.

"Beni çok beğenmiş! Manyak mıdır nedir!"

Koruma sessizleşip ardından, "Bana kalırsa ajan," dedi. "Türkçe'si kırık." Bana döndü. "Suikast için kimden emir aldın?"

Yanaklarımı şişirip ofladım ve bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. İlerideki bina da salon da çoktan boşaltılmıştı. Etrafta kimse yoktu. Yaman'ın ne zaman harekete geçeceğini merak ediyordum, belki de sonsuza kadar benim çıkmamı bekleyecekti. Deren'in bana yaklaştığını, ardından da çenemi tutup yüzüne çevirdiğini hissedince alev alev gözlerine, bir avuç suyum bile olmadan baktım. "Konuşmazsan canını acıtan tek şey bileğine bağladığım ipler olmayacak."

Doğru düşünmüştüm. İpleri o bağlamıştı. Bu yüzden canımı acıtmıyorlardı.

"Tek başımayım. Kimseden emir almadım."

Koruma, "Hasiktir oradan," diye tersledi beni.

Deren'in çenemi tutan eli sertleşti ve akabinde dönüp korumaya baktığında, adam bir adım geriye çıktı. Deren yeniden bana dönüp, "Yabancı politikacılar mı yoksa Türk politikacılar mı senden bunu yapmanı istedi?" Diye sordu.

"Kendim yaptım be kendim! Kimseden emir almam! İnanmıyorsanız size kalmış! İstediğiniz yapın bana, umurumda değil!"

Kafamı sertçe camdan dışarıya çevirdiğimde, Deren'in nefesi yanağımı sıcak şekilde okşadı. Çenemi bırakmadan önce de, baş parmağıyla çenemin altındaki yere bir daire çizip doğruldu.

"Abi, telefonu çalıyor."

Korumanın sesini duydum ve ardından yerde ekranı parlayan telefonuma bakınca nefesim kesildi. Beni arayabilecek tek kişi Gece'ydi. Koruma eğilip yerden aldığı telefonu Deren'e uzatırken, "Gece yazıyor," dedi.

Hayır, sakın o telefonu açma.

Deren ekranıma benimle beraber bakıp telefonu açtı, kulağına götürdüğü anda Gece'nin, "Karmen," diyen endişeli sesini duydum. "Çok kötü bir şey oldu."

Yalvarırım Nil'in adını geçirme.

"Karmen?" Diye yineledi cevap vermediğim için.

"Kimsin?" Diye telefona bağırdı Deren.

Gece'nin nefesinin kesildiğini hissettim. Tekrar adımı söyleyip, "Bu Karmen'in telefonu, kendisi nerede?" Diye sordu.

Eğer Nil'in yanındaysan hemen oradan ayrılmalısın, diye geçirdim içimden.

Korumalar hakkımda bir şeyler öğrenmek için telefon konuşmasına dikkat kesilirken, "Karmen'in neyi oluyorsun?" Diye sordu Deren.

Bir saniye sonrasıydı, Gece aramayı hızla kapattı ve Deren'de telefonu indirip bana doğru baktı. Bir koruma, "Arananlarına, mesajlarına baksana abi," dedi.

Deren dönüp şöyle bir göz attı korumaya. "İzin verdiğin için teşekkür ederim."

Koruma, "Aşk olsun abi," diye geri çekildi.

"Seninle benim aramda niye aşk olsun lan!"

Sinirli mi ne...

Yapması gerektiği için telefonumu kurcalamaya başladı. O konuda endişe duymuyordum. Gece ile olan her mesajımı, her aramamı hemen siliyordum. Telefonumda beni zor duruma düşürecek hiçbir şey yoktu. Deren'de bunu fark edip telefonumu yerdeki ceketimin üzerine attı.

Gözlerimi kısıp dik dik baktım.

Bana yeni bir telefon almak istiyor galiba.

"Bir arama yapmam gerekiyor," dedi sonra da, korumalara göz atarak. "Ben gelene kadar bekleyin."

Acaba Nil ile ilgili bir arama yapacaktı? Ya da bizi bu durumdan kurtaracak bir arama mı? Kendi telefonunu cebinden çıkararak odadan ayrıldığında iki korumayla beraber kalıp yerdeki eşyalarıma baktım.

O sırada daha sessiz ve ciddi olanı bana yaklaşarak, "Üstünü aramamız lazım," dedi.

Diğeri, "Bekleyin dedi," diyerek korumaya hatırlatma yaptı.

Adam yanıma kadar gelip arkama geçince, iplerin aslında gevşek bağlandığını anlamaması için kendim çekiştirmeye başladım. İpleri çözmeye çalışırken, "Deren'in kafası dalgın," dedi koruma. "İlk olarak kadının üstünü aramalıydık, onu bile unuttu."

"İyi madem," dedi diğer koruma da, bana yaklaşıp.

İpler çözüldüğünde serbest kalan bileklerimi ovuşturmaya zamanım olur sandım ama arkamdaki koruma beni sertçe kaldırınca, gözlerimi kapatıp sabırla soludum. İki kolumu arkadan tutup, önümdeki adama, "Üstünden ara," dedi. Karşımdaki, daha yumuşak huylu koruma ellerini omuzlarıma koydu ve kollarıma kadar indirdi. Sadece üzerimde değil, derimde de bir şey aradıklarını anladım. Belki dinleme cihazı, belki çip.

"Üzerimde hiçbir şey yok," dedim, ellerinin üstümde dolaşmasından hoşlanmayarak.

"İşimi yapıyorum," dedi ve ardından ellerini yanlarıma koydu, koltuk altlarımdan aşağıya inmeden önce de göğüslerimi, boynumu, karnımı aradı. Canımı sıktığı için geriledim ancak arkadaki adam kollarımı daha sıkı tutarak, "Zorlaştırırsan acı çekersin," dedi.

İkisinin de bana dokunmak gibi bir arzularının olmadığını, gerçekten yapmaları gerektiği için bunu yaptıklarını biliyordum ama bu rıza gösterdiğim, kabullendiğim anlamına gelmiyordu. "Acı çekerim, yine de zorlaştırırım," diyerek dirseğimi serçe karnına geçirdim.

Tıslama sesi enseme çarptı ve birkaç saniye sonra çıplak sırtıma silah namlusu dokundu. "Suçlu olduğun yetmiyor gibi bir de güçlüsün!"

Silahtan korku duyacağımı sanıyorsa gerçekten yanılıyordu. Ayaklarımı, bağlı olduğu için kullanamıyordum ve yalnızca dirseklerimle onu itmeyi deniyordum. Onu devirecek hamleyi biliyordum ama benim gibi, o da üstün dövüş dersleri aldığı için üstün

gelmek zor olacaktı. Karşımdaki adam eğilip bacaklarımı iki yanımdan elledi ve ardından ellerini bacak arama soktu. Baldırlarımın içine dokunup doğrulduğunda, gözlerim nefretle ona bakıyordu. İşini, beni hiç kaale almadan yapmaya devam edip bu kez elbisemin kancasını açtı ve serbest kalan elbise, gövdemi açık bırakarak karnıma kadar düştü. Siyah, saten sutyenime hiç aldırmadan, doğrusu ne kadar çıplak olduğuma da aldırmadan ellerini, sutyenimin kenarlarında dolaştırıyordu ki, kapının açıldığını duydum.

Duraksamasından Deren'in geldiğini anladım.

Karşımdaki korumanın gözlerine bakıyorken kanım kulağıma daha hücumla çarptı. Deren'in ilerleyen adımlarını duydum ve karşımdaki adam arkasına dönüp ona baktığında Deren soluğunu yanımızda aldı. Bir saniye geçmedi ki, karşımdaki adamın başı Deren'in elinin tersiyle attığı sert tokatla beraber adeta uçtu. Aldığı darbenin etkisiyle irkildi ama elini yanağına bile götürmedi. Yalnızca yutkunup geriye çekilirken, yerinden oynayan kulaklığını düzeltti.

"Özür dilerim abi, unuttun diye..."

"Özrün kabahatinden büyük!"

Deren, dişleri arasından soluyarak bana döndü ve yüzüme, gözlerime hiç bakmadan omzumun üzerinden korumaya döndü. Uzanıp elbisemin kumaşını yukarıya çekiştirirken, arkamdaki korumaya, "Bensiz hareket etmemeniz gerektiğini unuttunuz mu?" Diye bağırdı.

Adam beni serbest bırakıp arkamdan çekildi ve Deren'e karşısına yürüyerek, "Kafan dalgın, ilk önce yapman gereken şey kadını aramakken aklına bile gelmedi," dedi.

Deren'in sinirden titreyen elleri elbisemi göğsüme bastırdı ve diğer eliyle beni ters çevirip arkasını döndü. Elbisemi düzeltmem için müsaade ettiğini anlayıp askılarını boynuma doğru taşıdım ve elbisenin kancasını taktım. Deren'in tekinsiz adım sesleri odanın içinde yükselirken, "Kızım kayboldu, derdim sikimi geçti diye siz beni hafife mi almaya başladınız?" Diye sordu, ciddi ciddi. "Unutmadım lan, unutmadım! Sittin sene yaptığım şeyi mi unutacağım! Her şeyin adabı, edebi var şerefsizler! Başınızda polis olmadan bu aramayı yapamazsınız, hâlâ mı öğrenemediniz!"

"Kim ne bilecek..."

"Siktir git şuradan." Dedi Deren, neredeyse fısıltıyla. Omzumun üstünden dönüp bakınca üstümü aramaları gerektiğini söyleyen korumaya yüklendiğini gördüm. Adam onu ikiletmeden gerileyip odanın köşesine çekilince, diğeri de başını önüne eğdi. Deren bana dönüp üstümü kontrol ederken alnında ter damlaları parlıyordu. Elbisemin eteğini düzeltip yere düşmüş kravatını aldım ve ona doğru uzatırken, gözlerine dingin şekilde baktım. Sanırım canımın yanmıyor olduğunu, iyi olduğumu görüp derin nefes verirken kravatını elimden aldı.

Boğuk sesiyle, "İyi misiniz?" Diye sordu.

Saçımı ağır ağır düzeltip, "Çok centilmensiniz, mersi," dedim.

Gözlerini, vücudumda açık olan bölgelerde endişeyle dolaştırınca çenesi daha da kilitlendi. O sırada arkadaki koruma, "Galiba Fransız bir ajan," dedi benim için.

Deren bunu duyunca burun kemerini sertçe sıkıp sabırsız şekilde soludu. Yaşadıklarına, düştüğü duruma karşı duyduğum dramatik duyguların üstesinden gelmeye çalışırken, bir adım sesi duyup başımı kaldırdım. Deren ve diğerleri de aynı şekilde sesi takip edip kapıya baktığında, dedektif Mert'i görüp düşünceli bir hal aldım. Korumalar direkt silahlarına davrandığında, Deren elini kaldırıp onları durdurdu. "Sakin olun, ben çağırdım."

Korumalar Deren'e bakıp silahlarını indirdiklerinde Mert içeriye kadar girip Deren'in yanına ilerledi. Bana doğru bakıp, "Emniyete götürülecek kız bu mu?" Diye sordu.

Deren kafa sallayışıyla onaylayıp, "Zaten emniyetten bekliyorlar," dedi.

Kumral koruma öne doğru çıktı. "Polis mi?"

Sanırım ki inandırıcı olması için Mert cebinden bir kart çıkarıp diğer iki korumaya gösterdi. "Emniyete bağlı dedektifim. Suikastçıyı alacağım."

Bana suikastçı dediklerinde gülesim geliyordu ama komik olan hiçbir şey yoktu.

Sanırım hem kartı gördükleri hem de Deren'den azar yedikleri için ikisi de başka şey eklemedi. Mert bana dönerek kolumu çekti ve Deren'e göz atarak, "Siz geliyor musunuz?" Diye sordu.

"Hayır. Siz emniyete geçin. Etrafı kolaçan edeceğiz." Diğer iki korumaya baktı.

Korumalar Deren'i onayladığında, dedektif Mert beni sanırım olması gerektiği için biraz kaba şekilde çekiştirdi. Yerdeki eşyalarıma bakıp dişlerimi sıkarken, Deren'in yanından geçtik. Yüzüne, gözlerine doğru yutkunarak baktıktan sonra başımı önüme eğip Mertle ilerledim. Odanın kapısından çıktığımızda bile kolumu sıkıca tutarak beni indiriyordu. Binanın içinden çıktığımda, bir polis arabasının sirenini duyup ürperdim. Ses kulaklarımda çınlayınca rahatsızlandım, bu yüzden Mert beni araba koltuğuna bindirirken ona söylenemedim bile.

Kapıları kapatıp aynalardan etrafına, camlardan dışarıya baktı ve sonra arabayı hızlıca hareket ettirdi. Geri taşıyarak yola kadar çıkardı. Arkama yaslanarak Mert'e doğru döndüm. "Gerçekten emniyete mi gidiyorsun?"

"Hayır," dedi, arabayı çok hızlı kullanarak. Yol karanlık, ışıksızdı. Bu yüzden dikkatle öne bakıyordu. "Evine götüreceğim. Deren'in benden yapmamı istediği bu. Gerisini kendi halledecek."

Bu sorun ona kalacaktı. Beni o bırakmış, emniyete götürülürken de kaybolmamı sağlamış olacaktı. Zaten suikastçı ben değildim, kendisiydi. Bu yüzden belki açıklamasını hazırlamıştı. Ne olursa olsun başı ağrıyacaktı, sonuçta milletvekili sıradan bir vatandaş değildi. Dokunulmazlığı vardı, araya çok ciddi istihbarat ekibi bile girebilirdi.

Gecenin yoğunluğu ve bileklerimin sızısıyla inleyip bileklerimi ovuşturmaya başladım. Bir bileğimde kurdele vardı, Deren beni bağlarken onu çıkarmamıştı. Sanki hissetmişti kurdeleden ayrılamayacağımı. Yutkunarak dikiz aynasına baktım, arkamda Yaman'ın arabasını aradım. Çok uzak mesafeden bir arabanın ışığını görüyordum ama ona ait olduğunu kestiremiyordum.

"Daha önce başını belaya sokmuştum, bu kez beladan kurtardım." Mert'i duyunca göz ucuyla kendisine baktım. Hâlâ yolu kontrol ederek ilerliyordu. "Ödeşmiş olacağız sanırım."

"Ödeşmek istemedim," dedim, cama bakıp olanları düşünerek.

Olanları düşünüyorum, ta ki katlanabildiğim yere kadar. Bu geceye ve Derenle benim hayatımda yaşananlara sebep olan şeye kadar. En sonunda tüm düşüncelerim Karina'ya çıkıyordu. Ben de onun adı zihnimden geçene kadar katlanabiliyordum. Karina benim katlanma sınırımdı. Her şeye ve herkese.

Mert, arabayı muhtemelen Deren'in verdiği adrese, evime yaklaştırınca anahtarımın bile olmadığını hatırladım. "Ben ortadan kaybolacağım, Deren'i arayıp istediğini yaptığımı söyle."

Ona bir şekilde ulaşacaktım zaten. Yoksa merak ederdim. Araba durunca inmek için hamle yapmadan önce dedektife, "Neden yaptın?" Diye sordum.

Motor sesine yüz buruşturup yaşadığım siteye, sonra bana baktı. "Karşı koyamayacağım bir teklifte bulundu."

Muhtemelen paradır.

Arabadan indim ve siteye yürüyormuş gibi davranırken onun uzaklaştığını duydum. Kendi arabamın kaldırım kenarında park edildiğini gördüm, anahtarı belki de güvenliğe verilmişti. Güvenlikten geçmeden önce de dönüp sokaktan çıkışını izledim. O, sokağın diğer yönünde gözden kaybolurken arkamdan başka bir araba sesi geldi. Dönüp baktığımda tahminlerimin doğru çıktığını gördüm. Yaman, dakikalardır bizi takip ediyordu.

Arabayı önümde durdurunca hızla kapıyı açıp içeriye girdim. Yaman her zamanki sakinliğinin dışında bir profil çizerek, "Orada n'oldu?" Diye sordu. "Silah sesleri duydum, sonra herkes binadan ayrılmaya başladı. Senin çıktığını göremeyince içeriye yöneldim, fakat seni göremedim."

"Milletvekili vuruldu, kargaşa çıktı," dedim. "Telefonunu ver."

"Bize neler yaptığını söylemediğin için seni nasıl koruyacağımı bilemedim," dedi.

Uzattığı telefonu alırken, "Bir koruma aradığımda kime gideceğimi biliyorum," dedim.

Gece'yi arayıp telefonu kulağıma yasladım ve onun geri dönüş yapmasını beklerken, "Gece seni aradı mı?" Diye sordum.

Gerildi. "Evet, biraz önce."

Telefon açılmadığı için stres yapmaya başlayıp, "Ne dedi?" Diye sordum.

"Nil iyi değilmiş. Çilekli süt içtikten sonra çok kızarıp ağlamaya başladığını, kesik nefesler aldığını söyledi."

Nefesim yarım, kesik çıktı. Sesinin endişeli tınısı aklımdan bir daha geçerken, "Çileğe alerjisi olmalı," diye fısıldadım. Sonra telefonu titreyen ellerimden düşürdüğümü fark edip onu dizimden aldım,

tekrardan Gece'yi aradım. Telefonun açıldığını anladığım anda da, "Yaman söyledi, Nil nasıl?" Diye sordum.

"O... Çok kızardı Karmen, çok kaşınıyor." Sesi kaygıdan titriyordu. "İnternetten baktım, alerji olabilirmiş."

"Onu soğuk suya sok," dedim hemen. "Öyle de üşür ama yapacak başka bir şey yok. Kaşıntısına iyi gelir. Çok ağlıyor mu?"

"Ben yaptım," dedi derhal, bir saniye sonra sorduğum sorum cevaplandı. Nil'in ağlamasını, konuşmanın arka planında duyunca bağlı olduğumdan daha güçsüz hissettim. "Çok üşüdü, çıkmak istedi ama kızarıklığı biraz geçti."

"Kalp atışları nasıl?" Diye sormayı başardım.

"Bir ara çok hızlandı, korktum ama şimdi iyi."

Bu gece her ikisinin de canı yandı. Benim yüzümden.

"Ona almam gereken ilacı alacağım. Varsa eğer birazcık yoğurt yedir, biz gelene kadar başka şey yapma."

Gece telaşlı şekilde beni onayladığında aramaya son verip telefonu Yaman'a uzattım. Araba ben söylemeden hızlandı ve bir süre sonra nöbetçi eczane önünde durdu. İndik ve eczaneye geçtiğimizde almam gereken ilacı biliyor olsam da eczacıya da danıştım ve onun söylediği ilaçla kaşıntı kremini de aldım. Ayrılıp arabaya döndüğümüzde başımı önümden kaldırmadım, kendime duyduğum öfke boğazıma kadar yükseldiği için nefes de alamadım. Nil'i bir daha incitmiştim, ağlatmıştım. Deren'in Derya'ya Nil'in ağlamasıyla ilgili söylediklerini düşününce gözlerim kapandı. Onu hiç incitmediğimi veya ağlatmadığımı söyleyemeyecektim.

Onu hiç ağlattın mı Karmen?

Evet.

Bunu duyduktan sonra gerisinin bir önemi kalmayacaktı.

Şile'ye ulaşmak zaman aldı, uzaktı. Nil'i düşünürken bu gece bağlanmış olmam bile aklımdan çıktı. Eve ulaştığımızda da kapıyı açtığım gibi karanlıkta koşmaya başladım, evin verandasını çıkıp kapıya deli gibi vurdum. Gece kapıyı açar açmaz, "Hâlâ ağlıyor," dedi.

Yanından geçip içeriye girdiğimde Nil'i koltukta gördüm. Ağlıyorken elleriyle gözlerini ovuşturuyordu. Üzerinde atlet ile kısa şort vardı. Gece arkamda kalıp gelen Yaman'ı beklerken, ben de Nil'in yanına koştum. Oturduğu koltuğun önünde eğilip onunla aynı hizaya geldiğimde, "Amore mio," diye seslendim ona.

Nil hararetle gözyaşlarını silerken bana baktı ve sonra kendini kollarıma atıp boynuma sarıldı. Kolları aslında çok ince ve zayıf ama sıkıca sarılabiliyor. "Kaymen, her yerim kaşınıyor."

Onu sarıp kucağıma aldıktan sonra koltuğa oturdum. Kolları buz gibiydi, belki de bu yüzden onu üşütmediğim ilk andı. Cildine yayılmış kızarıklığa bakarak, "Sana ilaç aldım Karina'm," dedim ve Nil kafasını kaldırıp, "Nil," diye adını tekrarlayana kadar, yanlış söylediğimi anlamadım.

Islak kirpiklerinin, kızarmış burnunu ve yanaklarını acı şekilde resmetmesi karşısında boğazıma yumru oturdu. Dudakları ağlamaktan pespembe olmuştu. Sessizce hıçkırarak yanağını sildiğinde, "Nil," dedim bu kez. "Sana ilaç aldım, onu içtiğinde geçecek canım."

"Annem ilaç içme diyor bana..." elini götürüp kızarmış boynunu tırnaklarıyla kaşıdığında, neredeyse orayı tahriş ettiğini görüp elini yavaşça çektim.

"Ben hemşireyim Nil, doğru ilacı içebilirsin." Onun kaşınan cildini çok nazikçe kaşıyıp Gece'ye döndüm. Elinde bir bardak su ile yanıma geliyordu. Yaman içeriye girmiş, ciddiyetle bizi izliyordu. Yanımdaki torbadan ilacı çıkarıp Gece'den de suyu aldım ve Nil'in ağzına dikkatli şekilde koydum. Kaşındığı için sızlanarak suyu içerken gözyaşları damlamaya devam ediyordu. "Birazdan geçecek tırtılım."

Suyu Gece'ye verip ağlayarak bağırdı ona. "Senin yüzünden oldu! Süt içmeyeceğim dedim, içirdin!"

Gece etkilenip gözlerini suçlulukla kaçırırken, "Süt faydalı diye içmeni istemiştim," dedi.

Nil bana yaslanıp sesli ağlayınca Gece bana özür dileyen gözleriyle bakıp arkasını döndü, koşarak üst kata çıktı. Ellerimi Nil'e sardım ve Yaman kendinden yalnız Gece için taviz verip onun arkasından üst kata çıkarken, Nil'in saçlarından öptüm. "Üşüyor musun?"

"Soğuk su tuttu bana!" Dedi şikâyet ediyormuş gibi.

"Kaşınma diye yaptı."

Tırnaklarını yeniden kollarına götürdüğünü görünce nazikçe engelleyip onun yerine cildini ben kaşıdım. Kızarıklık tahmin ettiğim kadar değildi, ya da azalmıştı. Fakat birkaç yerini çok fazla kaşıdığı için yaralamıştı. Başını kaldırıp titrekçe iç çekti. "Annem olsaydı keşke, çok özledim annemi." Sonra da başını göğsüme koyup her

küçük çocuğun yapabileceği şekilde annesini sayıklamaya başladı. "Anne, annem..."

Bunlar, bu gece içimdeki her şeyi koparan kelimeler oldu. Gözyaşlarım özgür kaldı. Dudağım onun saçları üstünde titrerken, Nil'in ağlayışı ve kelimeleri tenimde derine indi. Deren'in sözcükleri gibi kalbime kadar ulaşmıştı.

Karina anne kelimesini Nil kadar doğru telaffuz edemiyordu ama ben yokken, tıpkı böyle ağlamış olmalıydı.

"Sana o ninniyi söylesem ağlamayı bırakır mısın?"

Meraklı gözlerini kırpıştırdığında kaşıdığım kolunu bırakıp parmaklarımı ıslak gözlerinin etrafında şefkatle gezdirdim.

"Babamın söylediği ninni mi?"

Koltuğun arkasına yaslanıp onu göğsüme yerleştirdim. Ellerinin kollarıma dokunup destek araması, kafasını kalbime yaslaması gözlerimi kapatıp Karina'yı hayal etmem için yeterliydi. "Evet aşkım."

Nil'in ağlaması hafifleyince kulağına doğru eğilip ona daha önce okuduğum ninniyi okumaya başladım. Ninniden aklımda kalanları kulaklarına fısıldadığımda ağlayarak yanlış okuduğumu söyledi. Doğrusu o öğretti bana ve ninniyi ikinci kez onun kulağına fısıldayarak uykuya dalmasını bekledim.

Sen bir güzel meleksin,
Her gönülde çiçeksin.
Sen ne şirin bebeksin,
Uyu uyu göz bebeğim.

🎠

Açıkçası cinayet işlemeye kendi arabamla gitmeyi manasız buldum.

Yarım saattir oturduğum arabanın içinden ilerideki ıssız sokağı izleyerek sözde kadın doktorun hareketlerini takip ediyordum. Yanında başka bir kadın daha vardı, onunla ilgilenmiyordum. Deren sayesinde tanıdığım, Karina'nın organını alan, onu ameliyat edip belki de ölümünü hızlandıran o kadını izliyordum. Dizlerine kadar uzanan çizmeleriyle kaldırımda dikiliyor, soğuk havadan korunmak için yün paltosuna sarılıyordu. Arada bir önünde duran arabaya eğilip konuşuyordu ama henüz hiç kimseyle anlaşmış değildi.

Siyah eldiven olan ellerimle direksiyonu daha sıkı tutup sabırsız bir nefes verdim. Artık yalnız kalmasını ve onunla işimi bitirmeyi istiyordum. Tüm gün bunun, onu yaralayacağım, öldüreceğim anın

gelmesini beklemiştim. Gece karanlığı çökünce de onu ilk kez gördüğüm yere gelmiştim. Yalnız kaldığımda düşündüğüm şeylerden birisi de Deren olmuştu. Gece'nin, dün beni aradığı telefon numarasını kırıp atmıştık. Telefonum da Deren'de kalmıştı. Bana ulaşacağı bir yol olmamıştı. Hem belki ulaşmak istememişti. Zaten çok sorunu vardı, milletvekilinin suikasta uğradığı haberi televizyonlara bile çıkmıştı. Bu kaosta bana vakit ayıramazdı. Üstelik aranıyor muydum, onu da bilmiyordum.

Başımı cama yasladığım için nefesimin camda oluşturduğu buğuyu gördüm ve sonra yeni bir arabanın kaldırıma yaklaştığını görüp dikkat kesildim. Araba o kadının önünde durdu ve kadın eğilip bir süre konuştu, ardından da memnun bir gülümsemeyle kapıyı açıp koltuğa yerleşti. Koltuğumda pozisyon aldım ve araba sokağın sonuna doğru ilerlerken, mesafeyi açmadan takip etmeye başladım. Süratli birkaç araba yanımdan geçip yolun sonunda gözden kaybolurken, önümdeki arabanın daha sessiz, sapa bir yere ilerlediğini gördüm. Cadde kenarındaki, arabanın bile zar zor geçtiği yolda, ağaçların yanında durdu araba ve bir müddet çalışmadı.

Durup sekslerinin bitmesini beklerken midem bulanmaya başladı.

Arabada işlerinin bitmesi yarım saatten fazla sürdü. Bu da her hücremin beklentiyle gerilip heyecanlanmasını sağladı. Araba tekrar hareket ettikten kısa süre sonra da dar sokaklara ilerledi, mahalleye girdi. Araba durduğunda neler olacağını izledim. Kadın arabadan dağılmış şekilde inip bir süre adamla konuştuktan sonra yandaki apartmana ilerledi. Yukarıya baktım, kadın içeriye girdiğinde hangi dairenin ışığının yanacağını bekledim. İkinci kattaki sarı ışık yanınca da arabayı, ayrılan arabanın yanına parka edip aşağıya indim.

Apartman eskiydi, yokuşun sonundaydı. Üç katlıydı. Diğer katlarda ışık yanmıyordu. İçeriye girerken apartmanda kamera aradım ama bulamadım. Siyah kapıyı açıp pis kokan apartmanda ikinci kata çıktım, dairenin önündeki çizmeleri görüp cebimden bıçağımı çıkardım. Şapkamı biraz önüme indirip ahşap, eski tür kapıyı bıçakla zorlamaya başladım. Bıçağın ucunu, kilitlenmemiş kapının kenarında kaydırıp içeriye doğru ittim. Ahşap kapı olsa da kolayca açılmadı, bir süre denemem gerekti. En sonunda kilit içeriye doğru kaçtı ve boşluk oluştu. Bıçağı kapatıp cebime attım ve kapıdan içeriye süzüldüğümde, karanlık bir holle karşılaştım.

Kapının kilidi tutmadığı için kapanmadı, hafif aralık kaldı. Etrafıma bakınca ileride bir kapıdan ışık sızdığını gördüm, yaklaşınca da su sesi duydum. Banyo yapıyordu. İyi madem, bekleyelim.

Evin içinde çok sessiz davranıp iki oda bir salondan oluşan evi inceledim. Daha sonra da yatak odasına girip dağınıklığa iğrenerek baktım. Yatağın kenarına oturup ensemi silerken bıçağımı çıkarıp keskin tarafını parmağıma değdirdim. Yeterince can yakıcı görünüyordu.

Kapının kapandığını duyduktan biraz sonraydı. Buraya yaklaşırken bir şeyler mırıldandı, galiba şarkı söylüyordu. Hayattan keyif almasından nefret ettim. Belki de bu yüzden kapıyı açtıktan sonra duraksamasından, şarkıyı bitirmesinden haz aldım. Kafamı kaldırdığımda göz göze geldik ve beni tanıdığında korkuyla geriye çıktı.

"Evimde ne işin var?" Dedi geri geri yürüyerek. "Nasıl girebildin?"

Sakince ayağa kalkıp üstüne ilerlemeye başladım. "Kapını kırdım ama önemi yok. Bir daha ihtiyacın olmayacak."

Söylediklerimden sonra elimdeki bıçağa bakıp çığlık atarak arkasını döndü ve koşmaya başladı. Peşine düşüp arkasından koştum, o aralık kapısını açıp çıkmak üzereyken saçlarından tutup geriye çektim. Vücudu sendeleyip duvara çarpınca saçlarını bileğime dolayıp önüne geçtim, diğer elimdeki bıçağı da boynuna yaklaştırdım. Acıyla inleyip bana hayretle baktı. "Neden? Bana neden bunu yapıyorsun?"

"Sen neden yaptın? Para için mi? Para için mi kızımın organını çıkardın? Peki n'aptın o organı? Kime sattınız?"

Gözleri daha bir büyüdü ve kafası, saçlarını tuttuğum için arkaya eğilirken yüzünde korkak ifade oluştu. "Ben... Artık yapmadığımı söyledim, yaptıklarımdan pişmanım."

"Her gece kızımın ne kadar çok ağladığını, acı çektiğini düşünüyorum... O anlarda kalbimden o kadar hüsran dolu bir ses geliyor ki, ağladığımı bile duyamaz oluyorum." Saçını kuvvetle çekip onu koridorda sürüklemeye başladığımda hem şaşkınlık, hem de acı sesi çıkardı. "Otopsisinde böbreğinin alındığı yazıyordu. Sen aldın ondan, o öyle masum masum yatarken vücudunu açıp böbreğini aldın..."

"Dur bekle, konuşalım..."

"Tabi ki, seni dinlerim. O kadar da nezaketsiz değilim."

Onu, banyo kapısından içeriye sürükledim ve kabinin içine çektim. Islak zemine fırlattığımda kalçası üstüne düşüp eli saçlarının arasındayken inledi. Havlusu düşmek üzereydi. Islak saçları yüzüne düşerken hızla ellerini çenesinin altında birleştirip yalvarmaya başladı. "Lütfen beni affet, inan ki isteyerek yapmıyordum. Feda beni zorluyordu."

"Sahte diplomayla doktorluğa başlamış birisine mi inanacağım?"

Ağlamaya başladı, korkudan titriyordu. "Ben... Canlarını acıtmıyordum, gerçekten ameliyattan sonra hepsi hayatta kalıyordu."

Elimi tekrar saçlarına attım ve kafasını çekip sertçe ileriye ittim, banyo fayanslarına çarpıp kafasından gelen o sesi dinledim. Çığlık atarak bana vurmaya çalıştığında, "Benim kızım hayatta kalmadı!" Diye yükselttim sesimi. "Hem de boğularak! Doktorlar, bir çocuğun dayanabileceği en uzun süre dayanabildiğini söylediler! Dakikalarca mücadele etmiş ama sonunda... senin ve onların yüzünden..." devamını getiremedim, Karina'mın öldüğünü hiç yüksek sesli söyleyemedim. "... seni de boğarak öldüreceğim."

Gözleri, kafasından aldığı darbeyle arkaya doğru kaydı ama elleri karşı koymaya devam etti. "İmdat! İmdat!"

"Kızım bu kelimeyi bilmiyordu bile! Yardım isteyemedi, yalnızca ağlayıp çığlık attı!" Kafasını çekip bu kez yüzünü öfkeyle fayansa yapıştırdığımda, burnundan bir ses geldi ve üstündeki havlu kabine düştü. "Çok masumdu, çok küçüktü... Ne istediniz ondan?"

Yüzünden akan yaşlara kayıtsızca bakarak gözlerimi gözlerine hizaladığımda, "Kızının kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Karina'm," dedim nefesim, dudaklarım acıdan uyuşurken. Deren gibi, kızımın adını söylerken kekeledim. "Adı Karina."

Gözlerindeki panik çığlığını gördüğümde yüreğim adeta sancılandı. Karina'yı tanıdığını o gözlerinden okudum. Kanayan ağzını açıp kapattı ve hıçkırarak, "Hayır," dedi. "Hayır, o... onu tanımıyorum!"

"Gözlerinde gördüm, yemin ederim tanıyorsun." Onu yere doğru fırlattığımda duş kabini içinde kıvranıp beni tekmelemeye çalıştı. Bacakları üstüne oturup suratına elimin tersiyle bir tokat attığımda ağlamayı kesti ve yüzü diğer tarafa dönerken nefesi kesildi. "Cagna bugiarda! Söyle bana, ona nasıl davrandın! Canını nasıl yaktın!" *yalancı orospu*

Kıpkırmızı olan yanağını tutup ıslak gözlerini bana çevirdi. Güzel gözleri bu kez kinlenmişti. "Öldüreceksin demek beni?"

"Her anının tadını çıkararak."

Ağlayarak gülmeye başladı. Ölümden önceki eşiğin delirmek olduğunu biliyordum. "Evet, ben yaptım," dediğinde kalbimin içinden bir bıçak daha geçti. "O küçük kızın ameliyatını ben yaptım, narkozunu ben verdim. Ameliyat ettiğim gün onu ilk kez görmüştüm, çok zayıf ve güçsüzdü. Ağlamaktan gözlerinin içleri kıpkırmızı olmuştu, kıyafetleri yırtıktı, yüzü kirlenmişti. Çok korkaktı, belli ki annesine hiç çekmemişti. Yalnız başına dilendirilmeyecek kadar küçüktü, bu yüzden organ ameliyatı en kârlı olanıydı. Hem talep vardı, çok zenginlere fahiş parayla satılıyordu."

Renklerin hepsi siyahtan ibaret oldu. Akan kan bile siyaha dönüştü. Beni ben yapan her şeyin ölümünü dinleyince kulaklarımda dünyanın en uzun uğultusu oluştu. Beni ben yapan her şeyden geriye, beni hiçliğe gömen saf gerçekler kaldı. Onun ölümünü öğrendikten sonra ilk kez canım bu kadar çok yandı. "Onun bu halini gördükten sonra nasıl yapabildin? O kadar masumken?"

"Para," dedi.

Bıçağı yukarıya doğru kaldırdım. "Sana ne dedi? Konuşabildiğinde sana ne dedi?"

"Anne dedi." Dudaklarını büzüp sesini çocuksulaştırdı ve kızımı taklit etti. "Mamma."

Bu kelime, Karina gibi onun dudaklarından kopan son kelime oldu. Yukarıya doğru kaldırdığım elimi indirip bıçağı kalbine sapladım.

Boğazından haykırış döküldü ve kalbine giren bıçak deriye saplanıp kaldı. Yüzüme, etrafa sıçrayan kana boş boş bakarak elimi boğazına sardım. Gözleri arkaya doğru kayarken vücudu titremeye başladı. Boğazını sıkarak, "Al sana para," dedim. "Kanla kazandın, kanla kaybettin."

Onu bıçakladım ama aslında nefessizlikten ölmesini istiyordum. Oturduğum bacakları acıdan kıvranırken, gözleri bana odaklanmaya çalıştı. "İyi ki yap... yapmışım. O pa... paraları çoktan yedim..."

Elimi kaldırdığım gibi suratına çarptığımda canı birçok yerden acıdığı için kesik bir çığlık attı. "İyi yaptın öyle mi! İyi yaptın öyle mi! İyi ki onun canını yaktın?"

"E... Evet." Ağzından kan taşmaya başladı.

"Geber o zaman!" Bıçağı kalbinden çıkarıp yüzüme gelen saçı öfkeyle ittim. Ardından da bıçağı aşağıya indirip böbreğinin denk geldiği yere sapladım. Bu kez dudaklarından çıkan inleme çok cılız oldu, belki de acıya karşı olan kotası doldu. Bıçak derisini parçalayıp içine temas ettiğinde etrafta daha fazla kan gördüm. "Vai all'inferno." Bıçak, içindeki organlara, kemiğe çarparak zorlanmasına rağmen ittirmeye devam ettim. "Kızımı oradan alıp kurtarsaydın sana dünyaları verirdim. Ama sen acıyı, kanı, ölmeyi hak ediyorsun."

Kan kabinin içinden sızıp yerdeki paspasa kadar ilerlediğinde, bıçağın daha da derine indiğini fark ettim. Organlarından parçalanma sesi geliyordu. Vücudunun içinden dökülüp elime değen kanın sıcaklığı midemi bulandırıyordu. Vıcık vıcık olmuştu. Çınlama sesi kulağımı delecek noktaya gelmişti. Bıçağı göğsüne bırakıp elimi vücuduna soktum, elime gelen kaygan dokuları hissedip böbreğini çıkarmaya çalıştım. Kolaylıkla çıkmayınca bıçak kullandım, kenarları parçalayarak böbreğini çıkarmak için alanı genişledim.

Burada hiçbir şey masum değil.

Gözyaşlarım bile.

Böbreği elime aldığımda etrafımdaki kan ve kayganlık yüzünden zorlukla tuttum. Sıcaklığı beni tiksindiriyordu ama içimi küçük bir haz duygusu ferahlatmıştı. Kızıma yaptığını ona yapmıştım.

Elimdeki organ kan yığını içine bırakıp bıçağı boğazına sapladım. Artık ölmüştü ama kan sızıntısı devam ediyordu. Üçüncü bıçak darbemi yeniden kalbine yaptım. Bu dünyada kullanmamıştı zaten, diğer dünyada da ona lazım olmayacaktı.

Bıçak orada kalsın isterdim ama bırakamazdım. Kalbinden söküp aldım ve titreyen dizlerim üstünden kalkıp sırtımı fayansa yaslarken suyu açtım. Tepeden dökülen su üzerindeki kanı silip yerdeki kanla karışırken, kadının yüzüne tiksinerek baktım. Ne kan ne organ beni onun yüzü kadar tiksindirmiyordu.

Kanlar üzerimden aktığında kabinden çıkıp kabin kapılarını kapattım ve kanlara basmadan banyoda ilerledim. Banyonun kapısını kapatıp koridorda ilerledikten sonra odasına girdim, elimdeki eldivenle dolabını açıp bir havlu aldım. Havluyu fazla ıslak olan yerlerimde dolaştırıp saçlarımı kuruladım, ardından havluyu kanıt olarak bırakmadan yanıma alarak sokak kapısına yürüdüm. Sonra bir an aklıma gelenle beraber banyoya geri döndüm, onun vücudundan

çıkardığım böbreği üzerimdeki kapüşonun cebine koydum. Bir organa dokunmaktan hiç etkilenmeden de kapıdan çıkıp arabaya yerleştim ve kaskatı kesilerek ceketimden kalemle o kâğıdı çıkardım.

Doktorun adının üstüne bir çizik attım.

"Kâğıdın sonuna birisini daha eklemem lazım."

Öldürülecekler listesi.

Feda.

Kadın doktor.

Karina'yı bizzat kaçıranlar.

Kaçırılmasına yardım edenler.

Onu boğarak öldürenler.

Karmen.

Kâğıdı katlayıp cebime koyduktan sonra arabayı çalıştırıp buradan uzaklaştım. Nereye gideceğimi bilemeyip bir süre sürdüm, ardından Karina'yı bir sefer götürdüğüm lunaparka gidip dışarıdan orayı uzun dakikalar izledim. Eminim kimse bir cinayet işledikten sonra lunapark izlemeye gelmezdi.

Sonra Şile'ye dönmek için arabanın şoför koltuğuna oturdum. Uzun süre direksiyon salladıktan sonra arabadan inip iki katlı yazlığın verandasını çıkarken, Yaman'ın veranda basamağında sigara içtiğini gördüm. Kafasını kaldırıp bana baktı, üstümü süzdü. "Çok geciktin, Gece seni merak etti."

Ruhsuzca, "Neden burada oturuyorsun?" Diye sordum.

"Gece, Nil'i bir daha kaçırmayayım diye beni kovdu."

Yanından geçip kapıya ilerledim. "Gece'yi boşuna sevmiyorum."

Arkamdan, "Bunu ona da söyle," dedi. Sesinin her zaman aynı tonda, kayıtsız olması artık onun normaliymiş gibi geliyordu. "Seni seviyor. Senin de onu sevdiğini duymak ister."

Gece yarısı döneceğimi bildiğim için yanıma aldığım anahtarla kapıyı açtım ve içeriye girip karanlıkta yavaşça ilerledim. Elimdeki havlu ve bıçakla banyoya girdim. Etrafta çakmak aradım, bulamadığımda mutfağa inip aldım ve banyoya dönüp lavaboya attığım havlu ile bıçağı yaktım. Havlunun ateşi büyüdüğünde irkilmedim, yüzüme yansıyan alevlerin üzerinden aynadaki gözlerime baktım.

Birisine ihtiyacım var.

Kendimden başka birisine.

Havlu kül, bıçak da kullanılmaz olduğunda suyla közü ıslatıp geri çekildim. Kıyafetlerimi çıkarıp hepsini çamaşır makinesi içine koyduktan sonra küvetin içine çıplak girip kendimi yıkadım. Parmaklarım isteksizce, yavaşça saçlarımı yıkadıktan sonra vücuduma indi. Kalmış birkaç parça kan lekesini, izini tenimden ovalayarak ayırdım. Duş jelini alıp her yerime akıttım, üzerime sinen kan kokusundan yalnızca Nil için uzaklaşmak istedim. Parmaklarım kalbime akmış kanı silerken bir duraksadım. Sıcacık suyun altında bile üşüyen tenim titredi. Ardından boğazımdaki düğüm serbest kaldı ama ağlayamadım.

Karanlığa doğru bakıp başımı sallamaya başladım.

Kollarım, etrafına sardığım bacaklarımda sıkılaşırken, dudaklarım hafifçe titriyordu.

Üşüyorum galiba, n'apacağım?

Karina olsa ona sarılırdım ama yoktu.

Dişlerimin birbirine çarpan sesini duyana kadar sıcak suyun içinde kaldım. Sonra dışarıya çıkıp sersem bir yürüyüşle havlu aldım. Havluya sarınıp kaldığım odaya geçince Gece ile Nil'in beraber uyuduğunu gördüm. Nil Gece'ye arkasını dönmüştü, Gece'de ona sırtından sarılmıştı. Kendi üstü açıktı ama Nil'inkini örtmüştü.

Yanıma getirdiğim kıyafetlerden iç çamaşırı alıp giyindim. Ardından siyah atletle yüksek bel taytı vücuduma geçirip saçlarımı havluyla kuruladım. Vücudumdaki ürpertiyi hissederken de yatağa yaklaştım, amacım özlediğim için Nil'i öpmekti ama ona eğilince gözlerimin önünde kanlar belirdi. Hızla geriye çekildim. Ona bulaştırmak istemedim.

Dudaklarımı serçe ısırarak çantadan deri ceket aldım ve hızla aşağıya indim, kapıyı kilitleyip evden ayrılınca veranda da yine Yaman'ı gördüm. Evden ayrılmam karşısında rahatsızlık duyarak. "Nereye?" Dedi. "Yeni gelmedin mi? Geçip dinlensene Karmen."

"Sabah dönerim," dedikten sonra onunla yalnız ikimizin anlayacağı şekilde bakıştım. "Arabayı aldığın yere koy."

Başını salladı. "Yapacağım."

Cinayet işlemeye gittiğim arabaya değil de kendi arabama binip yazlığın yanından ayrıldım ve arabayı son sürat sürüp şehrin merkezine ilerledim. Daha önce de geldiğim semte yaklaştım ve arabayı biraz sonra Deren'in evi önünde durdurdum. Işık yanmıyordu, etraf

çok karanlıktı. Anahtarımı cebime atıp dışarıya çıktım ve sokak kapısına yürürken bir kedi miyavlamasını uzaktan duydum. Parmaklarım sokak kapısına çarpmaya başladı ve Deren hiç uyumadığı için, gecenin dördü olmasına rağmen beni kapıda bekletmedi. Kapıyı elinde silahla açıp beni gördü.

Silahı, tedbir olarak yanına aldığını bilmeme rağmen bir an silahla beraber kalınca aramızdan hiç çekişmeyecek o şeye doğru baktım. Deren bir adım öne çıkıp, "Karmen?" Derken başını sağa sola çevirdi, evin etrafına bakıp sonra bana döndü. "Delirdin mi sen? Bu saatte mi çıkıp geldin? Çok geç, çok geç... Neden aramıyorsun gelip seni alayım?"

Korumacı kelimelerini garip bir hisle dinleyip eşiği gösterdim. "Girecek miyim?"

Kolumdan tutup beni içeriye aldı ve kapıyı kafamın üstünden uzanıp kapattı. Üzerinde hâlâ onu diğer gece bırakıp gittiğim kıyafetleri vardı. Gömleğinin düğmeleri açıktı, ceketinin yakaları kırışmıştı. Yüzü gibi, üstündeki her bir parça da dağınık görünüyordu. Silahını beline yerleştirip kızmış gözlerini bana dikince, "Bugün evine geldim, güvelik daireni aradı ama yoktun?" Dedi sorarcasına.

Evet, haberim vardı. Arabamı sitenin önünden alırken güvenlik Deren'in geldiğini söylemişti. Eşyalarımı bırakmıştı. "Niye geldin?"

"Sen niye geldin?" Dedi, saçlarıma doğru aynı kızgınlıkla bakarak. Neden o kadar kızgın baktığını anladım, saçlarımın ıslak olmasına kızmıştı.

"Üşüdüm... Birisi vardı, ona sarılamıyorum artık." Deren'e tamamen yaklaşıp kafamı gömlek yakalarının açık bıraktığı göğüs kafesine koydum. Kolumu ceketinin üstünden dolayıp ona sıkıca sarılınca titremeye başladım. Parmaklarım iki gündür üzerinden çıkmayan gömleğin yakasını sıkıca kavradığında, Deren'in bedenindeki sertliği kendi üzerimde hissettim. Üstüme bir şey devrilmiş ama can yakıcı olmamış gibisinden bir histi. Üşüdüğüm için yüzümü göğsüne sürterek içime derin, sıcak bir nefes doldurduğumda, Deren'in elini ıslak kafamda hissettim.

"Bu yüzden bana mı sarılıyorsun?"

"Evet."

"Umarım, artık yok olan bir erkek değildir ve bir erkeğin yerine sarılmıyorsundur bana," derken kulağıma doğru tısladı ve sonra

parmaklarını ıslak saçlarım arasından geçirerek diğer kolunu belime doladı. "Değil, değil mi?"

Yutkunarak göğsüne, karşımdaki kalbine bakarak, "Öyleyse?" Dedim.

"Tepem atar biraz." Boğazından alçak bir iç çekiş koptuktan sonra elini gömleğini tutan elime götürdü, yumruğumu avucunun içine alıp, "Kızarıklık geçmiş," dedi.

"Hı?"

"Duvara yumruk atmıştın ya."

Gözlerimi indirip iri elinin içinde kaybolan elimi aradım, bulamadım. Bu yüzden parmaklarımın orada olduğundan emin olmak için kıpırdatıp avucundan dışarıya çıkmaya çalıştım. Başını eğip kara kara gözleriyle cansız bakışlarımı karşıladı ve sonra bileğime de baktı. Ama acımıyordu, çünkü ipleri o bağlamıştı ve iple tenimin arasına, bana duyduğu merhameti sığdırmıştı.

Yutkunup derhal geriye çekildim, kollarının arasından çıkışım sert ve hızlı olduğu için kaşlarını çattı. Nemli saçlarımı kulağımın arkasına koydum ve arkamı dönüp kapıyı açtım. Yürüyordum ki kolumdan tutup beni kendisine çevirdi, deli deli gözlerle baktı. "Nereye?"

"Sarıldım, gidiyorum," dedim.

"Kullan at mıyım ben? Ne demek sarıldım gidiyorum?"

Böyle söylediğime mi kızdı yoksa gidecek olmama mı?

"Konuşacaklarımız var," diyerek kapıyı tekrar kapattı ve eliyle buyur etti. "Odama çık istersen."

Kolumdaki eline, ardından gözlerine dokundum gözlerimle. "Neden odan?"

"Çünkü salonda ben varım," diyen kadın sesini duydum ve gözlerim hâlâ Deren'deyken onun Nalan olduğunu anladım. Merak ettim, ona da gecenin dördü, burada ne işin var demiş miydi? "Kızımız için bir araya geldik, konuşuyorduk. Sen burada n'apıyorsun?"

Nalan'ın en başından beri orada olup bizi dinlemesinden rahatsızlık duydum. Çünkü... bizim aramızda geçen konuşmalardı, saniyelerdi. İkimiz arasında kalmalıydı. Salon kapısında duran Nalan'a dönünce onu ilk kez kabansız gördüm. Üzerinde askılı bluzuyla taşlı pantolonu vardı. Saçları hâlâ çok güzeldi, makyajı, dudaklarındaki ruju bozulmuştu.

Düşünüyorum, acaba düşündüğüm şekilde mi bozuldu diye?

"Kahveni içtiysen git Nalan."

Nalan Deren'e doğru bakarak omzunu pervaza yasladı. "Konuşmamız bitmemişti."

"Benim dinlemem bitti."

Nalan'ın yüzüne yayılan agresifliği gördüm. "Beni yabancıların yanında küçük düşürme."

"Karmen yabancı değil." Deren bana bakıp hararetli şekilde oturma odasını gösterdi. "Ayakta kalma."

O söylediği için değil de burada aptal duruma düştüğümü hissettiğim için kolumu çekip salona yürüdüm. Yanından geçerken Nalan nezaket göstermek yerine önüme geçti, içeriye girmemi önleyerek yukarıdan bana baktı. "Kocamın evinde ne işin var?"

Gözüm seğirdi. "Bakıyorum da Derya'nın evinde değilim?"

Böyle söyleyince bozuldu. Üzerinden genelde hep çiçekli, kaliteli parfüm kokusu alırdım ama bu kez alkol kokuyordu. Bu pervasızlığının sebebi de bu olmalıydı. "Burası kızımın... babasıyla yaşadığı ev. Kimin girip girmediğini bilmek hakkım."

"Kadınları Deren'den uzak tutarken Nil'i mi öne sürersin?"

Gözlerini benden çekip, "Türkçe'n bozuk, ne dediğini anlamıyorum," dedi. Sonra da salona dönüp koltuğa ilerledi, aynı renkteki kaban ile çantasını alıp doğrulurken benden tarafa bakmadı. Yanımdan geçip holde duran Deren'e ilerlediğinde görüntüleri arkamda kaldı. Sehpadaki kahve bardağına, bardaktaki ruj izine bakarken, "Gecenin üçünde kapıyı çaldığımda yalnızca ofladın," dedi, Deren'e. "O geldiğinde *neden beni aramıyorsun, gelip seni alayım,* dedin. Beni kıskandırmak için mi böyle davranıyorsun?" Bunları fısıldayarak söylüyordu ama duyabiliyordum. Fısıldıyorsa Deren'e yaklaşmış olmalıydı. "Ama kıskanmıyorum!"

"Senin burada olduğunu bile unuttum! Derdini sikeyim ya... Kızımız kayıp Nalan! Düşünüp bunu kurgulayacak beynim mi var şu an!" Kapı açılma sesini duydum. "Sarhoşsun, kendini küçük düşürme artık."

"Gerçekten az içtim."

Sesler azalmaya başladığında Deren'in onu dışarıya kadar geçirdiğini anladım. Durduğum yerden ayrılıp koltuğa yaklaştım ve sehpadaki kahve bardağına bakıp onu elimin tersiyle sehpadan ittim. Bardak yere düşüp yuvarlanınca ruj izi halıya sürüldü.

Kapı çarptı ve biraz sonra Deren'in adımları bakış açıma girdi. Ayakları çıplaktı. Yerdeki kahve bardağına bakmak için biraz duraksadı ve sonra yanıma oturup kafamı bir havluyla sarsmaya başladı. "N'apıyorsun?" Diyerek ellerini itmeye çalıştım.

"Sus, Nil gibi cırlama."

Nil'in adı geçince ellerimi uzaklaştırıp yüzümü önüme çevirdim. Saçlarımı havlu ile kurulamasına izin verdim. Demek Nil'de babası saçlarını kurularken karşı çıkıyor, ağlıyordu.

"Milletvekilini asıl yaralayan kimmiş? Bulabildin mi?" Diye sordum.

Havluyu geriye çekip kenara fırlattı, bundan sonra da beni izlemeye başladı. "Evet, buldum. O yüzden senin şimdilik yalnızca ajan olduğunu düşünüyor korumalarım."

Az önce sarıldığım göğsüne doğru baktım. "Korumaların?"

"Benim sözümden dışarıya çıkamazlar. Yani benim korumalarım."

Ona bir şeyleri hatırlatmanın vaktiydi sanırım. "Beni senden habersiz soymaya çalıştılar, emin misin sözünden dışarıya çıkmadılarına?"

Huzursuzca önüne dönüp ellerini sertçe ovuşturdu. Yanağındaki kas seğiriyordu. "Her zamanki rutin şeyler ama senin üzerinde denemelerinden hoşlanmadım."

Elimi saçlarım arasından geçirerek çenemin altına koydum. Kulağımda hâlâ kanın sıçrayan, düşen sesini duyuyordum. Gözlerimi bir kez kapatıp açtıktan sonra, "Korumalar emniyete gidip yakalandığımı mı sanıyor?" Diye sordum.

"Evet. İşin peşinde olduğumu söyledim. İddiaya tutuştular. Birisi Fransız ajan olduğunu düşünüyor, diğeri Rus."

Hareket eden elini takip ettiğimde sigara paketine uzandığını gördüm. Sehpa izmarit ve alkol şişeleriyle doluydu. Sigarasını yakıp şakağını ovalarken, "Her şey kontrolümden çıktı," dedi. "Seni kontrolden çıkarıp bu saatte yanıma getiren ne?"

"Bunları konuşmak için işte."

Yorgunlukla, "Yalnızca bunun için?" Diye sordu.

"Tabi."

"Neden sarıldın o zaman bana? Geri ver."

Başımı ona çevirip şaşkınlıkla baktım. "Neyi geri vereyim?"

"Sarılmamı. Sana sarıldım. Madem istemiyordun, geri ver." Sigara olan elinin son üç parmağıyla yüzüme düşen saçımı alıp benim yapacağım şekilde geriye çekti. Beni vuracağı mesafedeydi ama böyle şefkatli davranıyordu. Göğüslerimiz arasına baktım, bir silah sığardı. "Kız babası olunca... saç düzeltmek alışkanlık yapıyor."

"Sarılmayı geri istemek de ancak Nil'in yapabileceği bir şey gibi."

Yorgun, içleri kıpkırmızı olan gözlerinde hafif bir gülümseme parıltısı göründü. "Bir gün Nil ile tanışacaksın."

Hiç gerçekleşmeyecek bir hayali daha önce dinlemiş miydim acaba? Omuzlarım, taşıdığım yüklerin ağırlığıyla aşağıya çökerken, "Beni sever miydi?" Diye sordum.

Nil'den bahsederken olduğu gibi titrek bir soluk aldı içine. "Nil beni çok kıskanır," dedi, gözlerini boşluğa dikerek. "Yanımda kadın görmeye tahammül edemez. Özellikle bir buçuk yaşından sonra hırçınlaşmaya başladı bu yüzden. Bir keresinde onu üç günlüğüne tatile götürmüştüm, etrafta çok fazla insan ve kadın vardı... Birisi gelip yanıma oturunca bile oyuncaklarını kumda bırakıp koşa koşa yanıma geliyordu. Kucağıma oturup gözdağı verir gibi beni öpmeye başlıyordu. Bu tatlılıkları beni o kadar gülümsetirdi ki, bazen bilhassa gidip bir kadınla beraber otururdum. Telaşla yanıma gelip bir şey göstereceğim diyerek kaldırırdı beni..." acı şekilde gülümsedi. "Tabi, bir şey gösteremezdi."

Nil'i düşününce bu yaptıklarına tamamıyla inandım. Babasına aşıktı. "Nalan'dan kıskanıyor mu?"

Sigaranın külü pantolonuna düşünce önüne doğru bakıp elinin tersiyle külü savurdu. "Hayır, kıskanmaz. Bir araya geldiğimizde sevinirdi."

"Tabi. Annesi ile babası sonuçta."

Sadece, "Evet," dedi.

"Nalanla ne kadar evli kaldınız?" Diye sordum, kendime mani olamayıp.

Gözünü ovalayıp, "Dört yıl," dedi. Kafası neredeyse öne düşüyordu, çok bitkindi. Acaba kaç gündür hiç uyumuyordu?

"Dört yıl," diye tekrarladım. Bu... uzun bir süreydi. Birisine tahammül etmek, aynı evde yaşamak için uzun bir vakitti. Demek ki aralarında gerçek bir şeyler olmuştu. "Onu dört yıl boyunca sevmişsin."

Hiçbir erkek beni dört yıl boyunca sevmedi. Karina'nın babası birkaç ay beni yatağa atabilmek için seviyormuş gibi davrandı. Hamile kalana kadar.

"Edip'in korumasıydım," dedi, beni şaşırtarak. "Nalanla o şekilde tanıştık. Söylediğine göre ilk gördüğü günden beri benimle olmak istemiş, zaten bu yüzden olmaz dememe bakmadan defalarca denedi. Sonra düşündüm ki neden olmasın... Edip Akşın beni kızına layık görmedi, bu yüzden en başından beri ilişkiyi desteklemedi. Nalan'da babasının baskısından kurtulmak için evlenmek istedi, ben de kabul ettim... Hem düşününce, Utku yıllar sonra bir ailede yaşamış olacaktı, ergenliği geçirirken çok zorlanıyordu... Bir ailenin etkisinde kalmanın ona iyi geleceğini düşündüm ama olmadı. Evlilikte Nalan'a istediklerini tam veremedim, haliyle o da bıktı, ona verdiğimden daha fazla ilgi, değer aradı." Susup dinliyor muyum diye bana bakarken gözbebeklerinden uyku akmaya başladı. "Sen o sözlünü aldattığın adamı seviyor muydun?"

Konu bana dönünce bunu hiç unutmadığını fark ettim. Neden aklında tutmuştu? "Seviyordum," dediğimde sigarasını dudaklarına götüren elinin duraksadığını gördüm. "Ama onu severken bir şeyin eksikliğini hep hissediyordum. Yeni yeni anlıyorum o eksikliğin ne olduğunu."

Sigarasını sehpaya bıraktı. "Neymiş?"

"Şefkat," dedim, bunu söylemekten de rahatsız olup gözlerimi kaçırdım. "Bu his yokmuş. En sıcak anlarımızda bile içimdeki soğukluğun sebebi buymuş."

Ellerini ovalamaya başlayıp, "Nasıl tanışmıştınız?" Diye sordu.

Neden bu kadar ilgilenmişti?

"Dante'nin, ortanca abimin arkadaşıydı," dedim bir baktım ki anlatmaya başlayarak. "Diğer abilerimle de arkadaştı ama ailemize Dante'nin arkadaşı olarak girmişti. Ben on yedi yaşındayken abim onu ilk kez eve getirmişti, yemek masamızda karşımda otururken nedense gözlerimi ondan alamamıştım. Şimdi şimdi hatırlıyorum bana bakışındaki o kibri, onu beğendiğim için sahip olduğu gururunu... Hep farkında oldu onu izlediğimi, ona yakınlaşmak istediğimi ama sadece bununla yetindi, çoğu zaman gülüp geçti. Ta ki..."

"Ta ki?" Dedi sabırsızca.

Alt dudağımı emdim ve farkında olmadan o kadar sesli bıraktım ki, Deren dönüp ağzıma doğru baktı. O dudaklarıma doğru bakıyorken de tekrar konuşmak zaman aldı. "Ta ki, ben sözlenene kadar," diye tamamladım. "İlgimi kaybedince, evleneceğimi öğrenince ilk kez bana yaklaştı, bize geldiği her defasında beni izleyen kendisi oldu. Daha sonra hepsini düşününce fark ettim aslında istediğinin ben değil de yalnızca ilgim olduğunu. Ama... yine de o zaman inandım ona ve..." Karina dünyaya geldi.

Deren alçak bir sesle, "Orospu çocuğu," diye fısıldayıp sonra da bir anda elini uzatıp alt dudağımı dişlerim arasından aşağıya çekince, bu o kadar normal ve akışında geldi ki, ağzımın ıslaklığının parmağına değmesini yalnız izleyebildim. Dudağımı ısırdığının farkında değildim. "Çok gençmişsin, duygularınla oynamış. Egosunu tatmin etmek için kullanmış senin... duygularını."

Carlos'un gözlerimin önüne bile gelmediğini fark ettim. Onu anlatırken bile yüzünü, sesini düşünmemiştim. Deren'in dokunduğu dudağıma bir de kendim dokunurken, "Onu severken bunları fark etmemiştim," dedim, sonra da kendime sinirlenip gözlerimi boşluğa diktim.

"Sıcak anlar," diye tekrarladı Deren, bir anda dediğime dönerek. Her nedense bunu unutmamıştı. Geriye, koltuğa doğru yaslanırken dirseğini dizime koyup afallamama sebep oldu. Yan şekilde oturduğum için dirseği bacağımın içine kadar kaymıştı. Gözlerini yüzümde hissedince bir karın ağrısıyla ona baktım. "Nil kıskançlığını kimden aldı biliyor musun?"

"Annesinden mi?"

"Benden," dedi.

Madem öyle, ben de kartlarımı daha açık oynayacaktım. Koltukta ona doğru kayıp, "Nalan'ın rujunu sen mi dağıttın?" Diye sordum, kızgınca.

Çenemi tuttuğu gibi baş parmağını kurumuş, somurtkan dudaklarımda gezdirmeye başladı. Yüzüme doğru hamle yaptığı için başım Deren'e yaklaştı ve o da kafasını dikleştirip aramızdaki mesafeden dudaklarıma baktı. "Öyle olmasını isterdi değil mi?" Diye sordu. "Onu öpsem bana hayır demez değil mi? Belki o yüzden giyinip kuşanıp yanıma geldi."

"Ha, kıyafetlerine dikkat ettin yani?"

"Ne istiyorsun benden?" Dedi, biraz daha doğrulup elini belime koyduğunda. Çenemdeki eli de yanağıma kavuştu ve yüzümü avucunun içine aldı. Kelimeler kalbime asılı kalmaya başlamıştı. "O sıcak anlarda eksikliğini hissettiğin şeyi bende mi arıyorsun?"

Reddetmeden yutkundum. "Nil'i çok güzel seviyorsun. Çok içten, çok şefkatli, çok merhametli."

"O benim kızım, tabii ki böyle seveceğim," dediğinde, sevgi ve Deren'in adı yan yana bulunduğu için gerildim. Panikle nefes alıp yüzümü çevirdiğimde, Deren'i o kadar yakınımda buldum ki, bu mesafeden bana istediği her şeyi yapabileceğine emindim. Gözleri yoğun ve odaklanmış şekilde bakıyordu. *Sen beni, aramızda hiçbir mesafe olmadan öldürmek için ararken öpmek üzeresin.* Dudaklarını alt dudağıma sürttüğünde ikimiz de belki zevkten, belki de acıdan inledik. "Ama sen güzel bir kadınsın..." dudaklarını dudaklarıma bir daha sürttüğü için cümleyi tamamlayamadı, sinirlenerek bir ses çıkardı. "İnsanın sabırlı davranamayacağı kadar."

Onu görmezsem yaptıklarımın gerçekçiliği azalır diye gözlerimi kapatıp dilimi dudakları arasından ittiğimde, elini enseme götürüp kafamı ağzına doğru itti. Sertçe dudaklarıyla dilimi kavrayıp ıslaklığını emerken, her şeyi unutmak istiyormuş gibi davranıyordu. Gerçekçilik azalır sanmama rağmen dudakları o kadar yoğun ve sıcaktı ki, kulaklarım uğuldamaya başladı. Onunla başka oluyordu, şefkatsiz ve duygusuz gelmiyordu. Dilimi ağzımın içine geri çekerek çenemi silerken gözlerimi açtım ve kara gözleri çenemi seyrederken, adem elması kavislendi. Elimi sonra götürüp gömleğine sildiğimde gözlerini kapatarak nefes nefese başını arkaya koydu. "Böyle iyi hissedemem, kızım kayıpken bana böyle iyi hissettiremezsin..."

Kalbinin sesini dinleyen kimse bu hikâyeden sağ çıkamayacaktı.

Bu yüzden kalbinin sesini dinlememesi iyi olurdu.

Ama ya benim kalbimin sesi?

Ben onu etkiliyorum, manipüle ediyorum, bana aldanıyor ama ya ben neden ona sarılmak isterken buluyorum kendimi?

Deren'in sehpada duran telefon sesi odayı doldurduğunda, siren sesi duymuş kadar irkildim. Genzini temizleyerek doğruldu ve ileriye uzanıp telefonunu açmadan önce beklemek zorunda kaldı. Telefonu açarak kalkarken de, elini terleyen ensesinde dolaştırdı. Parlayan göğüs kafesini, ütüsüz pantolonunu, loş ışıkta parlayan yüz hatlarını

izlerken gözden kayboldu. Telefonuyla koridorda konuştuğu sırada kendi yedek telefonumun sesini duyup cebimden çıkardım.

Beklenen arana geldiği için gülümsemeye başlayıp telefonu açtım.

Karşıdan, "Sen kimsin?" Diye kükreyen sesi duyunca sesli gülmemek için elimi ağzıma kapattım. Derya hattın diğer ucunda çıldırmış nefesler alarak bağırmaya devam etti. "Sen kimsin? Benimle nasıl bir oyun oynuyorsun? Arabamla bir cinayet işlemişsin, üstüne de psikopat gibi telefon numaranı bırakmışsın! Kimsin ve bana neden bunu yaptın? Arabamı nasıl alabildin? Nasıl bir oyun lan bu!"

Birkaç saat önce.

"Arabayı aldığını görmediğine emin misin Yaman?" Diye sessizce soruyorum evin arka bahçesinde, karanlıkta.

Alınmış gibi bana bakıp ardından kafasını iki yana sallıyor. "Hayır. Evinde uyuyordu. İçeriye girip anahtarı aldığımı fark etmedi. Geçen gün evine girerken kamerasını kırmıştık, hâlâ yeni bir kamera taktırmamışlar, anlayacağın yakalanmayacağız."

Birazdan o kadını öldürmek için evden ayrılacağım, oraya Derya'nın arabasıyla gidip suçu da onun üstüne bırakacağım. Arabasını kimin aldığını, o arabada ne yaşandığını, neler olduğunu anlamayacaktı. Elbette benden şüphe duyacaktı ama asla emin olamayacaktı ve ortada bir cinayet olduğu için korkup anlatamayacaktı, bana bunu soramayacaktı. Kendi arabasını, cinayet izlerini ortadan kaldırmakta ona kalacaktı.

Memnun bir gülümseme sırasında Yamanla göz göze geliyorum. "Döndüğümde arabayı tekrar evinin önüne bırakacaksın."

Baş sallamayla kabul edip, "Peki arabayla ne yapacaksın?" Diye soruyor, ona yalnızca emretmiştin, hiçbir şey açıklamamıştım. "Bana söyleyecek misin?"

"Hayır," diyorum, onu ve Gece'yi korumayı seçerek. "Söylemeyeceğim." Ama o zeki bir adam ve kendisi anlayabilir.

Şimdiki zaman.

Derya'nın sesindeki çaresizliğin ve öfkenin tadını aldığımda düşüncelerim arasından sıyrılıp telefonu kulağımdan çektim ve aramayı kapattım. İçindeki hattı çıkarıp kırarken de kahkahalarla gülmeye başladım. Gerçekten başı belaya girmişti, arabada kan ve organ vardı. Bunu kime nasıl açıklayacağını merak ediyordum. Hattı

ve yedek telefonumu cebime koyup saklarken, gülüşüm de hafiflemeye başladı.

Hemen hemen aynı sıralarda başımı çevirdim ve Deren'in bana anlamamış, kuşkulanmış şekilde baktığını görünce koltuktan kalkıp onun yanına doğru koştum. Böyle koşmam karşısında irkilirken, parmak uçlarımda yükselip omuzlarını tuttum ve başımı yana eğip ona boynumu açtım. "Nasıl kokuyorum?"

Boynuma kayıtsızca bakmaya çalışsa da yüzü kasılmıştı. "Neden sordun şimdi?"

Kan kokuyor muyum merak ediyorum.

Gözlerinin içine doğru, "Herhalde çok şey istedim," deyip geri çekilecektim ki, başını eğip yaklaştı. Yüzünü boynuma yaslayıp burnundan içeriye iki derin nefes çektiğinde gözlerimi kapatıp bir süre bu şekilde dinlenmek, güçlenmek istedim. "Kızım gibi kokmuyorsun," dediğinde hafifçe panikledim. "Ama hâlâ çok güzel kokuyorsun."

Gülümsedim. Kan kokmadığım için. Evet, evet onun için gülümsedim. Bana güzel kokuyorsun dediği için değil.

"Gülüşe bak," diyerek şak diye yanağımı öptü.

Kırılma sesini kalbimde duydum ama kalbim kırıldığı için değil, kalbimin içindeki buzlar kırıldığı için.

"Birisi gülüşümü görünce hemen gülümsemeyi kesmek geliyor içimden," diye itiraf ettim ona.

"Peki neden?" Dedi öptüğü yere parmağının ucuyla dokunarak. Göğsünün her sıkça aldığı nefeste gömlek yakaları vücuduma sürtünüyordu.

"Gülümsememeliyim, hak etmiyorum," diyerek arkamı döndüm, koltuğa ilerleyip oturduktan sonra başımı çevirip camdan dışarıya baktım. Ece'nin evi görünüyordu, çiçekleri görünmese de.

"Hiç hoşlanmadım bak bu dediğinden..." gömlek düğmelerini kapatarak bakış açıma girdi, yukarıdan beni izleyerek gömleğinin her bir düğmesini kapattı ve ardından gömleğinin uçlarını pantolonuna soktu. Kemikli ellerini izlerken erkeksiliğini görmezden gelmeye çalıştım. "Telefon aldım bildiğin gibi. Kızımdan bir haber var, gitmem icap ediyor." Ellerini belinin iki yanına koydu. "Utku evde değil, bir grup arkadaşıyla şehrin sokaklarında Nil'i arıyorlar. Sen burada kalabilirsin."

Yutkundum. Aslında yine gerçek olmayan bir haber için gecenin dördünde evden ayrılmak istiyordu. "Ben de geleceğim," dedim kalkarak.

"Öyle bir dünya yok," dedi karşı çıkarak. "Son kez yanımda geldiğinde olanlar gün gibi açık."

Ayağımı yere vurdum. "Ya beni de götürürsün, ya da seni takip ederim."

"Canın yanmasın diye uğraştığımı da anlamıyorsun değil mi?" Derken dertlenmiş gibiydi.

"Çelik yeleğini üstünden çıkarıp bana giydirdiğinde anlamıştım."

Arkamı dönüp sokak kapısına yürüdüm ve dışarıya çıkıp onu bekledim. Demek kan kokmuyordum, kendimi iyice temizlemiş olmalıydım. Merak ediyordum acaba Derya bu işten nasıl çıkacaktı?

Deren evinin kapısını kilitleyip yanıma geldiğinde beraber arabasına bindik. O söylemeden kemerimi takıp, "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

"Polisler ulaştı. Çetenin, çocukları rehin tuttuğu bir depoya baskın yapacaklarmış, ben de derhal geleceğimi söyledim."

Keşke Karina yaşıyor olsa ve onu gidip bir anda orada bulabilsem.

Deren cevap vermemem üzerine bana bakıp elini dizime koydu. Büyük avuç içinin sert tutuşuna ister istemez tepki verip iç çektim. "Bir daha olsa bir daha o çelik yeleği çıkarıp sana verirdim."

Değmezmiş diyecek. Bir gün.

Boğulmaya çok yakın olduğumu fark ettiğimde tekrar öksürük krizine girdim ve Deren, "Hay Allah'ım," dedi endişelenerek. "Sürekli öksürüyorsun. Seni doktora götüreyim mi?"

Kafamı sessizce arkaya yasladım, sakinleşmeyi bekledim. Deren yeni bir arama gelen telefonunu açarken camdan dışarıdaki gökyüzünü izledim. Gökyüzünün rengi birazdan açılacak gibiydi, lacivert bir sis bulutu etrafı kaplamıştı. Acaba... Karina'nın gördüğü son renk neydi? Duyduğu son ses neydi? Aklından geçen son düşünce neydi?

Son söylediği kelime anneymiş. Anne. Mamma.

Araba durduğunda ön camdan polis arabasını ve yanan mavi, kırmızı ışıkları gördüm. Aynı anda kapıyı açıp dışarıya çıktık ve kaputun önünde yan yana geldiğimizde, iki polisin ev kapısından girdiğini gördüm. Deren'in heyecanla ileriye atılmasını ama buna rağmen beni tutup yanında götürmeyi unutmamasına bir seyirci

oldum. Ev kapısından içeriye girdiğimizde, içeride de polislerin olduğunu gördüm. El fenerleriyle ışık tutuyorlar, evi inceliyorlardı. Ben de telefon flashını çıkarıp önümü aydınlattım. Holü yürüdük ve Derenle beraber kafamızı bir odadan içeriye uzattık. İçeride, yerde battaniyeler, plastik tabaklar, kirli kıyafetler vardı.

"Orospu çocuklarının çocuklara reva gördüklerine bak..." dedi Deren, nefretle. "Allah'sız kitapsızlar."

Karina'da mı buralarda süründü? Burada ağladı?

"Deren Bey, etrafta parmak izi arıyoruz, dokunmamaya dikkat edin," diyen polis memurunu duydum ve ağır kokan odadan çıkıp koridora döndüm. Hayalet gibi sessizce ilerleyip başka bir odaya yöneldiğimde içeride yine yer yatakları, pis eşyalar, yemek kapları gördüm. Karina'nın da buralarda kaldığını düşünerek titreyen dudaklarıma dokunduğum sırada bir ses duyup dikkat kesildim. Önce arkama baktım, Deren sinirli sinirli polisle konuşuyordu. Sonra odadan içeriye girip ilerideki yatağa yaklaştım ve battaniyeyi kaldırdığımda, tahmin ettiğim gibi bir çocukla karşılaştım.

Yüreğimin sancılandığını hissedip çocuğun yüzünü tuttum, kendime çevirdim. Küçücüktü, oğlan çocuğuydu. Battaniyenin içinde titreyerek ağlıyordu. Gözlerini bile açamadan, "Çok üşüyorum," dediğinde, üstündeki her şeyi çekip çıkarmaya başladım. "Merhaba canım," dedim yumuşak bir sesle. "Sana yardım edeceğim, ağlama."

Ateşler içindeydi, havale geçiriyordu. Üzerinde yıpranmış kıyafet vardı, onu da çıkarmak için yardıma ihtiyacım vardı. Koridora doğru, "Deren," diye çığlık attım ve sonra önüme dönüp küçük çocuğu kucağıma almaya çalıştım. Hemen hemen aynı anda Deren'in, "Karmen, n'oldu?" Diye yanıma koşuşunu duydum. "N'apıyorsun?"

"Deren," diye başlayarak anlatmaya çalıştım ama kucağında yüzünü tuttuğum çocuğun, "Anne," diye fısıldadığını duyunca sözcükler boğazıma hapsoldu. Konuşamayıp ona bakarken de yüzü aniden elimin arasından kaydı ve yana döndü, hareketsizleşti.

"Karmen," dedi Deren, yanıma eğilip ama sonra çocuğu görünce onun da nefesi kesildi. Yüzü yara bereyle kaplı olan çocuğun hareketsizliği önümüzdeki saniyeler boyunca bizi de hareketsiz kıldı. Yüzümde gözyaşı olmadan hıçkırdığımı hissettim ve Deren elimi tutup çocuktan uzaklaştırırken, "Melek oldu," dedi, güçlükle. "Rahat bırakalım onu."

Tepki vermediğimde Deren beni kendisi kaldırdı ve nazikçe yürüterek koridora kadar çıkardı. Başım döndüğü için kendimi koridordaki kapı pervazına yaslayıp alnımı da elimin üstüne koydum. Yanağımdan aşağıya sıcak bir şey akıyordu. Demek her çocuk, ölmeden önce anne, diye fısıldarmış.

"İçeride bir çocuk var," dediğini duydum Deren'in polise. Başımı kaldırdığımdaysa pervazına yaslandığım odanın içini gördüm. Beni, birbirinden farklı çocuk fotoğraflarının olduğu duvar karşıladı. Odanın duvarında karalanmış, yıpranmış, yerlere düşmüş çocuk fotoğrafları vardı.

Deren'de benim gördüklerimi görüp içeriye doğru yürümeye başladığında, ben de onun, Nil'den bir iz aradığını bilerek arkasından sersemce yürüdüm. Kollarımdaki ölümün ağırlığıyla odanın ortasına yürürken, bir anda sarsıldım. Gözlerimden düşen yaşların bile yanağımda hareketsizleştiğini hissettim. Deren duvarda Nil'in fotoğrafını ararken, ben Karina'nın fotoğrafını gördüm.

O olduğuna inanamadım ama kalbim bunu doğrulamıştı.

Yaklaşırken uyuşmuş, hissizleşmiştim. Ya da acının kalpte yaşanabilecek en yüksek seviyesine ulaştığım için bu acının bir üstüne çıkamıyordum, bu yüzden hissizleştiğimi sanıyordun. Duvarda yamuk şekilde duran fotoğrafı alıp yakından baktığımda Karina'nın bu fotoğrafta ağladığını, çok üzgün olduğunu gördüm. Kameraya korkarak bakmıştı. Yüzünde siyah lekeler vardı. Oracıkta o an neredeyse yeniden ölecektim.

Deren elimdeki fotoğrafa, "Ne kadar güzel bir kızmış," dediğinde his felci geçirdiğimi düşündüm. Hislerim hareket edemiyordu. "Küçücükmüş. Acaba kaç yaşındaydı?"

İki yaşına yaklaşıyordu.

Deren beni tutunca bedenimin boşlukta hareket ettiğini fark ettim. Arkaya doğru düşerken beni belimden kavramıştı. Yüzüme doğru baktığını anladım ama ben gözlerimi kızımın fotoğrafından çekemiyordum. Demek burada bulunmuştu. Bu soğuk, kirli yerde az önce kollarımda hayatı terk eden çocuk gibi belki ateşler içinde yanmıştı.

"Karmen, vücudunu tutamıyorsun... N'oldu, neyin var?"

Hiçbir şeyim yok... Artık hiçbir şeyim yok.

"O çocuğu bir de bu fotoğrafları görünce etkilendin tabi, benimki de soru..." beni odadan çıkartırken fotoğraf ellerimdeydi. Başım dönüyordu, rüzgâr yanağıma değene kadar çıktığımızı fark etmedim. Deren karşımda bir şeyler söylerken Karina'nın fotoğrafındaki korkak gözleriyle nasıl yaşamıma devam edeceğime düşündüm. Onun bu kadar korktuğunu hep hissetmiştim ama ilk kez görüyordum.

"Gerçekten çok güzel değil mi Deren?" Diye fısıldadım kızımın fotoğrafını ona göstererek.

Fotoğrafa olan ilgim Deren'i biraz duraksattı. Uzanıp elimden fotoğrafı almak istediğinde geri çekmedim, başkası olsaydı vermezdim. Fotoğrafa merhamet dolu gözlerle baktığında da bittim. "Evet, çok çok güzel bir kız."

O fotoğrafa böyle merhametle, içten baktığını görünce bu gece ikinci kez yaptığım bir şey yaptım. Onun göğsüne adeta atladım. Kolumun birisini boynuna dolayıp yüzümü acı çeken kalbine yasladım. Onu hiç bırakmayacakmış gibi sarılıyordum, birisi beni çekse de ondan ayrılmayacakmış gibi. Karina'ya, tıpkı Nil'den bahsederkenki şefkatiyle bakmıştı. İncinmesine üzülmüştü. Deren'in ellerini saçlarımın arkasında, kafamın diplerinde hissederken gözyaşlarımın burnumu tıkadığımı hissedip kendimi bıraktım. Onun kalbine doğru sessizce haykırdım. *O öldü Deren. O benim kızım ve o incinerek, acı çekerek, en sonunda dayanamayarak öldü.*

Deren sertçe yutkunarak elini rüzgârın geldiği yanağıma koydu, soğuğun gelişini kapatırken, "Ailesi için çok üzgünüm," dedi.

Bu kızın annesi ona cenneti vermek istedi ama kız son günlerini bu cehennemde yaşadı.

İlahi bakış açısı.

Utku, Nil olmadan geçen her gün için ona bir çikolata alıyordu. Geldiğinde tümünü birden ona verecekti.

Cebinden çıkardığı çikolatayı, Nil'in yatağının yanındaki komodin üstüne bıraktı. Odanın içerisindeki gece lambası, Nil buradaymış gibi yanıyordu. Saat sabah altı buçuğu geçmişti, eve az önce, Nil'den hiçbir iz bulamadan dönmüştü. Sık sık kendini Nil'in odasında buluyordu, onunla burada geçirdiği vakitleri düşünüyordu. Nil'in kahkaha sesleri kulağında çınlıyordu, diğer yandan da şimdi çektiği acı yüzünden ağladığını neredeyse duyuyordu.

Nil korkuyordu, üzülüyordu, üşüyordu... Bunlara rağmen Utku onu bulamıyordu.

Bu çaresizliğin aynısını annesi ile babasını yanan araba içinde terk ederken hissetmişti.

Bu yüzden o ve abisi Nil'e apayrı düşkünlerdi. Nil ikisinin de tek ailesiydi. Fakat ellerinden kayıp gitmişti.

"Seni bulacağım tırtılım," dedi yatağın üzerindeki hırkasına uzanıp koklarken. Neredeyse tüm kıyafetleri yatağın üzerindeydi. Abisi, tüm kıyafetlerine, kokuları kalmayana kadar sarılmıştı.

Bir bağırma sesi duyunca istemsiz olarak Nil sandı ama daha yetişkin bağırmasıydı. Odanın penceresine yaklaşıp camdan dışarıya baktı ama etrafta kimseyi göremedi. Fakat aynı bağırtıyı bir daha duydu, sonra da bir başka sesi. Gözlerini hemen yanlarındaki eve kaydırdı, en yakındaki ev Ece'nin ailesi ile yaşadığı evdi. Artık uyumadığı için Ece'nin bu saatlerde hazırlanıp okuluna gitmek için evden çıktığını biliyordu. Bağıran o muydu?

Elinden sızan kanı hissederek odadan çıktı ve bir grup soytarıyla kavga ettiği sırada yaralanan elindeki kanı üstündeki tişörte silip evin kapısını açtı. Ece'nin sürekli suladığı, konuştuğu çiçekler diğer evin etrafını rengarenk süslemişti. İlgisiz görünmeye çalışarak bir sigara yaktı ve aynı anda kapı sesi duyunca gözlerinin ucuyla baktı.

Ece ağlayarak okul çantasını sırtına takıyordu.

Utku sigarasını avucunda sıkıp attı ve bahçede dışarıya ilerlerken, Ece'de sokağa çıktı. Üzerinde gri okul eteği, gömleği ve süveteri vardı. Saçlarını salaş bir örgüyle toplamıştı. Bir eliyle yüzündeki yaşları silerken diğer elini sıkıca kapatmıştı.

"Sen de mi buradaydın?" Dedi Utku, bahçe kapısından çıkıp onunla karşılaşmış gibi.

Ece onun sesini duyup geriye sıçrarken kafası kendisine doğru döndü. Utku onun gözlerinden önce açık tenli yüzündeki kırmızılığı gördü. Can yanmaktan gelen bir kızarıklıktı bu, ağlamasını sağlayan kızarıklıktı. Ece, Utku'nun yanağına baktığını hissederek yüzünü tekrardan önüne çevirdi. "Evet, ben de buradaydım! Ne? Yoksa sokakta mı senindi? Geçmeyeyim mi!"

Ece titreyen sesiyle onunla alay edip yoluna devam ederken Utku sinirle dolup ona yaklaştı. Hırçın, kızgın adımlarının önüne geçip karşısından, "Bunu sana kim yaptı?" Diye sordu.

Ece'nin çenesi yüzünün altında utanç ve sıcaklıkla titriyordu. Utku'nun karşısında bunu yaşıyor olmasının mahcubiyeti saç diplerini bile ısıtmıştı. Okul çantasına asılarak, "Çekilir misin yolumdan?" Dedi ve onun yanından geçmek için hamle yaparken.

"Kavga etmiyoruz Ece, güzelce konuşmaya çalışıyorum."

Ece bunları duyunca gözlerini kaldırıp Utku'nun gözleriyle birleştirdi. Kalbi inanılmaz kırılmıştı. "Güzelce mi konuşuyorsun? Çok teşekkür ederim. Benimle güzel konuşman için böyle mahcup mu görünmem gerekiyordu? Anneme tokadı için teşekkür edeceğim."

Utku kendi suratına da bir tokat inmişçesine irkilip saniyeler boyunca Ece'nin ıslanmış kirpiklerinden aşağıya düşmeyi bekleyen gözyaşlarına bakakaldı. "Birbirimize takıldığımızı sanıyordum. Neden bana kırılasın ki? Neden beni umursayasın ki?"

Ece alınmış burnunu kaldırdı. "Biz birbirimize takılmıyorduk, sen benimle alay ediyordun."

Utku onun yanağındaki kızarıklığa karşı hissettiği öfkeyi anlamlandıramayarak hırçınlaştı. "Babanın yaptığını düşünmüştüm, annen yaptı demek."

"Çok akıllısın, tepe tepe kullan!"

Ece çenesini havaya kaldırıp bir daha yanından geçmeyi deneyince Utku elinin onu tutmaya gitmesini önleyemedi. "Neden böyle davrandı sana? Sabah sabah ne istedi senden?"

"Sınav senemde kafayı seninle yediğim için!" Ece yumruğu içindeki kâğıdı onun suratına doğru savurup yanından geçtiğinde, Utku onun arkasından bir iki adım gidip duraksadı. Ece sokağın sonuna doğru koşarak mesafelerini açarken, eğilip rüzgârda hareket eden kâğıdı aldı. Ece'nin nazlı sitemi, söylediği kelimeleri yüzünden kafası karışırken kâğıdı açıp içinde yazanlara baktı. Kendi ismini, tüm bir sayfada, aralarına kalpler çizilmiş şekilde gördüğünde gözlerini sımsıkı yumdu. Yan yana gelen sayısız isminin arasına çizilmiş kalpler, çok masum bir kızın geçici duygularıyla oraya işlenmişti. Fakat Utku, o an bunun kendisinde bir karşılığı olmadığını düşünüyordu. Kendisi, Ece'yi onun kendisini sevdiği gibi sevmiyordu.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bölüm benim için sarsıcı oldu. Aslında daha devam ettireceğim bir bölümdü ama Karina beni sarsttığı için kurgu gidişatını bir dahaki bölüme bıraktım.

Bölümü bir emoji ile anlatın diyeceğim ama galiba gözyaşlarıyla dolu olacak buralar...

Instagram: emineasr

❤️

13. “Tutsak.”

Sertap Erener, İncelikler.

Selamlar canımın içleri <3

Burada mısınız?

Buradaysanız ayrı mutlu, bölümü okurken oy ve yorum yaparsanız ayrı mutlu olurum. Çok çok keyifli okumalar. ♡

13. “TUTSAK.”

"Baba, yalvarıyorum artık telefonuma cevap ver. Bir tek senin telefonun aynı, bir tek sen varsın bana yardımcı olabilecek... Çok çaresizim baba, çok acı çekiyorum. Buradaki polisler bana yardımcı olmuyor, her gün emniyete gidiyorum ama biz size haber vereceğiz deyip gönderiyorlar..." telefonum, gözyaşlarım yüzünden ıslanan kulağıma yaslıyken gecenin karanlığında hıçkırıp dizlerimi kendime biraz daha çekiyorum. Dışarıda çoğalan yağmur Karina'nın odasındaki camlara öyle şiddetli vuruyor ki, burada olsa neşeli çığlıklar atacağını düşünüyorum. "Sözümde durmadığım için beni affetmeyeceğini biliyorum. İki yıldır izimi kaybedip sizden kaçtığım için çok öfkelisin ama ben sizden kaçmadım baba, Karina'yı korumak istedim..." açılmayan telefona doğru, sanki babam beni dinliyormuş gibi fısıldıyorum. "Karina'ma yardım et, o çok küçük baba. Onun yüzündeki gülümseme düşünce bile benim canım acıyorken, ona bir şeyler olursa n'aparım ben?"

🎠

Elimde bir şeyi sıkıyordum. Kendime gelmeden önce hissettiğim bu oldu. Elimin içini acıtan bir şeydi üstelik. Sonra yaşananlar beynime süzülünce elimdeki yaranın bir kâğıt kesiği olduğunu anladım. Tuttuğum da bir fotoğraftı. Karina'mın fotoğrafıydı.

Artık kızımın fotoğrafları bile canımı acıtıyordu.

Yumuşak bir doku üstünde uzandığımı hissedip gözlerime çarpan aydınlığa yüz buruşturdum ve ardından gözlerimi açtım. Aşinalığı fark edip gözlerimi odanın içinde gezdirirken günün ilk saatlerinde olduğumuzu anladım. Bakışlarım odasında olduğum Deren'e çarpınca da, göğsüme yayılan sıcaklıkla beraber ona sarıldığımı hatırladım.

Odanın köşesindeki siyah koltukta oturmuş, elinde bir küçük kıyafet tutarak bana bakıyordu. Bu geceyi de uykusuz geçirdiği kan çanağı olmuş gözlerinden belliydi. Elinde tuttuğu da küçük kız kıyafetiydi, Nil'in olmalıydı.

Gözlerimiz birleştiğinde, "Günaydın," dedi boğuk sesle.

Onun yatağında doğrulurken ayaklarım siyah, saten çarşafı hafifçe itti ve onun bu çarşafın her yerinde izi olduğunu düşünerek yutkundum. "Burada ne yapıyorum?" Diye sordum.

Nil'in kazağını avucunun içine hapsederken, "Arabaya döndükten bir süre sonra uyuyakaldın," dedi. "Ben de seni evime getirdim."

Evden ayrılmadan önce ilaç almıştım. Ardından ölen çocuğu ve Karina'nın fotoğrafını görünce demek ki kendimden geçmiştim. Başka çaresi kalmamıştı. Anladığımı göstermek için kafamı aşağıya yukarıya sallarken, "Sen hiç uyumadın mı?" Diye sordum.

Bu soruyu sorduğumda her nedense bakışlarını kaçırdı. Bu da gözlerimi şüpheyle kısmamı sağladı. "Bir itlik yapıp yanına yatacaktım az kalsın ama durdurdum kendimi." Yüzünü buruşturdu. "Ama yalan yok, şöyle bir istedim yanına uzanıp yatmasını..."

Bana karşı bir şeyler hissetmesini durdurmam gerekiyordu ama... içimden gelmiyordu.

N'apacaktım ben?

Her geçen gün daha sıkışmış hissediyordum.

Yataktan kalkıp ayaklarımı yere bastım ve yatağın etrafını dolanırken elimdeki fotoğrafı arka cebime koydum. Ceketim üstümden çıkmıştı, yatarken çıkartmış olabilirdi. Onun oturduğu koltuğun önüne geldiğimde dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, çenesini sıvazlayarak bana bakıyordu. Bir bacağımı, aralık duran iki bacağının arasına itip, "Biz n'apıyoruz?" Diye sordum ona. Senden ziyade ben n'apıyorum böyle? Nasıl çıkacağım tüm bunların içinden? Nasıl kurtulacağım bu kadar nefretin yükünden? "Neden birbirimizi bu kadar sık görüyoruz? Neden birbirimizi bu kadar sık görmek istiyoruz?"

Sorularımın onda da bir karşılığı yokmuş gibi gerginlikle bana bakıp ardından gözlerini tavana doğru kaydırdı, sertçe yutkundu. "Beni bir daha görmeme konuşması mı hazırlamaya çalışıyorsun?"

Kendimi onu üzmüş gibi hissedip, "Hayır," diye fısıldadım hemen.

"İyi, öyle bir konuşmaya lüzum yok çünkü," derken koltukta dik bir oturuşa geçip göz hizasındaki karnıma baktı. "İstemiyorsan direkt

söylersin."

"Sen de benimle görüşmek istemediğinde direkt söyleyebilirsin," dedim karşılık olarak. Hareket edince pantolonu bacağıma çarptı ve gözlerini indirip bacağıma bakarken, omuzları kasıldı.

"Muhtemelen hiç söylemeyeceğim," dedi, bunu derken de gözlerime bakamıyormuş gibi kafası önünde durdu.

Sarıldığımda, öpüştüğümüzde tuttuğum ensesine bakıp alt dudağımı sertçe ısırdım. Göğsümdeki boşluktan içeriye bir şey sızıyormuş gibi hissettiren duyguların içinde sersemliyordum. Omuzlarının her geçen gün daha da düşmesi canımı acıttığı halde hâlâ hiçbir şey yapmıyordum. "Biraz uyu Deren. Çok güçlü olabilirsin ama vücudun artık dayanamıyor."

"Farkındayım, olmam mı... Fakat uyuyamıyorum, biliyorsun."

Kendimi onu uyutma görevine adayıp, "Bir teklifim var," dediğimde başını kaldırıp kara gözleriyle şöyle bir baktı bana. "Sen uyu, ben de uyandığında sana makarna yapmış olacağım." Gururla omuzlarımı dikleştirdim. "Dünyanın en güzel makarnasını yapıyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Kendi dünyandan bahsediyorsun herhalde."

"Sen bir mafyadan dayak istiyorsun herhalde."

Birkaç sessiz geçen saniyelerce baktık gözlerimizin içine. "Bu seni zor duruma sokabilir."

Bu saatten sonra başka herhangi bir şey bana zor gelebilirmiş gibi... "Neden zor duruma sokacakmış?"

"Makarnan o kadar güzelse sürekli yapmanı isteyebilirim."

Salvador gibi...

"Sürekli makarna yersen karbonhidrattan şekerin yükselir, yağlanırsın, kaslarının eriyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Hemşire olduğum için istemsiz şekilde bu kadar makarna yemenin sağlığına zararından bahsetmiştim ve o da önüne attığım bu kelimelerle eğlendi. "Biraz daha sigara içersem ciğerim beni rahat bırak diye inleyecek, sen bana karbonhidrattan bahsediyorsun."

Haklı olduğunu belli etmemek için çenemi yukarıya dikip cevap verdim. "Meslek deforasyon."

Yanlış duymuş gibi kulağını göstererek, "Ne ne?" Dedi.

"Meslek deforasyon?"

Dudaklarını sertçe birbirine bastırıp gözlerini yumarken yanakları seğiriyordu. "Mesleki deformasyon," diye beni düzeltirken her an

gülüşü boğazından fırlayacak gibiydi.

Dişlerimi sıkıp elimi savurdum. "Her neyse," diyerek de arkamı döndüm, ayaklarımı yere vura vura odadan ayrıldım. "2023 yılında hâlâ bunlara mı gülüyoruz!"

Basamakları inip mutfağa geçerken Utku'nun salonda oturduğunu gördüm. Eline bir sargı bezi sarıyordu. Ona yardım etmek için salona girdiğimde beni fark edip baktı. Elini gösterdim. "Yardım edebilirim."

Kendisini gülümsemeye zorladı. "Hallettim bile, eyvallah."

"Ne yaptın eline?"

Omuzlarını silkti. "Bir şey yok ya, abim tutturdu diye öylesine sardım."

Dudaklarıma gelenleri söylemeden önce neden bunları söylemeyi istediğimi düşündüm. Aslında abi kardeş ilişkilerine karışmamam gerekirdi. "Abin seni çok düşünüyor. Sen de onu düşün. Ona kızma."

Konu Nil'e geldiği için hassaslaşıp, "Bana haber bile vermedi," dedi. "Ben Nil'in amcasıyım, haberim bile olmadı. Kazayla öğrendim. Geçmişteki hatalarım yüzünden bana hiç güvenmiyor."

"Utku, öyle değil," dedim sessizce. "Aksine, eminim bu hayatta Nil'i emanet edebileceği tek kişi sensindir."

"Sana da eder."

"Hı?"

"Nil'i diyorum." Gözlerindeki hüzün dudaklarındaki gülümsemeyle bir uyumsuzluk resmi oluşturdu. "Sana da emanet eder."

Bir anda nefesim kesildi.

Her şey ortaya çıktığında Nil için korkutucu bir canavar olduğumu düşünecekti. Beni yanlarından o kadar sert itecekti ki, paçavra gibi hissedecektim.

"Daldın," dedi Utku.

Sıçrayıp şakağımı ovuşturdum ve arkamı dönerken, "Makarna yapacağım, bir yere gitme," dedim.

"Öğle vakti mi?"

Kendimi mutfağa atınca masaya yaslanıp dönen başım yüzünden gözlerimi kapattım. Kelimelere döksem her anımın nefes nefese geçtiğini söylerdim. Kaçarken, yalan söylerken, kandırırken, kızımı hatırlarken, Nil'in anne baba özlemine kayıtsız kalmaya çalışırken, ailemi anarken... Hep, bir saniye sonra boğulacakmış gibi yaşıyordum.

Arka cebimdeki fotoğrafı hatırladığımda bir elimle kalbimi tuttum. Fiziksel şekilde acıyordu canım.

Eve gidene kadar bir daha o fotoğrafla yalnız kalamazdım, yoksa dağılırdım.

Mutfak dolabından bir tencere indirirken kayıtsızca gözlerimi kırpıştırdım. Ocağı yakıp suyu kaynaması için bıraktım. Kuru gıdaların yerini bulamayınca, "Utku?" Diye seslendim içeriye. "Makarna nerede?"

Adım seslerinden biraz sonra yanımdaydı ve tezgâhın yanındaki üç bölmeli kapaklı dolabı açıp içinden makarna aldı. "Güzel yapabilir misin?"

Hakaret etseydi daha iyiydi. "Utku, alırım seni ayağımın altına."

Bu dediğime afallayıp ağzını açık unuttu. "Tamam tamam, çıkarma tırnaklarını, bir şey demedik."

Onu elimin tersiyle kovdum.

Makarna suyunun altını kısıp sosu için domates rendelemeye başladım. Deren uyunana kadar oyalanarak yapmak istiyordum. Bıçağı kullanırken dikkatsizliğim yüzünden elimi kestiğim bir noktada durup tezgâhtan geri çekildim, parmağımı yalayarak bir süre kanını durdurmaya çalıştım. Ardından buz dolabına ilerlerken de Deren'i mutfak kapısında gördüm. Altında bir siyah eşofman, üstünde beyaz tişört vardı. Ensesindeki havludan ve saçlarının ıslaklığından duştan çıktığı belli oluyordu. Duş jeli kokusuna duyumsarken yanağından inen damlayı takip edip buzdolabına yürümeye devam ettim. "Uyuyacağına söz vermiştin."

"Makarna yedikten sonra," dedi.

İhtiyacım olan şeyleri çıkarıp tezgâha geri dönerken yalnızca başımı salladım. Tezgâhta, uğraşımla ilgilenmeye devam ederken dikkatim dağılıyordu ama üstesinden gelmeye çalıştım. Sonra bıçağı tezgâha sertçe bırakıp ona baktım. "Neden izliyorsun?"

"Hemen öyle üstüne alınma, camdan dışarıya bakıyorum ben." Ciddi ciddi arka bahçeye açılan balkon camına bakmaya başladı.

Yalan atınca tamamen önüme dönüp ona yürüdüm. Çıplak kolundan tuttuğumda ona temas olmanın hissettirdiği farklılıkları yok sayıp çekiştirmeye başladım. Deren kendisinden taviz verip benimle gelirken, balkon kapısını açtım ve onu arkasından dışarıya ittim. Balkon kapısını geri örterken, Deren onu ittiğim yerden ayrılmadan omzunun

üstünden bana bakıp tek kaşını kaldırdı. Kapıyı kilitleyip, "Yakından bak o zaman," dedim.

Kayıtsızca beni süzdüğünde arkamı dönüp tezgâhta kalan işimi tamamlamaya döndüm. Kaynayan suya spagettileri atıp kısık ateşte pişirirken, sosu için diğer ocağı kullanmaya başladım. Parmağımdaki kesik ufak ufak sızlarken omzumun üstünden kapıya baktım. Deren bu kez balkon kapısına yaslanmış, kalın kaşlarının altındaki kara gözleriyle bana odaklanmıştı. Demek onu nereye koyarsam koyayım fark etmeyecek, aynı yerdeysek sürekli bana bakmak isteyecek.

Eğlenceli bir yüz ifadesiyle arkamı işaret ettiğini görünce ona daldığımı fark edip arkama döndüm ve sosun kaynadığını görünce direkt müdahale ettim.

Kendime azar çekerek pişen makarnayı alıp süzdüm, sosunun içine katmadan önce suyundan da biraz aldım. Sosuna karıştırıp spagettileri koparmadan tencere içinde çevirdim. Fesleğen kokusu burnuma ulaşınca kaşığı çeviren elim yavaşladı, hiç iştahım kalmadı.

Kızımın ölürken aç mı yoksa tok mu olduğunu düşündüğümde, beni bu gece de uykusuz bırakacak şeyi bulmuş oldum.

Ocağın altını kapatırken Utku'nun girdiğini görüp dolap kapılarını açtım. Birazdan onu duraksatan şeyin de ne olduğunu anlayıp omzumu silktiğimde, "Orada n'apıyor?" Dedi.

"Ceza verdim," diyerek makarnayı indirdiğim üç ayrı tabağa koyup tabakları da masaya taşıdım.

"Ne yaptı ki?"

"Yalan söyledi."

Utku balkondan dışarıda olup hâlâ beni izleyen abisini süzdü. "Keyfim olsaydı iyi eğlenirdim."

Rüzgârın camdaki sesini duyunca başımı çevirip dışarıya baktım. Havanın serinliğini ve üstünde bir tişört olduğunu, üstelik banyo yaptığını unutmuştum. Paniğimi belli etmeden yaklaştım ve kapıyı açıp onu kolundan tutup içeriye çektim. Buz gibi olduğunu elimin içinde hissedince de kalbime dokunmuşum gibi geldi. Deren gözlerini ayırmadan beni izlerken onu sandalyesine oturtturup tabağını da ona ittim. Kabul etmek gururumu biraz zedelese de o taviz verdiği için istediğim gibi hareket ettirip sandalyeye koyabiliyordum. "Makarna hazır. Tadına bakabilirsin."

Utku, buzdolabını açarken durup abisine yaptığım muameleye baktı. "İnanamıyorum şu an..."

Deren kafasını kaldırıp ona huysuz bir bakış attığında Utku dolaba döndü. Deren'in yanındaki sandalyeyi çekip tabağımdaki makarnaya bakarken iştaha dair hiçbir kıpırtı hissetmedim. Çatalımı zorlukla elime alıp kırmızı, sulu soslu görünen makarnaya bakarken, Deren'in de çatalığını kavradığını gördüm. Alt dudağımı ısırarak makarnanın tadına bakmasını izlerken, Utku karşıdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Elindeki ketçabın kapağını açıp makarnasına sıktığını gördüğümde elimdeki çatal düştü ve ağzım hayretle açık kaldı.

"İ... İnanamıyorum," diye kekeledim.

İkisi de kafasını kaldırıp bana bakınca Deren'e Utku'nun elindeki ketçabı gösterdim. "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"N'oluyor lan?" Dedi Deren, Utku'ya sorarcasına.

Utku anlamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne bileyim ben? Sen ne görüyorsan ben de onu görüyorum."

İtiraz edercesine bağırdım. "O ketçabı bırak, makarnaya ketçap sıktığına inanamıyorum! İğrenç! İğrenç!"

Utku bir surat ifademe bir de elimdeki ketçaba bakarken, Deren'de genzini temizleyip, "Makarna konusunda hassas," dedi kardeşine, benim hakkımda.

"Ne alaka? Ketçap sıkınca n'oluyor?" Dedi Utku ve sonra çatalını makarnaya dolayıp yemeye başladığında yüz buruşturdum. Deren yüzüme bakıp ardından Utku'ya dönerken, "Bugün ketçapsız yiyiver," dedi.

"Tadını alamıyorum öyle," dedi Utku ve önüne eğilip tabağındaki makarnayı yerken, bizimle irtibatı kesti.

Deren'e dönüp sinirle söylendim. "Sosu için o kadar uğraştım, o üstüne ketçap sıkıp mahvetti!"

Deren aşırı tepkimi gözlerini kısıp izledikten sonra Utku'ya döndü ve elini masanın ortasına indirip, "Lan, o kadar uğraştı, bir kere normal yesen n'olur sanki?" Diye yükseldi.

Utku inanamayarak bir abisine bir de bana baktıktan sonra tabağını itip doğruldu ve sandalyesinden gürültüyle kalkarak, "Tamam lan tamam," dedi. "Ömrümü yediniz iki dakikada!"

Tezgâha yürüyüp kendisine yeni bir tabak aldı ve makarnayı koyup masaya geri döndü. Sandalyeye oturup ağzının içinde bir şeyler söylene

söylene makarnayı yemeye başladığında, heyecanlanarak yüz ifadesini izledim. Bana kirpikleri altından bakıp da heyecanımı görünce spagettileri dakikalarca çatala sarmakla uğraştı ve bir türlü ağzına götürmedi. Ama sonra bir anda sandalyesinde irkilip kafasını kaldırdığı gibi Deren'e baktı. "Ne vuruyorsun abi ya!"

Deren dirseğinin birisini masaya yaslayıp tabağını gösterdi. "Bana sesini yükseltme. Şu makarnayı da ye. Bizim için uğraşıp makarna yaptı, dakikalardır bir tadına bakıp da gönlünü hoş edemedin!"

Utku ağzının içinde sessizce cıkladı. "Görmemişin ilk kez sevgilisi olmuş... Gönül de gönül, hay senin gönlünü abi ya..."

Deren hararetle masaya bakıp gördüğü tuzluğa uzandığında, onu Utku'ya fırlatacağını anlayıp elinden tuttum. Utku derhal çatalını ağzına sokup bakışlarını kaçırarak makarnayı yerken, elimi Deren'in soğuk elinin üstünde tutarak, "Nasıl olmuş?" Diye sordum Utku'ya.

Makarnayı aheste aheste ağzında çevirirken yüz ifadesini izledim. Hiçbir şeyi de belli etmiyordu. Lokmasını yutup yeniden makarnadan aldığında, "Ketçapsız daha güzel değil mi?" Diye sordum.

Oflayıp ardından, "Evet," diye kabul etti gönülsüzce.

Memnuniyet sesini bastırıp alt dudağımı ısırdığımda, Utku makarnayı daha hızlı yemeye başladı. En son ne zaman bir şeyler yemişti acaba? Belli ki hem Deren hem de Utku ben önlerine yemek koymadıkça bir şeyler yemeyi hatırlamayacaktı.

Deren'e dönerek, "Sen de tadına bak artık," dedim.

"İzin verirsen bakacağım," dediğinde gözlerimi devirip, "Abartma Deren, tamam hassasım ama illa ki yemeden önce izin almana gerek yok," dedim.

Kara gözleri hafif hafif ısınınca bir şeyin onu gülümsetmek üzere olduğunu anladım. Sonra da gözlerini masaya dikince sol elini tuttuğumu ve birleşen ellerimizin arasında oluşmaya başlayan ısıyı fark edip elimi hızlıca çektim. Yemek yerken de sol elini kullandığını unutmuştum. Halime iç çekip çatalına uzandı ve makarnayı yerken de gözlerini masanın üstünde tuttu. Sabırsızca yanağımı kaşıyarak yorgun yüzündeki çizgilerin değişmesini, duyguların mimiklerine yansımasını bekledim. Ufak bir kaş kaldırmadan başka bir şey yapmadığında da başımı çevirip çatalımı sertçe tabağıma geçirip makarnayı doladım.

"Masayı kırsaydın yenge," dedi Utku.

Kendi makarnamı yemek üzereyken durup ona anlamsızca baktım. "Yenge mi?"

Utku bana cevap vermeden abisine döndü. "Makarnam bitti, Karmen'in de gönlünü hoş ettiysem masadan kalkabilir miyim?"

"Uza," dedi Deren.

Utku kalkıp tabağını suyun altında tutup yıkadı ve mutfaktan çıkmak üzereyken dönüp kapının oradan bana baktı. Yüzünde bu kez aksilik değil, minnet vardı. "Teşekkür ederim, iyi ki ketçapsız yedim."

"Çok yazık, hayatın boyunca yediğin her makarnada bu tadı arayacaksın," dedim.

Deren bana dönerken Utku'da bir duraksadı. "Abartmasan mı?"

Omuzlarımı silkip sıcak makarnamı yemeye devam ettiğimde, Utku, "Afiyet olsun abi," diyerek mutfaktan ayrıldı. Deren makarnasını yemeye devam ederken onun arkasından bakıp iç çekti. Dudaklarımdaki sosu yalarken, "Hem suratına karşı hat höt bağırıyorsun hem de arkasından dertli dertli bakıyorsun," dedim ona.

Ensesini kaşırken kafasını çevirip suratıma, yüzümün aşağısına bakıp dilini ısırdı. Dudakları arasından hafifçe görünen diline bakıp sertçe yutkunduktan sonra, "Makarnayı o kadar beğendin ki, dilin yutuldu değil mi?" Dedim.

Dudağı neşesizce kıvrılırken, "Dilin tutuldu," diyerek düzeltti beni.

"Aman, eksil kalma," diyerek önüme döndüm, çatalımı sinirle makarnaya batırdım.

"Ne dilediğine dikkat et," dedi kısık sesle.

"Etmiyorum efendim, etmiyorum!"

Ne nazlı adamdı, bir güzel olmuş diyememişti.

Sessizce makarnamı bitirdim, ona kızıyordum ama ben de tadına varamıyordum. Dudaklarımda kalan sosu yalayıp tabağımla birlikte kalktım ve tabağımı suyun altında sabunla yıkayıp, bezle kuruladıktan sonra yerine kuydum. O sırada bulaşık makinesi gözüme çarpınca açıp içine baktım. Doluydu ama çalıştırılmamıştı. Dizlerimi kırıp makinenin önünde eğildim ve önündeki dokunmatik tuşlarına bakıp nasıl açacağımı anlamaya çalışırken, sandalyenin fayans zeminde gıcırdadığını duydum. Tuşların yazılarını okuduğum sırada da Deren'i yanımda hissettim. Bir an yanıma baktım ve kendimi onun kasık hizasında bulunca içimde bir şeyin koptuğunu hissettim. Deren

tezgâhın kenarına, elimin yanına bir kapsül koyarak, "İstersen sabun ile yıka," dedi.

Ah, doğru ya...

Kapsülü alıp makinenin kapağını açmak için gerilerken gözlerimi Deren'den uzak tuttum. Kapsülü koyup kapağı geri kapatırken tekrar dizlerimin üstündeydim ve Deren hiç kıpırdamadan duruyordu. Tekrar dokunmatik düğmelere bakarken, Deren'in yanımda derin bir nefes aldığını duydum. Nihayetinde ayarını buldum ve makineyi çalıştırıp ellerimi geri çekerken, kafamda bir ağırlık hissettim. Deren'in parmakları kısa saçlarımı başımın tepesinden uçlarına kadar okşayıp, ağzını bile açmadan beni dizlerimin üstünde oturmaya mecbur bıraktı. Makinenin çalışma sesini duyarken başımı çevirip omzumun üstünden ona baktım, gözlerimi hizamdaki kasıklarından yavaşça yukarıya çıkarıp yüzüne baktığımda, elini koluma kaydırdı ve tek harekette kaldırıp yüzlerimizi hizalamış oldu. Kendimi tezgâhla onun arasında, karnımda sıcak bir ağrı ve üstümde ağırlıkla ona bakarken bulduğumda, "Bu eve bir kadın dokunmayalı uzun zaman olmuştu," dedi. "Teşekkürler." Kolumu bıraktı ama bırakılmış hissetmeme vakit olmadan elini yüzüme çıkarıp saçımı kulağımın arkasına koydu. "Makarna o kadar güzeldi ki dilim tutuldu," dedi, böylelikle bu cümlenin doğrusunu unutmayacağımı öğrenmiş oldum. Bana bu kadar yakından ne söylerse söylesin unutmazdım.

Karnımı, ona değmememek için o kadar fazla içime çektim ki nefes nefese kaldım. "Yok, senin ağzın her durumda laf yapar, dilin falan tutulmaz."

Parmaklarını kulağımın arkasından yavaşça indirerek uzaklaştırdığında kendimi serbest bıraktım ve karnım ona temas edince midemden yukarısı sıcacık oldu. "Öyle madem, bakalım ne zaman tutulacak benim dilim."

Sertçe yutkunup başını önüne eğerek geri çekildi ve elini de tezgâhtan çekip arkasını döndü. Elimi karnıma bastırarak çıkışını izledim ve ferah, temiz sabun kokusu uzaklaşınca tezgâha dönüp dirseklerimi yasladım. Gözlerimi kapatıp sessizce inlerken elimi alnıma yasladım, tenim hâlâ buz gibiydi ama o kadar soğuktu ki, neredeyse sıcaktı.

Ellerimi yıkamak için lavabonun önüne geçtim ve mutfaktan çıktığımda ikisini de etrafta göremedim. Odalarında olabilirlerdi.

Salona bakınca dağınıklık beni rahatsızlık etti, ayrılmadan önce içeriye girip sehpadaki dağınıklığı toparladım. Yerde hâlâ Nalan'ın geçtiğimiz gece içtiği kahve bardağı duruyordu. O bardağı alıp mutfağa götürdüm ve silik ruj izini görünce tezgâhın altındaki çöp kutusuna fırlattım.

Odadaki ceketimi almak için yukarıya çıktım ve girerken Nil'in oda kapısının açık olduğunu gördüm. Yavaşça ilerleyip kafamı odadan içeriye uzattım ve Deren'in yatağın ucundan sarkan ayaklarını gördüm. Biraz yaklaşınca da Nil'in beyaz yatağında, kıyafetlerinin arasında Deren'in uzandığını gördüm. Yan şekilde yatmıştı, gözleri kapalıydı. Elinde Nil'in sarı bir küçük tişörtü vardı. O kadar iriydi ki, yatak ufacık kalmıştı. Kaşlarının çatıklığıyla huzursuzlanıp yatağa gittim ve örtüyü üstüne doğru örtüp ellerimi geri çekmeden omzunda tuttum. Uykuya dalmış mıydı bilmiyordum ama tepkisizdi.

"Ben gidiyorum," dedim sessizlikte.

Dudaklarının ayrıldığını gördüm ve bana diyeceği şeyi merakla bekledim. "Kendine dikkat et."

Artık bununla ilgili korkuları oluşmuştu. Sevdiği veya çevresinde olan insanların kaybolmasıyla ilgili. Bu korkuyu ben sağlamıştım.

"Ederim, çocuk değilim ya," dedim tişörtünün kumaşını bırakıp gerilerken.

"Meslek deforasyon işte," dedi keyifsiz bir alayla.

"Mesleki deformasyon," dedim ona. "Bilmiyorsan öğren."

Kıvrılan dudağımı ısırıp örtüyü tuttum ve yastığı kafasının altından çekip suratına attıktan sonra odadan çıktım. Deren'in odasından da ceketimi alıp sessizce aşağıya indim, evden çıkıp arabama atladım. Yalnız kaldığımda arka cebimdeki fotoğrafı çıkarttım ve kızımla baş başa kaldığım an fotoğraftaki yüzüne öpücükler koyup yaralı, incinmiş yüzünü okşadım. "Her şey senin için Karina'm. Her şey ruhunun huzura kavuşması için."

Gözlerindeki acıyı okurken kafamı koltuğun arkasına yaslayıp dakikalar boyunca arabayı çalıştıramadan onu izledim. Buna hiçbir zaman alışamayacaktım, bu hiçbir zaman hafiflemeyecekti. Hemen bir dakika önce tenim yaralanmış gibi, daima açık bir yarayla sızlayacaktı canım. Onun fotoğrafına sarılıp kollarımı etrafıma doladım ve beni yaşamda tutan tek şeyi, kızımı kalbimde tuttum. "Kalbim Karina'm."

Çok uzun süre arabayı çalıştırmadığımı fark ettiğimde fotoğrafı cebime koyup direksiyonu tuttum. Arabayı olduğum yerden uzaklaştırıp eve doğru sürdüm. Mesafe uzun olduğu için gitmek zaman alıyordu, bundan sıkılmaya başlamıştım ama en güvenli olan buydu. Deren kendisi evime geldiğini söylemişti, bu kadar yakınımda olması çok riski olurdu. Hem Nil orada daha esnekti, etrafta pek kimse olmadığı için yakalanma riskimiz azdı.

Şile'ye yaklaşıp evin önüne geldim ve arabadan indiğimde veranda basamaklarını çıktım. Yanımdaki anahtarla kapıyı açıp içeriye girdiğimde ağlama sesi duydum ve onun Nil olduğunu anlayıp koltuğa baktım. Dizlerini kendine çekmiş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Gece eğilmiş onun ağlamasını durdurmak için ılımlı bir sesle konuşuyordu.

Yanlarına ilerlerken Gece bana doğru bakıp endişeyle dudağını ısırdı. "Seni merak ettim," dediğinde Nil'de bir elini yüzünden çekip bana baktı ama ağlamasını sonlandırmadı veya hep yaptığı gibi gelip bana sarılmadı. Yanına oturup kızarmış yüzüne panikle bakıyorken, "N'oldu tırtılım?" Diye sordum.

Gözlerini kısınca göz kenarları hafifçe kırıştı. Gözlerini bu şekilde kısmasıyla tamamen babasına benzemişti. Kızardıkça pembeleşmiş dudağını büzerek, "Anneme gitmek istiyorum artık," dedi. "Annemi çok özledim! Babamı da özledim! Yüz gün oldu, hâlâ gelmediler!" Hıçkırıp elini tekrar yüzüne kapattı. "Beni bıraktılar, istemiyorlar beni..."

Bugünün eninde sonunda geleceğini biliyordum. Günler geçtikçe hiçbir yalan onu inandıramayacaktı. Gerçekleri söylemiş bile olsam fark etmezdi, tek istediği anne ve babasıysa kelimelerin hiçbir değeri olmazdı. "İstiyorlar, çok istiyorlar Nil," dedim.

Bir anda ellerini kaldırıp bağırdı. "Neden almıyorlar o zaman! Gelecek gelecek diyorsun gelmiyoylar!"

O kadar ağlıyordu ki, hıçkırırken kelimelerini yutuyordu. Çaresizliğim boğazımı sarınca sözcükleri zorlukla çıkardım. "Ama hani bizi de seviyordun sen?"

"Seviyoyum ama annemle babamı daha çok seviyorum." Gözyaşlarını koluna silerken sesi kısıldı. "Amcamı da özledim, çikolata alacağım dedi ama almadı."

Gece onun terleyen alnını bir selpakla silerken, "Sana çikolata verdim, yemedin," dedi.

"Amcamdan istiyoyum Gece!" Ona doğru bağırıp burnunu çekti.

Yüzünden akan yaşları parmak uçlarımla silerken, çaresizliğimin vicdanımla kesiştiği çıkmazı her hücremde hissedip, "Çok özür dilerim," diye fısıldadım faydasızca.

"Kaymen, bir daha yaramazlık yapmayacağım!" Dedi ellerini çenesinin altında birleştirip bana istekli istekli bakarken. "Babama söyle, Nil bir daha yaramazlık yapmayacakmış de."

Bebeğim benim, yaramazlık yaptığı için ailesinin onu istemediğini düşünüyordu.

"Tabi, söylerim," dedim onu geri çeviremeyip.

Ağlarken duraksayıp gözlerini büyüttü. "O zaman gelip beni alır değil mi?"

Onu kucağıma almak için ellerimi beline koyduğumda biraz nazlanıp isteksizce geldi kucağıma. Onu ilk kez bu kadar ağlarken görmenin dehşetinden kurtulamıyordum. "Baban yaramazlık yapsan bile seni alır ki Nil."

"Beni sevmiyor artık," derken nefesi tıkandı ve burnu aktı. Gece'nin uzattığı selpağı alıp burnunu severken, "Seni seviyor," dedim. "Hatta bu dünyada en çok seni seviyor."

Burnunu yumuşakça silmeme rağmen biraz daha kızardı. Kaşınan gözünü ovuşturup, "Küseceğim babama, daha da konuşmayacağım," dedim.

"Hayır," dedim hemen, panikle. Nil, onu almadığı, bulamadığı için babasına küserse Deren'in korktuğu her şey gerçekleşirdi. "Babana asla küsme. Söz ver bana, babanı gördüğünde sarılacaksın tamam mı?"

Küskün şekilde kollarını kendine dolayınca güzel saçlarını yüzünden çektim. Ağlayarak, kendini hırpalayarak terlemişti. Hıçkırırken dudağı nazlı şekilde titriyordu. "Nil," diyerek yanağından hafifçe öptüm. "Bana küstün mü?"

Cevap vermeyip benden uzağa bakmaya devam edince, onu yavaşça göğsüme bastırıp ısınmış saçlarından öptüm. Kafa derisi bile terlemişti. Selpakla alnını, kafasını ensesini silip, "Yemek yedin mi?" Diye sordum.

Yine cevap vermeyince bana gerçekten küstüğünü anladım. Üç yaşındaki bir kızın bile kalbini kazanamıyordum, artık bana olan

sempatisini kaybediyordu. Anne ve babasını özledikçe benden nefret edecekti.

Dakikalar sonra, yüzünde kuruyan gözyaşlarıyla göğsümde uyuyakaldığında, öğle uykusunu alması gerektiğini hatırladım. Bu saatlerde uykusu geliyordu. Bazen yerde bile uyuyakaldığını görüyordum.

Kucağımdaki sıcaklık ona Nalan'ı anımsatıyor olabilirdi, bu yüzden de göğsümde uyuduğunu düşünmüştüm. Onu koltuğa bırakıp kenarına düşmemesi için yastık koydum, üstüne de koltuğun takım örtüsünü örtüp kalktım. Gece'de hemen doğrulup benimle beraber üst kata gelirken, "Seni meraktan öldüm," dedi. "Sürekli uzun saatler ortadan kayboluyorsun, başına bir şey gelecek diye aklım çıkıyor."

Kaldığım odaya girdim ve yatağın ucuna oturup ceketimin cebinden kızımın fotoğrafını çıkardım. Karina'nın gözlerindeki acıyı görmesi için fotoğrafı ona da uzattığımda, daha önce Karina'nın fotoğraflarını gördüğü için onu tanıyıp, "Bu nereden çıktı?" Dedi. Fotoğrafa bakarken şoke oldu. "Bu... bu fotoğrafta..."

"Çok acı çekmiş görünüyor değil mi?" Diyerek tamamladım onun ağzına alamadığı kelimelerle. "Gözleri korku dolu, çaresiz, bekleyiş içinde... Küçücük elleriyle kollarına sarılmış, kendini korunmak istemiş... Çünkü ben yetişemedim, onu koruyamadım."

Gece duygularını içinde tutmaya çalışarak gözlerini fotoğraftan çekti. "Nerede buldun?"

"Önemi yok ki," dedim gözlerim yaşarırken. "O gözlere baktıktan sonra... Karina'mı böyle gördükten sonra neyin önemi olabilir benim için?"

Yanıma çöker gibi oturup fotoğrafa tekrardan baktığında yüzü seğirdi. Hiçbir sözcüğün yeterli olmayacağını bildiği için beni teselli etmeye kalkışmadan, "Bir iz bulabildin mi?" Diye sordu.

Karina'mı ameliyat eden kadını bulup öldürdüm ve her dakikasından zevk aldım.

Bunu ona söyleyemezdim, bir suç öğrenmekle kalmayıp suça ortaklık etmiş olurdu. Onu korumaya devam etmek için, "Deren Feda'yı arıyor," dedim.

"Tüm vaktini onunla geçiriyorsun, hiç korkmuyor musun?"

"Neyden?"

"Anlamasından."

Fotoğrafı elinden alıp kenarlarını düzeltirken, "Korkmuyorum," dedim. "En fazla n'olur ki? Öldürür beni. Bunu ben de yaptım kendime."

Bu düşünceye dayanamıyor gibi kafasını iki yana savurdu. "Korkuyorum hepsinin bir olup senin canını yakmasından."

Kızımın fotoğraflarındaki gözlerine çekilince acının o derin, gerçek anlamına kavuştum ve ızdırabım o kadar yer kapladı ki, karşımdaki boy aynasına yansıyan bedenim bile küçüldü sanki. "Karina'mı çok özledim Gece, o kadar özledim ki ona kavuşmanın bir yolu olmamasına tahammül edemiyorum... Bu güzel yüzünde ölümü gördüğüme inanamıyorum, onu nasıl kaybettiğim aklıma geldikçe tekrar dehşete düşüyorum."

"Karmen, yapma," diyerek elimdeki fotoğrafı çekip aldı. "Bakma bu fotoğrafa, sana zarar veriyor."

Kaşlarımı çattığım gibi fotoğrafı geri aldım ve gerileyip yatakta kayarken, "Aksine, Nil'in gözyaşlarına dayanabilmek, yaptıklarımdan geri adım atmamak için bu fotoğrafa bakmalıyım," dedim.

Başımı yana eğdim ve ondan sonra bir daha ne zaman kafamı kaldırıp etrafıma baktığımı bilmiyordum. Kalbim Karina'mı izleyerek, kollarımda ölen küçük çocuğu düşünerek saatleri geçirmiş gibi hissettim. Her saniye katılaştım, üşüdüm. Ve üşüdüğüm son seferde ne yaptığımı hatırladım. Deren'i hatırlayınca da onun bu fotoğrafa şefkatle, merhametle bakışını düşündüm. O kadar dolu ve insani bakıyordu ki, unuttuğum duyguları anımsatıyordu.

Vücuduma dışarıdan bir müdahale aldığımda kaybolduğum bilinçsizlikten çıktım ve uzandığım yerde irkilip yana baktım. Nil meraklı şekilde bana bakıyordu. Uykudan ne zaman uyanmıştı? Saat kaç olmuştu? Camdan dışarıya bakınca güneşin, bir sis bulutunun arkasında battığını gördüm. "Bak Kaymen, oyun oynuyorum," deyince dikkatim tekrardan Nil'e yöneldi.

Telefondan bir oyun gösteriyordu, telefonumda hiç oyun yoktu. Belki Gece onun için yüklemiş olabilirdi. "Uyanmışsın güzelim," diyerek yanağını okşadığımda kafa sallayıp, "Bak, kediyi yıkıyorum," dedi. Ekranda küvet içinde yıkanan bir kedi vardı. "Köpük oldu her yey!"

Yan dönüp pamuk gibi yumuşak yanağını sevmeye devam ederken, "Aç mısın?" Diye sordum.

"Yok yok, Gece çorba içirdi." Telefon ekranını bir daha bana çevirip yıkadığı kediyi gösterince telefonu elinden alma kararımı erteledim. En azından bir süre eğlenebilirdi. Poposunu sallaya sallaya camın kenarına yürüdü ve arkası bana dönük oturup oyun oynamaya devam etti. Güneşin alçaldığı, açık renkli görünen saçlarını izlerken gözlerim beni uyuşturan bir acı yüzünden kapandı.

Birkaç dakika geçmişti ki, "Babacığım n'apıyorsun?" Diyen Nil'i duyup uyuşukluğumdan sıyrıldım ve gözlerim kapalıyken kaş çattım. "Ben de seni çok özledim babacığım!"

Gözlerim bir anda kocaman olarak açıldı ve tavanı gördükten bir saniye sonra yataktan fırlayarak kalktım. Kendimi Nil'in yanında bulduğum an telefonu kulağında tuttuğunu gördüm ve derhal çekip aldım. Panik nefesimi kesiyorken kan kulaklarımda ritim tutturmuş gibi hissettim. Korkudan telefon ekranına bakamadan hapörlerini kapattım ve Nil'e, "Sen kiminle konuşuyorsun?" Diye sordum.

Telefonu elinden almama kızmış gibi kaş çatıp, "Babamla konuşuyordum ya Kaymen!" Dedi küskün şekilde.

Başım şiddetle dönerken, "O seninle konuştu mu?" Diye sordum dehşetle.

"Aldın telefonu," diye küserek kendine sarıldığında dizlerim üstünde korkuyla geriledim ve tiz nefesler alıp telefona bakmaya çalıştım. Korka korka gözlerimi ekrana indirince oyunun hâlâ açık olduğunu görüp tuttuğum nefesi bıraktım. Gözlerim rahatlamayla kapanırken, Nil küskün konuşmaya başladı.

"Siyiye babamı sordum, babamı ayadım, niye aldın?"

Nil tekrar telefona uzanınca kendimle beraber telefonu da geri çektim ve hararetle, "Olmaz," dedim. "Oynamıyorsun telefonla, konuşmuyorsun da."

Ona ilk kez bu şekilde karşı koyduğum için ürktüğünü fark ettim. Elini indirip kafasını önüne eğdi ve parmaklarıyla oynamaya başlarken çenesi hafifçe seğirdi. Dudaklarımı sertçe ısırıp sözlerimi geri alamayacağımın çaresizliğiyle, "Özür dilerim," dedim Nil'e. "Uykudan uyanınca biraz asabi oluyorum. Küstün mü yine bana? Küstüysen de çok haklısın."

Omuzlarını kaldırıp indirirken, "Seni babama söyleyeceğim," dedi, nazlı nazlı.

Harika...

Halime acı şekilde gülümseyip, "Baban da bana kızar artık," dedim.

Omuzlarını yeniden silkip camdan dışarıya doğru baktı. "Ağlattı beni diyeceğim."

Uzanıp parmağımı koltuk altına koydum ve onu gıdıklamaya başladığımda bir çığlık atıp inanamazca bana baktı. Bu kez iki elimle birden onu gıdıklamaya başlarken, "Demek beni babaya şikâyet edeceksin?" Dedim. "Ben de benimle uyuduğunu söylerim, baban da sana küser?"

Gözleri kocaman olurken benden kaçarak gülmeye başladı. "Kaymen, söyleme üzülür babam." Gülmesini saklamaya çalışırken ki şirinliği gözlerimin önünde bir süre asılı kalacak gibiydi. "Telefonu versene, kedim köpüklü kaldı."

Onu biraz daha gıdıkladığımda çığlık atıp kaçtı. Yatağa kadar girip yorganın altına girince, heyecandan nefessiz kalmaması için yorganı üstünden çektim. Dişleri ayrık dudaklarının arkasında tatlı şekilde görünüyordu. Telefonu uzatırken, "Kedini durula aşkım," dedim.

Doğrulup telefonu elimden kaptı ve oyununa devam ederken, "Sen de kediyi yıkayacak mısın?" Diye sordu.

"Yok, ben tırtıl seviyorum," diyerek yanağından öpünce biraz kızardı ve telefonu bana döndürüp köpüklü kedisini gösterdi. Neşesini geri kazandırdığım için hafifleyip oynamasını izledim.

"Nil, hâlâ babanı görmek istiyor musun?"

Heyecanlı gözler telefona ilgisini kaybedip anında benimle buluştu. "Çooook istiyoyum!"

"Göreceksin ama bir ricam var," dediğimde sevinçli bir çığlık atıp kucağıma çıktı. O kadar hevesli bir sarılıştı ki, beni neredeyse arkaya düşürecekti. "Uzaktan göreceksin, babana yaklaşmayacaksın. Ona uzaktan öpücük atıp eve geri döneceğiz."

Bunu istememe bir anlam veremiyordu, şaşırıyordu. Garipseyerek bana bakıp, "Niye ki?" Dediğinde, gerekçelerimi açıklamayacağım için yalan söyledim. "Çünkü oyun oynamaya devam ediyoruz."

Kararsız kalmış ve düşünüyormuş gibi baş parmağını yanağına doğru vurup yere doğru baktı. "Tamam ama öpücük atacağım?"

Nil'i buna ikna etmiş olsam da uzaktan Deren'i gördüğünde ona seslenmeyeceğine inanamazdım. O çocuktu, duygularına göre hareket edecekti. "Söz veriyor musun bana?"

Gözlerini yumup açtı. "Söz aşkım."

Kalbini gördüğüm bakışlarını izleyip yataktan kalktım ve eşyalarımız arasından Nil'e bir ceket aldım. Onu giydirirken neşeyle zıplamaya başlamıştı. Nil'i giydirdikten sonra kendi kırmızı ceketimi de giyindim ve onu kucağıma alıp aşağıya indim. Evin kapısı hafifçe açıktı, Gece'de kapıya yaslanmış, veranda da sigara içen Yaman'ı izliyordu. Yaklaştığımda Gece bizi, ikimizin de giyindiğini görünce, "Yine nasıl bir çılgınlık yaşayacağız acaba?" Dedi.

"Biraz çıkıyoruz," dedim, Nil kollarını bana sarıp Gece'ye dilini çıkarırken. Ona çilekli süt içirdiğinden beri Gece ile anlaşamıyorlardı. "Bizi merak etme."

Dışarıya çıkıp verandadan inerken, "Ben götürebilirim ama Gece'nin tek kalmasını istemiyorum," dedi Yaman, sakin, tek düze bir sesle.

Gece ona doğru bakıyorken, ben de ikisine birden bakıp, "Siz birbiriniz öldürmeyin yeter, ben başımın çaresine bakarım," dedim.

Önüne dönüp ilerleyecekken Nil'in Yaman'a doğru utangaç bir şekilde bakıp gözlerini kırpıştırmakta olduğunu gördüm. Yanaklarını renkli gösteren bir pembelik vardı. Yaman'da onun bakışını fark edip Nil'e öpücük atınca, Nil derhal kafasını omzuma gömüp yüzünü gizledi. Onun bu tatlılığına neredeyse gülümseyecekken, Gece'nin hayretle Yaman ile Nil'i izlediğini gördüm. Sonrasında inanamıyor gibi iç geçirerek Nil'e dil çıkardı.

Yazlıktan uzaklaşırken Nil'in kafasına taktığım şapkayı biraz daha aşağıya indirdim ve yüzünü gizledim. Kendimin değil, Gece'nin arabasına binip Şile'den ayrılırken Nil'i arka koltuğa oturttum. Şapkayı hiç çıkarmamasını, camlara yaklaşmamasını, dışarıya bakmamasını defalarca tekrarladım.

Deren'in evine yaklaşıp sokağa girmeden arabamı durdurduğumda, Nil kafasını kaldırıp heyecanla ileriye baktı. "Babamın evi!"

"Nil, sessiz olacağına söz vermiştin," diyerek ön camdan dışarıyı, evi izlemeye başladım. Nil oflayıp sabırsızca yerinde kıpırdamaya başlarken, "Niye inmiyoruz ki?" Diye sorgulamaya devam etti.

Onu bırakıp gideli birkaç saatten fazla olmuştu. Evde olduğundan emin değildim, Nil yanımdayken de onu aramak istemiyordum. Bir süre oturup Nil bana sabırsızca sorular yöneltirken evi izledim ve biraz sonra hareketlilik görünce kafamı eğdim. İçerisi, film camlar yüzünden görünmeyecek olsa da endişelenip Nil'i kontrol ettim. Deren elindeki

sigarayı yakarak kadrajımıza girdiğinde Nil'in neşeyle attığı çığlığı duyup gözlerimi büyüttüm. Ellerini ileriye uzatarak, "Kaymen, babam!" Dedi bana da göstermek istiyormuş gibi. "Göydün mü? Bak, orada."

Ona kısık sesle konuşmasını söylemek istiyordum ama o kadar mutlu olmuştu ki, bunu bölmek içimden gelmedi. Hem yakın değildik, sesi duyulmazdı. Nil'i tanıdığımdan beri ilk kez böyle mutlu görüyordum, gözlerinin içleri parıl parıl bakıyordu. Gülümserken dişlerinin hepsi birden görünüyordu, sanki oturduğu bu yerden bile Deren'e uzanmış sarılıyordu. "Babamı çok özlemişim Kaymen!"

Onun hayranlıkla izlediği adama dönüp kafamı arkaya yaslarken, Nil'in onda bulduğu şeyi, o asabi yüzünün arkasında gördüm. Nil onda sıcaklığı, şefkati, korunaklığı bulmuştu. Üzerinde banyodan çıktıktan sonra giydiği kıyafetler duruyordu, henüz dışarıya çıkmamıştı. Acaba ne kadar uyumuştu? "Babam n'apıyor?" Diye sorduğunda onun sigara içişini ilk kez gördüğü için garipsediğini anlayıp Nil'i, "Onu gördün, şimdi barıştık mı?" Diye sorarak konudan uzaklaştırdım.

Gözlerini babasından ayıramadan iç çekti ve alt dudağı aşağıya sarkarken, "Keşke sarılsam babama," dedi.

Yapamam, diye geçirdim içimden ve cebimdeki telefonumun titrediğini fark edince çıkarıp baktım. Aramayı Deren'in yaptığını görünce de gözlerimi direkt bahçeye çevirdim, telefonu kulağındaydı. Ne olmuştu da beni arıyordu? Nil'in yanında buna cevap veremezdim. Çıkardığı ufacık bir sesten bile onun olduğunu anlardı. Arama dizimde titreyip saniyeler boyunca devam ederken, "Nil, artık gitmeliyiz," dedim. Sonra sessizce devam ettim. "Çok fazla risk aldım, bunu yapmamalıydım."

"Kaymen!" Dedi panikle. "Bekle bekle, biraz daha izleyeyim babamı."

Arama sonlandığında çağrı cevapsıza düştü. Önemli bir şey mi söyleyecekti, yoksa sesimi duymak mı istemişti? Sesimi duymayı isteyeceğini nereden çıkarıyordum? Bana öyle bakışından mı?

Sersemliyordum, hata yapacaktım. Kafamı iki yana sallayıp arabayı çalıştırdığımda, gözlerimi bilhassa Nil'den uzak tuttum ki ona bakmayayım, bakıp da etkilenmeyeyim. Arabayı sessizce uzaklaştırırken, Nil yaptığımı fark edip, "Ya n'apıyorsun?" Diye sesini

yükseltti, kızgınca. "Niye böyle yapıyorsun Kaymen! Babama sarılmama izin vermiyorsun!"

"Ama Nil..." araba sokaktan çıkarken Deren'in başını kaldırıp sesi takip ettiğini gördüm. Bir an gerçekten korkunun o tadına vardım, dilimin boğazıma dolandığını hissettim. Doğrudan bana bakıyormuş gibi geldi ama arabanın camları yüzünden içeriyi seçemeyeceğini biliyordum. Şüphelenip arabanın plakasını almak aklına gelmeden sokaktan çıktım ve gaza basıp süratle uzaklaştım. "... bana söz vermiştin, görüp geleceğiz demiştik."

"Bana ne! Bana ne!" Çemkirip bağırmaya başlayınca her şeyin daha da zorlaştığını hissedip kontrolü kaybetmemek için, "Lütfen," dedim. "Beni üzüyorsun."

"Sen de beni üzüyorsun," diyerek koltukta geriye yaslanıp kollarını birbirine sardı, yüzünü de öyle bir önüne eğdi ki içim sıkıştı. Aynı anda hem Nil'in sevgisine hem de Karina'nın katilini bulma hayalime sahip olamayacaktım.

Onu dikiz aynasında izleyen gözlerimi önüme çevirdiğimde gözlerime bir üniforma çarptı ve nefesim gırtlağımda sonlandı. Polislerin önümdeki arabayı durdurmakta olduğunu görünce düşünmek için çok az zamanım olduğunu fark ettim. Arabayı yavaşlatıp derhal üzerimdeki kırmızı ceketi çıkarttım, arkama dönüp onu Nil'e uzatırken, "Bir oyun oynayalım mı güzelim?" Dedim ona.

"Ne oyunu?" Dedi, biraz dalgın biraz şaşkınlıkla.

"İleride polisler var, onlardan saklanacağız," dedim gülümseyerek ve ona göz kırptığımda saklambaç oynamayı çok sevdiği için hemen heyecanlandı. Hevesle başını sallayıp ceketi alırken, "Sobe mi diyeceğim?" Dedi.

"Koltuğa uzan, bunu üstüne örteceğiz," dedim bir daha yolu kontrol ederek. Hâlâ önümdeki arabanın şoförüyle konuşuyorlardı. "Polisler gelip konuşacaklar, ben de onlara senin benim kızım olduğunu söyleyip şaka yapacağım..." Nil kıkırdayıp direkt koltuğa uzanınca onu ikna edebildiğim için elimdeki titreme yavaşladı. Vücudumun yapabildiği şekilde arkaya uzanıp kırmızı ceketi onun yüzünden aşağıya örttüm, saçlarını da yüzünün üstüne kapatıp görünmesini engelledim. Nil olduğu belli olmuyordu, herhangi bir küçük çocuk olarak görünüyordu. "Nil, oyunumuzu bozma tamam mı? Ben sana sobe diyene kadar da ceketin altından çıkma."

Sesli gülüşü kulağıma çarptı. "Tamam tamam."

Korna sesleri bağırınca önüme döndüm ve arabanın arkasından ilerleyip polis memurlarının yanına arabayı yaklaştırdım. Birisi içeriye doğru eğildiğinde camı indirdim ve kaslarımı gevşetip, "Kolay gelsin," dedim.

"Teşekkürler," dedi memur. "Ehliyet ruhsat lütfen."

Her hücrem Nil'in bir anda kafasını kaldırıp kendisini belli edeceği ihtimaliyle bütünleşmiş, ruhumu boğuyorken cüzdanımı açıp benden istenilenleri memura uzattım.

ruhsatıma bakıp ehliyetimi incelerken, yan koltuğuma göz attı ve ardından, "Arka camları indirir misiniz?" Diye rica etti.

Serinkanlılığımı koruyup içimdeki dehşeti yüzüme yansıtmadan arabanın tuşuna dokundum. Camların ikisi de yarıya kadar indiğinde memur kafasını içeriye doğru eğdi ve Nil'i gördükten yaklaşık birkaç saniye sonra, "Çocuğunuz mu?" Diye sordu.

"Kızım," dedim çok sessizce. "Uyuyor, öğle uykusunu almadı bugün."

Nil'in sessiz kalmaya devam etmesine o kadar ihtiyacım vardı ki, önümüzdeki bir gün boyunca yemin ederim Tanrı'dan başka hiçbir şey istemeyecektim. Memur tekrardan koltukta yatan Nil'e bakıp, "Ne zamandır yoldasınız?" Diye sordu.

"On dakika oldu," dedim normal bir sesle fakat kelimeleri çıkarırken içimde verdiğim savaş çok başkaydı.

Memur kafasını sallayıp tekrar benim camıma yürüyüp ehliyet ve ruhsatımı uzatınca sevinç yumrukları içimde büyük bir gürültü oluşturdu. Söylediklerimi onaylıyormuş gibi gözlerini yumup açmasının ardından, "İyi yolculuklar," dedi. "Devam edebilirsiniz."

İçimdeki savaşın sessizliğe dönüşmesiyle birlikte, "Teşekkürler," dedim ve camları kapatıp arabamı tekrardan çalıştırdım.

Arabam birkaç metre uzaklaştı ve memurların ikisi de arkamda kalan arabayla ilgilenmeye başladığında, kafam rahatlamayla beraber koltuğa düştü. Stresimin boşalmasıyla gülerek, "Siktir," diye fısıldadım. "Nil... Sobe, sobe Nil."

Nil kafasını ceketin altından çıkarıp etrafına baktıktan sonra tamamen kalktı ve koltuğuma yaklaşıp, "Beni bulamadı Kaymen," dedi eğlenerek. Oturduğu koltukta yukarıya zıplayıp saçlarımı okşadı. "Sobeleyemedi beni."

"Seni sadece ben sobeleyebilirim," dedim göz kırparak. Yanaklarındaki pembelik çoğalırken iki eliyle birden kolumu tuttu ve en yakınında kolum olduğu için eğilip kolumdan öptü. Sonra da koluma sarılmaya çalıştığını görünce, onu mutlu ettiğimi fark ettim. Babasını görmesini sağlamıştım, onunla saklanıp saklambaç oynamıştım, her ne kadar bu saklambaçın sonunda ben sobelenecek olsam da.

Beni neyin uyutmadığını biliyorum ama beni neyin uyutacağını bilmiyorum.

Nil yanımda mışıl mışıl uyurken elimdeki fotoğrafa bakarak yatağımın ortasında oturuyordum. Gece dışarıya çıkılmayacak kadar karanlıktı, saatin üçü bulduğunu biraz önce görmüştüm. Gözlerimin arkaları uykusuzluktan acıyordu ama göz kapaklarım aşağıya indiği an gözlerimin önünde Karina'mın fotoğrafı beliriyordu ve ben farkında bile olmadan gözlerim tekrar açılıyordu.

Ayrıyeten geceleri uyku felci geçirdiğim oluyordu, uyandığımı, konuştuğumu hissediyor ama hareket edemiyor, konuştuklarımı duymuyordum. Gözlerim açılmış vaziyette tavana bakıp acı çekiyordum. Bazı geceler de sırf bunu yaşamamak için uyumuyordum.

Kızımın aklımdan çıkmayan gözlerine fotoğraftan bakmaya devam ederken, içimdeki sonsuz boşlukta yankılanan çığlıkları hissettim. Karina'nın attığını düşündüğüm çığlıklar o kadar yüksekti ki, vicdan azabımın sesini bastırıyordu. Aslında her şeyin sona ermesi nabzımın kesilmesine bakardı. Sonra herkes huzura kavuşurdu. Ama düşünüyorum, o zaman Karina'nın yaşadıklarının bir karşılığı olmayacak.

Yanağıma aktığını hissettiğim gözyaşını silerken başımı çevirip komodine baktım. Telefonumu alıp Deren'in son aramasına bakarken hâlâ bana ne diyeceğini düşünüyordum. Acil bir şey olsaydı beni ikinci, üçüncü kez de arardı, bu yüzden acil olmadığından emin olmuştum ama buna rağmen merak ediyordum. Kahretsin, onun beni neden aradığını düşünmeyi, yanındayken bana bakıyor mu diye düşünmeyi, beni nasıl da öptüğünü düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Parmağım tuşa dokunurken tereddüt etti ama sonra aramanın gerçekleştiğini görüp telefonu iki elimle birden tutmaya başladım.

Dudağımın köşesini ısırınca ağzıma tuzlu bir tat geldi, gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken de telefondan, "Alo," diyen sesi duydum.

Cevap verenin Deren olmadığını anlamam bir saniye bile sürmedi. Kaşlarımı kaldırıp, "Deren'i aramıştım?" Dedim, sorgulayarak.

"Karmen değil mi?" Diye sordu adam ve sesinin aşinalığını öyle fark ettim.

Kim olduğunu bilmediğim için kendim hakkında bilgi vermek istemedim. Bunun üzerine adam, "Deren'e uzun bir süre ulaşamayabilirsin," dedi.

Dudaklarım ağırca hareket etmeye başladı. "Deren'e bir şey mi yaptınız?"

"Kendisi bana bir şey yapmak istedi," dediğinde adamın sesine nereden aşina olduğumu hatırladım. Bu milletvekiliydi, söylediği cümle de bunun ispatıydı. Deren'in kendisini vurmayı denediğini öğrenmişti. "Ve sen de bunu biliyorsun."

Nereden öğrenmişti? Bunu yalnızca Deren ile ben biliyorduk. Oturduğum yataktan kalkıp tedirginlikle odada dolaşmaya başlarken, "Deren yapmadı," diye yalan söyledim. "Ben yaptım."

"Doğru, öyle bir hadise de varmış," diyerek ağzımı açık bıraktı. "Ama neden onu aradığını anlamadım, ortada bir şeyler döndüğü kesin."

"Deren'e zarar vermeyin," dedim ona ne yapmış olabileceğini düşünürken. O milletvekiliydi, sayısız başka koruması olmalıydı. Deren hepsiyle başaçıkabilir miydi? "Size söylüyorum, ben yaptım işte!"

"Demek sen yaptın?" Derken sesi aynı sakinlikteydi. "Öyleyse Deren yerine gelip sen teslim olabilirsin. Ben de korumamı serbest bırakırım."

Hayatım, artık üzerine hiç düşünülmeden harcanacak kadar değersiz olduğu için, "Geleceğim," dedim. "Deren nerede? Şu an onunla mısınız? Kendinde mi şu an?"

"Ben milletvekiliyim, yasa dışı işler yapmam," dedi adam, söylediğime tavır almış gibi. "En güvendiğim korumamın sadakatsizliğini henüz aşabilmiş değilim, ben de asıl suçlunun kendisi olmamasını isterdim."

"Deren size böyle bir şey yapmaz, benim suçum," diye yineledim Nil'in uyanmaması için kısıkça. "Bana Deren'in yerine söyleyin, size neyi neden yaptığımı anlatacağım."

"Sen benim olduğum yere elini kolunu sallayarak giremezsin. Bana bir adres ver. Korumam seni aldıracak."

Deren'i nereye götürmüştü? Giremeyeceğim bir yerse devlete ait bir yere mi götürmüştü onu? Ee herhalde, benim gibi bir mafya edasıyla yapması gerekeni kaçak şekilde yapmayacaktı. Milletvekiline merkezi bir adres söyledim ve arama kapanınca aşağıya indim. Gece'yi uyanık görünce irkildim, kafasını elleri arasına almış, ileri geri sallanıyordu. Yaklaşırken, "Gece?" Diye seslendim.

Sıçrayıp bana doğru dönerken, "Karmen," dedi ve silkelenip kafasını iki yana salladı. "Uyumuyor muydun sen?"

"Hayır," diyerek camlardan dışarıya baktım. "Yaman nerede?"

"Gönderdim," diyerek gözünü ovaladı. "Yaptığından sonra ona güvenemiyorum. Uyuyup kalırsak ve tekrar Nil'i alıp giderse?"

Korkularının sebebi belki de verdiğim tepkiydi. Ona çok yüklenmiştim, bu yüzden bana karşı bir daha suçluluk duymak istemiyordu. "Doğru diyorsun," dedim. "Ama ben onunla konuştum, bir daha yapmaya cesaret edemez. Rahat ol."

Emin olamayarak dudaklarını kemirdi. "Olamıyorum, Nil'i bir daha kaybetmemizi istemiyorum."

"Kaybetmeyeceğiz," dedim. "İstersen Nil'in yanına çıkıp uyu, onunla uyumayı seviyorsun."

Bu anlaşıldığı için biraz gülüp, "Sen uyumayacak mısın?" Diye sordu.

Yeniden soruların geleceğini bilerek, "Bir yere gitmem gerekiyor," dedim.

Gerilip, "Yine nereye?" Dedi beklediğim gibi. "Sürekli bir yerlere gidiyorsun, söylemiyorsun da nereye gittiğini. Allah korusun sana bir şey olsa nereye gideceğimi, seni nerede bulacağımı bile bilmiyorum."

"Gece, alış artık, bir tehlikeli bir oyun oynuyoruz," dedim aceleyle. Vakit kaybetmek istemiyordum. "Yapmam gereken şeyler olduğunda gidiyorum işte, her seferinde sorma, endişelenme."

Kollarını göğsünde bağladı. "Çok kolaymış gibi! Ben senin pek umurunda olmayabilirim ama sen benim umurumdasın kızım."

Keşke onu sevdiğimi ifade edip gösterebilecek kadar canlı hissetseydim.

Koltuğa yaklaşıp yanında durunca omzuna hafifçe vurup, "Böyle konuşup üzme beni şimdi," dedim. "Sıkıldıysan her şeyi bitirebiliriz.

Evine dön, ben başımın çaresine bakarım."

Bana o kızgın bakışını göndererek, "Hayatta olmaz," dedi. "Her şeyi beraber yaptık, her şeye de beraber katlanacağız."

Kafasını tutup ona sarıldığımda kaba sarılmama gülerek beni itti. Saçını çekip arkamı döndüğüm gibi yukarıya çıktım, altımdaki şortu çıkarıp yüksek belli bir siyah pantolon giyindim ve askılımın üstüne kırmızı ceketimi alarak aşağıya indim. Gece tedirginlikle beni uğurladığında arabama atlayıp verdiğim adrese sürdüm. Şile'den oraya varması zaman almıştı, adrese geldiğimde bir siyah, film camlarla kaplı minibüsün dörtlülerini yaktığını gördüm. Arabamdan inip o siyah minibüse ilerlerken hiçbir korku hissetmiyordum. Minibüsün kapısı içeriden açıldığında geçen günkü korumalardan birisini görüp duraksadım, o da şüpheli şekilde elimden tutup minibüse binmeme yardımcı olurken, "Güya yakalanmıştın," dedi.

Deri koltuğa oturup elimi korumadan çektim, başımı çevirip karşımdaki koltukta oturan diğer iki siyah takım elbiseli adama baktım. İriyarı, geniş omuzlu, otuzlu yaşlarında iki adamdı. Birisinin yüzünde yara vardı, diğeri daha köse suratlıydı. İçerideki ciddiyet ve mertebenin gerginliğini hissetmeye başlayıp yanımdaki tanıdık korumaya döndüm. Beni soyma fikrini ortaya atan şu korumaydı. "Deren nerede?" Diye sordum.

"Deren ile bize oyun oynadınız," dedi koruma, her şeyi kendi için aydınlığa kavuşturmuş görünüyordu. "Deren bize ihanet etti. Sen de ona yardımcı oluyordun. Bir anda ikinizi de kurtaracak bir plan yapıp bizi kandırdınız. Hiç aklıma gelmezdi Deren'in milletvekilini öldürmeyi deneyeceği. Acaba kaç para aldı bu görev için, zaten hayatı boyunca birilerini öldürmek için para alan bir ada..."

"Sana soran mı oldu orospu çocuğu," diye bağırarak onun üstüne atladığımda, koruma iç güdüsüyle silahına davrandı ve silahı karnımda hissetmeme rağmen geri çekilmedim. "Deren hakkında geri ileri konuşma. En başından beri onu kıskandığını zaten sezmiştim, şimdi emin oldum."

Silahın işe yaramayacağını anlayınca karşıdaki koltuğa bir bakış attı. Darbeye hazırlıklı şekilde arkama dönüyordum ki saçlarımın diplerinde yanma hissettim ve bir saniye sonra kalçamın üstünde arabanın zeminine yapıştım. Dişlerimi sıkıp kalça kemiğime giren

acıyla nefes verirken, beni fırlatmamış gibi sakinlikle yerine yerleşen korumaya bakıp, "Bana bir daha elini uzatmayı dene," dedim.

Az önce üzerine atladığım, arkamda kalan koruma sıkılarak, "Geç otur, rahat dur," derken, saçlarıma yapışan koruma tek kaşını kaldırarak bana baktı. Sonra da ayağa kalkıp önümde eğilirken elini kafama uzatmaya cüret etti. Eline doğru saldırıp bileğinden tuttum ve serçe parmağını öyle bir ısırdım ki, gözleri neredeyse yerinden fırlayacak oldu. Arkamdaki tanıdık koruma bunu gördüğü gibi uzanıp beni çekmeye çalışsa da adamın parmağını bırakmadım, acıdan inleme raddesine kadar ısırdım ve ağzıma kan tadı gelirken, "Sakinliğini korumazsan öleceksin," dedi koruma, arkamdan.

Kan tadından tiksindiğim için dişlerimi çekip geriledim ve koruma kollarımdan kavradığı gibi beni koltuğa kaldırınca, ağzımdaki kanı karşımdaki adama doğru tükürdüm. Acı çektiği belliydi ama hiç belli etmiyordu. Koltuğuna geri otururken parmağına doğru bir bakış attı, ben de onunla birlikte bakınca kanın sızdığını görüp, "Çok kırılgansın canım," dedim.

Yanında oturan koruma, parmağını ısırdığım o korumaya bakıp güldü ve sonra tekrar cama döndü. Gözlerimi devirip yanıma döndüm ve yolu izlerken, arabanın içinde başlayan sessizliğe tahammül etmekte zorlandım.

Yol bitip araba durunca korumalar bir anda indi ve her nasıl olduysa centilmenlik edip inmem için yolu gösterdiler. Dışarıya çıkınca çitlerle çevrilmiş alanda buldum. Lojmana benziyordu, uzun binanın etrafında dağılmış korumalar dikkatimi çekmişti. O tanıdık koruma kolumdan tutup beni çitin altından geçirdi ve binaya doğru yürürken, etrafa dağılan korumalar bize dikkat kesildi. Her şeyin yolunda olduğumu görünce de önlerine döndüler.

Demir, ağır ve geniş kapıya vurduklarında kapı üniformalı birisi tarafından açıldı. Korumalar benimle birlikte geniş kapıdan içeriye girdiklerinde önümde upuzun bir koridora gördüm. O kadar uzundu ki karanlıkta diğer ucunu göremiyordum. Yanımdaki korumalar eşliğinde koridorda yürürken, içerideki ciddiyet ve saygıyı hissedip beni tutan korumaya döndüm. "Deren burada mı?"

"Sessizce infaz edilmesi gereken herkesi buraya getiririz," dedi koruma ve bunu söylemekten zevk aldığını sesinden anladım.

Kolumu çekip hazırladığım yumruğu yüzüne geçirmek üzereyken diğer koruma ellerimi havada yakalayıp sırtımda birleştirdi. Bacağımı kullanıp dizine doğru bir tane tekme salladığımda enseme doğru sesli nefes alıp beni ileriye sürükledi. Koridor sonundaki asansöre bindiğimizde, bir diğeri ensemden tutup başımı öne doğru eğdi. Damarlarımdaki sıkışıklık yüzünden canım yanıyorken ayağımı adamın ayağının arkasından geçirdim ve asansörden inerken attığım çelme yüzünden takılıp yere düştü.

"Yeter!" Diye bağırdı sevmediğim o koruma ve beni geldiğimiz kattaki koridorum sonuna kadar süratle yürüttü. Bir kapının önüne gelince parmağını sensöre okuttu ve kapı açıldığında, beni bırakıp içeriye itti. Kendimi düşmek üzereyken içeride bulup dengemi topladım ve başımı kaldırınca yabancı bir sureti, siyah koltukta otururken gördüm. Genç oluşu ve sakinliği milletvekili olduğu konusunda beni şüphelendirse de arkamdaki korumaya tam yetkiyle çıkmasını söylediğinde, ta kendisi olduğunu anladım.

"Buyurun," dedi milletvekili tam karşıdaki koltuğu gösterirken. Ona bakıyorken gözümün kenarına bir gölge çarptı ve başım o tarafa döndü. Loş odada, yerde yatanın Deren olduğunu fark edince beynimden vurulmuşa döndüm. Onu ilk kez savunmasız görmenin inanamazlığıyla beraber etrafında, üstünde kan arayarak koştum ve yanında dizlerimin üzerine oturunca yüzünü tutup kafasını kendime çevirdim. Bilinçsizce yatıyordu.

Omzumun üzerinden milletvekiline döndüm. "Ona n'aptınız!"

"Çok vahşi ve güçlü. Arkadaşlar getirirken zorlanmışlar. Bu yüzden sakinleştirdiler." Huzursuz görünerek bana bir daha koltuğu gösterdi. "Deren uyanana kadar oturun."

Deren buradaydı, o yüzden yerde kalmayı tercih ederdim.

Tekrar Deren'e dönüp ellerimin arasında duran soğuk yüzünde bir hasar aradım. Sadece elmacık kemiğinin üstünde bir iz gördüm, elimi götürünce de oradaki derinin pürüzünü hissedip inledim. Bir elimi boynunda kaydırıp nabzına, sonra kalp atışlarına baktım. Sakin nabız ve düzenli kalp atışları. "Deren," diye fısıldadım nefesim dudağına çarparken. "Kendine gel, gidelim buradan."

Milletvekili ardımdan, "Kırk yıl düşünsem Deren'in bunu yapacağı aklıma gelmezdi," dedi hayal kırıklığıyla. "Neden yaptığını sen biliyor musun?"

"O yapmadı," diye inkârımı sürdürürken Deren'i sarsmak amacıyla hafifçe yanağına vurdum. Ona bir şey olmasını önlemek için çaresiz bir duygu filizlenmişti içimde. "Deren, canım kendine gel."

Dokundukça ve seslendikçe göz kapaklarının hareket ettiğini görüp dudağıma çarpan nefesini takip ettim. Daha canlı solumaya başlayıp kirpikleri birbirine değerken kafasını yerden kaldırıp zeminde acımasın diye dizime koydum. Hafifçe inleyip gözlerini açmaya başlayınca bir el göğüs kafesimi serbest bırakmış gibi rahatlayıp, "İyi misin?" Diye sordum. Gözleri tamamen açılıp da benimle birleştiğinde bulanık ve odaksızdı. "Güzelim," dedi uyuşmuş sesle. "Sensin."

"Umarım ki benim," dedim gözlerini yakalayarak. Kime güzelim dediğini düşünüyordu?

Gözlerini odaklarken, "Karmen," diye fısıldadı.

Bana diyormuş.

Boğaz temizleme sesi duyduğumda Deren'in gözleri kısıldı ve inleyerek yüzündeki elimi tuttu, ne olduğunun henüz farkına varmadan elimi boynuma doğru götürdü. "Burası ağrıyor."

Sakinleştirici iğneyi oradan yapmış olabilirlerdi.

Gözleri gözlerime doğru bakıyorken bir anda donup kaldı, ardından gözleri normal şekilde açılıp beni taradı. Ana döndüğünü ve yaşadıklarını hatırladığını anladığım sırada, "Burada ne işin var senin?" Diyerek doğrulurken, kafasının dizimde olduğunu da gördü. Benimle aynı hizaya geldiğinde elim hâlâ boynundaydı. Omzumun üstünden ileriye bakıp milletvekiliyle göz göze gelince, "Ona zor kullandın mı?" Diye bağırdı, o kadar yakınımdaydı ki kulağımda bomba patlamış gibi hissettim. "Kardeşim... Onu da mı getirdiniz? Zarar verdiniz mi ona?"

"Kafa karıştırıcısınız," dedi milletvekili, sesinden düşüncelerinin karmaşıklığı seziliyordu. "Bana her şeyi dürüstçe anlatmalısın Deren. Buradan ancak o zaman bir koruma olarak çıkabilirsin, aksi halde bir suçlu olarak çıkacaksın."

Deren gözlerini adamdan çekip bana çevirdi ve ellerini omuzlarıma koyup üzerime bakarken, "Bir şeyin var mı?" Diye sordu hızlı hızlı. "N'apıyorsun burada! Neden buradasın!"

Kollarımı sarsıp endişeyle bağırmaya devam edince, kalp şeklindeki dudaklarından çıkan nefesi kendi dudaklarımda hissedip içindeki ateşe değmiş gibi hissettim. Kendini düşünmeden beni düşünmesini aşmaya

çalışıp, "Kendin için endişelen!" Diye bağırdım. "Seni ortadan kaldıracaklar, farkında mısın?"

Dişleri arasından nefes verip gözlerini gözlerime çıkarttığında hiçbir yerimden incinmediğimi anlayıp ayağa kalktı. Sakinleştirici yüzünden başının döndüğünü, adımın sendelemesinden anladım. Milletvekiline doğru yürüyüp karşısında durunca, "O buradan gidene kadar ağzımı açıp hiçbir şey anlatmıyorum," diye karşı çıktı, bağıra bağıra. "Hasta zaten o, şifozrenin teki! Olur olmadık yanlış şeyler anlatıp durur, derhal geri göndereceksin evine!"

Demek şizofrenim...

"Senin tutsak olduğunu duyunca bizzat kendisi gelmek istedi," dedi milletvekili, ses tonu artık sakin değildi. Kaşlarını kaldırmış öyle bakıyordu Deren'e. "Neyin oluyor senin? Onun isteğiyle mi yaptın bunu?"

Deren adamın söylediği ilk cümleden sonra süratle bana döndü ve bir anda onun kolları arasında sarsılıyordum. Hiddetle ve öfkeyle heni tutarken, "Manyak mısın?" Diye bağırdı. "Niye geliyorsun! Niye!"

"Eee, yeter be!" Elimin içini göğsüne vurup onu sertçe ittim. Dokunduğum an sıcaklığını da, kalp atışlarını da hissetmiştim. "İstediğimi yaparım, sana soracak değilim! Sanki yerinde ben olsam sen gelmezdin!"

Dişlerini sıka sıka, "Ne gelecektim," diye homurdandı.

"Aynen! Kesin gelmezdin!"

"Deren!" Milletvekilinin keskin bağrışını duyunca ikimiz de kafamızı çevirdik. Oturduğu koltuğun kenarlarını kavramış, sakinliğini tamamen kaybetmiş şekilde Deren'e bakıyordu. "Kız da burada kalacak, sen de! Beni vurmaya çalıştığını öğrendim ama neden olduğunu değil. Bana bir açıklama borçlusun. Sonra da savcılığa sevk edilmen için seni adliyeye gönderecekler..." bakışlarını çekerek boşluğa doğru dikti. "Kız da bu gece istihbarata teslim edilecek."

Hassiktir, hayır...

"Karmen hiçbir yere gitmiyor!" Dedi Deren, adeta kükreyerek. Kolumdaki elini bileğime doğru kaydırarak beni sıkıca tutarken, vücudunun bir kısmıyla da önüme geçti. "Ajan değil, sandığınız gibi bana yardım etmedi. O masum, tüm kabahat bende."

"Beni vurmaya teşebbüs ettikten sonra kelimelerinin hiçbir önemi kalmadı," diye karşılık verdi milletvekili, çenesini yukarıya dikerek.

"Kız istihbarata teslim edildikten sonra masumsa ülkesine gönderilir. Senin durumunsa zaten meçhul."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Diye sesimi çıkardım, bağırarak. Deren'in omzunun üstünden korkusuzca adama bakıyordum. "Gönderebilirsen gönder!"

Milletvekili tek kaşını kaldırıp beni süzdü. Sanki bu zayıf, güçsüz görünen halimle ona bir şey yapabileceğim düşüncesini komik bulmuştu. Sayısız koruması ve onu koruyan polisler vardı, tabii ki kendisine güvenecekti. "Ülkene dönmen senin için bir şans sayılır. Aslında Deren'in de bunun farkında olması lazım ama galiba senden ayrılamıyor." Bakışlarını önümde dikilen adama çevirip düşünceli şekilde ekledi. "Kendin için değil de onun için mi korkuyorsun?"

"O masum ve ben suçluyum. Hepsi bu. Masum birine zarar veremezsin." Deren hiç durmadan, sesinin tonunu değiştirmeden konuşuyordu. "Karmen buradan sağ şekilde çıkıp evine varmadan hiçbir şey anlatmayacağım."

"Karmen buradan yalnızca ben istediğimde çıkacak ve sen ben istediğimde konuşacaksın!" Milletvekili koltuktan kalkarken kapıya dönüp, "Buraya bakın," diye seslendi. Aynı anda Deren'in tamamen önümde kalkan oluşunu hissettim ve kendisi yerine beni korumasından nefret ederek arkasından çıkmaya çalışırken, açılan kapıdan içeriye iki iri, takım elbiseli koruma girdi. Milletvekilinin beni göstermesiyle beraber buraya yürümeye başlayınca, Deren beni bileğimden tutmaya devam ederek geri geri yürüdü. Alev alev yanan gözleri milletvekilinin üzerindeydi, sanki bakarak onunla bir anlaşmaya varmaya çalışıyordu. "Birisi dahi Karmen'e yaklaşıp istemediğim şekilde onu incitirse, onları buradan sağ çıkarmayacağımı biliyorsun. Seni koruyacak bir tane adam bile bırakmam." Bir anda bileğimi bıraktı, önümden çekilerek yana geçti, bir noktada adamların bana ulaşmasını kolaylaştırdı. "Hadi, bekliyorum. Birisi yaklaşıp bir şey yapsın."

Duraksayan iki koruma da milletvekiline dönüp bakınca, adam Deren'in karşısına kadar ilerleyip fazlasıyla kıstığı gözleriyle kalbinden geçenleri okuyormuş gibi onu izledi. "Benim için bir iş daha yaparsan ve her şeyi olduğu gibi anlatırsan kızı serbest bırakırım."

Deren'in omuzları kasılsa da başını sertçe salladı. "Önce gidecek, sonra anlatacağım."

Deren'in şart koşmasından sonra korumalardan birisi bana doğru hareket edince, Deren'in bakışları hemen bu tarafa kaydı ve korumaya doğru kitlenip, "Kafanı kopartırım," dedi.

Koruma sakince Deren'e, sonra da milletvekiline dönünce, "Burada çok fazla adam var, sağ çıkamazsın," dedi milletvekili. "Önce konuş, sonra kızı serbest bırakayım."

Deren'in peş peşe aldıkları soluğu duyup, aramızda iki adım mesafe olan korumalara yaklaşmaya başladığımda amacım onlara korkmadığımı göstermedi. Fakat Deren'in bakışları bana doğru kayıp kontrolsüzce öfkelenince, "Tamam lanet olasıca," dedi milletvekiline. "Tamam! Yoksa bu kız kendini öldürtecek!"

Milletvekiline ve ardından karşımdaki iki korumaya bakarken, "Korkuyor olsaydım burada olmazdım," dedim. Deren'in yanına yürürken de yanından geçtiğim korumayı elimin tersiyle itip, "Görüntüme aldanmayın," diye ekledim. "Bana yaklaştığı an sikini kopartıp eline veririm."

Deren yandan yandan bana bakarken milletvekilini ansızın bir gülme aldı. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerinde tutup göğsünü güldüğü sırada öne iterken, "Şüphesiz yaparsın," dedi, inanmayarak. Sonra da korumalara Deren'i işaret etti. "Alın, odaya götürün. Anlatmaya başlasın, dinleyelim."

Deren bu kez korumaların kendisine yürümesine karşı koymadı ama korumalar ellerini ona uzattığında istemsizce panikledim. Bu yüzden sırtımı göğsüne yaslayıp korumalarla onun arasına girerken, "Ben de geleceğim!" Diye bağırdım.

Deren başını arkamdan eğip kulağıma doğru çok sessizce, "Karmen!" Diye fısıldadı. Sesinde itiraz ve isyan vardı, bunu yapmamı istemiyordu. Nefesinin sıcaklığı saçlarıma dokunurken, omuzlarımdan tutup beni yana itmeye çalıştı. "Benimle gelemezsin efendim, gelemezsin! İki saat ne için dil döktüm ben!"

Beni kenara itelemesine rağmen yine tişörtünden tutup kendimi ona çektim ve kara gözlerine odaklanıp, "Bir şeyleri göze alarak buraya geldim," dedim. "Sonuçlarına da katlanırım."

"Ben katlanamam!" Elimi ittiği gibi öne çıktı ve yanındaki korumalarla beraber kapıya ilerledi, çıkmadan önce de yanımda duran milletvekiline doğru bakma gereği duydu. "Korumaların bir metre bile yaklaşmayacak, söyleyeyim."

"Milletvekiline suikast düzenlemiş birisi için çok fazla konuşuyorsun."

"Neticede hayattasın ve o gece seni vuran ben değildim. Yani sana bir suikast düzenlemiş olmuyorum." Deren omzunu silkip yanında iki korumayla beraber odadan çıkış sağlayınca yumruklarımı iki yanımda sıkıp koridorda yankı yapan adımları dinledim. Milletvekili de ilerleyip odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve beni burada yalnız bıraktı. Dişlerimi birbirine bastırıp kendi etrafımda döndükten sonra gözlerimi kapatıp nefretle soludum.

Milletvekiline suikast düzenlediğini itiraf ettikten sonra buradan çıkması çok zordu.

Nil'i alırken başına bu kadar fazla şeyin geleceğini düşünmemiştim.

Köşede duran koltuğa oturup ellerimi sertçe ovuşturmaya başladım. Tüm bunlar benim yüzümden olmuştu. Nil kaybolmamış olsaydı hayatına devam ediyor olurdu, hiçbir eksiği olmazdı. Ben hayatının her köşesine dokunmuştum, mahvetmiştim. Yine benim yüzümden boyun eğmek zorunda kalmıştı birilerine, yoksa asla milletvekiline sadakatsizlik yapmazdı.

Dakikaları cehennemde geçiriyormuş gibi hissetmemi sağlayan belirsizlik, her nefes alışımda tenime dokundu. Bir süreden sonra kulağımda bir ses çınlamaya başladı, yakınımdan geliyordu, ne olduğu anlaşılmıyordu. Tutsak olduğum odadaki kapıyı izleyerek yüzümü ovaladım ve kalkıp dolanmaya başladım, en sonunda Deren'in gelip gidebiliriz, demesini bekledim.

Demir kapıdan ses gelince aklımdan geçen son arzunun gerçekleşmek üzere olduğunu düşünüp kafamı kaldırdım ve hevesle kapıya ilerledim. Kapı açılıp da içeriye o tanıdığım koruma girince de omuzlarımı düşürüp suratımı çevirdim. Yumruklarımı sıkıp odanın içinde dolaşmaya devam ettiğimde, geçip koltuğa oturdu ve gözlerini sessizce bana dikti. Alt dudağımı ısırıp dururken, "Ne?" Dedim ona, kızarak. "N'apıyorsun burada?"

"Deren'in acı çığlıklarını beraber dinleriz diye geldim," dedi, kapıya bir bakış atarak. Ben de duygularıma karşı koyamadan kapıya baktım, kapıyı açık bırakmasının sebebini de böylece anlamış oldum. Vücudumu ileriye götürüp duygularımı saklarken, "Deren'in düşmesinden aldığın zevki görüyorum," dedim. "Sanırım onun yerine geçmeyi istiyordun. Bu yaşanılanlar işine yaradı."

Gözleri hâlâ aralık kapıda, koridordayken, "Onun bize emir yağdırmasından bıkmıştım," dedi kinini saklamadan. "Kendi sonunu hazırladı, dokunulmazlığı olan devlet adamına suikast hazırladı. Bu işten hiçbir şekilde kurtarılamayacak."

Duygularımı yoğunlaştıran öfkeye maruz kaldım ve oturduğu koltuğun önüne kadar ilerleyip ona yukarıdan bakarken, "Hiç sevinme," dedim. Ayağımı kaldırdığım gibi omun ayakkabısına indirdim ve gözlerini aniden kapatıp acıyla ağzını aralamasını izledim. "Deren'e bir şey olmayacak."

Dudağının kenarında bir buruşma oluşurken acıyla yumduğu gözlerini açıp beni küçümseyerek süzdü. "Milletvekiline suikasttan hapse girecek."

"Şu kapıyı, Deren'in çığlığını duymamız için açık bıraktığını söylemiştin değil mi?" Diye sorarken sinirden titreyen parmağımla da açık bıraktığı kapı girişini gösterdim. "Beklediğin o çığlığı duyamayacaksın. Deren'i senden iyi tanıdığıma eminim. İstersen seninle burada oturup sabaha kadar karşılıklı bekleyelim. Deren'e ne yaparlarsa yapsınlar o çığlığı duymayacaksın."

Kendimden bu kadar emin konuşmam onu düşündürmüştü, yanağını kaşıyıp kafasını aşağıya yukarıya sallarken, "Bekleyelim," dedi. "Deren acıdan bağıracak mı yoksa senin dediğin gibi hiç ses çıkarmayacak mı?"

Omuzlarımı geriye atıp duvara kadar geriledim ve kollarımı göğsümde kavuşturup karşımda oturan bu aptalla beraber beklemeye başladım. Deren'in çığlık atmadığını söyleyebilirim ama ya acı çekmediğini? Bunu söyleyemezdim. İtirafını duyduktan sonra milletvekilinin ona öfkeli davranacağını, korumalarından da böyle davranılmasını isteyeceğini biliyordum.

Koridordaki sessizlik devam ettikçe karşımda oturan adamın yüzü asılmaya başladı. Duygularını yansıtmaktan kaçınamadı. Hayal ettiği şey, Deren'e kötü davranılırken acı çığlıklar atması ve bunu duymasıydı. Hayal ettiğinin gerçekleşmediği her dakika gözleri kapıya kilitlendi, beklediği o sesi duymayınca bir hışımda koltuktan kalktı. Bana bakamayarak süratle kapıya ilerlerken ona arkasından seslendim. "Git, olduğu odanın kapısına yaklaş, belki öyle duyarsın çığlığını."

Ayakları duraksamış olsa da oda da kalmadı, bir şey demedi. Kapıyı sertçe kapatıp kilitledikten sonra koridorda uzaklaştı. Aptala gülüp gözlerimi çaresizce karşıya diktim. Sinirle koşup koltuğu devirdim ve ellerimi terleyen, sıcaklamış yüzümde defalarca dolaştırıp sabırlı kalmayı denedim. Benim sebep olduklarım yüzümden bu binanın bir yerinde acı çekiyor olmasına katlanamıyordum. İçimdeki tek duygu suçluluk ve vicdan azabı da değildi üstelik. Buna ben sebep olmasam da o acı çekerken yine aynı şekilde kötü hissederdim.

Koşarak kapıya gittim, birkaç kez yumruk savurdum. "Buradan çıkmak istiyorum! Deren'in yanına gitmem gerekiyor!" İki elimle birden kapıya dakikalarca yumruk ve tekme attım ama fayda etmedi, kimse açmayı değil durdurmayı bile denemedi. Sanki beni kimsenin duymadığı bir yerden bağırıyormuş gibi hissedince delirdim, yüzümü kapının üstündeki yumruklarıma yaslayıp Deren'i düşündüm.

Her şey ortaya çıktığında beni asla affetmeyecekti.

Bana merhametle bakan gözlerinin ölümcül soğuklukla kaplanacağını düşündüm.

Ve bunun bana ilk kez farklı hissettirdiğini anladığımda irkildim.

Ellerim kapının üzerinden düşerken boş boş baktım. Bu kadar derine inmemem gerekiyordu, bu kadar derine inmesine izin vermemem gerekiyordu. Kahretsin, onun merhametine karşı koyup soğukkanlı kalmam gerekiyordu. Ama ben n'aptım? Çekip öptüm o adamı, göğsüne yaslanıp sarıldım, yatağında uyudum, ona gülümsedim... kurmamam gereken her yakınlığı kurdum.

Hareket edemeyecek kadar şaşkındım kendime.

Kapının sesini duyduğumu idrak edince milletvekilinin girdiğini gördüm. Hemen önünde dikilen bana doğru bakıp, "Artık gidebilirsin," dedi. Üstündeki ceketi ve kravatı çıkarmıştı, alnı terli görünüyordu. "Seni aldıkları yere bırakacaklar."

Aralık kapıdan koridora bakıp herhangi bir ses duymayı beklerken, "Gitmeyeceğim," dedim. "Deren'i göreceğim."

"Böyle söyleyeceğini biliyordu, seni görmek istemeyeceğini söyledi." Kafasını koridora çıkartıp küçük bir el hareketi yapınca iki koruma bize doğru yaklaştı. "Hanımefendiyi aldığınız adrese bırakın."

"Gitmiyorum diyorum! Kıt mısın! Anlamıyor musun?"

"Kiminle konuştuğunu unutuyorsun," dedi milletvekili ve korumalar iki kolumdan da tutup beni koridora çıkartınca, ayaklarımı

yere sertçe bastırıp ilerlememek için vücudumu geriye ittim. "Zorluk çıkarıp yıpranma. Deren savcılığa sevk edilecek, burada onunla kalamazsın!"

"Onu serbest bırakacaksın," diye bağırmaya başlayıp ayağımı kaldırdım, düşünmeden arkaya doğru savurdum ve korumalardan bir tanesinin bacağına denk gelince beni tutuşu sendeledi. Sonra daha sıkı tutup ilerletmeye çalıştılar. "Beni Deren'in yanına götür, onunla konuşmalıyım."

"Derenle anlaşmaya vardık, seni bırakacağıma söz verdim." Alnından akan teri elinin tersiyle silip sıkıntıyla ofladı. "Tutsak kalmaya devam etmek isteyeni de ilk kez görüyorum, hayret bir şey!"

"Buradan çıkmayacağım, bana zor kullanamazsınız!" Kendimi tüm gücümle o iki adamdan savurup uzaklaştırmaya çalışırken kollarımı, ayaklarımı sallamaya başladım. Darbelerim yüzlerine, karınlarına, bacaklarına denk gelince bir tanesi beni karnımdan yakalayıp kaldırdı, kucaklayıp götürmeye çalıştı. Yana dönüp sertçe kolunu ısırdığımdaysa kolları güçsüz kaldı ve bir anda yere kapaklandım, dizlerim üstüne düşüp acıyı hiç umursamadan kalkarken, "Lanet olsun, tamam," dedi milletvekili. Korumaya koridorun sonunu işaret etti. "Deren'in yanına götürün, görüp çıksın."

Koruma yüzüme öfkeyle soluyup kolumdan tuttu ve beni diğer yöne doğru adeta sürüklemeye başladı. Bu kez Deren'in yanına gideceğim için karşı çıkmadım, beni çekiştirmesi bile umurumda olmadı. Upuzun koridorun sonunda, sağ cephede bulunan ağır, demir kapının önünde durduğumuzda kalbim göğüs kafesimde bir canavar edasıyla gerindi. Koruma sensöre parmağını dokundurunca kapı bizi içeriye davet edercesine yana doğru açıldı, gözlerim de sabırsızca bu soğuk, loş odayı taradı.

İçeride üstünde yatak olan demir ayaklı tek kişilikli bir ranza gördüm. Deren sırtı dönük şekilde yatağın üstünde oturuyordu. Kapı arkamdam kapanırken çok ses çıkarttı, buna rağmen Deren'in arkasına dönmemesi beni huzursuzlandı. İlerleyip yatağın önüne geçince omuzlarının kasıldığını gördüm, beni kadrajına giren ayaklarımdan tanımıştı. Elinde, üstünden çıkarttığı tişörtünü tutuyor ve burnuna doğru bastırıyordu. Çünkü burnu yoğun şekilde kanıyordu. Gözlerini kaldırıp bana sertçe bakarken, "Sen laftan hiç mi anlamazsın?" Dedi tehlikeli bir sesle. Sol göz kapağındaki şişliği

görünce kalbim bir tümseğe takılmış gibi geldi kendime. Şişik yüzünden gözü çok kısık bakıyordu. "Bu lanet yere gelmen yetmiyormuş gibi gitmekte bilmiyorsun! Gitsene!"

Söyledikleri yüzünden değil de yüzündeki yaralar yüzünden kızgın hissederek daha da yaklaştım. Vücudum aralık duran bacaklarının arasına girince elindeki tişörtü çekip aldım. Kan yüzünden ıslak ve yapış yapış olmuştu. Deren asabiyetle beni izlerken burnuna yakından bakıp, "Ne zamandır kanıyor?" Diye sordum. Kan avucumda tuttuğum tişörte ince bir ip görünümünde sızıyordu.

"Saydım mı sence?"

Tişörtü sertçe burnuna bastırdığımda inlemesini zor yuttu ve gözleri aniden kapandı. Bir elimi ensesine dolayıp terlemiş saçlarına dokunurken, "Tersin de ayrı pis," diye tısladı.

Tişörtün baskısını hafiflettim ve eğilip şiş göz kapağına yakından baktım. Birazdan morarmaya başlardı, şişlik büyüyordu. "Başka nerem pis?"

"Yüzün. Çok çirkin. O kadar çirkin ki karşıma geçince nasıl bu kadar çirkin olabilir diye izlemek istiyorum." Yalan söylerken de gözlerime bu kadar gerçekçi bakması... onu bende biraz daha tarifsiz bir adam yaptı.

Başımı kaldırıp odanın kapısına doğru, "Buraya bakın," diye seslendim bağırarak. Deren kaşlarını kaldırıp anlamaya çalışırken, dışarıdan bir karşılık gelmediği için kapıya yürüyüp yumruğumu savurdum. "Biraz buza ihtiyacım var! Derhal! Buz ve ağrı kesici!" Tekmemi kaldırıp yumruğumdan daha güçlü olacağı için kapıya süratle vurdum. "Buz ve ağrı kesici gelmezse dakikalarca çığlık atarım!"

"Buz falan istemiyorum Karmen! Onlara muhtaç değilim! Daha fazla delirtme de beni şuraya gel!"

Onu duymamış gibi elimdeki kanlı tişörtü sıkıp bir daha kapıyı tekmeledim. "Buz istiyorum! Hemen! Buz ile ağrı kesici!"

"Karmen!"

"Kes sesini Deren!"

Kapıya tekrar peş peşe tekme savurdum ama hiçbir geri dönüş alamadım. Kimse kapıya yaklaşmadı bile. Küfredip arkama döndüm ve Deren bana bakarak kafasını iki yana sallarken, "Buraya gel," dedi, kan ağzına doğru sızarken.

Dirseğimi sertçe kapıya geçirip yanına ilerledim. Tekrar aralık duran bacakları arasına girip tişörtün daha temiz tarafını burnunun altına bastırıp kanı sildim. Elini kaldırıp belime koyunca duraksadım ve istemsizce eline baktım, iri elinin bel boşluğumu kavrayışı çok baskın ve kollayıcıydı. Baş parmağı karnıma değiyordu, nefesimi ciğerimde sıkıştırmıştı. Tekrar önüme dönerken o parmağını karnıma doğru bastırıp sırtımın dikleşmesini sağladı.

"Sakinleştirici yaptılar, birazdan etkisini gösterecektir," dedi, gözlerini yukarıya kaldırıp yüzüme bakarken. "Seni de buradan çıkaracaklar..."

Cümlesi bitmeden sıralamaya başladım. "Sen ne anlamaz bir adamsın! Gitmeyeceğim Deren, seni burada yalnız bırakmayacağım!"

Ağzını açmış bana konuşacakken duraksadı, dudakları ayrık kaldı. Kan rengiyle kırmızı olmuştu dudakları, şişmişti de. "Gidip Utku'ya iyi olduğumu söylemelisin, emniyetten bir arama gelirse benim yerime sen gitmelisin..." tişört burnunun üstünde olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "İkimiz de burada olmamalıyız. Utku ile Nil'in ikimizden birisine ihtiyacı olacak."

Deren, Utku, Nil... ve ben.

Sözlerin geldiği yer burası olmuştu.

Daha da şiştikçe küçülen, kapalıymış gibi görünen gözüne bakarken elim hareketsizleşti. Diğer gözünden öfke ile ateşin o harlı duygusunu okuyordum. "Hayır," diye karşı çıktım. "Buradan beraber ayrılacağız."

Sinirden dudakları titremeye başladı ve elim yüzümdeyken, dudakları kolumun içine değdi. O dudakları aşmam gerektiğini hatırlamakla kalmadım, o dudakları, başımda bin tane derdim yokmuşçasına düşündüm. "Ben buradan ayrılmanın bir yolunu bulacağım Karmen! O zamana kadar Utku ile kızımın sana ihtiyacı olacak. Mantıklı düşün, mantıklı..." belimi kuvvetle sıkıp öne doğru eğildi, gözlerime ihtiyatla bakarken sertçe yutkundu. "Zaten bana karşı ancak mantıklı düşünebilirsin değil mi? Mevzu bahis benken niye duygusal düşünesin..."

Böyle söylüyorsa bir şey duymak istediğidendir. "Ne duymak istiyorsun?" Dedim, tişörtü kenara bırakıp ağzının ve burnunun etrafına bulaşan kanı parmaklarımla silerken.

"Lütfen eve git, kardeşimi oyala, Nil'den haber gelirse benim yerime gidip ilgilen..."

"Deren..."

"Lütfen," diyerek tuttuğu vücudumu kendisini çekti, beni dizine oturtunca kalçamın altındaki ısı yüzünden gözlerim arkaya yuvarlandı ve göz kapaklarım aşağıya düştü. Deren elinin diğerini ensemden geçirerek dudaklarını dudaklarıma sürterken, "Dediğimi yap," dedi ama sesi birkaç saniye önce olduğu kadar duygusuz değildi, derin ve genizdendi. Dudakları dudaklarıma değdiği an ikimiz birden inledik ve ellerim sert, geniş göğsüne dokunurken, Deren kafamın arkasından bastırıp beni sertçe öpmeye başladı.

İlkinde olduğu gibi önüne geldiği için öpmüyor, çekip alırcasına öpüyor. Bir bahaneye ihtiyacı olmadan, açık açık göstererek dudaklarını dudaklarımda dolaştırıyor. Üstelik bir yandan beni okşuyor, çünkü beni ne kadar istediğini saklamanın gereği de faydasız da olmadığını biliyor. Dudaklarımı öyle bir öpüyor ki, bacaklarının arasından eriyip yere doğru kaydığımı hissediyordum. Aylardır acıdan ve öfkeden uyuşan ellerim bu kez onun tenindeki çekimde canlanıyor, bir elektriğin suyun içinde cızırdaması gibi ateş çıkarıyor. Cehennemle çevrili hayatımda sadece birkaç dakikalığına cennete kadar gidiyorum, hüzün ve acı ruhumu hatırlayıp bana geri dönene kadar dillerimizi birbirine değdirip inleyerek öpüşüyoruz. O sırada Deren dudağıma karşı dört sayı fısıldıyor, kendinden geçmeye başladığı için sayıkladığını düşünüyorum. *1812.*

Ve sonra sakinleştiricinin etkisiyle yavaşlayıp kendinden geçtiğinde, söz verdiğim gibi, "Nil bir daha yaramazlık yapmayacakmış," diye fısıldıyorum.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ben bu romanımda delirmezsem başka hiçbir romanımda delirmem skdkekd

Sevgili okuyucularım, canımın içleri umarım keyif alarak okumuşsunuzdur. Bölümle ilgili düşüncelerinizi bu paragrafa bırakabilirsiniz. Ayrıca bir emoji ile de bölümü anlatabilirsiniz.

Gelecek bölümde görüşürüz. Çok hoşça kalın.

Instagram: emineasr

❤️

14. “Ölüm Raporu.”

Selam canımın içleri<3

Burada mısınız?

Öncelikli olarak size bir şey hatırlatmak istiyorum. Leila, Karmen'in kullandığı diğer bir kimlik ve Karina Leila'nın çocuğu olarak görülüyor. Zaten Karina Karmen'in nüfusunda gözükse Deren bunu ilk günden öğrenmiş olurdu. Aşağıdaki kısımda geçen Leila, elbette Karmen'in kendisi. Ailesi, sözlüsü, Carlos izini bulmasın diye başka bir kimlik kullandı. Bu konuda kafası karışmış olanlarınız vardı, umarım onlar için açıklayıcı olmuştur.

Keşke bir sürü yorum yapıp oy verseniz. Çok sevinirim. Her yorum, her oy için şimdiden teşekkür ederim<3

Deren ATEŞ & Karmen RUSSO

14. “ÖLÜM RAPORU.”

Geçmiş.

Beynim uyuşuk, çünkü sürekli sakinleştiriliyorum. O kadar hırçın ve öfkeliyim ki, bir yerleri dağıtıyorum, emniyet koridorlarında, hastane koridorlarında bağırıyorum. Hâlâ hayatta olduğuma hayret ediyorum, çünkü Karina'nın gittiği günden beri kalbimin attığını hissetmiyorum.

"Leila Hanım, kızınızın ölüm raporu."

Sonra bunları duyuyorum, sakinleştirildiğim hastane yatağındayken. Doktor karşımda durmuş konuşuyor, bana acımayla merhamet karışımı bir duyguyla bakıyor. Arkasında bir tane polis memuru var, telsizine bir kayıp haberi daha geliyor. Telsizin sesini kısıyor, mahcup olmuş gibi bakışlarını başka yerlere çekiyor. Duymamış gibi yapıyorum, bunlar yaşanmamış gibi yapıyorum. Dizlerimin titrediğini o saniye fark ediyorum, yanaklarımın ıslandığını da. Başım yana çevrili, hareket dahi edemiyorum. Doktor tepki alabilmek, duyduğumdan emin olabilmek için gözlerime bakıyor ama inkâr ediyorum, ben böyle bir şey duymuyorum, neden tepki vermemi beklediğini bilmiyormuş gibi yapıyorum...

"Leila Hanım, dört gündür buraya gelip size aynı şeyleri söylüyorum ama reddediyorsunuz. Doktorunuz kendinizde olmadığınızı söylüyor, kızınızın vefatını kabul edemediğiniz için cenazesini beklettik ama daha fazla bekletemeyeceğiz."

Boş boş bakıyorum.

Doktor açıklıyor. "Kızınızı size teslim etmemiz gerekiyordu ama durumunuz el vermiyor. Bildiğimiz üzere başka bir aile ferdi de yok. Bu yüzden cenaze işlerini üstleneceğiz."

Türkçe'de cenaze kelimesinin ne anlama geldiğini öğreniyorum.

Ve Karina'yı gömeceklerini.

Onu kalbime gömmemi istiyorlar, kalbim onun kendisiyken.

"Hanımefendi yabancı. Beni anlıyor mu?"

Hemşire kafasını sallıyor. "Türkçe biliyor."

Cevap vermek üzere dudaklarımı ayırıyorum, niyetim tekrar inkâr etmekken karşımdaki doktorun gözleri bir umutla dudaklarımı takip ediyor, konuşmamı bekliyor. Sonra yapamadığımı görünce iç çekiyor, yatağımın direkt yanında duran hemşireme bakıp bana yaklaşıyor. Eğilip omzuma dokunurken elindeki kâğıdı elimin içine kıstırıyor. "Kızınızın ölüm raporu. Ölüm sebebi ve zamanı burada yazıyor." Gözlerim boşluktan çekiliyor, üzerinde saçmalıkların olduğu kâğıda bakıyor. Saçmalık... Çünkü bunların hepsi yalan, gerçeklikten uzaklaşmış şeyler. "Kendinizi zorlayabilir misiniz? Demek istediğiniz bir şey var mı?"

Parmaklarım kâğıdı bırakıyor, çünkü bana ait olmayan bir kâğıt olduğu için onu tutmam manasız geliyor. Hemşire karşımdaki doktor ile polise iyi olmadığımı hatırlatıyor, beni yormamalarını, üzmemelerini söylüyor. Ne için yorulacağım ki! Ne için üzüleceğim ki! Kızım mı öldü sanki? Karşımdaki doktorun gözlerine bakıyorken dudaklarımı yeniden aralıyorum. "Kızımı... gördünüz mü? Çok güzel değil mi?"

Doktor ihtiyatla başını sallıyor, derin de bir iç çekiyor. Omzumu biraz daha sıkıp yanımda suratsızca dikilen hemşireye bakıyor. "Durumu iyi gözükmüyor. Olanları kabullenemiyor."

Ne oldu ki?

Kızım kayboldu, çok yakında dönecek.

Ben bunları düşünürken, doktor ve hemşire bakışırken arkada kalmış polis memuru ileriye çıkıp bize yaklaşıyor. "Hanımefendi bu

durumdayken sözlerinin doğruluğuna inanmakta zor."

Anlamsız yığınla kelime... Başımı ağrıtıyor, yüzüm buruşuyor. Sanki birisi kafamı tutup iki yandan, şakaklarımdan sıkıyor, kelimeleri kafama sokmak için derimi kesiyorlar. Anlamıyor musunuz, hiçbirini duymak istemiyorum.

Kızımın kokusunu istiyorum.

"Sakinleştirici almadığı takdirde saldırgan davranıyor," diyor hemşire, robotik bir sesle. Doktorla konuşuyor. "Üstelik bir doz sakinleştirici de yeterli gelmiyor, fazla dirençli. Bu şartlarda hastaneden ayrılması zor."

Hâlâ hemşireyle muhattap olan doktora çok kızıyorum, göğsüm öfkeyle inip kalkmaya başlıyor. Üstündeki beyaz önlüğü tutup söylemek istediğim şeyleri zar zor ağzımdan çıkarıyorum. "Kızımın fotoğrafını gördünüz mü? Gazetede. Güzel değil mi?"

Doktor bana yeniden acıyarak bakıyor. Tadımı kaçırıyor, küfür etmek istiyorum ama sanki düşüncelerim bile ağır ağır hareket ediyor. "Tekrarlamak zorunda kaldığım için üzgünüm ama kızınızı kaybettiniz hanımefendi." Aptal kağıdı bir daha elime sıkıştırıyor. "Ölüm raporu burada. Açıklamam gerekiyorsa başlıca ölüm sebebi uzun süre nefes alamama sonucu boğulma olarak görülüyor. Boynundaki parmak izlerinin oluşumundan anladığımız üzere uzun süre boğulmuş, bu da kızınızın uzun süre savaştığı anlamına geliyor."

Savaşçı

Kızım bir savaşçı.

"Yeter!" Diye bağırıyorum ama sonra fark ediyorum ki ancak içimde bağırabilmişim, sesim çıkmamış, dudaklarımı kıpırdatamamışım. Ölümüm içimde gerçekleşiyordu.

"Ağlıyor, içten içe kabullenmiş görünüyor ama büyük bir direnç göstererek inkâr ediyor." Doktor doğrulup benimle muhattabı kesiyor, yatağın etrafını dolanıp sarı saçlarını görmekten bıktığım hemşireye yaklaşıyor. Polis, telsizine düşen yeni bir ihbara kulak verirken, gözlerim bana teslim edilen kâğıda doğru kayıyor. Karina'nın ismini görüyorum, sonra gözlerimi kapatıp ona aldığım son elbiseyi düşünüyorum. Karina'ya çok yakışacak diyorum içimden.

Doktor konuşmaya devam ediyor. "Hanımefendinin kimsesi yok. Bu şekilde de bırakamayız. Travma sonrası stres bozukluğu görünüyor, psikiyatri servisine yönlendirin..."

Onu bulduğumda elbiseyi Karina'ya giydireceğim. Gerçekten çok yakışacak. Çiçekleri olan bir elbiseydi. Kızım o elbisede asil görünecek. Bir prenses kadar. Ve sonra prensesimle beraber krallığımıza geri döneceğiz. Ailemize.

Mutlu son.

Mutlu sonumuza gülümsüyorum ve sonra fark ediyorum bu gülümseme beni hastaneye kapatan şey oluyor.

Günümüz.

Deren'i yalnız bıraktığım için ağır bir suçluluk hissediyordum.

Öpücüğünün beni ikna etmesine karşı koyamamıştım, dudakları dudaklarımdayken defalarca aynı şeyi tekrarlamıştı. Utku'ya bakmamı ve Nil'i onun için aramamı istemişti. Çok yakında geleceğine söz vermişti, bu işi halledeceğini söylemişti. Orada Derenle kalmamın ona faydası olmayacağını bilmeme rağmen son ana kadar kalmak istemiştim ama o, bana öyle güvendi ki, kardeşini emanet etti, Nil'den gelecek bir haber için onun yerini doldurmamı istedi.

Parmaklarım dudaklarım üstünde gezinirken dile getiremeyip beni öperek ifade ettiği her duyguya dokunuyormuş gibi hissediyordum. O kadar acı çektiği için bana söyleyemediği güzel kelimeler şimdi dudaklarımda canlanıyor gibiydi. Bir ilişkiye ayıramayacağı o vakti, beni öptüğü küçücük anlara sığdırarak bir şeyleri göstermeye çalışıyordu. Hepsini hissediyordum ve bir gün hepsini kaybedeceğimi de.

Birkaç dakika kendime gelmeye çalıştım, dağınık üstümü ve saçımı düzeltip arabadan çıktım. Arabamı, beni bıraktıkları yerden alıp Deren'in evine gelmiştim. Sabah olmuştu, muhtemelen Utku şimdi Deren'e ulaşmaya çalışıyordu. Evin önüne yürüyüp kapıyı tıklatmadan önce biraz bekledim, kapıyı tıklattıktan biraz sonra da Utku endişeli şekilde evlerinin kapısını açınca, "Günaydın," diyerek içeriye girdim. Ağzını kapatıp açtı ve kafasını çevirip salon kapısına baktıktan sonra bana döndü. "Günaydın, nereden çıktın sen?"

"Abin biraz işi olduğunu söyledi, benden de senin yanında kalmamı istedi," dedim sokak kapısını kapatırken. Utku geriye çıkıp bana odaklanırken gözlerini kırpıştırdı. "Ne işi çıktı? Nil'den bir haber mi geldi yoksa? Karmen kötü bir şey olduysa n'olur söyle bana."

"Nille ilgili hiçbir kötü haber yok," dedim, en içten bir sesle. Tedirginlikle genişlemiş ve uykusuzlukla kızarmış gözlerine karşı zorlukla yutkundum. "Ben... Sana bir şeyler hazırlayayım, eminim en son yaptığım makarnayı yemişsindir..."

"Ben şey," diye geveleyerek arkamdan geldi ve mutfağa doğru yürürken önünden geçtiğim salon kapısının orada durdum. Evde birisinin daha olmasını garipsedim. Koltukta oturan kadına tek kaşımı kaldırarak baktım. Otuz beş ile kırk yaşları arasında görünen, olgun bir kadındı. Üstünde bir kahverengi trençkotu vardı, dış giysisinin altında da vücudunu saran, dizlerine kadar gelen siyah elbisesi. Saçları koyu kahve rengindeydi, keskin yüz hatlarıyla çevrelenmiş yüzünü yukarıya kaldıran belirgin elmacık kemikleri vardı. Beni baştan aşağıya süzüp tepki vermeden çantasına uzanınca, Utku'ya dönüp, "Misafirin kim?" Diye sordum. "Bir akrabanız mı?"

Utku elinin içini stresle kaşıyıp kafasını sertçe iki yana salladı. "Bir tanıdık, şimdi gidiyordu."

Kadın çantasıyla beraber kalkıp gitmek üzere kapıya kadar geldi. Utku ile aramızdaki boşluktan dışarıya çıkıp vücudunu ona çevirdi ve eğilip Utku'yu yanağından öptükten sonra, "Aramanı bekleyeceğim," diye fısıldadı. Sonra da Utku'nun elini okşayıp yanından geçti, sokak kapısından çıkıp gözden kayboldu.

Açık kalan ağzıma yukarı kalkmış kaşlarım eşlik etti. Utku'nun karşımda kıpkırmızı kesilip bakışlarını kaçıracak yer araması düşündüğüm şeyin doğruluğundan emin olmamı sağladı. Buna bir yorum yapma hakkım da olmadığı için tepkisiz kaldım, genzimi temizleyip arkamı döndüm, mutfağa girip dolabı açarken Utku arkamdan geldi. Hızlı hızlı nefes alıp endişeli şekilde konuşmaya başladı. "Karmen, göründüğü gibi değil gerçekten. Abim... Ona söyleme olur mu? Çok yanlış anlar, affetmez beni!"

Dolaptan çıkardığım yumurtaları bir kasenin içinde çırpmaya başlarken omzumun üstünden ona baktım. Yakışıklı yüzüne yayılan stres yüzünden terlemeye başlamıştı, alnı parlıyordu. "Sevgilin miydi o kadın?" Diye sordum, garipsemememeyi başararak.

Bakışlarını yere düşürüp alçalan sesiyle, "Öyle değil," dedi, konuşmak istemiyormuş gibi. "Bir süre görüşmüştük o kadar! Benim... Pek iyi olmadığım bir dönemdi. Abim öğrenince delirmişti, o kadar fazla kavga ettik ki..." burun kemerini sıkıp bir daha gözlerime baktı.

"... şimdi öğrenirse görüştümü sanır, oysa görüşmüyorum. Bu sabah kendisi gelmiş, Nil için üzgün olduğunu söylemek istemiş. Kahretsin... Şu an nasıl görünüyorum acaba? Karmen... Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama gerçekten öyle birisi değilim."

Madem açık açık konuşmuştu, ben de sorabilirdim. "Olgun kadın sevmiyorsun yani?"

O kadar sinirlendi ve utandı ki bir süre konuşamadı bile. "Hayır," dedi sonra da, sertçe. "Bir hataydı yalnızca. Ders çıkarıp bitirdim onunla görüşmeyi. Olgun kadınlara ilgim falan yok!"

"Utanma," dedim ona yaklaşarak. Olduğum gibi baktım gözlerine, bir numara çevirmeden, oynamadan. "Yargıladığım için sormadım, merak ettiğim için sordum."

Böyle konuşunca biraz rahatladı ama hâlâ bakışlarını kaçırıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuşken tırnaklarıyla adeta kollarının üstünü kazıyarak kaşıyordu. "Abime söylemeyeceksin o zaman?"

"Adı ne?" Diye sordum, kadından bahsederek.

"Elmas," dedi hoşnutsuzca.

"Seninle tekrar mı görüşmek istiyor?" Diye sordum düz bir sesle. Utku'yu gerip rahatsız edecek şeyler yapıyorsa haberim olması iyi olurdu, Deren'e söylemezdim ama ben yardımcı olurdum Utku'ya.

Gönülsüzce baş sallayıp, "Evet," dedi ve hemen devam etti. "Ama ben karşı çıktım, olmayacağını söyledim. Abimin bilmesi gerekmiyor, zaten bir daha görüşmeyeceğim kendisiyle."

Onu daha fazla zorlamadan, "Peki peki," dedim. "Abine söylemeyeceğim, zaten derdi çok, bir de ben kurt düşürmeyeyim içine..."

Kollarını sıkmayı bıraktı. "Söz mü?"

"Söz," dedim.

Göğsünden derin bir nefes kopunca gerçekten abisinin duymasından ne kadar korktuğunu fark ettim. Deren'i hayal kırıklığına uğratmaktan, onun kendisine sırt çevirmesinden korkuyordu. Bu rahatlıkla birlikte beni çekip kendisine sarılınca afalladım, abisi kadar olmasa da geniş omuzlu, yapılı bir çocuktu. Göğsüne düşmüştüm bir anda. "Teşekkür ederim Karmen, bu kıyağını asla unutmayacağım."

Abilerime sarılmayı özlediğimi fark edince kendimi Utku'dan ayırmadım, ona, kardeşime sarılıyormuş gibi sarıldım. Sonra da bakışlarımı yerde dolaştırarak geriye çekildim. "Ama bir şartım var."

"Ne?" Dedi, hemen sinirlenerek. Abisine benzerliği bazen hayret verici oluyordu.

"Sana hazırladığım her şeyi yiyeceksin. Ancak öyle söylemem abine."

"Bu muydu ya? İyi be, yeriz." Sıkıntıyla içini çekti.

Anlaştığımızı var sayıp arkamı döndüm, tekrar tezgâhtaki yumurtaları çırpmaya devam ettim. Bir tava arayıp bulunca ocağı yaktım, Utku hâlâ gitmediği için de dönüp arada ona baktım. Bir şey daha diyecekmiş gibi görünüyordu ama bakışları düşünceliydi. Tava ısındıktan sonra yumurtayı içine aktardım, o sırada Utku'da sonunda konuştu. "Karmen... Ece'ye de söylemezsin değil mi? Yani... Bilerek söylemezsin tabi ama ağzından falan kaçırma olur mu?"

Utanarak ve sinirle söylediği bu cümleler bugün beni gülümseten tek şey oldu. "Neden Ece'ye de söylemeyeyim?"

Burnundan soludu. "Hiç, öylesine dedim."

"Söyleyebilirim yani!"

"Hayır!" Dedi hemen bağırarak ve sonra sesini kıstı. "Şimdi yanlış falan anlar..."

"Anlasın, n'olacak ki?"

"Ece saf, masum bir kız. Sapık falan sanabilir beni," dedi ciddi ciddi.

"Öyle sanarsa n'olacak ki?"

Kaşlarını çatmaya başladı. "Bir şey olduğundan değil! Sadece... sanmasın."

Gözleri devirdim. "Peki, söylemem," dedim daha fazla üstüne gitmeden.

Ancak o zaman tamamen rahatlayıp mutfak kapısından ayrıldı. Salona geçip Deren'i aradığını kendi kendine söylendiğinde fark ettim. Hazırladığım şeyleri masaya koydum ve Deren'i düşünerek Utku'yu çağırdım. Hepsini yediğinden emin olmak için karşısına oturup bekledim. "Abime yine ulaşamadım. Nereye gittiğini sana söyledi mi?"

"Nil'i bulmakla meşguldür muhtemelen..." konuşmamı bir şey zorladı, vicdan ağırlığım yüzünden çok yorgun düşmüş hissettim. "Eminim ara ara ortalıktan kayboluyordur abin."

"Evet," dedi isteksizce bir şeyler atıştırırken. Alt dudağını ısırıp emin olamıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Biliyor musun?"

"Neyi?"

"Abimin... işlerini işte."

Ah, anladım. "Tetikçilik yaptığından mı bahsediyorsun? Evet, biliyorum."

Kafasını sallayıp masanın yüzeyine dalgın dalgın baktı. "Nil dünyaya geldiğinden beri azalttı bu işleri ama hâlâ yaptığını biliyorum. O zamanlar ortadan kayboluyor. Abim ortadan kaybolduktan bir iki gün sonra bir mafya babasının ya da devleti dolandırmış birilerinin öldüğünü görüyorum. O zaman abimin yaptığını anlıyorum."

"Mafyayı vurmasını devlet mi istiyor?"

"Evet," dedi çıkarımıma. "Abim çok fazla şey biliyor. Çok çok fazla. Bu yüzden endişeleniyorum, çünkü bir gün ondan da kurtulmak isteyecekler."

Bu duyduklarımdan hiç hoşlanmadığım için dişlerimi sıkmaya başladım. Bir yandan da bunun Deren'in işine yarayıp yaramayacağını düşünüyordum. Belki kendini koruma altına almıştı, milletvekilini, kendisine yaptırdığı işleri ifşa etmekle tehdit ederse savcılığa sevk edilmeden kurtulurdu bu durumdan. Deren akılsız bir adam değildi, kendisini güvenceye almış olmalıydı.

Gözündeki şişliği ve beni öpen dudaklarından akan kanı düşününce zincirlerinden kopan duygularımı durduramadım. Masadan aceleyle kalkıp, "Ben biraz abinin odasında olacağım," dedim ve derhal üst kata çıktım.

"Karmen, sen de bir şeyler ye," dedi arkamdan. "Benim de sana göz kulak olmam lazım, yengemsin nihayetinde..."

Kendimi Deren'in odasına atıp kapalı perdelerin arasındaki loşlukta süzüldüm, dağılmış çarşafların arasına oturup siyah sateni parmaklarım arasında kavradım. Deren'e yardım edebileceğim bir yol bulmam gerekiyordu. Hepsi benim yüzümdendi. Köşeme çekilip öylece bekleyemezdim. Ona bir şekilde yardımcı olmam lazımdı, çıkmasını sağlamak için bir şey yapmam lazım...

Bir saniye, dur...

Kahretmesin! Bana zaten söyledi... Ona yardım etmem için bana zaten o dört sayıyı söyledi.

1812.

Yataktan fırlayıp odadan koşarak çıktım ve heyecanla aşağıya indim, Deren'in bana fısıldayarak söylemek zorunda kaldığı sayıları aklımda

tutarak mutfağa girdim. Utku'nun bahçede sigara içtiğini gördüğümde süratle yanına vardım. "Utku, abinin bir kasası var mı?"

Sigara dumanını elinin tersiyle dağıtırken, "Nereden çıktı?" Diye sordu. "İlla ki vardır."

"Nerededir?"

"Neden soruyorsun? Bir şeye mi ihtiyacın var? Şimdi abim olmadan sana yerini söylemem nasıl olur bilemedim..." haklı olarak sorguladı.

"Abin bana şifresini verdi, içinden almam gereken bir şey var."

Yüzü düştü ve ağzının kenarı yukarıya kıvrıldı. "Demek sana şifresini söyledi. Benimle asla paylaşmazdı."

Duygusal hasarına ayıracak vaktim olmadığı için, "Kasanın yeri?" Diye yeniledim.

"Ailemizle yaşadığımız evde," dedi uzatmadan. Sigara izmaritini bahçenin kenarında duran çöp kutusuna doğru sallayıp kara gözlerini yerlerde dolaştırdı. "Ben oraya gitmiyorum ama abim gidiyor. Kasayı da, kimsenin aklına gelmeyeceği için orada saklıyor."

Annesi ve babasıyla yaşadıkları ev.

"Nerede bu ev?"

"Fatih'te."

Utku'dan açık adresi aldım ve kafamın dağınıklığı yüzünden unutmaktan endişe duyup notlarıma ekledim. Utku'ya canı sıkıldığında ve tedirgin olduğu bir şey gerçekleştiğinde beni aramasına söyleyerek evden ayrıldım. Navigasyona verdiği adresi girerek arabayı çok hızlı sürdüm. Aynı yakada olduğu için eve ulaşmam zor olmadı ama numarayı ararken dakikalarım geçti, sonunda da arabam iki katlı ahşap, eski bir evin önünde durdu. Dışarıya çıkıp ahşap üstünde yazan numaraya bir daha baktım, sonra da bahçe kapısını açıp içeriye girdim. Etraf sessizdi, ev gerçekten eskiydi. Yıpranmış duruyordu. Anahtarı çıkarıp ahşap kapısını açtım evin ve içeriye girince geniş holü gördüm. Burnumu anında toz gıdıkladı.

Ahşap zeminde sessizce yürüyüp evi dolaşmaya başladım. Salondaki mobilyaların üstü örtülüydü, televizyon eski modeldi, şömine içi bomboştu. Kapalı perdelere, duvardaki kibar çiçekli duvar kâğıdına bakıp üst kata çıkmaya başladım. O sırada duvar kâğıdını zamanında annesi mi seçti acaba diye düşünüyordum. Eğer öyleyse zarif bir kadın olmalıydı, çiçeklerden hoşlanıyordu.

Üst kata çıktığımda istemsizce hapşırdım, vakit kaybetmek istemediğim için hızlıca odalara baktım. Açtığım ilk odadaki tek kişilikli yataklar beni durdurdu. Buranın Deren ve Utku'nun odası olduğu anladım. Toplu ve düzenli ama tozlu ve eskiydi. İçeriye yürürken ayaklarımın altındaki ahşap parkeler gıcırdadı. Ahşap geniş bir dolap pencerenin tam karşısındaydı, iki yatağın arasında da çalışma masası vardı; üstünde de eski tip bilgisayar. Duvardaki posterlere göz attım. Curt Cobain, Matellica, Amy Winehouse ve bunların yanında Türk birkaç sanatçı posterleriydi. Her ne kadar izlemeye devam etmek istesem de acelem olduğundan ahşap dolabı açtım ve tahmin ettiğim gibi Deren'in şifresini verdiği kasayı buldum.

Direkt eğildim ve kasanın kapağını açıp tuşlu bölümüyle karşılaştığımda bana verdiği sayıyı girdim. Çelik kasadan saniyelik bir metalik ses geldi, ardından hava boşluğu sızdı. Kasanın kapısını açtım ve içindekilere bakarken tahmin ettiğim gibi Deren'in kendisini güvence altına aldığını gördüm. İçeride nakit paradan başka her şey vardı. Kasetler, CD'ler, ses kayıt cihazları, deste deste evrak, imzalı para çekleri... Ayrıca birkaç cinayet aleti ve şeffaf poşette muhafaza edilen birkaç materyal; muhtemelen üzerinde parmak izi olan kanıtlar da tutmuştu. Elimde olmadan bir ıslık çalıp kaset ve CD'lere uzandım, hepsinin üzerinde de isim yazdığını gördüm.

Milletvekili Haluk'un adını aradım ve bir dakika içinde ona ait olan CD'yi bulup yukarıya kaldırdım. İçerisinde sanırım tahminde bulunduğum şey vardı.

Başımı eski bilgisayara çevirip hızlıca kalktım, bilgisayara koşup açmaya çalışırken çalışması için yalvarıyordum. Birazdan ekranı açılınca kasasına CD'yi yerleştirdim, ekrana düşen dosyayı oynatmaya başladım. Beklediğim gibi görüntü bir otel odasında açılınca kafamı onaylamayarak iki tarafa salladım. Kadraja bir eskortla milletvekili girince de tırnaklarımı masada takırdatmaya başlayıp başka bir sekme açtım. Milletvekili Haluk'un evli olup olmadığına baktım, evli değildi. Yaşadığı normaldi ama göz önünde bir milletvekili olduğu için piyasaya sürülürse itibar kaybederdi. Görüntünün devamını izlemek çekici gelmeyince de CD'yi çıkardım.

Şimdi milletvekilinin Deren'i bırakmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Deren'in olduğunu tahmin ettiğim yatağa oturdum ve telefonu çıkarıp Deren'i aradım. Telefon hâlâ açıktı ama milletvekilindeydi. İlk aramam yanıt bulmadı, ikinci ve üçüncüsü de. Yılmadan dördüncü kez aradım ve milletvekili telefonu açıp, "Deren'i aramaktan vazgeç," dedi derhal.

"O nasıl?" Diye sordum müjdeli haberi vermeden önce. O dedikten sonra ismini içimden söyleme gereği duydum nedense. *Deren.*

"Şu dakikaya kadar pek iyi değildi ama şimdi karşımda, birden eğlenmeye başladı..." yaşananlara rağmen sesinde sakinlik ve ihtiyat vardı. "Fazla sakinleştiricinin etkileri olabilir."

Hayır, ne olduğunu biliyordum. Benim aradığımı öğrenmişti ve neden aradığımı biliyordu. CD'yi bulduğumu anlamıştı, onu eğlendiren de buydu.

"Deren'i bırak," dedim son derece nezaketsizce.

Hâlâ bunu diretmeme, böyle konuşmama şaşırmış gibi bir müddet cevap vermedi. "Hanımefendi, anlatamıyorum galiba," dedi sonra da. "Deren bana ihanet etti, beni vurmaya kalkıştı. Gerekçesini açıkladı ama... Her ne olursa olsun bunu affedemem, Deren'i olması gerektiği gibi birazdan savcılığa götürmek için yola çıkacağız."

"Bunu yapmanı önermem."

"Hanımefendi, kapatıyorum!"

"Bekle," dedim sakince. Elimdeki CD'ye bakıp omzumu silktim. "24 Şubat 2021 tarihli bir video kasetin var elimde. Seks kasetin. Bir escortla. Eğer Deren'i hemen serbest bırakmazdan kasedi haber bültenlerine servis ederim."

Öyle bir nefesi kesildi ki gırtlağından yükselen sesi duydum. Bir sandalye itişi bana hiddetli şekilde oturduğu yerden kalktığını düşündürmüştü. CD'yi elimde sallayıp, "Anlaşıldığımı düşünüyorum," dedim.

"Seni kaltak," dedi yenilgiyle ve sonra bir patırtı koptu, hat düştü. Kaşlarımı çatıp telefonu kulağımdan ayırdım ve ekrana baktım, bir daha arayıp aramama konusunda kararsızlığa düşüp düşünceli şekilde bekledim. "Herhalde sinirden kapattı, zaten arasam da açmaz. Başka şansı yok, illa ki bırakacaktır..."

Kendimle konuşarak kalktım ve kasayı düzelttim, kapatıp kilitledim. Doğrulup odadan ayrılmak üzereyken de ayaklarımı gerileten bir şey oldu. Yatağın yanındaki komodinde duran çerçeveye takıldı gözlerim.

Fotoğrafın Deren ile Utku'nun küçüklüğüne ait olduğunu anlayıp hevesle uzandım, yukarıya kaldırıp iki elimle birden tutarken yüzlerini izledim. İkisi de çocuktu, tanınamaz haldelerdi ama ben onların yüzlerini uzun uzun izlemiştim. Hele Deren'inkisini... İki çift kara gözleri nerede tanırsam Deren ile Utku olduğunu anlardım.

"İkinizin gözleri de çok güzel, muhtemelen bana nefretle bakarken de güzel olacaklar..."

Çerçeveyi yanıma almak istedim, elimde tutarak aşağı kata indim. Evden ayrılıp kapıyı kilitledim. Arabama atlayınca çerçeveyi torpidoya koyup sokaktan uzaklaşmaya başladım. Deren'i birkaç saat içinde bırakacaklarını düşünüyordum ama nereye bırakacaklarını tahmin edemiyordum. Milletvekili bu riski alamazdı, Deren'i affetmek zorunda kalacaktı. Anayola çıkınca sol taraftan döndüm, Deren'in evine gitmeden önce kendi evime uğrasam iyi olacaktı.

Şile'ye ulaşmak için bir hayli yol gitmem gerekti, gün arası olduğu için fazla trafik yoktu. Eve yaklaştığımda arabamı müsait bir yere park edip indim, etrafımı kontrol ederek eve yaklaştım. Verandayı çıkıp anahtarımla kapıyı açında ilk Yaman ile Nil'i gördüm. Nil kollarını göğsünde kavuşturmuş, gücenmiş gibi karşıdaki televizyona bakarken, Yaman'da onun ufak ayağına vurarak konuşuyordu. "Gece bizi kıskanıp yukarıya çıktı, ne diyorsun?"

Nil seyrek kaşlarını kaldırıp yanaklarını şişirdi ve Yaman'a doğru baktı. "Salak mısın Yaman!"

Ağzından ilk kez kötü bir sözün çıktığını duyuyordum, aramızdan birisinden mi öğrenmişti? Tedbirli şekilde içeriye ilerlerken, Yaman onu gözlerini kısarak izledi. "Gece'den öğrendin değil mi bunu?"

Nil neredeyse gülecek gibi oldu, sonra da daha fazla somurttu. "Çikolatamı yedin, küsüm ben seninle!"

Yaklaşırken, Yaman'ın bakışları Nil'in omzunun üstünden beni takip etti. Tabii ki benim geldiğimi daha önceden anlamıştı, onun içgüdülerini hafife almamalıydım. Nil'de arkasını döndü ve beni görünce koltuktan zıplayarak indi, koşa koşa yanıma gelip Yaman'ı şikâyet etti. "Kaymen, Yaman benim çikolatamı yedi! Hem de iki tane!"

Aldığı duygusal hasarı yansıtma şekli o kadar tatlıydı ki, kızarık burnuna ve aşağıya bükülmüş dudaklarına bakarken alıp sıkıca göğsüme bastırmak istedim. "Kızayım mı Yaman'a?"

Bunu duyar duymaz hevesle başını salladı. "Kız kız! Bir daha yapmasın!"

Yaman'ın gözlerini kısmış şekilde Nil'i izlediğini görünce hareket edip yanına ilerledim. Rahat bir şekilde koltuğa oturup tek kaşını kaldırınca, uzanıp iki kulağını da tuttum ve çekmeye başladım. İlk kez şoke olup hayretle bana bakmaya başlayınca, Nil arkamdan gülerek geldi. "Kulaklayından tavana as Kaymen!"

Yaman bir gülen Nil'e bir de benim ifadesiz suratıma baktı. "Çocuğa çok güzel örnek oluyorsun."

Omzumu silkip kulaklarını yukarıya doğru daha çok çektiğimde Nil koltuğa çıktı ve gülerken omuzları sallandı. Bana eşlik edip Yaman'ın bir kulağını çekmeye başlarken de, "Bir daha çikolatamı yiyecek misin?" Diye sordu, kelimeleri peltek çıkarıyordu. "Babama söylerim yoksa!"

Babasına o kadar fazla güveniyordu ki... Neredeyse onunla aynı güvene sahip olacaktım babasına karşı.

"Çok korktum," dedi Yaman, Nil'e düz düz bakarak. Onunla alay ediyor olsa da Nil bunun gerçek olduğunu sanıp gülümsedi ve Yaman'ın kulağını bıraktı. "Koykma koykma, söylemeyeceğim."

Yaman'ın kulaklarını bırakırken tehditkâr bir bakış attım. O bakışımı pek ciddiye almadan Nil'in burnunu sıkınca da, Nil'i kucakladığım gibi aldım ve kendime bastırıp arkamı döndüm. Beraber üst kata çıkarken, "Gece?" Diye seslendim. Kaldığımız odaya girince de onu yatakta uzanırken buldum. Gözleri açık şekilde tavana bakıyordu. Sessizliğinin endişe verici olmamasını istesem de yaklaşınca komodindeki ilaçlarını görüp düşünceli hale büründüm. Geldiğimi görmeden yatıyordu. Kullandığı ilaçların uyuşturucu, sakinleştirici bir etkisi olduğunu biliyordum.

"Gece?" Diye seslendim.

İrkilerek gözlerini bana çevirirken yatakta toparlandı ve yüzüme, kucağımda tuttuğum Nil'e hayretle baktıktan sonra gülümsedi. "Seni merak etmiştim yine. Şükür, döndün."

Yatağın ucuna oturdum ve Nil'de benim gibi merakla Gece'ye bakıyorken, "Neyin var?" Diye sordum.

"İlaçlarımı alınca biraz sersemledim," dedi gözlerini ovuşturarak. Kucağımda oturan Nil'e doğru gülümseyip kafasını okşadı. "Tırtılım, saçlarını kim bağladı senin?"

"Yaman."

Gece bu cevabın üzerine yüz kırıştırınca Nil'de ona dil çıkardı. Gece'nin uykusuzluğuna, yüz hatlarına çöken yorgunluğuna bakıp kullandığı ilaçlara göz attım. On bir yaşından beri ilaç kullandığını biliyordum, yine on bir yaşından beri psikolojik tedavi gördüğünü de. Annesini, evlerinin küvetinde, kanlar içinde bulduğunda dilini yutmuş, hizmetçileri biraz erken davranmasaymış dili boğazına dolanıp ölecekmiş. Biz tanıştıktan haftalar sonra bana bunlardan bahsetmişti. Olaydan bir süre sonra konuşamamış, babası onu pedagoga götürmüş, yaşı ilerlediğinde bile tedavi görmeye devam etmiş. Travmasını hiç atlatamamış, bu yüzden ilaç kullanmayı da hiç bırakamamış. Ben, hastaneye yattıktan iki hafta sonra gelmişti, aralıklarla hastanede kalıp kalıp çıkmıştı. Son seferde de benden bir hafta önce hastaneden ayrılmıştı, henüz de tekrar oraya dönmemişti. Belki benim hayatımla meşgul olmasa, yalnız başına tekrar travmatik dönemi başlayacaktı, geçirdiği nöbetlerden sonra babası tekrardan hastanede kalmasını diretecekti.

Gece, "O çikolataları ben yemiştim, Yaman değil," deyince kucağımdan kalkan Nil'i hissedip düşüncelerimi olduğu yerde bırakıp olduğum ana döndüm. "Oh olsun sana."

"Yalancı Yaman!" Nil Gece'ye yaklaşıp onun kulaklarını tuttu ve yukarıya doğru çekmeye başladı. Benden öğrendiği bu şey karşısında gülsem mi yoksa suçluluk mu duysam hesap edemeden Gece'nin şaşkın gözlerine baktım. "Kulaklarını çıkarayım da göy sen!"

Gece, canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu ama gözlerinde canlı bir parıltı vardı. Bana göz kırpıp Nil'e, "Lütfen kulaklarımı koparma," diye numaradan yalvardı.

"Niye yiyoysun! Niye! Canım çekmişti..." Nil onu bırakıp yatağa oturdu ve bize arkasını dönüp kollarını göğsünde bağladı. Son iki üç gündür, onu tanıdığım ilk günlerdekinden daha asi ve kırılgandı. Bu da, annesi ve babasını görmediği için hassaslaşmasıyla alakalıydı. Güzel saçlarını okşayıp, "Sen evin arkasındaki salıncağı gördün mü?" Diye sordum. "Orada sallanalım, gel."

"Ay salıncak mı? Görmedim ki." Merakla camdan dışarıya doğru baktı.

Gece, kızaran kulaklarını ovuştururken Nil'i kucağıma alıp kalktım. Bir kat aşağıya inince Yaman'ın mutfakta bir tabak hazırladığını

gördüm. Gece'ye hazırladığından şüphe duymayarak ona seslendim. "O işi bırakıp buraya gel. Nil'i sallayacağım, etrafı gözetle."

Bana ters ters bakmasını önlemeye çalışsa da ben seziyordum. "İşim var," dedi elindeki salatalığı kaldırıp gösterirken.

"İkinci bir emre kadar işin benim." Ona kapıyı gösterip önüme döndüm ve ilerledim.

Biraz sonra arkamdan sertçe soluyarak gelince kucağımda heyecanla kıpırdayan Nil'e göz kırptım. Verandadan inip arka bahçeye ilerlerken, portmantodan aldığım şapkayı yüzü görünmemesi için Nil'e örttüm. Ahşap, zincirleri paslı salıncağa şüpheyle bakıp Nille beraber oraya oturduğumuzda etrafa göz atan Yaman'a dönüp, "Bizi salla," dedim.

Nil kıkırdadı. "Hızlı olsun."

Yaman emrimi yerine getirmek için yaklaştı ve salıncağın ahşabından itmeye başladı. Zincirler paslı olduğu için Nil'i yalnız oturtmak istememiştim, yoksa Yaman'ın sallamasına ihtiyacım olduğundan değildi. Nil yüzüne değen rüzgârla mutlu olup yanağımdan öptü. "Utku daha hızlı sallıyor, Yaman güzel sallayamıyor."

"Utku'nun seni hızlı salladığını sakın babana söyleme," dedim, kumral saçlarından öpmeye karşı koyamadan.

"Yok söylemem, amcamla aramızda." Parmağını dudağının üstüne bastırıp sessizleşince bunun Utku ile aralarında konuşulmuş bir sır olduğunu anladım.

"Amcanı seviyor musun?"

"Seviyorum. O benim yayamazlık arkadaşım."

Ona daha sıkı sarılmak istedim. Öyle masum hissettiriyor ve güzel kokuyor ki... Hasret kaldığım o duyguyu arayışa çıkıyorum. "Utku mu söyledi bunu?"

"Benim bir tane daha arkadaşım var," dedi soruma cevap vermeden, ilerideki çiçeğe doğru bakıyordu. "Bana bir keye çiçek vermişti, çok güzel kokuyoydu."

Ece'den bahsettiğini hemen anladım, çiçekleri görünce yaşadığı anıyı hatırlamıştı. Kendi kendisine bana Ece'den bahsetmeye devam ederken yüzüne vuran güneşin altında ne kadar güzel göründüğüne hayret ettim. Karina'ya kıyasla beyaz tenle örtülü, pamuğa benzeyen cildi vardı. Karina'mın simsiyah saçları vardı, esmer de bir teni. Onu meleze benzetirdim bazen, soylu ve asil göründüğünü düşünürdüm.

"Kaymen, Yaman gitmiş!"

Nil'in sitemini duyunca başımı çevirip arkama baktım, Yaman'ın gerçekten gittiğini görünce de tehditkar şekilde başımı salladım. Nil'i kendimle beraber sallamak için hareket ettim ve dakikalar sonra birisine görünmekten endişe duyup içeriye geçmek için kalktık. Eve girince Yaman'ın hazırladığı tepsiyle yukarıdaki odanın kapısında olduğunu gördüm. Buradan üst kat tamamen görünüyordu. Nil kucağımdan inerken, Yaman'ın odanın kapısını tıklattığını gördüm. "Gece, dışarıya çık ve bu tepsiyi al."

"Yemeyeceğim dedim!"

"Bir daha yemeyeceğim dersen zor kullanmak zorunda kalacağım," dedi Yaman, sakinlikle.

Ellerimi Nille aynı anda bellerimize koyup Yaman'a arkasından dik dik baktık. "Bir zor kullansana, merak ettim," dedim, yüksek sesle.

Yaman'ın siyah gömlek altındaki omuzları yükselip indi ve bana kafasını çevirip tek kaşını kaldırdı. "Seninle bir gün dövüşmek isterim ama şimdi değil. Arkadaşını yemek yemesi için ikna et."

Bu konuda haklı olduğu için karşı çıkmadım. Üst kata, yanına çıktım ve elinden tepsiyi alıp içeriye girdim. Dışarıya çıkmak üzere olan Gece'de bize ve sonra elimde tuttuğum tepsiye bakıp yılgın şekilde Yaman'a döndü. "Şoförsün sen, bakıcı değil. Bana sürekli emir vermekten vazgeç..." işaret parmağıyla aşağıyı gösterdi. "Dışarıya çık, kapıda bekle, derhal!"

Biraz gururu vardır ve bundan etkilenmiştir diye düşünerek Yaman'a baktım ama aynı sakinlikle bakıyordu. Biraz olsun gücenmemişti. Gece'de bunu görüp sinir oldu ve elimden tepsiyi alıp aşağıya inerken, "Babama söylemeliyim," dedi. "Seni işten kovmasının vakti geldi."

"Önce yemeğini ye, ona sonra bakarız," dedi Yaman, Gece'nin arkasından inerken.

Onların çıktığı odaya girip üstüme baktım ve o kadar kirli hissettim ki dolaba yürüyüp elime gelen ilk parçayı aldım. Koyu kırmızı triko elbiseyi başımdan aşağıya geçirip kalçalarımdan indirdim, diz kapaklarımın bir karış üstüne gelmişti elbise. Kollarını ellerime doğru çekip çıkardığım kıyafetleri odada bulunan banyoya götürdüm, hasır sepetin içine koyarken telefonumun çaldığını duydum. Derenle ilgili olacağını tahmin edip içeriye koştum, yerdeki ceketimden telefonumu

çıkardığımda Utku'nun aradığını görüp açtım. "N'oldu canım?" Dedim, meraklanıp.

"Karmen, abim hastanede," dediğinde elimle beraber kaldırdığım ceket pat diye bir ses çıkararak yere düştü. "Telefonundan bana ulaştılar, şimdi hastaneye geldim. Hastanenin önünde bulmuşlar, kendisi mi geldi birisi mi bıraktı anlamadım ama şimdi kendinde değil. Serum takmışlar, doktor bir saate kendine geleceğini söylemiş olsa da içim rahat etmedi. Hemşiresin... Sen de gelip bakar mısın?"

Konuşursam batırırım diye yalnızca, "Konumu at," dedim ve aramayı sonlandırdım.

Elimde tuttuğum kırmızı deri ceketimi vücuduma geçirirken Deren'i, onu gördüğüm son hali gözlerimin önüne getirmemeye çalıştım. Odamdan uyuşmuş gibi çıkıp aşağıya indim, Gece'ye bir şeyler geveleyip kapıdan çıktım ve Nil'in el sallayışını yanıma alıp babasının yanına gitmek için arabama atladım.

Hastaneyi bulmam zaman aldı, İstanbul'un hâlâ bilmediğim yerleri vardı. Konum yolumu uzatınca küfür ettim, saptığım yanlış sokaklardan çıkarken oflayıp durdum. Nihayet bahsettiği hastaneye gelince bir özel hastane olduğunu gördüm, bahçesinde tek tük insan vardı. Belli ki tenha bir hastaneye getirmişlerdi. Arabamdan inip kafamı batmakta olan güneşe çevirdim ve yüzümde son sıcaklığını hissedip hastaneden içeriye girdim. Direkt üçüncü kata çıkmak için asansör kullandım, indiğim koridoru takip edip soldan dördüncü odaya yöneldim. Kapıyı iterek açtım ve düz yürüyüp sağa dönünce Utku ile Deren'i gördüm. Deren hastane yatağında uzanırken, Utku camın kenarında dikiliyordu. Başını kaldırıp da beni görünce kolları bağladığı göğsünden düştü. "Hâlâ kendine gelmedi."

"Gelecektir," dedim soğukkanlı davranıp. Ama başımı bir daha Deren'e çevirip bakınca yüzüne aldığı darbelere pansuman yapıldığını gördüm. Etkilendiğimi gizlemek içini yüzümü aşağıya eğerken, "Serum takmışlar, iyi gelir ona," dedim.

"N'olmuş anlamıyorum," diye fısıldadı bana yaklaşarak. Yatağın etrafında dolanıp yanımda yer alırken abisine doğru baktı. "Kavgaya karışmış olmalı. Gözünü ve dudağını patlatmışlar. Doktor geçici yaralar olduğunu söyledi ama içim hiç rahat değil. Sen de muayene edebilir misin?"

Utku'nun kasılan kolunu tutup dirseğini okşadım. "İçin rahat edecekse bakarım ama abinin işinin bu birkaç darbeyle bitmeyeceğini benden daha iyi biliyorsundur."

Kafasını uyumlu şekilde sallayıp, "Yine de kim yaptı merak ediyorum," dedi. "Abime nasıl böyle davranırlar? Hem de o öyle çok acı çekerken?"

Deren'in yüzüne bakamadığım için Utku'nun yüzündeki ıstırabı izlemeye mahkum ettim kendimi. "Abini çok seviyorsun değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çok da değil, öyle bir endişelendim sadece..."

Dirseğini bir daha sıvazladım. "Bence abini Nil'i sevdiğinden bile daha fazla seviyorsun."

Başını önüne eğdi. "Bana hep kızıyor. Sürekli. O kızmasın diye hata yapmaktan korkuyorum ama fark ediyorum ki yeniden bir hata yapmışım..."

Elimde olmayan bir içtenlikle, "Utku," diye fısıldadım. Sonra da böyle düşünmesine üzüldüğümü saklamadan iç çektim. "Abin sana ne kadar kızıyorsa o kadar sevdiğinden. İnsan umursamadığına o kadar kızar mı? Bir şey olmuş mu diye endişelenir mi?"

Bana garip garip bakmaya başladı. "Annemden beri hiçbir kadın tartıştığımız için aramızı yapmaya çalışmamıştı."

Ürperdiğimi gizlemenin yollarını aradım ama açık açık gözlerine bakıyordum, belki hissetmişti. Elimi dirseğinden çekip, "Bir hava almaya çık," dedim. "Ben abinin yanında kalırım."

Sanki gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi ikiletmeden kafasını salladı, üzerindeki ince, gri tişörtle arkasını dönüp odadan ayrıldığında omuzlarım aşağıya düştü. Odada bir ceket aradım ama yoktu, çocuk evden bile tişörtüyle çıkıp gelmişti. Titrek bir soluk alıp yatağa yaklaştım ve Deren'in şiş göz kapağına bakarken alt dudağımı sertçe ısırmam gerekti. Acaba onu ne kadar sakinleştirmişlerdi? Ne zaman gözlerini açacaktı? Parmağımı yüzüne koyup patlak dudağına kadar indirdim ve pansumanın altında yarayı hissedince irkilip, "Sadece vicdan azabıysa, sana dokunmakla ilgili olmaması gerekirdi," diye fısıldadım. Sözcüklerimi dışarıdan dinleyince ne anlaşılıyordu acaba?

Elimin tersiyle yanağıma damlayan gözyaşını silip burnumdan bir nefes aldım. Parmağım yarasından uzaklaştırıp pürüzsüz yanağına götürdüm ve yüzünün hatlarını, şeklini takip edip dokundum. Acaba normal şartlarda hayatına girsem bana da Nil'e davrandığı gibi

davranır mıydı? O kadar iyi, o kadar şefkatli, o kadar sıcak... Neden Deren'e yaklaştığımda yakalanma korkusundan çok kaybetme korkusu hissetmeye başlamıştım? Neyi kaybetmekten korktuğumu bile bilmiyordum. Nil olmalıydı? Nil'i kaybetmekten korkuyor olmalıydım.

"Nil..."

Elimin altındaki dudaklardan bu kelime çıktığında bakışlarım derhal gözlerine yetişti. Gözlerini öyle sıkı yummuştu ki, her uyanışında tekrar tekrar Nil'in kaybettiğiyle yüzleşiyormuş gibiydi. Yüzüne alçalıp yaralarına daha yakından bakarken, "Evdesin," dedim ama, kendine gelmesine kolaylık olması için. "Evdesin, uyan."

Alnında biriken ter esnasında göz kenarları kırıştı ve gözlerini açarken, elini götürüp bileğimi tuttu. Bileğimde kurdele olduğu içim irkildim, kızımın kurdelesine dokunmasını izlerken onunla göz göze geldim. Sesimi duyduğu için burada olduğumu yadırgamadan, "Kızım beni arıyordu," dedi fısıltıyla. "Gitmeliyim."

"Deren," dememe kalmadan başını kaldırdı, üstündeki çarşaf düştü. Hareketinin fevriliğiyle bir adım geriye çıktım ve onun serumu sertçe kolundan çekmesini izledim. Gözleri hâlâ odaklanmamıştı, kalbi inanılmaz hızlı atıyordu. "Bir kendine gelir misin? N'apıyorsun ya?" Dedim.

"Ben madem evdeyim, kızım nerede?" Dedi başını kaldırıp soluk soluğa bakarken. Cidden evde olduğunu mu zannediyordu? Yaklaşıp bacakları arasına girdim ve terli yüzünü tutup çevirdim, ona hastane odasında olduğunu gösterirken kızgın bir ses çıkarmasını umursamadım. "Nerede olduğunun farkında değilsin Deren. Hastanedesin, seni buraya bırakmışlar. Utku arayıp söyledi, sana bir şey oldu diye çok korkmuş..." söylediğim her kelimele de kızgınlığının sakinleşmesini, gözlerinin de odaklanmasını izledim. "İyi misin? Sana başka bir şey yaptılar mı?"

Dişleri arasında inleyip elini ağzının kenarına götürdü, aldığı yarayı hatırlayıp bana bakarken, "Kasedi n'aptın?" Diye sordu. "Sende güvende değil mi?"

Başımı salladım. "Bırak şimdi onu, sen iyi misin?"

"Vakit kaybettim," diye fısıldadı, ayağa kalkarken. Başım da onunla beraber yukarıya kalktı, gözlerimiz birbirini takip ederken ellerim önü açık vücuduna değdi. Göğüs kafesi kazayla elime değince parmaklarımı kalbine kadar dokundurmak istedim. Derenle ilgili bir

şeyin yetmemesi... garip bir his olarak kazındı zihnime. "Nil'i ararken vakit kaybettim. Emniyetten aradılar mı? Yeni bir haber var mı?"

"Yok," dedim ve bunun için çektiği acıyı görmek istemediğimden hemen değiştirdim konuyu. "Milletvekili ne dedi? Kasedini bulundurduğun için daha öfkelendi mi? Bu arada herkesin kasedi var, nasıl herkesin kirlilerini bulabildin?"

"Buna işinin ehli olmak deniyor güzelim." Kafamın üstünü okşayıp beni kenara çekti.

"Bekle," diyerek arkasından giderken, ulaşabildiğim için kolunu tuttum, süratli yürümesine katılıp, "Çıplaksın," dedim.

Başını eğip bir saniye üstüne baktığında, yatağının ucunda gördüğüm tişörtünü alıp uzattım. Ben tişörtü alacağını sandım ama o kafasını eğince giydirmemi istediğini anlayıp tişörtün yakasını, yüzündeki yaralara değdirmeden başından geçirdim. Kan kokuyordu tişörtü.

Deren doğrulup tekrar yürümeye başlayınca da, "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

"Emniyete. Bir haber var mı diye soracağım." Asansöre ulaştığımızda kırarcasına tuşlara basıp çağırdı.

"Deren, bir soluklan," dedim kolunu sertçe sıkıp vücudunu kendime çevirirken. "Bir nefes al artık, dur... Uyu, yemek ye, su iç. Ağrı kesici al, dinlen... Yaralısın, yaralarını tedavi edelim."

"Sus Allah aşkına, ne kadar kolaymış gibi bahsediyorsun bunlardan..." sinirlene sinirlene gelen asansöre beni de çekiştirerek bindi.

Beni çekiştirdiği için üstüne düştüm ve alnımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Asansöre yaslanana kadar gerileyip gözlerini aşağıya indirirken ellerini kafama koydu ve baş parmaklarıyla saçlarımın diplerini ovarken, "Sandığımdan daha hızlı düştü jetonun," dedi. Bir anda üstüne düşmekle kalmayıp kafamı bu şekilde okşaması karşısında tepki vermeden durmaya başlamıştım. "Demek ayrıldığımdan beri öpüşmemizi düşündün de o sayıların ne anlama geldiğini anladın."

"Ne alakası var?" Dedim ellerimi göğsüne koyup kendimi geriye iterken.

Aramızda kalan ellerimi tutup sırtını asansörden ayırdı ve uzaklaştığım kadar yakınlaşıp kafasını yana eğdi. "Seni öperek

kendime yeterince vakit ayırıyorum Karmen, başka şeye ayıracak vaktim yok."

Kalbime o kadar tatlı bir ağrı yerleşti ki, önceliklerimin yeri karışacak diye korktum. "Su da iç," dedim, sertçe.

Baş parmakları ellerimin üstünü hafif hafif okşarken, "Tamam," dedi.

Elimin içi tatlı şekilde kaşınınca rahatsızca kıpırdandım. "Yemek de ye."

Pek gönüllü olmasa da baş sallayıp, "Senin elindense tamam," dedi.

Hazır kabul ediyorken başka bir şeyler daha diretmek için ağzımı açacaktım. Fakat telefonu çalınca Deren'in gönülsüz kabulleri de odağı da yön değiştirdi. Ellerimi aramıza indirip bıraktıktan sonra pantolon cebinden telefonunu çıkarmaya başladı. Aslında kolaylıkla çıkaracağı telefonu asabiyeti yüzünden çıkaramıyordu, telefonuyla bile kavga ediyordu.

Bu adam bana neler yapmaz ki...

"Her şeyi yaparsın..."

"Ne dedin?" Dedi, aramayı yanıtlamadan bir saniye önce.

Kafamı iki yana salladığımda aramayı yanıtlayıp hiçbir şey demeden bir dakika boyunca karşı tarafı dinledi. Biz asansörden inip hastane bahçesine ilerlerken, Utku'da bankta fark etti bizi. Elindeki sigarayla beraber yaklaşırken Deren telefonunu geri cebine koyuyordu. "Abi," diyerek bize yetişti Utku ve baştan aşağıya Deren'e bakarken, "Nasılsın?" Diye sordu. Sigara olan elini arkasına götürüp kaçamadığı ruh halinin etkisiyle sesini yükseltti. "Neden kalktın? Yaralısın! Kim yaptı bunları sana?"

"Hayret, Nil kayıpken yatmama müsade mi edeceksin?" Dedi Deren, ona bakarak. Sonra da gözlerini etrafında çevirdi, bir şeyi arıyormuş gibi. "Eve gidiyorsun, benim işlerim var."

Utku Deren'in onu iğnelemesini es geçerek, "Beraber eve gidelim, dinlen," dedi.

"Bir haber aldım," dedi Deren. "Sen ve Karmen evlerinize gidiyorsunuz, ben de kızımı aramaya!"

Utku var gücüyle abisine karşı koyup, "Senin kızınsa benim de yeğenim!" Diye bağırdı. "Beni onunla ilgili olaylardan uzak tutamazsın!"

"Yengeni evine götürmelisin, biraz yardımcı ol bana..."

Ben kaşlarımı kaldırarak Deren'in yüzüne dönmüşken, Utku'da biraz duraksayıp bana baktı. Abisinin ona sorumluluk vermesinden hoşlanmış gibi, "Ha öyleyse tamam," dedi. "Yengemi evine sağ salim bırakayım tabi."

"Aynen koçum, hallediver."

Deren benim arabama doğru ilerlerken, "Seninle geleceğim," dedim.

Şöyle bir dönüp yüzüme bakınca pansumanlarını tekrar gözlerime sokmuş oldu. Onu böyle görmek iyi hissettirmiyordu. "Sen de kardeşimi eve bırakmalısın."

Gözlerimi devirdim. "Utku'yu böyle kandırabilirsin ama beni değil."

Utku dilini dişleri arasında sıkarak abisiyle bana göz attı. "Beni çocuk yerine koymayı kesin!"

"Ya var ya bana sabır ya! Bana sabır ya!" Deren ikimize de bıkkınlıkla bakıp ellerini belinin iki yanına yasladı. "Ne kardeşi biter ne aşkı biter... Bir kere laf dinlemez misiniz siz?"

Aşk mı?

Doğru, Utku hâlâ ilişkimiz var sanıyordu. O yüzden diyordu. Panik ve heyecanla ısırdığım dudağımı bırakıp omzumu silktiğimde, Utku'da benimkine benzer bir tavırla omuz silkip meydan okudu. "Biz de geleceğiz."

Deren işaret parmağını sinirle suratımıza salladı ve ardından Utku'yu açtığı arka kapıdan içeriye itti. Hemen ardından beni de ön kapıyı açarak koltuğa oturttu. Kendisi de şoför koltuğunda yerleşip kapıyı çarpınca, Utku ile dikiz aynasından göz göze gelip birbirimize baktık. Deren bu küçük, zafer dolu bakışımızı yakalayıp bağırdı. "Hiç sevinmeyin sevgilim ve kardeşim... İkinizi de evinize bırakıp öyle gidiyorum."

"Abi inadını si..." Utku devamını getirmemesi gerektiğini anlayınca susup sinirle yumruğunu dizine koydu.

Deren önüne döndü ve kendi arabasıymış gibi rahatlıkla arabamı kullanmaya başladı. İçe dönük duran omuzlarımı geriye atıp elimi aramızdaki boşluğa, derinin üstüne koydum. Deren'in azami ölçüde ayrık duran bacaklarına bakıyorken, gözlerinin bana dönüşünü an an hissettim. Elimi tutması zihnimde sahnelenen bir oyun gibi gelse de parmaklarım baktığım bacağına değip Deren'in isteği üzerine orada

durunca gerçek olduğunu kavradım. Kaslı bacağına dokunmanın hissiyle ilgilendiğimden gözlerimi kaldırıp ona bakmadım.

Araba evlerine gelene kadar elim bacağında durdu, parmaklarım ileri geri yaptı. Araba durduğunda Deren Utku'yla göz göze geldi. "İnip eve geç. Bana da gücenme, güvende olmanı istediğimden uzak tutuyor..."

"Bırak Allah aşkına," dedi Utku dışarıya çıkıp kapıyı çarparken.

"Adam olmuş beni tersliyor," dedi Deren, arkasından.

Ardından arabayı çalıştırıp sokaktan ayrılırken gözleri aynalardan etrafını kontrol etti, belki hâlâ takip edildiğini düşünüyordu.

"O seks kasetlerini izlediğin oluyor mu?" Diye sordum, alt dudağımı ısırmadan önce.

Alakasız soruma kaş çatıp arabayı soldaki sokağa çevirdi. "Niye? Hoşuna mı gitti?"

"Tamamen izlemedim bile." Öne doğru hareketini gördüm ve uzanıp tavan lambasını yakınca, beni görmek istediğini anladım.

"İzlemeyeceksin zaten. Ne kadarını gördün bilmiyorum ama milletvekilini aklından çıkar."

Ağzım açık kaldı. "Adamı çıplak görmedim bile."

"Kapat," dedi sıkılmış gibi. Elinin tersini dudağına götürüp yaraya dokundu, muhtemelen sert sert konuştuğu için dudakları acımıştı.

"Başın sıkıştığında insanları seks kasetleriyle mi tehdit ediyorsun?" Diye sordum.

Araba göstergesine baktım ve yüze yaklaştığını görüp sonra ona göz attım. "Benim bir kardeşim ve kızım var. Onları ve onlar için kendimi güvence altında tutmam lazım."

"Nil'in babasının sen olduğunu medyadan bu yüzden mi saklıyorsun? Bir kızın olduğunu ne kadar kişi öğrenirse o kadar hedef olursun?"

"Kızımı sakladığımda bile bunlar yaşandı, bir de saklamasam ne kadar incinirdi, ne kadar tehlikede olurdu..." tavan lambasını boşa yakmış değildi, bu yüzden yüzümde dolaşıyordu bakışları. "Eğer sen görmemiş olsaydın Nil'i beni sevmeyen insanlardan birisinin kaçırdığını düşünürdüm. Ama sen gördüğünü söylüyorsun ve çok eminsin."

"Evet, ben gördüğüm adamı tarif ettim ve emniyet müdürü... Organ kaçakçısı olduğunu söyledi." Bakışlarımı kaçırmamak için çaba

göstermem gerekti. "Yoksa ben direkt adamı yakından görmedim, biliyorsun."

"Biliyorum. Dua edelim emniyet müdürü tarifini başka bir adamla karıştırmış olmasın..." burnundan soludu. "Yoksa bu kadar zaman kaybı, bu kadar uğraş... Hayatını bitiririm o herifin."

Bunları duymak istemiyordum, duydukça daha da sıkıştığımı, alanımın daraldığını hissediyordum. Kalbimin sıkışması, kalbim buz gibiyken daha da acı verici oluyordu. Yüzümü önüme eğdim ve yanağıma düşen saçımı kaldırmak için parmağını kullanırken, "Saçlarım uzamış, sen de fark ettin mi?" Diye sordum saçma çekilde konuyu değiştirerek.

"Fark ettim. Arkandan baktığımda enseni tamamen görürdüm, şimdi saçların biraz kapatıyor..."

Gülümseyip dudağımı tekrar dişlerim arasına aldım. Dudağımı ısırmaya devam ediyordum daha önce yaptığı gibi dudağımı tutup dişlerimden çekmesi için.

"Sana da kısa saç daha çok yakışıyor."

Saçımı kulağımın arkasına koyup elini indirdikten sonra dudağımın önünde hissettim ve beklediğim hamlenin geldiğini anladım. Alt dudağıma baş parmağını bastırıp dişlerim arasından çekince, dişlerim dudağımı serbest bıraktı. Elinin yakınlığını, parmağımdaki hissini düşünürken uzanıp kendimi kontrol edemeden bileğini tuttum. Nabzının hızını hissederken baş ve işaret parmaklarımı bileğinin etrafına sarıp gülümsedim. "Parmaklarım bileğinde kavuşmuyor."

"Bakayım ben parmaklarım senin bileğinde birleşiyor mu?" Der demez elimi ters çevirip kendi baş ve işaret parmağını zayıf bileğimin etrafına sardı. Onun parmakları uzun ve benim bileğim ince olduğu için kolaylıkla etrafını sarmıştı, hatta diğer bileğimi bile sarabilirdi. Nabzımın parmağına doğru yükselişini izlerken karnımda çok sıcak bir duygu açığa çıktı. "Nil'in ki kadar bileğin var," diyerek parmakları arasında tuttuğu bileğimi sertçe ağzına doğru kaldırdı ve bileğimin avuç içiyle kesiştiği yeri öpüp indirdi. Parmaklarını parmaklarım arasından geçirerek ellerimizi dizi üstüne koydu.

"Bir kere benim bileğim Nil'in kadar zayıf değil."

Direksiyonu çevirirken, "Nereden biliyorsun?" Dedi.

"Yani o küçük bir kız, o kadar da ince değil bileğim."

"Nil'i bulduğumuzda görürsün," dedi.

Görür müyüm?

Araba bilmediğim caddede ilerleyince beni evime bırakmayacağını anladım. Her nereye gidiyorsa beni de götürmeye karar vermişti. Elimi saçlarım arasından geçirerek cebimden telefonumu çıkardım, hep sessizde tuttuğum için bir aramayı kaçırmaktan endişeleniyordum. Deren arabayı daha hızlı kullanmaya başlarken, "Bundan sonra hep Türkiye'de mi yaşamayı düşünüyorsun?" Diye sordu.

Böyle, hayatıma dair bir soru beklemediğim ve kendimin de buna cevabı olmadığı için duraksadım. "İstanbul'u sevmiyorum. İşlerim bittikten sonra da burada kalmaya tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerimiz kesişsin diye başını çevirdi ama ona bakmıyordum. "İşlerin?"

"Ailemin... Türkiye'deki ayağıyım diye düşünebilirsin. Buradaki işlerimi halledip İtalya'ya döneceğim."

"Başın belada mı peki?"

Bir bilsen...

"Beladaysa ne yapacaksın? Beni mi koruyacaksın?"

"Başındaki belayı sikerim."

Burnumdaki yanmayı hissedip bir şey demeden saçlarımı yüzümün üstüne çektim. Nefesim sıkılaşmaya başlamıştı. Aşinası olduğum boğulma hissi tekrardan geliyordu, bana iyi ve zarar görmemi umursarmış gibi davrandıkça bunun değişeceğini düşünüp rahatsızlık hissediyordum. Böyle olmasını istememiştim, babasının Deren çıkacağını ve gözlerimin küçük bir el hareketini bile takip edeceğini düşünmemiştim.

Başlattığım sessizliği bozmadan arabayı sürmeye devam etti ve dakikalar sonra gelmek istediği yere vardı. Geçen gün yangının çıktığı depoya benzeyen bir eski fabrikanın önünde durduk. İleride iki tane daha siyah, lüks araba olduğunu gördüm. Deren anahtarını çekip dışarıya çıkarken, "İçeride benden başka kimseyle muhattap olma," dedi. Silahı beline yerleşmeden önce de birkaç saniye aramızda kaldı.

Dışarıya çıkıp havanın serinliğini yüzümde hissettim. Deren göz ucuyla fabrikanın kapısına bakıp bana işareti verince arkasından ilerledim. Bir elinde silahını tutarken diğer eliyle de elimi kavradı. İkinci kez elimi bu şekilde bir yere giderken tutuyordu. İlki geçen gece,

hazırlanıp restauranta gittiğimizde olmuştu. Yine böyle arabadan çıkmıştık, o da elimi tutmuştu.

"Neden buraya geldik?"

"Çeteden birisini bulduk. O adamdan Feda'nın nerede olduğunu öğreneceğiz."

Heyecandan soluğum bile kesildi. O çeteden birisine ulaştıysa Feda'ya gerçekten yaklaşmış olmalıydık. Feda'ya yaklaşmak, Nil'i geri vermek anlamına gelecekti. Deren'in ıstırabı da sonlanacaktı.

Eski fabrika kapısını omzuyla iterek açtı ve akşam rüzgârında bir esinti bizimle içeriye girdi. Parmaklarımı sertçe Deren'in elinin üstüne bastırırken ilerideki adamları gördüm. Üstlerindeki takım elbiseler karanlıkta bile kendilerini belli ediyordu. Bir adam sandalyede oturmuş, bağlanmıştı. Diğerleri de etrafında bir daire şeklini almıştı. Başlar, çıkan sesle beraber bu tarafa dönünce tanıdık yüzü de gördüm. Edip Akşın, yanında iki adamla Deren'in ve benim ilerleyişimi izliyordu. Burada ne işi vardı? Çete üyesini o mu bulmuştu?

"Bu kadının ne işi var?" Dedi biz tamamen yaklaştığımızda. Aramızda üç adımlık mesafeden konuşmuştu.

"Gelmek istedi. Fazla söze gerek yok," dedi Deren ve başını çevirip karşısına, sandalyede oturan adama bakınca ben de aynısını yaptım. Ve o an beynimden vurulmuşa döndüğüm an oldu. Bu adam... Kamera görüntülerinde görünen, Karina'yı bizzat kaçıran iki adamdan birisiydi. Yüzünü ezberlemiştim, polisler haftalarca yakalamaya çalışmış ama bulamamıştı. Fakat görüyorum ki onu Edip Akşın bulmuştu.

Tanrım... Planım gerçekten işe yarıyordu.

Ya o beni tanıyorsa? Hatırlarsa?

Yüzümün bir kısmını Deren'in sırtına çevirdim ve o da ileriye gidip sandalyedeki adama yaklaştı. "Konuştu mu?"

Edip Akşın onu son gördüğüm gibi, kaliteli bir paltonun içindeydi. Ellerini kumaş pantolonun ceplerine koymuş, her şeye ve herkese hakimmiş gibi bir havayla beni izliyordu. Derenle muhabbetimizin arttığını farkındaydı, bunun kendisi için bir anlam ifade edip etmediğini tartıyor gibiydi. Sonra önüne dönüp Deren'e baktı. "Nil'i tanımadığını, onu kaçıranın kendisi olmadığını söyledi."

"Zaten kaçıran Feda." Deren adamla olan mesafesini tamamen örtüp yaklaşınca, adamın alnından ter akmaya başladı. Ellerinden ve

ayaklarından bağlanmıştı. Deren ona eğilince yutkundu. Üstünde bir siyah tişörtü vardı. Yirmi yaşlarının sonlarında olduğunu düşünüyordum ve yüzüne bakarken olduğum yerden kıpırdayamaz haldeydim. O görüntüler gözlerimin önünde belirmişti, kızımı arabamın arka koltuğundan alıp yanındaki bir diğer çete üyesiyle beraber o yağmurun altında onu kaçırmaları...

***Karmen, kendini kaybetme,* diye ikazda bulundum.**

Sıktığım yumruklarımı kimse görmesin diye arkama sakladım.

"Nil nerede?" Diye bağıran Deren'e kulak verdim ve kızımı kaçıran adam gözlerini kaldırıp ona bakarken kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Nil adında bir kız tanımıyorum."

Deren'in elinde tuttuğu silah adamın suratında belirdi ve o an neredeyse adamın sandalyeden kayıp düşeceğini gördüm. Korkusundan aldığım hazzın keyfini çıkaramıyordum, çünkü saldırmamak için kendimi güçlükle tutuyordum. "Feda onu kaçırmış!" Diye tekrar bağırdı Deren, ses boş mekânda yankı yaptı. "Kaçırdığınız çocukları nereye götürüyorsunuz, söyle!"

"Biz... Organize... Çok fazla yer, sığınak var..." suratında bir silah olduğu için konuşurken kekeliyordu. "Feda Bey, her şeyi bizimle paylaşmaz. O kaçırdıysa ne yapmıştır bilmiyorum."

"Ne beyi lan? Siktiğimin çocuk ticaretçisi, ne beyi?" Deren bir eliyle adamın çenesini kavrayıp kafasını arkaya attı, silahın namlusunu da yüzünde dolaştırmaya başladı. "Çocukları sakladığınız her yeri bir bir söyleyeceksin, ardından da Feda'nın yerini? Nereye gider, ne yapar, ne yer ne içer söyleyeceksin..."

Adam kafasını arkaya atmaya çalışıp silahtan kaçarken, Edip Akşın'da biraz öne çıkarak Deren'in omzunun üstünden konuştu. "Kızın yanında adama silah tutuyorsun, yarın bir gün polise söylemesin?"

Edip Akşın ile Deren'in bir konuda anlaşıp beraber adamı konuşturmalarına karşı şaşkınlığımı bile yaşayamıyordum. Adamı gördüğümden beri kıpırdayamamıştım. Edip'in konuşması üzerine adam beni görmeye çalışınca panikledim ama neyse ki Deren bana bakmasını engelledi. Edip'e dönmeden, "Kız değil, sevgilin diyeceksin," dedi ve ardından silahı, ağzını ayırdığı adamın ağzına sokup bağırdı. "Sana ayıracak zamanım yok, derhal dökül."

Adam hiddetle sandalye üstünde tepinmeye başlayınca, Edip geri çekildi ve Deren öfkeyle doğruldu, adamın ağzından çıkan silahı da alnına yasladı. "Sığınakların ve Feda'nın yerini söyle."

"O... Bizimle direkt irtibata geçmez, adamlar yollar, nerelerde olur ne yapar bilmi..."

"Bir daha bilmiyorum dersen beynini etrafa dağıtırım. Bin parçaya bölünür."

Adam bunu gerçekten yapıp yapmayacağını anlamak istiyormuş gibi Deren'in yüzüne baktı ve sonra kendisi için talihsiz olan gerçeği görüp yapacağından emin oldu. Korku dolu yutkunuşu sırasında yüzündeki ter damlaları çoğaldı. "Sadece bir yerden haberim var, zaman zaman oraya gelip gidişatı kontrol eder. Eski bir fabrikayı kapalı hastaneye çevirdiler, çocukların ameliyatları gerçekleştiği sırada orada oluyor nadiren de olsa... Yalnız oranın yerini hatırlıyorum."

Karina'yı da mı orada ameliyat etmişlerdi, diye merak ettim.

"Orası nerede?" Dedi Deren, henüz aldığı cevaplardan tatmin olmamıştı.

"Bursa'da, eski şeker fabrikası..." Deren, konuşmadığı takdirde başına ne geleceğini göstermek istiyormuş gibi silahın namlusunu kafasının arkaya düşeceği kadar alnına bastırınca adam duraksamayı bitirip hızlıca konuştu. "Orada ameliyat ortamı kurdular, geçtiğimiz hafta Feda'nın orada olduğunu, bir telefon konuşmasında duymuştum. Hâlâ orada olabilir, organları yurt dışına götürmeden önce bulabilirsiniz."

Kızı gerçekten kaybolmuş olsaydı demek Deren onu bulabilecekti.

Fakat ben Karina'mı bulamamıştım.

Deren'in arkasında olmama rağmen Nil'e yaklaştığı için yaşadığı ne kadar umutlandığını hissettim. Bu muhtemelen Nil kendisini aradığında yaşadığı türden bir sevinçti, karşısında olsam belki yine ayaklarımı yerden kesip bana sarılabilirdi.

Başını kaldırıp etrafa dağılmış korumalardan birine dik dik baktı. "Bursa'da öyle bir fabrika var mı?"

"Var," dedi Edip Akşın, arkasından. "Bundan on yıl önce kapandı. Haberini dahi yapmıştım. Çok tenha, şehirden uzakta bir fabrika."

"Kurt dumanlığı sever," dedi Deren. Sonra sandalyede oturan şerefsizle göz teması sağladı. "Yani doğruyu söylüyorsun?" Sesi kendisi bile farkında olmadan o kadar tehlikeli çıkıyordu ki, adamın neden her

saniye alnındaki terlerin çoğaldığını anlıyordum. Ona yaklaşamamak, silahı çekip suratında patlatamamak benim için o kadar güçtü ki, kendini sıkıyordum. "Yalan söylemiyorsundur değil mi? Sen yapmazsın öyle şey değil mi?" Kafasını yana eğdi ve sırıtarak adamın kafasındaki saçları hafifçe okşadı. "Çünkü seni öldüreceğimi bilirsin." Omuzları kasıldı ve adamı, okşadığı saçlarından öyle bir tutup çekti ki adam çığlık atarak koltuğunda sıçradı. "Başka bir şey biliyor musun?"

Çığlık atarak bağırdı. "Hayır! Kuran evliya çarpsın başka şey bilmiyorum!"

Deren kafasını bırakana kadar adam acı çekerek çığlık attı ve ancak Deren geriye çıktığında inleyerek çığlıklarını azalttı. Kafası önüne düştü ve gözleri hafifçe örtüldü. Deren Edip'e bakmak için dönerken bir saniye benimle göz göze geldi. Hislerimi, yaşadıklarımdan ötürü içinde bulunduğum durumu yüz ifademden korumaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım ve Deren'de Edip'e bakarak konuştu. "Fabrikaya gitmek için yola çıkacağım. Nil orada olabilir."

Edip, şaşırtıcı şekilde Deren'i onayladı. "Birkaç koruma da senin için gelsin, doğrusu Nil için."

Deren robotik bir baş sallamayla beraber önündeki adama döndü ve çenesinin altından tutup yüzünü kaldırdı. Adamın gözleri bıkkınlık ve korkuyla açıldı. "Size bildiklerimi anlattım, artık beni bırakın."

Bırakma Deren, asla bırakma!

O... senin çok güzelmiş dediğin kızımı benden kaçırdı.

Ölümüne sebep oldu.

"Ne için bırakayım? Başka çocukları kaçırman için mi? Ya da biz henüz öttüğün adrese gitmeden onları uyarman için mi?"

Adam ilk varsayımı reddetmedi fakat ikincisi için hemen karşı çıktı. "Hayır hayır, kimseye söylemem. Hiçbir şey olmamış gibi dönerim, benden bilmez..."

"Bana, çocukları sakladığınız evlerin adresini söyle," dedi Deren, adamın konuşmasına tahammül edemiyormuş gibi hızlıca.

Yumruğumu daha da sıktım. Doktora yaptığım gibi bu adama da işkence yapmak istiyordum. Karina'mı tutan ellerini kopartmak istiyordum. Ona... Benim haberim olmadan kaç farklı şekilde, nasıl dokundu acaba? Cannı acıttı mı? Bir yerini sıktı mı? Karina bağırınca elinin tersiyle ona bir tokat...

Gözlerimden yere doğru düşen damlayı fark ettim ve elimin tersiyle yanağımı hızlıca silerken başımı kaldırıp endişeyle etrafıma baktım. Sadece Edip Akşın beni izliyordu. Gözlerimin ıslaklığını görmemesi için derhal bakışlarımı çekerken, adamın Deren'e adreslerle ilgili konuştuğunu gördüm. Kulaklarımda kan sıçrama sesi vardı ve çıldırtan bir uğultu... adeta gözlerimi nefret bürümüştü.

"Tüm bildiğim bu kadar dedim sana... Silahı yüzümden çek artık!"

Korku ufaltır, korku büyütür, korku sesini kısar, korku sesini açar... Korku cesaret verir, cesaretini alır...

O kadar mutluyum ki korktuğu için ve o kadar korkuyorum ki Deren onu bırakacak ben de izini kaybedeceğim diye.

Kahretsin, gözyaşlarımı mı saklayacağım, ellerimin titremesini mi...

Ama Deren hemen fark ediyor titrediğimde de ağladığımda da...

"Kadın doktoru siz mi öldürdünüz?" Diye sordu Deren ve o zaman gözlerim yere bakarken büyüdü. Ne zaman öğrenmişti öldüğünü? Nasıl?

Adam tekrarladı. "Kadın doktor?"

"Evet, ameliyatları yapan, çalıştığınız eski doktor," dedi Deren, tahammülsüzce.

"Ölmüş mü?" Dedi adam, şaşırarak. "Sen... Feda'ya ulaşmak için ona da mı ulaşmıştın?"

"Gerçekten bilmiyor muydunuz?" Dedi Deren, demek kadını kimin öldürdüğünü de arıyordu. Yani beni.

"Haberim yoktu," dedi adam sönük, cansız sesiyle. "Feda'yı arıyorsun, onun kızını kaçırdığını söylüyorsun ama... Feda Bey bizzat neden yapsın bunu?"

Deren oflayarak, "Geri zekâlı, görgü tanığım var," dedi. Yalancı görgü tanığı... "Ayrıca sana açıklama mı yapacaktım? Ne sandın kendini? Muhattap mı alacağım lan ben seni?"

"Muhattap almıyorsan bırak işte beni! Daha da bir şey bilmiyorum! Cehennemin yollarını bile biliyorum ama o Feda'ya giden yolları bilmiyorum!"

Göz ucuyla bakınca Deren'in omuzlarını geri atarak doğruldunu gördüm. "Bırakacağım, bırakacağım..."

Bir anda kendimi tutamadan, "Hayır!" Diye bağırdım ve sesim ancak yankılanınca ve gözler bana çevrilince ne yaptığımı fark ettim.

Deren'in kaşları havaya kalkmışken, çete üyesi de yüzüme doğru baktı. Beni tanımasından duyduğum endişeyle yutkunup bağırmamın açıklamasını Deren'e yapmaya çalıştım. "Bırakmayın, başka çocukları da kaçırır Deren."

Deren'in gözleri aynı sorgulayıcılıkla adama dönerken, adam da bakışlarını benden ayırıp Deren'e doğru tükürükler saçarak konuştu. "Dinleme o kadını, bırak beni... Sana öğrenmeyeceğin şeyler söyledim, biraz minnet göster!"

Edip Akşın korumasına bir hareket yaptı.

Gözümü alan bu hareketin üstünde duramadan Deren'in verdiği, "Haklısın," cevabını duydum. "Bak az kalsın bırakmayacaktım sana, minnetimi de göstermeyecektim... Kızımı kaçıran çetenin üyesisin, bir bağımız var yani, tabi minnet gösteririm..."

"Dalga mı... geçiyorsun?"

"Geri zekâlı, seni öyle bir sikerim ki dalga dalga olursun... Bir de karşıma geçmiş beni bırak, minnetini göster diyorsun." Adam araya girmeye çalışıp bir şeyler mırıldanınca, Deren geriye dönüp Edip Akşın'a doğru baktı. "Bunu bulduğun yerde başka adam yok muydu?"

"Yokmuş, yalnız yakalamışlar. Hakikaten dedikleri de doğru bence, Cihan'da Feda'nın işlerini kimseye haber vermeden yürüttüğünü söylemişti."

Adam çırpınarak, "Evet evet, yalnız bu kadar şey biliyorum," dedi.

"Bırak şu emniyet müdürünü, biz bulduk adam hâlâ iz bulacak..."

Bir iz yok, bu yüzden bulamıyor.

"Biz karanlık yollara başvurduk Deren, polisler bunu yapmıyor," dedi Edip Akşın, Derenle ilk kez sakin konuşuyordu. Demek ki Nil söz konusu olunca uzlaşabiliyorlardı.

"Korumalara çıkmalarını söyle," dedi Deren ve bunun üzerine Edip Akşın korumalara yalnız bir göz hareketinde bulundu, sırasıyla hepsi fabrika içinde ilerleyip ağır kapıdan dışarıya çıktılar. Deren kapanan kapının sesiyle bana dönüp kapıyı gösterince, bir saniye yanlış anladığımı düşündüm ama gerçekten çıkmamı istiyordu. Benden bunu istemesine gereksiz yere gücendim, sinirlendim. Ayrıca burada olmak en çok benim hakkımdı, o bunu bilmese de.

Bazen keşke bilse diyorum... Ne kadar çok acı hissettiğimi ona anlatmak istiyorum.

"Koruma mıyım oğlum ben? Beni göndermek için öyle kaş göz hareketi yapma."

Deren agresifliğime alışkın şekilde bir elini beline koyunca, Edip Akşın ona arkasından seslendi. "Kızımdan sonra bu mu gerçekten?"

Ben onunla uğraşamayacak kadar çektiğim acıyla iç içeyken, "Evet, standartım yükseldi," dedi Deren ve benden bir kez daha çıkmamı istemedi. İkimiz de lider ruhlu olduğumuz için birbirimize karşı söylediklerimizi diretiyorduk ama bu kez öyle yapmadı. Belki de Edip Akşın burada olduğundan tartışmak istemedi.

Karşısına dönüp arasındaki bir metre mesafeden adama bakmaya başlayınca, ben de aynı hareketi tekrarladım. Adam bir umut kendisine karşı bir şeyler söylenmesini beklerken, Deren yanında tuttuğu silahı adamın yüzüne kaldırdı. Önce bir nefes alacak, kendini hazırlaması gerekecek diye düşündüm ama kurşunlar silahın namlusundan çıkıp sandalyede korkuyla oturan adamın alnına girince öyle olmadığını anladım. Öldürdüklerine karşı son söz şansı tanımıyordu. İkinci kurşun birincisinin hemen ardından çıkıp bu kez adamın boynuna saplandı ve kafası yana düşen adamın boğazı delindi.

Yakın mesafede olduğumuz için adamdan fışkıran kanlar yüzüme sıçradı. Sıcaklığı cildimde ve dudaklarımda hissettim. Deren üçüncü bir kurşunu sıkmaya zahmet etmedi, silahı indirip yüzüne sıçrayan kanları elinin tersiyle sildi ve Edip Akşın'a döndü. "Fabrikaya doğru yola çıkacağım. Yeni birisini bulursan beni ararsın."

Edip Akşın ceketinin cebinden ipek bir mendil çıkarıp suratını tiksinerek sildi. "Bunu yapmasan iyiydi."

"Beni tanıyorsun Edip. Beni, bunu yapacağımı bilerek çağırdın."

Sessizce bir adım öne çıktım, sandalyeden düşmek üzere olan, Deren'in hayatına son verdiği adamı izledim. Ölümüne duyduğum hayranlık, kanla kaplanan yüzümün arkasında saklanırken, dakikalardır sıktığım yumruklarımı artık serbest bıraktım. Ben yapmamıştım ama sanki Deren onun ölmesini ne kadar istediğimi biliyormuş gibi onu vurmuştu. Yüzümdeki kanlara dokununca o tatmin duygusu arttı. Dudaklarımdaki gülümseme, karşımdaki adamın gölgesine karışmıştı.

O kâğıttaki bir isme daha çizik atacaktım.

Üstelik bunu Deren sağlamıştı.

O benim için yapmamıştı ama ben öyle hissediyordum.

"Karmen," diyen Deren'i duydum ve sonra beni ters çevirdi, ölü herifi bakış açımdan çıkarıp yüzüme doğru baktı. Kanla kaplandığımı görünce de bakışlarını yüzümde tutamadı. Silahını beline koyup aşağıdaki elimden tuttu, benimle beraber fabrikanın çıkışına ilerledi. Sıcak sıvının yapışkan hissini fark edip elimin içiyle silmeye çalıştım. Bu kez elim kan oldu. Deren arabaya süratle ilerledi ve kapısını açıp binerken, ben de kendi tarafımdaki koltuğa yerleştim. Deren kapıları kilitleyip torpidoya uzandı, içeride olan bebek ıslak mendilini çıkarırken evlerinden aldığım fotoğrafını görüp duraksadı. "Bunun sende ne işi var?"

Fotoğrafı eve bırakmayı unuttuğum için panikledim. Bunu unuttuysam başka şeylerde unutabilirdim. "Kasa için eve gittiğimde odanızda gördüm. Güzel bir fotoğraftı, sormadan almış bulundum."

Gözlerini kısarak kardeşiyle olan fotoğrafına baktı. Düşünceli göründü, aklı başka bir yere gitmiş gibiydi. "Fotoğraf güzel olduğu için mi aldın, yoksa içinde ben olduğum için mi?"

O çaktırmıyor ama ben onun neyi duymayı istediğini biliyorum. "İçinde sen olduğun için aldım."

Fotoğrafı torpidoya geri bırakırken aradığı ıslak mendili aldı ve çıkarırken duraksadı. "Bebek ıslak mendili?"

Yüzümdeki kana rağmen acıyı hissettim. Karina için arabamda bulundurduğum bebek ıslak mendili.

"Cildim hassas, bebek ürünlerini tercih ediyorum," dedim hiçbir şey ifade etmeyen bir sesle. "Dalin de kullanıyordum unutma."

Gözlerimi ona çevirmekten korkuyordum. Çünkü şimdi ona tehlikeli, hastalıklı şekilde hayran oldum ve ona bakarsam bunu görecek.

"Biz öpüştükten sonra dudakların bir süre kızarık kalmıştı," diyerek ıslak mendil kutusundan bir tane aldı yüzünü kaldırıp bana uzattı. Az önce bir cinayet işlememiş gibi hassasiyetle çenemin altından tutup yüzüme sıçrayan kanları silerken, "Cildinin hassas olduğunu anlamıştım," dedi, ifadesizce.

"Dudaklarımı ısırdın. Elbette kızaracaktı."

Elleri yüzümün üstündeyken duraksadı ve yüzüne saniyelik bakışımda kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Sanmıyorum. Yapmamışımdır."

Gücüme gitti inkâr etmesi, duruma sanki beni öpmeyi o kadar da istememiş gibi yaklaşması... Üstelik ben ona, şimdi böyle hayranlık duyarken.

"Unutma bunu dediğini. Ve sakın beni bir daha öptüğünde dudaklarımı ısırmayı aklından geçirme."

İfadesizce bir başka ıslak mendil alıp yüzüme uzattı, etraflıca yüzümdeki kanları silip onu da camın önüne fırlattı. Bir başka ıslak mendili kendi yüzü ve eli için kullanırken, "Seni evine bırakacağım, ardından yola çıkacağım," dedi.

Kemikli ellerine doğru baktım. O adamı cidden öldürdü. Kızımı kaçıranlardan birisinin ölümünü sağladı.

Bu bir katil ve cinayeti içeriyordu ama benim hayalimdi.

"O adamı öldürdün," dedim.

"Hak etmişti."

Evet Deren, evet! Hak etmişti.

"Belki... Geçen gün fotoğrafını gördüğümüz kızı bile o kaçırmıştı," dedim, sesim bir şey ifade etmesin diye çabalayarak.

"Ne güzel bir kız," dedi. Ne güzel bir kızdı değil, ne güzel bir kız. Sanki Karina hâlâ hayattaymış gibi.

Daha fazla dayanamayacaktım.

Elimi ensesine doladım ve onu kendime çekip yüzümü boynuna gömdüm. Şefkatli yönüne karşı duyar geliştirdiğim o adama birisini vurduğu için hayran olacağımı düşünemezdim. Elim ensesindeki saçların arasına girerken, Deren'in şaşkınlığını ve ardından ne için sarıldığımı umursamadan aynı kuvvetle bana sarılışını hissettim. Burnum tenine değiyorken, saçlarım da yüzünün bir kısmına temas ediyordu. Gözlerimi kapatıp gelen kokuyu solurken, onu daha da yakınıma çekmek isteyen mantıksız, hastalıklı bir düşüncenin etkisi altındaydım. Karina için babasının bile yapmadığı bir şeyi yapmıştı. Onu kaçıran adamı vurmuştu.

Düşünüyorum, Karina Derenle tanışsa onu sever miydi?

Karina'ya nasıl davranırdı? Eğilip saçlarını okşar, yanağından bir öpücük alır mıydı?

"Deren... Deren bir bilsen..."

"Neyi?"

"Onun benim kızım olduğunu? O adamın Karina'yı kaçırdıklarını, ondan... Kızımdan, ölene kadar yararlandıklarını..."

Deren hala sırtımı tutuyor, kafamın arkasını, saç diplerimi okşuyor. Ve anlıyorum ki bu sahneyi kafamda kuruyorum, bunları söyleyemiyorum ama delicesine söylemek istiyorum.

"Nasıl tahmin edilemez bir kadınsın sen Karmen. Ben birisini öldürdüm ama sen bana sarıldın."

İşte... İşte anlatamıyorum ki öylesine birisini öldürmediğini.

"Bu kokuyu sıkmaya devam et," dedi, burnunu kısa saçlarıma sürterek.

"Kan kokuyorum."

"Hayır. Benlik kokuyorsun."

"Deren... Deren ben sana bir şeyler söylemek istiyorum, sana bir şeyler anlatmak istiyorum..." anlamanı istiyorum. İlk kez anlamanı çok istiyorum. Bu acıyı anlamanı, yaptıklarımı anlamanı, belki de bu acıya iyi gelmeni...

"Bakacak mısın?" Diyor o sırada.

"Ne?"

"Telefonun, bir dakikadır cebinde titriyor," dedi, kafamdan öpüp geri çıkarken.

Ne? Bekle... Gece mi arıyordu? Nille ilgili bir şey mi olmuştu? Yüzümü boynundan, ellerimi saçlarından çekip koltuğa doğru kayarken telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Deren hâlâ bir elimi tutup az önceki gibi ensesindeki saçlara dokunduruyorken, ekranda gördüğüm yurt dışı numarasına inanamayarak bakıyorum. Aklımdan yalnızca tek bir ihtimal geçiyor, yabancı bir numara olduğu için... ailemi düşünüyorum. Ve Deren bir şey dediyse de duymuyorum, aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma yaslıyorum. Önce, telefonu açtığım için alınan bir nefes sesi duyuyordum ve sonra... "Karmen," diyor en küçük abim Noah. İtalyan'ca devam ediyor. "Karmen... Kardeşim bu sen misin? Yalvarırım sen ol."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bu hikâyeyi yazarken daha ne kadar heyecanlanabilirim diye düşünüyorum ve sonra Karmen'in abilerini hatırlıyorum...

Bölümle ilgili yorumlarınızı bu paragrafa bırakın. Ayrıca bölümü anlatan bir emojiyi de.

Bir de soru soracağım sizlere. Bu hikâyede gerçekten okumayı istediğiniz bir sahne var mı? Ya Emine, keşke şöyle bir sahne olsa dediğiniz sahneleri lütfen benimle paylaşın.

Instagram: emimeasr
❤️

15. ❝Kalbinin Sesi.❞

Hata, Sezen Aksu.

Selam canımın içleri. ♡

Burada mısınız?

Geçen hafta bölüm yayımlayamadım ve emin olun ben de eksik hissettim. Bundan sonra her hafta aynı rutinimizde devam edeceğiz.

Sizden tek ricam o yıldıza basıp oy vermeniz ve yorum yapmanız. Hepiniz yorum yapsanız ne kadar harika olacağını düşünün değil mi biii ♡ ♡

Noah Russo & Dante Russo

15. ❝KALBİNİN SESİ.❞

Aylar öncesinde.

"Baba ne yaptın ya? Barbiemin kolunu kopaydın!"

"Sadece koluna dokundum, koptu," diyorum Nil'e. "Ağlama, takacağım."

"Saçlarını bağla diye veydim, sen kolunu koparttın..." bana küs şekilde kolu çıkmış oyuncak bebeğine bakıyor. "Kepçemi de kıymıştın!"

Bir yandan ağlayan, diğer yandan dondurmasını yiyen kızıma kısık gözlerle bakıyorum. Bana yeni bir oyuncak bebek aldırmak için böyle çok ağladığını biliyorum, böyle olduğunu bilmeme rağmen ağlamasının içtenliği karşısında moralim bozuluyor. Ben bir oyuncak bebektir deyip geçiyorum ama kızımın kalbi kırılıyor mu diye meraklanıyorum. Uzanıp yazlık sarı şapkasını tekrar takıyorken, "Ağlama," diyorum ona tavizsizce. Taviz vermiyorum, çünkü ağlaması karşısında paniklediğim için hiç ağlamasın istiyorum. "Ne yapayım babacığım, ellerim kocaman... Bir bakayım derken elime geldi bebeğin kolu. Kepçeni de kazayla kırdım. Kuma gömdüm, nasıl gömdüysem... Elimde kırılıverdi."

Kaşlarını çattığında bana benziyor. O yüzden alnına bakarken omuzlarım sevinçle kabarıyor. "Benim kolumu kopayıysan?" Diye

soruyor, gözlerini kocaman açıp.

Böyle düşünmesi yüreğime oturuyor. Sonra bir çocuk olduğu düşüyor aklıma, tabi böyle söyleyecek diyorum kendime. Ama yine de sitem ediyorum içten içe. Nasıl böyle düşünebilir? Onu asla incitmem. "Tırtılım, ben seni incitir miyim? Deme böyle, gönül koyarım yoksa."

Bir an suratıma bakakalıyor. "Şaka yaptım şaka," diyor gülerek, sonra dondurmasını iştahla yalıyor. Güneş, kafasındaki kumral saçlarına değiyor, gözleri kamaşıyor. "Şu güneşi kapatıy mısın baba?"

"Kapatırım sevgilim," diyorum ve vücudumu yana kaydırıp gölgesi oluyorum.

Güneş gözlerine gelmeyince, gölgede kalınca rahatlayıp gülümsüyor. "Sen güneşi seviyoy musun?"

Çok soru soruyor, meraklı birisi olarak büyüyor. Saçları güneşte ayrı güzel parladığı için güneşin katkısını de seviyorum. Selpakla yanağına bulaşan dondurmayı temizlerken, "Annene gittiğinde de dondurma yeme sakın," diye ikaz ediyorum onu, yumuşaktan biraz daha katı bir ses kullanarak. "Sırf bugün iki tane yedin Nil. Anneni de ikna edip yeme. Boğazın şişiyor, hastalanıyorsun yavrum."

Bana hep gözlerini kapatıp açarak onay veriyor. Yine öyle yapıyor ama sonra bakışlarını da kaçırıyor. Ne nane yedi acaba diye düşünüyorum. Sonra içimden sövmeye başlıyorum. Utku kesin ona bir dondurma daha yedirmişti, bu yüzden suçlulukla bakışlarını kaçırıyor. "Aç ağzını," diyorum ve sonra boğazına bakıyorum, şimdiden hafifçe kızardığını görünce dertleniyorum. Çok hassas, çabuk üşütüyor. Annesine götürdüğümde günlerce aklım onda kalıyor, neredeyse dakika başı arıyorum. Sesindeki ufak değişimden bile kızımın nasıl hissettiğini anlıyorum.

"Bana yeni bebek alacak mısın?"

Elimi ensesine kaydırıp saçlarını açıyorum, ne kadar terlediğine bakıyorum. Çok terlediğini görüyorum. Yaz aylarında onu parka getirmeme bayılıyor. "Ah tırtılım, zaten iki saattir bu yüzden ağladığını bilmiyor muyum ben..."

Utana utana gülüyor. Yanakları biraz daha kızarıyor. Bebeğini bir daha uzatıp, "Bunu da Utku'ya hediye veyeyim o zaman," diyor.

"Ver de çeyizine koysun," diyorum.

"Çeyiz ne?"

"Amcana sorarsın."

"Utku," diyor hayranlıkla.

Kaş çatıyorum. "Amca."

Dil çıkararak, "Utku," diye tekrarlıyor.

"Amcan gibi yaramazsın," diyorum, dudaklarımı omzuna bastırıyorum. Üstüne askılı beyaz tişörtle kırmızı şort giymişti, benden utanmaya başladığı yaşlar geldiği için çok gülüyorum; hep kendisi giyinmek istiyor. Ben de saygı duyuyorum. "İkinizi de çok seviyorum."

Dondurması eline eriyince parmaklarını üstüme siliyor, ben de selpakla elini temizliyorum. Sonra yanında getirdiği oyuncaklarına dönüyor, kamyonuna kum dolduruyor. "Kaç baba," diye çığlık atınca da ne geleceğini anlıyorum, kumları üstüme atıp kahkahalarla gülünce de gözlerimi kısarak bakıyorum. "Oldu mu bu yaptığın şimdi?" Diyorum.

Yere düşene kadar gülüyor, şapkası ondan da önce kumların üstüne düşüyor. Ağzına yüzüne dondurma bulaşmışken, elleri kirliyken, saçları dağılmışken hâlâ çok temiz ve masum geliyor. Kalçasının üstünden kalkıp kızmayayım diye bir daha bana sarılıyor. Yersen işte... Ama yiyorum. Hemen kızıma sarılıyorum. "Hadi bebek alalım," diyor heves ederek.

"Paran var mı?" Diyorum.

Şaşkınlıkla ağzı açılıyor. "Ben mi alacağım?"

"Ee, tabi Nil."

Yüzü asılıyor, yanaklarını şişirerek oflamaya başlıyor. Nil para biriktirmeyi çok seviyor, Utku'yu iyi kandırıyor. Bu yüzden parası olduğunu biliyorum. Gönülsüzce elini cebine atıyor, bakıyormuş gibi yapıp elini çekiyor. Boş avucunu gösteriyor. "Aa, yokmuş."

Az önce şıngırdayan bozuk paraları duymasam neredeyse inanıyorum. "Yalan söylüyorsan öperim," diyorum.

Gülmemek için başını önüne eğip, "Yok diyoyum baba," diye bağırıyor.

"Seni utanmaz, küçük tırtıl," diyerek cebindeki paraları şıngırdatıyorum.

Oflaya poflaya elini bir daha cebine uzatıyor, bozuk paraları ve bir kâğıt yirmi lirayı çıkarıyor. Avucunu uzatıp paraları gösterirken, "Bu kadar yeter mi?" Diye de soruyor.

"Üç tane bile alırız," diyorum şapkasını alıp tekrar kafasına takarak.

Paraları biteceği için üzülüp yürümeye başlıyor. Kollarını da tavırlı şekilde göğsünde bağlıyor. Ben de doğrulup arkasından yürümeye başlıyorum, bebek almak için parktan ayrılırken tavır alışına dudağımın kenarıyla gülüyorum. Ayaklarını yere kuvvetle basıyor, anlayayım de uğraşıyor. Bir elimi cebime sokup küçük pembe çantasını tutarken, bir anda kaşlarım çatılıyor. Önüne çıkan taşa takılmasın diye tam Nil'i alacağım ki, ayağı taşa takılıyor ve ben tutana kadar dizleri sıcak kuma çarpıyor. Elinden nazikçe kavrayıp vücudunun diğer kısmını tutarken, çığlığı basıp gözlerini yumuyor. "Baba, baba!"

"Ah tırtılım," diyerek kucağımda kaldırıyorum, diz kapaklarına doğru bakıyorum. Sıcak kumlara sürtündüğü için kızarıp hafifçe soyulmuş, benim hissetmeyeceğim bir acı ama kızımı ağlatabiliyor. Parkın içindeki bankın üstüne onu oturtup önünde tek dizim üstüne çöküyorum. Pembe çantasını kenara bırakıp dizlerine yüz buruşturuyorum. "Acıdı mı babacığım?"

Elleriyle birlikte bacağını tutup başını dizine eğdi, üflemeye çalıştı. "Biyaz acıyor vallahi."

Çantasını açıp süslü paketteki selpaktan bir tane alıyorum, dizini yumuşakça silip çenesinin altından tutuyorum. Gözyaşları kirpiğinin uçlarında asılı kalmıştı. "Benim canım senden çok acıdı vallahi."

Burnunu çekip göz süzüyor. "Niye ki?"

"Sen düştün."

Dudağını büküp anlamaya çalışıyor, sonra eğilip bir daha dizine üflüyor. Saçlarını okşayıp yanağından öptükten sonra ben eğilip dizine hafifçe üflüyorum, kafamı kaldırıp, "Geçti mi?" Diye soruyorum. Geçmedi deyince bir daha üflüyorum, bakıyorum ki bir türlü geçmiyor, sürekli üflememi istiyor. Hafifçe de gülümsüyor, nazlı nazlı göz süzüyor. Bunları görünce iç çekiyorum, dizine üflemeyi bırakıp yüzünü öpücüklere boğuyorum. Onun dizindeki yara geçiyor ama benim kafamda bir hastalık beliriyor. Ya düşer de yanında olmazsam diye düşünüyorum. Bensiz kaldığı anlardan korkuyorum, onu kimseye emanet edip kimseyle paylaşamıyorum. Nil söz konusu olduğunda kardeşimden başka kimseye güvenmiyorum. Gözlerindeki gülüşü kaybetmemek için, tüm dünyayı deniz olsa bile yakacağımı biliyorum.

"Seni arayan kimdi?"

Süratle ilerleyen arabanın içindeki sessizlik işte o an böyle bozuldu. Deren'in sorusuyla. Bunu soruyor, çünkü telefonu hiç konuşmadan kapatmamış olmamdan kaynaklı bir kuşkuyla dakikaları geçiriyordu. Noah'ın beni aramasına o kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki, şaşkınca önüme bakıyordum hâlâ.

"Kime diyorum Karmen?"

Puslu camdaki gözlerimi bir iki kez kırpıp, "Abimdi," dedim dürüst davranarak. Hâlâ inanamıyordum Noah'ın beni aradığına, kardeşim dediğine. Beni yok saydıklarını sanıyordum.

"Abindi madem, niye konuşmadın adamla?" Sesinde anlamaya çalışan bir şey vardı.

Silkelenip aramayı unutmaya çalıştım. Kendime bu şaşkınlık için yeterince zaman ayırmıştım. Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına koyup omzumun üstünden Deren'e baktım. Araba böyle hızlı ilerlerken o da gözlerimin önünden geçip gidiyor gibiydi. Neden ona döndüğümde hislerim, benliğim birkaç saniye önceki gibi normal değildi? "Aramız biraz bozuk, gönlümü almak için aramış..." sesimdeki duygusallığı hissettiğinden galiba ki bana baktı. "Ama benim gönlümü almak öyle kolay değildir. Konuşmadım o yüzden, suratına kapattım..."

O saniye yanımda Deren varken Noahla ne konuşabilirdim ki?

"Demek gönlünü almak kolay değildir? Niye? Seninki nasıl bir gönül ki?" Herhalde üstten üstten konuşmamdaki şımarıklıkla biraz eğlenmeye başladı.

"Nazlıyım, tripliyim ben biraz, kusura bakma!"

Yüzünün en kenarında kalmış kan lekesine doğru bakıyorken yaşadıklarımı bir daha hatırladım. O adamı hiç duraksamadan vurmuştu ve yüzündeki kanı elinin tersiyle silmişti. Yine direksiyonu kullandığı sol eli, kurşunu da sıktığı eliydi. O adamı bu mesafeden vurduysa bizzat kızını kaçıranı hemen dudaklarının önündeyken vururdu.

Ben düşünüyorken, "Neyse ki naza, tribe alışkınım," diyor Deren, sesi kısılarak. "Kızım da öyle."

"Benimki çekilecek dert değil ama..." nedense karşı çıkmaya çalıştım, belki de olumsuz kötü bir şey der de biraz olsun gözümden düşer diye.

"Doğru, akıllı olan çekmez," derken uzanıp bir de yanağıma elinin tersiyle dokunması yok mu... Keşke yapmasaydı ama yaptı. Yapması bu

işkenceyi daha tatlı ve daha acı kılıyordu. "Ama ben deliyim."

Delisin ve delirtirsin...

Bana böyle davranıp işleri çıkmaza sürüklediği için kızgın hissediyordum ama bir taraftan da bana böyle davranmaya devam etmesi içimdeki bir şeyleri düzeltiyor gibi geliyordu. Şimdi niye böyle oluyordu ki... Yanağımdaki eline bir tane vurup, "Deren," diye sızlandım.

"Ne?" Diye hemen bağırıp sinirlendi. Alışkındım tabi artık. "Sen beni çekip sarılırken iyi?"

İyiydi ama olmamalıydı. Hiçbir şey iyi olmamalıydı. Çok karışıktı. Ne yapacaktım?

"Sanmıyorum," dedim az önceki söylediklerine karşılık. "Yapmamışımdır."

"Lan daha on dakika önceydi..." kendi kendine kızmalarına çok alışkındım. Bu kızgınlıklar ateş parlaması gibi bir anda yanıp sönen kızgınlıklarıydı. İkinci cümlesinde çoktan geçmiş oluyordu. "İğneliyorsun sen tabi şimdi beni, sana öyle dediğim için... Nazlısın nazlı ama sen asıl kincisin. Ne söylesem unutmadan birkaç saat, birkaç gün sonra karşılığını verirsin." Dertli dertli güldü. "Düşmanının vay haline."

Bu kelime tam bu anda çok kötü hissettirdi.

Düşman.

Bir şey diyemedim. Genelde söyleyecek her zaman bir şeyim olurdu, karşılık verecek cümlelerim... Ama bu akşam yaşananlardan sonra ağzımdan yanlış sözcükler çıkabilirdi. Susmanın güvenli kollarına teslim olmak şu dakikalarda en iyisiydi.

Yolu, araba Deren'in evine varana kadar izledim. Eve gelmemizin elbet bir açıklaması vardır ama öyle düşünceli ve yorgundum ki, sormak istemedim. Eve yürürken yan bahçeden gelen çiçeklerin kokusunu içime doğru çektim. "Sana sarılınca bana olan da bu," dedi Deren ve açtığı evinin kapısından girerken, dik dik ona baktığımı görüp beni de kolumdan tutup çekti. Kapıyı arkamızdan kapattı, önce kafasını uzatıp salona baktı ama Utku yoktu. Mutfağa da baktıktan sonra beni hâlâ tutarak üst kata çıktı.

"Sana olan ne?" Diye sordum. O an kafam karışıktı, anlamamıştım.

"Ben de laf ağızdan bir kez çıkar, iltifatta."

Az önce güzel bir şey söylediği imasını böyle anladım ve bağlantıyı kurunca dudağımdaki minik kıvrılmayı hissettim. "Ama ben ikinci kez çıkarmasını bilirim," dedim.

"Bir de böyle üstten üstten, büyük büyük konuşman yok mu..."

Nil'in odasının kapısını çok sessizce açıp kafasını ileriye uzattığında Nil'in yatağında uzanmış Utku'yu gördüm. Nil'in bir hırkasına sarılmış, öylece uyuyakalmıştı. Omuzlarımı düşüren bu olaya karşı sessiz kalırken, Deren yanımda yüreğinden kopup gelen bir iç çekti. "Uyumuş, iyi bari... Ama şimdi açtır da bu çocuk, bir şey yediği yok."

"Abisine çekmiş."

"Abisini sikeyim. Oldu mu? İçin rahat etti mi?"

Omzumu silkip geri çıkarken kolumdaki eli çekilmiş oldu. Odasından ayrılıp yüzüme bakmak için alt kattaki banyoyu kullanmayı düşündüm. Deren muhtemelen Utku'ya bakmak için gelmişti, şimdi yine çıkardı. Aşağıya gitmek için merdiveni iniyordum ki, Deren kolumdan tutup beni kendisine çevirdi. Gözlerini kısmıştı. "Nereye?"

"Banyonuzu kullanacağım. Yüzümde bir şey var mı diye bakacağım."

"Güzellik görüyorum," dedi.

Şimdi kalbime böyle davranan şey ne bir bilsem...

"Cinayet işledikten sonra iltifat etme gibi bir eğilim mi gösteriyorsun?" Diye sordum, kolumu çekmeye çabalayıp.

"Kısık sesle," diyerek parmağını kızgınca dudağıma koydu ve dönüp Nil'in odasının kapısına baktı. Utku'nun duymasından endişe ediyordu, onu bu karanlık taraftan tüm gücüyle uzak tutuyordu. "Yerin kulağı vardır."

Dudaklarımdaki baskıya rest çekmek istiyordum ama sadece oraya değil, daha derine dokunduğu için nasıl yapacağımı bilemiyordum. Kendisi önüne dönüp parmağını indirirken dudağıma doğru baktı. "Odamdaki banyoyu kullanabilirsin."

Onu kenara itip odasına ilerledim. Girdiğimde önce karanlıkla karşılaştım. Elimi duvarda gezdirince elim aynı şeyi yapan Deren'in eliyle karşılaştı. Odanın ışığını ikimiz birlikte yaktık. İçeride ilerleyip kapıya yaklaştığımda, Deren'de siyah, tüm duvarı kaplayan kıyafet dolabına ilerledi.

O üstünü değişirken ben banyoya girdim. Odasının yarısı kadardı neredeyse, dümdüzdü. Beyaz fayanslar ve siyah eşyalar vardı. Banyoyu dekore etmek için hiç uğraşmadığı belliydi. Lavabo tezgâhı önünde bir müddet nefes alıp verdim. Noah'ı düşünüyordum. Bana nasıl ulaşmıştı? Bunca zaman sonra neden?

Aynadan yüzüme bakmaya başlayınca sadece saçımda çok az kanın kaldığını gördüm. Deren yüzümdeki tüm kanı silmişti. Emin olmak isteyerek bir de ışıkta bileğimdeki kurdeleye baktım. Yumruklarımı arkamda sıktığım için kan sıçramamıştı ona. Bileğimdeki kurdeleyi öpüp sonra sabunluktaki sabuna uzandım, ellerimi ovalaya ovalaya yıkadıktan sonra yüzüme de su çarptım. Küçük el havlusuyla kurulanıp çıkmadan önce yüzümdeki ifadesizliği tarttım.

Kapıyı çekip açınca Deren'i hemen pervaza yaslanmış, üstündekini çıkartmış, gövdesi çıplak görünce tabanlarımın bile altı karıncalandı. Bir dalga midemi yakarken gözlerimi çıplak göğsünden yukarıya çıkarıp baktım. Tişörtü kafasından çıkartırken saçlarını dağıtmıştı, yüzü kırmızı ve terliydi. "Banyo yapacağım," dedi, içeriye bir adım gelirken. Dışarıya çıkmak yerine üstüme geldiği için geriledim. "Kan ve ter kokuyorum."

Tabi, Nil'in yanına gittiğini her düşündüğünde temizleniyordu.

İnsani görünmek için bir mimik yapmaya çalıştım ama yüzüme bakınca batırdığımı anladım. "Geçen kullandığın sabunu kullanabilirsin. Çok temiz ve güzel kokuyordu."

"Dalin kullanmayı düşünüyordum," diyerek çenesiyle ileriyi işaret ettiğinde, inanamayarak arkama, bembeyaz küvete doğru baktım. Gözlerimle dalin şampuanı aradım ama o kadar sabunun, duş jelinin, bakım kremlerinin arasında dalini görmedim. Deren kulağımın yanına neşesiz bir gülüşle yaklaşıp yanağımdan öpünce de kandırıldığımı anladım. "O kadar da değil be güzelim," dedi.

Göğsünden sertçe itip yanından geçtim, ona bir daha bakmadan kapıyı çarptım. Sırtım bir süre kapının üstünde kalırken kalbimdeki her bir atış kulaklarımda yüksek sesle patlamaya başladı. Olmasına izin verdiğim şeylere hayret duyarak Deren'in yatağının ucuna oturdum ve altımdaki siyah sateni parmaklarımla sıkarak yutkundum.

Noah'tan gelen aramayla birlikte her şey çok karıştı.

Şimdi ne yapacağımı düşünmeye başlarken oda kapısının tıkladığını duydum. Bir an sonra da Utku kapıyı aralayıp kafasını içeriye itti ve

benimle göz göze gelince, "Dönmüşsünüz," dedi. Ardından su sesini takip edip banyoya doğru baktı. "Bir haber var mı? Nereye gittiniz? Abim söylemiyor, bir yengeliğini göreyim, sen söyle ya..."

Kalkıp yanına ilerledim, uykusuzluktan şişmiş gözlerine ve gerçekten güzel olarak suratına bakarak koluna ilerledim. Onu odasına götürürken, "Organ kaçakçısı çeteden birini bulduk," dedim. Deren'in burada bile kulağı olabilirdi, bu yüzden sessiz konuşmuştum. "Onu konuşturduk, Feda'nın olabileceği yerlerle ilgili bilgi verdi. Abinle oraya gideceğiz..." odasına geldiğimizde onu geniş, erkek yatağının üstüne oturttum. Omuzlarından tutarak da yukarıdan yüzüne bakıyordum. "Sana anlattıklarımı abine söyleme tamam mı? Aramızda."

"İz buldunuz demek..." heyecanlandı ve bana hafifçe gülümseyerek, "Söylemem," dedi. "Şimdi abime ben de geleyim desem izin vermez değil mi?"

"Vermez ama seni düşündüğünden." Omuzlarını sıkıp doğruldum. "Hem biz yola çıkıp adamın izini ararken sen de burada olmalısın. Emniyetten haber gelirse bizim yerimize gitmelisin. Hem... Abin bir grup arkadaşınla Nil'i aradığını söylemişti, yine onlarla arayabilirsin."

Bulamayacağından emin olmama rağmen sokağa çıkıp Nil'i aramasını söylüyordum.

Ve böyle söylediğim için belki umut edecek, kilometrelerce yürüyerek Nil'i arayacaktı.

Böyle düşünüyorum ve sonra Karina'nın böbreğinin nasıl alındığını, boğulduğunu, fotoğraftan bana bakan gözlerini hatırlıyorum.

"Doğru diyorsun," diye cevap veren Utku, düşüncelerimden çekip aldı beni. "Siz o adamı ararken ben de tırtılımı aramalıyım. Belki bir yerde... Bir sokakta dilendiriyorlardır onu, belki rastlarım, bulurum onu."

Beni hiç terk etmeyen boğulma hissiyle derin derin nefes alıp sonra onu da şaşırtan bir şey yaptım. Eğilip ona sarılırken bunu ona üzüldüğümden mi ya da ona duyduğum sempatiden mi yaptığımı ben bile anlamadım. Ama her nasıl olduysa ona sarılmak gelmişti içimden. O da bana sarılıp sırtımı çekingen şekilde sıvazlarken, "Sakın bana aşık olmayasın ha," dedi, sarılmama şaşırdığı için.

Gülümseyerek uzaklaştığımda Utku göz kırptı ve sonra bakışları arkama doğru çevrildi. Sırtımdaki sıcaklığı hissetmemle beraber

başımı çevirip baktım. Deren duştan çıkmış, üstü çıplak, altında koyu kot bir pantolonla kapı girişinde duruyordu. Elinde giymek için lacivert bir tişört tutuyordu. Tek kaşını kaldırarak beni süzdü. "Banyodan çıkıyorum ve odamda olduğunu düşündüğüm sevgilimi kardeşimin odasında, ona sarılırken buluyorum?"

Utku'ya arkamı dönüp odadan çıkmak üzere Deren'in önünden geçerken göğsündeki ıslaklığa baktım ve karnına doğru düşen damlaları elimin içiyle silip yanından geçtim. "Endişe etme. Ben daha olgun seviyorum."

Arkamdan bir süre sessizlik oluştu ve ben basamakları inerken de konuşmaya başladıklarını duydum. Salona geçip gözlerimle koridoru kontrol ederken telefonumu çıkardım, Gece'ye derhal mesaj attım.

Her şey yolunda mı? Uzun saatler dönmeyebilirim, beni merak etme. Yalnızca acil bir durum olursa ara veya mesaj at.

Bir dakika geçmeden geri dönüş aldım.

Yolunda. Nil az önce uyudu, yine biraz anne ve babasından bahsetti ama Yamanla birlikte kafasını dağıttık. Her ne yapıyorsan dikkat et Karmen. Aklım sen de.

Mesajı okuyunca rahatladım, en azından orada her şey yolundaydı. Son arananlara girip beni arayan numaraya baktım, parmağımı aramanın üstünde dolaştırdım. Onu aramayı istiyordum ama şimdi yapamazdım, Deren her an aşağıya inebilirdi. Bu yeni numarası mıydı? Sık sık numaralarımızı, maillerimizi değiştirirdik. Yaptığımız işin bir parçasıydı. O yüzden onlara hiç ulaşamamıştım. Şimdi o bana nasıl ulaşmıştı? Çünkü Karina kaybolana kadar izimi kaybettirmiştim, Carlos'un bizi bulup Karina'ya yaklaşma ihtimalinden endişe duymuştum, her ne kadar onu kabul etmese de... Bir yandan da Rus sözlüm vardı. Kaçtığım için beni bulmasından kaygı duymuştum.

"Sen de duş almayı ister misin?"

Az kalsın elimdeki telefonu düşürecektim. Soğukkanlılığım, köşeye sıkıştıkça azalıyordu. Salonun kapısını geniş omuzlarıyla kaplayan Deren'e bakıp başımı iki yana salladım. "İstemem. Kıyafetim yok. Çıkardıklarımı giymekten nefret ederim."

Kıyafetlerime baktı. Kırmızı, deri ceketim. İçindeki ince triko, dizlerimin üstüne kadar gelen elbisem. Vücudumu sarıyor... elbise ve bir o kadar da gözleri.

"İç giysilerini giymezsin, yol üzerinde evine uğrarız alırsın. Elbiseni ikinci kez giymenden de bir şey olmaz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Madem iç giysilerimi almak için eve gideceğim, evimde de banyo yapabilirim."

Gözlerini alnıma, kavislenen kaşıma kaydırıp bir süre baktıktan sonra öyle bir süratle üzerime yürüdü ki, insanı bir tepkiyle gerileyip sırtımı duvara yasladım. Karşımda durduğu gibi ellerinin ikisini birden saçlarımın arasına sokup kafamı hafifçe arkaya yatırırken, "Bak zaten asabım bozuk, böyle tatlı tatlı tepkiler verip kafamı karıştırma," dedi, dudağıma doğru sıcak bir nefes verip.

Yutkunma isteğimi engelleyemeden kara gözlerine bakıyorken ellerimi göğsüne koyup itmeyi denedim. "Ne tatlısı be! Hakikaten kafan karışmış beni tatlı bulduğuna göre?"

"Sen kendini tatsız mı sanıyorsun?" Dedi, açık açık dudağıma bakıp kastederek.

Ellerimin altındaki vücuda itmek için yeni bir hamle yapamadım. "Hep kafan karışık... Bu yüzden mi bana yakın davranıyorsun? Yakınlaşıyorsun?"

"Ne kastediyorsun?" Dedi kendi rızasıyla geri çekilip.

"Kendinde değilsin sen. Ben seni tanımıyorum, sen de gözlerine inen nefret ve öfke perdesi yüzünden beni tanıyamıyorsun. Sen hayatta değilsin, sadece Nil'i bulmak için yaşamını devam ettiriyorsun. Duygusal boşluktasın ve..." gözlerimi çekip düşünüp durduğum şeyleri fısıldadım. "... ve ben sadece o boşluğu dolduruyorum. Beni öperken gözlerini kapatıyorsun. Düşünüyorum... Acaba beni öptüğünü biliyor musun? Yoksa boşluğu dolduran, benim yerimde olsa yine öpeceğin bir kadını mı öpüyorsun?"

"Seni öpünce gözlerimi kapatma nedenim kendimden geçmem, anlamıyor musun?" Sanki anlayayım diye kafama hafifçe, yumuşakça vurdu.

Dudaklarımdaki sızı yüzünden yüzümün aşağısına baktığına neredeyse emin oldum. "Diğer söylediklerime cevap vermiyorsun?"

"Ciddiye bile almıyorum çünkü," dedi sinirlenmiş şekilde. Hemen sinirleniyor, hemen öfkeleniyor, hemen bağırıyor ve sonra hepsi geçiyor. Beni de hemen öpüyor, görünce de hemen bakıyor, bir yerden beraber ayrılırken hemen elimden tutuyor... Hepsini hemen yapıyor ama ya sonra bunların da hepsi geçerse?

Parmağımı suratına salladım. "Unutma bu dediğini tamam mı?"

Parmağımı havada yakaladı ve elinin içinde tutup sıkarken, "Parmağını falan sallayıp öyle tehdit etme beni," diye homurdandı.

Al işte, yine sinirlendi.

Kızıyorum ama bana benzetiyorum bu huyunu.

Asker adımlarıyla yanından geçtim ve koridora çıkarken elimi kafama götürdüm. Elinin sıcaklığını arayarak kapıyı açarken, Deren'de hemen peşimden geldi. Evden ayrılıp bu kez onun arabasına binince, "Yalnız evine uğrarız dedin, beni de mi götüreceksin?" Diye sordu.

"Maalesef," dedi hiç gönlü yok gibi.

Ee artık gelmek için ısrar edeceğimi öğrenmişti, mücadele etmek istemiyordu her defasında. Gönlü yokmuş gibi davranmasına gülerdim ama o kadar canım acıyordu ki şimdi, hiçbir şeye gülemiyordum. Onun şoförlük yaptığı arabada ilerlerken yolların bir süre sonra tanıdık olmaya başladığını gördüm. Emniyete gidiyorduk. Bir haber mi almıştı?

Emniyet binasına geldiğimizde arabayı bırakıp yan yana binaya yürüdük. Asansöre bindiğimizde yukarıda karşılaşacağımı duruma hazırlıklı olmak için öğrenmek istedim. Gözlerini kapatmış, arkaya yaslanmış adam baktım. "Emniyete neden geldik?"

"Bir görgü tanığı varmış."

Bir durum değerlendirmesiyle kaş çattım. Yüksek ihtimalle yine yalancı bir tanıktı. Yani benim gibi. Endişe etmeme gerek yoktu ama öyle olmayabilirdi de. Dikkatli olmalıydım.

Deren, asansörden çıktığımızda hemen elimden tuttu ve müdürün odasına benimle girerken kapıyı çalma kibarlığı göstermedi. İçeride alışkın olduğum gibi Edip, Nalan ve Derya vardı. O çevirdiğim oyundan sonra Derya'yı gördüğüm ilk andı. Sırıtmamı tutmaya çalışıp önüme baktım, zaten o da beni görür görmez çok düşünceli bakmaya başlamıştı. Muhtemelen arabasında işlenen cinayet için beni suçluyordu. Delilleri ortadan nasıl kaldırmıştı?

"Gelmişsiniz," diyen Nalan'ı duyunca baktım ona. Üzerinde gri, blazer ceketi ve beyaz pantolonuyla otururken gördüm. Derya oturduğu koltuğun kenarında dikiliyor, dalgınca onun sarı saçlarını okşuyordu. Nalan'ın Deren'in üzerinde dolaşan gözleri bana

çevrildiğinde nezaketsiz göründü ve gözlerini devirerek uzaklaştırdı bakışlarını.

"Deren, hoş geldiniz," dedi müdür ve oturması için kenardaki koltuğu Deren'e gösterirken, tekli diğer koltukta, Edip Akşın'ın karşısında oturan kadını gördüm. Yaşlı, çökük omuzlu, telaşlı bakan bir kadındı. Deren, müdür oturmamız için Nalan'ın yanını gösterdiği için kafasını iki yana salladı, ayakta kalıp benim gördüğüm kadına baktı. "Görgü tanığı hanımefendi mi?"

Kadın heyecanla kendisini gösterdi. "Benim benim!"

"Öyleymiş," dedi Edip, soğuk bir sesle. Birkaç saat önce Deren ile muhattap olmamış gibi, ondan tarafa bakmıyordu bile. Zaten Deren'in de umurunda değildi.

"Seni bekledik," dedi emniyet müdürü ve sonra koridora doğru seslendi, bir polis memuru -benim de ifademi alan memurdu- bilgisayarla içeriye girip müdürün yanında durdu. "Hanımefendinin ifadesini kaydedelim." Müdür bizlere baktıktan sonra yabancı bu kadına göz attı. "Bir saat kadar önce geldi emniyet binasına, gördüğü herkese Nil'den bahsedip ben onu gördüm diye ısrar etmiş. Bu kadar ısrarlı olunca da polis arkadaşlar odama çıkardılar."

Bunun üzerine kadına bir daha baktık. Gerçekten çok yaşlıydı, yetmiş küsür yaşında olduğunu düşünüyordum. Parmağımı stresle Deren'in avuç içinde gezdirirken, "Nil," dedi kadın heyecanla. Hepimize bakıyordu. "Haber kadını diyordu, fotoğrafı da vardı. Ben onu gördüm, kızıma da söyledim..."

Nalan heyecanla yerinde kıpırdanırken, Deren kadına yaklaşıp tek dizinin üstüne eğildi. Sanırım yaşlı bir kadın olduğu için kırmadan, sakince, "Kızımı nerede gördünüz?" Diye sordu.

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Senin kızın mı? O adamın değil mi?" İşaret parmağıyla Derya'yı gösterdi.

Derya bundan sırf Deren rahatsız olduğu için haz alıp dudağının kenarını kıvırırken, Deren sesini yükseltip, "Hayır," dedi kadına. "Benim kızım." Tekrarlamak zorunda kaldı. "Nerede gördünüz?"

"Parkta," diye cevap verdi kadın hızla.

Parkta kaybolduğu bilinen bir şeydi, haberlerde görmüştü. Bakınca garip de davranıyordu, muhtemelen inandırıcı olmak için palavra sıkacaktı. Nalan araya girip, "Kızımı nasıl gördünüz?" Diye sordu. Deren'in yanına gelirken sürdüğü ruj yoktu dudaklarında. Çok

fersizdi. Geçen gün birbirimizden bir süreliğine nefret etsek de bu haline karşı üzgün olmadan yapamıyordum.

"Yanında bir kadın vardı," dediğinde hafifçe kaşlarımı çattım. İşte şimdi ciddiye almaya başlıyordum. Deren'in kasılan omuzlarına bakıp dudağımı ısırırken, kadın da heyecanla ona bakıp başını salladı. "Ona şeker veriyordu."

Sessizce yutkunup yüzümdeki ifadeyi korumaya çalıştım.

Gece'den mi bahsediyordu? Ona pamuk şeker vermişti.

"Şeker mi?" Dedi Deren, kızarak, sertçe. "Ne şekeri be?"

Yaşlı kadın irkilip emniyet müdürüyle polise baktı. Müdür Deren'in tavrından rahatsız olsa da önlemeye çalıştığında ters teptiğini biliyordu. Kadın tekrar Deren'e dönüp, "Pembe, puf puf şeker," dedi, biraz alınmış gibi.

Bir daha, hiçbir sorun yokmuş gibi yutkundum.

Gece'yi gerçekten görmüştü.

Deren, haftalardır benim söylediklerimin doğru olduğunu düşündüğü için bu kadının söyledikleri karşısında gerildi. Belki de yalan söylediğini düşündüğü için. "Nasıl bir kadındı?" Diye sordu.

Yaşlı kadın elini omuz hizasına çıkarıp, "Böyle kısa saçları vardı," dedi.

Siktir, gerçekten Gece'den bahsediyordu.

Paniğimi beden dilime yansıtmamak için direnir haldeyken üzerimdeki bakışları hissettim. Derya bana bakmaya başlamıştı, doğrusu kısa saçlarıma. Yüzünde eğlenen bir ifadeyle, "Hımm," dediğinde Nalan ve Edip Akşın'da omuzlarıma kadar inmiş saçlarıma doğru baktılar. "Demek kısa saçlı bir kadındı?"

Nalan ile Edip Akşın'ın huzursuzluğunu fark ederken, Deren'de ortamdaki gerilimi hissedip omzunun üstünden bu tarafa baktı. Gözlerin üstümde olduğunu görünce, "Ne bakıyorsun?" Diye patladı Derya'ya. Bana bakmasını bahane mi ediyordu yoksa bu onu gerçekten delirtiyor muydu?

Derya eğlenen gözlerini bu kez ona çevirip omzunu silkti. "Tarif ettiği kadını Karmen'e benzettim de..."

"Neye dayanarak?"

"Kısa saçlıya hani?" Dedi bu kez Nalan, sinirle.

"Onun saçları o zaman ensesindeydi, omuzlarında değildi," diye kestirip attı Deren ve tekrar yaşlı kadına döndü. "Kadını biraz daha

tarif eder misiniz?"

Derya, Deren'in sertçe reddetmesinden duyduğu mutlulukla sırıttı. Deren'in bana inanmasından mutluydu. Çünkü yaşayacağı hayal kırıklığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Kadın ortada dönen gergin atışma dolayısıyla kafası karışmış şekilde Deren'e dönüp gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadını?"

Deren sabırsızca solurken, Edip Akşın'ın çok dikkatli bakışları neredeyse kafamda bir delik açıyordu. "Az önce kızımı kaçıran kadını anlatıyordunuz ya? Devam etsene."

Kadın başını çevirip etrafına baktı, gözbebekleri büyümüştü. Kollarını etrafına dolayıp, "Sen kimsin?" Diye sordu.

Deren gibi biz de bu anlamsızlık karşısında sustuk ve sonra Deren emniyet müdürüne dönüp, "Bu kadın hasta," dedi, sertçe.

Neredeyse aynı anda kapı tıklatıldı ve müdürün komutuyla beraber içeriye bir memur, arkasında kadınla girdi. Yabancı yüzlü kadına birkaç saniye bakabildim ve sonra kadın hızla odada ilerleyip, "Anne," diyince, yaşlı kadınla bağlantısını kurdum. "Ah anne, anlamalıydım emniyete geldiğini..."

Deren dizleri üstünden doğrulup ellerini gergin şekilde beline koydu ve odaya giren genç kadına sabırsızca baktı. "Anneniz mi? Neyi var?"

Saçları sarı boyalı kadın annesini koltuktan kaldırırken, Deren'e ve sonra da bizlere baktı. Emniyet müdürü de koltuğundan kalkmıştı. "Annem alzheimer hastası. Bir süredir kayıp bir kızı gördüğünden bahsedip polise gideceğim diyordu. İlk başta olabilir mi diye düşündük ama iki farklı hikâye anlatınca hayal kurduğunu, anıları karıştırdığını anladık..." annesine döndü, yaşlı kadın hâlâ şaşkınca etrafına bakıyordu. "Anne, çok meraklandırdın beni. İyi misin?"

Deren alçak sesli bir küfür savururken, ben yaşadığım rahatlamayı belli etmemek için çabalıyordum. Derya'nın eğlenceyle parlayan gözlerine ayrı sinirleniyordum. Gerçekleri bildiği için olduğum durumdan haz alıyor, hiç acele etmeden, sabırsızca geleceğini bildiği günü bekliyordu.

Sanırım o gün görmekten nefret ettiğim şeylerden birisi, onun alacağı zevk olacaktı.

Dişlerimi sıkarken Deren'in elimden tutuşunu hissettim. Burada işi kalmadığını düşünüyor olsa gerek ki, ardımızda kalan konuşmalara umursamadan benimle dışarıya çıktı. Koridora çıktığı an ağzının

içinde söylenmeye, küfür etmeye başladı. Kadın alzheimer hastası olmasaydı belki de Deren bir şeylerden kuşkulanıp kadının anlattıklarını da araştıracaktı. Ve o zaman ipuçları bulabilirdi. Kadın hasta olsa da, kimse inanmıyor olsa da söyledikleri doğruydu.

Ya bir noktada ona inanırlarsa?

Polisler söylediklerini ciddiye alırlarsa?

Alt dudağımı kuvvetle ısırdım ve Deren'in arkasından asansörden çıktım. Arabasına kadar sessizce ilerledik. Koltuklara oturduğumuzdaysa, "Yok kadın kaçırmış, yok şeker vermiş," diye homurdandı. "Allah bilir neyi hatırlıyor, hangi anıyla karıştırıyor kızımı..."

Yüzümü cama doğru döndüm ki ne hissettiğimi görmesin.

"O gün sen bir kadın görmedin değil mi Karmen?"

"Hayır... Sadece Feda'ydı. Yani müdürün söylediğine göre."

"Hâlâ tek tutarlı ifade seninki."

Bana güvenmesi planlarımın gidişatı için harikaydı ama artık beni daha fazla rahatsız ediyordu.

Camı aşağıya indirip kolumu inen camın üstüne yasladım. Elimin içi kafamın üstünde dururken gözlerim boşluğa doğru takıldı. Ne yapacağımı artık bilemiyordum. Noah'ın araması bazı şeyleri değiştirmişti. Ona yerimi söylediğimde gelirdi. Feda'yı bulabilirdi. Fakat bu kez, bu işten nasıl çıkacaktım? Gidip Nil'i doğruca Deren'e mi verecektim? Olanları mı anlatacaktım? Beni öldürürdü. Abimler de onu.

Abim biliyor muydu Karina'nın öldüğünü? Bana ulaşmıştı peki ya bu gerçeğe?

Araba ilerlemeye devam ettiği dakikalardan sonra gökyüzündeki rengin değiştiğini fark ettim. Deren arabayı Bursa'ya doğru sürüyordu, otoyola çıkmıştı ve buralar tenha, sessizdi. Sadece şehir değiştiren araçlar geçiyordu. Navigasyondan ara ara çok az ses geliyordu, sanırım kestirme yolu kullanmak istemişti. Dakikalar geçtikçe gözlerimin kapandığını hissettim, o sırada da kafamda bir ağırlık. Saçlarıma mı dokunuyordu? "Sessizlikten sıkıldıysan radyoyu açayım?"

"Türkçe şarkılar pek dinlemiyorum."

"İstanbul'u sevmiyorsun, Türkçe şarkılar dinlemiyorsun... Nereden geliyor senin bu ülkeme antipatin? Sinirleniyorum bak."

İstanbul'da neyi kaybettiğimi bilmezken böyle demesi anlaşılabilir.

"Tamam, güzel bir şarkı aç. Bakayım dinlemediğime pişman olacak mıyım?"

Bir dakika sonra radyonun sesini duyup koltukta yan döndüm. Yanağımı deriye yaslayıp bacaklarımı yukarıya çektim. Gözlerimi açınca ön cama baktığını gördüm. Dirseğini camın kenarına yaslamıştı, içeriye serin bir rüzgâr esiyordu. Saçları kısa olduğu için hareket etmiyordu, benim saçlarımsa uçuşuyordu. Parmağını radyoda biraz daha dolaştırdıktan sonra bir şarkı çalmaya başladı. Ben de sözlerini anlamaya çalıştım. Her acı zamanla geçmez, kısmını yakaladım şarkının ve devamını dinledim.

Her giden mutlaka dönmez,
Her âşık bir gün affetmez,
Kalbi artık çarpmayınca,
Her ateş küllenip sönmez,
Her yara bir gün iyileşmez,
Her umut yine yeşermez,
Artık hiç inanmayınca...

"Güzel değilmiş," diye yalan söyleyerek diğer tarafıma döndüm.

Arkamda gözlerim olmadığından bana nasıl baktığını görmesem de sabır çektiğini duydum. "Sen ne anlarsın, zevksiz."

O benimle böyle tatlı tatlı uğraştığında... sanıyorum ki bir kalbim var.

"Ben zevksizsem bu durumda sen kötü bir tercih oluyorsun," dedim tabelaları takip ederek.

"Benzinlik görürsen haber ver," dedi, beni ciddiye almayarak.

Göstergeye bakıp benzinin azaldığını gördüm. Muhtemelen dalgınlıktan şimdiye kadar fark etmemişti. Parmaklarımı camdaki buğuda gezdirip Feda'yı bulup bulamayacağımızı düşündüm. Feda'yı bulmak her şeyin sonuna geldik demek olacak.

Nil'i Deren'e nasıl vereceğim?

Gerçekleri anlatacak mıyım?

Düşündükçe köşeye daha fazla sıkıştım ve araba yavaşlayınca, gözlerimi kırpıştırıp bakındım. Benzinliğe geldiğimizi fark etmemiştim. Deren aşağıya inerken, "Sen benden de dalgınsın," dedi, halime iç çekerek.

Ben de ona iç çekiyorum... bazenleri.

Hava almak için ben de dışarıya çıktım. Otoyol kenarında, ıssız bir benzinlikti. Deren pompayı alıp benzini kendisi doldururken, bir eleman da onunla konuşmaya başladı. Kalçamı kapıya yaslayıp serin havayı yüzümde hissettim. Saat sabaha karşı dörde geliyordu, ne karanlık ne de aydınlıktı.

"Lavaboya gideceğim," diye Deren'e seslenip kalçamı arabadan kaldırdım.

Muhtemelen fullediği arabadan başını kaldırıp kararsızca baktı. "Bir dakika bekle. Yalnız gitme."

Herhalde bazen mafya olduğumu unutuyordu.

Gözlerimi devirip saçımı arkaya attım ve benzinliğin içine yürürken, arkamda kalan sesli soluğunu duydum. Benzinliğin içine girip ilerlerken yalnız kasada bir adam olduğunu gördüm. O da beni görünce süzmeye başladı, karşılığında durup dik dik bakınca ancak bakışlarını kaçırdı. Önüme dönüp göstergeleri takip ettim ve kadınlar tuvaletine girdim. İşimi halledip kabinden çıkınca ellerimi sabunla, suyla birkaç kez yıkadım. Yüzüme su serperken saçlarımın birazı da ıslanmıştı. Nefes nefese aynaya baktım, bu yolcuğun sonunda Feda'yı bulma ihtimalimiz olduğu için heyecanlıydım.

Sersemliğim biraz dağılmış şekilde lavabodan çıktım ve tezgâhlar arasında dolaştım. Deren hiçbir şey yememişti yine, atıştıracak bir şeyler almak istedim ona. Reyondaki tuzlu ve tatlı bisküviden aldım, birkaç tane de çikolata. İçecek tezgâhından geçerken de iki demli çay alıp kasaya yöneldim. Hepsini tezgâha bırakıp cebimden parayı çıkarmak üzereydim ki, gördüklerim karşısında yer ayağımın altından çekildi. Daha bir dakika önce gerçekleşmesi yakın olduğunu düşündüğüm şey gerçekleşti.

Feda benzinlikten içeriye, arkasında iki adamla girdi.

Onu gördüğüme inanamadığım için sersemleyip tezgâha tutundum. Uzun saçları üstüne örttüğü siyah şapka yüzünün bir kısmını kapatıyor olsa da ben onu görür görmez tanımıştım. Gerçeklikle hayal arasındaki çizgiyi kaybettiğimi düşünerek gözlerimi sertçe yumup açtım ama Feda hâlâ orada, arkasında onu koruduğunu düşündüğüm iki adamla erkekler tuvaletine ilerliyordu.

Hayal mi yoksa gerçek mi emin olamıyorum.

Kalbim mutluluk ve dehşetle öyle bir çarpıyor ki, sonunda o günün geldiğini hissedebiliyorum.

"230 TL."

"Hanımefendi?"

"230 TL diyorum." Erkek tezgâhtar omzumu okşuyor.

Çınlayan kulaklarımla önüme döndüm, bulanık görmeye başladığım için gözümü ovaladım. Cebimden çıkan iki yüz ve bir yüz lirayı çıkarıp verdikten sonra poşeti alıp koşmaya başladım. Heyecanla kendimi dışarıya attığımda, Deren'in muhtemelen beni kontrol etmek için geldiğini gördüm. "Çayları unuttunuz!"

Deren, koşarak çıktığımı gördüğünde önce duraksadı ve sonra hızlanıp yanıma gelmeye başladı. Nefes nefese önünde durduğumda dirseklerimden tutup kaygıyla bağırdı. "N'oldu!" Bana bir şey olduğunu sandı. Gözlerini böyle yerinden çıkacakmış gibi baktıran da bu.

Dudaklarımdaki acı gülümsemeyi kapatamadan, "Feda'yı gördüm," diye fısıldadım. Coşkumu küçük bir fısıltıya sığdırdığıma ben de inanamıyordum. "Ben tezgâhtayken içeriye... İki adamla beraber girdi. Tuvalete gitti Deren, birazdan çıkacak olmalı."

Kolumu tutan elleri ağırlaştı ve kafasını reddederek iki yana salladı. Benim gibi inanamıyordu. Onun aksine ben de kafamı aşağı yukarı, evet dercesine salladım ve bakışları omzumun üstünden ileriyi takip etti. Ve gerçeği hazmettiğindeki öfke, derimi kemiğime kadar yaktı. "Demek gerçekten Bursa'da, ameliyatları yaptıkları o fabrikaya gelmiş," diyerek süratle yanımdan geçti.

Kalbim yerinden çıkmak üzereyken onu tutup, "Hayır, şimdi değil," dedim.

Elimi itmeye çalıştı. "Ayağımıza kadar gelmiş! Şimdi konuşturacağım işte!"

"Silahları var! Yanındaki iki adamın da!"

"Sen o iki adamı halledersin, ben de Feda'yı!" Gücüme, o iki adamla başa çıkacağımı düşünecek kadar inanıyordu demek ki.

"Hayır," diye karşı çıktım ama ben. "Ben Feda'yı!"

Deren kaşlarını çatıp solurken, benzinlik kapısından Feda'nın çıktığını görüp Deren'in kolunu sıkıca tuttum. Bakışlarımı takip edip arabasına ilerleyen haydutu yumruklarını sıkarak izledi. Gitmemesi, henüz bir şey yapmaması için onu tutup, "Ona bir şey yapamazsın, önce Nil'in yerini öğrenmeliyiz," dedim.

Bu onun kontrolünü sağlayan şey oldu. Kafasını hızlıca sallayıp yerinden çıkardığı silahı tekrar beline sabitledi ve elimden tuttuğu gibi arabaya yöneldi. Koltuğuma oturduğum sırada kapıyı öyle bir çarptı ki, rüzgârın bile canı acımış gibi hissettim. Tek eliyle direksiyonu kullanmaya başlarken cebinden telefonu çıkardı. Karşısındaki aramayı açtığı an, "Biz koordinat değiştiriyoruz," dedi. "Siz eski fabrikaya gitmeye devam edin. Bir gelişme olursa ararsınız."

Edip'in yolladığı adamlar uzak mesafeden arkamızdan geliyordu. Bir iki dakika sonra, biz Feda'nın önümüzdeki siyah arabasını takip etmeye başladığımızda onlarla yollarımız ayrılmış oldu. Ameliyathaneye çevirdiği fabrikaya gitmiyordu, belki de zaten oradan geliyordu. Karina'yı da mı zamanında orada ameliyat etmişlerdi? O yüzden mi bulmamıştım kızımı?

"Öldüreceğim seni!" Diyerek yumruğunu direksiyona geçirdiğinde korna sesi kulaklarımı çınlattı. "Kendisini hiç bulamayacağımı sandı demek, bunca yıl aranıp bulunmamasına güvendi ama... Çok yanlış bir adamın kızını kaçırdığını öngöremedi. Kızımın nerede olduğunu söyleyene kadar kurtulamayacak elimden. Canını nasıl yakacağım var ya Karmen, nasıl..."

Asıl benim elimden kurtulamayacak. Asıl ben canını nasıl yakacağım bir bilsen Deren.

Heyecanımı belli etmemeye çalışıyordum, yoksa onun için sorgulayıcı olurdu. Doğrusu şu an gözü hiçbir şeyi de görmüyordu. Aradaki mesafeyi kapatmadan Feda'nın lüks arabasını takip etmeye devam etti. Poşet kucağımda, hiç kıpırdamadan ileriye bakıyordum. Bundan sonrasını ben de planlayamıyordum, Feda'nın bir anda ortaya çıkışıyla beraber her şey daha da karışmıştı.

Engellenemeyecek tek şey, Deren'in Nil'i benim kaçırdığımı öğrenmesiydi.

Feda'yı, öldürdüğüm kadını, çete üyesini Deren sayesinde bulmuştum. Bu yüzden bana ne yaparsa yapsın hakkı olduğunu düşünecektim.

Hakkı... Çünkü hiçbirini hak etmedi.

"Nereye gidiyor bu Allah'ın cezası?"

Arabayı kaçırmaktan korktuğum için gözlerimi ayırmamıştım. Fakat sadece birkaç saniye yanından geçtiğimiz tabelaya bakıp, "Balıkesir yazıyor," dedim ona.

Başını hafifçe eğip o tabelaya baktıktan sonra tekrar koltuğuna geriledi. "Şehirden ayrılıyor." Biz Bursa'ya yeni girmiştik, o ayrılıyordu. "Başka şehre gidiyor. Oraya varana kadar takip edersek anlaşılır. O kadar uzun vakit takip edemeyiz."

"Ne yapalım?" Diye sordum.

"Arabanın önünü keseceğim," dedi ve sonra bu telaş arasında unutmadan kemerime baktı, taktığımı görünce tekrar önüne döndü. Aslında arabaya bindiğim onuncu dakikada falan da kemerimi taktığıma bakmıştı ama unutmuş görünüyordu. "Kemerini ger, kendini iyice koltuğa yasla. Torpidoyu aç, silahı çıkar."

"Silah belinde."

"Senin için de bir tane var orada."

Torpidoyu vurarak açtım. Gümüş renkli, gri bir silah görüp aldım. Ya K12 Sport'tu ya da K12 Sport X'ti. Şarjörüne baktığımda sekiz kurşun olduğunu gördüm. Ağırlığını tartıp, "Ucuz bir silah bu," dedim Deren'e, beğenmeyerek.

"Öldüreceğim adamlar için para harcamam."

"Ama kendi silahın çok güzel."

"Tamam işte, bir tane güzel silah yeter. Ayrıca önemli olan kurşunun kendisi."

"Bence silahın kendisi daha önemli."

"Hayır," dedi, vitesi ileriye alarak. "Kurşunun kendisi."

Karşı bir cevap daha verecekken arabanın hızlandığını hissedip dudaklarımı kapattım. Deren gaza öyle bir yüklendi ki kucağımdaki poşet aşağıya düştü. Arabaya yaklaştıkça kalbim de hızlanıyordu. Feda'nın canını yakmak üzereydim. Deren onu yaralayıp muhtemelen bir yere kapatacaktı. Ben de o dakikadan sonra yapmam gerekeni yapacaktım. Heyecanla dudağımı ısırdım ve Deren, arabaya yaklaştığımız an direksiyonu tek eliyle çevirip göstergeyi zorladı. Öyle bir hızla ilerliyordu ki, önümüzdeki araba neye uğradığına şaşırdı. Hıza karşı duyduğum sempati yüzünden hiç zorlanmadan, an an mesafenin kapanmasını izledim.

Önümüzdeki araba şaşkın şekilde daha da hızlandı. Lüks bir model olduğu için Deren'in arabası gibi zeminde yağ gibi, zorlanmadan kayıyordu. Sonra arka koltuk camlarından bir adamın kafası çıktı, tabi Feda değildi. Arkaya, bizim arabamıza doğru bakarak elini n'apıyorsunuz, der gibi salladı sinirle.

"Daha bir şey yapmadık canım."

"Her an silah sıkabilirler," dedi, sesini yükselterek. "Direkt aşağıya eğil."

"Deren bana şunu yap, bunu yap demeyi kes artık. Senden daha da tecrübeliyim.

Silahını belinden çıkarırken bana doğru kısık, tehlike sızan gözleriyle baktı ve sonra önüne dönüp gaza biraz daha yüklendi. Bu hamleyle beraber önümüzdeki arabaya o kadar fazla yaklaştık ki, kaporta plakaya hafifçe sürttü. Bunu anladıklarında aradaki mesafeyi biraz daha açtılar ve o kadar hızlandılar ki, birkaç saniye içinde kaçınılmaz bir şey yaşandı.

Süratle ilerleyen arabama dengesini kaybetti. Tekerleklerin arabayı kontrol edemediğini gördüm ve şoför daha fazla hız yapamadan araba ilerideki büyük, ağır tabelaya sertçe girdi. Deren derhal hızı yavaşlatırken, "Allah kahretsin," diye haykırdı ve tabela, önümüzdeki arabanın üstüne gürültüyle düştü. Deren arabayı tamamen durdurdu ve ikimizde bir müddet hiç kıpırdamadan ileride bir hareketlilik olacak mı diye baktık. Kaportadan dumanlar sızmaya başladığını görünce de birbirimize döndük.

"Ölemez," dedi Deren, dehşete kapılarak. "Nil'in yerini söylemeden ölemez..."

Karina'ya neden bunları yaptığını söylemeden de ölemez.

Deren arabadan fırlayarak çıktığında ben de kapıyı açtığım gibi dışarıya atladım. Arka arkaya koşarak arabaya yaklaştığımızda, Deren silahını yanında tutarak arka kapıyı açtı. Feda'yı ve yanındaki adamı baygın bulunca dönüp birbirimize baktık. Sonra yüzüne yakından bakmak istiyormuş gibi Feda'ya eğilip gözlerini kıstı, yüzündeki tiksinti sırasında dudakları gerilmişti. "Demek sensin kızımı kaçıran şerefsiz," dedi, ona ilk kez bakıyordu. Silahı suratına doğru salladı. "Nil'e ne yaptığını, onu nereye götürdüğünü söyleyeceksin..." gözlerini çevirdi bana. "Nabzına bak şunun, ölmemesi lazım Karmen!"

Deren silahıyla beni korurken arabanın içine doğru eğildim ve diğer adamı umursamadan Feda'nın boynuna yöneldim. Parmaklarımı geniş, sıcak boynuna yasladığımda midem, o kadının böbreğine dokunduğumdan bile fazla karıştı. İlk birkaç saniye nabzını alamadım, yavaş olduğu için geç attığını anladım. Kendinden geçmişti, çünkü

tabelanın ağırlığında kafası cama çarpmıştı. Elimi tiksinerek çektikten sonra, "Nabzı yavaş ama hayatta," dedim.

"Bir şeyler yapabilir misin?" Diye sordu.

"İlk yardım çantam olsaydı belki ama arabadamda kaldı," dedim. "Hemşireyim ama ekipman olmadıkça ne yapabilirim ki?"

"Sikeyim!" Diyerek silahlı elini ezilmiş arabanın tavanına yapıştırdı. Gözbebekleri misket gibi açılmıştı. Günün ilk ışıklarında gözlerinin rengi soğuk bir lacivert gibi görünüyordu. Arabanın içine doğru eğilip Feda'nın siyah gömlek yakasından tutup sarstı. "Numara mı yapıyorsun puşt? Gözlerini açıp kızımın nerede olduğunu söyle! Derhal! Hemen! Kızımı geri ver bana!" Silahın tersini Feda'nın suratına öyle kuvvetle indirdi ki, adamın teninden çarpma sesi yükseldi. "Kızıma bakan gözlerini oyup, dokunan ellerini koparacağım! Kızımı kaçırdın, ağlattın, korkuttun... Bir de... Bir de ona vurdun değil mi? Vurdun mu ona! Dövdün mü lan Nil'i!" Öyle çok bağırıp adamı sarsıyordu ki, ellerim araya bile giremiyordu. "Ağlattın mı kızımı? Do... Dokundun mu ona?"

Dokunmaktan bahsederken neyi kastettiğini birkaç dakika sonra anladım ve buz kestim.

Böyle bir ihtimali ne zamandır düşünüyordu? Nil ortadan kaybolduğundan beri mi?

Buz kesen ellerim onun kollarında kalırken, "Deren," diye fısıldıyorum sinir kriziyle arasına girmeye çalışarak. "Deren, dur, öldüreceksin..."

Beni fark etmeden adamı sarsmaya, küfür etmeye devam edince gerçekten Feda ölecek diye düşündüm. Tıpkı yangın sırasında yaşanan an gibi, beni duyamaz olmuştu. Nefes nefese, haykırarak, adamdan uyanmasını istiyordu ama arabadaki herkes kendinden geçmişti. "Deren," diye bağırıp yüzüne dokundum ama elimi tersçe iterek, "Bırak," diye bağırdığında, dişlerimi sıkarak kıpkırmızı olan yüzüne baktım.

"Bana başka yapacak bir şey bırakmadın," diye fısıldayıp parmak uçlarımda yükseldim. Kollarımı, artık alıştığım bir istekle boynuna dolayıp kafasını kendime çektim ve dudaklarına sertçe dokunup onu öpmeye başladım. Dudaklarımız birleşince hareketsiz kaldı, şaşkın soluğu nefesimle birleşti ve dudaklarım hareket edince, geriye doğru sersemledi. Öldürmesin diye onu adamdan uzaklaştırırken ellerimi

sıcak, kasılmış omuzlarına koyup arkaya doğru ittim. Vücudumu, benden ayrılamasın diye ona yaslayıp kafamı yana eğdim ve ruhumdan kopup gelenler ikimizin de dudaklarını acıtırken, Deren'in boğazından çıkan dayanılmaz inlemeyi duydum.

Öfkeli yumrukların yerini kalp atışlarının sesi aldı, göğsümde bir enstrüman çalıyormuş gibi hissettiren birkaç saniye yaşadım. Ellerimi kafasının arkasındaki saçlarda tutarak, "Sakinleş," diye fısıldadım, geri çekilip alt dudağını sert sert, hızlı hızlı öperken. "Öldürdürsen pişman olacaksın."

Elleri, belki de yumruk atmayı durdurmak için üzerimdeki ceketi kuvvetle sıktı. Dudaklarının ufak, kendini tutmayı istiyormuş gibi kararsız hareketinden sonraki istekli bastırışını hissettim. Bir avuç içini yukarı çıkarıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına koyarken, "Beni her defasında bu şekilde tutabileceğini mi sanıyorsun?" Diye alçak şekilde bağırdı dudağıma doğru. Sonra da üst dudağıma dudağını bastırıp ses çıkararak öptü.

"Öyle sanıyorum," diyip kafamı geriye çektim ama dudakları da beni öpmek istediği için benimle birlikte ileriye hareket ettiğinde, bunu kanıtlamış olarak gözlerine baktım. O da gözlerimi sıcak gözleriyle izleyip bir anda kafamı arkaya yatırdı ve dudaklarımı bereleyerek öptü. Bana sarılarak öpüyordu, neredeyse tek taraflı, durdurulmaz bir öpücüktü. Sessizce inlemesinde, kalbimi yerinden oynatan bir şey sezdim ama ben hastaydım ve muhtemelen her şey kafamda abartılı şekilde gerçekleşiyordu.

"Deren, ölecekler," dedim, öpüşmeye devam ederek.

Dudaklarımı, sesli bir öpücükle bırakıp geriye çekildiğinde ağzımdaki ıslaklıkla irkilip hareketsizce durdum. Deren geriye doğru bir iki adım gidip elinin tersini ağzına koydu ve diğer elindeki silahı bana gösterip, "Bir daha elimde silah varken bunu yapma," dedi, boğuk sesiyle. "Heyecanlandırıyorsun beni. Patlayabilir."

Muhtemelen tekrar yapardım ama o saniye kafamı sallayarak onayladım. Elinin tersini ağzından indirdi, dudaklarıma doğru bakıp sonra telefonunu çıkardı. Silahını gergin şekilde boşlukta sallayıp açılan telefona karşı, "Acil bir ambulans," dedi kısaca. "Bursa yolunda, Balıkesir yönünde."

Konumu detaylandırıp telefonu kapattıktan sonra cebine koydu ve olduğu yerde bir süre durup sonra araba içine baktı. Diğer adamları ve

Feda'nın yüzünü tiksinerek süzerken, "Az kaldın öldürecektim," dedi bu ihtimalden korkarak. "Nasıl bulurdum o zaman tırtılımı?"

Dudaklarımı istemsizce yalayıp sonra soğuk havada sızlamaları karşısında sessizce inledim. Deren bu sesi duyup başını bu tarafa döndürünce de, "Ben durdurmasaydım," dedim.

"Sen öpmeseydin," diye düzeltti.

Arabanın kenarına yaslandı ve gözlerini ıssız yola dikip çağırdığı ambulansı beklemeye başladı. Omuzları aşağıya düşmüştü, vücudunu sıkıyor gibiydi yüz ifadesi. Adama vururken terlemişti, alnı parlaktı. Beni karşılayan dudaklarına baktım, nefesi bir buğuyla sızıyordu. Ondan gözlerimi ayırmadığımı görünce göz ucuyla bakıp, "Ne?" Dedi.

"İyi misin?"

"Sana bakınca, evet."

Şimdi ona öyle bir bakıyorum da... Acaba ileride bir zaman bana neden öyle bakıyordu, diyecek mi? Yoksa hiç hatırlamayacak mı ona böyle baktığımı?

Hatırla, lütfen...

Araba koltuğunda yamuk şekilde oturan Feda'ya baktım, onu bulduğum için her şeyin karşılığını aldığımı hissediyordum. Haftalardır yalan söyleyip herkese acı çektirmiştim ama artık sonlanmak üzereydi. Şimdi, mesele Feda'yı hastaneden kaçırmak olacaktı.

Feda'yı aldığımda Nil'i verecektim.

Ya itiraf ederek verecektim Nil'i, ya da hayatlarından tamamen çıkarak.

Elim stresle saçlarım arasında dolanıyorken, başka bir ağırlığı hissettim. Deren elini kafamın üstünden indirerek parmaklarımı ovalamaya başladığında, "Çok yordum seni," dedi. Ah Deren, ah... Öyle değil ki. "Seni bir otele bırakıp hastaneye gideyim. Uyanana kadar başlarında beklerim."

"Sen nereye ben oraya," dedim. Bu bir yalandı ama bana bile gerçekmiş gibi hissettiriyordu.

"Ben kesin cehenneme giderim. Ee, n'apacaksın? Sen de mi geleceksin?"

Gülümsedim. "Ben senden önce gitmiş olurum."

Sokağın ucunda ışık parlayınca o tarafa doğru baktık. Siren sesi kulağıma baskı yapınca rahatsızca yüzümü buruşturdum. Ambulans

arabanın önünde durdu ve ilk yardım çalışanları, iki ayrı sedye ile indiler. Bir yardım çalışanı bize yaklaşıp neler olduğunu sorarken, diğerleri bu geri zekâlı üç adamı ambulansa taşıdı. Deren, kazayı yol üzerinde gördüğümüzü ve direkt ambulansı aradığımızı söyledi. Bunun üzerine çalışan birkaç soru daha sordu, akabinde de Deren onları hangi hastaneye götürdüğünü. Hastanenin adını öğrendikten sonra da, "Yakınlarda bir otel biliyor musunuz?" Diye sordu çalışana. "Karım kazadan etkilendi. Daha fazla yol gitmek yerine yakınlarda bir yerlerde dinlenmek istiyoruz."

İlk yardım çalışanı bana göz atıp, "Sizi muayene edebiliriz," dedi.

"Ben zaten hemşireyim, iyi olduğunu söylüyorum ama kocam inanmıyor."

Adam bize yakınlarda bir otel olmadığını ama tatil beldesine yakın olduğu için ileride tatil evleri olduğunu söyledi. Deren fark etmeyeceğini söyleyerek tam adresi aldı ve sonra ambulans sirenleri çalarak, ışıklarını yakarak ilerlerken biz arkada kaldık. Atladığımız bir detayı düşünerek, "Bu adam aranıyordu," dedim. "Hastaneye ulaştığında kimliğini görüp polise bildirirlerse ne olacak? Sen, emniyete teslim etmeden önce adamla konuşmak istiyorsun."

Gözden kaybolan ambulansın arkasındaki gözlerini bana çevirdi. "Adamın suratını iyi dağıttım. Biz süre, ben onu kaçırana kadar tanınamaz halde olacaktır."

Doğru, haklı olabilirdi. Zaten Feda'da kimlik kullanacak değildi, adam kaçıktı. Onu benden önce polislerin almasından korktuğum için düşünememiştim. Polise teslim etmek istemiyordum, Karina böyle vahşice öldükten sonra Feda hayatta kalamazdı.

Gerçekten sonuna mı geldim bu oyunun?

"Seni şu yere götüreyim, sonra hastaneye geçip fırsat kollayacağım."

"Olmaz Deren, dedim ya seninle geleceğim."

Ellerini, benimle her karşı karşıya geldiğinde yaptığı gibi belinin iki tarafına koyup yüzüme yüzüme dişlerini sıktı. "Her defasında senin dediğin olamaz tamam mı Karmen? Yeter!"

Kendimi kötü hissettirse de onu nasıl ikna edebileceğimi biliyordum. "Seninle olmak istiyorum, yalnız olmandan endişe ediyorum anlamıyor musun Deren? Akıllısın da, nasıl anlamıyorsun?"

Duydukları sonrasında gözlerini kapatıp kafasını iki yana salladı. "Hayır, gelmiyorsun," dedi, bana yenilmeden.

Arkamı dönüp arabaya yürüdüm ve koltuğa oturunca kapıyı çarptım. Tamam, belki de yalnız olmak daha çok faydalı olurdu. Deren hastanedeyken ben de Feda'yı oradan nasıl çıkaracağımı düşünürdüm. Deren'de arabaya gelince ve araba mevkiden uzaklaşınca, iyiden iyiye aydınlanan gökyüzüne bakarak şimdiden düşünmeye başladım. O sırada sezdiğim hareketlilik de istemsizce benliğime etki yaptı. Deren'in yere düşmüş poşeti alıp içinden bisküviyi çıkarmasını izledim. Ambalajı dişleriyle yırtıp paketi bana kadar uzatırken önünde uzanan düz yola bakıyordu. "Ye."

"Hav. Emredersin. Hav."

Yaptığım köpek taklidi üzerine bana dönüp kaşlarını kaldırınca, gözlerimi devirip paketten bir bisküvi aldım. Benim de hiçbir zaman iştahım olmadığını anlamıyordu. Haklıydı da, ona kendimle ilgili neyi anlatıyordum ki beni anlayacaktı?

Adamın verdiği adrese yaklaştığımda aydınlatılmış bahçelerin aralarında iki katlı, ahşap tatil evleri gördüm. Birkaç metre aralıklarla yan yana dizilmişlerdi. Deren arabayı kaldırım kenarında yavaşlatıp çıkmadan önce dışarıya baktı, sonra arabanın kapısını açtı. Onu takip eden saniyelerden sonra yan yana geldik, Deren bir elimden tutup beni karanlıkta yürütürken oldukça sessizdi. Düşünceli ve sabırsızdı. Her ikisinin sebebi de açıktı. Nil'i bulmasına az kaldığı için aceleciydi. Elimi de o aceleyle tutmuştu, elimi zaten hep bir acele içinde tutuyordu. İçten içe sitem ettiğimi hissettim ama neye niye sitem ettiğini ben dahi bilmiyordum.

Merdiven indik ve tatil evlerinin ön kısmında duran bir başka alan gördük. Deren yaklaşıp kapıyı açtı ve bir karşılaşama görevlisi, tezgâhın arkasından kafasını çıkardı. Derenle içeriye girdik ve kalacak bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledik. Adam rezervasyon ile çalıştıklarını söylediğinde, Deren illa ki bize verecek bir ev olduğunu diretti. Bir gece kalıp yarın ayrılacağımızı ekleyip kartını da uzatırken, "Gönlünden kopanı çek," diyerek adamın omzunu sıvazladı.

Bununla beraber adamın gönlü oldu, kabul etti ve karttan yüklü bir para çekerken kimliklerimizi alıp kayıtlarımızı yaptı. Sonrasında anahtarla beraber bizi kalacağımız eve götürürken valizlerimiz olup olmadığını sordu. Pek konuşmadan cevapladık, kalacağımız iki katlı tatil evinin verandasına çıkıp kapıyı açtı ve anahtarımızı teslim edip evle ilgili birkaç bilgi verdi.

Adam uzaklaşınca içeriye girdik, sabahın ilk ışıklarına geldiğimiz için göz gözü görüyordu. Kapıyı birkaç kilitleyip cam kapının perdelerini çekti, anahtarı cebine koyup eve göz attı. İlk kat mutfak ile birleşik bir alandı. Geniş ekran televizyon karşısında L şeklinde koltuk, beyaz bir sehpa, yerde beyaz yumuşak görünen halı duruyordu. Şömine televizyonun altındaydı, içerisinde odunlar olsa da yanmıyordu. Üst kata çıkan ahşap merdivenlere göz attım, yatak odası ile tuvalet orada olmalıydı.

"Sen burada kalırsın ama şimdi seni bırakıp gidince de içim rahat etmeyecek..." az ilerleyip taş duvardaki düğmeye dokunduğunda sarı ile turuncu karışımı şekilde aydınlandı oda.

"Yola çıkarken kararlıydın, n'oldu Deren?" Dedim, sıcak, delici gözlerle yüzünün hatlarını izleyerek. Şu an bakabileceğim daha iyi hiçbir şey yer yoktu.

"Her sözüme bir karşılık verecek misin?"

"Sen her öptüğümde karşılık verecek misin?"

Anlık olarak dudaklarıma bakıp, "Evet," dedi.

Açık renkli koltuğa oturduğumda Deren önümden yürüyüp geçti, üst kata çıktı. Basamaklarda kaybolana kadar izleyip sonra ellerimi saçlarım arasından geçirdim. Feda'yı hastaneden ancak Yaman ve Gece'nin yardımıyla kaçırabilirdim. Deren onun ortadan kaybolmasıyla delirecekti ama kısa sürecekti, nasıl olsa Nil'i verecektim.

Düşündükçe kaçmayı istiyordum.

Nil'i nasıl vereceğim? Her şeyi Deren'e anlatsam, Karina'dan bahsetsem kalbi yumuşar mıydı? Fotoğrafta gördüğünde bile ona ne kadar üzülmüştü. Anlatır, her şeyi kızım için yaptığımı söylerdim. Hem... Nil'i de bilerek hiç incitmemiştim, korumuş ve hatta sevmiştim. Ah tırtılım... Ondan da ayrılacaktım. Beni özler miydi? Veyahut hatırlar mıydı? Beni onu asla unutamazdım.

Nil... Tırtılım... Ondan ayrılacak olmak kalbimi kırıyordu.

Kalbini mi kırıyor yoksa kalbindeki buzları mı?

Nil kalbimdeki buzları kırdı, ondan ayrılacak olmam da kalbimi kıracak.

Nalan ile Edip Akşın bana neler yapmayı isterlerdi acaba? Ya Derya... Gerçekler ortaya çıktığında, Deren hayal kırıklığına

uğradığında nasıl zevk alacaktı? Hayır, izin vermek istemiyordum. Bu durumdan zevk alamayacak kadar kötü bir şeyler yaşamalıydı.

Deren hâlâ aşağıya inmediği için kalkıp merdiveni takip ettim. Basamakları çıktığımda beni geniş bir yatak odası karşıladı. Ahşap ayakları olan, beyaz örtülü iki kişilikli yatak üstünde oturuyordu. Yerde yine beyaz, tüylü bir halı vardı ama Deren ayakkabıyla girdiği için çamur izi bırakmıştı. Yatağın karşısında duran geniş camdan dışarısına bakıyordu. Dışarıda geniş bir deniz vardı, serin havayla birlikte küçük dalgalar oluşmuştu. Bizimkine benzeyen tek ya da iki katlı evlerin önündeki lambalar da yanıyordu, hafif ışıltı katmıştı. Deren'in yanına, yatağın ucuna oturup birbirine değen omuzlarımıza iç geçirdim. "N'oldu?" Diye sordum.

"Korkuyorum," diye cevap verdi.

"Niye?"

"Düşünüyorum... Ya Nil'e çoktan bir şey olduysa?"

Hissettiklerime teslim olup yüzüme bile yansıttım üzüntümü. "Düşünüyorum... Nil'e bir şey olmadığını ve senin ona sıkıca sarıldığını."

O anı görebilecek miydim? Keşke görebilsem, Nil'e sarıldığını izleyebilsem. Onları ben ayırdım ama kavuşmalarını en çok isteyen de benim.

Kızına kavuşurken benden ayrılacaktı.

Acaba... Ona bir şey hissettirir mi beni bir daha görmeyecek olması? Yoksa kızına kavuşmanın mutluluğunda gölgelenir mi benim yokluğum?

"Dahası var mı Karmen, çocuğum o benim yahu... Nasıl dayanırım ona bir şey olduysa? Ya deliririm ya da sıkarım kafama bir kurşun. Çünkü kimse dayanamaz böyle bir acıya, yaşanmaz bununla. Çocuk çok başka bir şey Karmen, anlatamıyorum onunla olan bağımı..."

Buruk şekilde gülümsedim. "Benim... Şimdi bir çocuğum olmasa da anlıyorum."

Sanki anlamıyorsun, diye diretiyormuş gibi kafasını iki yana sallayıp ellerini saçlarına geçirdi. Endişeden büyümüş gözleri boşluğa doğru odaksızca bakıyordu. Demek ki evden çıkıp gidememe sebebi buydu. O adama sorduğunda alacağı cevaptan korkuyordu. Neyse ki hemşire olduğum için Feda'nın kısa sürede kendine gelemeyeceğini ön görebiliyordum.

"Gitmeliyim," diye yatağın ucundan fırlayarak kalktığında, gitmeden önce direkt elinden tuttum. Sanki bir elimin gücü yetmezmiş gibi iki elimle birlikte yaralı elini kavrayıp bana bakmaya zorladım onu. Elini, hizasında olan göğsüme doğru çekip kalbime yasladığımda önce gözlerime, sonra da kalbime bakıp zor zor yutkundu. "Kalbinin değil, aklının sesini dinle," diye fısıldadım.

Kendime rağmen aklının sesini dinlemesini istiyordum.

Çünkü kalbinin sesini dinlerse bu hikâyeden sağ çıkamaz.

Ve ben ona bir şey olmasını istemiyorum.

"Bana böyle baka baka akıl bırakmadın," diyerek avuç içini üstünde durduğu göğsüme bastırıp benim kalp atışlarımı da hissetti.

Göğsümde o kadar derin hissettim ki elini kelimelerim tutuşmaya başladı. Elini kalbimin üstünden alıp dudaklarıma kadar götürdüm ve serçe parmağının kenarından öpüp bıraktım. Gözlerime, kurduğum bu duygusal yakınlığı anlamak istiyormuş gibi bakıp kısacık saçlarımın uçlarına dokundu. "Ben gelene kadar uyu."

"Olur."

Alt kata inip evden çıktığında, tuttuğum gözyaşlarımı bıraktım ve yatağa kapaklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Tam olarak nelerin canımı yaktığımı anlayamadan omuzlarım sallanmaya başlamıştı. Ellerim altındaki çarşafı sımsıkı kavrayarak öfkemi çıkarırken, ağlama sesim taş evin içinde yükselip hıçkırık seslerime karıştı. Karina'yı özlediğim, yalan söylediğim, babam telefonlarıma çıkmadığı, Gece'ye hak ettiği arkadaşlığı veremediğim, Nil'i ağlattığım ve hatta... Deren'in o bakışlarına ağlıyordum.

Bana hiçbir erkek onun gibi bakmadı.

"Zaten kendimi de öldüreceğim, böyle üzülmem çok saçma. Hem mutluyum ben... sonunda buldum o katilleri..."

Böyle söylememe rağmen çok kuvvetli bir duygu beni ağlatmaya devam etti.

"O adamı öldürünce rahatlayacağım. Tüm bu ıstırabım bitecek."

Sıktığım çarşafı bırakıp yataktan kalktım. Tuzlu damlalar dudaklarımı sızlatıyordu, gözlerimin önündeki buğu kalksın diye gözlerimi silip ceketimi üstümden çıkarttım. Telefonumu alıp direkt Yaman'ı aradım. Onun neredeyse hiç uyumadığını düşünüyordum, bu yüzden telefonu hemen açılınca şaşırmadım. "Neredesin? Gece seni

merak ediyor," diyerek konuştuğunda, "Bırak şimdi bunu," dedim heyecanlı sesle. "Bana yardım etmen lazım."

"Ne için?" Diye sordu benim aksime heyecansız, düz sesle. Off, şu huyu yok mu...

"Hastaneden birini kaçırman gerekiyor."

Hattın karşısında yaşanan yardım dakikalık sessizlikten sonra, "Hastaneden adam kaçırmak kolay değil," dedi, düşünceli şekilde.

"Bu oyunu başlattığımda hiçbir şey kolay değildi Yaman. O kadar şey yaptım. Bunu da yapabiliriz."

"Ne zaman yapmam gerekecek? Bilgilerine de ihtiyacım var," dedi, söylediklerim üzerine. "Hangi hastanede?"

"Gerekli bilgilerin hepsini bir mesajda sana atacağım, Feda'nın fotoğrafıyla birlikte. Okuyup anladıktan sonra mesajları sil." Son cümleyi, aklından çıkmaması için bastırarak söylemiştim. "Deren döndüğünde adamı ne zaman kaçırman gerektiğini söyleyeceğim. Fakat sen şimdiden yola çık, Bursa'ya gel."

"Bursa?" Diye tekrarladı. "Benzin paramı verecek misin?"

Donuk sesli şakasına göz devirdim ve, "Mesajı atıyorum," diyerek aramayı kapattım.

Mesajlar kısmına girip tüm detayları eksiksiz şekilde yazdım, Feda'nın zaten aylardır ben de olan fotoğrafını da mesajın ardından yazdım. Görüldüğünü görünce de mesajı kendimden sildim, birkaç dakika atladığım veya unuttuğum bir şeyin olup olmadığını düşündüm. Hastaneden kaçırmakta tek başına zorlanırdı ama birisinden yardım alacaktır muhtemelen.

Odanın içini kaplayan gün ışığı gözlerimi yakınca inledim. Yaşlar yanaklarımda kurumaya başlamıştı bile. Telefonumu elime tekrar alıp son arananlara girdim. Gece yarısı beni arayan abimin numarasına dokunup telefonu da kulağıma koydum. Noah'ın sesini tekrar duyana kadar ona neler söyleyeceğimi, ne diyeceğimi dahi bilmiyordum. "Karmen?" Dedi sorarcasına, İtalyan aksanıyla. "Kardeşim, geri aradın! Bu sen misin? Lütfen ses ver!"

Heyecandan konuşamıyordum. Yıllar sonra abim bana kardeşim diye sesleniyordu.

"Karmen?" Diye yineledi, benim olduğumu anlamak için. Sesi şimdi sertti ve yükselmeye başlamıştı. "Sensin değil mi? Yoksa beni aramazdın. Neredesin Karmen? Bana sadece şehrin ismini söyle,

hemen sizi almaya geleceğim. Neden... Bunu neden yapıyorsun? Neden bizden kaçıyorsun Karmen? İzini öyle bir kaybettirdin ki, bir anda yeryüzünden silindin sanki!"

Evet, sahte kimlikle yaşamaya başlayıp izimi kaybettirmek için her yolu denemiştim. Telefonumu değiştirmiş, mail adreslerimi kapatmış, başka başka ülkelere sahte uçak biletleri ayarlamıştım.

"Niye konuşmuyorsun Karmen? Ben senin abinim! Şu saygısızlığı kesip bana cevap ver!" Doğru, abimlere hiç saygısızlık etmezdim. Söylediklerine önem verirdim. İsteklerini yerine getirirdim. Çünkü onlar benim için çok daha fazlasını yapardı. Bağırmanın bir işe yaramamış olduğunu anlayınca sesi kısıldı, titredi. "Karmen, yeğenimizi bir kere bile görmedik. O bir Russo ve sen sadece kendini değil, onu da kaçırdın bizden."

Noah... Onu benden de kaçırdılar.

"Tamam, biz gelmeyelim, sen gel Karmen." Cevap vermedikçe sabırsızlanıyordu. Noah benden bile hassastı, Dante ve Salvador olsaydı çok sert karşılarlardı ama Noah neredeyse yalvarıyordu. "Yeğenimi görmeyi çok istiyorum. Onun... Onun adını ne koydun?"

"Karina," diye fısıldayıp aramayı sonlandırdım ve sonra da telefonu kapatıp yatağa yüzüstü kendimi bıraktım. Abimle konuşurken boğazımda oluşan düğüm serbest kalınca tekrar bir ağlama krizi yaşadım. Gözyaşlarım örtünün üstüne düşerken Karina'yı nasıl vahşice kaybettiğim beni bir daha beynimden vurulmuşa çevirdi. Boğulmuştu, birisi kızımı dakikalarca boğmuştu. Nefretle örtüyü sıkıp hıçkıra hıçkıra bağırdım. "Bana söyleyeceksin Feda, Karina'mı kimin boğduğunu söyleyeceksin. Senden sonra da onu öldüreceğim."

Belki de... Kendisi yapmıştı.

"Nasıl ağladın Karina'm, o eller seni boğarken nasıl çırpındın... Gözünün kenarından akan o yaşı bile hayal edebiliyorum. Küçük ellerinle durdurmaya çalıştın mı onu? Kalbinin durduğu ilk an, gözlerinin kapanışı..." defalarca hayal ettim, düşündüm, kendimi ilkmiş gibi acı çeke çeke öldürdüm. "... belki bir mucize olmuştur Karina'm. Çok küçüktün, Tanrı sana yardım etmiştir ve canın yanmamıştır..."

Kalbime giren ağrı yüzünden ağlarken nefesim tıkandı. Bu küçük nefes tıkanıklığı bile insanın canını acıtıyorken kabul edemiyordum bu yaşanılanları. Yan dönüp bacaklarımı kendime doğru çektim, kollarımı

kendime sarıp güneşin çıktığı gökyüzüne doğru baktım. Işık gözlerimi acıtıyordu. Yaşlar yüzüme o kadar çok akıyordu ki, yanağımın altındaki örtü ıpıslak olmuştu.

"Sonuna geldim artık Karina. Her şeyi senin için yaptım. Affedilmek umurumda değil. Zaten istemiyorum da. Teslim olacağım, bana yapılan her şeye."

Tırnaklarımı kollarıma batırarak gözlerimi kapattım. Karina'yı rüyamda görmeyi istiyordum, hayatım bitmeden önce beni affettiğini bilmek istiyordum. Vücudumu kasarken titrediğimi anladım ama Karina'yı rüyamda göreceğim bir uyku ihtiyacıyla kendimi boşluğa bıraktım.

🎠

Uyandığımı anladığımda gözlerimi açmayı istemedim. Çünkü Karina'yi rüyamda göremediğim için uyumaya devam etmek istedim. Sonra beni uyandıran şeyi fark ettim, birisinin temasıydı. Kalbime kadar dokunan bir temastı. Kelimeler kadar derinime inmişti. O değdirebilir, o kalbime kadar dokunabilir. Sanırım.

Uyumaya devam edemeyeceğimi anlayınca gözlerimi açtım. İlk önce kaç saat geçti, neler oldu diye düşünecektim ama Deren'i görünce önceliklerim değişti. Yatağın ucunda oturmuş, bileklerime doğru bakıyordu. Dokunuşta bileklerimi tutmasından kaynaklıydı. Başı önüne eğikti, kıstığı gözleriyle bileklerimin iç tarafını izliyordu. "N'apıyorsun?" Diyene kadar uyandığımı fark edip bakmadı bana.

"Bileklerine bakıyorum," dedi, gözlerimiz birbirini karşılayınca.

"Niye?"

"Bağladığım için üzgünüm. O gece zorunda kalmıştım. Acımış mıydı?"

Ah, şu suikast gecesinden bahsediyordu. Nereden de aklına gelmişti ki? Üzerinden günler geçmişti. "Bir şey yok, görüyorsun ya."

"Evet, bir şey görünmüyor ama belki içeriden acıyordur," dedi, bileğimdeki yeşil damara dokunarak.

Evet, Deren. İçeriden çok acıyor. Nasıl anladın?

Ağırlaşmış, ağrıyan başımı kaldırdım ve saçlarımın dağınıklığını düzeltirken bileklerimi kendime çektim. Deren'in gözleri yaptığım her şeyi takip etti ve sonra gözlerime takılı kaldı. "Niye ağladın?"

Elbisemin çıktığı yere, diz kapaklarıma doğru baktım. Bacaklarım aramızda iki kat olmuştu. Uyumadan önce yaşadığım sinir krizini

hatırlayıp, "Senin için bir şey ifade ediyor mu?" Diye sordum.

"İnsan aklı çalışıyor Karmen. Öyleyse bir düşün, ifade etmese sorar mı diye." Neden o kadar nazik uzandı bilmiyorum ama parmakları çok yumuşak değdi yüzüme düşen saçıma.

"Haklısın," dedim. Sanki bana ne dese haklı. Ne yapsa haklı.

"Ee, söyle o zaman neden ağladığını," dedi saçımı kulağımın arkasına ekleyerek.

Yalan söyleyerek, "Ağlamadım aslında," dedim. Her zaman soğukkanlı olabildiğim için sesimden çok anlaşılmıyordu bir yalan söylediğim. "Gece uykusuz kalınca gözlerim kızardı." Konuyu değiştirdim, çünkü bilgiye ihtiyacım vardı. "Sen n'aptın? Feda'ya... N'oldu?"

Gözleri anında alev alev yanmaya başlayınca göğsümde ağırlık hissettim. "Kendine gelemedi," dedi tatsızca. "Adamlardan birisi gebermiş, diğeri ağır yaralı; tabela direkt kafasına düşmüş. Feda'ysa... normal odada, hayati tehlikesi yok... Yani ben onu öldürene kadar. Ama uyanmıyor, saatlerce orada kaldım, kendine gelmesini bekledim ama nafile! Sonra... kafam da sende kalınca çıkıp geldi ama doktora tembih ettim. İyi bir adammışım da bu herifi çok merak etmişim gibi poz kestim, bir şey olursa beni arayacak."

Alt dudağımı ısırıp stresle bacağımı kaşıdım. Buraya kadar da istediğim gibi gitmişti her şey, Deren buraya dönmüş ve Feda yalnız kalmıştı. "Saat kaç?" Diyerek etrafımda bir saat aramak için başımı çevirdim.

"Öğleden sonra üç oldu."

"Yuh!" Dedim ona dönüp. "Çok fazla uyumuşum."

"Orası belli. İki saat önce geldim, gözlerini kırpmadın." Gözleri el hareketimi takip edip tekrar gözlerime çıkmadam önce üzerimde süzüldü. "Bir şeyler de sayıkladın. Ama anladım mı? Yok."

Tedirginliğimi yansıtmamaya çalıştım. Ne sayıklamış olabilirdim? Garip bir şey söylediğimi duysaydı şüphelenmiş olurdu. Elimde temas hissedince düşüncelerimden çıkıp önüme baktım. Deren, tırnaklarımı adeta kazıdığım bacağımdan çekip aldı ve kendi elinin tersiyle bacağımı dokunarak kaşıdı. Kıpkırmızı yapmıştım, farkında da olmamıştım. Üst dudağımı daha sert emip parmaklarının yumuşakça inmesini izledim. İyi baktım ve derinden hissettim hatırlayabilmek için.

Kendime sormalıyım neden bana dokunduğunu hatırlamak istediğimi.

Niye böyle oldu? Böyle olmaması lazımdı.

"Nil'e kavuşmana az kaldı," dedim heyecanlanmış gibi sesimi yükselterek. Heyecanlıyım da aslında o Nil'e kavuşacağı için. "Mutlu musun?"

Gözlerindeki parlaklığı görünce cevabımı almış oldum. Nil'in adı geçince başını önüne eğip güldü. "Hâlâ onu kaybettiğime, geçen bu haftalara inanamıyorum... Ne sikim hissettiğimi bilmiyorum. Kızıma sımsıkı sarılmam lazım, başka türlü adam olmaz benden."

Ne hissettiğini, kafasından ne geçirdiğini bilmek istiyordum. Planım için değil, o Deren olduğu için duymak istiyordum.

"Polise haber verecek misin?"

"Canına okuduktan sonra."

Gözleri kaşıdığı bacağımdaydı. Aslında bacağım artık kaşınmıyordu fakat elini çekmesini istemiyordum. Tenlerimizin renkleri birbirine uyumluydu. Nalanla hiç uymuyordu ten renkleri, benimle kusursuz biçimde uyuyordu.

"Senin için yemek söyleyeceğim." Sesi daha boğuktu. "Ne yersin?"

"Buraya yemek gelir mi?"

"Restaurant varmış, oradan söyleyeceğim."

Ben yemek yersem o da yerdi. Bu yüzden ne yiyeceğimi düşündüm. Yine onun için doyurucu olacağından, "Makarna yiyeceğim," dedim.

Yüreğinden kopup gelen bir iç çekiş sonrasında elini ayak bileğime kadar indirip sonra da tamamen çekti. Bana yandan yandan bakıp, "Makarna olmaz," dedi.

"Niyeymiş?"

"Senin yaptığından sonra tadını beğenmem."

Ben demiştim en başında. Makarnayı kimse benden güzel yapamazdı. "Ee, sen de başka şey ye canım."

Tek kaşı havaya doğru hayretle kalktı. "Kendinle övünmeyecek misin? Bi şaşırdım bak."

"Havada değilim," dedim omuz silkerek.

Gözlerinde bir parıltı oluşunca bir afalladım. Başını önüne eğip keyifsizce gülünce de gerçekten bir şeyi kaçırdığımı anladım. Omzuna doğru dokunup, "Neye güldün, açıkla," dedim.

"Tatlı tatlı kızacağına cümlenin doğrusunu öğren. Havada değil, havamda değilim diyeceksin." Bir de bilmiş bilmiş konuşması yok mu...

Anlamalıydım neye güldüğünü. Arada karıştırıyordum cümleleri, o kadar da olurdu. "Düzeltmesen n'olur sanki? Ölür müsün Deren?"

"Ha, öleyim mi?"

Kaşlarımı çatıp başımı yana eğdim. "Ben Karmen Russo. Senin ölmene asla izin vermem."

Dudağı öyle mi, dercesine bir tepkiyle bükülürken gözlerinin kenarları kırışmaya başladı. Sonra gelecek olanın ne olduğunu anladığım için işaret parmağımı suratına sallayıp onu uyarıyordum ki, Deren yüzünü az önce kalktığım yastığa doğru gömüp sessizce kahkaha atmaya başladı. Sesi çıkmıyordu ama omuzlarının yükselmesi her şeyi anlatıyordu. Yüzünün gömüldüğü yastığa bakıp uzandığım gibi yastığı çektim, onun kafası yatağa düşünce de yastıkla suratına sertçe vurdum. "Ben Karmen Russo. Seni öldürürüm."

Bu kez sessiz de gülemedi, zaten sinirleri bozuk olduğu için neşesizce kahkaha atmaya başladı. Bu kahkahanın bir kısmı sinir krizinden ibaretti, yine de bu kadar alay etmesine gıcık olmuştum. Yastığı suratında bırakıp telefonla beraber kalktım ve odada duran banyoya ilerledim. Banyonun ahşap kapısını açıp içeriye girerken, "Tamam, gönül koyma, gel," dedi.

Gönül koyma ne demekti, bilmiyordum bile. Banyo kapısını çarpıp sırtımı yasladıktan sonra telefonumu açtım. Yaman'ı arayıp üç dört saniye açılmasını bekledikten sonra ilerleyip musluğu da açtım. Su sesi telefon konuşmamı bastırırken, "Şimdi," dedim Yaman'a. "Hastaneye girip Feda'yı alabilirsiniz."

"Hastanenin arka sokağındayım. Şimdi giriyoruz. Tezgâhı hazırladım, halledeceğim."

Aramayı kapatıp son arananlardan sildim, tezgâha yaslanıp dökülen suyu avucuma aldım. Yüzüme, boynumu su ile ıslatıp ferahlamaya çalıştım. Çok az kaldı, çok çok az. Ağrıyan karnımı tutup yüzümü bir saniye elime bastırdım, sessizce inleyip, "Kalbim yerinden çıkacak sanki," dedim.

Yüzümü biraz daha ıslattım, kurulamaya zahmet bile etmeden de çıktım. Deren'i odada göremediğimde aşağıda olduğunu anladım, yemek söylemekle ilgileniyor olabilirdi. Geçerken yatağın üstündeki dikdörtgen aynadan kendime baktım, elbisemin yakasının bu kadar

açıldığını fark etmemiştim. Saçlarımın ayrıldığı yerde tutamlar birbirine girmişti. Hafifçe düzeltip Deren'i görmek için basamakları indim ve alt kat görününce gözlerimle onu aradım. Son basamaktan da inmiştim ki, aniden ayaklarım yerden kesildi. Çığlık attım ve Deren beni tek koluyla kavrayıp göğsüne bastırırken inmeye çalışarak vücuduna sürtündüm. Merdiven altından çıkıp bir anda tutmuştu, demek inmem için orada beklemişti!

"Güldüm diye gönül mü koydun?" Diyerek beni kolları arasında çevirince, dirseklerimi göğsünde iterek uzaklaşmaya çalıştım. Koruma adam, -ayrıca suikastçı- iri yarı, güçlü, tabi direkt kurtulmak mümkün olmuyordu.

"Gönül koymak ne? İş atmak gibi bir şey mi?" Dedim, tam karşımdaki dudaklarına bakıyorken. Üstünde daha yavaş hareket etmeye başlamıştım kurtulmak için.

"Hayır, alınmak."

Ne alakasızdı, öyle olabileceğini düşünmemiştim. Türkçe bazen gerçekten saçmalıyordu. "Anladım," diyerek vücudunda aşağıya kaydım. "Çok irisin. Nil tek parmağınla kaldırabiliyor muydun?"

"Bir elimle seni, diğer elimle Nil'i bile tutabilirim." Beni sert vücuduna yaslayınca karnımda bir baskı hissedip bunun üstüne birleşen bedenlerime baktım, göğüslerimizden aşağısını göremedim. Benim de bacaklarım arasındaki ısıya doğru yaslandığımı fark eden Deren yaklaşıp burnunu burnuma sürttü. "Hatta üçüncü kişiyi bile tutabilirim."

Mesela Karina... Eğer yaşasaydı.

Ayaklarım yere değdikten birkaç saniye sonra evin kapısı tıklanınca, birinin geldiğini fark edip beni bıraktığını anladım. Kapıyı açmaya gittiğinde bir elimi karnımdan aşağıya doğru kaydırıp az önceki sıcaklığa dokundum. Kapı açıldı, Deren gelen yemeği alırken çok sessiz konuştu ve sonra kapı kapandı. Sehpaya yerleşen geniş tepsiye bir bakıp elimi hışımla karnımdan çektim. "Otur," diyerek Deren koltuğun arkasına bir minder koydu, koltuğun da üstüne vurdu.

Yanına oturup tepsideki yiyeceklere göz attım. Bir tabakta makarna ile patates, köfte vardı. Diğer yerde de dumanı tüten bir kase çorba duruyordu. Deren dirseğini dizine koyup kasesini yaklaştırdı ve kaşığı çorbaya sokup içmeden karıştırmaya başladı. Yemeye teşvik olması için bolenez soslu makarnamı çatalıma dolup ses çıkararak yemeye

başladım. Çok zevk verdiğinden değil de onun iştahını açmak için beğenmiş gibi yiyordum. Birazdan o da çorbasını içmeye başlayınca işe yaradığını gördüm. Bir patates alıp sosa batırdım, sonra kararsızca ona uzattım. Deren'de bir inanamadı, sonra dudaklarını açıp patatesi elimden yedi.

Yemeklerimizi bitirdiğimizde Deren ayağa kalktı, alt katta volta atmaya başladı. Sesi, gözü telefondaydı. O aramanın gelmeyeceğini bilerek onun beklemesini izlemek bakışlarımı çaresiz bir hale çevirdi. Çok sabırsızlanıyordu, Feda uyanınca Nil'in nerede olduğunu öğreneceğini sanıyordu. O kadar şey sanıyorsun ki Deren, hangi birinin doğrusunu söyleyeceğimi bilemiyordum.

Dakikalar, saatler olmaya başladı. Deren birkaç sigarayı üst üste yaktı, paketinde son iki tane sigara kadar. Haber gelmedikçe geriliyordu, bunun geçip camın önünde dik dik dışarıya bakmasından bile anlıyordum.

Akşam saatleri olduğunda Deren kontrolünü iyice kaybetmeye başladı. O sırada telefonumu kontrol edip Yaman'dan bir arama var mı diye bakıyordum. Yoktu. Ne yapmıştı? Meraklanıyordum. Alt dudağımı ısırırken, Deren'in orta sehpada duran konyağı alkol bardağına boşalttığını gördüm. Tepeleme şekilde doldurup kafasına dikerken dudakları arasından bir şeyler söylemeye başladı. Koltuğa gömülmüş, dirseğimi koltuğun arkasına yaslamış, gözlerimi bile ayırmadan onu izliyordum.

Şimdi ben mi sorumluyum kalbimin böyle atışından?

Buzların çözülüşünden...

Pansumanlı gözüne ve dudağına bakıyorken düşüncelerimin ağırlaştığını hissettim. Saatlerdir hissettiğim sevinç ve gerginliği bir hafiflik kaplıyordu o saniyelerde. Kavrayamayacağım kadar kısa olan saçlarını, bardağı içmek için kaldırdığında kolunun aldığı şekli, düşünürken hafifçe kısılan göz kenarını izliyordum.

Neden önünü bile göremeyen ben onu görüyorum?

"Burada daha fazla duramayacağım, bir daha hastaneye gideceğim," dedi Deren ama ben engel olmadan üst kata çıkmaya başladı. Ceketini almak için, belki tuvalete gitmek için...

O ahşap basamakta, karanlıkta gözden kaybolunca ağır hareketlerle koltuktan kalktım. Sehpaya bıraktığı viski bardağını alıp parmağımı dudaklarını gezdirdiği yerlerde gezdirdim, ardından kalan hepsini tek

dikişte içtim. Boğazımdan serin akışını hissedip bardağı geri bıraktım ve dudaklarımı elimin tersiyle silerek üst katı yavaşça çıktım. Çıplak ayaklarım basamaklarda hafif bir tıkırtı oluşturmuştu. Odaya ayak basınca Deren'in lavaboyu kullandığını anladım. Baş dönmesi ve karışık duyguların sersemliğiyle yatağa yaklaştım.

Terleyen avuçlarımı üzerimdeki triko elbisede kaydırdım. Kumaşın hissi parmaklarımı gıdıkladı. Elbisenin kalça kısmından tuttum ve yavaşça yukarıya çekip kafamdan çıkardım. Kısa saçlarımı dağıtan bu hareket sonrasında elbise parmak uçlarımdan yere düşüp ahşap zeminde yumuşak bir ses bıraktı.

Deren'i istiyorum. Çünkü bu gece, onun da beni istediği son gece olacağını biliyorum.

Kalbim Deren denen o adam için çarparken, kapı sesini duyuyorum. Deren'in ayakları bakış açıma girince duraksadığını görüyorum. Başımı kaldırınca gözlerimiz birleşiyor ve sırtı gergince, kaskatı olup arkasındaki kapıya çarpıyor. Canı çok başka mevzular için bile yanarken beni istediğini biliyorum. Gözleri idrak ediyormuş gibi vücudumda dolaşmaya başlayınca aramızdaki dört adımı aşıp karşısında duruyorum. Ve yumruk olmuş elini tutup gece yaptığım gibi kalbime çekiyorum.

"Bu gece beni nefessiz bırak," diyorum ona. Bunu istiyorum. Aylardır zaten nefessizim, boğuluyorum ama bu gece nefes alamama sebebim Deren olsun istiyorum. *Beni isteyebileceği son gecede.* "Beni yatağa yatır, kalbimin nasıl attığına bakarak başla."

Ben kalbimin sesini dinliyorum ve bu hikayeden sağ çıkamayacağımı anlıyorum.

BÖLÜM BİTTİ SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Çığlıklar, yardım çığlıkları akdkekd

Kalbim yerinden çıkacak sanki...

Her bölüm sonunda bu paragrafa düşüncelerinizi yazmanızı çok seviyorum. Bu bölümle ilgili de düşüncelerinizi bırakıp bölümü de bir emoji ile anlatın<3

Yeni bölümde görüşürüz canımın içleri.

Instagram: emineasr

💌

16. “Kumpas.” (+18)

Melike Şahin, Nasır.

Selam canımın içleri<3

Burada mısınız?

Bu bölüm +18 sahneler içerecek. Bu yüzden uyarı bırakmak istedim. Diğer yazdıklarımdan daha ağır olabileceğini düşündüğümden bölümün adına bile ekledim. Ayrıca karakterlerin ruh halini göze alarak okursanız sevinirim!

Ve rica ediyorum oy verip yorum yapın. Bazılarınız zaten her hafta bölüm yayımladığım için destek olma, bir yorum bırakıp oy verme nezaketi göstermiyor olabilir. Rica ediyorum çabamı göz ardı etmeyin.

Ee, ben bu kadını da Karmen'e benzetiyorum...

16. “KUMPAS.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor. Ve o da kalbimi yerinden çıkaracakmış gibi bakıyor.

Avucunu kalbimin üzerine koyan elim çok titriyordu. Yeni yıkadığı soğuk eli göğüs kafesimi saran deriyi üşütüyordu. Sessizliği ağır bir yük gibi omuzlarımdan aşağıya bastırırken, gözleri gözlerimi bir saniye olsun terk etmiyordu. Kalbimi, gözlerimden çekip çıkaracak gibiydi. Onu istemek en başından beri suçtu. Daha o gece, *kızım gibi kokuyorsun yanımda kal,* dediğinde gitmeliydim. O gün gitmekte özgürdüm, şimdi kalmakla yükümlüyüm. Üstelik bu yükümlülük kalbimden geliyordu.

Karina gibi, bir sonraki yaz gelmeden öleceğim. Belki onun kalbinde, belki de gerçekten. Ama ölmeden önce Deren'i istiyorum.

Çıkarsızca.

Ama o susuyordu. Neye varmalıydı bu sessizlik, anlamıyordum. Sadece yutkunuyor, bunun sesini duyuyorum. Aslında o kadar zor değil evet demek ama demiyor. Bana evet demiyor.

Belki de o kadar istemiyordu.

Bunun yüzünden, "Neden beni hâlâ öpmüyorsun?" Diye sordum.

Sanki cümlemin içinde öpmeyi geçirmek onu etkilemiş gibi göğsümdeki parmakları kıpırdandı ve serçe parmağı göğüs ucuma değdi. "Nereden çıktı bu?" Dedi, alçak, boğuk sesiyle. "Şaşırdın mı sen?"

"Beni istediğini sanıyordum," dedim kalbim aniden acırken. Soğuk, kalpsiz birisi tarafından gelmiş bir acıydı sanki.

Gözlerini kapattı. "İstediğimi sanmıyorsun, seni istediğimi biliyorsun."

O soğuk acı geçince bir daha nefes aldım ve ona biraz yaklaştım. Ayaklarım ayaklarına değdi. Tam onun çenesinin altına geliyordum, boyu çok uzundu. Gözlerimi ondan ayıramadan, "Kendini tutuyorsun, bırak," dedim.

"Saldırganım." Yutkundu. "Kontrolsüzüm..." bakışları başka bir hal aldı, koyulaştı. "Seni incitirim."

Anlamadığı buydu. Ben de öyleydim. Birbirimizi aynı şiddetle, öfkeyle istiyorduk. Vücudumu ona değdirdim ve kaslarının istekle seğirdiğini hissederken, "Bana onu unuttur," diye fısıldadım. Bir geceliğine de olsa kızım için çektiğim acıyı unutturmasını istiyordum. Sadece birkaç saat... Ama böyle düşünmek bile içimi sızlattı.

Deren'in gözlerinin bir anda döndüğünü fark ettim, elini boğazıma hızlı ama yumuşak sardı. Kafam bu dokunuşla beraber arkaya yatarken, üstüme gelerek kendisini sertçe vücuduma bastırdı. "Karmen, seni ikaz ediyorum. Yanımda başka bir erkekten bahsetme, başka bir erkeği düşünme. Canım yanıyor ve canım yanınca aynı karşılığı vermeye meylediyorum."

Ah... Carlos'tan bahsettiğimi sanmıştı. Alakası yoktu, onu zaten düşünmüyordum. Dudakları dudaklarıma yaklaşınca, telafi konuşmam ertelendi ve ağzı ağzıma çarpınca yüksek sesle inledim.

Parmak uçlarıma yükseldim ve kalçam kapının pervazına yaslanırken, kolumun birisini kaldırıp boynuna doladım. Parmaklarım hoşlandığım şekilde saçlarının arasında kaybolurken, Deren diliyle dudaklarımı zorlayıp ağzımın içine ulaştı. Islaklığını ve beraberinde gelen sıcaklığı hissedip karın ağrısıyla kıvranırken, elinden birisi vücudumda kaydı. Çıplak tenimdeki ürperti kaslarımı, kemiklerimi adeta yumuşatmıştı. Belimi sertçe tutup kendisine biraz daha bastırınca bacaklarımın arasındaki sertliğini hissedip gözlerimi kapattım. Parmaklarını kalçamda dolaştırıp önüme getirdiğinde

karnıma değmesinden kaygılandım. Gerildim ama parmakları bacaklarım arasına kayınca gevşedim. Onu daha arzulu öperken, "Kim için ıslandın?" Diye fısıldadı.

Sesini gerçekten seviyordum. Kalın, karizmatik sesi vardı. Bu sesle fısıldaması her şeyi daha karmaşık yapıyordu. Ağzımı geri çekip kalçamı eline doğru iterek, "Senin için," dedim.

Ensesi elimin altında kasıldı ve gözlerini açıp dudaklarıma bakarken, parmaklarını çamaşırımın lastiğinden içeriye soktu. Gözbebeklerim irileşti ve bana dokunmaya devam edince, alnımı alnına bastırarak sessizce inledim. Parmağı o kadar hızlı hareket ediyordu ki, öfke ve sabırsızlıktan gözünün döndüğünü anladım. Dudaklarını yanağıma koyup seslice öperken, "Hiç de istemiyorum aslında seni," dedi, sesi çatlayarak.

Bana böyle dokunurken söylediği o kadar imkansız geliyordu ki, sessizce güldüm. "Tabi, ben zorunda bıraktım seni."

Deren, yanağım dudaklarının altında seğirince güldüğümü anladı ve dişleri arasından canı yanmış gibi inleyip parmaklarını daha derinime itti. "Görmeyi de istiyorum," dedi, çok kısıkça.

Yüzümü boynuna gömdüm ve dudaklarım terleyen boğazına temas ederken, kalçamı elinin hareketine doğru çevirdim. Vücudumla tutturduğu ritmi hızlandırıp ikinci parmağını da ilave edince, çok hızlı nefesler almaya başladım. Dudaklarım istemsizce boğazını öpüp emerken, "Aklında tutacak mısın?" Diye sordum.

Parmağı tam ihtiyacım olan noktaya baskı yaparken, "Neyi?" Diye sordu nefes nefese.

"Beni."

Sorumun garip bir tarafı vardı ama anlamamıştı. Gözü zaten hiçbir şeyi göremiyordu, mantığını yitireli uzun zaman olmuştu. Bir de benimle sevişmek üzereyken başka bir şeyler düşünemiyordu. "Kalıyorsun zaten," diyerek boğazını arkaya atınca onu boynundan öpmemi sevdiğini anladım. Eline doğru hareket edip boynunu yaladığımda, karnıma değen sertliği biraz daha büyüdü ve eli, benim yüzümden ıslandı. "Seninle sevişmenin yollarını arıyormuşum," diye bir şeyler geveledi ama vücudum sarsılmaya başladığı için tam kulak veremedim.

"Kendinden geçiyorsun," diye inledi, sertçe. "Ağzıma da geleceksin." Kaba, boğazdan bir ses çıkardı. "Tamam mı?"

Kafa salladım ve vücudum onun elinde sarsılınca gözlerim sımsıkı kapandı. Deren'in içimdeki üç parmağı da ıpıslak oldu ve kendimden geçtiğim sırada, sanki bundan benim kadar zevk almış gibi kesik kesik inledi. Hafiflemeye başladım ve eli hareketsizce çamaşırımın içinde dururken, diğer eliyle ensemdeki teri sildi. "Yalan söyledim. Çok istiyorum seni."

Elini, her yerime sürterek içimden çıkardı ve ıslaklığımı göğsüme doğru yayarken kendisini de karnıma bastırdı. Dilimi boğazından çekip başımı arkaya attım gözlerini görebilmek için. Gözlerini görünce de soyadı geldi aklıma. Deren'in ateşine değmiyordum, Deren'in ateşi olmuştum. Elleriyle göğüslerimin altından, baş parmaklarını kemiklerime bastırarak tuttu ve gözlerimin içine bakarak eğildi, göğsüme yaydığı ıslaklığı gözlerimin içine bakarak yaladı.

Karnımda tekrar bir istek belirdi ve beni gerileterek yatağa ittiğinde, kalçamın üstünde yatağa düşerek nefes nefese yukarıya baktım. Elini ensesine atıp tişörtü çıkardığı gibi fırlatıp attı ve ardından hafifçe eğildi, yatağa düşmüş ellerimi kaldırıp pantolonuna taşıdı. "Çöz," diye direktif verdi, hızlıca. Ağırlaştığım ve çok istekli olduğum için yarı yarıya kapanan gözlerimle onu izleyerek kemerinin tokasını çözdüm. Ucundan tutup kemeri çıkardım, yere fırlatıp kotunun düğmesini de çözdüm. Pantolonu çekip aşağıya indirince Deren memnun olup kafasını salladı ve tek dizini yanıma koyup yatağa doğru abandı.

Sertliği karnıma yaslanınca dudaklarım aralandı ve vücudumdaki buzlar eridi.

Çenemden tutup yukarı kaldırınca bile gözlerimi karnımdan, sertliğinden çekemedim. Deren'de bunu fark edip çenemin altını okşadı ve kasları karnında seğirirken, "Bana bak," dedi. Fakat kendisini karnıma sürtünce inledim ve gözlerimi sertliğinden çekemeden dudaklarımı araladım. Baş parmağını ağzımın içine sertçe itip dilime dokunurken, kendini karnıma kaydırıp, "Nabzın nasıl hızlı atıyor," dedi. Ona da dikkat ediyormuş gibiydi. Her yerime dikkat ediyor gibiydi.

"Çıkar onu," dedim, siyah, dar baxsırının ucuna dokunarak.

Dilimi okşayınca ağzımın içi gıdıklandı, parmağını ısırıp yutkundum. Deren, "Gözlerimin içine bakana kadar olmaz," dediğinde bakışlarımı zorlukla alıp hemen gözlerine baktım. Kızarmıştı, terliyordu. Hafif tüylü göğsü parlamıştı. Gözlerime bakınca kendini karnıma bir daha

sürttü. Elimi arkama götürüp sutyenimi çıkardım, yatağın kenarına bırakıp tekrar ona ilerledim ve bu kez sertliği göğüslerime çarpınca, dilini dişleri arasına alıp elini kafama koydu. Kendini göğüslerim etrafında sürterken, baygın gözlerle çamaşırına doğru baktım. Koyu bir siyahlık vardı, ıslanıyordu.

Kendisini sertleşmiş göğüs ucuma doğru sürterken, "Beni isteyeceksin," dedi. "Sadece beni."

Gözlerimi kapatıp geriye doğru uzandım. Soğuk yatak örtüsü sırtıma değince Deren şikâyet eder gibi inledi. Bir elini dizime koyarak bacaklarımın arasını açtı. Gözlerini ıslak çamaşırıma dikerek baksırını indirdiğinde, gözlerimi kapatıp nefes nefese inledim. Çırılçıplak şekilde bacaklarımın arasına girdi ve ağırlığını vermeden üstüne uzandı, elini kafamın yanına yaslayarak yüzüne bakmaya başladığını hissettim. Nefesi yüzümde süzülürken, "Bu öylesine değil değil mi?" Dedi, huysuzca. Kendini bacaklarım arasına sürttü. "Benimle kalacaksın?"

Aslında ölmek mi istediğimi yoksa onunla kalmak mı istediğimi ayırt edemiyorum. "İtalya'ya dönm..."

"Hayır!" Diyerek öyle sert bastırıyor ki dudaklarını dudaklarıma, damağım dişime çarpıyor. Canım acıyor mu bilmiyorum, o kadar büyük acılar çekerken küçük acıları hissedemiyorum. Tuttuğu gibi çamaşırımı kopartıp sertliğini bacaklarım arasına bastırırken, dudaklarımı hunharca ısırıyor. Umurumda olmuyor, çünkü onun gibi ben de acımı, öfkemi çıkaracak yer arıyorum.

Tırnaklarım sırtında yoğunlukla dalgalanan kaslara sertçe girerken, Deren'de dizlerimi daha fazla ayırıp kendini içime itmeye başlıyor. Dudaklarımı çekip yanağını tutarken gözlerinin içine bakıyorum. Çok zevk aldığı o kadar belli ki, içimi haz duygusu dolduruyor. Gözleri kapanmamak için zor duruyor, alnını kuvvetle alnıma bastırarak dilini çenemde gezdiriyor. Gözlerindeki duygular bir anda o kadar sahici, yoğun geliyor ki tahammül edemiyorum. Yapmaktan hoşlandığım için tekrar yüzümü boynuna saklıyorum, iki elimle birden yüzüne, dudaklarına dokunarak, o içime girerken sessiz sessiz inliyorum.

Vücutlarımız birleştiğinde kalbimdeki buzlar da eriyor.

"O kadar çok gireceğim ki içine," diye fısıldayıp kafamdan öpünce, bu kadar ahlaksız bir şey söylemesine rağmen garip bir sıcaklık hissettim. Kendini içime itip geri çekerken, bir elim hâlâ aramızda duruyordu. Sert itişleri bir an sonraysa duraksadı, içimde hareketsiz

kalıp kafamdan bir tane daha öptü. "Ama yapamam... Canın acıyorsa?"

Onda hissettiğim, bahsettiğim şey buydu. Carlos'da soğuk, Deren'de sıcak olan buydu. Öfkesini çıkartırken bile aklından canımın acıyıp acımadığını geçirmesiydi. Gözlerimi kapatıp yanağımı boynuna sürterken, "Sarılabilir misin?" Dedim ve sonra bunu istediğim için nedense kızardım.

Yatağa yaslı omzundan öpüp bana sıkıca sarıldı.

Belki onun da içinden geçmişti.

Vücudum Deren'i karşılamak için yatağın üstünde hareket etti, kalktı, kıvrandı. Her girişi içimde daha derine ulaştı, onu neredeyse karnımda bile hissetmeye başladığımda çığlık atıp boynunu ısırdım. Deren kolunu belimden geçirmiş, bana sarılmış şekilde saçlarımı koklarken, kalbinden çıkan ses odanın içini doldurmaya başlamıştı. Kalbinin gelip göğüs kafesine vurduğunu, göğsünde telaşla çarptığını hissetmek beni gülümsetti.

Aynı zamanda ağlayasım geldi.

Deren'e has kokuyu boynundan alırken, vücudumda kaymaya çalıştığını fark ettim. İzin vermemek için dudaklarımı boynuna yaslayıp sırtını sertçe tırmaladığımda, "Gitmiyorum," dedi, yatıştırarak.

Öyleyse, bıraktım. Dudaklarımı çektiğimde vücudumda hafifçe, içimden çıkmadan kaydı. Dudaklarını sızlayan göğüs ucuma kapatıp ıslak, yoğun şekilde öperken, "Çok güzelsin, çıldıracağım," dedi, ağzından kaçmış gibi.

Gözlerimi kapatıp hislerin derinine indim. Parmaklarımı vücudunun hatlarında dolaştırıp aklıma kazıdım. İçimdeki dehşet arzu ve ağlama isteğiyle kafam bulanıyordu. Göğüs ucumu dişleriyle ezip nefesini üfleyince kısa, kesik bir çığlık boğazımdan çıktı. Hissizleşmiştim, kalpsizleşmiştim ben. Şimdi n'olmuştu da her şey bu kadar yoğundu sanki? Deren diğer göğsüme de aynı şekilde yaklaşıp dilini üstümde dolaştırırken, boğazından kaba birkaç söylem ve inleme dökülüyordu.

Gerçekten öfke çıkarıyor, sabırsızca hareket ediyor, sert tutuyor, aceleyle öpüyor, sanki aklına gelen şeyleri savuşturuyor.

Aniden, ben rahatlamadan içimden çıktığında gözlerimi açıp itiraz ederek ona baktım. Deren doğrulup yatağın ucuna oturdu, ayakları yere değiyordu. Beni sertçe kendine çekip kucağına aldı ve içime öyle,

ansızın girdi. Bacaklarım dizlerimden kırılıp yatağa yaslanırken, kollarım onun boynuna dolandı. Avuç içini sırtımda gezdirdiğinde, üzerinde yükselip alçalarak alnından öptüm. "Bu pozisyonu seviyor musun?"

Dişleri arasından nefes alıp bu kez o yüzünü boynuma yasladı, ikimiz de terli olduğumuz için sıvılarımız karışıyordu. Dudaklarını kulağıma kadar sürerek titreyen, boğuk sesiyle, "Bana neyi sevdiğimi sorma," diye fısıldadı.

"Ni... Niye?"

"Sorma işte."

Kulağımın altını, boynumu öpüp kısa saçlarıma el attı. Tutarak, çekerek okşadı.

Karnımın altı kasılınca daha fazla dayanamayacağımı anladım. Başımı eğip dudaklarını yakalamaya çalışırken, boynuma giren krampla inledim. Deren bunun üstüne güldü, boynumu okşayarak dudaklarımdan öptü. Onun dudaklarındayken vücudum sarsılmaya başladı ve sonra hafifledim, bacaklarımdaki ıslaklığı hissedip Deren'in de rahatladığını anladım. Alt dudağımı o kadar sert ısırdı ki aklına bir şey gelmiş ve ondan öfkelenmiş gibi hissettim. Gözlerim kapanınca dudaklarını çekti ve kendini alnını alnıma koyup bekledi.

Kapalı göz kapaklarına bakarken parmaklarımı yüzünün köşelerinde hafif hafif dolaştırdım. Az önce sırtına tırnaklarını geçirmeme rağmen şimdi neden böyle ürkek dokunduğumu kendim de anlamamıştım. Parmağım ıslak, kıpkırmızı olan dudaklarından geçerken kirpikleri titredi ve dudaklarını aralayıp parmağımın ucunu öptü. "Bana neyi sevdiğimi şimdi sor."

Omuz silktim. "Hayır."

Parmağımı ısırıp bıraktığında dudağının üstünden son kez geçtim ve onun kucağından kalktım. Deren'in elleri üzerimde tereddüt eder gibi gerileyip ilerlediğinde yatağın yukarısına çıkıp yan bir şekilde uzandım ve kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim. Sonra da hiç düzelmeyeceğini anladım. Deren bu odadayken kalbim hep böyle çarpacaktı.

Yatağın ucunda sevişmemiz hakkında hiçbir şey demeden oturmaya devam ederken dakikalar geçti. Boşvermişliğin rahatlığında üstümü bile örtmüyordum. Tenim soğumaya başlamıştı. Gözlerim camdan dışarıdaki karanlık gökyüzünü bomboş gözlerle izliyordu. Kalbim hâlâ

o kadar hızlıydı ki, derim esniyordu sanki. Sonra Deren omzunun üstünden bana bakınca ıslak, ruhsuz gözlerim onunkilerle birleşti. Yutkunup çarşafa uzandı ve omuzlarımdan aşağıya örterken, gözlerimin içine baktı. "Seni kullanmışım gibi hissediyorum."

"Ben de seni kullandım."

Elinin tersi ıslak omzumda, boynumda, nabzımın atışında dolandı ve sonra aniden beni kaldırdı. Saçlarım omzuma düşerken gözlerimi irice açtım ve karşısında, yüz yüze dururken, "Kolumu kopartacaksın herhalde," dedim.

Beni biraz daha karşısına, yakınına alarak çektiği koluma doğru baktı ve sonra ensemden tutup sertçe çekti. Ağzım ağzına çarpınca beni aralıksız biçimde, inleyerek öptü. O kadar aceleci ve istekli davranıyordu ki, şaşırmadım desem yalan olurdu. Elini kısa saçlarım arasında sokarak ilerletirken, başımı arkaya atıp nefes nefese çekildim. Gözlerine baktım. Şaşkınlığım yansıyordu. "Neden böyle öptün?" Diye sordum. Niye bu kadar istekli öptün?

Gözlerime bakıyor ve cevap vermeden tutup çekiyor, tekrar aynı yoğunlukta öpüyor. Kucağına doğru düşerek ağzını karşılıyorum ve inlemelerimiz birbirine karışırken, yalanmadık yerimi bırakmıyor. Kafamın üstündeki eli boynuma dolandı ve baş parmağı nabzımın üstüne değdi. Boğazım üstündeki baskıyla yutkunup nefes nefese dudaklarından çekilmeye çalıştım. "Daha önce hiç birini boğarak öldürdün mü?" Diye sordum merak ederek.

Sanırım bir mafya kızı olduğum için psikopatça sorumu yadırgamadan, "Hayır," diye fısıldadı. "Direkt el izi, tehlikeli." Sonra alt dudağımı tekrar kavradı, gözlerini kapatarak ısırıp yaladı.

Konuşmaya yer arayıp, "Eldiven giyerekte mi yapmadın?" Diye soruyorum.

"Hayır. Uzun sürer. Kısa bitmesini tercih ederim," dedi, benimle bunlar hakkında konuşmaktan hoşlanmış gibiydi ama bir yandan da sinirliydi öpüşmeyi sürekli durdurduğum için.

"Evet, uzun sürüyormuş," diye fısıldadım Karina'nın ne kadar uzun süre dayandığını hatırlayarak.

"Sus artık! Öperek boğacağım yoksa seni."

Ve Deren bir daha ağzımı yakalayıp bu kez bırakmadan, parmaklarını içime sokmaya başlayarak beni öpüyor. O sırada ben, *demek ilk olacağım,* diyerek içimden geçiriyordum.

Karmen hastaneye kapatıldıktan sonra.

Bir hemşire tepemde konuşuyor, dik dik bakıyor. Kendimi kapattığım için ne dediğini duymuyorum ama elinde ilaç kutusu tuttuğunu görünce bir tahmin yürütebiliyorum. İlaçlarımı kustuğum için bana kızdığını anlıyorum. Omuzlarımı silkiyorum, kafama takmıyorum, önüme dönüp kapısı açık odamdan koridora bakıyorum.

Karşımdaki odaya uzun saçlı bir kız yerleşiyor. Yanında takım elbiseli, orta yaşlı bir adam var ve kız adama ağlayarak bir şeyler söylüyor. Cümle arasında baba diyor, demek ki adamın kızı. Hemşire kolumdan silkip şişeyi bir daha gözümün önüne getirince, kayıtsızca o kıza bakmaya devam ediyorum.

"Nereye bakıyorsun?" Diyor hemşire baktığım yere dönüp. "Ha... Yeniden mi gelmiş bu kız? Babası sürekli getiriyor, kız burada tedavi olsun istiyor ama hastaneye yatacak çok bir şeyi yok. Bana kalırsa babası kızı başından savıyor..." kendi kendine konuştuktan sonra bana dönüyor, kaşlarını korkacakmışım gibi çatıyor. "Sakın gidip kıza musallat olma."

Öcüyüm galiba ben.

Başımı yanıma eğip kollarım arasındaki fotoğrafı kalbime biraz daha bastırıyorum. Kelimelerin üzerinde durmuyorum, uyuşuk olduğum için ayağa bile kalkamıyorum. Benden bıktıkları için sürekli sakinleştiriyorlar, her şeyi unutturuyorlar, yaşadıklarımı hafızamdan silerek iyileştirmeye çalışıyorlar ama ne yaparlarsa yapsınlar Karina'mı bana unutturamıyorlar.

"Kızımı gördün mü? Çok güzel değil mi?" Kucakladığım fotoğrafı bana kızıp duran hemşireye gösteriyorum.

Her gün, hatta her saat bunu sorduğum için artık sıkılıyor, ellerini beline koyup, "Değil," diye çemkiriyor.

"Ne değil? Güzel mi değil?" Sinirleniyorum.

"Her gün aynı fotoğraf! Vallahi gına geldi! Hekim bu fotoğrafı senden almamış mıydı?"

Onun yüz çevirdiği fotoğrafa kendim bakıyorum, yüzümü eğip kızıma gülümsüyorum. Polisler hâlâ gelip bir şey söylemedi, galiba ki hâlâ arıyorlar. Fotoğrafı tekrar kalbime koyup, "Ağladım, geri verdi," diyorum.

Bazı şikayet eder sesler çıkarıyor, beni uyuşturduğu için kalkıp ona saldıramayacağımı bildiğinden böyle davranıyor. "İyileşmen lazım, bırak artık bu fotoğrafı."

"Rahat bırak beni orospu."

"Orospu mu? Terbiyesizin tekisin, seni iyileştirenlere minnet bile duymuyorsun!"

Hiddetleniyor, omzumu dürtüyor, kulağıma alçalıp beynime yerleşsin diye daha yakından kızıyor. Her hastadan bıkmış artık, tahammül edemiyor. Diğer hemşireyi istiyorum, o arada da olsa kızımın fotoğrafına bakıp ne kadar güzelmiş, diyor. Bu orospu ancak sinir bozuyor. Zar zor hareket ettiğim için onu ittremiyorum, başımı kaldırıp koridora bakınca şu yeni kızın bu tarafa baktığını görüyorum. Ürkmüş, gözlerini kocaman açmış. Bakışlarında üzüntü var, anlayabiliyorum. Anlayışım ancak o kadar yerinde, daha fazlası yok.

Hemşire gittiğinde kapanan kapıya bakıp yatağa düşüyorum. Kalbimdeki fotoğrafa sarılıp polisleri bekliyorum. Karina'nın nerede bulunacağını merak ediyorum. Çıkıp onu aramayı istiyorum ama beni bırakmıyorlar, buradan hiçbir yere gidemiyorum.

Ellerimi parçalayana kadar kapılara vurdum ama çıkmama izin vermediler.

Akşam üstü başka bir hemşire geliyor, ilaçlarımı kontrol edip çıkarken kapımı açık bırakıyor. Çünkü çay vakti geldi, tüm herkes kantine inmeye başlıyor. Kızımın boğulduğunu, bir daha gelmeyeceğini söyleyen o polisi düşünerek ben de yataktan kalkıyorum. İlaçların etkisi biraz geçmiş, sersemleyerek de olsa yürüyorum.

Koridora çıkınca kafamı iki yanımda çeviriyorum, yanımdan geçerken bana çarpan bir aptalı elimin tersiyle itiyorum. Yere düşünce havlıyor, kendini köpek sandığından sürekli bunu yapıyor. Özellikle gece çok havlıyor, hastaneyi inletiyor, o zaman gelip onu sakinleştiriyorlar.

Karşımda duran, kapısı açık olan odaya ilerliyorum. Aralıktan içeriye süzülürken kızımın fotoğrafını göğsümün üstünde tutuyorum. Parmak uçlarımda ilerliyorum, bu yüzden odada dolanırken ancak kafasını kaldırıp beni görüyor. Sersemleyince geriliyor, ağzını birkaç kez kapatıp açtıktan sonra gülümsemeye çalışıyor. "Sen... Karşımdaki odadaydın, görmüştüm. Burada n'apıyorsun?"

Bana bağırmadı, benden korkmadı. Demek o iyi bir kız. Ben iyi bir kız değilim ama o öyle. Yatağına yaklaşınca biraz daha uzaklaşıyor, koridora bakıyor ama ben kapıyı çoktan kapattım. "Bir şey soracağım," diyorum, o iyi bir kız olduğu için.

Kollarını kendisine sarıyor, iyi yapıyor. Çünkü ona bir şey yapabilir miyim, ben bile bilmiyorum. Ağlamıştı galiba, gözleri kızarıktı. "Sor," diyor, şüpheci yaklaşarak.

Kalbimde tuttuğum fotoğrafı kaldırıp ona gösteriyorum. "Kızım Karina, onu gördün mü?"

Bir afallıyor, kızım olmaz tuhafmış gibi hayretle fotoğrafa bakıyor. Fotoğrafa karşı, Karina'mın gülen yüzüne karşı hafifçe tebessüme edip, "Hayır," diyor. "Daha önce görmemiştim."

Yıkılıp başımı önüme indiriyorum. "İyi bak, belki hatırlarsın," diyorum.

"Hayır," diyor yeniden, sesini bir üzüntü kaplarken.

Dişlerimi sıkıp sertçe dizimi kaşıyorum, orada daha önce yaptığım yarayı kızarana kadar bırakmıyorum. Beni izliyor, biraz daha tedirgin olup, "İyi misin?" Diye soruyor.

Ah, bir şey daha sormam lazım. Heyecanlanıp fotoğrafı bir daha kaldırıyorum ve ona, "Kızım çok güzel değil mi?" Diye soruyorum.

Galiba ona bir şey yapmayacağımı düşünerek bana yaklaşıyor, yanıma otururken aramıza biraz mesafe bırakıyor. "Çok güzel."

Gülümsüyorum. "Dünyanın en güzel kızı."

O da tedirgince gülümsüyor. "Adı ne?"

"Karina'm."

"Karinam mı?"

"Hayır, benim Karina'm."

"Hımm." Bir ses çıkarıp yüzüme etraflıca bakıyor. "Senin adın ne?"

Bir saniye duraksıyorum. Adım kızımın ismine benzer, oradan çıkarıyorum. "Karmen."

"Ben de Gece." Tokalaşmak üzere elini uzatıyor, fotoğrafı bırakamadığım için elini tutamıyorum. O da gülerek elini indiriyor. "Memnun oldum. Nerelisin? Türk gibi konuşmuyorsun?"

"İtalyan'ım, babam... mafya." Çıkarıyorum bazı şeyleri ve acı çekiyorum. İlaçların etkisi hafifledikçe içimi hüzün kaplıyor, öfke kaplıyor.

"Yaa," diyor, sesi biraz meraklı.

"Kızımı görmedin mi gerçekten?" Diyorum yeniden, bu sefer öfkeliyim.

Gözlerime doğru umutsuzlukla bakıp, "Nerede?" Diye soruyor.

"Boğulmuş," diyorum Gece'ye, kelimeler ezberlemişim gibi dudaklarımdan dökülüyor. "Bekliyorum yanıma gelmesini."

Bir dengesizlik seziyor, birkaç kez ağzını kapatıp açıyor, bakışlarını odanın içinde dolaştırıyor. Sonra da içini çekip elimdeki fotoğrafa bakıyor. "Sence geri gelecek mi?"

Gülümsemeye başlayıp ona göz kırpıyorum. O da bana hafifçe tebessüm ediyor ama bakışlarında başka bir şey var, anlamıyorum. Yalnızca bir elimin kızımın fotoğrafından çekiyor ve onun eline götürüyorum. Elini önce bir çekiyor, sonra gülümseyip uzatıyor. "Belki ben onun yanına gidebilirim." Fısıldayarak soruyorum. "Beni boğar mısın?"

"Ne?" Diyor elini bir çırpıda çekmek isteyip. Fakat bırakmıyorum. Parmaklarını sertçe kavrayıp, "Beni boğ," diyorum bir daha. "Ben kendimi boğamıyorum, beni başkasının boğması lazım. Öyle daha iyi anlayabilirim Karina'nın nasıl canının yandığını."

Kalkmaya çalışıyor ama eli bende, bırakmıyorum. Kaygılanıp kapıya bakarken, "Seni boğmayacağım," diye çıkışıyor.

"Kızımı görmemi istemiyor musun!" Diye suçluyorum onu.

"İstiyorum ama... böyle olmaz." Kendini geri itmeye son bırakıp tekrar yanıma oturuyor, kızarmış parmaklarına bakarak yüzünü buruşturuyor. "Ben birisini öldüremem."

"Öldürmeyeceksin," diyorum yanlış anladığını fark edip gülümserken. "Boğacaksın."

Şaşırarak, "Aynı şey," diyor.

"Bir hatan var," diyorum elini sertçe bırakarak. Sonra iki elimle birden kızımın fotoğrafını tutup kalbime çekerken öfkeyle yere bakmaya başlıyorum. "Karina'm ölmedi, boğuldu! Polisler arıyor, yakında dönecek... Boğulmak ölmek olsaydı ben her gece boğuluyorum ama nefes nefese uyanıyorum. Boğulmak ölmek olsaydı ben ölürdüm."

Vücudum ısı, sıcaklık ve onun ağzıyla kaplı şekilde uyanıyorum.

Uyandığımı anladığım ilk saniyelerde panikliyorum, en sonki hatıramı hatırlamadığım için geriliyorum. Sonra ağzını üzerinde hissedip biraz gevşiyorum. Uyuduğuma şaşırıyorum ama onun hiç

uyumamış olmasına şaşırmıyorum. Çünkü Feda ile ilgili gelecek olan telefonu hâlâ bekliyordu.

Gözlerimi açtığımda karanlık tavanla bakıştım ve Deren'in dudaklarını sırtımda hissettim. Parmakları içimdeydi, arkamdan sarılmış şekilde vücuduma yaslanmıştı. Saati bilmiyordum ama henüz gün ağarmamıştı. Sırtımdaki dudaklarının aceleciliği, ben de garip, tanımlanamaz bir korkuyu uyandırsa da kalbimi gecenin yarısında böyle hızlı attırabiliyor.

"Uyandın," diye fısıldadı, vücudumun verdiği tepkiden.

Başımın olduğu yastığı avucumla sıkıp ona biraz daha yaslanınca, ensemde iç geçirip kısık sesli inledi. "N'apıyorsun?" Diye sordum, ne yaptığını bilmeme rağmen.

"Karşı koyamadım," dedi, bir zayıflığıymışım gibi.

Parmakları içimde hareket edince karnım kasıldı. Bir yandan da gerildim. Anlıyor muydu bir doğum yaptığı mı? Çünkü... deneyimliydi. Nalanla, Nil'i doğurduktan sonra sevişmiş... olmalıydı. Doğum yapan bir kadının bedenini tanıyordu. Ama aradan yıllar geçmişti, hisseder miydi?

"Farklı olduğumu söyle," diye fısıldadım, yüzünü görmeyi dileyerek. Nedense gözlerine bakınca bunu söylemesine gerek bile kalmadığını hissediyordum.

Dudakları hızlı şekilde omuzumun başında dolanırken, "Farkındasın," diye fısıldadı. Farklı olduğumun farkında mıyım?

Diğer elini önüme getirerek göğsümü tuttunca hafifçe inledim. Bu ses karşısında vücudu sertleşti ve içimdeki parmakları hızlandı. Kalçamı ileri ve geri iterek ona sürttüğümde, dişlerini omzuma geçirip kaba bir ses çıkardı. Bedenimi, kollarını altımdan geçirerek tutmasından hoşlanmıştım. Neredeyse bayılacaktım. Vücudumu rahatlatırken elinin içini kalbime bastırdığını hissettim, kalbime erişmeye çalışıyordu. "Bana, diğer bebeğimin sen olacağını söyle," diye fısıldadı.

Kalbinin atışlarını sırtımda hissediyordum. Benim için atıyordu. Deren'in kalbi benim için atıyor. Bunun yalnızca bir sebebi olmalı.

"Sen söyle," diye fısıldadım, parmaklarımı içimdeki parmaklarına götürerek.

Elimi tuttu ve benim elimle beraber beni okşayarak, "Diğer bebeğim sensin," diye sertçe fısıldadı. Ve sonra vücuduma yaptığı baskıyla birlikte kendimi bıraktım, yastığa doğru inleyip onun eline geldim.

Deren rahatladığımı fark edince dişlerini omzumdan çekip kendini bıraktı. Benimle birlikte olmadan, içime girmeden, sadece beni doyuma ulaştırmanın zevkiyle kendinden geçti.

Nefeslerim ağırlaştığı sırada vücuduma doladığı kollarıyla beni çevirdi ve yüz yüze geldiğimizde derin bakışlarıyla gözlerime baktı. Beni vücuduna doğru çekip bebekmişim gibi üstüne yerleştirirken hiç zorlanmadı. Uzanıp kafamda dağılan saçlarımı düzeltirken dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bana kendinle ilgili bir şeyler söyle."

Dudaklarım dudaklarında dururken konuşmayı deneyip, "Ne söyleyeyim ki?" Dedim.

O da dudaklarını çekmedi ama birbirine değdikçe sızlayıp ısınıyordu. "Çok az tanıyorum seni. Daha çok tanımak varken."

Ona zararsız ne söyleyeceğimi düşünüp bir süre sonra İtalya'daki yaşantımı hatırladım. Buradan, şu zamanda çok farklıydı. Daha kişisel ve güçlü bir kadındı İtalya'daki kadın. "Aslında ben... keman çalabiliyorum," dedim kendimi anımsarken.

Saçlarımın arkasına masaj yaparak, "Başka," dedi.

Bir anda gözlerim kocaman oldu. "Evcil yılanım var, kocaman."

Kafasını hafifçe arkaya atıp kısık gözlerle baktı. "Evcil yılan mı? Hiçbir yılan evcil olmaz. Nasıl besliyorsun onu? Saçmalık."

Malikanemizin arkasındaydı, evde değildi ama gün içinde onu görür, beslerdim. Bence evcilleştirmiştim, Deren'e katılmıyordum. "Bana hiç saldırmadı ki."

Anlayayım diye kafama yumuşakça vurdu. "Zamanını kolluyor olabilir. Yemeğini biraz geç versen, veyahut yemeğini hiç vermesen hedefi sen olursun. Seninle ilgili bir anısını hatırlamaz, umursamadan saldırır sana."

Yılanım hakkında geri ileri konuşmasına sinir olup, "Bana hiçbir şey yapmaz," dedim.

Kafamdan göğsüne doğru bastırıp iç çekti. Anlamamışım da kızmış gibiydi. "Üçüncü bir şey daha söyle."

Ne söylesem, ne anlatsam ona.. "İtalya'da bir ev var, çok güzel bir ev. Oradayken o evi almayı çok istedim ama sahibi bir türlü satmadı." Ormanın içindeki o muhteşem evi hatırladım ve diğer yandan artık o evi istemenin bir önemi olmadığını. "İlk kez on dört yaşımdayken görmüştüm. Her şeyden uzak, ormanın içinde ıpıssız bir evdi.

Babamdan orayı istedim ve alacağını söyledi ama evin sahibi... asla satmadı." ***Ve artık bir önemi de kalmadı.***

Kafamı okşadı. "Merak ettim, bir ev ne kadar güzel olabilir ki?"

Ona, evi ilk kez ve sonra gördüğüm zamanlarla beraber evin kendisini anlattım. Bence abartmıyordum, şahane bir evdi. Karina ile İtalya'ya dönebilseydim bir daha almayı deneyecektim ama...

Biraz bedenimi kollarıyla sarıp avuç içini sırtımda dolaştırırken dudaklarını aşağıya indirip yanağıma koydu. Belki de dudaklarının yetişip yetişmediğini anlamak için bunu yapmıştı. Üzerinde uzandığım için her nefes alışında ve kalp atışında vücudum hafifçe yükseliyor, sonra alçalıyordu. Bu tatlı ritim ve boynundaki kokuyla beraber ellerimi karnına koydum. Kendimi onun gergin, bekleyiş ve heyecan içinde atan kalp atışlarına bırakıp uyudum.

Tekrar kendime geldiğimde uzaktan bir ses duyuyordum. Gözlerimi açınca aradan bir iki saatin geçtiğini anladım. Gökyüzü ağırlaşmıştı. Kalbimdeki, geceden beri devam eden ağrıyla başımı kaldırdınca Deren'in olmadığını daha iyi anladım. Yatakta yalnızdım. Duyduğum sese odaklanıp banyodan geldiğini anladığımda çıplak vücuduma baktım ve sonra kalkıp banyoya yürüdüm. Kapıyı tıklattım ama su sesi yüzünden duymadı. Ben de direkt açtım ve onun yıkandığını gördüm.

İçeride bir kabin vardı, o da suyun altında, fayanslara yaslanmış duruyordu. Üzerinden akan köpüklere bakılırsa durulanıyordu. Alt dudağımı ısırıp öyle ilerledim, bu sırada da yüzünü izliyordum tabi. Kaşlarının kalkmasına bakılırsa geldiğimi anlamıştı. Kabinin içine girince başımdan aşağıya dökülen suyun sıcaklığıyla irkildim, sonra da ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. Deren kafasını suya doğru biraz daha kaldırıp ellerini gözlerini açmadan yüzüme götürdü, başımı kendisine çekip dudaklarını ıslanmış dudaklarıma bastırırken, "Uyu istedim," dedi.

"Senin üstünde uyuyordum ben. Niye kalktın?"

Beni yıkıyormuş gibi ellerini kafamda, omuzlarımda, sırtımda dolaştırıp, "Gideceğim," dedi öfkeli bir sesle. "Hastaneden aramadılar ama canıma tak etti. Orospu çocuğunu uyandırmanın başka yolları vardır."

O dakikalar yaklaştığı için kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Duygularım yüzünden okunacak diye korkuyordum, birkaç hafta öncesine kadar hiçbir şeye karşı korkusu kalmamış olan ben şimdi

birçok şeyden korkuyordum. Onun gözleri kapalıyken yüzünden akan su damlalarına baktım ve gece boyunca yaşadıklarımız aklımdan geçerken ürperdim. Benimle güzel sevişti. Hayalini bile kuramayacağım kadar. Ya... ya özlersem?

"Yapma," dedi dudaklarım çenesine temas edince. Kafasını geriye atıp yüzünü uzaklaştırmaya çalıştı. "Gitmeliyim, böyle devam edersen kalırım... ama gitmeliyim."

Daha fazla zorluk çıkarmadan geriye çekildim ve iyice suyun altına geçip, "Ben de geleceğim," dedim.

Karşı çıkacak bir şey söylemedi. Bunun üstüne uzanıp onun sıktığı duş jelini aldım, avuçlarıma akıtıp vücuduma sürdüm. Deren birazdan gözlerini açınca istemsiz olarak bana baktı, suyun altında vücudumdan inen köpükleri izleyip arkasını döndü. O çıktıktan sonra yere düştüm ve sırtım fayanslara çarparken, sıcak buharın altında ağlamaya başladım. Hastaneye gittiğimizde Feda'nın olmadığını öğrenecek ve...

Ama az kaldı, bu sadece olması gerekendi. Ben Nil'i ona vereceğim. Gerçekten çok az kaldı.

Ayağa kalkmayı başardığımda suyun altında fazladan kalıp vücudumdaki tüm köpükleri akıttım. Sonra köşedeki havluya sarınarak dışarıya çıktım. Parmaklarımla oynayarak odaya bakınca Deren'in etrafı, çarşafları topladığını gördüm. Camı açmış, sigara içiyordu. Çıktığımı görünce bana göz kırpıp elinde tuttuğu kırmızı, triko elbisemi salladı. "Üçe kadar sayacağım. Yetişemezsen dışarıya atarım."

Ağzım hayretle açıldığı için o ancak iki dediğinde koşabildim ama yetişemediğim için Deren elbisemi camdan dışarıya savurdu. Rüzgârda uçan elbiseyle bağırıp ona döndüm ve yumruklarımı göğsüne yapıştırıp, "Geri zekâlı, manyak! Şimdi ne giyeceğim?" Dedim. "Neden yaptın bunu!"

Sigara olan elini benden uzağa tutarak omuzlarını silkince daha da öfkelenip uzandım, bir anda kulaklarını yukarıya çekmeye başladım. Deren inleyip kafasını geriye atmaya çalışırken, "Kızım, n'apıyorsun?" Dedi, gülmekle kızmak arasında kalarak.

Parmak uçlarımda zıplayarak kulaklarını daha yukarıya çekerken, "Kulaklarından tavana asarım Deren, beni delirtme!" Diye bağırdım.

Uzaklaştırmak istese çoktan elinin tersiyle itip bir anda beni yere serebilirdi, buna rağmen yapmıyordu. Çünkü adeta zevk alıyordu!

Dudağında saklanan gülüşe bakarak kulaklarını bıraktım ve geriye çekilip bağırmaya başladım. "Ne giyeceğim şimdi! Aptal mısın?"

Kızarmış kulağından birisini tutarak yere düşmüş elbiseye baktı ve sonra bana dönüp havluya sarınmış vücudumu süzdü. "Gördüğüm en cesur kadın, inip onu oradan alabilir," dedi.

"Ya sinirimden ağlayacağım şimdi! Neden yaptın bunu!" Uzanıp sertçe çenesinden kavradım ve gözlerine kızarak baktım. "Derhal inip elbisemi alacaksın."

"Senin yüzünden yaptım," dedi, yüzüme düşen saçımı üfleyerek uzaklaştırırken. Dudağını hafifçe kıvırdı. "Ne kadar çıldıracağını görmeyi çok istedim. Hoşuma gideceğini biliyordum çünkü."

Ağzımı güçlükle kapatıp çenesini biraz daha sıktım. "Bir tane bir şey söyleyip sonra küfür edeceğim sana, bir tane Türkçe küfür vardı bekle hatırlayacağım..."

Eğildiği gibi beni kaldırınca afallayıp omuzlarından tuttum. Beni, topladığı yatağın ucuna oturttu ve önüme eğilip her iki kızarmış yanağımdan da öpüp geri çıktı. "Sadece bir tane mi biliyorsun? Türkçe'ni geliştir."

"Deren!"

Ona vurmak için doğrulmama fırsat vermeden arkasını dönüp aşağıya inince elbisemi almaya gittiğini anladım. Gülümsememi sert suratımın ardına saklasam da o inince kıkırdamaya başladım ve sonra uzun süre böyle güldüğüme hayret edip suda buruşmuş parmaklarımı izledim. Deren bir dakikada geri dönüp elbiseyi yanıma bırakınca yüzüne kaçamak bir bakış atıp havluyu vücudumdan sardım. O yeni bir sigara içiyorken elbiseyi başımdan geçirip giyindim. Çamaşırım yoktu, biraz çıplak hissediyordum. Dün geceki çamaşırlarımı hatırlayınca tıpış tıpış banyoya ilerledim, onları kirli sepetinde görünce oradan alıp çöpe attım. Sonra ellerimi yıkayıp odaya geri dönünce, Deren beni dün akşam yaptığı gibi belimden tutarak kavradı, eğilip ensemden öperek, "Keşke üçüncü bir gözüm olsa, hep seni izlese," dedi.

"Olmaz, sırlarımı öğrenirsin o zaman," dedim. Şaka sandı.

Beni bırakıp elimden tuttuğunda beraber aşağıya indik. Ceketimi kolumda tutarak telefonuma bakmaya çalıştım ama Deren elimi bir türlü bırakmıyordu ki bakayım. Evden ayrıldık ve arabaya yürürken

sessizleştik. Koltuğa oturduğumda öyle gerildim ki mideme kramplar girdi.

Arabayı, dün de uğradığı hastaneye doğru sürerken silahını çıkarıp içindeki kurşunları kontrol ettiğini gördüm. Saat sabahın beşiydi, hava kapalıydı. Yağmur yağacak görünüyordu. Tadım iyice kaçtı. Çıplak dizlerimi kaşımaya başlayıp Deren'in oturuşundaki asabiyeti, sabırsızlığı izledim. Çok heyecanlıydı.

Araba, Bursa'nın kuzeyinde kalan, uzaktaki, misafiri az hastane bahçesine girerek durduğunda bir süre hareket edemedim. Deren'se sabırsızca kapısını açmıştı. İnmediğini görünce bir göz attı. "Gelmiyor musun?"

Sessizce dışarıya çıktım ve onun yanında hastaneye yürümeye başladım. Deren bizim, ikimizin sevgili olduğunu düşünüyor olmalıydı ki tekrardan elimden tuttu normalmiş gibi. Doğrusu anormal gelmiyordu. Dün geldiği için kendinden emin şekilde üst kata çıktı, koridorun sol tarafında ilerleyip bir odanın kapısını açtı. Etrafta neredeyse kimse yoktu, çok erkendi. Önümde ilerleyen koridora baktım ve sonra Derenle birlikte koridoru dönüp odayı gördüğümde, eli elimde kaskatı kesilen Deren oldu. Oda boştu. Yatakta.

İstediğim gibi, Yaman Feda'yı kaçırmıştı.

Bunu görmenin rahatlığı içimi kaplarken, "Nerede?" Dedi Deren, gördüklerine inanamayıp. "Feda... Bu odada yatıyordu."

"Doktorlar başka odaya taşımıştır belki," dedim.

Panikle arkasını döndü, o kadar sert hareket etmeye başladı ki ona yetişemedim. Koridora çıktığı gibi alt kata indi, koridorun ortasındaki karşılama masasına doğru ilerledi. Kadın hiddetli adım seslerini duyup başını kaldırınca da, "204 numaralı odada bir adam yatıyordu, nereye kayboldu?" Diye sordu bağırarak.

Kadın oda numarasını duyduğu an afallayıp bize sorgulayıcı şekilde baktı. "Affedersiniz, kimsiniz? Sizlere ne?"

"Yakınıyım!" Diye yalan attı Deren.

"O hastanın üzerinde kimlik çıkmadı, biz de kimseye haber vermedik." Kadın tek kaşını kaldırmıştı.

Deren yumruğunu masaya vurup, "Nerede?" Diye sordu, kontrolden çıkıyordu.

Deren'e sadece üzgün gözlerle bakıyordum, hiçbir şey yapamıyordum.

Kadın sabit telefona uzanıp bir tuşa bastı ve bakışlarını kaçırarak, "Birkaç güvenliği ikinci kata gönder misiniz?" Diye sordu.

Deren uzanıp sabit telefonu kavradı ve bir köşeye fırlatıp ellerini masanın üstüne indirdi. Çalışan koltuğunda dikleşip kocaman olmuş gözlerle ona bakıyorken, "Adama ne olduğunu söyle!" Dedi Deren. "Nereye kayboldu, gece o odada yatıyordu. Doktor, bir süre kendisine gelemeyeceğini söylemişti! N'aptınız Feda'yı!"

"Beyefendi, kendinize gelin!" Kadın telaşla koridorun ucuna bakınca Deren canhıraş bir ses çıkarıp tekrar merdivenlere yöneldi. Üst kata çıktığında hiçbir şey diyemeden onun arkasından koştum. Deren bu kez o odanın yanındaki odanın kapısını açtı, içeriye koştu. Bu kez, arabada olan adamlardan birisini içeride, yatakta gördüm. Aşağıdan güvenliklerin sesini duyarken, Deren yatağa yaklaşıp baygın adamı omuzlarından tuttu. "Uyanıp kızımın yerini söyle!" Diye bağırdı çaresizce. Feda ortadan kaybolduğu için yalnızca bu adam kalmıştı bilgi alabileceği. "Kızım nerede? Nil'ime ne yaptınız! Uyanıp kızımın yerini söyle! Hem Feda'nın hem de yavrumun yerini söyleyeceksin! Yeter, bu nasıl bir oyun! Ne yaşıyorum ben! Benim kızım ne yaşıyor!"

Odanın içindeki hareketliliği sezince dönüp baktım. İki güvenlik görevlisi koşarak içeriye girdiklerinde kendimi Deren'in önüne attım ve kollarımı iki yana açarak onları durdurmaya çalıştım. "Çıkacak, bir şey yapmayın!"

Deren, bu adamlarla kolaylıkla başa çıkabilirdi ama tamamen tuttuğu adama odaklandığı için o adamların kendisine ne yapacaklarını bile umursamazdı. "Hasta, ölecek," dedi güvenlik ve sonra Deren'in kolundan kavradıklarında, Deren başını hararetle çevirip adama baktı. Sonraki andaysa kafasını öyle bir gömdü ki, güvelik bağırarak diğerinin üstüne düştü. Deren bu fırsatla tekrar önüne dönüp çete üyesini sarstı. "Ölmeyeceksin, uyanacaksın! Nil'in yerini söyleyeceksin, ancak o zaman ölebilirsin! Kızıma yaşattıklarınızın bedelini ödemeden hiçbiriniz ölmeyeceksiniz!"

"Deren," diyerek onu çekmeye çalıştığımda, güvenlik görevlileri tekrar yaklaştı ve odaya yeni bir tane daha girdi. Deren'in ellerini tutup adamdan çekmeye çalışırken, "Uyanmayacak, uyansa da konuşamayacak," diye bağırdım kendine getirmek için.

"O uyanmazsa kızım da artık hiç uyanamayacak!" Diye bağırdı çaresizce, ölürcesine.

Bu cümle beni sersemlettiği için onu geri çekemedim. Üç güvenlik görevlisi birden onu kollarından tutup güçlükle uzaklaştırdılar, Deren gözleri hiçbir şeyi görmez şekilde küfürler sıralarlarken de onu odadan dışarıya sürüklediler. O kadar vahşi, çaresizdi ki iki kez üç adamın da ellerinden kaçmayı başardı. Fakat tekrardan tuttular onu ve merdivenlere doğru sürüklerlerken, "Polisi arayın," dedi birisi.

Deren'in küfürleri koridoru inletirken, basamakları gözlerimi ondan alamadan indim. Hastane koridorlarında kendimi böyle kaybedişimi hatırlayarak hayalet gibi peşinden gittim. Güvenlikler onu hastanenin kapısına kadar götürüp dışarıya çıkardıklarında, Deren onları kuvvetle iterek etrafında döndü. "Sevgilim içeride kaldı," diyerek tekrar hastaneye yönelmişti ki, güvenliklerin arkasından açısından çıkarak onun bakış açısına girdim.

"Buradayım."

Geriye sendeledi ve sonra arkasını döndü, ellerini kafasından geçirerek sözsüz bağırdı. Güvenlik görevlileri söylene söylene hastanenin içine yürürlerken Deren kendi etrafında dönüp, "Nasıl ortadan kaybolur," diye fısıldadı kaybetmiş şekilde. Köşedeki banka doğru düşer gibi oturup boşluğa bakmaya başlarken dudaklarından titreyen birkaç soluk çıktı. "Çok yaklaşmıştım, nasıl kaybolur... Kendine gelip mi kaçtı? Ne aptalım lan ben, gözümün önünden kaçırdım adamı... Aklım mı durdu benim, nasıl böyle bir hata yapabilirim. Allah benim belamı versin, Nil acı çekerken ben..."

Yaklaştım. "Deren?"

"Neden yaptın?" Dedi başını kaldırıp alev alev yanan gözleriyle bakmaya başladığında. "Gece hastaneye gitmek üzereydim ama beni durdurdun. Odaya geldin, karşıma kadar... Sana karşı koyamayacağımı biliyordun. Neden yaptın?"

Sessizliğim cevap olur mu? Çünkü susmam en iyisi.

"Niye?" Dedi bu kez, bağırarak. Gözlerinde vahşi bir hayvan vardı, üstüme doğru koştuğunu hissettiren bir tehlikeyle bakıyordu bana. "Sen olmasaydın gece gelecektim, kaçamayacaktı!"

"Keşke olmasaydım," dedim.

Kelimelerin çok içimden geldiği belli miydi? Gerçekten keşke olmasaydım diye istediğim? Gözlerine bakıyorum da ama anlamıyorum. Kinden, nefretten, öfkeden başka bir şey göremiyorum. "Nil acı çekiyorken ben sefa sürdüm dün gece."

Sözcükleri içime kadar ulaştı. Öldüğünü düşündüğüm yerlere bile. Bir adım geriye gidişim de bu yüzdendi. "Sadece seni istemiştim," dedim. *Çünkü sondu, daha sonra sana dokunma fırsatım olmacaktı.*

"Keşke karşı koyulabilir olsaydın," diyip kalktı banktan, aldı gitti başını.

Yaşadıklarımızdan pişman oldu.

Bir süre sadece bileğimdeki kurdeleye baktım, sonra da onun arkasına, gittiği yola. Gittiği yolu izlemek o an bir manidar geldi yüreğime. Hastaneye geri girdiğini görünce telaşlandım, arkasından birkaç adım gittim. Fakat güvenlikler onu tekrardan çıkarmayınca bekledim, bu kez daha sakin şekilde kadına Feda'yı soracak olabilirdi.

Halsiz, izlerle dolu vücudum rüzgârın altında beklerken, Deren birazdan tekrar göründü. Telefonunu çıkararak arabaya yürüyordu. Yanımdan geçerken elimden tutmayınca parmaklarımı çıtlatmaya başlayıp arkasından ilerledim. O şoför koltuğuna yerleşirken ben de yanına oturup yüzümü camdan tarafta tuttum. Araba yerdeki tozları kaldırarak uzaklaşırken, telefona karşı, "Feda'yı Bursa'da gördüm, elimden kaçtı," dedi, nefes nefese. "Bursa emniyetine ulaş, civarda aramaya çıksınlar."

Konuştuğunun emniyet müdürü olduğunu düşündüm, polislere o vakıf alabilirdi. Aldığı cevap karşısında sert bir nefes alıp, "Şu an ne önemi var ki?" Dedi, kızarak. "Tanığın kim varsa seferber et işte. Adam yaralı, onu dikkatle alın... Hayır, henüz bir şey yapmadım."

Telefon camın önüne fırlayınca seslere karşı duyarlılığım oluştuğu için hafifçe irkildim. Aramayı kısa tutmuştu. Bir eliyle direksiyonu tutuyordu, diğerini camdan dışarıya bırakmıştı. Gözlerim göstergeye kaydığında yüz yirmiye yaklaştığını gördüm. Yanından geçtiğimiz arabalar, ağaçlar varla yok arası, silik görünmeye başlamıştı. Tabelalara bakınca İstanbul'a doğru yol aldığımızı anladım.

Aslında sevinmeli, çünkü kızına kavuşmasına çok az kaldı.

Sancılı olacağını biliyordum. En başından beri canının acıyacağını da biliyordum. Anlamadığım nasıl kayıtsız kalamadığımdı.

Arabayı benzinlik önünde yavaşlattığında inmeden beklemeye başladım. Arabayı durdurduktan sonra bir süre hareketsiz kaldı, sonra da kapıyı açıp çıktı. Benzinlik içine girdiğinde telefonumu çıkarıp direkt Yaman'dan bir arama var mı diye baktım. Evet, vardı. Halletmiş olmalıydı.

Telefonu cebime geri koyup başımı kaldırdığımda Deren'in geldiğini gördüm. Arabanın önünden dolanırken diliyle dudaklarını yalıyordu. Kapıyı açıp bir rüzgârla beraber içeriye yerleşirken, elindeki karton kutuyu önüme doğru uzattı. Gözlerimi kırpıştırıp sıcak içeceği aldım ve avuçlarımda kucağıma kadar indirdim. Kendine almadığını görünce de yalnızca benim için indiğini anladım. Bir de paket tost tutuyordu. Onu da dizime bırakıp arabayı çalıştırınca, kafamı kaldırıp önüme baktım.

Tostun yarısını yedim, çayın da yarısını içtim. Kalan tostu dizine bıraktım, kalan çayı da aramızdaki içecek bölmesine.

Birkaç dakika sonra tostu yedi, çayı da içti.

Araba o kadar hızlı ilerledi ki, bir saat sonra İstanbul tabelası göründü. Aramızda ilk kez böyle bir sessizlik oluştuğu için nasıl dağıtacağımı bilmiyordum. Bana söylediklerini normal bir adam söylemiş olsaydı Carlos'a yaptığım gibi bir daha suratına bakmazdım ama ona yaptıklarım için hep alttan alıyordum. Fakat ben alttan alsam da içime gerçekten dokunuyordu. Niye dokunuyor, orası da apayrı bir soruydu.

Araba şehrin içine doğru yol alırken Deren'in telefonu çalmaya başladı. Düşüncelerimden bu ses sayesinde çıktım. Deren elini telefonu fırlattığı yere atıp ekrana bakınca üstten üstten ben de baktım ve Nalan'ın aradığını gördüm. Ne müsabet? Saat daha sabahın altısıydı.

"Ne için arıyor?" Sorusu dudaklarımdan çıkınca, dilimi ısırıp gözlerimi yumdum.

"Nil içindir," diyerek telefonu açınca, karşı tarafından duyup duymamasını umursamadan, "Hoparlöre al," dedim.

Deren telefonu kulağına götürmek yerine hapörlere alıp dizine koyunca, Nalan'ın, "Deren?" Diyen sesini duydum. Hiç uykudan uyanmış gibi değildi. Çünkü muhtemelen o da ben ve Deren gibi, geceleri uyuyamıyordu. "Hoparlöre mi aldın telefonu?"

Duymuştu demek.

"Ne vardı?" Dedi Deren, direkt lafa geçip.

Nalan telaşlı bir nefes alıp, "Babam aradı, onu da emniyet müdürü aramış, Feda'yı görmüşsün?" Dedi, heyecanla. "Gerçek mi Deren? Buldun mu onu?"

Feda'yı bulmaktan çok kaybettiği için öfkeli olan Deren yumruğunu sıkıp dizinde tuttu. "Bursa'da buldum ama elimden kaçırıldı."

Kaçırıldı mı? Kaçırıldığını öğrenmiş miydi? Daha sonra hastaneye tek başına girmişti, ona ne demişlerdi? Nalan hayal kırıklığıyla iç geçirip, "Nasıl olur?" Dedi, şaşırdığı açıktı. "Sen kaçırmazsın, üstelik onu. Bir şey mi oldu yoksa, sen iyi misin?"

"Hastanedeydi, oradan bir şekilde alınmış," dedi, kinlenmiş halde. Bir gün onu hastaneden kaçıranın benle Yaman olduğunu öğrenir miydi? "Birkaç saat olmuş, şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl oldu anlamadım. Hem gördün, hem de kaçırdın?"

"Nalan, neticeye odaklanır mısın?" Dedi Deren, buna da sinirlenerek. Fazladan hiçbir şey duymaya, konuşmaya tahammülü kalmamıştı. "Feda ellerimden kaçırıldı. Yapanı da aklımı da sikeyim, Feda'yı da! Daha ne duymak istiyorsun, ne söyleyeyim yani."

"İyi de niye bana kızıyorsun Deren?" Nalan'ın sesi ağlayacak gibi çıkınca telefonu hoparlöre almasından pişmanlık duydum. "Nil benim de kızım, annesiyim. Ben o adamı bulup ardından kaybetmiş olsam bana demediğini bırakmazdın, canımı yakardın... Ama ben soramıyorum bile, hemen bağırıyorsun."

Evet, Nil tırtılımın annesiydi. Nalanla çok fazla ortak alanı paylaşmadığım için üzüntüsünü Deren kadar yakından görmüyordum ama kendimden bile yola çıkarak ne kadar mahvolduğunu anlayabiliyordum. Ona da bu yaşattıklarım için hep bir özür borçlu olacaktım.

Deren, "Eyvallah haklısın," diye kabul etti, Nalan'ın varsayımını. "Hakikaten de öyle yapardım. Ne desen haklısın."

Nalan bu kez daha yumuşak iç çekti. "Bir şey demiyorum, üzülme."

Nalan, ona olan empatimi ve yaklaşımımı bazen bir bakışıyla, bir lafıyla alaşağı ediyordu.

"Bir şey olursa haberdar ederim," dedi Deren ve Nalan, "Peki canım," dediğinde, aramayı kapattı.

Deren telefonu araya koyup bana bir göz attı. "Ağız alışkanlığıyla demiş olmalı. Telefonlarda canımlı cicimli konuşmuyoruz."

Ya da benim duyduğumu bildiği için demiş olabilir.

İçimden bu geçse de söylemedim. Kızını alıkoymuşken Nalanla ilgili olumsuz bir şeyler söylemek istemiyordum.

"Bundan sonra da konuşmasan sağlığın için iyi olur," diyerek cama döndüm.

"Peki," dedi gönülden bir kabullenmeyle.

Kabullenmesinin gönülden olduğunu nasıl anladığımı anlatamazdım ama anlamıştım işte. Sesindeki ufak bir değişimden, incelikten veya sertlikten ne kastettiğini anlıyordum. Maalesef sesini de seviyordum, övgüye boğmamak için kendimi tutmam gerekiyordu.

Araba bir süre daha hareket ettiğinde evime doğru değil de Deren'in evine doğru ilerlediğini fark ettim. Beni evime bırakması daha iyi olurdu, bir an önce Yamanla buluşmalı, Feda'yı görmeliydim. Bileğimdeki kurdelenin düğümünü sıkarken, "Neden beni evime bırakmıyorsun?" Diye sordum.

"Tartıştık," dedi.

"Yani?"

"Benim adetim değildir. Gönlünü almam şart. Bırakıp ne halin varsa gör demem."

Saçlarım, yüzümdeki yumuşayan ifadeyi kapatıyordu o an. Ama acaba birlikte olduğu her kadına karşı da mı böyleydi? Nalanla da kavga ettikten sonra onu bırakmaz mıydı? Aptalca düşündüğümü fark edene kadar tırnağımı kemirerek bunu düşündüm ve sonra böyle düşünmekten rahatsız olup gözlerimi kapattım. Yanağımı, güneş ışığının vurduğu deriye yaslayarak bilekliğe sıkıca tutundum.

Şimdi görmek istemediği Nalan'ı bile, zamanı geldiğinde bana tercih edecek.

Bu düşünce arkasında bir kapı aralayıp beni zehirlemeye başlayınca daha fazla düşünmemek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Duygular beni tetiklediğinde sanrı veya hayal görmek olası oluyordu. Bunun yaşanmaması için sakinleşmeye çalıştım ve sonra gözlerimi açtığımda aradan çok fazla zamanın geçtiğini gördüm. Öyle ki ne yoldaydım ne de arabada. Yatakta uzanıyordum. Anın gerçekliğinden emin olmak adına gözlerimi bir iki kez kırptım.

Deren'in odasındaydım. Koyu renkli perdeleri çekmişti. Belli ki uykumun devam etmesi için yapmıştı. Böyle bir anda uyuduğuma inanamadım. Doğrulup etrafıma bakınca ceketimi yatağın kenarında gördüm, uzanıp aldım ve derhal aramalara baktım. Yaman birkaç kez aramıştı. Odanın kapısını kontrol edip Yaman'ı aradım ve telefon açıldığında, "Hallettin mi?" Diye sordum sadece, fısıltıyla.

"Evet, hallettim," dediğinde dünyalar benim olmuş gibi hissettim ve gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Ulaşamadım sana. İyi misin?"

"Teşekkür ederim Yaman," diye fısıldadım ve kendi sesimin duygusallığı bana bile yabancı geldiğinden dolayı Yaman hattın diğer ucunda biraz duraksadı. "Benzin param?" Dedi sonra da.

Güldüm. "Git işine. Kapatıyorum. Detayları öğrenmek için arayacağım, şimdi müsait değilim."

Sessiz onayından sonra telefonu kapatıp inanamayarak iç geçirdim. Yapabildiğimize gerçekten de inanamıyordum. Kalbim deli gibi göğsümü tekmeliyordu. Kızımı kaçıran, inciten herkese karşılığını vermenin vakti gelmişti işte.

Ama Deren ile Nil...

Sevincimin üzerine düşen gölgeyi kabul edemeyerek yataktan doğrulunca, tenime çarpan bir şeyi hissedip durdum. Elimi boynuma götürüp tenime çarpan zincire dokunurken gözlerimle de görmeye çalıştım. Aa, bir kolyeydi ama benim değildi ki. Deren'in geniş boy aynasına doğru koşup yansımasına doğru baktım. Ucunda kilit olan bir kolyeydi, küçük, gümüş rengindeydi. Deren mi takmıştı bunu? İyi ama neden kendimdeyken vermemişti de uyurken takmıştı ki? Parmağımı zincirinde dolaştırıp kilit şekline baktım, altında bir giriş kısmı vardı. Acaba anahtarı da olabilir miydi?

"Ne demişti... Gönlünü almak şart demişti. Acaba o yüzden mi kolyeyi taktı?"

Aynadaki yansımamda değişen bir şeyi fark ettim ve sonra kendi kendime gülümsediğimi görüp aynaya arkamı döndüm.

Deren'in odası çok dağınıktı, odadan çıkmadan önce yerdeki kıyafetleri, kırık birkaç şeyi alıp banyoya götürdüm. Yatağın örtüsünü düzelttim, alkol kokusundan arındırmak için camları açtım. Odası çok büyüktü, yatağı da. İnip doğrulduğum sırada tenime çarpan kolyeyi hissedip sürekli duraksadım, bakıp bakıp kafamı iki yana salladım. Odadan ayrılırken de etrafıma bakarak ilerledim. Birkaç saat geçtiği belliydi, belki o da uyumuştur. Ama uyusa yanımda uyurdu.

Kolyemi tutarak merdiven basamaklarını inince Deren'i Utku ile salonda gördüm. Utku koltukta uyuya kalmıştı, Deren'de hemen onun kafasının yanında oturmuş, elinde telefon tutarken saçlarını okşuyordu. Utku'nun uyku sırasında irkilip durduğunu fark ettim, belki de Deren o yüzden onun kafasını okşayarak, iyisin, diye fısıldıyordu kısık sesle.

İçeriye doğru bir adım attığımda başımı kaldırıp yüzüme doğru baktı. Hiç uyumadığını hemen anladım. Gözleri balon gibi şişmişti artık. Sadece üstüne yeni bir tişört geçirmişti, saçları dağılamayacak kadar kısa ve yüzü pürüzsüzdü. Tişörtünün önündeki gümüş parıltıya bakarken dudaklarım hafifçe açıldı. Anahtar şeklindeki kolye boynundaydı. Ne zaman, nereden bulmuştu bu kolyeleri? Sessiz sedasız takmıştı boynuma, hiç olmamış gibi. O da boynuma doğru baktı ve kolyenin avucumda olduğunu görünce göz kırptı.

"Bunu bana kim takmış biliyor musun?" Diye sordum kolyenin zincirini çevirerek.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki gece aklına takıldığın birisi olabilir."

Dudaklarımı ısırmaya başladım ve Deren bunu fark ettiğinde gözlerini yavaş yavaş boynum boyunca kaydırıp dudaklarıma çevirdi gözlerini. Yanağında bir kas seğirdi ve huzursuzca uyuyan Utku'ya bakıp, "Yapma," dedi, sert bir sesle.

Dudaklarımı hemen bırakıp, "Bir şey yapmadım," dedim.

Kapı zili çaldığında aramızdaki her neyse gölgelendi ve Utku koltuktan sıçrayarak kafasını kaldırınca, endişeyle ona baktım. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak telefonlara baktığında, "Kapı," dedi Deren ona dönüp, omzunu tutarak. "Sadece kapı çaldı Utku. Sorun yok abiciğim."

Utku bakışlarını abisine odaklayıp geriye yaslandı ve battaniye çıplak göğsünden düşerken, "Telefon... Nil'den bir haber sandım," dedi.

Seslere karşı hassasiyet kazanmıştı. Tıpkı benim gibi.

O ses onu tekrar irkiltmesin diye kapıyı açmaya giderken Ece'nin geldiğini düşünüyordum. Kapıyı açarken onu elinde bir tabakla göreceğini sandım ama geçen günkü arkadaşıyla beraber görünce kaşlarımı kaldırdım. Adı Melissa mı neydi... Ece arkadaşının bir adım arkasında durmuş, onu çekiyormuş gibi tutarken kız önde gülümseyerek bakıyordu.

Sadece Ece'ye karşı, "Merhaba," dedim.

Rahatsız görünerek, "Merhaba," diye karşılık verdikten sonra hemen ekledi. "Aslında... Biz vazgeçtik, hiç içeriye girmeyeceğiz. Bizim eve gidiyoruz..." arkadaşını kolundan tutup kendisiyle beraber çekti. "Hadi Melissa."

"Ece, n'olacak sanki sorsam, bu kadar utanma..." Melissa Ece'ye gülümseyerek tekrar bana döndü. "İçeriye geçebilir miyiz?"

"Ne için?" Dedim Ece, girmek istemediği için.

"Utku'ya bir şey soracağım," dedi Melissa.

Utku'yu yalnız bir kez görmüştü? Ne sorabilirdi ki?

Ece onu bir daha ikaz edip, "Sana söyledim, şu an üzgünler, buna vakit ayıramaz," dedi.

Ece'nin bakışları, cümlesinin sonuna doğru bir yere odaklandı ve Melissa'da onu takip edip baktı. Utangaç bir gülümseme takınarak içeriye girdiğinde, Ece'de bakışlarını kaçırıp mecburi şekilde onu takip etti. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde, Utku'nun kapı pervazına yaslamış, tek kaşını kaldırmış halde misafirlere baktığını gördüm. Melissa, "Merhaba," diyerek ona yaklaşınca, kaşını daha bir kaldırıp, "Merhaba?" Dedi.

"Beni hatırladın mı?" Dedi Melissa.

"Evet," dedi Utku ve Ece hızlı şekilde kafasını kaldırınca, yüzündeki hayal kırıklığını gördüm.

Deren salonda yürüyünce bir anda Melissa'nın ve Ece'nin bakışları oraya kaydı. Deren noluyor dercesine göz kırpıp Ece'ye, "Merhaba," dediğinde, Ece keyifsizce tebessüm etti. "Merhaba Deren abi. Rahatsız ettik, özür dilerim."

"Rahatsız etmedin," dedi Deren ve salondan çıkarak mutfağa geçerken, Melissa'da ağzı açık bir şekilde gözleriyle Deren'i takip etti. Abisi ile kardeşinin benzerliğine şaşırdığını varsayarak ona sinirlenmeden dururken, Deren konuşmasına devam etti. "Arkadaşın mı?"

"Evet," dedi kız, tekrar karşısında duran Utku'ya dönerek. "Melissa ben, memnun oldum."

"Ee," dedi Utku, gözlerini Melissa'nın bir adım arkasında durmuş, gergince yere bakan Ece'ye dikerek. "Ne haber? Adımı geçirdiniz, ne soracaktınız bana?" Sesi derinleşti. "Ece, bir şey mi soracaktın bana?"

"Hayır," dedi Ece, hemen. Sesinde kızgınlık vardı, Utku'da bununla eğleniyor görünmüştü kısa bir an gözüme.

"Ben soracaktım," dedi Melissa, Utku'nun çıplak vücuduna doğru kaçamak şekilde bakarak. Utku'nun göğsü terden parlıyordu, tüysüzdü ve pantolonu kalçalarından düşecekmiş gibi görünüyordu. Belki de Ece'nin başını yerden kaldırmama sebebi buydu. "Gelecek hafta bizim

mezuniyetimiz var, acaba sen benim partnerim olabilir misin? Henüz bir partnerim yok, böyle özel bir günde yalnız olmak istemiyorum."

Bize ne?

Ece Melissa'ya yandan, kızgın bir bakış atıp sertçe nefes verirken, Utku'da böyle samimi teklif beklemediği için afalladı. Zaten uyku sersemiydi, bir eliyle göğsünü kaşırken gözlerini Ece'den ayırmadan, "Öyle mi?" Diye sordu. "Mezun mu olacaksın Ece?" Gözlerinde tekrar o eğlenen parıltı görüldü. "Oysa ki çok ciddi lise alışkanlıkların vardı."

Ne kastettiğini anlamayıp mutfak kapısındaki Deren'e göz attım. O da su içerken kardeşini ve kızları garip garip izliyordu. Ece bir daha soluyup, "Lise bitince o alışkanlıklarda çocukça hislerim de biter," dedi, kızara kızara.

Gerginliğe hiç gelemeyen bir kızdı. Hemen utanıp rahatsız oluyordu.

Utku Ece'yi baştan aşağıya süzünce onun bir şort ve şortunu kapatacak kadar oversize kapüşonlu giydiğini gördüm. Kulağında kulaklık vardı. Saçlarını tek örükle omzuna atmıştı. Utku'nun kendisini izlediğini fark edince ellerini kapüşonlusunun cebine koyup ayağını yere sürtmeye başladı, Melissa'da, "Ee, ne dersin?" Diye devam etti. "Şey, aslında Ece bana senin zor günler geçirdiğini, böyle bir şey sormamam gerektiğini söyledi. Yani reddedersen anlarım."

"Tam da red..."

"Utku Ece ile daha yakın," diye araya girdim. Deren öyle mi dercesine Utku ile Ece'ye bakmaya başlarken, Ece'nin yanakları daha bir başka ısındı. Utku ona bakarak sırıttı. "Belki Ece'ye eşlik eder. Yani Ece ile daha uzun süredir tanışırken seninle gitmesi garip olabilir."

Deren biraz onaylamıyor görünürken, Ece panikle bana baktı. Melissa, "Onun kavalyesi var," deyince o gözleri afallamış halde arkadaşına döndü. O saniye olmadığına emindim ama Ece'ye bunu söyletmeyen neydi, bilmiyordum. Belki o da Utku ile gitmek istememişti.

"Öyle mi?" Dedi Utku, elini göğsünden çekip cebine koyarken. Ece'nin kulağındaki kulaklığın kablosunu çekerek ona sataşınca, Ece eline vurup geriledi. Bunun üstüne Utku ona dik dik baktı. "Arkadaşın kankan falan mı?"

"Sana ne?" Dedi Ece, çalmayan kulaklığını tekrar kulağına koyarak.

Melissa gülümseyerek, "Birbirinize gerçekten gıcık oluyorsunuz," dedi ve Utku'ya döndü. "Gelecek misin? Kavalyem olarak."

Utku eğlencesini kaybetmiş gibi can sıkıntısıyla oflayıp, "Ece haklı, ben keyifli vakit geçirecek kadar iyi değilim," dedi.

Melissa, "Anlıyorum," dedi onun eline hafifçe dokunarak. Deren genzini temizleyince Melissa'da Ece'de ondan tarafa bakıp Utku'dan biraz uzaklaştılar. "Yine de gelirsen çok sevinirim."

"Gelecek olursam haberin olur," dedi Utku, tekrar Ece'ye bakarak. Ece örüğünün ucunu çekiştirip duruyordu.

"Numaramı verebilirim istersen," dedi Melissa, biraz utanarak. Ece bir daha ona dönüp ağzı açık baktı. "Yani haber vermen için?"

"Gerekirse Ece'den alırım numaranı," dedi Utku.

Ece ağzının içinde bir şeyler dedi ama kimse anlamadı.

"Gidelim artık," dedi sonra da ve Melissa'yı çekiştirmeye başlayınca, kız Utku'ya el sallayıp, "Görüşürüz," dedi. Sonra da Deren'e baktı. "Memnun oldum, hoşça kalın."

Deren kızlara el salladı ve kapıyı örtmek için arkalarından giderken, onlar da bahçeye çıktı. Ece sinirli sinirli söylenirken Melissa ona sarılarak gülüyordu. Ece'ye o kızdan kurtulmasını söylemek istiyordum ama sanırım artık bunun için bile vaktim kalmamıştı.

Bu duygu beni ürpertti.

Buraya ait olamayacağım duygusu.

Kapıyı kapatıp dalgınca arkamı döndüm. Deren kardeşine kalkık kaşlarla bakarken, Utku'da düşünceli şekilde göğsünü kaşıyordu. "Ece ile aranda bir şey var mı?" Diye sordu Deren.

Utku abisine doğru baktı. "Nereden çıkardın?"

Deren kızdı, yüz ifadesinden anladım. Salak yerine konulduğu için kızdığını düşündüm. "Kız kafasını kaldıramadı, kızarıp durdu."

Utku dudaklarını ısırarak omuz silkince, Deren inanamayarak bana baktı ve sonra tekrar kardeşine dönüp, "Lan!" Dedi sinirlenerek.

"Aman abi," dedi Utku, arkasını dönüp salona girerken. "Ne gördüysen o işte. Emin ol benden hoşlanabileceği hiçbir şey yapmadım."

"Eminim," dedim. "Öküz gibi davranıyorsun çünkü."

"Yengeeee!"

"Sesini kısmayayım," dedi Deren. Tehditi bir nefes gibi odada gezindi.

Utku'nun sesi cılızlaştı. "Yenge, bir daha özüz demezsen sevinirim."

"Ha işte! Böyle de, canımı ye," dedi Deren.

Utku'nun oflayışı salondan çıkıp buraya kadar gelince dudağımda neşesizce kıvrıldı. Kolyemi tutarak Deren'e doğru ilerledim ve o kapı pervazına yaslanırken, önünde durdum. Kara gözlerine bakınca dün gece kaç kez uçurumdan düştüğümü hatırlayıp iki kat hızlı nefes aldım. "Eve gideceğim," dedim.

Ensemden tuttuğu gibi beni kendisine çekip, "Niye, ne işin var?" Diye sordu.

Yüzlerimiz yaklaşınca soluğum dudağımda canımı yakarak durdu. Ensemden tutunca saçlarım da elinin içine girebiliyordu. "Bu kolyede anahtar giriş yer var," dedim göğsündeki zincire bakarak. "Açılabiliyor mu? İçinde bir şey mi var?"

"Var," dedi.

Elimi uzatıp tişörtü üstündeki zincire dokunurken, "Açacağım," dedim.

"Bırak," dedi hemen, kızıp kafasını geriye atarak.

"Açılıyorsa açacağım," dedim zincir ucundaki anahtarı kavramaya çalışırken.

"Ben isteyene kadar olmaz," diyerek elimi tuttu ve zincirden uzaklaştırıp aşağıya indirdi.

Bakışlarımdaki ifade kayboldu, sinirlendim. "Neden sen isteyene kadar olmuyormuş?"

"Kolyeleri ben aldım."

Bir daha boynuna uzanacakken elimi havada yakaladı ve avucunun içine hapsetti. "Olmaz dedim."

"Sinir bozucusun," diyerek elimi çektim avucundan. Gerçekten kızdırmıştı beni.

"Bana ağzına gelen her şeyi söylemeye devam edecek misin?" Dedi omzunu pervaza yaslayıp kollarını göğsünde kavuştururken.

"Hayır, devam etmeyeceğim," dedim. Bu... onunla son kez bu şekilde konuşmamız bile olabilirdi.

"Et. Hoşuma giden bir yanı var."

Göğsünün ucundaki kilit şekline bakarak parmaklarımı gerdim ve sonra gitmem gerektiğini hatırlayıp Deren'i bırakmaya çalıştım. Dün geceden sonra ondan hâlâ bir şeyler almayı istediğime inanamayarak karşımdaki karnına, göğsüne, tişörtünün açık bıraktığı kollarına doğru

baktım. Sonra kendimi koluna doğru eğilirken buldum. Tişörtünün kolunu yukarıya doğru çekip omzunu çıplak bıraktım ve gece yaklaştığım omzundan öperken, Deren'in hafif şaşkınlığını sert yüzünün arkasına sakladığını gördüm. Kolu göğüslerime değerken dudaklarım omzunda öpücüklerle bir çizgi çekti. "Kardeşim tuhaf tuhaf bakıyor," dedi, belki de o yüzden yüzünü aşağıya eğdi, Utku yüzündeki ifadeyi görmesin diye.

Bir şey demeden dudağımı çekip yüzümü omzuna gömdüm ve ardından geri çekildim. Ona bakamadan, "Gideyim," dedim, arkamı döndüm. Merdivenleri çıktım, Deren'in odasından ceketimi alıp etrafıma bakmadan aşağıya indim. Deren, bir sigarayla beni son basamakta bekliyordu. Beni kapıya doğru geçirirken elini belime sardı, eşiğe kadar benimle geldi. Kapıyı açıp derhal dışarıya çıkıyordum ki, hızlı olmamı iyi karşılamayıp belimi bırakmadan kendisine çekti. Kulağıma eğildi. "Seni bırakayım."

"Gerek yok. Her an Feda için arayabilirler. Vakit kaybedersin."

"Birlikte öyle bir gece geçirdikten sonra seni evine ben bırakırım, ben alırım."

Gerçek bir erkek gibi...

"Başka zaman," diyerek parmak uçlarıma yükseldim ve yanağını öperken elimde olmadan gözlerimi yumdum.

İçini çekip saçlarımın uçlarına dokundu ve ben eşikten çıkarken arkamdan geldi. Sigarasını içmek için evinin önündeki basamağa oturduğunda, bahçe boyu yürüyüp dışarıya çıktım. Bahçe kapısını kapatıp arabama yürürken de duraksadım, omzumun üstünden ona baktım. Yutkunarak elimi kaldırdım ve ona hafifçe sallarken, dudaklarının ucunda parlayan ateşin mi yoksa rüzgârın mı gözlerimi yaktığını anlayamadım.

Deren'in önüne bıraktığım arabama binip uzaklaşırken dikiz aynalarından evlerini izledim. Çok yakında Nil dönünce bu evde beraber yaşamaya devam edeceklerdi. Büyük, güzel bir evdi. Arka bahçesinde bir tane havuz görmüştüm, belki Deren Nil'e orada yüzme öğretmiş olabilirdi. Ev bakış açımdan çıktığında bakışlarım yolu takip etti.

Gözlerimin önüne gece yaşadıklarımızın gelmesini engelleyemiyordum.

Saatler geçmiş olmasına rağmen vücudumda hâlâ ellerini hissediyordum.

Bana bunu tekrar yapmasını istiyorum... ama olmayacağını biliyorum.

Ruhsuzum. Kalpsizim. Cansızım. Gülümsemiyorum. Yalnızca nefes alıyorum ve... beni öptüğünde onun için inliyorum... Bunun dışında her şeyim buz gibi. Nabzımın durması da bir şeyi değiştirmez.

Ben ölürsem... ne kadar sonra fark eder?

Telefonumu çıkarıp Yaman'ı aradım ve telefon kulağımdayken, "Evet," diye açtığını duydum. "Geliyor musun? Adresi göndereyim mi?"

"Sen konumu gönder. Eve uğrayıp geleceğim." Yüz buruşturdum. "O nasıl? Kendinde mi?"

"Hayır, sandalyeye bağladığımdan beri gözlerini açmadı. Mesajda yazdığın gibi, senin sakinleştirici ilaçlarından birisini yanıma almıştım, hastaneden alırken kullanmıştım."

Sesinin tekdüzeliğine aynı şekilde karşılık verdim. "Bir iki saati var uyanması için. Uyandığında tehlikeli olacaktır, aranan bir suçlu sonuçta. Yanında silah var mı?"

"Her zaman."

"Dikkatli ol," dedim. "Polisler Feda'yı aramaya başladı, kullandığın arabadan kurtuldun mu?"

"Çoktan."

Yaman'ın dört dörtlük olmasından hoşlanıyorum.

"Tamam, görüşürüz," diyerek kapattım aramayı. Telefonu cebime koyup arabamı çalıştırdım ve Şile'ye doğru sürmeye başladım. Feda'nın yanına gitmek için sabırsız olsam da önce Nil'i görmek istiyordum. Onu hem özlemiştim, hem de... Ayrılık vaktimiz geldiği için görmem lazımdı. Onu nasıl teslim edeceğimi bile henüz bilmiyordum. Acaba o özler miydi beni? Ara ara aklına düşer miydim? Deren'in yanında benden bahsettiğinde n'olurdu? Belki de Deren, ona beni unutmasını söylerdi.

Yazlığa gelince yüzüme yalandan bir gülümseme koyup aşağıya indim. Verandayı çıkıp eve girince bir anda yer ayağımın altında kayboldu. Nil'i halının üstünde sırt üstü, tavana bakarken şekilde gözleri kapalı bulunca korkudan hareket edemedim. Sonraysa yanına

doğru koşup eğilirken, "Nil," diye seslenmeye başladım. "Tırtılım, iyi misin? N'oldu?"

Uyuya mı kalmıştı? Ama neden yerde ve bu şekilde? Onu sarsmadan kaldırmaya çalışırken, etrafa, yukarıya bakıp, "Gece?" Diye bağırdım korkuyla. "Neredesin? Buraya gel!"

Nil'i koltuğa bırakırken elimi boynuna götürüp nabzına baktım, bu yaştaki bir çocuk için normal şekilde attığını görünce de kalbine koydum elimi. Kalbi de normal atıyordu. "Nil, aşkım?" Diye seslenerek başımı kaldırdığımda aniden onun açılmış gözleriyle karşılaşıp duraksadım. Dişlerini göstere göstere sırıtıyordu. Birkaç saniye idrak ettim ve sonra Nil boynuma zıpladığında, "Seni küçük yalancı tırtıl," dedim inanamayarak. Vücudum ağırlaşmıştı, hareket edemeden koltukta kalmıştım. "Korkudan altıma yapacaktım."

Nil kıkırdayarak ellerini çırparken, "Şaka yaptım, şaka," dedi. En azından birimiz eğleniyordu. "Ayabanın sesini duyup yere yattım. Kandıydım seni. Bir keye Utku'yla babama yapmıştık..." yanakları kızardı. "Altına mı yaptın yoksa?"

"Utku gerçekten senin yaramazlık arkadaşınmış," dedim. Bir yandan da akıllı olduğu için gurur duydum onunla. "Bana bir daha böyle şaka yapma Nil. Korktum sana bir şey oldu diye." Kendime gelince onu göğsüme bastırıp örülmüş saçından öptüm. "Babana da yapma, korkar."

"Kaymen?" Dedi, yüzündeki gülümseme kaybolunca. İçini hüznün kapladığına emindim. Ama az kalmıştı, gerçekten az. Bana merakla baktı. "Sen babamı seviyoy musun?"

Biraz şaşırdım, sonra masumiyetine aldandım ve Nil cevap beklerken, kulağına yaklaşıp fısıldadım.

Uzaklaşıp, "Ben de," dedi kıkırdayarak.

"N'oluyor?" Diyerek inen Gece'yi duyunca Nille ona baktık. Merdivenden üzerinde bornozla iniyordu. Islak kısa saçları yüzüne düşmüştü. "Ne zaman geldin? Bağırdığını duyar gibi oldum ama su akıyordu, anlamadım."

Yaramaz tırtıla dönüp gözlerimi kıstım. "Nil bana inanılmaz bir gösteri yapmıştı, kaçırmamalıydın."

Nil utana utana gülerken, Gece yanımıza kadar geldi. "Evet, bana da inanılmaz gösterilerek yapıyor. Saçlarımı çekip, ağzıma diş macunu falan sıkıyor."

Nil bakışlarını kaçırınca bunların şaka olmadığına emin oldum. Muhtemelen çok sıkılıyor ve artık üzülüyordu, sinirlendiği için de böyle şeyler yapıyordu. Bize tahammülü azalmıştı. Küçücük bir kıza yaptıklarıma bak... Gerçekten tiksiniyorum kendimden.

"Ama ben Nil'i yine de seviyorum," diyerek ona eğildi Gece, ıslak saçlarını yüzüne doğru sürtünce Nil kaçmaya çabaladı. "Bayağı da özleyeceğim."

"Ben gidince mi?" Dedi Nil, arkama geçip omuzlarıma çıkmaya çalışırken. "Beni göymeye gelirsin. Kaymen, sen de gelicen mi?"

"Rüyalarına," diyerek döndüm ve karnını gıdıklayarak öptüm.

Attığı küçük neşeli çığlık kulağıma güzel geldi. Kalbimde ufak bir doluluk hissettim. Ruhumda ufak, yaşama bağlı bir titreşim. Dün gece boyunca da hissettim, daha yoğun ve dinmeyen bu titreşimi. Nil'in gülüşü ben bir şey yapmadan aklıma kazınırken, ellerim de ufacık ellerinden tuttu. Bu değil ama muhtemelen bir sonraki sefer son görüşmemiz olacaktı. Artık ona veda etmem gerekecekti.

"Kaymen, kolye mi aldın?" Nil boynumdaki halka zincire uzanıp hayranlıkla bakmaya başladı. Bakışlarının aniden hayata dönmesini, hüzünlüyken veya kızmışken sevinçle dolmasını seviyordum. Çocuktu işte. "Bana da aldın mı?"

"Alacağım," dedim, almadığım diyemediğim için.

"Payan var mı?"

"Para soyadımdır," dedim göz kırparak.

Bir anda avucunu gösterdi. "Bana da veysene."

Gece yanımızda gülmeye başlayınca, Nil'e hayretle baktım ve elimi ceketimin cebine attım. Elime gelen birkaç bozukluğu çıkarıp ona uzattığımda, dudak bükerek aldı ve yakından bakmaya başladı. Gece ile göz göze gelince bu haline gülümsedik.

Sonra ona yukarıyı gösterdim.

Nil paralarını saymaya başlayınca Gece ile yukarıya çıktık. O üstünü giyinirken ben de dolaptan içinde rahat olacağım bir siyah pantolonla siyah kapüşonlu aldım. Şapkamı da kısa saçlarım üstüne kapatırken, "Yine nereye?" Dedi Gece. "Sıkıldım bu işlerden. Sürekli bir yere gidiyorsun. Yaman'da ortalıkta yok. Tamam, kabul ediyorum, olayları size kıyasla daha dehşetle karşılıyorum ama bana da bir şeyler anlatın."

Arkama dönünce bir şort ve atletle yatağın ucuna oturduğunu gördüm. Karşısına yerleşip ellerinden tutarken, "İşe yaradı," diye fısıldadım. Bakışlarıyla anlamadığını gösterince de açıklayıcı oldum. "Feda'yı, kızımı kaçıran çetenin liderini buldum."

Söylediklerim ağzını bir karış açıktı bıraktı ve ardından gülmeye başlayıp boynuma atladı. Heyecanlı soluğu yanağıma çarparken, "Yaptın," diye bağırdı coşkuyla. "Buldun o orospu çocuğunu!" Ben de ona sarılmak üzereyken geri çekildi. "Nasıl oldu? Hemen detay ver."

Ona, o çete üyesinin bulunuşunu ve sonrasında yaşananları üstünkörü anlattım. Gece heyecanla dinleyip ardından, "Ya bu Deren senin bu kadar olay esnasında yanında olmana bir şey demiyor mu?" Diye sordu, aklı takıldığından. "Sürekli yanında olmayı, onu yönlendirmeyi başardın. Hiç sorgulamadı mı?"

"İlk zamanlarda beni arayan her defasında o oldu, bana ulaşmaya çalışan, soran... Ben ona aramadım, ona sorgulayacak sebepler çıkarmamaya çalıştım."

Biraz kararsız gözlerle izleyip, "İlk başlarda kızı için arıyordu, görgü tanığı olduğun için," dedi, sorunun devamını da ben anladım. "Hâlâ seninle görüşüyor. Karmen... Adama ne dedin? Nasıl yaklaştın da seni görmeyi istiyor?"

"Kendisi isteyip durdu beni görmeyi, ben bir şey yapmadım."

"Çok güzelsin, bu bile etkilemiş olabilir onu."

Elini enseme sardım, Deren'in dün gece vücudumda dokunmadığı tek bir noktanın bile kalmamıştı. Bu yüzden benden önce ensemde hemen onun eli varmış gibi hissettim.

"İtalya'ya kaçacaksın değil mi?" Dedi konuya başka bir şey ilave ederek. "Adamı buldun, gerekeni yap. Nil'i verelim ve İtalya'ya kaç, ben de bir süre sonra seni görmeye gelirim, güvenliğinden emin olunca da beraber döneriz."

Öleceğimi söylemek yerine, "Evet, İtalya'ya kaçarım," dedim.

Heyecanla gözlerini yumdu. Bana diyordu ama asıl kendisi çok güzeldi. Yüzünde tek bir makyaj bile yokken. "Hayatımda, bu yaptığımızdan daha alçakça ve heyecan verici bir şey yapmamıştım."

Bakışlarımı kaçırdım, vücuduma dokunmanın hatırlattıklarını Gece'den saklamaya çalışarak ayağa kalktım. Bakışlarıyla beni takip edince, "Tekrar gitmeliyim," dedim. "Döndüğümde her şey bitmiş olabilir. Nil'e iyi bak... Vedalaş onunla, hissettirmeden."

Bakışlarına kalbindekiler yansıyınca buzdan kalbime dokunan tek arkadaşımın Gece olduğundan yeniden emin oldum. "Çok dikkatli ol. Son kez."

Aşağıya inince Nil'in hâlâ paralarını saydığını görüp sehpaya göz attım. Paketteki ıslak mendili alıp elindeki paraların hepsini iyice sildim. "Payalarımı ver Kaymen!" Diye kızınca da kirlerini sildiğim bozuk paraları ona verip, "Almadım, kızma," dedim.

Kısık gözlerle bakıp paralarını cebine koymasına gülümsediğimde, o da bana dişlerini gösterdi. Her iki yanağından, burnundan, alnından öpüp koltuktan kalktım ve evden ayrılıp arabama kadar gereksizce koştum. Direksiyon başına oturunca perdeleri kapalı eve bakıp, "Seni çok özleyeceğim," diye fısıldadım. "Bana inanan kimse kalmadığında bile sen bana inanacaksın Nil, biliyorum."

Saf kalbiyle tamamen bana inanmış insana yaptıklarım...

Ağlamamak için gözlerimi arabanın tavanında tuttum ve oradaki tavan lambasını görünce boğazımdaki düğüm çözüldü. Uzanıp lambayı açtım, sonra kapattım.

Arabayı çalıştırmam zaman aldı, dalgın dalgın sürmeye başladım. Önce yaşadığım siteye gittim, arabamı değiştirdim. Bu arabamı Deren hiç görmemişti, olur da bir aksilik çıkarsa bu arabayla bir görünmem dana iyi olurdu. Güneşin battığı sırada yaşadığım siteden ayrılıp yola devam ettim. Yaman'ın ilettiği adrese arabamı sürerken yanıma aldığım silahın namlusunu kontrol ettim. Yeterince kurşun vardı. Evden ayrılırken, Deren'in bana verdiği kurşunları da almıştım.

Daha zevkli gelmişti Deren'in kurşunlarıyla öldürecek olmak.

Arabam, Yaman'ın onu tuttuğu yere yaklaşınca telefonumu çıkarıp bir mesaj çektim ona.

Gelmek üzereyim.

Bekliyorum :)

Sonra telefonumu bırakıp devam ettim, iyice yaklaştım. Onu, istediğin gibi şehirden uzakta, eski, kullanılmayan kapalı cezaevine getirmişti. Dışarısı yüksek duvarlarla çevriliydi ama kullanılmadığı için kapısı açıktı. Arabamdan çıkıp açık kapıdan içeriye girdim, önümdeki geniş ve uzun binaya bakarak dikkatlice yürüdüm.

İçeriye girdiğimde havada uçuşan tozları duyumsadım ve terk edilmiş anıları hissettim. Uzun koridorda etrafımı izleyerek yürüdüm,

kalbin geçen her saniyede tekrar buza dönüşüyorken üst kata çıktım. Feda, birazdan hayatındaki en kalpsiz insanın yüzüne bakacaktı.

Kattaki koğuşlara baktım ve sessizlikte ilerledim. Kapısı kapalı olan tek koğuşun önünde durduğumda hiç beklemeden uzanıp öfkeyle kapıyı açtım. Feda'yı görmek için fevrice içeriye girdim ama adımımı havada bırakan bir şeyler karşılaştım.

Kulağımda uzun bir çınlamanın ilk sesi yankılandı.

Sandalyede bağlı olan Nil'di.

İlk insanı tepkim dehşete sürüklenmek oldu, sonraki hareket edememek. Evde bıraktığım o kızın burada olduğunu kabul edemeyip ellerimi gözlerime bastırdım. "Yaman," diye fısıldadım beni sanrıdan kurtarması için. Nil gözleri kapalı şekilde o sandalyeye bağlanmış olamazdı.

"Nasıl..." Nil'i böyle görmenin verdiği acı, yüzünü Karina ile karıştırmama sebep olmasına rağmen ona koşmak için bir adım attım. Ama bir şey beni irkiltti. Aniden siren sesi duydum. O kadar yakından geldi ki, kafamın içinden çığlık duymuş gibi hissedip elimi kulağıma kapattım. Harelerim genişleyip gözlerimden çıkacak gibi olmuştu. "Nil," diyerek bir adım ileriye giderken kafamı da arkaya çevirdim, adım sesleri duyuyordum. Kabul edemeyip tekrar önüme baktım ve Nil'e koşarken, "Kim yaptı!" Diye bağırdım.

Aynı anda kapı açıldı, telsiz sesi geldi. Nil'i o iplerden kurtarmak, nasıl olduğuna bakmak için çıldırırken, adım seslerini arkamda hissettim. Bir şey beni ansızın kavradı, kollarımdan yakalayıp bileklerimden tuttu. Güçlü bir erkek olduğunu anladım ve beni yere doğru yatırırken, "Nil," diye bağırdım çırpınmaya başlayarak. "N'oluyor! Siz kimsiniz! Nil? Nil, tırtılım beni duyuyor musun?"

Hareket etmiyordu. İpler etrafını, bacaklarını, omuzlarını sarmıştı. O kadar küçüktü ki, oturduğu sandalyede ayakları yere değmiyordu.

"Nil! Yalvarıyorum gözlerini aç! Sana n'oldu!" Yerde sürünerek kalkmaya çalışırken Nil'i fırtınada bırakmış gibi çaresiz hissediyordum.

Ben böyle bağırıyordum ama üzerimdeki adam bileklerime soğuk bir şey değdirdi ve ardından, "Hanımefendi, zorluk çıkarmayın," dedi. O bir polisti, bileğime değen de metal kelepçeydi. Başka adım sesleri de duyuyordum, sanki birileri daha koridorda yürüyordu. Yaman... O neredeydi? "Yakalandınız." İki bileğimi kelepçenin içine bahsedip

kafamı yere bastırdı ve telsizine konuştu. "İlk yardım ekibini çağırın, kız iyi değil."

Saçlarım gözlerimin önüne düştü ve her nefes alışımda göğsüm yere sürtünürken, Nil'in görünüşü puslandı. "Hem... Hemşireyim, nabzına bakmalıyım. Şaka... yapıyor olabilir, sarılırsam güler..."

Polis kafamı bastırıp söylenirken, bir başka polisin ayakları bakış açıma girdi. Vücudumdan polisi kaldırmaya çalışıp, "Nil," diye bağırırken, karşımdaki memurun telefonuna uzandığını gördüm. Ellerimi hareket ettirdim, tırnaklarımı üstümdeki polisin vücuduna geçirmeye çalışırken, bağırarak nefes verdim. Polis, açtığı telefona doğru, "Deren Bey," dediğinde, bakışlarım yavaşça yukarıya çıkıp polisin yüzünü buldu. "Kızınız Nil Ateş'i, bir ihbar üzerine bulduk. Evet... Efendim evet, sağ ve yanımda." Başım kirli zemine düştü ve saçlarım yüzümü kapatıp nefesimi boğarken, bedenim hareketsizleşti. Deren'in, telefona yanıt veren sevinç dolu sesini hayal ederken, hiçliğe dönüşümün ilk dakikalarını umursamaz bir boşlukta geçirdim. "Tabi, suçluyu da yakaladık."

BÖLÜM BİTTİ SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Karmen'e o kadar kızıyorum ve o kadar üzülüyorum ki...

Bölümle ilgili düşüncelerinizi her hafta yaptığınız gibi benimle paylaştın. Okumasını en sevdiğim paragraflardan birisi burası oluyor. Öyle güzel yorumlar yapıyorsunuz ki, günüm güzelleşiyor. Ayrıca bölümü de bir emoji ile anlatabilirsiniz.

Yeni bölümde görüşene kadar hoşça kalın canımın içleri.

♡

17 ❝Kanla Kaplı Gelecek.❞

Sena Şener, Porselen Kalbim.

Merhaba canımın içleri.

Burada mısınız?

Ben SİREN'e, burada bölüm yayımlayıp sizin tepkilerinizi okumaya aşırı alıştım. Bu bölüm de güzel yorumlarınızı eksik etmezseniz çoook sevinirim<3

Karmen & Deren vibe verdiği için dayanamayıp paylaştım. Düşünsenize şöyle bir mafyatik işe gidiyorlar asgajskekd

17. ❝KANLA KAPLI GELECEK.❞

İtalya, Sicilya.

Salvador Russo.

"O masada söyledi, Carlos oradayken..."

Elimdeki kristal cam bardağı bağırarak karşımdaki tablonun üzerine fırlattım. Bardak patladı ve camlar dağılıp etrafa saçıldı. Oda o kadar büyüktü ki, camların bir tanesi bile bana sıçramadı. Kendimi tutamadığım için dişlerimi sıkıp koltuğa geri düştüm, birazdan kapının açılacağını biliyordum. Titreyen elimi gömleğime götürüp ilk düğmesini sökerken de odanın kapısı gürültüyle aralandı. Angel yerdeki cam parçalarına bakarak içeriye girdi ve onaylamayan birkaç mırıltı çıkararak odanın içine kadar ilerledi. "Bir bebeğimiz olsaydı ağlayarak uyanırdı," dedi kıkırdayarak.

"Çık," dedim ona. Sinirliyken yanımda olmasını istemiyordum, ona en yumuşak halimi göstermeye alıştığımdan beri başka türlüsünden nefret ediyordum.

"Odamıza döneceğim ama bir şeyler kırmaya başladığın için uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi, gülümseyerek ellerini masanın karşı tarafına koyarken. Kızıl saçları su dalgaları şeklinde göğsüne, omuzlarına yaslanmıştı. Beyaz, kuşağını bağladığı geceliği içindeydi.

"Göz altlarındaki şu şeyi çıkar," dedim.

Elleriyle göz altlarındaki beyaz şeylere dokundu. "Maske onlar. On beş dakika olmadan çıkaramam hayatım."

"Kaç dakikası kaldı?"

"Beş."

Gömleğimin bir düğmesini daha açıp sakinleşmeye çalıştım. Beni böyle aptalca şeylerle oyalamasını seviyordum, hayatıma girdiğinden beri bunu yaparak kafamı dağıtıyordu. "Alerji falan yapabilir," dedim, onunla bu saçma konuşmaya devam etmek için. Kafamı dağıtmasına çok ihtiyacım vardı.

"Bende her şeyin bir çözümü vardır," diyerek bilmişlik tasladı.

Masanın üzerindeki silahıma bakarak sabırsızca parmaklarımı şıklatmaya başladım. Karmen gideli üçüncü gün sonlanıyordu. Ve daha o gitmeden önce bile, o gece Carlos bu evden çıkarken gerçekleri biliyordum. Karmen'in, gerçekleri, ailemizden olmayan birisinin yanında açmasının tek sebebi Carlos'un bebeğin babası olması olduğunu seziyordum.

O masada kalkıp bebeğin babası olduğunu söylemedi.

Kardeşimi küçük düşürdü.

Beni bile küçük düşürebilirlerdi ama Karmen'i asla.

Fakat duruyordum, çünkü Karmen söylemediyse, onu öldürmediyse bebeği için olduğunu biliyordum. Bebeğinin babasını öldürmedi ve öldürmemizi istemedi.

Bebeği için yapamadı ama o da benim bebeğim, kızım, kardeşim.

Öldüremezsem öldürmüş kadar olmam gerekecek.

Sandalyemi itip silahımı aldım ve karım her hareketimi izlerken masanın arkasından çıktım. Angel önüme geçince uzanıp gözlerinin altındaki saçmalıkları alıp fırlattım. "Beş dakika doldu bebeğim."

"İçimden sayıyordum, on saniye kadar kalmıştı."

Şansa ihtiyacım olmadığını biliyordum ama yine de onu sertçe, dilimi ağzında dolaştırarak öptüm. Bana hemen kuşağının önünü açtı ama karşı koydum, onu bize ait kattaki çalışma odamda bırakıp koridora çıktım. O kadar sabırsız hissediyordum ki, merdivenlerde vakit kaybetmeden asansörü kullandım. Malikanenin zemin katına indiğimde Noahla Dante'yi açılan kapıdan girerken gördüm. Hizmetçi onları buyur edip geri çekilirken korkuyla hareket ediyordu, çünkü Dante'nin boynuna doladığı yılanı görünce dehşete düşmüştü.

"Dante," diye kızdım üzerlerine yürürken. "Angel korkuyor, o yılanı deliğine sok."

"Angel'in korkuyor olması bunu daha eğlenceli yapıyor," dedi Dante, yılanın kafasını tutup kaldırarak. Noah buna gülerek Dante'ye göz kırptı.

"Karmen yılana öyle davrandığını bilmesin," dedim ve o ikisi arasından geçerek kapıdan çıktım. "Onu deliğine bırakıp arkamdan gelin."

Kapıdan çıktığım an etrafımı saran korumaları görüp arabama doğru ilerledim. Şoförüm hareket edince onu elimle durdurup kendimi şoför koltuğuna attım, korumalar arkadaki arabaları doldururken evin dördüncü katına baktım. Babamın çalışma odasından aşağıyı izlediğini görünce şaşırmadım, gözleri her zaman üzerimizdedir; ben fark edeyim ya da etmeyeyim. En üst, beşinci katın ışıkları tamamen kapalıydı. Çünkü en üst kat Karmen'e aitti, ailemizdeki tek kadın olarak hak ettiği saygınlığı tartışmaya gerek bile yoktu. Dördüncü kat babamındı, üçüncü kat benim, ikinci ve birinci katlarda Dante ile Noah'ın.

Araba kapılarım açıldı ve Dante ile Noah arka koltuklara yerleşti. Onlara dikiz aynasından bakıp arabamı çalıştırdım, süratle Carlos'un evine sürmeye başladım. Noah ile Dante önce birbirleriyle bakıştılar, sonra da bana döndüler. "Nereye gidiyoruz?"

"Farkında mısınız?" Diye sordum.

"Neyi?"

"Bebeğin babası Carlos."

Oturdukları deri koltuklar gıcırdadı, yumruklarını sıktıklarını görebiliyordum. Hiçbir şaşkınlık izini yakalayamadım ve onların da bunu anladığından emin oldum. "Karmenle yattı," dedim, Sicilya'nın soğuğu camdan içeriye girerken. "Onu baştan çıkarttı, aklına girdi. Hamile kalınca da reddetti, küçük düşürdü. Kardeşim cesurca hepimizin karşısında hamile olduğunu söylerken onu sahiplenme cesareti bile gösteremedi."

"Bunları kendi aramızda konuştuk," dedi Noah, zıvanadan çıkmış halde. Ki, o en sakinimizdir, en sabırlımız. "Fakat sana söylemedik. Biz de Carlos olduğunu düşünüyoruz."

"Özür dilerim." Dante her ikimizin gözlerine bakarken kızardı. "O benim arkadaşımdı, bunu öngöremedim, fark edemedim."

"Hepimizin suçuydu." Noah kimse onu tutamazmış gibi görünerek belinden silahını çıkardı ve Dante ile aralarına koydu. "Hiç şüphelenmedik, farkına varmadık. Karmen'i okulundaki birkaç piçten korumaya çalışıyordum, Carlos olabileceği aklıma gelmemişti."

"Noah haklı, Karmen'i incitecek kadar yaklaşmasına hepimiz birden izin verdik." Kız kardeşimi koruyamadım ve bu benim gibi bir abinin başına gelen en köyü şeylerden birisi. "Ve şimdi göze göz, dişe diş."

Korumalara sinyali verip arabayı Carlos'un malikanesine yaklaştırdım ve evin etrafındaki korumalar hareketlenirken de arabamın kapısını açıp çıktım. Noahla Dante peşimden gelirken, korumalarımız arabalardan inip etrafa dağılmaya başladı. Malikanenin kapısındaki baş koruma merdivenleri inerek, "N'oluyor böyle?" Dediğinde, arkamdaki korumalar müdahale olup onu paketledi. Bununla beraber silah sesleri patlamaya başladı, ben kardeşlerimle beraber malikaneden içeriye girdiğimde ortalıktaki hizmetçiler kaçıştı.

"Carlos!"

Evin içinde kendi etrafımda dönerken dışarıda kalan kargaşaya kulaklarımı tıkadım. Dante bana üst katı gösterdiğinde, silahımı belimden çıkararak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Carlos yalnız bir adamdı, ailesi yoktu, bu yüzden evin içinde ondan başkası olmadığını biliyordum. Noah beni koruyarak arkamdan çıkarken, ikinci katın holünde duraksadım. Carlos elinde bir silah tutarak, öfkeyle bakarak basamakları inerken, "Evime nasıl böyle girersiniz?" Diye bağırdı. Omzumun üstünden arkamdan gelen Dante'ye doğru baktı. "N'oluyor Dante?"

"Bağırıyorsun, bir adam gibi. Ama değilsin." Basamakları çıkıp soluğu karşısında aldığımda silahını kaldırıp bana doğrulttu, ben de farklı bir şey yapmadım. Onun arkasından, üst kattan da iki ayrı koruma inip silahlarını bizlere çevirirken, Carlos'un gözlerinin derinliklerine baktım. "Kardeşimi kandırdın."

Dikkatle baktığım gözlerinden bir duygu yeli esti ve sonrasında çenesini yukarıya kaldırıp omuzlarını silkti. "Ben kimseyi kandırmadım. Bebeğimizle birlikte çekip giden o."

"Dalga mı geçiyorsun!" Diye bir bağırmayla yanımıza kadar geldi Noah ve silahını benim gibi Carlos'un yüzüne doğrulttu. "Kardeşimi

küçük düşürdün, onu hamile bıraktın ve sonra bebeği yok saydın! Hepimizin gözü önünde, o yemekte! Çıkıp benim bebeğim diyemedin!"

"Haberim olmadı!" Carlos'un gözlerindeki acıyı okuyabiliyordum ama kardeşime bir kalpsiz gibi davrandığını da biliyordum. "Yemek masasında bir anda söyledi, bana daha önce bahsetmemişti! Dehşete düştüm, hatta dalga geçtiğini düşündüm!" Silahı tutan eli titreyerek aşağı inerken, diğer eli saçlarının arasından geçti. "Kafam karışmıştı, n'olduğunu anlayamıyorum! Benden başka birisiyle yatmadığını biliyordum, bunu yapamayacak kadar bana aşıktı, o çocuk bendendi ama... beni buna hiç hazırlamamıştı, kalkıp çocuğun babası olduğumu söylememi istiyor muydu bunu bile anlamadım!"

"Anlamadın mı? Onu seviyor olsaydın gözlerinden anlardın!" Noah silahı ateşlediğinde, korumalar basamakları inmeye yeltendi ve bir kurşunda bunun üzerine patladı. Dante, sol taraftaki korumayı kafasından vurunca diğer koruma hareket edemedi, önüne düşen adama doğru baktı. "Bir erkek olsaydın kardeşimi o an yalnız bırakmazdın Carlos. Seni o evden kovdum ve arkana bakmadan gittin. Kardeşim bununla tek başına mücadele etmek zorunda kaldı, ailesinin karşısında utandırdın onu!"

"Bana bir şans vermedi!" Suçlayarak konuşması tepemi arttırdı, bu yüzden bir elimle boynunu kavrayarak onu korkuluğa doğru bastırdım. Kafası arkaya doğru düşerken, vücudunun üst kısmı da arkaya doğru eğildi. Silahını karnıma yaslayarak bana tehditkâr halde bakıyorken, konuşmayı dişlerinin arasından sürdürdü. "Aramalarıma çıkmadı, mesajlarıma, maillerime dönmedi. Ona çocuğu istediğimi söyledim ama ortadan kayboldu!"

"Hakkını kaybettin. Şimdi kardeşim ne isterse öylesini yapar," dedi Dante, kurşunu sıktıktan sonraki ilk konuşmasıydı.

"Karnındaki benim bebeğim." Carlos kaşlarını kaldırıp sırasıyla üçümüze de baktı. "Bunu değiştiremezsiniz. Karmen'i bulacağım."

"Sakın," dedi Noah, sabırsız bir şekilde. "Kardeşimi aramayacaksın, uzak duracaksın. O, kendisi için ne istediyse öyle olacak."

"Asla," dedi Carlos, ölümün ucunda olmasına rağmen.

Onu doğrulttum ve hâlâ boğazını tutarken etrafımızda artan korumaları hissettim. Kimse artık diğerini vurmuyordu, çünkü bunun sonu gelmiyordu. Bizim buna son vermemiz için bekliyorlardı. Silahımı Carlos'un alnına koyup emrettim. "Karmen ne isterse ve nasıl isterse

öyle olacak. O geri dönüp, bizden seni öldürmemizi isteyene kadar yaşayacaksın." Boğazını bıraktım ve namluyu aynı saniye alnından çektim. Genzini öksürerek temizledi, yutamadığı tükürüğü basamağa tükürüp öfkeyle baktı gözlerime. Basamakta bir iki adım geri çıkıp omuzlarımı silktim. "Ve o bunu söylediği an seni öldüreceğim."

O da indirdiği silahı kaldırdı. "Bana o kadar aşık ki, bunu asla söylemeyecek."

Dante ona orta parmağını kaldırdı ve dedi ki; "Siktir git."

Noahla ona işareti verip gitmek üzere arkamı döndüm. Korumalar derhal hareket etti ve bizi koruyarak etrafımızda bir çember oluşturdu. Carlos'un adamları kapıya kadar bize silah doğrulturken, Noah ile Dante'nin bakıştığını gördüm. Bir şey yapmak istediklerini biliyordum ama bana saygılarından son sözüme karşı çıkmıyorlardı.

"Bu arada," dedim sonra arkamı dönüp. Basamakta nefes nefese duran Carlos'a bakıp aklından çıkarmayacağı uyarıyı yaptım. "Bana bir daha silah kaldırma." Bunu söyledikten sonraki hamlem silahımı eline kaldırmak ve kurşun sıkmak oldu. Kurşun eline saplandı ve tuttuğu silah yere düşerken, kükreyerek eline eğildi. Dizleri seğirerek basamakta yalpalarken, adamları ona koştu ve bazıları bize yöneldi. Onları korumalarıma bıraktım ve kardeşlerimle birlikte malikanenin kapısından çıktım.

Karmen'in itibarı ve göz yaşları söz konusu olduğunda yaptıklarından övünen bir şeytana dönüşürüm.

🎠

Türkiye, İstanbul.

Kalbimin atış sesiyle uyandım.

Önce kalbim attı, vücuduma kan pompalandı ve bir inleme dudaklarımdan çıkarken şok etkisiyle gözlerim aniden açıldı. Bedenim kilitlendi ve son anım bana neyin içinde olduğumu hatırlattı. Tenime soğuk değerken, gözlerim yukarıdaki tavanda hareketsiz kaldı. Ne zaman bayıldığımı hatırlamıyordum, geçen zamanda neler olduğunu da.

Emniyette miydim?

"Kendinize geldiniz," dedi, aklımda kalan o ses. Polis memuruydu.

Kalçamın sert bir konumda olduğunu hissedip gözlerimi kendimde, etrafta dolaştırdım. Başka bir koğuşta, yerde oturuyordum, sırtımı

arkaya yaslamışlardı. Polis memurlarının ikisi de ayakta, karşımda dikiliyordu. Neden araca bindirilip götürülmediğimi anlamamıştım. Yaman ile Feda neredeydi? Yoksa onlar benden önce tutuklanmış mıydı? Kafamın arkasından gelen sızıyı hissedip başımı yasladım ve benimle konuşan memura bakıp, "Beni neden emniyete götürmediniz?" Diye sordum.

"Deren Ateş siz ayrıca, önceden görmek istedi."

Kulaklarıma öyle bir sıcaklık yükseldi ki, kanıyormuş gibi hissettim. Feda'ya hayal ettiği şeyleri bana yapmak için buraya geliyordu, polisler de bu yüzden beni götürmüyordu. Yaman'ın adını dudaklarımdan çıkarmamak, onu da tehlikeye atmamak için kendime son anda engel olup başka bir şey sordum. "Nil? O nerede? Kendine geldi mi? Hassastır o, ağlıyordur..."

"Hanımefendi, kızı bağlamışsınız," dedi bir diğer polis. "Kızı esir tutuyordunuz, üstüne bir de iyi midir diye soruyorsunuz? Akıl tutulması mı yaşıyorsunuz!"

***Ben yapmadım,* diyecektim ama burada bana inanacak kimse yoktu.**

Bu nasıl oldu? Nil buraya nasıl geldi?

Yaman... Ondan bir daha şüphelenmeli miydim?

"Burada başka bir adam vardı," dedim kızgınlıkla. "Kendinden geçmiş bir adamdı; Feda. O nerede? Gördünüz, yakaladınız mı?"

Polisler birbirlerine doğru kaş çatarak baktılar, ardından da bana. "Sizi yakalamak için geldik, burada başkası yoktu. Suçu kime atmaya çalışıyorsunuz?"

"O buradaydı!" Diye bağırdıktan sonra gözlerim boşluğa doğru kaydı. Soğuk bir acı hissettim. Yaman benimle oyun mu oynamıştı? Onu buraya hiç mi getirmemişti?

"Kim ihbarda bulundu?" Diye sordum bu kez, beynim çok çabuk ve fazla şey düşünüyordu.

Memur sıkılmış bir nefes alıp ellerini beline koydu. "Burada soruları biz soruyoruz. Bir suçluya bu açıklamaları yapmıyoruz."

Deren... O buraya geliyordu. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Arabayı, hiç sürmediği kadar hızlı sürdüğüne emindim. Nil dışarıda olmalıydı, ilk yardım çalışanları incittiğimi düşündüğü için onu muayene etmişlerdir. Polisler ona gördüklerini anlattıklarında Deren Nil'i benim o hale getirdiğimi düşünecekti. Nil'i bağladığımı, kendinden geçirecek şeyler yaptığımı, kırdığımı...

Ben Yaman'ın ihanet etmiş olma ihtimalini bile kaldıramıyorken Deren ne hissedecekti?

"Böyle karşı karşıya gelirsek Nil'i incitmediğime, ona zarar vermediğime asla inanmaz..." kendi kendime konuşarak yukarıya baktım, polislerden birisi elindeki telsizle konuşurken diğeri baeni izliyordu. "Beni bırakın, size istediğiniz ne varsa veririm."

Polis memuru kaşlarını çatıp, "Polise rüşvet teklif ettiğinizi de dosyanıza işleyeceğim," dedi.

Her şey benim için o kadar sessizleşti ki, kanımın damarım içindeki akışını bile hissetmeye başladım. Boynumdan yukarıya sıcaklık artıyordu. Panik atak yaşıyordum. Terim soğuk şekilde iniyordu, kemiklerimle derim arasındaki boşluğun bile farkındaydım sanki. Kalbim üst üste sıkışıyordu, bir kurşunun bunu durdurup her şeyi bitirmesini öyle çok istedim ki ölmek için çırpınmaya başladım kelepçeli bileklerimle.

Polis müdahale edip bir şeyler söylese de anlamadım, yalnızca Deren'in beni birazdan göreceğini düşünüyordum. Çevremi algılayamıyordum, nefes darlığım başlamıştı. Kelepçenin bileklerimin içine çarpışını hissederken, "Beni böyle göremez!" Diye bağırdım. "O kadar şey yaptım! O kadar şeyi değil de bu yalanı, bu oyunu görüp aldanamaz... Nil'e asla böyle davranmayacağıma inanmaz, böyle görürse asla geri dönüşü olmaz."

Saf karanlığımda cılız bir ışık farkına vardım.

"Nil... Nil ona nasıl davrandığımı biliyor, onu sevdiğimi de. Deren'e söyleyecektir, onunla iyi anlaştığımızı söyleyecektir... Tabi ya..." gülümsemeye başlayıp sonra gözlerimi öfkeyle yumdum. "Yaman, Feda'yı n'aptın Yaman!"

Polis ellerimi zorlamayı bıraktığımı fark edince yanımda doğrulup bana kızgınca, "Hiçbir yere kaçamayacaksın!" Diye bağırdı. "Emniyete haber uçtu, yakalandığın haberlere bomba gibi düştü! Son dakika haberlerinde Nil Ateş'in bulunduğu yazıyor, muhtemelen akşam saatlerin de de fotoğrafın servis edilecek."

Sus... Gerçekten sus.

"Edip Akşın'a da uçmuş haber," dedi diğer polis.

Ah... Beni öldürmek için sıraya giriyor olmalılardı.

Bir telefona ihtiyacım vardı; Noah'ı aramak için.

Kalçamı kaldırıp ayaklarım üstünde doğrulmaya başladım ve bir anda polislerin üstüne koştum. Birisi öne çıkıp silahını yüzüne doğrulttuğunda bile durmadım. Bunun üzerine bağırıp elinin tersini suratıma vurdu ve beni sertçe yere savurdu. Dizlerim üstünde düşünce gözlerimi yumup alt dudağımı ısırdım. Bir polis olduğu için bana böyle vuracağını düşünmemiştim, bunu yapabildiğine inanamıyordum. Bana böyle davranamazdı. Üstelik bu kez gerçekten bir suçum yokken.

"Yapma," dedi diğer memur ve başım öfkeyle doğrulup arkama döndüğünde, ikisine de dişlerimi sıktım. Diğeri telefon açmış, karşı tarafı dinliyordu. Bu konuşmaya odaklanıp bana vuran polisten ilgimi çekerken, "Peki, bekliyoruz Deren Bey," dedi konuşan.

Gelmiş miydi?

Memur telefonu indirip kumaş pantolon cebine koyduktan sonra yerde titreyen bana baktı. "Deren Ateş bir dakika içinde burada olacaktır. Emniyet müdürü, kendisine sonsuz kredi vermiş görünüyor. Biz ayrıldıktan sonra size yapılanları hiçbir yerde konuşmamanız iyi olur."

Soluğum, yüzümdeki saçı uçururken gözlerim tekrar boşluğa takıldı. Saniyeleri saymaya başladığımı bile sonradan fark ettim. Kalan saniyeler kırktan geri düşmeye başlayınca içimde çığlığım yankılandı. Kalbimin sağ çıkmayacağını en başından biliyordum, öyleyse neden bu kadar çok acıyordu?

Üç,

İki,

Bir.

...

Kapının ses çarpıcı şekilde yankılanınca ürperip yerdeki gözlerimi büyüttüm. İçeriye nefes nefese girişini hissettim ve sonra adımların devam etmediğini fark ettim. Beni görmüş müydü? Bu yüzden mi duraksamıştı? Şoke mi olmuştu? Yüzümü kalbimin altına saklasam, ben olduğumu gizlesem, kaçsam, yapmadığımı söylesem...

"Karmen?"

Duraksadım ve başımı kaldırıp baktım.

Karşımdaki Deren değil, Derya'ydı. Ve sırıtıyordu.

Vücudum biçimsizleşti, kemiksizleşti, hafifleyip duruldu. "Seni orospu çocuğu," dedim, oyuna geldiğimi anladığım o an.

"Canım, şahane görünüyorsun," diyerek yanıma kadar geldi. Pahalı ayakkabıları ayaklarımın önünde dururken gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Elleri kumaş pantolonu cebindeydi, hazdan ve keyiften gözlerinin içi ışıldıyordu. "Bu renk seni açıyor."

Siyah giyiyorum.

Tepkisizce kalçamın üstünden doğrulup karşısında dikilmeye başlarken, yüzümün önüne gelen saçlarımı üfledim. Derya beni baştan aşağıya süzüp arkasındaki adamlara döndü, onlara sertçe kapıyı gösterip tekrar benimle bakıştı. "Polis üniforması bulmak hiç zor olmadı biliyor musun?"

"Nil'i sen kaçırıp bağladın," dedim yaklaşıp burnunun dibinde durarak. "Ne yaptın da kendinden geçti?"

Omuz silkti. "Uyuyordu canım."

"Siktir git, yalancı!"

Sesime tahammül edemiyormuş gibi geriye bir adım atıp yüzündeki o aptal sırıtışı sildi. Dudaklarının tek bir çizgi halinde ifadesizleşmesi, durumu benim kadar ciddiye aldığını göstermeye başladı. "Yaman'ı takip ettirmek, sonra karıştırdığınız haltları anlamak, Nil'i alıp buraya getirmek falan çok da zor olmadı." Gittiği kadar yaklaşıp burnumun dibine girdi, dişleri arasından bağırdı. "O cinayeti üzerine yıkman kadar kolaydı!"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," diye inkâr edip bu aptala arkamı döndüm, ellerimi uzatmaya çalıştım. "Çabuk çöz beni."

Arkamda gergin bir ses çıkarıp, "Buraya bakın," dedi ve ardından kapı açıldı. Adamlarından birisi anahtarı getirip defolduğunda, Derya ellerimden tutup kelepçeyi çözmeye başladı. "Fantazik oluyordu, böyle devam edebilirdik," dedi.

Ellerim serbest kaldı ve arkamı döndüğüm anda kolumu geriye atıp yumruğumu suratına çarptım.

Derya, daha başını kaldırmamışken aldığı bu darbeyle küfredip geriye sıçradı ve ellerinin ikisini birden yüzüne kapatırken, "Allah'ın belası!" Diye isyan etti. Üzerine uçtum ve siyah gömlek yakalarından kavradım, onu geriye sarsıp deli gibi bağırdım. "Yaman ile Feda'nın nerede olduğunu söyle!" Bir elimi boğazının etrafına sarmayı denedim, avucum terliydi ve titrerken bunu yapmam zaman aldı. Derya uzanıp kafamın arkasından tuttuğu saçlarımı çekerken, gözlerimiz kinle

tekrardan birleşti. "İkisini de sağ şekilde bana vereceksin. Yaman ve Nil'in de canı yanmamış olacak!"

"Yok ya. Başka?" Onu tanımaya başladığım zaman kendime sorduğum sorunun cevabını şimdi biliyordum. Derya hafife alabileceğim birisi değildi. "Vermiyorum, n'apacaksın?"

"Senin canını alırım. Yapamaz mıyım? Öyle bir yaparım ki üstelik... Sen de biliyorsun Derya." Sırıttım. "Senin cinayetini de Nalan'ın üstüne yıkarım, yapmadığım şey değil değil mi?"

Beni saçlarımdan daha sert çekti, ben de boynunu daha şiddetli sıktım. Gömlek yakasını öyle tutuyordum ki, sürttüğü tenini kızarmaya başlamıştı. "Korkma, vermemek niyetinde değilim zaten," dedi, gözleri parlayarak. "Gönül isterdi ki Nil'i alıp ben buldum diye ortaya çıkayım ama Deren benden bilir, asla yakamı bırakmaz." Başımdaki ağrı aniden kesilince saçlarımı bıraktığını anladım. Fakat ben onu bırakmayacaktım, hatta daha fazlasını yapmak istiyordum. "Yaman ile Nil'i vereceğim ama Feda'yı değil."

Beynimin gerisinde bir uyarılma hissettim, dayanılmaz bir sinirin eşiğindeydim. "Sakın aklından geçirme Derya, alamazsın onu."

Küstah bir tavırla, "Aldım ya zaten," dedi. "Madem İtalya'ya gitmedin, Nil'i tamamen onların hayatından çıkarmadın ben de diğer bir yoldan giderim. Hepsi Feda'yı arıyorken Feda'yı götürürüm emniyete, onu bulduğumu gördüğünde Nalan için kahraman olurum."

Bundan vazgeçmesi için, "Bu plan çok aptalca!" Dedim hemen. "Nalan Deren'in Feda'yı bulduğunu öğrenmişti zaten, sen bulmuş sayılmazsın!"

Kafasını ileriye atıp çok dikkatli gözlerle bana bakıyorken, "Anlamıyorum," dedi, anlamamak onu düşündürüyordu. "Feda'yı neden yakalamak istedin? Neden en başında ona suçu attın? Onunla ticaret mi yapıyordunuz? Belli bir bağınız vardı ve şimdi onu çok istiyorsun..." olmaz dercesine kaşlarını kaldırdı. "Hayır, yapmayacağım. Nalan her geçen gün tükeniyor, tam şimdi onun için kurtarıcı olmalıyım Karmen."

"Her şeyi anlatırım," dedim bunun karşılığında. Sonuna yaklaşmışken Feda'yı kaybedemezdim. Acı çekmeden yalnızca tutuklanamazdı, boğulması, ölmesi, anlaması lazımdı. "Nalan'a, en başından beri bildiğini söylerim, Karina'yı nasıl incittiğini de..."

Durdu bir. "Karina kim be? Tanımıyorum bile."

Ağzımı açıp kapattıktan sonra, "Nil," diye düzelttim. "Nil'e yaptıklarını anlatırım."

Kafa karışıklığıyla elimi tutup boğazından çekmeye çalışırken canı yandı. "Çek şu elini be aptal... Sana inanmazlar, gerçekleri anlatırsan ancak kendini bitirmiş olursun."

"Deren inanır." Peki bu söylediğime ben inanıyor muyum?

Derya bu söylediğime o kadar ihtimal vermedi ki, cevapsızca geçiştirip ellerini bir daha ben itmek için kullandı. Deren beynime girdiği için dalgınlığıma geldi ve geriye sendeleyip elimi saçlarım arasından geçirdim. "Aptal," diye kızdı bana. "Keşke Deren'in hayatına başka koşullarda girseydin, sana aşık olup defolup gitseydi bir yerlere!"

Konuya dönmeye çalışıp, "Feda'yı nereye götürdüğünü söyle artık," dedim.

"Verememem yahu, anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum lan, anlamıyorum!" Sabırsızca ellerimi savurdum. "Feda sana hiçbir şey kazandırmaz, bırakırsan eğer ben yapmam gerekeni yapacağım. Daha sonra... Ben onunla işimi bitirdiğimde sana verebilirim, sen götürürsün polise."

Bir an gerçekten bu ihtimali düşündüğünü görünce ona yaklaştım. Fakat parmağını suratıma sallayıp, "Hayır," dediğinde çığlık atarak ellerimi yüzüme vurdum. "Kahretsin! Mahvediyorsun her şeyi Derya!"

"Olmaz," dedi yeniden ve arkasını dönüp ilerlemeye başladığında aksiyon alıp arkasından koştum. O kapıdan çıkarken kolundan tutup durdurmaya çalıştım. "Derya, çok yanlış yapıyorsun. Bunu yaparsan elimden kurtulamazsın. Bak yemin ederim sadece ben de olmam. Noah'a adını vermem yeter, abilerim sana bu dünyada cehennemi yaşatır."

Süratle yürürken, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Haberi yoktu, gerçekten ona neler yapacağımdan, yapabileceğimizden haberi yoktu. "Bir korku filminin içine düşürürüm seni, çıkışı asla bulamazsın."

"Uyarın için teşekkür ederim." Bir anda durunca vücudum omzuna çarptı, derhal başımı kaldırıp ne diyeceğine baktım. "Nil ile Yaman iki üst kattalar. Üç üst katta da bir patlayıcı var, daha önceki gibi." Göz kırptı. "Bence on dakika içinde buradan uzaklaşın."

Süratle önümden çekilip yürümeye devam ettiğinde, beynimin arkasındaki bir gücün beni harekete geçirdiğini hissettim. Gerçekliğinden şüphe duysam da daha önce yaptığı için bunu riske atamazdım. Onun indiği merdivenlere doğru, "Feda'yı senden alacağım," diye çığlık attım ve sonra üst kata çıkmak için arkamı döndüm. İki adamının da Derya'nın arkasından inmek için önümden geçtiğini görünce, yanağımın altındaki ısı kendisini hissettirdi. Bana tokat atan adamın karşısına geçtiğim gibi, "Vaktim olsaydı daha fazlasını da yapardım," dedim ve o beni savuracakken, bugün ki ikinci yumruğumu suratına çarptım. "Geri zekâlı moron."

Arkamdan ettiği hakareti umursamadan nefes nefese yukarıya çıktım. İki üst kata ulaşınca iki dakikanın çoktan geçtiğini tahmin etmiştim. Bir boğuk sesi takip edip eski koğuş kapısını açınca Yaman ile Nil'i buldum. Yaman o kadar fazla bağlanmıştı ki, her yerinde ip vardı sanki. Ağzına bir kravat sıkıştırılmıştı, bağırmaya çalışıyordu. Beni gördüğünde gözleri kocaman açıldı ve ben yanına koşup ağzından kravatı çıkardığımda, vücudu çırpınmayı bıraktı. "Özür dilerim," dedi sakinliğini koruyamamış şekilde. "Özür dilerim Karmen."

Konuşamadan kafamı iki yana salladım, hâlâ sandalyede kendinden geçmiş görünen Nil'e acıyla bakarak Yaman'ın iplerini çözmeye başladım. O kadar fazla ve düğüm atılmıştı ki, Yaman'ı zar zor bağlayıp başa çıktıkları barizdi. Elleri serbest kalınca benimle birlikte vücudundaki ipleri çözmeye çalışıp, "Altı kişi birden yaklaştı, bir ikisiyle, sonra üçüyle dördüyle başa çıktım ama..." sesinde şiddet vardı. "Takip edildim. Takip edildiğimi fark edip atlatmıştım ama meğer iki arabayla birden takip ediliyormuşum. Çok aptalca. Ne desen, ne yapsan haklısın. Sen iyi misin? Bağrış seslerini duyunca seni dövdüklerini sandım."

"Sonra konuşalım, şimdi çıkmamız lazım," dedim ve onun yanından kalkıp soluk soluğa Nil'e koştum. Yakından bakınca kıpırtısız kirpikleri beni dehşete sürükledi. Uykusunda bile ara kırpıştırırdı. Elimi korkarak nabzına götürünce canlılığı hissettim ve vücudundaki ipleri çözdüm. Nazikçe kucağıma aldığımda başı direkt göğsüme düşmüştü. Yaman iplerinden kurtulmuş, yanıma geldiğinde, "Nil'e n'aptı?" Diye sordum, çıkışa koşarak.

Yaman dağılmış suratıyla ve kanlı üstleriyle yanımda koşarken, "Bilmiyorum," dedi. "Kendime gelip onu sandalyede gördüğüme bile

inanamadım ki, beni bayılttıktan sonra getirmiş olmalılar."

"Araba değiştirirken vakit kaybettim, benden önce gelip Nil'i..."

"Gece," diye fısıldadı Yaman, bir anda. Sesinde korkunç bir tehlike sezdim. "Nil'i aldıklarından senin de haberin yoksa... Gece yalnızken, savunmasızken almış olmalılar." Yanımdan yürüyüp merdivenleri daha hızlı indi, bir anda aramızda uçurum mesafesi açılmıştı.

Nil'i sarsmamaya çalışıp arkasından koştum ve binadan çıkarken, uzaktaki arabaları gördüm. Upuzun yolun sonundalardı. Yaman kendi arabasına koşarken ben de arabama ilerledim. Nil'i güvenli şekilde yerleştirdikten sonra uzaklaşmak için kendi koltuğuma oturdum.

Yaman'ı takip ettim ve onunla beraber kestirme yolu kullandım. Şile'ye dönene dek Nil'in uyanmamış olması canımı sıktı, birkaç kez arabayı durdurup nabzına bakmam gerekti. Muhtemelen onu sakinleştirmişti, ağlamasını durdurmak ve istediği oyunu çevirebilmek için.

Yaman'ın arabası önümde, tozu dumana katarak durunca ben de yazlığın önünde arabamı bırakıp aşağıya indim. O eve koşarken arka koltuktan tırtılımı aldım. Eve yürürken sıkıca tutuyordum. Yaman'ın süratle girip açık bıraktığı kapıdan içeriye girdiğimde telaşla bağırdığını duydum. Nil'i en yakınımdaki koltuğa bırakıp Yaman'ın yanına koştum ve eğilip yerdeki Gece'ye baktım. Baygın yatıyordu, Derya onu etkisiz hale getirmenin yolunu bulmuştu. "Kızım, uyansana," diyerek Gece'nin yanağını okşadı Yaman ve sonra kollarını onun vücudundan geçirerek kaldırdı.

Aşağıya doğru sallanan kolunu tutup bileğinden nabzına baktım. Sağlıklıydı. "Odaya götür, biraz sars, uyanacaktır," dedim Yaman'a. Bana başını sallayıp süratle üst kata çıktı, Gece ile odaya girdi.

Arkama dönüp Nil'in yanına dönerken kendi nabzım da bir havai fişek gibi yukarı fırlamıştı. Başımı göğsüne koyup bir süre kalp atışlarını dinledim, bir hastaneye götürürsem durumu nasıl idare edeceğimi sorguluyordum. Saçlarını yüzünden çekerken bir daha, "Nil," diye seslendim ve kirpiklerindeki ufak hareketi görünce heyecanlanıp buna devam ettim. "Nil, aşkım? Beni duyuyor musun? Nasılsın?"

Elini kaldırınca göğüs boşluğumda rahatlamış bir hava sızdı. Sızlanarak elimi ittiğinde, "Benim," diye seslendim ona. "Nil'im."

"Anne," dedi gözlerini açarken, ağlayacak gibi. Beni gördüğünde bakışlarına bir tanıma çöktü, ardından üzüntü. "Annem neyde? Onun yanına gidiyoydum ben."

Derya bu eve gelip böyle mi söylemişti? Onu annesine götürünce belki de Nil gitmeye razı olmuştu. "Bir yerin acıyor mu?"

Gözlerini etrafta dolaştırıp yüzünü astı, belki de görmeyi umduğu evi, odasıydı. Bana cevap vermeden boşluğa doğru bakınca elimi alnına koyup ateşi var mı diye baktım. Elimi tutup iterken bana bağırdı. "Annemi istiyoyum!"

Yutkunup elimi hızlıca çektim. "Ateşine bakıyordum."

"Annem bakay! Sen benim annem değilsin!"

"Seni... üzecek bir şey mi yaptım? Neden bağırıyorsun?"

Koltukta doğrulup anlatmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Annene götüy diyorum götürmüyoysun, babamı özledim diyoyum götüymüyorsun! N'apim ben, ağlıyım mı ha ağlıyım mı?"

"Gerçekten götüreceğim Nil, hatta bugün bile götürebilirdim ama..." Derya planlarımı mahvetmişti.

"Ben kendim gidicem!" Bir anda koltuktan kalkıp kapıya doğru koştuğunda onu getirdiğim bu halin dehşetini üstümden geç attım. O ancak kapıya vardığında koşmaya başladım, verandaya çıktığında da tutup kaldırdım, göğsüme yaslayarak sarıldım. "Çok haklısın, beni artık sevmiyorsun. Ben... Ben ne yaptığımı bilmiyorum Nil, aklımı kaybetmiş gibi davranıyorum. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama önleyemiyorum, içimdeki kini ve acıyı durdurup her şeyi sonlandıramıyorum."

Göğsüme kapanıp ağlarken bana da vurmaya başladı, elleri vücuduma çarpıyordu. Bana vurmasına rağmen ona daha sıkı sarılıp saçlarından öperken, "Babama söyleyeceğim seni," dedi. "Dedeme de söyleyeceğim! Göyüysün o zaman sen. Yüz gün de küseceğim sana..."

"Karmen," diye bağırdı Yaman, o sırada, yukarıdan. "Buraya bakman lazım."

Nille beraber kapıdan girdim ve kilitleyip yukarıya çıkmaya başladım. Odanın kapısında durunca Nil'i aşağıya indirip içeriye girdim, Nil'de Gece'nin yattığını görüp sessizleşirken, "İyiyim," dediğini duydum arkadaşımın. "Yalnızca gözlerim kararıyor."

Uzandığı yatağın kenarına oturup nabzına ve kalp atışlarına bir daha dokundum. Yatakta olmasına rağmen onu hâlâ kollarıyla tutup

yüzünü izleyen Yaman'a doğru baktım. "Arabamda ilk yardım çantası var, içinde de tansiyon aleti. Alıp gel, tansiyonuna bakalım."

"Sen alıp gel," dedi Yaman, dudaklarını telaşla yalıyordu.

"Son alop gol." Homurdanarak ona kapıyı gösterdim. "Patronun kim olduğunu unutma."

Gözlerini kapatıp burnundan nefes alırken, Gece yüzünü ona dönüp hafif bir inleme sesi çıkardı. Oldukça kısık bir şekilde, "İyiyim ya," dedi, ikna etmeye çalışarak. "Aleti alıp gel, baksın tansiyonuma."

"Derya bunun hesabını ödeyecek," dedi ve Gece'yi yumuşak şekilde bırakıp kalktığında, Gece'nin bakışları onu takip etti. Sonra kapının önündeki Nil'i gördüğünde sıkışmış gibi kalbini tutup, "İyi misin güzelim?" Dedi ona. "Biri sana bir şey yaptı mı?"

Nil cevap vermeden yere oturunca Gece kaygıyla bana baktı. "Bir şeyi yok," dedim ama aslında hiç iyi değildi. "Nasıl olduğunu anlatsana."

"Sen uzaklaştıktan birkaç dakika sonra araba sesi duydum, direkt cama koşup kimin geldiğine baktım. Yabancı bir araç olduğunu görünce Nil'i alıp saklandım." Yatakta doğrulup ensesini ovuştururken suçlu bakışlarını hemen kaçırdı. "Evde dolaşıp bizi bulduklarında... Nil'i vermemek için gerçekten çok direndim, yemin ederim ki! Nil'de kucağımda çok korktu, başta saklambaç oynuyoruz sansak da sonradan..."

Hiddetimi sesime yansıtıp, "Seni bayıltılar mı?" Diye sordum.

Kapının önünde üzgünce oturan Nil'i izledi. "Evet, kendimden geçerken bile onu bırakmamaya çalıştım ama... Üç erkekti, panik ve aksiyondan yüzlerini bile hatırlamıyorum."

Yaman içerye girdiğinde Gece'nin tansiyonuna baktım. O sırada hiç konuşmuyor, cevap vermiyordum. Yaman Gece'yi çevirip ensesini incelerken, darbeyi oradan aldığına emin oldum. "Senin de bir silaha ihtiyacın var," dedi Yaman, ona.

Dehşetle, "Ben silah tutmayı bilmem," dedi Gece.

"Ben öğreteceğim."

O akşam saatlerinde, odamın camı önünde hiç kıpırdamadan aşağıyı, Yaman'ın Gece'ye silah kullanmayı öğretmesini izliyordum. Nil, onu banyo yaptırıp karnını doyurmamdan sonra huzursuzca uykuya dalmıştı. Hemen arkamdaki yatakta, üstünü sürekli açarak yatıyordu. Beynim çıldıracakmış gibi geliyordu kendime, Derya'nın

Feda'yı almış olduğunu kabullenemiyordum. Bakışlarım, boşluğa bakarken bile bir katilin bakışlarına benzemeye başlamıştı, dakikalardır Derya'yı Feda ile beraber öldürdüğümü hayal ediyordum.

Ufak sesi duyunca gözlerim Gece ile Yaman'ı takip etti. Gece, bir atış daha yapmış ve bu kez taşın üzerindeki soda şişesini parçalamıştı. Yapabilmenin heyecanıyla Yaman'ın boynuna atlayınca bu açıdan adamın yüzündeki ifadeyi gördüm. Hep yüzünde gördüğüm disiplinli, ciddi ifade hafif bir korkuya, sempatiye dönüştü ve Gece'nin vücudunun yanlarını okşayıp ardından onu yerdeki çimlere fırlattı.

Gece'nin, "Oha," diye bağırışını duydum. "Hiçbir erkek ona sarıldığımda beni üstünden fırlatmamıştı. Sen hakikaten manyaksın."

"Başka erkekler senin için can atıyor olabilir, beni onlarla karıştırma."

Sesli kavgaları devam edince yüz buruşturup camın önünden kalktım. Derya'ya ulaşıp Feda'yı almalıydım. Dediği gibi yaparsa bu intikam içime sinmemiş olurdu. Noah? Ya onu arasam, direkt olduğum yeri söylesem helikopter kullanıp buraya gelirlerdi. Sadece ismini verirdim ve Derya'yı benim için bulurlardı, Feda'yı alırlardı. Fakat ya ondan sonra? Abilerim baş belasıdır. Ben Nil'i verdikten sonra, Deren gerçekleri anladığında peşimi asla bırakmazdı. Bunun karşılığında da abilerim ben ne kadar suçlu olursam olayım Deren'in canını yakardı. Ne Deren benim peşimi bırakırdı ne de abilerim onun peşini.

"Her şeyi karıştırdın, bir planı sürdüremedin aptal," dedim kendime, aynanın karşısındayken. "Zaten anne olmayı beceremediğinde anlamalıydın başka hiçbir şeyi de beceremeyeceğini."

Elimi yüzüme götürdüm. "İyice çirkinleştin üstelik. Deren nasıl yüzüne o kadar uzun bakabiliyor ki?"

Arkamı dönüp yatağın ucuna oturdum, ihtimaller ve sonuçlarını düşünürken de telefon titreyişimi hissettim. Cebimden çıkarıp bakınca Utku'nun aradığını gördüm. Kalbim daha hızlı kan pompaladı. Derya Feda'yı emniyete götürmüş müydü? Arama bunu haber vermek için miydi?

Telefonu yanıtlayıp, "Evet?" Dedim.

"Karmen," dedi Utku, donuk bir sesle. "Çok kötü bir şey oldu."

"De... Deren'e mi?"

Tiz bir soluk aldı. "Emniyetteyiz, gelebilir misin?"

"Deren niye aramıyor?" Dedim fısıltıyla. "Yoksa bir şey mi oldu?"

"Emniyete gelir misin?" Diye sorarıen sesi kaybolmuş, şokta gibiydi. "Karmen... Abimle benim... yalnız sana ihtiyacımız var."

Aramayı kapatıp evden ayrılmam bir dakikayı aldı. Yaman ile gidişimi izlerken arabamı değiştirip il emniyetine ilerledim. Derya Feda'yı ortaya çıkarmış olsaydı bu iyi bir haber olurdu, Utku dehşetle bahsetmezdi. Başka kötü bir şeydi ama Nille ilgili olmasa da emniyette olmazlardı.

Emniyete gelince arabadan inince koşarak binaya girdim. Asansörü, yanımda bir polisle beklerken avuç içimi kazır gibi kaşımaya başlamıştım. Asansörden inip kattaki müdür odasına doğru koştum ve kapıyı açıp gözlerimi içeriye diktim. Derenle Utku, yan yana oturdukları koltukta hemen gözüme çarpmıştı. Deren, omuzları çökmüş görünerek gözlerini boşluğa dikmişti, Utku'da endişeyle ona bakıp yanaklarına düşmüş yaşları siliyordu.

Nalan'ın hıçkırığı kulağıma sızınca küçük aralıkta ona kaydı gözlerim. Elinde tuttuğu bir şeye bakarak ağlıyordu, Derya'da onu sakinleştirmek adına bir şeyler fısıldıyordu. Emniyet müdürü düşünceli şekilde, "Birkaç hafta önce Deren Bey'in evine not gelmişti, bu kez Nalan'ın evine fotoğraflar," dedi. "Çetenin sizden istediği başka şey mi var, anlamak zor. Tüm Türkiye'de aranmalarına rağmen bu esneklikte hareket etmeleri, hâlâ da bir taleplerinin olmaması çok ilginç. Deren, bence artık arama alanını genişletmeli, daha fazla şüpheliye odaklanmalıyız."

Kapıyı biraz daha açarken Deren'in tepkisizliğini izledim ve Utku başını arkasına çevirip beni gördüğünde yerinden fırladı. Karşıma geçip bana hücum eder şekilde sarılırken, "Abim hiç iyi değil," dedi kulağıma, yalnızca ben duyayım istiyor gibiydi. "Dakikalardır susuyor."

Ellerimi onun kollarında gezdirip, "N'oldu?" Diye sordum.

Geri çekilip, "Bak," dedi.

O karşımdan çekilince biraz ilerleyip Nalan'ın elindeki fotoğrafa yaklaştım. Gözyaşlarının düştüğü fotoğrafa bakınca da yumruklarımı sıkmak zorunda kaldım. Bunlar, Nil'in depoda bağlıyken çekilmiş fotoğraflarıydı ve bizzat fotoğrafları çeken de, Nalan'ı teselli eden Derya'ydı. Nil'in en çaresiz anını Deren'in gözlerine sokmak için Nalan'ı incitmeyi bile göze almıştı. Derya ile göz göze geldim ve bakışlarındaki tehlikeli parıltıyı gördüğümde kafamı iki yana salladım.

Aynı bakışlar omzumun üzerini hedef alınca da başını çevirip arkama baktım.

Deren bir ölü kadar sessizdi.

Deren Derya'ya ne yapmıştı da Derya ondan *bu kadar* nefret ediyordu.

"Deren," diye sessizce yanına oturduğumda, Utku'da arkamdan yaklaştı. Nalan emniyet müdürüne karşı bir şeyler bağırırken, Deren'in dizindeki fotoğrafa baktım. Nil'in aynı fotoğrafıydı. Titreyen elimle fotoğrafı kapıp arkama saklarken, "İyi tarafından bak," dedim. "Nil... Hayatta, yaşıyor Deren."

Böyle teselli edilir mi aptal?

Utku hıçkırırken, Deren'den de buna benzeyen bir tepki almaya çalıştım ama hâlâ boşluğa bakıyordu. Kalkıp bir yerleri dağıtmamıştı bile, yapacağını düşündüğüm buydu. Yalnızca yüzünün sol tarafında, elmacık kemiğinde bir kas kıpırdıyordu.

"Fotoğrafları gördükten sonra bir şey söyledi mi?" Diye sordum Utku'ya.

"Hayır, ben bağırdım, öfkelendim, Derya ile kavga ettim, ağladım... Hiçbir tepki vermedi."

Biraz yaklaşıp elimi Deren'in dizine koydum. Kot pantolonu sıcaklığına erişmemi engellemiyordu. Vücudumu da ona yaslayıp kulağına doğru, "Beni farkında mısın, görüyor musun?" Dedim. Kelimeler dudaklarımı yaralıyordu. "Bana bak, konuş benimle."

Bakmayıp cevap vermeyince, "Gidelim buradan," dedi Utku, eğilip kulağıma fısıldayarak. "O piçin yanında abimin böyle görünmesini istemiyorum. Eve gidelim Karmen."

Ona katılıp doğrulurken Deren'i de elinden tutarak kaldırdım. Ağırdı ama şimdi yönetilebiliyordu. Nalan ile Derya'nın bize yönelen kafaları, onlarla göz temasına girmemi sağladı. Nalan'ın yaşadıklarını anlayıp Derya'ya acımayla baktım. Bu hamlesiyle beraber, o dakika haberi olmasa da cehenneme sürüklenmeye başlamıştı.

Buradaki kimse benim neler yapabileceğimi tam olarak bilmiyordu.

Müdürün odasından çıktığımızda Utku abisine dönüp, "Bir şey söyle artık," diye isyan etti, çaresizce.

Asansöre beraber bindik ve Deren omzunu asansöre yaslayıp yere doğru bakarken, elini bir an bile bırakamadım. Utku Deren'in arabasını kullanmaya başlarken ben de kendi arabama binip Deren

yanımda otururken evlerine doğru sürdüm. Bizden önce eve varan Utku'nun arkasından ulaştık ve bahçede yürürken, gözlerimi attığı adımlardan çekemedim. Çok yavaş yürüyordu.

"Deren," dedim bir daha.

Farkında olmadan kendini sıkıyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Utku'nun açık bıraktığı kapıdan onun elini tutarak çektim ve yüzüne su çarpmak için odasına götürmeyi akıl ettim. Basamakları çıkması için elinden çektim. Üst kata çıkıp odasına yürürken bir an yavaşladığı hissine kapılıp baktım, gözlerini Nil'in odasına çevirmişti. Bu onu daha da tetikleyeceği için odasına çekmeye devam ettim ama ayakları yere çakılmış gibi hareket etmedi. "Deren," dedim, sesimde onu o kadar düşünen bir tını vardı ki kendi kulaklarıma inanamadım. "Odana gidelim."

Onun elini iki elimle birden kavrayıp çektim ama asla hareket etmedi. Sonraki bir saniyede de elimi savurur gibi bırakıp Nil'in odasına ilerledi, aralık kapıyı geriye itip içeriye baktı. Alt dudağımı ısırıp parmaklarımı korkuyla atan kalbime koyarken, Deren'in eli kapıdan düştü. Sessizlik sancılanırken omuzlarının hafif titreyişlerini, sonra güçlü sallanışlarını gördüm. Boğazından, dakikalardır çıkmasını beklediğim acı dolu bir ses çıktı ve bir anda dizlerinin üstüne düşüp küfürler ederek ağlamaya başladı.

Canımın acısıyla geriye sıçradım.

İlk kez bir erkeğin ağladığını görüyordum.

Bir erkeğin ağlayabilecek kadar canını yakan tek şey, belki de bu olduğu içindi. Yumruklarını sertçe yere vurup, "Böyle cezalandırılmak istemiyorum," diye bağırdı, yardım istiyormuş gibi. "Böyle cezalandırılmak istemiyorum! Allah'ım lütfen... Nil'i istiyorum, canı biraz daha yanmadan onu bulmak istiyorum. Ne yapmalıyım, nasıl yapmalıyım, kaldırıp tek tek taşların altına mı bakmalıyım..."

İkiyüzlülüğüm yanına gitmemi önlerken, "Deren," diye fısıldadım, sanki yardım edebilirmiş gibi.

"Karmen... Çok korkuyorum, bir gün arayıp beni morga çağıracaklarından, bu kez orada kızımı göreceğimden çok korkuyorum." Sırtı kapının pervazına doğru yaslandı ve yüzü bana döndüğü için yüzündeki ıslaklık gözüme çarptı. Omuzları vücudundan ayrılıyormuş gibi yükselip alçalırken ellerini üzerindeki tişörtün yakasına götürüp farkında olmaksızın çekiştirdi. Gözleri hiçbir yere

odaklanmamıştı, sadece boşluğa bir şey görmeye çalışıyormuş gibi bakarak canımı acıtıyordu. "O ipleri vücuduna nasıl bağlamışlar öyle, kim bilir kolları ne kadar acımıştır. Gözleri de kapalıydı, yüzüne baktım... bir morluk iz aradım, yoktu. Tek tesellim bu oldu o an. Sonra..." devam edemedi, belki diyeceği şeyi unuttu ve belki de canını yaktığından söyleyemedi. Yüzünü, kendine doğru çektiği dizine bastırıp boğazından mücadele içindeymiş gibi bir ses çıkardı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Onda kendimi bularak, "Deren," dedim tekrardan.

"Bir şey yap Karmen, beni biraz seviyorsan bir şey yap..."

O an içimde hiçbir erkeğin dokunmadığı, dokunamayacağı bir yere dokundu. Özel bir yere.

"Abi? Abi?" Diye kata çıkan Utku'yu göz ucuyla fark ettim ve koşup Deren'in yanında eğilirken, "N'oldu?" Diye sordu. Gördüğüne inanamadığı kocaman açılmış gözlerinden okunuyordu. "Abi, abim... Kendine gel, ağlamayı kes! N'apıyorsun, bu sen değilsin! Nil hayatta, en azından bundan emin olduk ya abim..." onu sarsmaya çalıştı ama faydasız oldu. "Özür dilerim, seni suçladığım için özür dilerim, üstüne geldiğim için özür dilerim... Sen çok çok iyi babasın, gördüğüm en iyi babasın."

Deren onu duymuyor gibi kesik kesik nefes aldığında Utku paniğe kapılarak bana çevirdi gözlerini. Dokunsam ağlayacak gibi bakıyordu."Karmen," dedi cılız sesle. "Sen abime yardım edebilirsin, bir şey yap."

İki yüzlülüğüme ve Deren'i böyle görmeye dayanamadığımdan, "Gitmeliyim," dedim arkamı dönerek. Hızlıca merdiveni inmeye başladım ama gözlerim basamakları karıştırıyordu.

Arkamdam, "Karmen," dedi hayal kırıklığıyla. "Nereye? Abimi böyle bırakıp gidemezsin... Karmen! Hey, kime diyorum?" Arkamdan gelmeye başladığını gıcırdayan basamaklarda hissettim. "Neden geldin o zaman? Madem gidecektin neden aradığımda geldin ki?"

Beni kolumdan tutup durdurmaya çalıştığında yüzüne bakamayıp, "İşim var," dedim.

"Ne işi ya? Abimi görmüyor musun? Şu haline bak, ölüyor adeta!" Deren'i öldürdüğüm yüzüme çarpınca yüzümün beyazladığını hissettim. "Bıktın mı bunlarla uğraşmaktan? Abimle böyle bir ilişki yaşamaktan?"

"Utku, sen abine benden daha iyi gelirsin."

Kolumu savurur gibi bırakıp, "İyi git!" Dedi kırgınlık dolu bir söylemle. "Ben de Nalan'ı ararım, hemen gelir. Zaten... Nil ikisinin kızı, abimle konuşurlar."

Gözlerimin önüne şimşek hızıyla düşen bir anın karesi içinde olduğum şoku hafifletti. Başımı kaldırıp telefonunu çıkaran Utku'ya bakarken, "Çağır çağır, eve alırım sanki," dedim öfke duyarak. Sonra da Utku'yu elimin tersiyle karnından itip basamakları tekrar çıkmaya başladım. "O ancak faydalanır Deren'den."

Utku peşime düşüp, "Aynen, ırzına falan geçer," dedi. Sonra memnun memnun yanıma yetişti. "İşte böyle yola gel."

Kata çıktım ve yüzü hâlâ dizinin üstünde olan Deren'in yanına gidip eğildim. Ellerimi çıplak kollarına koyup baş parmaklarımla okşarken, çıkardığı inleme ve hıçkırık seslerine sanki içim gitti. Dudaklarım bir çocuk gibi titrerken, "O fotoğrafı aklından çıkar," dedim. Yüzümü omzuna koyup yanağından öptüğümde, dudaklarıma yanağının sıcak ıslaklığı değdi. "Dün geceyi düşün, bizi düşün."

"Oha," dedi Utku ama hemen sonra sustu.

Anladı.

Deren'in sert, içten yutkunuşu kulağımı sıcacık yaptı. Yüzümü yasladığım omzu saniye başı, iç çekişiyle yanağıma çarpıyordu. Dudaklarımla yanağındaki ıslaklığa biraz daha dokunup, bu ıslaklığına kalbime yaptıkları karşısında acizleştim. "Nil hayatta, sana geri dönecek," dedim. "Gördüklerini unut, kendine dön."

Deren bir anda kafasını kaldırınca yüzlerimiz çarpıştı. Bir anda kıpkırmızı, ıslak gözleriyle karşılaşınca kendimi hazırlamadığım acıyla göğüs göğüse geldiğimi hissettim. Yüzüme, dudaklarıma doğru bakıp ardından, "Git," dedi bir anda.

"Hı?" Dedim.

"Git!" Tekrarladı ve oturduğu yerden doğrulurken beni de kolumdan tutup kendisiyle kaldırdı. Vücudum onun vücuduna tutunarak sersemlerken, Deren beni merdivene kadar çekiştirdi.

Utku şaşkınlıkla önümüze geçti. "Abi n'apıyorsun?"

Deren'i kimsenin durduramayacağı gibi Utku'da durduramadı. Basamakları sanki bir saniye içinde inip dış kapıya varıp beni de sürüklerken, odaklanamamış halde eline bakıyordum. Neden böyle davranmaya başlamıştı ki? Kapıyı açıp beni dışarıya iterken,

tişörtünün yakasını tutup, "Neden?" Diye sordum. "Az önce yaptığım yüzünden mi?"

"Gitmelisin, seninle olamam, vakit kaybediyorum. Kızımı aramak varken seninle ilgilenemem..." beni dışarıya itip şaşırmış, görmüyormuş gibi bir ruh haliyle kapıyı suratıma kapattı.

Bedenim, kapıyı kapatmasına engel olmaya çalışırken kapının üstüne yapıştı ve şaşkınlıktan ağzımı ayrık kaldı. İçeriden Utku'nun bağırdığını, yürüme sesini duyup alnımı kapıya yasladım. Kendisini suçluyordu, Nil acı çekerken başka hiçbir şeyle, kimseyle olmayı istemiyordu. Varlığımın bir işkenceye dönüşmesine şaşırmamıştım. Ellerimi kana kaplayan şey, göğsünden söküp aldığım kalbiydi.

İtiraz edecek bir yanı yoktu, benden uzaklaşsa iyi olurdu. Zaten... en başta ben gitmek istemiştim. Dolmuş gözlerimi sımsıkı yumup düşmek için bekleyen birkaç damla gözyaşını bırakıp yüzümü sildim ve gözlerimi açtım. O an bir kapı sesi ve bir sert tutuş hissettim, gözlerimdeki buğu kalkmadan başımı çevirdim. Bedenim Deren'in geniş omuzları arasına hapsoldu ve eli çenemi bulmuşken çekip öpmeye başladı. Şaşkınlık sesimi ağzına hapsedip beni, kapının yanındaki duvara doğru bastırdı ve kısık inleme sesleri çıkararak onunla öpüşmemi diretti.

Onu darmadağın eden ben değilmişim gibi bir utanmazlıkla kollarımı boynuna dolayıp öpücüklere boğdum.

Kafamın arkasından tutuş şekli gözlerimi kapattı. Bazen kafama hafifçe vuruyordu bir şeyleri anlayayım diye, bazen okşuyordu. Öpüşürken de... saçlarımı çekip beni ağzına bir anda yapıştırıyordu. En sevdiğimin hangisi olduğunu ayırt edemiyordum, o an hangisine ihtiyacım varsa onu seviyordum. Elimi yüzüne koyup nefes nefese alt dudağını ısırırken saçlarımın yüzüne uçuştuğunu hissettim. Bu yüzden belki de eli yüzümde gezindi ve saçlarım kulağımın arkasına yerleşti. Alt dudağımı emip bıraktıktan sonra da acıdığını hissetmiş gibi küçük küçük, inleyerek, yalayarak öptü. Gözlerini de öptüğü alt dudağımdan bir saniye çekmemişti. Dudağım şişip ıpıslak olduğunda, baş parmağıyla kenarlarına, dudağımın iç kısmına dokundu ve parmağına gelen ıslaklığı yalarken, nihayet gözlerime doğru baktı.

Elimin tersini dudağımın üzerine koyup, "Şimdi mi gideyim?" Diye sordum.

"Gitme." Kolunu başımın üstüne koyup yüzünü de koluna doğru bastırdı. Çenesinin altında kalınca bakış açıma adem elması çarptı. Kalbi hâlâ çok hızlı çarptığı için tansiyonundan endişe ettim. Baktım, nabzının ritmi hızlıydı. Tişörtünün yakasını çekiştirdiğinden yırtılmıştı kumaş, vücudundan çıkmak istiyor gibiydi. Başımı az çevirdiğimde Utku tarafından izlenildiğimizi gördüm. Çekingen şekilde ana hafif bir tebessümle Deren'in sakinleşmiş yüzüne dalmıştı.

"Öpüşmemizi izledin mi?" Diye sordum.

Omuz silkip neşesizce sırıttı. "Bu evde çocuk yaşıyor, her yerde öpüşemezsiniz."

Deren ona, "Ufal da cebime gir," dedi.

Geri çekilip Utku'ya baktıktan sonra içeriye ilerledi. Evine geçtiğinde, bir süre arkasından baktık ve sonra Utku yanıma koştuğu gibi beni kucakladı, üstelik bir de etrafında çevirdi. "Güzelim benim, aferin sana. Bak, abim biraz olsun kendine geldi sayende."

"Güzeliymiş," diye ses geldi yukarıdan, sonra kapı çarpıldı.

Utku'yu itip ayaklarımı yere basarken, "Kıskanç olduğunu söylemiştim," dedi.

Onu yolumun üzerinden çekip içeriye girdim ve arkamdan gelmediğini görünce bir baktım. Arkasını dönmüş, niyeyse dışarıya doğru bakıyordu. Gözlerimi kısıp bakışlarını takip edince Ece'nin evine doğru yürüdüğünü gördüm, üstelik yanında bir gençle beraber. Utku onları izliyordu.

Yukarıya çıkıp kapalı olan tek kapıya, Nil'in odasına baktım. Yalnız mı kalmak istenişti? Belki kapıyı o yüzden sert çarpmıştı. Ya da... Yeniden ağlıyor muydu?

Deren'i Derya ile beraber ağlattım.

"Orospu çocuğu Feda'yı kaçırmasaydı her şey başka olabilirdi."

Trajedimin bir başkasının ellerinde şekillenmesine hınç duyuyordum. Feda'yı ondan almam şarttı, bu oyundaki patron bendim, ona ne oluyordu?

Kapıya dönüp sessizce açtım, içeriye girerken de dudaklarımı ısırdım. Yatağa uzanmış, Nil'in elinde tuttuğu çerçevedeki fotoğrafına bakıyordu. Çok sessizce ilerleyip Nil'in süslü, etrafında tüller olan yatağına uzandım. Deren hafifçe yan dönüktü, ayakları yataktan çıkmıştı. Dirseğimi yastığa koyup bir elimi omzuna koydum ve hafifçe masaj yaparken, "O fotoğrafı ne zaman çekilmişti?" Diye sordum.

(Nil'in odasına bir bakış.)

"Geçen yaz, Madrid'te."

"Onu Madrid'e mi götürdün?" Dedim çerçevedeki fotoğrafa bir daha bakıp. Bir kedinin yanında eğilmiş, gülümseyerek kameraya bakıyordu. İki buçuk yaşlarındaydı.

"Madrid'de bir işim vardı. Utku ile Nil'de benimle geldi." Nil'in yüzünü, gülüşünü okşayıp burnunu çekti.

"Ne işiydi?"

"İçişleri bakanına özel korumalık yaptım. Nalan o dönem iyi olmadığı için Nil benimle kalıyordu, onun da gelmesi gerekti. Utku Nil'e bakarken ben de casu... korumalık yaptım içişleri bakanına." Bir şeyleri eksik ya da yanlış söylediğini fark ettim ama işi olduğu için sır saklamasını anladım.

İçimde pürüzsüz bir şefkat canlanınca tişörtünü aşağıya indirip omzunu sulu sulu öptüm. "Yani hem çocuk yaparsın hem de kariyer."

Bu onu gülümsetmeyince tişörtünün kolunu çekiştirdim.

"Hem de iyi sikişirsin," dedim, kulağının içine.

Ürperdiğini fark ettim, dudağından ufak bir nefes kaçmıştı. Gözlerimi pantolonunun önüne çevirip omzunu ısırırken, "Bunu daha önce birisine de söyledin mi?" Diye sordu.

Kıskanç olduğu konusunda Utku'ya katılıyordum.

"Hayır."

Daha önce yalnız Carlosla sevişmiştim. Birkaç defa. On yedi yaşından beri ona aşık olduğum için başka kimseyle olmamıştım. Ama Deren... Ayrıydı. Daha başka.

"Sen hiç birisine söyledin mi?" Diye sordum.

"Neyi?"

"Çok iyi olduğunu," dedim, tişörtünü rahat bırakıp dudaklarını uzaklaştırırken. "Birisine, senin için çok iyi olduğunu söyledin mi?"

"Hayır," dedi, aklı başka yerde.

"Bana söyleyeceksin," dedim.

Elini Nil'in gülümsemesinden çekip gözlerini tavana doğru kaydırdığında, onu yine kaybetmek üzere olduğumu anlayıp hemen konuştum. "Sana makarna yapsam yer misin? Benim makarnamdan."

"Nil eziyet görürken mi?"

Derya'ya sesli şekilde küfretmemek için direndim. "Nil eziyet görmüyor."

Yüzünü yastığa doğru bastırıp, "Fotoğraf öyle demiyordu," dedi.

"Ama sen dedin yüzünde hiçbir iz olmadığını, sadece fotoğraf için bağlamışlardır..."

Birkaç saniye sessizliğin ardından, "Üzerindeki kıyafetlerde temiz gibiydi," dedi.

Hem de tertemizdi. Onlar Karina'nın kıyafetleriydi.

"Bak işte, bence fotoğraf için öyleydi. Ona kötü davranılsa izi olurdu Deren."

"Kızıma o kıyafetleri giydiriyorlar Karmen," dedi, çok kasvetli bir sesle. "Benden bile utanan kızımı onlar giydiriyor, buna katlanamıyorum."

Doğru, Nil kıyafetlerini değiştirmemden utanmıştı, hep kendisi giyinmişti, ben sadece yardımcı olmuştum. Hiçbir şey Deren'in düşündüğü kadar korkunç değildi.

"Fotoğrafları kim getirip bırakmış?"

"Nalan... Evinin önünde bulmuş." Derya özellikle bunu Nalan'a nasıl yapabiliyordu? Kendi çıkarları iç... Duraksadım. Ben de kendi çıkarlarım için aynısını yapmıyor muydum? "Ama kahretsin ki kameraları bir süre önce kırılmış, yani kimin bıraktığını bulmak çok zor."

Demek o yüzden Derya oraya bırakmıştı, bıraktırmıştı fotoğrafları. Kamera olmadığı için kolay olmuştu. Ah, bir gün kırdığım o kameranın şimdi bunu sağlamış olacağını hiç düşünmezdim.

"Ben yine de makarna yapayım," diyerek doğrulmak üzereydim ki, Deren bileğimden sertçe tutup ayrılmama izin vermedi. Böylelikle ona doğru baktım, yatakta yan dönüp beni kolları arasına çekerken sadece gözlerime bakıyordu. Vücudu geniş olduğu için beni kolaylıkla hapsedebiliyordu, doğrusu ben de biraz buna izin veriyordum. Kollarım aramızda sıkışmışken elini yüzümdeki saça götürüp çekti. "Yapma, yemeyeceğim."

"Belki Utku yer."

"Ece getirir ona."

"Ece Utku'dan hoşlanıyor."

"Neyinden hoşlanıyorsa," diye homurdandı.

"Niye öyle diyorsun?" Diye kızdım. "Utku sana benziyor, çok yakışıklı bir çocuk. Vücudu da çok gelişmiş, uzun boylu... O yaştaki herkesin rüyasını süsler."

"Huyları da bana benziyor," dedi gözlerini kapatarak, sesi kısılmaya başlamıştı. "Çok kıskançtır ve hemen sinirlenir, ateş gibi parlar, sevdiklerini kimseyle paylaşmak istemez. Duygularını çok yoğun yaşar, aşık olursa can yakar. Onunla ben hayatımızdaki kadınları boğarız, sıkarız, bezdiririz." Elimi yüzüne koyarken, vücudunun her saniye ağırlaştığını hissettim. Nefesi düzene girmeye başlamıştı. "Keşke bana benzemeseydi, daha mutlu olurdu."

Derenle yattığımda uykuma bir şey dokundu. Bir güç. Bir sihir. Bir değnek. Trajilerimin hiçbirisi beni irkiltmedi. Sadece yataktaki soğuk tarafa geçtiğimi, onun kalkıp gittiğini anladığımda uyandım.

Sabahın ilk saatlerinde olduğumu anlayıp ben de Nil'in yatağından kalktım ve aşağıya inmeden önce Deren'in odasına baktım. Yoktu. Elimde yüzümde ona dair bir şeyleri hissederek aşağıya inince Utku'nun mutfakta uğraştığını gördüm. Bir tabak hazırlamıştı. Eh, iyi bari. En azından artık karnını aç bırakmıyordu.

Abisinin nerede olduğunu sormak için mutfağa girdiğimde beni farkına varıp, "Uyanmışsın," dedi neşesizce. Tabağıyla beraber masaya ilerledi. "Ben de sana kahvaltı hazırlamıştım, sonuçta hep sen mi bana hazırlayacaksın..."

Şaşırarak tabağa göz attım. "Bana mı? Neden? Gerek yok, sen ye."

"Hayır," dedi ve omuzlarımdan tuttuğu gibi beni masaya çekiştirdi, sandalyeye oturttu. "Hep sen bana hazırlıyorsun, gücüme gitmeye başladı artık. Üstelik ben senin de hiç yemek yediğini görmüyorum, diyet falan mı yapıyorsun?"

Karşımdaki sandalyeye oturup yemem için tabağı işaret edince, çatalı alıp tabağın içinde dolaştırmaya başladım. Bu çocuğun bir sorunu vardı, evde hep çıplak geziyordu. Hayatı boyunca abisi ile birlikte yaşadığı için muhtemelen evin içinde esnek olmaya alışmıştı. Keşke Deren'in de bu huyu olsaydı.

"Abin nereye gitti?" Diye sordum merak ettiğimden.

"Bilmiyorum. Yine sokak sokak aramaya çıkmıştır." Sıktığı yumrukları masanın üzerinde kasıldı. "Dün emniyete giderken yolda gördüğü bir kızı Nil sandı, arabayı trafiğin ortasında bırakarak dışarıya çıktı. Abimi onun Nil olmadığına ikna edemedim, kız gözden kaybolduğunda bile sokak sokak aramaya çalıştı ama..." her neyse diyerek elini salladı. "Belki yine oraya gitmiştir, aklına takıldı ya bir

kere, düşünüp duruyordur... Belki de o kadar çok Nil olmasını umut ediyor ki, artık her şeyi Nil olarak görüyor."

Ağzımdaki ekmeği parçalasam da bir türlü yutamadım, bu yüzden Utku'nun koyduğu portakal suyunu içtim. Pek yemediğimi sorunca tekrar sordu. "Diyet mi yapıyorsun?"

"Hayır. Ben... Bu kültürdeki kahvaltıya alışkın değilim."

"Doğru," dedi alnını kırıştırarak. "İtalya'da kahvaltını nasıl yapardın?"

"Genelde cappuccino içip karamelli gevrek atıştırırdım."

Hoşlanmamış gibi, "Çok vasat," dedi. "Nil bile kahvaltısında senden daha çok şey yer."

Bilmişçesine gülümsedim. "Bence de."

Sırf o hazırladığı için tabaktan birkaç şey daha aldım. Uzun zamandır bu iştahsızlığım vardı, midem küçüldüğü için alışmıştım birkaç lokma ile idare etmeye. Uzun zamandır çok aç olduğum bile olmamıştı. Hep Karina'm geliyordu aklıma, en son ona ne yedirdikleri, ne içirdikleri...

"Ben abini arayacağım," diyerek birazdan masadan kalkınca Utku arkamdan baktı. Üst kata geçip Deren'in üzerimden, ben uyurken çıkardığı ceketimden telefonumu aldım. Son arananlara girip derhal aradım ama bir yanıt alamadım. Meşgul olabilirdi ama atacağı adımlardan haberdar olmamak beni geriyordu.

Yaman'ın aramalarına cevap vermek üzere bu kez onu aradım. Telefonumu bekletmeden yanıtlayıp, "Birkaç saattir Derya'nın peşindeyim," dedi. Gözlerimi kısıp kapıyı kontrol ettim, Utku hâlâ aşağıdaydı. "Evden ayrıldı, Feda'yı tutsak ettiği yere gideceğini düşünüp takip ettim ama bir kulübe gitti, sanırım kendisinin."

İşleri hızlandırmak için neler yapacağımı düşünürken, "Derya'yı nasıl alt edeceğimizi biliyorsun," dedi.

"Nalan," dedim.

"Evet," dedi, aklımdan geçenleri okuyarak. "Nalan'ı alıkoyarsak Derya Feda'yı tıpış tıpış ayağımıza getirir."

Evet ama Yaman'a yalan söylemiştim. Nalan'ı incitmezdim. "Nalan'ı alıkoyabilir misin? Canını hiç yakmadan? Sadece birkaç saatliğine?"

"Şu an evde, uyuyor olmalı." Araba kullandığına dair sesi duyuyordum. "Yeni kamera taktırmışlar mıdır sence?"

"Hayır, evlerinde hâlâ kamera yok," dedim öğrendiğim için. "Ama nasıl yapacaksın Yaman? Derya şimdi tetiktedir, önlemlerini almıştır. Biz yalnızız o çoğunluk... Üstelik Nalan'ı alırken karşı koyacaktır, canını yakamazsın."

"Hastaneden bile adam kaçırdım," dedi. "Bunu mu yapamayacağım?" Tek tek izah etti. "Eve sessizce girip o uyurken bayıltırım. Gözlerini açtığında başka bir yerde olur. Derya'yı ararım ve Feda'yı istediğimiz yere bıraktığında Nalan'ı veririm."

"İyi diyorsun da, Nalan zaten çok acı çekiyor, çok yorgun..." elimi saçlarım arasından geçirerek ofladım. "Onu bu işlere daha fazla karıştırmak istemiyorum."

"Buna Derya sebep oldu. Son hamleyi yapmasaydı Nalan şu an kızına kavuşmuş, çok mutlu olabilirdi."

Evet ama... hiçbir suçu yokken Nalan tekrar incinmiş olacaktı. Tamam, sadece birkaç saat alıkoyacaktık, huzuru uzun süre kaçmayacaktı... aman sanki huzuru vardı kadının.

"En hızlı ve kesin yol bu," dedim suçluluk duyarak. Bu suçluluk artık katlanılmaz olmaya başlamıştı. "Sakın Nalan'ı korkutup zarar verme Yaman."

Bir süre cevapsız kaldım. Sonra, "Hani, çıkarların uğruna Nalan'ı inciteceğini söylemiştin," dedi.

"Açık aramakta ustalaşmış olabilirsin ama patronuna bunu yapma," dedim aramayı kapatıp. Beni, gerektiğinde tekrar arayacağını biliyordum.

Telefonu kapatıp cebime koydum ve kalkıp Nil'in yatak örtüsünü düzelttim. Kıyafetleri her yerdeydi, onları katlayıp yatağın kenarına koydum. Hiçbirinde Nil'in dalinle karışık o bebek kokusu kalmamıştı. Odadan çıkıp aşağıya indim ve Deren'i beklerken koltukta oturdum. Utku'da huzursuzca camdan dışarıya, yan evin bahçesine doğru bakıyordu.

"Dün akşam Ece'nin yanındaki çocuk onu mezuniyet balosuna davet eden çocuk mu acaba?" Diye sordum, kışkırtmak için.

Kollarını göğsü üzerinde kavuşturmuşken ellerini kollarında yavaşça gezdirdi. "Olabilir."

"Karanlıkta pek göremedim ama uzun boylu, hoş bir çocuğa benziyordu." Saçımı parmağımın etrafına dolayarak yüz ifadelerini kontrol ettim.

"Ece kabul ettiğine göre öyle olmalı." Fazla yorumda bulunmadan oturduğum koltuğa yöneldi ve kumandayı alıp televizyonu açtı. Sabah haberlerine bakıp Nille ilgili olan bir haberde durdu. Artık Nil haberlerde eskisi kadar sık olmuyordu ama Edip Akşın sayesinde hep gündemdeydi.

Sonra Utku bir anda bana döndü. "Sence hangimiz daha yakışıklıyız?"

Parmağımı çeneme vurmaya başladım. "Dedim ya; çocuğun yüzünü çok görmedim."

"Doğru," dedi. Önüne döndü.

Onu daha fazla kışkırtmamak için cevap vermedim. Omuzlarımı önüme düşürüp parmaklarımla oynarken telefonumda arama bekledim. Saatler geçtikçe ne Deren'den ne de Yaman'dan ses çıkmadı. Yaman işlerini hep sessiz, usul hallettiği için aramaması garibime gitmiyordu ama Deren'i merak ediyordum. Utku'dan da aramasını istedim fakat Deren onun da aramasına cevap vermedi. Çıkıp eve gitmeyi düşündüm ama aklım Deren'de kaldığı için evi terk edemedim.

Sokak kapısından kilidin sesini duyduğum zaman heyecanla gözlerimi koridora çevirdim.

Anahtarın şıngırdayan sesinden sonra Deren bakış açımıza girince boğazımdaki huzursuzluk düğümü çözüldü. Utku'da abisine bakarak, "Hoş geldin," deyince Deren sessizce baş sallayıp bana doğru döndü. Yüzünün rengi solmuştu, alnında da ter damlaları birikmişti. "Karmen, odama gelsene."

Kalktım ve Utku arkamızdan bakarken Deren'e yaklaştım. Üzerinde hâlâ yırtık tişörtü vardı, kendisine aynada hiç bakmadan dışarıya çıkmıştı. Önüne geçip odaya yürürken, Deren'de arkamda kaldı ve nefes nefese peşimden geldi. Üst kata çıkınca, "N'oldu?" Diyerek dönüp baktım ve aramızda duran kolunun, ceketiyle sarılı olduğunu görüp irkildim. Kolunu önünde tutuyordu, eve geldiğinde arkasına sakladığı için görmemiştim ama sanırım bir şey olmuştu. "Koluna n'oldu Deren?"

Bedeniyle beni odasının kapısından içeriye itti ve ikimiz de girince sırtını kapının üstüne yaslayıp ceketi fırlattı. "Hemşireme ihtiyacım var."

Kolunun halini görünce sanki kan tutuyormuş gibi bayılma raddesine geldim. Kolundan bıçaklanmıştı, üstelik ciddi bir şekilde.

Kesik kolunun içinde, dirseğinin iki parmak altında başlayıp altı yedi santim devam ediyordu.

"Kim yaptı bunu sana?"

Terlemiş şekilde nefes alıp verdi. "Bir grup çocuk yaptı, çocuklar diye bir şey de yapamadım... Elimin tersiyle savurup hepsini birbirinin üstüne yıkmak vardı da..." başı dönmüş gibi gözlerini kapattı. "Bir şey yapacak mısın?"

Çok sinirlendiğim için önceliklerimi karıştırmış sadece koluna bakıyordum. "Neden hastaneye gitmedin ki?"

"Zaten bir hemşirem var diye."

Kolundan yere doğru bir damla kan akınca aşağıya baktık.

"Yatağa otur, arabamdan ilk yardım çantasını alıp geleceğim." Onu elinden tutup yatağına kadar götürdüm ve yatağın ucuna oturtup odadan çıktım. Evden kısa süreliğine ayrılıp geri dönerken Utku'nun bakışları beni takip ediyordu. Deren'in odasına hızla girince odanın içinde göremedim, sonra su sesi duyup banyoda olduğunu anladım. "Geri zekâlı," diye kızıp banyosuna geçtim ve kolunu suyla yıkadığını görüp ayağımı yere vurdum. "Ben sana bunu yapmanı söyledim mi? Hayır!"

"Bağırma, beynim patlayacak sanki..." su, kan ile beraber beyaz lavabodan akarken, Deren gözlerini sımsıkı yumup geri açtı. "Gerçekten sikeceğim her şeyi, lan bir insanın başına daha ne kadar boktan şey gelebilir! Acıyor işte, acıyor! Daha ne olması gerekiyor, ölmem mi gerekiyor!"

Yanına gidip çantayı tezgâha koydum ve kolunu tutup suyun altından çektim. Keşke böyle konuşmasaydı, çok kötü oluyordum. "Temizlerim, acısı geçer. Ne ölmesi, neden öyle diyorsun?"

"Kolum umurumda mı sanki Karmen? Kalbim acıyor benim, kalbim!" Kolumdan tutarak sarstı beni.

Kolumdan sarsarken tişörtünün yakasından tuttum ve onun göğsüne yapışıp sıkıca sarıldım. Deren, havada tuttuğu koluyla beraber duraksayıp, "Kanın mı kaynadı, n'oldu?" Dedi.

Kalbinden öpüp, "O ne demek?" Diye sordum.

"Bir anda içinin ısınması, yakınlık duymak, çok kuvvetli şekilde o insana çekilmek..." anlayayım diye kafama hafifçe vurdu.

"Hı, o zaman benim kanım sana hep kaynıyor," dedim, fısıltıyla.

"Güldürme beni manyak," diyerek çekildiğinde, başımı önüme eğip geriledim. Deren kolunda biriken kanı lavaboya silkince de, tekrar dönüp tezgâhtaki çantayı açtım. "Elin İtalyanı sana her gün kanım kaynıyor diyor, şu halde güldürdün beni Karmen ya..."

Omzumu silkip çantadan aldığım tentürdiyotla beraber ona döndüm. Kullanılan bıçaktan mikrop kapmasın diye de yarasını temizledim. Lavaboya yaslanıp beni izlerken hiç ses çıkarmıyor ama gözlerini de bir an olsun çekmek bilmiyordu. Yarayı temizledikten sonra durumu daha detaylı görebildim, kolunu çekmekte biraz daha erken davransaydı bu kadar kanamamış olurdu.

"Biraz daha derine inseydi dikiş atılması gerekirdi," dedim.

"Ancak bana bıçak savurduktan sonra bir tane patlattım çocuğun suratına, keşke ondan ondan önce vursaydım bir tane..." ağzının içinde cık cıkladı.

"Sokak çetelerinden birisi mi?"

Ben pansuman bezini yaranın boyutunda kesmek için makası kullanırken, "Evet, ara sokaklarda dolaşırken karşıma çıktılar," dedi hiddetlenerek. "Nil'i tarif edip görüp görmediklerini sordum, ters ters cevaplar verince de birisini yakasından tutup sarstım... Sonra diğeri, öteki derken çekip koluma doğrulttu bıçağı... Baktım kolumu çizmiş, yer misin yemez misin bir tane koydum, sinek gibi duvara yapıştı..."

Öyle heyecanlı anlatıyordu ki, kavga etmeyi hobi olarak hayatına kattığını düşündüm.

"Feda'dan bir haber var mı?" Diye sordum, aradığı için.

"Her şeyi bilme."

Yutkunarak pansumanına yoğunlaştım. İlk kez böyle bir yanıt almıştım.

Pansuman bezini yarası üstüne koyup sterilize bantla kapattım. Kanın akışı durduğu için pansuman yaranın üstünde zorlanmadan kalmıştı. Kolunu yavaşça bıraktığımda emin olamamış gibi bakıp, "Bitti mi?" Diye sordu.

"Bitti. Niye, hemen gitmek mi istiyorsun yanımdan?"

Hayret edeceği bir tepki vermişim gibi gözlerini kırpıştırıp ardından anladım dercesine kafasını salladı. "Anladım, özel günündesin."

"Yok, değilim." Her şeyinin benimle olmasını, kalmasını, gitmemesini istiyordum. "Sadece yanımda kal istedim. Telefonlarımı da açmadın, o kadar aradım seni."

Alt dudağını ısırıp çenemin altından öyle bir kavrayışı vardı ki, beni duvara yaslayıp öpeceğini sandım. "Biz gerçekten sevgili olduk da haberim mi yok Karmen?"

Ona belli etmeden gözlerimin yaşarmasını önlemeye çalıştım. Kahretsin ya, ağlamamaya çalışmak gerçekten çok zor bir şeydi. Hayır yani, neden ağlamak istediysem... "Sevgili olsak bir kez daha sevişir miyiz?"

"Seviştiğimizde sevgili değildik Karmen."

Çenemi tutan elini bileğinden kavradım ama yüzümden indirsem mi yoksa orada mı tutsam karar veremedim. "Beraber uyusak da olur o zaman."

Gözleri gözlerimde bir yol çizerek daha da yaklaştı ve burnunu burnuma sürttü. "Var sende bir haller, çıkar kokusu."

Gözlerimi kapatıp birkaç saniye hiçbir şey olmuyormuş, dünyayı ayaklarının altından çekmiyormuşum gibi onun ellerini hissettim.

Sonra uzaklaşıp arkamı dönerken telefonuma gelen çağrıyı hissedip tam doğru anda banyodan çıktığımı düşündüm. Deren arkamdan gelirken telefonumu çıkarıp yabancı numaraya baktım. Sonra Deren'e hiç vakit ayırmadan odadan çıktım, alt kattaki banyoya girip kapıyı kapattığım gibi aramayı açtım. Derya aynı anda, "Seni öldüreceğim," dediğinde, sıraya gir, dememek için zor durdum. "Nalan nerede Allah'ın belası?"

Suyu açıp rahatça konuştum. "Feda nerede?"

Bir şeyin kırılma sesi gelince etrafında ne varsa dağıtmaya başladığını anladım. Bana başka çare bırakmayışı onun şimdi bu halde olmasının sebebiydi. "Nalan'a bir şey yaptın mı?" Diye sorunca sesinde gerçekten korku sezdim. "Kılına zarar verdiysen dünyayı başına yıkarım. Deren'in bana ne yapacağını umursamaz, her şeyi anlatırım."

"Siktir git anlat, hem belki benim için daha kolay olur," dedim, korkmadığımı anlaması için. Derya'dan korkmuyordum ama onu aptal yerine koymamayı öğrenmiştim. "Feda'nın nerede olduğunu söyle, ben de Nalan'ın yerini söyleyeyim."

"Orospu," dedi, sanki bana dokunurmuş gibi.

"Memnun oldum, ben de Karmen." Homurdandım. "Adres?"

Yenilgi dolu bir ses çıkarıp elinin tersinde ne varsa bir daha vurdu ve kırılma sesleri geldi. Küfredip, "Tuzla," dedi bağırarak. "Tuzla tersanesinin orada. Açık adresi atarım orospu."

"Kes, şerefsiz."

Bir daha küfredip, "Nalan'ın yeri?" Dedi.

"Açık adresi attığında ben de sana onun yerini mesaj atacağım."

Telefonu suratına kapattım ve sonra da suyu. Bir dakika kadar bekledim, Derya açık adresi atınca ben de ona Yamanla anlaştığımız adresi yolladım. Umarım bir daha benim işlerime karışmazdı, neler yapabileceğimi görmüştü. Nalan'ı incitmezdim ama inciteceğimi düşünmesinde sorun yoktu.

Banyodan çıkınca gözlerim Deren'i aradı. Onu ne zaman son kez göreceğim belli olmadığı için vedalaşarak ayrılmak istiyordum. Odadan, üstü çıplak şekilde çıkında merdivenin altında durup ona iç çektim. Deren'e karşı sürekli iç çekiyorum, içime çekiyormuş gibi.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Bu saate kadar niye kaldın ki zaten?" Dedi, elini korkuluğa koyarak.

Böyle söylemesi onu cevapsız bırakmama sebep oldu. Gözlerimi kırpıştırıp, "Seni beklemiştim," dedim.

Utku mutfaktan, elinde bir ağrı kesiciyle çıkıp merdivenin yukarısına baktı. "Öküz müsün abi, öyle denir mi? Siktir git deseydin bari."

Deren ona salonu gösterdi. "Sevgilime takılıyorum, niye karışıyorsun lan?"

Ha, şaka yapmıştı demek...

Rahatlayıp dudağımı kıvırınca, Utku omuz silkerek salona yürüdü ve yanımdan geçerken eğilip kafamdan öptü.

Deren işaret parmağını arkasından doğrultup, "Beni taklit ediyor," dedi.

"Beni hiç böyle öptüğünü hatırlamıyorum," dedim. Yalandı, birkaç kez kafamdan, saçlarımdan öpmüştü.

"Hatırlatayım o zaman."

Basamakları ağır ağır inip karşımda yer aldı ve eğilip kafamın üstünden öpünce kızardığımı hissedip garipsedim kendimi. Deren öpmekle kalmayıp bir süre saçlarımı kafamın üstünden aşağıya doğru, beni takdir ediyormuş gibi okşadı.

"Evine gidince dinleyip yemek ye. Günlerdir sen de benimle beraber mahvoldun."

"Olur olur." Elimle yüzüme rüzgâr yaptım, kızarmamı bitirmeye çalışıyordum ama Deren anlamış gibi parmaklarını yanağıma değdirdi. Hafif, rüzgâr kadar yumuşak gibi dokunuştu. "Yüzünün kızaracağını hiç düşünmezdim."

Elimi kaldırıp gözlerine kapatırken bir anlığına derdim yokmuş gibi kıkırdadım. "Daha da göremeyeceksin."

Yüzünde saniyelik zamanlarda gördüğüm bir yumuşama oluştuktan sonra bileğimden tutup elimi indirdi. Bırakmadan önce de elimin etli kısmını ısırdı. "Iy," diyerek ıslanan elimi göğsüne doğru silmeye çalışınca da, halimi komik buldu.

Beni kapıdan geçirip arabama kadar bıraktıktan sonra evinden uzaklaştım. Adresi navigasyona girdikten sonra da mesaj kısmından sildim. Aramalarımı da temizledim. Havanın karardığını izlerken arabayı son hızla kullandım. Yol üstünde de Yaman'ı aradım ama yine açmadı. Derya'da çoktan karısını almak için yola çıkmıştır. Bunun için Yaman'a dikkatli olması gerektiğini vurgulayan mesaj çektim.

Konum o kadar uzaktı ki, varmam iki saati buldu. Açık adrese yaklaştığımda etrafımı kontrol ederek arabayı durdurdum. Burası terk edilmiş bir çalışma alanıydı. İleride, denizde gemiler vardı ve kıyıda da boş, kare şeklinde, etrafı granitle çevrili depolar. Üzerinde yedi yazan depoya doğru ilerledim ve sessizliğin verdiği gerilimden çok, Feda'yla yüzleşmenin heyecanı beni sarmaladı.

Üzerinde yedi rakamı olan kare deponun önünde durunca içeriden bir ses duyar gibi oldum. Silahımı çıkarıp kilidin üzerine hedef aldıktan sonra kapıyı bir kurşunla açtım. Aynı şekilde silahımı tutarak içeriye girince, deponun köşesindeki gölgeyi gördüm. İçeriye etrafın belli belirsiz ışığı sızıyordu. Tedbirle yaklaştım ve adamın yüzü açığa çıkınca midemin duvarlarında bulantıyı hissettim.

Feda sonunda karşımdaydı.

Yerde, uzanır haldeydi. Hâlâ yarası olduğu için inliyordu. Varlığımı anladığında ilk garipsedi, doğrulmaya çalışarak, "Sen kimsin?" Dedi. Bağırıyordu. "Bana... Bana çabuk bir ambulans çağır. Tanımadığım orospu çocuğunun birisi beni hastaneden kaçırıp buraya kadar sürükledi." Hiç hareket etmediğimi gördüğünde kelepçelenmiş el ve ayaklarına bakarak doğrulmaya çalıştı. "Bir telefon ver, aramam gereken birisi var."

Arkamdan, kapıyı sessizce kapattım ve yaklaştığımda elimdeki silahın farkına vardı. Sustuğu gibi kaşlarını çattı, beni süzerek, "N'apıyorsun lan orospu?" Dedi, tıslayarak. Gerçekten korkunç görünen bir adamdı. "Kimsin sen? Adını ver, hayatınızı sikeceğim."

Karina bu adamın yüzüne mi bakmıştı? Aman Tanrım... Kimbilir ne kadar korkmuştur.

Karşısında durunca dizlerimi kırıp eğildim ve silah aramızda dururken, aylardır hafızamda tuttuğum yüzünü izledim. Emri Feda vermiş olmalıydı, kızımı neden, niye kaçırdığını anlatmak zorundaydı. Onu sağ bırakmayacaktım ama ondan önce öğrenecek şeylerim vardı. Acı derinimde nabız gibi atıp gözlerimi karartırken, uzun saçlarını, kırışmış alnını ve kibirli dudaklarını izledim. "Beni tanıyor musun?"

"Nereden tanıyayım seni lan?" Öksürerek iki eliyle birden kalbini tuttu, kelepçeli olduğu için tek elini kullanamıyordu. "Sen mi kaçırttın beni? Kimsin?"

Karina'ma da susması için böyle mi bağırdı? Aşkım benim, daha çok ağlamıştır.

"İyi çete üyen kızımı kaçırdılar," dedim kalpsizce. O günü, yağan yağmuru ve aptallığımı hatırlayarak silahı suratına salladım. "Emri veren sen miydin?"

Bir nebze olsun doğrulup omzunu arkasına yaslarken, "Başkasıyla karıştırmışsın, ne çetesi?" Diye inkâr etti.

Ben de inkâr ettim kızımın ölümünü. Ama gerçekleri değiştiremedim. O da değiştiremezdi kim olduğunu ve onu öldürecek olmamı.

"Kızım, adı... Karina." Silahı çenesinin altına koyup gözlerine baktığımda, gözlerinin kısılıp bir saniyelik düşünür hal almasını izledim. "Onu senin liderlik yaptığın çeteden iki kişi kaçırdı. Yağmurlu bir günde, arabamın arka koltuğundan aldılar kızımı. Kameraya yansıyan görüntülerden sonra o iki adamın senin çetenin üyesi olduğu anlaşıldı, polisler öyle söyledi." Her şeyi açık açık anlattığım için artık inkâr etmesi çok saçma olacaktı, bunu denememesi için silahı daha sert bastırdım. "Kızıma kaçırılma emrini sen mi verdin? Neden yaptın?"

Kafasını, silahtan kaçmak için arkaya atıp, "Hatırladım," dedi. Gözlerim insanı bir tepki vererek kocaman oldular, demek kızımı hatırlamıştı. "Karina, evet... Onu hatırladım."

Ona saldırmak için bekleyemedim. Boğazına sarılıp sıkmaya başlarken vücudumu da bacaklarına koyup kıstırdım. Silahın ucu çenesine yaslı dururken, "Ne yaptın kızıma?" Diye bağırdım korkunç bir acıyla. "Böbreğini almışsınız, boğarak canına kıymışsınız! Neredeyse en acı verici şekilde hayatını sonlandırmışsınız! Neden Karina, neden?"

"Emri ben vermedim!" Dedi, ellerinin ikisiyle beraber beni itmeye çalışırken.

"Yalan söyleme," dedim ve bir anda silahımın hedefini değiştirdim, namluyu şakağına yaslayıp anlaması için vurdum. "Karina'ya dokundun mu? Parmağının ucuyla bile dokundun mu kızıma? Ağlattın mı? Tabi, ağlattın... Sonra susması için ne yaptın? Yüzüne karşı silah çektin mi? Silahın ne olduğunu bile bilmiyordu, onu bu dünyadan, silah seslerinden korumak için aileme bile sırt çevirdim ben! Kilometrelerce yol geldim! Onu uzak tutmak için saklanarak yaşadım, sonra sen her şeyi mahvettin!" Çığlık atarak silahın tersini suratına yapıştırdığımda bana sert bir küfür savurdu. "Kızımı neden kaçırdın?"

Burnundan kan sızarken, "O İtalyan kadınsın," dedi. Beni tanıyordu. Kafasına kodlamıştı. Fakat neden? Neden Karina?

"O İtalyan kadın senin hayatını sikecek." Suratındaki kan gözlerimin önünde bir gelecek çizdi, Feda'nın geleceğini. Her yerinin kanla kaplı olduğu bir gelecek.

"Git o Rus piçinin hayatını sik lan!"

Uzun saçlarını yüzünden çekip gözlerine eğildim. "Ne Rus piçi?"

Dudağına gelen kanı tükürerek, "Mark," dedi ve tuttuğum silah elimde patladı, kurşun boşluğa doğru ilerleyip sekti. *Rus sözlüm Mark. "*Kızının kaçırılma emrini o verdi." *Ve gördüğüm gelecek değişti, kanla kaplı olan vücut artık onunkiydi.*

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bence işin ucunun buraya dayandığı belliydi. Yoksa bir çocuk çetesinin, bir İtalyan mafyanın kızını kaçırması bu kadar kolay bir tesadüf olmazdı.

Gelecek bölüm hikâye için kritik olacak, o yüzden çok heyecanlanıyorum. Tabi yine haftaya görüşeceğiz. Ayrılmadan önce hep olduğu gibi şimdi düşüncelerinizi buraya döşeyin, ben de seve seve okuyayım. Ayrıca bölümü bir emoji ile de anlatın.

Ayrıca İtalyan abilerimiz hakkında ne düşünüyorsunuz? Açıkçasısı ben kardeş bağlarını çok seviyorum.

Görüşene kadar onlarla kalın.

❤️

18. “Çiçekli Elbise.” (+18)

Emir Can İğrek, Beyaz Skandalım.

Merhaba canımın içleri.

Burada mısınız?

Bölümler ilerledikçe heyecanım katlanıyor. Üstelik diğer bir yandan yazması en keyifli bölümlere geldiğim için sürekli yazmayı istiyorum. Umarım siz de sürekli okumak istiyorsunuzdur.

OY ve YORUMLARINIZI eksik etmeden okumanızı rica edeceğim.

Kurgunun kapağındaki fotoğraf... Tam olarak onları anlatmıyor mu?

18. “Çiçekli Elbise.”

Ruhlarımızdaki ışık birbirine yansıyordu, karanlık da.

"Anneni öptün, beni öpmeyecek misin Karina?" Diye sordu Deren, kızıma.

Karina Türkçe'yi çok iyi bilmiyordu ama o an Deren'i anladı ve utandığını gösteren şekilde alt dudağını ısırıp bana baktı. Benden onay beklediğini fark edince kafamı salladım ve Karina diğer yanağını ona uzattı. Deren eğilip onun yanağından öperken kızımı seviyormuş gibi gülümsedi.

O saniyeden sonra, "Baba!" Diyerek babasını Karina'dan uzaklaştırdı Nil, tatlı bir kıskançlıkla.

"Baban seni yesin."

Karina kaşlarını çatıp geri çekilirken, Deren'de Nil'e dönüp kızgın suratına karşı dudaklarını kıvırdı. Nil'in onu kıskanmasına çok alışkındı ama ben Nil'in Karina'yı kıskanmasına alışkın değildim. Karina Nil'e dil çıkarıp bana dönerken elindeki çiçeği uzattı. O çiçeği Deren vermişti, kırmızı bir laleydi. Karina, Deren o çiçeği verdiğinden sonra burnuna götürüp koklamış, ara ara da Deren'e utanmış halde bakmıştı. Bir erkekle ilk kez yakınlık kuruyordu.

Denizden bir dalga gelince Karina'nın üzerindeki o çiçekli elbise hafifçe ıslandı ve bu, babasının kucağına çıkmaya çalışan Nil'i gülümsetti. O yaz gelmişti, hava sıcaktı ve sıcak dalgalar ara ara denizin kenarındaki vücutlarımıza değiyordu. Üzerimde, neden

giydiğini anlamadığım, Karina'nınkine benzeyen bir çiçekli elbise vardı. Sanırım Karina'yı çok özlediğim için ona benzemek istemiştim. Buraya ne zaman geldiğimizi de hatırlamıyordum, şu anın içindeydim. Sadece o yazın geldiğini ve Karina'nın ona aldığım elbiseyi giydiğini farkındaydım.

Sonunda o çiçekli elbiseyi giyiyordu.

Gülümseyip Karina'nın üstüne dokundum, "Sana çok yakışacağını biliyordum," dedim.

Nil'i kumlara yatıran Deren, "Sana da çok yakıştı," dedi, üzerime bakarak. Ben de vücudumda hafifçe uçuşan elbiseyi süzdüm. Beyaz rengindeydi ve üzerinde küçük, pembe, kırmızı renklerinde çiçekler vardı. Bacağım yırtmaçtan hafifçe görünüyordu.

"Böyle bir elbisem olduğunu hatırlamıyorum," dedim.

"Ben aldım ya," dedi Deren, gözlerime, ruhumu görüyormuş gibi bakarken. Sanki ruhumda bir ayna vardı ve onun gözlerine içim yansımıştı. Ancak, ben, kalbimden böyle bakabilirdim ona.

Elbisenin eteklerine dokunup, "Hiç çiçekli elbise giymemiştim," dedim.

"Karina'nın zaten vardı," dedi eğilip Karina'nın omzunu ısırırken. Kızım asil bir şekilde ona gözlerini kısınca da Deren geri çekilip bana göz attı. "Ben de Nille sana aldım."

Şaşkınca Nil'in ne giydiğine bir daha baktım. O da çiçekli elbise giyinmişti. Üçümüzün elbisesi de birbirine benziyordu. Bir de Deren'in üstüne baktım, onda beyaz tişört ile siyah pantolon vardı. "Sen de çiçekli gömlek giyseydin," dedim, azarlayarak.

Yüzünü buruşturdu. "Saçmalama Karmen! Daha neler!"

Bu huyu hâlâ aynıydı. Hemen kızıyordu.

"Neden, biz çiçekli elbise giyinmişiz?"

Nil onun suratına bir avuç kum serperken, "Size yakışıyor da giyiyorsunuz," dedi Deren. "Bana yakışır mı hiç? Aynanın karşısına geçip kendime bakmam. Sen yakıştırır mısın bana?"

Düşündüm de... hayır.

Yine de bunu ona söylemedim, elimi tutan Karina'ya dönüp baktım. Nil'i izliyordu, sanırım Deren'e bulaşması ilgisini çekiyordu. Acaba ne düşünüyordu? Babanın ne anlama geldiğini biliyor muydu? Deren Nil'i kumların üstüne yatırınca Nil'in attığı neşeli çığlık Karina'yı daha da meraklandırdı. "Baba, ağzıma kum giydi! N'apıyorsun!"

"Sen utanmadan babanın suratına kum çarparken iyiydi Nil. Benim de gözlerime geldi." Böyle demesine rağmen Deren cidden ağzını açıp Nil'i kontrol etti. Ona öyle davranıyordu ki, sanki pamuklara saracaktı.

"Kayina, yardım et!" Nil babasının kollarından kurtulmak için elini kızıma utanınca, Karina kararsız kalmış gibi geldi ve sonra kucağımdan kalkıp Nil'in elini tuttu. Onu çekmeye çalışırken de Deren'e dönüp onu, benim gibi azarladı. "Nil'i bıyak, oyun oynayacağız biz!"

"Bırakamam güzelim, bırakamam," dedi Deren, Karina ile Nil'in buluşan ellerini izlerken.

Karina bu kez benim de yapabileceğim şekilde vücuduyla Deren'i itmeye çalışıp, "Anne!" Diye çığlık attı. "Yardım et."

Ona taktik verip, "Sırtına çık, saçlarını çek," dedim.

Karina söylediklerimi yapmak için Deren'in sırtına çıktı ve onun saçlarını çekmeye çalıştı. Ama Deren'in saçları çekilmeyecek, tutulmayacak kadar kısaydı. Bu yüzden Karina dehşete düşmüş yüz ifadesiyle bana bakarak, "Kel," dedi.

Sonra Deren onu bir anda tutup sırtından kaldırdı ve Nil'in yanına, kumun üstüne yatırıp ikisini birden gıdıklamaya başladı. Nille Karina el ele tutuşup kurtulmak için savaşırken ben hayretle izliyordum. Karina'yı Derenle ne zaman tanıştırmıştım acaba, hatırlayamıyordum.

Etrafa baktım. Bizden başka kimse yoktu. Sadece biz vardık.

"Anne, yardım et."

"Kaymen, babama bir şey söyle!"

Nil ile Karina'nın sesine kulak verip Deren'in ellerine uzandım ve kızların üzerinden çekmek için sıkıca tuttum. Deren başını kaldırıp dudağındaki bir gülümsemeyle bana bakınca da gözlerim kamaşmaya başladı. Ah, ilk kez böyle gülümsediğini görüyordum. Nil'e kavuştuğu için çok mutlu olmalıydı. Karina ile Nil kurtulup ayağa kalkarken, Deren'e doğru suçlulukla fısıldadım. "Beni affettin mi?"

Gülümsemesi genişledi ve başını aşağı yukarı salladı. "Affettim."

Affetmiş beni ama hatırlamıyordum. Acaba öğrendiğinde nasıl hissetmişti? Çok acı çekmiş miydi? Yangın ne zaman başlayıp ne zaman bitmişti? Ben yandım, o da. Sonra ne oldu? Eşitlendik mi? "Gerçekten affettin mi? Nil'e hiç zarar vermek istemedim. Hatta onu çok sevdim."

Elini yüzüme getirip koydu ama... hissetmedim. Elinin yanağımda olduğunu görüp hissetmemek beni ürpertti. "Beni de sevdin," dedi, öğrenmiş gibi.

Alt dudağımı ısırıp başımı eğdim. Bunu ona da mı söylemiştim? Yalnızca Nil'e söylediğimi hatırlıyordum, acaba bu küçük tırtıl babasına mı yetiştirmişti? Dönüp baktığımda onun Karina ile beraber ayaklarını denize soktuklarını gördüm.

Deren'e kaçamak şekilde bakıp, "Sevdim mi?" Dedim, ne zaman söylediğimi düşünerek.

Başını ağır ağır sallayıp yanağımı okşadı. "Sevdin."

Dudaklarım ikiye ayrıldı ve güneş ışıkları yüzüme çarptı, gülümsememi gölgede bıraktı. Elbisemin üstündeki çiçeklere bakarak, "Sen sevdin mi peki?" Diye sordum.

"Kimi?"

"Karina'mı? Onu sevdin mi? Babası sevmemişti."

Elinin saçlarıma karıştığını fark ettim ve teninin dokusunu, saçlarımı okşayış şeklini hissetmiyordum. "Sevdim. Nil'in kardeşi artık o."

Kendimi, çiçekli elbisemi, elimde bir silah değil de çiçek olmasını yadırgayıp Nil ile Karina'ya yeniden baktım. Nil Karina'dan daha büyüktü, korkmasın diye onun elini hiç bırakmadan nasıl denize ayaklarını sokacağını gösteriyordu. Karina korkak bir kız değildi ama Nil'in elini sıkıca tutmuş, kafasını sallıyordu söylediklerine. "Anladın mı Kayina? Su bir şey yapmaz ki. Koykma tamam mı, ben seni bırakmayacağım."

Karina'ya bakıp gülümsedim. Artık yanımdaydı, hep benimle kalacaktı. Onu o kadar çok özlemiştim ki, yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Saçları uzamış, benim gibi omuzlarına kadar gelmişti.

Nil, Karina onun sözünü dinlediği için eğilip yanağından öptü.

Ne kadar mı güzel? Gerçek olmayacak kadar.

"Karina'yı sen mi buldun?" Dedim Deren'e dönerek. Gözlerini kırpmadan beni izlerken yakaladım onu. Bir kabahat işlemişim gibi bakıyordu. Sanki... onu kendime aşık etmişim gibi bakıyordu. Ben yapmadım ki Deren, isteyerek yapmadım.

"Ben buldum." Elini benden tamamen çekti. "Sen benim kızımı kaybettin, ben seninkini buldum."

Denizden gelen ufak bir dalga okşadı pürüzlü duygularımı. Göremediğim, soyut bir his etrafımı sararken utanan, suçlu gözlerle Deren'e baktım. Nil'e, "Tırtılım, daha fazla ilerlemeyin," diye seslendi.

Karina ile Nil başlarını bu tarafa çevirip Deren'e bakarken, "Tırtıl ne?" Diye sordu kızım.

Nil kendisini gösterdi. "Benim işte Kayina."

Karina kafası karışmış gibi görünerek bize bakınca, "Aslında sen artık bir tırtıldan çok kelebeksin," dedi Deren, Nil'e. Evet öyleydi, çünkü o büyümüştü. Tırtılken kozasından çıkıp kelebek olmuştu. Gözlerini Karina'ma çevirip şefkatle gülümsedi. "Tırtıl da sensin Karina."

Nil ile Karina anlamamış gibi birbirlerine döndüler ve sonra kafa salladılar. Demek Nil kelebeğe dönüşmüşken Karina'da tırtıl olmuştu. Yüzüme gelen saçı üfleyip Deren'e dönerken, "Neden hiç acı çekmedim?" Diye sordum. Eline uzanıp kavradım ama tutuyor olmama rağmen onu hissedemedim. Bu yüzden iki elimle birden daha sıkı tutup gözlerinin içine baktım. "Öğrendiklerinden sonra acı çekmeliyim. Canım yanmalıydı. Ağlamalıydım."

Kara gözleri derinden bir acıyla kamaşıp kısıldılar ve sonra benden kaçtılar. Boşluğa doğru yutkunarak bakarken, "Daha fazla canın yanamaz," diye fısıldadı. "Acıdım sana. Canını bile yakmayacak kadar acıdım. Karina'nın sana bir daha geri dönmeyecek olması senin en büyük cezan. Zaten bundan daha fazla canını yakamazdım." Nasıl Karina bir daha bana geri dönmeyecekti? Buradaydı işte, Nil'in elinden tutmuştu. Hem... çiçekli elbisesini bile giyinmişti. "O yaz hiç gelmedi Karmen, Karina o elbiseyi hiç giymedi."

Sonra bir şimşek çakması, gri bulutlar, Nil'in ağlayarak babasına koşması ve Karina'nın kayıplara karışması. Gök gürültüleri ve sessiz ağlayışım. O yazın ve Karina'nın o çiçekli elbisesini hiç giymeden beri terk edişi...

Uyandığımdan beri Karina'mın çiçekli elbisesini ellerimde tutuyordum.

Karina'yı ilk kez rüyamda görmüştüm. Suçlusunun kim olduğunu öğrendiğim gecede.

Aylar sonra Kalbim Karina'ma ilk kez bu kadar yaklaşmıştım. Elbisesine dokunup kucağımda tutmuştum. Kollarım arasındaki

ağırlığının farkına varıp göz süzüşünü izlemiştim. Keşke rüyadayken... Rüyama girmişken bir tane de öpseydim, çok içimde kalmıştı.

İçimde bıraktı, kızımla ilgili her şeyi içimde bıraktı.

Ben artık kelimelere dokunmuyordum ama onlar bana dokunuyordu. Göğüs kafesime kadar ilerleyip kalbimi bulabiliyordu. Dün akşam öğrendiklerimden kendime gelememiştim, eve geldikten sonra yalnızca düşünmüştüm. Artık planlarım kendiliğinden değişmişti. Ölmeden önce Rusya'ya gitmeliydim. Mark'ı da öldürmeliydim. Türkiye'den kaçmalıydım. Nil'i verecek yeni bir plana ihtiyacım vardı. Nil'i bir an önce teslim edip kaçmalıydım.

Mark kızımı kaçırtıp bir sokak çetesinin vicdanına bırakmıştı.

O sokak çetesi de Karina'yı her şekilde incitmişti.

Feda'yı öldürmemiştim. Öldürecektim. Sadece ölüm vaktini uzatıyordum. Acı çekmesi, Karina gibi ona ne olacağını korkuyla beklemesini istiyordum.

Düşünmeliydim, Nil'i nasıl geri vereceğimi. İtiraf ederek veremezdim, çünkü kaçıp gidemezdim. Bir planla onu vermeli ve sonra Türkiye'den gitmeliydim.

"Yaman'dan saatlerdir haber alamıyoruz Karmen, kesin Derya bir şey yaptı."

Beynim, sesin nereden geldiğini algılamazken gözlerim Gece'yi bulmuştu bile. Odanın içinde dört dönüyordu. "Telefonu kapalı çalıyor. Sen Feda'yı aldın ama belki de Derya bunun bedelini Yaman'a ödetecek."

Gece haklıydı, bir şey yapmış olabilirdi. Yaman'ı aramam lazımdı ama... saatlerdir çok şaşkın ve nefret doluydum, yerimden kıpırdayamamıştım.

"Karmen, kendine gel artık." Gece eğilip omuzlarımdan tuttu ve hafifçe sarstı. "Tamam, öğrendiklerin çok kötü, şoktasın... Ama Yaman'a bir şey olursa bunu sürdüremeyiz. Bir şey yapman lazım, Yaman'ı yalnız bırakamayız."

Ruhsuzca koltuktan kalktım ve konuşamadan ona kafamı salladım. Uyuşmuş bacaklarımla beraber aşağıya inerken gözlerimden adeta hüzün akıyordu. Nil'i kanepede, elindeki çikolatayı yerken buldum. Ona bile gülümseyemedim ve kendisi beni izlerken, koltuktaki telefonumu aldım. Çikolata olmuş elini gösterdi. "Kaymen, bak kaka."

Beni kandırmaya çalışması karşısında burnumu çekip gözyaşlarımı geri ittim ve telefonumla üst kata çıktım. Saatlerdir kendimde olmadığım için telefonuma göz atmamıştım. Şimdi baktığımda cevapsız çağrılar görüyordum. Önceliği istemsiz olarak Deren'in aramalarına verdim ve en son sabaha karşı beni aradığını görüp ben de onu aradım. Yatağımın ucuna oturup tekrar çiçekli elbiseye bakarken, "Sonunda zahmet edip açtın," diyen kızgın sesini duydum. "Ben sana ulaşamayacaksam telefonu neden taşıyorsun? At gitsin."

Sesini duyunca ağlama isteğim katlandı. *Deren keşke her istediğimde yanımda olsan, keşke bunun olması için bu kadar engel olmasa.* "Yine mi konuşmama oyunu?" Dedi cevap vermediğimde. "Ama ben sesini seviyorum."

"Kaba bir sesim var," dedim.

Konuşmam sonrasında birkaç saniyeyi sessizliğe ayırdı. "Derin ve boğuk," diye düzeltti. "Biraz da kızgın ve sitemli. Böyle olmasının bir anlamı var gibi ama henüz öğrenemedim."

Onun umurunda olmamak için direniyorum ama bir şekilde umurunda oluyorum.

"Deren?"

"Hıı?"

"Sonu haricinde... rüyam çok güzeldi."

Bekledi. "Ne rüyası?"

"Rüyamda seni gördüm," dedim titrek şekilde iç çekerek. Dişlerim titreyen alt dudağıma hafifçe vuruyordu. "Deniz kenarındaydık. Üzerimde güzel bir elbise vardı."

"Nasıl bir elbiseydi?"

"Beyaz, üzerinde kırmızı, pembe çiçekleri olan bir elbise." Gerçek olmasını o kadar istedim ki, sanki hâlâ oradaya aittim. "Yanımızda... Nil'de vardı."

Yutkunarak nefes alıp verdi. "Nil, sen ve ben öyle mi?"

Bir de Karina'm.

"Hıhı."

Konuşmaya devam etmek için zamana ihtiyacı varmış gibi duraksadı. "Seni hiç çiçekli elbiseyle görmedim," dedi.

"Ben de kendimi görmemiştim."

Bir korna sesi duyduğumda onun trafikte olduğunu anladım. Demek bir yere gidiyordu. Nereye gittiğini bilmeye o kadar alışmıştım ki,

"Nereye gidiyorsun?" Diye sordum.

"Karışık şeyler oldu," dedi düşünceli sesle. "Söylediğine göre Derya birisini bulmuş, Nil'i kaçırdığını düşünüyormuş. Ne sallıyor diye öğrenmeye gidiyorum."

Şüpheyle Gece'ye baktım, merakla telefon konuşmamı dinliyordu. "Kimi bulmuş?"

"Anlatacakmış," dediğinde, oturduğum yerden kalkıp, "Nerede olduğunu söylersen ben de gelirim," dedim. "Derya senden haz etmiyor, belki başka planları vardır. Yanında olurum."

"Ne gereği var?" Dedi, lüzumsuz bulmuştu.

"Dedim ya belki sana yalan söylüyordur."

Tısladı. "Bu konuda yalan söylemeye cesaret edemez."

Israrcı görünmemeye çalışıp, "Yine de tedbir," dedim.

"Korumayım ben zaten, sence birine ihtiyacım var mı?"

Uzatmasına sinir olup, "Sol kolun bıçaklandı ve sol kolunu kullanman gereken bir durum olur da hazırlıklıksız yakalanırsan?" Dedim.

"Sağ kolumu kullanırım."

"Deren..."

"Tamam, aklın bende kalacağına gel madem." Sesi uzaklaşmaya başladı. "Telefonuna konumu atarım."

"Tamam canım."

Telefonu kapattığımda dakikalardır bizi dinleyen Gece gergin şekilde, "Canım?" Dedi. "Siz işi ilerlettiniz sanırım?"

Mesaj gelince Gece'nin yanından çekildim ve aynanın önünden geçerken hâlâ aynı kıyafetlerin içinde olduğumu gördüm. Deren'in dikkatini çekecek olabilirdi, değiştirmeliydim. Dolabımdan bir siyah, kalçamın altında biten şortla siyah askılı aldım ve çamaşırlarımın üzerine giydim. Üzerime de siyah, oversize deri ceketimi alıp giyinirken, "Nereye gidiyorsun?" Diye sordu. "Yaman n'olacak."

Endişelenmemesi için aklımdaki ihtimali söylemek yerine, "Bulacağım onu, merak etme," dedim.

"Karmen, bu böyle devam edemez," dedi, panik haliyle. Geceden beri kaygılıydı. "Nil'i verip bir an önce bitirelim bu işi. Sonra yurt dışına kaç, abinler o adamı öldürmene yardım ederler. Ama n'olur... Bitirelim bu işi artık, her dakika köşeye sıkışıyoruz."

"Halledeceğim ama..." alnımda biriken teri sildim. "Nil'i nasıl vereceğimi bilmiyorum."

"Güvenli bir yere bırakıp kaçalım işte, neyi bekliyoruz?"

Tamam, evet, doğru... Ama bir anda, böyle plansız olmazdı. Nil konuşacaktı, her şeyi biliyordu, bunu da önlemem lazımdı. "O kadar basit mi Gece? Nil babasıyla bir araya geldiğinde bir şey anlatmayacak mı sanıyorsun?"

Bu düşünce gözlerindeki cılız ışığı karanlıkta bıraktı. Gücü çekilmiş gibi yatağın ucuna oturup titreyen ellerini saçlarında gezdirdi. "Çok aptalız. Neden kendimize takma isimler bulmadık ki?"

"Hatırlatırım ki onunla bir anda yatağımda uyandım. Bunu düşecek zamanım olmamıştı."

"Doğru... Onu asıl kaçıran biziz. Deren sana ne yapacaksa bize de onu yapmak isteyecek."

Şapkamı kafama taktım ve telefonumu alıp aşağıya indim. Gözlerim tırtılımı hemen buldu. Perdeyi açmış camdan dışarıya bakıyordu. Etrafta yaşayan pek insan olmasa da tedirgin olup yanına gittim. "N'apıyorsun?" Diye sordum.

Dışarıyı izlerken, "Annemle babamı bekliyorum," dedi.

Yaşlar akmasın diye gözlerimi tavana doğru kaydırdım. "Babanla konuştum. Çok az işi kalmış Nil, dönecek." O bana sormadan önce ben söyledim. "Seninle konuşmazmış, çünkü seni çok özlemiş, konuşursa ağlarmış özlemden... O yüzden sen Nil'e söyle dedi." Yüzüme karşı *yalancı, yalancı,* diye bağıracakmış gibi geldi.

"Benim babam ağlamaz biy keye." Bana dilini çıkardı.

Ağlamazdı. Ben ağlatana kadar.

***"*Ben de ağlamazdım kolay kolay. Ama Karina için çok ağladım. Anne babalar çocukları için ağlar."**

İnanamıyor gibi gözlerini büyüttü. "Kayina gelecek mi? Onunla oynayayım bayi!"

"Gelemeyeceğini söylemiştim." Elimi itmesinden korkarak saçlarına uzattım, başının tepesinden aşağıya doğru okşadım. "Ama Karina'yı, onun fotoğrafını hiç unutma olur mu Nil? Onu benimle birlikte hatırlayan birileri olsun istiyorum."

Ben ona korkuyla dokunurken o bana kararsızlıkla dokundu. Küçük parmaklarının uçları ıslak kirpiklerime değdi. "Niye ağlıyorsun?"

Acıdım sana. Canını bile yakmayacak kadar acıdım. Karina'nın sana bir daha geri dönmeyecek olması senin en büyük cezan.

"Biraz, boğazım acıyor," diye bahane ürettim.

Parmakları kirpiklerimde dolaşıp birkaç damlayı sildi ve eğilip boynumdan öptü. "Öptüm, geçey şimdi, geçey."

Gözyaşlarımın ışıltısı gülüşüme karıştı. Öpücüğü gerçekten bir şeyi geçirmişti. Yanağından makas alıp kalktım ve onu da kucaklayıp koltuğa götürdüm. Bir çizgi film açıp ilgisini verdiğinde de yanından ayrılıp evden çıktım. Ayaklarım vücudumu arabama götürdü ve ellerim bir robotmuş gibi duygusuzca hareket etti.

Deren'in gönderdiği adrese ulaştığımda onun ve Derya'nın arabasını gördüm. Burası... geçtiğimiz günlerde Deren ile geldiğimiz yerdi. Edip Akşın çete üyesini bulduğunda bizi buraya çağırmıştı. Aracımdan inip bilinçsiz şekilde ilerledim ve ağır kapıyı ittiğimde, adamların ikisi de bana döndü. Deren, burada olmamla ilgili kararsızlıklarını gözlerinde taşıyarak bana bakarken, Derya'nın dudaklarında aşina olduğum bir gizemli gülüş saklıydı.

Sebebi açıktı.

Tahmin ettiğim gibi, Nalan'ı kurtarırken Yaman'ı da tuzağa düşürüp almıştı.

"Sen nereden çıktın?" Dedi Derya, burada olmamdan haz alsa da.

Pislik, diye çığlık atacaktım şimdi.

"Yumurtadan," dedi Deren, ona suratsızca bakarak.

Bunun üzerine, "Küçük tavuk," diyerek alay etti Derya.

"Geri zekâlı," dedi Deren, neredeyse üzerine doğru ilerliyordu ki kendini durdurdu.

Derya omuzlarını silkerek önüne dönerken ben de Deren'e arkasından yaklaştım. Gözleri birkaç saniye beni ve üzerimi, bacaklarımı izledi. Yaman, iki metre ilerideki sandalyede oturuyordu ve ne yazık ki darp edilmişti. Yanımdaki yumruğumu sıkıp onunla göz göze gelmeye çalıştım ama çok profesyonel olduğu için benimle göz teması kurmadı. Elleri arkasında bağlanmıştı. Derya, Nalan'ı almaya adamlarla gidip anlaşıldığı üzere Yaman'ı da paket yapmıştı. Şerefsiz sözünde durmamıştı.

"Yani bu adam Nalan'ı kaçırdığı için Nil'i de kaçırmış olacağını mı düşünüyorsun?" Dedi Deren, Derya'ya.

"Mantıksız mı?" Dedi Derya, gerçekten Nil'i düşünüyormuş gibi.

Gerçekten, bu adam insanı çıldırtırdı.

"Nil'i bu kadar düşünmen gözlerimi yaşartıyor," dedi Deren, ellerini kotunun cebinden çıkarıp Yaman'a yaklaşırken.

Derya onun arkasında kalmış halde gözlerini devirdi. "İyilikte yaramıyor."

Deren Yaman'ın kafasını tutup yukarıya doğru kaldırdığında yüzümdeki poker ifadeyi korumaya çalıştım. Yaman'ın bakışları Deren'in gözleriyle birleştiğinde, "Kızımı kaçırdın mı?" Diye sordu Deren, her ihtimali değerlendirdiği için. Sesi... tahammül edilemeyecek kadar sertti. "Nalan'ı kaçırdığın gibi Nil'i de mi kaçırdın?"

Olayları nasıl kontrol edip onu kurtarabileceğimi düşünürken, "Nalan'ı, babasından fidye istemek için kaçırdım," dedi Yaman, gerçekçi bir sesle. "Nil... Onu görmedim, kaçırmadım."

Ah, aslında tam olarak Yaman kaçırmıştı.

Derya'nın bakışlarını üzerimde hissedince dönüp ona karşılık verdim. Beni tekrardan tuzağına düşürdüğü için gönülden eğleniyordu. Parmağımı boynuma götürüp boğazını kesiyormuşum gibi davrandığımda küçümseyici bir bakışla önüne döndü.

"Nereden emin olacağım?" Dedi Deren, Yaman'ın tepesinde bir yırtıcı gibi yükselerek. Parmaklarını boğazına sarıp sandalyesinde geriye itti. "Nalan'ı kaçırmışsın, alıkoymuşsun. Belki de o çete üyelerinden birisisin."

Yaman nefes alabilmek için öksürmeye başlayınca panikledim. "Ne çetesi? Hem... babası sen misin?" Evet, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranması iyiydi. "Şu... adamı babası sanıyordum."

Derya oyuna oyunla karşılık vererek, "Herkes öyle biliyor," dedi.

"Buraya kadar gelmişken seni öldürür, öyle giderim," dedi Deren omuz üstünden dönüp kontrolsüz, delirmiş gözlerle Derya'ya bakarken. Öyle sinirlenmişti ki gözlerini zor odaklıyordu. "Seni neden hâlâ öldürmedim, onu da bilmiyorum ya."

Derya kendini süzdü. "Bence bana karşı ufak da olsa bir sempatin var."

"Evet, sikin kadar ufak." Deren dik dik baktı.

Derya'nın eğlenen ifadesi düştü ve dişleri arasından tıslarken, Deren'de gözleriyle beni kontrol edip Yaman'a döndü. Yaman yarı baygın gözüküyordu, belki de konuşmamak için böyle davranıyordu. Deren onu sarsıp, "Tüm gözler zaten Edip Akşın'ın üzerindeyken

Nalan'ı kaçırman yürek ister," dedi. "Arkanda biriler olmalı. O çete değil mi? Feda'yı da hastaneden siz mi kaçırttınız? Önce kızım? Sonra annesi? Sebebi ne orospu çocuğu?"

Evet, Feda'yı da hastaneden Yaman kaçırmıştı.

Deren Yaman'ı tartaklıyordu, acımasızca öldürebilirdi de. Diğer çete üyesini gözünü kırpmadan vurmuştu. Bir şeyler yapmalıydım ama ne? Yaman'ın yüzündeki soğuk kanlı ifadeye kapılamazdım, muhtemelen göstermese de acı çekiyordu.

"Nalan nasıl?" Diyerek bir saniye de olsa Deren'in ilgisini dağıtmaya çalıştım.

"Evimizde," diye cevapladı Derya. "Dinleniyor. Ben de onu kaçıranları pişman etmekle meşgulüm."

"Bu, Nil'i kaçırdığını gördüğüm adama benzemiyor," dedim Deren'e arkasından yaklaşarak. Elimi pansumanlı koluna koyarak okşadım. "Bence Derya adama çok sinirlendiği için ölmesini istiyor. Ve kendisi yapamayacağı seni kışkırtıp öldürmeni sağlamaya çalışıyor..." duraksayıp etrafıma baktım. "Hatta bir yerde kamera bile olabilir, seni kaydedip polise verir."

Deren'in Yaman'ı boğan elleri hafifçe gevşedi ve Yamanla saniyelik olarak göz göze geldik. Onu kurtarıcağımın güvenini vererek Deren'e döndüğümde, gözlerinin bana karşı çok yakın, minnetle baktığını görüp afalladım. "Bugünlerde benim aklım sen oldun," diye fısıldadı.

Bir süre gelen acıyı sindirmeye çalıştım.

Derya bağırarak bize yaklaştı. "Ne alakası var? Ne kamerası? Olanı olduğu gibi anlattım! İyi, ben de adamı polise teslim ederim, ne yaparlarsa yaparlar!"

Hayır...

"Orospu çocuğu," kelimeleri Yaman'ın ağzından dökülünce hepimiz ona baktık. Derya'yı izliyordu. "Nalan'ı kaçırmayı birkaç kez daha denerken seni de görmüştüm. Yanında o küçük kız vardı... Her defasında ona çok kötü davranıyordun. Bir baba kızına karşı nasıl böyle davranabilir diye düşünüyordum hatta..."

Roller değişti ve bize doğru ilerlemeye başlayan Derya gerilerken, bu kez Deren onun üzerine yürüdü. "Ne diyor bu adam?" Diye fısıldadı, zaten bağırmasına gerek bile yoktu.

Derya daha ağır nefes alıp verirken kafasını iki yana salladı. "Uyduruyor... Hem bak, kendi ağzıyla söyledi Nil'i de gördüğünü. O

kaçırmış olabilir."

Bu kez onun korkusuyla ben eğlenmeye başladım ve Yamanla göz göze gelip sırıttık. Deren, zaten hep şüphelendiği bir şey olduğu için Derya'ya iyiden iyiye yaklaştı ve bu kez onu gömlek yakalarından kavrayıp burnunun dibine çekti. Elleri sinirden zor hareket ediyordu. "Derya... Nil döndüğünde tekrar tekrar soracağım. Eğer o bir şeyleri itiraf ederse, kafasında seninle ilgili kötü bir anı bile yer edindiyse... Kısa ve öz, seni öldüreceğim."

İyi, en azından Derya'da benimle birlikte ölecekti.

"Kafayı yedin herhalde!" Derya üste çıkarak Yaman'ı işaret etti. "Üvey babası olduğumu anladığından sallıyor, seninle beni birbirimize düşürmeye çalışıyor! Adam Nalan'ı kaçırdı diyorum, sen bana saldırıyorsun!"

İkimiz iki ayrı şekilde Deren'in aklını karıştırıyorduk.

Bu yüzden omzunun üzerinden bir daha Yaman'a doğru sinirle baktı. Pansumanlı kolundan kan sızdığını görünce de önceliklerimin sırası değişti ve ayaklarım beni ona sürükledi. Kolundan tutup onu Derya'dan uzaklaştırırken, "Bırak bu piçleri, kolun kanıyor," dedim.

Yaman bana dik dik baktı. Şey... Ona da piç demek istememiştim.

Deren gerilemiş olsa da beni dinlemiş değildi. Kolunu çekip arkasını döndü ve ellerini saçları arasından geçirerek volta attı. Derya ile birbirimize dişlerimizi çıkardık. Her şeyi mahvediyordu. Deren'i bu süreçte daha fazla zorlamak, yıpratmak için var gücüyle çalışıyordu.

"Aklımla oynuyorsunuz," dedi Deren ve bir anda Yaman'a doğru hareket edince gözlerim kocaman açıldı. Yaman'ın oturduğu sandalyeye kuvvetle vurdu ve sandalye yana devrilince, Yaman'ın kafası sertçe zemine çarptı. Duygusuz kalmakta zorlanarak dişlerimi sıkarken, Deren yeni bir hamleyle Yaman'ın önüne eğilip saçlarından tuttuğu gibi yere çarptı kafasını. "O çetenin üyesi misin?"

Yaman üst üste aldığı darbelerle sersemlediği için sesinin sağlamlığı azalmaya başladı. "Hayır dedim, tek başımayım."

"Üzerinde takım elbise var lan!" Deren, onun aklıyla alay ediyormuşuz gibi daha da tahammülsüzleşiyordu. Yaman'ın kafasını zemine sürtünce, bakamayıp hemen gözlerimi kaçırdım. "Öylesine birisi olmadığın aşikâr, kafa bulma benimle... Söyle, kim için çalışıyorsun?"

Benim... Benim için.

"Belki tanıdığımız birisi içindir," dedi Derya, doğrudan bana bakıp.

"Sen sus! Bilhassa aklımı karıştırmak için konuşup duruyorsun..." artık gerçekten acıdan ve öfkeden akıl sağlığını koruyamıyordu. "Telefonunu kontrol ettin mi?"

"Kapalıydı, şarjı bitmiş."

Hafifçe yana kayıp Yaman'ı daha iyi görmeye çalıştım ve alnından kan sızdığını görünce... çok kötü oldum. Deren'i durdurmaya çalışmalıydım, bu şekilde olmazdı. Adama hiç acıması yoktu. "Feda'yı tanıyor musun?" Diye sordu bu kez ona. "Kızımdan sonra annesini de mi kaçırtmak istedi? Büyük bir para mı koparmak istiyor, en başından beri amacı bu mu?"

Yaman gözlerini açıp birkaç saniye kırpıştırdı ve Deren'in gözlerine odaklanınca, "Bilmiyorumdan anlamaz mısın sen?" Dedi, sinirleniyordu. "Kimse için yapmadım. O kadını, babası çok zengin olduğundan kaçırdım!"

"Ben de zenginim," dedi Deren, sanki anlaması için de kafasına sertçe bir tane vurdu. İrkilip istemsizce bir adım ilerledim. "Doğruları söylersen istediğin kadar parayı veririm!"

Çaresizlikten artık... öldürmek istediği adamlara para vermeyi teklif ediyordu.

Yaman'ın alnından sızan kan çoğalmaya başlayınca Deren'e arkasından biraz daha yaklaştım. Aklını dağıtmak için pansumanlı kolunu tutup, "Telefonunu şarja koyup açalım," dedim. "Son görüştüğü birileri falan vardır."

Yaman gözlerini tekrar açıp bana baktığında özür dileyen vicdanımı bakışlarıma yansıttım. Kocaman adam, Deren'in öfkesi ve acısı karşısında susuyor, benim adımı bile geçirmiyordu.

"Konuştu aklın," dedi Derya, az önce Deren bana böyle söylediği için.

Daha fazla sabır gösteremeyip, "Konuştu sik ağızlı," diye bağırdım. Gerçekten bir susmuyordu!

Deren Yaman'ı sertçe iterek doğrulduktan sonra bir daha kendi etrafında döndü. Yakınında, dönüp durduğu yerlerde bir çıkış, akıl kırıntısı arıyor gibiydi. Sonra Derya'nın üstüne yürüdüğünde, Derya irkilip geriledi ama Deren ona vurmadı. Elini uzattı. "Adamın telefonu ver."

Derya cebinden çıkarıp telefonu verince, Deren Yaman'a doğru bakıp, "Burada kalsın, başına bir adam koy," dedi. İstediğini alamamanın hıncı içindeydi. "Telefonunu kurcalayayım, illa ki arama vardır."

Arkasını döndüğü gibi elimden tutup beni de kendisiyle çekerken, gözlerim omzumun üstünde kaldı. Yaman hiçbir inleme sesi çıkarmıyordu ama yüzündeki ifade aklıma kazınacaktı. Derya ayrı dövmüştü, Deren ayrı. Ne pahasına olursa olsun onu kurtaracaktım.

Dışarıya çıktığımızda doğrudan Deren'in arabasına ilerledik. Şoför koltuğuna oturup alnında biriken teri elinin tersiyle sildikten sonra telefonu arabasındaki şarj cihazına taktı. Yaman'da benim gibi son aramaları, mesajları siliyordu fakat numaram kayıtlıysa...

Gözlerimi Deren'in koluna bir daha kaydırıp pansumandaki kana bakarken, "Yaranı zorladın," dedim.

Dikkat dağınıklığıyla yüzüme bakıp bir şey demeden tekrar telefona döndü. Siyah ekrana şarjın dolduğuna dair bir görüntü düşmemişti. Deren sinirlenerek şarjı çıkardı, yeniden taktı. "Neden açılmıyor ki?"

"Deren, koluna bir bakayım, sonra telefonla ilgileniriz." Benden uzakta olan koluna dokunduğumda göğsünden sıkışmış bir nefes bırakıp arkaya yaslandı. Pansumanın kenarındaki bandı kaldırıp bakınca yaranın henüz iyileşmediğini gördüm. "Kolunun üzerine mi yattın? Geceden sabaha hiç iyileşmemiş."

"Ne yatması ya! Ne yatması! Ben uyuyor muyum Karmen!" Gözlerini kocaman açа açа, suratıma doğru haykırdı. "Benim uykum mu var? Benim gecem gündüzüm mü var? Benim... başımda aklım mı var?"

"Ben..." yine aynısı oldu; bir duyguyla karşılaştım, kafamı kalbimden içeriye sokup ona baktım. "... yara biraz olsun iyileşir diye düşünmüştüm. Hiç iyileşmediğini görünce..."

"Uzak dur benden," dedi kolunu çekip arkaya yaslanırken. Titreyen elini şakağına koyup gözlerimi yumdu. "En sonunda birisine zarar vereceğim, uzak dur benden."

Elimi bir daha ona götürmedim. Dokunmaya da hakkım yokmuş gibi hissediyordum zaten. Üstelik dokunmayı çok istediğim adama...

"Ben... Kendi arabama gideyim o zaman," dedim ve onun sıkışmış gibi inip kalkan göğsüne endişeyle bakıp kendimi dışarıya attım.

Mekânı izleyerek aracıma gittim. Derya hâlâ içerideydi ama Deren burada olduğu için bir şey yapamıyordum.

"Senin de adını o listeye yazacağım Derya, bu olsun istiyorsun."

Arabama binip Deren'in kendi arabasını çalıştırmasını izledim. Peşinden gitmesem, burada kalmaya devam etsem ne alaka diyecekti. Bu yüzden aracımı çalıştırıp arkasından gitmek zorunda kaldım. Bu tenha semtin sokaklarından uzaklaşırken arabayı çok hızlı kullanıyordu. Aklım Yaman'da ve dün gece öğrendiklerimde olduğu için onun durduğunu geç fark ettim. Bir telefoncu önünde durmuştu. Dışarıya çıktım ve o telefoncunun kapısını açarken, ben de koştum.

Telefoncuya girdiğimde Deren'in telefonu tezgâhın arkasındaki adama uzattığını gördüm. Diğer bir adam da benim girdiğimi görüp, "Buyurun?" Dediğinde, Deren adama kendisini gösterdi. Bunun üzerine adam işine döndü ve Deren'e arkasından yaklaşıp telefona baktım.

"Şarja taktım, açılmadı," dedi Deren, gergin sesi hemen yansıyordu karşı tarafa. "Neyi vardır, bir bak."

"Bir darbe aldı mı abi?"

"Olabilir," dedi Deren.

Adam da telefonu şarja taktı, bir dakika bekletti ve kendisi de açılmadığını teğit edip, "Sert düşmüşse o yüzden kapanmıştır," dedi.

"Ne yapılabilir?"

"Format atarsak kendisine gelir belki."

Deren olumsuz cevaplar almaya tahammülü kalmadığı için gözlerini kapatıp soludu. Yumruk olmuş elini tutup üstünü okşarken elini çekmesinden korkuyordum ama yapmamıştı. "Format atılırsa da içindeki her şey silinir," dedi.

"Haliyle abi."

Deren kafasını sallayıp telefonu geri aldı ve adamın omzunu sıkıp, "Eyvallah," dedikten sonra benimle birlikte dükkandan ayrıldı.

Dışarıya çıktığımızda onun kolunu bu kez ısrarcı şekilde kavrayıp pansumana baktım. Kan çoğalmıştı. Deren telefona küfredip cebine koyarken, "Kafayı taktın koluma," diye homurdandı.

"Bu yaşına kadar birisi senin için hiç endişelenmedi mi? Neden o kadar yadırgıyorsun senin için endişelenmemi?"

Gözleri üzerimde sabit kaldığında yukarıya doğru baktım. Hep böyle tahammülü yokmuş gibi hiddetle mi bakıyordu acaba? Eminim Nil'e

böyle bakmıyordur. "Yadırgamıyorum ama sen de beni anla gözünü seveyim! Yani şu durumda kolumu nasıl umursayayım? Gözüm nasıl başka bir şeyi görsün? Mümkün mü bu?"

"Mümkün değil ama yara aldığında tedavi etmen gerekiyor, ben de bir hemşire olarak bunu söylüyorum." Elimi eline doğru kaydırarak parmaklarını okşadım. "Az önce bana aklın olduğumu söylemiştin. O zaman düşünemediğin yerde düşünmeme karşı çıkma."

Gözlerini kıstı. "Sen lafı bana akılsız mı demeye mi getirdin?"

Aaaa, pes ama! "Ne alaka ne alala?"

Yüksek sese tahammülü yokmuş gibi başını tutarak, "Allah aşkına bağırma," dedi. Acaba kendi sesinden nasıl rahatsız olmuyordu? Hayır yani, sürekli bağırıyordu.

"Sen de saçma salak konuşma o zaman. Ben ne diyorum, sen ne anlıyorsun?"

"Bir şey anlayamıyorum," dedi kaldırımdan inip arabasına yaslanırken. Beni de belimden tutup arabaya doğru yasladı. "Algılama yetimi kaybetmiş gibiyim."

Parmaklarımı parmakları arasından geçirerek tenlerimizin uyumunu, birbirine olan hassasiyetini izlerken, "İnsanlar bir geceyi uykusuz geçirdiğinde bile sonraki gün uyuşuk hissederler, zihinlerini toparlayıp konuşmakta zorluk çekerler," dedim. "Sen günlerdir uyumuyorsun. Sonuçta fantastik karakter değilsin, olacağı buydu."

"Senin gibi dertsiz değilim, uyuyamıyorum," dedi, onu yeniden uyuması için ikaz etmeme kızarak.

Dudağımı kıvırdım. "Doğru ya, ben geceleri mışıl mışıl uyuyorum."

Merkezi bir yerde olduğumuz için gözlerimi etrafta dolaştırıp eczane aradım. Yardım çantam Deren'in evinde kalmıştı. Sokağın köşesinde kalan eczaneyi görünce Deren'i elinden çekiştirmeye başladım. Bu kez itirazsızca peşimden gelirken, gördüğüm insanların yüzleri karmaşık, şekilsiz bir hal alıyordu.

"N'oldu? Sessizleştin?" Dedi Deren.

Sessizleşmek... Kelimeler zarar vermeye başladığında ortaya çıkan bir isyandı sanırım.

"Konuşmamı istediğini sanmıyorum. Ne desem tersliyorsun."

Eczaneden içeriye girdiğimizde Deren'i köşede bulunan sandalyelerden birisine oturttum. Gözleri benden ayrılmazken çalışan kadına seslenip kolunu gösterdim. Kadın tezgâh arkasından çıkıp

Deren'in pansumanını çıkarırken, "Kim yaptı bunu?" Dedi, Deren'e. "Çok başarsız bir pansuman olmuş."

Övgü için teşekkürler...

"Sevgilim," dedi Deren, çenesiyle beni göstererek.

Kadın bana anlayışlı bir gülümseme göndererek pansumanı yapmaya başlayınca, Deren'in yanına oturup yakından izledim. Herhalde malzemem kısıtlı olduğu için başarısız olmuştu, yoksa ben de harika pansuman yapmayı bilirdim. Kadın yarayı temizleyip pansumanı bitirdikten sonra kapatırken, "Sevgilimin eli daha hafifti," dedi Deren.

Katılmıyordum, benim elim bayağı ağırdı... ama ona dokunurken daha hafif hareket etmiş olabilirdi.

Kadın gülümseyerek elindeki plastik eldivenleri çıkardı. "Sevdiğinizden öyle gelmiş olabilir."

Ücret ödeyip eczaneden ayrıldık ve tekrar arabalarımızın olduğu yere ilerledik. Hiçbir şey demeden kendi aracıma gidiyordum ki, elimden tutup kendisine çevirdi beni. "Selamsız sabahsız, iki çift laf etmeden mi gidiyorsun?"

"Evime dönüyorum, sonra görüşürüz."

İki çift laf etmeme dudağını kıvırdı. Keyifsizce de iç geçirdi. "İki çift laftan anladığın bu mu? Türkçe deyimleri karıştırıyorsun. Lafın gelişi iki çift laf diyorum..."

İki çift dört etmiyor muydu? Dört kelimelik bir cümle işte...

"Ben... Hep dört kelime sanıyordum onu," dedim utanarak, istemsizce kızarmıştım.

"Manyak," dedi ve sonra beni bir anda çekip göğsüne bastırınca, aramızda eğrelti duran bu sarılmanın hissiyle gözlerimi yumdum. Boğazım nefesimi tuttu, elleri sırtımda birleşmiş olmasına rağmen kalbimdeymiş gibi hissettim. Bir mumun uzun uzun yanışı boyunca devam etmesini istedim bu sarılmanın. Mum söndüğünde etrafı kaplayan karanlık gibi, her şey karanlığa bürünecekti zaten. "Canını yerim senin..." duraksadı. "Ama korkma, gerçekten yiyecek değilim. Hani, lafın gelişi..."

"Sizde de her şey lafın gelişi..." alt dudağımı ısırıp yol ortasında böyle çok samimi şekilde sarılmamıza devam edip parmağımı göğsünde dolaştırdım. "Ciddi bir lafınız yok mu?"

"Var tabi, olmaz mı..."

"Neymiş?"

"Seni seviyorum," dedi, örnekleyerek. Kısa saçlarımı başımın tepesinden aşağıya ağır ağır okşadı. "Şakası olmaz, öylesine söylenmez."

"Onun şakasına gerek yok, yalanı var zaten," dedim.

Bana çok fazla sarılmak ona dokunuyormuş gibi uzaklaştığında ben de bir adım geri çıktım. Kolunu omzuma atarak beni arabama kadar götürdü. Şoför koltuğuma oturunca açık camın üstüne kollarını koyup yerleşmemi izledi. Çenesiyle işaret edip, "Kemerini tak," dedi.

"Hav. Emredersin. Hav."

İkinci kez bunu yapmama göz kısıp bir daha kemeri gösterince uzanıp taktım. Aracın içinde öten sesi sevmediğim için zaten takacaktım. Ellerimi direksiyona koyduğumda ellerini arabadan içeriye sokup direksiyondaki ellerime dokundu, parmaklarımı yavaşça direksiyonla birlikte okşadı. "Direksiyona ayrı bir yakışıyor ellerin."

"Daha çok yakıştığı şeyler var," diyerek göz kırptım ve camımı kapatmaya başladım. Ellerini son anda çekip camla kapı arasından kurtardığında göz kırpıp arabamı çalıştırdım. Vitesi ileriye atıp son sürat uzaklaştım.

Eve değil, Feda'nın yanına gidecektim. Dün öğrendiklerimden sonra Feda ile yeterince ilgilenememiştim. Eminim ki üzülmüştür, telafi etmem gerekirdi.

Onu bıraktığım eski hapishaneye ulaşıp yanıma aldığım şeylerle birlikte içeriye girdim. Katları çıkıp en üst kata ulaştıktan sonra koğuşun kapısını açıp Feda'ya baktım. Gözleri kapalıydı, odanın ortasına kadar ilerleyebilmişti. Elleri ve ayakları hâlâ kelepçeli olduğu için ancak bu kadar ilerleyebilmişti. Yanına kadar ilerleyip ayağımın ucuyla suratına vurdum. "Kendine gel."

Gözleri ağır ağır açıldı ve nerede olduğunu kavradıktan sonra, "Su," dedi.

Elimdeki poşeti kaldırıp içinden suyu aldım ve içtikten sonra derin bir nefes verdim. "Susuzluğa üç güne kadar dayanabilirsin."

"Orospu," dedi başını yere koyarken. "Sana gerçekleri anlattım. Gidip o piçten intikamını al, benden daha ne istiyorsun?"

Onun yanına eğilip bıçağımı çıkardıktan sonra düşünceli şekilde ellerinde dolaştırmaya başladım. "Onun da sırası gelecek ama öncelik senin." Gözleri tekrar açıldı ama duygu taşıyacak kadar kendinde

değildi. Yine de acı çekerken hissederdi. "Karina'yı kaçırdıktan sonra n'aptınız? Adım adım anlat."

Ellerini, üzerinde duran bıçaktan çekmeye çalıştığında bıçağın sapını daha kuvvetli tutup sertçe baş parmağına bastırdım. Bıçak baş parmağımın ortasından geçip ucu yere değene kadar ilerledi ve bağırması bu hareketime eşlik etti. "Lan orospu manyak..." nefesi kesildi. "Bunun hesabını soracağım, sen beni çok hafife alıyorsun..."

"Hayatta kalırsan hesabını sorarsın." Bıçakta parlayan kanı birkaç saniye izledim ve sonra parçalanmış parmağına bakıp tepkisizce kalçamın üstüne oturdum. "Karina'yı kaçırdıktan sonra ne yaptınız?"

Dişleri arasından acılı soluk verip gözlerini yumdu. Acısını almak istiyormuş gibi diğer eliyle parmağını tutmaya başladığında, "O Rus piçi ne istiyorsak yapmamızı söyledi," dedi. "Biz de... Her çocuğa yaptığımız gibi bir süre polisten kaçırdık onu. Sonra... Bursa'ya, hastaneye götürdük."

Bu aşağılık karşısında ağlamamaya çalışıp elimdeki bıçağa baktım. Aslında o kadar acizdim ki... Kızımın son anlarını dinlemek için, onunla ilgili şeyleri öğrenmek için katiliyle konuşuyordum.

"Ne olduğunu anlamış mıydı?" Diye sordum.

Elini bana doğru uzattığında, parmağı için bir şeyler yapmamı istediğini anladım. Tabi yapardım. Ona kinle bakıp bıçağı havaya kaldırdım ama gözlerini büyütüp elini hemen geriye çekti ve sallanan parmağının acısıyla ağzı açık kaldı. "Kızım neler olduğunu anlamış mıydı?" Diye bir daha sordum.

Gözleri odaklanmakta zorluk çekerek benim gözlerime tutunurken, "Farkında değildi," dedi. "Az çok hatırlıyorum. Diğer kaçırdığımız... çocuklardan daha küçüktü, dilendiremezdim. Günlerce öyle... diğer çocukların yanında oturup ağladı. Diğerlerine sus denince susuyorlardı, anlıyorlardı çünkü ama senin kız yabancı, anlamıyordu, susmak bilmiyordu."

Bıçağın ucundan yere doğru damlayan kan, o an hayallerimi tanımlıyordu. "Susmayınca n'aptınız?"

Sızlanarak inlemesi konuşmasını engelledi. Ancak bir dakika sonra, "Onunla mı uğraşacaktık?" Dedi hırsla, benden intikam alır gibi. "Odamdan çıktım, sesine kadar gittim. Bir köşeye yaslanmış, boynunda bir zincir parçasını tutarak ağlıyordu..." boynuna taktığım haçtı, Tanrı'nın onu koruması için hediye almıştım. "... beni görünce

gözlerini geyik gibi açtı, saçı başı birbirine girmişti, sümüğü akmış, yüzü kirlenmişti. Ağır ağır önüne kadar ilerledim, bir daha sus dedim ama nafile.." gözlerini bir anda açıp bana baktı, parmağının acısı hâlâ geçmediği için gözleri ıslaktı. "Madem öyle dedim, kemerimi çıkardım, susmayan sen misin diyerek buna..."

"Sus," diye kekeledim hıçkırmaya başlayıp.

"Evet, ben de öyle dedim ama susmadı. Kemerle bir iki vurunca da bu kez korkup çığlık attı, daha çok ağlamaya başladı. Ellerini kaldırıp kendini korumaya çalışırken bir baktım diğer çocuklar da ağlama..."

"Sus demiştim." Yerimden fırlayıp üstüne atladım ve o yüz üstü yattığı için, beline oturup kafasını tuttum. Başını arkaya doğru yatırıp boynunu adeta ikiye katladıktan sonra bıçağımı geniş bir aralık oluşturan boğazına yasladım. Son günlerini acı içinde yaşadığını biliyordum ama birisinin ona böyle davrandığını duymak yerine her gün, hatta her saat başı ölmeyi yeğlerdim. "Sen susmayanlara demek böyle yapıyorsun Feda, demek susmayanlar cezalandırılmalı Feda..."

"Orospu," dedi nefes alamadığı için.

"Başka hakaret bildiğin de yok!"

Gözümün önünde onun Karina'ma kalkan eli, kemerin kızımın vücuduna değdiği an belirdi. Hızla tenine çarptığında hissettirdiği acı, kesik kesik çıkan nefesi, ağlayışını bölen hıçkırıkları... Kurtulmak için beni sayıklayışı...

Bıçağı Feda'nın omzuna doğru sapladım ve tepkilerine duyarsız kalarak geri çıkardım. Fışkıran kan kıyafetlerini ıslatıp elime bulaştığında, gözyaşlarım sırasıyla yanağıma düştü. Omzunun acısı onun kıpırdamasına izin vermeyecekti. Hâlâ ileriye doğru hareket ettirmeye çalıştığı ellerini tutmak için sırtından indim ve o bağırırken, ellerini kavradım. Saçlarım yüzümün önüne düşüp ıslak yanaklarıma yapışırken, onun kirli serçe parmağını elinin tersine doğru yatırıp kırmaya çalıştım. Omzunun ve parmağının acısına bu da eklendiğinde çığlıkları binanın içinde yankılanmaya başladı. Parmağı, bir sesle kırıldığındaysa, bu çığlıklar kan dondurucu olmaya başladı. Ama söyledikleri zaten kanımı dondurdu, vücudum kesilse kemiklerim sanki morarmış olarak vücudumdan ayrılacaktı.

İkinci parmağını da kırmak için aynısını yaptım. Derisi gerginleşti ve kemiği zorlanmanın sonucunda bir iki ses çıkararak kırıldı. Parmağın şekilsizce aşağıya düştüğünde orta parmağına da aynısını yapmak içim

hiç beklemedim. Parmağına iki elimle birden kuvvet bastırarak kırdığımda, artık çığlık atmadığını fark edip rahatsız oldum. Nefes nefese arkama baktığımda acıdan bayıldığını görüp elini savurdum. Acıyı hissetmezse ceza çekmesinin ne anlamı vardı ki?

"Seni böyle bayıltan acı kızıma neler yapmıştır..."

Koğuşun köşesine çekilip kanlı sırtımı arkaya yasladım. Ellerimi şortumun kenarlarına sürterek kanı sildim ve sessizliğe doğru yarım yarım hıçkırdım. Bir insanın çekebileceği en büyük acının, çocuğunu kaybetmesi olduğunu, Karina'yı kaybetmeden önce de biliyordum. Fakat onu bu şekilde kaybetmek, o acıyı kıyassız, zamansız, sonsuz... tahammülsüz yapıyordu.

Her şey çok anlamsızdı.

Kalbimin yeniden çarpmaya başlaması bile.

"Gözlerimi her kapattığımda önüme mutlu yüzünün değil de ağlayan yüzünün gelmesine daha ne kadar katlanabilirim..." güçsüzce kendimi yere bırakıp ellerimi de kirli yere koydum. İlerideki kan ve kırık parmaklara bakarak sessizce ağladım. Karşımdaki adamı bıçaklamıştım, parmaklarını kırmıştım, dövmüştüm ama ben hâlâ ondan daha fazla acı çekiyordum.

Ben asla bir karşılık alamayacaktım.

Onlar asla benim çektiğim seviyede bir acı çekemeyecekti.

"Ama yine de hepinizin bir sırası var orospu çocukları."

Dakikalarca iç çeke çeke ağladıktan sonra kendimi güçlükle oradan kaldırdım. Bıçağı belime saklayıp o piçe bir daha baktıktan sonra arkamı dönüp koridora çıktım. Katları inerken gözyaşlarıma son dokunuşları yapıp siliyordum. Aracıma bindiğimde aklımı başıma toplamak için bir süre bekledim. Yaman'ı almaya gidecektim ama hazırlıklı olmalıydım. Oraya gittiğimde beni muhtemelen Derya'nın adamlarından birisi karşılamış olacaktı. Onu incitmem gerekirse yapardım ama öldürmem gerekirse sıkıntı çıkardı.

Arabamı birkaç saat önce olduğum mekâna doğru sürdüm ve birazdan oradaydım. Derya Nil'in ortaya çıkmasını istemiyordu. Bu yüzden Yaman'ı sırf işleri zora sokmak için alıkoymuştu ama polise götürmeyeceğinden de emin olamazdım. Arabamı çok yaklaştırmadan ara tarafta bıraktım ve inerek mekâna yürüdüm. Silahım elimde, belimin arkasında dururken etrafımı kontrol ettim ama ilginç şekilde

kimseyi görmedim. Yaman'ı alacağımı biliyor olmalıydı, buna rağmen yalnız mı bırakmıştı?

Kullanılmayan bu boş mekânın kapısını açarken son kez etrafa baktım ve ardından kapıyı açtım. Silahımı, içeride birisi olabileceğini düşünerek doğrulttum ama sandalyede yalnız oturan Yaman'ı gördüğümde duraksadım. O da kafasını yukarıya kaldırdı ve beni görür görmez ilk kez çok büyük tepki verdi. "Yaklaşma, dışarıya çık!"

Silahımı indirip, "N'oluyor?" Dedim.

Saçları karışmış alnına düşmüştü. Yüzündeki yaralar daha belirginleşmiş, göze çarpıyordu. Nefes nefese bir daha, "Karmen, burada kalamazsın," dedi, panik halindeydi. "Çabuk çık!"

Yaklaştım. "Bana kızgın mısın? Çok üzgünüm bunlara sebep olduğum için. Kimse yokken..."

Yaklaştığımı gördüğünde daha hiddetle bağırdı. "Sana çıkmanı söylüyorum! Dinle beni! Karmen... Lütfen buradan ayrıl!"

Derhal arkamı dönüp açık kapıdan dışarıya, sonra da önüme dönüp deponun içerisine baktım ama kimse yoktu. "Tuzak mı?" Diye sordum Yaman'a.

Sandalyesinde kıpırdayamadığı halde çırpınmaya başladı. Gözbebekleri hâlâ kocamanken başı olumsuz anlamda iki yana sallanıyordu. "Çıkman gerekiyor, bilmen gereken bu. Çık ve buradan uzaklaş, eve dön! Böylesi daha iyi olacak, inan bana canım."

Dehşetin yankısı kalbimin duvarlarına yapıştı ve bir saniye ardından koşmaya başladım. Yaman bir daha çıkmamı bağırırken, sandalyenin önünde nefes nefese durup siyah ceketinin yakalarını açtım. Ve aklıma geldiği gibi, orada bir bomba düzeneği gördüm.

"Hassiktir..."

Yaman gözlerinden ateş saçarak daha yüksek sesle bağırdı. "Çık diyorum, çık! Niye gitmiyorsun! Beraber ölmemizin bir faydası olacak mı sence?"

"Bu yüzden mi git deyip duruyorsun? Sana inanamıyorum, benim yüzümden ölmek üzeresin..." kızgınlığım ondan çok kendimeydi, ona değil de aslında kendime bağırıyordum. "Derya mı yaptı bunu? Ne zaman?"

"Git!" Diye haykırdı yüzüme, sorularımı umursamadan.

"Seni almadan olmaz." Silahımı suratına doğru salladım. "Sus, düşünüp bir çözüm bulayım."

Ceket yakalarını bir daha açıp üzerine bağladıkları bombayı inceledim. İki tane uzun, silindir şeklinde oluşmuş düzenekti ve onlardan uzanan kablolar üzerinde sayılar yazan mekanizmaya bağlıydı. Bir an sayıları takip ettim ve bunun, bombanın patlaması için kalan saniyeler olduğunu fark edince ürperdim.

Sadece dört dakika mı?

"Çok az bir zaman bu," dedi Yaman, bana doğru. Kafasını eğmiş, anlayayım diye daha sakin sesle konuşmuştu. "Kimi çağırsan yetişemez, o kadar vaktim yok. Arabana binip git, dört dakikada ancak uzaklaşırsın Karmen."

"Ölmene izin veremem," dedim bu kadar kolay anlatmasıyla üzülerek. Canının hiç mi değeri yoktu? Küfredip benimle olan pişmanlıklarını dile getirmesini beklerdim. "Daha önce benzeri bir şeyle karşılaşmıştım. Hangi kablonun devre dışı bırakılması gerektiğini hatırlamıyorum."

"Ezbere konuşuyorsun, bu kablo her bombada farklı olabilir." Yüzünden ter süzülüyordu ama göğüs kafesini, üzerinde bomba olduğu için sabit tutmaya çalışıyordu. "Lütfen git, ikimizin birden ölmesine gerek yok."

Sayılar gözlerimin önünde bir bir azalırken, cebime uzandım ve telefonumu aldığım gibi Derya'yı aradım. Açmasını beklerken diğer bir seçeneğim vardı, Noah'ı aramak. Belki o da bilebilirdi. Derya telefonumu, "Demek Yaman'a ulaştın," diyerek açtığında, doğrularak kendi etrafımda öfkeyle döndüm. "Çabuk bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi söyle. Sana küfredecek vaktim bile yok Derya! Derhal n'apacağımı söyle, sonra hesaplaşacağız seninle."

Bir süre düşünüyormuş gibi ses çıkarıp, "Acaba mavi kablonun mu kesilmesi gerekiyordu," dedi. Keyifli keyifli gerindiğine yemin edebilirdim. "Yoksa sarının mı?"

"Bunu yapıyor olamazsın," dedim elimi saçlarımdan geçirerek.

"Bence ikimiz de büyük oynamayı seviyoruz."

Yaman, "Şuna yalvarma," diye homurdanırken, ben, "Söyle," diyordum. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Yaşaması sağlarsan söz senden intikam almayacağımı. Ama ölürse... Yemin ederim çok daha büyük oynarım."

"Tamam tamam," dedi, duygusallaşmak tadını kaçırmış gibi. "Mavi kabloyu kesmen gerekecek..." ben derhal Yaman'ın önünde eğilmişken,

Derya duraksadı. "Ya da yeşil miydi? Bak, ben de hatırlamıyorum."

"Derya! Oyunun sırası mı? Neyden bahsediyorsun? Birisini öldürmek o kadar kolay değil!"

Güldü. "Bir mafya örgütünün bunu demesi gülünç."

Onu ikna etmek için daha yumuşak davranmaya kendimi hazırlamıştım ki çağrının sonlandığını fark edip ekrana baktım. Gerçekten bunu yapıyordu, Yaman'ın ölmesini sağlıyordu. Telefon elimden düşünce bir daha bombaya uzandım ve bir dakikadan az kaldığını görünce, "Birini koparıp risk almalıyım," dedim. "Yüzde otuz üç ihtimal, tamamen ölecek olma ihtimalinden daha iyidir."

Yaman kelepçeli ayaklarını kaldırıp beni olabildiğince itmeye çalıştı. "Buradan git! Bunca şeyi kızın için yapıyorsun, benim için ölecek değilsin! En başından beri bu işin tehlikeli olduğunu zaten biliyorduk! Karmen? Sana söylüyorum."

Arka cebimden bıçağı çıkardım ve otuz saniyeden az kaldığını okurken düşünmeden mavi kabloya uzandım. Telefon konuşmamız sırasında iki kez mavi kablodan bahsetmişti. Belki de kesilmesi gereken kablo oydu ve bilinç altı da bunu bildiği için iki kez dile getirmişti. Yaman, artık bana çıkmamı söylemesinin bir faydası olmayacağı için pes edip, "Tüm suç Gece'ye kalacak," diye fısıldadı, o saniye bunu düşünüyormuş gibi.

"Merak etmeyelim. Babası oldukça varlıklı. Onu koruyacaktır."

Aklımdan yalnızca o üç kişi geçerken, bıçağı kullanıp tek harekette mavi kabloyu kestim. Kablo iki ayrı parça olup uzaklaşırken, durması için saniyeleri takip ettim ve tam on üçüncü saniyede takılı kaldığında elimdeki bıçağı fırlatıp kendimi yere doğru bıraktım. Yaman'ın gözleri yavaşça göğsündeki bombayı buldu ve sayıların durduğunu görünce, kestiğim kabloya baktı. Omuzları isterik biçimde sallanırken, "Neden mavi?" Diye sordu.

Kahkahalarla gülmeye başlayıp omuzlarımı silktim. "Deli olduğuma bakma, hâlâ zeka kırıntım var."

Gülmeme aynı rahatlıkla katılırken, "Ama daha çok delisin," dedi.

Stresle yükselen kahkahalarım iç geçirmelere döndüğünde kafamı sallayıp yerdeki telefonla bıçağıma uzandım. Onları cebime koyarken, "İpleri çözecek misin?" Dedi, önceliği bıçakla telefona verdiğim için.

"Mi dispiace..." sevimli bir özür gülümsemesiyle doğrulup bıçağımla etrafına dolanan ipleri kestim. Bıçağı bile zorluyordu, güçlü ipti. Ayağa

kalktığında, artık etkisiz olan bomba düzeneğini de üzerinden çıkarıp sandalyeye bıraktım. Yaman omuzlarını geriye atıp ensesini ovuşturken, yüzündeki yaralara dokunup elimi çektim. "Gidelim, evde pansuman yapayım sana."

Başını sallayıp etrafa baktı. "Bir iz bırakma. Deren'in aklında beni senin kurtardığına dair bir şüphe oluşmasın."

Ben de onun gibi bakındım ve kendime ait olan eşyaları alıp çıkışa ilerlemeye başladım. Vücudu ağrıyordu, yüzü de acıyordu ama yine de olması gerekenden dinçti. Kapıdan çıktığımızda yine de kolundan tutup yürümesine yardımcı oldum. "Arka koltuğa otur istersen, rahat edersin."

"Klimayı da açar mısın patron, terledim."

Gözlerimi devirip onu arka koltuğa yerleştirdim ve sonra kendim de oturup aracı çalıştırdım. Bir an önce buradan ayrılmayı istiyordum. Arabayı son hızda kullanmaya başlayıp eve doğru sürerken, "İyi misin?" Diye kontrol ettim onu.

"Klimayı açmadın."

Bu erkeklerin hastalandıklarındaki kaprisleri de...

Klimayı açıp geri koltuğuma yaslandım ve olabilecek en hızlı şekilde Şile'ye sürdüm. Bir saat kadar sonra yazlığa ulaştığımızda inip Yaman'a da yardımcı oldum. Yardımımı geri çevirse de kolunun altına girip verandayı çıktım onunla. Evin kapısını açıp içeriye girdiğimizde de, Gece oturduğu koltuktan kafasını kafasını kaldırıp şaşkınlıkla bize baktı. Sonra da yavaşça koltuktan kalktı. "Yaman... N'oldu sana?"

"N'omuş Yaman'a?" Diye kafasını oyuncaktan kaldırdı Nil.

Yaman'ı koltuğa doğru attım ve Gece derhal onun yanına oturup yüzüne bakarken, "Manyak mısın Karmen, düzgünce bıraksana," dedi.

Yaman arkasına doğru yaslanırken, "Bir şeyi yok," dedim omuz silkerek.

Nil koşa koşa yanımıza geldiğinde Yaman'ın yüzüne bakmasını istemediğim için onu kucağıma alıp yüzümü kendime çevirdim. Bana da şaşkınca bakıyordu. "Yaman'ı dövdün mü?"

Beni cidden gülümsetti. "Evet, kulaklarından tavana asıp dövdüm."

Bana gülmemeye çalışıp kucağımdan inmeyi isteyince bırakmak durumunda kaldım. Gece Yaman'ın yaralarına korkarak elini

değdirirken, "Acıyor mu?" Diye sordu. Sesini bir hassasiyet kaplamıştı. "Karmen, yaralarına baksana, ne duruyorsun öyle?"

Gece'ye Nil'i işaret ettim. "Sen tırtılımı alıp yukarıya çık."

Gece arada kalarak Yaman'a bakınca, Yaman ona göz kırpıp sanki çok acı çekiyormuş gibi sızlandı. Alkışlar onaydı, güzel rol oynuyordu. "Yanında kalıp elini tutsam?"

Gece'ye göz devirdim. "Yok daha neler! Çocuk bu mu adam? Yani evet, şu an biraz çocuklaştı ama bilerek yapıyor..."

"Ah," diye inledi Yaman, başı koltuğa doğru değil de niyeyse Gece'nin göğsüne doğru düşerken.

Gece ona şefkatle bakıp elinin üstüne bir dokunuş bıraktı. "Nil görmesin, birazdan gelirim."

"Yaman," dedi o sırada Nil, Yaman'ın dizine dokunarak. "Öpeyim mi? Geçey."

"Fırsatçı," diyerek Nil'i kucakladı arkadaşım ve onu hızla yukarıya çıkardı.

Gözden kaybolduklarında gelirken aldığım eşyaları torbadan çıkarıp Yaman'ın suratına pansumanını yaptım. Yaralarına müdahale edip temizledim, gerekli merhemleri sürüp üstünü kapattım. Sonrasında bir ağrı kesici içirip uykuya bıraktığımda, kocaman bedeni koltuktan taşmış halde uykuya daldı.

Odaya çıktım ve Gece aşağıya inip Yaman'ın başında beklemeye başladığında, banyoya girdim. Üzerimdeki kan ve iğrençlikten arınmak için suyun altında çıplak kaldım. Kötü kokuyordum, ayrıca kan. Kırmızı çiçekli duş jelimle birkaç kez yıkanmak zorunda kalıp saçlarımı da iyice köpürttükten sonra durulandım. Suyu çok sıcak kullanıyordum, dün geceden beri sertleşmiş kemiklerimin çözülmesi için.

Duştan ayrılıp bornozla odama geçince bir süre yatağın üzerinde oturup gökyüzüne baktım. Bir anda üstümü giyinecek halim bile kalmamıştı. Gökyüzünde toplanan bulutlara bakınca bir yağmurun yaklaşmasından korktum. Şekilsiz bulutlarla dolu o gökyüzünü aklımdan çıkaramıyordum. O arabadan ayrılırken Karina'mın gülüşü, yağmur bulutlarının arasından süzülen bir ışık huzmesi gibi olmuştu. Hayatımda gördüğüm son aydınlık o andı. Ardı karanlıktı.

Duşa girmeden önce yatağın üstüne koyduğum saç kurdelesini aldım. Sürekli taktığım için çok kirleniyordu ama yanımdan da

ayıramıyordum.

Acaba dünyaya yeniden gelse benim kızım mı olmak isterdi? Bence istemezdi. Onu koruyacak bir annenin kızı olmayı isterdi.

İşte bu... Her şey kadar acı veriyordu.

Yakınlardaki telefonumu aldım ve önce tedbir için Yaman'ın telefonunu çaldırdım. Hâlâ kapalıydı, demek Deren telefonu açtıramamıştı. Ardından iki gün önce konuştuğum numarayı tuşladım ve karşı taraftan Noah'ın, "Sonunda," diyen sesini duydum. "Defalarca aradım, çıkmadın Karmen. Bana dönmeni bekliyordum kardeşim."

"Noah," diye fısıldadım. Seneler sonra ona ilk kez ismiyle sesleniyordum. "Abi..." İtalyan'ca devam ettim. "Sana söyleyeceklerim var, beni iyi dinle."

🎠

Karina'yı tekrar tekrar rüyamda görmek için ertesi gün öğleden sonrasına kadar uyudum. Sürekli sıçrayıp uyansam da kafamı geri koyup uyumak için çabaladım. Kendi kendime onu birazdan rüyanda göreceksin diye fısıldadım ama akşama doğru son kez uyandıktan sonra geri uyuyamadım. Karina'yı göremediğim için yatağımda doğrulup kırgın şekilde dışarıyı izledim.

Gece ile Nil'in sesini aşağıdan duyarken, komodinimde yanıp sönen telefon ekranımı gördüm. Alıp baktım, Deren'den bir aramaydı. Boğuk, pürüzlü sesimi temizleyip aramayı açtıktan sonra, "Deren," dedim, adını söylemem yetiyormuş gibi. "Merhaba."

"Neden hep ben seni arıyorum?" Dedi cevap olarak. "Sen beni hiç aramıyorsun."

Yatakta toplanıp daha da grileşmiş o bulurlara üzgünce baktım. Evet, onu yalnızca... çıkarlarım söz konusu olduğunda arıyordum.

"Çok meşgulsün, seni rahatsız etmek istemiyorum," dedim.

İkiye bölünen bir nefes alıp konuşmak için bekledi. "Hava bugün çok soğuktu," dedi.

Dışarıya bir daha baktım. "Dışarıya çıkmadım ama öyle görünüyor."

Her neredeyse çok sessizdi, etrafında ondan başka kimse yok gibiydi. "Bugünlerde Nil'i iki kat fazla giydirirdim."

Giydirdiğine emindim ama Nil çok fazla kalın şeylerden hoşlanmıyordu. Onu darlıyordu, hırka giydiğinde bir süre sonra

çıkarmayı istiyordu. Şimdi ikimiz de aynı şeyleri düşünürken, "Bir gelişme var mı?" Diye sormam gerektiğini hissettim.

Cevap vermeden, "Dışarıya çık," dedi buyurganlıkla. "Yanıma gelene kadar üşürsen seni ısıtırım."

Alt dudağımı ıslanana kadar ısırıp heyecanla yerimden kalktım. "N'oldu? Niye geleyim ki?"

"Kalbinin nasıl attığına bakarak başlamam için."

Karanlık bir duygu midemin duvarlarını alevlendirdi ve dizlerim bileklerime kadar uyuştu. "Evde misin?"

"Değilim, duramadım."

Ne kadar istekli olduğumu saklayamadan, "O zaman nereye geleceğim?" Diye sordum.

Daha sakin bir sesle, "Mesaj atacağım," dedi.

"Tamam o zaman," dedim yanağıma uzanan sıcaklığa dokunurken.

"Üstünden kolay çıkan bir şeyler giy."

Arama kapanınca telefon kulağımda bir süre bekledim ve sonra yatağın köşesine oturup gitmemek için kendime bahaneler dizmeye başladım. Bahane değil, bir araya gelmememiz için sayısız gerçek sebep vardı ama baştan çıkmamı önleyemiyordum.

Mesaj geldiğinde yataktan kalkıp yanımdaki kıyafetlere bakındım. Üzerimden çabuk çıkacak tek parça siyah, dizlerimin üstüne gelen halter yaka elbiseyi giyindim. Dağınık saçlarımı parmaklarımla tarayıp özensiz yüzüme sırt çevirdim ve ceketimi üzerime attım. Telefonumla biraz para yanıma alıp aşağıya indiğimde, Yaman'ın koltukta uyuduğunu gördüm. Hâlâ dinleniyordu. O uyuduğu için de odada sadece gece lambası yanıyordu.

"Neyeye?"

Sokak kapısına yürürken Nil koştura koştura yanıma geldi. Onun çok istediği yere ben uçarak gidiyordum ve o burada, o günün gelmesini bekliyordu. Dağılmış saçlarını yüzünden çekip, "Pijamalar çok yakışmış," dedim.

Dönüp beyaz, üzerinde unicorn olan pijama takımına baktı. "Kayina'nındı benim oldu."

"Sana biraz küçük gelmiş." Gülümsemiştim.

Açıkta kalan bileklerine bakarak, "Moda moda," dedi, sanki anlamamışım gibi.

O kadar coşkulu sevgi hissettim ki neredeyse kucaklayıp yüzünü gözünü öpücüklere boğacaktım. Gece arkasından yaklaşıp onu kucakladı ve salonun içinde koşarken, "Bıcır bıcır konuşunca seni mideme indiresim geliyor," dedi.

Nil kızarak gülerken, evden sessizce ayrılıp arabama atladım. Şile'den çıkıp şehre gitmem zaman alıyordu. Deren'in bu uzun süreden şüphelenmemesini diledim. Konuma yaklaştıkça da geldiğim yeri yadırgadım. Navigasyon beni lüks, büyük bir otelin önünde durdurunca mesajın son kısmında bulunan numaranın oda numarası olduğunu anladım. Neden oteldeydi? Kendince sebebi olmalıydı.

Otelden içeriye girip lobide oyalanmadan asansöre yöneldim. Saçlarımı terleyen ensemden çekerek yirmi dördüncü katta indim ve uzun koridorda onun odasını aradım. Numaraları takip edip kapının önünde durunca telefonumu çıkarıp kontrol ettim, sonra sessizde olduğundan emin oldum. Kapıyı tıklatırken de istemsizce saçlarımı düzelttim.

Kapı açılıp Deren göründüğünde telaşlı elim saçımdan hızlıca indi. Heyecanımı tasvir eden hiçbir şeyi göstermemeye çalıştım. Bitkin, kızarmış gözler beni karşıladı ve geçmem için kapıyı sonuna kadar açtı. Altında kotu vardı, üstündekini çıkarıp çıplak kalmıştı. Göğsünün yanından yürüyüp önüne geçtim ve o arkamdan gelirken iki ayrı kısımdan oluşan otel odasına yürüdüm. İlk görünen oturma kısmıydı, açık kapıdan yatak odası görünüyordu. Deren arkamdan gelirken tişörtünün koltukta olduğunu görüp duraksadım. Omzumun üstünden ona döndüm. "Neden otel odasında kaldın?"

"Kalmadım, yeni geldim sayılır."

Alt dudağımı ısırıp elimi kaşırken başımı salladım. Gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdirip aramızdaki üç adımı da kapattı. Kalbim, nasıl attığına bakacak kıvama geldiğinde, karşımda durup elini saçlarıma götürdü. İki eliyle birden saçlarımı kulaklarımın arkasına koyarak, "Çok ses çıkarıyorsun," diye fısıldadı.

Hemen sinirlendirdi beni. "Ne dedim ki şimdi?"

Saçlarımı düzeltmesine rağmen parmaklarını kafamdan çekmeyip yukarıdan bana, acı çeken kara gözleriyle baktı. "Sevişirken diyorum... Çok ses çıkarıyorsun. O yüzden buradayız."

Nefesim pürüzlü bir ses gibi çıktı. "Ah... Anladım."

Yanağını şakağıma doğru yaslayıp saçlarımın önünden öpünce, ölsem yeridir diye düşündüm. Onun bana iyi davranması da benim cezamdı. Ama neden seve seve çekiyorum bu cezayı? Neden böylesine içten razı oluyorum? "Dayak yemişim gibi hissediyorum," dedi kolunu etrafıma sararak. "Tüm kemiklerim ağrıyor, sebebi ne sence?"

Elimi en kolay yoldan göğsüne koyup ağrıyan kısımlarına dokunabilirmişim gibi üzerinden geçtim. "Hastalanıyorsun."

"Hastalanamam," dedi, ona dokunmaya, kalbinin nasıl attığına bakarak başladığım sırada. "Güçlü kalmam lazım."

"Çok güçlüsün," dedim kolumu boynuna sarıp çenesinin altına girerken.

Bedeni ağrıdığına göre gerçekten hastalanacak olabilirdi. Kendisine iyi bakmamasının sonucu buydu. Parmaklarım ensesindeki saçların arasına karıştığında, Deren kendini çekip elimi tuttu. Beni oturma alanından içeriye, yatak odasına doğru götürdü. Kapıdan girdiğimizde çok geniş bir alanda buldum kendimi. Yuvarlak, konforlu görünen yatak vardı. Koyu renklerle dekore edilmişti, lükstü ve çok para verdiği belliydi. Deren beni yatağın ucuna kadar götürdüğünde bordo renkli örtünün üstünde bir paket gördüm. Avuçlarımız birbirini gıdıklarken, "Bu ne?" Diye sordum.

Beni bırakıp köşedeki koltuğa doğru yürüdü ve oturup arkasına yaslanırken, "Bak," dedi.

Dudaklarımı hevesle yalayıp karşı koyamadan pakete uzandım. Yırtıp açtım ve bir anda elime kumaş dökülünce afalladım. Parmaklarım yumuşak kumaşı kavrarken, elbisenin beyazlığı karşısında duraksadım. Üzerindeki dört yapraklı pembe çiçeklere bakarken, elbiseyi tutup aşağıya doğru bıraktım. İnce askıların omuzlarımda nasıl duracağını düşünerek hafif, dalgalanan eteklerine baktım. Sonra makyaj masasının arkasındaki aynayı görünce oraya koştum, elbiseyi üzerimde tutarak nasıl göründüğüme baktım. Rüyamdakine benziyordum.

Elbiseyi kendime doğru bastırarak koltukta, kafasını arkaya koyarak oturmuş olan Deren'e baktım. "Bunca derdinin arasında çıkıp böyle bir elbise mi aradın?" Diye sordum, gözlerimi yaşlar doldururken.

"Bazılarımızın rüyaları gerçekleşmeli," derken gözleri üstüme yakıştırdığım elbiseyi izliyordu.

Aynaya yeniden bakıp başımı eğdim ve hafifçe sallanıp elbisenin ince eteklerini uçuşturdum. İlk kez böyle bir elbisem oluyordu, doğrusu rüyamla birlikte ikinci kez. "Biliyor musun rüyamda da o elbiseyi sen almıştın," dedim bedenimi Deren'e çevirip.

Çektiği acıyı belli etmemeye çalışıyormuş gibi duran gözleri kısıldı ve bir gülümsemeyle karanlık okyanusun ortasında parladılar. "Madem öyle... Giyinsene."

Elbiseyi yatağın ucuna bıraktıktan sonra ceketimle kolayca çıkan siyah elbisemi sıyırdım. Altlı üstlü siyah çamaşırımla kalınca Deren'in gözleri kıvrımlarımda ağır ağır dolaştı. Elimi arkama götürüp sutyenimin klipsini çözdüm, çıkarıp aşağıya bıraktım. Sonra eğilip çamaşırımı da çıkardıktan sonra beyaz, çiçekli elbiseyi başımdan geçirerek giyindim. Askıları omuzlarıma oturdu ve yumuşak kumaş bacaklarıma dokundu. Üzerinden elbiseyi okşayarak çiçeklerine yakından bakarken, "Çok yakıştı," dedi Deren. "Bir kızıma bir de sana çok yakışırdı zaten."

Mutlusun, bir saniye önceye kadar.

Deren... Karina'ya da çok yakışmıştı.

"Gel," dedi.

(+18)

Elbisenin içinde ona doğru süzüldüm ve iki bacağının arasında durduğumda, koltukta ileriye kayıp aşağıdan gözlerime baktı. Mutsuzluğumu, aslında ne kadar acı çekiyor olduğumu göstermekten kaçınarak kısa saçlarına dokunduğumda, yutkunarak elbisenin eteklerini kaldırdı. Bir eliyle elbiseyi karnımda tutarken, diğer elini bacağımın arkasına götürüp beni ağzına doğru çekti. Dudakları bacaklarımın arasına, kasığıma sert bir iç çekişle değdi.

"Deren," diye soludum elim ensesine yerleşirken.

Hiç cevap vermeden bacaklarımın arasını deli gibi öpmeye, yalayıp emmeye başladı. Gözlerim arkaya doğru yuvarlandı ve elbisenin eteklerinin altında onun kafasını görünce beynim bulanmaya başladı. Kendimi onun ağzına, diline doğru iterek sessiz sessiz inlerken, fazlasıyla sağlıksız olan bu ilişkimizden deli gibi zevk alıyordum. Bir elim elbiseyi sıkarken, diğeri Deren'in ensesini ağır ağır okşadı. Omuzlarının inip kalkışı çok süratliydi ve ağzı da dili de aynı bu hızda değiyordu bacaklarımın arasına.

Hiçbir şey söylemek istemiyordum. Sadece onu hissetmeliydim. Kelimeler bizim ilişkimizi sadece yaralıyordu. Çünkü söylediğim her şey bana dönecekti.

Ama o konuşuyordu. "Çok sıcaksın," diyordu beni yalayarak. "Sabaha kadar seni yalasam mı yoksa içine mi girsem karar veremiyorum."

Ağzımdan küçük bir inleme kaçınca dudağımı ısırdım ama yeniden olmasını engelleyemedim. Onun saçlarını okşayarak genizden, boğukça inlerken ağzının daha da hızlandığını fark ettim. İnlemem bile onu etkiliyordu. Parmak uçlarımda yükselip kendimi ağzına doğru ittiğimde, bacağımın arkasını sıkarak inledi. O kadar erkeksi bir sesti ki, midemde, kalbimde yankılandı. Dilinin kıvraklığı, kendinden emin oluşu, nasıl yapılacağını bilmesi beni çıldırtıyordu.

"Uzaklaş," dedim dizlerimin titrediğini fark edince.

Dilini bir daha kullanıp sonra da dudaklarıyla emince gözlerim buğulandı. Arkaya doğru düşüyormuş gibi hissedip ağzından uzaklaştığımda, küfredip bu kez iki eliyle birden tuttu beni ve adeta ağzına oturtup deli gibi yaladı.

"Deren... Deren, bırakmazsan..."

"Bırak kendini," dedi ve kalçama sertçe vurunca, kasığım ağzına doğru çarptı. Onun beni öpüş, yalayıp şekliyle kendimden geçtim. Dilinin üstüne doğru gelirken, vücudum önce kasıldı ve sonra yumuşadı, hafifledi. Deren inleyip elbisemi okşayarak dudaklarını yavaşlattı ama tamamen çekemedi, hafif hafif öpücüklerle beni kucağına doğru düşürdü.

Bedenim onun üstüne düşünce, Deren sırtımdan tutarak kafasını göğsüme yasladı. Elbisenin ince kumaşına meydan okuyan nefesini hissediyordum, hırıltılı şekilde soluyordu. Şimdi göğüslerime değen dudaklarının az önce bacaklarımın içinde nasıl gezindiğini düşünürken yüzümü onun boynuna gömüp inledim. "Bunu benden başkasına yapacak olursan hayatını kaydırırım."

"Seni yaladıktan sonra mı? Asla."

Başını göğsümden çekip ellerini pantolon düğmesine götürünce saçlarımı yüzümden çektim ve ellerimi fermuarına götürüp açtım. Parmaklarımız aceleyle birbirine çarpınca boğuk şekilde inledi. Sonra üzerinde ben varken pantolonu indiremedi, beni kucağından indirip koltuğun kenarına koyduktan sonra üzerindeki pantolonla siyah

çamaşırı indirdi. Karnına doğru uzanan iri sertliğine bakarken ellerimi uzatmayı denedim ama ben daha ona dokunmadan Deren beni kucağına çekti, üstüne oturtup gözlerime doğru bilincini kaybetmiş gibi baktı. "O sesini ve nefesini kısma. Nefesin bana değince bile sikimi kaldırıyorsun."

Bir yüksek nefes sesiyle baş sallayıp kalçalarımı kaldırdım. Deren elbisemin eteklerini yukarıya toplayıp bacaklarımın arasına baktı ve ben yükselip onun sertliğine doğru otururken, o da kalçalarını bana doğru itti. Vücutlarımız birbirini tamamladığında kollarımı terlemiş boynuna dolayıp alnımı alnına yasladım. Üzerinde olduğum için yüzlerimiz hizalanmıştı. Elbisem hafifçe üzerime düşüp birleşmemizi kapattığında, Deren inleyip eteği bir daha kaldırdı. Vücudunda yükselip alçalmamı izlerken, kafasını hafifçe yana yatırıp dudaklarını boynuna dolanan kolumun içine bastırdı. Tenimi belli belirsiz koklayarak öptü. "Çok tatlısın, güzelsin," dedi.

Yumruğu içindeki elbiseme, bacağımı okşayan kemikli parmaklarına bakarak yüksek sesle inledim. "Sen çıplakken ben hâlâ giyiniğim."

Bacağımı yumuşak şekilde sıkıp üstüne alçalan vücudumu karşılarken, "O çiçekli elbisenin altında vahşi, kışkırtıcı kişiliğin olduğunu bilmek hoşuma gidiyor," dedi, kelimeleri dişleri arasından çıkarıyordu. "Bu elbiseyle yumuşak görünüyorsun ama ben senin ne kadar sert olduğunu biliyorum."

Kalçalarımı ileri geri oynatarak inledim. "Sen daha sertsin."

Bacağımdaki elini enseme götürüp saçlarımı okşayarak çekti ve ağzını ağzıma kapatıp benimle öpüşürken, ıslak sesler çıkardı. "Beni sen sertleştiriyorsun. Yanıma yürüyüşün, adım seslerin, ufak bir kaş çatışın, dudaklarını somurtuşun ve öldürücü darben dudaklarını kıvırışın."

Dudaklarıma içten geleni yapmalarına izin verdim ve onun terli yanağını öperken, içimdeki sertliğine karşı alçaldım. O kadar derinime girmeyi nasıl başarıyordu? Karnımda hissedebiliyordum. İçime her girişinde meydana gelen ses kulaklarımda çınlamaya dönüşüyordu. Odayı kaplayan ağır kokumuz ve kalp atışımıza eşlik eden nefes seslerimiz her dakika yükseliyordu. Yüzünü boğazıma gömüp diliyle tenimi yalarken, "Imm," sesi çıkarttı. "Benim bebeğimin her yeri çok tatlı."

Her yerim ıslak, terli ve onunla kaplıydı. Bu şekil bir savurganlığın içinde olduğuma inanamıyorum. Hem de Derenle. Fakat öyle baştan çıkarıcıydı ki, ne o ne de ben yalnız olduğumuzda bunu yapmaya karşı koyamıyorduk. Boğazımdan yüksek sesle inlediğimde boynumu yalayan dili duraksadı ve çenemden tutup yüzümü indirdi, buğulu gözlerimi kendisiyle birleştirip, "Gözlerime bakarak inle," dedi. Düşünmeden, ilkel dürtüleriyle hareket ediyor gibiydi. "Hatta adımı da söyle. Daha önce attığın o çığlığı da at."

"Fazla telapkârsın," diyerek yüzünü arkaya ittim ve onun kafası koltuğa yaslanırken, "Talepkâr olmak yerine kibar ol," diye ekledim. Kalçalarımı sertliğinde kaydırıp içine girip çıkarken, boğazını sıktım. "Sen beni memnun edeceksin."

"Seni yalarken çok memnundun zaten," diyerek gözlerini kapattı.

Yüzüne alçalıp yanağından ses çıkararak öptüm ve bunu yaparken aldığım pozisyon o kadar derinleştirdi ki, Deren bağırıp istemsiz olarak saçlarımı çekti. Birbirimize saldırır gibi davranıyorduk ve bunun bir kısmı, başa çıkamadığımız acı yüzündendi. Sevişirken ilkel olabiliyorduk, tüm hüzün ve öfkeyi çıkarıyorduk. Fakat bunun yanında onunla benim aramdaki şeyi daha yoğun yapan daha insani, sıcak, şefkatli şeyler de vardı.

Dudaklarımdaki baskıyı hissedince, aniden gelen öpücük yüzünden ürperdim ve ısırmasına, emmesine karşılık vermeye çalışırken, "Ben seni yalayıp yutmadan gel," diye fısıldadı. Üzerinde yaptığım son derin hamle o kadar kontrolden çıkardı ki, kendimden geçerken ağzının içine çığlık attım. Sesimi yumuşak bir zevk iniltisiyle karşılayıp o da kendini bıraktı ve ıslaklığı bacaklarımın arasına kayarken, "Üstümde olman leziz ama bir de altımda nasıl görüneceğini merak ediyorum," dedi.

Kalp atışlarımı hâlâ duyarken beni kucağında tutarak ayağa kalktı. Otel odasının içinde iki üç adım ilerledikten sonra da beni yatağa fırlatıp üzerime çıktı. Bileklerimi başımın üzerinde birleştirip beklemeden tekrar içime girince, vücudumu gererek onu karşıladım. Elbisemi tekrardan göğüslerime doğru itip vücutlarımızın birleştiği yeri izlerken gözleri tamamen içgüdüsel, arzuluydu. Parmaklarımı beni tutan elinde dolaştırarak onun altında kıvranırken, yatağın kumaşları sertçe kırışıyordu.

Bir noktada kendimi kaybettim, o da. Üzerimde çok yoğun ve sert darbelerle gidip geldikten sonra fazla dayanamayıp kendinden geçti.

Ben ondan önce de kendimi bıraktığım için yatakta, altımdaki çarşafın üstünde gözlerimi kapatmış iç geçiriyordum. Gelmiş olmasına rağmen içimden çıkmadan daha yumuşak şekilde üzerimde hamleler yaptı. Dudakları yanağımda dolaşarak parmaklarını bacaklarımda, kollarımda dolaştırdı.

Sonra sırt üstü dönüp yatarken başının arkasını göğsüme koydu. Gözlerini tavana kaydırıp hiçbir şey demeden durmaya başladığında, anlayışlı bir sessizliğe bürünerek elimi saçlarına koydum. Kısa saçı ona çok yakıştırıyordum ama parmaklarımı saçlarının arasından geçirmekte isterdim. Bir diğer elimi tutmuş, göğsüne koymuş, parmaklarımı okşarken, "Ağırlık yapıyor muyum?" Diye sordu, aklına gelmiş gibi.

Kafasını göğsüme koyduğu için sormuştu bunu. "Hayır. Başın kalbimle beraber inip alçalıyor. İzlemek hoşuma gitti."

Parmaklarımın her birini okşadıktan sonra elimi kaldırıp dudaklarına kadar götürdü. Elimin tersini, avuç içimi öpüp hafifçe ısırdı.

"Ellerin ufak, hafif, bir yere çarpsa hemen acıyacakmış gibi hissediyorum," dedi dalgın dalgın. "Sık sık da yumruk yapıp etrafa savuruyorsun, bir yere çarpmasın diye kontrol etmem gerekiyor."

Saçını okşayan elime doğru baktım. Gerçekten de ince, ona kıyasla küçük ellerim vardı. "Bu eller bir sürü kişiyi öldürdü," dedim.

En çok seni.

"Ama bana iyi geldiler," dedi ve parmaklarımı dudaklarında dolaştırdı.

Gözlerimi yumarak yüzümü yan çevirdim. Parmağıma çarpan her nefesi ciğerime hapsetmeyi istiyordum. O kadar tatlı şekilde dokunduruyordu ki dudaklarına, parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. Üzerimde hâlâ o çiçekli elbise varken anı zihnime midemi saran o vahşi, büyük kelebeklerle kaydoluyordu.

Uyuya kalmışım, bunu uyandığımı hissettiğimde anladım. Gözlerimi açmadan elimi yatağın diğer tarafına götürdüm ve soğukluğu hissedince mızmız ses çıkardım. Gözlerimi ağır ağır açınca karanlık tavanla karşı karşıya geldim. Sonra etrafıma bakınca odada yalnız olduğumu anladım. Doğruldum ve bir süre ses dinledim, hiçbir ses gelmeyince de yataktan kalktım. Elbisenin etekleri üzerimden düştü, askıları da omuzlarımdan aşağıya düşmüştü.

"Deren?" Diye seslenerek odanın kapısına baktım. Burada yoksa oturma tarafında mıydı?

Odanın kapısını açıp oturma kısmına geçince buradaki karanlığa alışmayı bekledim. Sadece camdan dışarıya hafif ışık sızıyordu. Eşyaları, etrafımı seçebildiğimde ilerideki kanepedeki gölgeyi gördüm. Çıplak ayaklarımla oraya yürürken, "Deren?" Diye seslendim yeniden.

Neden buraya gelmişti? Neden yanımda değil de burada oynuyordu?

Geniş, acı kahve rengindeki koltuğa doğru yaklaşırken Deren'in hareket ettiğini gördüm. Yan yatarken sırt üstü dönmüştü. Yanına ulaştığımda göğsünün hızla alçalıp yükseldiğini görmekle kalmadım, bir şeylerle boğuştuğunu da anladım. Sanki kâbus görüyordu, uykuya dalmışken, biraz olsun uyuyacakken... Kalbim şefkatle sızlarken koltuğun köşesine oturup ona doğru eğildim ve o saniye, "Nalan," dediğini duydum. Ona uzanan elim boşlukta kalırken buz kestim. "Nalan... Nalan!" Bir anda sırtını koltuktan kaldırıp bana çarptı ve kollarını etrafıma dolayıp beni acıtarak kucaklarken, sertçe nefes alarak inledi. "Sana bir şey oldu sandım, çok korktum."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

😊

O gece Karmen farkında olmadan çok şey yaşandı aslında. Son sahnede, o yaşanan şeyin bir sonucu. Üzerinde biraz düşünürseniz anlayabileceğiniz bir şey. Anlamamış olsanız da sıkıntı yok, ileride size de anlatacağım.

Bir de sorum olacak. Ece ile Utku'ya özel bölüm yazmamı ister misiniz? Ya da Gece ile Yaman için? Geri dönüş yaparsanız sevinirim.

Görüşene kadar hoşça kalın.

Ne zaman görüşeceğimizi biliyorsunuz.

Sizi seviyorum.

♡

19. “Kavuşmak.”

Zeynep Casalini, Duvar.

Selam canımın içleri <3

Burada mısınız?

Sizi hiç oyalamayayım, direkt bölüme geçin. Ama rica ediyorum oy verip yorum yapın. Size her hafta bölüm yayımlıyorum, bu istikrarım karşısında sizden de yalnız oy ve yorum bekliyorum <3

Bu fotoğraf bana Gece ile Karmen vibe veriyor. 🖤

19. “KAVUŞMAK.”

Rusya, Samara.

İlahi Bakış Açısı.

Mark'ın ahbaplarından olan Andrei, onu malikanesinde ziyaret ettiğinde saatler akşam dokuzu gösteriyordu. Adam, Mark'ın malikanesinde bulunan asansörden inip koridorda yürürken Rusya soğuğunda buz tutan ellerini ovuşturuyordu. Burası, Rusya'nın en soğuk şehirlerinden birisiydi. İçini ısıtacak bir içeceğe ihtiyacı vardı.

Mark'ın vakit geçirdiği odanın kapısı önünde durunca nezaketen tıklattı ve gelen Rusça komutla beraber kapıyı açıp içeriye girdi. Geniş, zengin döşenmiş koyu renkli mobilyalardan sonra göze çarpan şey Mark'ın kendisi olmuştu. Elinde bir maşayla harıl harıl yanan şömineyi karıştırıyor, diğer bir yandan her misafirine ikram ettiği o lezzetli viskisini içiyordu. Kendisine dönünce yakışıklı yüzünü bir gülümsemeyle aydınlatıp, "Kardeşim," dedi. "Kapıyı neden çalıyorsun, her zaman girebilirsin."

Geniş bir gülümsemeyle parlayan parkelerde ilerleyip Mark'a yaklaştı ve iki dost birbirini kucaklarken, "Seni özlemişim," dedi adam.

Mark ellerini adamın sırtına iki kez vurup uzaklaşırken, "Ben de seni," dedi içtenlikle. "Titriyorsun, Rusya'nın soğuğuna tekrar hazırlıksız yakalanmışsın anlaşılan."

Adam omuzlarını silkerek geriledi ve yaylı görünen, beyaz deri koltuğa oturup kollarını arkaya attı. "Bırak şimdi Rusya'nın

soğunu, sana haberlerim var."

"Telefonda da biraz bahsettin, bu kadar acil olan nedir?" Mark odanın içinde biraz ilerleyip içecek tezgâhına yürüdü ve arkadaşı için bir bardak viski koydu. "Yeni bir iş mi yakaladın? Paranın kokusunu mu aldın?"

"O da var tabi," dedi Andrei, arkadaşını incelerken. Mark viskiyi kendisine getirdiğinde yanına vurup, "Otur," dedi. "Önemli bir mevzu bu."

Mark arkadaşının yanına oturup koltukta geriye yaslandı ve kolunu arkaya atıp viski bardağını dizine koydu. "Merak ettiriyorsun."

Andrei, dile getireceklerini söylemeden önce ikram viskinin tadına baktı. Her zamanki tanıdık lezzetle dudaklarını kıvırıp sonra yakın dostunu kararsızca süzdü. "Senin şu sözlün..."

Mark, kimseye, hiçbir ahbabına ve yakın çevresine bu terk edilmenin konusunu açtırmadığı gibi dostuna da açtırmadan, "Kapat," dedi. Elindeki viskiyi kafasına dikip gözlerini camdan dışarıya çevirdi, karların düşüşünü izledi.

"Mark, hemen hiddetlenme, söyleyeceklerim önemli." Andrei durumu izah etmeden önce gördüklerini hatırlayıp kelimeleri aklında toparladı. "Konuşulanlara göre Karmen Russo ortadan kaybolmuş."

"Andrei!"

"Bekle," dedi Andrei, dostunun omzunu sıkarak. "Sözü atmış ve ailesini terk etmiş."

Mark, Andrei'nin konu üzerinde durmasının ısrarına karşı öfkelense de bu kadar eşelemesi üzerine ne diyeceğini merak etmeye başlamıştı. Öfkeyle baş sallayıp, "Duyumlarıma göre ailesi de onu arıyormuş," dedi. "Ailesi kapıma geldi, Karmen adına benden özür dileyip yüzüğü teslim etti."

Andrei dostunun öfkesini anlayışla karşılayıp, "Sen de mi kızı bulamadın?" Diye sordu.

"Hayır," dedi Mark, bu cevabı vermekten memnuniyetsiz şekilde.

"Ben buldum," dedi Andrei ve bununla beraber Mark'ın tekinsiz, tehlikeli gözleri ona döndü. Ağırca öne hareket edip viski bardağını sehpasına bırakırken Andrei, kaşlarını derinden çattı. "Dostum, Karmen seni aldatmış, hamile."

Mark, Andrei'nin ondan beklediği şekilde hiddetlenip koltuktan fırladı ve gözlerinde, şöminenin içindeki ateşlerden belirmeye başladı.

Geriye doğru adımlar atıp ellerini ensesinde gezdirirken, "Hamile mi?" Diye tekrarladı. "Sen... Onu nerede gördün?"

"İstanbul," dedi Andrei.

"Türkiye?"

"Evet kardeşim."

Mark arkasını dönüp odanın sessizliğinde birkaç adım attı ve elleri ensesinde dolaşırken burnundan sesli soluklar almaya başladı. "O orospuya dokunmadım bile, ne demek hamile!"

"Diyorum ya; seni aldatmış sürtük."

Mark'ın yüzü sinirde kıpkırmızı oldu ve Karmen'in İtalya'yı terk ediş sebebini kavrayıp elinin tersindeki her şeyi tezgâhtan fırlatıp attı. Avuçlarını tezgâha kapatıp gözü dönmüş şekilde dışarıya bakarken, "Seni gördü mü? Konuştun mu?" Diye sordu.

"Hayır, farkında olmadı. Şu çocuk kaçıran çete yok mu? Onlarla iş için İstanbul'a gitmiştim, onu bir mağazadan çıkıp arabasına ilerlerken gördüm." Andrei doğrulup Mark'ın yanına ilerledi, elini arkadaşının omzunda gezdirip gözlerinin önündeymiş gibi anlattı olan biteni. "Hamileydi, üstelik karnı belirecek kadar. Belli ki seni aldatıp hamile kalmış, ülkeden ayrılmış. Kardeşim, onu sana getirecektim ama Russo'lar çok tehlikeli, zarar verdiğim öğrenilirse hayatıma musallat olurlar."

Mark, kafasında eksik olan tüm parçaların birleşip ortaya çıkardığı resimden memnuniyetsiz kalmış şekilde yumruklarını sıktı. "Russolar... Bir de sadık olmaktan, saygın olmaktan bahsederler. Beni nasıl böyle hiçe sayıp itibarsızlaştırırlar, ben Karmenle beraberken kimseyle olmadım. Orospuyu sevmiyor olsam da saygı duyuyordum." Yumruklarını tezgâhtan çekip arkasına döndüğü gibi Andrei'ye baktı. "Yanında birisi var mıydı? Bebeğin babası olacak bir erkek."

"Yoktu," dedi bu kez Andrei, Mark'ın ihanetine içtenlikle üzülerek. "Yalnızdı."

"Russo'lar onun yerini biliyor olsa asla yalnız, korumasız bırakmaz." Mark, üzerindeki gömleğin bir iki düğmesini çözüp koltuğa doğru ilerledi. Tansiyon hastasıydı, üstelik genç bir yaşta olmasına rağmen. Doktor bunun genetik olduğunu söylemişti. Göğsünden içeriye yayılan sıcaklığı hissedip koltuğa oturdu. "Demek onlar da hâlâ bulamadı. Ama... Ben buldum kardeşim, senin sayende."

"İhanetin affı olmaz diyen onlar değil miydi Mark?" Andrei Russo'lardan nefret ederdi, sebebiyse Salvador Russo'nun babasını öldürmesiydi. Bu yüzden Mark'ın onlara öfkelenmesine sonuna kadar yardımcı olacaktı.

"Karmen'i asla bulamayacaklar," dedi Mark, koltuktan kalkıp kapıya doğru yürürken. Andrei arkasından gitse mi gitmese mi kararsız kalmış şekilde ona bakarken, Mark kapıyı söker gibi açıp koridora seslendi. "Valeri, buraya gel!"

En sadık koruması merdivenleri çıkıp takım elbisesiyle kendine yaklaştığında, Mark girmesi için ona odayı gösterdi ve arkasını dönüp koltuğa geri yürüdü. Kapı kapandı ve Valeri Mark'ın ayaklarına kadar yaklaşıp, "Buyurun efendim?" Dedi.

Mark orta sehpaya dakikalar önce bıraktığı viski bardağını kavrayıp koltukta rahatça otururken, Andrei hâlâ üşüdüğü için şömine içindeki ateşi harladı. O sırada, ihanetin böylesiyle yüzleşmiş olan Mark derin düşüncelere dalmış şekilde korumasına bakıyordu. "Karmen Russo görünümlü bir kadın bulacaksın. Saçları, yüz şekli, görünümü, giyinişi onun gibi olacak. Gerekirse görününümü ona sen benzeteceksin. Bunların yanında kadının hamile görünmesini de sağlayacaksın, yürüyüşü bile Karmen Russo olacak. Ne kadar isterse ver, parayı verdiğin müddetçe bizim için çalışacaktır. Üstelik Karmen Russo adında bir kimliğe de sahip olacak. Onu Türkiye harici her ülkeye sokacaksın, her bileti de Karmen adına satın alacaksın. Russola'rı yanlış yönlendirmek için her şeyi yapacaksın. Ben Karmen'den almam gerekeni alana kadar onu asla bulamayacaklar."

🎠

Türkiye, İstanbul.

En içten duyulan sevgi gibi, en içten acıdım kendime.

Karnımda çarpan vahşi kelebeklerin ölümünden saatler sonra, otel odasının banyosunda oturmuş, bomboş gözlerle içinde olduğum küveti izliyordum. Kendimi, Deren'in göğsünden kalktığım bir dakikadan sonra burada bulmuştum. Evet, dudaklarından Nalan'ın adının çıktığını duyduktan sonra bir dakika bile kalamamıştım kucağında.

Gerçekten ama gerçekten bunun kalbimi kırmasına karşı koymaya çalıştım ama yapamadım. Kalbim kırıldı.

Kâbusunda Nalan'a bir şey olduğunu sanıp bana sarılmıştı. Belki de bir rüyaydı, benim için kâbustu. Beni Nalanla karıştırmıştı. Kollarına

aldığı benken *Nalan, sana bir şey oldu sandım,* demişti. Sonra ben kollarından çıkınca geri koltuğa düşüp kaldığı yerden uyumuştu. Onu nasıl rüyasında görürdü? Onu ne kadar umursuyordu ki bir şey olmasından korkuyordu? Demek... Nalan yok saydığı kadar değildi, belki... daha fazlasıydı. Nalan'a cesaret veren de buydu.

Gece boyunca beni öptükten, benimle seviştikten, benim adımı sayıkladıktan sonra rüyasında nasıl onu görürdü?

Deren... Benim için hiç bu kadar korktun mu?

Hissizliğimi parçalayan bir damla gözyaşı yanağımda kaymasına rağmen gözlerim hâlâ boş boş bakıyordu. Ellerim, üzerimdeki çiçekli elbisenin üzerinden kendime sarılmıştı. Düşünüyorum da... Bu elbise benden çok Nalan'a yakışırdı. Onun güzel vücuduna, sarı saçlarına...

Açılan kapı sesi duyduğumda ne ara banyoya yaklaştığını anlamadım. Adım seslerini duymamıştım. Ellerimin heyecanlı titreyişine sinirlenip gözlerimi kapatırken, "Karmen?" Diye seslendi Deren, şaşırmış bir sesle. "Orada n'apıyorsun?"

Avuç içimi sertçe kaşıyarak sessiz kaldığımda küvete doğru yaklaşıp eğildi. Onu tüm hücrelerimle farkında olmak beni daha da sinirlendirdi. Sessizliğim karşısında yeniden, "Karmen," dedi ve elini uzatıp yumuşak şekilde koluma koydu. "Bebeğim."

"Dokunma bana," diyerek omzumu elinin altından kaydırdım.

Eli havada kalmışken, "Benim?" Dedi, kızarak. "Karmen, benim."

Sensin ama aradığın ben miyim?

Küvetin kenarına doğru kayıp ondan tamamen uzaklaştım ve yüzüne, gözlerine hiç bakmadan, "Çık," dedim.

Banyoyu sığ, donuk bir sessizlik kapladıktan sonra Deren'in eli bu kez yüzümün altına yerleşti. Beni kendisine çevirerek gözlerime baktığında, "N'oluyor?" Diye sordu, gerçekten anlamaya çalışıyor gibi. "Neden sana dokunmuyorum, neden çıkıyorum?"

Yaralanmış bakışları yara izlerime dokunurken, "Seni görmek istemiyorum," diye sesimi yükselttim.

Kaşlarını derinden çatıp sanki *seni görmek istiyorum,* demişim gibi yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Geceden sabaha ne değişti de beni görmek istemiyorsun?"

"Sen değiştin."

Sadece bir saniye için gözlerini tanıyamaz oldum. Sonra aynı şaşkınlıkla, "Ne yaptım ki?" Dedi.

"Bana sarılırken Nalan'ın adını sayıkladın! Rüyanda onu gördün!" Bağırarak elini sertçe ittim.

İtip küvetin kenarına çarptığım eline bakıp, "Ne anlatıyorsun sen?" Dedi, hiçbir şey hatırlamıyordu. "Ne Nalan'ı? Rüya falan görmedim ki onu sayıklayayım."

O soğuk, soğuk haliyle yakıcı olan acı yüzünden konuşmam zaman aldı. Kekelememek için derin nefes verip, "Gördün," dedim. "Yataktan kalkıp koltuğa, yanına geldim. Bir şeyler sayıkladın, sonra bir baktım... Nalan diyorsun!" Göğsünden sertçe ittim onu. "Adını tam üç kez söyledin! Üç kez! Sonra da... Sana bir şey olacak sandım, korktum, dedin!"

Öylece, sanki neyden bahsettiğimi hâlâ anlayamamış gibi bakıyordu bana.

O an yüzüme düşen saçıma bile nefret duyup elimi göğsünden çektim. "Neden... Neden ona bir şey olmasından korktun ki Deren?"

Eli yanağıma değdiğinde koluna sertçe vurdum ama etkilemedi, yanağıma düşen her neyse, onu sildi. "Karmen," dedi. "Ben yataktan kalkıp geldim, koltukta değildim."

Bir iki saniye bekledim. "Hayır, koltuktaydın. Yataktan kalkıp gitmiştin."

Yanağımdaki elini alnıma doğru kaydırıp bir şeye bakıyormuş gibi gezdirdi parmaklarını ve sonra, "Ateşin yok, aksine buz gibisin," dedi. "Başın falan ağrıyor mu? Nasılsın?"

Kafam karışmış şekilde gözlerimi kırpıştırdım. "Sen koltuktaydın Deren. Ben... o yüzden üşüyerek uyandım, yatağa baktım, soğuktu. İşte sonra diğer tarafa geçtim, gerçekten koltukta oturuyordun."

Alnıma baktıktan sonra ellerini kollarıma koydu, elbisenin açık bıraktığı tenimi okşarken, "Kâbus gören sen olmayasın?" Dedi. Vücudumu küvetin kendi tarafına yaklaştırıp kızmış gibi söylendi. "Bir tek yüzün de değil, her yerin buz gibi! Ne zamandır buradasın sen? Sıcak suyun içinde otursaydın bari."

Kulaklarımın arkasından gelen ısı bir uğultuya sebep oldu. Gördüğümden emin şekilde, "Koltuktaydın," dedim bir daha. "Nalan'ı sayıkladın işte, neden inkâr ediyorsun? Oysa... Çok cesur bir adama benziyorsun."

"Karmen," dedi tek nefeste. "Kâbus görmüşsün, uyku sersemiyle bir şey de anlamamışsın. Sonra gelip burada mı uyudun? Hasta olacaksın,

o zaman soracağım sana..." kasılmış bedenimi, kollarımdan tutarak ayağa kaldırdı ve yüzüme karşı dikkatle baktı. "Bana bak, gözlerime. Sabah oldu. Ben sayende uyumuşum, daha yeni uyanabildim. Sonra sana seslendim, banyoda olduğunu düşünüp yanına geldim. Gece neden yataktan kalkıp koltuğa yatayım? Hazır seninleyken neden bunu kendime yapayım?"

Düşündüm.

Sanrı mı görmüştüm?

Doğru, Nalan'a bir şey olacak diye korkması çok saçmaydı. Ama benim bunları kafamda kurmuş olmam saçma olmazdı.

"Gerçekten Nalan'ı düşünmedin mi? Ona bir şey olacak diye korkmadın değil mi?"

Hâlâ ne kadar üşüdüğüme bakıyordu. Kara gözleri gözlerime derinlemesine çevrilerek, "Sadece sana ve kızıma bir şey olmasından korkarım," dedi.

Parmaklarım ufak titreyişlerle göğsüne yaslandı.

Sanrı görmüştüm demek. Olmayacak şey değildi. Nalan'ı düşünmemişti. Adını sayıklamamıştı. Sanrı tabi... Gülümsedim. Sanrı görmeyi, onun dudaklarından bunların çıkmış olmasına tercih ederdim.

İlk kez kafayı yediğim için sevindim.

Vücudum hafifleyip ısınırken, "Bir de Utku'ya," dedim.

Eğilmiş, küvetin dolması için sıcak suyu açarken, "Kadınlardan bahsediyordum," dedi Deren. "Kadın cinsinden ilgilendiğim, bir şey olmasından korktuğum iki kişi var."

Doğrulduğu gibi üzerimdeki elbiseyi tutup başımdan çıkardı. Gelen serinlikle ürperirken, Deren omuzlarımdan tutup beni küvete doğru itti. Sıcak suyun biriktiği küvete yerleşip bacaklarımı kalçamın altına kıvırdığımda, Deren omuzlarımı sıvazlayarak, "Biraz sıcak suyun içine kal," dedi.

Düşünceli şekilde kafa sallayıp gözlerimi gözlerinde tutarken, "Galiba... Kâbus gördüm," diye kabul ettim.

"Öyle olmalı." Ellerini çekip dirseklerini dizlerine koydu ve küvetin kenarında, altında pantolonuyla otururken ileriye baktı. "Kâbusunun ben ve Nalan hakkında olması da garip."

"Nalan ve sen diye bir şey yok," dedim, tekrardan agresif nefesler alırken.

Dönüp küvete dolan suyun ne kadar ısındığına baktı ve ardından köşedeki duş jeline uzanıp suyun içine sıktı. Güzel koku birazdan burnuma geldi ve suda köpükler belirirken, elini çekip doğruldu. "Sen biraz ısın, ben telefonuma bakacağım."

Elinde çiçekli elbisemle beraber doğrulup çıkışa yöneldi ve yatak odasına geçti. Parmaklarımı köpüklerin üzerinde gezdirerek sızlandım. Sanrı gördüğümü anlamayıp ona söylemiştim. Gerçekten büyük hataydı, kontrolsüz davranmıştım. Ya başka bir sanrı görüp gerçek sanırsam?

Buraya kadar gelmişken, son bir hamle yapıp Nil'i verecekken hata yapamazdım.

Su göğüslerime kadar geldiğinde vücudumdaki gerginlik çözüldü ve ısınmaya başladım. Farkında olmadan ne kadar da üşümüştüm. Biraz kalıp ısındıktan sonra çıktım, temiz otel havlusuna sarınıp banyodan ayrıldım. Çıktığımda Deren'i hâlâ çiçekli elbisemi tutarken buldum. Geldiğimi anlayıp omzunun üstünden bana baktıktan sonra kalktı ve kenardaki kıyafetlerimi alarak yaklaştı. "Mersi," dedim ve havluyu üzerimden düşürdüm.

Tuttuğu kıyafetlerim arasından çamaşırlarımı aldım ve o tam karşımda dururken, gözlerinin içine bakarak giyindim. Çamaşırımı çektikten sonra sutyenimin askılarını omuzlarıma geçirip arkamı döndüm. "Takar mısın?"

Hâlâ elinde duran iki parça kıyafetimi kolunun altına sıkıştırıp ellerini bana uzattı. Sutyen bedenimi gererken klipsi sakince taktı. Aç nefesinin ensemden sırtıma ince bir hat çizdiğini hissederken, tekrar ona dönüp elinde kalan kıyafetlerimi de aldım. Giyindim ve bir eksik var mı diye bakarken, Deren hafif ıslanmış saçlarımı parmaklarıyla tarayarak kulaklarımın arkasına koydu. Gözlerine ulaşmayan şekilde gülümsedi. Tabi gözlerine ulaşmayacak, Nil onun uzağındayken...

"Saçlarına hiç iyi bakmıyorsun," dedi.

O an utandım. Yıpranmış, dağınık duran saç uçlarıma bakarken dudağımı ısırdım. Doğru, kendime bakmadığım gibi saçlarıma da bakıp özenmiyordum. Yutkunup, "Güzel değil mi?" Diye sordum.

"Eskiden daha güzeldi," diyerek bıraktı saçlarımı.

Demek günden güne daha da yıpranıyordu. Yüzüm düştü.

Parmaklarımı yıpranmış saçlarımdan geçirip ceketimi almak için ilerledim. Ceketimi üzerime geçirirken de bir arama olup olmadığını

kontrol etmek için telefonuma baktım. Gece'nin bir kez aradığını gördüm, çok önemli bir şey olsaydı birkaç kez arardı. Arama ekranından çıkarken bakışlarım bir an için tarihe kaydı ve gözlerim buğulandı.

27 Mayıs.

Karina'nın doğum günü.

Beni kedere boğacak bugüne hazırlıksız yakalandığım için hissettiğim ne varsa yüzüme yansıdı. Onun doğduğu günü, bu şekil bir acıyla geçireceğimi hiç ummazdım. Histerik şekilde bir ses çıkarıp telefonu cebime koyarken Deren'in bakışlarını görüp gözlerimin buğusunu silmeye çalıştım. "N'oldu?" Dedi, yakalayarak.

Bakışlarımı kaçırdım. "Bugün... Sevdiğim birisinin doğum günü olduğunu fark ettim."

"Özel bir gün madem, neden mutsuz göründün gözüme?"

Yatağın ucundaki elbiseye yürüdüm, burada unutmak istemiyordum. Muhtemelen asla atmayacağım, hep saklayacağım bir elbise olacaktı. "O kişiyi kaybettim çünkü."

Deren karşıma kadar yürürken, "Yollarınız mı ayrıldı?" Diye sordu.

Ben hiç istemeden...

"Artık hayatta değil," dedim sesimi stabil tutmaya çalışarak.

Göğsünden bir iç çekiş koptu. "Öldü mü?"

İrkildim ve belli etmemek için gözlerimi sabit tuttum. "Evet."

Elini elime dokundurunca neredeyse tenlerimiz arasından bir elektrik çarpma sesi geldiğini düşünecektim. Onun eli sıcakken benimki soğuktu. "Kimdi?" Diye sorarken elimi sıvazlayıp kendi kendine söylendi. "Sıcak su da kaldın ama hiç ısınmamış ellerin."

Kimdi, sorusunu es geçip elimdeki büyük, şefkatli elini izledim. "Soğuk olsun. Ölmem ya sonuçta."

"Allah korusun," dedi, ellerimizi kaldırıp parmaklarını parmaklarımdan geçirerek.

Türkler bu cümleyi çok sık kullanıyordu, demek Deren'de inanan birisiydi. Beni ölümden korumak istemesine dudak kıvırıp elimi elinden çektim. Sonra köşede duran ayakkabılarıma ilerleyip giyindim, Deren komodinden eşyalarını alıyordu. Köşede duran koltuğa bakarak doğrulduğumda, Deren elimden tutup beni kapıya kadar sürükledi. Yatak odasından ayrılıp oturma odası kısmına geçince gözlerim dün

gece yattığını sandığım koltuğa çevrildi. Çok gerçekçiydi ama zaten sanrılarımın hepsi böyle oluyordu.

Asansöre binince bile elimi bırakmayan Deren'e yandan bakıp uzun görünen kirpiklerini izledim. Gözleri nasıl karaysa, saçları kirpikleri, kaşları da o kadar koyuydu.

"Gözlerin gördüğüm en koyu renk," dedim, asansörden inerken.

"Doğru cümle kur. Gözlerin, gördüğüm en koyu renkteki göz diyeceksin."

Başımı salladım. "Gözlerin, gördüğüm en koyu renkteki göz."

"Afferin." Elimden tutarak beni otelin restaurant bölümüne çekmeye başladığında bir şeyler yiyeceğini anlayarak sevindim. En azından bir yerde bayılmasından endişe etmeyecektim. Şık, geniş restaurantta, çok erken olduğu için kimse yoktu. Deren bizim için köşedeki, cam kenarında bir yer seçti ve oturmadan önce benim sandalyemi çekti. "Mersi," diyerek oturdum ve o karşıma yerleşince, göz kırpıp elini masaya koydu. "İtalyan'ca teşekkür etmek yerine neden Fransızca?" Diye sordu.

"Çok çekici bir kelime bence." Saçlarımı omzumun arkasına doğru itmeye çalışırken söylemiştim bunu. Yıpranmışlığının görünmesini istemiyordum.

"Değil."

"Öyle," dedim bastırarak.

"Sen daha çekicisin."

İltifat almayı beklemediğim için yüzüne bakakaldım. Sonra, "Biliyorum," dedim. "Ama mersi de çekici bir kelime, benim kadar olmasa da."

Bir garsonu çağırırken, "Sen nasıl diyorsan," diye kabul etti.

Gelen garsona bir sert viski söylediğinde umduğum gibi olmadığını düşündüm. Bir de kahvaltı tabağı söyledi ve garson çekilirken, parmaklarını masada gezdirerek camdan dışarıya baktı. Saniyeleri işkence içinde geçirdiği için sabırsızdı, o işkencenin biteceği günü bekliyordu. Nil'i ona nasıl vereceğimi planlarsam, yaşadıklarının sonuna gelmiş olacaktı.

Nasıl vermem gerekecek? Nil benden bahsetmeden nasıl duracaktı? Nille konuşsam, benden bahsetmemesi için ikna etmeye çalışsam... Çocuk bu sonuçta, illa ki ağzından kaçırırdı. Benden bahsetmese bir anımızdan bahsederdi.

Viski ile kahvaltı tabağı geldiğinde Deren tabağı zahmetsizce önüme itti. Kendi kadehini içmeye başladığında buraya benim bir şeyler yemem için oturduğumuzu anladım. Lüks tabaktaki kahvaltılıklardan atıştırmaya başlayıp bir süre sonra dayanamadım, çatalımı onun ağzına uzattım. Bana garip garip bakarak elinin tersiyle istemiyorum gibisinden bir hareket yapınca, kaş çatıp daha ısrarla uzatıp çatalı dudaklarına batırdım. Mecbur kalarak peynir dilimini aldı.

"Amma da inatçısın," dedim.

Viskiden biraz daha içip masaya geri koydu. "Olumlu hiçbir yanımı dile getirmiyorsun ama olumsuz bir yanımı görünce direkt söylüyorsun."

Yüzüme düşen saçı kulağımın arkasına koydum. "Neymiş olumlu yanın?"

"Çok yakışıklı bir adam olmam? Bundan hiç bahsetmiyorsun?"

Neşesizce gülümseyip ona uzatmak için biraz daha peynir aldım. Bu kez inat etmedi, ağzını açıp çatalımdan yedi. "Bu senin için olumsuzluklar doğuracak bir şey," dedim.

"Nedenmiş canım? Açıkla bakalım."

"Kıskanabilirim." Çatalı dudaklarına batırarak geri çektim ve tabağımı yemeye devam ettim.

Bir şey demedi, sadece düşünceli gözlerle camdan dışarıya bakıp viskisini kaldığı yerden içti. Tabağımın hepsini bitiremedim, ona birkaç kez daha bir şeyler uzattım. Eh, en azından hayatta kalacak kadar bir şeyler yedirmiştim.

Otelin otoparkına inince arabayı bıraktığım yeri hatırlamaya çalışıp etrafıma bakındım. Sonra sayıları anımsayıp arabamı buldum. Deren kendi arabasına binmek yerine benimle gelip arabamı bulduğumda koltuğa oturmak için kaputun önünü dolandı. "Araban yok mu?"

"Taksiyle gelmiştim," dedi benimle aynı anda koltuğa yerleşerek.

Kapımı kapattım, arabayı kullanmak için emniyet kemerimi taktım ve park alanından uzaklaşırken gözlerimi aynalarda gezdirdim. Deren koltukta sabit kalıp araba caddeye çıkana kadar konuşmadı. Mutsuzluk yüzünden akıyordu. Hayatımda gördüğüm en mutsuz yüzler onunkisi ve benimkisiydi. Beni başkaları, onu ben mutsuz ettim.

Kırmızı ışığa takıldığımda Deren'in koltukta ileriye kaydığını fark ettim. Aniden torpidomu bir yumrukla açtığında irkilip, "Kır istersen," diye terslendim.

Torpidodaki silahıma uzandı ve onu alıp şarjörünü açtığında anlamayarak baktım. Kurşunları avucuna düşürüp silahı kurşunsuz bıraktığında, "Neden aldın?" Diye sordum.

Silaha doğru bakıyorken, "Sana ödünç verdiğim kurşunları alıyorum," dedi.

Ama bunlar bana ödünç verdiği kurşunlar değildi ki. Üstelik nereden çıkmıştı bir anda? Alt dudağımı ısırıp, "Bunlar o kurşunlar değil," dedim.

Başını sertçe kaldırıp gözlerime baktı. "Onlar nerede?"

"Evimde."

Kafasını sallayıp önüne bakarken çıkardığı kurşunları tekrardan şarjöre dizdi ve silahımı kendi beline götürüp taktı. Alaylı bir gülüş attım. "Silahımı çalıyorsun, şaka mı?"

Koltukta gerinerek bana göz kırptı. "Epey güzel bir silah."

Bunun üzerine konuşmamızı hatırladım. "Sen silahlarla değil, kurşunlarla ilgileniyordun?"

"Seninkisi çekici bir silah," dedi çekici kelimesine vurgu yaparak.

Silahımın onun iri elinde gerçekten de çekici ve güzel göründüğünü fark edince itiraz isteğimi sonuna kadar bastırdım. O bilmese de bir silahım daha vardı, gerektiğinde işimi onunla görürdüm.

Direksiyonu tek elimle çevirip sol taraftaki caddeye girerken, "Seni evine mi bırakıyorum?" Diye sordum.

"Nalan'."

Bu isim beni tetikledi ve bir anda direksiyon ellerimden kaydı. "Neden?" Dedim sessizce.

"Öyle değil bebeğim..." yorulmuş bir ses çıkararak omuzlarını düşürdü. "Şu geçenki, Nalan'ı kaçıran adam kaçmış, ya da kaçırılmış. Dün akşam Derya söyledi. Aptal... Bir tane adama bile sahip çıkamamış, aptal işte... Ona diyorum da ben Feda'yı elimde tutabildim sanki..." söylene söylene yumruklarını sıktı. "Nalanla konuşup adamdan şüphelenmiş mi diye soracağım? Belki bir konuşmasından falan hatırlar, adam çeteden birisidir."

Nil için. Sadece Nil için.

Derya Yaman'ı benim kaçırmamla ilgili bir şey söylememişti tabii ki. O adamla konuşamayınca da Nalanla konuşmaya mecbur kalmıştı. Bir noktada ben mecbur bırakmıştım. Bu durumda bana açıklama yapıyor olması bile çok şeydi. Ben olsam yapmazdım. Kimseye anlayış

gösteremezdim. "Anladım," dedim yumuşak bir sesle. "Adamın telefonu sendeydi? N'oldu? Açtırabildin mi?"

Hemen kızgın bir ses çıkardı, buna sinirlendi. "Hayır. Başka bir tanıdığa falan da sordum, açamadılar. Telefonu formatlamak şart dediler, o zaman da içindekiler kaybolacak."

Sürekli yoluna taş koymaktan ben bile yorulmuştum. Artık ona çevirecek bir yüzüm kaldı mı bilmiyordum, o yüzden cama bakıyordum. "İşler hiç istediğin gibi gitmiyor değil mi?"

"Buna engel olan bir şey var ama anlamıyorum. Belki de... Düşünme yetimi kaybetme raddesine geldiğim için göremiyorum."

Eyleme dökmedim, ellerimle gözlerini kapatmadım. Ama yine de gözlerini kör ettim.

Deren, "Soldan," dediğinde az kalsın adresi sormadan doğrudan Nalan'ın evine gitmekte olduğumu hatırladım.

Tarif ettiği şekilde ilerledim, arabayı hiç istemediğim halde Nalan'ın evine doğru sürdüm. Yaman ona bir zarar vermemişti ama yine de mahcup hissediyordum. Korkmuş olmalıydı, kızına neler olabileceğini yakından deneyimlemişti. Canım sıkkın şekilde arabayı Derya ile Nalan'ın evinin kenarına çektiğimde, Deren kafasını kaldırıp bomboş ifadeyle eve baktı. "Gelmek ister misin?"

Bana bunu sorması nedense düşünceli bir hareket geldi. Yine de Nalan'ın yüzünü görmeyi istemiyordum, arabada kalsam iyi olurdu. "Çok sürmesin," dedim, arkama yaslanırken.

Bana dönüp yüzümü, dişlerimin sürekli paraladığı kırmızı dudaklarımı izleyip ufak bir nefes aldı. "Sadece birkaç dakika."

Başımı sertçe sallayıp önüme dönerken elimi tuttu ve inmeden önce parmaklarımdaki kemikleri hafif hafif okşadı. Arabadan indiğinde onun dokunuşuyla ısınan parmaklarıma tebessüm ettim.

Deren, söylediği gibi birkaç dakika sonra dönmek için evin kapısını açtığında sabırsızca ritim tutuyordum. Kapının diğer tarafında, beyaz, ince bir elbisenin içindeki Nalan'ı görünce istemsiz olarak dişlerimi sıktım. Deren her zamanki ifadesizliğiyle bir şeyler söylerken, Nalan gülümseyip elini sarı saçlarından geçirdi. Parlak, sarı, uzun ve güzel saçları...

Deren arabaya bindiğinde Nalanla aramızda soğuk bir bakışma geçti ve arabayı sürmeye başladığımda, onun yansıyan gerginliğinden hiçbir şey öğrenemediğini anladım. Zaten öğrenecek bir şeyi olsa, Yaman bir

açık vermiş olsa bana söylerdi. Deren'i evine bırakmak için bu kez bildiğim yola sürdüm, camdan içeriye giren rüzgâr saçlarımı uçuştururken, olacakları düşünerek ağır nefesler aldım.

Evinin olduğu sokağa girdiğimizde bakışlarım kaldırımda yürüyen Ece'yi buldu. Sırtında hafif olduğu belli olan çantayla ilerlerken kulaklığını kafasının üstüne geçiriyordu. Şarkısız yaşamayacağını söyleseler artık inanırdım. Deren'de bakışlarımı takip edip Ece'ye doğru bakınca, "Tatlı bir kız," dedim. Nadiren insanlara olumlu duygular beslerdim. "Abisi var mı?"

Deren Ece'deki bakışlarını bana çevirdiğinde açıkçası anında yaptığım espriden pişman oldum. "Şaka," dedim, ellerimi yukarıya kaldırıp suçsuzum, pozisyonu alırken.

"Hasbinallah..."

O sırada Ece açık camdan bizi görünce yavaşlayıp el salladı, Deren'de elini havaya kaldırıp ona selam verince yürümeye devam edip gözden kayboldu. Bir kapı açma sesi de yanımdan gelince inmek üzere olduğunu fark edip elimi koluna koydum. Ona dokunma refleksi hızlı ve aniden geliştiği için dönüp omzuna baktığında, bir açıklama bulamayarak ben de elimin altındaki geniş omuza baktım. "Elbise için... mersi."

"Daha güzellerine layıksın." Yanağımdan makas alıp arabadan indi.

Fevri, asker adımlarını saniyeler boyunca takip ettim ve sokak kapısını çarpıp evine girdiğinde kalmamak için direksiyonu hemen çalıştırdım. Aslında Utku'yu da merak ediyordum, görmek istiyordum ama onlarla daha fazla vakit geçiremezdim. Nil'i nasıl vereceğimi bulmalı, her şeyi yoluna koymalıydım. Öldürmekle ilgili şakası olmayan bir adamın kızına asla davranmamam gereken şekilde davranmıştım. Ve sanırım beni öldürürken de şakası olmayacaktı.

Ellerimin direksiyonu tanıdık ama uzun zamandır gitmediğim bir yere doğru sürdüğünü fark edince aklımdaki düşünceler buhar olup uçtu. Her şey Karina'dan ibaret oldu. Mezarına çok uzun süredir gitmiyordum, çünkü yüzüm yoktu. Fakat artık bugün gitmek istiyordum, doğum gününü yalnız geçirmesini istemiyordum.

Ya dün?

Ya yarın?

Cehennem gibi yaşadığı yirmi üç kayıp gün?

Kaza yapmadan mezarlığa gidebilmek için gözlerimdeki pusu silerken gözlerim aynalara çevrildi ve yola çıktıktan biraz sonra gördüğüm arabayı tekrar görünce odağım kaydı. Bir aracın bu kadar uzun süre benimle aynı gidişatta ilerlemesi tek şeye işaret ediyordu. Arabamı yavaşlattım ve bu kez kimin beni takip ettiğini düşündüm. Derya yapıyor olabilir miydi? Hızımı yavaşlattığım için araç iyice bana yaklaşmış oldu ve daha ilerlemeden direksiyonu yana kırdım, arabanın önünü kesip direkt koltuktan indim.

Arkamı döndüğüm gibi arabaya yürüdüm ve aracın şoför koltuğuna yaklaşıp cama tıklattım. İlk tıklamada adam tepki vermedi ama ikinci kez yumruklayınca cam yarıya kadar indi. Oval yüzlü, kirli sakallı, epey de geniş omuzları olan bir adam bana gözlüğünün altından bakmaya başladığında, "Beni neden takip ediyorsun?" Diyerek arabaya vurdum. "Kimsin sen lan?"

Hiç etkilenmemiş gibi görünmesi tepemin tasını arttırınca ellerimi içeriye uzatıp adamı üstündeki lacivert gömlek yakasından kavradım. "Kim izlettiriyor beni sana?"

"Hanımefendi, n'apıyorsunuz?" Dedi adam, ellerimden kurtulmaya çalışarak. "İlerideki trafik polisi buraya doğru yürüyor, beni darp ettiğinizi söylemek zorunda kalacağım."

Kafamı çevirip biraz bakınca gerçekten üniformalı polisin yanımıza ilerlediğini fark edip ellerimi çektim ve tekrardan, "Beni takip ediyordun," dedim tıslayarak. "Neden? Kim takip etmeni söyledi."

Adam gömleğini düzeltirken, "Edip Akşın," dedi ve aynı anda yanımıza ulaşan memura döndü.

Adam polisle konuşup bir sorun olmadığı yalanını söylerken, ben çok hızlı biçimde düşünmeye başladım. Edip Akşın bu kez neyimden şüphelenmişti ki beni takip ettiriyordu? Bu adam ne zamandır iz sürüyordu? Geç mi fark etmiştim? Bir şeyler görmüş müydü? Adama bunları sormak istesem de cevap bekleyen polis memuru varken soramadım, gerileyip, "Sadece yanlış anlaşılma oldu," dedim ve arkamı dönüp kendi arabama ilerledim.

Ben düşünceli bir şaşkınlıkla aracımı kullanmaya devam ettiğimde araba epey arkamda kaldı, fark edildikten sonra da beni takip etmeyecekti ama ne zamandır ediyordu? Hayır, daha önceden takip etse Deren yol boyunca bunu fark etmiş olurdu. Ama hangi noktada yakalamıştı beni, Edip Akşın neyden şüphe duyuyordu?

Mezarlık yoluna sapınca sıkışmışlık ve hüzün hissi yüzünden kusma raddesindeydim. Yolunu öğrenmek zorunda kaldığım mezarlıkta ilerleyip Karina'nın küçük mezarına ulaşınca buraya geleceğimden, bu küçük mezarı göreceğimden habersizmişim gibi irkildim. Gözyaşlarım bekliyormuşum gibi hemen yanaklarıma yuvarlandı ve bir güç kalbime kadar dokunup onu defalarca kez olduğu gibi yerinden söktü. Kalbimin içimden kopup gidişini an an hissedip mezarın kenarında birikmiş birkaç pisliği temizlemeye başladım. "Uzun zaman oldu değil mi aşkım? Son kez mezarına gelip iki gün boyunca burada kaldığım için Gece bir daha yanına gelmemi yasaklamıştı aslında biliyor musun? Doğrusu ben hatırlamıyorum, o beni senin yanında bulunca öyle dedi; iki gündür benden haber alamadığını..."

Kalbim Karina'mın mezarını temizleyip mezar taşının yanında durmaya başladığımda gözlerimi isminden uzak tutmaya çalıştım ama maalesef onun ismini gördüm. Hıçkırıp elimin tersini dudaklarıma bastırırken gözlerimi sımsıkı yumdum. "Çok zor günlerden geçiyorum Karina, çok zor... Sana asla anlatamayacağım kötülükte şeyler yaptım, yapmaya da devam ediyorum. Bir süredir de bu yüzden yanına gelemedim, utanç duydum..." içimden geçen her şeyi söyleyebildiğim tek insan, kızımdı. "O kadar fazla insanı üzdüm ki, hangi birisinden kaçacağımı bilemiyorum. Sana yaşatılmasına karşı çıktığım her şeyi başkasına yaşatıyorum."

Elim, isminin yazılı olduğu mezar taşında kıyamıyormuş gibi dokunurken, yaşlar durmadan yüzümü ıslattı. Ayağımı, küçük mızmız bir çocuk gibi yere vurup, "Keşke burada olsaydın," dedim hıçkırarak. "Seni istiyorum ben, seni! Yanımda olmanı, bana sarılmanı, beraber uyumamızı istiyorum..." bir an aklıma onu rüyamda gördüğüm gelince yüzümdeki yaşları silerek gülümsedim. "Geçtiğimiz gece seni rüyamda gördüm. İlk kez oldu, sen de biliyorsun zaten, daha önce rüyama gelmemiştin. Uyandığımda hafifledim, gülümsedim. Üzerinde sana aldığım o elbise vardı, yazdı, sıcaktı... Nille Deren'de bizimle beraberdi. Nil sana denize girmeyi öğretiyordu, Deren'de tırtılım diyordu."

Mezarın yanındaki mermer taşa otururken gülümsemem yara izlerim altında bir yıldız gibi kaydı. "Sonra bir fırtına çıktı, Nil babasına doğru koştu. Ben de kollarımı açıp seni beklemek isterdim ama sen... çoktan gitmiştin." Bir daha dönmemek üzere mi? Bir daha dönmemek üzere. "Aşkım... Rüyamdan Deren'e bahsedince o da bana

seninkine benzeyen bir elbise almış. Üzerinde renkli çiçekleri vardı. Özür dilerim, sen giyemedin ama ben o çiçekli elbiseyi giydim Karina."

Kızıma bu kadar kötü şeyden bahsetmekten utandığım için biraz sessiz kalıp sonra, "Nil gitmeden önce sana aldığım elbiseyi ona giydirebilir miyim?" Diye sordum. "Nil bayılır eminim ki. Zaman zaman fotoğrafınla konuşurken buluyorum onu, sanırım bizden çok sıkıldığı için seninle arkadaş olmaya çalışıyor."

Onunla konuşmayı gerçekten çok özlemiştim. Derinimde o kadar sır, yüreğimde o kadar fazla duygu saklıydı ki, yalnız ona söyleyebilirdim bunları. Ağlamam canlandı ve nemli toprağı özlemle okşadım. "Bugün üç yaşına girdin aşkım. Saçların ve boyun biraz daha uzadı, kilo aldın, yeni dişlerin çıktı, kaşığını tek başına tutmayı öğrendin, yürümeyi, koşmayı öğrendin. Sonra... kendi kıyafetlerini giymeye başladın, yürürken elimi hiç bırakmamayı öğrendin. Ama... ama hâlâ yalnız uyuyamıyorsun, üç yaşına girmene rağmen hâlâ benimle uyumak istiyorsun." Gülümsedim. "Bakalım, belki seneye, dört yaşına geldiğinde yalnız uyumayı da öğrenirsin... Mutlu seneler aşkım, iyi ki doğdun, iyi ki benim kızımsın."

Böyle kalacak sandım, buradan yalnızca biraz ağlayarak gidebilirim sandım ama doğrulduğum an hıçkırarak tekrardan oturdum. Omuzlarım sallana sallana ağlayıp kızıma onu ne kadar çok sevdiğimi tekrarladım. *Seni gökyüzündeki yıldızlardan daha çok seviyorum ama her günüm karanlıkta geçiyor, senin ışıltını bulamıyorum. Galiba seni yanlış yerde arıyorum, aya bakmam gerekirken sadece yıldızlara bakıyorum.*

Kendimi kaybetmiş şekilde mezarlıktan ayrıldım ve eve ulaşana kadar takip edip edilmediğimi kontrol ettim. Verandayı çıkıp kapıyı açınca da, ilk olarak Yaman ile tırtılımı gördüm. Yaman hâlâ dinleniyordu ama buna rağmen adam takım elbisesini üstünden çıkarmamıştı, zaten geceleri bile takım elbise ile uyuyan bir manyaktı. Nil'de koltuğun başında durmuş, Yaman'ın yaralarına merhem sürüyordu. Yaman eziyet görüyormuş gibi geldi gözüme ama Nil'i kırıp hayır diyemiyordu sanırım. "Yaman, elleyini çeksene! Seni iyileştiymeye çalışıyorum!"

"Ama gözüme de sürüyorsun, kör olacağım Nil." Cidden de Nil parmağını Yaman'ın gözüne sokmaya çalışıyordu.

"Gözün moy olmuş, bunu süymezsek iyileşmez." Nil bilmiş bir tavırla merhemi sürmeye devam edince, Yaman gözlerini kapatıp işkencesini kabul etmiş şekilde ofladı. "Yaman, gözleyini aç!"

"Ama kör olacağım Nil!"

Nil merhemi onun yüzüne fırlatıp koltuğun kenarından kalkınca kızıp küstüğünü hemen anladım. Yanına yürüdüğümde beni farkına vardı ve gözleri bir an parladı ama sonra küs şekilde arkasını döndü. Yaman acıyan yüzünü tutup kısık gözlerle beni izlerken, Nil'in omzuna arkadan dokundum. "Nil, tırtılım, beni öpmek yok mu?"

"Ben senin tıytılın değilim." Koşarak köşedeki koltuğa yöneldi ve oturup yüzünü döşemeye gömdü, beni görmek istemedi. "Konuşma benimle."

Yani... Ne bekliyorum ki çocuktan.

Onu rahatsız etmeden Yaman'ın olduğu koltuğa ilerledim. Amerikan tarzı bir mutfak olduğu için kafamı kaldırdığımda Gece'yi mutfakta gördüm. Ocaktaki tencereyi karıştırırken bana gülümseyerek el salladı. "Hasta çorbası mı yapıyorsun?" Diyerek Yaman'a döndüm ve tek gözümü kırptım. "Nasılsın? Yaraların kabuk bağlamaya başlamış."

Başını arkaya atıp ocağın başındaki Gece'ye dikkatlice birkaç saniye baktı. "İyi bakılıyorum, iyileşiyorum."

Gece bu sözler kendisine değilmiş gibi bakışlarını kaçırıp çorbayı karıştırırken, Nil kafasını koltuğun arkasından çıkarıp utangaç bir gülümsemeyle Yaman'a göz süzdü. "Ben bakıyoyum sana değil mi? İyileştiyeceğim seni Yaman, merak etme."

Yaman ilgiden memnun şekilde Nil'e göz kırparken, Gece gözlerini tehlikeli şekilde kısıp Nil'e tutuldu. "Ama Yaman'a ben çorba yapıyorum," dedi, çocukla çocuk olarak.

Nil koltuktan fırladığı gibi Yaman'ın yanına koştu. Koşuşu o kadar şirindi ki, beni sesli şekilde güldürdü. Kollarını Yaman'ın boynuna dolayıp, "Ama Yaman bana sarılıyoy," dedi.

Yaman'ı gerçekten boğuyordu.

Yaman nefes almaya çalışıp Nil'e gülümserken, Gece'de elindeki kaşığı çorba tenceresinden çıkarıp Nil'e salladı. "Sen sarılıyorsun, o sana sarılmıyor."

Yok artık, hakikaten çocuklaştı.

Ona uyarıcı bir bakış atsam da beni görmedi. Yamanla konuşan Nil'den ayırmıyordu gözlerini. Bu sürede tırtıl, "Yaman'da bana

sarılıyoy," dedi ve gözlerini çevirip uyarır gibi ona bakınca, Yaman hemen kollarını Nil'e dolayıp, "Tabii ki," dedi.

Bunun üstüne Nil gülümseyip Gece'ye dil çıkardı ve arkadaşım da karşılık olarak ona.

Bu saçmalığa arkamı dönüp odaya çıktım. Ceketimden kurtulup yatağa otururken telefonumu yanıma aldım. Düşünmeye başlamıştım bile. Nil'i nasıl geri vereceğim çok önemliydi. Artık öğrenirse öğrensin diyerek veremezdim, yoksa İtalya'ya kaçamazdım. Deren'in gözünde yalancı çıkmamam için ifademde olduğu gibi olmalıydı her şey. Nil'i Feda kaçırmış görünmeliydi. Ve Feda benimleydi. Bunu sağlayabilir miydim? Feda ile anlaşmaya varıp bunu kabul etmesini sağlardım, sonra Nil'i sakladığı yeri söylerdi ve Derenle birlikte gidip Nil'i aslında benim bıraktığım ama Feda'nın bıraktığını söylediği yerden alabilirdik.

Ama Nil? Onun beni tanıyor olmasını nasıl engelleyecektim. Tamam, konuşunca babasına gideceği için bir anlaşmaya varabilirdik ama o çocuktu. İlla ki ağzından kaçırırdı, farkında bile olmadan benimle yakınlık kurardı.

Hatta benimle tanışmadan, beni gördüğü an Karmen diye bağırırdı.

"Bu riski alabilir miyim?" Elimi saçlarımdan geçirdim. "Başka bir alternatif düşünmem lazım."

Diğer alternatif Deren'in hayatından çok sessiz, habersiz çıkmam olacaktı.

"Ama bunu nasıl yapacağım? Nasıl hiçbir şey yaşamamışız gibi onu arkamda bırakacağım?"

Böylesi mi daha iyi yoksa onun gerçekleri öğrenip benimle yaşadıklarını yaşanmamış sayması mı?

Elim saçlarımın arasından geçti ve parmaklarım yıpranmış saç uçlarıma değince bir duraksadım. Sonra yatağın ucundan kalkıp koridorda ilerledim. Banyoya girip duş kabinin etrafına baktım, Gece'nin kullandığı ürünlere göz attım. Ben saçlarımı sadece şampuanlayıp çıkıyordum, uzun zamandır hiçbir bakım yapmıyordum. Gece'nin bakım kremini bulunca kaldırıp şöyle bir baktım, yıpranmış saçlar için olduğunu görünce de banyo kapısını kapatıp duşun içine girdim. Üzerimdekilerden kurtulup sıcak suyu açtım ve saçlarımı bu bakım kremiyle iki kez, nazikçe yıkadıktan sonra duştan çıktım.

Üzerine bir havlu sarınıp aynanın karşısına geçince burada da saç ürünleri olduğunu gördüm. Gece bir süredir burada kaldığı için birçok eşyası da buradaydı. Saç serumunu görünce kuruladığım saçlarıma bu parlak saç serumunu sürüp uçlarına doğru yedirdim. Nemli saçlarıma hafif bir canlılık gelmişti.

Banyodan ayrılıp sessizce odama geçtim ve dolabımdan kıyafet aldım. Beyaz çamaşırlarımın üzerine bir beyaz kot şort ile karnımı açıkta bırakan beyaz askılı bluz giyindim. Esmer tenimdeki bu açık renk hemen kendisini göstermişti. Odamdaki aynanın önünde durup hala nemli olan saçlarımı tarakla yavaşça taradım. Uzun süredir banyodan çıktıktan sonra saçlarım hep sert ve kötü dururdu, bu kez daha yumuşak ve parlaktı. Gülümseyerek parmaklarımı saçlarımın uçlarında dolaştırdıktan sonra kendi halinde kurumaya bıraktım.

"Kaymen, Yaman Gece'yi öptü!"

Nil'in koşa koşa odaya girdiğini fark edince sıçrayıp ona döndüm. Ağlaya ağlaya yanıma geliyordu. Kendini, oturduğum pufun önüne atıp yüzünü göğsüme gömdü ve bana sarılarak hıçkırdı. "Tırtılım, niye ağlıyorsun?"

Göğsümden kalkıp ıslanmış yüzünü bana gösterdi. Alt dudağı tatlı tatlı titriyordu. "Yaman Gece'yi öptü. Hem de buyadan!" İşaret parmağıyla yanağını gösterdi. "Ben su içmek için mutfağa gittim, sonya Yaman'a da su getiriyoydum ama o Gece'yi öptü." Ayağını yere vurdu. "Ben de suyu üstüne attım!"

Bebeğim benim, gerçekten üzülmüş görünüyordu. Fakat bu üzüntüsünü o kadar tatlı ifade ediyordu ki, gülümsemeden yapamıyordum. Onu dizime oturtup gözyaşlarını silerken, "İyi yapmışsın," dedim. "Ama bu kadar ağlama. Yaman senin çikolatalarını yemişti zaten."

Hıçkırıp, "Gece yemişti," diye bağırdı. "Çikolatalarımı da Yaman'ı da yedi!"

Doğru, öyle olduğu ortaya çıkmıştı. Terlemiş yüzünden saçlarını çekip, "Yaman Gece'yi yemiş olabilir," diye düzelttim.

Kafasını kaldırıp yüzüme doğru bakarken çenesi titredi ve sonra daha çok ağladı. Ağlama sebebini komik bulsam da bu kadar içli ağladığı için daha fazla gülemedim. Onu sakinleştirmek için yatağa geçtim ve durmadan gözyaşlarını silip hoşuna gidecek birkaç şey teklif ettim. Yüzünü yatağa gömüp bana sırt çevirdiğinde de aşağıya indim.

Mutfaktan çikolata alırken Yaman ile Gece'ye bakındım. Yaman çorba içerken, Gece'de kızarmış yanaklarıyla onu izliyordu. Beni fark edince arkadaşımın bakışları suçlulukla gölgelendi ve omuz silkti. "Sanırım Nil'i biraz ağlattık."

Gözlerimi kısarak, "Yaman sana kaldığı için mutlu olmuş görünüyorsun," dedim.

Yanaklarına biraz daha renk geldi ve Yaman çorbayı içerken hafifçe sırıtıp televizyon ekranına geri döndü. Çikolatayı aldığım gibi yukarı geri çıktım ve tırtılımı kaldırıp ona çikolatayı uzattım. Biraz istemiyormuş gibi davransa da ben çikolata ambalajını açıp yiyecek olduğumda elimden kapıp yemeye başladı. Gülümseyerek, yakında ayrılacağım bu güzel kızı göğsüme yasladım ve ağlaması dinene kadar kalbimi sıkan ele mahkum oldum.

Saatler sonra kendime gelmemi sağlayan şeyin yastığımın altında titreyen telefonum olduğunu hissedince sıçrayarak gözlerimi açtım. Karanlık tavanla birkaç saniye göz göze geldikten sonra kolumdaki ağırlığa dönüp Nil'in uyuyan yüzüne baktım. Çalan telefonuma cevap vermeden önce onu öpüp odadan çıktım, aşağıdan televizyon sesi gelirken koridorun bir köşesine geçip, "Efendim?" Dedim açtığım telefona. O kadar nefes nefese cevap vermiştim ki, sesimin ancak Deren'e karşı bu kadar kontrolden çıkacağına emin oldum.

"Sevgilim," dedi Deren, beni sarıp sarmalayan bir sesle. "Seni ikinci kez aramak zorunda kaldığımda endişeleniyorum, haberin olsun."

Kolay bir kadın değilim ama kalbimi o kadar kolay harekete geçiriyor ki, her defasında şaşırıyorum. "Uyuyordum, ilk aramanı duymamışım," dedim karanlıkta, sessizce.

"Duy," dedi ciddi ciddi. "Güvenliğinden endişe etmek istemiyorum."

Kaslarımdaki ufak gerilimi, ağrıyı hissedip, "Etme," dedim. "Bana kimse zarar veremez."

"Bilemezsin." Konuştuğunda arkadaki baskın bir müzik sesi duyup kaşlarımı çattım, konuyu değiştirmeme sebep olan bu ses yüzünden de, "Neredesin?" Diye sordum.

"Bir bardayım."

Geçtiğimiz gün evde duramadığını söylemişti. Belki şimdi de bu yüzden dışarıdaydı. Ama bunca kaosun içinde yine beni aramıştı, demek ne kadar kötü şey düşünürse düşünsün bir noktada zihnine ben giriyordum. Gülümseyip, "N'apıyorsun orada?" Diye sordum.

"İçiyorum." Tek kelimelik, kısa cevaplar veriyordu.

"Beni aradığına göre yanına mı çağıracaktın?"

"Hayır."

"Hıı." Parmağımın köşesini duvara sürterek aşağıdaki televizyon ekranına göz attım. "İyi o zaman yalnız içmeye devam et. Altını çiziyorum; *yalnız.* Ben yoksam yanında kimse olmayacak."

Telefona karşı iç çekip, "Naz yapmayı bırak ve buraya gel," dedi.

Naz yapıp beni yanında istemiyormuş gibi davranan oydu, bir de bana diyordu. Gözlerimi devirsem de çıkıp gitmeyi çok istediğim için lafımı yiyecek bir şey demedim. "Neredesin?" Diye sordum.

"Ya da... Çok geç, sen gelme, ben seni alayım," dedi, kendine kızmış şekilde.

Hızlı şekilde itiraz etmemeye çalıştım. "Gerek yok. Beni almak için geleceksin ve sonra tekrar benimle döneceksin. Vakit kaybı."

"Geri dönmeyiz," diye cevap verdi. Bir şey içmiş olmalı ki, güçlü bir yutkunma sesi geldi. "Senin evde oluruz. Geceyi evinde geçiririz."

Koridorda yavaşça gezinmeye başladım. "Sana söylemiştim, ben bir süredir alkol almıyorum. Yani evimde geceye devam edemezsin."

"Anladım, beni evine davet etmek istemiyorsun," dedi düz bir sesle.

Kalbime nokta atışı geldiği için üzülerek, "Böyle düşünme," dedim. "Ben sadece... Bu saatte de yanına gelebilirim, bana yapma dediğin bir şey olduğunda gıcık olup daha çok yapma istiyorum."

"Beni sevme diyeyim de sev o zaman, aşkımdan yataklara düş, adımı sayıklaya sayıklaya kapıma gel, çaresiz, karşılıksız şekilde aşık ol..."

Bir kelimeye kadar her şeyi anlayışla dinleyebildim. Ve sonra, "Karşılıksız mı olsun gerçekten?" Diye sordum.

Devamında oluşan sessizlik midemde ağır bir sancı gibi dolandı, bir yılan esnekliğinde hareket etti. Deren'in aynı içeceği bir daha kafasına diktiğini anladım ve sonra bana, "Sen bir gel de ona bakarız," dedi.

Aramayı sonlandırdım ve birazdan mesaj gelince, yanıma siyah ceketimi alıp evden ayrıldım. Ayrılmadan önce Gece'nin koltukta uyuyakaldığını, Yaman'ın da onu izleyerek kara kara düşündüğünü görmüştüm.

Deren'in attığı konuma vardığımda, buranın dışarıdan çok sessiz görünen bir yer olduğunu fark ettim. İşlek bir caddenin başında, dışarıda bir korumanın sigara içtiği mekândı. İçeriye girene kadar bu kadar nezih olacağını düşünmemiştim. Uzun bir holün sonundaki

merdivenleri takip ederek aşağıya indiğimde, koyu kırmızı ışıkların altında süzülen bir grup insanı gördüm. Çok kalabalık değildi, ağır bir koku da gelmiyordu. Deren'i arayarak L şeklindeki bar tezgâhına, sonra da localara baktım ve onu yalnız, bir başına buldum. Bu mesafeden anlayabildiğim şekilde elindeki kadehi çeviriyor, bir şeyleri onaylıyormuş gibi kafasını sallıyordu.

Eziyet çekerken bile güzel görünmesinin bir haksızlık olduğunu düşündüm. Ben aynalara bakamıyordum.

Nadir kalabalığın içinde süzülüp yanına ulaştım ve deri, siyah koltuğa yerleşirken birbirimize değen kollarımıza baktım. Deren başını kaldırmadan önce elindeki kadehi uzatıp, "Hoş geldin," dedi.

"İnsan bir sarılarak karşılar," dedim ve ardından böyle içimden geldiği gibi davrandığıma pişman oldum. Kendimi, bir anda bu cümleyi kurarken bulmuştum. Benim Deren'den kaçıp gitmem gerekirken neler yapıyordum...

Kadehi bir daha gösterdiğinde elinden aldım ve o koltukta bana yaklaşırken, kokusuna bakmak için kadehi burnuma götürdüm. O sırada Deren kollarını etrafıma dolayıp bana sarılınca, biraz ezilmeye başlayıp yüzüne baktım. Kollarıyla beni çok sıkıyordu, ellerini sırtımda birleştirmişti. Konyağın kokusunu alırken, "Öldürmene de gerek yoktu," diye iğneledim.

Gözlerimiz karşılaşınca bir parça eğlence hissim de toz gibi dağıldı. Sadece bana karşı değil, herkese karşı öfkeli olan gözleri biraz önce ağlamış gibi kıpkırmızıydı.

"Sarıldım," diyerek yavaşça ellerini üzerimden çekince, elimdeki kadehi içmeden indirdim. Ben istedim diye sarıldıysa hiç sarılmasaydı. Deri loca koltuğunda arkaya kayıp gözlerini kalabalığa çevirdiğinde, kadehini ona geri uzattım. Ufak bir kaş çatışıyla ağzımı gösterdi. "Sen iç."

"Ben uzun zamandır içmiyorum, demiştim."

Elini, kısa saçlarımın uçlarına götürdü ve gözleri boşlukta olmasına rağmen, "Ben yanındayım," diye güvence verdi.

Kadehi kendime geri çekip dudaklarıma kadar götürdüm. Doğru, artık alkol almamın bir sakıncası da yoktu zaten. Hamile değildim, kötü alışkanlıklarımdan sakındığım bir bebeğim yoktu. Konyağı içmeye ufak yudumlarla başladım ve ardından kadehin içindekini tamamen tepeme dikip bitene kadar içtim. Kadehi indirdiğimde Deren

gözlerini bana çevirmiş, yüzümün her çizgisini kafa yoruyormuş gibi izliyordu. "Geç saat demedin. Ben aradım, hemen geldin."

"Öyle sevgilim dersen gelirim tabi," dedim ve sonra bu kadar şeffaf davrandığım için görünür olduğumu sandım, bakışlarımı kaçırdım.

İçten gelen bir dudak kıvırmasıyla masadaki cam şişeye uzandı ve elimdeki kadehe biraz daha konyak koyarken, "Sevgilim," diye yineledi. "Senin tetikleyici kelimen. Böyle söyleyerek sana her şeyi yaptırabilirim."

"Ağır ol," dedim kaş çatarak.

Şişeyi bırakıp geriye yaslandı ve çenesini ağır ağır sıvazlayıp, "Dalgasını falan geçiyorum ama Türkçe'ye bayağı vakıfsın," dedi. Aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Ne zamandır Türkiye'deydin?"

Yeni doldurduğu kadehi, yarısına indirecek kadar içip, "Dört yıl dolmak üzere," dedim.

"Baban, abinler falan hiç gelmiyor mu?"

Gözlerim bir süre boşlukta asılı kaldı. "Nadiren gelirler. İtalya'da çok meşguller."

İtiraf etmek biraz ağır gelse de onları çok özlüyordum.

"Ne tür işler yaparlar?" Diye sordu, dirseğini koltuğun başına koyup elinin içini de kafasına yasladı.

Nasıl bir aileden geldiğimi biliyordu ama onların neler yaptığını değil. Başladığım için kendimi durduramadım ve kadehten bir yudum daha alıp, "Kirli işler," dedim. "Ama belli ahlaki ölçüler içinde."

Gözlerine yansımayan şakacı bir gülüş attı. "Mafya ile ahlak mı? Sence birbirine çok zıt düşmüyor mu?"

"Yaptığımız işleri bazı ahlaki ölçülerle sınırlandırıyoruz." Omuz silktim. "Bence abes değil."

Parmağını, elimde tuttuğum kadehin ağız kısmında ağır ağır dolaştırdı. Birkaç saniye önce dudaklarımın dokunduğu yerde parmaklarını görmek içimde karanlık bir duyguyu açığa çıkardı. "Yani ailen her karanlık işi de yapmıyor öyle mi?"

Biraz daha içip, "Yapmıyor," dedim. "Biz sadece kendi dünyamızdaki insanlarla muhattap oluruz. Zararsız insanlara dokunmayız."

"Çok ahlaki," diyerek alay edince kirpiklerimin altından ona sert sert baktım. Bunun üzerine uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı aldı ve saçlarımın arasına kattı. Bir heyecan dalgasıyla saçlarımı izlemesini

bekledim. Saçlarım, beni son gördüğünden daha güzel görünüyordu. "Peki parayı neyden kazanıyorsunuz?"

Daha yüksek sesli bir şarkı başladığında sesimi duyması için kulağına doğru yaklaştım. Nefesimin kulağına doğru süzülmesini izleyip, "Bu araştırmacı ruhunun sebebi ne?" Diye sordum.

Yutkununca boğazında oluşan kavis, rüya gibi geçen iki ayrı geceden anıları zihnime sürükledi. "Seninle ilgilenmeyi, alakadar olmayı engelleyemiyorum."

Tatmin olmuş cevapla kulağının yanından biraz ayrılıp yakından gözlerine doğru baktım. Gözlerine yakından bakmak gibisi yoktu. Artık ona bakmak, bana dair bir şeye bakmak gibi geliyordu. "Gözlerin niye bu kadar güzel," diyerek itiraz ettim ve yaklaşıp gözlerinden öpmeye çalıştım.

Bu halime şaşırıp, "N'apıyorsun?" Dedi, karşı koyamıyormuş gibi, garip bir sesle.

Biraz güler halde, "Gözlerinden öpüyorum," dedim ve gözleri kapanınca, "Aç," diye itiraz ettim. "Gözlerinden öpeceğim."

Elini, beni itecekmiş gibi omzuma koydu ama sonra hafifçe okşadı. "Kızım, manyak mısın? Nasıl açık tutabilirim gözlerimi? Cidden gözümün içinden mi öpmeye çalışıyorsun?"

"Evet," diyerek göz kapağını yukarıya çektim ve gözünü açık tutmaya başarıp dudaklarımı gözlerinin içine sokmaya çalıştığımda, bir inleme sesi çıkararak kafasını geriye attı. Gözünden aniden damlalar düştü ve elini gözüne bastırarak, "Kirpiğimi gözüme soktun," diye kızdı.

Biraz geri çekildim ama elimin birisi hâlâ onun göğsündeydi. Bir omuz silkişle, "Bu kadar hassas olma canım," dedim.

Elini gözünden çekip öfkeli öfkeli bana bakınca, elimdeki kadehi kaldırıp bir uzun yudum daha aldım. "Hassas değil de, bir kaya kadar sert olduğumu biliyorsun Karmen."

Gözlerim belinden aşağıya kaydı ve gerilen kotunun ağına bakıp, "Doğru ya," dedim.

Gözü bir daha engelleyemediği şekilde sulanınca biraz suçlu hissederek yaklaştım ve gözüne üflemeye çalıştım. Büzdüğüm dudaklarıma doğru bakıp elini gözünden çekti ve kafasını iki yana salladı. "İçime dokunacak şekilde davranmasan keşke."

Gözüne biraz daha üfledim ve kızarık geçince, çaktırmadan diğer gözüne yaklaşmaya çalıştım. Maksadım öpmekti ama Deren fark ettiği gibi kafamın arkasından tuttu ve beni göğsüne doğru yaslayıp sarılarak boğmaya çalıştı. O kadar sıkı bastırdı ki, ağzımı açıp nefes almadan göğsüne vurdum. Başımın üstüne gülüşünün sesi gelirken nefes nefese kaldım ve ancak beni serbest bırakınca neye uğradığımı şaşırıp geri çekildim. Tişörtünü sertçe tutup onu sarsarak, "Ölecektim!" Diye bağırdım.

Kaşını kaldırdı. "Bu kadar hassas olma canım."

Gözlerimi tehlikeli şekilde kıstım ama bu, onun gözlerini devirmesiyle sonuçlanınca başarılı olmadığımı anladım. İlerideki şişeye uzanıp kadehimi doldurduktan sonra saçlarıma uzanıp önüme doğru çektim. Uçlarını kıvırıp, "Fark ettin mi?" Diye sordum ona.

Gözleri kadehimdeki sıvıyı takip ederken, "Neyi?" Diye sordu.

Hevesli görünmemeye çalışıp, "Saçlarımı," dedim. "Saçlarımın uçlarına baksana, şimdi o kadar yıpranmış görünmüyor."

Ona göstermek için önüme çektiğim saçlarıma bakıp omuz silkti. "Fark etmemiştim."

Hevesim kırılınca, "Yaa," dedim. Sonra böyle bir soru sorduğum için aptal hissedip bakışlarımı önüme diktim. "Zaten hemen bir kereden öyle düzelmez. Birkaç kere kullanırsam belli olur."

Deren sesimi daha iyi duyabilmek için bana biraz daha yaklaşırken, "Bugün doğum günü olan yakının kimdi?" Diye sordu.

Bir anda konuyu değiştirmesini yadırgayıp kadehi dudaklarımdan indirdim. Üzerine çöken hüzün yüzünden dudaklarım çaresizce titredi. "Onu çok özledim. Keşke hayatta olsaydı da seninle tanıştırsaydım."

"O zaman bir erkek değildi," diye kendi kendine tespit yapınca, aklından bunu da geçirdiğini düşünüp garip garip ona baktım. Deren'de bakışlarımın farkında olup kulağıma eğildi. "Annenden mi bahsediyorsun yoksa?"

Konu Karina etrafında döndükçe ağzımdan bir şeyler kaçmasından endişe ediyordum. Bu yüzden lafı değiştirip çenesinin altından ona bakarken, "Biliyor musun, ben nefesimi yüz saniye tutabiliyorum," dedim.

Gözlerime ciddi misin, der gibi bakıp kafasını arkaya koydu ve elini, koltukta çok kıpırdayıp durduğum için belime koyup beni dengede

tutmaya çalıştı. "Haberin olsun diye söylüyorum Karmen, bu bir rekor değil."

Başarımı küçümsemesine deli olup, "Sen yapabilir misin?" Diye bağırdım.

"Niye yapayım? Ne çocukça..."

Surat asıp, "Her şeye de lafın var, yeter," dedim.

Parmakları o kadar sıkıydı ki, ondan uzaklaşamıyordum. Bir kaş çatışı, yüzündeki tüm ifadeyi değiştirdi ve bir tanı koymuş gibi kafasını salladı. "Sarhoş oldun, ondan bu saçmalaman. Doğru, yıllar sonra içtiğin için ağır geldi."

Heyecanlı şekilde, "Nefesimi tutayım mı?" Diye sordum. "Sen de yüze kadar say."

"Biz dün gece n'apıyorduk şimdi n'apıyoruz? Nefesimi tutayım, sen de say diyor ya..." kendi kendine söylenip sertçe gözlerini yumunca omuzlarımı düşürüp kadehimden biraz daha içtim. Hafif bir rahatlıkla gelen umursamazlık hissi başımı döndürmeye başlamıştı. Yüreğimdeki o kadar ağır bir histi ki, bir süre olsun böyle hafif hissetmeyi çok özlemiştim. Bu yüzden kadehi tamamen bitirip kendime yenisini doldurmak üzereyken, Deren'in ellerini ellerimde hissettim. Gözlerimin içine bakarken bir an beni durdurup cam şişeyi elimden alacakmış gibi hissetsem de sonra onu bir şey engelledi. Şişeyi almadan ellerini geriye çekti. Ben de kendime yeni bir kadeh doldurup içerken, "Ailenin işlerinden bahsediyordun," dedi kulağıma yaklaşarak.

Eli çok sıcak olduğu için cam kadehi elinin üstüne değdirip onu rahatlatmaya çalıştım. Ne yaptığımı görmek için eline bakınca, bardağı dolaştırıp, "Ateşini söndürüyorum," deyip kıkırdadım.

Bir şey demeyip yüzümü izlemeye devam edince de, "Nazlı adamsın, şimdi söylesem kabul etmezsin ama gözlerini benden çekemiyorsun," dedim.

Başını yana eğip elinin içine yasladı ve gözleri saçlarımın uçlarına kayarken, "Elin İtalya'nı gelmiş bana naz yapıyorsun diyor," diye söylendi. "Ne naz yapacağım, dosdoğru söylerim ben."

Hiddetlenip işaret parmağımı göğsüne iki kez vurdum. "Elin İtalya'nı mı? Hani senindim? Gece kulağıma öyle söyledin."

Başka yerlere doğru baktı. "Hatırlamıyorum."

Elimdeki sıvıyı suratına çarpmamak için direnip, "Al işte, nazlısın," diye bağırdım.

Bağırmam daha yüksek sesli çıkınca etraftaki ayakta olan iki gencin bu tarafa baktığını sezdim. Deren'de bunun farkında olup çocuklarla bakıştıktan sonra bana dönüp belimdeki eli sayesinde biraz daha kendisine çekti beni. Dizlerim kotuna değiyordu. "Evet, doğru söyledim. Unutmasan iyi olur."

"Sarhoşken bile unutmadım," diye gülümsedim ve başımı yakınımdaki omzuna koyarken, elimdeki kadehin devrildiğini hissettim. Deren kulağımın yanına tıslayıp elimden bardağı aldı ve elini sırtımda dolaştırıp, "Söylediklerimi bir kez olsun unuttuğunu görmedim zaten," dedi.

"Unutmam," dedim ve başım çok döndüğü için gözlerimi sımsıkı yumup tişörtünün yakasını kavradım. "Bana alalım mı?"

"Pasta nereden çıktı?"

"Mum üfleyeceğim."

Seslerden rahatsız olup sızlanırken elimi kulağıma kapattım. Deren ne durumda olduğumu anlamış gibi elini benimle birlikte kulağıma koyup diğer kulağıma, "Sorularıma cevap verirsen alacağım," dedi.

Yüzümü iyice boynuna gömdüm. Terlemişti ve sevdiğim o sabun gibi kokuyordu. Diğer elim ensesinde dolaştı ve kısa saçlarını çekerken, "Olur," diye kabul ettim.

Parmakları, ona ait olduğunu anlayabileceğim şekilde bir ritim tutturarak sırtımı okşadı. "Bana bir keresinde ailen için burada bazı işler yaptığını söylemiştin. Onlar hangi işler?"

"Çok ses var," diye fısıldayıp ondan yardım istedim. "Diğer kulağımı da kapatsana."

"O zaman beni duyamazsın," diye itiraz etti sabırsızca.

"Doğru ya," dedim üzülerek.

Üzerinde olduğum omzu hararetli şekilde yükselip alçalırken, "Sorduğum soruya cevap vermedin," dedi.

Doğru, az önce bir şey sormuştu. O hafiflikten sonra üzerime çöken duygusallık, neredeyse beni eline diken batmış bir çocuk gibi o saniye ağlatacaktı. "Pasta," dedim sessizce.

Yüzüme karşı iç geçirip hareket edince başım omzumdan kalkmış bulundu. Bulanık görerek ona, etrafıma bakarken Deren koltuktan kalkıp beni de elimden tuttu. Dengede durmaya çalışıp onunla beraber yürüdük ve Deren bar tezgâhına uğrayıp cüzdanını çıkarınca hesabını kapatacağını anladım. Omzunun üzerinden cüzdanına doğru bakınca

Nil'in fotoğrafı gözüme çarptı ve tekrardan Deren'in ne kadar şefkat dolu bir baba olduğunu hatırlayıp yüzümü omzuna gömdüm. "Benim de babam olsana."

Cüzdanını cebine geri koymadan önce Nil'in fotoğrafına baktı. "Başka kimin babasıyım?"

"Nil'in tabii ki."

Birbirini tutan ellerimizi hafifçe salladım.

"Nil," dedi ve kızının adını yine kekeledi. "Onu Feda kaçırdı değil mi?"

"Evet," dedim Karina'yı düşünerek. "O kaçırdı."

Deren'in verdiği nefes yüzüme sertçe değdi ve arkasını dönüp mekânın çıkışına ilerlerken, beni de beraberinde götürdü. Merdiven basamaklarını yan yana çıkarken midemin ağrısından dolayı yüzümü buruşturuyordum. Bir şeyler yemiyordum, ilaç içiyordum, bu yüzden bu kadar fazla içmek ağır gelmişti.

Açık havaya çıktığımızı terli yüzüme değen rüzgâr sayesinde anlayıp başımı kaldırdım. Gökyüzünde birkaç yıldız ancak görüyordum, sisli bir geceydi. Deren'in beni araba koltuğuna bindirmeye çalıştığını biraz sonra fark ettim ve o yüzüme bakmadan kemerimi takarken, "Pasta alacak mıyız?" Diye sordum.

"Alacağız."

"Mersi," dedim, mide ağrıma rağmen ona gülümseyip.

Yüzüme doğru bakmadığından gülümsememi göremedi. Kapıyı kapatıp şoför koltuğuna yerleştikten sonra aracını süratli kullanmaya başladı. Isınmış hissederek üzerimdeki ceketi çıkartıp kenara koydum ve gözlerimi temizleyip arkama yaslandım. Kemer karnımı sıkıyordu. "Neden bu kadar sıkı bağladın?" Diye sordum.

Cevapsızlık üzerine kafamı kaldırıp baktım. Yola odaklanmıştı. İfadesizce direksiyonu tutuyordu. Bir daha, "Çok sıkı bağlamışsın," dediğimde bakışları ağır ağır bana döndü ve karnıma baktı. "Farkında değildim."

Kemeri biraz gevşetip midemdeki baskıdan kurtuldum ve gözlerim onun gibi cama kayarken, hissettiklerim eşit miktarda dağılıp sanki tüm vücuduma yayıldı. Çok yorgun hissedip cama yansıyan ışıkları izledim. Geçen sene Karina'nın doğum gününde iki mum üflemiştik. Üstelik o sırada gözlerine bakıyordum. Mumum birisini o

söndürmüştü, diğerini ben. Bu sene o toprağın altında uzandı, ben üzerine. Geçen sene büyüdük, bu sene öldük.

"Pastaneler, marketler hep kapalı Karmen."

Pasta ve mumlar gözümün önünden kaybolunca kafamı kaldırıp kepenkleri kapalı pastaneye baktım. Geç saatti, açık bir yer bulamayacağımız belliydi aslında. "Ama ben... istiyordum."

Aracını tekrar çalıştırdı. "Tamam bulacağım, üzülme."

Kafamı sallayıp sanki başımın ağrısına dokunabilirmiş gibi elimi şakağımda gezdirdim. Çok terliyordum, bu yüzden camı indirdim ve kafamı açık camın üstüne yaslayıp saçlarım uçuşurken, "İnsan biraz olsun fark eder," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin?"

"Hayır."

Deren'in yanımda bulunması o an yaramın daha ağır, sakin kanamasını sağlıyordu. Nabzım ve kalbim hızlı atsa da sanki onun yanında daha insani, daha sağlıklıydım. Yanımızdan geçen bir arabaya doğru bakıp rüzgâr dudaklarımı sızlatırken arabanın bir yerde daha durduğunu fark ettim ama buradaki pastane de kapalıydı. Deren kafasını iki yana salladı, benim gözlerim kapalıyken arabasını sürmeye devam etti. Dakikalar sonra bir yerde daha durdu, ben gözlerimi açamadım ama Deren inmediği için buranın da kapalı olduğunu anladım. Bu bir süre devam etti, arabayla açık olabileceğini düşündüğü yerlere gitti. Dolandı da dolandı ama pasta alabileceğimiz bir markette bulamadı.

Göz kapaklarımı yarım şekilde açınca Deren'in evine geldiğimizi gördüm ve pastayı bulamadığımız için üzülüp tekrar gözlerimi yumdum. Vücudum Deren'in kollarına girince ve havada süzülüyormuş gibi hissedince de beni eve taşıdığını anladım. Kulağımın yanında tak tak ses geldi ve birazdan kapı açıldı. Ben kollarımı Deren'in boynuna dolayıp eve girerken, Utku'nun da bir şeyler konuştuğunu duydum.

Yüzüm Deren'in göğsündeyken, "Selam Utku," dedim belli belirsiz.

"Yenge ne kadar içtin böyle? Abi, niye durdurmadın?"

Ben tepki veremezken birinin eğilip beni öptüğünü hissettim ama onun Deren olmadığını, ben de uyandırdığı histen anladım. Demek Utku'ydu. Deren'in kollarında biraz daha yol aldım ve sırtım yumuşak bir yere değince gözlerimi açıp etrafıma bakmaya çalıştım. Deren beni

salondaki koltuğa koymuş, üzerimden doğruluyordu. Ellerim onun boynundan inip kendi üzerime düştü ve Deren saçlarımı yüzümden çekip terlemiş yüzüme soğuk nefesini üfledi. Elimi yüzüme götürüp nefesinin değdiği yerleri bulurken kıkırdadım. "Pasta bulamadık."

"Uyuma, getireceğim," dedi ve sonra nefesiyle beraber kendisi de çekildi, heybetli gölgesi kapıdan çıkıp kayboldu.

Göz kapaklarıma yansıyan ışığın farkında bir halde elimi yanağımın altına koyup kendimi bıraktım. Fakat yakınlardan duyduğum sesler etrafımda dönen bir sinek gibi uyumamı engelliyordu. Ağrıyan şakağımı ovalayarak dakikalar geçirdikten sonra sersem şekilde koltuktan kalkıp ışığı takip ettim. Mutfak kapısından girince de gözlerimi ovalayarak gördüklerime baktım. Tezgâhı kaplayan dağınıklık yüzümü ekşitmeme sebep oldu ve birbirine bağıran Deren ile Utku, dikkatimi çeken ikinci şey oldular.

"Abi biz ne anlarız pasta yapmaktan ya! Karnımızı doyuracak kadar yemek yapabiliyoruz diye bizi aşçı falan sandın herhalde."

Deren elindeki çikolata parçacıklarını bir kabın içine dökerken, "Çok zor olmadığını düşünüyorum," dedi.

Utku abisinin çikolata eklediği kabın içine temkinle bakarak, "O kadar emin değilim," dedi. "Yani... Pek iyi görünmüyor sanki abi."

Deren kardeşine huysuz bir bakış fırlatıp, "Utku, önemli olan tadı," dedi.

"Göze de hitap etse fena olmazdı."

Deren elindeki spatula ile kabın içindeki harcı karıştırıp biraz eğildi ve yakından bakıp başını salladı. "Ben Karmen'in gözüne yeterince hitap ediyorum, pasta da midesine hitap eder."

"Gözüne hitap ediyorsan seni yesin o zaman abi, bu nasıl bir mantık?"

Deren, Utku,'nun söylenmesi karşısında sıkılıp suratını ona çevirdi. "Sus artık, kafamı karıştırıyorsun! Karmen pastayı beğenmezse senden bileceğim."

"Yok ya! Beğenmezse ben, beğenirse sen mi yapmış olacaksın?"

"Bak hâlâ konuşuyor," diyerek tezgâha geri döndü Deren ve fırına yürüdü. Fırın içinden bir cam kap çıkarıp karışımı ona döktüğünde, Utku abisine garip garip baktı. "Biz ne zaman borcam almışız ya?"

Deren elindeki camı fırına götürerek, "Bilmiyorum, belki Ece bir şey getirmiştir, biz de kalmıştır," dedi.

Utku ensesini kaşıyarak gülümsedi. "Ece'nin de elinden her iş geliyor."

Deren ona oflayıp fırının kapağını kapattıktan sonra parmaklarını fırının yanında gezdirip düşünceli şekilde sordu. "Videodaki adam kaç dakikaya ayarlayın demişti?"

"Yirmiydi galiba. Biz de o sırada çikolata sosunu yapalım."

"Sen çilekleri doğra, ben sosu yapacağım."

Utku tezgâhtaki çileklere yönelirken, "Nil'in alerjisi var," diye mırıldandı kendi kendine.

Deren tezgâhın önünde bir süre hareketsiz kalıp ardından bir tencere çıkardığında arkamı dönüp sessizce yanlarından ayrıldım. Deren'in beni bıraktığı koltuğa tekrar uzanıp elimi yanağımın altına koydum, yaptıklarımın küçük düşürücülüğü karşısında Deren ile Utku'nun mutfakta benim için pasta yapmasına mutlu bile olamıyordum. Ama diğer yandan Deren'in sırf istediğim için bunu yapması, başımı sarhoşluktan daha çok döndürüyordu.

Sersemlemiş vücuduma eşlik eden gözlerimin tekrar kapanmasını önleyemedim, kalbime ağır gelen her şeyden kurtulmak için sızıp kaldım. Sonra bir dokunuşla sarsıldım, başım dönüyorken diğer tarafıma dönüp uyumaya devam etmek istedim ama otoriter bir ses, "Uyan," dediğinde gözlerim açıldı.

"Deren," diyerek doğrulmaya çalışırken onun koltuğun kenarına, yanıma oturduğunu fark ettim.

Kolumdan tutarak kalkmama yardımcı oldu. "Pasta aldım, bir tadına bak."

Ufak bir ışıltı gözlerimi alınca başımı çevirip orta sehpanın üzerindeki tabağa baktım. Çikolatalı pasta diliminin üzerine dikilmiş bir mum gülümsememe ışığını yansıtmıştı. Deren kendime geldiğimi görünce sehpayı çekti ve tabağı eline alıp dilimlediği, şekli bozuk pasta tabağını aramıza getirdi. "Mum eriyecek, üfle."

Bir tane mum olduğu için biraz üzüldüm. "Başka mum var mı?"

Pasta dilimi üzerindeki tek muma göz atıp tekrar bana bakınca, mumun ışıltısının kara gözlerine ne kadar güzel yansıdığını düşündüm. "Olmalı. Neden iki tane daha istiyorsun?"

Uyuşmuş şekilde omuz silktim. Gözlerim hâlâ bulanık görüyordu. "İstiyorum işte."

Düşünceli bir bakıştan sonra omzunun üzerinden dönüp, "Utku," diye seslendi. "Abiciğim oradan iki mum daha getirsene."

Koridorun diğer tarafından ses geliyordu, sanırım Utku mutfağı topluyordu. Gözlerim neredeyse kapanacaktı, bunu önlemek için göz kapaklarımı yukarıya çekiştirirken, Utku'da oturma odasının kapısında göründü. Üzeri çıplak, terlemiş şekilde yanımıza gelince bana göz kırptı. "Kendine gelmişsin yenge."

Pervasızca ellerimi çırptım. "Bana pasta yapmışsınız."

Utku diğer iki mumu da pastanın üstüne dikip çakmakla yakarken, Deren kirpiklerinin altından beni süzüyordu. Pastayı yaptıklarını gördüğümü çaktırmıştım. Beliren diğer iki muma ve pastaya bakarken, "Ben birini üfleyeceğim," dedim onlara. Sonra Deren'e sıcak bir bakış attım. "Sen de birini." Utku'ya göz kırpıp esnedim. "Sen de diğerini, tamam mı?"

Utku halime güldü. "Hakikaten sarhoş olmuş bu abi, gülüyor falan. Çok tatlı ama." Eğilip kafamdan öperken saçlarımı dağıttı ve geri çekildi.

Deren dağınık saçlarımı ağır ağır düzeltip tabağı ellerime koyunca pastaya daha yakından baktım. Mumlar yüzlerimizi aydınlatıyordu. Çikolata, pasta diliminin her yerini kaplamıştı, mumun birisi de erimeye başlamıştı. Karina'nın doğum gününü kendisi olmadan kutladığım için çok mutsuz hissedip gözümde biriken yaşı elimin tersiyle sildim ve sonra Deren'e bakıp, "Teşekkür ederim," dedim. "Bunun anlamı çok büyük."

"Rica ederim," dedi

"Ee, kimin doğum gününü kutluyoruz?" Diye sordu Utku.

Kalbim Karina'mın.

Utku'ya cevap veremeyip pastayı kendime biraz daha yaklaştırdım ve Deren özellikle saçlarımın uçlarına dokunurken ortadaki, en önce dikilmiş muma üfledim. Mumu üflerken içimden yalnızca bir dilek geçirdim. Affedilmeyi diledim. imkansız olduğunu bilmeme rağmen affedilmeyi diledim.

Sonra ıslak gözlerimi göstermemeye çalışarak pastayı Deren'e uzattım. "Birini de sen üfle. İstersen dilek de dile."

Huzursuzmuş gibi sıkıntılı bir ses çıkarıp bir saniye için gözlerini kapattı ve geri açtığında diğer muma üfledi. Sönen mumlara bakarak bu kez pastayı Utku'ya uzattım ve o da kalan son muma üflediğinde,

etrafımız karardı. Koridordan sızan ışığa alışmaya bekledim ve Deren, "Tadına bak," deyince, Utku'nun uzattığı çatalı aldım. Pastanın kenarından biraz parçalayıp ağzıma götürdüğümde, ikisinin de iki yanımdan merakla beni izlediğini gördüm. Gözlerimi ıslatan acıya rağmen pervasız bir gülümsemeyle, "Güzel olmuş," dedim. İkisi birbirine rahatlamış bir bakış atıp bana döndüklerinde benim için yapılmış pastamdan ikinci çatalımı alıp fısıldadım. "Hayatımda yediğim en güzel doğum günü pastası."

"Ne diledin?" Diye sordu Deren.

"İmkansız bir şeyi." *Affedilmeyi.*

Ve kızımın doğum gününü kutlayan Deren'e, ben de kızını vererek yarınını kutlayacaktım.

Sanki cennete gitsem bile kalbim aynı şekilde acımaya devam edecekti.

Gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şeylerden birisi olan o kalp ağrısıyla beraber etrafıma baktım ve Deren'in odasında olduğumu hemen anladım. Anladığım ikinci şey baş ağrımdan gözlerimin zor odaklandığıydı. Midemde, kusacakmışım gibi ağırlık vardı. Yatakta toparlanmaya çalışırken buna sebep olan şeyi hatırladım. Dün bara gelmiş, Derenle içmiştim. Sanırım çok fazla içmiştim. Kafamda birkaç kare, an, cümle vardı ama ne konuştuğumuzu, ne zaman kendimden geçip odasına geldiğimi hatırlamıyordum.

Deren'in parfümü ve sabunu kokan yataktan kalkınca başımı tutmak zorunda kalarak odanın çıkışına yürüdüm. Saat erken olmalıydı, soğuk, sisli hava vardı. Merdiven inerken ses duymayı bekledim ama yalnız bir ses dışında Derenle Utku'nun sesini duyamadım. Başımı salona uzatınca da Deren'i koltukta otururken buldum. Üzerinde yırtık bir tişört vardı, başını sol omzuna eğmiş karşısına, boşluğa bakıyordu. Yüzünü seyretmek, baş ağrımı bile unutturunca dalmış gitmişim, bu yüzden geç fark ettim sol elinde bir silah tuttuğunu.

O sırada arkamdan yaklaştı ve "Gece yarısından beri orada oturuyor," dedi Utku, endişelenmiş durumda. "Elinde bir silahla saatler geçirdi orada. Adını seslendiğimde tepki bile vermedi. Sanırım kâbus gördü, çünkü gece yarısı odasından indiğinden beri böyle."

Söyledikleri üzerine Utku'ya bir an bakıp baş ağrısıyla zor hareket ettirdiğim gözlerimi tekrar Deren'e çevirdim. Gerçekten burada değil gibi, bir tuhaf görünüyordu. Geçen emniyette Nil'in fotoğraflarını gördüğündekine benzer haldeydi. "Ben kendine getiririm belki," dedim Utku'ya rahatlatmak için.

"Aynen, öp bir şey yap," dedi.

Eşikten geçip oturma odasında ilerledim ve karşısında durduğumda, "Deren?" Diye seslendim.

Sesime geç tepki vereceğini düşünsem de başını ağır ağır kaldırıp kolayca baktı bana. "Efendim?"

Utku'nun da arkamda garipleştiğini hissedip, "İyi misin?" Diye sordum karşımdaki adamın gözlerine karşı.

"İyiyim. Kızım kaçırılmış, iyi olmayıp n'apacağım?"

Ruh hali için duyduğum kaygıyı saklamaya çalışıp, "Utku senin için endişelenmiş, saatlerdir oturuyormuşsun hareket etmeden," dedim.

Deren başını biraz yana eğip benim arkamdaki kardeşini görmeye çalışırken dudaklarını kıvırdı. "Öyle mi kardeşim? Merak etme, sorun yok." Tekrar eski pozisyonuna döndü. "Her şey yoluna girecek."

Utku tekrar konuştuğunda yüreği hafiflemiş gibiydi. "Sen öyle diyorsan öyledir abi."

Deren'in kara gözleri beni bulunca, elimi ağrıyan başımdan çekerek, "Çok fazla içmiş olmalıyım," dedim, savunmasızlığımdan hoşlanmayarak. "Sana zorluk çıkardım mı?"

Silahını sehpanın üzerine bırakırken, "Hayır," dedi. "Barda daha fazla içmemen için seni durdurmaya çalıştım ama lafıma itibar etmedin."

Ne üzerinde konuştuğumuzu pek hatırlamadığım gibi bunu da hatırlamıyordum. Elimi saçlarımdan geçirerek yanıma indirirken, "Başım ağrıyor," dedim. "Acaba... Kustum mu? Midem de rahatsız çünkü?"

Utku bir anda yanımda belirip sitemle yüzüme baktı. "Senin için pasta yaptık, unutmuş olamazsın herhalde? Senin için gece yarısı bir sürü çilek doğradım."

Alt dudağım bir suçluluk belirtisiyle dişlerim arasında ezilip durdu. "Aslında biraz hatırlıyorum ama parça parça. Mum söndürdüğümüz kısmı hatırlıyorum."

"Bir ara pastayı abimin göğsünden yemek istedin, o kısmı hatırlamıyor musun?" Dedi hayal kırıklığıyla.

Söylediği birkaç saniye ağzımı açık bıraktı. Utku'da ağzımın üstüne şakacı şekilde vurup, "Abim de bunun üstüne seni alıp odaya götürdü," dedi. "Bilmiyorum, belki odasında göğsünden yemişsindir."

Deren'e döndüm. "Yedim mi?"

İkimize de ifadesizce bakıp Utku'ya mutfağı gösterdi. "Karmen'e ağrı kesici ile su getir."

Utku abisinin ciddiyetini farkında şekilde hareket edip yanımızdan ayrılınca gözlerimi Deren'in önü yırtık tişörtününün altında dolaştırdım. Bu kısmı hatırlamıyordum, acaba Utku beni kandırıyor muydu? Bir daha, "Böyle bir şey yaptım mı?" Diye sordum.

"Hayır," dedi bakışları yerdeyken. Baktığım göğsü kızarmış ve terliydi.

Utku dönünce getirdiği ağrı kesiciyi içip bir teşekkür mırıldandım. Deren'in ruh hali görünen sebeplerden ötürü iyi değildi ama yanında kalamazdım. Nil'i vermek için yapmam gerekenleri yapmak için yanından ayrılmalıydım. "Eve gidip biraz dinlensem iyi olur," dedim bu yüzden.

"Görüşürüz," dedi Deren önüne ardına bir şey eklemeden.

Dudaklarımı kendimin de anlamadığım bir panikle yalayıp, "Arabam nerede?" Diye sordum.

"Birini aradım, sağ olsun bardan getirtti arabanı."

Anahtarım ceketimin cebindeydi, bu şekilde kolaylıkla arabamı getirtmiş olmalıydı. Minnetimi ifade etmek üzere, "Teşekkürler," dedim ve aramızdaki sehpaya rağmen eğildim. Elimi omzuna koyup sıcak cildine, yanağın bir teşekkürler öpücüğü bırakırken gözlerimi de kapatıp onunla olmanın kısa süreli hissinde doyumsuzca bekledim. Sonra yüzü dudaklarımın altından kayınca gerileyip doğruldum. "Pasta için de tekrar teşekkür ederim."

"Sayende dilek diledim," dedi ve ekledi. "Dikkatli sür."

Beni düşünmesine gülümseyip yüzünü iyice izledim ve sonra arkamı döndüm. Fakat kapıdan çıkmadan üzere yine dönüp dönüp baktım. Belli ki bu kadar bakmamın, yüzünü zihnime kazımamın bir sebebi vardı. Ben tahmin ettiğimden daha önce ölecektim. Deren beni zihninde ve kalbinde öldürecekti. Son kez bana şefkat duyan yüzüne bakıyor olabilirdim.

Odadan çıkıp evden ayrılmam arasında bir dakika bile yoktu. Arabamı park halinde bulunca atlayıp gitmem gereken yere sürdüm. Feda'yı hapsettiğim yere ulaştığımda kafama koyduğum planın detaylarını düşünerek yukarıya çıktım. Onu baygın bulduğumda da yüzümde oluşan tiksinti ifadesiyle yanına gidip ayağımın ucuyla sertçe vurmaya başladım. Etrafta hâlâ kan vardı, cılız nefes aralıklarında inliyordu. "Uyan," diyerek tekmeledim onu. "Kendine gel Feda, konuşacağız."

"Orospu, gelmişsin," dedi gözlerini yarı yarıya açarak.

Bunlar başka hakaret bilmez miydi? Bir de böyle demenin bana dokunduğunu sanıyorlardı.

Eğilip onu kıyafetinin arkasından kavrayarak doğrulttum ve yaraları acıdığı için bağırdı. Yerde biraz sürükleyerek duvar kenarına götürdüm ve sırtını duvara yaslayarak kendimi karşısına konumlandırdım. Gözlerime bakıp, "Su," diye inlediğinde, ilk kez yalvarmaya yakın olduğunu gördüm.

Muhtemelen Karina aç ve susuz ayrılmıştı bu dünyadan. O yüzden o su ve yiyecek vermeyecektim.

"Beni iyi duyuyor musun?"

Gözünü açıp kapattı.

"Bir seçim yapmam gerekiyordu ve yaptım. Ya seni öldürüp Deren'in nefretini kazanmaya razı gelecektim, ya da seni hapise attırıp Deren'e her şeyin ifademde olduğu gibi olduğunu kanıtlayacaktım." Seçimim, duygularımı ortaya döküyordu. "İkinciyi seçtim. Ölmek yerine hapse gireceksin; Nil Ateş'i ve daha bir sürü çocuğu kaçırmış olmaktan."

Anlamıyormuş gibi bakıyordu. Acı çektiği için bakışlarını zor odaklıyordu.

"Yaşamak istiyorsan söylediklerimi yapmaktan başka çaren yok," dedim acımasızca. Ama şu an ondan çok kendime acımasızlık yapıyordum. Feda'yı öldürmeliydim. Fakat o zaman Nil'i Deren'e suçsuzmuş gibi veremeyecektim. İlk alternatifimde Deren'in bana bir şey yapması umurumda olmazdı ama artık umurumdaydı. Çünkü hayatta kalıp Mark'ı öldürmeliydim. "İlk olarak Nil Ateş'i sen kaçırdın tamam mı Feda? Onu Yeniköy'de bir parktan kaçırdın."

Şaşırmış vaziyette, "Kaçırmadım," dedi.

Bağırarak, "Kaçırdın," dedim. "Anlasana aptal, ben ne söylüyorsam o."

Kafasının karıştığını gözlerine yansıyan duygudan okuyabiliyordum. Anlaması için detaylandırmaya başlayıp, "Nil Ateş, Deren Ateş'in kızı," dedim. "26 Nisan günü parktan kaçırıldı. Onu kaçıran sensin, babası öyle biliyor. Polisler seni bulduğunda bu suçlamayı kabul edeceksin, böylelikle verdiğim ifade doğru sayılacak. Tabi bunun üzerine sana Nil'in nerede olduğunu da soracaklar, sen de onu saklamış olduğun yeri söyleyeceksin."

Kafasını düz tutamıyormuş gibi önüne düşürdü ve bana düşünceli bakarak, "Onu nerede saklamışım?" Diye sordu.

"Kendine ait bir evin var mı? Nil'i, ailesinden iyi bir para koparmak için özel bir yerde tutup iyi baktığını söyleyeceksin, bu yüzden evinde saklamış olacaksın..." gözleri baygın baktığı için uzanıp anlaması için sertçe kafasına vurdum. "Evin var mı diye soruyorum?"

"Polonezköy'de bir villa..."

"Tabi villan olacaktı, binlerce çocuğu dilendirerek para kazanıyorsun sonuçta." Kafasını arkaya doğru çarparak bıraktım. "Bana açık adresi vereceksin ve yarın ben seni, polisler tarafından bulunabileceğin yere bıraktıktan sonra ifadende anlattıklarımı söyleyeceksin."

"Neden yapayım?"

"Hayatta kalmak için." Ne yazık ki ölmeyecekti. "Diğer ihtimal seni öldürmek. Bu yaptıklarına kıyasla hak etmediğin kadar iyi bir gelecek. Dediklerimi yapıp hapse gir, en azından hayatta kalırsın."

"Ölürüm daha iyi," dedi.

"Öl o zaman," diyerek üstüne atladım ve onu en sevdiği şekilde, boğarak öldürmeye başladım. Gözbebeklerinin korkulu rüyasını görmüş gibi açılması bir tatmin duygusunu oluşturdu ama devamında gelen sonsuz mutsuzluk o tatmini de alaşağı etti. İğrenerek boğazını sıkmaya başladığımda gözlerini kapatıp açmaya, kafa sallamaya çalıştı. Kulağımı ağzına yaklaştırıp, "Ne?" Diye bağırdımda, "Tamam," dedi kin dolu bir sesle. Sesindeki nefret tenimi adeta damgaladı. "Yapacağım."

Boğazına bir çizik atarak ellerimi geri çektim ve iğrenç bir şeye dokunmuşum gibi ellerimi üstüme sildim. "Seni hastaneden kaçıranları soracaklardır. O soruya da tanımıyorum, kendimden geçmiştim,

diyeceksin. Zaten Deren ve diğerleri Nil'in bulunması üzerine bu detayı sonraya bırakacaktır, yani önceliğimiz senin yakalanman ve Nil'in nerede olduğu..." şu da var ki. "Bu arada, Deren'in Nil'in babası olduğunu bilmiyorsun tamam mı? Nil'in babası Derya'ydı, sen böyle biliyordun. Emniyette sana Nil'in babası Deren denildi... Hayır, Deren'i aradık, onlara göre Nil'in cebindeki telefon numarasını sen bulup onu aradın. Yani bir şekilde öğrenmişsin."

Bu işte çok fazla detay vardı. Hepsini bir daha gözden geçirirken odanın içinde dört dönmeye başladım. Sonra hatırladığım bir iki şeyi daha Feda'ya söyleyip bunun beraberinde planı baştan anlattım. İdrak ettiğinden emin olana kadar küçük ama etkili detayları kafasına vura vura öğrettim. Bundan sonrasında Nil ile konuşmak vardı, ki bu Feda'ya anlatmaktan daha zordu. Feda'nın yanından ayrıldıktan sonra bu yüzden kara kara düşünerek eve ilerlemeye koyuldum.

Fakat yolun yarısına bile gelmeden benzinim bitince talihsizliğime ayar olup arabadan indim. Eşyalarımı alıp kapıları kilitledim ve bir taksi çevirip Şile'ye kadar gittim. Arabamı daha sonra buradan tekrar alacaktım. Taksiyle eve kadar gitmedim, yarım saatlik bir yürüme mesafesinde inip eve kendim yürüdüm. Ev göründüğündeyse bugünün Nil ile geçirdiğim son gün olmasından kaynaklı çok yalnız hissetmeye başladım, yüzümü asa asa iyice eve yaklaştım.

Yaman'ın arabasının yanından geçerken de ayaklarım aniden beni durdurdu. Veranda da takım elbiseli, geniş omuzlu tanıdık birisini görünce açıkçası bittiğini sandığında her şeyin yeniden başladığını söyleyen o teoriye inandım. Durduğum yerden hücum eder gibi koşup veranda merdivenini çıkınca o adamla yakından göz göze geldim ve bana aynı saygıyla bakıp başıyla selam verdiğinde inanamayarak eve döndüm. Kilidi açık kapının kulpunu indirip eve girdim.

Ve tahmin ettiğim gibi, abim Noah'ı kanepede, yanında Nil ile beraber gördüm. Gece ayakta dikilirken, Yaman'da kısık gözlerle abimi izliyordu. Noah'ın Nille konuştuğunu boğuk bir yankıyla duydum ve duraksayıp başını çevirdiğinde göz göze geldik. Özlemek, bir hayaletmiş gibi gözle görülebilen tüm gerçeklerin arasından sızıp yüzüme gülümseme bırakırken, "Kardeşim," dedi Noah, İtalyan'ca. Ona hayranlıkla bakan Nil'in kafasını okşadı. "Ben de Karina ile seni bekliyordum."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Aynen kanka, Karina. 😳

Peki ya Nil'in her yakışıklıya hayranlıkla bakması skdkekdkekdd yiyeceğim ya...

Bu bölüm ailesinin Karmen'i neden kolaylıkla bulamadığına bir açıklık getirdim, sizler de daha iyi anlamışsınızdır. Ayrıca Karmen'in planını hiç sağlıklı bulmuyorum ama zaten kusursuz bir plan yapmasını istemiyordum. Bölüm sonundan da anlaşıldığı üzere, hikâye çok fazla ısındı ve bombanın patlaması çok çok yakındır. Artık daha da soluksuz okuyacaksınız. Sizler de düşüncelerinizi benimle paylaşırsanız fikir alışverişi yaparız. Ve bölümü bir emoji ile anlatabilirsiniz.

Görüşene kadar hoşça kalın.

Instagram: emineasr

❤️

20. ❝Sırtımdaki Bıçak.❞ (+18)

Göksel, Hiç Yok.

Merhaba canımın içleri<3

Burada mısınız? Burada olun. Çünkü en çok burada olmanız gereken bölümlerden birisindeydiz.

Bölümü okurken oy verip yorumlarınızı eksik etmemeniz tek ricam. Bölümlere bin oy bile gelmiyor. Açıkçası üzülüyorum. Alt tarafı bir dokunuş. Tabi içinizden gelmiyorsa zorlayamam ama hikâyeye değer veriyorsanız hatırlatmak isterim.

20. ❝SIRTIMDAKİ BIÇAK.❞

Gündüz nerede olduğunu anlamadığın korkularının gece bir anda ortaya çıkması kadar beklenmedik olmuştu abimi görmek.

Bu yüzden hareket edemediğim saniyeler geçirdim ve abim Noah, halimi anlıyormuş gibi oturduğu koltuktan kalktığında hayalet görmüş kadar irkildim. Onu çok seviyor olmamın birbirinden farklı sebepleri olsa da en belirgin olanı, bana her zaman onun her şeyiymişim gibi bakmasıydı. Senelerin ardından gözlerinde o bakışla bana yürüdüğünü görmek, acılarımı askıya alıp kalbimi yumuşattı.

"Abi," dedim ilerlemeye başlayarak.

Kollarını açtı. "Karmen?"

Kendimi uçarken buldum, ayaklarım birkaç saniye yere değmedi ve vücudum abimin kolları arasına girdiğinde etrafıma güven veren ellerini sardı. Ayaklarımı bir daha yerden kesecek şekilde beni kaldırıp etrafında döndürürken, "Kardeşim," dedi coşkuyla. "Seni öyle çok özledim ki."

"Abi! Abi burada olduğuna inanamıyorum!" Yüzüm boynuna gömülmüş haldeyken Türkçe konuştuğumu fark ettim ve hemen sonra İtalyan'ca tekrarlayıp dudağımın değdiği yerden, yanağından hızlıca öptüm. "Hayal mi görüyorum? Yoksa gerçekten sen misin?" Kafamı biraz geriye çekip yüzüne bakarken ellerimi de gerçekliğinden emin

olmak için yüzünde, omuzlarında dolaştırdım. "Noah, bu gerçekten sensin. Yanıma geldin, beni buldun."

"Çok bile geç kaldım," diyerek ellerimi tuttu ve sırasıyla öpüp beni tekrardan göğsüne bastırdı. Yüzüm ütüsü bozulmuş beyaz gömleğine yaslandı ve aşinası olduğum parfüm kokusunu duyumsadığımda kıkırdadım. "Kızım, bebeğim, güzelim... Ne kadar zayıflamışsın, inanamıyorum sana."

Beni fiziksel olarak da parçalamış olan acıyı hatırlamamla beraber gülümsemem kayboldu. Yaşamımı devam ettirsem bile sahip olacağım sevinç ve mutluluklar hep bu kadar kısa sürecekti. Noah sessizliğimin farkında şekilde omuzlarımdan tutup beni geri çekti ve parlayan gözleriyle bakarken, "O çok güzel," dedi. "Yeğenim çok güzel Karmen."

O çok güzel... di.

Hayır. O hâlâ çok güzel.

Kardeşimin Karina sandığı Nil'e dönünce meraklı bakışlarıyla kuşatıldım. Mavi gözlerini koca koca açmıştı. Sonra Yaman ile Gece'ye kısaca göz gezdirdim, abim olduğunu anlamış olsalar da tetikte görünüyorlardı. Noah'a tekrar dönüp elinden tuttum ve onu merdivene çekmeye başlarken, "Yukarıda konuşalım," dedim.

"Dur," diyerek güldü ve Nil'e dönüp ona yaklaşabilmek için eğildi. "Yeğenim neden İtalyan'ca bilmiyor? Türkçe karşılıklar veriyor ama çoğunu anlamadım." Nil'in saçlarını okşayıp hayranlıkla izledi. "Ona neden İtalyan'ca yerine Türkçe öğrettin ki? O bir İtalyan, bir Russo."

Gece, az çok anladığı kelimelerden bir cümle çıkarmaya çalışarak bana baktığında parmağımı dudağına bastırıp sessiz kalması gerektiğini gösterdim ve sonra Noah'ı bir daha salondan uzaklaştırmayı denedim. "Abi, seninle konuşmamız gerekiyor. Yukarıya çıkalım."

Noah, bu kavuşmanın ortasında yeşeren gerginliğime anlam veremeyerek bana dönerken, "Burada konuşalım işte," dedi. Sonra yüzüme baktığına, burada olduğuma inanamıyor gibi yeniden yaklaşıp alnımdan öptü. "Bu ne zayıflık, yüzün çökmüş adeta. Üstelik... Kıyafetlerin falan hiç senin tarzın değil, moda anlayışın mı değişti?"

"Kaymen," dedi Nil, koltuktan kalkıp karnıma vururken. "Bu kim?"

"Karmen mi?" Noah gülerek onu tekrarladı. "Sana adınla mı hitap ediyor? Anne demiyor mu?"

Kafası karışmış küçük tırtılıma yumuşak bir ifadeyle bakıp, "O benim abim," dedim. "Adı Noah."

"Haa..." kafasında parçaları birleştirmeye odaklanıp tekrar Noah'ı, uzun boyunu, üzerindeki takımı süzüp kıkırdadı. "Bana Kayina diyor. Nil diyoyum anlamıyor."

Onu koltuğa geri oturttum ve abimi bu kez üst kat yerine evin dışına sürüklemeye başladım. Yaman ile Gece'ye göz atıp kapıdan çıkarken, Noah hâlâ Nil'e bakıyordu. Verandada yıllardır korumamız olan adamı yeniden görünce kendi malikanemizden çıkmış gibi hissettim bir an. Basamakları indik ve Noah bu kez taşları yerine koymaya çalışır gibi beni izlerken, onunla evden biraz uzaklaşıp arka bahçeye geçtik. Ondan ayrılmadan önce bir daha elimi öpüp beni uzun uzadıya süzdü. Karşısında yer alıp ellerimi göğsünde tutarken, "Beni nasıl buldun?" Diye sordum.

Ve böylece bir fırtına gelip oturdu gözlerine, bana böyle baktıklarında yanlış bir şey yapmış olduğumu sezerdim. "Bir kere sesini duyup telefon numaranı bulduktan sonra gerisi kolay oldu," dedi, ben kazandım der gibi böbürlü bir ifadeyle. "Telefonundan gelen son sinyali burada yakaladım. Bir helikopterle gelmem de birkaç saat sürdü."

Doğru, geçen gece onu bu evde aramıştım, birkaç dakikadan fazla konuşmuştum. O konuşmamızın hatırlattıklarıyla, "Sana gelmemeni söylemiştim," dedim, her ne kadar onu gördüğümde çılgına dönsem de. "Mark'ı gözetlemeni, onu izlemeni istemiştim Noah. Sana ben geleceğim demiştim, neden dediğimi yapmadın?"

"Mark'ı gözetleme işini Dante ile Salvador'a bıraktım."

"Onlar da... biliyor mu beni bulduğunu?"

Azarlayıcı bir tınıda, "Tabii ki," dedi. "Onlara seni alıp geleceğimi söyledim. Gelmek istediler ama senin bana verdiğin görevi onlara devrettim diyebilirim. Mark'ı gözetliyorlar." Ellerini kumaş, siyah pantolonunun ceplerine koydu. "Ne istersen, dersen sorgulamadan yaparım ama Mark'ı, eski sözlünü neden izlememizi istedin?"

Bu konunun üzerinde durmak parçalanmamıza sebep olacağı için, "İçerideki kız," dedim. "Benim kızım Karina değil. Bir... yakınımın kızı." Kalbini kırdığım birisinin.

İçinde olduğum durumu garipseyip, "Karina nerede?" Diye sordu.

Bunun böyle bir anda gerçekleşmiş olduğuna inanamayarak ayağımı yerdeki toprağın üzerine sertçe bastırdım. "Yok."

"Yanında mı yok? Nerede?" Örtülü bir panik ifadesiyle etrafına bakındı. "Onu bir yere götürdün de dönüyor muydun?"

Ayağımın altında ezilen küçük çiçeğe boş boş bakarken, "Hayatta yok," dedim.

"Ne?" Dedi daha sessizce. "Karmen, anlamıyorum."

İlk kez yüksek sesle, "Karina öldü," dedim ve ayağımın altındaki çiçek tamamen yok olana kadar ağlamamayı başardım. "Kızımı kaybettim abi."

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yeniden ölmek için yağmurlu bir gündü. Eh, en azından gök gürültüleri tabiatıma uygundu.

"Bu nasıl şaka?" Dedi Noah, geriye doğru sersemleyerek. Şok onu kemiklerine kadar sarsmış olmalı ki ellerini cebinden çıkarırken titriyordu. "Ne ölümü? Karmen, senin kızın üç yaşında. Ne ölmesi? Neden ölsün? Benim yeğenim... Beni kandırıyor musun? Kötü bir şaka mı yapıyorsun?"

"Öldürüldü," dedim. Doğrusu öldürüldük.

Gerçeklik körlemesine bir şekilde Noah'ın hayatına daldığı için şaşkınlığı yenemedi. Elleri iki yanında sallanırken vücudu olduğu yerde kontrolsüzce titredi. Abim o an hayatta kalmasını sağlayan şeyin nefes almak olduğunu unutmuş gibi tutmuştu nefesini. Bir saniye sonrasında da omuzlarımdan kavrayıp beni sarsarken, "Ne diyorsun?" Diye kükredi. "Yalan söylüyorsun! Bir nedenden ötürü onu bizden saklıyorsun! Doğruyu söyle, Karina nerede?"

"Mezarda," dedim kekeleyip gözlerini odaklamaya çalışırken. "Mezarı küçücük. Bir adımım kadar. Bir metre."

Noah beni titreyen ellerinden iterek bıraktı ve kafasını iki yana sallayarak etrafında dönmeye başladı. Topraklı, küçük çiçeklerin üzerinde bir adım gidip iki adım gelmesini, ellerini saçlarından geçirip savurmasını izledim. Yumruğunu ağzına koyup çekti ve gömlek yakalarını tutup çözmeye çalışırken, ağzından kesik iki üç soluk çıktı. "Kim?" Dedi önce sessizce ve sonra bağırarak. "Kim?" Üzerime gelip beni aynı şekilde omuzlarımdan tuttu. "Ne zaman? Kim yaptı? Neden gelmedin? Neden hiçbir şey söylemedin Karmen!"

"Sekiz ay oldu," dedim. Ben onu kaybedeli bu kadar olmuştu ve o bu sekiz ayın yirmi üç gününde cehennemde, sonra cennette yaşamıştı. "Organ kaçakçıları tarafından kaçırıldı, meğer arkasında Mark varmış. Onu aldattığım için intikam istemiş benden."

"Sen... Ağzından ne çıktığını biliyor musun?" Sesi yaşadığı acıdan küçüldü. "Mark... Seni nasıl buldu ki? Biz senelerce yapamadık! O sekiz ay önce seni nasıl buldu?"

"Bilmiyorum," dedim çatlak dudaklarım sızlarken. "Ben aylardır organ kaçakçılarının kaçırdığını sanıyordum, daha yeni öğrendim Mark'ın yaptırdığını." Noah'ın gözlerine tutunmaya çalıştım. "Size ulaşmaya çalıştım, yalnızca babamın numarası aynıydı, onu defalarca aradım ama telefonlarıma çıkmadı. Siz... bir iz bırakmamak için zaten telefonlarınızı sürekli değiştiriyordunuz. Size de ulaşamadım, Karina kayıpken gelemedim de İtalya'ya, onu burada bırakamadım, her an bir haber gelebilirdi..." geldi, ölüm haberi.

"Babama tabii ki ulaşamazsın!" Noah acı çekerek fısıldadı. "Babam felç geçirdi. Senelerdir konuşamıyor!"

Noah'ın göğsüne doğru sendeledim. "Efendim?"

"Babam, kalp krizi esnasında felç geçirdi." Abimin gözleri kıpkırmızı oldu ve kendisini o kadar sıktı ki, bakışlarında bir buğu oluşmaya başladı. Islak bir cama benziyordu. "Sen gittikten birkaç ay sonra oldu. Telefon aldı. Deli gibi seni arıyorken Berlin'de cesedinin bulunduğu haberini verdiler babama. Yemek masasındaydık, bir anda oturduğu yerde taşa dönüştü, elindeki çatal düştü ve kalp krizi geçirmeye başladı." Hıçkırarak yüzünü önüne eğdi. "Hareket edemiyordu, bir ambulans çağırdık ve hayatta kaldı ama... vücudunun sol tarafını hareket ettiremiyor, doğru düzgün şekilde konuşamıyor."

Vücudum birisi beni itiyormuş gibi Noah'ın göğsüne tamamen yapıştı ve ıslanmış yüzüm gömleğine değerken, "Babama n'aptım?" Diye fısıldadım. "Noah, ben babama n'aptım?"

Noah nefes alamıyormuş gibi bir ses çıkarıp, "Babam hayatta, seni gördüğünde dünyalar onun olacak," dedi emin şekilde.

"Öldüğümü sandı, üzüntüden oldu," dedim sayıklayarak.

"Sen bize ulaşamadın," dedi Noah, sırtımı okşayarak. "Ama Mark sana ulaştı öyle mi? Çok kuşkulu, çok... Biz seni her yerde arattık, ülke ülke izini sürdük..."

"Babamı istiyorum," dedim kafamı şiddetle sallayarak. "Babamı görmem lazım, ben hemşireyim, ben bilirim..."

"Mark yeğenimi öldürdü," dedi Noah, kollarımdan çıkıp birkaç adım geri giderken. Kalbi, birisi dışarıdan tutup çekiyormuş gibi hareket ediyordu. "Küçücük, masum yeğenimi... Bizim bebeğimizi öldürdü öyle mi? Sen yalnızken, en savunmasız anında ağına düşürdü. Ayağına kadar gittik, sözü bozduğun için ondan af diledik... Affetmediğini söylemek yerine yüzümüze güldü ve sonra... Ben şimdi, dünyayı onun ayaklarının altından alacağım."

Abimin yanına kadar gidip en savunmasız halimle ona sarılırken, "Sizi çok aradım," dedim ve boğazımdaki düğümden kurtulmak için hıçkırdım. "Kızıma o kadar kötü davranmışlar ki Noah, doktorlar eziyet görerek öldüğünü söylediler. Üs... Üstelik en son boğarak öldürülmüş, onu boğmuşlar abi. Küçücük kızımı..."

"Sus," dedi acı çektiği için ve kollarını daha sıkı şekilde bana sardı. "Nasıl dayandın buna? Sen sekiz ay boyunca nasıl... Yapmayacaktın! İzini kaybettirmek için o kadar uğraşmasaydın her şey daha kolay olacaktı Karmen! Seni daha kolay bulabilirdik! Neyden korktun da yaptın bunu?"

"Carlos'un bulmasını istemiyordum, Mark'ın yapabileceklerinden de endişe ediyordum." Elim gözlerimde dolaşarak gözyaşlarımı sildi. Ta ki abim bunu benim için yapmaya başlayana kadar. "Sizden değil, onlardan uzak kalıyordum. Gerçekten geriye dönecektim, ailemi terk etmemiştim. Fakat korktuğum gerçekleşmiş, Mark gerçekten intikam için peşime düşmüş."

"Bebeğin Carlos'tan olduğunu öğrenememiş," dedi eğilip sildiği gözlerimden öperken. "Öğrenseydi onu da öldürürdü ama piç hâlâ hayatta. Nasıl oldu da öğrenemedi? Senin burada olduğunu nasıl öğrendi? Acaba birisi mi haber uçurdu, tesadüfen mi öğrendi?"

Abimin ellerinden tutarak bakışlarımı kaçırdım. "Carlos'tan olduğunu anladınız mı?"

"Evet," derken sesinde kızgınlık değil, yalnızca acı vardı. Canı çok yanıyordu. "Onu, sırf Karina'nın babası olduğu için hayatta tuttuk. Fakat artık ölebilir. O da Mark'ta."

Eskiden Carlos'a bir şey olmasından korkan kalbimde şimdi bir ürperti bile olmadı.

Telefonunu çıkardığını fark edene kadar elinin yanağımdan ayrıldığını anlamamıştım ama parmakları tuşlarda gezinince, "Kimi arıyorsun?" Diye sordum.

"Abimi." Abimi dediğine göre Salvador olmalıydı, Dante'ye nadiren abi derdi. "Mark'ı paketlesinler."

"Hayır," dedim aceleyle, hızından korkarak. "Şimdi olmaz. İtalya'ya döndüğümüzde yapacağız. Henüz bir şey sezmesini istemiyorum, onun karşısına aniden, beklemediği anda çıkacağım."

Bağırarak, "Hemen bugün İtalya'ya döneceğiz zaten," dedi.

Gerileyip, "Bugün olmaz," dedim, görünen sebeplerimden ötürü.

Başını telefon ekranından kaldırarak dikkatle beni izledi. "Neden? Burada kalman için bir sebep yok. Gideceğiz. Sana da..." sağ gözünden hızlı bir damla yaş düşünce durup soluklandı. "Bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yaşadıklarından sonra hâlâ karşımda, aklını kaybetmemiş halde durduğuna bile inanamıyorum. Bundan sonra seni asla yanımdan ayırmayacağım."

Aklımı kaybettim...

"Yapmam gereken son bir şey var Noah." Yanıma, Nil'i salladığım salıncağa tek parıltım olan gözyaşlarımla baktım. "Onu yaptıktan sonra gidebiliriz. Yarından sonra."

Gözbebeklerine garipçe bir duygu oturdu. Sanki artık neyin önemi var, diyordu. "Ne var? Ne yapacaksın?"

"İçerideki kız, adı Nil," dedim. Onunla son günümüzdü, ona zarar verdiğim son gündü. "Onu ailesine götüreceğim."

"Bunun için niye yarını bekliyoruz?" Diye sordu tahammülsüzce. Gözünden bir iki damla daha düştüğü için derhal kafasını önüne eğdi. "Götürüp verelim. Sonra da basıp gidelim."

Deren'i, bu dünyada canını en çok yaktığım insanı düşünerek acıyla yüzümü kırıştırdım. "Bugün olmaz. Yarın vermem gerekiyor."

"Kimin kızı o? Neden seninle? Arkadaşının falan mı?"

"Boşver, bunların bir önemi yok," demek zorunda kaldım. "Yarın gece döneceğiz. En geç sonraki gün." Bu kez ben yaklaşıp Noah'ın başını çenesinin altından tutarak kaldırdım ve yüzündeki yaşları sildim. Bana göstermemeye çalışsa da ağlıyordu. "Söz veriyorum abi. Lütfen yarına kadar bekle."

"Seni mahveden bu yerden alıp götürmek istiyorum, anlamıyor musun?"

"Ben de buradan gitmek istiyorum." Çok büyük parçamı burada bırakacak olsam da.

Bileklerimden tutup yüzüne değen ellerimden öptü.

"Fotoğrafı var mı?" Dedi kıpkırmızı gözlerle.

"Karina'mın mı?"

Cevap veremeyerek yalnızca başını salladı.

Yıkılmış, dünyaları kaybetmiş görünen gözlerine karşı aynı hisle bakıp kendi gözlerimi sildim ve onunla eve yürüdüm. Verandayı çıkıp kapıyı açtığımda Gece'nin Nil'i oyaladığını gördüm, girdiğimizde bize döndüler. Nil meraklı şekilde abime bakarken, Noah yüzünü kaldırmadan yanımdan geçti ve yere çarpan adımlarıyla üst kata çıktı. Nil ayağa kalkıp yanıma koşarken, "Abin de çok yakışıklı," dedi.

"Benden de mi?" Dedi Yaman, gerginliği biraz yumuşatarak.

Nil ona dilini çıkarıp bacağıma sarılınca, Noah'ı tanımanın şaşkınlığıyla benimle olan küstüğüne ara verdiğini anladım. "Sen de çok güzelsin," diyerek güzelime sarıldım ve hazır izin veriyorken yanaklarından öptüm. "Aç mısın?"

Karnına vurdu. "Tokum. Çoyba içtim."

Onu Gece ile bırakıp abimin ardından üst kata çıktım. Odaya girmiş, yatağımın kenarındaki bir noktaya bakıyordu. Neye baktığını hemen anladım ve ilerleyip komodinde duran çerçeveyi aldım, kardeşimin yanına yürüdüm. Şok geçiriyormuş gibi kocaman açılmış gözleri elimdeki fotoğrafı takip ediyordu. "Karina?" Dedi, anlayarak. "Karina mı o?"

"Evet," dedim duygulu sesle ve herkese sorduğum soruyu ona da hevesle sordum. "Çok güzel değil mi?"

Çerçeveyi elimden alıp fotoğrafa yakından bakarken bilinçsizce başını salladı. "Çok çok güzel."

Kızım ile abimin tanışmasını izlerken parıltılı şekilde gülümsedim. Tabi bu parıltıyı sağlayan gözyaşlarıydı.

Yatağın kenarına tutunarak oturdu ve gözlerini Karina'dan ayırmadan, "Aman Tanrı'm," diye fısıldadı. "Aman Tanrı'm, ona yalnızca fotoğrafından mı bakacağım? Canınızın bu kadar yandığı aklımın ucundan geçmiyordu. Sadece kaçtığını ama iyi olduğunuzu sanıyordum."

Yanına oturup son kez yüzümdeki yaşları sildim ama durmadan yenisi akıyordu. "Onu çok seviyorum Noah ve o kadar canım yanıyor.

Kelimelere dökemeyeceğim, yaşamadan anlaşılmayacak bir acı bu. Onu böyle kaybetmek daha çok acıtıyor, keşke acı çekmeden kaybetmiş olsaydım. Hem o kadar ağlamamış olurdu."

"Doğru ya Mark kaçakçılık yapıyordu." Parmakları Karina'nın artık yalnız fotoğraflarda gülümsediği yüzünde gezdirdi. "Organ kaçakçısı adam... Onu yakaladım mı demiştin?

"Evet, buldum."

Bir anda ayağa kalktı. "Nerede?"

Ellerimi şiş yüzümden çektim. "Öldürdüm," diye yalan söyledim. Eğer öldürdüğümü söylemeseydim kendisi bir dakika burada kalmadan öldürmeye giderdi ama ne yazık ki ölmemesi gerekiyordu. "Tabii ki icabına baktım Noah."

"Senden de bu beklenirdi." Takdir ediyormuş gibi başını sallayıp geri otururken elinde tuttuğu çerçeveyi daha yakınına çekti. "Bana ondan bahseder misin?"

Abimin daha yakınına çekilip onun elinden tuttum. Genellikle Noah ya da Dante ile Salvador benim elimden tutardı, bir yere gideceksek elimden tutup götürürlerdi. Davete katılacaksak da koluma girip her zaman kavalyem olurlardı. Parmaklarımı parmaklarından geçirerek Karina'mın güzelce gülümsediği günleri aklıma getirdim. Acı çekmediği, yanımda olduğu, kalbinin attığı...

Noah'a o günlerden, Karina'yı nasıl doğurduğumu, yalnız hamilelik dönemlerinden, onu neden aldıramadığımdan bahsettim. Doğduğunda yaşadığım heyecanı, bana ilk gülümseyişini, ilk diş çıkardığı günü, anne diyerek hecelemesini, saçlarıma çok özenmesini, ne kadar asil oluşunu... Aylardır Karina hakkında yalnızca acı şeyleri hatırlıyor ve paylaşıyordum. Bu yüzden ondan güzellikle bahsetmek konuşurken sürekli duraksamama sebep oldu.

Dakikalar sonra, "Demek bizi tanıyordu, fotoğraflarımızı göstermiştin," dedi, boğazında bir yumruyla. "Karıştırıyordu, öyle mi?"

"Evet." Karina'ya beraber olduğumuz fotoğrafları göstermiştim. "İsimlerinizi aklında tutamıyordu. Salvador diyecekken savdor diyordu."

Yüzük olan elinin tersiyle yanağını sertçe temizledi. "O bu kadar güzelken, tatlıyken, bize aitken onu kaybetmek... Sen nasıl dayandın Karmen?"

Dayanamadığımı söylemenin bir yolunu bulamayıp başımı önüme eğdim.

"Artık ben varım, biz varız." Çenemden tutup eğdiğim başımı kaldırdı. "Seni bir daha kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim. Seni biraz bile inciten herkesin ölümü ben olacağım."

Bunu yapacağından biraz bile şüphe duymuyordum. Buna sevinmeliydim ama derinlerime bir korku da aşılıyordu. Çünkü beni incitebilecek birisi vardı ve onun ölümü olmak istemiyordum.

"Tekrarla, sana bir daha kimsenin zarar veremeyeceğini."

Yutkundum ve inanmasam da, "Bir daha bana kimse zarar vermeyecek," dedim.

Ona açıklamadığım şeyler vardı, anlatmayı düşünmüyordum. Zaten yarından sonra gidecektik, bir de Deren'i öğrenmesini istemiyordum. Onu düşünürken yapmam gerekenler aklıma geldi. Nil ile konuşmalıydım, babasına gideceğimizi söylediğimde havalara uçacaktı.

Noah'a, "Biraz aşağıya ineceğim, Nil'e bakacağım," dedim. "Benim için endişelenme Noah, seni gördüğüme gerçekten mutlu oldum."

Benim için endişelenmemesinin bir yalan olduğunu biliyormuş gibi yüzümü okşayıp gözlerime iyice baktı. Ona güçlükle gülümseyip ceketimi üstümden çıkardım ve elindeki, boynundaki çok sevdiğim dövmelerine gülümseyerek doğruldum. Eminim, ben yokken birkaç dövme daha yaptırmıştır.

Odadan ayrılıp basamakları ağır ağır inerken küçük tırtılım beni fark edip merakla yanıma kadar koştu. Gözleri üst katta dolaşırken, "Abin neyede?" Diye de sordu.

"Biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Onu kucağıma alıp dışarıya çıkmak için kapıya yürürken, Gece oturduğu koltuktan bana doğru döndü. "Abin nasıl?" Diye sordu. "Anlattın mı her şeyi?"

"Bazı şeyleri," dedim ve mutfak tezgâhının arkasında duran Yaman ile ona tedbirle baktım. "Ağzınızı sıkı tuttun. Sakın abimin yanında Deren'den bahsetmeyin."

Nil yüzüme dokundu. "Deyen, babam!"

Gece ağzına bir fermuar çekerken, Yaman'da soğukkanlı şekilde onayladı. "Yalnız abin ne uzun," dedi arkadaşım, bir de beni süzerek. "Sen bu genlerle niye kısasın?"

Yaman dik dik Gece'ye bakmaya başladığında ben bir *hıh*, sesi çıkardım. "Boyum bir altmış sekiz santimetre kadar. Kısa değilim."

"Uzun da sayılmazsın."

"Noah'ta o kadar uzun sayılmaz, basketbolcular daha uzun." Yaman su bardağını tezgâha bırakıp bu tarafa yürümeye başlarken, Gece yalnız bir saniye ona bakıp mırıldandı. "Gerçek hayatta gördüğüm en uzun erkek."

"Abime göz koyayım deme," diyerek gözlerimi kısıp topu Yaman'a bıraktım ve kucağımda Nille dışarıya çıktım. Ne olur ne olmaz diyerekten etrafı gözetleyip arka bahçeye geçtim ve onu salıncağa oturtup önüne geçtim. "Bugün benimle konuşuyorsun," dedim.

Benimle küstüğünü unutmuş gibi gözlerini kocaman açıp parmağını ısırdı. "Aklım kayıştı ya!"

Ah Nil, ben seni nasıl aklımdan çıkaracağım?

Biraz yaklaşıp güzel aklından öptüm. "Yarın seninle bir yere gideceğiz."

Evden çıkacağını düşündüğü için hevesle, "Nereye?" Diye sordu.

"Babana."

O küçücük yaşına rağmen belirgin bir şok yaşadı, ağzı bir süre açık kaldıktan sonra, "Kandırıyoy musun beni?" Dedi.

"Amore mio, aşkım kandırmıyorum tabii ki." İnanması için gülümsedim. "Yarın babanı göreceksin."

Pembe dudakları titredi. "O da beni göyecek mi? Yoksa yine konuşmadan geyi mi döneceğiz?"

"Hayır, geri dönmeyeceksin. Bundan sonra hep babanla olacaksın, tabi Utku'yu da, anneni de göreceksin..."

Gözlerine, bu yaştaki bir çocukta olmaması gereken bir olgunlukla sevinç gözyaşları çöktü ve ağlamaya başlarken ellerini yüzüne kapattı. Böylelikle mutluluğum kursağımda kaldı. Hem onu bu hale getirdiğim için suçlu, hem de Karina asla bana geri dönemeyeceği için birbirinden ayrı duygularla boğuştum. Sonra Nil'in ellerini tutup yüzünden çekerken, "Mutlu oldun mu?" Diye sordum.

Küçücük kalbi sıkışmış gibi titrek nefesler aldı. "Babamı çok özledim Kaymen. Siz uyuyken ben gece ağlıyordum."

"Nil, yalvarırım affet beni." Tutup göğsüme çekmemek için çok fazla direnmem gerekti. "Canını acıtacak başka bir şey yaptım mı? Söyle bana. Canını yaktım mı?"

"Ihıh, seni seviyorum."

Galiba... bu dünyalar bedeldi.

Heyecanla kıkırdadım. "Gerçekten seviyor musun?"

"Evet ama beni hiç anneme babama götüymedin. Çok özledim onları."

"Baban da seni çok özledi, bir daha asla bırakmayacak." Yanağında kristalmış gibi duran göz yaşlarına temas ettim. "Yalnız bazı şeyleri konuşmamız lazım."

Gözlerinden gülücükler saçarak, "Ne ne?" Dedi heyecanla. "Ne konuşacağız?"

Neşeyle yerinden doğrulduğu için onu tekrar salıncağa oturtup anlayacağı şekilde açıklamaya çalıştım. "Yarın babanın yanına gideceksin ya hani, baban sana bazı şeyler soracak. Bir süredir seni görmediği için nerede, ne yaptığını soracak."

Neşeli olduğu için her söylediğime gülüyor, baba dediğim anda ellerini çırpıyordu. Gözlerindeki gerçek ışığa aldanıp iç çekerken, "Beni anlıyor musun?" Diye sordum.

"Evet." Ellerini çırptı.

Devam ederek, "Babanın yanına gittiğinde, o sana nerede olduğunu söylediğinde bir evde kaldığını, hiç dışarıya çıkmadığını söyleyeceksin," dedim.

Gülerek, "Zaten," dedi.

Doğru...

"Nil, sen yarın babanın yanına gittiğinde beni tanımıyor olacaksın tamam mı? Adımı geçirmeyeceksin, baban isimleri ne dediğinde bilmiyorum diyeceksin."

Kafası karışmaya başladı için neşesine biraz ara verdi. "Niye ki?"

"Baban senin benimle olduğunu bilmiyordu," diye itiraf ettim. "Şimdi senin benimle olduğunu bilirse bana çok kızar, bir daha da görüşemeyiz."

"Ama sen benim dadımsın."

"Öyle ama babanın bunu bilmemesi lazım. Sen beni tanımıyor olacaksın, baban belki bizi tanıştırır..." o kadar vaktim olursa. "Adımı bilmiyorsun, Gece ile Yaman'ı tanımıyorsun, beni görmedin, benim yanımda değildin tamam mı?"

"Neyedeydim?"

"Bir evdeydin, sadece bir tane adam gördün. Baban başka soru sorarsa da hatırlamıyorum dersin olur mu?" Yumuşak bir ses tonu

kullandım. "Lütfen Nil, lütfen. Adımı hiç geçirme, beni gördüğünde tanımıyormuş gibi davran."

Omuzlarını silkerek, "Oluy," dedi.

"Babanın yanına gittikten sonra beni, Yaman'ı ve Gece'yi unutacaksın. Adlarımızı söylemeyeceksin, olur da bir daha karşılaşırsak adımı bağırıp bana koşma tamam mı? Beni ilk kez görüyormuş gibi yap."

Anlamışçasına ellerini kaldırıp, "Tamam tamam," dedi.

O tamam diyordu, zaten ailesine kavuşmanın sevinciyle ne desem kabul ederdi ama asıl korkum farkında olmadan yapabilecekleriydi. Beraber geçirdiğimiz bir anıdan, ismimden bahsedebilirdi. Tabi, ben yarından sonra burada olmayacağım için artık çok geç olurdu ama Deren benden o kadar nefret ederdi ki, aramızda kıta bile olsa sanki o nefreti hissedip bir gece yarısı uykumdan uyanırdım.

"Kaymen, çok mutluyum!"

Nil kendini kollarıma atınca dalgınca gülümseyip sırtını sıvazladım. "Ben de senin ve baban için çok mutluyum. Utku için de. Seni gördükten sonra bir dakika bile yanından ayırmayacaklar." Hem belki... ortadan kaybolmam sandığım kadar batmazdı gözlerine, ilgilendikleri tek şey Nil olurdu. Bu andan sonra yalnızca benim canım yanmaya devam ederdi, onlar için her şey yoluna girerdi.

"Anneme, babama, Utku'ya böyle sıkıca sayılacağım!" Kollarını ve bacaklarını bir koala gibi etrafıma sarmasına kıkırdadım, o kadar mutluydu ki ağzındaki tüm dişleri görüyordum. "Aa biy de dedeme sarılacağım! Bir de Ece'ye Bir de atıma! Benim adım var biliyoy musun? Dedem aldı."

Edip Akşın'ın Nil'e bir kısrak almasına şaşırmamıştım. Nil'i seviyordu ve yaşam tarzlarına bakılırsa pahalı hediyeleri de.

"Anlaştık değil mi Nil? Beni tanımayacaksın, hatta Karina'yı da."

"Ya anladım Kaymen, anladım. Babama şaka yapacağız." Kafasında böyle yorumlamasına şaşırmadım, en azından şaka olduğunu sansa da ne yapması gerektiğini anlamıştı. "Ben başka bir yerdeydim, babama öyle söyleyeceğim."

"Evet aşkım," diyerek saçlarını okşadım. "Sadece bir adam gördün, başka kimseyi görmedin. O adam seni parktan aldı ve ondan sonra bir evde yaşadın."

Gözleri ışıl ışıl bakarken kollarım arasından çıktı ve zıplamaya, kendi halinde dönmeye başladı. Zıpladıkça uçuşan elbise Karina'mındı. O da bu elbiseyi birkaç kez giyinmişti ama içinde bu kadar eğlenmemişti. Umarım Nil hayatının kalanında hep böyle mutlu olup neşeyle zıplardı. Doğrusu Deren gibi bir babaya sahip olduğu için böyle olacağına emindim.

"Sen ne zaman geleceksin?" Diye sordu arkamdan sarılarak.

"Bir gün," diye yalan söyledim.

"Ama ne zaman?"

"Çok özleyince."

Güle güle, "Beni mi?" Dedi.

Yutkundum. "Başka... kimi olacak ki."

Benim tarafımdan sevilmek güzel bir şeymiş gibi utana kızara güldü ve önüme geçip kucağıma oturdu. Ellerini de açıp aniden yüzüme karşı bir çiçek uzatınca şaşkınlığa düştüm. Etrafımda dönerken yerden koparmış olmalıydı. Küçücük, kırmızı bir çiçekti. "Beni babama götüyeceğin için sana."

"Nil... Nil sen kadar güzel kalpli bir çocuksun." Deren'in bana söylediği şeyi yaşıyordum galiba. Ona kanım kaynamıştı, içimden çok fazla sevgi göstermek, bırakmadan sarılmak geliyordu. Küçük çiçeği elime alıp kokladım. "Babanın şefkati, merhameti sende de var. Öyle aniden esip gürlemeniz de benziyor. Baban gibi bir anda kızıyorsun ama keyfin yerine gelince de çok sıcak, tatlı davranıyorsun."

Bilmiş bilmiş, "Babamın kızıyım," dedi.

"Doğru, Nil Ateş'sin."

Onunla geçireceğim son gün olduğu için doya doya sarılıp yüzünü izledim. Bir türlü onu bırakamama gülüp kucağımdan kalktı ve salıncağa bindi. Onu yavaş yavaş sallayıp rüzgâr esmeye başladığında kucakladığım gibi eve koştum. Onu kaçırıyormuş gibi koşmama öyle çok güldü ki, evden içeriye girdiğimizde Yaman ile Gece onun bu kadar gülmesine şaşırmış şekilde baktı.

"Gece, yarın babama gideceğim," diyerek koşa koşa onun yanına gitti Nil.

Gece ona sarılırken bana soru işaretleriyle baktı. Sonra, dercesine göz kırptım ve Nil'i öğle uykusuna yatırmak için ikna etmeye çalıştım. Biraz sonra gözlerini kapattı ve ben de ona ondan öğrendiğim o ninniyi

söylemeye başladım. Onu bu şekilde kolayca uyutabiliyordum, hatta uyurken bu ninniyi sayıklıyordu.

Nil öğle sularında uyuduğunda Noah hâlâ inmemişti. Bu yüzden Yaman ile Gece'ye aklıma koyduklarımı kısık bir sesle anlattım. Onlar da en baştan beri bu planın parçasıydı, hatta üstlerine düşen şeyler olduğunda yapmak zorundalardı. Yarından sonra yollarımız aniden kesilecekti, bir süreliğine ortadan kaybolmaları şarttı.

Gece, söylediklerim bittiğinde bana kararsızca bakıp bir şeyler diyecek oldu ve ancak göz temasımız ona konuşma teşviği verince dudaklarını açtı. "O günden beri aklıma takılan bir şey var Karmen. Çok saçma, sürekli kafana bunu sokmayayım diyorum ama..."

"Ama ne?" Dedi Yaman, kaşını kaldırarak.

"Karina'yı Mark kaçırttıysa... Acaba öldürülmemiş olabilir mi? Belki acı çekmen için seni süründürüyordur, hepsi oyundan ibarettir. Kaçırttırmıştır ve sonra yanına almıştır."

Bir dalgayla kıyıya vurmuş gibi sersemce hisle kelimelere tutundum ve her hece zihnime çarpıp çarpıp yankı yaptı. İçimden bir şeyler söylediğimi hissettim. Öyle olmaz, bu sadece hayal, olmasını istediğimiz bir şey, gibi cümleler söylüyordum ama dudaklarımdan çıkmıyordu. Avuçlarımla enseme aynı sıcaklığın bastığını hissedip hızlı nefesler alırken, "Hey," dedi Yaman, omzuna dokunup sarsarak. "Rengin attın, iyi misin?"

"Karmen," dedi Gece, panikle.

"Sen!" Diye gür bir ses gelince hepimiz aynı anda merdivene döndük. Noah, Yaman'ın üzerimdeki eline tehlikeli şekilde bakarak basamakları iniyordu. "Kardeşime neden dokunuyorsun? Neyi oluyorsun?"

Yaman onun bakışları kendisine yöneldiği için kuşkulanıp, "Ne diyor?" Diye sordu bana sakince.

"Senin kim olduğunu merak etmiş," diyerek doğruldum ve Noah'ı son basamakta yakaladım. Önünde durduğumda hafifçe omzuma dokunup bakışlarını yumuşatmaya çalıştı. "Gece'nin şoförü. Adı Yaman. Güvenilir biridir, endişelenmene gerek yok."

"Gece," dedi aksanla ve omzumun üstünden kız arkadaşıma ilgisiz bir bakış atarak bana döndü. "Güvenilir olup olmamaları önemli değil, zaten artık görüşmeyeceksin."

Yaman bir daha düz bir sesle, "Ne diyor, Gece'nin ismini geçirdi?" Dedi.

"Sizi doğru dürüst tanıtıyorum işte."

Noah özellikle Yaman'a tehlikeli biriymiş gibi temkinle bakarak yanımdan geçti ve tezgâha ulaşıp kendisine bir su koyarken, "Bir çalışanın yok mu?" Diye sordu.

"Hayır."

"Neden şehirden uzaktasın?"

Yaman ile Gece konuşmalarımızı takip ederken, "Biliyorsun, böylesini daha çok sevmişimdir," dedim.

Suyu içip bardağını tezgâha bırakırken, "Tabi ya," dedi. "İtalya'da almak istediğin ev de öyleydi değil mi? Gözden, kentten uzakta. Hâlâ aklına geliyor mu ev?"

En son Derenleyken düşünmüştüm o evi. Neden Deren'in göğsünde çıplak uzanırken bir ev düşünmüştüm, o an ne o evi aklıma getirmişti şimdi dahi bilmiyordum. "Geçenlerde aklıma gelmişti. Sahibi hâlâ satmıyor değil mi?"

"Hayır, satmak istemiyor. Kendi yollarımıza başvursaydık o evi çoktan almıştık."

Parmağımı suratına salladım. "O evin sahibi normal bir insan, bizim gibi de değil. Bu yüzden asla kendi bildiğimiz yolu yürümeyeceğiz."

Ellerini havaya kaldırdı. "Emredersin kraliçem."

Biliyorum, Noah'ta masum, günahı olmayan insanlardan da, içerisinde doğmadığımız dünyadan da uzak duruyordu. Fakat benim isteklerimi yerine getirme arzusu kimi zaman onun aklını karıştırırdı.

Tezgâhın arkasına, Noah'ın yanına geçtim ve kollarımı ona doladım. Bana hemen sarılıp ne kadar acı çektiğimi anlıyorcasına saçlarımı okşadığında, Yaman'ın Gece'ye koltukta yaklaşıp bir şeyler söylediğini gördüm. Gece onun kulağına fısıldaması karşısında biraz kızarıp başını salladı ve Yaman onun saçını düzelterek uzaklaştığında kalkıp üst kata çıktı. Noah onun yokluğunda Yaman'a, sınırlarını belli ediyormuş, onu burada istemiyormuş gibi bakınca, Yaman her zamanki sakinliğiyle, pek de umursamayarak koltuktan kalktı. Gece, üzerine bir salaş hırka alarak aşağıya inince de onunla dışarıya çıktılar. Sanırım biraz yürüyeceklerdi.

"Şimdi neden bu kadar zayıf olduğunu anlıyorum," dedi Noah.

"Hiçbir şey yemek gelmiyor içimden."

"Bana geçen senelerini anlat, daha neler yaşadığını."

Konuşmaya başladığımızda ona Nil ve Deren'i es geçerek birçok şey anlattım. Karina'yı nasıl kaybettiğimi, nasıl aradığımı, bir oyuğun içine, bir taşın altına bile çaresizce baktığımı... Onun ölüm haberini aldığımdaki halimi, hastanede geçen günlerimi ve çok daha fazlasını anlatarak saatler geçirdim.

Akşam vakti olduğunda Nil çoktan uyanmış, Noah sessizleşerek camın kenarına çekilmişti. Çok uzun süre orada kalarak düşünceli, kasvetli bir ruh haline büründüğünde koltukta onu izledim. Gece ile Yaman, üstleri biraz dağılmış ve ot, çamur olmuş şekilde dönünce bir süre bakıp sırıttım ama ortadan kaybolduklarında Nille kaldım. Noah'tan çekinerek benimle oyunlar oynarken, gözleri kardeşimdeydi. Bir ara ona arkasından, fark etmeden yaklaşmaya başladığında Noah o derin sezgileriyle hemen anlayıp arkasını döndü. Nil irkilip elini ağzına kapatınca, Noah tamamen ona dönüp üzerine doğru yürüdü. Tek dizinin üzerine eğilip yanağını okşadı. "Demek adın Nil, saçların ne kadar güzel, gözlerin de renkli..." Nil utanıp bakışlarını kaçırınca gülümsedi. "Bana birini hatırlatıyorsun."

Hayatımızda Nil'e benzeyen sarışın, renkli gözlü birisi hiç olmamıştı. "Kimi?" Diye sordum.

"İtalya'ya döndüğümüzde tanışırsın."

Nil'in Noah'a attığı utangaç bakışlara bir süre hayretle baktım. Yanakları kızarıyordu. Yaman'a karşı da böyleydi, bu kız cidden biraz çabuk aşık oluyordu. Kendi kendime gülümsedim, sanırım Deren bu huyunu hiç sevmiyordur.

Dakikalar geçerken aklımda bin bir düşünceyle evin içindeki sessizliğe uydum. Nil göğsümde uyuya kalırken, Noah hâlâ camın orada dikiliyordu. Gece ile Yaman'da ve ben de yarın olacakların gerginliği varken, abimin damarlarında adeta kan yerine öfke geziniyordu.

Yarın ben Feda'yı teslim ederken Gece ile Yaman'da onu Feda'nın evine götürecekti.

Bir yandan Gece'nin bana söylediğini düşünürken, diğer yandan yarın yapacaklarımızı kafamdan geçiriyordum. Feda yakalandıktan sonra Gece ile Yaman Nil'in yanından bir süreliğine ayrılmak zorunda kalacaktı. Bu süre beni endişelendirse de yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu.

Gece ne söylemişti öyle? Doğru olma ihtimali olabilir miydi? Binde bir ihtimali bile olsa ölmem, o ihtimalin peşinden koşardım ama öyle olsa Feda benden kurtulmak, yaşamak için söylemez miydi?

Zor nefes almaya başladığımı hissettiğimde koltuktan kalktım ve Noah'ın kaygılı bakışlarına sırt çevirerek üst kata çıktım. Odanın kapısını sessizce açıp girdiğimde tırtılıma içim giderek baktım. Yarından sonra onu göremeyecektim. Yanına gidip uyuyan yüzümü aklıma kazırken uzun uzun iç çektim. Bu kadar bağlanmamalıydım, hiçbirine.

Yataktan uzaklaşıp camın kenarına geçtiğimde telefonumu çıkarıp kararsızca bekledim ve sonra Deren'i aradım. Bu sabah ben yanından ayrılırken çok kötü görünüyordu, yeniden ağlamış mıdır diye tüm gün düşünmüştüm. Aramama yanıt gelmeyince bu endişe patlamaya yakın büyüklükte şişti, beni rahatsız etti. Bu yüzden Utku'yu çaldırdım ve telefonu bekletmeden, "Yenge," diyerek açtığında yüzüm düştü. Bana böyle söylemesine bayılmıyordum ama yine de alışmıştım. "Merhaba Utku, n'apıyorsun?"

"Dışarıdayım, n'oldu?"

"Abine ulaşamadım," dedim dosdoğrudan. "Onunla mısın? Sabah iyi görünmüyordu, merak ettim."

Birkaç saniyelik sessizlik oluştu. Akabinde, "Hastanede, Nalan'ın yanında," dedi.

Hastanede olmasından duyduğum endişe, cümlenin devamını tamamladığında yok olup gitti. Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak, "Nalan'a ne oldu ya onun yanında?" Diye sordum.

"Derya arayıp çağırmış abimi. Nalan alkol zehirlenmesi yaşamış, daha önce bir kez daha yaşamıştı, o zaman abimle evlilerdi... Derya'da paniğe kapılıp abimi aramış, o da hastaneye gitti işte." Yürüyor gibiydi, arkadan bir iki yabancı ses daha geliyordu. "Bu Derya'nın evinin yakınında bir özel hastane varmış, oraya götürmüşler Nalan'ı."

Duyduklarımı sindirebilmek için beklemem gerekti. "Anladım. Abin de... meşgul olmalı, o yüzden bakamamıştır. Teşekkür ederim."

O da duraksadı. "Abim oraya Nalan'a çok bayıldığında gitmedi, biliyorsun değil mi? İnsani bir durum. Hem... acıları ortak olduğu için abim anlayabilir Nalan'ın bunu neden yaptığını."

Abisini bana açıklamasına neredeyse gülümseyecektim. "Biliyorum Utku, sorun yok."

Sorun olmadığını söylemiştim ama telefonlarımız kapandıktan sonra saniyeler boyunca boşluğa bakmıştım. Nalan'a son darbe kaçırılması olmuştu ve belki de Nil'in yokluğuna o kadar dayanamamıştı ki, alkol almaktan zehirlenmişti. Midem suçluluktan büküldü ve neredeyse karnımı tutup çığlık atacaktım. Ona çok içten ve büyük bir özür borçluydum.

Kafam karışmış şekilde aşağıya inince abim beni üzerimde ceketle görüp ellerini cebinden çıkardı. "Nereye?" Diye sordu hemen.

İtalyanca, "Birkaç arkadaşımı göreceğim," diye cevap verdim. "Buradan ayrılmadan önce son kez görüşmek istiyorum."

Noah mekanik biz hızla kapıya yürüdü. "Beraber gidelim."

Yaman koltukta uyuyakalmış Gece'nin üstünü örterken, "Nereye gidiyorsun, geleyim mi?" Diye sordu.

İkisine de bıkkınlıkla bakıp, "Tek gideceğim," dedim önce İtalyan'ca sonra da Türkçe.

Noah onaylamayarak çenesini kaldırdı. "Seni asla yalnız bırakmayacağımı söylemiştim."

Noah'ın ya da diğerlerinin gelmesini bu yüzden istememiştim. Her şeyden haberdar olmak isteyecekler, beni sıkıştıracaklardı. Onun yanından geçip kapıyı açınca, "Arkadaşlarıma bir de seni açıklayamam," dedim sertçe. "Senelerdir sizsiz idare ediyorum, hemen bir gece de n'olacak bana."

"Hayır," dedi kapıyı açarak.

"Noah," diyerek gömlekle sarılı kolundan kavradım ve onu geri çektim. "Zorlaştırma, lütfen."

Gelme kararından eminmiş gibi, "Tehlikedesin," dedi.

Onun yanındayken değil.

"Noah, hastaneye gideceğim. Endişeleneceğin bir şey yok."

Elini tutup kapı kolundan zorlukla çektiğimde dişlerini sıkarak bana karşılık verdi. "Silahın var mı?"

"Evet," diye güvence verdim.

Gerileyip bana izin verdiğinde parmak uçlarında yükselip yanağından öptüm ve evden ayrıldım. Akşam olmuştu, etrafım karanlıktı. Derya'nın evini hatırlıyordum, evinin olduğu ilçeye gidene kadar bir saat harcadım ve yaşadığı yerin oralardaki özel hastanelere bakındım. Bir süre sonra yaşadığı sitenin yakınındaki özel hastaneye

gittiğini düşünerek o hastanenin bahçesinden girdim ve arabamdan inerken, gerçekten de Derya'yı gördüm.

Kendisiyle o kadar fazla muhattap olmuştum ki karanlıkta olmasına rağmen vücudunu tanımıştım. Hastane giriş kapısının yanındaki duvara yaslanmış, üzerinde beyaz bir gömlekle duruyordu. Kollarının etrafına sıkıca sarınmış şekline bakarken karşısına ilerledim. Ayaklarım bakış açısına girince kafasını kaldırıp rahatsız gözlerle bana baktı. "Burada ne işin var?"

"Deren buradaymış," dedim sakince.

Deren'in adı her geçtiğinde olduğu gibi gözü seğirdi. "Evet, yukarıda."

"Nalan nasıl?"

Beni görünce bir şey düşünmeye başlamış gibi sessiz, dediklerime cevap vermeden gözlerimin içine baktı. Derya'yı ilk kez bu kadar sakin ve üzgün görüyordum. Fakat yine de yaptığı son hamle yüzünden ondan gerçekten nefret ediyordum. "Nil'i geri ver," dedi aniden ve refleksi şekilde dönüp etrafımı kontrol ettim. "Bu geceden sonra buna devam etmene izin veremem. Nalan gerçekten artık dayanamıyor."

Ee, bu noktada istemsizce alaycı bir tutum sergileyecektim. "Geçtiğimiz gün kızının bağlanmış fotoğrafını gözlerinin önüne sermeseydin o zaman Derya."

Bakışlarını başka yöne kaydırdı. "İntihar edecek kadar içebileceğini düşünmemiştim."

Ürperdim. "Sence... İntihar etmek için mi o kadar içti?"

"Bilmiyorum," derken gözlerini de başını da yerden kaldıramıyordu. "Daha önce bir kez daha yaşanmıştı bu, zaten o yüzden Deren'i aramak zorunda kaldım. Bu konuda benden daha çok şey bildiği için." Yüzünden karmakarışık duygular okunuyordu. Pişmanlık, üzüntü, korku, panik ve daha nicesi. "Nalan'ı ilk kez bu geceki gibi gördüm ve bunu bir daha görmeye tahammülüm yok."

"Bence seninkisi sevgi değil, Nalan'ı takıntı yapmışsın."

"Bana ahkam kesecek durumda değilsin. Muhtemelen kızını kaçırdığın adamla sikişiyorsun."

Derya ile birbirimize karşı haddimizi hep aşmıştık ama bu şekilde hiç olmamıştı. O kelimenin ağzından dökülmesi beni birkaç sebepten ötürü irkiltti. Hem gerçek olduğu için, hem de yaptığım onun yaptığı kadar iğrenç bir şey olduğu için. "Bu yüzden," dedi Derya, üstüme bir

adım gelerek. "Bu işi bitireceksin. Nalan'ı bir daha bu geceki gibi görmeyeceğim. Zaten, Nil kayıpken daha da çok bir araya gelmeye başladılar, hiçbir işe yaramadı onun aradan çekilmesi..."

"Nil'den bir sorunmuş gibi konuşmayı bırak artık," diyerek ben de onun burnunun dibine yaklaştım. Birbirimize derin derin nefes alarak bakıyorduk. "Nil'e ne kadar soğuk, şefkatsiz, merhametsiz davranırsan o kadar kaybedeceğini anlamıyor musun? Nalan'ın karşısında ona eziyet etmesen bile kötü bakışın, bir kaş çatışından ona olan yaklaşımını anlıyordur. Ve belki de bu yüzden hâlâ Deren'e yakın hissediyordur, onun kızını ne kadar sevdiğini gördüğü için. Aynı şekilde, öyle şefkatli sevilmek istiyordur."

"Neden kendinden bahsediyor gibisin?" Dedi, acımayla karışık bir sesle.

Gözlerimi kaçırmamak için direnip, "Nalan da benim gibi şefkata hassasiyeti olan birisi olabilir," dedim.

Söylediğimin her kelimesinden nefret etmiş gibi, "Sus!" Diye bağırdı.

"Söylediklerimi anlayabildiğinde çok geç olacak." Parmak uçlarımda yükselip kimsenin duymaması için kulağına fısıldadım. "Yarın her şey sona erecek, Nil'i vereceğim. Yarından sonra kimseye hiçbir şey anlatıp ortalığı karıştırmaya kalkışma, çok zararlı çıkarsın."

Gerileyip şüpheyle gözlerime bakmaya başlayınca yanından geçip hastaneye girdim. Karşılama kısmındaki hanımefendiye Nalan'ın adını ve soyadını verdiğimde iki üst katta olduğunu öğrendim. Asansör kullandım ve kata gelip indiğimde koridorun diğer ucunda Deren'i gördüm. Koridordaki sandalye koltuğunda, karşısındaki duvara bakarak oturuyordu. Yıllarımı, bir erkeğin kalbimi kırdığını düşünerek geçirmiştim ama Deren'in yanına ulaşıp yanındaki sandalyeye oturunca, kalbime her şeyi yapmasına izin verdiğin tek erkeğin Deren olduğunu anladım.

"Nalan iyi mi?" Diye sordum.

Geldiğimi farkında olduğu için sesimi duyduğuna şaşırmadı. Bacaklarının arasında duran elleri birbirine kilitlenmişti, parmakları, derisi bembeyazdı. "Nereden öğrendin burada olduğumu?" Diye sordu.

"Sana ulaşamadığımda Utku'yu aradım." Parmaklarımı dizimde bir ileri bir geri yaptım, ona dokunmak isterken bir bahane bulamadım.

"Başka nasıl bileceksin zaten." Gözlerim, konuştuğunda yavaşça hareket eden dudaklarını izliyordu. "Değil mi?"

"Evet," diyerek bir daha, "Nalan nasıl?" Diye sordum.

Sanki telefonla konuşuyormuş gibi hiç göz temasına girmeden, bana dönmeden, "Umursuyor musun?" Diye sordu.

Endişeden bayılmıyordum ama kötü bir şey olmasını da istemiyordum. "Zor bir dönemden geçiyor, bir şey olmasını istemem tabi."

"Muhakkak," dedi.

Nalan'dan daha çok umursadığım o olduğu için, "Sen nasılsın?" Diye sordum.

"Kalpsizim."

"Hı?" Dedim anlamadığımdan ötürü.

"Artık acı çektiğimi hissetmiyorum," dedi daha uzun uzun. "Kalpsizim sanki."

Kalpsiz değilsin, kalpsiz birisine denk gelmişsin.

Bir geri giden elim bu kez iki ileriye gitti. Onun eline kadar ulaştı. Elim çok soğuk olduğundan mı ne, ona dokunduğum an elini çekip sandalyenin kenarına koydu. Gözlerimi kırpıp diğer eline dokundum, neyse ki bu kez geri çekmedi. Derin nefesler alarak, "Geç saatlerde yola çıkma demiştim," dedi bana. "Nalan için neden buraya geliyorsun ki? Çok saçma."

"Deren, senin için geldim."

Gözlerini kapatıp yüzü hâlâ karşıya bakıyorken, "Başım yeterince kalabalık," dedi.

Bir an için kafasına baktım ve sonra kendime kızıp önüme döndüm. Ondan bahsetmiyordu, bazen hâlâ Türkçe deyimleri düz mantık anlıyordum. Deren gözlerini açıp koltuktan kalktığında kendi kucağıma düşen elimi sıkıp günlerdir üzerinde olan tişörte arkasından baktım. "Gideyim mi?"

"Geldin madem, kal."

Tırnaklarımın kenarlarını sertçe kazımaya başlarken dişlerimi sıktım. Avuçlarımda yeterince fazla tırnak izi vardı, daha fazla yumruk sıkamıyordum. Bir kapı sesi duyunca kafamı çevirip baktım ve hemşirenin odadan çıktığını gördüm. Galiba Nalan'ın hemşiresi olmalıydı, çünkü Deren'de o kapıya bakıyordu.

"Nalan Hanım kendisine geldi, eşi..."

"Benim karım," dedi Deren dalgın dalgın ve hemşireye yürüdü. "Görebilir miyim?"

"Nil diye sayıklıyordu, kendisi burada mı?"

Deren hemşireye boş boş bakıp yanından geçti ve açık kapıdan içeriye girdi. Bunun üzerine hemşire düşünceli şekilde bana dönerek, "Aa," dedi. "Bu televizyondaki kadın mı? Kızı kayıp olan? Şimdi hatırladım..."

Konuşa konuşa koridorda ilerleyince kapısı açık odaya doğru ruhsuz gözlerle baktım. Kulağımda yalnız Deren'in son söylediği kelime çınlıyordu. Sanki kelime bana sürekli geri dönüp yankı yapıyormuş gibi kaldırıp elimi kulağıma sertçe vurdum ve küfrederek indirdim. "Karısıymış..."

Gözlerimi tavana doğru kaydırıp yer çekimine meydan okurken, boğazım aşırı acıyordu düğüm düğüm olduğundan. Nalan benim yüzümden buradaydı, Deren'de benim sebep olduklarım yüzünden eski karısının yanındaydı.

Hastane odasına doğru bakıp aralıktan sızan karanlığa kaş çattım ve ayağa kalkıp birkaç adımda ilerledim. Derya neden aşağıdaydı? Gelip karısına kendi baksaydı ya! Elimi kapının kenarına koyup gözlerimi içeri kaydırınca Deren'in, yatağın yanındaki koltukta oturduğunu gördüm. Nalan hafifçe doğrulmuş, ağlayarak yüzünü siliyordu. Üzerindeki hastane örtüsü karnına kadar düşmüş, sarı saçları göğsüne dağılmıştı. Gölgemin onların gölgesiyle beraber duvara yansıdığını görünce fark edilme endişesiyle geri çekilmeyi düşündüm ama Nalan konuşunca istemsizce dinledim. "Kendime, bir daha yapmayacağıma söz vermiştim ama bu yaşananlara daha fazla tahammül edemedim. Bir iki derken... baktım ki kusmaya başlamışım, ne kadar fazla içtiğimin farkında olmamışım."

Deren donuk bir şekilde, "Bir kere içmeye başladığında duramadığını biliyorsun," dedi. Yüzü Nalan'a dönük şekildeydi.

"Biliyorum ama çok zor Deren. O geceden beri ben gerçekten alkol almıyordum ama Nil kaybolduktan sonra başa çıkamadım." Çok bitkin, yorgundu ve konuşurken sürekli duruyordu. "Hayat aslında kızım olmadan o kadar değersiz ve anlamsızmış ki, kızım yerine vakit ayırdığım her şey şimdi sadece pişmanlığım oldu."

"Hepimizin pişmanlıkları var," dedi Deren, onun her kelimesini dinleyerek. "Bunları düşünüp kendini suçlama. Nil döndüğünde bu

yaşanılanlardan ders çıkarmış olarak daha iyi bir anne olacaksın."

Nalan kafasını iki yana sallayıp Deren'e ıslak gözlerle baktı. "Beni suçluyorsun değil mi?"

"Ben kendimi de suçluyorum Nalan. Her şeyi, herkesi suçluyorum."

"Harika bir anne değildim, biliyorum. Ama ben sanıyordum ki, dadılar, her şeyin en iyisi, en güzeli, en lezzetli yiyecekler ona yeter, bunları ona sağlamak beni daha iyi bir anne yapar..." sesi o kadar yıkıktı ki, ne için buraya gelip onları dinlemeye başladığımı unuttum. "Belki de yanıldığımı öğrenmem için bir derstir bu yaşananlar. Nil bize geri döndüğünde daha iyi bir anne olurum, olmak için elimden geleni yaparım."

"Belki de bana derstir," dedi Deren.

Ben de onların ders alması gereken cezayım, öyle mi?

Arkamdan birinin yaklaştığını hissedince hızla geriye döndüm ve Derya'nın da benim gibi içeriyi izlediğini anladım. Yüzünde bu kez rahatlamış duygular vardı, Nalan kendine geldiği için mutlu olmuş gibiydi. Öyle ki Deren ile konuşması arka planda kalmıştı. Ona baktığımı görünce terslenip beni kenara itti. "Çık da karımı göreyim!"

"Manyak," diyerek dirseğimi karnına vurdum.

Kapıdan geçmeye çalışarak o da benim karnıma dirseğini vurdu. "Sensin lan manyak!"

Deren ile Nalan aynı anda kafasını çevirip baktıklarında birbirimizden hızla uzaklaştık ve Derya içeriye girerken, ben de geriledim. Deren, "Biraz dinlen," diyerek sandalyeden kalktı ve Derya ile bakıştıktan sonra kapıdan çıktı. Onları dinlememiş gibi tekrar koltuğa gerilerken, "Ayaklarım açılsın diye biraz yürüyordum," dedim.

"Odanın kapısı önünde mi?" Tek kaşını kaldırmıştı.

"Farkında olmadan oraya kadar gitmişim."

Deren ciddiye almadı veya komik bulmadı. Çenesiyle asansörü gösterip, "Gidiyorum, geliyor musun?" Diye sordu.

"Herhalde, burada ne yapacağım?"

"Bilmem, Derya ile birbirinize dirsek falan atarsınız."

Asansöre ilerlemeye başlayınca peşine düştüm ama beyefendi, beni beklemeden düğmeye basmıştı. Son anda içeriye girmeyi başarıp ona çıkıştım. "Hem çağırıyorsun hem beklemiyorsun."

"Derya'ya dirsek atarken yeterince hızlıydın."

Ona doğru yürüyüp omzumu asansör duvarına yasladım. Ben ona karşı, o da asansör kapısına karşı duruyordu geldiğimiz pozisyonda. "Bugün çok aksisin."

"Allah Allah işe bak!" Ellerini iki yana açıp alev alev gözleriyle döndü bana. "Oysa aksi olmam için hiç de sebep yok değil mi?"

Kalbinin hızlı atışlarından endişelenip, "Her zaman aksisin ama bugün daha da fazla," dedim.

"Çünkü her gün daha kötüsü yaşanıyor! Olana bak! Kadın neredeyse mide zehirlenmesi yaşayacaktı, Derya'nın beni arayıp yardım isteyeceği kadar kötüydü! Gerisini sen düşün!"

"Nalan için endişelendin yani?" Geçen gün, sanrı da gördüğüm gibi.

"O kadar olsun değil mi?" Dedi sanki bir niyeti varmış gibi gözlerime derin derin bakarak. "Nihayetinde kızımın annesi."

Açılan asansör kapısından giren rüzgârı hissedip arkamı döndüm ve hastaneden ayrılıp soğuk havaya çıktığımda önümü göremez şekilde yürüdüm. Tümsekten inip arabamı koyduğum yeri hatırlamaya çalışırken tükürüğüm boğazımda birikiyordu. Elimin tersiyle saçlarımı geriye itip kırmızı arabaya ilerlerken ayaklarım taşlaşmış gibi ağırdı.

Direksiyon koltuğuna oturup aracımı çalıştırdıktan sonra dikiz aynalarını bile kontrol edemeden arabayı park halinden çıkardım ve yola atıldım. Gaza yüklenip başımı dimdik tutarken görmeyen şekilde arabamı sürdüm. İçimde çok sesli bir yankı vardı. Sanki nereden geldiğini anlamadığım bir ses Deren'i kaybettiğimi bağırıyordu. Hem de kısık sesle falan da değil, neredeyse çığlık atıyordu.

Arabayı ancak üç dakika daha sürebildim. Yolun kenarında sert bir frenle durdurup yumruklarımı direksiyona vurmaya başladığımda tamamen içgüdüsel bir acıyla hareket ediyordum. Kornanın uzun uzun çalmasını umursamadan ellerimi çarparken vücudumu başkası itip duruyormuş gibi hissediyordum. Derenle son görüşmemin böyle olmasından nefret ediyordum, yarından sonra onu görmeyecek olmaktan da nefret ediyordum.

Yanımdaki kapı açıldığında yumruklarım direksiyonun üstünde kaldı ve başım ağır ağır döndü. Deren'in vahşice büyüttüğü gözlerine bakarken dudaklarımdan çıkan soluklar yüzüme düşmüş saçlarımı itiyordu. Yumruk halindeki ellerime doğru bakıp ardından yüzüme döndüğünde, "Kafayı mı yedin?" Diye bağırdı. "Ani frenle neden duruyorsun? Az daha çarpacaktım sana!"

"Karım dedin. Hemşire sorduğunda benim karım, dedin." Ellerim kucağıma doğru düşerken ağlamak üzere olduğumu yediremeyip kendimi sıktım. "O senin karın değil!"

Yüzüme baktı baktı ve sonra, "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Diye kükredi burnumun dibine kadar girerek. Yoğun alkol ve sigara kokuyordu. "Ben ne dediğimin mi farkındayım? Ben ağzımdan çıkan sözleri biliyor muyum? Bunca derdimin arasında gelmiş bana ne diyorsun!"

"Bunca derdinin arasında beni Derya'dan kıskanmasını biliyorsun ama!"

Gözbebekleri kopkoyu oldu, gerçekten şimdi en gördüğüm en koyu renkti. "Ne kıskanacağım lan!"

"Tabi tabi..." abartılı bir şekilde kafa sallayıp elimi sinirle saçım arasından geçirdim. "Beni niye kıskanasın ki, Derya'nın karısı ben değilim sonuçta!"

"Derya'nın karısı olmaktan bir daha bahsetme," diyerek elini direksiyona çarptığında, karşımda kükreyen bir ilkel hayvan varmış gibi gözlerimi kısarak alnında birikmiş ter damlalarına haktım. "Canım burnumda, şu uğraştırdığın saçmalıklara bak! Neymiş; karım demişim! N'oldu? Çok mu umursadın?"

Sinirle gülmeye başlayarak elimi dudaklarıma koydum. "Umursadım mı? Nasıl umursamayacağımı düşünürsün? Evcilik mi oynadık biz? Öpüştük, seviştik, bir şeyler yaşandı!"

"Peki gerçek miydi?"

"Ne?" Diyebildim.

Yüzü kıpkırmızı olmuşken dudaklarını bir iki kez araladı. "Bahsettiğin bu şeyler gerçek miydi?"

Hem de çok.

Onunla tartışırken bile sahip olduğum vahşi duygularım küçük bir bekleyişe geçtiler. "Neden bunu sordun bir anda?"

Omuzları öyle derin hareket ediyordu ki bir duvar önümde dengesizce sallanıyor gibi hissediyordum. "Çünkü doğruyu yanlışı, dostu düşmanı ayırt edemiyorum artık. Güvendiğim, doğruluğundan emin olduğum tek şey Utku."

Hemen, "Gerçekti," dedim tıpkı içimden geçirdiğim gibi. "Hatta uzun zaman sonra hissettiğim en gerçek şey."

Elinin yaklaşmakta olduğunu görene kadar çok umutsuzdum ama parmak uçları yanağıma değince aramızdaki bağı hemen hissettim. Gözleri parmağının değdiği yerdeydi, çünkü orada kaydığını fark etmediğim gözyaşım vardı. "Bu gözyaşları benim için mi?"

Bir erkek yüzünden ağlamak için fazla kibirliydim ama Deren'e yaptıklarımı düşününce kibir yapacak bir şeyim yoktu. Başımı aşağı yukarı salladım. "Nalan'a karım demenden nefret ettim."

O konu umurunda değilmiş gibi yalnız gözyaşımla ilgilenerek, "Bu gözyaşları içten mi?" Diye sordu siyahla örtülü gözlerinin ardından. "Samimi mi? Gerçek mi?"

"Neden gerçek olmasın? Neden kendimi bu şekilde küçük düşüreyim ki?"

Parmağını diğer bir gözyaşıma değdirdi ve onu silerek elmacık kemiğime kadar indi. Hafifçe gıdıklanan ve kaşınan cildimi hissederek burnumu çekince, Deren saçımı kulağımın arkasına koyarak elini indirdi. Başını önüne eğerken gözleri kapalıydı ama yeniden açıldıklarında içleri alev alev yanmamın eşiğindeydi. "Arabanı bırakıp arabama gel."

"Ağladığım için merhamet etmene gerek yok." Ağlayıp arabayı bir kenara çekmeseydim hastaneden ayrıldığımız gibi dönüp bakmayacaktı bana.

"Merhamet etmiyorum," diyerek özel alanımdan çekildi ve uzaklaşıp arkasını döndü. "Şans veriyorum."

Bununla neyi kastettiğini anlamadan dikiz aynasından ilerleyişini izledim ve sonra aracımdan çıkıp kapıları kilitledim. Arabamı bıraktığım yeri unutmadan Deren'in arabasına ilerledim ve koltuğa oturup hiç ağlamamış gibi yüzümü hemen sildim. Deren arabayı çalıştırmak için ellerini direksiyona koydu ama bir süre hiç hareket edemedi. Nereye gideceğini unutmuş gibi gözlerini etrafında, caddede dolaştırıp panik içindeymiş gibi yutkundu.

"Neye şans veriyorsun?"

Yüzüme karşı dönüp dudağını kıvırdı. "Sümüklerine rağmen sana tahammül etmek için diyorum, yeniden şans veriyorum."

Hızla uzanıp dikiz aynasını çektim, suratıma baktım. Kızarmış burnum ve yanaklarım haricinde temiz görünüyordum. Gülmekle sinirlenmek arasında, "Burnum akmıyor," dedim.

Bir şey demeden tekrar önüne baktı ve arabasını çalıştırmaya başladı. Arabanın içi pek aydınlık değildi, tavan lambası kapalıydı. Genelde arabasına bindiğimde tavan lambasını yakardı ama bu kez aklının ucundan bile geçirmiyordu. Çünkü dönüp bana bakmıyordu ki arabanın lambasını yakmaya gerek görsün.

Araba biraz yol aldığında ne benim evime ne onun evine gittiğimizi fark ettim. Yollara biraz dikkatli bakınca geçen gün gittiğim semte geldiğimizi anladım. Deren'in beni çağırdığı otele bu yolu kullanarak gitmiştim. Emin olmak için etrafıma biraz daha bakınırken, "Az önce bana kızgındın, şimdi otele mi gidiyoruz?" Diye sordum.

"Uyumak için," dedi.

Kurumuş gözlerimde bir gülümseme parıltısı oluştu. "Sadece uyumak içinse evime ya da evine gidebiliriz."

"Evin," dedi düşünceli vaziyette. "Beni hiç evine davet etmedin."

"Yani... Gelip ev oturması yapacak kadar iyi değildin ki hiçbir zaman."

Işıkta durunca parmaklarını direksiyona vurmaya başladı. "Nil'i bulduğumda, çünkü bulacağım... O zaman gelip otururuz, davet edersin yani?"

Karanlık bir his göğüs kafesimi sıkıştırırken, "Nil beni severse tabi," dedim.

Söylediklerim bir yanıt bulmadı. Yanan ışıkla beraber Deren hareket edip arabayı epey zorladı, gaza yüklenerek otele yaklaştı. Arabayı otoparka çekince aynı anda dışarıya çıktık. Elindeki anahtara düşünceli düşünceli bakarak asansöre binince telefonumu çıkarıp saatin on bire geldiğini gördüm. Saatler geçtikçe kalbim sıkışıyordu, yarının yaşayacağım en zor günlerden birisi olduğunu bilmek daha şimdiden beni bitiriyordu.

Lobiye uğrayıp kart alınca tekrar asansörü kullandık, en üst kata kadar çıktık. Deren otel odamızın kapısını açıp girdiğinde arkasından onu takip ettim. Kartı taktığında oda çok fazla ışık oldu ve bundan hoşlanmadım, bembeyaz parlıyordu. Bu yüzden düğmeye dokunup ışığı kapattım ve Deren dönüp bakınca da, "Bu ışıkta uyuyamayız," dedim.

"Uyuyorum," diyerek önüne baktı, oturma odası kısmını yürüyüp iki odalı otelin ikinci tarafına, yatak odasına geçti. "Ayakta bile

uyurum ben." Yatak kenarındaki komodine ilerleyince oradaki gece lambasıyla etrafı aydınlattı.

Üzerimdeki ceketi geçen gece seviştiğimiz koltuğa bırakırken dudaklarımı ısırdım. Bana aldığı elbiseye de bu aynadan bakmıştım. Yatağın ucuna oturduğumda Deren kenardaki içecek dolabına ilerledi, kendisine bir şey doldurmak için bardağı aldığını da gördüm. Her hareketini, kolunu kaldırış şeklini, yanağını kaşımasını, nefesinin tiz ya da boğuk olmasını sürekli takip ediyordum. Üstelik bunu normal şekilde değil, takıntılı düzeyde ilerletmiştim.

Yarından sonra onu bir daha görebilir miydim acaba?

Ben burada yokken er ya da geç yaptıklarımı anlar mıydı?

Benim peşime düşer miydi?

Aniden bir kırılma sesi dalgın bakışlarımın odağını çevirdi. Deren'in doldurmakta olduğu bardağı, odanın içine fırlattığını gördüm. İçindeki içecek yere saçılmıştı, parçalar da. Bardağın yanında küçük bir şişe hapı da fırlatıp kırdığını gördüm. İlaç mı alıyordu? İlk kez görüyordum. Ne ilacıydı, üstelik bir de alkolle mi içiyordu? Kalkıp yere eğildim ve tam ilacın ne olduğuna bakacaktım ki, Deren kolumdan tuttuğu gibi beni kaldırıp kendisine çekti. Elinin içiyle ensemi sararak yüzümü kendisine yaklaştırdı.

(+18)

Elim kalbine düşerken, "Hani uyuyacaktık?" Dedim.

"Uyuyacak kadar vaktim yok," dedi gerçekten telaşı varmış gibi ve üzerimdeki kıyafetin ucunu kavradığı gibi kafamdan çekip çıkardı. Saçlarım dağılıp etrafta uçuşurken de elini göğüs kafesime koyarak beni yatağa doğru itti. Kalçamın üstüne düştüğümde gözlerini gözlerimden çekmeden tişörtüne uzandı, başından çıkarıp benim kıyafetimin üstüne bıraktı. Vücudunda ter damlaları süzülürken kol kasları asabi şekilde hareket ediyordu. Yatağın ucunda oturduğum için o an ona dokunmamak çok zorladı beni, galiba bu yüzden bir anda ellerimi onun üstünde buldum ve okşayarak göğsüne doğru çıktım. Deren, ellerimi bileklerimden tuttu ve kaşlarını çatarak pantolon kemerine götürdü. "Çıkar."

O an saflığıma geldiğinden olsa gerek ki, "Kalp atışlarına bakacaktım," dedim.

Söylediğim umurunda olmadan, "Çıkar," diye yineledi.

Bir süre gözlerim kısık kaldı. Ardından parmaklarım kemerini çözdü ve pantolonun askısından yavaşça çıkardı. Kemeri kıyafetlerimizin üzerine doğru attığımda kendisi de düğmesini çözüp pantolonunu aşağıya indirdi. Kalçalarını saran siyah iç çamaşırına ancak üç saniye kadar baktım, çünkü onu aşağıya indirdi ve sertliği tahrik olmuş şekilde karşımda belirdi. Dilimin ucunu nemlendirmek için dudaklarımda gezdirirken, Deren bir dizini bacağımın yanına koyarak biraz üstüme çıktı ve sutyenimi çözüp kenara fırlattı. Göğüslerim o baskıdan kurtulunca hafif bir rahatlık hissederek iç çektim ve Deren eğilip göğüslerimin kabarık kısmından öperken, elini indirip pantolonumun düğmesini çözdü, aşağıya doğru çekiştirdi.

"Lütfen lütfen," diye fısıldadı dudakları boynuma kayarken.

Dudaklarını, hızlıca nefes alıp verdiğimde atan nabzımda hissedip vücudumu kaldırdım kıyafetlerim üstümden çıkabilsin diye. "Ne lütfen?"

Dilinin ıslaklığını hissettim ve o ıslaklık boynumdan yavaşça kayarken tamamen çıplak kaldığımı hissettim. "Kendimle konuşuyorum," dedi o sırada.

Kıyafetlerim diğerlerinin yanına gidince Deren bacaklarımın arasına girerek üzerime tamamen çıktı. Onu sevişirken tanımıştım, bu yüzden üzerime sertçe çıkıp beni yatağa bu kadar istekli bastırmasına yalnızca eşlik ettim. Sertliği bacaklarımın arasına yaslanınca, elimi ensesine sararak dudaklarımı dudaklarına koymaya çalıştım ama o sırada kafasını çevirince dudaklarım yanağına değdi. Başımın yanında yutkunarak kendini hafifçe içime içime itti. Sertliği ıslanmış bacak aramdan kolayca kayıp içime girdiğinde, yüzümü daha önceleri yaptığım ve sevdiğim şekilde onun boynuna sakladım. İkimizin de üzerinden çıkarmadığı şeyler yalnızca kolyelerimizdi. Kolyenin gümüş zincirine dokunduğumda, "Bırak," dedi kızmış gibi ve kafasını geriye çekti.

Bırakmak bir yana dursun daha sıkı kavrayıp buğulanmış gözlerimle bakışlarını aramaya çalıştım ama yüzünü yanımdaki yastığa yaslamış, gözlerini sımsıkı yummuştu. Vücudu üzerimde, beni yatağa sertçe bastırarak gidip gelirken, "Bilmediğim bir şey mi oldu?" Diye fısıldadım kulağına. "Çok gerginsin, kolların kaskatı, ensen kırılacakmış kadar sert."

Aramızda bir kalp çarpıntısı kadar mesafe vardı. Dudaklarımı azıcık uzatsam çenesine değebilirdi, omzu yükselip alçaldıkça benim omzumu yatağa bastırıyordu. Elinin birisiyle bacağımı kalçasına yaslamıştı, ayağım kalçasından sarkıyordu ve avuç içi bacağımı çok fazla sıkıyordu. Beni alıştırdığı ritme eşlik etmek için bedenimi kaldırıp indirirken cevapsız kalışıma endişelenerek, "Deren?" Dedim.

"Sus," dedi kulağıma doğru. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum."

Vücuduma karşı yaptığı bir sonraki hamle o kadar sert ama istekli olmuştu ki, kalçalarımın arkaya yaslanırken acıdığını hissettim. Çok fazla derinime girebiliyordu, bacaklarımı genişçe açtığı için kolay hareket ediyordu. Parmaklarımı ensesindeki kısa saçların arasından geçirerek burnumu boynuna yasladığımda, ağzının sessiz bir inlemeyle açıldığını gördüm. Sanki bu inlemeyi bastırmaya çalışıyor gibi yastığı ısırıp içime daha da sert girdi. "Dikkat dağıtıcı mıyım?" Diye sordum tiz bir nefes alarak.

Bir şey demeden kalçamdaki elini yukarıya çıkardı ve bacaklarımın arasını ovmaya başladı. Eli, sertliğiyle beraber üzerimde bu şekilde hareket edince kalbim deli gibi hızlandı. Sürtünme yüzünden altımdaki örtü ateş gibi olmuştu, tenimi acıtıyordu. Hızlı hareket edişi yüzünden yatağın ucundan başına kadar ilerlemiştik, beni isteği yere götürebilmekte onun üstüne kimseyi tanımıyordum. "Sevişirken ilk kez bu kadar sessizsin," dedim kirpiklerimi ağır ağır hareket ettirip yanağında oynayan kasa bakarken. Bu kadar yakınımda olması beni çıldırtıyordu, ona sahipmişim gibi hissettiriyor ve bununla birlikte çok ilkel içgüdülerim ortaya dökülüyordu.

"Beni bağırttırabileceğini mi sanıyordun?" Dedi yeniden, kulağıma.

"Benden bile daha fazla," diyerek dudağımı yanağına koymak için kafamı biraz kaldırdım ve terli yüzünden öptüğümde, gözlerinin daha sıkı kapandığını fark ettim.

"Fazla sevgi dolusun," dedi, öpücüğüm üzerine.

O görmese de ben başımı aşağı yukarıya salladım. O gözlerini açmıyordu ama ben son gecemiz olduğu için gözlerimi kapatamıyordum. Aramızda örtülü de olsa, üzerinde uzun uzun konuşmasak da bir bağ oluşmuştu. Kızının kayıp olmasına rağmen, canının çok yanıyor olmasına rağmen benimle ilgilenmiş, beni farkına varmıştı. Sözcükler kullanmamıştı ama bana bağlandığını, hep yanında tutmayı istediğini anlayabiliyordum.

Acaba bana...

Genzimden nefes sesine benzer boğuk bir çığlık çıktığında, Deren'in kasılan kolunu hissettim ve üzerimde titrediğinde, garip bir haz duygusuna kapıldım. Aklımdan geçenleri kendime kanıtlamış gibi hissetmiştim çünkü. Alnını daha güçlü şekilde yastığa bastırıp dişleri arasından inlerken, neredeyse gelmek üzereydim. O çok büyük ve doğru hareket ediyordu, istediğim ve ihtiyaç duyduğum şekilde beni inletiyordu. Elini kafamın yanına daha sert bastırıp durdurulamaz şekilde girip çıkmaya başladığında ağzım açık kaldı. Derisinin, kemiklerinin, hareket eden her bir kasını, yumuşak yerlerini ve sert taraflarını fark ediyordum

Bu kadar deri, kemik her erkekte vardı. Onu özel yapan sert kemiklerinin ardında taşıdığı şefkatli, sıcak kalbiydi.

Kalbine, benimmiş gibi davranmıştım. Benim kalbimmiş gibi acı vermiştim. Karşılığında bu sıcaklığı hak etmiyordum.

Deren son vurucu güçle içime girdiğinde, hassas bir yerime dokundu ve tırnaklarım tuttuğum koluna saplanırken gözlerinin ansızın açıldığını gördüm. Buğulanmış gözlerim onun kapkara bakışlarıyla karşı karşıya geldiğinde, "Seni asla bırakmayacağımı biliyorsun değil mi?" Diye sordu.

Bir anda bu kadar ilkel ve duygusal davranınca şaşırdım. Dilimde tatlı bir şeker erimiş gibi hissettim. "Öyle mi?" Dedi.

"Öyle," dedi sıcaklığı bacaklarımın arasından akarken. Bu nefesimi kesti ve gözlerimi açık tutmak zorlaştı. Elini karnım boyunca kaydırarak boynuma ulaştı ve hafifçe sıktı boğazımı. "Seni asla bırakmam."

Neden bunu bir tehdit gibi sezdiğimi bilmiyordum. Muhtemelen gerçekleri öğrenmesinden duyduğum endişe yüzünden her şeyi kendi içimde o tarafa çekiyordum. Onun bacaklarım arasından akmasıyla beraber parmaklarım uyuştu ve sarsılırken karnımdan aşağıya bir sıcaklık boşaldı. Dudaklarımdan isminin dökülmesine engel olamayarak rahatladığımda, Deren başını bir daha yastığa koyarak elini yeniden kaydırdı. Bacaklarımın arasına koyarak yumuşak şekilde okşadı. Az önceki sertliğine kıyasla bu yumuşaklık çok dinlendirici ve tatlıydı.

"Her yerin ıpıslak, benimle kaplı," dedi bacaklarımın önüne arkasına dokunarak.

Elinin bu yumuşak dokunuşluğunda sessizce inleyip boynuna sokuldum. Tırnaklarım hâlâ kolundaydı, orayı acayip deştiğini hissediyordum ama sert davranmasını seviyordum. Üzerime çöken serinlikten sonra onun doğrulduğunu anlayıp gözlerimi açtım. Üzerimde bir karanlık gölge gibi dikilmişti. Ben de doğrulup dizlerimin üzerinde ona yaklaştım ve elimin içiyle terli göğsünü silerken, gözlerimizin birleştiği o anı zihnime kazıdım. Gözlerindeki o yoğun bulanıklık çok hoşuma gitmişti.

Hâlâ kalp atışlarım ve dengesizlik yüzünden sarsılırken, Deren yatağa düşmeyeyim diye belimden kavrayıp kendisine yaslamadan karşısında tuttu beni. "Sen de ıslaksın, benimle kaplısın," diyerek elimi bacaklarının arasına götürdüm, hâlâ sert olan erkekliğini kavradım.

Bu hareketim üzerine yutkunurken çenesi aşırı titredi. "Arkanı dön."

"Hayır," diye karşı çıktım.

"Yapacaksın."

Onu biraz okşayıp sıkarak, "Öyle miymiş?" Dedim.

Nefesi sertçe bana çarpınca yüzüme düşmüş saçım uçuştu ve sıcak terimde bir soğukluk meydana geldi. Deren elini sertçe indirip elimi kavradı ve yönlendirerek daha sertçe onu okşamamı sağladı. Alt dudağımı ısırarak parmaklarımın etrafını onunla kapladım, bunu ilk kez bir erkeğe yapıyor olsam da ne yaptığımı biliyordum. Gözlerinin kapanmaya başladığını görünce yüzüne yaklaşıp dilimle çenesini yaladım ve oradan alt dudağına çıktım. Gergince düz çizgi halini almış dudağını yalayıp dilimi geri çektim, ağzının aralanışına bakarak sonra tekrar yaladım. Belimi kuvvetle sıkıyordu, acı verse de umurumda olduğunu söyleyemezdim.

"Şimdi bırakmazsan yüzüme oturturum seni," dedi, kulağıma doğru, dişleri arasından.

Bu yalnızca daha fazla zevk verdi ve parmaklarım onun eliyle birlikte hızlandı. Bana diyordu ama bırakmaya çalışsam da eli elimi böyle kuvvetle sıkarken izin vermezdi. Elimin içinde büyüdükçe kalbi daha yoğun çarpıyordu, yatağın üzerindeki dizleri seğiriyordu. Yanağı yanağıma sürterek kulağımın yanından ayrılınca ikimizin de gözleri ıslanmış, buğulanmış şekilde birleşti. Kalbinde duran elim sayesinde düşmeden bu pozisyonda kalabiliyordum ve tabii ki beni tutan eli

sayesinde de. Nefesim ağırlaştıkça kulaklarımdaki uğultu arttı ve Deren alnını sertçe alnıma koyarak, "Geriye uzan," dedi.

"Bırakayım mı yani?" Dedim. Bugün, şimdi karnımda böyle vahşet çıkaran kelebeklerin yarından sonra hiç kıpırdamayacağını biliyordum.

"Bırak," dedi ve beni sertçe itince vücudum sıcak çarşaflarda kaydı, sırtımın üstüne düştüm. Deren bir elini başımın üstüne kayarak benim bedenim üstünde yukarıya çıktı ve sertliğini göğüslerim arasına yasladı. Ne istediğini anlayıp onun altında biraz kaydım ve gözlerimi ondan koparmadan buna izin verdim. Bir diğer elini yatağın başlığına koyarak başını arkaya attı ve göğüslerim arasında gidip gelirken dudakları birbirinden ayrıldı, yüksek sesli inlemeye başlayıp bağırdı. Onu böylesine izlemek bile beni zevke sürükledi, bacaklarımın arası feci ısındı. Bir elimi karnımdan aşağıya götürerek kendime dokundum ve Deren sertle göğüslerime çarparken, etrafımızda bir sihir varmış gibi hissediyordum. O sihire dokunsam, temas etsem her şey mahvolacakmış gibi.

"Karmen," dedi ve adımı inlediğini duyduğumda yüzüne baktım. Adımı söylediğinin farkında olmadan kendini son kez göğüslerim arasında kaydırdı ve sonra boğazından gelen sesle beraber göğüslerim arasında ıslaklığını hissettim. Kendini bıraktı ve sertliği saniyeler boyunca göğüslerim üzerinde seğirdi. Buna şahit olduktan sonra her şey daha da buğulandı ve bacaklarımın arası ıslanırken, Deren rahatlamış şekilde yüzünü önüne eğdi. Gözlerini hiç açmadan soluklanırken, ıslaklığı karnıma kadar indi.

"Buna takıntılı gibisin," dedim ve sesim Deren'e temas etmiş gibi irkildi, gözlerini açmadan üzerimden kalktı. Yatağın diğer tarafına atıp sırt üstü şekilde uzandı ve kolunu alnına koyarak bekledi. Islak ve sıcak çarşafların üstünde yan dönüp yorulmuş şekilde nefes alıp vermeye başladım.

"Kolun nasıl oldu?" Diye sordum, üzerine yatmaya kıyamayıp sadece okşamayla yetinirken.

"Gördüğün gibi," dedi.

Pansumanı kaldırmıştı, yara da kabul bağlamıştı. Kolu az önce çok kasıldığı için endişelenmiştim ama iyi görünüyordu. Kolunun değil de omzunun üstüne yatarak sağ elimi derisinin altında çarpan kalbine koydum. "Deren?"

"Söyle."

Vücudumun yanına ona yaslayarak esnedim. "Bazen beni özlüyor musun?"

Sorum önce bir sessizlikle karşılık buldu. Sonra, "Hayır," dedi.

İçim bir tuhaf oldu, çünkü benim onu özlediğim zamanlar oluyordu. Ama onun özlememesi çok normaldi, Nil'e olan özleminden bana fırsat mı gelirdi?

"Uyu," dediğini duyduğumda yukarıya baktım ve onun gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm.

"Uyumayacağım," dedim telaşla. "Sen de uyuma, konuşalım." Biraz daha konuşmak, yanımda Deren'a ait daha fazla gerçekliği götürmeyi istiyordum. Bana bakışındaki derinliği daha fazla aklıma kazımam lazımdı. "Karmaya inanır mısın?"

"Uyu dedim." Anlayayım diye hafifçe kafama vurdu.

"Hadi, soruma cevap ver," dedim.

Parmakları üzerine doğru çektiği çarşafı sıkarken, "Hayır, inanmam," dedi. "Ben ceza ve ödüle inanıyorum."

"Öyle bir inanış mı var?"

"Ben inanıyorum," diye yineledi, çok konuşmak istemiyor gibiydi. "Karma inanışı bana düşündürücü geliyor, bu yüzden inanmıyorum. Karmada, kişi nihayetinde yaptığı şeyin aynısını yaşıyor ve acı çekiyor ama bu başlangıçta, bir suçu zevk alarak işlemiş olmasını değiştirmiyor. Başlangıçta bir ödül kazanmış oluyor, sonra da karşılığında ceza. Fakat, onun canını yaktığı kişi başlangıçta acı çekmiş oluyor, sonrasında bir ödül kazanmıyor. Diyeceksin ki karşı tarafın cezasını çekmesi onun ödülü olacak. Ama bence öyle değil. Kişi, bununla mutlu olmayacak. Yani karmaya uğrayan kişi bir ödül ve cezaya sahipken, karması gerçekleşen kişi yalnızca ceza çekmiş oluyor."

Söyledikleri hakkında biraz derine inmek istedim. "Ne hakkında düşündün de bu sonuca ulaştın?"

Bir cevap vermeyince isteksizliğiyle burkuldum. Sanki zorla konuşuyordu benimle ve bu yaralıyordu. Göğsünü tırnak bastırıp, "Bana kendin hakkında bir şeyler söyle," dedim.

Oflama sesi uzun uzun sürdü. Sonra da, "Ne diyeyim ki," diye sızlandı.

"Beni özlemiyorsan kimi özlüyorsun mesela hayatında?"

Kafama hafifçe vurduğu eli saçlarımın arasına girince okşamaya başladığını anladım ama o bunu yaptığının farkında değildi. "Annemle babamı," dedi çok sessizce. "Çok özlüyorum onları."

Kalbim onun için üzüldü. Öyle anladım ki, Deren üzülünce ben de çok üzülüyormuşum.

"Bir de tırtılımı tabi..." sessizleşen sesi kalbimde bir çığlık gibi koptu. "Sevgilimi, kızımı, çocuğumu özledim."

Keşke kızımın öldüğünden, canımın ne kadar acıdığından bahsedebilseydim. Deren beni anlardı.

Sanırım Mark'ı onunla beraber öldürmeyi çok isterdim.

Fantastik, karanlık bir hayaldi işte.

"Kimseye söylemediğin bir şeyin var mı?" Diye sordum bu kez.

"Var."

Heyecanla, "Nedir?" Diye sordum.

"Ne kadar çok yara aldığım."

Boğazımda ağır bir yumruyla, "Artık bana söyledin," dedim.

"Kimse değilsin çünkü. Sen çok değerlisin." Yine anlamamı istediği için kafama vurdu ama bu kez yumuşak, tatlıydı.

Gülümseyişim o kadar hüzünlüydü ki içime yağmur bulutlarının toplandığını hissettim. "Başka bir şey daha söylesen," diye ikna ettim onu.

Genzini sertçe temizledi. "Saçlarını fark etmiştim."

Anlamak için biraz duraksamam gerekti. Dün gece bardayken sanki böyle bir konuşma geçmişti aramızda. Gözlerimi çevirip hafifçe okşadığı saç uçlarıma bakarken, "Saçlarımın nasıl göründüğü umurumda değildi," dedim. Sonra gözlerimi yumdum. "Sen kötü göründüğünü söyleyene kadar."

Belli ki onunla son kez uyuyacaktım. Bunu anlayıp dolmuş gözlerimi görmemesi için gözlerimi hiç açmadım. Elim kalbinin, başım omzunun üstünde dururken kokusunu burnuma çektim. Beni bu şekilde sarmalayacak başka erkeğin olacağını sanmıyordum. Vücudunun büyük, korumacı, dayanıklı olması hoşuma gidiyordu. Sol elini çok seviyordum, her şeyi o eliyle yapıyordu. Bana en fazla o eliyle dokunuyordu. İşaret parmağı hafifçe yamuktu, daha önce kırıldığına emindim. Detaylarıyla, yalnız benim görebildiğim detaylarıyla Deren o an bana aitti.

O an.

Kendime geldiğimde ellerimin içindeki soğukluk ve boşluk bana yalnız olduğumu hissettiren ilk şeyler oldu. Kalbimin arkasında bir ağrıyla yatakta döndüm ve gözlerimi açıp bakındım. Anladığım gibi yalnız yataktaydım. Deren'in iri vücudunun izi yatağın diğer tarafından bana bakıyordu. Esneyerek elimi o kısma uzattım ve sırtının gece boyunca değdiği çarşafı okşayarak, "Deren?" Diye seslendim.

Dönüş almadığımda onu son kez görmeyi kaçırdığımı fark edip yatakta toplandım. Vücudum, intihara sürüklenen birisi kadar isteksizdi fakat benim acele etmem gerekiyordu. Çıplak şekilde koltuktaki ceketime ilerledim, telefonumu çıkarıp baktığımda günün ilk saatlerinde olduğumuzu gördüm. Deren'in sessiz sedasız yanımdan ayrılışına gönül koymuş şekilde banyoya girdim, küvetin içine oturup sıcak su ile yıkandım. Köpükler saçlarımı, vücudumu sararken parmaklarım omzumda, göğüslerimde, yanaklarımda geziniyordu. Öpücüklerle donatıldım, kanla kaplıyken ellerim.

Görünen haliyle ben ihanet eden bir kadındım. Yalan söyleyen. Aldatan. Arkasından bıçaklayan. Üstelik Deren'e sözlümü aldattığımı kendi ağzımla söylemiştim, en başından beri öyle bir kadın olduğumu düşünecekti.

Parmağım son kez saçlarıma da dokundu. Saçlarıma, Deren'in bana dokunmasını sevdiğim şekilde dokundum ama onun yerini tutmadı.

Havluya sarınarak banyodan çıktım ve dün ki kıyafetlerimi giyinip saçlarımı havluyla kuruttum. Telefonumda bir sürü arama vardı, eve döndüğümde abim hiç susmadan beni azarlayacaktı. Odaya son kez bakıp Deren'e ait bir şey ararken, yerdeki kırık camlara doğru ilerledim. İlaç kutusunu elime alıp ne ilacı olduğuna baktığımda uyku hapı olduğunu anladım. Uyuyamadığı için bu ilacı kullanmaya başlamış olabilirdi. Fakat Deren sürekli telefondan haber bekliyordu, kendi rızasıyla uyumayı da pek istemiyordu. Yine de demek ki çok yorulduğu için bir çıkış aramıştı.

Sırtımda binlerce ağırlıkla kalkıp otel odasından ayrıldım ve ister istemez her yerde Deren'i arayarak dışarıya çıktım. Otelin önündeki karşılama görevlisi benim için taksi çağırınca dün arabamı bıraktığım yere kadar gittim. Diğer bir arabam da başka yerdeydi ama artık o umurumda bile değildi. Düşünerek Şile'ye, yazlığa sürdüm arabamı.

Abim hâlâ arıyordu, çok endilendirmiştim onu ama Deren'e hayır diyerek eve dönememiştim.

Günün getireceklerinden kaygılı şekilde yazlığa geldiğimde abimin korumasının hâlâ verandada olduğunu gördüm. Eve yürürken beni görüş rahatlamış şekilde saygıyla selam verdi. Kapıyı açıp eve girdiğimde de Noah'ın oturma odasında asker adımlarıyla dört döndüğünü gördüm. Nil'de koşturarak arkasından onu takip ediyordu. Koştururken sallanan tatlı göbeğine gülerken de Noah'ın kadrajına girdiğimi fark edip onunla göz göze geldim. Nefesi takıldı ve bir an sonra üstüme koşup bana delicesine sarıldı. "O kadar yolu seni bulmak için geldim, sen tüm gece ortadan kayboldun! Çıkıp arayacak bir yer bile bilmiyorum, neden telefonlarımı açmadın?"

Göğsünü yatıştırıcı şekilde okşayıp geriye çekildim. "Haklısın ama iyiyim Noah. Geceyi bir arkadaşımla geçirmem gerekti."

Hemen, "Erkek mi?" Dedi İtalyan damarı kabararak.

Yanından geçtim ve ayaklarıma doğru dolanan tırtılıma eğildim. Ah, böylesine parlayan gözleri için bir hayat bile veririm. Deren'in bu gözlerin parlamasına nasıl zaafı olduğunu tahmin bile edemiyordum. "Kaymen, yayın oldu. Hadi babama gidelim."

"Arkadaşın erkek miydi?" Dedi Noah, arkamdan bir daha.

Nil'e gülümseyip, "Gideceğiz, önce hazırlanalım," dedim. Ellerini çakıp kendi etrafında dönerken bana çarpıp kıkırdadı, sonra kollarını etrafıma doladı. "Çok mutluyum Kaymen! Annem de orada olacak mı?"

"Tabii ki, anneni de göreceksin." Onun da sana çok ihtiyacı var tırtılım.

"Anneme böyle sayılacağım," diyerek benim üzerimde sarılmasını gösterirken gerçekten kollarını o kadar güçlü doladı ki, onu taşıyan kanatlarının altında ne kadar sevgi dolu bir kız olduğunu yeniden gördüm. "Utku'da gelecek değil mi? Ama Derya gelmesin! Salak o ya!"

Evet tırtılım, sana katılıyorum.

"Merak etme, baban onu senden uzak tutacak."

"Babam, aşkım!"

O neşeyle etrafımda dönerken ben Gece ile Yaman'a bakındım. Salonda değillerdi, göre yukarıda olmalılardı. Noah ile Nil peşime takılıp arkamdan gelirken merdivenlere kadar gittim ve sonra ikisine döndüm. "Nil, sen burada kal, ben seni birazdan hazırlayacağım,"

dedim. Mutlu olduğu için uslu şekilde kafa sallayıp Noah'a döndüm. Ellerini belinin iki yanına koymuş, meraklı halde bakıyordu. "Gece kiminleydin? Hangi erkek bu? Adını soyadını ver, araştıracağım."

"Araştıramazsın. O bir koruma, devlet tarafından korunuyor."

Durumun ciddiyetinin farkında bir halde yüzüme yaklaşıp yanağımı okşadı. "Sevgilin mi var? Söyleyebilirsin, çok kibar davranabilirim."

"Acaba o sana kibar davranır mı," diyerek yukarıya çıkıp odaya girdim.

Fakat yanlış bir zamanda girmiştim. Gece ile Yaman yerde, uygunsuz bir pozisyondaydı. Gece onun bacaklarına oturmuş, elleriyle ona vururken Yaman'da kolunu yüzüne süper etmiş, diğer elini de onun belini tutmak için kullanmıştı. Kafalarını kaldırıp beni görene kadar Gece ellerini onun göğsüne sertçe indirdi. "Beni bir daha kucağına almayı denemeyeceksin Yaman!"

"Uyuyor numarası yapıyordun, ben de uyumadığını kanıtlamak için seni kaldırım işte! Amma uzattın!"

"Uyuyor numarası yapıyorsam çekip git, niye kaldırmaya çalışıyorsun?"

Yaman, Gece'nin elleri bir an durunca kolunu yüzünden indirip ona baktı. "Biraz eğlence arıyordum."

Gece buna güldü mü kızdı mı anlayamadım, yüzünde karmaşık bir ifade oluşurken ellerini tamamen indirdi. Yaman'da bunu fırsat bilerek bir güç uyguladı ve Gece'yi üstünden kaldırıp onun üstüne doğru alçalırken beni görüp duraksadı. Arkadaşımın söylenmeleri de beni dark edince son buldu ve ikisi de bir süre suratıma baktıktan sonra birbirilerini iterek uzaklaştılar.

"Aranızdaki tansiyonla başa çıkamıyorsanız sevişin kurtulun," diyerek odadaki koltuğa yürüdüm.

Gece ağzı bir karış açılmış şekilde bana bakakalırken, Yaman profesyonel ifadesini koruyarak ceketinin kollarını düzeltti. "Nereden böyle? Gün geldi, planı ilerleyişe koyuyor muyuz?"

Gece sessizleşip camın oraya yürüdü ve perdeyi kızarmış yüzüne kapatarak bizi dinlemeye başladı. Arkadaşımın yansıtmamaya çalıştığı utangaçlığına gülümseyerek Yaman'a döndüm. "Evet, bugün işi hallediyoruz."

Çaprazımda duran yatağın ucuna oturup kirli sakallarını sıvazladı. "Nil'i ben ve Gece götüreceğiz. Peki ne zaman yola çıkmamız

gerekecek."

"Aynı anda çıkarız diye düşündüm. Ben Feda'yı alıp bırakacağım yere götürürüm, siz de şu adresini verdiğim eve gidersiniz. Kameraları devre dışı bırakmayı unutmayın yalnız. Biraz da küçük çocuk kıyafeti götürün yanınızda, Nil'i bulacakları odaya koyun..." detayları zihnimin kıvrımlarından çıkardım. "Bir süredir oraya yaşadığı belli olan izler döşeyin. Tabi Nil'i buldukları ilk an öncelik sadece o olacak ama sonra detaylar gözlerine batacaktır. Ben, Feda yakalandığında sizi arayıp evden çıkmanızı söyleyeceğim. Evin kapısını kilitleyip oradan ayrılacaksınız. Nil'in orada tek olması çok şüpheli, zaten bu da kusursuz bir plan değil ama ben Türkiye'den ayrılana kadar bizi idare edecek bir plan."

Gece soru sormak için perdenin arkasından çıktı. "Nil'in yalnız kalması sorun değil mi? Ya bir şey olursa."

"Babası ile annesinin geleceğini söyleyeceksiniz. O zaman sabırla bekleyecektir."

Yanımıza yaklaşmaya başlayan Gece, "Onu bir daha görmeyecek miyiz?" Diye sordu.

"Görmeyeceğiz," dedim. "Nil'i bir daha görmeyeceksin Gece, onu unutacaksın."

"Bu oyunun bir an önce sonlanmasını istiyordum ama şimdi içim bir tuhaf oldu, Nil'e çok alıştım ben. Hatta burnunu silerken bile hiç tiksinmiyorum, başlarda biraz rahatsız oluyordum..."

Örneklendirmesine göz devirip, "Gece," diye güldüm. "Küçücük çocuk o, burun akıntısından n'olacak."

"Tamam işte, sevince alıştım." Omuz silkti.

Yaman Gece'nin sempatikliğine karşı nasıl kayıtsız kaldı bilmiyorum ama konuyu odak noktasında tutup, "Nil'i bıraktıktan sonra biz n'apacağız?" Diye danıştı.

"Hayatlarına geri döneceksiniz." Aramızdaki ortalıklık da arkadaşlık da bugün bu evde son bulacaktı. "Zaten Gece babasını sürekli geçiştiriyordu, özür dilerim Gece ama babanın bu umursamazlığı epey işimize yaradı. O eve dönünce sen de şoförü olarak döneceksin ama dikkatli olmalısın Yaman, Deren seni bir kez yakaladı."

Gece bir omuz silkişle özrümü kabul ederken, Yaman detayları düşünüyormuş gibi planın üzerinden geçti. "Ya Feda bir ibnelik

yaparsa? Çünkü bir kere polisler tarafından yakalanmış olacak, ondan sonra belki gerçekleri anlatır."

"Üzerine, o evin yazılı olduğu bir kâğıt koyacağım. Üst aramasında mutlaka bulacaklardır o kâğıdı. Feda bir şeyler anlatmasa da o kâğıdın, adresin izini sürerler."

Yaman başını iki yana salladı. "Yani, mantıksız değil ama üzerinde öyle bir adresin olması da kuşkulu."

"Kusursuz bir plan değil zaten. Ben ülkeden çıkayım, Deren kızına kavuşsun, gerisi önemsiz."

Gece oturduğum koltuğun önüne kadar gelip iç çekti. "Biz de ayrılacağız."

Duygusallığın bizi kör, mantıksız bir durumda bırakmaması için üstesinden gelip, "Böyle olması gerekli," dedim.

"Biliyorum biliyorum, yine de çok üzülüyorum." Bana doğru abanıp kollarını etrafıma sarınca elimi kafasına götürüp bana özenerek kestiği kısa saçlarını okşadım. "İrtibatı sakın koparma. Bir süre sonra yanına geleceğim tamam mı? Birkaç hafta sonra."

"Geliriz demek istiyor," dedi Yaman.

"İtalya ve Rusya'daki işlerim bitince ben seni ararım, o zaman gelirsiniz."

"Allah'tan abin geldi, yoksa seni yalnız bırakamazdım." Ruh sağlığım için derin bir endişe besliyordu ama o da harika değildi. "Doğrusu Nil hayatımıza girdiğinden beri daha iyisin. Sanrı görmüyorsun, az biraz uyuyorsun, pervasızca ortadan kaybolmuyorsun. Zaman zaman gülümseyip Nille kafanı dağıtıyorsun... İlaçlarını düzenli almamana rağmen Nil sana iyi geldi."

Geçtiğimiz günlerde sanrı görmüştüm ama Gece doğru söylüyordu, Nil'den önce rezalet bir durumdaydım. Karşılık alma içgüdüsü ve Nille olma duygusu beni karanlıktan biraz olsun çıkarmıştı. Tabi bir de... Deren.

"Nil'i verdikten sonra eskisi gibi olmandan korkuyorum ama belli ki abin seni çok seviyor, ellerinden kayıt gitmene izin vermezler."

Bu gidişle elden değil kalpten gideceğim...

"Ben Nil'i hazırlayayım," diyerek Gece'den uzaklaştım ve odadan çıkıp kendi kaldığım odaya gitmeden önce aşağıya indim. Noah Nille koltukta oturmuş, ona şu meyveli yoğurtlardan birisini yediriyordu.

Bir çocukla ilk kez böyle yakınlık kurduğuna emindim, kaşlarını çatarak yapıyordu bu işi. "Biy kaşık daha verir misin?"

Noah, ne dediğini anlamadan Nil'e bakınca Nil yoğurdu gösterdi ve bunun üzerine kardeşim ona bir kaşık daha verdi. Sonra Nil kaşığı ondan alıp kendisi yoğurdu kaşıkladı ve Noah'a uzattı. "Hayır," dedi Noah, İtalyanca. "Yoğurt yemiyorum."

Nil ne dediğini anlamadığı için gülümseyerek uzatmaya devam edince yanlarına kadar inip tırtılımı kucağıma çektim. Ufak bir çığlıkla bana dönüp kaşığı uzattı. "Abin yemiyoy, sen ye."

Biraz alıp meyveli yoğurtun tadına baktım ve ardından onu odaya çıkardım. Nil bilmediğim bir çocuk şarkısı söyleyerek yanaklarıma öpücükler koyarken Noah'ın endişeli bakışları sırtımda taşıdım. Tırtılı yatağa bırakıp dolabı açtım ve Karina'nın çiçekli elbisesini alıp Nil'in yanına döndüm. Çiçekli elbiseye bakarken ellerini ağzına koydu. "Niye bana bu elbiseyi hiç vermedin? Çoook güzel."

"Karina'ya almıştım, giymeye hiç zamanı olmadı." Tırtılımın yanağını okşadım. "Bugün bunu giy. Ben... saklamayı çok istiyordum ama sonra benden sana kalan bir hatıra olmasını istedim. Baban seni bu elbisenin içinde görsün."

Acaba rüyamda Nil'i çiçekli elbiseyi görmüş olmamdan bir mana çıkarır mıydı? Pek sanmıyordum, sonuçta neredeyse tüm kız çocuğu kıyafetleri süslü püslü, çiçekliydi. Hem sanırım Nil'in çiçekli elbise giydiğini söylememiştim, açıkçası çok hatırlamıyordum.

"Babam bana bayılıy!" Hevesli şekilde elbiseye uzandı. "Saçlayımı da tarayalım mı? Güzel olurum."

"Sanki değilsin, seni küçük tırtıl."

Utana utana ellerini yüzüne kapatınca parmaklarının altından görünen kırmızı yanaklarına güldüm. "Bak, nasıl da şirin utanıyor."

"Ya Kaymen!"

Elbiseyi ona uzattım. "Hadi, ben arkamı döneyim, sen giyin."

Heyecanla üstünü çıkarmaya başladığında arkamı döndüm. Giyinik olmadığında utanıyordu, üstelik onun mahremiyetine saygım olacak kadar haysiyetim de kalmıştı.

Birkaç dakika sonra, "Giyindim," dediğinde arkama dönüp baktım güzelime. Bu çiçekli elbisenin içinde dünyalar kadar güzel görünüyordu. Elbisedeki çiçekler bizzat beyaz teninin üzerinde gibiydi.

Bir de nazlı bazlı elbisenin eteklerini tutup dönmesi yok mu... "Aynadan kendine bakayım mı Kaymen?"

"Bak aşkım." Onu kucağıma alıp aynanın önüne götürünce yansımasına gözlerini açarak büyüttü ve ellerini çırptı. "Çok güzel olmuşum."

Şampuanlı bebek kokusunu soluyarak yanağını öptüm. "Seni çok üzüp çok ağlattım. En azından ayrılırken gülümsüyorsun. Bu elbise de benim güzelimden, tırtılıma bir hediye olsun."

"Kayina kızar mı? Onun elbisesi ya?"

"Kızmaz. Onun çok güzel bir kalbi var."

Kucağımdan inip etrafında dönmeye devam edince aklıma sonsuza kadar kapatacağım bu görüntüyü bir süre daha izledim. Sonra odaya dönüp gelirken getirdiğimiz çantaları yatağının altından çıkardım, kıyafetleri içine koymaya başladım. Odayı toparladıktan sonra banyoya geçtim, kişisel eşyaları da alıp çantaya attım. Burada bize ait hiçbir şeyin kalmasını istemiyordum. Zaten yalnızca kıyafetlerimiz vardı, onları da hemen toplamıştım. Ah, bir de Deren'in parası vardı, o para dolu çantayı da almalıydım.

"Kaymen, Kayina'nın fotoğrafı da alabilir miyim?"

Bana çerçeveyi göstererek önüme gelince reddedeceğimden yana üzüntü duyarak başımı olumsuz manada salladım. "Götüremezsin, baban bu fotoğrafı görmemeli. Daha önce Karina'yı görmüştü, şimdi bunu görürse şüphelenir. Unuttun mu, babana benden ve Karina'dan bahsetmeyeceksin."

Geri çevrildiği içim biraz üzülerek fotoğrafı bana uzattı. "Peki amoye mi."

Telaffuzundaki yanlışın tatlılığına gülüp fotoğrafı da çantanın içine, kıyafetlerin arasına dikkatlice koydum. "Babaya benden, Karina'dan, Gece ve Yaman'dan asla bahsetmeyeceksin."

"Anneme bahsedebiliy miyim?"

"Hayır," dedim hemen. "Hiç kimseye söylemeyeceksin. Annene, babana, Utku'ya, Ece'ye, dedeye... Hiç kimseye söyleme."

"Atıma?" Dedi gülerek ve ben gözlerimi kısınca kıkırdayıp karnımdan öptü. "Şaka şaka!"

Odaya son kez göz atıp evi geldiğimizdeki gibi bırakmak için biraz daha düzelttim ve çantayı odanın köşesine koydum. Bu kıyafetleri

evime götürüp bırakacaktım, yanıma yalnız Karina'nın kıyafetlerini alacaktım.

Geride yeterince fazla şey bırakıyordum, onun kıyafetlerini bırakamazdım.

Mezarı burada kalacaktı, kimse sulamayacaktı.

Çıkıp yandaki odaya girdim ve Gece siyah bir kapüşonlu giyerken endişeyle yanına gittim. "Karina'nın mezarının yerini hatırlıyorsun değil mi?"

Ansızın beliren sorum karşısında biraz afalladı. "Hatırlıyorum, kaç kez seni oradan aldım."

"Ben yokken sen gider misin? Mezarına çiçekler ekersin, su dökersin, temizlersin. Yani... yapar mısın?"

"Yaparım tabi. Haftada bir mutlaka ziyaret eder temizlerim, çiçek de ekerim." O an kalbime dokunulan sayılı anlardan birisinin içindeydim.

"Teşekkür ederim," diyerek boynuna atlayıp sıkıca kucakladım onu. Gece'ye güveniyordum, bu sözünü yerine getirecekti.

O giyinmeye devam ettiğinde odadan çıkıp tırtılımla aşağıya indim. Noah ile Yaman karşılıkla oturmuştu, abim sert gözlerle ona bakıyorken Yaman kayıtsızca yeni bir telefona kart takıyordu. O sırada Nil arkamdan merdivenleri inerek önüme geçince düşmesinden diye arkasından takip ettim. Oturma odasına inip Noahla Yanan'a baktı ve kendi etrafında döndü. "Nasıl olmuşum?"

Yaman kafasını kaldırıp şok olmuş gibi Nil'e hayranca bakarken, Noah'da ne konuşulduğunu anlamadığı için kaş çatıp Nil'i süzdü. "Bayılacağım şimdi şuraya," dedi Yaman abartarak. "Bu kadar güzel olunur mu? Bak, şuraya bayılıyorum."

Nil'in yanakları hemen pembeleşti, nazlı nazlı, "Yamaaan," dedi ve sonra aniden kaş çattı, ona sırtı çevirip yanıma yürüdü. "Sen Gece'yi öptün, küsüm."

Her kelimesi, her ifadesi beni hüzünlendiriyordu. Belki de geçirdiğimiz son dakikalar olduğu içindi.

Kucağıma alıp koltuğa oturdum ve saçlarını okşarken dakikalar geçirdim. Sürekli konuşuyordu, eli kolu bir saniye olsun durmuyordu. Onu tanıdığımdan beri en çok gülümsediği gündü. Merak ediyordum, babasını gördüğü an yüzünde oluşacak o duyguyu. Ya da Deren'in onu gördüğündeki duygularını...

Ama göremeyecektim. Aynı anda iki yerde olamazdım.

Gece hazır şekilde aşağıya indiğinde gitme vaktinin geldiğini derinimde hissettim. Noah'a dönerek İtalyan'ca, "Nil'i ailesine verip döneceğim, sonra da gideriz," dedim.

"Dün geceki gibi yapmayacağını nereden bileceğim?"

"Noah dönmekten başka çarem yok. Hava kararmadan dönmüş olacağım."

Bir şeyler çevirdiğimi sezmiş halde yüzüme kadar yaklaşıp gözlerime bakınca hemen uzaklaşıp doğruldum. Karina'yı yere bırakıp ellerimi ovuşturmaya başladım. "Siz hazır mısınız? Çıkalım mı?"

Yaman koltuktan doğrulunca ceketinin köşesini kaldırdı ve silahını kontrol etti. "Evet, tamamız."

Gece de yumruklarını sıkıp gevşeterek, "Hazırım," dedi.

Eğilim Nil'i kucağıma aldım. "Sen hazır mısın tırtılım?"

Gözlerinde onun bile fark etmediği mutluluk gözyaşları birikti. "En çok ben hazıyım."

"Gece ile Yaman seni bir eve götürecekler, baban da seni oradan alacak."

"Hemen gelsin," dedi yüzümü avuçlayarak.

Noah'a gülümseyerek baktıktan sonra arkamı döndüm ve kucağımda Nille dışarıya çıktım. Gece ile Yaman arkamdan gelirken evden ayrıldım. Noah kapıya kadar gelip bizi izlerken, Yaman'ın arabasının arka koltuğuna Gece ile oturduk. Aramıza da Nil'i aldık. Yaman arabayı kullanmaya başlarken Noah verandadan beni gözlüyordu.

Yazlıktan uzaklaşırken arabada konuşan tek kişi Nil'di. Ben ve Yaman sakinliğimizi korumaya çalışırken Gece sürekli kıpırdayış içinde ellerini ovuyordu. Nil'in kumral saçlarından elimi çekemedim, araba ayrılacağımız yere geldiğinde de kalbimdeki sancıyı uyuşan ellerimde hissettim.

Geçen gün sokağın kenarına park ettiğim arabama gitmeden önce Nil'e döndüm. Bu diğerlerini de son görüşümdü. Tırtılımın elbisesini düzeltip saçlarını omuzundan aşağıya nazikçe bıraktım. Mavi gözlerine son kez bakışımda bana böyle güleceklerini tahmin edemezdim. Ama iyi ki böyleydi, Nil'i parlayan gözleriyle hatırlamak daha kolaydı. Ben kocaman bir galaksiyi kızımın gözlerinde bulup kaybetmiştim, bir güneş ışığını da Nil'in bakışlarında.

Boğuklaşan sesimle, "Gün ışığı gözlerini hiç terk etmesin," dedim, o ne dediğimi anlamıyor olsa da. "Biraz geciktiği için babana hiç kızma olur mu? Ona hep gülümse, ancak o zaman kendine gelir."

Cümle içinde babasının geçmesi hemen baş sallayıp gülümsemesine yetti.

"Beni affet ve unut olur mu?" Dedim bu kez.

Neden olduğunu bile bilmeden, "Affettim," dedi.

Affedilmemek mi daha ağır yoksa affedilmek mi?

Eğilip titreyen dudaklarımı yanağına koyup ona veda öpücüğü verdim. "Seni seviyorum Nil."

"Ben de seni Kaymen."

Başımı kaldırınca Gece'nin dolan gözleriyle karşılaştım ve bu kez uzanıp onun yanağını okşadım. Yaklaşıp sarıldığımda hıçkırarak kollarını etrafıma doladı ve korkuyla, "Lütfen dikkat et," dedi. "Ölme, n'olursun."

Gece'yi kendimden bile beklemediğim kadar sıkı kucaklayıp yanağından öptüm. "Sakın kimseye hiçbir şey anlatma. Nil'i siz almadınız, ben aldım. Hiçbir suçunuz yok."

Burnunu çeke çeke uzaklaşırken ellerini yüzüne kapattı ve Nil onun ağlamasına üzülmüş şekilde yaklaşıp koluna dokundu. "Niye ağlıyoysun? Zaten Yaman'da senin olacak."

Bu Gece'yi ağlarken gülümsetti ve benim gözlerim şoför koltuğundan bizi izleyen Yaman'ı buldu. Gıcık ve soğuk olsa da bize sadık kalıp tehlikeli her işimde yanımda bulunmuştu. Hayatını, geçmişten beri böyle idame ettirdiği için yaptıklarımızı kolaymış gibi karşılamıştı ama sonuçta yolun sonuna beraber geldiğimiz için ona da minnet borcum vardı. "Yanımızda olduğun ve sadık kaldığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi. "Benim için eğlenceydi."

Ona ne şüphe...

Koltuğumda geri kaydım ve üçüne de son kez bakıp aracın kapısını açtım. Bir daha da bakmamaya çalışıp arkamı döndüğüm gibi park halindeki arabama ilerledim. Beraberinde bacaklarımda bir zincir ağırlığını da taşıdığımı hissederek arabama ulaştığımda kapıyı açacaktım ki, Gece'nin sesinden ismim döküldü. "Karmen!"

Arkama baktım ve bana koşup kollarım arasına girdiğinde hızlı sarılışıyla arkaya doğru düştüm. Ellerim zor güç onu tuttu ve Gece

hıçkırarak kollarını boynuma sardı. "İyi ki o gün odama kadar gelmişsin de arkadaş olmuşuz. Seni çok seviyorum."

"Arabaya git," dedim gözyaşlarına değmediğime üzülerek.

Burnumda içli bir nefes verip hıçkırdı ve uzaklaşıp kafasını salladıktan sonra yüzünü silerek arkasını döndü. Ağlaya ağlaya arabaya ilerleyişi izledim ve kapısını açıp otururken, "Ben de seni seviyorum," dedim duyduğundan emin olarak. Sonra arabama binip ona bir daha hiç bakmamaya çalıştım. Zayıf düşmek için vaktim yoktu ve sevdiğim insanlar beni zayıf düşürüyordu.

Arabamı sürüp uzaklaştım, doğrudan Feda'yı bıraktığım yere sürdüm. Aklım, kalbim bambaşka yerlerdeyken bedenim yalnızca otomatik hareketlerle sıraya koyduğum şeyleri yapıyordu.

Feda'yı tuttuğum yere ulaştım ve katları çıkarken sürekli nefesim kesildi. Panik yüzünden ellerim buz gibiydi, vücuduma basan sıcaklık çok çabuk şekilde soğuyordu. Kaldığı koğuşun önünde durup onu tiksinti duygusuyla yüz buruşturdum ve kapıyı açıp da içeriye girince... daha soğuk bir şokla sersemledim.

Feda yoktu.

"Nasıl olur..." içeriye girip kendi etrafımda şaşkınca döndüm ve sonra hızla yukarıya çıktım, üst kata, koğuşlara, koridorlara baktım. Beynim, donmadan birkaç saniye önce ayaklarıma hareket etme emri vermişti. "Feda? Neredesin Allah'ın cezası?"

Hiçbir yerde göremeyince tekrar onu bıraktığım koğuşa indim, içeriye girip inanamazca bir iz aradım. Elleri ve ayakları bağlıyken uzaklaşmış olamazdı. Üstelik yaralıydı, onu bıçaklamış, parmaklarını kırmıştım. Yalnız başına ayrılmış olması imkânsızdı, bu durumda geriye tek ihtimal kalıyordu.

Derya.

Fakat bunu yapması için sebebi yoktu. Daha dün akşam o da hastanede bunun bitmesini istediğini söylemişti. Üstelik ben ondan alacaklıydım, son oyunu bana karşı kendisi oynamıştı. Yine de aptalın tekiydi işte, bir anda esmiş yapmış olabilirdi.

Hızla telefonuma davranıp çıkaracakken elimde titrediğini hissettim ve şaşırarak ekrana baktım. Aramanın Deren'den olduğunu görünce açmamaya çalıştım, Derya'yı aramak için kapatmasını bekledim ama uzun uzun çaldırdığı için zorunda kalarak açıp kulağıma yasladım. "Deren?"

"Karmen, yaralandım..."

Bunu duyduğumda önceliğim hızla değişti ve yarayı nasıl aldığıyla ilgisi sayısız ihtimal gözümün önünden geçti. "Yaralandın mı? Nasıl olur... Nasılsın? Ne yarası bu?"

"Sırtımdan," dedi, sesi cansızdı. "Bıçak yarası."

Koğuşa sırt çevirdim ve koşarak çıktım. Nefesim hızlanmaya başlamışken, "Canın çok yanıyor mu?" Diye sordum. "Yarayı tam olarak nerende hissediyorsun? Araba kullanıyorsan kenara çek ve derhal ambulans ara."

Birkaç saniye yanıt gelmeyince panikten ciğerim patlayacakmış gibi oldu. Etrafımı görmeden, farkında olmadan dışarıya çıkıp arabama atlarken, "Deren?" Diye bağırdım adını.

"Canım çok yanıyor," dedi ve ardından boğuluyormuş gibi sesler gelince elimi direksiyona koyup, "Neredesin?" Diye sordum. "Eğer elini sırtına uzatabiliyorsan uzatıp kanı yavaşlatmak için bir şey bastır, ben yanına geleceğim. Nerede olduğunu söyle."

Bir iki defa daha öğürme sesi geldi ve ardından, "Kan kusuyorum," diye fısıldadı. "Geçen gün... Edip'in bizi çağırdığı yerdeyim."

"Tamam canım, ben şimdi geliyorum. Aramayı kapatıp ambulansı ara, benden daha hızlı gelir."

Boğuk inlemesini duydum ve korku bir çığ gibi kalbime yuvarlanınca, daha da fenası oldu; hat tamamen koptu. Buna inanamayarak, "Deren?" Diye seslendim ama karşılık aramayınca telefonu çekip yan koltuğa fırlattım. "Kahretsin ya orada ne işi var ki! Edip Akşın mı çağırıp yaptı yoksa bunu? Sırası mıydı ya! Feda da ortalıkta yok, kim aldı o aptalı!"

Ellerimi sinir ve acıyla direksiyona indirip aracımı kullanmaya başlarken çok hızlı şekilde düşünmeye başladım. Ne olursa olsun ilk önce Deren'in yanına gidecektim, onun yarasına bakacaktım. Sonra da Feda'yı bulmak için Derya'yı sıkıştıracaktım. Açması ümidiyle Deren'i aradım fakat çalmasına rağmen açmadı, bu da beni çok kuşkulandırdı. Kendinden mi geçmişti? Zaten konuşurken uyuşuktu, belki kanaması çoğalmıştı. Kim onu sırtından bıçaklamıştı?

Trafikte delicesine ilerlerken gözlerimin kenarlarından ıslaklığın düştüğünü hissettim. Sinirlerim bozulduğu ama en çok da Deren yaralandığı için böylesine bok gibi hissediyordum. Bugünün en mutlu

günü olması için çırpınıyordum, titizlikle planı idare ediyordum ama bu olan da neydi şimdi?

Gaza yüklenirken telefonumun titrediğini hissedip direkt yan koltuğa elimi altım ve telefonu çevirince arayanın Deren değil de Utku olduğunu gördüm. Şimdi ona bakamazdım, başımda yeterince dert vardı ama... Kahretsin ya, bir şeyden endişe etmese beni aramazdı ki. Utku beni her aradığında bir şey olmuştu.

"Utku," diyerek aramayı açtım. "Ben araba kullanıyorum, acil mi?"

"Abim seninle mi?" Sesi meraklıydı. "Telefonu çalıyor olmasına rağmen açmıyor. Emniyetten aradılar, ona ulaşmam lazım."

Emniyete nasıl yalan bir haber düşmüş de aramışlardı acaba... O detayı elimin tersiyle itip, "Abinin yanına gidiyorum," dedim.

"Yaa," dedi biraz rahatlayarak. "Benim aramalarımı neden açmıyor? Sorun mu var?"

Arabamın tekerleri zemini ateş gibi yakarak ilerlerken, "Abin... yaralanmış," diye itiraf ettim. "Ama biraz önce konuştuk, sorun yok. Yanına gittiğimde tedavi ederim, hiçbir şeyi kalmaz."

Şaşkın soluğu beraberinde sessizlik getirdi ve sonra öfkeyle, "Nerede?" Diye sordu.

"Utku, gerçekten gelmene gerek..."

"Abimin yerini söyle! Kim ne yaptıysa sikeceğim!"

Telefonu kapatmadan önce ona gideceğim yeri söyledim ve sonra daha da hızlanıp kilometrelerce yolu kat ettim. Onun bahsettiği yere ulaştığımda da arabayı biraz arada, görünmeyecek yerde bırakarak dışarıya çıktım. Onu kim veya kimler yaraladıysa hâlâ içeride, etrafta olabilirdi. Bu yüzden silahımı cebimden çıkararak arkamda tuttum ama Deren tehlikede olduğu için koşmama mani olmadım; etrafta beni yaralayacak birisi olsa da.

Kapının hafif aralık olduğunu görünce de ağırlığını omzumda iterek içeriye girdim ve büyük alanda biraz ilerlediğimde yerdeki beden dikkatimi çekti. Yerdeki o pervasız, iki büklüm duruş yüreğimi yerinden oynattı ve ayaklarım beni iple çekiyormuş gibi oraya koştum. Fakat daha varmadan, tamamen yaklaşmadan adamın uzun saçlarını görüp yadırgadım ve son adımı da atıp biraz eğildiğimde yerde yatanın Deren değil de Feda olduğunu gördüm.

Şoka girip geriye sıçrarken, "Deren?" Diye fısıldadım boşluğa.

Bir kalp çarptı ve arkamdan birisi öyle hızlı yaklaştı ki, o kalp benimkisi mi yoksa onunkisi mi anlayamadım. Sırtımın ortasına sert bir şey bastırıldı ve vücudum çok hızlı şekilde arkaya çekilirken, "Sevgilim," dedi Deren. Kolunu, kilitlemek üzere boynuma doladı ve kaburgama yasladığı silahı adeta ruhuma kadar itti. "Biliyordum sevgilim, sırtımdaki bıçak sendin."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ee, bu noktada hikâyenin daha da hız kazandığını, hatta yeniden başladığını söylemek yanlış olmaz sanırım.

Geçen ki bölümün yorumlarında şüphelendiği için Deren'e kızanları gördüm. Açıkçası şüphelenmek için sebepleri var (bunları okuyacaksınız) ve bu şüpheleri duyarken Karmen'e nasıl iyi davranmasını bekleyebiliriz ki? Karmen kızını kaçıranları öldürürken hepimiz hak veriyorduk değil mi? Ortada, hafife alınmayacak bir durum var. Deren, hayatının en büyük acısıyla sınandı. Bunlar sonraki bölümleri, kendinizi her iki karakterin de yerine koyarak okumanızı isteyeceğim. Çünkü ilerleyen bölümler çok sert olacak, karakterlere karşı anlayış geliştirmezseniz okurken zorlanabilirsiniz. Bu bölümle ilgili de ne düşündüğünüzü yazın, hepsini okuyacağım.

Yakında görüşürüz.

Hoşça kalın canımın içleri.

♡

21. ❝Deren & Nil.❞

Sezen Aksu, İhanetten Geri Kalan

Eminem, Mockingbird.

Merhaba canımın içleri.

Çooook heyecanlıyım!

Burada mısınız? İçten bir buradayız, demenizi istiyorum<3

Okuduğunuz son bölümden anlaşıldığı üzere bundan sonraki her bölüm kritik, soluk soluğa, sert olacak. Bu bölümlere oy ve yorumlarınızla eşlik etmenizi çok istiyorum. Çünkü ne kadar motive olursam bölümlere o kadar yansır.

21. ❝DEREN & NİL.❞

❝*Bir insanı delirtmek için tek bir kötü gün yeter.*❞

O savunmasızken sen vahşiydin.

Şimdi o vahşiyken sen savunmasızsın.

O an Deren silahı öyle bir noktaya koymuştu ki ölmem için tek kurşun yeterdi. Silah tam kalbimin arkasındaydı ve kurşunun derimi parçalayıp kalbime saplanması bir saniyede gerçekleşirdi. Hayatından aldığım otuz günün karşılığında kalbimi benden bir saniyede alırdı ve yaşamım herkesin hak ettiğimi düşündüğünü şekilde son bulurdu.

Ama beni acısızca öldürmek yerine acıtarak öldüreceğini biliyordum.

Şu an burada canice hislerle cinayet işlemeyecek kimse yoktu.

İnsani bir davranış sergilemek için boğazıma sardığı koluna dokunup itmeye çalışırken, "Deren," dedim güç nefes alarak. "N'apıyorsun sen? Çıldırdın..."

Sesime tahammül edemiyormuş gibi silahın namlusuyla sırtımı eşeleyip, "Kızım nerede?" Diye bağırdı.

Gözbebeklerim bayılacakmışım gibi bir bulanıklıkla örtüldü ve aklımdan neyi, nasıl öğrendiğiyle ilgili binlerce ihtimal geçti. Feda'yı bulup buraya getirmiş, bana tuzak kurmuştu. "Yaralanmıştın?" Dedim elini daha kuvvetle itmeye çalışarak. Bana karşı olan insaniyeti körelmişti, boğazımı tüm gücüyle sıkıyordu. *Bana tanıştığımızdan beri*

ilk kez hak ettiğim gibi davranıyordu. **"Sen... Anlamıyorum ne yapmaya çalıştığını."**

"Bana daha ne kadar yalan söyleyeceksin? Ben ölene kadar mı?" Başını boyun açıklığıma yaklaştırıp kulağıma doğru fısıldadı. "Yoksa sen ölene kadar mı?"

Ancak inkâr ederek onun ellerinden kurtulabileceğimi düşündüm. Buraya kadar gelmişken her şey mahvolamazdı. "Kızını neden bana soruyorsun? Ben gerçekten anlamıyorum n'olduğu..."

"Sende gerçekten bir caninin kalbi varmış," dedi, dehşetle. "Nasıl fark edememişim?"

Bir caninin kalbi mi olur Deren?

Ateşse kül olur, buzsa erir yok olur.

İnkâr etmenin fayda sağlamayacağını anladığım bu an her şey gürültüyle üzerime devrildi. Bana bir ihtimali sormuyordu, şüpheden yola çıkmıyordu, emin şekilde kızının yerini soruyordu. Feda yerde, baygın şekilde ayaklarımın ucundaydı. O da bildiği kadarını anlatmış olabilirdi, artık yalanlamam yalnızca beni küçük düşürecekti. Ama... başka ne diyecektim?

"Deren, ben Nil'i..."

Bir silah patladı ve kulağıma doğru haykırdı. "Kızımın adını ağzına alma!"

Hangi silahın patladığını görmek için elime, vücuduma baktım ve bir acı da hissetmediğimde ikimizin silahının da patlamadığını anladım. Deren başını boyun açığımdan çıkarıp sol tarafa dönünce, ben de kocaman gözlerimi oraya çevirdim.

Noah, korkutucu şekilde üzerimize yürüyordu.

Ve bu sırada, "Kardeşimi bırak!" Diye haykırıyordu gözü dönmüş halde.

"Se.... seni mi vurdu?" Diye bağırdım arkamdaki Deren'e dönmeye çalışarak ama boğazımı tutuş şekli buna izin vermiyordu. O silahı boşluğa mı yoksa Deren'e mi sıkmıştı? *Lütfen ona sıkmamış olsun*

"Sen kimsin lan?" Diye bağırarak karşılık verdi Deren abime, aynı öfkeyle.

İşte bu saniyeden sonra hiçbir planım yoktu. Bu karmaşıklığın karşısında kendimi biraz bile hazırlamamıştım. Bundan sonrasında beni sadece içgüdülerim yönlendirecekti. Sanırım ki bu yüzden elim abimi durdurmak için havaya kalktı ve beni kalbim konuşturdu. "Abi,

sakın bir şey yapma! O... silahı sıkma. Yanlış anlıyorsun, Deren bana hiçbir şey yapmayacak. Lütfen silahın namlusunu ondan çek."

Deren beni vücuduyla itip sarsarak, "Abin mi?" Diye sordu. Hiddeti öyle bir boyuttaydı ki konuşurken dişleri gıcırdıyordu. "Tabi ya abin... Abinle, ailenle yaptınız bu işi, kızımı beraber kaçırdınız!"

Nil'i kaçırmamızın bir mafya işi olduğunu mu düşünüyordu? Ailemle beraber yaptığımı, hatta belki de Nil'i satmak için kaçırdığımızı düşünüyordu. Ve ayrıca... O İtalcan'ca mı biliyordu? Doğru, bir korumaydı ve daha önce sorduğumda belki, diyerek geçiştirmişti.

Abimin, "Karmen'i çabuk bırak!" Diye bağrışını yeniden duyunca panikle ciğerim büyüdü, derim neredeyse çatlayacaktı. Deren, beni kendisiyle beraber uzaklaştırıp İtalyan'ca şekilde, "Yaklaşma, vururum," dediğinde kendim için değil ama abimin bunu duyduktan sonra yapabilecekleri için korktum.

"Kimsin sen? Karmen'den ne istiyorsun?" Dedi abim, gördükleri karşısında yaşadığı ölümcül nefret kaşını kaldırışından bile belli oluyordu. "Onu bırak, sağ şekilde yanıma gelsin, sonra sorunun neyse konuşuruz."

Hayır... Beni bıraktığı an Deren'i vururdu. Abimden bahsediyorduk, tabii ki yapardı. Deren'in bir kurşun yiyerek yere düşüşünü hayal bile edemiyordum.

"Sen... Beni mi takip ettin Noah?" Dedim, vurmaması için kafamı Deren'in kafasının önüne sabitlemeye çalışarak.

Abimin gözleri beni bulmadan, "Gece eve gelmemenden sonra ne bekliyordun!" Diye cevap verdi.

"Bu benim sorunum, lütfen git," dedim, her şey karmakarışık olmuştu, onu gönderirsem en azından Derenle bire bir halletmeye çalışırdım. Doğrusu hâlâ şoktaydım, neyi halletmem gerektiğini bile bilmiyordum. Nasıl, anlamıyorum nasıl öğrenmişti?

Noah, "Ne gitmesi, elbette gitmeyeceğim," diyerek delirmişim gibi bana tepki gösterirken, Deren'de, "Tabii ki gitmeyecek," dedi Türkçe, sanırım konuştuklarımızın bazılarını anlıyordu. "Kızımın nerede olduğunu söyleyeceksiniz!"

Abim çok az Türkçe bildiğinden onun ne dediğini çıkaramayıp, "Karmen," dedi bana, neler oluyor dercesine. "Bu adam kim? Sana nasıl böyle davranır? Neden bana onu vurmamı söylüyorsun?"

"Çünkü ben hatalıyım!" Diye bağırdım, Deren'in kolunu daha sıkı tutup itmeye çalışırken. Fakat abimin gözleri oraya kaydığında bunu yapmayı bırakıp elimi cebime attım, yolun sonuna geldiğim için telefonumu yavaşça çıkardım. "Arkamdaki adam sadece öfkeli, canı yanıyor ama bana bir şey yapmayacak abi."

"Ne yaptın ki?" Dedi abim ama hemen sonra kafasını iki yana salladı. "Bu... şu an fark etmez. Hatan neyse konuşulur, sana silah doğrultamaz. Bağırıp duruyor, seni boğuyor! Elindeki silahı süs diye mi tutuyorsun Karmen? Şu ite haddini bildirsene!"

Gözlerim sağ elimde tuttuğum silaha kaydı ve onu Deren'e karşı kullanmak zorunda kalmamak için ikinci kez düşünmeden silahı ileriye fırlattım. Sonra da çıkardığım telefonu kırılması için fırlattım.

Noah, "N'apıyorsun?" Diyerek dehşete sürüklenirken, Deren'de parçalarına ayrılan telefona bakarak alaycı, sahte şekilde güldü. "Kanıtları ortadan kaldırıyorsun öyle mi? Fark etmez Karmen, ben senin yaptığını biliyorum." Gülüşünden hiçbir iz kalmadan silahı çekip çekip bastırdı sırtıma. "Şu abini kurşun manyağı yapmadan önce kızımın yerini söyle! Yoksa siker atarım ikinizi de!"

"Kardeşime bağırıp durma! Karmen, sana ne diyor?"

"Kızım diyorum!" Deren bu kez başını Noah'a çevirip sırtımda tuttuğu silahın hedefini de değiştirdi ve ona doğrulttu. Ve o saniye, Deren'i abime, abimi de Deren'e karşı nasıl koruyacağımı bilemedim. Tam bir kaos anıydı. "Kızımı bana verin! Kızımı kaçırdınız! Kardeşinin ölmesini istemiyorsan derhal Nil'i getir!"

Deren İtalyan'ca konuşuyordu ama telaffuzu sıkıntılıydı, kelimeleri mükemmel şekilde çıkarmıyordu. Fakat abim cümleyi anladı ve o cümlenin içinde geçen Nil'in adını duyunca, "Kaçırma mı?" Diye sordu gözlerime bakarak. Gözlerinde bir daha sen neler yaptın, ifadesi vardı. "Nil senin kızın mı?"

Deren'in abime doğrulttuğu silah eliyle beraber titredi ve başımın arkasında heyecanlı bir nefes verirken, "Evet, Nil," dedi. "Evet benim kızım! Nerede o? Sen de tanıyorsun işte!"

Abim, evet manasında kafasını sallayıp Deren'in silah tutan elini kontrol ederken, "Tanıyorum," diye itiraf etti. Deren'in kelimelerinin derinime kadar indiğini söylemiştim, meğer benim ve benimle ilgili kelimelerde onun derinine inebilirmiş. O kadar derinine iner ki, yok

olur, yok olurum... "Karmen'i bırakıp bana doğru gelirsen yerini söylerim."

Noah'ın söylediklerini duyunca beni ikinci kez hislerim yönetti ve bu kez beni bırakmaması için Deren'in kolunu sıkıca kavrarken, "Hayır, sakın gitme! Bırakma beni!" Dedim. Abime de itiraz eden gözlerle baktım. "Noah, onu vurmak için yapıyorsun. Kes şunu! Git diyorum buradan, ben halledeceğim!"

Deren'in bakışları abimden bana yönelirken, Noah'ı bir kafa karışıklığı, anlam karmaşası ele geçirdi. "Adam sana silah tutuyor, neden kurtulmak yerine bana bağırıyorsun sana yardımcı olduğum için?"

"Çünkü ben haksızım, onun vurulmasını istemiyorum." Dudaklarımı sessizce kıpırdatarak per favore, diye fısıldadım. *lütfen*

Deren elindeki silahı her an sıkabilirmiş gibi bir delilikle etrafa sallarken, "Beni insanlıktan çıkartmayın," diye kükredi. Kalbi, göğsü o kadar sıcaktı ki... onu cehennemden bir şeytana çevirerek çıkardığımı iliklerime kadar hissettim. Silahını tekrar bana çevirip şakağıma yasladığında, henüz öpücüğünün izinin bile kurumadığını fark ettim. "Seni şimdi öldüremem, bunu biliyorsun; çünkü kızımın yerini söyleyeceksin. Ama abini öldürürüm, beni öldüremesin diye de seni kalkan olarak kullanırım, bir bok yapamaz. Yapsa da bana artık hiçbir şey koymaz! Bana kızımın yerini söyle Allah'ın cezası!"

Noah ileriye çıkıp, "Kardeşime bağırma!" Diye bir daha yeri göğü birbirine kattı.

"Bağırmak mı? Ben dünyayı sizin başınıza yıkacağım!" Dedi Deren ve bunu söyledikten sonra silahı körlemesine ateşledi. Bir çığlık atıp elimi kulağıma kapattım ve kurşun Noah'ın omzuna denk geldiğinde vücudum ileriye atıldı. Noah geriye doğru sersemleyip elini hızlıca omzuna götürürken nefesi kesildi ve öfkeyle yarasını kontrol ederken, Deren silahıyla şakağıma vurup kulağıma doğru tısladı. "İkinci kurşunu kalbine sıkarım, abinin ölmesini izletirim sana!"

Onun kollarından kurtulmaya çalışarak ayaklarımı yere sürterken, "Bırak," diye çırpındım. "Bırak beni, yarasına bakacağım!"

"Olmaz bebeğim, sen yalnız benim hemşiremsin," dedi silahın namlusunu saçlarımın arasından kaydırarak. "Tabi hemşireysen."

"Noah," diyerek onunla göz teması kurmaya çalıştığımda abim bakışlarını bana odaklayarak üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı.

Silahını hâlâ Deren'e doğru tutarken, ceketini çıkarıp yarasının üstüne bastırdı. "Kumaşı bastır, kanı yavaşlat! Deren, bırak..." bir ayağımı arkaya, Deren'in bacağına vurmaya çalıştığımda, "Kızımın yerini söyle," diyerek cümlemin arasına girdi.

"İyiyim Karmen," dedi Noah, yüzüne kızarıklık basarken gözleri Deren'e kilitlenmişti.

"Söyleyeceğim!" Diye bağırıp yüzümü arka çevirdim ve Deren'i bir caniyle karşı karşıya getirdim. Ve yalnız ufacık anda bana yaslı duran silahın kendi silahım olduğunu anladım. O caninin kalbi ne buz ne alevdendi, kendi de ne olduğunu bilmez birisiydi. Bu, Deren'in gerçek yüzümü gördüğü ilk andı. *İnsanlar gerçekten birbirlerinin hayatına mutlu etmek için girip öldürerek de çıkarlarmış değil mi Deren?* "Abimi bırak, seni Nil'e götüre..."

"Kızımın adını anma lan anma! Söyleme, kızın de, Nil deme! Onun masumiyetine dokunma dokunma!" Çıldırmış gibi silahın namlusunu şakağıma vurarak, ağzını kocaman açarak konuşuyordu. Yüzü bu kadar yakındayken, nefes nefese konuşurken, cinnet geçirirken gözleri kapkaraydı. Sol gözü çok şiddetle seğiriyordu ve kafama yasladığı için başım yana düşüyordu. "Sana bakmaya daha fazla tahammül edemeyeceğim, bir an önce kızımın yerini söyle!"

Bana gerçekten ilk kez hak ettiğim gibi davranıyordu.

"Söyleyeceğim," dedim duygularım donmaya başlarken. "Abime bakmama izin verirsen söyleyeceğim."

Yüzüme biraz daha yaklaşınca kendimi gözlerinin tam içinde hissettim. O kadar büyümüştü bakışları. "Abine bakmayacaksın, kızımın yerini söyleyeceksin."

"Onu yaraladın," dedim.

"Daha hiçbir şey yapmadım."

Silahın namlusunu daha sert bastırınca, ne anlatmak istediğini anladım ve hâlâ az nefes alırken, "Bari ambulansı ara," dedim ona kıyasla kısık sesle. "Biz giderken abim için gelsinler, abimi kendi başına bırakıp gidemem."

Noah, "Karmen," diye seslendiğinde ve bize yaklaşmaya çalışan adım seslerini duyunca başımı arkaya çevirmeye çalıştım. Deren'de gözlerini omzumun üzerinden arkaya çevirip İtalyan'ca, "Beni vurmaya çalışma, kurşun kardeşine gelir," dedi, vücudunu benimle kapattığı için. Abime dönebildiğimde üzerindeki ceketi yaranın altına

sertçe bağladığını, silahını hâlâ Deren'e tutarak salladığını gördüm. "Karmen'i bırak, ne sorunun varsa beraber halledelim."

"Sen git yaranı hallet piç," dedi Deren adeta tükürüyormuş gibi ve abimin gözlerinde cehennem ateşi ortaya çıkarken boynumu sıkmayı bıraktı. Fakat ben daha derin bir nefes alamadan silahı kafamda tutarak beni çıkışa sürüklemeye başladı. Abim yarasını görmezden gelmeye çalışarak üzerimize yürürken, "Arabana atlayıp caddeye çık," dedim ona, ellerimi durması için kaldırarak. "Birisini çevirip yardım iste Noah. Yaran derin değil ama terlemeye başladın, bilincini kaybedebilirsin. Peşimden gelme, ona kızını verip döneceğim, eve geleceğim."

Deren silahı kafama iterek, "Bebeğim rüya görüyor," diye fısıldadı.

Yalnızca Noah'ın beni anlayıp anlamamasıyla ilgileniyordum ama abim beni duymamış gibi üzerimize yürüyordu. Deren'in tahammülü kalmamıştı, bir kurşun daha sıkmayacağından emin değildim. Beni çıkışa doğru sürüklerken, "Seni böyle bırakamam," dedi Noah ve Deren'e bağırdı. "Karmen'i bir daha kimsenin incitmesine izin vermem."

"Biliyor musun?" Dedi Deren. "Birkaç gün önce seninle aynı şeyleri düşünüyordum." Ve silahını boşluğa doğru, adresi belli olmadan sıkıp küfretti.

Birkaç gün önce mi öğrenmişti? Dün gece sevişirken biliyordu. O zaman neden...

"Noah, uzak dur!"

"Lanet herif!" Diye silahını tekinsizce elinde salladı abim ama Deren'in önünde ben olduğum için kurşun sıkamadı.

Deren, "Hepinize sıra gelecek," diyerek benimle beraber hafifçe döndü ve bakışlarım rastlantı sonucunda kapıyı bulunca vücudum dondu. İlk birkaç saniyeyi hareketsiz geçirdim ve başıma dayalı silahın titremesinden anladığım üzere Deren'de şaşkına döndü. Ve Noah'ta sessizleşmemizin sebebini görmek için kapıya baktı.

Utku, derin bir kaş çatışla bizi izliyordu.

Teşekkür ederim Tanrım, beni gerçekten cezalandırıyorsun.

Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum ama gördüklerine bir açıklama getiremediği için konuşamadığı açıktı. Bizim de kendisine baktığımızı fark edince elini kaldırıp beni gösterdi ve gözlerindeki anlamsızlık dehşete sürüklendi. "Abi?" Dedi tek solukta.

"N'apıyorsun? Silahını... Neden Karmen'e tutuyorsun? Delirdin mi sen? İndir silahını!"

Deren'in nefesinin sıkıştığını enseme vuran yutkunmasından anladım. "Senin burada ne işin var?" Dedi boğuklaşan ses tınısıyla.

Utku bir anda olduğu yerden koşmaya başladı ve yanımıza doğru gelirken, "Karmen yaralandığını söylediği için geldim," dedi. "N'oluyor burada? Niye Karmen'i öyle tutuyorsun?" Deren hırıltılı nefesle alırken Utku yavaşlayarak az ilerideki abime baktı ve onun tuttuğu silahına kaş çattı. "Sen de kimsin? Bu ne lan? Ne dönüyor burada?"

Abim Türkçe konuşulduğu için yeterince şey anlamadı ama sanırım Deren'in gözlerindeki korumacılığı görmüş olmalı ki, yavaşça Utku'ya yaklaşmaya başladı. Derenle aynı anda, "Hayır!" Diye bağırdık ama abim onun için çok kolay bir manevrayla Utku'yu boğazından yakalayıp kendine çekince kelime dudaklarımda tutuştu. Deren'in vücudu kontrolsüzce titremeye başlarken, Utku aldığı darbe karşısında bağırıp abimin kollarından çıkmaya çalıştı. "Bırak beni, sen kimsin lan!"

Noah Utku'nun ne dediğini pek anlamadan Deren'in yüzünün aldığı ifadeye gülerken, "Sanırım bir yakının," diye fısıldadı ve başını eğip Utku'nun yüzüne baktı. "Benziyorsunuz da, hem de epey."

Deren öyle canhıraş bağırdı ki, neredeyse kulaklarımı patlatacaktı. "Onu bırak, bu işe karıştırma!"

"Sen de kardeşimi bırak!"

Utku ile birbirimize kaygıyla baktık. Tek fark o tüm suçlunun ben olduğumu bilmiyordu.

"Abi," dedim ellerim hâlâ havada, Deren'i korumak için dururken. "Sakın Utku'ya bir şey yapma, onun bunlarla hiçbir alakası yok. Çocuğu derhal bırak, ona bir şey olursa yalnızca Deren'i değil, beni de yıkmış olursun."

Deren kulağıma doğru, "Onu ikna et," diye bağırırken, Utku'da kafama yaslı silaha bakarak, "N'oluyor?" Dedi bir daha. Olayın hiçbir noktasını anlamadığı için kime ne diyeceğini de bilemez durumda aynı şeyleri tekrarlıyordu. "Abi, bıraksana yengemi, neden böyle davranıyorsun?"

"Ona böyle söyleme," dedi Deren, dakikalardan sonraki en hafif ses tonuyla. "Niye buraya geldin ki sen? Neden? Seni de kandırdı işte!"

Utku abisinin çaresizliği ve nefretini sezerek Noah'ın kollarından kurtulma isteğini bırakırken, "Anlamıyorum," dedi, sesi şimdi üzgündü. "Karmen, neler oluyor? Oyun falan mı çeviriyorsunuz?"

"Yaa, oyun," dedi Deren, sadece bu kelimeyi çekip alarak.

Önceliğim Utku'yu Noah'ın ellerinden kurtarmak olduğu için abimin gözlerinin içine bakarak, "Bırak," diye yineledim. "Bırak o buradan gitsin, Derenle ben de gideyim. Sonra Deren seni bana geri getirecek abi..." gözlerimi hafifçe arkaya kaydırıp Deren'i görmeye çalıştım. "Değil mi Deren? Bana hiçbir şey yapmayacaksın."

Dişleri arasından soluyarak gözlerini ölümcük şekilde kıstı. "Kıyabilir miyim hiç?" Dedi bariz bir alaycılıkla. "Tamam, geri getireceğim."

Noah inanmayarak silahın yönünü Utku'ya çevirince, "Abi!" Diye kızdım yüksek perdeden. "Sana ne diyorum? Bana kulak ver."

"Sen onunla gideceksen bu çocuk benimle kalacak," diye şart koştu abim sert bakışlarını Deren ile benim aramda gezdirerek. "Seni getirdiğinde ben seni alacağım, o da kardeşini. Bence yeterince adil."

Deren karşı çıkarak, "Kardeşimi bırakacaksın," dedi.

"O zaman sen de benimkini!"

İkisinin gür sesi boşlukta yankılanarak ikinci kez kulaklarıma döndüğünde gözlerimiz bir daha Utku ile birleşti. Noah'ın kolunu itmeye çalışırken başındaki silahı hiç umursamıyordu. Ona, "Canım, sana bir şey yapmayacak," diyerek abime kafa salladım. "Tamam, kabul. Utku burada seninle kalıp yarana baksın, ben de Deren ile gidip yapmam gerekeni yapayım. Sonra geldiğimde Utku abisiyle gider, ben de seninle."

"Kabul falan değil! Sen neysen abin de odur! Kardeşimi onunla bırakmam!"

"Deren," diye sinirle çığlık attım. "Başka şansın yok görmüyor musun? Ben seninleyken Utku'ya hiçbir şey yapamaz."

"Ya abi neler oluyor?" Diyerek kurtulmak için Noahla boğuştu Utku ve Deren bunu görüp bir kurşun kazasının yaşanmaması için, "Tamam," dedi hızlıca. "Tamam, böyle anlaşıyoruz. Karmenle gideceğim ve döndüğümde Utku'yu alacağım."

Abim rahat durması için Utku'yu tutuyordu ama artık daha hızlı nefes alıp vermeye, alnından terler süzülmeye başlamıştı. "Tamam, anlaştığımız gibi."

"Utku, bir süre burada kal, gelip seni alacağım," dedi Deren ve beni, arkasını dönmeden geriye doğru sürüklemeye devam etti. Kapıya ulaştığımızda, "Nereye?" Diye sordu Utku. "Abi, şu silahı Karmen'in kafasından çek, bir kaza olacak!"

Abimin sararan yüzü beni telaşlandırdığı için, "N'olur abimin yarasına bak," dedim Utku'ya. "Sana bir şey yapmayacak, onunla boğuşma."

"Abin?" Dedi Utku, tekrarlayarak. Kafası çok karışmıştı. "Neden abin bana, abim de sana silah tutuyor?"

Deren beni kapıdan dışarıya, serinlemiş havaya çıkarırken, "Çünkü gerçekleri öğrendim," dedi. "Nil'i bu mafya bozuntuları kaçırdı!"

Deren kapıyı çarpıp kapatmadan önce Utku'nun beyazlayan yüzünü gördüm ve gözümden bir damla yaş düştü. Kapı kapanıp onun yüzünü görmemi engellediğinde de, "Hayır!" Diye bağırarak peşimizden seslendi. "Abi, bir yanlışın vardır, saçmalama! Sakın Karmen'e bir şey yapma, Nil'i organ kaçakçıları kaçırdı."

Gözlerinin önündeki gerçeklere rağmen beni böyle savunması ayaklarımın orada kalmasını sağladı. Deren beni, kafamda bir silahla sürüklemesine rağmen gözlerim sanki Utku'nun itiraz eden, bana inanan gözlerine bakıyordu.

Canımın bir daha yanmayacağını düşünmüştüm.

"Utku'nun sana olan sevgisini hak etmiyorsun," dedi Deren, silahının namlusunu tekrar kafama iterek.

Hiçbir karşılık vermeden onun sürükleyişine göz yumdum ve beni arabasının yanına götürüp kapıyı açtı. İte kaka koltuğa oturtup kapıyı çarptıktan sonra şoför koltuğuna oturdu ve kapıları kilitleyip silahı dizine bıraktıktan sonra birkaç saniye yandaki depoya doğru baktı. Utku'yu abim kadar tehlikeli birisiyle bıraktığı için hâlâ tereddütlüydü fakat abim ona bir şey yapmayacaktı, çünkü ben Derenle beraberdim.

"Noah Utku'ya bir şey yapma..."

"Abinin de senin de canım cehenneme," dedi ve ellerini direksiyona çarpıp gözlerini, yüzünü bana hiç çevirmeden, "Nerede?" Diye sordu. "Kızım nerede? Nil'in yerini söyle."

Zihnim körelmiş şekilde, "Nasıl?" Diye sordum ama devamını sormama izin vermeden, "Nerede?" Diye tekrarladı sabırsızca. "Nil'i nerede saklıyorsun?"

Yumruklarım dizlerimin üzerinde kaskatı olurken, "Kimden ne duydun?" Diye fısıldadım Derya'nın adını vermeden. Aklıma gelen ilk şüpheli oydu. "Kim sana ne anlattı da beni suçluyorsun? Bilmediğin şeyler var, ben Nil'e zarar verme..."

Araba bir anda sert bir frenle durdu ve ardından Deren o kadar hızlı hareket etti ki, beni koltuğumdan çektiğinde ellerim son anda koltuk arasındaki boşluğa yapıştı. Kulağımda bir uğultu başlayana kadar arkadaki arabaların korna seslerini duydum ve Deren gözlerimin içine bakarak, parmaklarını acıtarak omuzlarıma geçirdi. "Nil'in yerini biliyor musun?"

Gözlerine kim bilir bir daha ne zaman bu kadar yakından ve derinden bakacaktım acaba? O an bana ne kadar acımasız, tiksintiyle baktığının bir önemi yoktu. Yalnızca son kez yakın olduğunu hissettiğim gerçeği vardı. Dudaklarım dudaklarının önünde titrerken, "Evet," diye itiraf ettim.

Bildiği bir şey olmasına rağmen bu kelime dudaklarına çarpınca kanı çekilmiş gibi oldu. "Hep mi sendeydi?"

Onu ve kendimi özgür bırakarak, "Evet," dedim bir daha.

"Allah senin belanı versin!" Deyip dokunmaya dayanamıyormuş gibi öyle bir itti ki beni, geriye kayıp kafamı cama çarptım. Donup kaldım ve elimi kafama götüremeden gözlerimi kırptım. "Bu kadar aptal olduğum için Allah benim de belamı versin!"

İsterik şekilde, "Sandığın gibi değil," dedim.

"Ben bir şey sormadıkça konuşma, anlamıyor musun bunu!" Yumruklarını direksiyona çarpıp koltukların arasındaki boşluktan eline ne geldiyse tutup elinin tersiyle bana doğru fırtlattı. Paket sigara ve kalem omzuma çarpıp üstüme düşünce gözlerim sakinlikle onların düşüşünü izledi. "Sadece Nil'in nerede olduğunu söyle."

"Polonezköy," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. İçimden bir ses onunla son kez bu arabada, beraber olduğumuzu söylüyordu.

Parmaklarını direksiyona sabitlemeye çalıştı ama elleri kaskatıydı, hareket ettirmesi zaman aldı. Sessizce geçen o saniyelerde etrafın varlığı netleşmeye başlamıştı. Korna sesleri çoğalmıştı, birinin çıkıp arabaya gelmesi an meselesiydi. Deren kafasını kaldırıp dikiz aynalarına baktıktan sonra arabayı çalıştırıp direksiyonu çevirdi. Yüz metre kadar ilerleyip kavşaktan döndü, gözlerini ön yoldan ayırmadan hızı iki yüze arttırdı.

Gerçekten Derya'mı söylemişti? Ama birkaç gündür bildiğini ima etmişti, Derya söylemiş olsaydı bir şekilde haberim olurdu. Feda'nın yerini bile öğrenmişti, onu bulup koyduğum yerden almıştı. Üstelik birkaç gündür biliyor olmasına rağmen bilmiyormuş gibi benimle olmaya devam etmişti, ne için beklemişti? Nerede açık vermiştim hatırlamıyordum, her şeyi titizlikle yapmıştım.

Ağzımı açıp tek kelime söyleyemiyordum, çünkü bu yalnızca onu kışkırtıyordu. Nil'i hiç incitmediğimi, hatta onu sevdiğimi söylemek dilimin ucundaydı ama çok inançsızdı. Kim bilir kafasından nasıl korkunç düşünceler geçiyordu ama hiçbirine müdahale edemiyordum, hatta Nil'i bugün ona teslim edeceğimi dahi söyleyemiyordum.

Nasıl inanırdı ki? Ben de olsam inanmazdım.

"Buradan sonra nerden devam edeceğim?" Diye sorduğunu duyunca sessizlikle geçen dakikalardan sonra konuşmak için dudaklarımı aralayıp etrafa baktım. Gözlerimi ondan çekmediğim için Polonezköy'e geldiğimizi fark etmemiştim. "Tam açık adresi söyle."

Aklımda tuttuğum adresi hatırlayıp, "Karanfil caddesi," dedim. "Numara 24."

Camı indirip tabelaya doğru baktıktan sonra yol ayrımından sol yöne ilerledi. Yaklaşmıştık, neredeyse dakikalar kalmıştı. Gece ile Yaman oradan uzaklaşmış olmalılardı, Nil'de ona anlattığımız gibi babasını bekliyordu. Onların kavuşmasına şahit olacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden ben de Deren kadar heyecanlıydım. Hatta ilk kez bu hem bu kadar ağır hem de hafif hissediyordum. Prangalarımdan kurtulup özgür kalmıştım, artık yalanlar söylememe gerek yoktu ama diğer yandan, bir savaşın geldiğini gördüğüm için kuşanmam gerektiğini biliyordum.

Deren biraz daha ilerledikten sonra aniden telefonu çaldı ve alnında biriken teri elinin tersiyle silerek telefona uzandı. Cebinden telefonu çıkarışını izlerken kalbim artarak hızlanıyordu. Ekranda ne gördüyse kaşlarını çattı ve aramayı yanıtlayıp, "Utku?" Dedi hiddetle. "İyi misin?"

Noah Utku'yu rehin tutuyordu, nasıl aramış olabilirdi? Cevap bulmak isteyerek telefon konuşmasına dikkat verdiğimde, "Demek kendinden geçti," dediğini işittim. Kurşun yarası Noah'ı bayıltmış olmalıydı. "İyi, o halde bırak o piçi ve uzaklaş oradan."

"Hayır," diye müdahale etmeye çalıştım ama Deren beni kolaylıkla yok sayıp Utku ile konuşmaya devam etti. Onu dinlemenin ortasında kaşları daha da çatıldı. "Ne demek ambulans çağıracağım? Aptal mısın lan sen? Sen aptal mısın Utku? Adam senin kafana silah dayadı, çabuk uzaklaş oradan, merhamet falan etmeyeceksin ona."

Abim için ambulans mı çağıracaktı? Evet, lütfen... Bu iyiliği hak etmiyordum ama abim tamamıyla suçsuzdu.

"Ne demek Karmen'in abisi, bırakamazsın?" Deren bunu o kadar kısık sesle söyledi ki, ben de dudaklarından dökülüp havaya tutunan bu kelimelere inanamadım. "Dedim ya sana olanı... Asıl Karmen'in abisi olduğu için merhamet etmeyeceksin ona."

"Abimin bunlarla hiçbir alakası yok," dedim ama konuştuklarım boşluğa çarpıp bana geri döndü.

"Utku, abin olarak söylüyorum, lafımı çiğneme, arkana bakmadan uzaklaş oradan." Deren, Utku'nun bunu yaptığına inanamıyordu, doğrusu ben de. "O itler yeğenine kim bilir neler yaptı, nasıl merhamet edersin? O herife ambulans çağırırsan silerim seni!"

Telefonu kapatıp torpidoya fırlattığında ellerimle deri koltuğu iki yandan kavrayıp düşmanlığının geldiği boyutları hazmetmeye çalıştım. Nil'in bende olduğu gerçeğini sindirmiş görünüyordu ama ben onun bunları öğrendiğini bildiğini hâlâ kavrayamıyordum. Düşünmeden tepkiler verip, güdülerim ve duygularımla hareket ediyordum.

Araba düzensiz yolda ilerlemeye devam ettiğinde, Deren'in solukları o kadar hızlıydı ki neredeyse hemşirelik iç güdülerimle ona iyi misin, diye soracaktım. Arabanın içindeki oksijen sanki emiliyordu, camlar açık olmasına rağmen iyi nefes alamıyordum. Belli belirsiz karanfil, yazan sokak tabelasını gördüm ve Deren sokağa girip numaraları kontrol ederken arabayı durdurdu. Sokağa geldiğimiz için arabada daha fazla kalmayacaktı. Bu sokaktaki villalar çok nezih, gözden uzaktı ve arkalarındaki bahçeler ormanlığa doğru uzanıyordu. Deren koltuğundan inip kapıyı çarptı ve beni arabada bırakıp gideceğini sanırken tarafımdaki kapıyı açıp kolumdan çekti. Beni, ite kaka koltuktan indirip arkasından sürüklerken, "Hangi ev?" Diye bağırdı.

Nabzım daha da hızlanırken villaların numaralarına baktım ve aradığımızın, sokağın sokağın sonundaki villa olduğunu görüp, "Bu," diye işaret ettim.

Kafasını kaldırıp heyecanla iki katlı, büyük bahçeli villaya baktı. Bahçe kapısı açıktı, bu da Gece ile Yaman'ın onu buraya getirdiğine işaret ediyordu. Çok uzun vakit olmamıştı, en fazla yarım saattir Nil buradaydı. Rüzgâr kısa saçlarımı uçuştururken, Deren bahçeyi koşarak, beni de peşinde çekerek aştı ve sokak kapısına gelince, "Anahtar?" Diye sordu bana, gözlerini irice açarak.

Anahtarın paspas altında olduğunu bana Feda söylemişti, ben de Gece ile Yaman'a kapıyı kilitledikten sonra paspasın altına geri koymalarını iletmiştim. Ayağımın ucuyla paspası kaldırdım ve Deren bakışlarımı takip ederek eğildi, hışımla anahtarı alıp kapı deliğine soktu. Görünüşüm artık bulanıktı, yaşadığım şok bünyeme fazla gelmişti. Yine de birkaç dakika sonra onların kavuşmasını izleyeceğim için mutluydum, Deren asla inanmayacak olsa da.

Kalbim... gerçekten de yerinden çıkacak gibiydi.

Kapı geriye doğru açılınca Deren'in elindeki anahtar düştü ve eşikten içeriye girerken yüzü daha da beyazladı. Kurumuş dudakları delicesine titriyordu. Havayı içine o kadar çekiyordu ki, sanki oksijen kalmamıştı. Açılan holde yürüdü ve salona geçip kendi etrafında döndü. Evin içindeki sessizlik kalbini kırmış gibi, "Nil?" Diye bağırdı heyecan içinde. "Babacığım? Ben geldim, burada mısın? Ses ver bana sevgilim."

Bir dönüş almak için sessizleşip bekledi ama o dönüş gelmediğinde, ona merdivenleri gösterdim. Bakışları parmağımı takip etti ve hızla koşmaya başladı, beni basamaklarda deli gibi çekerek üst kata çıkarken, "Nil?" Diye seslendi bir daha. "Korkuyorsan eğer korkma, benim. Seni almaya geldim. Neredesin tırtılım, söyle bana?"

Ben de Deren gibi Nil'in bir ses çıkarmasını, heyecanla çığlık atmasını bekledim ama evde can acıtan o sessizlik vardı. Bunun üzerine Deren hiddetle bana dönüp yüzüme doğru haykırdı. "Yalan mı söylüyorsun? Ya da kızımı ne kadar korkuttun ki dışarıya bile çıkamıyor, bana seslenemiyor?"

Nil'e çok acımasız davrandığımı sanıyordu ve karşı çıkıp *öyle değil, onu seviyorum,* dememe bile izin vermiyordu.

"Yemin ederim korkutmadım. Hatta bugün onu gelip bu evden alacağını biliyor..."

Parmağını dudağının üstüne koyarak beni sustururken kafasını iki yana salladı. "Gerçekten son nefesine kadar yalan söylemeye devam

edeceksin değil mi?"

Sesimi duymaya bile tahammülsüzken ben neyi nasıl anlatacaktım. Hiçbirine inanmayacaktı. Ben de kızımı kaçıran birsine konuşmak için zaman bile vermezdim, onu hemen işkenceden işkenceye sürüklemeyi isterdim.

Deren bileğimi kıracak kadar sertçe sıkıp bir daha beni sol cephedeki odalara doğru çekti. Önündeki ilk odanın kapısını tekme atarak açtı ve odaya dalıp içeriye bakarken, "Nil?" Dedi yeniden. "Bebeğim benim, baban geldi."

Ben de onun gibi bu az dekore edilmiş, geniş odaya baktım. Bir yatak ve komodinden başka şey yoktu. Feda burada evi gibi yaşamadığı için bu manzara şaşılacak şey değildi. Deren eğilip yatağın altına bakarken beni de çekti ve dizlerim üstüne düşünce, acıyan avuçlarımı alıştığım gibi yok sayıp tekrar onunla beraber doğruldum. Odada olmadığını anlayıp çıkarken, "Belki korkuyordur," dedi kendi kendini teselli ederek. "Saklanmıştır, çıkamıyordur. Ya da... kendinde değildir." Arkasına dönünce bir daha burun buruna geldik. Elleri boğazıma sertçe yapıştı ve beni arkadaki duvara fırlatıp bağırdı. "N'aptın lan kızıma? Nerede? Niye sesi çıkmıyor? Kaçmanın yolunu bulmak için beni mi oyalıyorsun?"

Ben de onunla beraber bunu merak ediyordum ama yemin ederim eve bırakmıştık, ona kendinden geçirecek hiçbir şey yapmazdık. Elinin içinin olduğu yer tam yutkunduğum yerde olduğu için tükürüğümü yutamayıp ellerini itmeye çalıştım. "Uyu...uyuyor olabilir, diğer odalar..."

Cümlemi bitirmeden beni duvarın köşesinde nefes nefese bırakıp ellerini çekti ve ben yere düşerken arkasını dönüp diğer odalara ilerledi. Diğer bir kapıyı açarken bu kez çok sessizce hareket edip, "Uyuyorsa korkabilir," diye fısıldadı ve içeriye girip gözden kayboldu. Onun odadaki adım seslerini duyup boğazımdaki acıyı ittirmeye çalışarak öksürdüm. Ellerim soğuk parkelere yapışırken gözlerim tavanı bulanık gördü. Aman Tanrım, her şey tıpkı kâbusumdaki gibiydi. Beni öldürmemek için onu tutan tek şey Nil'i benim sayemde bulacak olmasıydı. Nil'i bulunca... Burada öldürür müydü beni? Nil'i arabaya götür ve sonra dönüp öldürürdü beni. Kanımın sıçrayacağı parkelere doğru bakarak uğultunun içindeki kalp atışlarımı dinledim.

"Nil," diyerek odadan çıkıp diğer bir odanın kapısını açtı ama hemen geri çıktı, görebildiğim kadarıyla banyoydu. Yanındaki kapıyı açıp içeriye girerken çok yumuşak bir sesle, "Babacığım?" Dedi. "Korkuyor musun? Saklanıyor musun? Ben seni alıp evimize götürmeye geldim sevgilim, çok özledim çünkü seni. Sen beni özlemedin mi? Gelip babana sarılsana küçük bebeğim."

Odanın içinde ilerleyişinin bir kısmını görebildim. Tekrar yere eğildi, yatağın altına bakıyordu. Korkup oraya saklanacağını düşünüyordu. Sonra dolap kapaklarının sesini duydum ve yeniden ama bu kez umudunu kaybetmiş şekilde, "Nil?" Diye seslendi. "Neredesin babacığım ya, neredesin... N'olur ses ver, karşıma çık artık, dayanamıyorum sensizliğe..."

Onu bulamadığı odadan çıkıp koridorda başı eğik durdu ve birazdan başını kaldırıp koridorun soluna, sağına bir daha bakıp gözlerini yavaşça bana çevirdi. Nefes almayı bırakıp avuç içlerimi yere daha sert bastırdığımda aheste aheste üzerime doğru yürüdü. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk, benim sebebim gözlerinin tadını çıkarıyor olmamdı ama onunkisi gerçeklere erişmekti. Önünde durup kafasını yana eğdi ve bağırmaktan kısılmış ses tonuyla, "Nerede?" Diye sordu, defalarca kez olduğu gibi. "Son kez soruyorum; Nil nerede?"

Bir rüyanın içindeymişiz gibi sayıklayarak, "Burada olması lazımdı," dedim.

Gözlerindeki ifade hafife alabileceğim gibi değildi ama şok yaşadığım için bana olan kör nefretinin derinliğini henüz göremiyordum. "Ama yok?

Evet, yoktu. Gece'nin numarasını ezberimdeydi ama arayamazdım, Deren o numaranın sahibine de ulaşırdı. Tenimden soğuk terler dökülürken, "Deren," diye fısıldadım. "Sadece iki dakika beni dinle. Hiçbir şey söyletmiyorsun, dinlemiyorsun, n'oldu Karmen demiyorsun. Anlatacaklarım var, hiç umursamıyorsun. Sadece iki dakika kulak versen korkacağın bir şey olmayacağını anlayacaksın. Benim, bak Karmen'im, seninle nasılsam öyleyim, yabancı biriymişim gibi, beni ilk kez görüyormuşum gibi bakma, davranma..." bu kadar konuşmama izin verdiğine afalladım ama sonra beni zaten duymadığını, kaale almadığını anladım. Söylediklerim boşluğa çarpıp bana geri döndüğünde nefesimi yormayı bırakıp çaresizce merdivenlere baktım.

"Girdiğimizde gördüm, salondaki cam açıktı, belki... dışarıya çıkmıştır."

Duyduğu tek şey bunlar oldu ve eğilip kolumdan sertçe tutunca, kalkışımı zor güç ayarlayarak doğruldum. Dengemi sağlamama izin vermeden beni tekrar sürüklemeye başlayarak aşağıya indi, evin yerden yukarıya uzanan camlarına bakıp söylediğim gibi açık olduğunu görünce, "Siktir oradan," dedi. "Bir çocuğun olduğu evde cam böyle açık bırakılır mı hiç?"

Bunu bana kızarak mı yoksa kendi kendisine mi söyledi anlamadım. Güneşliğin uçuştuğu açık cama yaklaştı ve aralığın bizim çıkmamız için küçük olduğunu fark edip biraz ittirdi. Evden benimle çıkıp etrafımızda dönerek bahçeye baktı. "Nil, yavrum burada mısın babacığım?"

Sesi bu kadar gür olmasına rağmen Nil'in duyduğunda hiç korkmayacağını, heyecanla neşeli bir çığlık atacağını biliyordum. Fakat bu bildiklerim yaşanmadığında Nil'in yakın mesafede olmadığını anlayıp, "Hayır," diye fısıldadım kendi kendime. Kapıyı kilitleyip camı açık mı bırakmışlardı? Görmemişler miydi? Ya Nil, neden beklemeden çıkıp gitmişti? Yoksa tek başına korkmuş muydu? O daha üç buçuk yaşındaydı, burada tabii ki korkardı.

Merdivenlerden nasıl düşmeden inmişti? Ya düşüp bir yerini incitseydi?

"Beni oyalamaya mı çalışıyorsun? Kızım başka yerde mi?"

Deren arka evin bahçesine doğru koşarken, "Hayır," dedim. "Buradaydı, yemin ederim seni bekliyordu."

Nil'in olduğu yerin haricinde başka dediğim hiçbir şeyi duymuyor, algılamıyordu. Gözlerini geniş arka bahçede dolaştırıp ardından arkaya doğru uzanan ormana baktı. Uzun, koyu yeşil yapraklı ağaçlar bir koruya açılıyormuş gibi sık ve çoktu. Deren gözlerini bu ormana giden yol ile arabayı bıraktığımız cadde arasında dolaştırarak, "Dışarıya mı çıkmıştır yoksa ormana mı yürümüştür," diye düşündü kendi kendine.

"Sen yola bak istersen, ben de ormanlığa..."

Her şey yalnızca havaya saçılıyor gibiydi, kaale alıp cevap vermiyordu. Kaçacağımı düşündüğü için tabii ki bunu kabul etmedi ve ormana doğru kuvvetle yürüdü. Asker adımlarını konuşturup koşar gibi hücum etti ormanlığa. Beni tutmayı bırakmıyordu, çünkü

gideceğimi sanarak bunu yapıyordu ama bu bana dokunmayı en sevmediği andı. Kolumu buna benzer şekilde tuttuğunda sonraki hamlesi genelde beni öpmek veya sarılmak olurdu ama şimdi temas ettiğinde hissettiği tek şey... tiksintiydi.

Beni, bırakmayı isteyerek tutuyordu.

"Yolda olması daha mantıklı değil mi?" Diye sordum ama yine kendi kendime konuşuyormuşum gibi hissettirdi.

Ormanın derinliğine ilerlemeye başlayıp elleriyle ağaç dallarını iterken, "Nil?" Diye seslendi. "Babacığım eğer duyuyorsan bana bağır ya da sesime doğru gel."

Ben de etrafta onu ararken aynı şekilde, "Nil," diye seslendim ve Deren'in ayakları durunca bana dönmesine karşın ona baktım. Bir anda üzerimdeki ceketin yakasından kavrayıp beni suratına doğru çekerken, "Adıyla seslenme dedim," diye ikaz etti. "Senin sesini duyunca ortaya mı çıkacağını sanıyorsun? Senden kaçmak için yer arayan kızım niye senin sesine gelsin lan geri zekâlı! Allah bilir nasıl korkuyordu da açık camı görüp kaçtı!"

Yaptıklarımı kabul etmiştim ama Nil'i korkuttuğumu, kötü davrandığımı kabul edemezdim. Nefesim önümdeki kuru dudaklara dokunurken, "Onu asla incitmedim," dedim.

"Beni incittin," diyerek fırlatır gibi bıraktı.

Omzumun çarptığı ağacın üzerinde bir süre kaldım ve elim refleks şekilde acıyan omzuma dokunurken, gözlerim ilerleyen Deren'i buğulu gördü. Nil'in adını bağrış şekli çok çaresiz ve heyecanlıydı, Nil her an karşısına çıkıp babacığım, diyerek kollarına atlayabilirdi. Sanki vücudum da düşüncelerim de hava boşluğuna sızmış, benden bağımsız durumda ilerliyordu. Hâlâ şoktaydım, neler olduğunu, olacağını bilmiyordum. Ona bir kızım olduğunu ve onun öldüğünü söylemek istiyordum. Her şey ortaya çıktığına göre bunu da söyleyebilirdim.

Ama o zaman tekrar hastaneye kapatılırsam? Çünkü bir çocuk kaçırmam iyileşmediğim anlamına gelecekti.

Ayağımın altındaki toprakları, yaprakları eşeleyerek Deren'in arkasından yürürken gözlerim çok da görmeden Nil'i aradı. O çocuktu, yavaş yürürdü, en fazla yirmi dakikalık mesafede olabilirdi. Keşke birimiz yola baksaydık ama bana güvenmiyorken bu imkansızdı. Elimi omzumdan çekip Derenle aramızdaki mesafeyi kapattığımda, "Nil'im, burada benden başka kimse yok," dedi. "Seni almaya geldim, hatta

yanımda küçük pelüş tırtılını getirdim..." kot pantolonunun ön cebine sıkıştırdığı küçük bir oyuncak tırtılı ezilmiş şekilde çıkarıp elinde salladı. "Hatırlıyor musun ben bir gün gelip bak, seni buldum, demiştim. Sen de hüngür hüngür ağlayıp bu bana benzemiyor, demiştin. Odanda görünce sen düştün aklıma, yanımda olman için her şeyimi veririm. Oturup senin gibi ağladım o an... Hadi, sesimi duyuyorsan gel, oyuncağını sana vereyim."

Derenle aynı anda susup bir sessizlik oluşturduk onun sesini duymak için ama yanıt almayacağını biliyordum. O, Nil'in benden korkup konuşmadığını, saklandığını sanıyordu ama Nil babasının sesini duysa hiçbir şey onu durduramazdı. Bunu düşünmeye, bunun için acı çekmeye sıra gelmiyordu ama ben onun Nil'e bir şey yapmış olmamdan bu kadar korkmasına da üzülüyordum, başka şey düşünemeyeceğini bildiğim halde.

Ben ki Nil'e bir şey yapacağım...

Deren'in ayaklarının altında savrulan yapraklara bakarak arkasından aynı şekilde ilerledim ve o hafif engebeli yolu tek adımıyla atlarken, ben de kütüğün üstünden geçerek takip ettim. Ara ara durup etrafındaki sesleri dinledi ve tekrar bağırarak yürüdü. Sağına soluna, dalların örttüğü ağaçların altına doğru bakarak sesleniyordu. Dakikalar, yalan söylediğim konusunda onun kafasını karıştırarak geçti ve kızının adını defalarca olduğu gibi yeniden yüksek sesle haykırdı. "Nil? Babacığım? Beni duyuyor musun? N'olursun korkma, konuş benimle!"

Dilim damağım kurumuş şekilde nefeslenirken Deren beklediği yanıt gelmediği için öfke duyup tekmesini önündeki ağaca geçirip geriye gitti. Sırtını da başka bir geniş, oyuğu olan ağaca yaslayıp kafasını gökyüzüne doğru kaldırınca şakağından aşağıya akan damlaları gördüm. Günlerdir attığı her adımı boşluğa, hiçe sürükleyen bendim. Yine de ona merhamet edip yüzünden akan teri bir mendille silmeyi istiyordum. Kendi içinde bile bu kadar çelişen bir kadını onun anlaması imkansızdı. Bu yüzden kafasını daha fazla karıştırmama gerek yoktu, suçlu olduğumu kabul edip hayatlarından çekilmeliydim.

"Çek gözlerini üstümden!"

Bunu duyduğumda bana söylediğini yapmam tamamen vicdan azabım yüzündendi. İstediği gibi bakışlarımı aşağıya indirdim ve onun kotunun cebinden telefonunu çıkardığını gördüm. Parmaklarını

tuşlara hızlı hızlı basıp bir arama yaptı ve birazdan, "Nil'in yerini buldum," dedi karşı tarafa. O kadar yorulmuştu ki nefesi dudaklarında tiz bir ses bırakarak çıkıyordu. "Polonezköy'de. Bir evdeydi ama kaçmış, şu an yakın mesafede onu arıyorum ama daha fazla yardıma ihtiyacım var. Evet... Birlikleri atacağım konuma yönlendir... Hayır, Nalan'ın haberi yok, henüz bir şey söylemedim."

Emniyet müdürüyle konuştuğunu anladığımda ellerim bir daha buz kesti. Polisler Nil'i aramak için buraya geldiği an beni tutuklarlardı, fakat ben hapse, hatta yeniden hastaneye kapatılamazdım. Mark'ı bulmalı, babamı görmeli, Noah'ın sağlığından emin olmalıydım. Tüm ülkeye yayılan bu suçun bana ait olduğu öğrenilirse kaçamazdım.

Bir ayağım yerde sabit kalırken bir diğeri arkaya doğru gitti. Deren telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra da uzanıp ceketimden tuttu ve beni çekiştirmeye başladı. Kişiliğim birisinin bana böyle davranmasına izin vermeyecek kadar baskın ve sertti ama ona yaptıklarım karşısında hiçbir şeye itiraz etmiyordum.

"Eğer Nil buradan çıkmazsa, beni yanlış yere getirdiysen seni bir helikopterden yere bırakırım, tüm vücudunun parçalanışını izlerim."

Bunları kulağıma söyleyip beni bir daha sertçe itti ve arkasını dönüp Nil'i aramaya devam etmek için uzaklaştı. Boşlukta süzülüyormuş gibi hissizce onu takip ettim ve Nil'in, polisler gelmeden, bir an önce ortaya çıkmasını diledim.

"Nil, bir yerden çık artık kızım." Önündeki dalı yapraklarıyla beraber iterek daha açık bir alana doğru yürüdü. "Babana seslen, karşına çıkayım ve bana gülümse."

Dakikalar geçtikçe ayağımın altındaki toprağın daha kaygan olduğunu hissettim ama Deren hâlâ önüne bakmadan yürüyordu. Kaygan zeminin onu düşürmesinden endişe ederek savurduğu ellerinden birini tutmak istedim ama bağıracağı için yapmadın. Bir tümseğin ucuna kadar ilerledik ve yol aşağıya doğru bir yokuş gibi kayınca, düşmemek için ayaklarımı yere daha sert bastırdım. Deren koşmaya ara vermeden ilerlerken de bir an durup geriye sıçradı. Onun baktığı yere bakınca ormana kıyasla küçük ama yüzülebilecek bir göl olduğunu gördüm. Deren isterik şekilde kafasını iki yana sallamaya başladı. "Buraya düşmüş olamaz, yüzemez."

Hayır, olamazdı. Hem... Evden bu kadar uzaklaşmış da olamazdı, neden buraya gelecekti ki? Deren'in tam arkasında durup, "Ormanda

vakit kaybettik, yola çıkmıştır," dedim ama o çoktan gölün kıyısına yaklaşıp içine girmeye başlayınca kelimeler dilimde küle dönüştü. Ayaklarının yere değdiği gölün içine girip ellerini ağaç yapraklarının yansıyıp yeşile dönüştüğü gölde dolaştırdı, kendi etrafında hızlıca dönerek, "Nil?" Diye seslendi yeniden.

Omuzlarımı düşürüp yüzüne sıçrayan, vücudunu kaplayan parlak suya baktım. Nil burada değildi ama anlatamıyordum. Gölün içinde biraz ilerleyip derinleşmiş kısma daldı ve vücudu bir an için tamamen suyun altında kaldı, dipte Nil'i aradı. Birini bu kadar çaresiz bırakmış olmanın ağır sorumluluk hissi kalbimi sıkıştırken, Deren kafasını suyun altından nefes nefese çıkarıp, "Nil!" Diye haykırdı yüzünden damlalar akarken.

"Baba."

Tanrım, Nil'in sesi...

Ayağımı, yerdeki yaprağa sürtmeyi aniden bıraktım ve Derenle göz göze geldiğimizde, kendim için hayal ettiğim her şeyi onun gözlerinde gördüm. Kızımın sesini duyduğumda yaşayacağım o trajik mutluluğu... Yüzü beyazladı ve gözbebekleri odağını kaybederken, başını hafifçe sol tarafa eğip sesin geldiği yöne baktı. Gözlerini çevirirken ki umudunu ve korkusunu asla unutmayacaktım. Ben de yerdeki kurumuş yaprağa basıp ses çıkartmadan arkamı döndüm ve baba, diyen Nil'i aradım. Onu göremiyordum ama yemin ederim ki sesini duymuştum. Üstelik Deren'de duymuştu o sesi.

"Ni... Nil," diye kekeledi Deren, ağladığını anlayacağım bir sesle ve sonra suyun içinden yumuşak bir ses geldi, gölde sessizce hareket etti. Gözlerim fıldır fıldır ağaçların arasına, geniş dalların altını aradı ve cennete girmeme birkaç saniyem kalmış gibi sabırsızca, "Nil," dedim.

"Baba," dedi Nil yeniden ve geniş bir ağacın arkasından ürkerek kafasını çıkardı.

Derenle Nil birbirini gördüğünde ormanı öğle sonrası bir güneş ışığının kapladığını hissettim. Meğer bu, birbirlerini gördüklerinde parlayan gözlerinin ışıklarıymış.

Geriye doğru iki adım attım ve göldeki o suyun sesini duyup Deren'e baktım. Tüm gücüyle kıyıya doğru gelirken gözbebekleri hiç görmediğim bir duyguya hapsolarak büyümüştü. Yüzünden akan su damlaları güneş ışığının altında parlıyordu. Yüzünde, hayal görmekten

korkuyormuş gibi bir gülümsemeyle kıyıya ulaşıp gölden çıkarken, "Nil?" Dedi gözünden bir damla yaş düşerken. "Aşkım?"

Sarsılmış şekilde bir adım daha geriye çıkarken, Nil'in gözlerindeki ışığı gördüm. Göldeki o adamın gerçekten babası olduğundan emin olmuş gibi, "Baba!" Diye bağırdığında, tuttuğum hıçkırıklar dudaklarımdan döküldü. Kendini ağacın arkasından çıkarıp ona giydirdiğim çiçekli elbisesiyle Deren'e doğru koşarken, Deren'de Nil'i tamamıyla farkında olup kendini ileriye fırlattı. Nil'in kumral saçları bir rüyaymış gibi gözlerimin önünde uçuşurken, Deren'in ona koşuş şekli ormanın içinde bir uğultu başlattı. Nil'in küçük ayakları yere her değdiğinde düşeceğini düşündüm ama Deren onu adeta havada yakalayıp tuttuğunda, artık ayağına tek bir taşın bile değmeyeceğini anladım.

Nil gözyaşları içinde ağlayarak, "Baba," düye bağırırken Deren onu tuttuğu gibi göğsüne çekti ve onu etrafında döndürürken gözyaşlarına boğuldu. Elimi, yanımdaki ağaca yaslayıp düşmemek için güç alırken, Nil'in Karina'nın elbisesi içinde babasına kavuşmasını izledim. Küçük kollarını Deren'in boynuna sarmaya çalışıp onun yüzünü öperken, hem ağlıyor hem de kıkırdıyordu. Deren'de onun sırtını iri eliyle kucaklamış, sıkıca kavramışken aynı şekilde Nil'in yanaklarını, alnını öpüp titreyen avucuyla saçlarına dokunuyordu. Ve hıçkırarak sayıklıyordu. "Nil, bu gerçekten sensin kızım. Bu koku... benim bebeğimin, benim kızımın, tırtılımın... Bu pamuk kadar yumuşak saçlar da senin, küçük ellerin, bana koşuşun da aynı... Öyleyse sen... Sen gerçeksin Nil. N'olur konuş, baba de bana..."

"Babam," dedi Nil, sanki yüreğinden geliyordu sesi. Gülüp ağlayarak ellerini Deren'in yüzüne koyarken hâlâ babasının kucağında dönüyordu. Dudakları aşağıya büküktü ve gözyaşları yanaklarını kızartmıştı. "Niye beni almaya gelmedin baba?"

Deren onunla konuştuğuna inanamıyor gibi kocaman açılan gözleriyle Nil'in yüzüne, küçük ellerine, üstüne başına bakarak, "Çok özür dilerim," dedi, sanki kendi hatasıymış gibi. "Özür dilerim güzel bebeğim. Babanı nasıl affedeceksin sen, nasıl... Dur, ağlama n'olursun; bir bakayım yüzüne, gözlerine... Senin yanağına n'oldu Nil? Kızarmış, acıyor mu yoksa?"

Nil nefesi kesik kesik çıkarken, "Düştüm," dedi ve ben de o yarayı merak ederken, Deren'in gözleri Nil'in omzunun üzerinden beni buldu.

O kin ve nefret karşısında beni bundan sorumlu tuttuğunu anladım. Gözleri tekrar Nil'e dönünce de öyle yumuşadı ki, o şefkatine içim ısındı. Nil'in yanağını, saçını, burnunu öperek kokusunu içine çekerken, "Kıyamam ben sana, baban sana kıyamaz değil mi?" Dedi yüreği parçalanmış gibi. "Acıyor mu canın? Öpeyim mi?"

Nil gözyaşları içinde gülüp başını hızlıca salladı ve babasının yanağını, alnını öpünce Deren'i taklit ettiğini anladım. Birbirlerine güldüler ve Nil onun omzuna doğru yatıp, "Öp," dedi nazlı nazlı.

Ah, bu nazlanması şu durumda bile güldürecekti beni.

Deren dudaklarını onun yarasının üstüne koydu ve uzun uzun öperek geriye çekildikten sonra omuzlarını okşayıp saçlarını düzeltti. Hayran hayran onun güneşte parlayan saçlarına bakarak bir daha hıçkırınca, kemikli yüzünden aşağıya düşen gözyaşları kalbimi sıkıştırdı. Nil onun yüzündeki yaşlara temas edip, "Seni çok özledim," dediğinde Deren inleyerek gözlerini yumdu. "Ben de seni Nil, ben de seni çok özledim. Her uyuduğumda rüyamda seni gördüm, yatağında uyudum, kıyafetlerine sarıldım... Sadece seni düşündüm, seni bulup böyle kocaman sarılmayı düşündüm."

Nil burnunu çekerek Deren'in kafasını tuttu ve saçlarından öperek kıkırdadı. "Yatağımda mı yattın? Nasıl sığdın ki baba?"

Deren onu kolları arasında sıkıp hemen sonra, "Acıtacağım," diyerek gevşetti kollarını ve Nil'e göz kırptı. "Yatamadım ki yatağında zaten, düştüm."

"Ya baba." Nil alnını babasının alnına yaslayarak kahkaha attı. "Düşeysin tabi, sen kocamansın."

"Sen de ufacıksın," dedi Deren, onun küçük elini tutup öpücüklere boğarken. Elini yanağına doğru sürterek parmağını ısırınca, Nil bir daha kahkaha attı. "Elin de ufacık, burnun da ufacık, ayakların da ufacık ama o dilin yok mu... o epey uzun, babaya ya diye çemkiriyor."

Nil, Deren kendisinin gözyaşlarını silerken dişlerini göstererek omuz silkti ve bir daha, "Yaaa," dedi uzatarak. "Çemkiyiyoyum işte." Dilini çıkarıp sallarken bir anda suratı asıldı ve dilini içeriye soktu. "Tamam, yayamazlık yapmayacağım, beni bir daha bırakma baba."

Kollarını babasına daha sıkı dolayıp adeta ona yapıştı ve bir anda kötü bir şeyi hatırlamış gibi ağlayınca Deren panikleyip onu göğsüne bastırdı. Gözleri kızının başının üstünden benimle birleşip kinlenirken,

"Ben seni bırakmadım," dedi. "Asla da bırakmam. Seni bıraktığımı mı duydun Nil?"

"Hıhı," dedi Nil, küçük ayaklarını Deren'e dolayıp kollarıyla boynunu sıkarken. "İşin varmış, gelmeyecekmişsin. Ben babama gitmek istiyoyum dedim ama..." susup omuzlarını silkti. "Annem neyede? Gelmedi mi? Ama çok özledim baba!"

Deren Nille beraber yere alçaldı ve bir kesilmiş ağacın üstüne otururken onu kucağından hiç bırakmadı. Sırtını sıvazlayıp, "Annen de seni çok özledi, yanına gideceğiz," dedi. Evet, Nalan dün hastanedeydi, bugün kızını görünce ne kadar mutlu olacaktı. Dün onu öyle gördükten sonra mutlu olmasını isterdim ve onun yerinde olmak için dünyaları verirdim. "Sen burada yalnız başına n'apıyordun? Hep tek miydin? Yanında kimler vardı? Neler yaptın?"

Nil babasının kucağına yaslanıp onun elini tuttu ve iri eli tıpkı bazenleri düşündüğüm gibi babasının elinin yanında küçücük kaldı. Sonra başını kaldırıp ıslak ama neşelenmiş gözlerini etrafında dolaştırırken beni bir daha görüp dudaklarını ısırdı. Artık ne söylediğinin bir önemi yoktu, Deren gerçekleri zaten öğrenmişti ama Nil konuştuklarımızı hatırlamış olmalı ki, "Bir tane adam," diyerek babasına döndü. "O beni parktan alıp buraya bıraktı, ben de seni bekledim. Ama sonra... odada kocaman böcek görüp korktum, kaçtım..." babasının göğsüne sığınıp gitmesinden korkarak tuttu onu. Çiçekli elbisesi ıslanmıştı. "Geri dönecektim ama koyktum, yolu bulamadım. Yüyüdüm yüyüdüm, bir baktım ki sen gelmişsin baba!"

O kadar içli, masum anlatıyordu ki yaklaşıp sözümü dinlediği için yanağından öpmek istedim ama Deren beni ona bir metre bile yaklaştırmazdı.

Karina'yı bir daha hiç göremeyecektim, Nil'e de hiç yaklaşamayacaktım.

"Sen günlerdir korkarken ben çok yanlış insanlarlaydım, seni çok yanlış yerlerde aradım..." Deren her bir öpücüğünü, özrüymüş gibi onun saçlarına dizip ellerini kollarında, bacaklarında dolaştırdı. Gözleri hasar arıyormuş gibi onun vücudunu dolaşırken üzüntüden delirmiş gibiydi. "Nasıl affedeceksin sen babanı bebeğim, nasıl affedeceksin?"

Nil kafasını hafifçe kaldırıp Deren'in çenesinden öptü. "Affettim baba."

Deren yalnızca kızına bakabileceği bir şefkatle baktı ama gözleri dolu doluydu. "Ben kendimi nasıl affedeceğim..."

Nasıl hem bu kadar acı çekebilir hem de mutlu olabilirdim? Hem onları izleyerek gülümserken hem de Karina ile böyle olmayı hayal edebilirdim?

Bazen gerçekten ayaklarımı yere vura vura, bir kız çocuğu gibi ağlamayı istiyordum.

Yanağımdaki gözyaşını elimin içiyle silerek yavaşça geriledim. Artık burada kalamazdım, polisler birazdan gelmiş olurdu. Deren, Nil'i tekrar bırakıp da peşime düşüp koşamazdı, Nille beraber zaten koşamazdı. Arkamı dönüp tüm gücümle buradan uzaklaşmalıydım. Zaten görmeyi en çok istediğim şeyi görmüştüm, Deren ile Nil'in bir araya gelip birbirine sarılmasını.

Geriye doğru bir adım daha gidince Nil ile Deren'in başını çevirip bana baktığını hissettim. İkisi de birbirini bırakamıyor, sıkıca sarılıyorlardı. Nil bana göz kırpıp babasına dönerken, "Bu abla kim?" Diye sordu.

Ah akıllı tırtılım...

Deren, "Hı?" Dedi Nil'e ve kaşlarını sertçe çatarak onun yanağını sıktı. "Tanımıyor musun onu?"

Nil bakışlarını kaçırdı. "Yoo."

Deren'in çenesinin seğirişini izledim ve elimi ağaçtan çekip biraz daha gerilerken, kapkara gözlerinin beni bulmasına seyirci kaldım. "Nasıl korkuttun? Konuşmaması için neler yaptın? Seni tanıdığı halde tanımadığını söylüyor? Dövdün mü kızımı, tehdit mi ettin?"

Nil şaşkınca babası ile bana bakarak tekrar onun göğsüne sığınınca hiçbir şey demeden kafamı iki yana salladım. Deren aramızda açtığım mesafeye bakarak tehditkâr şekilde başını iki yana sallamaya başladığında, yüzünü, onu getirdiğim hali aklıma kazıyarak arkamı döndüm. Deren arkamdan, "Karmen!" Diye kükrerken de ağlayarak geldiğimiz yola doğru hiç durmadan koşmaya başladım. "Karmen!" Ceketimin yakaları omuzlarımdan düşerken ve ayaklarım adeta yere doğru dürüst değmeden ağaçların aralarından süzülürken, arkamdaki kükreyişini duydum. "Kaçıyorsun madem, hızlı ol. Çünkü kokunu takip edip geçtiğin her caddeyi bulacağım."

Öfkesi sanki titreşimler halinde dağılıp tenime dokundu, ruhuma nüfuz etti. Beni bulmak için her şeyi yapacak olduğunu bilmeme

rağmen kaçabildiğim kadar kaçacaktım. Burada kalamazdım, ona anlatmayı istediğim çok şey olsa da Mark'ı öldürmek için İtalya'ya dönmeliydim. Oysa... Her şeyi başka kılabilirdim, her şey ikimiz için farklı olabilirdi ama ben affedilmeyecek şeyler yapmıştım, kaçmaktan başka çarem yoktu. Şimdi nereye gideceğimi bile bilmiyordum ama yer ayağımın altında kaydıkça geri alamayacağım şeyler yapmaya devam ediyordum.

Göğüs kafesim çok hızlı koştuğum için o kadar sıkışmıştı ki, bir süre sonra gözlerimin karardığını hissettim ama buna rağmen durmadım. Ensemden aşağıya, kıyafetime ter akıyordu. Kulaklarım patlayacak gibi sıcak olmuştu, boynumda çarpan gürültülü nabzı duyuyordum. Dizlerimin altı uyuşuyordu, önümü doğru dürüst göremiyordum ama geldiğimiz yönün burası olduğunu biliyordum. Omzumu bir ağaca çarpıp acıyı hissetmeme rağmen tepki bile veremeden önümdeki kesilmiş ağacın üstünden atladım ve yakınlardan gelen siren sesini duyup başımı yukarıya kaldırdım. Polis ve ambulans geliyordu.

"Siktir, siktir, siktir..."

Boğazımda susuzluk başlayınca dudaklarımı dilimle ıslatıp daha hızlı olmaya çalıştım. Artık her an düşecek gibi koşuyordum ama az kalmıştı. Evi görmüştüm, sadece birkaç dakika sonra buradan ayrılabilecektim. Abimi bulmam gerekiyordu, Türkiye'den onunla ayrılacaktım. Bacaklarıma biraz daha yüklenip dayanmaya çalıştım ve eve ulaşıp ön kapısından dışarıya çıkınca sağıma soluma baktım. Siren sesleri artık daha yakından geliyordu, Deren olanları anlattığında beni aramaya ilk buradan başlayacaklardı. Siren sesinin aksine doğru hızlıca yürüdüm, elim sıkışan kalbimi tutarken saçlarım yüzüme yapışmış haldeydi. Köşeden döndüm ve kafamı önümde tutarak düşünmeye çalıştım. Utku ambulansı aramıştı, abimi o semtteki en yakın hastaneye götürmüş olmalılardı. Oraya gitmeli, abimin nasıl olduğuna bakmalıydım. Sonra abimin korumasını arar, ondan yardım alarak abimi hastaneden çıkarırdım.

Düşüncelerim arasına Deren'in tiksinti duyan gözleri karışınca, "Hayır," dedim kendime. "Hayır, şimdi bunu düşünmeyeceğim, zaten olacağı buydu..." onun bana böylesine bakan gözlerini unutmak için başka şeyler düşünmeye çalıştım ama zihnimde yan yana iki görüntü gelirmişti bile. Bana şefkatla, sıcacık bakan gözlerinin yanında o tiksinen, iğrenen gözleri... Sanki ikisi başka adamdı, tıpkı onun benim

başka bir kadın olduğumu düşünmesi gibi ben de ikisinin ayrı zamanlarda denk geldiğim adamlar olduğunu düşünüyordum.

Yanağımdaki sıcaklığı hissedip elimin tersiyle hızlıca sildim gözyaşımı ve kalbim koşmaktan değil, başka bir sebepten ağrırken caddeye doğru yürüdüm. Arabaların sıkılaşmaya başladığı yerde bir taksi durağı buldum ve boşta bekleyen taksiye ilerledim. Şoför durağın bahçesinde çay içiyorken beni fark edip derhal buraya yürümeye başladı. "Buyur abla? Nereye gidiyoruz?"

Aklım durduğu için adamın yüzüne boş boş baktım. O depo hangi semtteydi? "Teşvikiye."

"Çok uzak be ablam..."

Uzanıp siyah şortumun cebindeki kartlığı çıkardım. Kartım yanımdaydı, birkaç yüz lirada nakit param vardı. Siren seslerini hâlâ duyduğum için panikleyip, "Karşılığını vereceğim, lütfen," dedim.

Adam cüzdanıma çaktırmadan bir bakış attı. "Madem öyle, bin kardeşim."

Kendimi arka koltuğa attım ve gözlerimden damlalar akmaya devam ederken şoför arabayı çalıştırdı. Kalbim kucağımdaki avuçlarıma düşecek gibiydi, o kadar canlı ve farkındalıklıydı. Araba uzaklaşırken başımı çevirip arkama baktım, görebilecekmişim gibi Derenle Nil'i aradım. Hıçkırıp tekrar önüme dönerken kafamdan yüzlerce düşünce geçiyordu. Peşimde çok fazla insan olacaktı, kaçmam için tek çarem ülkeyi çok çabuk terk etmekti. Nil güvenle babasına kavuşmuştu, artık incinmeyecekti. Beni de unuturdu zaten. Deren'de... Karşılığını alamayacağı o ihanetin nefretinde kendini yiyip duracaktı, belki de peşimden İtalya'ya kadar gelecekti. Ben nasıl kızımı kaçıranları bulmak için her şeyi göze aldıysam o da alacaktı.

Gözlerimin önünde tekrar o nefret bakışları belirince gözlerimi hızlıca kapattım ama karanlıkta bile ruhuma dokunuyordu o ateş.

"Kardeşim iyi misin?"

Yüzümü şoförden olabildiğince saklamaya çalışıp, "Evet," dedim. "Teşvikiye'de bir hastane var mı?"

"Vardır tabi, olmaz olur mu? Devlet hastanesi, özel hastane..."

"Bu eski terk edilmiş depolar var, semtin tenha yerinde." Dikkat çekmemeye çalışıyordum ama hem ağlayıp hem de olmayacak şeyler söylemem ister istemez beni şoförün aklına sokacaktı. "Oraya en yakın hastane hangisi?"

Araba biraz daha hızlanırken, "Özel hastane vardı bir tane," dedi düşünceli görünerek. "Oraya mı gidelim?"

"Evet," diyerek durmadan akan gözyaşlarımı bir daha sildim. Ama aylardır ağladığım gibi, yine ağlamaya devam edeceğimi hissediyordum. Ben zaten biliyordum... gözlerimdeki tek parıltının gözyaşlarım olacağını.

Araba trafiğe takıldığında üzerimdeki ceketi çıkarıp yanıma bıraktım. Boyumdan aşağısı ıslaktı. Gözlerimin önünde hâlâ küçük nokta şeklinde benekler vardı. Ellerimi saçlarım arasından geçirdim ve araba bir süre daha ilerleyince gözüme hastane çarptı. Evet, bu hastaneyi hatırlıyor gibiydim. Arabamla giderken önünden geçmiş olabilirdim. Ambulans abimi en yakın olarak buraya getirmiştir.

Şoför arabayı kaldırım kenarına park edince cüzdanımdan kartımı çıkarıp, "Ne kadar?" Diye sordum.

"550 TL."

"Posttan çekin."

Adam kartımdan temassız olarak ücreti çekince hızla kapıyı açıp dışarıya fırladım. Şüpheci gözlerle etrafıma bakarak hastane bahçesindeki yolu yürüdüm. Acil kapısından girip danışmaya yaklaşırken ağzımın içi kuruluktan kavruluyordu. Danışmadaki adama, "Birkaç saat öncr buraya kolundan yaralanmış bir adam geldi mi?" Diye sordum nefes nefese.

Adam kafasını kaldırıp beni şöyle bir süzerken, "Neyi oluyorsunuz?" Diye sordu.

"Yakınım," dedim. "Telefonda yaralandığını söylemişti, nerede bulabilirim?"

Adam acelesi olduğu için çok fazla vakit ayıramadan, "İki üst katta yoğun bakım ünitesindeki arkadaşa sorun," dedi.

Arkamı döndüğüm gibi merdivenleri aradım, bulunca yine koştum. Tabanlarım artık acımaya başlamışken iki kat tırmanıp dediği kata çıktım ve koridora kafamı çevirdiğim an kalbim adeta durdu. Utku'yu koridorun ortasında, odanın önünde iki ileri bir geri giderken gördüm. Abim oradaki odadaydı demek ki. Utku Deren'in söylediklerine inanamamıştı ama beni gördüğü an şüphelerini soracaktı. Karşısına çıkarsam asla bırakmazdı, gerçekleri anladığında da polisi arardı.

Canım benim, gerçekten sırf abim olduğunu öğrendiği için onu hastaneye getirmişti.

Duvarın arkasında saklanarak biraz beklemeye başladım. Belki gitme kararı alırdı. Abim nasıldı acaba? Yarasının derin olmadığını düşünüyordum ama kemiğini, damarını zelediyse hâlâ kendine gelememiştir. Dudaklarımı sürekli dilimle ıslatıp aralıklarla oraya baktım ama Utku hâlâ volta atıyordu. Bir elinde telefon varken diğer eli yumruk halindeydi ve çok sabırsız görünüyordu. Deren onu hâlâ aramamış mıydı? Eğer söyleseydi Utku burada olmazdı.

Koridorun diğer tarafına ilerlemeye başladığını görünce heyecanlandım. Yine yürüyerek geri döneceğini düşünsem de merdivenlerin orada gözden kayboldu. Birkaç saniye bekledim ve ortaya çıkıp onun yokluğunda odaya koşmaya başladım. Abimin kaldığı odanın kapısını açıp hızlıca içeriye girince hastane yatağını gördüm. Abim, gözleri kapalı şekilde uzanıyordu. Üzerindeki gömlek ve ceketi çıkmıştı, altında yalnız pantolonu vardı. Kalbim üzüntüyle çarparken yatağının başında durup koluna baktım. Pansuman yapılmıştı, üstü kapalıydı ve serum bağlıydı. Düzenli ama huzursuz nefesler alıyordu. Kurşunu çıkarmışlardı, kısa bir operasyon geçirdiğini tahmin ediyordum.

Çok vaktim olmadığından yüzüne eğilip, "Noah," diye seslendim yorgunca. "Uyan canım, kendine gel."

Narkoz vermişlerdir, bu yüzden uykuya dalmıştır. Biraz sarsıp yüzüne temas ettim, biraz ses yükseltip, "Abiciğim?" Dedim. "Vaktimiz yok, kendine gelmen gerekiyor. Buradan gidelim, ben kolunun çaresine bakarım. Daha önce defalarca yaptığım şey değil mi?"

Kirpiklerindeki ufak hareketleri görüp heyecanla, "Noah," diye tekrarladım. "Buradayım, aç gözlerini kardeşim. Geldim, iyiyim ben."

Göz kapakları yukarıya kalkınca parçalanmış halimle gülümseyip elini tuttum. Bakışları odaklanmaya çalışarak bana döndü ve etrafının farkına vardı. "Karmen, buradasın. Sen... iyi misin?"

"İyiyim, gerçekten," dedim yüzümde gözyaşlarıyla. "Bak, Deren bana hiçbir şey yap..."

Eli kaskatı kesildi ve benim elimi sıktı. "O orospu çocuğuna göstereceğim dünyanın kaç bucak olduğunu."

"Abi," dedim sertçe. Böyle konuşması ağrıma gitmişti. "Sakın Deren'e bir daha böyle deme. Küfür, hakaret etme ona. Anladığın, sandığın gibi değil..."

Cümlemi bir daha keserek, "Onun çocuğunu nasıl kaçırırsın?" Diye kızdı inanamayarak. "Neden yaptın, nasıl bir çocuk kaçırırsın? Üstelik bizim kızımızı da... kaçırmışlarken?"

Bu durumu detaylarıyla şimdi açıklamayacağım için, "Sana açıklayacağım," dedim. "Önce buradan çıkmamız gerekiyor, kaçmalıyız. Deren... O hâlâ peşimde."

Doğrulmaya çalıştı ve kolu acıdığı için diş sıkıp gözlerini kapattı. "Piç, vurdu beni! Doğrusu, onun yerinde olsam ben de yapardım ama... yine de sana böyle davranması karşısında hiçbir şey olmamış gibi davranamam."

"Davranacaksın," dedim Deren'i abimden koruma güdüsüyle. Doğrusu abimi de Deren'den korumam gerekiyordu. "Nil'i ona verdim, yapmam gereken bir şey kalmadı. Gidelim Noah."

"Beni vurmasının hesabını sormayayım mı?"

"Sorma," diye ısrar ettim. "Benim için onu affedemez misin? Benim hatrıma?"

Serumu kolundan çekip attı ve sanki onu kandırmışım gibi bakakaldı. "Senin için ölürüm bile, biliyorsun."

"Biliyorum, o yüzden gide..." abimi kaldırırken beyaz pansumanın üzerindeki kırmızılığı görüp irkildim. Dikiş mi atmıştı? Hızlı mı hareket etmişti? "Kanamış kolun. Bekle, bir hemşire çağırayım. Baksın, öyle çıkalım abi, çünkü ilk yardım çantamı yanımda değil."

"Karmen, bu tirilyonuncu kurşun yaram. Bir süre dişimi sıkabilirim."

Yarası çok yüzeysel değildi, operasyon geçirmişti. Zaten benim yüzümden gerçekleşmişti, canının daha fazla yanmasını istemiyordum. "Bekle," diyerek arkamı döndüm ve koridora çıktım. Bir hemşire arayarak soluma döndüm ama gittiğini sandığım Utku'yu karşımda bulduğumda yere düşmüş kadar oldum. Ayaklarım birbirine dolanarak gerilerken Utku'da beni görüp yürümeyi kesti. Beyazlamış yüzü, karışmış saçları ve kopkoyu gözleriyle abisinin birkaç sene önceli hali gibiydi. "Karmen?"

Ellerim arkamdaki duvara değdi ve ayaklarım beni geri götürmeye devam ederken doğru sözcükleri aramaya başladım. "Abime bakmaya gelmiştim."

Omuzları rahatlamış gibi düştü ve bir anda üzerime koşmaya başlayınca gözlerim kocaman açıldı. Arkamı dönüp kaçacakken de

kollarını etrafına sarıp beni kucakladı ve kendisine bastırıp, "Korktum," dedi, gerçekten korkulu sesiyle. "Abim bir şeyleri yanlış anlayıp sana zarar verdi diye korktum Karmen. İkinizi de defalarca aradım ama ulaşamadım. Abim nerede? N'oldu? Bak, çok kızma ona, ne yaptığını bilmiyor..."

Ben hissizleşirken bir damla yaş daha kirpiğimden onun omzuna doğru düştü. Yumruklarımı öyle sıkı kapatmıştım ki, tırnaklarım az sonra avuçlarımı kanatabilirdi. Hâlâ Deren'in çılgınca davrandığını, hata yaptığını düşünüyordu. Ne kabul ediyordum ne de reddediyordum. Yumruklarımı ona son kez sarılmak için etrafına dolarken, "Gitmem gerek," dedim.

"Karmen, lütfen yapma," dedi biraz geri çekilip yüzüme bakarken. Göz altları kızarıkken bakışları soğuk bir pusla kaplanmış gibiydi. "Bak, abini hastaneye getirdim, doktor iyi olduğunu söyledi. Abime gücenip onu bırakma, sana ihtiyacı var."

Bir daha, "Yok," diye fısıldadım. "Abinin sana ihtiyacı var. Sakın Noah'ı hastaneye getirdiğini söyleme, bir de sana gönül koymasın."

Israrcı bir tavırla, "Beraber eve gidelim," dedi. "Ben sizi barıştırırım."

Yaa gidelim de abin beni alnımın ortasından vursun...

"Beni burada gördüğünü abine söyleme olur..."

Utku'nun tuttuğu telefon elinde çalınca ikimizin bakışları ortak bir noktaya kaydı. Ekranda yazan *abim* 🔥 yazısını görünce sanki Deren'in sesini duymuş gibi geriye sıçradım. Utku heyecanlanıp aramayı açtığında, abimin kaldığı odanın kapısına bir daha bakıp geriledim. "Abi, neredesin sen? Saatlerdir arı..." Utku konuşmanın ortasında durup daha da beyazlamış suratıyla yanındaki duvara yaslandı. Telefon elinden kayıp düştüğünde gözleri çoktan yaşarmıştı. "Nil... Abim Nil'i bulmuş."

Parça parça yutkundum ama tek bir kelime diyemedim.

Utku'nun yüzüne dökülen duygusal mutluluk yaşlarına baktım ve acı, hissetlerimi anlatmak için hafif bir kelime olurken hıçkırdım. Utku görmüyormuş gibi yüzüme baktı ve ardından kahkaha atmaya başladı. Beni tutup daha önce yaptığı gibi etrafında döndürürken, "Nil döndü!" Diye mutlulukla bağırdı. Aslında bilse, bunca zaman yaşadığı cehennemin ateşini benim yaktığımı... Değil bana sarılmak, üzerime basıp geçerdi. "Abim Nil'i buldum, dedi. Telefonda konuşamayacağını,

derhal gelmemi istedi. Bulunmuş, bebeğim bulunmuş..." beni bıraktı ve uzanıp heyecan içinde elimden tuttu. "Hadi, gidelim."

Onun elini bırakıp yalnız başına gönderecektim ki, koridora giren polis memurlarını görüp Utku'nun elini sıktım. Deren çoktan polislere haber vermişti, buradan gitmem gerekiyordu. Polislerin abimin odasının kapısından girdiğini görünce, "Gidelim," diyerek hızlıca, Utku'nun arkasından koştum. Abimin ifadesini alacaklardı, fakat beni bulurlarsa dakikasında yakalanırdım. Abimi ve kendimi kurtarmam için çok çabuk uzaklaşmam gerekiyordu.

Utku, mutluluktan delirmiş şekilde merdivenlere yönelince yüzümü elimle saklayarak basamakları indim. Çok hızlı ilerliyordu, vücudum o kadar fazla yorulmuştu ki onun sırtına çarpıyordum. "Abim hastanedeyiz dedi, inşallah aşkımın bir şeyi yoktur. Yoktur değil mi Karmen? Ya varsa? Yoktur ya... İyidir. Arayıp sesini mi duysam? Ama abim daha fazla konuşamayacağını söyledi. Çok heyecanlandım Karmen, Nil'i görünce bayılmazsam iyi... Tırtılım benim ya..."

Hastane kapısından beraber çıktık ve Utku dönüp arkasına, bana güldükten sonra tekrar caddeye doğru koştu. Buraya ambulansla gelmişlerdi, bu yüzden bir taksi arıyordu. Arkama dönüp polisleri kontrol ettim ama peşimden gelen kimse yoktu. Utku ile gidemezdim, abimin İtalya'dan getirdiği korumayı bulup helikopteri ayarladıktan sonra tekrar hastaneye gelmeliydim. Abimi alır öyle giderdim.

Bir taksi önümüzde durunca, "Gel," dedi Utku ve arka kapıyı açtı. Eli elimden ayrıldı ve koltuğa yerleşirken ben gerilemeye başladım. Utku koltukta yana kayıp gülümseyerek bana bakınca, "Benim... bir yere gitmem gerekiyor," dedim.

Taksi adresi sorarken Utku kıkırdayarak elini savurdu. "Sonra gidersin, şimdi benimle gel. Nille tanışacaksın, heyecanlı değil misin? Hem abimi dert ediyorsan etme, Nil'i buldu, ne yaptığının farkına varmıştır."

"Yeter," diye bağırdım bir anda, sinirlerim bozulmuş vaziyette. Bana hâlâ bu kadar iyi davranmasına tahammül edemiyordum, kendim kendi kalbimde alçalıyordum. "Gelemem."

Bir daha yüzüne bakamadan arkamı döndüm, yeniden koşmaya başladım. Caddenin sonuna dek hiç durmadım. Koruma, hâlâ Şile'deki evin orada olmalıydı. Henüz kimse Şile'deki evi öğrenmeden oraya gidip korumayı bulmalı, helikopteri ayarlamalıydım. Caddenin

sonundan dönüp sokakta nefesim kesilmiş şekilde yürüdüm. Bir taksiye de benim ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Abim... Onu arkamda bırakmıştım ama başka çarem yoktu. Deren'in beni şikâyet edip etmediğini, şu an aranıp aranmadığımı bilmiyordum.

Taksiyi bulup bindim ve Şile'ye giderken bir anım bile düşünmeden geçmedi. Abimin korumasıyla oradan uzaklaşıp güvenli bir yere geçerdik ve en kısa sürede, polisler yanından ayrılınca abimi almaya giderdim. Ama ya polisler yanından ayrılmazsa? Deren bizzat polisleri onun yanında tutarsa? O zaman ne yapardım? Salvador ile Dante'yi arayabilirdim ama o zaman ortalığın nasıl karışacağını tahmin dahi edemiyordum. Noah'ı, Deren'den uzak durması için zor tutarken Salvador ve Dante'ye tüm bunları nasıl anlatacaktım?

Şile'ye geldiğimizde ödememi yine kart ile yapıp dışarıya çıktım ve taksi giderken arkamı dönüp uzaklaştım. Temkinli şekilde eve koştum, Deren'in bu evi de bulmuş olmasından şüpheliydim. Eve yaklaşınca bir ağacın arkasından baktım ve abimin korumasının hâlâ orada olduğunu görüp rahatladım. Veranda da dikiliyordu. Oraya doğru koştum ve basamakları çıkarken koruma ile göz göze geldik. Adam bir adım öne çıkarak, "Karmen Hanım?" Dediğinde, zar zor verandanın korkuluğuna tutunarak, "Su," diyebildim. "Bana su getir."

Ona uzattığım anahtarı aldı ve derhal içeriye girdi. Yavaşça kayarak yere oturdum ve boynumdaki, alnımdaki teri silerek dudaklarımı yaladım. Koruma geri döndüğünde bardağı alıp suyu kana kana içtim. "Efendim, iyi misiniz?" Diye sordu İtalyan'ca.

"Buradan gitmemiz lazım. Sığınabileceğimiz bir yer lazım."

Bardağı alıp bir kenara bıraktıktan sonra söylediklerimi emir olarak kabul ettiğinden derhal baş salladı. "Tabi efendim, fakat abiniz?"

"Onu almaya gideceğiz ama önce gözden kaybolmalıyız." Elimi göğsüme kaydırıp inledim, yaşadığım ruhsal acılar fiziksel bir hal alıp kalbime köklerinden tutunmuştu. "Abim Türkiye'ye gelince arabayı nasıl ayarladı? Araba ayarlayan o adamları ara, bizim için bir ev bulsun."

"Nasıl isterseniz."

Bana ceketinin önündeki ipek mendili uzatıp telefonunu çıkardı. Mendili avucumda sıkıp alnımda, yüzümde dolaştırdım ve terimi silip

konuşmasını dinledim. Adamla İtalyan'ca konuştu ve birazdan aramayı kapatıp, "Hesabına para istiyor," dedi.

Mendili kenara bırakıp gözlerimi batan güneşe çevirdim. Işık huzmeleri tenimde ışıldıyordu. "Ne kadar isterse yolla. İtalya'ya döndüğümüzde sana karşılığını vereceğim."

Uzun yıllardır abilerimin ve benim korumalığını yapan adam başını sallayıp telefonuna dönmek üzereyken duraksadı. "Efendim, bileğiniz?"

Dalgınca bakışlarını yönelttiği bileğime baktım ve parmak izleri olduğunu gördüm, hafif bir morarma ortaya çıkmıştı. Ceketimin ucuyla orayı kapatıp, "Bir sorun yok," dedim.

Laflarımızın tekrarlanmaya ve üstelenmeye ihtiyacı olmadığını bildiği için geri çekilip telefonla ilgilendi. Kolumu kendime doğru çekip morluğu bir daha açtım. Deren normal haliyle bile çok güçlüyken öfkeli halinin ortaya çıktığı anlarda korkutucu olabiliyordu. Ama hiç fark etmemiştim bileğimde bir morluk oluşturduğunu.

"Yola çıkabiliriz," diyen korumama kulak verdim ve doğrulup eve girdim. Son kez etrafıma, günlerimi geçirdiğin yazlığa baktım. Nille burada çok vakit geçirmiştik, çok kez birbirimize gülümseyip ağlamıştık. Bir daha buraya dönmeyecektim, hiçbirimiz dönmeyecektik.

Omuzlarımı düşürüp evden çıktım ve kapıyı kilitleyip anahtarımı yanımda götürdüm. Eşyalarımızı aldığımız araba Deren'in beni çağırdığı depoda kalmıştı ama oraya polis baskın yapmış olabilirdi, bu yüzden gidemiyorduk. Korumamız Armani ile beraber yola doğru yürümeye başladığımızda gücümü sonuna kadar zorladığım dakikalardaydım. Beni beklemesini istediğim taksiye yaklaşırken Armani yürümeme eşlik etmek adına elini belime koydu, ben de nezaketine ses çıkarmadan hızlandım. Ayaklarım sürekli toprakta kayıyor haldeydi, saatlerdir ara vermeden yürüyor ve kaçıyordum.

Yola çıktığımda taksinin hâlâ orada olduğunu görüp Armani ile atladık. İkimiz de arka koltuğu paylaşırken ondan gideceğimiz evin adresini istedim; telefonu çıkarıp adamın attığı adresi gösterince şoföre ilettim. Daha sonra elimdeki telefonun rehberine girdim, Noah'ı aradım. Ona ulaşmam gerekiyordu, polislerin durumunu sorup öyle göre almaya gidecektim. Aramam sonucunda telefonun kapalı olduğunu görüp telaşla saçlarımı çekiştirdim.

"Karmen, sorun nedir?" Dedi Armani.

Korumalar nadiren ismimi kullanırdı, uzun süre bizimle beraber olanlar. Bu yüzden sorun görmeden, "İtalya'ya dönmeliyim," dedim. "Fakat abim yaralandı, hastanede.

Armani'nin kaşları çatıldı. "Nasıl olur? Neyi var? Efendim, yapabileceğim bir şey..."

"Abimden arama beklemeliyiz," dedim daha fazla detay vermeden.

Armani lafımın üstüne bir şey eklemeden başını sallayıp arkaya yaslanınca cüzdanımı çıkarıp iki kimliğime de baktım. Bunlardan kurtulman gerekiyordu, özellikle Leila kimliğinden. Çünkü onunla yakalanırsam bir zamanlar sinir hastalıkları hastanesinde yattığım açığa çıkardı, bu da beni tekrar oraya kapatmalarını sağlardı. Hayır, buna asla izin veremezdim. Hapishaneye bile girerdim ama bana her gün kızımı unutturmak için ilaç verdikleri o yere giremezdim.

Taksi yolculuğumuz bir süre sonra dağınık yerleşmiş bir semtin içinden geçip gözden uzak bir yerde sona erdi. Bahçesi hiç bakım yapılmamış gibi görünen, badanası eskimiş iki katlı bir villaydı ama çok eski senelerde yapıldığı aşikârdı. Taksiden inip eve yürürken Armani benim için etrafımızı kontrol etti. "Takip edilmiyorduk, merak etmeyin."

Armani evin posta kutusunda olan anahtarı aldı ve benim kapıyı açtı. Karanlık evin içine adım atarken, "Taksinin uğradığı benzinlikteki adam bana baktı, fark ettin mi?" Diye sordum.

"Başka sebepten bakmış olabilir efendim."

Ahşap zeminde yürürken çıkan ses yüz buruşturdum, bu evde bir fare bile yaşıyor olabilirdi. Girişte sağ ve solda iki ayrı kapı vardı, birisi mutfağa açılırken diğeri salona açılıyordu. Salona girdiğimde beni geniş, döşenmiş bir ev karşıladı. Etraf tozluydu ve eşyalar eskiydi. Armani bir süre duvarda ışıkları aradı ve sonra düğmeyi kaldırmasına rağmen ışık açılmadı. "Ampul patlamış sanırım."

"Sorun yok," diyerek kendimi tekli, döşemesi açık renkli koltuğa bırakıp dirseklerimi dizlerime yasladım.

Armani evin camlarına ilerleyerek perdeleri kapattıktan sonra orta sehpada duran tabağın içindeki kullanılmış mumu aldı. Yakıp sehpanın ortasına bıraktığında gözlerimin önü de etrafımda aydınlandı. Aklıma üflediğin son mum gelince kirpiğim ıslandı ve mumun alevi gözbebeklerimde titredi, buğulandı.

"Aç mısınız?"

"Hayır."

Parmaklarımın uçlarını saçlarımın yıpranmış uçlarında dolaştırarak çekiştirirken içimde sayısız buz kırılıyormuş gibi hissediyordum. Dahası, o buzların sıcaklıktan kırıldığını. Hem buzu hem alevi hissediyordum.

Armani'ye döndüm ve o koltukta oturmuş, kravatının kumaşıyla uğraşırken, "Televizyonu aç," dedim.

Doğrulup sehpadaki kumandaydı aldı, televizyonu açıp kanallar arasında dolaşmaya başladı. Haber kanallarına geldiğini görünce durmasını söyleyip sabırsızca ekranda gezdirdim gözlerimi. Kendimle ilgili bir haber bekliyordum, Deren çoktan polise benim kaçırdığımı söylemiş olmalıydı. Tırnağımı kemirmeye başlayıp kalktım ve kumandayı Armani'den alıp hızla kanalı değiştirdim. Başka bir haber kanalından sonra bir başkasına geçtim ve o sırada gözlerim kendi fotoğrafımla karşılaştığında kumanda elimden düştü. Kameraya yakalanmış, yüzümün olduğu kalitesi düşük fotoğrafa bakarken kafamdan bir iğne geçip zihnimi delik deşik etmeye başlamış gibi hissediyordum.

"Karmen?" Dedi Armani, benim gördüklerimi görerek. "Spiker ne diyor? Anlamıyorum?"

Dizlerim beni yere düşürürken, "Aranıyorum," diye fısıldadım.

Korumamız derhal yanıma koştu ve kollarımda tutup kaldırmaya çalışırken, "Helikopter için adamlarla iletişime geçebilirim," dedi.

"Abimi almadan gidemem," derken gözlerim ekrandaki fotoğrafıma kilitlenmişti. Mum ve ekranın ışığı solgun, donuk yüzüme yansıyordu. Spikerin söyledikleri doğrudan zihnime temas ediyormuş gibi acı çektiriyordu bana. *Ünlü gazeteci Edip Akşın'ın torunu bugün öğle saatlerinde bulundu. Gündeme bomba gibi düşen haber sonrasında Edip Akşın'ın bir hastaneye girdiği görüldü. Organ kaçakçısı tarafından kaçırıldığı düşünülen küçük kızın mafya örgütleri tarafından kaçırıldığı iddia ediliyor. Karmen adıyla bilinen İtalyan mafya üyesinin arandığı da emniyetten gelen haberlerden birisi..."*

Beni, yakalanmam için polislere ihbar etmişti.

Beni dinlemek, anlamak niyetinde değildi. Bana neden yaptığımı bile sormayacaktı.

Bunlar teferruattı, Deren sadece sonuçla ilgilenecekti. *Canımı ne kadar yakabileceğiyle.*

"Efendim, sorun ciddi mi? Salvador Bey'i arayayım mı?"

Boş boş beni tutan adama baktım. Salvador ile Dante gelirse Noah ve benim buradan ayrılmamız daha kolay olurdu ama o zaman... burası bir cehenneme dönüşürdü. Çıkabilecek savaşı tahmin dahi edemiyordum. Deren bu kadar kontrolsüz bir öfke ateşindeyken, abimler benim için her şeyi yapabilecekken...

"Noah'ı bir daha ara," dedim. Ya polisler Noah'ı aldıysa, ya abimi emniyete götürmüşlerse?

Armani, isteğim üzerine abimi aradı fakat araması yanıt bulmadı. Sinirle çığlık atıp ayaklarım üzerine kalktım ve sabırsızca evin içinde dolaşmaya başladım. "Abimi polislerle bıraktım, ona da ihanet ettim, herkese ihanet ediyorum..."

"Efendim, kendinize gelin. Abiniz bu durumdan çıkamayacak birisi mi? Eminim bize ulaşmanın yolunu bulacaktır."

Cama yaklaşıp perdeyi biraz araladım ve etrafa baktım. Sokaktan geçen kimse yoktu ya da ben göremiyordum. Evime çoktan ulaşmış olmalılardı, Deren evimin olduğu yeri biliyordu sonuçta. Köşeye sıkıştırılıyordum, çok az vaktim vardı; bir an önce Noahla iletişim kurmalıydım.

Koltuğa geçip oturduktan sonra bacaklarımı yukarıya kaldırıp kendime çektim. Karina'da bana küstüğünde, yüzünü saklamak istediğinde hep bu pozisyonda oturup yüzünü kucağına gömerdi. Onun kalbini tekrar bana ısındırmak için hiç yapmayacağım komiklikte şeyler yapardım. Bunları düşünürken kollarım bacaklarımın etrafına dolandı. Gözlerim sürekli halde kırpışıyordu. Her yerde aranıyordum, kafamı çıkardığım an yakalanabilirdim.

Önce dakikalar, ardından saatler geçmeye başladı. Kendimi olduğum yerden kaldıramadan ekrandaki fotoğrafıma bakarken, Armani tekrardan televizyonu kapatmaya yeltendi ama ilkinde olduğu gibi yine onu, "Kapatma," diyerek durdurdum.

Ekrandaki fotoğrafım bugüne aitti. Polonezköy'de taksi durağındaki kameraya yansımıştı. O taksici beni hastaneye bıraktığını söyleyebilirdi, oradan Utku'da beni gördüğünü. Sonra izimi takip ederlerdi. Elim saçlarımın uçlarında dolaşırken bir tıkırtı sesi duyup

sıçradım ve Armani ile göz göze geldiğimde kalkıp cama koştu, tülü açıp dışarıya bakınca da homurdandı. "Lanet kedi."

Ancak ufacık bir rahatlamayla önüme dönüp ekrandaki resmime bakmaya devam ettim. Suratım asık, sert ve yorgun görünüyordum. Gerçekten bir suçluya benziyordum. Öyleydim de ama... haberler, Nil'e acımasız davrandığımı, küçük kızın hâlâ hastanede olduğunu söylüyordu. Yemin ediyorum bu yalandı ve Edip Akşın yapıyordu.

Nil'e asla kötü davranmamıştım.

Kimse bunu kanıtlayamazdı.

Sağlık raporunda hiçbir şey çıkmayacaktı.

Deren... Onun sağlıklı olduğunu görecekti.

Armani, "Efendim, biraz uyusanız?" Dediğinde gece olmuştu ve haberlerde hâlâ benim yüzüm vardı, üstelik hemen hemen her kanalda. Canı gibi gösteriliyordum, bir canavar gibi. Kimseye gerçekleri anlatamıyordum, Deren beni dinlemiyordu, onlara söyleyemiyordum. Üstelik Feda'nın ne kadar konuştuğunu, ne anlattığını da bilmiyordum.

Deren'e Karina'dan bahsetmiş midir?

Koltukta yan dönüp kıvrıldım ve vücudumun her yerine ateş basarken ekranda Deren'i görmeyi bekledim. Gözlerimi bile kırpmıyordum onu görebilmek için. Belki onun da Nille bir görüntüsü ekrana yansırdı. Ya da Nalan? O kızıyla kavuşmuş muydu? Kimse bana inanmazdı ama bir annenin kızıyla kavuşmasını en çok ben isterdim.

Gece yarısı olduğunu haber kanalının köşesinde yazan rakamdan anladım ve üzerime bir şey örtülürken midemden vücuduma yayılan ağrıyı hissettim. Hâlâ terliyor ama titriyordum. Bu kadar koşuşturmaca, açlık ve stresin sonucunda kendime istemsizce teşhis koyuyordum. Hastalanıyordum. Ateşim çıkacaktı.

"Abim hâlâ aramadı değil mi?" Diye sordum üzerime örtülen ceketin altından kalbimi tutarken.

"Maalesef yanıt alamıyorum."

Cevabın üzerinden sonra ne kadar vakit geçti bilmiyorum ama gözlerim kapalı kaldı, ardından açıldı. Bu birkaç kez böyle yaşandı. Kulağımda yankılanan hayal mi gerçek mi anlamadığım kelimeler vardı. Birisi sürekli benden nefret ettiğini söylüyordu, sesi çok tanıdıktı. Yüzüme basan sıcaklık dayanılmaz olduğunda gözlerimi bir daha açıp üzerimdeki ceketi fırlattım. Koltukta doğrulurken de

Armani'nin elinde çalan telefonu görüp titreyerek kalktım. O da derhal fırlayıp telefonu, "Noah Bey?" Diyerek açtığında gözlerim kocaman oldu. "Efendim, iyi misiniz?"

Uzanıp telefonu elinden hızlıca aldım ve kulağıma götürüp, "Abi," dedim coşkuyla. "Abi nasılsın? Neredesin?"

"İyiyim," dedi, sert nefesler alırken. "Ortadan bir anda kayboldun, seni beklerken doktorlar tekrar uyuşturmuş. Kendime gelince aramalarınızı gördüm, neredesiniz?"

Biraz rahatladım, demek polisler henüz abimi almamıştı. Deren söylememiş olabilirdi ya da polisler kimlikle giriş yapmadığı için onu bulamamışlardır. Hıçkırıp etrafımda dönerken, "Bu numaraya konum atacağım," dedim. "Abi lütfen dikkat et. Çabuk ol, hemen gidelim."

"Karmen, ağlamayı kes," dedi boğuk sesiyle. "N'oluyor sana böyle? Kendine gel, kim olduğunu unutmuşsun sen!" Bağırdığını fark ettiğinde ses tonunu alçalttı. "Hazırlan, helikopteri kullanan adamı arayacağım."

Abimden böyle bir karşılık alınca ne kadar zayıf olduğumu, eski Karmenle ne kadar ayrıştığımızı fark edip yumruğumu sıktım ama bu durumda daha iyisi olamıyordum. "Dikkat et," diyerek telefonu Armani'ye uzattım ve koltuğun köşesine çöktüm.

Armani biraz konuştuktan sonra aramayı kapatıp omzuma dokundu. "Birkaç saat içinde İstanbul'dan ayrılacağız. Polislerden defalarca kaçtık, bu ne ki?"

Aciz, çaresiz, cani hissediyordum.

Kaçmak beni hem hafifletecekti, hem de her an Deren tarafından bulunma korkusuyla yaşatacaktı.

Bir daha kalkıp salondan çıktım ve koridorda bulduğum düğmeyi açıp ışığı yaktım. Biraz banyoyu aradım ve içeriye girip lavaboya yürüdüm. Etrafın nasıl olduğuna bile bakmadan suyu açtım, yüzümü yıkamaya başladım. Kafamı kaldırdığımda aynada yansımamı gördüm. Çirkin ve zayıf görünüyordum. Saçlarım hele, gerçekten kötü görünüyordu. Yıpranmışlıklarına bakarak bir daha eğildim, yüzümü ve boynumu yıkayıp çıktım. Oturma odasına geçip ilerlerken, gözüm televizyon ekranına kaydı ve ayaklarım olduğu yerde kaldı.

Ekranda Deren ile Nil'in fotoğrafı vardı. Hastaneye girerken çekildiği belli olan, yüzlerinin çok görünmediği bir fotoğraftı. Nil Deren'in göğsündeydi ve Deren onu sıkıca sarmış, arkasında birkaç

polisle beraber hastaneye giriyordu. Gündüz çekilmişti, kızıyla beraberdi. Deren, Nalan, Nil. Artık böyle olacaktı.

Televizyon ekranına iyice yaklaşarak parmaklarımı Deren'in yüzüne koydum.

Yüzüne bir huzur gelmişti. Kızına kavuştuğu için huzurluydu.

Bir tıklama sesi duyunca geriye çıktım ve hızla arkamı döndüm. Odadan koşarak çıkarken Armani arkamdan geliyordu. Koridorda bir saniye bile durmadan sokak kapısını, "Noah," diyerek açtım ve aniden suratımın önünde bulduğum silahla nefesimi tuttum. Vücudum tepki olarak geriledi ve karşımdaki adam içeriye girerken arkamda da bir hareketlilik hissedildi. Armani bana doğru koşarken kurşun silahtan çıkıp karşımdaki adamın omzuna çarptı ve adam karşıma yıkılırken, onun arkasındaki çıkıp silahı Armani'ye doğrulttu. "Armani!" Diye bağırarak karşımdaki adamın silah tutan ellerini itmeye çalıştım ama silahı sıkıp beni de elinin tersiyle itti.

Arkadaki kapıya doğru düştüm ve ellerim kapıya yaslanırken kafam Armani'ye doğru döndü. Kocaman açılan gözlerime onun yere düşmüş bedeni çarpınca vücudum tamamıyla yere çöktü. Kalbinden sızıp gömleğini kaplayan kana doğru bakarken ağzımdan bir çığlık çıktı onu vuran adam içeriye girip Armani'nin yanına doğru yürüdü. Ona eğilip nabzına baktı ve ardından omzunun üstünden kapıya döndü. "Ölmüş."

"Orospu çocuğu," diye bağırdım ona ve kafamı çevirip bakışlarını takip ettim. Edip Akşın, yanında iki adamla daha orada dikilmiş, bana bakıyordu. Ağzımı açık bırakan şaşkınlık sırasında birbirimize doğru baktık. Beni bulduğuna inanamamak biraz daha savunmasızlaştırdı ve hiçliğin ortasında yalnız kalmış gibi hissedip bir daha Armani'ye baktım. Vücudu çarpık şekilde düşmüştü ve kanlar ahşap parkelere sıçramıştı. "Özür dilerim," dedim yanına doğru ilerlerken. "Armani, beni affet."

Ellerim onun kanla kaplı kalbine değdiği an saçlarımın arkasında güçlü bir çekiş hissedip öfkeyle bağırdım. Başım arkaya yatarken gözlerim de tepemdeki Edip'i buldu. Hafifçe eğilmiş, saçlarımı kavramışken, "Kaçabileceğini mi sandın?" Diye bağırdı tükürükler saçarak. İri, geniş vücudu ve kinlenmiş gözleriyle bir düşman gibi görünüyordu. "Hayatımıza ifade vererek girip Derenle beraber olman o kadar manidardı ki... Hep sezmiştim sende bir şeyler olduğunu."

Haksız olsam da bana asla böyle davranamazdı, bize ait bir korumayı vuramazdı. Burnumdan sesli soluk alarak, "Benim korumamı nasıl öldürüsün?" Diye çığlık attım. "Seni sırf bu yüzden öldüreceğim Edip."

Gözlerine bakılırsa o da beni öldürmeyi istiyordu. Sanırım ki bu yüzden sonraki hamleyi tahmin etmeliydim ama elinin tersiyle savurduğu tokat beni yere düşürdüğünde çok savunmasız yakalandım. Tenim içeriden sıcak şekilde sızladı ve tokatın çarpma sesi kulağımda bir yankı oluşturdu. Gürlemekten farksızca, "Torunumu kaçırdın, kızıma acılar çektirdin," dedi. "Dünya üzerindeki hiçbir şey seni benim elimden alamayacak."

Daha abilerimi tanımıyordu.

Ellerimi kanlı parkeye yaslayarak vücudumu doğrultmaya çalıştığımda belimin sol tarafından gelen tekmeyi hissedip tekrar yüz üstü kapaklandım ve çenem yere çarparken, Edip Akşın beni saçlarımdan bir daha kavradı. "Bu gece öleceksin."

Senin ellerindense Deren'in ellerinden ölmeyi yeğlerim.

Karanlık bir sesle, "Beni nasıl buldun?" Diye sordum. Çenemi biraz zorlarsam kırılacakmış gibi hissediyordum.

"Ancak bir salak tüm ülkede aranırken taksi kullanır." Saçlarımdan çekip dizlerim üstüne duracağım şekilde doğrulttu ve gözlerimin içine intiham ateşiyle baktı. Ölüm soğuksa ben neden bu kadar sıcak hissediyordum? "Aptal, bulunamayacağını mı sandın?"

O beni bulduysa Deren nasıl bulamamıştı?

Belki de Deren'in haberi vardı? Beni Edip Akşın'ın merhametine bırakmıştı.

Kendisi kızının yanından ayrılamazdı.

"Saçlarımı bırak," diyerek dizlerimin üstünden doğrulmaya çalıştım ve aynı sırada Edip Akşın'ın korumasına attığı bakışla beraber etrafım sarıldı. Adam ayaklarımı yerden tutup beni kaldırınca, bildiğim dövüş tekniklerini üzerinde kullanmaya çalıştım ama vücudum artık iflas ediyordu, çok fazla yorgundum.

"Arabaya götür," dedi Edip Akşın ve adam beni kapıdan çıkarırken, ayaklarımı yere sürerek olabildiğince burada oyalanmaya çalıştım. Noah her an gelebilirdi, onlarla savaşmam lazımdı. Bu yüzden, "Bırak," diye bağırıp kollarımı Edip'e uzattım, ona saldırmaya çalıştım. "Siktir olup Nil'in yanına git, beni bırak orospu çocu..."

"Torunumu o ağzına alma!" Dediği gibi bileklerimi tutup tersine çevirdi ve benim gücüm çekilirken, yüzüme doğru yaklaşıp dişlerini gösterdi. "Bu gece ölüp kızıma ve torunuma çektirdiğin tüm acıların hesabını ödeyeceksin."

Bileklerimi bıraktığında, arkamdaki adam beni daha güçlü sürükledi ve başım istemsiz olarak omzumun arkasında kaldı. Armani'nin kanlı vücudunu parkelerde terk ederken kendi kalbime kurşun sıkmışım gibi hissediyordum. Sekiz yıllık korumamız olan adam, benim yüzümden, sorumsuzluklarım ve hatalarım yüzünden bir anda ölmüştü. Bizim için öleceğini biliyordum ama benim kişisel sorunum yüzünden kalbi kanla boyanmıştı.

Vücudum, Edip'in arabasının arka koltuğuna yerleştiğinde parmaklarımı kaldırarak uçlarına değen kan damlalarına baktım. Armani benim sadakatsizliğimin, kişiliksizliğimin, ihanetimin bedelini kendi sadakati ve kalbiyle ödemişti.

Bir çığlık attım ve bu kendi kulağıma siren sesi gibi gelirken, karşımdaki koltuğa yerleşmiş Edip Akşın suratımı tutup kendisine çekti. Önce ellerimdeki kana, sonra da yüzüme alaycı bir gülüşle baktı. "Herkes arkandan bir canavar olduğunu söylemeye başladı. Çocuk kaçıran, ona eziyet eden bir canavar."

Kanlı ellerimle onun gömleğini tutup boğazına kadar sıkarken, "Nil'e eziyet etmedim," dedim tane tane.

Omuz silkti. "Sağlık raporu öyle söylemeyecek."

"İmkansız, sağlık raporunda hiçbir sor..." sorun çıkacaktı, o çıkartacaktı. Nil'e zarar vermiş olduğumu gösteren belgeler çıkmasını sağlayacak, beni kamuoyunda yerin dibine batırdığı gibi Deren'in gözünde de... "Hayır," dedim Deren'i düşününce. "Doktor kontrolünde Nil'e hiçbir zarar vermediğim öğrenilecek, benim onu kaçırma niyetim incitmek değildi."

Beni tekrar bırakıp koltuğa doğru itince ellerim kucağıma düştü ve başım dönmeye devam etti. Kanları şortuma doğru silerek isterik şekilde hıçkırdım. Edip Deren'den hoşlanmıyordu, sırf onu acıtmak, nasıl yanlış bir kadınla olduğunu göstermek için o raporu alırdı.

"O Deren'de görmüş olacak güvendiği kadının kızına neler yaptığını. Aptal herif, bir çocuk gibi kandı, inandı. Kızı seninleyken, gözünün önündeyken fark edemedi." Sinirli sinirli gülerek koltuğunda gerindi.

"Herkes arkasından gülecek, alay edecek. Şunca yıllık korumalık, tetikçilik yapan adamın haline bak... Güler misin ağlar mısın..."

Dişlerimi sıkarak yüzüne doğru baktım.

Camdan dışarıya bakıp kendi kendine, "Bir daha bana iki laf etmeye yüzü kalmadı," dedi. Dudağında çarpık bir gülüş oluştu. "Öyle kibirli kibirli konuşamayacak, kızının yüzüne utanmadan bakamayacak. Babaymış, ne babası be? Gözlerinin önünde tonla iş çevrilmiş de görememiş, bir de seni savunmuştu bize..."

Deren'i benimle ilgili o kadar fazla şeyden pişman ediyordum ki, biri affedilse diğeri affedilmezdi.

"Piç," dedim dişlerim arasından ve o sırada yanındaki adamın, "Edip Bey," dediğini duydum telefonuna bakarak. "Nalan Hanım hastanede sinir krizi geçirmiş."

Edip'in gözleri yanındaki adama kayarken huzursuzlaştı ve bir de bana baktıktan sonra, "Hastaneye sürün," dedi. "Kızımı göreyim, ondan sonra devam ederiz."

Araba yoldan sapınca bir ümit kurtulacağımı düşündüm. Belki hastanede kurtulmanın, arabadan inmenin yolunu bulurdum. Nalan... Acaba öğrendiği için mi sinir krizi geçirmişti? Olabilirdi, ya Nil'i görmüş müydü?

Araba durduğunda hastaneye ulaştığını anladım ama Edip Akşın indiği an kapıları kilitlediler. Camlardan dışarıya bakınca burada gazetecilerin olduğunu gördüm, Edip'i de görüyorlardı. Bir şeyler yapma, kaçma ihtiyacıyla korumaları gözetledim ama gözlerini benden ayırmıyorlardı. Tetiktelerde ve silahları vardı. Ayrıca her yerde gazeteci vardı, kaçsam nereye gidecektim ki?

Birazdan dışarıdaki koşuşturmacayı fark edince Edip Akşın'ın geldiğini anladım ve araba kapısını açınca, kimse beni görmeden tekrar kapattı. Ve saniyeler içinde uzaklaşmaya başladığımızda yumruklarımın içleri sıkmaktan acıyordu. Karşımdan öfkeyle bana bakarak, "Kızıma yaşattıklarının hesabını vereceksin," dedi.

"Ama sana değil," dedim.

Bir bildiği varmış gibi yavaş yavaş başını sallayıp camdan dışarıya döndü. Araba uzaklaştıkça gazeteciler ve hastane arkada kalmıştı. Beni nereye götürdüğünü

ve niyetini anlamak için camdan dışarıya baktım. Aynı anda duyduğum gök gürültüsü etrafı aydınlatınca tanıdık bir sokaktan geçtiğimizi

gördüm. Camı biraz indirip iyice baktım ve daha iki gün önce mezarlığa yaklaştığımızdan emin olarak Edip'e baktım. Kısık gözleri nefret saçıyordu. "Neden buraya geldik?"

"Mezarlıkta ölürsen daha kolay gömülürsün," dedi korumlarına göz atarak.

Tamam, mezarlıkta ölmem için beni buraya getirmişti. Fakat... aynı mezarlık olması tuhaf değil miydi? Araba durduğunda ve korumlar açık kapıdan inince dalgın dalgın ilerime baktım. Korumaların ikisi birden koluma girip beni çekiştirmeye başladığında, karanlıktaki mezarlıklara bakarak ezbere bildiğim yolu ilerledim. Edip Akşın iki adım kadar önümüzden ilerlerken, "Öldür, bırak işte," dedim korkmaya başlayarak.

Neden... Neden Karina'nın mezarına yaklaşıyorduk?

"Önce kızını öldüreceğim," diyerek arkasını dönüp bana baktığında, vücudum kaskatı kaldı, ilerleyemedi. Bunun üzerine Edip Akşın bana yaklaşıp gece karanlığında yüzüme baktı ve bir şimşek çakarken, kolumdan tutup yanında durduğumuz mezarın üstüne savurdu. Bağırıp çığlık attım ve ellerimin değdiği nemli toprağa bakarken, saçlarım yüzümün iki yanına düştü. Gözlerimi biraz yukarıya kaldırdım ve mezar taşında yazan Leylan ismini görünce düşmanımın karşısında en savunmasız halinde kaldım. Burası Karina'nın mezarıydı. Fakat diğer kimliğinde benim adımın Leila olduğu gibi onun adı da Leylan'dı. Onu o zaman, ben kendimde olmadığım için sahte kimlik bilgileriyle gömmüşlerdi. "Ama pardon, senin kızın zaten ölmüş."

Nasıl... öğrenmişti? Bu kadar kısa sürede nasıl olurdu? Ruhum çıplak kalmış, acılarım gözler önüne serilmiş hissederek başımı arkaya çevirdim. Edip'in intikam ateşiyle parlayıp geceye soluk getiren gözlerine hiçbir şey saklayamadan bakarken, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Diye sordum.

Gözlerini kızımın mezarında dolaştırınca kollarımı mezarının etrafına dolayarak onu korumak istedim; ölmüş olsa bile.

"Senin fotoğrafların haberlere servis edilmeye başlanınca telefonum bir türlü susmadı," dedi, hafif yağmur damlaları tenime inmeye başladığı sırada. Edip ile farklı sebeplerden ama aynı anda kafamızı kaldırıp gökyüzüne baktık. "Herkes geçmiş olsun demek için arıyordu ama bunların içinde birisi vardı ki, beni farklı sebepten aramış.

Ahbaplarımdan olur kendisi, bir cerrah, uzun yıllardır hastanede müdür... O arayınca açtım, geçmiş olsun diyeceğini sandım ama bana çok ilginç şeyler söyledi."

Hikâyenin devamı kafamda birleşirken, yağmurdan ürkerek Karina'nın mezarına tutundum.

"Meğer seni tanıyormuş, müdürü olduğu hastanede yatmışsın haftalarca. Bir de demez mi kızı var, ölmüş, zaten o yüzden orada yatmış..." gözlerini bir daha bana çevirirken, elini yanındaki korumasına uzattı. Adam silahını ona verdi. "Bir iki kez kaçmayı da başarmış, mezarına, buraya kadar gelmişsin hatta. Ben tabi, sana bir üzüldüm... Dedim madem kızını bu kadar seviyor, yanından ayrılamıyor, ben de Karmen'i oraya götüreyim."

Yağmur, bir şimşek çakmasının ardından hızlanıp sıcak tenimi ıslatırken, gözlerimin önünden kurşun hızında görüntüler geçiyordu. Karina'mın mezarını bulmuş olmasından o kadar rahatsızdım ki, sanki onu yeniden koruyamamış gibi hissediyordum. "Deren... Onun haberi oldu mu?" Diye sordum nefesimi tutarak.

Bunun hakkında çoktan keskin bir karara varmış gibi kafasını salladı. "Olmadı, olmayacak. Görünen o ki sana karşı zayıflığı var, bir de bunu öğrenip sana acımasını istemedim."

Bana Deren değil, kimse acıyamazdı. Hiç kimse beni Karina ile vuramazdı, onu kullanamazdı. Bedeni acı çekerek ölmüşken ruhunu kimse huzursuz edemezdi. Yumruklarımı sıkarak ayağa kalktım ve onun mezarını arkama alarak, "Kızımdan bahsetme," dedim delirmiş durumda.

"Torunuma karşılık kızın."

Güçsüzce sallanan vücuduma, ardından başını eğip kızımın mezarına bakınca üstüne atlamak için hiç beklememeyi düşündüm. Fakat aniden silahını kaldırıp Karina'nın küçücük mezarına ateşlediğinde yağan yağmurun altında bir çığlık atarak dizlerimin üzerine düştüm. Ateşlenen silahın is kokusu toprak kokusuyla karışırken ellerimi saçlarım arasına geçirerek ikinci çığlığımı attım. Toprağa düşen kurşunu görünce bunun gerçekliğine dayanamayıp elimi hızla gözüme indirdim ve kafamı iki yanıma sallarken, saçlarımın arkasında tekrar acı hissettim. Kızımın mezarına kurşun sıkan Edip, yüzüme doğru bakıp bir şeyler söyledi ama kendi çığlığımdan onun sesini duyamıyordum.

"... bu kadar çığlık atma, zaten ölmüş."

Kızımın canı tekrardan acımış, kızım tekrardan ölmüş gibi hissederek delirirken ellerimi yüzüme vurup bağırdım ve gözlerim, kafam arkaya yattığı için Edip'in gözleriyle birleşince kapkaranlık bir hisle sarındım. Onu öldüreceğime yemin ettim. Bunu düşünürken bile acıdan çığlık attım ve silahın tekrar kaldırdığını görünce, "Yapma," diye bağırıp kendimi Karina'mın mezarına attım. Ufak mezarını kendi vücudumla kapatıp kollarımı toprağa sardım. Yal... yalvarırım yapma."

"Madem yalvaracaktın, torunumu neden kaçırdın?" Diye karşılık vererek beni yerden kaldırmaya çalıştı ama kızımı korumak için mezarının üstünde çırpındım. "Benim torunumun ki can değil miydi orospu!"

"O... onu zaten kaybettim," diye bağırdım, yağmur beni ve altımdaki toprağı ıslatırken. Kalbimde çoktan fırtına kopmuştu ve kalp atışlarım fırtınadaki gök gürültüleri olmuştu. "O zaten... ölü. Neden yapıyorsun? Senin hiç mi vicdanın yok, onun mezarına nasıl kurşun sıkabilirsin? Lütfen bırak, onun ruhu zaten çok huzursuz..."

Beni bir daha çekince tutunmaya çalıştım ama ellerim ıslak toprakta kaydı. Tırnaklarımın arasına çamur girerken, Edip Akşın beni ayaklarının önüne atarak yüzümü kendisine çevirdi. Onun aşağısında diz çökmüş pozisyondayken ellerim hâlâ arkamda, korumak için Karina'nın mezarını tutmaya çalışıyordu. "Silahımdaki tüm kurşunu kızına sıkabilirim."

Boğuk nefesim burnumdan ve ağzımdan aynı anda çıkarken, onun ayaklarının önüne kendi rızamla yaklaşıp, "Hayır," dedim. Gülümsemeye çalışarak ellerimi çenemin altında birleştirirken, yüzüme düşmüş ıslak saçmarımı hızlıca ittim. Hıçkırmaktan konuşamayınca derin nefes aldım. "Sana yalvarıyorum yapma! Yalvarıyorum uzak dur kızımdan! Ruhunu rahatsız etme, mezarına kurşun sıkma."

Başını ağır ağır sallayıp havada tuttuğu elini indirdi ve yağmur damlaları yüzünden akarken, "Al," diyerek silahı bana doğrulttu. Kalbimi, kızımı korumayı düşünerek elimi silahına uzattım ama silahı bana bırakmadan, benimle beraber tutarak tek kaşını kaldırdı. "Kızına kurşun sıkmamı istemiyorsan kendini öldür."

Yaptılar... Beni öldürdüler, ben de kendimi öldürdüm... Ama bu gece yine öldüm, belli ki nefes aldıkça ölmeye devam edecektim.

Bir elim toprağı sıkarken, diğeri Edip'in elinden silahı aldı. Ağır metale bakarak omuzlarımı düşürdüm ve Edip Akşın geriye çekilince, omzumun üstünden dönüp kızıma baktım. Ona bunun yapılmasındansa ölmeyi tercih ederdim. Zaten... hep ölmeyi istemiştim. Tamam intikam da istemiştim ama madem işler buraya gelmişti, abimler benim için intikam alırdı.

"Ben öldükten sonra gideceksiniz buradan," dedim ve elimdeki silahı kendime doğru çevirdim.

Edip Akşın kızımın mezarına doğru bakıp bana döndü. "Sen öldükten sonra kızının mezarına neden kurşun sıkayım? Niyetim bedelini ödemendi."

Islanmış, kötü saçlarım yüzüme doğru yapışırken Edip Akşın'ın gözlerine baktım ve abimlerin onunda öldürmesini dileyerek başımı salladım. Kabul ettiğimden emin olduğunda gözlerini bir rahatlama ele geçirdi ve gök gürlerken, kalbimde kıyamet gerçekleşti. Kalbim Karina'ma kavuşmanın o eskimiş özlemi tazelenince gülümsedim ve son bir şey söylemek için Edip'e baktım. "Derya... Nil'e kötü davranıyor."

Ve sonra silahın namlusunu kalbime yaslayıp parmaklarımı tetiğe yerleştirdim.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Hikâyenin girişteki cümlesi Joker filminde geçmektedir. Ben hem Karmen hem de Derenle uyumlu olduğundan ötürü alıntıladım

Yazdığım son mezarlık sahnesi beni bitirdi. Ciddiyim, yazarken vicdan azabı hissettim. Sanki apayrı bir derinliği, kahrediciliği vardı. Ayrıca Karmen hikâyenin başından beri ilk kez tamamıyla şeffaftı orada kızını korurken. Bölümün tamamı hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyorum.? Lütfen yazın. Açıkçası diğer bir gözyaşlarımı tutamadığım sahnede Deren ile Nil'in kavuştuğu o sahneydi. Bir ebeveyn değilim, belki çoğumuz değiliz ama o duygunun ne kadar derin ve kutsal olduğunu bildiğimiz için hem Karmen'in hem Deren'in yaşadıklarını anlıyoruz. Ah, çok zor bir kitaptasınız arkadaşlar ama zorken de güzel :)

Bir sonraki bölüm görüşene kadar heyecanla ve sevgiyle kalın.

Ayrıca oy verip yorum yapmayı ihmal etmeyin.

Kitapla ilgili gelişmeler için hem @emineasr instagram hesabımı hem de kitap hakkında konuşmak için @sirenkitaphesabi takip edebilirsiniz. Bölümlerden sonra konuşuyoruz.

22. ❝Aşktan Nefrete.❞

Sezen Aksu, Kaçak.

Bu şarkıyı yorumlarda önerdi birisi, hemen dinleyip bu bölüme koydum.

Bu arada merhaba merhaba canımın içleri <3

Burada mısınız?

Eminim siz de benim kadar heyecanlısınızdır. Oy ve yorumlarınızı ihmal etmeden, keyifle okuyun.

22. ❝AŞKTAN NEFRETE.❞

Ölsem, affeder miydi beni?

"Yalanları bırak, hadi yap," dedi Edip Akşın.

Deren... Eğer ölürsem affeder miydi beni?

Aklımda kızımın ölümü ve kalbimde Deren'in düşüncesiyle parmaklarımı tetikte hareket ettirdim. Yağmur damlaları, her nefes alışverişimde titreyen dudaklarımdan içeriye kaçarken, kararıma sadık şekilde başımı salladım. O an sadece Karina'yı Edip'ten korumayı istiyordum ama belki de gerçekten ölmem gerekiyordu. Kendimin ve başkalarının canını daha fazla yakmadan ölmem gerekiyordu.

Hem... Karinam'da beni özlemiştir zaten.

Silahın namlusunda kalbimin atışını hissedip tetiği çekmek için parmağımı hareket ettirdim ve aynı anda ateşlenen silahın sesini duydum. Bir saniyede öldüğümü düşündüm, ikinci saniyede de Edip ile korumalarının hareketliliğini hissedip kurşunun kendi silahımdan çıkmadığını anladım. Çünkü elimdeki silah, parmaklarım arasından kayıp düşmüştü. Ateşlenen silahı görmek için gözlerimi açtım ve elimden sızan kanı görüp başımı sol tarafıma çevirdim. Karanlıktaki gölge kalbimi hızlandırdı.

Deren, elindeki silahla buraya yürüyordu.

Kalbimde havai fişek patlamaları olduğunu hissettim.

Silahı o ateşlemişti. Elimdeki silahı düşürmek için beni nişan almıştı. Kurşun elimi sıyırmıştı. Üstüme kan damlıyordu. Yağmur hızlanıyordu.

Çok kolay bir şekilde dehşete düştüm ve Edip Akşın'ın, "Burada ne işin var?" Diye bağırdığını duyarken elimdeki kanın berraklaştığını fark ettim. Deren'in geldiği yola doğru atılıp ellerini iki yana açtı. "Nasıl buldun bizi?"

Deren ona bakmıyordu, gözleri bendeydi ama bakışlarım puslu ve şokta olduğu için gözlerindeki duyguları seçemiyordum. Ellerim hâlâ havada duruyor, kan üzerime süzülüyordu. Ağır ağır yaklaşıp tamamen önümde durunca başım yukarıya kalktı ve gözlerim arkaya doğru kaydı. Deren namlusundan is çıkan silahla beraber tek dizinin üstüne eğilip yakından bana bakarken, ellerim sanki bana yardım etmesini istiyormuşum gibi uzandı. "Kurşun," düye fısıldadım acıyla hıçkırarak. "Kurşun sıktı."

Deren... Kızıma kurşun sıktı, n'olur bir şey yap.

Vücudum, kendini kaybedip onun kollarının arasına düşerken, "Öyle olmaz," dediğini zar zor duyup kendimden geçtim. "Acısız ölemezsin."

Sonrasında sadece saf, durağan bir karanlığın benim için geldiğini hatırlıyordum.

🎠

Deren beni o mezarlıktan çıkarıp arabaya götürürken, sonra buraya getirirken kollarında hiç taşımadığı kadar ağır bir şeyi taşımıştı; nefreti.

Beni temsil eden nefreti.

Ben artık onun için Karmen değildim. Hafifçe kafamı okşayıp bilmişliğime güldüğü bir kadın değildim. Nefret, öfke, intikam gibi kelimelerin çağrıştırdığı birisiydim. Artık iyi olan herhangi bir tanımım yoktu, çünkü aramızda bir insan için en hassas olan şey vardı; kızı. Nil'i kaçırdığım gerçeği. Dizlerinin üzerine kapanıp ağlarken Nil'i alıp ona getirmediğim gerçeği.

Karina'nın kaybolmasından Deren sorunlu değildi ama acısı ondan çıkmıştı.

Ben yanlışlarımın farkındaydım. Bu yüzden bana ne yaparsa yapsın ondan nefret etmezdim.

Tek bir şey dışında.

Göz kapaklarıma doğru sert bir ışık huzmesi yansıyordu. Saçlarım ve üstüm hâlâ ıslaktı, uyandığımda bunları fark etmiştim. Gözlerimi henüz açmamıştım ama içimden bir ses yalnız olmadığımı söylüyordu.

Sağ elimde sızıyı hissediyordum, kurşun sıyırmıştı ve müdahale olmadığı için elim iyileşmemişti.

Bir ses bana, "Uyandığını biliyorum," dedi ve yalnız olmadığımı kanıtladı.

Deren'in bu ses tonuna yabancı olduğum için sesin önce başka birisinden geldiğini düşünmüştüm. Gözlerimi yavaşça açınca dört köşeli küçük cam gördüm, ışık oradan gözlerime yansıyordu. Bakışlarım nerede olduğumu görmek için çevreyi dolanmaya başlayınca Deren'i hayal meyal gördüm. Ben yerde, ellerim bağlı ve ayaklarım kelepçelenmiş şekilde uzanırken o ayakları yere sağlam basan bir sandalyede oturuyordu. Görüşümdeki bulanıklığı temizlemek için gözlerimi kapatıp açtım ve Deren'in yüzünü daha net görmeye başladım.

Üzerinde beyaz, kumaş gömlek vardı ve yüzü temizdi. Kendine Nil için çeki düzen vermiş görünüyordu. Onu yasa dışı gösteren şey elinde tuttuğu silahtı; benim silahımdı. Hareket etmeden, duygusuzca yüzüme bakıyordu. Bense hâlâ inanamıyordum kâbus olarak nitelendirdiğim her şeyi yaşamaya başladığıma.

Bana... Nalan'a baktığından bile daha boş bakıyordu.

Kimsenin gözünden böyle düşmemiştim.

"Neden beni buraya getirdin?" Diye sordum, yüzünden ayrılamadan.

Olduğumuz yer kapısı kapalı bir depoydu, konuştukça sesim yankı yapıyordu. Deren kolunu kaldırıp bileğindeki saate baktı ve sonra sorduğum soruyu es geçip, "Sana kim yardım etti?" Diye sordu.

Benim sorularım elbette umurunda değildi, yalnızca kendi öğrenmek istedikleri için irtibat kuruyordu. Varlığım hiçe dönüşmüştü, beraber hiç vakit geçirmemişiz gibi yabancıydık. İçim için için yanarken, "Her şeyi tek başıma yaptım," diye yalan söyledim.

Gözlerini kapattı ve elindeki silahın namlusunu, sanki her an sinirlenip bana sıkabilirmiş gibi yere doğrulttu.

"Yalan söylüyorsun," dedi yüzündeki ifadeyle örtüşen bir duygusuzlukla. Keşke rol yaptığını, içinden gelmeden böyle davrandığını hissedebilseydim ama bu duygusuzluk, donukluk tamamen içinden geliyordu. "Her gün benimleydin, uzun saatlerce. Sen beni oyalarken birileri kızıma bakıyordu."

Evet.

Yaman ile Gece'yi sonuna kadar korumakta kararlıydım. Bu yüzden yeni cevabım da reddederek, "Hayır," demek oldu.

Gözlerini açıp kafasını kaldırmadan yere bakarken alnında belirip nabız gibi atan damarı gözüme çarptı. Yüzü kâğıt kadar beyazdı ama terliyordu. "Hayır," diye tekrarladı sessizce. "Demek hayır... Her geçen dakika daha da adileşiyorsun."

Ağlama hissi tekrardan gelince gözlerimi kırpmaktan korktum gözyaşım düşecek diye. Bana olan nefretinden başka şeyler düşünmeye çalıştım, mesela rüyamı...

"Kızımı ailecek kaçırdınız," dedi hissizce. O kadar düzensiz nefesler alıyordu ki, sanki düşündükçe kontrolü elden gidiyordu. "Abin... O alçak abin kızıma bakarken seni de evime, yatağıma yolladı beni oyalaman için. Hep böyle mi yapıyorsunuz?" Sandalyeden ağırca kalktı. "Ahlaklı (!) işlerinizi yaparken abilerin seni hep böyle mi kullanır? Erkeklerin yataklarına mı atar?"

Dokunmadı da. Kırmadı da.

Dokundu da. Kırdı da.

"Tek başıma yaptım," dedim, en azından neden, diye sorması için. Gözlerim bağlı ellerime indi. Baş parmağımın üstünde bir yara vardı, artık kan sızmıyordu ama açık bir yaraydı. Silahı elimden düşürmek için ateş ettiğinde kurşun hafifçe elimi sıyırmıştı. Bir santimetre aşağıdan ateşleseydi parmağımı parçalayabilirdi. Karanlıkta ve yağmurda, üstelik uzakta olmasına rağmen iyi nişan almıştı.

Bir adamı yedi yüz elli metre mesafeden vurduğunu söylediğini hatırladım.

Beni de en yakın mesafeden vuracaktı.

"Ölmeme neden izin vermedin?" Diye sordum kafamı kaldırarak. Omzumun üstüne doğru yatıyordum, kendimi doğrultmaya çalıştım ve bacaklarım kalçamın altına kıvrılırken saçlarım dağınık şekilde yüzüme döküldü. "Neden gelip aldın beni?" Ne konuştuğumuzu duyacak kadar yakın da değildi ama bir şeyler anlamış mıydı? Ne anlayacaktı ki? Mezarlıkta soyadım bile yazmıyordu.

Deren, Edip Akşın'ın beni, kızımın mezarının yanında intihar etmeye zorladığını bilmiyordu.

Yeniden soruma cevap vermeden, merak ettiklerimle ilgilenmeden, "Bunca zamandır Nil'e ne yaptınız?" Diye sordu gözlerimizi birleştirerek. Üzerime yürümeye başlayınca kalbim hızlandı. Bana

zarar verecek bile olsa o an yakınımda olmasını istedim. "Onu parktan sen kaçırmıştın, o yaşlı kadın doğruyu söylüyordu. Ben o kadar aptaldım ki, direkt reddettim..." bana yaklaşınca hafifçe eğildi ve silahın namlusunu çeneme koyarak yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Onu alıp kaçırdın, arabana atıp uzaklaştın. Hayatıma girmek için her şeyi hazırlamıştın, sonraki günlerde planınızı devreye soktunuz. Belki birilerine satacaktınız, belki de organ kaçakçıları gibi organlarını alacaktınız." Ve bunu söyledikten sonra gözlerinde... sanki bana bir şey yapmayı istiyormuş gibi bir duygu oluştu. Bunu arzulamasına şaşırmadım. Ben de cinsiyet ayırmadan kızımı kaçıran herkesi öldürüyordum. "Ben gece gündüz demeden onu ararken, sen yanımdan ayrıldığın her defasında Nil'in yanına gittin. Ben geceleri onsuz geçirirken, her nefesimi ona bir şey olacak diye korkuyla alırken sen onun yanındaydın, onu esir tutuyordun."

Onu incitmek yerine sarılıp uyudum...

Ama bunu söylesem inanır mıydı? Şöyle bir bakıyorum o adama... asla inanmaz.

Kahroldum, çünkü bizim asla bir ihtimalimiz yoktu.

Bunca şeyin, acının içinde hâlâ böyle bir ihtimalin hayalini mi kuruyorsun Karmen?

***"*Ailemin bu işten haberi yok," dedim Deren'in gözleri çeneme inerken. O dikkatli bakınca çenemin hâlâ sızladığını fark ettim. "Benim Nil'i kaçırma sebebim..."**

Eğer söylersem polislere de anlatır mıydı? O zaman polisler beni tekrar hastaneye kapatmak için hastaneye sevk ederdi. Hayır, oraya girmeyi istemiyordum. Korkuyla nefes alıp vererek, "Anlatacağım ama polise söylemeyeceksin," dedim.

Ve cümlem biter bitmez silahı öyle bir kaldırdı ki suratıma vuracağını düşündüm. Eli kalktığı hızla havada kaldı ve gözlerimde her ne gördüyse irkildi. "Hâlâ kendini düşünüyorsun!" Diye haykırdı bana, beni çok yanlış anladığı için. "Bana ne yaptığın, nasıl bir cehennem yaşattığın, nasıl bir arafta bıraktığın umurunda değil! Ben senin sikinde bile değilim, hiçbir zaman olmadım! Dostumun düşmanımın, tanıdığımın tanımadığımın dizlerine kapanacak kadar çaresizken oyun oynadın, alay ettin benimle! Senin yüzünden ihanet ettim, milletvekilini öldürecektim! Beni rehin aldılar, deli gibi dayak yedim! Ben acı çekerken bile vicdana gelmedin!"

Şaşkınlık ve acıyla hıçkırıp eline baktım. "Sen de bana herkes gibi davranıyorsun."

"Sen de bana bir hiçmişim gibi davrandın!"

Gözlerim kapanınca iki damla yaş süzüldü.

"Ben sana n'aptım Karmen? Ben bu cehennemi yaşamayı hak edecek n'aptım?"

Hiç... Hiçbir şey.

"Ben..." geriye doğru sersem bir adım atıp silahı boşluğa salladı. "Ben kızımın öldüğünü, onun eziyet gördüğünü, onun teca... tecavüze uğradığını düşünecek ne yaptım? Ben bu işkenceyi çekmeyi hak edecek n'aptım?" Boğuk, pürüzlü nefesler aldı. "Ben sarılarak uyuduğum kadının kızımı kaçırmasını hak edecek n'aptım?"

Doğruyu söylemek gerekirse... "Hiçbir şey," dedim. "Hiçbir şey yapmadın Deren." Ellerimi aşağıya indirdim. "Ama yemin ederim, yemin ederim ki Nil'i incitmedim, ona dokunmadım, canını acıtacak hiçbir şey yapmadım."

Geriye adımlar atarak uzaklaşmaya devam etti. Bana tekrar yakın olmasını istesem de bunun ikimizi daha da mahvettiği açıktı. Yakınlaştıkça benden daha da nefret ediyordu. "Canını hiç acımadığını mı söylüyorsun? Sizin gibi mafya bozuntuları onu hiç acıtmamış öyle mi? Ancak bir aptal inanır buna!"

Başımı soluk soluğa kaldırıp tüm gerçekliğimle, "Ya beni hiç mi tanımadın?" Diye bağırdım. "Senin kızını nasıl incitebilirim?"

Göğsü sanki gülüyormuş gibi hararetle kalktı ama suratında hiçbir gülümseme izi yoktu. Hatta birbirine bastırdığı dişleri onu korkunç gösteriyordu. "Seni tanımak mı? Sen bana dünya üzerinde hiç kimsenin veremeyeceği kadar zarar verdin. Kızıma neden vermeyesin?"

Evet, işte öyle... Nasıl bir açıklama yapabilirdim ki? Tamamıyla dürüst olacaksam en başta Nil'i, sırf kızıma benzediği için kaçırmak istemiştim, ona kötü davranıldığını düşünmüştüm. Belki bunu söylesem... "Ben Nil'i, ilk kez parkta gördüm," dedim, bunu söylemenin sakıncası olmayacağı için. Devam edecektim ki tekrardan, "Nil'in adını anma!" Diye yükseldi.

Gözlerimi kapatıp bana bağırıp durmasını sindirmeye çalıştım. Böylesini hak ediyordum ama bu kalbimi kırmadığı anlamına gelmiyordu. "Kızını," diye düzelttim. "İlk kez parkta gördüm, yanında

Derya vardı. Ve ona çok kötü davranıyordu Deren, ben onu babası sandığım için Nil'e çok üzüldüm. Diyeceksin ki niye bu kadar üzüldün, bazı sebeplerden dolayı işte... Ona yardımcı olmayı istedim, Derya'nın ona kötü davrandığını gördükçe..."

"Bana masal mı anlatıyorsun?" Dedi lafımı sertçe keserek. Yanak kasları seğiriyordu, bu birkaç kez daha olmuştu. Kontrol edemediği bir tikmiş gibiydi. "Yani kızıma üzülüp onu kaçırdın mı? Babasını o sandın ve kızımın şiddet gördüğünü sanıp onu kaçırdın. Ah canım benim, ben de ne sanmışım ya..."

Bir an gerçekten normal şekilde konuşabileceğimizi düşünmüştüm ama hevesim, yaşanmamış bir an gibi boğazımda kalmıştı. Suratımı asıp gözlerimi açık yara olan elime kaydırdım. "Beni anlamayı istemeyeceksin değil mi?"

"Ben neyini anlayayım bu vicdansızlığın? Neyini? Sen bana, benim sana asla davranmayacağım şekilde davrandın."

Ama... sen olduğunu bilmiyordum. Canını acıtacağımın sen olacağını bilmiyordum.

Beni bırakacağına ikna olsam, polise götürmeyeceğini bilsem gerçekleri hemen anlatırdım ama gerçekler bile beni haklı çıkarıp aklamazdı.

***Kızının katillerini bulmak için benim kızımı kullandın,* deyişi kulaklarımda şimdiden çınlıyordu.**

"Bir insan her şeyle sınanır ama çocuğuyla sınanmaz. Sen beni çocuğumla sınadın, kızımla." Parmağını silahın tetiğinde gezdirirken kapkara gözleri benimleydi. "Otuz gün boyunca, her gün aynı cehennemi yaşadım ben. Ne istiyordunuz? Para mı? Keşke isteseydin o parayı, Nil'i verip o parayı isteseydin benden. Her şeyimi verirdim, son kuruşuna kadar hem de."

"Senden fazla param var," dedim, Nil'i kaçırma niyetimi çok yanlış anladığı için.

Bir anda elindeki silah patladığında ellerim içgüdüsel şekilde yüzüme kapandı ve söylediğimin onu bu kadar çıldırttığını anlayıp parmaklarımın arasından baktım. Silahı bana doğru tutmuştu ve başımın üstüne hedef almıştı. Sertçe yutkunup, "Dalga geçmiyordum," dedim.

"Dalga geçiyor gibiydin."

Ellerimi yavaşça yüzümden indirip kucağıma koydum. "Senden daha fazla param olmasına bu kadar tepki gösterme."

Silahın ucundan çıkan is ve barut kokusu burnuma kadar gelirken tek kaşını kaldırdı. "Ailenin tüm parasını alayım mı istiyorsun?"

Bunu gerçekleştirmesi takdire şayan olurdu. "Ailemle aranda bir savaş başlatmış olurdun," dedim.

"O savaş çoktan başladı. Kızımı kaçırdığınızda."

Biraz daha gerileyip arkasında duran sandalyeye oturdu ve sanki artık karşısında kimin olduğunu bilmiyormuş gibi boş boş bana baktı. "Ailemin bunlarla ilgisi yok," dedim bir daha.

Benim dediklerimi duymadan, "Kızıma eziyet... ederken çekilmiş fotoğraflarını gönderdin," dedi, sanki hâlâ bunları benim yaptığıma inanamıyor gibiydi. Ona bir daha hayatı boyunca yaşamayacağı şaşkınlık yaşatmıştım. "Canım hiç yanmıyormuş gibi bana kızımın neler neler yaşamış olabileceğini düşündürdün. Sonra da beni teselli etmeye çalıştın, iyi bir kadınmışsın gibi davrandın. Beni ve kızımı gerçekten düşündüğünü sanmıştım."

Ah o mesele de vardı... "Onu ben yapmadım," dedim ama Deren'in yüzünde hiçbir inanç kırıntısı göremedim. Derya'nın yaptığını hemen şimdi söylemek istiyordum ama o zaman Derya'da elindeki kozları paylaşırdı. Onun Gece ile Yaman'dan haberi vardı, onları ele verirdi. Kahretsin ya!

O kadar fazla köşeye sıkışmıştım ki, kapalı bir kutunun içinde gibi hissediyordum. Sadece küçük bir delik vardı ve Deren oradan beni izliyordu.

"Deren beni polise ihbar etme, yerimi söyleme, sana anlatacağım başka şeyler de var," dedim tüm gerçekçiliğimi sesime katarak. "O zaman anlayacaksın Nil'i asla incitemeyeceğimi..."

Cümlemi keserek, "Kaçacaksın değil mi?" Diye sordu, elbette çoktan anlamıştı. "Tüm yaptıklarını arkanda bırakıp kaçacaksın? Yaptığın her şey yanına kalacak."

"Eğer beni dinlersen, kaçmama gerek kalmaz," dedim bir umut. Hızlıca, heyecanla devam ettim. "Beni anlarsın, hatta bana yardım edersin. Sonra... bana ne istersen yap Deren, istersen öldür beni."

"Neden seni öldürmek için bu kadar bekleyeyim ki? Nasıl olsa bana anlatacağın hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek." Parmağını farkında

olmadan tetikte gezdirmesi beni ne kadar fazla yaralamak istediğini anlamama yetiyordu.

"Bu... Fikrini değiştirebilir." Bir ihtimal.

"Hâlâ aynı şeyi yapıyorsun," dedi gözlerinde bambaşka bir duygu okunurken. Sanki... benden umudunu tamamen kesmişti, o an dünyanın en değersiz insanıydım. "Aklımla oynuyorsun, beni manipüle ediyorsun."

Yalan söylemeyecektim, onu kontrol etmek istediğim anlar olmuştu ama ilk kez bu kadar gerçektim onun karşısında. "Madem bu kadar yalanım, sahteyim neden benimle seviştin?" Dudaklarına doğru bakarak yutkundum. "Abime birkaç gün önce öğrendiğini ima ettin. Benimle son seviştiğinde, hatta belki... ikinci kez seviştiğimizde de biliyordun. O zaman neden seviştin?"

"Uyuya kalman için," dedi, buz gibiyken.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Uyuya kalmam için mi?" Bir anda yüreğim katılaştı. "Ben o gece... Otel odasındayken sanrı görmemiş miydim? O zaman biliyor muydun? Gerçekten Nalan'ı mı sayıkladın?"

Sorularım umurunda olmadan, "Bunların yanında, her gün kızımın onu koruyamadığım için benden nefret ettiğini düşündüm," dedi, yanaklarında tekrar tiksel bir seğirme olurken. "Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilebilir misin?"

"Biliyorum!" Diye çığlık attım. "Biliyorum!" Her gün o arabanın kapısını kilitlemediğim için kendimden nefret etmiştim. Karina rüyalarıma gelmediği için benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Onu koruyamadığım halde son kelimesi anne, olmuştu. "Birini koruyamamanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum!"

Gözleri yandı. "O zaman iyi ki bu duygunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorsun. İyi ki başına gelmiş."

Beynim aniden uyuştuğu için gözlerim kararda ve başım önüme düştü. Ellerimde kurumuş kanlar puslanınca görüşüme karışan siyah beneklerin tekrar geldiğini anladım. Saatler önce Edip'in Karina'nın mezarına kurşun sıkması tekrar aklıma düştü. Kızım... Canımı acıtmak isteyen herkesin bilip bilmeden kullandığı ilk şey olacaktı. Ruhu ne zaman huzur bulacaktı?

"Bu söylediğine pişman olacaksın," dedim gözlerimdeki yanmayla.

Karina'yı bilerek böyle söylememişti ama farkında olmadan iyi ki başına gelmiş dediği şey onun ölümüydü.

Yeter, yeter artık...

"Ben bir daha seninle ilgili hiçbir şey hissetmeyeceğim. Pişmanlık bile."

Bir daha... Bu, bir şeyleri kaybettiğim anlamına geliyordu. Deren'i zaten kaybetmiştim ama onun henüz söylemediği hislerini bile.

Belki de gerçekten pişmanlık duymazdı. Ona yaptıklarımdan sonra kızımın ölmüş olmasını umursamazdı.

Sessizliğimde, "Edip seni niye mezarlığa götürdü?" Diye sordu.

Aklına mı takılmıştı? Bence beni düşündüğünden değil, Edip'in niyetini anlamak istediğinden. "Beni öldürdükten sonra gömmesi daha kolay olurmuş," dedim kalbimdeki ağrıyla. Ya Edip bir daha kızımın mezarına gidip onu huzursuz ederse?

Deren'in sert nefesini duydum, bir umut bunu umursayacağını da sandım ama, "İyi düşünmüş," dediğinde yanıldığımı anlamış oldum.

"Kendimi vurmasam o beni vuracağını söyledi," dedim.

"Çok gururlusun ya, o yüzden kendini vurmayı tercih ettin sen de?"

Daha fazla konuşmak istemiyordum, suçlu ben olmama rağmen gururum ve kalbim kırılıyordu. Her cümlemden sonra beni aşağılıyordu, bunun olacağı belliydi ama Deren'e karşı savunmasız hissettiğim için irkilip duruyordum. Beni affetmese anlasa bile yeterdi ama...

"Nalan'ı kaçıran piç," dedi tekinsizce. Yaman'a duyduğu hiddetin Nalan'ı kaçırmasıyla bir alakası yoktu değil mi? Bu düşünceye sinirlerim daha da bozulunca başımı yerden kaldıramadım. "İş birlikçin mi?"

Sakin kalmaya çalışıp, "Hayır," dedim.

Cevabım umurunda olmadan, "Olabilir," diye sorusuna kendi cevap verdi. Parmaklarını silahın namlusunda gezdiriyordu. "Kolaylıkla kaçmasının sebebi de budur belki."

"Madem abilerimle yaptığımı düşünüyorsun, neden o adamdan şüphe ettin ki? İşe yaramaz birisine benzediği açık." Yaman'ı kurtarmak için kendimi biraz daha alçalttım. "Haftalarca kızını kaçırmayı başardım. Öyle beceriksiz, yakalanan birisine ihtiyacım olmaz."

Sandalyeyi iterek kalktığında bana öyle nefret dolu gelişini görmemek için gözlerimi kaldırmadım. Yere sağlam basan ayaklarıyla önümde dikildiğinde, siyah pantolon paçasına bulaşan toz birikintisine

baktım. Silahı sol elinde sert şekilde tutuyordu. "Bir de kendinle, onu haftalarca kaçırmış olmanla gurur mu duyuyorsun?"

Cevap vermedim. Dudaklarım yara içindeydi, konuşamıyordum.

"Af mi diliyorsun? Yaptıklarınla gurur mu duyuyorsun?"

Ayakkabısının bağcığına baktım, ipleri yanlış bağlanmıştı. Aceleden olmalıydı.

Cevap vermememem üzerine silahı daha kuvvetli tuttu. "Senin bir ruhun yokmuş, baştan çıkarıcı görüntünden başka hiçbir şeyin yokmuş."

Ellerim bağlı olmasa neredeyse acısını hissetmek için kalbime dokunacaktım. "Af dilesem umurunda olur mu ki?"

"Dizlerime kapan, yalvar."

Çenemi yukarıya kaldırıp gözlerimi kara gözlerine dikince ciddi mi yoksa beni tekrar aşağılıyor mu anlayamadım. Utançtan midem düşmüş gibi hissettim ama içimden bir ses affetse bunu da yapacağımı söylüyordu. "Dizlerine kapanıp yalvarsam affeder misin? Sadece bu yeterli gelir mi?"

"Gelmez," dedi saldırgan bir tavırla. "Bana yeterli gelmedi. Senin gözlerinin önünde dizlerimin üstüne çöküp kızımı istiyorum diye yalvardım ama kılını kıpırdatmadın. Nil'in yerini bilmene rağmen bana üzülmüş gibi yaptın. Hiçbir kadının karşısında ağlamamıştım ama senin yanında ağladım, meğer senin yüzünden ağlıyormuşum."

Çaresiz şekilde, hâlâ bana inanmasını isteyerek, "Üzülmüş gibi yapmıyordum, sana bunu yaptığım için gerçekten çok üzülüyordum," dedim telaşla. "Gözlerime bak Deren, bir saniye için her şeyi unutup bana bak. Her şeyi nasıl anladın, nereden öğrendin bilmiyorum ama eksik bildiğin açık. Ben kızına zarar verir miyim? Onu incitebilir miyim? Kendinde gördün, hiç incinmiş miydi Deren? Sağlıklıydı, iyiydi, sana gülümsüyor..."

"Onu satacaktın, tabi iki baktın," dedi bağırarak. Öfkesinin dize geleceği, anlayışa döneceği yoktu. Nefesimi gerçekten boşuna yoruyordum. Doğru... Hayatta kaç insan bu kadar ağır bir ihanetle karşılaşırdı ki? "Hem bu görünen. Bizden uzaktayken ne kadar yara aldığını doktorlar söyleyecek. Sağlık muayenesi tamamlandığında raporlar ne diyecek, bakacağım. İşte asıl o zaman, kızım hasar aldıysa ellerimi o güzel boğazına dolayacağım." Anlayayım diye silahın namlusunu kafama vurdu.

Geriye doğru gidince hızla kendimi ileriye atıp bacağından tuttum onu. İki elim birden kaslı bacağını kavradığında Deren dişleri arasından, "Manyak," diye bağırdı. "N'apıyorsun?"

"Bırakmıyorum!"

Bacağını vücuduyla beraber geriye götürüp, "Bıraksana lan!" Dedi bir daha, avazı çıkana dek bağırıp.

"Nil'e verdiğim tek zarar onun sizi çok özlemesi. Bunun dışında hiçbir şey yapmadım," dedim gözlerine tüm içtenliğimle bakarak. Moraran çenem yüzümün altında titrerken kafamı şiddetli halde salladım. "Sor ona, kendisi de hiçbir şey yapmadığımı söyleyecek!"

"Adının geçtiği yerde bakışlarını kaçırıyor!" Dedi çıldırarak. Sanki bu ona çok kötü şeyler düşündürüyormuş gibi sinirden yanakları kıpkırmızı oldu ve gözbebekleri genişledi. "Ona her ne yaptıysan korkudan seni tanımadığını söylüyor!"

Ah, kahretsin! Nil'in adımı söylememe sebebi çok ayrıydı ama Deren çok yanlış anlıyordu. Her şeyim yanlış anlaşılıyordu, bana inanmasını isteyerek öne sürdüğüm gerçekler bile bir ip misali ayaklarıma dolanıyordu. "Öyle değil," dedim fayda etmeyeceğini bilsem de. "Ben Kar... Ben Nil'i sana getirecektim, o yüzden adımı unutmasını söyledim. O çok akıllı, dediğimi aklında tutmuş. Ben söylediğim için tanımıyormuş gibi yapıyor, benden korktuğundan değil. Karşı karşıya gelsek, yalnız olsak hemen sarılır ba..."

Bacağını ellerimden daha sert çekip, "Siktir git yalancı!" Dedi.

"Deren!" Diye çığlık attım. "Evet, bir sürü yalan söyledim ama bu gerçek! Sadece Nil'e değil, hiçbir çocuğa zarar vermem ben!"

"Neyine inanayım ben senin!" Üzerime doğru eğilip ellerini iki yana açtı. Kalbi benimki gibi, mücadele içinde çarpıyordu. "Senin benimle sevişmen bile yalandı! Sırf beni oyalamak için yaptın, çünkü Feda'yı bulduğumda çocuğumu onun kaçırmadığı ortaya çıkacaktı! Suçu öyle bir adama attın ki inandırıcı olsun. Hastaneye gidecekken karşımda soyunuverdin, aklından sadece beni nasıl durduracağın geçiyordu, kafanda sürekli planların vardı, ben seni öperken bile."

O gece Deren'i gerçekten istemiştim. Beraber geçirdiğimiz son gece olduğunu düşündüğümden kalbimden geçeni yapmıştım.

"Ertesi gün... bana engel olduğunu düşündüğüm için sana kızmıştım ve sonra çok pişman olmuştum." Silahın namlusunu çenemin altına koyup yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Gidip aptal gibi sana hediye

aldım." Silahın namlusu çenemden aşağıya kaydı ve köprücük kemiğimi okşayıp boynumdaki gümüş zincire temas etti. Zinciri sertçe çekti. "İyi oyundu, tebrikler."

İki elimi birden boynumdaki zincire götürmeyi denedim ama Deren sertçe koparıp diğer eliyle boynumdan aldı. Ucundan kilit sarkan kolyeyi sertçe bir köşeye fırlatıp tamamıyla doğrulduğunda, gözlerim pis yere düşen kolyeyi takip etti. "Bu kolyeyi takmak zorunda hissetmişsindir."

"Feda," diyebildim sadece, ellerim kucağıma düşerken. "N'oldu?"

"Öldürdüm."

Bu donuk yanıttan sonra yere bakan gözlerim irileşti. "Ama neden? Kızını onun kaçırmadığını öğrendin."

Silahın namlusunu kafamda biraz daha dolaştırdı. "Başka çocukları kaçırmıştı. O yüzden öldürdüm. Bir baba olduğum için, başka çocukları da düşünebiliyorum, senin aksine."

Feda'yı o kadar fazla öldürmek istemiştim ki, bunun gerçekliğini hazmetmem kolay olmadı. Başka çocukları incittiği için Feda'yı öldürdüğünü söylemişti, benim bu duyguyu anlamayacağımı ama... kaçırdıkları çocuklardan birisi benimdi. Deren, farkında olmadan Feda'dan da benim intikamını almıştı.

Onu öldürmek yerine polise teslim ettiğim için içimde açılan yara kimse farkında olmadan kapandı.

"Onu nasıl buldun?" Diye sordum. Feda'yı bulup bizim kaldığımız yazlık evi nasıl bulamamıştı?

"Sana açıklama yapma niyetim yok."

Silahın namlusu saçlarım arasından kayıp saçlarımın uçlarına doğru indiğinde belli etmemeye çalışarak yutkundum. Bünyemdeki susuzluk ve yorgunluk yüzünden tenim kuru, dayanıksızdı. Sırtımı dik tutmakta zorlanarak ellerime bakarken, "Kaç çocuğa bunu yaptın?" Diye fısıldadı ama bu bir soru değildi. Düşüncelerinin dışarıya yansımış sesiydi. "Benden daha çok paranızın olmasının sebebi belli. Çocuk satmak ucuz olmamalı."

Yıpranmış saçlarımın uçlarını silahın etrafına dolarken, "Biz çocuk satmıyoruz," dedim.

"Öldürüyor da olabilirsiniz, evet."

Göz kırptığımda Karina'nın cansız bedeni bir fotoğraf karesi gibi gözlerimin önünde belirdi. "İstediğinde çok acımasız olabiliyorsun."

"Senin taştan kalbine dokunur mu ki? Seni incitmek çok zor değil mi? Çünkü bir kalbin ve ruhun yok. Seni nasıl incitebilirim? Boynunu mu kırmalıyım? Ya da bir bıçak yarası? Belki de... seni incitmenin yolu abilerini incitmekten geçiyordur."

Normalde abilerime kimsenin bir şey yapamayacağını düşünürdüm, çoğu zaman onlar için korkmazdım bile. Fakat Deren'in öfkesi karşısında abilerimin kendilerini koruması gerekebilirdi. Deren'in pantolonundaki kemere bakarken, "Bu öfken seni hiçbir yere götürmeyecek, yalnızca canını yakacak," dedim. "Beni bırak, kızına git."

Elinde tuttuğu silahın yeni adresi şah damarım olunca, istemsiz olarak nefes almayı bıraktım. Boynum hareket ettikçe silahın varlığı pürüzsüz şekilde derinleşiyordu. "Ben sana demedim mi seni asla bırakmayacağım diye?"

Geçtiğimiz gece bunu söyleme niyeti duygusallık, içgüdüsel şekilde gelen bir sahiplenişten kaynaklı değildi. Beni bırakmama sebebi gerçekleri bilmesiydi.

"Cezanı çekene kadar seni asla bırakmayacağım."

Buradaki cezadan kastı, canımın kendi canı kadar yanmasıydı. Oysa benim canım zaten kendisinden fazla bile yanmıştı. Onun ihtimalinden korktuğu her şeyi yaşamıştım. Acaba cezamın bittiğine nasıl karar verecekti? Yeterince acı çektiğime?

Ben senin korktuklarının ötesindeki her şeyi yaşadım.

Kızımın mezarına...

Gözlerimi biraz çevirdim ve namlunun boynumda gezdiği silahın tetiğine dokunduğunu gördüm. Parmağı hareket etmeden tetiğin üzerinde duruyordu, emniyet kilidi açıktı. Tuttuğum nefesi burakınca metalin dokusu tenimle beraber yukarıya kalktı ve bunun üzerine gözlerimiz yavaşça birleşti. Onun duygusuz bakışlarının yanında benim gözlerimde içten bir anlaşılma, affedilme arzusu vardı. "Nasıl karar vereceksin cezamı çektiğime?"

"Sevdiğin bir şeyin ellerinden kayıp gitmesini sağlayarak."

Gitti...

Karina gitti.

Sen... gittin.

Metali tenime bastırıp çekti ve arkasını döndüğü gibi asker adımlarıyla uzaklaşmaya çalıştı. Dizlerim üstüne kalkıp panikle

elinden tuttum ve iki elimle birden sıkıca kavrayıp, "Gitme!" Dedim hızlıca. "Beni burada yalnız bırakma! Ne zaman döneceksin? Ne yapacaksın? Aklında ne var?"

Yukarıdan bana bakarak, "Az önce gitmemi söylüyordun?" Dedi. Elini çekmeyi denedi ama vücudum da onunla beraber gidince kaşlarını bir hizada çattı. "Kendini daha fazla küçük düşürme istersen."

Elini, gitmemesi için daha sıkı kavradım, adeta parmaklarını eziyordum. "Ağzımdan öyle çıktı, ben senin gitmeni istemiyorum. Ne söylersen söyle ama burada kal, bana hesap sor, canımı yak ama gitme. Burada ne olacağını bilmeden beklemek istemiyorum. Sürekli kötü şeyleri düşünüyorum, kendime bir şey yapmaktan korkuyorum."

"Umarım yaparsın," dedi ve diğer elini kullanarak parmaklarımı çözmeye çalıştı. Söylediğinden etkilenmemiş gibi parmaklarımı sıkılaştırdım ama bir şey yememekten, sürekli koşmaktan gücüm kalmamıştı. Bu yüzden Deren ellerimi çözdü ve beni sertçe geriye itip doğruldu. "Seninle çok zaman kaybettim, kızımın yanına döneceğim."

"Por favore," dedim ne için dediğimi ben bile bilmeden ama arkasını yeniden dönüp sertçe yürüdü. Kapalı mekândaki kapıya varırken bir yumruğunu sıkıyordu. Kapıyı açıp arkasına bakmadan çıktı ve arkasından çarptı. Kilitlediğini gösteren o ses çıkınca başımı önüme eğip baş parmağımdaki yaraya dokundum.

Yalnızken yükselen seslerden nefret ediyordum. Hepsi çok acımasızdı. Gece Edip'in bana yaşattıkları aklımdan çıkmıyordu. Kızıma davranış şekli, onu hiç umursamadan beni incitmek için kullanması... Dünyada kaç insan ölmüş birisinin mezarına kurşun sıkardı? O gördüğüm en acımasız insanlardan birisiydi.

Gerçekleri bilse Deren'de aynısını yapar mıydı?

Kafamı hızlıca iki yana savurdum. Onu Edip ile bir tuttuğuna inanamıyordum, Deren asla böyle bir şey yapmazdı. Edip'in yaptığı... insanlığa sığmıyordu. Hâlâ aklımdan çıkmıyordu ateşlediği silah. Zayıf noktamı bulmuştu, beni nasıl yaralayacağını artık biliyordu. Onun dizine kapanıp adeta yalvarmıştım. Beni seve seve küçük düşürmüştü. Ama o an Karina'yı korumak için her şeyi yapardım, kendimi küçük de düşürürdüm.

Ya Noah?

Ondan nasıl haber alacaktım? Kim bilir nerededir. Beni bulabilir miydi? Çok zordu ama o da Noah'tı. Abilerimin becerilerini hafife almazdım. Tek umudum şu an oydu.

Deren bir dahaki gelişinde yanında polisler olursa ne yapacaktım? Deren polise vermeyeceğim, dememişti ama Karina'dan bahsetsem, gerekçelerimi anlatsam belki kendiliğinden vazgeçerdi. Böyle bir risk alabilir miydim? Ya anlattığımda bir şey değişmezse? Beni yine polise şikayet ederdi ve onlar da anlattıklarımdan dolayı gerçek kimliğimi bulup hâlâ deli olduğuma kanaat getirirlerdi. O cehenneme tekrar giremezdim.

Benim kaçmaktan başka çarem yoktu.

"Beni bulmana ihtiyacım var Noah. Nasıl yaparsın bilmiyorum ama beni bul."

Avuç içlerimle muhtemelen kıpkırmızı ve çirkin görünen yüzümü silip bileğimdeki kalın ipe baktım. Birçok düğüm atmıştı. Dişlerimi kullanarak ipteki ilk düğümü çözmeye çalıştım, biraz zaman aldı ama açıldı. Sonraki düğümleri de dişlerimi acıtarak da olsa çözdüm ve bileklerim serbest kalınca kaşınan yerleri yavaşça ovuşturdum. Bileğimdeki morluk derinleşmişti, damarlarım zonkluyordu. Baş parmağımla o morluğa dokunarak, "Seninle tanıştığımda öfkeliydin, şimdi daha da öfkelisin," dedim kendi kendime. "Normalin nasıl çok merak ediyorum. Asıl Derenle hiçbir zaman tanışamayacağım galiba."

O da asıl Karmenle tanışamayacaktı. Karina ile ölmüştü.

Başımı arkamdaki duvara koyup beklemeye başladım. Deren kızına gitmişti, Nil'in yanında bu öfkesini yansıtmamak için çabaladığına emindim. Nille özlem giderirken, teselli ederken nasıl göründüğünü izlemeyi isterdim. Nil'i hiç yanından ayırmazdı, eve beraber dönerlerdi. Ya Utku? Canım benim, o da çok sevinmiştir ve artık emin olmuştur benim yaptığımdan.

Ayağımı acıtan kelepçeye doğru bakıp ardından Deren'in bir köşeye fırlattığı kolyeye yaklaşmaya başladım. Bunun için dizlerimin üzerinde hareket etmem gerekmişti, çünkü ayaklarımı aynı anda çalıştırmam gerekiyordu. Kolyenin kopan zincirini ve kilidini alıp üzerimdeki siyah şortun cebine sıkıştırdım ve tekrar kalçamın üzerine oturup sırtımı arkaya koydum.

Dakikalar geçtikçe zaman algım kaybolmaya başladı. Vücudumda depolanan enerji tükendi. Kendime ve etrafımdaki insanların sağlık

durumlarına çoğu zaman bir hemşire bakış açısıyla bakıyordum. Halsizliğimi kapanmayı isteyen göz kapaklarımda bile hissediyordum. Vücudumun farklı noktaları ağrıyordu ama ruhumdaki ıstırabın gölgesinde kaldığı için derinden hissedilmiyordu.

Bir noktada gözlerim uzun süreliğine kapandı ve kendime geldiğimde o küçük camdan dışarıyı görebildim. Güneş batıyordu, gökyüzünde kızıllık vardı. Ağzımın içini, dilimi tükürüğümle ıslatmaya çalıştım ama susuzluğum geçmedi. Ağrıyan sırtımı ovuşturup kilitli kapıya bir daha baktım. Deren ne zaman gelecekti? Ya polislerle gelirse?

Kapıda bir tıkırtı sesi duyar gibi olunca bunun, umut ettiğim bir hayal olduğunu düşündüm ama o ses devam edince gözlerim heyecanla büyüdü. Sırtımı duvardan ayırıp biraz öne çıkarken, "Deren?" Diye seslendim ama sesim çok kısık çıkmıştı. "Deren, sen misin?"

Kapının zorlandığını hissediyordum, sanki anahtarla açılmıyordu. Başka birisinin olabileceğini düşününce panikledim ve o sırada kapı açılınca Utku'yu gördüm. Bir o kadar da inanamadım onu gördüğüme. Başını kaldırıp beni fark edince gözleri kocaman açıldı ve elinde tuttuğu bıçak yere düştü. Sorumlusu olduğum başka bir kalbe karşı yutkundum ve Utku'nun gözleri üzerime kayıp ayaklarımın kelepçeli olduğunu görünce korkuya kapıldı. "Karmen!"

İçeriye koşmaya başladığında bana zarar vereceğini hesaba katarak ellerimi kaldırdım. Utku neredeyse bir saniyede karşımda yer alıp dizlerinin üzerine çökünce gözlerinde öfke değil de üzüntü olduğunu gördüm. Ayak bileğimdeki kelepçeye dokunarak, "İyi misin?" Diye sordu.

Neden bunu soruyordu? Gerçekleri öğrenmemiş miydi? Her yerde aranıyordum, görmüyor muydu? "Sen... nereden çıktın?" Dedim.

Nihayet gözlerime baktı ve abisi gibi derin olan bakışlarında bir huzur, neşe göründü. "Nil'in yanından geldim," derken neredeyse gülücükler saçıyordu. "Hastanedeydim, yeğenimle beraberdim. Görsen Karmen, o kadar tatlı ki, saatlerce bırakamadım onu. Sonunda uyudu, abim geldi de öyle bırakabildim."

Başımı yana eğip hüzünle gülümsedim. "İyi mi?"

"Evet, sadece bir şeyleri anlamlandıramıyor, kafası karışmış görünüyor." Dudakları kıvrıldı. "Bize geri döndüğüne inanamıyorum."

"Peki... Sen neden buradasın?"

Şimdi biraz huzursuz göründü ve endişeyle alt dudağını ısırdı. "Abimi bu adresi birisine söylerken duydum. Çıldırmış gibi, anlamadığım şekilde davranıyor. Hâlâ senin Nil'i kaçırdığını söylüyor, polislere bile öyle anlattı. Neden böyle sanıyor Karmen?"

Ah... Utku hâlâ bir yanlışlık olduğunu düşünüyordu. Tabi, o en başından beri beni Deren'in sevgilisi sanıyordu, Nil'in kaçırılması için ifade verdiğimi bilmiyordu. Bileklerimi ovuşturarak, "Abin sana ne anlattı?" Diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi, kafası karışmış şekilde. "Bu kanıya nereden vardığını anlamıyorum ama tüm polisler seni arıyor. Bence... Edip yaptı bunu, çünkü ben hastaneden ayrılırken bile senin hakkında bir şeyler geveliyordu. Hayır yani, sen abimin sevgilisisin, Nil'i neden kaçırmış olasın. Hem Nil seni tanımadığını söylüyor ama abim asla anlamıyor!"

Deren beni nasıl yakaladığını Utku'ya da söylememişti demek ki. O yüzden Utku'nun çok kafası karışmıştı. Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp suçluluğumu görmezden gelmeye çalıştım. Madem ki bana hâlâ inanıyordu, o zaman buradan kaçmak için tek şansım Utku'ydu.

"Karmen?" Utku elime dokundu. "Senin bir alakan yok değil mi? Ailen mafya diye seni suçluyorlar, yoksa neden yapasın ki? Nil bile tanımıyor seni ama kimse ona inanmıyor benim dışımda."

Çok... çok özür dilerim.

"Ben yapmadım," dedim tek kurtuluşum bu olduğu için. "Edip Akşın, ailem mafya olduğu için hep benden şüpheleniyordu. Deren'i de doldurmuş sonunda. Güya... Nil'i buldukları o yere ben koymuşum."

Utku başını önüne düşürüp talihsizmişim gibi iç çekti. "Ben tahmin etmiştim o Edip piçinin yaptığını. Neredeyse Nil'e bile yalancı ifada verdirecekler. Abim nasıl inanır anlamıyorum, zayıflığından sanırım." Gözlerime sertçe bakıp elimi sıktı. "Merak etme, abimin gözlerini açacağım."

Vicdan azabım çok ağırdı, o nasıl göremiyordu anlamıyordum. Elimin titreyişinden, kirpiğimin telaşından bile belliydi. Ayaklarımdaki kelepçeyi zorlayıp, "Buradan ayrılamıyorum," dedim. "Abin bir sonraki sefere polislerle gelecek sanırım."

Gözleri bileklerime çarptı ve sonra hayretle bana doğru baktı. "Bileklerin... abim mi yaptı?"

"Farkında değildi." Kolumu ters çevirip bileklerimi gizledim.

"Bunlar hep Nil'i kaybetmemizin şuursuzluğundan, onu bir şey olma korkusundan. Ama tırtılım döndü, birkaç gün geçince abimin aklı yerine oturacaktır..." bileklerimdeki kelepçeye bakarken burun kemerini sıktı. "O sürede sen de gözden kaybolursun, abim zaten hatasını anlayınca seni arayacaktır."

Yüzüne bakamadan, "Ben de öyle düşünüyorum, hatasını anlayacak," dedim. "Ama kelepçelerden nasıl kurtulup gideceğim?"

Eliyle kelepçeyi kontrol edip biraz çekiştirdi ama olacak iş değildi. Yakışıklı suratında düşündüğüne dair emareler belirdi. "Burası sanayi bölgesi, yakınlarda araba tamircisi falan illa ki vardır. Kesici bir alet alıp gelsem?"

"Çok sürer mi?"

"Buraya geldiğim taksiciye beklemesini söylemiştim, onunla alıp gelirim hemen."

Aslında o taksiye onunla binip buradan uzaklaşabilirdim, taksiye kadar belki giderdim ama ayağımdaki kelepçelerden illa ki kurtulmam gerekecekti. Utku'yu bir kafa sallayışla onayladım ve sonra dizlerim üstüne yükselip kollarımı boynuna doladım. Ani gelen sarılmama önce afallayarak tepki verdi, ardından kollarını etrafıma dolayıp darmadağınık olmuş saçlarımı düzeltti. "Abim bir suçun olmadığını anlayacak, merak etme."

Konuşamadım, çünkü her kelimem iki yüzlülükten ibaretti. Kendimin bile bu kadar alçalmasına tahammülü kalmamıştı. Utku uzaklaşıp doğrulurken, "Kelepçeyi zorlayıp canını yakma," dedi ve arkasını döndüğü gibi mekândan koşarak çıktı.

Onun yankı yapan adım seslerini, yanımdan ayrıldıktan dakikalar sonra bile duymaya devam ettim. Göğüs kafesimi bir türlü sakinleştiremiyordum, midem çok ısınmıştı. Dizlerimi kendime çekerek terli ensemi, alnımı sildim. Deren veya polisler ondan önce gelirse son şansımı da kaçırırdım. Keşke Noah'ın numarası ezberimde olsaydı, onu arayıp beni almasını söylerdim.

Buradan kaçtıktan sonra Noah'a ulaşmayı deneyecektim. Bu kez... belki bu kez kaçabilirdim onunla.

Dakikalar sonra kapının arkasındaki sesleri duyunca kulaklarımı iyice açtım. Deren olmamasını diledim ve kilidi kırık kapı açılınca Utku'yu yanında bir adamla gördüm. Üzerinde siyah, lekeli bir tulum

vardı. Utku bana gülümseyerek adama, "Bu kelepçeyi kesebilir misin abi?" Dediğinde adamın elindeki aleti gördüm. Metal kesici ağır bir aletti.

"Kelepçe miydi?" Dedi adam, biraz şaşırıp duraksarken. Ayağımdaki kelepçelere bakarken kuşkulandı. "Bu kelepçe neden? Yoksa... Hapishane işleri falan mı? Mahkum mu bu kadın? Yok, ben yapamam..."

Adam telaşla arkasını dönüyordu ki Utku kolundan yakalayıp, "Suçlu değil," dedi sertçe. "Suçlu olsa ayakları mı bağlanır abi? Bilekleri bağlanır. Başın belaya girmeyecek, endişe etme. Zaten adını sanını bilmem, kime ne söyleyeceğim?"

Adam kararsızca bir daha bana bakınca Utku kotunun arka cebinden deri cüzdanını çıkardı. "İşinin karşılığını da fazlasıyla vereceğim."

Utku'nun ikna kabiliyeti karşılık buldu ve adam bana doğru yaklaştı. Heyecanla ayaklarımı öne ittim ve Utku'da yanıma gelip adamın yapmaya başladığı işi izledi. Aleti çalıştırdı ve ses yüzümü buruşturmama sebep oldu. Ben aletin kelepçeye yaklaşmasından korkmasam da Utku endişeyle, "Dikkat edin," dedi adama. "Kelepçe bileğine çok yakın."

"Delikanlı ilk kez ince iş yapmıyorum."

Alet kelepçenin birleştiği noktaya indi ve aşağıya doğru keserek ilerledi. Parmaklarımı hiç kıpırdatmadım, adam işi bitirene kadar olanı izledim. Kelepçe tamamen kesilip ayaklarım birbirinden ayrıldığında rahatlamış bir nefes verdim. Bu kez adam iki ayrı parçaya bölünmüş parçaları da kesip ayaklarımı tamamen serbest bıraktı. Yere düşen parçalara bakıp kaşınan, kızarmış ayaklarımı ovuşturdum ve Utku adama ücreti verip gönderdiğinde inanamayarak ona baktım. "Sayende kurtuldum."

"Abim benim yaptığımı fark eder mi sence?"

Uyuştuğum için yavaşça doğrulup ona doğru bir adım attım. "Anlayacağını sanmıyorum. Abin benden her şeyi bekler. Muhtemelen benim bir şey yapıp kaçtığımı düşünecektir. Sen doğrudan hastaneye dön, ben de evime gideyim abin sakinleşene kadar."

"Umarım anlamaz," dedi bir daha. "Artık anlarsa da yapabileceğim bir şey yok.

Kafasını salladığında iri ellerinden tuttum ve içtenlikle gülümsedim. "Sakın kendinin yaptığını söyleme, yoksa affetmez seni."

Uzanıp bir daha darmadağınık olmuş saçlarımı düzeltirken göz kırptı. "Şu an Nille beraber. Nil ona iyi gelecek, yumuşayacak. O zaman ortaya çıkarsın olur mu?"

"Tamam," diyerek ayrılmadan önce yeniden parmak uçlarımda yükselip onun boynuna atladım. Abilerimden dolayı uzun boylu erkeklere sarılmaya çok alışkındım, Utku'da bana aynı kardeşlik hissini veriyordu. Tabi, ben onun bu içten hislerine layık değildim ama sonradan geçecek olsa da o an ikimiz de birbirimizi seviyorduk.

Daha sonra yalnız ben Utku'yu sevmeye devam edecektim, o beni sevmeyecekti.

"Kim hakkımda ne derse desin ben seni seviyorum Utku," dedim ve yanağından öpüp ondan ayrıldım. O biraz temkinli gülümserken ben yanağını okşayıp uzaklaştım, arkamı dönüp hızlıca yürüdüm.

Utku arkamdan gelirken, "Ben abimi ikna etmeye çalışacağım," diye teselli etti beni. "O Edip'e de Nalan'a da yem etmem seni."

Derya piçi ne yapıyordu acaba? Her şeyden habersiz gibi davranmaya devam mı ediyordu?

Kilidini Utku'nun kırdığı kapıdan çıktım ve o arkamdan gelmeye devam ederken kendimi dışarıya attım. Başımı etrafımda çevirince sanayi bölgesinde olduğumuzu doğrulamış oldum. Her yerde parçaları çıkmış arabalar, kepenkleri kapalı dükkanlar vardı. Deponun arkasını yürüyüp ön tarafa geçerken, başımı bir araç bulmak için çaresizce etrafımda dolaştırıyordum. "Taksi gitti mi?"

"Evet, değişim saati olduğunu söyledi. Caddeye kadar yürüyeli..."

Utku, cümlesini duyduğumuz ses yüzünden tamamlayamadı. Yükselen bir *siren* sesiydi. Utku ile aynı anda sese doğru dönünce polis aracının sokağa girdiğini gördük. Kurtulduğumu sandığımdan içimde oluşan heyecan kabarcıkları söndü ve ruhum bedenimden çekilmiş gibi sendeledim. Dudaklarımdan İtalyanca bir küfrün kaçtığını hissettim ama kendim dahi duymadım. Utku bana dönüp, "Ben seni savunacağım," derken, ben arkaya doğru gerilemeye başlamıştım. "Kaçmalıyım."

"Arabayla geliyorlar, nereye kadar kaçabilirsin? Boşver, alsınlar seni, böylelikle suçsuz olduğun kanıtlanır..."

Utku'nun, bana her defasında abisini hatırlatan gözlerine son kez bakıp arkamı döndüm ve var gücümle koşmaya başladım. Utku bir daha bağırıp arkamdan gelirken polis arabasının da hızlandığını hissettim. Siren sesi daha yüksel çaldı. "Dur!"

Tüm vücudumu ileriye itmeye çalışsam da başım döndüğü ve yorgun olduğu için istediğim kadar hızlı koşamıyordum. Bu yüzden Utku kolaylıkla bana yetişip kolumdan tutarken, "Nereye kadar kaçabilirsin?" Dedi. "Bırak, polisler her şeyi ortaya çıkarsın!"

Ona itiraz etmeyi isterken polis arabasının durduğunu görüp kollarından kurtulmaya çalıştım. Fakat araba kapıları açıldığında gözlerim bir bulanıkla o tarafa çevrildi. İki polis memuru ön kapılardan dışarıya çıkıp ellerinde duran silahları kaldırınca yolumun sonunu gördüğümü düşündüm. Parmaklarım Utku'nun koluna daha sıkı yapıştı ve ümitsizlik, intiharı kesinleşmiş birisinin hissedebileceği kadar hakim oldu ruhuma.

"Öne çıkıp ellerini kaldır," dedi sivil polis memuru, silahını yüzüme doğrultup temkinle bana yürümeye başladığında.

Beynimden bir komut gelmediği için tepkisiz kaldım ve bu boşluğu Utku doldurdu. Bir anda önüme geçip ellerini kaldırdı ve hararetle, "Silahları indirin, Karmen kaçmayacak!" Dedi.

Polis memurları Utku'yu tanımıyor olmalı ki, "Kenara çekilin!" Diye direktif verdiler onu. "İhbar üzerine geldik, Karmen Hanım aranan bir suçlu. Emniyete götürmemiz gerekiyor."

Utku'nun kolunun aralığından onları izlerken otomatik şekilde hareket edip başımı arkaya çevirdim. Bir daha kaçmayı denesem, nereye kadar ilerleyebilirdim. Diğer ihtimal öne çıkıp polislere doğru yürümekti. Beni hemen kelepçeleyeceklerdi. Sonra... Utku'nun, "Karmen," diyerek bana döndüğünü gördüm ve kafamı iki yana sallayıp bir daha arkamı döndüm. Koşmaya başlarken rüzgâra karşı kesik nefes alıyordum. Polis memurlarının, "Dur!" Diye ikaz ettiğini duydum ama önüme çıkan ilk soldan girdim.

"Karmen, yapma! Seni vuracaklar!" Utku'da peşime düşüp beni tutmaya ve korumaya çalıştı.

"Durun diyorum! Kaçmanızın hiçbir yararı yok!"

İçimden o cehenneme girmeyeceğim, diye fısıldarken adımlarım mesafesini irileştirdim ama o kadar yorgundum ki bacaklarımı zor çalıştırıyordum. Göğüs kafesim, boğazımda bir şey kalmış gibi

acıyordu. Utku'nun bana yetiştiğini anladım ve arkamızdan koşan polis memurları, "Durun!" Diye yeniden bağırınca ayağım taşa takıldı. "Son kez ikaz ediyorum. Durun, yoksa vuracağım!"

Dengemi son anda koruyup düşmemeyi başardım ve sokağın sonuna koşmaya devam ediyordum ki, Utku'nun, "Karmen!" Diye bağırdığını duydum. Sonraki an onun sırtıma doğru kapandığı hissettim ve ateşlenen silahın sesini duydum. Utku ile beraber sertçe yere düştük, ellerim ve dizlerim gri zemine sürtünürken siren sesleri çoğaldı. Kulaklarımdaki kanama ve kalbimdeki panikli atışlar yüzünden ne olduğunu anlayamadan başımı arkaya çevirdim.

Utku vurulmuştu.

Vücudumun üzerinden kayıp yere düştüğünü gördüm ve kocaman açılmış gözleriyle omzunu tuttuğunda, nereden vurulduğunu anlamış oldum. Polis memurlarının yavaşlamış adımlarını duyamaz oldum. Etrafımızda bir karmaşa olduğunu sezdim. Utku gözlerini odaklayamadan bana bakarken, dişleri arasından kısık sesle inledi. Acı çektiğini gösteren bu ses ellerimi hareket ettirdi ve dudaklarımdan şok sarsıntıyla bir çığlık çıkarken ellerim kanla kaplandı. "N'aptın?" Diye fısıldadım ruhum sancırken. "Neden üstüme kapandın? Neden önüme geçtin? Utku... Utku sen n'aptın?"

Yutkunuşu sıkılaştı. Zor nefes alıyormuş gibi ağzını aralayıp gözlerini benim gözlerime odaklarken, "Vuruldum galiba," dedi inanamayarak. "Oha, ilk kez vuruldum!"

Yanağımdan bir pişmanlık gözyaşı kayarken, "Utku," diye fısıldadım. Artık sanki suçluluk duymuyordum, suçluluk bendim. "Benim için değmez, n'aptın sen..."

Arkamdaki hareketliliğin farkına vardım, kollarımdan kaldırmaya çalışıyorlardı. Ellerim hızlıca Utku'nun tişörtünün uçlarını tutup yırttı ve yarasına bastırmaya çalıştı. Memur, "Doğrulun!" Diye bağırırken, bir diğer memurun Utku'yu kontrol etmek için eğildiğini gördüm. Telefonuna adresi veriyordu. Utku'ya sıkıca tutunup, "Kurşun içeride kaldı," dedim hıçkırarak. "Ama önemli bir şey değil, kemiğine de denk gelmemiş gibi."

Utku iç çekerek inledi ve gözlerini yarasına kaydırıp, "Merak etme, acımıyor," dedi fakat o an ikimizin canı da yanıyordu.

"Kalkın," diyen polis memuru beni bu kez daha sert çektiğinde vücudum, kollarım kopuyormuş gibi bir süratle yukarıya kalktı.

Sırtımda memurun göğsünü hissettim ve bir eliyle üzerimde silah ararken, diğer eliyle bileklerimden tuttu. Utku'nun yerde çoğalan kanında insanlığımı kaybederken, yerde adeta çığlık atan tekerlerin sesini duyup gözlerimi kaldırdım.

Ve ruhumu hiçliğe teslim ettim.

Deren, arabasının direksiyon koltuğundan hışımla iniyordu.

Gözleri yere odaklanmış şekilde dışarıya çıktı, bir adım ileriye gitti ama sonra vücudu hareket edemedi. Utku'nun burada olup yaralanmasına karşı hissettiği dehşet, sadece benim dünyamı sessizliğe mahkum bıraktı. Bana duyduğu inançsızlık, kardeşine duyduğu sevgiyle bir araya geldiğinde gözleri ağırca yukarıya çıktı ve dünyada en nefret ettiği insan olduğum açık olarak görüldü.

"Suçluyu yakaladık," dedi memur, onu fark edip. Sesi boğuk yankıyla kulağıma ulaştı.

"Kardeşimi kim vurdu?" Diye kükredi ve sonra birkaç metreyi nefes almadan koşup dizlerinin üzerine çöktü. Memurların şaşkınlığı kelimelere dökülmemiş soruları temsil etti ve Deren Utku'yu omuzlarından tutup kendisine çekmeye çalışırken, "Ne işin var burada?" Diye bağırdı panikle. Benim yırttığım tişörtü onun omzuna bastırarak deliye dönmüş şekilde kafasını salladı. "N'aptın da vuruldun!"

"Kardeşiniz olduğunu bilmiyorduk," dedi yerdeki memur. "Hanımefendiyi durdurmak için ateş açtık ama kardeşiniz kurşunun önüne atladı."

Benim için... Sanki buna değermişim gibi.

Deren'de buna hiç değmeyeceğimi bildiği için Utku'ya dehşetle bakıp kaşlarını, yüzüne daha soğukluk katan bir şekilde çattı. İçimin buz gibi oluşu yeni değildi, kalbimin yerinde uzun zamandır buz kütlesi vardı. Kumaşı kardeşinin omzuna daha sıkı bastırırken, "Aptal!" Diye haykırdı, büyük kızgınlıkla. "Seni aptal! Nasıl onun için canını hiçe sayarsın? Nasıl!"

Utku abisinin üzerindeki gömleğe tutunup yeni keşfettiği bir acıyı deneyimliyor gibi yüz buruştururken, "Sen yapmaz mıydın?" Diye sordu Deren'e.

"Hayır! Asla!"

Deren kumaşı kaldırıp yaraya yakından baktıktan sonra yanındaki polise döndü. "Ambulans çağırdınız mı?"

"Evet."

"Abi... Ben iyiyim." Utku doğrulmaya çalışınca Deren onu sabit tutarak, "Aptal!" Diye bir daha. Dişlerini sıkıyordu, çenesi yüzünün aşağısında titriyordu. Terlemesi de cabasıydı. "Yeğenini kaçıran kadını nasıl korursun? Gözlerin mi kör oldu, ben sana ne dedim! Bu yaptığından sonra bırakıp gitmeliyim seni, yüzüne bile bakmamalıyım. Nasıl sözüme inanmazsın!"

"Abi... Karmen yapmadı, neden anlamıyorsun?" Dedi Utku, inançla. Keşke böyle ısrar etmese, anlasaydı artık. Ben Karmen'dim, o da benim hayal kırıklığım. "Kendisi de yapmadığını söylüyor, neden inanmıyorsun ona?"

Arkamdaki memurun kelepçe çıkardığını parmağıma değen soğuk metaldan anladım ve Deren'in bakışları donuk kaldıktan sonra bana doğru dönünce, boğazımdan aşağıya cam kırığı iniyor gibi hissettim. "Öyle mi dedi?" Diye fısıldadı, tiksintiyle. "Sana yapmadığını mı söyledi?"

"Karmen, ona da söyle," dedi Utku, bir polis arabası daha buraya yaklaştığında.

Kelepçenin bileklerime geçtiğini hissettim ve siren sesleri, çığlık seslerine karışırken gözlerimde bir düşle Utku'ya döndüm. Yüzünü buruşturmuş, hafifçe inlerken söylemem için kafasını sallıyordu. Deren'in bakışları bileğimdeki kelepçeye ve sonra yüzüme kayarken, "Utku'ya söyle," dedi göğsünden gelen pürüzlü bir bağrışla. "Ona Nil'i senin kaçırdığını söyle!"

Moraran bileklerim, sonsuza kadar orada kalacakmış gibi hissettiren kelepçeye hapsolurken Utku'nun korkmaya başlayan gözlerine karşı, "Abin doğru söylüyor," dedim. Rüzgâr saçlarımı savurdu ve o kehanetim gerçekleşti. Bu saniyelerden sonra Utku'yu seven sadece bendim, o artık beni sevmiyordu. "Nil'i ben kaçırdım, abin buldu."

Ve korktuğum o siren sesleri benim için çalarken, Utku'nun bakışları bileklerimdeki kelepçeden daha çok can acıttı.

"Anne, beni kurtar."

"Anne, seni çok özledim."

"Anne, boğuluyorum."

Kızımın sesini, karanlığın içinde duyup elimi uzattım ama bir sebepten gözlerimi açıp onu göremiyordum. Sanki ağlıyordum ama

hissetmiyordum. Boşlukta aşağıya çekildiğimin farkında olarak ellerimi kızımın sesini uzattım ama gözlerim açıldığında, tuttuğumu gördüğüm tek şey üzerime eğilmiş bir hemşireydi.

Hastane de miydim?

En son emniyete götürülmek için arabaya bindiğimi hatırlıyordum ama gerisi yoktu.

Hemşirenin kolunu çekmeye çalıştığını fark edince fazla sıkı kavradığımı anlayıp parmaklarımı gevşettim. Karina'nın sesini duyduğum için onu tutuyor gibi hissetmiştim oysa ki. Bakışlarımı etrafta dolaştırınca bileğimden hastane yatağına kelepçelendiğimi görüp her şeyin gerçek olduğunu hatırladım. "Buraya ne zaman geldim?" Diye sordum hemşireye.

Damarıma giden serumu kontrol ederken, "Emniyete götürülmek üzereyken bayılmışsınız," dedi. Sonra göz ucuyla bana, kaşları çatık bir bakış attı. "Çocuk kaçırmaktan tutukluymuşsunuz."

Ağır bir damga.

Cevap vermeyip boş bakışlarımı karşımdaki duvara sabitlediğimde, "Polisler odanızın önünde," dedi hemşire, bunu sanki yanlış bir şey yapmamam için söylemişti. "Doktor tekrar bayılmamanız için biraz istirahate ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Tekrar konuşmadım. Uyanmıştım ama kendimde değildim. Kendime bu kadar acıyı hak edip etmediğimi soruyordum. Ama sessizce ve içimden.

Büyükbabam hep günahlarımızın bedelini ödeyeceğimizi, af dilememizi söylemişti. Belki de gerçekten günahlarımın bedelini ödüyordum.

Kapanan kapı sesini duyunca kolumdaki kelepçeye yeniden baktım. Buradan kaçıp kurtulmamın bir yolu yoktu, aklım Noah'taydı. Utku'nun nasıl olduğunu da merak ediyordum. Bana olan nefretinden ağrı sızı hissetmiyor olabilirdi ama ben onu merak ediyordum işte.

"Hapse girmek istemiyorum. Mark hâlâ özgürken benim hapse girmem adil değil."

Ya Leila kimliğim açığa çıkarsa ve hastaneye kapatılırsam? Bu sefer Karina'yı bana unuttururlarsa?

"Haberlere yakalandığım düştüyse Noah beni bulabilir, hâlâ bir şansım var..."

Birilerinin vicdanına kalmış olmanın getirdiği o derin çaresizlik aklıma hemen Deren'in de benim vicdanıma kaldığı gerçeğini getirdi.

Ben kendimi bile affedemiyorken kim beni affederdi ki?

Kapının yeniden açıldığını duyunca bile hareket etmedim. Bir doktor veya hemşirenin geldiğini düşündüm. Ama bakış açıma geniş omuzlarıyla birisi girince başımı sol tarafa çevirdim. Yatağıma doğru yaklaşanın Utku olduğunu görünce de ağzımın şaşkınlıktan açılmasına karşı koyamadım. Bir polis memuru da onun arkasından gelmiş, kapının önünde dikiliyordu. Utku'yla gözlerimiz birleştiğinde beraber geçirdiğimiz son anda bile onu hâlâ kandırmaya devam ettiğimi hatırladım.

Gözleri tamamen kin ve öfkeyle örtülüydü.

Yatağımın yanına yürürken omzuna baktım. Tişörtünün altından pansuman görünüyordu. Yanıma gelecek kadar iyi olmasına sevinmiştim. Bileğimdeki kelepçeye bakıp ellerini yatağımın başlığına koydu ve bana doğru eğilirken, "Neden?" Diye sordu, genç sesinde acı vardı. "Bunu neden yaptın?"

Her şeyi bağıra bağıra anlatıp kurtulmayı çok istedim ama sonuçları beni korkutuyordu. Bir şey diyemeden yutkunduğumda, Utku'nun gözleri keskinleşti ve bir karanlığa doğru açıldı. "Neden?" Diye sordu yeniden, sesini yükselterek. "Nil'i neden kaçırdın? Abim her şeyi anlattı, sevgili falan değilmişsiniz. Emniyete gelip Nil'in kaçtığıyla ilgili ifade vermişsin, böyle tanışmışsınız abimle. Neden yaptın ki? Son ana kadar yapmamış olduğuna inandım! Sana yardım etmeye çalıştım, kandırdın beni! Senin için abime karşı çıktım, onun yanlış yaptığını düşündün ama sen..." sanki bunların yaşandığına hâlâ inanamıyor gibiydi. "Sen yalancı orospunun tekisin!"

Sözlerin kırıcılığını hazmetmem için zamanım bile olmadan Utku ellerini boğazıma doladı ve nefesim aniden kesilince çığlık attım. Arkadaki memur koşup Utku'yu tutmaya çalıştı ve yüksek sesle, "Sadece konuşacağınızı söylemiştiniz!" Dedi. "Suçluyu bırakın, buna hakkınız yok!"

Bir elimi kullanamıyordum, bu yüzden yalnız sağ elimle onu itmeye çabaladım ama Utku'nun öfkeden görüşü kapanmıştı, tüm gücünü kullanıyordu. Nefesim sıkılaşırken konuşmak için kendimi zorlayıp, "Nil... Nil'i incitmedim," diye bağırdım.

"Yalancısın sen! Abimi de beni de sevmiyordun, sadece kullandın! Aptal yerine koydun bizi, gururumuzla oynadın!" Polis memurunun koridora doğru bağırdığını boğuk şekilde duydum ve tırnaklarım Utku'nun eline geçerken, gözlerimin kenarları ıslandı. "Kaç kez Nil'in öldüğünü düşündüm biliyor musun? Senin yüzünden abimi suçladım, ona iyi bir baba olmadığını söyledim! Hayatımda ilk kez abimin ağladığını gördüm, ilk kez!"

Söyledikleri, onun ellerinden kurtulma isteğimi alıp götürdü. Bir süre önce sık sık gelen intihar düşüncesi tekrar zihnime yerleşip hayatımı bu trajediyle bitirmemi fısıldadı. Utku'nun yüzü buğulanmaya, kaymaya başlarken, "Allah'ın belası, manyak," deyişini duydum. "Küçücük çocuktan ne istedin! Nasıl masum bir çocuktan yararlanırsınız? Para ve varlık için onu kullandınız! Ne yaşadığının hâlâ farkında değil, mutluymuş gibi gülüyor ama doktorlar psikolojisinin iyi olmadığını söyledi!"

Bu kez iki polis memuru birden Utku'nun öfkesiyle başa çıkmaya çalışarak onu çekiştirirken, boğazımdaki sessiz acı yüzünden kafamı iki yana sallamaya başladım. Utku bir diğer elini de ağzıma kapatıp alabildiğim küçücük nefesleri de önlerken, "Abimin duygularıyla oynadın!" Diye birbirine kattı ortalığı. "Senin yüzünden Nil'e kavuştuğuna bile sevinemiyor! Hayatını bitirdin onu, bir daha asla birisine güvenemeyecek, hep Nil'e bir şey olmasından korkacak! Nil'e her baktığında ihanetini görecek!"

"Durun artık! Suçlu da olsa böyle davranamazsınız!" Diyen memur Utku'yu daha kuvvetli çekince, ağzımdaki eli düştü ve boğazımdaki eli gevşedi ama tamamen bırakmadı. Hâlâ vücudunu öne doğru itip beni boğmaya çalışırken, "İğreniyorum senden!" Diye bağırdı, canı acıyormuş gibi. "Dünyada en sevdiğim iki insanı da mahvettin. Birisini alıp kaçırdın, bağlayıp eziyet ettin. Diğerini de kendine aşık edip mahvettin! Ve son ana kadar... ben sana güvenirken bile duygularımı hiçe saydın!"

Memurlarının ikisinin de kuvvetli çekişiyle beraber Utku'nun eli boğazımdan ayrıldı ve vücudum doğrularak öne eğildi. Memurların onu çekmesine rağmen kendisini öne itmeye çalışarak bana hâlâ bağırırken, bir hemşirenin içeriye koştuğunu gördüm. Elimi göğsüme koyarak üst üste öksürürken, "Bulmasaydık belki de onu satacaktınız, ya da öldürecektiniz," dedi Utku. "Haftalarca yeğenimi kaçıran kadına

merhamet edip evimizi açtık! Gursuz, vicdansız bir orospusun sen! Kalbinin yerinde taş var, taş!"

Hemşire serumumu, nabzımı kontrol ederken, hıçkırarak Utku'yu getirdiğim hali izliyordum. Memurlar onu odadan çıkartmaya çalışırken zorlanıyorlardı, çünkü Utku'nun öfkeden gözleri kör olmuştu, durdurulamaz güçle hareket ediyordu. Koridordan da uğultuların başladığını, bir koşuşturmacanın yaşandığını hissettim. Hemşire beni yatağa geri yatırırken, "Bir şey bile söyleyemiyorsun!" Diye bağırmaya devam ediyordu Utku, sürüklendiği koridordan. "O kadar suçlusun ki açıklaman bile yok! Lanet olsun sana!"

Yatağa düşüp hıçkırıklara boğulurken bir şeyler sayıkladım ama kendim de ne olduğunu duyamadım. Her yerim, hem fiziksel hem de ruhsal olarak acıyordu. Sanki kalbim cam kırıklarının üzerinde atarken, vücudum da yatağın üzerindeki cam kırıklarına batıyordu. Hemşirenin uzattığı solunum maskesini elimin tersiyle itip yan döndüm ve gözyaşlarım yastığa düşerken yüksek sesle hıçkırdım. Ağlamam o kadar şiddetliydi ki odaya bir hemşire daha geldi, sakinleşmem için bir şeyler söyledi. Utku'nun bağırmaları kalbimi o camlara daha sıkı bastırıyordu, vicdan azabım beni, kimsenin yapmasına gerek olmadan boğuyordu.

Hemşireler ağlamama bitmesi gereken bir şeymiş gibi davrandılar ama ağlamam omuzlarımı sallayacak kadar hızlandı. Bu yüzden sırt üstü yatağa bastırıldım ve karşı koymaya çalışırken tenime batan iğneyi hissettim. Gözlerim tavanda bir düş görüyordu ve aynı anda bu kadar fazla kişi tarafından terk edilmem, ruhuma ağır geliyordu. Hemşirelerin bir iki şey daha dediğini duydum ama istemsiz olarak gözlerim kapandı. Eminim gözlerim kapanırken başımda duran hemşireler bir canavarın gözyaşları olduğunu ilk kez görüyorlardı.

Kendime geldiğimde başımda bir hemşire ile doktor vardı. Doktor elinde bir belge bakarken, hemşire de kolumdaki serumu çıkarıyordu. Gözlerimi kırpıştırdığım sırada beni gördüler ve doktor elindeki dosyayı hemşireye vererek, "Sağlık değerleriniz normala dönmüş," dedi. "Tansiyonunuz düştü, vücudunuz susuz kalmıştı, serum ilavesiyle neyse ki şimdi iyi durumdasınız."

Elimi boğazıma götürüp hafifçe kaşırken, "Odama giren çocuğu siz mi tedavi etmiştiniz?" Diye sordum. "Omzundan vurulmuştu?"

Doktor bunu merak etmemdeki niyet üzerine biraz düşündükten sonra, "Başka bir doktor arkadaşım muayene etti," dedi. "Ciddi bir yara değilmiş neyse ki."

Rahatlayıp başımı salladım. Sonra da camdan dışarıya baktım. Acaba kaç saat geçmişti? Ya da gün mü? Birkaç kez uyandığımı hatırlıyordum ama tekrar uyumuştum. Zaman algım iyice kaybolmaya başlamıştı.

Kapı açılınca düşüncelerim kesildi. Üniformalı bir polis memuru içeriye girip önce bana sonra doktora bakarak, "Şahıs kendisine geldiyse emniyete götürmeliyiz," dedi.

Şahıs... Artık kimliğim kayboluyordu, bir değerim kalmamıştı.

Doktor onaylayarak, "Evet, daha iyi," dedi.

Bunun üzerine polis memuru açık bıraktığı kapıya dönüp başka bir polise seslendi. İkisi birden içeriye girip yatağa yaklaştıklarında, birisinin elinde anahtar vardı. Diğerinin silahını, beni tehdit olarak algıladığı için hemen arkasında tuttuğunu gördüm. Kelepçeyi çözdü ve hemşire doğrulmama yardım edince zorluk çıkarmadan ayağa kalktım. Üzerimde günlerdir aynı kıyafetler vardı, acaba kötü kokuyor muydum?

Polis, "Lütfen zorluk çıkarmayın," diye öncesinde ikaz etti ve ardından kollarımı yakalayıp bileklerimi aynı kelepçeye soktu. Metalik sesi duyup arkada birleşen ellerimi yumruk yaparken, diğer polis bana yaklaşıp kolumdan tuttu. "Emniyete gideceğiz. İfadeniz alınacak."

Odadan çıkınca iki kolumda da polisler vardı ve koridordaki hasta yakınları göz ucuyla bana bakıyordu. Kimseyle göz teması kurmadan merdivenlere ilerledim ve iki kat aşağıya inip dışarıya çıktığımızda polis arabasını gördüm. Mavi kırmızı ışıklar yanıyordu. Polis benim için arka kapıyı açtı ve oturtup kendisi de yanıma yerleşti. Diğer memur şoför koltuğunda oturan polisin yanına oturmuştu.

Araba hareket ettiğinde hastane bahçesinde dolaşan ruhsuz gözlerimi yanıma çevirip kadın polise baktım. İfadesiz şekilde karşısına bakıyordu. "Şimdi n'olacak?" Diye sordum ona.

"Emniyetten bekleniyorsunuz," dedi aynı asabi sesle ama bir suçluyla konuştuğunu çok net hissettiriyordu. "Kaçırdığınız kızın sizi teşhis etmesi gerekiyor. Aile ve küçük kızları da emniyette. Sizinle beraber kızın da ifadesi alınacak."

Nil, canım benim... Neler olduğunun farkında değildir kesin, korkuyordur siren seslerinin yükseldiği o yerde olmaktan. İfadesi alınırken ne söyleyeceğini değil, sadece onu düşünüyordum. Ya üzülürse bu olanlar karşısında? Düşündüğüm şeye bak, sanki ben onu üzmedim.

Polis arabası, bir siren sesiyle beraber emniyet binasına giriş yaptığında kafamı kaldırıp camlardan baktım. Birçok kameraman, gazeteci vardı. Siren sesini duyduklarında buraya koşmaya başlamışlardı. Edip Akşın daha fazla karalanmam için tüm gücünü kullanıyordu. Yanımda oturan polis dışarıya çıkıp beni de çıkardığında, dişlerimi sıkarak yürümeye çalıştım. Diğer iki polis de etrafımda kalkan oluşturup kameramanları püskürtmeye çalışarak beni koşturuyorlardı ama yüzümde patlayan kameranın sesini duyuyordum.

Binadan içeriye girdiğimizde, birkaç polis daha kapıya kadar gelen gazetecileri gerilemeleri için ikaz etti. Kısa saçlarım yüzümü iki yandan kapatırken, göz ucuyla etrafıma baktım. Bir koşuşturmaca hakimdi, insanların ilgi gösterdiği haber değeriydim. Asansöre polislerle beraber bindim ve indiğimizde, daha önce bulunduğum, müdür odasının bulunduğu katta olduğumuzu gördüm. Memurlardan birisi kolumdan çıkarak, "Ben müdüre haber vereyim," dediğinde diğeri onu onaylayıp benimle kaldı.

Deren orada mıydı? Karina ile olmalıydı. Onu asla yalnız bırakmıyordur.

Onları göreceğim için kalbim çok hızlandı. Her şeye rağmen.

Polis müdür kapısını açınca, yüreğimi yumuşatan o sesi duydum. Deren'in kapı aralığından sızan, "Suçunu kabul etmese de tutuklanacak," diyen sesini duydum. "Nil ifadesinde ondan bahsetmeyebilir, o durumda serbest mi kalacak?"

Emniyet müdürü cevap vermeden, içeriye giren memur, "Efendim, şahsı getirdik," dedi ve bununla beraber içeride sessizlik oluştu.

Sonra, "Nerede?" Diye sordu müdür. "Sorgu odasına indirin. Nil'in yanında sorguya girecek pedagog gelsin, sorguya başlayalım."

Polis onaylayan bir cevapla kapıyı kapatıp yanımıza dönerken gözlerim o kapıdaydı. Deren geldiğimi öğrenince sessizleşmişti, öfkeyle dışarıya çıkıp üstüme yürümemişti. Bu kadar bağırdığına göre Nil yanında olmamalıydı, belki de Nalanla birlikteydi.

Tekrar asansöre binip alt kata indik ve polisler beni daha önce de bulunduğum sorgu odasına aldılar. "Ellerimi önden kelepçeleyecek misiniz yoksa mal gibi arkamda dolaşmaya devam edecek miyim?" Dedim, sorgu masasına otururken.

Polis bana hiç de dostane bakmadı. Arkamdaki kelepçeyi çözüp bileklerimi ön tarafımda kelepçeledi ve ellerim masaya yerleşti. Basık, neredeyse karanlık bir sorgu odasıydı. Koridordaki koşuşturmacaları hâlâ duyuyordum. Karşımda bir cam vardı ama göremiyordum kimin olduğunu. Bir polis başımda beklerken dakikalar geçti, telsizine gelen ihbarlar kulaklarımda çınladı.

Biraz sonra kapı açıldığında içeriye beklemediğim birisi girdi. Rozeti ceketinin ön tarafında olan emniyet müdürü, elinde bir telsizle ve arkasında memurla içeriye girdi. Davanın en başından beri onu kandırdığım için bana öfke duymasını normal karşıladım. Sorgu masamın yanına kadar gelip yumruklarını yasladı ve kıstığı gözleriyle bana baktı. "Yalnızca Nil'in ailesini değil, emniyet mensuplarını da kandırdın. Elimizde teknik açıdan bir kanıt yok, Deren polislerle beraber hareket etmeyip sonradan olaya polisleri dahil ettiği için hata yaptı fakat savcılık, üzerindeki baskı yüzünden suçlamaları ciddiye alacaktır."

Doğru, Nil'i kaçırdığımla ilgili tek kanıt Deren'in bildikleriydi ama onun da ne bildiğini bilmiyordum. Demek başka bir kanıt mevcut değildi, o zaman suçlamaları reddetsem... Bu da Derenle çatışmak olurdu, gözünden daha da düşmek olurdu.

"Hiç sevinme," dediğini duydum müdürün. Sesindeki tehditkârlik, yanımdaki polisin bile sertçe yutkunmasını sağladı. "Nil Ateş'in ifadesinden ipuçları yakalayabiliriz. Tüm medya suçlunun sen olduğunu biliyor, üstelik bizzat babası olarak Deren'in tanıklığı çok işe yarayacaktır."

Konuşmama istikrarıma devam ettim. Söyleyeceğim her şey bana geri dönüş sağlayacağı için sessizlik en iyisiydi. Emniyet müdürü sessizliğimi hoş karşılamayarak, "İtiraf edersen senin için daha iyi olur," dedi. "Cezan düşer."

Bakışlarımı önüme çevirdim. Müdür hiç konuşmayacağımı anladı ve elini masaya çarpıp doğruldu. Bence bana bu kadar sinirli olmasının sebeplerinden birisi onları bile kandırmış olmamdı. Müdür odadan çıktığında polisle kaldım ve dakikalar sessizlikte geçti. Biraz sonra

tekrardan hareketlilik hissettim ve polis öne eğilip masadaki mikrofonu açtı. Gözlerim en ufak hareketi bile takip ediyordu. Karşı taraftan gelen, "Hazırız," sesini duyunca göğsüm sıkıştı.

"Biz de," dedi memur.

Hemen sonra ses tekrardan karşı taraftan geldi. Polis olduğunu düşündüğüm kadın yumuşak bir sesle, "Nil," dedi. O an Nil'in diğer, göremediğim tarafta olduğunu anladım. Ben onu göremiyordum fakat o camın arkasından bana bakıyordu. "Bu ablayı tanıyor musun canım?"

Vereceği cevaptan çok onun sesini duyacağım için heyecanlandım. Yüzüme saklamaya çalıştığım bir tebessüm yerleşirken, "Bu abla mı?" Diye sordu Nil'in yumuşak sesi. Biraz ürkmüş, yabancılaşmış gibiydi.

Mikrofona bu kez yumuşak olmakla zorlanan ses, "Evet tırtılım," dedi. Bu Deren'in sesiydi, elbette Nil'i yalnız bırakmamıştı. Beni izlediği düşüncesiyle midem bulandı ve gözlerimi sanki gözlerimin içine bakıyormuş gibi kaçırdım. "Bu kadını tanıyorsun değil mi?"

Nil ve Deren'in karşısına bu şekilde çıkmak bana tahmin ettiğimden daha trajik geldi. Kendime karşı acıma duygusu oluştu, utanç duydum. Tırnaklarımla masayı kazırken de, "Baba," dediğini duydum Nil'in.

"Efendim güzelim?"

Nil kısık, rahatsız bir sesle, "Ben Kaymen'i tanımıyoyum," dedi.

Bir sessizlik daha oluşurken gözlerim ümitsizlikle kapandı. O masum bir çocuktu, ona söylediklerimi aklında tutmuş olsa da elbette farkında olmadan beni tanıdığını ifade edecekti. Yutkunarak ellerimi kızarmış boğazıma götürdüm ve diğer taraftaki aynı kadının, "Peki Karmen sana nasıl davranıyordu?" Diye sorduğunu duydum. "Seninle oyun mu oynuyordu? Yoksa biraz tartışıyor muydunuz?"

Hafifçe öksürdüm ve aynı anda Nil karşı tarafta ağlamaya başladığında gözlerimi hemen açtım. Sanki onu görüp teselli edebilecekmişim gibi bir tepkiydi. Deren'in hemen müdahale edip, "Bu kadarı yeterli," dediğini duydum, Nil'in ağlamasına dayanamamıştı. "Kızımı istemediği bir şeye zorlamayacağım."

Soruları soran kadın, "Birkaç soru daha sorarsak," diyecek oldu ama Deren yeniden, "Nil'i daha fazla buna maruz bırakamam," dedi ses yükselterek. "Kızım üzülüyorsa konu kapanmıştır."

Başka bir kadının yumuşak sesi, "Nil'in sağlığı içinde böylesi daha iyi," diyerek Deren'e katıldı. Pedagog olabilirdi.

Deren daha kısık ve yumuşak kullandığı sesiyle, "Ağlama aşkım," dedi. Nil'in sessiz, sıkıntısı varmış gibi ağlayışı arka plana yansıyordu. "O ablayı gördüğün için mi korktun? Merak etme, kimse sana bir şey yapamaz. Şimdi buradan gideceğiz, bir daha onu görmeyeceksin. Evimize giderken ne alayım sana? Bir kez sarılırsan çikolata, iki kez sarılırsa..."

Beni görünce ağladığını düşünüyordu...

Kapı kapanınca onun Nil ile olan konuşmasını duyamaz oldum. Kapı sesi ikinci kez duyuldu ve yanımdaki polis memuru karşı tarafa, "Bu kadar mıydı?" Diye sordu mikrofonla.

Karşıdaki polis, "Maalesef," dedi. "Babası ile pedagog daha fazlasını istemiyor."

"O zaman şahsın ifadesini alalım."

Polis mikrofonu kapattı ve ardından kapıya ilerledi, koridora seslenip geri döndü. Masanın iki aynı yanında durmaya başlayan memurlardan ziyade morarmış bileklerime bakarak gözyaşlarımı bir daha tutmaya çalışıyordum. Her şeye ağlıyordum, bu duygu ne zaman geçecekti?

"Nil Ateş'i 27 Nisan günü Yeniköy'deki çocuk parkından kaçırmakla yargılanıyorsunuz," dedi memur, sorguya başlayarak. "Ve emniyete gelip çocuğu başka birisinin kaçırdığıyla ilgili yalan bir ifade verdiniz. Bunları onaylıyor musunuz?"

Konuşan kadın polise bakarak sadece, "Avukat istiyorum," dedim.

Sıkıntılı bir nefes vererek masaya biraz daha eğildi ve gözlerini benden hiç ayırmadan, "Bir avukatınız var mı?" Diye sordu.

"Yok," dedim düz bir sesle. "Yine de devletin bana avukat vermesi gerekiyor, öyle değil mi?"

Diğer polis memuru konuşmaya girerek, "Üzerinizde ciddi suçlamalar var," dedi. "Üstelik az önce küçük kız sizi tanıdığını söylemiş bulundu. Bu mahkeme de kanıt niteliği taşıyacaktır. Hâkimin cezada indirime gidip size anlayış göstermesi için suçunuzu kabul edip pişmanlık duyduğunuzu söyleyin."

Hiçbir şeyi itiraf etmeyecektim ve ne kadar canım yansa da yaptıklarımdan pişman değildim. Bu noktada cevap verme gereği duymadan önüme baktık. Polisler devam eden suskunluğum sonrasında, "Bu işten sessiz kalarak kurtulamazsınız," dediler. "Ailenizin bir İtalyan mafyası olduğu doğrulandı. İtalya içişleriyle

görüşülüyor, ailenize de ulaşılacak. Deren Ateş bunu ailenizle birlikte yaptığınızı söylüyor."

Belki bu işime yarardı. Konsolosluk aileme ulaşırsa Dante İle Salvador çıkıp gelirdi. Noah... Onun da peşinde olabilirler miydi? Kafamda bir sürü şey düşünsem de dile getirmedim ve oluşan sessizlik kadın polisin canını sıktı. "Nil Ateş'i kaçırdığınızı ve delilleri kararttığınızı inkâr mı ediyorsunuz?"

Tabi, deliller. Olay yeri kameraları.

Diğer polis, "Bir tanık daha var," dediğinde dikkat çeken bir tepki vermemeye çalışarak kaş çattım. Başka bir tanık? Yoksa Derya mı?

"Kim olduğunu merak etmiyor musunuz?" Dedi memur.

Bir şey demedim ve kendi aralarında bakıştıklarını fark ettim. Kuşkularımı ve paniğimi yüzeye çıkarmamaya çabaladım. Belki de itirafta bulunmam için blöf yapıyorlardı, tanık falan yoktu. Soğukkanlılığımı koruduğumu gören polisler yine birbirlerine baktılar. "Nil Ateş'i nerede sakladınız? Kızım bulunduğu ev yabancı uyruklu birinin üzerine görünüyor, kimliğin sahte olduğu ortaya çıktı."

Tabii ki Feda sahte kimlikle bir ev almış olacaktı, kendi adını kullanmazdı. Bunun bana nasıl zarar veya fayda sağlayacağını hesaplarken, "Size soruyoruz," dedi memur, elini masaya çarparak. "Sessizliğiniz hiçbir şeye çözüm olmayacak, anlamıyor musunuz? Tüm ülke bu haberle çalkalanıyor, Edip Akşın sizin suçlu olduğunuzu söylemekten kaçınmıyor. Bu noktada polislerle anlaşma sağlamanız en iyisi olacaktır, anlamıyor musunuz?"

Tırnağımla masayı kazımaya devam ettim ve kelepçenin metali uğursuz bir ses çıkarınca polis homurdandı. "Ceza almanız için elimizden geleni yapacağımızın farkında mısınız? Bir pişmanlık belirtisi göstermediğiniz takdirde hakim da size en ağır cezayı verecektir."

Aynı şeyleri tekrarlamalarından sıkılarak yanaklarımı şişirdiğimde, kadın polis başını kaldırıp cam bölmeye baktı. Diğer tarafta hâlâ birilerinin olduğunu anladım, belki de emniyet müdürü oradaydı. Fakat aniden açılan mikrofondan Edip Akşın'ın, "İstediğin kadar sessiz kal, kurtuluşun yok," dediğini duyunca onun da ifademi dinlediğini anladım.

Sesini duyduğum an gözlerimin önüne kin dolu yüzüyle silahını kaldırıp Karina'nın mezarına ateşlemesi geldi.

Ölen kızımı tekrar öldürmek istemişti.

Acı derinden bir patlamayla gelirken sol gözümden aşağıya bir damla kaydı ve dudaklarımdan, "Orospu çocuğu," kelimeleri döküldü. "Asıl cani sensin! Seni öldürene kadar rahat yok bana!"

Yanımdaki memur, "Kendini ateşe atıyorsun," derken mikrofonun diğer ucundan, "Görüyorsunuz," dedi Edip Akşın, ayıplarcasına. "Hem suçlu hem güçlü."

Kızıma yaptığını kafamdan silemediğim gibi, şimdi bu ikiyüzlülüğe de tahammül edemeyip masadaki mikrofonu aldım ve çığlık atarak cama doğru fırlattım. Camdan bir gürültü gelirken, yanımdaki memur derhal silahını çıkarıp bana doğrulttu. "Çabuk sakinleş, ne yaptığını sanıyorsun?"

Diğer polis beni omuzlarımdan, kalkmamam için sandalyeye yasladığında dirseklerimi masaya koyup titreyen ellerimi saçlarım arasından geçirdim. İçimdeki çığlıkların hiç duyulmamasına inanamıyordum. Neden benim de acı çektiğim anlaşılmıyordu? İlla ki yüzümde mi yazması gerekiyordu acı çektiğim?

"Konuşmadığın yetmiyormuş gibi bir de bu davranışları sergiliyorsun," dedi memur. "Bunların bir karşılığı olacak."

İkisi de sorgu odasından çıktığında yalnız kaldım ve bu hep hissettiğim bir şey olduğu için bana dokunmadı. Nefes almayayım diye kendimi bu kafese ben koymuştum, ölürüm sanırken ölmekten beter olmuştum. Şimdi herkes ailesine kavuşmuşken ben hâlâ bedel ödüyordum.

Birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldığında sıkılgan bir nefes verdim ama kafamı sinirle çevirip bakınca Deren'i görüp uyuştum. Çok çabuk öfkeliden yumuşak bir ruh haline geçip titremeye başlayan dudağımın kenarını sertçe ısırdım. Kapıyı kapatıp olduğum yere kadar yürüdü ve üstleri yaralı olan ellerini masaya yasladı. Kendimi, beni yine incitmesine hazırlayıp kara gözlerine bakarken, ellerimin önündeki ellerine temas etmemeye çalıştım. "İfade vermeyerek alacağın cezadan kurtulacağını mı sanıyorsun?"

Sessizliğimin hesabını sormak için gelmişti demek ki. Anladım ki, söylenmemiş kelimeler bile beni incitecekti. Bakışlarımın ıslaklığını temizleyip, "Kızını kaçırma şüphesi olan herkesi öldürdün," dedim düşünceli şekilde. "Kızımı kaçırmadığını öğrendiğin Feda'yı bile öldürdün. Beni neden öldürmedin? Neden öldürmüyorsun beni?"

Bu soruyu sormaya cesaret etmem karşısında ne hissettiğini bilmiyordum. Yutkunması daha da ağırlaştı ve onu huzursuz etmişim gibi alnındaki deri kırıştı. "Öldürüyorum."

Ellerimi kaldırıp bileklerimdeki kelepçeyi gösterdim. "Böyle mi?"

Gözleri kelepçeden ziyade bileklerime takılı kalınca kızarıklığının fazla dikkat çektiğini fark edip bileklerimi tekrar indirdim. Ruhsuz bakışlarını gözlerime odaklayıp, "Nasıl ölmek istersin?" Dedi.

En azından ölüm şeklimi bana bırakabilirdi... "Ben zaten her gün ölüyorum."

Dudağının kenarında acımayla tiksinti arasında bir gülümseme oluştu. "Şimdi de kendini mi acındıracaksın?"

Söylediği her şey canımı acıtıyordu ve zor olanı, hep acıtacak olmasıydı. Unutamayacaktım. "Bazen... Çok ağır konuşuyorsun," dedim.

"Hak ettiğin kadar ağır mı?"

"Hak ettiğim ölüm değil mi?" Diye sordum yeniden. Üzerinden gelen sigara ile karışık parfüm kokusu, yatağına yattığımda etrafımı kaplayan kokuyu anımsattı bama. "Neden cevap vermiyorsun? Beni neden öldürmüyorsun?" Uzanıp önümde duran sol eline temas ettim ve soğukluğu bile ona dokunuşumu hissetmeme engel olmadı. "Hani kızını kaçıranı en yakın mesafeden öldürecektin? Bak, çok yakınız."

Eli avucumun altında kasıldı ve bileğimdeki kelepçeyi uzun uzun izlerken, "Benden bunu aldın," dedi.

Parmaklarını kavrayıp, "Neyi?" Diye sordum.

"Ellerine dokununca öpme isteğimi."

Yüzüne biraz daha bakarsam sakinleştirilene kadar ağlayabilirdim. Ben elimi çekmeden Deren sertçe itti elimi ve masadan doğrulup yumruğunu arkasına götürdü. Gözlerimin ne kadar buğulandığına saklamak için beyaz gömleğine bakarken, "Sakın yanlış anlama," dedi boğuk, genizden bir sesle. "Senin için acı çekmiyorum. Sakın... sakın öyle düşünme."

Arkasını döndüğü gibi sorgu odasının kapısını çarpıp açtı ve dışarıya çıkıp gözden kayboldu. O gidince kafamı önüme koyup yüzümü kollarıma gömdüm, sessizce ağladım. Kameralara, ses kayıtlarına bunun ne kadarının yansıdığı umurumda değildi. Ağlama isteği çok güçlüydü, bir denizin taşmasını engellemek kadar imkansızdı.

Ağlayışımın beni nefessiz bıraktığı dakikalardan sonra kapı açıldığında kafamı hızlıca kaldırıp aceleyle yüzümü sildim. Bir memur bana yaklaşıp kolumdan tutup sandalyeden sertçe kaldırdığında gözlerimi çevirip kadına ters ters baktım. Bakışlarımın umurumda olmadığını da anladım. Doğrudan, ciddiyetle önüne bakıyordu. Koridora çıktığımızda arkamızdan bir polis daha gelmeye başladı ve yanından geçtiğim insanlar bana gözlerinin uçlarıyla baktı.

Merdivenlerden üç kat aşağıya indik ve binadan ayrıldığımızı anlarken, "Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

"Cezaevine."

Bunu duyduktan sonra ayaklarım beni götüremedi, donup kaldım. "Karar çıkmadan mı?"

"Savcılıktan karar geldi, adli tıp kontrolünden sonra cezaevine gideceksiniz."

Hemen şimdi dört duvar arasına mı hapsolacaktım?

Polis, binanın kapısını açınca bahar yumuşaklığı yüzüme doğru süzüldü. Dışarıya çıktığımız an gazeteciler etrafımızı sardı ama benim bakışlarım tam ileriye odaklanmıştı. Banka oturmuş sarı saçların sahibine. Nalan, yanında Nille beraber oradaydı. Üzerinde açık pembe bir blazer ceketle beyaz yüksek bel pantolon vardı, Nil'i de aynı kendisi gibi pembe ve beyaz renklerinde giydirmişti. Nil bankta otururken, Nalan aşağıdaydı ve onun çıkmış ayakkabısının bağcıklarını bağlıyordu. Nil ellerini onun omzuna koymuş, gülerek annesine bir şeyler söylüyordu. Saçları özenle örülmüştü, Nalan ona iyi bakıyor olmalıydı.

Hangimizin daha iyi bir anne olduğu açıktı.

Ben kızımın ölümüne sebep olmuştum, o kızına kavuşmayı başarmıştı.

Yüzümde kamera flaşı patlarken bakışlarımın kadrajına Deren girdi ve gözlerim onu takip etti. Elinde iki tane su vardı, Nil'in yanına otururken birisini Nalan'a uzattı ve diğerini açıp Nil'in dudaklarına yasladı. Ona su içirmesini izlerken, yüzünde oluşan gülümsemeye aldandım. Elini, su içerken Nil'in çenesinin altına koymuş, göz kırpıyordu.

Aile gibi görünüyorlardı.

"Çekilin," diyen polisleri duyunca bakışlarımı oradan kaçırdım ve o sırada birisiyle göz göze geldim. Derya ile. Arabasının kaputuna

yaslanmış, sigara içiyordu. Yüzünde alaycı bir ifade görmeyi beklesem de sadece durgunluk vardı. Gözleri bana acımayla bakıyordu. O an ortak bir kıskançlığa sahip olduğumuzu hissettim. Aynı duyguya düşmanlık besliyorduk. Dışlanma duygusuna. O Nalan'ı Deren'den, ben de Deren'i Nalan'dan kıskanıyorduk.

Kolumdaki polis, "Buradan," diyerek beni çektiğinde, yaklaştığımız cezaevi arabasına bakıp irkildim. O arabaya binmek istemiyordum. Polisler, etrafımızı saran gazetecileri bir daha ama bu kez sertçe püskürtünce geçmem için alan açıldı. Vücudumu istemsizce geriye ittiğimde, "Karmen!" Diye bağıran sesi duyup hareketsiz kaldım. Bu seste bir annenin öfkesi vardı, yüzleşmem gereken başka birisiydi.

Başımı omzumun üstünden arkaya çevirdiğimde onun süratli adımlarla buraya yürüdüğünü gördüm. Attığı her adımda saçları dalgalanıyordu ve gözlerinde anlayabildiğim bir öfke vardı. Nefes nefese önüme kadar geldiğinde yüzüne gelen canlılığa özenerek baktım. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. Kızımı kaybettiğim için hep Nalan'a sempati hissetmiştim ve o şimdi benden nefret ediyor olsa da bu değişmeyecekti. Onun omzunun arkasından Deren'in de kalktığını ama ilerlemeden, yüzünü göğsüne koyduğu Nille dikildiğini gördüm.

"Neden?" Diye sordu Nalan ve polis memuru araya girmeye çalışınca, "Lütfen," diyerek ona baktı. "Yalnız birkaç dakika konuşacağım."

Polis iki adım kadar geriledi ve ellerim önümde birleşirken, Nalan bileklerimdeki kelepçeye bakarak güldü. Sonra gözlerini tepeden tırnağa üzerimde, dağınıklığımda gezdirerek, "Neden?" Dedi yeniden. "Neden bunu yaptın? Kızımı neden kaçırdın? Para için mi? Keşke isteseydin ve kızımı geri verseydin! Haftalarca bizi kandırdın, içimize sızdın, üzgünmüş gibi davranıp alay ettin bizimle! Hadi ben umurunda değildim, Deren'de mi birazcık bile umurunda olmadı?"

O kadar fazla bağırıyordu ki, kameramanların bunu yakalamak için can attığını hissettim. Bunları yaparken sadece kendimi düşünüp bencil davrandığım açık açık görünüyordu ama bunu itiraf edemezdim. Nalan uzanıp omuzlarımdan tuttu ve beni sarsıp, "Bir anne olmadığın için ne hissettiğimi asla anlayamazsın!" Diye yükseltti sesini. O narin kadının içinden bu kadar fevri bir düşman çıkmasına şaşırmadım, bir annenin öfkesinden korkmam gerektiğini biliyordum. "Kendimi o

kadar fazla şey için suçladım ki, ölmeyi aklımdan geçirdim! İyi anne olamadığımı, benim yüzümdem kaybolduğunu, hatta öl... öldüğünü düşündüm. Biz sana ne yaptık ki böyle bir cehennem yaşattın bize?"

Duyguları çok tanıdık ve gerçekti. Ona yaşattığım acı istemeden beni ona yakınlaştırıyordu. Nalan'a doğru bir adım attım ve arkamdaki polis zarar vereceğimi düşünmüş olmalı ki bana yaklaştı. "Kızımdan ne istedin?" Diye beni daha hızlı sarstı Nalan, gözü dönmüş durumda. "Seni öldürsem yeridir, biliyorsun değil mi? İnsan olan yapar mı bunu ya? Nasıl kalpsiz bir canavarsın sen! Hiç utanmadan her gün yüzümüze baktın, yalancı ifade verdin, resmen tezgâh kurdun!"

Polis Nalan'ın hararetlenen öfkesinin farkında şekilde, "Hanımefendi," dedi ama Nalan onu duymuyordu. Gözlerini gözlerime kilitlemiş, sıkmaktan kırılacakmış gibi olan dişlerinin arasından çıkarıyordu kelimelerini. "Bundan sonra sana asla gün yüzü yok Karmen! Ne kadar acı çektiysem sen de çekeceksin! Ailemden, kızımdan uzak duracaksın! Nil benim ve Deren'in kızı, bir daha adını bile ağzına almayacaksın! O delikte sürünerek, acı çekerek ölmen en büyük temennim!"

Kandırdığım, böylesine büyük acı çektirdiğim birisinden ne bekleyebilirdim ki? Elbette bana böyle davranılmasını hak ediyordum. Ruhsuzca gözlerimi kırpıp, "Yaklaş," dedim ona.

Bakışları kısıldı ve tırnaklarını omuzlarıma batırıp şüpheli şekilde bana yaklaştı. Kulağına doğru sessizce, "Sana yaptıklarım için özür dilerim," diye fısıldadım. "Fakat baban... Onu öldüreceğim Nalan, bir gün onu öldüreceğim."

Kasıldığını, omuzlarımdaki ellerinden hissettim ve geri çekilirken elleri de beni serbest bırakıp yanına düştü. Ve bir anda dişleri arasından, "Utanmaz orospu, bir de babamdan bahsediyorsun," diye bağırıp elini kaldırdı. Polis daha müdahale etmeden de sinirle titreyen eliyle suratıma sert bir tokat attı. Tenin tene çarpma sesinden sonra kulağımın arkasından gelen ısıyı hissettim ve güçlü tokadıyla beraber arkama sendeledim. Polis memuru beni sırtımdan tutmaya çalışırken de, şaşırmış, odağını kaybetmiş gözlerim hayal meyal Deren'e rast geldi.

Nil'in sırtında sıktığı yumruklarıyla beraber ileriye doğru sert bir adım attı.

Daha sonra Nalan, ben kendimi doğrultamadan, "Bir de dalga geçer gibi özür diliyorsun," diyerek saçlarımı diplerinden tuttu ve sertçe yere itti. Patlayan kamera flashlarını ve polislerin hareketliliğini hissettim. Vücudum yan şekilde zeminde sürtünürken, üzerime eğilerek bir tokat daha patlattı yüzüme. "Ne yapsam hırsımı alamayacağım senden, ölene kadar rahatlamayacağım! O delikte geberir gidersin umarım!"

Uzaktan çocuk ağlama sesini duydum ama kafamı kaldırıp bakamıyordum. Ellerim zonklayan yanağıma giderken, gözlerim Nalanla kesişmişti. Saçlarımı öyle hınçla tutuyordu ki, birkaç tutamın elinde kaldığına emindim. Polisler onu benden ayırmaya çalışırken ikaz ediyorlardı ama duyduğu yoktu. Saçlarımı tuttuğu yetmiyormuş gibi, karnımda, koluma, bacağıma tekmeler atarak bağırıyordu. "Bunlar az, öldürmek lazım seni!"

"Hanımefendi, aleyhinize davranışlar sergiliyorsunuz," dedi polis Nalan'a ama ona hiçbir şey olmayacağını biliyordum. Kimse onu suçlamayacaktı, sonuçta bir anneydi.

"Bırakın," dedi Nalan, ben ellerimi yere koyup doğrulmaya çalışırken. Polisler engel olmasına rağmen tekmeleri, tokatları vücudumun ayrı bölgelerine denk geliyordu. Günlerdir ağrıyan vücudum her darbeyi bir işkence gibi karşıladı ve kemiklerim şimdiden ağrımaya başladı. Bir polisin yardımıyla tam kendimi kaldırıyordum ki, karmaşa arasında suratımda bir tekme hissettim ve beklenmedik acı yüzünden çığlık attım.

"Nalan!" Diye haykırdı Deren. "Nil'i ağlatıyorsun!"

Sus çizgimde hissettiğim acıdan sonra dişimin kestiği dilimi hissettim ve dudaklarımdan kan sızarken, Nalan'ın çok güçle uzaklaştırıldığını fark ettim. Hâlâ nefret söylemlerinde bulunuyor, hak ettiğim öfkeyi çıkarıyordu. Kelepçeli ellerimi suratıma götürdüm ve dudaklarımdaki kana dokununca sıcak metalik koku burnuma geldi. Karmaşada Derya'nın Nalan'ı uzaklaştırdığını görür gibi olup beni kaldıran polisin elinden tuttum ve ayaklarım üzerinde doğruldum.

Gururum paramparçaydı.

Ama hâlâ Nalan'a hak veriyordum.

Polisler etrafımda çok çabuk bir çember oluşturarak beni cezaevi arabasına koşturdu ve arabanın kapıları açıldığında kendimi içeride buldum. Karşılıklı duran oturaklardan birisine, yanımda polisle oturdum ve kan damlaları komik bir mizah anlayışı taşıyormuş gibi

avuç çizgilerime doldu. Kanlı ellerimle saçlarıma dokundum ve elime birkaç seyrek, yıpranmış tutam gelirken acıyla gülmeye başladım. Araba hareket ettiğinde de kafamı yukarıya kaldırdım ve camın ardından dışarıyı gördüm.

Nil, ağlayarak bindiğim arabaya doğru bakarken, Deren doğrudan yüzüme bakıyordu. Hem de gerçekleri öğrendiğin beri ilk kez, çok derinden gelen bir acıyla.

Neden o kadar derinden acı çekiyor? Ben o kadar derininde miyim?

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Kimi ne kadar haklı buluyorsunuz?

İki karakterin de çok acı çektiğini biliyorum ama Karmen'in o kayıp acısı hiçbir zaman geçmeyeceği için üzülüyorum. Yazdığım en derin acıya sahip karakter. Sanırım hep de öyle kalacak. Ama ben de sizinle beraber bir şeyi merak ediyorum. Bu kitabımızın bir yerinde Karmen şöyle doya doya gülüp kısa sürede olsa mutlu olabilecek mi? Bunu ona sağlayacak en önemli kişi Deren ama o Karmen tarafından tamamıyla umursanmadığını, değersiz olduğunu düşünüyor. İkisinin de birbirini anladığı o günler gelir mi dersiniz? Lütfen siz de düşüncelerinizi benimle paylaşın, ayrıca bölümden ayrılmadan önce oy verin.

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi
❤️

23. “Cezaevi.”

Siren için bir şarkı öner.

Merhaba canımın içleri<333

Buradayız değil mi? Hem de sonuna kadar?

Bu bölüm biraz ara bölüm oldu. Bir sürü yorum yapıp oy verirseniz cuma akşamı da, her zamanki günümüzde de bölüm gelecek.

Deren vibe veriyor, bir de Deren'e yakışan model bulsaydım...

Noah.

23. “CEZAEVİ.”

Deren'in aklımdan çıkmayan o bakışı, ihanetimden geriye kalan tek şeydi.

Bir şey daha vardı ihanetimden geriye ikimize de kalan. Ama bunu ne o ne de ben yüksek sesle hiç söylemeyecektik.

Her yerim açık yaralarla sızlıyor gibiydi. İleriye attığım her adımda vücudumu büyük bir ağrı karşılıyordu. Bileğimi tutan kelepçeler o kadar sıkıydı ki, ruhumu Karina'ya bağlayan duygularımı yansıtıyordu sanki. Hatta ruhen ve kalben, bu kelepçelerin bana bağlı olduğundan daha bağlıydım Karina'ya. Ve her şeyimi, onun masumiyetinin karşılığını almak için yapmıştım.

Ama kimseye anlatamıyordum. Benim herkesten daha çok acı çektiğimi söyleyemiyordum.

Çünkü Leila kimliğimin ortaya çıkışıyla beraber o hastaneye girmekten korkuyordum.

Cezaevinin büyük kapılarından içeriye, yanımda iki polisle beraber girdim ve gözlerim bomboş etrafıma bakarken iki tane üniformalı görevlinin yaklaştığını gördüm. Yanımdaki polis elindeki evrakları gösterdi ve beni bu üniformalı cezaevi yetkililerine teslim ettiler. Kollarıma giren birisi kadın birisi erkekle beraber binanın kapısına ilerledim. Basamakları çıktığımızda görevliler kapıyı ardına kadar açtı ve binanın girişinde beni sessizlik karşıladı. Önümde açılan upuzun, sessiz, yüksek tavanlı koridora bakarken, "Buradan," dedi kolumdaki memur.

Gerçekten tutukluydum.

Cezaevindeydim.

Günahlarımın bedelini ödüyordum.

Yanağımdaki sızıyla beraber memurun tarif ettiği yere ilerledim ve bir basık, güneş ışığını almayan odaya geçtik. Dört duvardan oluşan bu odada bir görevli vardı. Memurlar kollarımdan çıktı ve odada bulunan görevli bana doğru yaklaştı. Tam karşımda durduğunda sert yüz hatlarını ve katı bakışlarını kalan biraz algımla farkına vardım. Kapının önündeki memurlara bir bakış atarak, "Çıkın," dedi ve akabinde bana döndü.

O polis memurları, kelepçenin anahtarını vererek çıkınca bu üniformalı kadınla beraber kaldım. Ellerini uzattığını fark edince istemsizce geriledim ama bileğimdeki kelepçeyi çözünce hoşlanmadığım bir aşamadan geçmek üzere olduğumu anladım. Dişlerimi sıkarak bileklerimi ovuşturmaya başladığımda, görevli kadın bir adım kadar gerileyip, "Üzerini çıkart," dedi.

İtiraz etmek herkesle daha fazla muhattap olacağım anlamına geleceği için ses çıkarmadan bana söyleneni yaptım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve çamaşırlarımla kaldığımda memur tekrar yaklaşıp vücudumu kontrol etti. Ellerini sutyenimin içinde, bacak aramda, ensemde, saçlarımın diplerinde dolaştırıp hiçbir şey taşımadığımdan emin olunca uzaklaştı. Yere düşen kıyafetlerimi alıp ceplerini kontrol etti. İçi neredeyse boş olan cüzdanımı, birkaç sigarayı, çakmağı ve en önemlisi Deren'in koparttığı kolyeyi ceplerimden alıp masaya koydu. "Giyinebilirsin," dedi ardından da.

Yerdeki kıyafetlerimi alıp titreyen ellerimle üzerime geçirirken utançtan yanaklarım yanıyordu. Bu kadar fazla aşağılanma üst üste geldiği için tahammülüm bitmişti. Siyah şortumun düğmesini iliklerken, memur bana bir daha yaklaşıp ansızın bileğimden tuttu. Ben daha kaşlarımı çatacak vakti ancak bulurken de bileğimdeki kurdeleyi çözmeye başladı. Gözlerimi kocaman açıp kendimi geri atmaya çalıştığımda, bileğimi daha sıkı kavrayıp, "Bunu da çıkarmamız gerekiyor," dedi.

Karina'nın kurdelesini sıkıca tutup, "Olmaz," diye bağırdım. "Bu yalnız kumaş, ne zararı olabilir ki benimle kalmasının!"

"Aksesuar sayılıyor, yönetmelik gereği almam gerekecek." İki eliyle birlikte daha kuvvetli davranıp kurdelenin düğümünü çözdüğünde,

kolumu çekmeye çalışarak, "İstemiyorum!" Dedim yüksek sesle. "O benimle kalacak, yanımdan ayıramam!"

"Çok istiyorsan müdürle konuşursun ama şimdi almam gerekiyor, işim bu benim!" Yüzüme doğru ses yükseltip kurdeleyi çözerken, bir diğer elimi kullanarak omzundan ittim ve anında bir engelle karşılaştım. Üniformalı görevli silahını emniyet kemerinden çıkardığı gibi suratıma doğrulttu ve öfkeyle gözlerime bakarken, "Buraya bakın," diye seslendi dışarıya.

Anında kapı açıldı ve cezaevi polislerinden birisi içeriye girdi. Sıkıca tuttuğum kurdeleyle beraber duvarın köşesine yaslanmış, kafamı iki yana sallıyorken, "Kelepçesini tak," dedi silahı tutan kadın. "Bileğindeki aksesuarı çözüp kelepçesini tak ve koğuşuna götür."

Bu kadar silahlı insanla baş edemeyeceğimi biliyordum ama içgüdüsel olarak karşı koyuyordum. Polis masadan aldığı kelepçeyle yaklaşıp bileklerimi tuttuğunda, "Lütfen," dedim daha nazik olmayı deneyerek. Karşımdaki polise tüm içtenliğimle baktım. "O sadece kumaş, hiç kimseye bir zararı olmaz. Benim için çok değerli, yanımda kalmasını istiyorum."

Polis robotik bir sesle, "Merak etmeyin, yakınınıza teslim edilir," dedi ve düğümü çözülen kurdeleyi çekip aldı.

Ellerim tekrar kurdeleye uzansa da, polis onu arkasındaki kadına uzattı ve tuttuğu bileklerimi kelepçenin içine aldı. Kelepçe kapanırken gözlerim hâlâ kızımın kurdelesindeydi. Elinde silah olan görevli kurdeleyi diğer eşyalarımın yanına fırlattı ve yanımdaki polis beni odadan çıkarırken, istemsiz olarak öfkeli nefesler aldım. Kızımın her şeyinden, her zerresinden uzaklaştırılıyordum. Kurdelesine bile sahip çıkarmıyordum.

Kapı kapanınca başımı çevirdim ve üst kata çıkarken bileğimdeki boşluğa hayal kırıklığıyla baktım. Kendimin hayal kırıklığıydım. Karina'nın hayal kırıklığıydım. Ailemin hayal kırıklığıydım. Utku'nun hayal kırıklığıydım. Deren'in... hayal kırıklığıydım.

Dördüncü kata ulaştığımızda karanlık, basık koridor sonuna dek ilerledik. Kolumdan çıkan bir memur koğuşun kapısını açtı beni içeriye çekti. Gelen konuşma seslerinin kesilmesiyle beraber başımı kaldırıp koğuşa baktım. İçeride yalnız kadın mahkumlar vardı ve çok az güneş alan, küçük pencereli, geniş bir koğuştu. Gözlerim etrafı taradığında

altı tane ranza olduğunu fark ettim ve memur kolumdan çıkıp kapıya gerilerken, mahkumların süzen bakışlarını üzerimde hissettim.

"Burası azılı bir koğuş," dedi bileğime uzanıp kelepçeyi çıkaran polis. "Dikkatli ol."

Benden uzaklaştı ve diğer memurla beraber kapıyı kapatarak çıktı. Koğuşta yankı yapan sesten sonra kızarık, acı içindeki bileklerime bakıp yavaşça ilerledim. Mahkumlarla ilgilenmeden boş yataklara baktım ve üstü hiç bozulmamış yatağı görünce oraya yöneldim. Sol tarafta, ilk sırada kalan ranzanın alt kısmına oturduğumda hâlâ sessizlik vardı ve hepsinin gözü üstümdeydi.

En azılı koğuşta olmamın sebebi olmalıydı.

Edip Akşın.

"Seni haberlerde görmüştük," diyen bir ses arkamdan geldi ama dönüp bakma gereği duymadım. Örtüsü çok temiz olmayan yatağın demirine bakıyordum. "Çocuk kaçırmışsın. Ailen mafyaymış, doğru mu?"

Ses tonu kabaydı, bu istemsizce gözlerimin önünde bir yüz profili oluşturdu. Katı, sorumsuz görünen bir kişiliğe aitti sanki bu ses. "Yabancıymışsın da üstelik. Türkçe biliyor musun?"

Hiçbirisinin yüzüne bakmadan cevapsız bıraktım ve oluşan kısa sessizlikten sonra başkası, "Kızın annesi seni dövüyordu," dedi. "Canlı yayında gördük."

Kafamı biraz kaldırıp bakınca bir dolabın üstündeki tüplü televizyonu gördüm. Küçük, eski bir şeydi. Muhtemelen hepsi uzun yıllardır burada olduğu için yayın sağlanmıştı. Nalan'ın beni dövdüğünü herkesin izlemesi gururumu kırdı ama o kadar acı çekiyordum ki, gururumla bile ilgilenemedim.

"Hep sessiz misindir?" Dedi birisi ve bunun üstümdeki ranzadan geldiğini anladım. Yirmili yaşlarında görünen bir kız yukarıdan sarkmış, bana bakıyordu. "Ananı sikeyim."

Ettiği küfre karşı sessizlik duvarım biraz bile kırılmadı ve mahkumların birkaçı güldü. Sonra üst ranzamdan sarkan kız kafasını iki yana salladı. "Küfür ettim ama anlamadın galiba. Bence Türkçe bilmiyor."

Bunu komik bulan aptallarla konuşmak istemeyip vücudumu demirden oluşan ranzaya bıraktım. Bacaklarımı kendime çekip elimi

de yanağımın altına koydum ve vücudumun her bir zerresi ağrırken, gözyaşlarımı tutmak için dayandım.

"Boşver, yakında alışır," dedi mahkumlardan birisi. "Başka çaresi yok."

Bana olan ilgilerinin sonuna geldikleri için rahatlayıp gözlerimi kapattım. Burada olduğuma inanamıyordum. Deren, ülkeden kaçmamam, bedel ödemem için elinden geleni yapmıştı. Şimdi acı çektiğim için çok mutlu olmuştur, tadını çıkarıyordur, huzura kavuşmuştur. Benim acıdan nefes alamadığım her saniye o derin bir nefes alıyordur.

***Ya onun acıdan nefes alamadığı saniyeler,* diye fısıldadı iç sesim beni ürperterek.**

Gerçekten Nil'in tecavüze uğradığını düşündüğü zamanlar olduğunu söylemişti.

Ona bunu düşündüren bendim. Ve tabii ki o da şimdi acı çekmemden zevk alırdı.

Ama neden... Ben sadece kendime soruyorum bu neden böylesine derinden yaralıyor diye.

Bir daha ona hiç sarılamayacağımı düşünüyordum mesela ve bunca yıkıntının arasında bunu düşündüğüm için sinirleniyordum.

O beni öldürmeyi istiyordu ama ben şimdi bile ona sarılmayı düşlüyordum.

🎠

UTKU ATEŞ'ten.

O zalim, abimi yakıp yıktı.

Cennette miyim cehennemde miyim anlamadığım üç gün olmuştu. Bugün, abimin Nil'i bulmasının üstünden geçen üçüncü günün akşamıydı. Birkaç gündür aralıklarla yağan yağmur az önce tekrardan başlamıştı. Nil'in odasından kıyafet alırken şimdi burada olsa yağmurdan ne kadar ürkeceğini düşünüp gülümsedim. Yağmurun yağdığı zamanlar ya benimle ya da abimle sarılıp uyuyabilirdi.

Nil için aldığım kıyafetlerle beraber onun odasından ışığı söndürerek çıktım ve aşağıya indim. Abim, Nil ve diğerleriyle birlikte hastanedeydi. Aslında emniyette sorgusu alındıktan sonra eve geçecektik ama emniyette çok ağlamıştı, Nalan'ın Karmen'i dövdüğünü gördükten sonra bir türlü susmamıştı. Abim de endişelendiği için

hastaneye götürmüştü, bu sırada biraz ateşlenmişti ve onunla konuşan pedagog psikolojisinin iyiye gitmediğini onaylamıştı.

Nalan'ın Karmen'i dövdüğünü görmek onu dehşete sürüklemişti.

Şaşkındı, neler olduğunu anlamıyordu.

Abim, Nil'in yanından ayrılamadığı için eve kıyafet almaya beni yollamıştı. Açıkçası ben de Nil'in yanından ayrılmayı istemiyordum ama abimin dediği her şeyi eksiksiz yerine getiriyordum. Onu üzmek, baş belası olmak, sinirlerini daha da bozmak istemiyordum. Zaten kendisine inanmadığım için pişmandım, beni kullanıp vurulmama sebep olan kişiye inandığım için de pişmandım.

Her şeyi aldığımdan emin olarak çıkmak için sokak kapısını açtım ve karanlıkta parlayan şeyi görüp geriye sıçradım. Kapının önünde duran Ece, zili çalmak üzere kaldırdığı elini indirip çekingen şekilde bana bakarken, sertçe yutkunarak kurumuş dudaklarımı yaladım. "Merhaba Ece."

"Selam," dedi yumuşak sesiyle ve ellerini önünde birleştirip kaçamak şekilde gözlerime baktı. Masumiyetinin farkında olmadığını biliyordum ve benden saklamaya çalıştığı duygularını o kaçamak bakışlarında görüyordum. "Ben haberleri takip ettiğim için olanları öğrendim. Nil'in bulunmasına çok sevindim, inanmazsın ama mutluluktan ağladım. Sonra... Onu kimin kaçırdığını öğrenince... şok oldum, hâlâ inanamıyorum. Karmen abla... Bunca zamandır Nil onunla mıydı?"

Öfkeden, hezeyandan dolan gözlerimi ayaklarımın ucuna indirerek ondan uzaklaştırdım. Karmen'e bu kadar inançla bağlı olmamız bizi aptal yerine koymuş gibi hissediyordum, kimsenin gözlerine bakamıyordum. "Öyleymiş," dedim sadece.

Bu konu hakkında konuşmayı istemediğimi anlamış gibi Karmen hakkında bir şey sormadan, "Nil," dedi tekrardan. "Nasıl? Sağlığı yerinde mi? Haberlerde çok göremedim, Deren abinin kucağındaydı hep."

Tırtılımın bir mutlu bir üzgün hallerini anımsayıp, "İyi görünüyor," dedim. "Yani... Bir yarası yok, canı yanmıyor ama bir şaşkın, anlamamış, masum masum etrafına bakıyor. Sağlık raporu çok yakında çıkacak, onu görünce emin olacağız bir şey olmadığından ama pedagog... Nil'in içten çok huzursuz olduğunu söyledi. Aralıklarla

ağlıyor, anlatamadığı, kendisinin de anlamadığı bir derdi olduğunu söyledi pedagog."

"Ona kötü mü davranmışlar?" Diye sordu korkarak.

"Bir şey anlatmıyor, hele o kadından hiç bahsetmiyor. Belli ki korkutmuşlar." O... Abim ve ben kendimizi parçalarken nasıl Nil'e böyle davranabilmişti?

Ece titrek bir nefes alıp ellerini iki yanına indirdi ve sonra uzanıp ceketimin üzerinden kolumu hafifçe sıktı. Tırnakları temiz ve kısaydı, açık renkli parıltılı oje vardı. "Sen nasılsın?"

"Son birkaç gündür nasıl olduğumu soran tek kişi sen oldun," dedim ensemi kaşıyarak. Bu bir kızla konuşurken utandığımda yaptığım, engel olamadığım bir hareketti. Kendime sinir olarak elimi hemen indirdim.

"Herkes en çok merak ettiğine sorar bunu."

Cesaretinden dolayı irkilip gözlerimi yukarıya kaldırdım ve bu kez onun kaçırdığı bakışlarını kenarından yakaladım. Yüzünü buruşturmuştu, bunu ya ağzından kaçırdığı ya da utandığı için yapmıştı. "Seninle çok az şey paylaştık, neden benden hoşlanıyorsun Ece?"

Böyle bir soru almayı beklemediği için açık renkli kaşlarını çatıp gözlerime baktı. "Bilmiyorum. Seni ilk gördüğümden beri böyleyim. Sana karşı daha farklıyım."

Özel hissetmemek için direndim ama o an Ece için özel birisi olmak inanılmaz yoğun hissettirdi. Sanırım bu yüzden ona yakınlaştım. Evden çıkıp kapıyı kapattığımda aramızda bir karış mesafe kalmıştı ve bir şey söyleyeceğimi umduğundan dudaklarıma bakıyordu. "Gözlerime bile bakamıyorsun ama bana neler söylüyorsun," dedim.

Gözleri dudaklarımı takip ettikten sonra işittiklerimi duyup omuz silkti. "Hoşlanmadığım birisi bana bakınca çok rahatsız olurum ben. O yüzden seni rahatsız etmek istemiyorum. Ara ara çocuklaşıyorum ama bir şeyin farkındayım, ben senden hoşlanıyorum diye sen de benden hoşlanamazsın."

Genç yaşına rağmen gösterdiği olgunluk bana garip hissettirdi. Bir anda her şey hakkında bu kadar olgun mu diye merak ettim. Düşüncelerini, yaşam tarzını, nelerden hoşlandığını... Bakışlarımı hemen örtüp, "Rahatsız olmuyorum," diye itiraf ettim.

"Kabalık etmemek için böyle diyorsun."

"Rahatsız olmuyorum," diye yineledim.

"Herhalde gözlerimle seni yememi istiyorsun?"

Üzerine doğru bir adım gittim ve o da yolumdan çekilmek için gerilediğinde, aniden kolundan tuttum onu. Haliyle garipseyip temas halindeki uzuvlarımıza bakarken, "Eve gitmeliyim," dedi. Islanıyordu, iki taraftan ördüğü saçları yüzüne yapışmıştı. "Birkaç dakikalığına ayrıldım evden, annem fark etmeden döneyim. Doğrusu saçlarım ıslandı, anlayabilir. Hemen bir havluyla kuru..."

Lafını bölüp, "Arkadaş olalım," dedim, onu tekrar görebilmek için.

Bir kıkırdadı, sanki şaka yapmışım gibi gülüyordu. "Neden?"

"Sen, hoşlandığın için benimle vakit geçirmek istiyorsun, ben de seninle arkadaşlık etmek istediğim için."

Gülmeyi kesip ciddileşti, bu kez anlamayarak bakıyordu. "Arkadaşlık mı etmek istiyorsun benimle?"

"Evet," diyerek deri ceketimin cebine uzandım ve telefonumu çıkardım. Ona bir adım daha yaklaşınca serin, yağmurlu havada üzerinden gelen tatlı parfümünü duyumsadım. "Numaranı yaz."

Uzattığım telefona kararsızca elini yaklaştırdı. "Sen ciddisin?"

"Evet," dedim hemen. "Hadi, geç kaldım, acelem var."

Bir anda sitemli baktı. "Bana ayıracak birkaç dakikan yok mu yani?"

Günler sonra ilk kez sırıttım. "Arkadaş olursak var."

Telefonu almadan önce elini koluma sertçe vurup burnunu kırıştırdı ve hemen açtığım ekrana numarasını yazıp adı soy adıyla kaydetti. *Ece Güzel.*

"Soyadın güzel mi?"

Telefonumu geri vererek, "Bunun hakkında espri istemiyorum," dedi.

Sosyadıyla ilgili yapılabilecek tüm esprileri rafa kaldırıp telefonu cebime koydum. Bir an çaldırmayı düşündüm ama yalan numara verecek hali yoktu. Evlerine doğru bir bakış attıktan sonra gitmek üzere arkasını döndü ama onu bir daha kolundan yakaladım. Kendime çevirdiğimde ıslak saçı yüzüne düştü, ona farklı bir noktadan bakmamı sağlayan titrek soluğuyla o saçı üfledi. Dudaklarımı yanağına bastırıp onu, evlerinden görünmeyeceği şekilde gizlice öperken, "Görüşürüz arkadaşım," dedim.

"Naptın?" Dedi şaşırıp uzaklaşırken. Heyecanla nefes alırken elini bir saniye için yanağına götürdü ve sonra hızla arkasını dönüp evlerine koştu.

Sanırım utandı...

Evlerine girmesini bekledim ve odasının ışığı yandığında bahçeden çıktım. Abimin buraya gelmem için verdiği arabaya atlayıp hastaneye sürdüm. Silecekler süratle çalışırken geldiğimden daha kısa sürede hastaneye döndüm. Araçtan inip gazetecilere söverek içeriye girdim. İki kat yukarıya çıkacaktım, oradaki odadaydılar. Asansörden inip odaya yürürken koridorda oturan Derya'yı gördüm. Garip şekilde tüm bu olaylar sırasında oldukça sessiz ve uzaktan bir seyirciydi. Zaman zaman abime olan alaycı bakışlarını yakalıyordum ama abim daha fazla saçmalıkla uğraşmasın diye kendimi zorlayıp sessiz kalıyordum.

"Sana da merhaba," dedi ben yanından, onu hiç siklemeden geçince.

Suratına orta parmağını gösterdim ve sahte şok olmuş yüz ifadesine göz devirip kapıyı sessizce açtım. İçeriye yürüdüğümde Nil'i abimin kucağında buldum. Nalan'da onların karşısındaki koltukta oturmuş, Nil ile abimi izliyordu. Torbayı yatağın üstüne koyduğumda, "Hoş geldin," dedi Nalan, bana gülümseyerek.

"Hoş buldum," dedim kuru bir sesle ve abimin yanına yürüdüm. İkili hastane koltuğundaydı, gözleri yalnızca kızını görüyordu. Nil onun göğsünden başını kaldırıp bana bakarken yüzünde herhangi bir gülümseme görmemek beni kırdı. Alt dudağını sarkıtıyordu. "Amca, uyandım sen yanımda yoktun! Ya beni götüyseley n'olacaktı?"

Bu söylediği beni olduğu kadar abimi de rahatsız etti. Nil'i göğsüne daha sıkı çekerek, "Ben buradaydım ya sevgilim," dedi, acı çektiği belli olan sesiyle. "Yanından hiç ayrılmadım Nil. Kimse seni gelip alamaz, hâlâ korkuyor musun?"

Nil başını aşağı yukarıya salladı. "Sizi yine özleyim diye koykuyorum baba." Başını çevirip onu üzgünce izleyen Nalan'a ürkek bir bakış attı. "Bana da vuyacak mısın?"

Abim başını kaldırıp alev alev yanan gözlerle Nalan'a bakarken, o şok olmuş şekilde kafasını iki yana sallayarak oturduğu koltuktan kalktı. Nil'e doğru yaklaştı ama emin olamamış gibi geriledi. "Anneciğim, tabii ki hayır, ben sana hiç vurdum mu? Neden böyle diyorsun?"

"Ona vuydun!" Dedi Nil, gözleri yaşlı şekilde. "Anne dedim hiç duymadın beni, vuyma diye bağıydım. Sen söyle baba, bağıymadım mı?"

Nalan ne diyeceğini bilemez şekilde ağzını açıp kapatırken, abim koltukta gerinerek Nil'i dizine oturttu. Onun saçlarını, yüzüne gülümseyerek düzeltirken, "Sen acıkmadın mı?" Dedi konuyu değiştirerek. "Söyle babana, sana ne alsın?"

O sırada Nalan, "Nil, ben çok sinirliydim, gerçekten kötü bir şey yapmadım," dedi. "Hak etmişti o. Deden hakkında..."

"Nalan," dedi abim, yüzünü ona kaldırdığında az önce hiç gülümsememiş gibi katıydı yüzü. "Ben kızımın yanında sinirlerime sahip çıkabiliyorsam, sen de çıkacaktın!"

Nalan sinirli şekilde gülerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin yapman gerekeni yaptım, farkında mısın?"

Abim dişleri arasından, "Çık!" Dedi aniden ona. Emniyetteki olaydan beri Nalan'a sabrı kalmamış gibiydi. "Neyi yapmam gerektiğine sen mi karar veriyorsun? Ne zamandır?"

Nalan'ın yüzündeki hayal kırıklığı çoğaldı. "Belli ki sen çok yanlış kararlar veriyorsun, yaşadıklarımızdan sonra bu çok açık değil mi?"

Abimi, Karmen'in yanlış bir karar olması konusunda iğneliyordu.

Nalan'ın üzerine doğru bir adım gidiyordum ki Nil'in titreyen sesiyle, "Anne, baba," dediğini duydum. Ağladı ağlayacaktı.

Abim derhal Nil'e çevirdi bakışlarını ve yüzüne her şey yolundaymış gibi görünen bir gülümseme yerleştirip eğildi, burnundan sesli şekilde öptü. "Aman Nil, sen de şakadan hiç anlamıyorsun."

Nil gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Şaka mı yapıyoysun?" Dedi, gerçek olmasından korkuyor gibi.

"Tabii ki şakalaşıyoruz," dedi Nalan hemen.

Nil emin olamayarak başını önüne eğince, abim bu kez onu yanağından öptü. "Anladım ben, sen seni sürekli öpmem için bana trip atıyorsun. Sen vallahi benim kızımsın ya, bu kadar mı çok benzersin babana?"

Nil alt dudağını emip hafifçe gülümsediğinde, cebime attığım çikolataları çıkararak önüne eğildim. Ona avucumu gösterip öpücük atarken, "Bak," dedim hevesle. "Sana çikolata almıştım, onları getirdim."

Çikolataya zaafı olduğu için heyecanlandı ve tam elime uzanıyordu ki, "Önce yemek yesin, aç," diyerek araya girdi Nalan.

Nil elini geriye çektiğinde kafamı biraz çevirip Nalan'a doğru bıkkınlığımı yansıtan nefes verdim. "Acaba şu durumda mutlu olması daha önemli değil mi? Yemeği yine yer."

"Ama iştahı kapanır, midesi bulanır."

Sessiz kalıp çikolataları cebime koyup doğruldum ve abimin yanına oturup Nil'in burnuna fiske atarken, "Bu şekilde sevebilir miyim?" Diyerek izin almak için Nalan'a imalı imalı gülümsedim.

Bana hüzünlü bir bakış atınca abim genzini temizledi ve Nille beraber doğruldu. Camın kenarına yürüyüp perdeyi biraz çekti, Nil'e yağan yağmuru gösterirken dudakları saçlarındaydı. Nil'in bulunduğunu hazmedebilmiştim ama hâlâ bizimle olduğuna, sağlıklı olduğuna inanamıyordum. Kilo vermiş, yara almış görünmüyordu ama ruhen hasar aldığına emindim.

"Kıyafetini değiştireyim mi?" Diyerek yumuşayan bir sesle abimin yanına yürüdü Nalan ve abim Nil'i ona uzattığında Nalan onu severek yatağa götürdü. Nil'i yatağa oturtup getirdiğim eşofman takımını giydirirken gözlerimi abimin üzerinde tuttum. Nil'e bakmadığı zamanlarda yalnızca boşluğa doğru, hiç konuşmadan bakıyordu. Biz konuştuğumuzda da bakmıyordu. Bazen ona sesleniyordum duymuyordu, en az üç kez seslenmem gerekiyordu.

Düşünmesini istemediğim bir şeyi düşünüyordu.

Karmen'i.

Madem gerçekten sevgili değillerdi... abim neden bu kadar çok acı çekiyordu?

Durduğu yerde terliyordu, boşluğa o kadar uzun süre bakıyordu ki kendine geldiğinde panikle etrafında Nil'i arıyordu.

Kapı sesi duyduğumda başımı çevirmeme gerek kalmadan kimin geldiğini anladım. Derya kapıyı örterek içeriye yürüdü ve yatağa yaklaşırken, Nalan'da Nil'i aşağıya indirdi. Derya Nil'in karşısında durduğunda ayağa kalktım ve yeğenimin yanına yürürken, "Merhaba," dedi Derya Nil'e, göz kırparak. "Doğru dürüst hiç selamlaşamamıştık Nil. Bize geri döndün, ne kadar mutluyum anlatamam."

Nalan, "Dışarıda beklemeye devam etseydin," dedi bir gerginlik çıkmasından endişe duyarak

Nil gerileyip Nalan'ın bacaklarına doğru yaslandı ve bakışlarını Derya'dan kaçırarak gözleriyle etrafında bir şey aradı. Sonra benim ona yaklaştığımı görüp hızla yanıma koştu, bana yaslanarak Derya'ya sırt çevirdi. Elimi onun başına koyup, "N'oldu bebeğim?" Diye sorarken Derya'ya öfkeyle bakıyordum. "Korktun mu?"

"Benden mi korkacak?" Dedi Derya, gücenmiş şekilde bakarak. "Biz birbirimize bayılırız."

Küfür edecektim ki, kendimi tutup nefeslendim. "Nil'den uzak dur, onun senin yüzünden kaçırıldığını unutmuş değiliz."

"Aa doğru," dedi, gözlerini sol tarafa, abime çevirerek. "Karmen kaçırmıştı onu parktan."

Abim bunu ne ara duyup yerinden hareket etti anlamadım ama bir saniye içinde önümden geçip Derya'yı üzerindeki gömleğinden tutmuştu. Nalan bir şaşkınlık sesi çıkarırken, Derya bunu bekliyormuş gibi abimin yüzüne bakıyordu. Abimin sırtı bana dönük olduğundan duygularını okumak o an mümkün değildi. Derya'yı kapıya doğru ittirirken, "Ben sana Nil'den uzak durmanı söylemiştim," dedi, çok kısık ve çok öfkeli ses tınısıyla. "Niye hâlâ buradasın Derya? Defolup gitsene! Ya seni kızımın yanında görmeyi istemiyorum, neyini anlamıyorsun? Nil benim kızım ve sen onu kaybettin, sana güvenmiyorum, onunla olmanı istemiyorum! Git lan git! N'apim, başka türlü mü kurtulayım senden?"

Abime Nil'in burada olduğunu hatırlatmak istedim ama müdahale edip daha fazla sinirlendirmekten kaygılıydım. Nalan yaklaşıp, "Bana kızdığın şeyi sen yapıyorsun," dedi abime, omzuna dokunarak. "Nil burada, kendine gel."

"Eminim Derya'yı dövmem Nil'in hoşuna gider," dedi abim, Derya'yu duvara doğru fırlatarak.

"Anne Derya'yı da dövsene," dedi o sırada Nil, yüzünü oraya çevirmeye çalışarak ama eğilip onu kucağıma aldım, kendime baktırmaya çalıştım. Bu söylediğine gülmemek için zor duruyordum.

Nalan Nil'e şaşkınca bakarken abim de arkasını döndü ve Nalan'a işaret parmağını sallayarak, "Onu buradan çıkart, kızımın psikolojisini daha fazla bozmak istemiyorum," dedi.

Nil, yanımıza yürüyen abime koştu ve abim eğilip onu kucaklayarak doğruldu. Derya üstünü düzelterek arkasından abimi izlerken, Nalan

huzursuzca abime bakıyordu hâlâ. "Doktor çıkış izni verdi, artık gidebiliriz."

"Ee yani?" Dedi abim, Nil kollarını onun boynuna sarıp yanağından sulu sulu öperken. "Evet, kıyafetini değiştirdik, gideceğiz."

Nalan bir adım daha öne çıktı. "Nil'i ben götüreceğim."

Ben, "Yok ya," derken abim duyduğundan emin olamayarak, "Efendim?" Dedi, kulağını Nalan'a dönerek. "Nil'i sen mi götüreceksin?"

Nalan Derya piçiyle kısa süreli bakıştıktan sonra, "Evet," dedi abime, kibarca. "Üç gündür bir emniyette, bir hastanedeyiz. Artık eve gitmemiz gerekiyor, onu eve götüreceğim."

Abimin olduğu yerde ilk söz bana düşmediği için kendimi tutup yumruklarımı sıktım. Abim Nil'in yüzündeki elini yumuşakça tutarak, "O ben ve Utku'yla eve gidecek," dedi, keskin bir sesle. "Nil bundan sonra bizimle yaşayacak."

Bu Nalan'ı dehşete sürükledi ve korkmuş halde, "Velayeti bende," dedi.

Ee, alırız.

"Alacağım."

Nalan abimin ciddiyetinin farkında olarak, "Deren," dedi. Sesinin alt tonundaki kendine gel, uyarısını sezmiştim. "Sağlıklı düşünmüyorsun. Nil benimle yaşıyordu, öyle de devam etmeli. Henüz çok küçük."

"Şaka yaptığını söyleyeceksin değil mi? Çünkü bu söylediklerinin ciddiye alınır bir yanı yok," dedi abim, sanki o an Nil'in elini sakin kalabilmek için okşuyordu. "Siz Nil'i kaybettiniz, asla bir daha onu size emanet etmem."

Nil gözlerini bir annesine bir babasına çevirerek masum gözleriyle bakarken, Nalan abartılı bir tepkiyle güldü. "Derya onu kazayla kaybetmiş olabilir ama uzun süre bulunamaması kimin yüzünden peki? Senin yüzünden! Körü körüne birisine inandığın yüzünden! Gerçekten, senin yanında benim yanımda olduğundan daha mı güvende olacak? Buradaki suçlu Karmen, Derya değil!"

"Ben Kaymen'i tanımıyoyum," dedi Nil, ezberlemiş gibi. Karmen'den her bahsedildiğinde hemen böyle diyordu.

Abim Nalan'ın söyledikleri karşısında hiç ağzını açmadığında, her suçlamayı kabul ettiğini anladım. Sol gözü seğirdi ve peş peşe iki kez

yutkunarak arkasını döndü, Nille beraber cama ilerleyip, "Fazla söze, izaha gerek yok," dedi ruhsuzca. "Nil benimle kalacak."

Nalan sinirli bir çığlık attı. "Neden ben uzak kalıyorum ondan? Henüz özlem gideremedim bile, her an onunla olmayı istiyorum Deren."

"Kuyruğuna basmışız gibi çığlık atmasana," diye ikaz ettim, Nil'in duymayacağı şekilde. "Korkutuyorsun yeğenimi."

Nalan elini, sanki tekrar bağırmamak için dudaklarına bastırıp sakinleşmek için kendi etrafında döndü. "Mümkünatı yok Deren, özellikle şu günlerde Nil'den ayrılamam."

Gerilim verici bir sessizlik oluştu. Tek ses, abimin Nil'e verdiği öpücükten geldi ve ardından yeğenim Nalan'a bakarak, "Annem de bizimle gelsin," dedi.

Abim, bunu duyduğunda şefkatli gözlerini Nil'e çevirip sol gözünden öptü. "Anneni mi istiyorsun?"

Derya Nalan'a yaklaşıp elinden tutarken, "Nalan sizinle gelemez," dedi huzursuzca.

Nil çekingen şekilde abimin kulağına doğru, "Annemi de özledim seni de," dedi.

Tabi isteyecekti, Nalan onu, Karmen'i döverek biraz ürkütmüş olsa da annesiydi ve haftalarca ayrı kalmıştı. Yanında uyumaya, vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Fakat abim ve ben de onu asla yanımızdan ayırmazdık, onu annemiz ve babamızdan bile daha çok özlemiştik. Nil için yalnızca kendimize güvenebilirdik. Bu durumda Nalan'ın bizimle gelmesinden başka seçenek kalmıyordu.

"Derya," diyerek yumuşak bir sesle kocasına dönen Nalan'ı gördüm ve göz ucuyla, rahatsızca süzdüm onları. "Bu gece Deren ve Utku ile gideyim. Dur, hemen karşı çıkma. Yalnızca Nil için bunu yapmam gerekiyor. Şu durumda ikimiz de ondan ayrılmak istemiyoruz, Nil'de bizden."

Derya'nın yüzünün aldığı mor renkten zevk duydum ve açık açık sırıttım. Nalan'a bayıldığımı söyleyemezdim ama her türlü Derya'dan daha katlanılabilirdi. Başını iki yana sallayarak, "Saçmalama Nalan," dedi. "Ne diye eski kocanla aynı evde kalasın?"

"Kızım için!" Nalan bu kez kibar ve rica eden bir tavırda değildi. Uzaklaşıp kollarını göğsünde bağlamıştı. "Kaybetmeseydin o zaman

onu da bunlara mecbur kalmasaydık Derya! Kızımı mı bırakayım şu durumda? Baksana, kendi ağzıyla söyledi beni istediğini!"

"Bağırmayın, Nil'i unutup duruyorsunuz," dedi abim, Nil'e dışarıdaki bir kediyi gösterirken.

Derya ellerini saçlarının arasından geçirerek arkasını döndü ve odada dört dönmeye başladı. Her zaman Nalan'ı abimden çok kıskanmıştı ve eski kocasıyla kalmasına rıza göstermemesi anlaşılabilir bir durumdu ama sikeyim yani, Derya şu durumda zerre umurumda değildi.

Abimin kucağındaki Nille göz göze gelip ellerimi başımın iki yanına koydum ve ona eşek taklidi yaptım. Gözlerine yansıyan ışıklı bir gülümsemeyle, "Ya Utku," dedi.

Hâlâ dört dönen Derya, "Tamam, ben de geleyim," dedi.

Ebesinin...

Abartılı şekilde göz devirdim. "Aynen gel, koyun koyuna yatarız Derya. Sevdiğin bir masal var mı? Kulağına okurum."

"Iyy," dedi Nil.

Derya önce benim sonra da Nil'in verdiği tepkiye ağzı açık şekilde bakarken, "Gerçekten saçmalıyorsun," dedi Nalan, onu elinden tutup kapıya götürürken. "Kızımın bana ihtiyacı var, şu an tek umursadığım bu."

"Yurt dışı tatillerine gittiğinde de kızının sana ihtiyacı vardı!" Diye bir anda kükredi Derya.

Alt dudağımı ısırarak, "Haklı," derken, Nalan'ın şokla geriye sıçradığını gördüm. Derya'nın kendisine bunu söylediğine inanamamıştı. Abim bir kez onlara doğru, "Bağırmayı kesin," dedi ama bunu söylerken korkmaması için Nil'e bakıyordu. Fakat Nil çoktan korkmuştu, yüzü beyazlamıştı. Ağlayacağını anladığım o saniye gözlerinden yaşlar düştü ve hıçkırarak abime yaslanınca, "Yeter," dedi abim, kontrolden çıkarak. Nil'in sırtını sıvazlayarak Nalan'a cehennem gibi gözleriyle baktı. "Kocanı al çık, bu tartışmayı başka yerde yap. Nil'in travmaları varken şu yaşanılanlara bak!"

Nalan abime bir şey diyecekti ki, abim kapıyı gösterdi ve o da Derya'nın kolundan tutup çıktı. Kapı örtüldüğünde Nil ağlıyor ve abim hâlâ onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Çok özür dilerim tırtılım, özür dilerim babacığım. Neler yaşattım, yaşatmaya da devam ediyorum sana

böyle. Ama evimize gittiğimizde her şey yoluna girecek, beraber uyuyacağız seninle."

Nil hararetle gözyaşlarını silmeye çalıştığında yanlarına yürüdüm ve onun ellerini çekip öptüm, ben sildim yüzündeki yaşları. "Derya'yı döveyim mi Nil? Korkuttu mı seni aşkım? Sen döv de, hemen döveyim."

Burnunu çekerek, "Döv," dedi.

Derya'yı dövmek için odadan ayrılmak üzereydim ki, abim ceketimden tuttu ve beni tekrar yanlarına çekerek, "Nil'in yanında şiddet yanlısı olduğumuzu ifade edecek konuşmalar yapmanı yasaklıyorum," dedi.

Sırıtarak tırtılımın elini küçük küçük ısırdım. "Şiddet yanlısı olabilirim ama bunu konuşmayayım öyle mi?"

"Aynen," dedi abim ve Nil'in küçük elini benim suratıma vurdu sanki Nil bana tokat atıyormuş gibi.

"Amca, seni öpebiliy miyim?"

Abim alınmış gibi Nil'e baktığında, yeğenim de onu suçlulukla baktı ama yaklaştığımda beni yanağımdan öpüp, "Sadece bir tane öptüm babacığım," dedi. Abimin gözlerine tekrar o şefkatli, merhametli his yansıdı ve Nil'in küçük elinden öpüp yanağına yasladı. "Seni çok seviyorum kızım, çok."

"Ben de sizi çok seviyoyum baba!" Diyerek ikimize birden kollarını doladı Nil, burnunu çeke çeke sarıldı.

Ben de onları çok seviyordum, abim ile Nil hayatta sahip olduğum, beni hayal kırıklığına uğratmayan tek insanlardı. Abim yıllar boyunca beni koruyup büyütmüştü, şimdi Nil'i de aynı şefkatle, sadece biraz daha fazla hassasiyetle büyütüyordu. Abim belki de Nil'i bu yüzden böyle iyi yetiştirebiliyordu, daha önce beni de büyüttüğü için.

Kapı açıldığında Nil'i sevmeye zorunlu bir ara vererek başımı arkama çevirdim. Nalan, yanında doktorla içeriye giriyordu. Derya'yı göremediğimde gittiğini anladım ve doktor Nil'e gülümseyerek bize yaklaştı. Abim, Nil'in korkmaması için doktor seçiminde biraz hassas davranmıştı. Kadın bize yaklaşıp, "Çıkıyor musunuz?" Diye sordu.

"Evet," dedim, abim Nil'e odaklanmışken. Hâlâ onun ellerini öpüyordu.

"Nil bu gece yanında hep beni hem babasını istedi," dedi Nalan, bize doğru yaklaşarak. Abimin omzuna dokunarak Nil'e eğildi. "Bu gece

sen, baba ve ben olacağız anneciğim."

Nil ikisiyle de olmaktan mutlu olarak gülümserken, "Yine de bu hep böyle olacakmış gibi vaatlerde bulunmayalım," dedi doktor. "Sonradan Nil'i daha fazla hayal kırıklığına uğratır."

Abim başını sallayarak Nalan'dan uzaklaştı ve doktorun yanından geçerken, "Sağ olun," dedi kuru bir sesle.

Eşyalarımızı aldım ve Nalanla beraber odadan ayrıldık. Abim asansöre binmişti, beni bekliyordu. Aşağıya inerken gözlerim sürekli abimdeydi. Gözlerini kapatmış, yüzünü Nil'in kafasına yaslamıştı. Sadece Nil söz konusu olduğunda canlılık belirtileri gösteriyordu. Sanki o da olmasa öylece, saatler boyunca hiç kıpırdamadan duracaktı karşımda.

"Baba, uyuyoy musun?" Diye sordu Nil, o tatlı mı tatlı sesiyle. Cidden ölürdüm bu kıza, sesinin hep bu mutlulukta çıkması için canımı bile verirdim.

"Uyuyorum Nil."

Yeğenim sesli gülünce Nalan yanımda iç geçirdi onun gülümsemesine. "Yalan söyleme baba. Uyuyorsan nasıl konuşuyoysun?"

"Uyuyorum dedim Nil."

Yeğenim tekrar gülüp aniden abimin kafasına tokat attı ve bununla beraber abim başını kaldırıp ona baktı. Nil dil çıkardı. "Bak, uyumuyorsun."

"Sen babana vurdun mu?" Dedi abim ciddi ciddi.

Nil biraz utanmış görünerek elini ağzına kapatınca, "Seni öyle bir öperim ki, yanağın yerinden çıkar," diye korkuttu abim onu, beni ve Nalan'ı güldürerek. "Bu kadar tatlı olursan yerim bitiririm seni."

Nil'in buruk görünen mutluluğuyla asansörden çıktık. Özel hastane olduğu için abim çıkış işlemleri için karşılaşama masasına uğradı ve bu sırada Nil'i bana emanet etti. Birkaç adım gerisinden onu izledim ve Nil Nalanla konuşurken abimi bekledim. Abim, seri adımlarıyla ve karşısına çıkacak herkese çarpacakmış gibi görünerek yanımıza dönünce Nil'i hemen geri aldı. Sımsıkı sarıldı.

Ya kaybetseydik onu?

Ya bir daha sarılamasaydık.

Kim dayanırdı ki bu acıya?

Düşüncelerime ürpererek hastaneden çıktım. Nalan'ın ünlü bir gazetecinin kızı olması sebebiyle hastane önündeki gazeteciler arasından geçip öyle arabaya binmek zorunda kaldık. Ürperiyordum, çünkü bunların hepsi gerçekleşmiş olabilirdi. Şoför koltuğuna ben oturmuştum, çünkü abimi Nil'den ayıramıyorduk. Nalan'da arka koltuğa, abimin yanına yerleşip yeğenimle konuşurken hastaneden uzaklaşmaya başladım.

Ya ölseydi Nil?

N'apardık biz? Nasıl yaşardık? Kim yaşayabilirdi bununla?

Neden... Neden bize bunu yapmıştı?

Madem Nil'i kaçırmıştı, abimin canını zaten böylesine yakmıştı. Ardından neden onun hayatına girip bir de kandırarak, gururunu, kalbini parçalayarak can yakmıştı? Kendime hep neden diye soruyordum ama bir cevap bulamıyordum.

Bir hikâyedeki bir şeyler eksik gibiydi.

Kafamı adeta acıtan neden sorularıyla evimize geldiğimizde neredeyse gece yarısı olmuştu. Abim Nil'e yağan yağmuru izletmişti ve dışarıya çıktığımızda Nil ellerini yağmura açıp gülmüştü. "Baba, sen yağmuyu seviyoy musun?"

"Ben yalnızca seni seviyorum," dedi abim.

Beni?

Hey, ben?

Evin bahçesinde yürürken Nil meraklı meraklı tanıdığı evimizin bahçesine baktı. "Annemi de seviyoy musun baba?"

Abim cevap vermeyince bir sessizlik oluştu ve sonra tekrar Nil abime sarılarak evin bahçesindeki çiçeklere baktı. "Benim çiçeğim de büyüdü mü baba?"

"O büyümedi ama yeni bir tane ekeriz tırtılım."

Evin kapısını açtığımda önce Nalan içeriye girdi. Trençkotunu portmantoya bırakıp çamur olmuş ayakkabılarını da çıkarttı ve abime gergin bir bakış atarak mutfağa ilerledi. "Ben Nil için hemen bir şeyler hazırlayayım."

O mutfağa girip gözden kaybolduğunda yeğenimi abimin kucağından aldım. Abim rahatça ayakkabısını çıkarıp doğruldu ve merdiven altında bulunan lavaboya ilerledi. Salona geçtim ve Nil gözlerinde garip bir duyguyla etrafına, ait olduğu evine bakarken

kucağıma doğru sığındı. Masumiyet timsali olan bu kızı kalbime bastırarak, "N'oldu Nil'im?" Diye sordum.

"Ben burayı çok özledim amca," dedi.

Tabii ki özlemişti, kim bilir bunca hafta nerede, nasıl yaşamıştı. Abim vücudunda hasar olmadığını söylemişti ama ben yine de birilerinin onu dövmüş olmasından korkuyordum. Tokat atmışlarsa mesela? Onun izi geçer ama Nil'im nasıl korkmuştur, düşünemiyordum bile.

"Burayı özlediğin için mi ağlıyorsun meleğim?"

Onu, rahatça oturması için koltuğa koyduğumda gözlerini etrafında, çok kez vakti geçirdiğimiz salonda, koridorda gezdirerek suçluymuş gibi gözlerime baktı. "Hıhı. Biy de şey soracağım."

"Sor aşkım, sor amcacığım." Yanağından makas aldım.

Koridora bir daha kaçamak bakış atarak gözlerini kırpıştırdı. "Yalan söyleysem babam beni yine bıyakır mı?"

Bu soruyu sorduğunda hissettiğim acıyı saklamam için zamana sığındım. Cevap veremeyip usulca yutkunduktan sonra, "Nil, baban seni bırakmadı," dedim. Ona, bizim onu terk edeceğimizi düşündüren herkesten nefret ediyordum. "Baban ve amcan seni asla bırakmaz. Hem de asla. Aslanın ne demek olduğunu biliyorsun değil mi? Seni asla bırakmayız, bırakmadık da." Peki ya neden yalandan bahsediyordu? Nil gerçeklerle büyümüştü, yalanlarla değil. "Ama sen yine de yalan söyleme olur mu bebeğim? Yoksa anlatmak istediğin bir şey mi var?"

Koridordan gelen kapı sesini benimle beraber duyunca gözlerini büyüttü ve başını iki yana salladı. "Yo! Ben Kaymen'i Kayina'yı tanımıyorum zaten." Elini hızla ağzına kapattı.

Karina mı demişti yoksa yanlış bir telaffuz da mı bulunmuştu?

"Karina mı?" Diye tekrarladım. "Kim o?"

Karmen'i tanıyorken tanımadığını söylüyordu ama bu diğeri kimdi?

Nil gözlerini daha da büyüterek, "Tanımıyoyum amca!" Dedi kızarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlamıyoysun ya!"

"Kızımı mı kızdırıyorsun?" Diyen abimin sesini duyunca Nil ile aynı anda kapıya döndük. Bana kızgınmış gibi bakarak yanımıza yürüyordu. Doğrusu, o kadın yüzünden vurulduğumda çok kızmıştı, hatta beni tartaklamıştı ama şimdi daha sakindi. Nil'in önünde eğilip onun kolunu ısırınca yeğenim az önce bana kızdığını unutup babasına gülümsedi. "Evet baba, amcamı döv."

"Utku, kendini döv, beni yorma," dedi abim, gözlerini Nil'den alamadan.

Nil'i gülümsetmek için abartılı bir tepki verip kendime şakadan bir tokat attım. Yeğenim o parıltılı mizahıyla buna gülüp kıkırdarken, abim de bana ağzının içinde cık cıkladı. "Öbüy yanağına da vursana amca."

"Kız zilli, abartma."

Uzanıp alnından öptüğümde az önce dolu görünen gözleri gülücükleriyle ışıldadı. Ancak Nil'in gözlerine bu parıltı yansıdığında abim için bir şey yapmış hissediyordum. Nil için ne kadar iyi bir şey yapmış olursam abim beni o kadar fazla sever, bana o kadar fazla güvenirdi.

Nil beni iterken bakışlarım rastgele koluna kaydı ve o sırada bir morluk çarptı gözüme. Eskiden kalan iz gibiydi. Morluktan ziyade yaraydı sanki. İlk kez görüyordum, ne zaman olmuştu? Korkuyla abime döndüğümde onun bana boş boş baktığını gördüm. Kalbi yokmuş gibi anlık bir bakıştı. Tabii ki abim benden de önce fark etmişti, Nil'i en ayrıntısıyla inceleyip sağlık raporu için hastanede beklemişti sonuçta.

Nalan, "Nil," diye seslenerek içeriye girdiğinde abimle olan bakışmamız bölündü. Gergin şekilde Nil'in elini bıraktım ve Nalan onu kucaklayarak, "Çorba hazırladım sana," dedi. "Biraz iç olur mu anneciğim? Sonra amcanın verdiği çikolatalardan yersin."

Nil onun yanağına öpücükler koyup, "Oluy," dedi. Sonra hâlâ koltuğun önünde, sırtı ona dönük oturan babasına baktı. "Sen de yiyecek misin baba?"

"Birazdan kızım."

Nil, Nalanla mutfağa geçtiğinde abimin koltuğun üzerindeki yumruğuna doğru baktım. Ben de yumruklarımı sıkmak, hatta bir yere kuvvetle çarpmak istiyordum. Abimden bana yayılan o öfke sanki tüm odayı kaplamıştı, nefes aldığımda ciğerimi düğümleyen de buydu. O morluğu gerçekten Karmen mi... Gerçekten Nil'e zarar mı vermişti?

"Abi," dedim ama o soracağım soruyu anladı.

Göğüs kafesini iki kez acıyla sıkıştıran nefes alarak, "Belki de," dedi. "Belki de o yaptı."

"Orospu," dedim gözlerim dolarken. Hâlâ onun için neden üzüldüğümü bile bilmiyordum.

Abim bir an kafasını kaldırıp suratıma karşı bakınca en son ağzımdan ne çıktığının farkına vardım. Beni ona hakaret etmekle suçlayacak değildi ama yine de gözlerinde... gururunu parçalayan bir duygu yakaladım. Başını önüne eğip dudaklarını bir iki kez konuşmak için açtı ama hiçbir sözcük çıkması ağzından. Olduğu yerden süratle doğrulup arkasını döndüğü gibi odadan ayrıldı, koşar gibi merdiveni çıktı.

Ellerimi saçlarım arasından geçirerek ensemi sertçe sıvazladım ve onunla konuşup konuşmamak arasında kararsızlık yaşadım. Ne hissettiğini sormayı istiyordum ama bunun hakkında konuşmayacağı aşikârdı. Karmen... sanki abimden bir şeyi daha almıştı. Nil'den başka bir şeyi. Abimin derinliklerindeki bir şeyi.

Salondan çıkıp mutfak kapısından yeğenimi izlemeye koyuldum. Sandalyeye oturmuş, annesinin kaseye koyduğu çorbayı içiyordu. Sessiz konuşmalarının birazını duydum ve Nalan'ın ona, "Karmen'in sana yaptıklarını bize söyleyebilirsin," dediğini duydum. Artık Nil'e daha fazla bunları sormamak hakkında konuşmuştuk, o bahsetmedikçe konuşmayacaktık. "Karmen seni incittiyse babana söyle, sana azla kızmayız Nil."

Nil elindeki kaşığı kasenin içine bırakıp ellerini kucağına indirdi ve tekrar o hüzünlü, durağan ifadesine büründü. Zaten kızın keyfi sürekli kaçıyordu, ne gerek vardı bunları tekrar tekrar sormaya? Engel olamadığım sert bir sesle, "Nalan," diye seslendim. İrkilip başını sandalyesinden arkaya çevirdi. "Pedagog Nil'in yanında bunları konuşmamamızı söylemişti."

"Gerçekleri öğrenmeye çalışıyordum," dedi tekrar Nil'e dönüp kaşığını uzatırken.

"Yemeyeceğim anne."

"Nil, lütfen aşkım. Anneyi üzme."

Nil annesinin üzülmesine dayanamayacağı için kaşığı tekrar aldı ama bu kez gözleri dolu dolu bakıyordu. Çorbayı ağzına götürürken ağladı ağlayacaktı. Karmen'den her söz edildiğinde böyle oluyordu. Korkuyor mu üzülüyor mu anlayamadığımız bir duyguya kapılıyordu. Çorbasını içerken yanağını ıslatan o gözyaşını gördüm ve Nalan hemen müdahale edip, "Anneciğim," dedi. "Neden ağlıyorsun?"

"Beni kimse dövmedi!" Diye bağırdı bir anda ve oturduğu sandalyeden kalktı, koşmaya başladı.

"Nil..."

Yanımdan geçerken onu yakalamayı düşündüm ama koridora çıkıp, "Baba," diye bağırınca, arkasından yavaşça yaklaştım. Sakinleştirmek için, "Nil," dedim. "Tamam, sorun yok."

"Nil, tamam, sormayacağım." Nalan'da yanına geldi ama Nil ikimize de bakmadan merdivenlere döndü. Ezbere bildiği evin üst katına çıkmak için basamakları tırmanırken, yukarıdan kapı açılma sesini duydum. Abim nefes nefese dışarıya çıktı ve kendisine yürüyen Nil'i görüp onu karşılarken, "Kızım," dedi korkuyla. "Buradayım babacığım, n'oldu?"

Nil kendisini abimin kollarına attı ve abim onunla birlikte basamaktan doğrulup bize hiddetle baktı. "Nalan sürekli bir şeyler soruyordu," diye homurdandım.

Nalan alıngan şekilde bana dönerken, abim de burnundan nefes alıp vererek bize sırt çevirdi. Nille beraber odasına yürürken, "Sorularına cevap vermek istediğin herkese sus demen yeterli Nil, hiçbir şey için ağlama," dedi.

Koridorda yalnız Nalanla kaldığımızda birbirimize döndük. Abimin hayatına giren her kadına karşı sonunda çok öfke doluyordum, Nalan'dan sonra Karmen'de beni hayal kırıklığına uğramıştı. İkisine de tahammülüm yoktu. Ona gözlerimi devirip salona yürüdüğümde, "Hâlâ değerim anlaşılmamış," dedi ardımdan.

"Değerinin anlaşılacağı ne oldu ki?"

"Bana karşı yanında olduğunuz o kadının yaptıkları mesela? Kimin olduğu gibi göründüğü açık değil mi?"

"N'apalım? Karmen bir yalancı çıktı diye seninle dost mu olalım?"

Söylenerek koltuğa oturdum ve elimi cebime atıp sigara paketini çıkarıyordum ki kendimi durdurdum. Artık eskisi gibi evin içinde canımızın istediği şekilde sigara içmeyecektik. Çünkü Nil geri dönmüştü.

Gülümseyerek arkama yaslandım. Kızımız evine sağ salim dönmüştü.

Artık onun için bir tehlike yoktu. Onu bekleyecek tehlikelerin karşısındaki tehlike bizdik.

Bir daha ne abim ne de ben asla bu kadar aptal olmayacaktık.

Ve Karmen'e inanmayacaktık.

Zaten... O da inanmamız için bir şey yapmıyordu. Neden yapacaktı ki? Umurunda değildik.

Kalbimin ne kadar kırıldığını kendimden bile saklamaya çalıştım ama sonuçta o kalp benimdi, saklayamıyordum.

"Utku, artık barış imzalayalım," dedi Nalan, içeriye girerek.

Onunla bakıştık ama sessizlik duvarlarım zedelenmedi bile. Gecenin karanlığına, yan evin bahçesine bakarak yağan yağmuru dinledim. Birazdan Nalan pes ederek kalktığında merdivende adım seslerini duydum. Abimin kapısı açıldı ve ardından kapandı.

Cidden üçü beraber mi uyuyacaktı?

Abimin buna yalnız Nil için katlanacağını biliyordum.

Saat on ikiye vurduğunda hâlâ yaşadıklarımın dehşeti yüzünden gözüme uyku girmemişti ve kararsızca elimdeki telefona bakıyordum. Ece'ye mesaj atmayı düşünüyordum ama muhtemelen çoktan uyumuştu.

Kapının çaldığını duyduğumda bu saatte kimseyi beklemediğimiz için huzursuzlanıp kalktım. Sokak kapısına ulaşınca delikten baktım ve abimin nadiren görüştüğü tanıdığını gördüm. Yanılmıyorsam adı Mert'ti. Abimin ahbapları yalnız abim istediyse bu vakitte evimizde olabilirdi.

Kapıyı açtığımda önce bir yadırgadı beni gördüğünü ve sonra, "Merhaba Utku," dedi. "Abinle görüşmemiz lazım, bir çağırabilir misin?"

"Merhaba abi." Onu kapıdan içeriye buyur ettim. "İçeriye geç, çağırayım."

"Eyvallah, bekliyorum."

Onu kapının önünde bırakıp ardıma döndüm ve üst kata çıktım. Abimin odasına girecektim ama Nil'in odasının kapısını açık bulunca oraya baktım. Kafamı içeriye uzatınca da Nalan'ın uyumuş olan Nil'e sarıldığını, kendisinin de tavana baktığını gördüm. Abimin odasında olduklarını sandığım için şaşırmıştım. "Abim Nille uyuyacaktı," dedim.

Nalan gözlerini bana kaydırıp düşünceleri sesine yansımış şekilde, "Yatağında yatmamı istemedi," dedi. "O zaman ben de Nil'i alıp burada yatacağımı söyledim. Nil kabul edince de itiraz edemedi."

Anladığımı gösteren bir baş sallamayla tırtılıma baktım ve çıkıp abimin odasına yöneldim. Kapıyı çok sessizce açarken aslında biraz

olsun uyumuş olmasını umut ediyordum, çünkü günlerdir gözüne uyku girmemişti. Fakat kapıyı açtığımda onu yatağının ucunda buldum. Üstelik... Omuzları öne doğru sallanıyor ve hıçkırıyordu. Bir an yanlış gördüğümü düşünecek kadar hayalperest oldum ama abim elindeki şeyi avucunun içine toplayıp titrek iç çekince ağladığından emin oldum.

Neden ağlıyordu?

Abim benim tüm gücümdü. Tüm umudumdu. Tüm galibiyetimdi. Ve ağladığında, üzüldüğünde de tüm acım olabilirdi.

Gücümü onunla beraber kaybetmiş gibi fısıltıyla, "Abi," dedim, sesim parçalanmıştı.

Abim elindeki şeyi yatağın kenarına bıraktığında bir zincir olduğunu zar zor seçtim ve elleri loş ışıkta hareket edip hızla yüzünü silerken, "Kapıyı niye çalmıyorsun?" Diye kızdı ses yükselterek.

"Özür dilerim abi," dedim hemen. Bana kızmasından daha çok bana kırılmasından korkuyordum. Zaten ona inanmayarak kırmıştım, kızdırmıştım.

Yüzünü diğer tarafa çevirip genzini temizledi ve sonra, "N'oldu?" Diye sordu daha pürüzsüz bir sesle.

"Abi, bana anlatsana ne yaşadığını, hiçbir şey anlatmıyor..."

"Bir şey olduğu yok," dedi. "Kızım bulundu, mutluyum ben..." eli bir daha sertçe yanağını sildi. "Çok mutluyum."

"Abi..."

"Sadete gel Utku."

Abime gidip sarılmayı çok istesem de onu bunaltmak istemediğimden, "Mert geldi," dedim sadece.

Bir an durduktan sonra yataktan sertçe doğruldu, yüzüme bakmadan yanımdan geçse bile saçlarımı karıştırdı. Bunu yapmasından aramızın iyi olduğunu anlayıp rahatladım ve arkasından yavaşça yürüdüm.

Abim alt kata inip Mert'e yaklaştı ve onunla el sıkıştı. Sonra onunla beraber aralık sokak kapısının dışına çıktılar. Ensemi kaşıyarak yavaşça ilerledim ve aralıktan onlara baktım. Abimin sırtı dönükken Mert onun karşısındaydı. Yağmur hâlâ yağıyordu, Mert pek umurumda değildi ama abimin ıslanıp üşümesini istemiyordum. Başımı portmantoya çevirip abimin ceketini kavradım ve dışarıya çıkıp sessizce yaklaştım. Bir şey demeden ceketi omuzlarına bıraktım.

Mertle konuşması bölündü ve omuz hizasından dönüp bana baktı. Ağladığını bildiğim gözlerini kıpkırmızı görünce onun tahmin ettiğimden uzun süre ağladığını düşündüm. Bana göz kırpıp, "Sağ ol abiciğim," dedi.

Gülümseyerek uzaklaştım, içeriye geçtim ama sonra yüzümü tekrar aralığa çevirip konuşmalarına kulak kabarttım. Mert sigarasını içerken abime doğru, "Seni iyi görmedim," dedi. "Kızın nasıl? Telefonda iyi dedin ama sesin berbattı."

Abim Nil için, "İyi olacak," dedi. Mert'e bile değil, yerde birikmiş küçük su gölüne bakıyordu.

"Tabi öyle olacaktır." Mert abimi rahatsız etmekten kaçınıyormuş gibi bunun üzerinde fazla durmadan, "Sadete geleyim," dedi. "Bana araştır dediğin şey hakkında biraz araştırdım."

Ben ne olduğunu merak ederek gözlerimi kısarken, abim de başını yerden kaldırarak karşısındaki adamla göz göze geldi. Abimi kıracakmış, daha fazla yaralayacakmış gibi hissettiğim her an ona siper olmayı istiyordum. O his tekrardan beni kuşattığında, "Sanırım doğru düşünmüşsün," dedi Mert, kötü bir haber veriyormuş gibi. "Elimde kanıt yok ama... O doktor kadını Karmen öldürmüş olabilir. Ve o yangını da, senden para alabilmek için yine Karmen çıkarmış olabilir."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Dostlarım, biz n'apacağız, bu hikâyeden kimi sağ çıkaracağız?

Elbette gerçekler bir bir ortaya çıkacak, çıkmalı da. Tabi Karmen cephesindeki gerçeklerin de ortaya çıkmasını bekliyorsunuz. Elbet çıkacak. Yalnızca doğru anı bekliyorum. En başından beri sinir hastalıkları hastanesine geri dönmekten korkan Karmen'in hastaneye girmekten korkmuyormuş gibi bir anda Karina ile ilgili gerçekleri anlatması abes olacaktı. Fakat sizlerin de sabırsızlandığını biliyorum ve hikâyeye benim kadar kalbinizle dokunduğunuz için mutlu oluyorum.

Ee oy verildi mi? Bol yorum yapıldı mı? Cuma akşamı da bölüm gelsin mi?

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Hoşça kalın. ♡

Instagran: emineasr
sirenkitaphesabi

24. “Ziyaretçi.”

Sezen Aksu, Perişanım Şimdi.

Merhaba canımın içleri!

Burada mıyız?? Buradasınız tabii :)

Çok keyifle okuyacağınız bir bölüm olur umarım. Yorumlarınızı, oylarınızı eksik etmezseniz ben yine hafta içi bir bölüm daha yayımlamaya çalışacağım. Ama söz de vermeyeyim, çünkü yazması zor bölümler olduğundan vakte ihtiyacım olabiliyor :)

Neyse neyse, keyifli okumalar<33

Bu fotoğraf gördüğüm ilk andan beri RUSSO kardeşleri aklıma getiriyor. ❤️🔥

Bu da ATEŞ takımı :')

24. “ZİYARETÇİ.”

KARMEN RUSSO.

Hapishanedeki ikinci günüm.

İlk yemeğim.

Bir dilim ekmek ile bir bardak su. Diğer mahkumlar yemek vaktinde masaya gelmediğim için bana bunların kaldığını söylemişlerdi ve ben de başka bir şey yemeyi istemediğim için bunları yiyip bir gün boyunca yattığım ranzaya dönmüştüm.

Hapishanedeki üçüncü günüm.

İkinci yemeğim. Sadece su. Bu kez ekmekte kalmamıştı.

Hapishanedeki dördüncü günüm.

Henüz sabahtı, kahvaltı tabağımı almış ve masaya oturmuştum ama hiçbir şey yememiştim. Benimle birlikte bu masaya oturan sekiz kişiyle beraberdim. Üzerimde hiç çıkarmadığım kıyafetlerim vardı, yıkadıktan sonra hiç kurulamadığım için yüzümden aşağıya damlalar akıyordu. Saçlarım çok yıpranmış, karışmıştı. Elimdeki plastik çatalı dört ayrı bölmeden oluşan köpük tabağın içindeki zeytinde dolaştırıyor ama yiyemiyordum. Çayımın dumanı hâlâ tutuyordu ve mahkumlar dikkat çeken sessizliğim yüzünden bana bakıyordu.

"Dört gündür hiç konuşmadın," dedi yanımda oturan kız. Bu, ranzamın üst kısmında kalan genç kızdı, yanılmıyorsam adı Serap'tı. Benimle bir iki kez daha konuşmayı denemişti ama hiç cevap vermemiştim. Sadece yatmış, birkaç defa beş ayrı kabinden oluşan tuvalete girmiştim. Uyumuyordum, geceleri herkes uyuduğunda sadece ağlıyordum, gündüzleri de gözyaşlarımı silip duvara dönüyordum; abilerimin gelip benim için bir şey yapmasını bekliyordum.

"Konuşabiliyor," diyen birisini duyunca gözlerimi ağırca kaldırıp baktım. Karşımdaki kadındı, sesini çıkarmıştım. Geldiğimde ilk konuşan kadındı, düşündüğüm gibi sert yüz hatlarına sahipti ve bana alaylı gülümsemesiyle bakıyordu. Otuz yaşından büyüktü, geniş omuzları vardı, saçları çok kötüydü. Acaba benim de mi saçlarım böyle görünüyordu? Deren öyle söylemişti.

Deren...

Mutlu musun?

Umarım mutlusundur, acı çekiyor olmam bir şeye değiyordur.

"Sen nereden biliyorsun Hacer abla?" Dedi yanımdaki o kız. Diğer mahkumlar da çok sevimli olmayan şekilde beni süzüyordu.

"Kuşlar söyledi," dedi o kadın, gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Kuşlarını da seni de sikeyim.

Kız önüne dönüp tabağıyla ilgilenirken ben kaşlarımı çatmaya başladım. Bana, gerçekten hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi bakıyordu. Beni huzursuzlandırmıştı, o an niyetinin ne olduğunu kestirmek zordu. Tek kaşımı kaldırarak ona meydan okuduğumda, dudağının kenarı kıvrıldı. "Konuşabildiğin halde neden konuşmuyorsun?"

"Konuşuyorum orospu," dedim ama İtalyan'ca. Konuşmamdan ziyade ne dediğimi alamadığı için şaşırıp diğerlerine baktı ama hiçbiri anlamamıştı. Bana çatık kaşlarının altından bakıyorlardı.

"Ne dedin lan?" Dedi adı Hacer olan kadın, elindeki plastik çatalı bana doğru tutarak.

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Çok tatlı kadınsın canım, dedim. Biliyorsunuz, ben İtalyan... Türkçe'yi unutuyor bazen."

Üzgünmüş gibi yüz ifadesiyle kadına bakınca sandalyesinden, bir gürültü çıkararak doğruldu. Diğerleri bakışlarını aramızda dolaştırırken, o kadın masanın etrafını yürüyüp yanıma ulaştı. Bana

doğru eğilirken, "Benimle alay ediyorsun," dedi. "Sence hoş mu yeni geldiğin bir ortama uyum sağlamak yerine bizlerle alay etmek?"

Diğerleri de tatları kaçmış göründü, yanımdaki kız pek umursamadan kahvaltısını yapmaya devam ediyordu. Kadının gözlerine boş boş bakarak yüzümdeki gülümsemeyi defettim. "Hapishaneye girmişim, senin duygularının hoşluğunu mu umursayacağım. Git başımdan." Elimin tersiyle kaybol gibisinden bir hareket yaptım.

Yanımdaki kız çayını hüpleterek içince herkesin bakışları bir an ona kaydı. Gülümseyerek bizlere bakıp tekrar kahvaltı tabağına döndüğünde, başımda dikilen kadın, "Biliyorsun, hapishaneye girdin, başına daha beter şeyler de gelebilir," dedi ve önümdeki tabağı alarak doğruldu. "Bu kez de yemezsin sanırım, ziyan olmasın."

Tabağımla birlikte masanın karşı tarafına geçip yerine oturdu ve kabahati yokmuş gibi diğer mahkumlarla sohbet ederek kahvaltımı yemeye başladı. Yemeyi isteseydim o tabağı alacaktım ama zaten iştahım olmadığı için uğraşmayı istemiyordum. Kendi kibrim için ayıracağım vaktim bile yoktu. O kadar acı çekiyordum ki kendim için peşine düştüğüm küçük hesaplaşmalarım yoktu.

Bu yüzden bir şey demeden kalktım ve mahkumlar arkamdan bakarken ranzama geçtim. Oturup küçücük camdan görünen gökyüzüne baktım.

Abilerim n'apıyordu? Beni ne zaman kurtaracaklardı?

Dışarıda nasıl bir cehennem vardı şu an? Neler oluyordu?

Televizyondaki en son güncel haber yakalandığım ve İtalya başkonsolukluğuyla görüşüldüğüydü.

Yatağın ucunda ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum ama biraz sonra yanıma üst ranzamdaki Serap geldiğinde iç çekerek ona yandan bir bakış attım. Benim yaşlarımda görünüyordu ve açıkçası neden burada anlamadığım tek mahkumdu. Genç yaşından ziyade hiç suçlu ve uyumsuz durmuyordu.

Bana, "Geldiğinden beri banyo yapmadın," dedi, üzerime bakarak. "Burada banyo yapabileceğini mi bilmiyorsun yoksa yapmak mı istemedin?"

Buraya geldiğimden beri aldığım en insani soru olduğu için doğruca cevap verdim. "Kıyafetim yok."

"Doğru," dedi. "Yarın ziyaret günü, bir tanıdığın getirip gardiyanlara teslim ederler belki."

Birkaç yakınım ve bir sürü düşmanım vardı. Abim ve Gece gelemezdi, başka da kimse gelmeyi istemezdi. Düşmanlarım cehennemimin nasıl göründüğünü merak ediyorlardı ama bunun için bile buraya kadar zahmet etmezlerdi.

"Kimse getirmez," dedim ve konuşmayı devam ettirmek için ona neden burada olduğunu sormak istedim ama sonra... umurumda olmadığını fark ettim. Kimseye karşı hiçbir şahsi merakım, ilgim kalmamıştı. İlgim olan insanların da bana ilgisi...

"Benim fazladan kıyafetim var," dedi ve yanımdan kalkıp iki ranza arazında duran çelik, iki kapılı dolabı açtı. İçerisinde birkaç ayrı türden kıyafetler vardı. Bir siyah bluz ve şortla bana döndü. "Bunlar yeni geldi, temiz, sabun kokuyorlar hatta. Duş alıp giyinebilirsin. Aslında istediğinde gardiyanlar getirebilir, bir gardiyan çağırıp söyleyebilirsin."

Neden bana iyilik yapmayı istediğini sorgulayarak gözlerine baktım ama bunu reddetmeyecektim. Kaçtığım günden beri vücudum terlemiş, kirlenmişti. En kibar haliyle pislik içindeydim ve sıcak suya ihtiyacım vardı. Elindekileri alırken, "Havlu?" Diye sordum.

"Banyoda var," dedi.

Banyo tuvalet ile ortaktı. Tuvalet sayısı kadar da duş kabini vardı. Başımı önüme eğdim ve mahkumlar arkamda kalırken oraya yürüdüm. Koğuşun güneş görmeyen, basık ışığından ayrılıp banyoya geçtim. İçeride kimse yoktu. Etraf çok temiz değildi ama bu durumda hijyen de önceliğim değildi. Dolaptan kendim için bir havlu alarak duş kabinine yöneldim.

İçeriye girip kıyafetleri kapının arkasına astım ve soyunmadan önce suyu ayarladım. Alan küçük ve dardı, rahat hareket edemiyordum. Duvar içindeki bölmede duran sabuna yüz buruşturup kafamı iki yana salladım. Benden önce birilerinin kullandığını bilmek sabunu kullanmamı engelliyordu. Yalnız sıcak bir suyla duş alsam yeterliydi.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp kenara bıraktıktan sonra akmaya başlayan suyun altına girdim. Sıcak akmıyordu ama buz gibi de değildi. Ilık bir su vücudumdan gürültüyle akıyordu. Yaralı ellerimle suyun derecesiyle biraz daha uğraştım ama asla daha fazla ısınmadı.

Pes edip ellerimi önüme indirdim ve günler sonra ilk kez çıplak kalan vücuduma baktım.

Yaralarla doluydum. Hem içeriden hem dışarıdan.

Dört gün öncesine o kadar fazla düşüp bir şeylere zorlanmıştım ki her yerimde morluk ve yaralar oluşmuştu. Hiçbirine de ilk müdahale uygulamadığım için iz olma yolunda ilerliyorlardı. Bileklerim, dizlerim, kollarım, karnım... Nalan'ın attığı tekmelerin acısını iki gün çekmiştim, şimdi de izleri karnıma bölge bölge yerleşmişti. Su akarken o noktalara dokunup kafamı iki yana salladım.

"Babası kızımın mezarına kurşun sıkmasına rağmen ondan özür diledim, af diledim ama o... Belki de haklı. Ben de olsam kendime böyle davranırdım."

Bana istediklerini yapabilirlerdi ama Edip'in son yaptığından sonra kızımın ruhunu huzursuz etmelerinden korkuyordum.

O zaman hiçbirine acımazdım.

Bu yüzden Deren'de sana acımayacak.

Vicdanımdan yükselen ses, içimi bulandırıp görüşümü kapattı. Başımı arkaya attım ve su damlaları yüzümden akarken gözyaşlarımın da karışmasına müsaade ettim. Gerçekten ben bu kadar ağlayan birisi değildim ama Karina'yı kaybettikten sonra kişiliğimi kaybetmiştim, güçsüzleşmiştim.

Ne yapacağım ben, bu acıyla ne yapacağım...

Duştan beklediğimin aksine üşüyerek, havluya sarınarak çıktım ve geniş banyoda bulunan kenar bankına oturdum. Vücudumu kurularken titrek iç çekiyordum ve gözyaşlarım dudağıma damlıyordu. Yanıma getirdiğim şort ile yıpranmış bluzu giyinip havluyla saçlarımı da kuruladım.

Ne kadar kötü görünüyordu saçlarım.

Burada daha fazla durmadan havluyu, köşede gördüğüm kirli sepetine sallayıp koğuşa geçtim. Kapıyı kapattığımda gözlerin bana çevrildiğinin farkındaydım ama bileklerimdeki morluklara bakarak yatağıma yürüyordum. Ranzanın alt kısmına yerleşip tekrardan bacaklarımı kendime çektim, çok çok az görünen gökyüzüne bakarak elimi yanağımın altına yasladım.

"Haberlerde senin şu kızın annesi çıktı," dedi Hacer, hâlâ bir şeyler yiyor olmalı ki ağzından şap şap sesler çıkıyordu. "Yanında da babası vardı. Emniyetten çıkıyorlardı, baksana, televizyonda hâlâ..."

Arka planda duyduğum sesle beraber gözlerimi biraz kaydırıp dolap üzerindeki televizyona baktım. Dediği gibi, Nalan'ın Edip Akşınla beraber emniyetten çıktığı görüntülerdi. Spiker, *Edip Akşın'ın açıklamaları birazdan*, şeklinde bir şeyler söyleyerek kameramanların yakaladığı görüntüleri ekrana veriyordu.

"Yalnız ben anlamadım bu kaçırdığın kızın babası kim. Kadın başkasıyla evli ama çocuk başka birinin kucağındaydı... Galiba kadın yeniden evlenmiş. Ama ortada çocuk olunca tabi bağları kopmamıştır. İster misin sen çocuğu kaçırdığın için yeniden evlensinler, sonuçta çocuk şimdi hem annesini ister hem babasını..."

"Hacer abla ne alaka, nereden çıkardın?" Dedi üst ranzamdaki kız.

Söylediklerini kafama takmamaya çalıştım ama kafamda soru işaretleri oluşmuştu bile. Derya'nın niyetini ortaya çıkarmayı istiyordum ama o zaman Nalan onunla boşanırsa tekrardan Derenle... Nil için tekrar bir araya gelirler miydi?

Ruhum bu düşünceyle daraldığı için yüzümü yastığa bastırıp çok sessizce inledim.

Ertesi gün olduğunda her şey dünkü kadar berbattı. Kusma hissiyle uyanıp ranzamı terk ettim ve kusup koğuşa geri döndüğümde gardiyanın kapıyı açtığını gördüm. İçeriye girip elindeki jopla kendine en yakın ranzanın demirine vurdu ve bağırdı. "Görüş günü, uyanın!"

Mahkumlar yataklarından doğrulurken ben bu kadın, bize yukarıdan bakan gardiyanı izleyerek ranzama ilerliyordum. Onu izlediğimi görerek bana kaşlarını çattı ve baştan aşağıya süzüp, "Yatağını topla!" Diye bağırdı.

Ses havasız, loş koğuşta yankı yaptığında mahkumlar gözlerini üzerime çevirdi. Baygın, ruhsuz bakışlarım ve vücudum hiç hareket etmedi. Bunu gören gardiyan içeriye kadar ilerledi ve karşımda durup yüzüme eğildi. "Bir şey söylendiğinde anladığını göstermen gerekiyor."

"Egonu tatmin etmek için mi?"

Rest çekmeyi istememiştim, kimseyle muhattap olmamalıydım ama kişiliğimden ancak bu kadar uzaklaşabiliyordum. Vahşiliğimi bir noktaya kadar durdurabiliyordum. Gardiyan tek kaşını kaldırıp koridora çevirdi ve dikilen diğer gardiyana, "Hücreye götür," dedi. "Bir günü orada geçirsin."

Koğuşta sessizlik oluşurken ben anlamsızca bakıyordum. Hücrenin Türkçe karşılığını biliyordum ama hücreye götür demenin ne anlama

geldiğini bilmiyordum. Yoksa kastettiği... Diğer gardiyan içeriye girip bana yaklaştığında ranza arkadaşım, "Ama bir şey yapmadı ki," dedi sessizce.

"Hücre ne?" Dedim, emin olmak için.

Gardiyan kolumdan tutup çekiştirmeye başladığında ayaklarımı yerde sabit tuttum. Gardiyan bana bunu sorduğuma inanamamış gibi, "Bir gün boyunca geceli gündüzlü olmak üzere yalnız başına kalacaksın," dedi. "Cezaevinde bazı eylemler hücre cezasıyla karşılık bulur."

Evet, tahmin ettiğin gibiydi. Karanlıkta, küçük bir odaya hapsolacaktım. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. O ya çok alıngandı ya da benimle durumu kişiselleştirmişti. Diğer mahkumlar bu tür şeylere alışkınmış gibi yataklarını toplarken, "İstemiyorum," diye karşı çıktım. "Müdürle görüşeceğim!"

Diğer gardiyan da koluma girip beni sürüklemeye başladığında ranza arkadaşım aşağıya inip bir daha, "Gardiyanlara nasıl davranması gerektiğini henüz bilmiyor," dedi yumuşak sesle. "Bırakın, bir daha olursa alırsınız."

Bana hücre cezası veren gardiyan o kızın kolundan tutup koğuşun köşesine çekmeye başladığında, diğer gardiyan beni koridora çıkardı. Çıkmadan önce gardiyanla o kızın konuştuğunu görmüştüm. Tekrardan karşı koymaya çalışmak aklımdan geçti ama ne işime yarayacaktı ki? Bir sürü gardiyan, polis vardı ve içimden bir ses Edip Akşın yüzünden işlerin daha kişisel olduğunu fısıldıyordu. Sanki ufacık bir taşkınlığım bile olmaması gereken büyüklükte cezayla karşılık bulacaktı.

Alt kata indiğimizde diğer gardiyanın peşimizden geldiğini hissettim ve omzumun üstünden ona öfkeyle baktım. Yanımdaki gardiyan hücrenin kapısını açarken büyük bir anahtar kullanıyordu. Beni bir torbaymışım gibi içeriye ittiğinde etrafımın gerçekten karanlık olduğunu fark ettim. Kapıyı kapatıp kilidi çevirirken, dört köşeli, dikdörtgen bölmeye yaklaşıp, "Burada ne kadar kalacağım?" Diye sordum sinirle.

Arkamızdan yetişen gardiyan o aralığa doğru eğilip şapkasının altındaki gözleriyle bana baktı. "Yarın, gün doğumuna kadar." Bir şey eklemeden küçük bölmenin sürgüsünü çekip beni tamamen karanlıkta bıraktı.

Bilerek yaptıklarına bahse girerdim.

Ufak bir kaş çatışımın bile büyük geri dönüşleri olacaktı.

Gerileyip gözlerim karanlığa alıştığında etrafıma baktım. Köşede, demir ayaklı bir yataktan başka hiçbir şey yoktu. O kadar sessizdi ki, göz kırpışımın sesini bile duyuyordum. Yatağa oturdum ve elimi saçlarım arasından geçirerek, "Buradan çıkacağım," diye fısıldadım. "Haber İtalya'ya kadar uçtuysa abilerim beni asla burada bırakmaz. Haberin gitmesine bile gerek yok, Noah onları çağırmıştır. Ama buradan nasıl çıkaracaklar beni?"

Sonsuz para karşılığında?

Yatakta, sonrasında hiç kıpırdamadığım bir pozisyon alıp karanlık tavana döndüm ve orada yaşadıklarımı görerek ağrıyan vücudumu tuttum. Ya kaçmayı başardıktan sonrasında neler olurdu? Deren, cezamı çekmediğim için daha da mı nefret ederdi benden?

Neden onun nefreti benim için bu kadar ağırdı?

Önce dakikalar, ardından saatler geçti. Günlerden beri var olan yalnızlığım süre geldi. Ara ara derin sessizlik, bazen de koğuşların açılıp kapanan sesini duydum. Merdiven basamaklarını çıkıp indiklerini anladım. Gardiyanların anlık yükselen bağırtılarını, jopların koğuş kapılarına çarpan sesini...

Acaba Karina'da bu kadar karanlıkta kaldı mı?

Hücrenin tavanında bir Karina'nın, bir Deren'in ve bir de Nil'in yüzlerini görüyordum.

Saatler sonra bile hâlâ orada hiç gerçekleşmeyecek hayallerimi, Deren'i, bana bakışını görürken kapının açıldığını duydum. Anahtar sesinden sonra içeriye ışık sızdı ve bir gardiyan kapıda dikildi. "Kalk. Ziyaretçin var."

Söylediğini kavrayabildikten sonrasını inanamayarak geçirdim. Kim beni görmeye gelirdi ki? Kendimi yataktan kaldırdım ve kapıya ulaştığımda gardiyan koluma girerek koridora benimle beraber çıktı. "Ziyaretçim kim?" Diye sordum heyecandan midem bulanmaya başlarken.

"Ziyaretçi listesine bakmadım. Bana sadece seni getirmem gerektiği söylendi."

Noah mıydı? Sanmıyordum. Çünkü o da benimle beraber aranıyor olabilirdi, Deren ailemle yaptığımı düşünüyordu, ziyaretçi olarak almazlardı. Ondan başka... Kendisi olabilir miydi? Deren'in kendisi.

Canımı daha yakından yakmak için mi gelmişti?

Elimle saçlarımı düzeltmeye başladım ve önüme düşmüş tutamları kulaklarımın arkasına koydum. Yıpranmış uçlarını saklamaya çalışıp üstümdeki bluzu da düzelttim. Cezaevinde ayna yoktu, nasıl göründüğümü bilmiyordum. Muhtemelen yorulmuş ve çirkin.

En alt kata indik ve uzun, çok güneş görmeyen koridoru yürüdük. Sesler duymaya başlamıştım. Açık kapıdan içeriye gardiyanlar girdiğimde büyük görüşme salonunda buldum kendimi. İnsanların karşılıklı oturduğu masalar vardı ve gardiyanlar dikkatle görüşmeleri izliyordu.

Gözlerim odada tanıdık birilerini ararken heyecandan alnımda ve yanaklarımda ısı oluşmuştu. Bakışlarım gardiyanın beni yönlendirdiği yerde yoğunlaştığında alnımdaki ter damlaları soğuk birer kristale döndü adeta.

Ziyaretçim Gece'ydi.

Yüzümdeki kasların oluşturduğu gülümsememi hissettim ve Gece'de aynı şaşkınlıkla ayağa kalktığında ona sarılmak için hızlandım ama gardiyan beni durdurup, "Temas yok," dedi.

Gece gardiyana kaşlarını çatarken ben siyah sandalyeyi çekip oturdum ve Gece'de karşıma yerleşti. Gardiyan uzaklaştığında arkamı dönüp kontrol ettim ve sonra tekrar Gece'ye döndüm. Gözlerini ilgiyle, inanamayarak yüzümde dolaştırıyordu. Ellerimi ona uzattım ama bir müdahaleyle karşılaşmak istemediğim için dokunmadım. "Buraya nasıl geldin?" Diye sordum duyacağı fısıltıyla. "Sen... Bir şey anlatmadın değil mi? Gece, kendini riske atmayacağına söz vermiştin."

Endişemi sezdiği için hızlı bir şekilde reddedip, "Hayır," dedi. "Ama yapmayı istiyorum. Günlerdir delirmiş durumdaydım, hiçbir şey yapamıyordum. Babamın imkanlarını öne sürüp zor güç görüşme ayarladım, görüş listesinde ismin görünmeyecek ama babam çok sorguladı." Uzanıp kısa bir an için elimi kavradı ve gözleri bileklerimde takılı kaldı. "Kelepçe izi mi onlar?"

"Babana sakın anlatma," diye ikaz ederken gözlerimi yüzünden ayırmıyordum. Onu özlediğimden yalnız bakmak istiyordum. "Buraya gelmen çok tehlikeli Gece. Tüm gardiyanların gözü üzerimde, bir şekilde Edip ya da Deren'in kulağına giderse..."

"Umurumda değil," dedi dişlerini sıkarak. Üzerinde siyah deri ceketi vardı ve kısa saçları bir nebze yüzüne düşmüştü. Dalgın,

huzursuzdu. "Yaman ve ben günlerdir haberleri takip ediyoruz. Edip yukarıdan o kadar bastırıyor ki tüm gazeteler, kanallar ayaklanmış durumda. Haberi gündemde tutmak onun için çok kolay ve işin içine İtalyan mafyası da girdiği için olay daha ilgi çekici oldu. Onları sana karşı durdurmak neredeyse imkansız."

Gazetecilik bölümünde okuduğu için her şeye benden de daha fazla hakimdi. Cezaevinde olmama rağmen dışarıda hâlâ kaos vardı, ülkeler arasında sıkı bir irtibat kurulmuş olmalıydı. "Abilerim beni buradan çıkarmanın yolunu bulacaktır," dedim. "Sen ortalıkta görünme, kimseye bir şey anlatma. Ben sizden bahsetmedim, bahsetmeyeceğim de."

"İçime hiç sinmiyor," dedi, gözleri yüzümde, üzerimde dolaşmayı sürdürürken. "Onu ben ve Yaman kaçırdık ama tüm suç senin üzerine kaldı."

Tetiklenip etrafıma, birinin bizi dinleyip dinlemediğine baktım. "Bunu bir daha tekrarlama, hiçbir yerde, kimseye. Bunu benim yüzümden yaptın, senin de ruh sağlığın iyi değildi. Deren benden ve ailemden şüpheleniyor zaten. Aslında... Yamanla ilgili şüpheleri de var, bir süre ortalıkta görünmemesini söyle."

Beni dinledikten sonra, "Böyle olmamalı," dedi. "Tüm cezayı sen çekmemelisin, hiç adil değil." Gözleri omuzlarından aşağıya inip bileklerimde durdu tekrardan. "İyi görünmüyorsun, hasta mısın? Sana nasıl davranıyorlar? Deren seni bulduğunda ne yaptı? O gün Nil'i bıraktıktan sonra sana ulaşamadık, aynı günün akşamında da haberlerde seni gördük. Günlerdir elim kolum bağlıydı, ne yapacağımı bilemedim."

"Deren'i Nil'in yanına götürdüm, Nil'i bulunca da kaçtım yanından. Sonra olanlar işte... Beni Edip buldu, Deren ondan aldı. Sonra da polise teslim etti..."

Araya girerek, "Edip veya Deren'in seni öldürmesinden çok korktum," dedi hızlıca. "Yamanla seni aramaya çıktık ama hiçbir yerde bulamadık."

"Edip denedi," dedim o yağmurlu geceyi düşünerek. Aklımdan çıkmayacak, aklımı yerinden çıkartan bir andı bana yaşattığı. "Karina'yı öğrenmiş, öldüğünü de. Beni bulup mezarlığa götürdü, Karina'mın mezarına... kurşun sıktı."

Dehşete sürüklenişinin oluşturduğu sessizlik bana o geceki gök gürültülerini tekrar dinlemem için zaman verdi. Sonrasında öfkeyle çıkan, "Bunu yapmış olamaz," inkârını duydum Gece'den. "Nasıl yapar? O kendini ne sanıyor ya? Birinin mezarına kurşun sıkılır mı hiç? Kaldı ki o masum, küçücük bir çocuk... Güya böyle mi cezalandırıyor seni? Aynı şey mi bu? Biz Nil'i incitmedik, ailesini özlemekten başka acı vermedik ona! Asıl canice olan onun yaptığı, canavar olan da o!"

"Bana ya kendini öldür ya da ben kızına kurşun sıkmaya devam edeceğim dedi. Ben de silahı alıp kalbime yasladım..."

Gece o an karşısında oturduğuma inanamıyor gibi hayretle, "N'aptın?" Dedi.

"Kendimi vuracaktım," dedim kalbim o geceki gibi atarken. "O an Deren geldi, kurtardı beni."

"Sen, sen gerçekten... Deren gelmese kendini mi vuracaktın? Seni o mu kurtardı? Gelmese gerçekten yapacak mıydın?"

"Evet, bir şekilde bulmuş." Ve o gece tetiğe dokunan parmağımı düşündüm. "Yapacaktım Gece, gerçekten yapacaktım."

"Deli misin sen?" Diye isyan etti ve sonra kafasını kaldırıp temkinle etrafına baktıktan sonra bana döndü. "Neler yaptın sen kızının katillerini öldürmek için! Neler neler yaptın! Kendini nasıl öldürmeyi düşünürsün? Hem de öyle bir piç yüzünden? Aksine silahı çevirip ona sıkman gerekiyordu!"

Ama nasıl... Karina'ya kurşun sıkarken nasıl hayır derdim?

Kalbim Karina'm.

"O zaman Deren'de mi öğrendi Karina'yı?" Diye sordu bu kez.

Islanmış kirpiklerimi sertçe silip Gece'ye doya doya baktım. "Hayır, konuşmaları duymamış. Sonrasında ona söylemeyi çok istedim Gece, Karina'yı bilmesini, bana sarılmasını istedim. Geçmeyeceği halde *geçti Karmen,* demesini istedim ama söyleyemedim. Leila kimliğim ortaya çıkarsa tekrar o hastaneye girmekten korkuyorum. Hapse dayanabilirim ama oraya değil. Ya ilaçlarla Karina'mı unutursam?"

"Bir dakika bir dakika," dedi hızlıca. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Sarılmasını mı istedin? Neden? Ayrıca zaten tüm Türkiye'ye servis edildin. O hastanede çalışan birileri, o dönem seni tedavi eden doktorlar bunları zaten polislerle paylaşır ki. Ayrıca yine o dönem

Karina dosyasıyla ilgilenen polisler de seni tanıyıp gündeme getirebilir olayları."

"Evet, bunları ben de düşündüm. Elbet ortaya çıkacak." Bunu uzun vadede gizleyemezdim ama ben İtalya'ya döndükten sonra ortaya çıkmasını istiyordum. "Edip Akşın, Deren'in bunu öğrenmeyeceğini söyledi, bana acımaması için... Muhtemelen gerçeği öğrendiği doktordan bunu gizlemesini isteyecek ama dediğin gibi illa ki bir şekilde ortaya çıkacaktır."

"İnanamıyorum, nasıl Karina'ya bunu yapar," dedi Gece, gözleri dolmuşken. Aklı hâlâ oradaydı demek, benimki gibi. "Canım benim, yaşadığı hiçbir şeyi hak etmedi."

Benimle birlikte Karina için üzülen birilerinin olmasını seviyordum.

"Az önce söylediğin," dedi bana biraz daha yaklaşarak. Gözlerime bakarken kuşkuluydu. "Deren'in sarılmasını istedim dediğin kısım? Neden öyle dedin, aklıma takıldı?"

Gece'ye Derenle ilişkimin özel ve duygusal boyutundan hiç bahsetmemiştim. Sezdiği, şüphelendiği şeyler vardı ama Deren'e sarılmamdan bahsetmem konusunda şaşırmıştı. "O sarıldığında iyi hissediyorum çünkü," dedim Deren'i düşündüğümde hatırladığım yıpranmış saçlarıma dokunarak.

Sessizlik meydana geldi. O an etrafımdaki sesler de bir uğultuya kapıldı. Sanki ağzımdan bir şeyler kaçırmışım gibi kalbim hızlanmıştı. Deren söz konusuyken yüreğimde bir güneş sıcaklığı oluşuyordu. "Karmen, sen... Deren'e bir şeyler mi hissediyorsun?"

Saçlarım parmağımın etrafına sarılırken yüz çevremde kontrol edemediğim mimiklerim oluştu ve gözlerim onun gözlerinden koptu. Bu soruya cevap vermem bile yasakmış gibi, "Noah?" Dedim merakla. "Onunla görüşebildin mi? Sana ulaştı mı?"

Dalgın dalgın gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Hayır," dedi. "İtalya ile görüşülüyor, ailen çoktan öğrenmişlerdir. Eminim bir şeyler yapıyorlardır."

Evet, ben de emindim bundan. Beni asla bırakmazlardı. Hele Noah, beni kaybettiği için delirmiştir. Abilerime güveniyordum, onlara karşı ne kadar hata yaparsam yapayım beni evimize götüreceklerdi.

"Deren seni neden öldürmedi?" Dedi Gece, sanki cevap gözlerimdeymiş gibi bakıyordu. "Edip bile seni öldürmek istemişken

Deren niye polise teslim etti? Pekâlâ öldürebilirdi. Suikastçıydı dedin, öldürüp kolaylıkla ortadan kaldırabilirdi."

"Acısız ölmemi istemiyor."

"Çok saçma," dedi parmağıyla masada ritim tutarak. "Resmen bahane. Asıl senden kurtulunca rahatlardı ama yapmadı. Ayrıca daha ne kadar acı çekeceksin Karmen. Hayatımda senden daha fazla acı çekmiş birisini tanımadım ben. Sevdiğin adam kızınızı reddetti, yalnız doğum yaptın, kızını kaybettin, hastaneye kapatıldın, ailene ulaşamadın, baban felç geçirdi, Edip kızının mezarına kurşun sıktı, o Nalan aptalı seni dövdü." Elini yüzümdeki izlere uzatacaktı ki duraksayıp geri çekti, yenilmiş gibi omuzlarını indirdi.

Burukça gülümsedim. Diş etim hâlâ acıyordu ve konuşurken dudağım yukarıya kalkıyordu. "Peki bunların kaçından Deren'in haberi var? Sadece birinden. Nalan'ın beni dövdüğünden. Onun dışında başka hiçbir şeyden haberi yok."

"Kahretsin!" İç çekti. "Anlat o zaman."

"Nasıl?" Dedim. "Elim kolum bağlı. Bana inanıp affedecek olsa hemen anlatırım ama anlattıklarıma rağmen umursamazsa, üstelik ifşa ederse hastaneye kapatıldığımla kalırım."

Gözlerime bakarken gözyaşları çoğaldı. Sanki ne kadar çok acı çektiğim anlaşılmadığı için rahatsızdı, herkesin beni anlamasını istiyordu. "Zaten öğrenecek. Bunu söyleyen sen ol Karmen."

Ağrı yüzünden karnımı tuttum ve ani gelen ağrı sonucu vücudum ısınırken, gardiyanların görüşmenin sonlandığını haber eden sesini duydum. Gece panikleyip, "İçeriye senin için kıyafet, yiyecek, para, merhem falan bıraktım," dedi. "İlaç da getirdim ama almadılar. İstediğin bir şey var mı? Bir daha gelirsem getiririm."

Mahkum olduğuna ve Gece'nin bana kıyafet getirdiğine inanamıyordum...

Gardiyan yanımıza yaklaşmadan aceleyle ve fısıltıyla, "Doğum kontrol hapı," dedim. "Düzenli alıyordum ama bir haftadır içmedim, içmem gerekiyor Gece. Gerekli, anlıyor musun?"

Afalladı ve ben gardiyan görmeden onun ellerini tutup sıktığımda ağzını açıp kapattı. "Doğum kontrol... Burada ona ne ihtiyacın var ki anlamadım."

Gardiyan geldiğinde doğrulmam gerekti ve sandalyemden kalkıp ona son kez doya doya bakarken, "İzin verirlerse lütfen dediğimi yap,"

dedim.

Sandalyeden kalkmayı denedi ama şaşkınlıktan hareket edemedi. Gözleri ciddi bir korku taşıyordu ve son söylediklerimden sonra ağzı açık kalmıştı. "Yoksa..."

Gardiyan bir daha, "Görüşme sonlandı," diyerek kolumdan tuttuğunda yürümeye başladım ama aramıza kapı ile duvar girene kadar omzumun arkasından onu izledim. Yerinden hareket edemeden arkamdan bakıyordu.

Aklına gelen o soru doğruydu.

Derenle sevişmiştim.

Birkaç kereden fazla.

Üst kata çıktığımızda bir an koğuşa geri döneceğimi düşündüm ama hücreye ilerledik. Kolumdan tutan gardiyanın ciddiyeti ve sorumlulukla işini yapması daha kolaylaştırıyordu. Bana hücre emri veren gardiyandan nefret etmiştim.

Hücrenin kapısını açıp beni içeriye ittiğinde hızla arkamı döndüm ve gardiyana, "Sürgü açık kalabilir mi?" Dedim.

Kapıyı kapatıp kilitledi ve kapının yukarısındaki dikdörtgen bölmenin sürgüsünü açık bırakarak uzaklaştı.

Bu şekilde biraz olsun ışık sızıyordu hücreye.

Yatağıma dönüp bacaklarımı kendime çektiğim bir pozisyon oldum ve gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Karina'yı bir kez rüyamda görmüştüm, artık ikinci kez de görebilirdim. Yatağın ucuna kadar kaydım ve alnım neredeyse duvara yaslandı. Dudaklarım arasından ufak ufak fısıltılar döküldü. Karina'yı rüyamda görmeyi istiyorum, lütfen, lütfen.

Hücrede, bu karanlıkla gece ile gündüzü ayırt etmek çok zordu. Uyandığım birkaç sefer ertesi günün olup olmadığını sorguladım ama hâlâ hücredeydim, bu yüzden aynı günde olduğumuzu anladım.

Karina rüyama gelmediği için sinirlerim yeniden bozuldu.

Son kez uykuya daldığımda bu sinir bozukluğuyla ağlıyordum ve kendime gelmemi sağlayan şey gürültülü anahtar sesiydi. Gözlerimi kırpıştırıp uyanmaya çalışırken kapının aralandığını ve koridordan bir parça ışık sızdığını gördüm. Gardiyan yatağın ucuna kadar yaklaşınca da yüzünü görme şansım oldu. Bu, hücre cezası veren gardiyandı. "Koğuşuna döneceksin, kalk."

Bana bir daha hücre cezası vermemesi için, "Burada kalacağım," dedim. "Burayı sevdim, sessiz. Diğer koğuşta çok fazla mahkum var, beni rahatsız ediyorlar."

"Kalk dedim." Tekrarlama ihtiyacı duymaktan rahatsız olmuş gibi ses yükseltiyordu. "Koğuşuna döneceksin, ertesi gün oldu artık."

Oflaya oflaya kalktım ve gardiyan koluma sertçe girince vücudumdaki ağrıların farkına vardım. Ayrı ayrı bölgelerim ağrıyor, yürürken aksıyordum. Koridora çıkıp koğuşuna gidene kadar gözlerimin önü çok kez döndü. Ben iyi bile dayanmıştım, bu bünye ve yorgunlukla birkaç kez bayılmış olmam gerekiyordu tıbbi açıdan.

Koğuşun kapısını açıp beni içeriye ittiğinde gösterdiği muamele dişlerimi sıkmama sebep oldu. Diğer mahkumlar masadaydı, kahvaltı saati olmalıydı. Benim sandalyem boştu ve hepsi süzerek bana bakıyordu. Koğuş kapısı kapanıp gardiyan siktir olup gittiğinde ağır adımlarla yürümeye başladım. Ranza arkadaşım masadan seslenerek, "İlk hücre her zaman zordur," dedi üzgün bir sesle. "Tabağın burada, gelip bir şeyler ye."

En azından hayatta kalmak için bir dilim ekmek yemem gerekiyordu. Masaya sadece bunun için oturup o bir dilim ekmeği parçalarına böldüm. Karina'ya altı ayından sonra hazır gıda vermeye başlamıştım. Ona ekmeğin içini yumuşatarak yedirirdim, bundan da hoşlanırdı. İlk doğurduğumda sütüm gelmemişti, doktor stresten olduğunu söylemişti ama sonradan besleyebilmiştim onu. Şimdi... son beslediğim günü aklıma getirmeye çalışıyorum da, ne kadar uzun zaman geçmişti.

"Neden yaptın?" Diyen birisini duyunca bana seslenildiğini geç anladım ve daha önce hiç konuşmadığım mahkuma baktım. Kırklı yaşlarında, dip boyası çoktan gelmiş, aksi bakışlı bir kadındı. "İtalya'dan gelip Türkiye'de bir ailenin kızını neden kaçırırsın ki? Üstelik ailen de mafya. Kim niye zahmet eder böyle bir şeye?"

Diğerleri de bu düşüncenin etrafında dönüyormuş gibi beni inceliyorlardı. "Bir çocuğun var mı?"

Ne alaka dercesine surat astı. "Var. On dokuz yaşında."

"Kızına tecavüz etmişler," dedi Hacer, aniden. İrkilip konuştuğum kadının gözlerinde beliren acıya baktım. "Üç kişi birden. Fulya'da almış babasından kalan silahı, üçünü birden öldürmüş."

Bir sürelik sessizlikten sonra Fulya olduğunu öğrendiğim kadın Hacer'in söylediklerine baş salladı. Kendimi burada ilk kez birisine yakın hissederek, "Çok üzüldüm," dedim. "Kızın nasıl?"

Fulya tabağının yanındaki karton bardağına uzanıp çay içti. "Üniversite için Ankara'ya gönderdim, buradan uzaklaştırdım onu."

Konuşmaya devam etmesinden cesaret alarak, "Babası?" Diye sordum.

"Yok."

Benim kızımın da...

Küçük parçalarına böldüğüm ekmekten geriye kalan son parçayı da alıp dudaklarımdan içeriye ittim.

"Neden çocuğumun olup olmadığını sordun?"

"Hiçbir şeyi kendim için yapmadım," diyerek masadan kalktım ve belki de arkamda soru işaretleri bırakarak ranzaya yürüdüm. Oturup bileklerimde belirginleşen izlere bakarken de yatağın üzerine bırakılmış eşyalar gördüm. Elimi uzattım ve marka pijama takımlarına, kıyafetlerine, merheme bakarak, "Bunları kim bıraktı?" Diye sordum havaya doğru.

Ranza arkadaşım Serap cevap verdi. "Dün ziyaretten sonra gardiyan getirip verdi."

Aklımdan geçtiği gibi Gece'nin getirdiği kıyafetlerdi. İç çamaşırı görüp eksikliğini hissettiğim için doğruldum. Banyoya gidip boş kabine girdim ve üzerimdeki emanet kıyafetleri çıkarıp beyaz pamuklu çamaşırları ile eşofman takımını giyindim. Siyah, düz, altlı üstlü bir takımdı. Çıkardığım kıyafetleri yıkanması için sepete aldım ve koğuşa geçtiğimde mahkumların kendi arasında bir şeye güldüğünü gördüm.

Huzursuzca yatağa oturunca getirdiği diğer şeylere de baktım. Biraz yiyecek şey getirmişti. O atıştırmalıklardan çikolatayı seçip açtım ve yemeye başladım. Sırf Gece her şeye rağmen buraya geldiği için yiyordum. Tehlikeleri göze alıp benimle görüşmüştü, umarım Deren bunu asla öğrenmezdi.

O gün son öğünüm bu çikolata oldu ve akşama kadar uzandım. Koğuştaki diğer insanların bana bulaşmamasından kaynaklı olarak saatlerimi sessiz geçirmiştim. Televizyon ara ara çalışıyor ve haberler kulağıma geliyordu ama güncel bir şey yoktu. Küçük pencereden görünen gökyüzünde çok az yıldız vardı ama bir tanesi iriydi ve dakikalardır onu izliyordum.

Gardiyan kontrolünden sonra koğuş kapısı son kez kapandığında içeride sessizlik oluştu. Herkes yatağına girmişti. Öğleden sonra iki mahkum arasında kavga çıkmıştı, boş boş izlemiştim ama sonra gardiyan gelince sorun çözülmüştü. Başımı ağrıtıyorlardı, bu kadar fazla kişiyle bir arada olmaya tahammül edemiyordum.

Çikolata yediğimden beri susuz olduğum için kalkıp karanlıkta masaya yürüdüm. Orada hep bir su şişesi ile plastik bardak oluyordu. Suyu kana kana içene kadar bu kadar susadığımı anlamamıştım. İkinci bardağı da için dudaklarımı temizledim ve tuvalet ihtiyacım doğunda banyoya ilerledim. Kabine girip vücudumu bir yere değdirmemeye özen göstererek işimi bitirdim ve çıkmak için kapıyı açtım.

Doğrudan ellerimi yıkamak için lavaboya gittim ve suyun altında ellerimi yıkarken, yıllardır gelişen içgüdülerim sayesinde bir gariplik sezdim. Bu yüzden ellerim suyun altından çekildi ve gözlerim, başım hareket etmeden arkaya çevrilirken ensemde nefes hissettim. Bu, beni tamamen atağa geçirmeyi sağlayan şey oldu ve hızla arkamı dönünce karanlıkta parlayan bıçağı gördüm. Kalçam lavaboya yaslanırken, o bıçağın yakınlığından uzaklaşmak için başımı kaldırdım ve...

Bana bıçak tutanın ranza arkadaşım olduğunu gördüm.

Buraya girdiğimden beri bana en sıcak davranan kendisiyken...

Hamlesini yapamamaktan, onu engellememden ötürü çatılmış kaşlarının altından bana bakarken bir adım daha yaklaştı ve dudaklarımdan acımayla karışık, "İki yüzlü," kelimesi döküldü. "Bana dostane yaklaşmanın sebebi en başından beri beni bıçaklayacak olman mıydı?"

Bıçağın sapını daha sıkı kavrayarak başını yanına eğdi. "Genelde herkes melek gibi bir yüzüm, şeytan gibi ruhum olduğunu söyler."

Elini havaya kaldırdığında tüm öfkemi ondan çıkarmak için hazırdım. Muhtemelen bunu yapması istenmişti, yukarıdan gelmiş bir karardı, Edip Akşın'dan. Bu yüzden daha da hırslanıp onun kolunu iki elimle birden havada yakaladım ve birbirimize bakarken geriye doğru ittim. Dişlerini sıkarak kolunu kurtarmaya çalışırken onu banyonun duvarına sertçe itip ayağımı ayağına bastırdım sıkıştırmak için. "Senin ruhunu öyle bir sikerim ki tatlım, meleksi yüzünden okunur."

Dizini kaldırıp karnıma vurmayı denerken kolunu da kurtarmayı deniyordu. Kendimi, dizinden kurtaracak kadar geriye atıp bileğini tam tersi çevirince boğazdan bir inleme sesi çıkarttı. Kolu arkaya

büküldüğü için bedeni de katlanmıştı. Bu kez dizini kullanamayacağı için kendimi ona yaslayıp duvara daha sert ittim ve kulağına eğildim. "Bıçağı hangi gardiyan verdi?"

Bıçağı vermemek için daha sıkı tutuyordu ama ben ondan daha fazla teknik biliyordum. Bir mafyaydım, kalabalığa karşı yalnızken zorlanabilirdim ama bire bir yarışta asla kaybetmezdim. Ellerimiz bıçak için boğuşurken, "Bakıyorum zekisin," dedi. "Ama yeterince değil. Bana zarar verirsen hücreye geri dönersin, üstelik en az bir hafta kalırsın."

"Buraya, size bayıldığımı mı sanıyorsun sürtük?" Bileğini çevirdiğim son sefer de elleri titredi ve bıçak fayansa düştü. Bununla beraber inleyip doğrulmayı denediğinde onu saçlarından kavrayıp sertçe yere fırlattım. Arkamı dönmeden, o sessizce inlerken yerdeki bıçağı alıp üzerine yürüdüm. Kafasının arkasını tutuyor, dişlerini gösteriyordu. "O gardiyana söyle. Edip'e desin ki; Karmen seni eninde sonunda öldürecek. Yakında değil ama onu öldüreceğim. Sürekli tetikte olsun, ensesinde nefesimi arasın. Bir gün nereye gidersem gideyim, kaçarsam kaçayım onun içine geri döneceğim ve öldürüp mezarına kurşun sıkacağım."

Gözlerinde ilk kez korkuyu gördüm, sonrası onun için hiç iyi olmadı. Üzerine eğilip elimi ağzına kapattım ve bıçağı kalçasının kenarına, dolgun etine sertçe bastırırken gözlerimi gözlerinden çekmedim. Vücudu zayıf olduğu için karşı koymakta zorlandı ama yine de kurtulmayı deniyordu. Bıçağı orada bırakarak elimi çektim ve diğer elimi ağzına daha sert bastırarak, "Ben acı çekiyor olabilirim ama kim olduğumu biliyorum," dedim. "İçimdeki gücün farkındayım. Kimlere neler yaptığımı hatırlıyorum. Yanından geçtiğimde tüylerini ürperttiğim insanların isimlerini hâlâ anımsıyorum. Vicdan azabım yüzünden bana verdiği acıyı kabul ettiğim insanlar olabilir ama bu herkese karşı bir boyun eğiş değil. Burada seni öldürür ve hiçbir sorumluluk hissetmeden siktir olup giderim. Sakın benimle boy ölçüşme."

Tiksintiyle bakarak kalan bağımı da sonlandırdım ve üzerinden kalktığımda alçak sesli bağırtısını duydum. Gözlerini çevirip karanlıkta yarasını ararken bir yandan da doğrulmaya çalışıyordu. Arkamı döndüm ve banyodan çıkıp koğuşa döndüm. Sakince ranzanın alt kısmına uzanıp gözlerimi kapattım.

Banyodan gelen bağırma ve inleme seslerine uyanan ilk kişi Fulya oldu. Söylenerek oraya ilerledi ve içeriye girdikten biraz sonra konuşma seslerini duydum. Ranza arkadaşım olacak sürtük Fulya'nın kolunun altında koğuşa dönerken, "Gardiyanlara söyleme!" Diyordu uyarır bir sesle. Gözlerim açıktı ama karanlıkta çok belli olmuyordu, muhtemelen Fulya uyumadığımı bilmiyordu. "Bıçağı nereden bulduğumu soracaklar, uğraşamam."

"Nereden buldun?"

Fulya onu ranzasına çıkaramayacağı için kendi yatağına oturttu. Aptala gözlerimi devirip o gökyüzünü gören küçük camdan dışarıya bakarken, "Karıştırma boşver," dedi melek yüzlü şeytan. "Olay müdüre kadar gider, uğraşamam."

"Kim yaptı?" Diye sordu Fulya ve uzun süreli sessizlik oluştu, kız cevap vermedi. Adımı söyleyebilirdi, ben de olan biteni anlatırdım. Ben yanarsam o da yanardı muhtemelen. Bıçağı gardiyan yardımıyla içeriye sokan kendisiydi, muhtemelen gardiyan sessizce işi bitirmesini söylemişti.

Ya da Edip Akşın.

Telefonun diğer ucunda yaralanma haberimi bekliyor olabilirdi.

Bekle orospu çocuğu, bekle...

O geceden sonraki günlerde çok az uyudum, hep tetikte oldum, kimseye güvenmedim, konuşmadım. O olayın ertesi gününde ranza arkadaşımı beni hücreye atan gardiyanla konuşurken görünce ortaklaşa yaptıklarından emin oldum. Olayın koğuştan çıkmaması için gardiyan kızı sessizce revire götürdü ve geldiklerinde gözlerini benden ayırmadı.

El sallayarak gülümsedim.

O günden sonra Serap benimle hiç konuşmamıştı ve mahkumlar olanları sezmiş gibilerdi fakat bir şey demiyorlardı. Bir şüphe tohumu ortaya çıkmıştı. Geceleri herkes dikkatli uyuyordu ve gardiyan daha sıkı kontrole geliyordu.

Bugün de olayın üzerinden geçen altıncı gündü ve yeni bir ziyaret günüydü. Bu kez daha fazla şey yiyebilmiştim ve açık havaya çıkma günü olduğu için günler sonra dışarıya çıkmıştım. Cezaevinin arkasındaki duvara yaslanmış, çitlerden dışarıya, mavi gökyüzüne bakıyordum.

Karina'mı hep özlüyordum ama bugünlerde bir de Nil'i özlüyordum.

Benden bahsediyor mudur?

Umarım onu ne kadar sevdiğimden bahseder, Deren'i yumuşatır.

Açık havadan sonra tekrar cezaevine girip koğuşa döndüğümüzde ranzamın altında sabırsızca oturdum. Belki Gece yine gelirdi, benimle görüşürdü. Tanıdığım, sevdiğim birilerine ihtiyacım yoktu. Gece ile birkaç dakika konuşmak bile iyi gelecekti.

Gardiyan aralıklarla gelip ziyaretçisi olan mahkumları çağırırken ismimin söylenmesini bekliyordum. Dakikalarca bekledikten sonra ümidimi kesmek üzereydim ki kapı bir daha açıldı ve gardiyan gözlerini gezdirip beni bulunca, "Ziyaretçin var," dedi.

Kalbimde taşıdığım fırtınalı duygularla ayağa kalktım. "Kim?"

"Gel," dediğinde hevesli olduğum için diğer mahkumların gözü önünde yürüdüm ve dışarıya çıktığımızda kapı arkamda kapandı. Diğer koğuşların önünden geçip alt kata inmek yerine üst kata çıktığımızda, "Görüşmem salonu aşağıdaydı?" Diye doğrulamak istedim.

"Özel izinli ziyaretçin var."

Başka birisi miydi? İyi ama kim olabilirdi?

İki kat daha çıktık. Burada koğuşlar yoktu, birbirinden yetkili insanların odasına çıkan kapılar vardı. Gardiyan beni kapısının önünde bir polis memurunun olduğu odaya getirdiğinde, odanın kapısındaki rütbe ismini okuyup müdür odasına geldiğimi anladım. Gardiyan kapıyı açıp benimle beraber içeriye girdi.

Bakışlarım koltukta oturan kişiye çevrildi ve gözlerime gözyaşları bastırdı.

Gelen Noah'tı.

"Abi!" Diye bağırıp gardiyanın kolundan çıktım ve Noah hızla koltuktan fırlayınca kendimi onun kollarına attım. Kendimden beklenilmeyecek kadar hızlı koşuşum abimin sıcak kollarında tamamlanınca beni belimden tutup kendi etrafımda çevirdi. "Abi beni almaya mı geldin? Sizi bekliyordum, günlerdir benim için gelmenizi bekliyordum!"

"Evet, güzelime geldim," dedi İtalyan'ca.

Sesli ağlayışımdan inen gözyaşları abimin üstünü ıslatırken kapının kapanma sesini duydum. Abim yüzümü görmek için beni bıraktığında tabanlarım zemine değdi. Bu kez yüzümü tuttu ve endişeli gözlerini

yüzümde dolaştırarak kaşlarını derinden çattı. "O sürtüğün seni nasıl dövdüğünü gördüm, kendini ne sanıyor o?"

Ah... Nalan'dan bahsediyor olmalıydı. Burada bir ayna olmadığından ben göremiyordum ama muhtemelen suratımda yer yer izler vardı. "Buraya nasıl gelebildin?" Dedim gözyaşlarımla ve aklım başıma geldiğinde kafamı çevirip odaya baktım. Yalnızdık.

"Özel izin aldım," dedi abim, sonra da üzerimdeki eşofmanın kollarını sıyırarak vücuduma baktı. "Çok zor oldu, günlerdir bunun için çabaladım. İtalya konsolosluğu, içişlerini devreye soktuk. Türk polisinin bizim hakkımızda arama kararı çıkarmasına sebep olacak tek kanıt bulunamadığı için izin verildi."

Beni ters çevirip enseme, sırtıma baktı ve ben ağlamaya devam ederken tekrar yüzüne doğru döndürdü beni. Ellerim sıkıca büyük, güçlü ellerinden tutarken, "Bir şeyim yok, ben iyiyim," dedim beni kontrol etmesini durdurarak.

"O sürtük sana böyle davranmanın bedelini ödeyecek." Noah beni kollarının arasına yeniden çekince hıçkırıklarım göğüs kafesinden içeriye girmenin yolunu buldu. Saçlarımı koklayarak okşadı ve yanaklarımdan, alnımdan öperek bir daha göz teması kurdu. "Nasılsın burada? Sana nasıl davranıyorlar?"

"Lütfen beni buradan çıkarın," dedim hemen, hızlıca. Abimin ellerine, merhametine o an öyle ihtiyaç doluydum ki bir saniye olsun bırakamıyordum. "Hak ettim belki ama dayanamıyorum abi, Mark'ı öldürmeden ölmek istemiyorum."

Dirseklerimin altından tutup beni az önce kaldırdığı koltuğa yönlendirdi. Oturtup önümde dizi üzerine çökünce eli yanağımın üzerindeydi, kucaklayıcı şekilde tutuyordu. "Çıkaracağız Karmen, yemin ederim ki çıkaracağız. Abimler konsoloslukla hâlâ irtibat halinde. İtalyan vatandaşı olduğun için İtalya'ya iadeni istiyoruz. Bunun için konsoloslukla iletişim halindeyiz. Eğer onlar yapamazsa seni kaçıracağız."

"Hapishanedeyim Noah." Elini o kadar sıkmamın bir sebebi olduğunu biliyormuş gibi diğer elini de elimin üstüne koydu. "Buradan nasıl kaçarım?"

"Yeterince güç her kapıyı açar. Kilitli olanları bile." Çenemin altından tutup beni yüzüne çekti ve alnımdan bir daha öptü. "O gece seni kim aldı? Armani'yi kim öldürdü?"

Armani onun en sevdiği, özümsediği korumasıydı.

"Özür dilerim," dedim, intikam ateşi bir mürekkep dokunuşu kadar hızlıca gözlerine yayılırken. "Armani benim yüzümden öldü."

"Onun görevi zaten bu." Bunu ikimiz de biliyorduk ama gerçekler bir ruhumuzun olduğunu değiştirmiyordu.

"Bu görev dışıydı, bu kişiseldi, bu sorumsuzluktu."

Elime yavaşça vurdu. "Kim olduğunu söyle."

"Edip Akşın," dedim gözlerimi siyah bir kan örterken. "Nil'in dedesi, o kadının da babası."

"O kadını araştırırken tanımıştım Edip'i."

Duraksadım. "Nalan'ı mı araştırdın?"

"Televizyonda seni dövdüğünü gördüm." Parmaklarını yüzümdeki birkaç bölgeye dokunduğunda aldığım darp izlerini okşadığını anladım. "Gerekeni yapacağım, merak etme."

"Ben haksızdım, Nalan'a bir şey yapma abi. Uzaktan bir şekilde zarar vermeyi deneyeceksindir ama yapma." Onu ciddiyetle uyardım. Abilerim bir şeyi gerçekten ne zaman istediğimi ve istemediğimi anlardı. "Beni buradan çıkarmanızdan başka şey istemiyorum sizden."

"İtalya'dan ahbaplarımız, korumalarımız geldi. Çok kısa sürede buradaki irtibatı sağladık, herkese gerekeni yapacağız ve seni kurtaracağız."

"Büyük babam, babam öğrendi mi? Babam bir daha kalp krizi geçirir bi."

"Onlardan gizliyoruz. Seni ailemize sağ salim götüreceğimiz için endişelenecekleri hiçbir şey olmayacak." Bana şefkatli, yumuşak şekilde gülümsedi. "Angel, sana selamımı söylememi istedi."

Şaşkın, hüzünlü şekilde gülümsedim. "Angel... Onu çok özledim."

Üzerinde simsiyah bir takım ve tamamlayıcısı olan gömleği vardı. Sevdiğim o parfüm gibi kokmuyordu, demek bir süredir sıkmıyordu. Ben karmakarışık, uzamış saçlarını arkaya doğru tararken, "Edip Akşın sana ne yaptı?" Diye sordu bu kez.

Kinlenmiş şekilde, "Yeğeninin mezarına kurşun sıktı," dedim.

Öyle bir ayağa fırladı ki saçlarının elimden nasıl kayıp gittiğini göremedim. Ellerini iki yanına açarak, "Karina'nın?" Dedi, kan kaplı bir fısıltıyla. "Mezarına mı dokundu?"

"Evet," dedim hıçkırıp başımı yukarı kaldırırken. "O andan beni Mark'ı ne kadar öldürmeyi istiyorsam Edip'i de o kadar öldürmek

istiyorum."

Gömleğinin ilk düğmesini açıp hararetle, "Öldüreceğim," dedi. "Hepsini öldüreceğim. Edip'i, kızını, Deren'i..."

"Deren'i değil," dedim içeriden dışarıya bir bıçak uzunca beni keserken. Göğüs kafesimden vücuduma ok gibi fırlayan bir acıydı. "Ona dokunmayacaksın."

"Kes sesini!" Bağırınca alt dudağım titredi. "Seni hapse attırdı! Davacının o olduğunu öğrendim!"

Ben de sesimi yükselterek, "Öldürmeyeceksin!" Dedim. "Ona dokunursan asla affetmem seni!"

"Neden?" Öfkesini teninde bir ağırlık gibi taşıyarak tekrar yanıma yürüdü. "Neden o adama siper olup duruyorsun?"

"Çünkü Deren benim." Onun haberi olmasa da, ruhu duymasa da. "Ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermem."

Göz kapağı iki kez seğirdi. "Senin öyle mi?"

"Evet." İtalyan'ca konuşurken sesim çok kendimden emindi. "Derisi, kemiği, kalbi, ruhu... Hepsiyle benim. Öldürmek yerine zarar versen de yine benim olana zarar vermiş olursun. Kalbine, ruhuna, evine, ailesine dokunmayacaksın. Giydiği cekete, tuttuğu silaha bile dokunmayacaksın. Deren diye biri hiç yokmuş gibi düşüneceksin."

Söylediklerim üzerine dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak sustu. "Niye yaptın o zaman?" Dedi sonra da. "Kızını neden kaçırdın?"

"Onun kızı olduğunu bilmiyordum," dedim geçmişimizi düşünerek. "Nil'i parkta gördüm, Karina'ya çok benzediği için benimle olmasını istedim. Bir hataya düşüp kaçırdım, sonra dedesinin çok güçlü olduğunu fark edince Karina'nın katillerini bulmak için kullandım onları. Polise Nil'i kaçıranın organ kaçakçısı Feda olduğunu söyledim. Dilediklerim de oldu. Karina'ya bunu yapanları öğrendim, ona zarar vermiş kişileri öldürdüm ve sonra... iş buralara geldi."

Noah elleriyle yüzünü sıvazlayıp ağır ağır odanın içinde yürüdü. "Ve bunlar sırasında sen o adamla bir şeyler yaşadın öyle mi? Kızını kaçırdığın adama bir de kendini mi teslim ettin?"

Yanına kadar yürüyüp elinden tuttum. Sıcaklığına, şefkatine çok ihtiyacım vardı. Yüzümü omzuna yaslayarak, "Lütfen," dedim. "Lütfen ona bir şey yapma abi. Bana söz ver."

Müdür odasının kapısı açıldığında abimin elimi tutarak omzunun üstünden baktım. Müdür içeriye yanında bir adamla girdi ve yanındaki

adam İtalyan'ca, "Müdür görüşmenizin bittiğini size söylememi istedi," dedi.

Noah sert bir baş sallamayla bana döndüğünde ondan o kadar ayrılmak istemiyordum ki boynuna atladım. Hemen buradan onunla gitmek istiyordum ama bu çok zordu. O yüzden sarılmayı elimden geldiğince uzattım ve kanımdan birisine sarılmanın verdiği o gücü damarlarımda hissettim. "Seni buradan çıkaracağımıza söz veriyorum." Benden ayrılıp gözyaşlarımı sildi, alnımdan öptü. "Ama o adama bir şey yapmayacağıma söz vermem. Senin sözlerin herkesten ileride gelir, yaşamınsa sözlerinden de ileride gelir."

🎠

UTKU ATEŞ'ten.

"Amca, çoyaplarımı yanlış giydirdin! Biyisi pembe, biyisi kırmızı!"

Küçük yeğenim Nil'in azarlayan sesini duyunca telefonumu dizime bırakıp yanıma baktım. Arabanın arka koltuğundaydık, onu hemen göğsüme yakın oturtmuştum ve abim araba sürerken onunla ilgileniyordum. Nil'in sağlık raporunu almak üzere hastaneye gidiyorduk. Bakıldığında abim tek gidebilirdi ama Nil'i yanından o kadar ayırmak istemiyordu ki, bizim de gelmemizi söylemişti ve Nil'i, onunla ilgilenmeyi çok özlediğim için ben hazırlamıştım.

Beyaz, kurdeleleri olan ayakkabılarının içindeki çoraplara bakıp, "Karıştırmış olmalıyım," dedim. Aslında giydirirken de fark etmiştim ama çorapların çiftlerini bulamadığım için bu kez öyle olsun demiştim.

Uzanıp bej rengi pantolonumun paçalarını sıyırdı ve spor ayakkabılarım içindeki ayaklarıma, çoraplarıma baktı. "Kendininkini kayıştırmamışsın amca."

Bilmişliğine dudağımın kenarıyla gülüp yanağına yumuşakça dokundum. Pedagog herhangi bir şiddet görüp görmediğimizden emin olduğumuz için onu kucaklarken, dokunurken tedbirli olmamızı söylemişti. "Fena mı, yeni tarzın oldu Nil. Bak, çok tatlı görünüyorsun böyle de."

"Ama modamı bozdun amca ya, modam bozuldu!"

Modası mı bozulmuş?

O bu kadar tatlı olarak bana yapacak tek şey bırakıyordu. Yüzüne eğilip yanağından sulu sulu öperken saçlarından gelen o bebek kokusunu içime çektim. Nalan onu dün banyo yaptırmıştı. "Sen modacı, süslü kokoş mu olacaksın bizim başımıza?"

Çenemi ısırıp dilini çıkardı ve koltuktan doğrulmaya çalışarak ön tarafa seslendi. "Baba, amcam bana başka çoyap giydirmiş." Ayaklarını kaldırmaya çalıştı. "Bak, modamı bozdu."

Dalgın dalgın arabayı kullanan abim kızının sesiyle irkilip koltukta ileriye kaydı ve dikiz aynasından Nil'i görmeye çalıştı. Saçları birkaç gündür düzenli olarak uzuyordu, sakallarını da yalnız Nil'i öperken acıtmaması için kesiyordu. Üzerinde siyah tişörtüyle zamanında her renginden aldığı bir kot pantolonu vardı. Gündüz sürekli Nille beraberdi, geceleri de evin içinde hayalet misali dolaşıyordu. Üstelik hayatında hiç olmadığı kadar sessizdi, keşke bilseydim, biraz söz etseydi o sessizliğe karşılık gelen çığlıklardan.

"Yanlışlıkla olmuştur kızım," dedi abim şefkatli, dingin bir sesle. "Modan bozulmadı çok güzel görünüyorsun."

"Ama kendi çoyaplarını düzgün giymiş baba. Bilerek yaptı kesin."

Yani, bir nevi aramaya üşenmiştim ama karşılığının böyle tatlı bir sitem olacağını bilsem yine yapardım.

Abim arabayı sol taraftan çevirip kestirmeden girdi ve Nil'den gözlerini alamadan, "İstiyorsan çorap alayım sana," dedi. "Yol üzerinde bir mağazada durup sana istediğin çorabı alayım mı?"

"Yok baba," dedi Nil, abimin kendisine karşı sonsuz bir vaadi olmasının mutluluğuyla. "Evde biy sürü çorabım var."

Çıkmadan önce abimin tarayıp iki kulak yaptığı saçlarına parmağımı doladım. "İste, bir tane daha olsun işte Nil."

"Payamız biter amca," dedi korkuyla. Doğru, Nil'in bilinen bir para sevdası vardı. Bebek koltuğunda biraz kıpırdanıp mavi gözlerini meraklı şekilde babasında dolaştırdı. "Baba bir şey soyabilir miyim?"

"Tabi tırtılım."

Nil'i doğduğu ilk günden beri tutuyordum, büyütüyordum, izliyordum. Bu yüzden o küçücük yaşına rağmen kararsız kalışını görüp sıkıntı hissettim. Bir derdi mi vardı? "Hani benim üstümde çiçekli elbise vaydı," dedi. "O elbise n'oldu?"

Hangi elbiseden bahsettiğini biraz sonra anladım. Onu bulduğumuz gün üzerinde olan elbiseydi. Abim Nil'e, "Kirlenmişti o elbise, attım," dedi. "Senin değildi hem, neden sordun?"

Nil hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerini ayırmadı abimden. "Attın mı?"

"Evet," dedi abim ve onun ses tonunun farkında olarak endişelendi. "Temiz mi pis mi bilmiyordum, sana daha güzelini alırım istiyorsan."

"Baba sen n'aptın?" Dedi üzülmüş sesiyle. Ellerini kızar gibi kaldırmıştı. "O elbise temizdi, ben çok beğenmiştim. Hatta ilk ben giyinmiştim o elbiseyi! Hem o elbise kimindi sen biliyor musun!"

Abim, geldiğimiz için arabayı hastanenin bahçesine park etti ve arkasına dönüp Nil'e baktı. "Kimindi?"

Nil konuşacak oldu ama sonra aniden sustu. Ellerini indirip parmaklarıyla oynamaya başlarken huzursuz gibiydi ve alt dudağını ısırıyordu. Abimle göz göze geldikten sonra kapısını açıp çıktı ve arka koltuktan Nil'i alırken ben de onları takiben hareket ettim. Nil'i göğsüne yasladı ve yeğenim ayaklarını abimin karnına koyup onun tişörtünü yukarıya çekiştirmiş oldu. "Söylesene güzel kızım, kimindi o elbise, kim giydirdi sana?"

Nil bakışlarını başka yerlerde dolaştırarak, "Hatırlamıyorum," dedi.

"Ama elbiseyi ilk kez giydiğini hatırlıyorsun," dedi abim çok üstüne düşmeden, onun saçlarını okşayarak.

Nil bir daha abime bakıp sonra konuşmadan onun omzuna yaslandı. Arkalarından giderken gözüm bir an telefona takıldı. Bugün ilk kez Ece'ye mesaj atmıştım ama henüz yanıt vermemişti. Ona *Nil'i görmeyi ister misin,* yazmıştım.

Hastaneden içeriye girdiğimizde etraftaki kadınlardan abimi kıskanıp tişörtünü düzelttim ve o bana tek kaşını kaldırırken omuz silktim. Asansör kullanmak yerine iki üst kat çıktık ve Nil abimin omzunun üstünden bana eşek suratı yaparken, ben de ellerimi başımın üzerine koyup dilimi çıkardım.

Gülerek öpücük atınca huzursuzluğum biraz dağıldı.

"Gelmişken omzuna da baktıralım Utku."

Omzumdaki yarayı hatırlayınca bir parça gurur acısı hissedip, "Günler geçti, iyiyim abi," dedim.

"Baktırız, daha iyi olur."

"Evet amoye mi, baktıyalım."

Nil'in söylediği şeyi anlamayarak kaşlarımı çattığımda abim de duraksayarak yüzünü geriye çekti ve ona baktı. "Ne dedin sen?"

"Amoye mio dedim." Nil masum masum gülümsedi.

Tellafuzu sıkıntılıydı, bu yüzden emin olamıyordum ama İtalyan'ca konuşuyordu. Hatırladığım kadarıyla bu kelime aşkım anlamına

geliyordu. Nasıl ve kimden, ne konuşulurken öğrenmişti.

"Bunu nereden öğrendin Nil?" Diye sordu abim, sertçe nefes alıp vererek.

Nil bir şey demeyip başını önüne eğdi.

"Nil?" Diye tekrar etti abim.

Nil endişelenmiş gibi etrafına baktı. Bunun üzerine abim üsteleyemedi, tekrar soramadı, bir şey diyemedi. Alnını yeğenimin alnına yaslayarak derin bir iç çekti. "Ah babacığım, bir bilsem, bir anlasam seni."

Düşünceli düşünceli onları takip ettim ve abim, sağlık raporu konusunda doğrudan başhekimiyle iletişim kurduğu için adamın odasına ilerledik. Abim Nil'i iki yanağından öpüp bana emanet etti. Yeğenimi sıkıca kucakladığımda, "Hemen döneceğim," dedi, eğilip Nil'i bir de ensesinden öptü. Öpmeye, sevmeye, sarılmaya doyamıyordu. "Buradan sakın ayrılmayın."

"Emredersin lordum," dedim sırf Nil'i gülümsetmek için ama o sırada yeğenim dalgın dalgın etrafına bakıyordu.

Abim kapıya döndü ve yumruğunu sıkıp gevşeterek içeriye girdi. Arkama yaslanarak onun çıkmasını bekledim. Abim sağlık raporunu herkesten önce almak istiyordu, başhekim önce onu aramıştı. Allah'tan Nalan o sırada bizim evde değildi de peşimize takılmamıştı. Her gün bize geliyordu, hatta birkaç gece kalmıştı. Abim Nil için alttan alıyordu, Nil annesini özlediği için haliyle sabır gösteriyordu ama zaman zaman kriz yaşanıyordu. Abim velayeti almakta kararlıydı, Nalan'da yeni bulmuşken Nil'den ayrılmak istemiyordu.

Sanırım bu noktada küçük de olsa Nil'e de fikir sorulacaktı.

Abim biraz sonra elinde kapalı bir zarfla dışarıya çıktığında alnında boncuk boncuk ter damlası vardı. Henüz sağlık raporunu görmemiş gibiydi. Nil'e uzanıp kucağına aldı ve hemen özlemiş gibi onunla konuşmaya başlayarak aşağıya indi. Telefonumu kontrol ederek peşlerine düştüm ama hâlâ yanıt yoktu.

Abimle Nil beni beklerken kolumu acildeki doktora gösterdim. Pansumanımı değiştirdiler. Dakikalar sonra eve dönmek üzere arabanın arka koltuğuna oturmuştum. Nil tekrar yanıma yerleşti ve yol boyunca çoraplarının farklı renklerine yakındı. Aramızda birbirimizle çatıştığımız ama birbirimiz olmadan yapamayacağımız bir iletişim vardı. Çok şımarık değildi ama abimle bana karşı inanılmaz

şımarıyordu, açıkçası hoşuma gidiyordu. Kaç kez amca olacaktım ki? Hayatta en sevdiğim kız olmasının ayrıcalıklarına elbette sahip olacaktı.

"Ben de sana bir siyah biy beyaz çorap giydireceğim amca..."

Araba akşam üstü eve ulaştığında Nil hâlâ benimle uğraşıyordu. Abimin arkasından Nille beraber dışarıya çıktım ve abim önümüzden yürürken dönüp dönüp kontrol etti. Bahçe kapısı önünde bir koruma vardı, abim onu bir tanıdığı aracılığıyla bulmuştu. Yedi yirmi dört buradaydı, hiç ayrıldığını görmemiştim. Tuvalet ihtiyacını nasıl karşıladığı bile muammaydı.

Abim sokak kapısını açtığında cebimdeki telefonum titremişti. Nil'i eşiğe bıraktım ve abim eğilip onun ayakkabılarını çıkarırken dizlerinden öptü. Sonra ev ayakkabılarını giydirdi. "Acıktın mı babacığım?"

"Makayna yapay mısın baba?"

Abim doğrulmak üzereyken duraksadı ve başını salladı. O sırada cebimden çıkardığım telefon ekranına bakınca mesajın Ece'den geldiğini gördüm. Alt dudağımı ısırarak açtığımda, *tabii ki,* diyen coşkulu mesajını gördüm. *Nil'de beni görmek isterse.*

Gönderilen: Ece'cik.

Sokağa çıkıyorum, sen de gel.

"Abi," dedim sırıtarak başımı kaldırınca. "Ece Nil'i görmeyi çok istiyor, Nil'i birkaç dakika sokağa çıkarabilir miyim?"

Abim katı şekilde bana bakınca reddedeceğini anladım ama Nil yerinde zıplayarak, "Ece," diye bağırdı. "Sen Ece'yi tanıyoy musun amca? Biz onunla çiçek suladık, biliyoy musun?"

Abim elindeki zarfı sıkarak Nil'e döndü. "Ece'yi mi görmek istiyorsun?"

Nil, babasının kendisine kayıtsız kalamayışından mutlu şekilde bir daha zıpladı. "Sen izin veyiysen baba."

Sinsiye iç çektim. Özellikle böyle söylüyordu, abimin gönlünü kazanmak için. Abim ona göz kırpıp bana parmağını salladı. "Yanından bir saniye ayrılmayacaksın ve beş dakika içinde burada olacaksınız."

"Kucağımdan bile indirmeyeceğim abi."

Abim kararsızca ensesini kaşıdı ve telefonuma bildirim düşünce eğilip Nil'i kucakladım. Omzundan ısırarak onu güldürdükten sonra

arkamı döndüm ve abim bizi izlerken bahçe boyu yürüdüm. Sokağa çıktığımda Ece'yi kaldırımda bizim eve bakarken buldum. Sokak lambaları yanmış, sarı ışık yüzünü aydınlatmıştı. Bizi gördüğü an kaldırımdan indi ve yanımıza koştu. Dalgalı, kumral saçları akşam rüzgârında uçuşuyordu. Kafa üstü kulaklığı ensesindeydi ve üzerinde oversize, içine crop giydiği gömlekle altında kargo pantolonu vardı. Nil Ece'yi görüp çığlık attı ve kollarını ona uzattı. "Ece abla, ben seni çok özledim."

O istediği ve Ece güven verdiği için yeğenimi ona teslim ettim. Ece Nil'i kucaklayıp yüzüne dolmuş gözleriyle bakarken, "Ben de seni," dedi hemen. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, nasılsın?"

"İyiyim," dedi Nil, sanki onun için bu kadar endişeli olmamız garipmiş gibi omuz silkerek. "Sen nasılsın? Yüz gün oldu göyüşmeyeli."

Ece onu iki koluyla birlikte kucaklayıp gözlerini sanki bir şey olup olmadığına bakar gibi üzerinde dolaştırdı. "Seni görünce çok iyi oldum. Uzun zamandır seni düşünüyordum. Nil acaba nasıl diye."

"Niye ki?" Dedi Nil, göz ucuyla da bana bakarak. "İyiyim ben."

"Saçların uzamış," dedi Ece ve onun saçlarına dokununca yeğenim biraz utandı. Parmağımla alt dudağımı kaşıyarak omzumu bahçe duvarına yasladım ve ben de Nil'in at kuyruğuna dokununca ellerimiz Ece ile birbirine değdi. Bununla beraber bana yoğunlaşan bakışları kirpiklerinin ağırca kalkmasına sebep oldu. Elimi çekmek yerine onun elinin üzerinden geçerken, "Selam," dedi bana da. "Nasılsın arkadaşım?"

O elini elimin altından yavaşça çekerken, "İyiyim arkadaşım," dedim.

Nil ikimiz arasında dolaştırdı gözlerini. "Amca siz arkadaş mı oldunuz?"

Ece onu kucağında döndürerek gülümsetirken, "Evet," dedi. "Amcanla arkadaş olmaya karar verdik."

Nil, bu konu hakkında diyecekleri varmış gibi düşünceli şekilde burun kıvırdı. "Ama siz benim aykadaşımdınız. Şimdi biybirinizle arkadaş oldunuz. Ben n'olacağım?"

Bu söyledikleri Ece'ye gülmesi için bir şeyler verdi ve Ece gülerken gözlerim yüz hatlarında dolaştı. "Seninle de arkadaşız. Üçümüz birbirimizle arkadaşız."

"Ben amcamı öpüyoyum, sen de öpüyoy musun?"

Ece dudaklarını ısırıp saçlarını yüzüne doğru döktü ve konuyu değiştirerek, "Dönmene çok sevindim," dedi. "Bir daha gitme olur mu?"

"Kaymen çağırırsa belki gideyim ama biyaz kalıp döne..."

Nil konuşması bitmeden sustu ve elini ağzına kapatıp kafasını iki yana salladı. Bunun üzerine Ece endişeli tavırla bana baktı. Onun adının geçmesiyle beraber omzumdan aldığım kurşun yarası sızladı. Ve tabi sızlamasının sebebinin fiziksel acı olmadığı, o an yalnız benim bildiğim bir gerçekti. Nil'i kucağıma geri alarak, "Bir şey mi söyleyecektin güzelim?" Dedim onu ürkütmeden.

"Yok," dedi hemen ama gözleri endişeli bakıyordu.

Alnından öptüm ve Ece tekrar kaldırıma çıkıp çekimser şekilde yanıma sokuldu. Omuzlarımız birbirine temas edince crop tişörtüne, gömleğine, uçuşan saçlarına yeniden baktım. Parmak uçlarında yükselip kulağıma yaklaşınca nefesiyle biraz ürperdim. "Karmen ona bir şey yapmamış değil mi?"

Nil'in duymaması için fısıldıyordu ama bu soruya net bir cevabım yoktu. Sağlık raporu abimdeydi, belki de açıp bakmıştı. Yüzümü çevirince Ece'nin yüzüne istemsiz olarak yaklaştım ve cevap bekleyen meraklı, büyük gözlerine baktım. "Mesajıma neden bu kadar geç cevap verdin?"

Soruyu sorduktan üç saniye sonrasında bile birbirimize sessizce bakıyorduk ve Nil'in parmak şıklatma sesi duyuluyordu. Ece gözlerini yüzümün altında dolaştırıp, "Mezuniyet için elbise bakıyordum, dışarıdaydım, şarjım yoktu," dedi. "Kusura bakma geç cevap verdiğim için."

Nil'in boynunu öperken onun gözlerine bakıyordum. "Bilerek cevap vermediğini düşündüm."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı.

"Aldın mı?" Diye sordum bu kez. "Mezuniyet elbiseni?"

"Aldım."

"Ne zaman giyeceksin?"

"Mezuniyetim haftaya, cumartesi."

Arkaya doğru bakıp evini kontrol edince çabucak geriye dönmeyi istediğini anladım. Nil Ece'nin saçlarını yakalayıp okşadığında, Ece ona dönüp gülümsedi. "Bir ara gel, sana ektiğim çiçekleri göstereyim."

Sanırım bu aralarındaki iletişimde rutine binmiş bir şeydi. Nil hoş karşılayıp, "Tamam," dedi. "Utku'cuğum getirir beni."

"Utku'cuğun?"

Nil kafasını sallayınca Ece sempatik şekilde gülerek yanağına eğildi ve onu öptü. Arkadaş olduğumuz için ben de bir şaka yapmak isteyerek yanağımı uzattım ama Ece utanarak kaçarken, Nil öptü beni. "Sen de hep öpücük istiyorsun amca."

Öpücüğü kendisinden istememi sanmasına gülümseyip ben de ona öpücükle yanıt verdim.

"Hoşça kal Nil, yarın yine görüşelim."

"Babam izin veyiyse ve amcam getiriyse olur."

Ece arkasını dönüp kendi evlerine doğru yürüdü. Bahçe kapısını açıp içeriye girdikten sonra bize dönüp el salladı. Evleri güzeldi ama rengarenk çiçekler daha da güzelleştiriyordu. Aslında ailesinin maddi durumu bu eve alacak kadar iyi değildi ama dedesinden kaldığını öğrenmiştim.

"Ece çok güzel," dedi Nil arkasından ve ben iç çekip ona katılırken kollarını boynuma doladı. Kaldırımda ilerleyip kendi bahçemize girerken korumaya göz attım. Nil o sırada kulağımdaki gümüş küpeyle uğraşıyordu. "Amca sana da pembe küpemi takalım mı? Pembe taşlı olan vay ya?"

"Hayır, kırmızı taşlı olanı istiyorum ben."

Onunla aralık kalan sokak kapısından içeriye girdim ve Nil'i yere bırakıp kapıyı ardımdan kapattım. Aynı anda büyük bir gürültü duyunca irkilip hemen dizlerimin önündeki Nil'i omuzlarından tuttum. Nil korkarak gözlerini açmışken sesi takip edip yukarıya baktım. Yanılmıyorsam üst kattan patlamıştı ses. Yürüyerek salona, mutfağa baktım ve kimsenin olmadığını gördüm. Nil'i kucaklayıp salondaki koltuğa oturturken, "Sen burada kal, ben babana bakıp geliyorum," dedim.

Hızlı hızlı başını salladı. Korkularını ufaltmak için gülümseyip arkamı döndüm ve koşarak üst kata çıktım. Abimin kapısını açmadan önce tıklattım ama yanıt almayınca sessizce açtım. Açık renki parkelere sıçramış sıvıyı ve halının üstüne dağılmış cam kırıklarını gördüm. Sonra da ağır alkol kokusu alıp içmeye başladığını gördüm. Bunu, geçtiğimiz haftada iki kez daha görmüştüm. Oysa ki Nil hayatındayken alkolü tüketmezdi.

Başımı kaldırırken yerde parçalanmış kâğıtları gördüm ve nefesim kesildi. O kâğıt parçaları sağlık raporuysa ve abimin onu parçalarına ayırma sebebi... istemediği bir sonuçla yüzleşmesi miydi? Abimi geniş, siyah giyinme dolabı önünde görünce camlara basmadan arkasından yaklaştım. Kasasını açıyordu.

"Abi?" Diye seslendim.

Hiddetle alçalıp yükselen omuzları duraksadı. "Nil nerede?"

"Aşağıda."

"Yanına in."

Kasayı açıp biraz içeriye eğildi ve alacağı ne varsa eğilip kapattıktan sonra arkasını döndü. Elinde, o gün Karmen'e doğrulttuğu silahı gördüğümde kemiklerim vücudumda ters dönmüş gibi bir rahatsızlık hissettim. "Silahı... neden çıkardın?"

"Öldüreceğim," dedi silahı pantolon kenarına yerleştirip tişörtle üstünü örterken.

Yerdeki kâğıt parçalarına, ardından da abimin allak bullak olmuş yüzüne baktım. Gözleri bana bakıyordu ama bir perde inmiş gibi buğulu, odaksızdı. Sonraki hamlesini tahmin edemeyeceğim bir ruh haliyle bakıyordu. Tişörtünü örten ellerinin bembeyaz oluşuna karşı endişem iki katını buldu. "Kimi? Karmen... hapiste."

"Abilerini! Noah'ı, diğerlerini, ailesini! Hepsini!" O kadar bağırdı ki, ağzı o kadar açıldı ki boğazını görebildim. Dişleri sinirle alt dudağına çarpıyordu. Boynunda kırmızı benekler oluşmuştu. "Hepsinin hayatını sikeceğim, benim kızıma zarar vermenin bedelini ödeyecekler!"

"Raporda... Ne yazıyordu?"

"İç kanama geçirmiş!" Bunu söyledikten sonra kendisi de bu söylediğine inanamamış gibi elinin tersini dudaklarına bastırdı. "Raporda yazıyordu."

"Ama... Nasıl olur? Hastanede Nil'e baktırdık, doktorlar sağlıklı dedi." Şaşkınlıktan ağzımı zor açıp kapatıyordum.

"Kahrolasıca kâğıtlarda öyle yazıyor!" Yerdeki kâğıtlara bakarken onlardan uzaklaşmayı istiyormuş gibi geriledi. "Karmen... Nasıl buna sebep olabilir? Nasıl yapmış olabilir? Bize rağmen bunu nasıl yapar."

Yere eğilip kâğıt parçalarını topladım ama bir araya getirip okuyamıyordum, ellerim titriyordu. Gerçekten bu olduysa, Nil geçen zamanda iç kanama geçirdiyse ve buna o ya da ailesi sebep olduysa...

"Bana rağmen nasıl yapabilir bunu?" Abimin dudaklarından çıkan her söz hayal kırıklığı doluydu.

"Bir hata olamaz mı abi?" Dedim bu kadarına inanmak istemeyerek.

"Hiç mi demedi o Deren'in kızı, zarar verememem, incitemem... Ama ben kimim ki kızım da onun için bir şey ifade etsin..."

Gözlerime öfke oturduğu için yazılanları okuyamadım ve doğrulup abime ilerliyordum ki, bağırarak ellerini suratına vurarak ensesine götürdü. "Yanımda kalbinin hızlı atmasını sağlayan tek şey, bu oyundan aldığı heyecandı belki de," diye fısıldadı.

"Abi," diyerek sakinleştirmek için bir şeyler bulmaya çalıştım. "Polisler ailesinin bu işi yaptığına dair hiçbir kanıt bulamadıklarını söyle..."

"Aklımla alay etti," dedi benim söylediklerimi duymadan, kendi kendine gerçekleştirdiği bir fısıltıyla. "Nil incinirken ben ona inanıp, ona aldanıp saatler boyunca..." kendine olan öfkesiyle ellerimi suratına bir daha vurunca yanına koşup kolundan tuttum. "Abi, önce bir sakin ol," diyordum ki beni ittiği gibi haykırdı. "Neyine sakin olacağım lan? Nil'e n'oldu da iç kanama geçirdi, abuk subuk bir sürü tıbbı terim yazıyor, gidip soracağım o doktorlara da! Ama önce o abilerini öldüreceğim..."

Abimin önüne geçmeye çalıştım. "Tamam, ben de seninle gelirim ama önce bir dur abi, onlar mafya ve çok kalabalıklar."

Beni itip öne çıktı ve nefes almadan yürüyordu ki duraksadı. Gözlerinin kilitlendiği yeri takip edince Nil'e baktığını görüp yutkundum. Odanın kapısı önünde, endişelenmiş şekilde bizi izliyordu. Biraz da korkmuş görünüyordu, çünkü abim Nil'in yanında hiç böyle davranmazdı. "Baba, kavga mı ediyorsunuz?"

Abim daha ağır adımlarla Nil'in yanına ilerledi ve yüz yüze bakabilmek için eğildi. Nil'in kapının pervazına koyduğu elinden tutup üzerini okşadı ve öperek, "İyi misin?" Diye sordu.

Nil, abimin sesi yumuşayınca güldü. "İyiyim sevgilim."

Abim böyle seslendiği için Nil'de zaman zaman derdi. Gerçekten de bizimle beraberken iyiydi ama huzursuzdu, onu tanıyan birisi olarak hissediyordum. Abim kolunu Nil'in beline dolayıp daha yakınına çekerken, "Sana bir şey sorabilir miyim?" Dedi, sesini kısık tutmak

için çaba veriyordu. Bir dakika önceki adamı içinde saklıyor, Nil'e göstermemeye çalışıyordu.

"Soyabilirsin."

"Karmen," dedi abim abiden. Nil'in yanında ilk kez onun adını bu şekilde anıyordu. Sanki sormak için kararsızmış gibi bekledi ve Nil gözlerini kaçırınca, yutkunarak ellerinden bir daha öptü. "O... Ormandaki kadın, sana hiç..." sormaya cesaretinin olmaması tekrardan susmasını sağladı. "Sana hiç kötü bir şey yaptı mı Nil? Mesela... Hani böyle... Vurdu mu sana kızım? Hı babacığım? Canını acıttı mı?"

Nil'in önce gözleri büyüdü, hayret etmiş gibiydi. Bir şey diyecekken durup bakışlarını kaçırdı. "Ben Kaymen'i tanımıyorum ki."

Alışkını olduğumuz bu cevabı duyduktan sonra abim sabırsızca nefes alıp, "Nil," diye fısıldadı. "Tanıyorsun babacığım, onu tanıyorsun. Korkma, bak burada bizden başkası yoktu. Doğruyu söyle bana, çok ihtiyacım var kızım."

Nil bu ısrar karşısında paniklemiş görünüp, "Baba," dedi. Sesi bu defa duygusaldı. "Bana kızma, ben bilmiyorum ki."

"Hayır hayır, kızmıyorum babacığım." Nil'e gerçekten ondan yardım istiyormuş gibi bakıyordu. "Çok özür dilerim sana bunu sormak zorunda kaldığım için, affet beni ama... öğrenmem lazım Nil." Ruhunda yaşadığı o cehennemin, kalbinin yerini ve şeklini aldığını hissediyordum. "Bizden ayrı, uzaktayken birisi, birileri... sana böyle sertçe dokundu mu? Canını yaktı mı?"

"Baba, hayıy." Nil ağlamaya başlayıp bir eliyle gözyaşlarını silince, abim onu göğsüne çekti. "Kimse bana vuymadı." Bu söylediği titreyen ellerimin uyuşmasını sağladı ve abimin verdiği derin nefesi duydum. Nil'i daha sıkı kucaklayıp saçlarını öperken, "Özür dilerim," dedi bir daha. "Sana bunları sorduğum için çok özür dilerim kızım."

"Baba, bana kimse vuymadı," diye tekrarladı ve ardından huzursuzca daha çok ağladı, abimin göğsüne kapandı. Abim onu kalbine sıkıca bastırırken, yere çöküp kapının ağzına oturdu. "N'olur bana kızmayın, ben biy şey yapmadım."

"N'olur doğruyor söylüyor ol Nil. Korkudan söylemiyor ol... Kimse seni incitmemiş olsun. Doğruyu söylüyorsun değil mi tırtılım?"

Nil ard arda başını salladı.

"Doğyu yu söylüyorum baba."

KARMEN RUSSO.

Abimin gelmesinin üzerinden geçen iki günden sonra, akşam üstünde Gece'nin getirdiği çikolatadan kalanları yiyordum. Üç tane çikolata getirmişti ve ikisini bitirmiştim. Üçüncüsünü de gün içinde parçalarına bölerek, az az yiyordum. Pişen yemekler tatsızdı, zaten yiyesim de yoktu ama birini seçecek olsam çikolatayı severdim. Hem... Bana Karina'mı ve tırtılımı hatırlatıyordu.

"... ülkeyi günlerdir çalkalayan kaçırma olayı, bugün basına sızan bir haberle heyecan kazandı. İtalya'n yetkililerin Türk yetkililerle görüştüğü, suçlunun iadesinin istendiği öğrenildi."

Fıstıklı çikolatayı ağzımda eritirken kulağıma gelen haberin sesini duyup yumruğumu yanımda sıktım. Hakkımdaki haberler koğuştaki mahkumların dikkatini çekiyordu ve ben hiçbirini kaale alıp cevap vermediğim için aralarında konuşuyorlardı bile. Ranza arkadaşım hâlâ üst katımda kalıyordu, birbirimizle hiç konuşmadığımız, yalnız baktığımız için koğuştakiler onu bıçaklayanın ben olduğunu tahmin ediyorlardı. Fakat kimse bir şey sormuyordu.

Çikolatanın yapışkan, susatan tadını yutkunarak geçiremeyince yatağımdan kalkarak masaya yürüdüm. Suyu karton bardağa koyup içerken hiçbir insanlık taşımayan gözlerle Serap'a baktım. Ta ki o gözlerini kaçırana kadar.

Koğuş kapısından gelen gürültülü sürgü sesini duyunca, kontrol veya ziyaret günü olmadığı için merak ederek kapıya döndüm. Gardiyan sürgünün arkasından içeriye baktıktan sonra kapıyı açıp içeriye girdi ve gözlerini üzerimizde dolaştırıp bende sabit kaldı. Suyumdan ikinci yudumu alırken, "Ziyaretçin var," dedi.

Elinde tuttuğu kâğıdı, ardından gardiyanın ifadesiz yüzünü süzerek, "Benim mi?" Diye sordum inanamadığımdan. "Bugün ziyaret günü değil."

"Savcılıktan özel izin alınmış." Çenesiyle koridoru gösterdi.

Su, dudaklarımdaki sessizliği bile küle çeviren ateş oldu bir anda. "Kimmiş?"

"Deren Ateş." Elimdeki bardak düşüp yerde yuvarlanmasına rağmen o an en yüksek ses kalbimden gelmişti. Kelimelerse küllerimden doğmuştu. *Küller benim, ateşimse o.* "Kendisi ziyaretçin, seni görmek için bekliyor."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bir şey söylemek istiyorum. Nil r bazen harfini çıkarıyor, bazen çıkaramıyor. Siz de fark etmişsinizdir zaten, ben yine de not düşmek istedim.

Bir sonraki bölüm ağır olacak, sizi şimdiden hazırlamak isterim. Karmen'in küllerinden doğmadan önce tamamıyla dibe çakılması gerekecek. En azından kafamda kurduğum gidişat için. Sonrasında zaten kurgunun daha aksiyonlu, mafyatik ve tabii ki olmazsa olmaz aşk kısmına geçeceğiz :) Öyle bölümler var ki aklımda... Spoi vermemek için zor duruyorum heyecanı kaçırmamak için :) O günlere ben yazarak, siz de okuyarak şahit olacaksınız. Dilerim bu bölümden de tatmin olarak ayrılmışsınızdır. Yorumlarınızı, oylarınızı eksik etmeyin. 🙏

Bölümü de bir emojiyle anlatalım mı?

Instagram: emineasr

sirenkitaphesabi

♡

25. “Vicdan Mahkemesi.”

Rusty Cage, The Hearse Song.

Kolpa, Gurur Benim Neyime?

Merhaba canımın içleri.

Burada mıyız?? Duyayım sesinizi?

Yine son sürat giden bir bölüm oldu. Yazarken her anından heyecan duydum. Umarım siz de aynı duygularını okurken hissedersiniz. Tek ricam oy vermeniz ve paragraf aralarını yorumlarınızla doldurmanız<3

25. “VİCDAN MAHKEMESİ.”

Ben şimdi, kendisinden nefret eden birisine yürürken kalbi böyle çarpan bir kadın mı oldum?

O saniyelerden sonraki iki kalp atışı, sanki yaşamım kadar sürdü. Kendimde hiç masum bir duygu aramayışıma rağmen o an bir kız çocuğu telaşında hareket etmeye başladım. Değil beni görmeye, bir daha yüzüme bile bakmayacağını düşündüğüm için Deren'in o soğuk duvarların arasında olduğuna inanamadım.

"Gelecek misin? Yoksa görüşmeye çıkmayı istemediğini mi söyleyeyim?"

Gardiyanın sorusu hamle yapmam için beni kendime getirdi. Deren'in adını duyunca boynumda başlayan sıcaklığın yanaklarıma ulaştığını hissedip masadan uzaklaştım. Mahkumların bakışlarını üzerimde hissederek gardiyanın yanına yürüdüm. "Deren Ateş'in olduğuna emin misin?" Dedim heyecanla.

"Herhalde eminim. Görüşecek misin?"

"Evet," dedim hemen.

Gardiyan kolumdan tuttu ve beni koridora çıkardı. Diğer bir gardiyan koğuşun kapısını kapatıp arkamızdan yürümeye başlamıştı. Deren'in buraya gelme sebebinin ne olduğunu anlamıyordum ama birazdan onu görecek olmak... Karnıma giren ağrıyla beraber huzursuzlanıp, "Hapishanede hiç ayna yok mu?" Diye sordum gardiyana, bir ümitle.

Günlerdir kendime bakmıyordum, kim bilir ne kadar çirkin görünüyordum.

"Mahkum kantinin de var," dedi gardiyan.

"İnebilir miyiz?" Kendime bakmayı istiyordum, saçlarımı düzeltmem gerekiyordu.

"Hayır."

Kaldığımız yerden yürümeye zorladığında aksilik etmeden önüme döndüm. Serbest olan elimle üzerimdeki sweati düzeltip saçlarımı sırtımdan arkaya attım. Uzun süredir dokunmadığım için ensemin bayağı aşağısına geliyordu. Kattaki kapılar açıldı ve alt kata inince, "Neden ziyaret salonunda?" Diye sordum gardiyana. Noah özel izinle geldiğinde müdürün odasında görüşmüştü.

"Öyle talep edilmiş."

Alt dudağımı ısırarak tekrar önüme döndüm. Ziyaret salonunun olduğu kata, koridora inene kadar üç kilitli kapıdan daha geçmiştik. Kalbim her saniye hızlanıyor, midemi bulandırıyordu. Ziyaretçi salonuna üç adım kala kurumuş, çatlak dudaklarımı ıslattım ve gardiyan kapıyı açtığında başımı kaldıramadım. Biraz ilerledik ve gardiyan beni bırakıp geriye çıkınca yumruklarımı serbest bırakıp gözlerimi masaların ayaklarında dolaştırdım. Ve sol taraftaki ikinci masanın altından erkek ayakkabılarını gördüm.

Siktir, kalbim...

İstemsiz olarak bir daha saçlarımı düzeltip o masaya ilerledim. Sandalyeyi çekip oturdum ve ellerimi önce dizlerime, sonra da masanın üstüne koydum. Çekimser davranan parmaklarıma kaş çatarken, Deren'in aşinası olduğum temiz banyo kokusunu aldım. Banyo yaptıktan, duş aldıktan sonraki birkaç saat böyle temiz kokardı. Onda en sevdiğim koku buydu.

O ana kadar yaptığım her şey için cesaretim vardı ama o an kafamı kaldırıp gözlerine bakacak cesaretim yoktu.

"Buralar soğuk," dedi Deren, o saniyelerde. Sesi boşluktan geliyor gibiydi.

"Ama ben üşümüyorum," dedim, sanki üşümemden endişe edermiş gibi...

"Soğukkanlısın sen, üşümezsin."

Belli ki o ben onu göreceğim için heyecanlıyken o beni kıracağı için heyecanlıydı.

"Geceleri üşüyorum aslında," dedim, aptal gibi hâlâ heyecanlıyken. "Ranzamdaki battaniyeyi birisi almış ama gidip geri istemedim. Pek umurumda olmadı."

"Peki benim umurumda mı ki anlatıyorsun bunları?"

Kendimi, birkaç saniye önce olduğumdan daha aptal hissederek çenemi kapattım. Cidden, ne anlatıyordum. Adam benimle zoraki, istemeden konuşuyordu ve ben de kalkmış... "Neden geldin?" Diye sordum bu kez. "Bir şey mi oldu?"

Birdenbire, "Pişman mısın?" Diye sordu.

Heyecanla masanın üzerinde yer değiştiren gözlerim onun kara gözleriyle buluşunca, iki kaya parçası kalbimi ezmiş gibi hissettim. Yüzü, gözleri, saçları... Dağınıklığı ile düzeni arasındaki o bocalamış kıyafetleri, albenili somurtkan dudakları...

Ben cevap vermeyince, "Sana bir soru sordum," dedi

Henüz yaptıklarımdan bir pişmanlık hissetmemiştim. Çünkü her şey çok acı ve Deren için adil olmasa da istediklerime sahip olmuştum. Karina'yı kimin kaçırttığını öğrenmiş, onu kaçırmakta payı olanları, Feda'yı, doktoru öldürmüştüm. Ben, bu iğrenç oyunumda hedefime ulaşmıştım.

Deren sessizliğimden anlayarak, "Pişman değilsin," dedi. "Söyle bana, duymak istiyorum. Pişman olmadığını duymak istiyorum."

"Pişman değilsem ama... yapmam gerektiyse? Bunu yaptığım için gerçekten üzgünsem?" Çıkan her kelimeden sonra dudaklarım sitemli şekilde birbirine çarpıyordu.

Kara gözlerinin arkasında çok çok cılız bir ışık gördüm. "Ailen mi zorladı?"

Böyle olmasını isterdi, zorlanarak yapmış olmamı. Fakat aksine, neredeyse ben zorlamıştım insanları. "Hayır," dedim ve gözlerindeki o cılız ışık da kayboldu. "Sana söylemiştim, ailemin haberi yoktu bile."

Yüzünü hafifçe öne eğince gözüme kulağının altındaki bir iz çarptı. Kırmızı bir izdi, yeniye benziyordu. Acaba n'olmuştu? "Neden yakınımdaydın?" Diye sordu bu kez, soğuk bir sesle. "Nil'i madem kaçırdın... Neden siktir olup gitmek yerine beni kandırdın, ilgi gösterdin, sikiştin?"

Tırnaklarımla sol bileğimdeki izi kaşırken, "Nil'i bulamaman için," dedim. "Aynı zamanda Nil'i sana geri getireceğim için."

Masayı kazıyan tırnakları durdu ve bir süre sessizlik oluştu. Muhtemelen kafasında çoktan birleştirdiği parçaları kelimelere döküyor olmam can sıkıcıydı. Sertçe yutkunup, "Suçu neden Feda'ya attın?" Diye sordu. "Tahmin ettiğim gibi, suçu işleme ihtimali olduğu için mi?"

Onun adının geçmesiyle beraber dilimi dişlerim arasında ısırdım. "Onunla bir hesabım vardı."

"Bir taşla iki kuş vurdun yani. Hem iş için kızımı kaçırdın, hem de kişisel intikamın için beni kullandın."

Huzursuzca, "En başından beri Nil'i sana geri getirecektim," dedim. "Nil'i vermeyecek olsam neden çevrende olurdum? Neden ona bu kadar iyi bakardım..."

"Sus," dedi elini kaldırarak. Gözlerini gözlerime dikince ruhumu inciten nefretiyle bir arada kaldım. "Kızımın adını anma. İsminin senin dudaklarından çıkmasına deli oluyorum."

Bu öfkeye bakıyordum da, gerçekten Nil'i bir daha hiç göremeyecektim...

"Ona defalarca sarılıp uyudum," dedim, Nille aramızdaki ilişkinin zararsızlığını ifade etmeye çalışarak. "Sor ona, söyleyecek..."

"Ne zaman uyudun? O iç kanama geçirdikten sonra mı?" Elini masaya çarpıp haykırdığında, sırtım, irkildiğim için sandalyeye çarptı ve gözlerim büyüdü. Masanın ayakları kaymış, aramızdan ayrılmış, o hemen yanıma gelmiş gibiydi. O kadar derinime işliyordu bakışları.

"Ne iç kanaması?" Dedim şaşkınca. "Nil iç kanama mı geçirdi? Ne zaman?"

Nefesinden bir öfkeli ses kaçtı ve kafasını sol tarafa eğip dişleri arasından seslendi. "Ne demek ne zaman lan? Seninleyken!"

Yok artık, bunu kabul edemeyeceğim. "Hayır, Nil'e benim yanımda hiçbir şey olmadı! Ne iç kanaması? Küçücük çocuk o, iç kanama geçirse böyle olur mu şimdi? Kim ne söyledi sana?"

Sırtını sandalyenin arkasına yasladı ve elini cebine attı. Bir avuç parçalanmış kâğıt çıkarıp önüme bırakırken, "Sağlık raporu," dedi. "Burada yazıyor."

Ah, tabi ya... Edip'in pisliğiydi bu, kendi ağzıyla söylemişti değiştireceğini. Kâğıtlara uzanırken gardiyanın kontrol amaçlı masaya yaklaştığını adımlarından anladım ama umursamadım. Raporun hırsla parçalarına ayrıldığı çok belliydi ve bazı parçaları eksikti,

okuyamıyordum. "Hayır," dedim korkuyla. Yaptıklarıma ses çıkarmamış, ne derse kabul etmiştim ama Nil'e zarar verdiğimi düşünemezdi. "Edip sağlık raporunu değiştirdi, hatta o gece kendisi değiştireceğini söylemişti! Yalan bu, inanma!" Kafamı kaldırıp tüm gerçekçiliğimle gözlerine baktım. "Nil'e sor! Üstele, bir şey yap, ikna et... Sana illa ki benim hakkımda bir şeyler diyecektir."

Çırpınışlarını gözlerindeki acımayla izleyip bir süre sustuktan sonra, "Sordum," dedi. "Senin onu dövüp dövmediğini sormak zorunda kaldım."

"Ne dedi?"

"Kimsenin kendisini dövmediğini söyledi."

Tırtılım benim, gerçeği yalnız o biliyordu ve Deren ona inanırdı. Biraz rahatlayıp, "Bak, demiştim sana," dedim. "Nil'e dokunmadım, tek bir kez bile. Kendisi de söylemiş, neden inanıyorsun hâlâ bu rapo..."

"Kızım seni tanımadığını da söylüyor Karmen, ona da mı inanayım?" Dedi, dişleri arasından. "Belki de korkudan böyle söylüyor. Ona bu soruların geleceğini bildiğin için önlemini baştan aldın belki de."

"Bunun önlemini nasıl alabilirim?" Dedim, böyle düşünmekte haklı olduğunu bilsem de Nil'e zarar vermediğimi kanıtlamak istiyordum. "İlla ki itiraf eder, saklayamaz, çocuk sonuçta."

"Sen ne anlarsın lan çocuk ne saklar ne saklamaz!"

Yüreğim titreyince konuşmama devam edemedim.

"Edip'in sözüne mi inanacaksın yani?" Dedim sesimi yükselterek. "Kendisi raporu değiştireceğini söyledi diyorum, anlamıyor musun?"

"Sana mı inanayım?" Sanki her kelimesi ruhuma temas etmenin yolunu biliyor gibi acıtıyordu beni. "Şu hale bak, Edip'e bile senden daha çok inanacak haldeyim. Beni getirdiğin hale bak, kendini benim gözümde getirdiğin hale bak." Ellerini bir daha masaya çarpınca masanın ayakları titredi. "Bak Karmen, seninle karşılıklı oturduğumuz masaya bak! Bizi karşılıklı oturttuğun masaya bak. Ne için? Sen benim çocuğumu kaçırdığın için. Ben seni, kızımı kaçırmaktan hapse tıktırdım. Ben Nalan seni döverken seyirci kaldım, Edip seni dizlerinin üzerine çöktürdüğünde hiçbir şey yapmadım, kelepçe bileklerini acıttığında çözmedim. Bak Karmen, karşılıklı oturduğumuz masaya bak."

Aramızdaki bağ nasıl bu kadar çaresiz, imkansız, hatalarla dolu olabilirdi...

Söylediği gibi oturduğumuz masaya baktım ve sonra onun vurmaktan kıpkırmızı ellerine. Yaralarla doluydu, belki başka yerlere de vuruyordu ellerini.

Sonra, "Bir de... Sanki senin için bir şey ifade ediyormuşum gibi bunları söylüyorum," dedi kendi kendine.

"Ediyor," dedim hemen elimi yavaşça yaklaştırarak. "Günlerdir sadece seni düşünüyorum."

Seni, kızımı, Nil'i...

"Canımı daha ne kadar yakabileceğini mi?"

Kendime acıyla gülerek, "İki çift laf etmeme izin vermiyorsun, ne anlatabilirim ki?" Dedim.

Bunu dememden sonra bir sebepten ötürü gözleri gözlerimde sabit kaldı. Sonra da her neyse onu boşverip, "O itin yerini söyle," dedi emir verir gibi.

"Kimin?" Dedim, cidden anlamamıştım.

"Nalan'ı kaçıran o adam. Yerini söyle. Muhtemelen sizin korumanızdı. Onu da bulacağım."

Evet, Yamanla ilgili şüphelerini silememiştim demek ki. Biraz iz sürerse bulabilirdi ama ben bunun olmasına göz yumamazdım. "Onu tanımıyorum demiştim Deren."

"Siktiğimin yalanları," dedi kafa sallayarak. "Abilerinin de onun da peşini bırakmayacağım."

Onun için, "Abilerimden uzak dur," dedim hemen. Paniklemiştim, çünkü Noah'ta Deren'e bu kadar kızgındı ve birbirlerinin peşlerine düşerlerse... "Onlar kalabalık, sen teksin. Gözünün yaşına bakmazlar."

Hiddetlenerek, "Siktirtme bana belanı," diye hırladı. Korktuğumdan değil, gerginliğimin şiddetinden yutkundum. "Gözümün yaşıymış... Gelsin akıtsın o orospu çocukları abilerin."

"Abilerim hakkında doğru konuş, hiçbirinin haberi yok."

"Doğru yanlış mı bıraktın lan ortada." Sanki onunla alay ediyormuşum gibi bana sinirleniyordu. "Siktin attın hepsini."

Gardiyan bir daha uyarır gibi ses çıkarınca Deren gözlerini yukarıya kaldırıp kadına kirpiklerinin arasından baktı. İstemsizce gözlerinin etrafını kaplayan kirpiklerini izledim ve dişlerimi sıkarak tekrar bana dönünce, "Abinin seni ziyarete geldiğini biliyorum," dedi. "Bir daha

gelirse söyle. Eğer evimi bulup gelirse, Nil'in olduğu evime gelirse hayatını sikerim."

Deren Noah'ı dövebilirdi, onu incitebilirdi, vurabilirdi ama abilerimin hepsiyle, korumalarımızla aynı anda başa çıkamazdı. Üstelik Nil'i korumaya çalışırken aynı anda onlara düşmanlık yapamazdı. "Abimi seninle uğraşmaması için uyardım, asıl sen onu bulma."

"Orası bana kalmış," dedi ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Sen kendi derdine yan. O kadın doktoru öldürmekten de ceza alacaksın. Kanıt bulduğum an savcılığa ileteceğim." Gözleri çok keskin bakıyordu. "Onu neden öldürdün?"

Kadın doktor... Onu da mı öğrenmişti? Fakat nasıl? Hâlâ bir şeyleri araştırıyorsa daha fazla şeyi de öğrenebilir miydi? Deren açık kalan dudaklarıma bakıp ardından başka yere çevirdi gözlerini. "Bir de yangın çıkartmaktan."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Yangın mı?"

Dudağının kenarını kıvırarak, "Her şeyi iki kere tekrarlayıp aptalı oynamak zor olmuyor mu?" Dedi. "Senin gibi zeki bir kadın için?"

"Ben gerçekten..." düşünmeye başladım. "Anlamadım."

"Beni ilk öptüğün yeri hatırla diyeceğim ama onu da unutmuşsundur." Parmaklarıyla masada ritim tutmaya başladı. "Orada çıkardığın yangın, benden aldığın para. Parça parça para koparmak için Nil'i bu kadar uzun süre esir tuttun belki de."

O da mı benim üzerime kalmıştı? Derya piçi her şeyden habersizmiş, masummuş gibi davranırken ben onun yaptıklarından da sorumlu tutuluyordum. "O yangını ben çıkarmadım," dedim bastıra bastıra ve sonra ne olacaksa olsun diyerek söyledim. "Derya yaptı, parayı o aldı."

Boş boş baktı, kirpiği bile kıpırdamadı. "Derya ne alaka lan?"

Bir saniye durup sonuçlarını hesap etmeye çalıştım ama o an bile deli gibi itiraf etmeyi istiyordum. Derya'nın bildiğini söylersem Derya benim hakkımda ne söylerdi? Gece ve Yaman'ın da bu işte olduğunu anlatırdı, başka hiçbir halt bilmiyordu. Deren Yaman'dan zaten şüpheleniyordu ama bu kez Gece'yi de arardı.

"Yoksa..." Deren kilitlenip kaldı. "O da mı sizinleydi? Beraber mi yaptınız?"

O an Derya'nın bana ve Nil'e yaptığı her şeyin karşılığını alması ümidiyle, "Evet," diye yalan söyledim. Aslında... çok da yalan

sayılmazdı, bir noktadan sonra biliyordu. "Nil'i bende olduğundan haberi vardı."

Söylediklerimin bana ne getireceğini bilmiyordum ama artık gerçekten bıkmıştım. Her şeyin sorumlusu ben olmak istemiyordum. Deren dudaklarını birbirinden ayırıp, "Nasıl?" Diye sordu. "Beraber mi yaptınız?"

"Beraber yapmadık ama beni parkta görmüş, Nil'i kaçırdığımı biliyordu." Söylediklerimden emin şekilde başımı salladım.

"O gün... Nil'i parka Derya götürmüştü ve seni gördü öyle mi?" Teninden kalkan o kuvvetli soğukluk kalbimi de kapladı. "O en başından biliyor muydu yani?"

"Evet."

Dirseğini masaya yaslayıp elini şakağına koydu ve hızlı nefesler alırken, "Peki söylememesi için nasıl durdurdun onu?" Diye sordu. Gözlerine siyah bir perde inmişti ve alt dudağı titriyordu. "Onunla da mı yattın?"

Ensemin arkasında bir uyuşma hissedip sandalyemde irkildim ve ellerim tutunma ihtiyacıyla sandalyeyi iki yandan kavradı. Her şey etrafımda dönmeye başladığı için başımı önüme eğip bir saniye gözlerimi yumdum. Beynimdeki uyuşma tahmin ettiğimden de uzun sürmüştü. Sonrasında sandalyeyi ittirip doğrulmaya çalıştığımı fark ettim ama Deren masaya yasladığım bileğimden sertçe kavrayıp, "Otur," dedi kabaca. "Konuşacaklarımız bitmedi."

"Aklına gelen ilk ihtimal gerçekten bu mu?" Dedim hissizleşen gözlerimi kaldırarak.

Gülerken omuzları sarsıldı. "Sözlünü aldatan, kızımı kaçıran sensin değil mi? Beni böyle de aldatmış olabilirsin."

Gardiyan yaklaştığında artık oturabildiğimiz tek masaya tekrar oturup sandalyeme yerleştim. Deren bileğimi bırakıp gardiyana bir bakış atarken, "Nil'den kurtulmak istiyordu," dedim. "Nil'i kaçırmam Derya'nın işine gelmişti, bu yüzden onu ikna etmeme gerek yoktu. Hatta o beni, Nil'i alıp İtalya'ya götürmem için tehdit etti."

Ellerini ensesinde gezdirip başını önüne doğru eğdi. Alnında ter damlaları birikmişti ve artık dayanamıyor görünüyordu. "Doğruları söylediğini nereden bileceğim?"

"Aptal değilsen bilirsin," dedim boşluğa bakarak. Vücudumun hiçbir yeri kıpırdamıyordu. "Sezgileri olan birisi Derya'nın Nil'den haz

etmediğini bilir."

Kendimi bu kadar değersizleştirmiştim demek. Derya'yla yatacağımı düşüneceği kadar.

"O bile... Derya bile parmağında çevirdi beni öyle mi?" Bir kez daha gülmeye başladığını duydum, omuzlarının ileriye hareketi sırasında masadaki kolları titriyordu. "Neden itiraf ettin? Onun da kendinle beraber yanması için mi?"

"Nil'i ondan uzak tutman için."

Gülüşündeki sinir bozukluğu kulağıma gelmeye devam etti. "Derya biliyorsa o zaman karşıma getirdiği adam kesinlikle senin adamındı."

Hiçbir şey demedim. Son birkaç dakikadır tuhaf bir hissizlik, düşüncesizlik halindeydim. Bir saat sonramı bile düşünmüyor, ne dediğimi kendim de anlamıyordum. Zaten her türlü Yaman'ın peşindeydi. Dudaklarımdan küçük nefesler alarak, "Derya Nalan'a takıntılı," dedim. "Bu yüzden Nil'i aranızdan çıkarmak istiyor."

Ne düşüneceğini neye inanacağına şaşırmış gibi boşluğa doğru bakmaya başladığında genzime takılan yutkunmam yüzünden öksürmeye başladım. O hastalıklı, rahatsız edici öksürüğüm sessizlikte çınladı. Artık hapishanenin soğukluğunu hissediyordum. "Çok şey... Çok şey söylemek istiyorum ama söylenecek hiçbir şey bırakmadınız."

Göz kapaklarımın arkası ağlamamaya çalışmaktan sızlıyordu. "O zaman konuşmamız bittiy..."

"Bitmedi," dedi, sinirle gülmeyi bırakıp. Başını kaldırıp göz teması kurduğunda bakışları alev alevdi. Yangının içindeyken alevleri ne kadar hissedebilirsem gözlerine bakınca da o kadar hissediyordum. Elini üzerindeki oversize deri ceketin cebine atıp bir şeffaf torba çıkardığında gözlerim istemsizce takip etti. Hissiz bakışlarım şeffaf, çıtçıtlı küçük poşetin içindeki bir iki tanıdık şeye denk gelince de ağzım şaşkınca açık kaldı. Bunlar şahsi eşyalarımdı, arama sırasında üstümden çıkarılanlar ve... Karina'mın kurdelesi.

Heyecanla gülümseyerek elimi torbaya uzattım ve Deren hızla elini elimin üstüne kapatarak almamam için bastırdı. Bunun üzerine vermemesinden korkup, "Bunları nasıl alabildin?" Diye sordum.

"Bazen, arkasında devletin olduğu bir koruma olduğunu unutuyorsun."

"Suikatçi," diye düzelttim iğneleyerek. İstemsizce gıcık davranmıştım.

Ağır ağır nefes alıp, "Evet, abilerin üzerinde uyguladığımda göreceksin," dedi.

Yok, hâlâ ailemle beraber yaptığıma inanıyordu, başka şey düşünmüyordu. "Eşyalarımı ver Deren."

Elimi sertçe itip torbayı aldığında masaya çarpan parmaklarımı sıktım. Ağır ağır torbanın ağzını açıp içini masaya döktü ve cüzdanımı alıp kontrol etti. Biraz paradan başka bilgi sahihi olabileceği şey yoktu. Cüzdanı kenara fırlatıp diğer şahsi eşyalarıma da baktı ve ardından kurdeleyi aldı, avucunda tutarak bileğime baktı. Onu ilk kez bileğimden başka yerde görüyordu. "Bu kurdeleni çok mu seviyordun, hep bileğindeydi?"

Tetiklenip, "Onu bana ver," dedim.

"Sana veremem, yasak." Kayıtsızca geriye yaslanarak bir omzunu silkti. "Eşyalarını, senin hakkında bir şeyler öğrenirim diye aldım ama hiçbir şey çıkmadı. Değersiz bir kumaş, iki üç sigara..." gözleri masaya kaydı ve kilit şeklindeki zincir kolyemi buldu. "Alındığına pişman edilen hediyeler."

Titrer şekilde avucuna uzandım ve elinin içinden kurdeleyi almak için parmaklarını açmaya çalıştım. Tenine dokunmanın yarattığı hisleri yok saymaya çalışıyordum ama ona dokunmak her zaman bağımlılık yapan türden bir şey olmuştu. "Ver dedim şunu! Aptal aptal iş yapıyorsun! Kurdele ne işine yarayacak sanki!"

Gardiyan yaklaşarak, "Temas yok," dedi. Omuzlarımdan tutup beni geriye çekmeye çalışırken Deren, böylesine acı çekiyor olmamdan kaynaklı rahatlıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Kurdele umurumda değil. Canının yandığını görmek hoşuma gidiyor."

"Öldür o zaman beni! Sonsuza kadar hoşuna gitmiş olurum!"

Sinirle elindeki kurdeleyi fırlattı ve avuç içlerini masaya yaslayarak, "Bir bez parçasıyla aranda duygusal bağ kuracak birisine benzemiyorsun," dedi. "O kadar duygusal değilsin."

Sandalyemden fırladım ve yere doğru fırlattığı kurdeleye ilerledim. Onu yerden alırken gardiyanların bakışlarını üzerimde hissediyordum. Hızla eşofmanımın cebine soktum ve hâlâ masada oturan, tüm kibriyle beni izleyen Deren'e yaklaştım. Masanın karşısında, nefes nefese ayakta dururken, "Ben kendimi sorumlu tuttuğum için bana acı çektirebiliyorsun," dedim. "Ben suçluyum, o yüzden susuyorum. Ben

hata yaptım, o yüzden susuyorum ama sakın... zaaflarıma dokunma, bir düşman yaratırsın."

Tek kaşını kaldırırken yüzünde depderinlemesine bir yıkıp geçme arzusu göründü. "Ancak senin gibi bir yüzsüz kızımı kaçırmasına rağmen utanmadan böyle konuşabilir."

"Öldürsene," diye fısıldadım yüzüme düşen saçımı sertçe iterek. "Öldür o zaman! Niye yapmıyorsun? Yapamıyor musun? Edip'in, Nalan'ın eline verseler hemen öldürürler beni!" Yüzümü alçalttım. "Sen niye yapamıyorsun?"

O an benden çok kendisine öfkelenmiş gibi ağır ağır yutkundu. Belki de gerçekten beni böyle öldüreceğini düşünüyordu ama zamanında suçluyu bulduğunda yapacaklarını hatırlıyordum. Şimdi neden yapmıyordu? "Yok acısız ölemezsin, yok böyle canın yansın, yok abilerin ölsün... Beni öldür, beni! Yoksa benden hâlâ o kadar nefret edemiyor musun?"

Meydan okumam karşısında sessiz kalarak gözlerini yavaşça arkamdaki gardiyanlara dikti. Bana elinin tersiyle çekil, gibisinden bir hareket yaparken, "Görüşmem bitti," dedi gardiyana.

Sandalyesini iterek doğrulduğunda, gardiyanın da arkamdan yaklaştığını sezdim. Deren, ceketinin önünü düzelterek omuzlarını geriye attı ve arkasını dönüyordu ki onu kolundan tuttum. "Benim bitmedi, söyleyeceklerim var."

Hiçbir şey demeden kolunu çektiği sırada gardiyan koluma girerek, "Bitmiştir," dedi. Beni götürmeye çalıştığında kollarımı kendime çekerek Deren'in önünde dikildim. Acıdan soluğum kesilmiş halde, "Benim de canım çok yanıyor," dedim. O yukarıdan bana bakarken üzerindeki tişörtün uçlarını uzaklaşmaması adına kavradım. "Senden bile çok yanıyor. Hiç geçmiyor, azalmıyor... Unutamıyorum, silemiyorum. Rüya görmeye çalışırken sürekli boğulduğum kâbuslar görüyorum." Gözlerimde bir yalvarmayla baktım. "Bir şeyler anlatmak istiyorum ama sonra olacaklardan korkuyorum. Birkaç saat baş başa olmayı, sana anlatmayı, en azından beni anlamanı o kadar isterdim ki... Umursamadığımı sanıyorsun ama yemin ediyorum hep seni düşünüyorum..."

Boş boş bakarak, "Bitti mi?" Dedi.

Gardiyan, "Gidiyoruz," diyerek beni çekiştirirken, "Deren, lütfen," dedim telaşla. Vücudumu ona doğru itmeye çalışıyordum. "Sana

ihtiyacım var, yanındayken daha az acı çekiyorum."

Bana acıyormuş gibi bakıp kafasını iki yana salladıktan sonra arkasını döndü. Süratli adımlarla ilerlemeye başladığında ellerim yanıma düşüp çaresiz kaldılar. Gardiyana zorluk çıkarmayı, savaşmayı bıraktım ve pes edişim ağzımda bozuk bir tat bırakırken gardiyanla gitmek üzere arkamı döndüm. Sonra sadece bir an için arkama, onun uzaklaşan vücuduna bakarak, "Ölsem affeder misin?" Diye seslendim, beni duyacağı şekilde. "Deren, ölürsem affeder misin beni?"

Kapıdan ayrılmak üzereyken duraksadı, eli kapının üzerinde kalmıştı. Gardiyan, Deren'in beni muhattaba aldığını görünce bekledi ve Deren yavaşça omzunun üzerinden baktı. Kara gözlerine doğru, "Söyle," dedim, neredeyse fısıldayarak. "Ölsem beni affeder misin?"

Sessizlik.

Cevap bulamayan sorum...

"Ölürsem," diye yineledim gerçekten merak duyarak. "Ölürsem affeder misin beni?"

Tekrardan cevap vermedi.

"Ölürsem..."

Başını salladı.

Demek... ölürsem affederdi. Ben de karşılık olarak başımı salladım ve gözlerine son kez bakarak, "Senin için yaparım," dedim.

Sonra yürümek için önüme döndüm, gardiyanla beraber çıkacaktım ki, "Bekle," dediğini işittim. Gardiyan benden önce dönüp arkama baktı, tahammülü kalmamış gibiydi ama dediği gibi Deren gücünü devletten alıyordu. Artık söylenecek bir şeyler kalmamasına rağmen ona döndüm ve Deren soluğu karşımda alınca, yumruklarımı iki yanımda sıktım. Bir karış mesafemde durup gözlerini yüzümde, saçlarımda, dudaklarımda dolaştırdı. Sonra da, "Önce duymanı istediğim bir şey var," dedi.

Ruhsuzca, "Nedir?" Diye sordum.

"Nil'in aklından seni kazıyacağım. Onunla geçirdiğin her anı, ona zarar verdiğin her anı zihninden kazıyacağım." Yüzüme doğru alçaldı. "Kızımın korkulu rüyası olmana izin vermeyeceğim. Doğrusu... Bir çocuk için sen başka ne ifade edebilirsin ki? Çocukları kaçıran birisi... kendi çocuğu için bile eziyetten başka bir şey değildir."

Kalbimin algılamakta zorluk çektiğini hissettim. Oysa beynim kavramıştı ama kalbim hâlâ daha onun yüzünden kendimize böyle saf

davranıyordu.

"Eziyet?" Diye kekeleyebildim sadece.

"Evet. Annesinin sen olduğu bir çocuk düşünemiyorum."

Kelimelerden sonra bana kalan tek düşünce, Karina'mın benim yüzümden çektiği acı oldu. Sonraki an elim havaya kalkmıştı ve sert bir patlama sesiyle beraber Deren'in yanağına inmişti. Tenin tene çarpma sesinden sonra Deren'in suratı hafifçe yana kaydı ve benim elim inerken, onunki yanağına doğru gitti. Parmaklarını yanağında oluşmaya başlayan kırmızılığa koyduğunda, "N'apıyorsun?" Diye bağırarak kolumdan tuttu gardiyan. "Delirdin mi? Mahkumsun sen!"

"Öldürürüm seni," dedim Deren'e ve ileriye atılarak ellerimi boğazına doladım. O, hiçbir tepki göstermeden geriye kayarken, parmak uçlarımda yükselerek yüzüne yaklaştım. "Benimle böyle konuşamazsın! Canımı böyle yakamazsın!"

Gardiyanın telsizine bir şeyler dediğini arka planda duyarken Deren'in boynuna kabaca yapışıp, geri çekilmeme rağmen tekmelerimi savurmaya çalıştım. Gardiyanların ikisi birden müdahale ettiği için belimden kavrayıp geri çekmişlerdi. Deren elini yanağından indirip yüzünü boş bir bakışla bana çevirirken, ellerim ve tekmelerimle ona uzanmaya çalışıyordum. Gözleri baştan aşağıya beni süzerken, "Bir daha sakın buraya gelme," diye çığlık attım. Tam tekrardan ona tokat atıyordum ki, gardiyanın birisi kolumu yakalayıp sırtıma çevirdi ve dudağımdan tekrar çığlık koptu. "Söylediğin her şeye pişman edeceğim seni, kim olduğumu göstereceğim sana! Sen değil, ben de senin peşini bırakmayacağım!"

Gardiyan beni ters kelepçe yapmak üzereyken bir daha ileriye fırladım ve kafam Deren'in göğsüne denk geldiğinde, onu omuzlarından sertçe arkaya ittim. Yumruklarımı göğsüne doğru vurup tekmelerken saçlarım sürekli yüzüme düşüp duruyordu. Deren hâlâ aynı kayıtsızlıkla beni izlerken, "Yalvaracaksın!" Diye bağırdım tekrardan. Gardiyanlar sert bir uyarıyla beni ikinci kez yakalayıp ters kelepçe yapmak için yere düşürdüğünde, Deren sanki yere uzanabilmem için bir adım geriye çıktı. Aşağıdan ona, alev alev gözlerle bakarak başımı salladım. "Benden bir çocuğun olması için yalvartacağım seni."

Ne dediğimi kulaklarım duymuyordu, duymaya da ihtiyacı yoktu. Yalnızca öfkemi çıkartmak, yöneltmek, kurtulmak istiyordum. Ters

kelepçe bileklerime geçtiğinde, gardiyanlar azarlayarak beni ayağa kaldırdı. Titreyen dizlerim üzerinde durarak kurtulmayı denerken, Deren uzun uzadıya beni izleyip arkasına döndü. Sanki hiç dokunmamış gibi süratli adımlarla çıkışa ilerledi. Bir polis kapıyı onun için açtı ve Deren hiç duraksamadan çıktı.

Vahşi bir hisle gardiyanları itmeye çalıştım.

"Dur artık!"

Gardiyanlar kolumdan daha sıkı tutup beni ziyaretçi salonundan çıkardıklarında her tarafıma sıcak basmıştı. Koridorda yürürken gözlerim etrafımı zor seçiyordu. Üst katları çıkarken de çok zor yürüyordum. Ciddi şekilde yaralama, incitme isteğim vardı. Bir anda kim olduğumu farkına varmış gibiydim. Ama diğer yandan hâlâ deli gibi de ağlamak istiyordum.

Koğuşun önüne gelince kilidi kaldırıp açtılar ve beni içeriye sokarken, "Müdüre ileteceğim bunu," dedi gardiyan.

Siktir git!

Kapı kapandığında ellerimi yüzüme götürüp saçlarımı öfkeyle arkaya ittim. Kirpiklerim saniye başı kırpışıyor, gözlerim etrafta dolaşıyordu. Her şey pusluydu, mahkumların görüntüsünü seçmekte zorlanıyordum. Kendi aralarındaki ufak konuşmaları, denizi dinliyormuşum gibi uğultu oluşturuyordu. Ayaklarımı sağ taraftaki ranzalara kaydırdım ve battaniyemi alan aptala ilerledim. Üzerine yürüdüğümü fark ederek bana döndü. Nefes nefese önünde durup bir anda elimi kaldırdım ve tokatı suratına patlattım. Kadının yüzü şaşkın bir çığlıkla diğer tarafına dönerken, içerideki konuşmalar bıçak gibi kesildi.

"N'apıyorsun lan?" Diye ayağa fırladı ve bir anda saçlarıma asıldı, kafamı aşağıya çekti. "Kafayı mı yedin orospu! Sana bir şey yapmıyoruz diye şımardın mı?"

Karşı çıkmadım, çünkü karşılığının bu olacağını bildiğim için tokat atmıştım. Sessiz kalışım karşısında hıh, gibisinden ses çıkardı ve diğer mahkumlar, "Gardiyanlar görecek," dediğinde kadın onlara bakıp kaş çattı. "Görmediniz mi? Tokat attı bana!"

"Battaniyemi çalmıştın!"

"İsteseydin geri zekâlı! Niye saldırıyorsun delirmiş gibi?"

"Sen isteyerek mi aldın lan?"

Bana doğru saldırdı ve vücudumu arkaya itti. İçeriye girerken birilerine saldırma isteğim vardı ama o an sadece bana bunu yapmasına izin vermek istedim. "Sen görürsün," diyerek beni tuvalete çekiştirirken, diğer mahkumlar, "Kapıyı kapat bari," dedi.

Lavaboya girdiğimizde beni içeriye itip kapıyı arkamızdan kapattı ve sırtım beyaz fayanslara yaslıyken üzerime gelmeye başladı. Göğüs kafesim hızla inip kalkarken görüşümde Karina vardı. Deren haklı olabilir miydi? Ben Karmen için eziyet miydim? Öyle olmasa, öyle hissettirmese bu kadar ölümcül bir öfke hisseder miydim?

Kadının elleri beni üzerimdeki kıyafetten yakalayıp sarsarken, "Derdin ne?" Dedi bağırarak. "Bir sorunun mu var benimle?"

"Beni dövebilir misin? Gücün yeter mi?"

"Manyak mısın sen?"

"Korktun mu? Dövemez misin?" Dedim, gülmeye başlayarak.

Biraz sessizlik oluştuktan sonra, "Ruh hastası," dedi.

Kahkaha atarak, "Aslında seni dövebilirim," dedim. Gözlerimdeki bulanıklık yüzünden kadının yüzü pürüzlüydü. "Kadınlarla dövüşüp kaybettiğim hiç olmadı. Çünkü on yaşından beri dövüşme dersleri alıyorum, Salvadorla bile dövüşüyorum. Şey... O en büyük abim, bana yumruk atmayı ilk o öğretmişti. Şimdi yüzümde bu kadar çok dayak izi olduğunu görse bana çok öfkelenir ama tüm bunların karşılığını verir."

"Ne gülüyorsun, ne saçmalıyorsun be?" Beni omuzlarımdan bir daha arkaya attığın ayaklarım yerde hafifçe kaydı ve ensem acıdı. "Hakikaten ruh hastasısın."

Kahkahalarım şiddetlendi ve elim karnımı tutmaya başladı. Kadın beni bırakıp geriye çekildiğinde sırtımı fayanslarda kaydırarak kalçamın üstünde alçaldım ve başımı arkaya atıp daha sesli güldüm. Kadın, "Belanı benden bulma," diye homurdanıp ardına döndü ve söylene söylene koşula döndü.

Gözlerimdeki yaşlar baskı sonucu düşmeye başladı ve kahkahalarım boş tuvalette çınladı. Kahkahalarım arasında Karina'mın çığlığını da duyuyor, o çığlık sesini duymamak için daha da yüksek sesle gülüyordum. Ve o kadar fazla ağlıyordum ki, boynum ıslaklık yüzünden kaygan bir hal almıştı. Kızım benim sorumsuzluklarım, hatalarım, sadakatsizliğim yüzünden ölmüştü.

Annesi yüzünden, babası yüzünden ölmüştü.

Ben güldükçe sanki Karina'nın ağlayışı da arttı ve en sonunda kazanan onun çığlıkları oldu. Ne kadar gülersem güleyim o sesi bastıramadım. Gülüşümün sesi kesilince kızımın bu can yakıcı sesine çekildim ve orada ağlarken dakikalarca sorumsuzluğuma, o gün o kapıyı açık bırakışıma isyan ettim.

Deren eğer ölürsem affederdi beni ama Karina affeder miydi?

Bulanık bir zihinle hareket ederek kalktım, önümü göremeden yürüdüm. Koğuşa geçince mahkumların hakkımda konuştuğunu sezdim ama durup bakmadım. Koğuşun demir kapısına ilerleyip ellerimi vurmaya başladım. "Telefon görüşmesi yapmak istiyorum."

"Bakın işte, dedim size. Ruh hastası bu kız."

Yalnızca tuzlu tadını aldığım dudaklarımı yaladım ve karşı bir hamle gelmediği için kapıya yeniden vurdum. "Telefon hakkım olmalı! Size diyorum!"

Her zamna koridorda dolaşan bir gardiyan kapıya yaklaştı ve sürgüyü çekerek bana baktı. "Ne telefonu?"

"Bir yakınımı aramak istiyorum," dedim direkt. Yüz kaslarımı kontrol edemiyordum, sanki hâlâ gülüyor gibiydim. Deliriyordum.

"Konuşma için izin gerekli."

"Müdüre sorun öyleyse!" Diyerek ayağımı yere vurdum.

Gözyaşlarıma bakıp iç çektikten sonra sürgüyü kapattı. Bir gülüş sesi daha çıkararak sinirle tekrardan vurmaya başladım. Cevap bile vermemişti, ciddiye almamıştı. Günlerdir gururum o kadar kırılıyor, hasar alıyordu ki her şeyi kişisel algılıyordum.

Yüzümü koğuşun ağır kapısına yaslayıp gözyaşlarımı akıtırken Deren'e söylediklerimi hatırlamaya çalıştım. Ona Derya'dam bahsetmiştim, Derya'da karşılığında Gece ve Yaman'dan bahsederdi.

Yaslandığım kapının açıldığını hissedince biraz geriledim ve gardiyan bana bakarak uzanınca karşı koymadım. Koluma girdi ve beni koridora çıkartıp yürümeye zorlarken, "Abinin ziyareti sana epey fayda sağlamış görünüyor," dedi. "Müdür telefon konuşması için izin verdi. Güya henüz cezan onaylanmamış, mahkeme gününe varmış."

Bu konuşabileceğim anlamına geliyordu demek ki. Noah müdürle özel bir konuşturma gerçekleştirmişti, beni buradan çıkarana kadar en azından hayatımı kolaylaştırabilecekti. İsterik şekilde titreyen dudağımı yalayarak gardiyanla beraber iki üst kata çıktım ve bir odaya girdim. Arşiv odasına benzeyen, yetkili kişiye ait bir oda gibiydi.

Gardiyan kolumu hiç bırakmadan masaya kadar yürüdü benimle ve sabit telefonu önüme çekti. "Çok kısa sürsün. Koğuştakilere de asla bahsetme."

Direkt telefon tuşlarına dokunmaya başladım. Gece'nin numarasını, sık kullandığım için hatırlıyordum. Numarayı çevirdim ama hatta yanlış birisi çıkınca karıştırdığımı anladım. İkinci kez aramak durumunda kaldım ve gardiyan bir elinde jopla beni izlerken, bu kez hat çaldı. Saniyeler sonra Gece'nin, "Alo?" Diyen sesini duydum.

Heyecan bile hissedemeyecek kadar duygusuz olmama rağmen sesini duyunca gülümsedim. "Gece, benim."

Sessizlik oluşunca bunun şaşkınlığın işareti olduğunu anladım. Daha sonrasında yüksek sesiyle, "Nasıl arayabildin?" Dedi. "Neredesin sen? Nasılsın?"

"Hâlâ cezaevindeyim, müdür izin verdiği için arama yapabiliyorum." Telefonu, hayatımın iplerinden bile daha sıkı tutarak ona anlatmaya başladım. "Nasıl olduğumu bırak, beni dinle tamam mı?"

Sesini örten bir panikle, "N'oldu?" Diye sordu.

"Deren görüşüme geldi, ziyaretime..." ve ismi dudaklarımdan döküldüğünde bana söylediği her şey ruhumu tekrar kuşattı. Yangınından kalan küllerdim sanki o an. "Ona Derya'nın da bildiğini anlatmak durumunda kaldım, muhtemelen yanımdan ayrıldıktan sonra Derya'nın yanına gidecek. Derya'da bana öfkelenip sizden bahsedebilir. Deren'e seni anlatırsa Yamanla beraber seni de arar, başına bela olur. Buradan uzaklaş Gece, bir süre için yurt dışına kaç, hatta Yaman'da seninle gelsin."

Anlattıklarımın karşılık bulması saniyelerden sonra oldu. Gece hattın diğer tarafında, düşünceli şekilde, "Kaçmayacağım," dedi. "Tüm suçu sana yıkıp kaçamam."

"Gece, yapman gerekenin bu olduğunu biliyorsun. Abilerim beni zaten kurtarır, en sonunda olan sana olsun istemiyorum."

"Olursa olsun, sonuçta ben kaçırdım." Bağırmaya başladığında huzursuzluğunun daha derin farkına vardım. "Sen aklıma sokmuş olsan da yapmadın sonuçta, ben yaptım. Ama günlerdir ceza çeken, kızıyla vurulan, kalbi acıyan sensin. Ben buna rıza gösteremiyorum."

"Sen n'aptın peki? Senin ne suçun var?"Yanağıma doğru sıcak bir göz damlası aktı. "Kızımın ölümüne sebep olan benim, planı kuran

benim, yöneten benim. Senin ne suçun var ki benim yerimde cezaevinde olacaksın?"

Sinir bozukluğuyla bir ses çıkarınca, "Lütfen," dedim İtalyan'ca. Arkadaş olduğumuz için bu kadar İtalyan'ca anlıyordu. "İstersen İtalya'ya git, ben de oraya geleceğim çünkü."

"Kaçamam," dedi bir daha. "Tüm cezayı sana bırakıp gidemem."

"Gece..."

Hattın kesildiğini işaret eden sesi duyunca umutsuzca inledim ve telefonu yerine adeta fırlattım. Gardiyan sert bir şekilde telefonu düzeltip kolumdan tuttu ve görüşmem sonlandığı için odadan çıkarttı. "Revire gitmek istiyorum," dedim bu kez de, kafamda hâlâ aynı kelimeler çınlarken.

"Bu nereden çıktı?" Diye geri dönüş aldım gardiyandan.

Serbest olan elimi karnıma götürünce direkt savunma pozisyonu aldı ve arkamızdan takip eden gardiyan yaklaştı. Fakat karnımdan bir şey çıkarmak yerine açıp morluğu gösterdiğimde gardiyanlar sakinleşti. "Bu ne zaman oldu?" Diye sordu.

Günlerdir böyleydi. Nalan, emniyetten ayrılırken karnıma attığı tekmelerin iziydi. Hiçbir tedavi ve merhem kullanılmadığı için yeşile dönmüştü morlukların rengi. "Günlerdir böyle, geçer sandım ama geçmedi," dedim kendim için endişelenmişim gibi. Oysa o an kendimi gözden çıkarmıştım.

Tatmin edici bir yanıt almasam da biraz sonra koğuşa gitmediğimizi anladım. En alt, ziyaret salonunun olduğu kata indim ve oranın önünden geçerken Derenle oturduğumuz masaya ruhum çekilmiş gibi baktım. Neden kalbim Karina'yken ruhum Deren'miş gibi hissettiriyordu?

Ve ruhum da kalbim de ölmüştü.

Revirden içeriye girdiğimizde masadaki beyaz önlüklü kadın başını kaldırdı ve gardiyana baktıktan sonra bana döndü. "İyi misin? Sorun nedir?"

"Karnı morarmış, ağrısı var," diye benim yerime yanıtladı gardiyan.

Boş muayene yataklarından birisine oturdum. İçeride toplam dört yatak vardı, geniş ve teçhizatlı bir odaydı. Bacaklarım aşağıya sarkacak şekilde oturdum ve doktor yaklaştığında gardiyan geriye çekildi. "N'oldu karnına?"

Tıbben kendime n'olduğunu bilsem de bilmiyormuş gibi davranıp, "Tekme yemiştim, ağrıyor," dedim.

Üzerimi sıyırmamı rica edince denileni yaptım. Karnımdaki iki ayrı çürüğe bakarak biraz dokundu. Galiba acıdı ama hissetmedim, boş boş izlerime bakıyordum. "Böyle yaptığımda acıyor mu?"

"Hıhı."

"Ya böyle?"

"Evet."

"Ağrı kesici vereceğim, bir de merhem sürelim." İlaç dolabına ilerleyip yanında bir paket ilaç ve merhemle döndü. Masasında duran, gözüme kestirdiğim şeye bakarak başımı salladım. Kadın ilacı, küçük şişedeki suyla beraber bana verince itirazsızca içtim. "Günde iki kez yanıma gel, ilaçlarını vereyim. Merhemi süreyim."

Karnıma sürdüğü sarı renkli görünen merheme bakarak kalkmak için hareket ettim. Ellerindeki plastik eldivenleri atmak için arkasını döndüğünde masasına doğru yaklaşmıştım. Gardiyanın bakışlarını üzerimde hissederek yüz buruşturdum ve aniden karnımı tutup eğildim. Doktor bana dönerken gardiyanın dikkati de dağıldı. "N'oldu?"

"Aniden.. acıdı," dedim ama zaten acıyordu. Hem de çok. Yara değil, dahası.

Doktor beni doğrultana kadar gardiyan yanıma geldi ve el çabukluğuyla almak istediğimi alırken, fark edilmediğimi kontrol etmek için gardiyana baktım. O daha çok belindeki silahı benden uzak tutmaya çalışıyordu alıp bir delilik yapmayayım diye.

Doğrulduğumda, "İyiyim," dedim.

Doktor beni bir daha yokladı ve gardiyan koluma girip diğer gardiyanı çağırdı. Sweatimin kolundan içeriye ittiğim şeyin düşmemesi için kollarıma dikkat ederek yürüdüm. Koridora çıktıktan sonra üst katlara geçtik ve etraftan gelen sesler eşliğinde kendi koğuşuma geçtim. Kapı açılıp içeriye girdiğimde rol yapmayı kesip ruhsuzca yatağıma ilerledim. Yatağın köşesinde bir battaniye gördüm ama bu kadının aldığı battaniye değildi. Sanırım yenisini getirmişlerdi. Gardiyanlar bunu fark edip yapmış olabilirdi.

Yatağa uzanırken cebimden Karina'mın kurdelesini çıkardım.

Ona sarılıp gözlerimi kapattım.

Ona kavuşmanın hayalinde saatlerce süzüldüm ve gülümseyerek rüyama bekledim. Gelmedi. O günün gecesine kadar uyumaya çalıştım, belki biraz uyudum ama gecenin bir yarısı, koğuştaki karanlıkta hıçkırarak yataktan doğruldum. Ellerimi saçlarım arasından geçirerek tahammülsüzce etrafıma baktım. İçimde bir şey yapma arzusu vardı. Kendime bir şey yapma arzusu.

Karina'nın ölümüne ben sebep olmuştum.

Mark'ı aldatmış, ihanet etmiştim. Sonra kaçmıştım. Suçumdan kaçmıştım. Karina'yı büyüyene kadar korumak için uzaklaşmıştım ama en sonunda kızım benim ihanetimin cezasını çekmişti. Kızımın babasını bile yanlış seçmiştim, sevildiğimi sanmıştım. O kapıyı açık unutmuştum.

Ölsem affederdi beni.

Deren ölsem affederdi beni.

Karina'da belki yanına gidersem affederdi beni.

Yataktan kalkıp karanlığın içinde hayaleti andıran adımlar attım. Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Lavabonun önüne geçip kolumun içinde sakladığım makası çıkardım. Küçük, metal bir bıçaktı. Karanlıkta kendi ellerimi zor seçerek üzerimdeki sweatin lastikli kolunu dirseğime kadar sıyırdım.

"Keşke Noah'ı da arasaydım. Ona Markla beraber Edip'i de öldürmesini söylerdim..."

Tüh, bunu atlamıştım. Bir durup düşündüm, Deren'in yeni numarasını biliyor muydum? Deren mi? Hayır, Deren değil, Noah... Yeni numarasını ezberlememiştim ki. Ayrıca Noah zaten öldürürdü değil mi? Edip'in yaptığını söylemiştim ona.

O kurşun... Karina'mın mezarına sıçrayan kurşunu hatırlayınca gülmeye başlayarak ağladım. Buhranımın içinde gülmek nereden geliyordu bilmiyordum ama sürekli gülmeyi istiyordum.

Makasın bıçaklarını ikiye ayırdım ve ucunu sol koluma sertçe batırdım. Bıçak keskin miydi onu bile ayırt edemiyordum, yalnız tenimi kesip damarıma ulaşmayı istiyordum. Omuzlarım gülmemle beraber ileriye geriye sallanırken kanın sızmasını bekledim ama o kokuyu almadım. Bana bu şeyi direten arzumun sonunda yalnız Karina'ya kavuşmak vardı. O intikam, karşılık alma duygusu bile hafiflemişti. Hiç kimseyi değil, yalnız Karina'mı istiyordum.

Makasın bıçağını daha saldırgan şekilde kullandım ve kolumda, bileğimden yukarıya uzanan bir çizgi çektim. Sonra tenimde bir sıcaklık hissedince kanın aktığını anladım ama bakışlarım kör bir insanınki gibiydi, göremiyordu. Gözlerimin önünde çok çarpıcı başka kareler vardı. Hepsi aynı kadraja sığmış bir sürü an duruyordu karşımda.

Kıkırdayarak makasın ucunu kaldırıp koluma sapladım ama makası denk getiremeyip boşluğa indirdiğimi anladığımda daha fazla güldüm. Hemen hemen aynı saniyelerde dışarıdan bir müdahalenin geldiğini hissettim. Gözlerimin önündeki karanlık sert şekilde kırılmıştı. Elimdeki bıçakla beraber başımı kaldırıp baktığımda banyonun kapısındaki saçların beni izlediğini gördüm. Saçlar, evet kabarık saçları vardı. Yüzünü göremiyordum, parazit gibiydi.

"N'apıyorsun?" Diyen sesi ulaştı bana sadece.

Makası tutan elimi aşağıya indirince gözleri makası ve bileğimi takip etti. Gözlerimi kırpıştırdıkça görüntüsü netleşmişti. Işığı da yakmıştı. Gülüşüm kesildi ve sinirle koğuşu gösterdim. "Geri dön."

"Nereden buldun onu?" Diye sordu bu kez. Mahkumlardan birisiydi, daha önce neredeyse hiç konuşmamıştık.

"Cehennemden."

Kadın önce yavaş yavaş geriledi, sonra arkasını dönüp hızlandı. Sinirle elimdeki makası fırlattım ve kadın koğuşun kapısına vurarak, "Buraya bakın!" Diye bağırdı. "Bu kadın kendini öldürüyor!"

Ben hızla kolumdaki kesikleri, kanları saklamak için sweatimin kolunu indirirken koğuştakilerin de uyandığını gördüm. Gürültü çıktığı için söyleniyorlardı. Koğuşun kapısı açılınca bir gardiyanın geldiğini anladım ve yerdeki kanları ayaklarımla örtmeye çalıştım. Bir gardiyan banyonun kapısına kadar gelirken, içeriden de mahkumlar baktı buraya. "N'apıyorsun sen?" Dedi adam, yerdeki makası görerek. "Nereden buldun?"

"Bileğini kesmişti," dedi beni şikayet eden kadın.

Gardiyan elindeki jopu sallayarak yaklaştı ve doğrudan yanıma geldi. Koluma girdiği gibi beni çekiştirmeye başladı. Yanından geçtiğimiz o kadına öfke dolu bakarak, "Anı böldün," dedim sertçe.

Gardiyan beni çekiştirince neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Diğer gardiyan, mahkumları yatağa girmeleri için uyarırken, kolumdaki gardiyanla karanlık koridora çıktım. Ayağımda değil

ayakkabı, çorap bile yoktu. Kanın avucuma sızdığını hissederek gardiyanla aşağıya inerken, "Makası nereden buldun?" Diye sordu tekrardan.

İşlerime karışıldığı için sinirle inleyip, "Revirden," dedim susması için.

Fakat beni yine revire getirmek zorunda kaldı. Bu kez içeride erkek bir doktor vardı, belli ki nöbetçiydi. Gardiyan içeriye girip doktoru yaşanan olay konusunda azarladığında, "Diğer arkadaşın sorumsuzluğu," dedi doktor.

"Koluna bak, kendini kesmiş."

Doktor müdahale etmek için muayene yatağın ucuna yaklaştı ve bileğimden tuttu. Kendimi geri çekerek itmeyi denedim ama gardiyan, "Polisleri çağıracağım!" Diye bağırarak tehdit etti beni. "İntihara teşebbüsünü dosyaya işlesinler, seninle mi uğraşacağız?"

Gülüşüm bu kez bir karşılık oldu. Omuzlarımı hareket ettirerek güldüm ve gardiyan polis çağırıp bana birkaç soru sorarken doktor da koluma muayenemi yaptı. Sorulara cevap vermeden tenimdeki kanı izledim ve gardiyan söylenip dururken, gözlerim tekrar bulanıklaştı. Acıyı hissetmiyordum, koluma ne kadar zarar verdiğimin de farkında değildim. Fakat doktor sürekli ah vah ediyordu koluma.

Polis çıktığında ve ağlamam kahkahama karıştığında, doktor bana elinde bir iğneyle yaklaştı. Vücudumu geriye ittim ama kolumu, gardiyanın yardımıyla beraber sabitleyip iğneyi omzuma yaptı. Yatağa yatırıldığımda yüzüm tavana bakıyordu ve yaralı kolum karnımdaydı. Gardiyan, beni diğer kolumdan yatağın başlığına kelepçeleyip, "Gece'yi burada geçir," dedi. "Sakinleşmeden koğuşuna dönemezsin."

Gözlerim kapanırken bedensel bir acı hissetmiyor, yalnız içimde yarım kalan o tamamlanmama duygusu yüzünden kafamı iki yana sallıyordum. Sakinleştiricinin damarlarıma etki etmesi kısa sürdü ve o durağan karanlık beni içine çekerken, "Geciktirebilirsiniz ama engel olamayacaksınız," diye fısıldadım kendi kendime.

Öldürecekler listesinde adım hâlâ yazıyordu.

Rüyamda yalnızlığımı gördüm.

Bilinç olarak uyandığımda nerede ne yaptığımın farkında değildim. Gözlerimi açmadan vücudumu körlemesine bir şekilde kaldırdım ve yorgunluğu hissederek bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Kulağımda

kahkaham, Karina'nın çığlıkları, Deren'in söyledikleri varken gözlerimi açıp etrafıma baktım. Revirdeydim, gece buraya gelme nedenimi hatırlıyordum ama ne yapmak üzere olduğum yeni yeni kafamda netleşiyordu.

Önüme dönüp üzerimdekinin kolunu sıyırdım. Bileğimden dirseğime doğru uzanan pansuman bezine baktım.

"Ağzına sıçtığımın salağı, bir bırakmadı ki ölelim..."

Doktorun sandalyesini çekip kalktığını gördüm. Kolum hâlâ yatağa kelepçeliydi, bu yüzden kısıtlı hareket ediyordum. Bu kez buradaki dünkü kadın doktordu. Kapıyı açıp koridora seslendikten sonra bana dönerek, "Tecrübesizliğimden faydalanıp makası almışsın," dedi. Yüzünde kendine kızar gibi bir ifade vardı. Koluma doğru bakıp iç çekti. "Kendine neden zarar verdin? Benim ihmalliğim yüzünden oldu, sabah gelip öğrenince üzüldüm."

Buraya geldiğimden beri bana kızmayan ilk insandı. Yaptığıma rağmen. Muhtemelen kuvvetli bir azar yiyecek olmasına rağmen. Gördüğüm insaniyet karşısında bir süre hareketsiz kaldım ve ardından içimden geldiği gibi, "Bir kızım vardı, öldü," dedim. "Üstelik benim yüzümden öldü. Dün bu gerçek bir daha yüzüme çarpılınca kendi varlığıma tahammül edemedim, ölmek istedim, hâlâ istiyorum."

Doktor bir müddet sessiz kaldıktan sonra omzuma doğru dokundu. "Böyle bir hikâyenin olduğunu bilmiyordum canım, çok üzüldüm. Ama kendine zarar vererek bir yere varamazsın." Kadın bir şeyler daha söylemek istiyor gibiydi, muhtemelen hakkımda gördüğü haberlerle benim gerçeklerimi yan yana getirip şaşırmıştı ama bir şey eklemiyordu.

Gardiyan içeriye girip kelepçemi çözmek için yaklaşınca doktor da geriye çekildi. "Kendini iyi hissetmiyorsan koğuşuna geri dönmek yerine burada kalabilirsin."

"Kalamaz," dedi gardiyan. Omuzlarımı düşürmüş, bana iyi davranan doktora bakıyordum. "Avukatı geldi, görüşü var."

Avukat mı? Sonunda bir avukatım mı vardı? Kafamdaki ağrıyla beraber ayağa kalktım ve gardiyan, bir mahkum olduğumu hatırlatarak koluma girince çıkmak üzere yürüdüm. Avukat... Artık onu umursadığımı da sanmıyordum. Kapıdan ayrılmadan önce arkamı dönüp masasına yönelmiş doktora baktım. İçimden ona, "Teşekkür

ederim," demek geldi ve o şaşkınca bana tebessüm ederken gardiyan beni koridora çıkardı.

Bitap bir halde, nereye gittiğimi umursamadan yürüdüm ve ziyaret odasına girince Derenle oturabileceğimiz tek masaya baktım. Sonra da otuzlu yaşlarının başında görünen, üzerine dikilmiş gibi bir takım elbise giyinmiş adamı gördüm. Elindeki dosyanın sayfalarını karıştırırken düşünceli görünüyordu. Sandalyeyi çekip oturduğumda avukat irkilerek başını kaldırdı. Renkli gözlerini doğrudan gözlerime çevirip, "Merhaba," dedi hemen. "Emre ben Karmen, nasılsınız?"

Sanki becerilerimi, anlama ve konuşma kabiliyetimi kaybetmiştim. Kendime gelemiyordum. Sorulacak mantıklı şeyi düşünüp, "Beni tanıyorsunuz?" Dedim.

Arkamızda duran gardiyana baktı ve sonra biraz masaya doğru abandı. Yana doğru tarafmış düzgün saçları vardı ve parfüm kokuyordu. "Davayı ben aldım, elbette tanıyorum." Göz kırptı. "Abinle görüştüm, ikiniz arasında aracı olacağım."

Heyecanlanmayı bekledim ama artık ne istediğimi bile bilmeyen birisiydim. "Noahla mı? Ne dedi sana?"

Dosyayı önüme iterek, "Okudum," dedi. "Dosyan çok zor değil, yalnızca üzerinde çok fazla medya baskısı var. Suçuna kanıt niteliği taşıyan tek şey bir alzheimer hastası görgü tanığı ve küçük kızın babası. Adamın arkası kuvvetliymiş, hakkında kişisel pek şey bulamadım, devlet koruması olduğunu öğrendim. Sen hakkında bir şeyler eklemek ister misin? İfadesini yalancı çıkaracağımız bir şey? Suçunu inkar edeceğimiz bir şey?"

Deren... Onun hakkında mı konuşacağım? Konuşamam ki. Ağlarım.

"Beni buradan çıkarabilecek misin?" Diye sordum sadece.

Gerinerek omuzlarını geriye attı ve kravatını gevşeterek, "Abinle uzun uzun konuştuk," dedi. "Seni cezaevinden çıkarmanın yolunun hastaneye kapatılman olduğunu düşünüyor. Hakime ruh sağlığının yerinde olmadığını kanıtlamama yardımcı olursan burada fazla kalmazsın. Tedavi için hastaneye girersin."

İşte o an anılar zarar verdi. İğne, ilaç, uyuşukluk, unutmak, unutamamak... Kalbim Karina'mı ait olduğu yerden çıkarmak için verilen çabaya karşı gösterdiğim direnç... Hastanede geçirdiğim o günlerin düşüncesiyle, "Hayır," diye reddettim avukatı, hemen. "Hastaneye girmeyeceğim."

Avukat, karşı çıkmamın arkasında güçlü bir dayanak arıyormuş gibi yüzümü izledi. "Ailen ve sen, arkası çok sağlam bir mafya örgütüsünüz. Abinin seni hastaneye almayı istemesinin ardındaki sebebi tahmin etmişsindir. Buna karşı çıkmanı anlayamadım."

Kızımı unutacağıma ölürüm daha iyi. Hastanedeki davranış şekli bana acımı, Karina'mı unutturmaya yönelikti. Buna nasıl katlanırdım?

"Abime söyle, başka yol bulsun. O hastaneye gireceğime burada çürürüm."

Avukat alt dudağını ısırarak yüzümü süzdükten sonra sırttı. "Böyle düşünmene bakılırsa akıl sağlığın gerçekten yerinde değil. Bunu kanıtlamakta oldukça kolay olacaktır."

Korkuya kapılıp, "Lütfen," dedim. "Oraya girmek istemiyorum. Çok ağır ilaçlar veriyorlar, çok korkuyorum Karina'yı unuturum diye."

"Karina?" Diye soru yöneltti. "Bana her şeyi anlatır mısın? Sana yardımcı olmam için olayları senden de dinlemem lazım. Karşı tarafın avukatı çok güçlü ve Edip Akşın ülke gündemini bu olayla çok iyi meşgul ediyor. Üstelik sadece kızın babasının değil, dedesinin de arkası sağlam. Bu davayı zor kılan kamuoyunun tepkisi ve devlete çok yakın olmaları. Bu durumda seni kurtarmanın en kolay yolu hastaneye kapatmak."

Ama... Her ne kadar doğru olsa da oradan çok korkuyordum. Karina'yı unutursam asıl o zaman vicdan azabından ölürdüm. "Abim başka yol bulur, lütfen ona söyle hastaneye girmeyi istemediğimi."

"Vaktimiz yok," dedi avukat, kaşlarını kaldırarak. Masadaki dosyayı alıp üstünkörü baktıktan sonra gözlerimin içine döndü. "Tatlım, haftaya cuma mahkemen var."

Korkum yüzünden kalp atışlarım hızlandı. Boğazımda panik yumruları birikmişti. "İtalya içişleri bir şey yapamaz mı? Beni İtalya'ya götürebilirsiniz. Orada yargılanırım."

"Suçu Türk birisine karşı işledin, durum o kadar kolay değil." Daralmış gibi kravatını biraz daha gevşeterek dosyayı yavaşça masaya vurdu. "Üstelik Türkiye'de oturma iznin yokmuş, bunca zamandır nasıl ortaya çıkmadı?"

Çünkü Leila kimliğimi kullanmıştım.

"Sahte kimlik kullandım."

"Al bir de buradan yak."

Avukat dirseklerini masaya koyup gözlerini gözlerime kilitledi ve bir saniye olsun ayırmadan hastane konusunda beni ikna etmeye çalıştı. Sürekli reddettim ve başka yol bulmasını istedim. Sonuçta avukattı, düşünebilirdi. Kafam karışıktı ama bir şeyden emindim. Karina'mı sonsuza kadar hatırlamayı istediğimden.

Avukatla görüşmem bittiğinde sandalyeden kalkmam gerekti. Gardiyan bana yaklaşmak üzereyken de acıyan kolumu kendime yaslayarak avukata, "Abimden benim adıma ricada bulun," dedim. "Cezaevindeki kadın doktora bir jest yapsın. Ev, araba, ya da yüklü para... Benden gelen bir hediye olarak versin ama doktor itiraz ederse de üstelemesin, zor duruma düşürmesin."

Avukat gözlerimin içine bakarak kafa sallarken, gardiyan koluma girerek görüşmeyi resmi olarak sonlandırdı. Arkamı dönüp gardiyanla oradan ayrıldım ve kilitli kapılardan geçerek ait olduğum yere döndüm. Koğuştan içeriye girerken de tüm mahkumların ekrana kilitlendiğini fark ettim. Bir an bana baktılar, nasıl olduğumu gördüler ve ardından Fulya, "Baksana," dedi televizyonu göstererek. "Senin kaçırdığın kızın dedesi saldırıya uğramış. Hastaneye kaldırmışlar. Son dakika haberi olarak yayımlıyorlar."

Karnıma yasladığım kolumu tutarak televizyonun küçük ekranına doğru yaklaştım ve görüntüleri görüp oraya hapsoldum. Televizyondan kaza ve Edip Akşın'ın sedyeye konulduğu görüntüler akıyor, muhabir bilgi veriyordu. Olay yerinde kimsenin bulunmadığı, Edip'in evine giderken bu suikasta uğradığını söylüyordu adam. Şoförünün sağ kurtulduğunu ve Edip'in ameliyat için hazırlandığını da ekliyordu.

Noah...

Söylediklerimden sonra o yapmış veya yaptırmıştı.

Dünküne benzemeyen, bu kez içten gelen şekilde gülmeye başlayarak kafamı arkaya attım. Noah'ın bu kadar aceleci olacağını düşünmemiştim ama şimdi bunları görmeye bayılmıştım. Abim için bunlar çok basit şeydi, Edip'i sessizce de ortadan kaldırabilirdi ama belli ki gürültü yapmak istemişti. Onu da rezil etmek istemişti, çünkü günlerdir televizyon ekranlarında canavar olarak anılmama Edip sebep olmuştu.

"Seni çok seviyorum Noah, çok..."

Saçlarımı kulağımın arkasına koyup Edip'in sedye üzerindeki blurlanan kanlı görüntülerini biraz daha izledim ve ranzama geçerken

mahkumların konuştuğunu duydum. Ranzama uzanıp basıcı tavanına bakarken günler sonra ilk kez içimde bir mürekkep damlası kadar dahi olsa da huzur vardı.

Kızım, aşkım, kalbim Karina'm... Bak seni de benden başka seven, koruyan birileri var. Tıpkı Nil'in sevildiği, korunduğu gibi.

O gün zihnimdeki düşüncelerle yaşamak ya da ölmeye devam etmek zorunda kaldım. Yaralı olduğunu umursamadan kolumun üzerine yattım ve koğuştaki herkes bir ruh hastası olduğuma inandığı için beni rahat bıraktı.

Günler bu şekilde geçti. Mahkeme günü her gün daha da yaklaştı. Düşünmeden bekledim. Arada bir o doktor kadından hoşlandığım için revire gitmeyi kabul ettim, kolumdaki yaraya baktırdım. Pansumanı değiştirirken de kollarımdaki çiziklerin sayısını fark ettim. Altı tane çaprazlı, dikey veya yatay çizgiler vardı. Derim içeriye doğru hafifçe açılmıştı ve bileğimdeki çizgi en kalın olanıydı. O gün doktor pansumanı bittikten sonra kulağıma yaklaşıp, "Geçtiğimiz gün bana abin olduğunu söyleyen birisi ulaştı," dedi. Gardiyanın duymaması için kolumla ilgileniyor gibiydi. "Bana bir çek verdi, yanındaki adam da senin jestin olduğunu söyledi. Neden böyle bir şey yaptığını anlamadım ama kabul edemem."

Yaa, abim ricamı hiç bekletmeden yerine getirmişti demek ki. Doktor gibi kısık bir sesle, "Etmeliydin," dedim. "Bunu, iyi bir insan olmanın karşılığında aldığın bir hediye gibi düşünmeni isterdim."

Biraz afallamış şekilde kolumu serbest bırakıp doğruldu. "Çok cömertsin ama gerçekten hak etmediğim parayı alamam."

Demek almamakta kararlıydı, üsteleyemezdim. Başımı sallayıp yataktan indim ve gardiyanla beraber koğuşuma döndüm. O günü de karnımda bir krampla ve kalbimdeki sıkışmayla geçirdim. Gece olduğunda uyuyamadım, yarın başıma gelecekleri düşündüm. Mahkemede neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama kiminle karşılaşmayı istemediğimi biliyordum.

Ertesi gün, mahkeme günü geldiğinde erken saatte kalktım. Gece'nin bana getirdiği kıyafetler arasından yüksek bel bol pantolonla siyah badiyi alıp giyindim. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve gardiyanın gelip beni almasını beklerken, televizyondaki haberi izledim. Edip Akşın ameliyattan sağ çıkmıştı ama hâlâ hastanedeydi. Abimin onu

öldürmeyi isteseydi öldüreceğini biliyordum, belki de bu hazzı bana bırakmıştı.

"Sence buraya dönecek misin?" Diye sordu mahkumlardan Fulya.

Kaderimin beni götüreceği yeri bilmiyordum, hiç konuşmadım. Ağır koğuş kapısından bir ses gelince yavaşça ayağa kalktım. İlk günden beri ara ara benimle uğraşan gardiyan yaklaşıp kelepçeyi çıkardı ve dışarıya çıkacağımız için bileğime taktı. "Adliyeye gidiyoruz."

Sence farkında değil miyim geri zekâlı?

Mahkumların arasından geçip koridora çıkınca bir gardiyan da bizi arkamızdan takip etmeye başladı. Kilitli kapılardan geçip on beş gün kadar önce geldiğim cezaevi binasından çıktık. Cezaevinin yüksek, çitlerle örülü duvarlarına bakarak ikinci kapıdan da çıktım. Gardiyanlar beni polislere teslim etti ve beni cezaevi arabasına bindirdiler. Arabanın etrafını polisler, gardiyanlar sarmıştı ve iki polis arabası daha vardı. Muhtemelen adliyeye kadar bindiğim cezaevi arabasını takip edeceklerdi.

Mafya üyesi olduğum için kaçırılma ihtimalimi göz önünde bulunduruyorlardı.

Noah bunu yapabilirdi, bu yüzden ben de bunun bekleyişinde hareket ettim ama adliyeye varana kadar hiçbir pürüz çıkmayınca başka türlü bir işin peşinde olduğunu anladım. Adliyenin bahçesinden girdiğimiz an arabanın etrafını saran muhabir ile gazetecilere hiç şaşırmadım. Güvenlik kollukları onları uzaklaştırmaya çalışırken polisler hızla beni araçtan çıkarıp koşturarak yürümeye zorladılar. Etrafımı göremeden, ayakkabılarıma bakarak adliye binasına doğru koştum.

Adliyenin kapılarından girdiğimde, gazetecilerin soruları ve yüzümde patlayan flashlar geride kaldı. Polisler beni doğrudan asansöre götürürlerken, birinin yaklaştığını hissedip başımı kaldırdım ve avukatımı gördüm. Elinde siyah deri çantası ve cüppesiyle yanıma gelip polislere, "Müvekkilim," dedi, ardından bana döndü. "Duruşmaya on dakika var, seni geç getirdiler."

Omuz silktim. "Muhtemelen seninle konuşma fırsatımız olmaması için."

"Katılıyorum." Polisler sabırsızca bize bakarken, avukatım yaklaşıp omzunu silkti. "Konuştuğumuz gibi olacak her şey, meraklanma. Ben de şimdi geleceğim, yukarıda görüşürüz."

Konuştuklarımızdan kastı beni hastaneye göndermek miydi? Telaşa kapılıp kafamı iki yana salladım ama polisler beni asansöre doğru çekince konuşma imkanım olmadı. Asansörde altı kat çıktım ve inince karşımda uzun bir koridor gördüm. Polislerle beraber koridor sonuna dek ilerlerken karnımda güçlü bir ağrı vardı. Acaba abim gelecek miydi? Yoksa Edip olayından sonra aranıyor muydu? Ama onu suçlayacak hiçbir kanıt yoktu, belki gelebilirdi. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı, herkesin benden nefret ettiği bu yerde beni sevecek tek kişi abimdi.

Yanımda iki polisle beraber duruşma saatini beklemeye başladım. Duruşma kapısının önünde bir müşabir vardı, tam karşısına bakıyordu. Asansör sesini bir daha duyunca kata birisinin geldiğini gördüm ve avukatımın yaklaştığını fark ettim. Cübbesinin etekleri hızlı yürüdüğü için uçuşuyordu. Yanıma vardığında kelepçeli ellerimi sıkarak, "Abim?" Dedim endişeyle. "O gelecek mi?"

"Ne yazık ki," dedi, bana eğilerek konuşuyordu. "Polisler de abine ulaşmaya çalışmış, çünkü Edip Akşın kendisini vurduğu iddasıyla abinden davacı oldu ama Noah ortalıklarda değil."

O zaman düşündüğü bir şeyler vardı, bana rağmen gelemiyorsa eminim yine benim içindir. Başımı önümdeki kelepçelere eğerken, "Ben buradayım," dedi avukatım, omzumu sıkarak. "Yapmam gerekeni yapacağım, cezaevine geri dönmeyeceksin."

Hastaneye gitmek için itiraz etmek üzereydim ki, tekrar asansörden birilerinin indiğini görüp başımı kaldırdım. Saçlarım yüzüme düşerken sol tarafa döndüm. Aynı anda da sol tarafımdaki baskıyı hissettim. Derenle Nalan, bir kadın ve cüppeli bir avukatla asansörden inmişti. Nalan avukatla konuşurken Deren başını kaldırmış, doğrudan bana bakıyordu. Yalnızca bir saniye omzuma ve karşımdaki avukata dpğru yönelttiğini gördüm bakışlarını. Üzerinde siyah, kravatını eksik tuttuğu bir takım elbise vardı. Saçları her zaman olduğu gibi kısaydı ve sakal tıraşı olmuştu. Bir eli cebindeyken diğeri yanında yumruk halindeydi. Son yaşadıklarımız gözlerimin önünden geçerken saçlarımın yıpranmış uçlarını arkama attım ve ona bakmaya katlanamayıp önüme döndüm.

Avukat da onları görmek için koridorun karşısına şöyle bir bakıp bana döndü. "Avukatları çok güçlü."

O an hâlâ umursadığım tek şey Deren'in bana söyledikleri olduğu için bununla ilgilenemedim. Gözlerim avukatın parlak kol düğmelerini

izledi ve koridorun sol tarafı onların kalabalığıyla doldu. Öyle ki, adımlarını görebiliyordum. Nalan'ın yere basan alçak topuklu, YSL ayakkabıları gözüme çarpmıştı. Deren'in hemen yanındaydı, Deren'in ayakkabılarıysa simsiyah, mattı. Karşılarındaki avukatı dinliyorlardı.

Yalnız bir iki dakika sonra Nalan'ın, "Lütfen," diyerek buraya yaklaştığını fark ettim. Avukatım hâlâ konuşurken onun ayakkabıları bakış açıma girmişti. Üzerinde beyaz blazer takım, kumaş pantolon vardı. Saçları özenle taranmıştı, parlıyordu. Başımı hafifçe arkaya atıp ona baktığımda gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Bugün sonsuza kadar cezaevine kapatılacaksın."

Öfkesine alışkın ve tahammüllü yaklaşıp sessiz kaldığımda avukatım, "Müvekkilime psikolojik şiddet uyguluyorsunuz," dedi ve ardından onların avukatına baktı. "Müvekkilinize sahip çıkacak mısınız?"

Adam, dendiği gibi Nalan'a arkasından yaklaşıp nazikçe kolundan tuttu. Deren hiç kıpırdamadan orada durmaya devam ediyordu, tıpkı Nalan beni döverken kıpırdamadığı gibi.

"Nalan Hanım, aleyhinize hareketlerde bulunmayın, rica ederim."

Nalan her iki avukata da bakarak, "Bir dakika lütfen," dedi ve gözlerimin içine döndü. "Abin babamı yaraladı, yaptıklarınız yetmemiş gibi bir de bunu yaptı. Ama bak, bugün burada yalnızsın. Hiç kimse seni kurtaramayacak, o cezaevine yapayalnız geri döneceksin."

"Ölmemesine üzüldüm," dedim babasını kastederek. Nalan'a tahammülüm vardı ama Edip'e yoktu. "Ama bu zevk bana ait olacağı için de seviniyorum."

Avukatımın gerginleştiğini fark ettim ve Nalan ağız açık şekilde bir adım geriye çıkarken polislere beni işaret etti. "Ne dediğini... Ne dediğini duydunuz mu?"

Polisin birisi ikimiz arasına girdi ve Nalan'ı nazikçe uzaklaştırırken, "Dava başlamak üzere," dedi. "Avukat Bey, lütfen müvekkilinizi uzaklaştırın." Sonra da benimle temas kurdu. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun."

"Bu resmen suçunu itiraf etmek!"

Avukatım elini kaldırdı. "Müvekkelimin ağzından öyle bir cümle çıkmadı, lafları çarpıtmayın."

Avukatı, sinirli olan Nalan'ı uzaklaştırırken, gözlerim istemsiz olarak bir daha Derenle buluştu. Karşısındaki kadınla konuşurken üzerindeki

beyaz gömleğin yakasını çekiştiriyordu. Yanaklarında ve alnında kızarıklık vardı, terliyordu. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini aniden kaldırınca, gözlerimi bakışlarının karanlığından kaçırdım.

"Davacı Deren Ateş." Aniden yetkili birisinin sesini duydum ve benimle beraber tüm bakışlar mahkeme salonunun kapısına çevrildi. Üniformalı adam isimlerimizi bir kâğıttan okuyordu. "Davalı Karmen Russo. Duruşma için mahkeme salonuna çağrılıyorsunuz."

Tenimdeki soğuk teri, baş dönmemi hissederek hareket ettim. Avukatım da yanımda yürümeye başladı ve polisler beni yetkili adama bıraktı. Bu kez adamla salonun içine girdim ve davalı kürsüsüne yerleşirken, Derenle Nalan'da avukatlarıyla beraber içeriye girdi. O kadın da girmişti, belki de pedagogtu, izleyici koltuğuna oturuyordu. Avukatım yanıma yerleşti ve Derenle avukatı da tam karşımızdaki kürsüye kurulunca, mahkeme salonunun kapısı kapandı.

Yaralı kolumu karnıma koyup ruhumdaki inanç kırıntılarına tutunmaya çalıştım.

"Davalı ve davacı taraflar yerlerine oturduysa..." yüksek kürsüden gelen sesi duydum, hakimin kendisi olmalıydı. "Duruşmayı başlatıyorum. Taraflar, avukatlar, hazırsanız buyurun başlayalım."

Avukatların her ikisi de, "Evet sayın hakim," dediler.

"Davalı Karmen Russo'yu kürsüye alalım."

Konuşulanlar sırasında adımı duyunca irkilip yanımdaki avukatıma baktım. Bana gözlerini kapatıp açtıktan sonra hakimin tam karşısındaki ayaklı kürsüyü gösterdi. Yerimden ağırca kalktım ve kolumu karnımda tutarak kürsüye geçtim. Tüm bakışları üzerimde hissederek karşımdaki hakimle temas kurdum. Kadın bir hakimdi, kırk yaşından büyük görünen, tecrübeleri aşikâr olan birisiydi. Gözlüklerinin ardından bana değiyordu kahverengi gözleri.

"Hakkınızdaki suçlamaların farkındasınız hanımefendi." Hiçbir duyguya sinyal vermeyen ses tonuyla konuşuyordu. "Bir savunmanız, eklememiz ve çıkarmak istediğiniz bir şey var mı?"

Saçlarımı kulağımın arkasına koyarken, "Yok," dedim.

Birisinin soluğu o kadar sert çarptı ki kulağıma, Deren'a ait olduğunu anladım. Hakim savunma yapmayış olmama karşı tek kaşını kaldırırken, "Konuşmak için izninizi istiyorum," dedi avukatım.

Hakim Hanım avukatıma bir el işareti yaptı. "Buyurun."

Avukat ayağa kalktı ve diğer kürsüdeki avukatın Derenle fısıldaştığı kulağıma ulaştı. "Müvekkilim Karmen Russo tamamıyla masumdur. O gün Nil Ateş'i parktan kaçırmamıştır. Ve ruh hali o kadar kötü ki, kendisi de gerçeklerin farkında değil."

Deren ayağa fırladı. "Ne saçmalıyorsun lan?"

Hakim elindeki tokmağı kürsüsüne vurup o tarafa baktı. "Yerinize oturun. İzin almadan konuşmayın."

Kollarımı kendime doğru sararak avukatın nasıl bir açıklama yapacağını beklerken, Deren'in gergince sandalyesine yerleştiğini göz ucuyla gördüm. Hakim konuşma hakkını tekrar avukatıma verdi. "Ruh sağlığının yerinde olmadığını nereden çıkardınız?"

Avukatım kürsü önündeki hakim kalemine bir evrak uzattı ve o evrak hakimin kürsüsüne yerleşti. Hakim o kâğıtlara bakarken, "Müvekkilim geçtiğimiz günlerde cezaevinde intihara kalkıştı," dedi avukatım. Bir anda kafam sertçe hareket edip avukata dönerken, üzerimde çok keskin başka bir göz hissettim. "Uzun zamandır kendinde değildir, ilaçlarla ayakta durabiliyor. Polis ve doktor ifadesi açık açık önünüzdeki belgelerde yazıyor. Yaptığı hiçbir şeyi hatırlamamakta, bu yüzden kendisi size bir şeyler anlatamaz."

Mahkeme salonunda derin bir sessizlik oluşurken şok olmuş yüz ifademle avukatıma bakıyordum. Ondan böyle yapmamasını istemiştim, o cehenneme girmekten ne kadar korktuğumu söylemiştim. Üstelik... İntihar denememi nasıl deşifre ederdi? Bunun beni küçük düşürdüğünün farkında değil miydi?

"Hakim Hanım," diyerek ayağa kalktı diğer bir avukat. "Müvekkelim Deren Bey, kızını kaçıranın Karmen Russo olduğundan emindir. Avukat Emre Bey, müvekkilinin çıkarları için yalan söylüyordur."

Söylenenler bir uğultu oluşturup başımı döndürürken, hakimin gözlerini o kürsüde tuttuğunu gördüm. Söz verir gibi eliyle işaret edip, "Deren Bey," dedi. "İfadenizin arkasında mısınız? Kızınızı kaçıranın Karmen Russo olduğunu mu savunuyorsunuz?"

Deren cevap vermediğinde bir sessizlik daha oluştu ve kolumu karnıma yaslayarak gözlerimi ağırca çevirdim. Bana bakıyordu. Doğrusu karnımda tuttuğum koluma. Rahatsız olup hemen kolumu indirdim ve Deren'in gözleri yavaşça yukarıya çıkınca hemen

bakışlarımı başka yöne çevirdim. Vücudumdaki kemiklerimin her birini farkındaydım, sanki her birisi ruhuma batıyordu.

"Deren Bey?" Diye yineledi hakim.

Deren'in irkildiğini aniden ayağa kalkmasından anladım. Genzini temizleyip derin iki nefes aldı. "Sorunuzu... Tekrarlar mısınız?"

Hakime Hanım kaş çattı. "Kızını kaçıranın Karmen Russo olduğundan emin misiniz? Avukatınız bunu savunduğunuzu söylüyor."

Çift kalp atışı kadar zaman geçti.

"Evet."

"Oturabilirsiniz."

Deren sandalyesine geri yerleşirken, Nalan'ın arkamdaki kadınla fısıldaştığını duydum. Gözlerim bileklerimdeki kelepçeyi izlerken gurur parçalarımı etrafımda görüyordum sanki. O an kalbim buzdu ama ruhum hâlâ oydu.

"Davacı Deren Bey, Karmen Hanım'ın kızını kaçırdığından bu kadar eminken siz neye dayanarak onu kaçırmadığını söylüyorsunuz?" Diye soru yöneltti Hakime Hanım, avukatıma.

Avukatım kendinden emin şekilde, "Çünkü bir tanığım var," dedi. "İzin verirseniz içeriye girsin."

Yalancı bir tanık mıydı? Abim mi ayarlamıştı? Avukatı buna nasıl ikna etmişti? Hakime Hanım onayladı ve baş müşabir kapıyı açtı. Ben dahil ve Deren hariç olmak üzere herkesin başı kapıya döndü. Ruhumdaki küller kalbimdeki buzların üzerine serilirken, kapıdan içeriye bir gölge düştü ve sonra yerde topuk sesleri tıkırdadı.

Gece, onu tutan müşabirle beraber mahkeme salonuna girdi.

"Hayır," diye fısıltı dudaklarımdan çıktı ve Gece'nin gözleri benimle buluştuğunda, onun vidan mahkemesine geldiğine emin oldum.

"Buyurun," dedi Hakime Hanım, Gece'yi olduğum kürsüye çağırarak.

Gece yalnız bana tebessüm ederek ama açık bir gerginlikle yanıma yürürken, diğerlerinin onu süzdüğünün farkındaydım. Suçlu olarak dikildiğim kürsüye gelip tam yanıma yerleştiğinde, "Hayır," diye fısıldadım kendini ateşe atmaması için. "Gece."

Avukat tekrar sözü devraldı. "Tanığım Gece Üstün'ün bizzat söylemek istediği şeyler var."

"Bu kim? Nereden çıktı?" Diye arkadan bağırdı Nalan.

Hakime Hanım tokmağını kürsüye bir daha çarpıp, "İzin almadan konuşmayın," diye uyarısını yaptı. Sonraki hamlesi, suçlu kürsüsünde duran bize bakmak oldu. Önce şok olmuş, ruhumu kaybetmiş halime, ardından arkadaşım Gece'ye bakarak. "Buyurun," dedi. "Ne anlatacaksınız?"

"Karmen Russo'nun üzerindeki suçlamaların hepsi yanlıştır." Gece ellerini, çoktan kelepçelenmiş gibi bir araya getirerek önünde birleştirdi. "Yanlış, çünkü... o gün, Nil Ateş'i parktan kaçıran kişi benim."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

O kadar sır var ki dök dök bitmez herhalde... Neyse ki önümüzde uzun bir SİREN serüveni var :')

Bir sonraki bölüm ciddi anlamda dönüm noktası olacak. Hikâyenin en aksiyonlu kısımlarına geçeceğiz. Daha önce benim de yazmadığım bir Karmenle tanışmaya hazır olalım :') Ve tabi her zaman olduğu gibi bu paragrafa yorumlarınızı döşeyin, keyifle okuyorum<3

CUMA akşamı da bölüm gelsin mi?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

26. “Ayrılık.”

Sezen Aksu, Bırak Beni.

Coolio, Gangsta's Paradise.

Merhaba canımın içleri<33

Buradayız, deyişinizi görmeyi istiyorum.

Bu bölümün en tatmin olarak okuyacağınız bölümlerden birisi olacağını söyleyebilirim. Yorum ve oylarınızı eksik etmemeniz tek temennim. Keyifli okumalar tırtıllarım. (Biraz da romantizm.)

Bu fotoğrafı, bu bölümü yazmak için bir yılı aşkım süredir pinterest hesabımda bekletiyordum.

26. “AYRILIK.”

Eğer dünyada kimsenin olmadığı bir yer varsa ben oradayım, o kadar yalnızım.

Gece'nin kendi vicdanı ile girdiği o mahkeme salonundaki sessizlik, dile getirdiklerinden hemen sonra başlamıştı. O bu salona vicdanı ile girmişti ama o da benim vicdanımdaki sorumluluktu. Kendisini sürüklediğim çıkmazı, hiçbir suçum yokmuş gibi anlatamazdı. İkimiz de masum değildik ama o hâlâ benden daha masumken, tüm bu düşmanlığın hedefi olamazdı.

O, bu kadar nefretle baş edemeyecek kadar narindi.

Ben katıydım, duvardım, her şeyin hedefi olabilirdim.

Gece'nin mahkeme salonunda başlattığı o sükunetten sonra ilk tepki arkamızdan geldi ve Nalan anladığım kadarıyla ayağa fırlayarak, "Yalan söylüyor!" Diye öfkeyle çığlık attı. "Karmen kurtulmak için suçu başkasına atıyor, bu kızı da bulmuşlar, kesin para vermiş..."

Hakime Hanım kürsüsüne yeniden vurarak, "Hanımefendi, izin almadan konuşmayın," dedi, bir saygısızlıkla karşılaştığı için. "Duruşma salonundasınız, bir kendinize geldin yahu!"

Kelepçeli ellerimin ikisiyle birlikte Gece'nin buz tutmuş eline dokunurken, dudaklarımın arkasında bir sürü inkâr cümlesi vardı. Gece bunu ne düşünerek yapıyordu? Avukatla nasıl görüşmüştü? Yoksa Noahla mı? Neden yapıyordu, bunu durdurmam gerekiyordu.

Gece doğrudan karşısındaki hakimeye bakarken, "Nil Ateş'i siz kaçırmışsanız Karmen Russo neden burada?" Dedi hakime de. "Nasıl bir ilişkiniz var? Hukukunuz nedir?"

Gece, sanki tüm bu sorulara hazırlıksızmış gibi beyazlayan bir yüzle yutkunurken, kafamı iki yana sallamaya başlayarak, "Yalan söylüyor!" Diye inkâr ettim, gerçeğimizi. "Nil Ateş'i ben kaçırdım, o değil!"

"Hayır!" Dedi Gece, dolu dolu titreyen sesiyle. "Nil'i ben kaçırdım, hatta kendisi de bunu doğrulayacaktır!"

Gece'ye kızgın, delirmiş gözlerimle bakarak elini sıktım ama benden tarafa bakmıyordu. Deren'in, avukatının kulağına eğilip fısıldadığını göz ucuyla gördüm ve tekrar karşımdaki hakime bakınca onun Gece ile benim aramda gözlerini dolaştırdığını gördüm. Kaşlarını çatıyordu. "Karmen Russo, az önce söyleyecek bir şeyin yokken şimdi suçu kendinin işlediğini mi söylüyorsunuz?"

Ben bir daha suçumu kabul etmek üzereyken avukatım, "Sayın Hakime Hanım," diyerek usulen söze girdi. "Gördüğünüz gibi müvekkelim Karmen Russo, oldukça dengesiz tavırlar içindedir. Önünüzdeki belgelerle kanıtlandığı ve karşınızda gösterdiği tavırlardan anlaşıldığı gibi ruh hali sağlığını koruyamayacak durumdadır. Sizden, davanın ertelenmesini ve bu süreçte müvekkilimin tedavi altına alınmasını talep ediyorum."

Hakime Hanım bir daha intihar ettiğimin tutulduğu rapora, sonra bana bakıp, "Talebiniz alınmıştır," dedi.

Bu sefer diğer avukat, "İtirazım vardır Hakime Hanım," diyerek kibar bir sesle konuşarak ayağa kalktı. "İşlediği suça, kurulan planın titizliğine bakılırsa Karmen Russo gayet sağlıklıdır. Ayrıca emniyet müdürlüğüne gelip yalancı ifade veren ve dolayısıyla Nil Ateş'i kaçıran da odur. Bu ifade belgelerle sabittir. Dolayısıyla Gece Üstün'ün suçu kabulleniyor olması tamamıyla aldatmacadır."

"Suçu, müvekkilim Karmen Russo işlemediği için ortada onun titizlikle kurduğu bir plan da yoktur," dedi avukatım, karşı tarafın avukatına bakarak. Gözlerimi onun baktığı yere çevirdiğimde üzerimde Deren'in bakışlarını hissettim. Bakışlarını kafamdan aşağıda, bir şey arıyormuş gibi vücudumda dolaştırıyordu. "Tekrarladığım gibi Karmen Russo, kendisini öldürecek kadar sağlıksızdır. İfadelerden başka suçunu kanıtladığı iddia edilen hiçbir şey yoktur. Suçu

kanıtlanmamış bir kadının da cezaevine geri dönmek yerine tedavi altına alınması gerektiğini savunuyorum." Hakime Hanıma döndü. "Tabi takdir sizindir."

Kalbim, bir dakika sonrasının bile yaşanacaklarını öngöremediği için kuşkulularla, belirsizliklerle doldu ve tenim ısındı. Gece'nin bana döndüğünü hissederken, "Yalancılar," dedi Nalan bir daha, öfke patlamasıyla. "Hakime Hanım, kızım Karmen'i tanıyor, o kaçırdı!"

"Hanımefendi!" Diye daha yüksek sesli ikaz etti kadın. "Bir daha size söz hakkı tanınmadan konuşursanız dışarı çıkartacağım."

Nalan'ın yüksek sesli oflayıp puflamalarını duyup ellerimi önümdeki kürsüye koydum. Dizlerim titriyor, panikten kalp kaslarım delice hareket ediyordu. Hakime Hanım gözlüklerinin arkasından bizi izlerken, "Ayrıca," diyerek söze girdi Deren'in avukatı. "Deren Bey'in de dinlenmesini talep ediyorum. Kendisi bizzat kızını, Karmen Russo'nun tarif ettiği konumda bulmuştur. Nil Ateş'in babası olarak yaşadığı acı ve kandırılmayı size anlatacaktır. Ayrıca Karmen Russo'nun kızını nasıl kaçırdığını öğrendiğini de."

Gece'nin titredikçe bana değen dirseğine baktım ve her şeyin yanlış gittiğini fark etmek korkularımı büyüttü. Ayakta zor durduğumu saklamak için kürsüye daha sıkı tutunurken, "Buyurun?" Dedi Hakime Hanım. "Neye dayanarak Karmen Russo'dan davacısınız?"

Deren, söz hakkı tanındığı için ağırca ayağa kalktı. Baktığımdan değil ama gözlerim tedirginlikle etrafta dolaştığından onun kalkarken elleriyle kürsünün kenarına tutunduğunu görmüştüm. Göğsü, aldığı seri nefeslerle ileriye giderken, "Kendisi... bana itiraf etti," dedi, çok sessiz konuşuyordu. "Suçunu kabul etti."

"Gece Üstün'ü tanıyor musunuz?"

Gece, yanımda daha da kasılıp titrek bir nefes aldığında Deren'in o alışkını olduğum korkunç, deli gözlerini ona çevirdiğini anladım. "Tanımıyorum," derken bile sesinde tehdit vardı.

Tanıyordu, milletvekili korumalarının beni bağladığı o gün çalan telefon ekranımda Gece'nin ismi yazıyordu ve aramayı Deren açmıştı.

"Kızınızın yerini size Karmen Russo'mu tarif etti?"

"Evet," diye onayladı. Sesinde, sanki konuya odaklanamıyor gibi bir kopukluk vardı.

"Kızınızı kaçıranın Karmen Russo olduğunu nasıl anladınız?" Hakime Hanım, kişisel bir ilgi duymadan, poker bir yüz ifadesiyle

sorularını aktarıyordu. "Emniyette verdiğiniz ifade de Karmen Russo ile sık sık bir araya geldiğinizi, bu şekilde öğrendiğinizi anlatmışsınız. Kanıt niteliğindeki tek şey, sözlü itirafı mı?"

Deren, bir önceki cevapta kullandığı ses tonuyla, "Evet," dedi. "Aramızda yaşanan... birkaç şeyden sonra, kızımın kendisinde olduğunu anladım."

Bana hâlâ nasıl anladığından söz etmemişti.

Ne kadar merak ediyordum, bir bilseydi...

"Nedir? Bahsedebilir misiniz?"

Deren, o sessizliği cevabıyla doldurmadan önce biraz bekledi. "Bahsedemem," dedi sonra da. "Özel."

Bir keresinde benimle uyuya kalmam için seviştiğini söylemişti. Şimdi de açıklayamacağı bir şey olduğunu, özel olduğunu söylüyordu. Beraber yaşadığımız özel bir şey... seviştiğimiz ve ardından uyuya kaldığım birkaç sefer... Ne oldu, ne?

"İzninizi istiyorum," diyerek ayağa kalktı avukatım, yeniden. "Deren Ateş'in dediği gibi, müvekkilimle ilgili hiçbir kanıt yoktur."

"Avukat Bey, iyi hoş diyorsunuz da müvekkeliniz suçu kabul ediyor," dedi Hakime Hanım, kaşlarını kaldırarak.

"Evet," demek düştü o an bana. "Evet, evet ben yaptım, Gece yapmadı!" Ellerimi kendime doğru vurup deli gibi başımı salladım. "İtiraf ediyorum, suçluyum!"

Herkesin bakışlarını üzerimde hissediyorken, "Müvekkilim çok histerik davranıyor," dedi avukatım. "Tavırlarının normal olmadığını siz de gözlemliyorsunuzdur."

Çıldırarak avukatıma döndüm ve sinirle gülerek, "Kes sesini!" Diye bağırdım.

Gece endişeyle kolumdan tutarken, "Kendinize gelin!" Diye kızdı Hakime Hanım. "Saygısızlık ediyorsunuz!"

"Suçu ben işledim!" Diyerek kendime vurdum ellerimi, bir daha. Kendime, herkesin bana davranmayı hayal ettiği gibi davranıyordum; acımasızca. "Beni hapse atın, Gece'yi değil!"

"Size, söz almadan konuşmayın diyorum." Hakime Hamım ikaz etti.

Gece neden burada olduğunu bir daha hatırlamış gibi, "Suçlu benim," dedi. "Nil'de ifade versin, beni tanıdığını doğrulayacak..."

Daha fazla tahammül edemeyerek Gece'ye döndüm ve ona kızgınlıkla bakarak, "Kes artık!" Diye bağırdım. Abilerim beni

kurtaracaktı zaten, neden kendini ateşe atıyordu? Gece'yi o vahşi insanların olduğu koğuşa gönderemezdim. "Yalan söylüyorsun! Suçlu benim! Git buradan..." Gece'yi iterek uzaklaştırmaya çalıştım. "Ben sana ne diyorum sen na yapıyorsun!"

"Kendinize gelin, n'apıyorsunuz?" Dedi Hakime Hanım, bu taşkınlığıma inanamıyor gibi.

Avukatım, "Rahatsız işte," dedi, yaptıklarımdan memnunmuş gibi.

"Efendim, bunlar bilinçli davranışlardır," dedi Deren'in avukatı. "Bilhassa kendisini hasta göstermesi için kurulan bir tezgahtır."

"Katılıyorum," diye ekledi Nalan, ben artık yüzleri, sesler zor ayırt etmeye başladığımda.

Tokmağın sesini bir daha duydum ve Gece bana özür dileyen, üzgün gözleriyle bakarken, "Hakime Hanım," dedi avukatım. "Nil Ateş'in sağlık raporu temizdir, gözle görülen ve tespit edilen hiçbir şiddet bulgusuna rastlanmamıştır. Ve hâlâ Karmen Russo'nun Nil Ateş'i kaçırdığına dair kanıt yoktur. Sizden bir daha müvekkilimin tedavisini onaylamanızı talep ediyorum."

Sağlık raporu temiz miydi? Ama Deren yanıma geldiğinde raporun kötü çıktığını söylemiş, öfke kusmuştu. Tekrar sağlık raporu için Nil'i hastaneye mi götürmüştü? Bana... inanıp mı yapmıştı?

Nil'e hiçbir zarar vermediğimi kanıtlamıştım.

Kalbimi hafifleten bu düşünceyle tebessüm ederken, "Nasıl?" Dediğini duydum Nalan'ın. "Raporu kötü çıkmıştı. Babam öyle demişti. N'aptınız? Raporlarla mı oynadınız!"

Tüm yalanlarımın ve ihanetimin darbeleri altındaki Deren'e doğru baktım. Gözleri üzerimdeydi ve bu kez nereye baktığından emindi. Kollarıma bakıyordu, her ikisine birden. Neyi düşünüyordu? Sanmıştım ki... Bir daha o kadar uzun süre bakmaya tahammül edemeyeceği biriyim...

Beni görmeye hâlâ tahammülün var mı?

Keşke birbirimize o kadar bile tahammülümüz kalmamış oslaydı. Her şey ne kadar kolay olurdu.

"Hepinizi son kez uyarıyorum." Tokmağın kürsüye çarptığını işaret eden sesten sonra hepimizin bakışları karşıyı buldu. Gerçeğin yüzüme koyduğu gülümsemeyi daha da gerçek olan acılar çekip aldı ve ellerim kürsüye yerleşti. "Pedagog Hanım, sizin ekleyeceğiniz bir şeyler var mı?"

Arkadaki hareketlenmeyi hissedip başımı çevirdim. Önce Nalanla göz göze geldim. Kollarını asabi bir tavırla göğsünde kavuşturmuş, doğrudan bir nefret saçıyordu bana. Ayağa kalkan pedagog, "İzin verirseniz," diyerek konuşmaya başladı. "Nil Ateş'in ifadesinde ailenin yanındaydım. Kendisi inkar ediyor olsa da çocuğun hanımefendiyi tanıdığı açık. Kendisiyle bire bir görüşmelerimiz de oldu. Konunun konuşulmasına karşı duruyor, hanımefendinin adını geçirmemeye dikkat ediyor. Aynı şekilde Gece ismini de ondan hiç duymadım."

Avukatının Deren'e eğilip bir şeyler dediğini duydum ama göremesem bile Deren'in sadece bana baktığını hissediyordum. Nasıl hissettiğimi açıklayamasam da o an emindim. Hakime Hanım durum değerlendirmesi için biraz vakit ayırdıktan sonra, "Adı geçtiğinde hanımefendiye karşı verdiği tepkiler nasıl?" Diye sordu.

Başımı önüme eğip Nille gülüştüğümüz birkaç anın üzerinden geçtim.

"Henüz güvenilir bir sonuca ulaşacağım kadar belirgin tepkileri olmadı," diye cevap buldu hakimin sorusu, pedagog tarafından. "Fakat... Şiddete karşı hassasiyeti yok, bu da raporlarda yazıldığı gibi şiddet görmediğini doğruluyor. En belirgin korkusu ailesiyle arasına tekrar mesafelerin girmesi. Kendisinin kötü muamele görmediğini düşünüyorum. Karmen Hanım'a karşı duygular beslediği açık ama bunun korku mu sempatimi olduğunu anlamak için birkaç görüşmeye daha ihtiyacım var."

"Korku tabii ki," dedi Nalan.

Hakime Hanım'ın gözleri kısa süreli ona uğradıktan sonra önündeki dosyalara düştü. Sayfalarını çevirip baktı. Gece'ye ve kendime karşı hissettiğim öfkeyle avuçlarımı kürsüye vurdum. Gece telaşla bana dönerken, avukatım, "Hiç iyi değil," dedi bir daha, benim için.

"Kes sesini!" Diye kükreyerek bir anda ayağa fırladı Deren.

Bir an konuştum ve bana dedi sandım ama kelimelerim hayaliydi.

Avukatım garip garip Deren'e bakarken, "Karşı tarafında akıl sağlığı pek yerinde değil galiba," dedi.

"Öldüreceğim lan seni!"

Deren kürsünün arkasından öyle bir kuvvet ve hızla ayrılıp avukatın üzerine doğru yürüdü ki, kimse ne olduğunu anlamadı. Sinirlerim bozulmuş şekilde ellerimi saçlarım arasından geçirirken, hakime hanım kürsüsüne sertçe vurarak bağırdı ve kapı hızla açıldı. Deren,

avukatımın oturduğu kürsüye eğilip onu yakalarından tuttuğunda, müşabirler de Deren'i kavramıştı. Bir polisin de içeriye girdiğini o karışıklıkta gördüm. Deren'in avukatı sertçe kızarken, Hakime Hanım bu terbiyesizlik için bağırıyordu. "Çabuk, çabuk dışarıya çıkartın bu adamı! Derhal!"

"Yalan söylüyorsun!" Diye bağırdı Deren, benim avuçlarım yumruklara dönüşürken. "İntihar falan etmedi, yalan söylüyorsun!"

Kolumu arkama götürerek saklarken kirpiklerim telaşla kırpışmaya başladı.

"Belgeler Hakime Hanımda," dedi avukatım, tasasızca.

Deren elini adamın suratına vuracaktı ki, polis ve müşabirler onu uzaklaştırıp kapıya doğru sürüklemeye başladı. Yalan söylediğimizi düşünüyordu, bu yüzden öfkeli olmalıydı. Onu tutan birden fazla kişiden kurtulmayı denerken gözleri alev ateşti ve ısı dalgaları ruhuma kadar ulaşıyordu. Gece, Derenle, öfkesiyle ilk kez tanışmaktan ötürü korkmuş şekilde bana yaklaşırken, polisler onu kapıdan çıkartmayı başardı. Deren hâlâ kafasını omzunun üzerinden arkada tutarak çırpınıyordu. "Yalan! Gerçek değil! Yalan!"

Müşabirler kapıyı onun arkasından kapatınca, içeriyi bir sessizlik örttü ve akabinde avukatı, "Müvekkilim adına özür dilerim," diyerek ayağa kalktı. "Kendisi, kızını kaybettiği günlerde çok acı yaşadı, sinirleri çok bozuk."

"Sebebi ne olursa olsun mahkemede böyle usülsüzlük mü yapılır?"

Deren'in koridordan taşan bağırma sesini hâlâ duyuyordum.

"Karar verildi, yaz." Hakime Hanım, önündeki dosyaları kapatıp, itiraz için tekrar konuşmaya çalışan avukatı eliyle susturdu. Ve ardından, katip Hakime'nin kararını yazmaya başladı. "Mahkeme de gerçekleşen usulsüzlükler ve verilen uyuşmamış ifadeler neticesinde duruşma, 16 Haziran tarihine ertelenmiştir. Duruşma gününe kadar Karmen Russo'nun sağlık kontrolleri için Ruh ve Sinir hastalıkları hastanesinde kalmasına, Gece Üstün'e de soruşturma açılmasına karar verilmiştir."

Korku.

O anki duyguma vereceğim isim buydu.

Karina'yı unutma korkusu.

Kalbim'i unutursam nasıl atar ki?

"Hayır!" Diye bağırarak gözümde biriken yaşları serbest bıraktım. Gece bana dönüp endişeyle yaklaşırken, birbirine karışmış yüzleri ayırt etmeye çalışarak hakimeye baktım. "Hastaneye giremem, hem iyiyim ben! Hastaneye girmek istemiyorum, lütfen bana da ne istediğimi..."

"Karmen," dedi avukatım, üzerindeki cübbesiyle beraber yanımıza gelerek. İki polis memuru da arkasından yürüyordu. Yaklaştığında kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "İstediğimiz oldu, karşı çıkma. Bu haberi abinle paylaşacağım, çok sevinecek."

Korkuyla üzerindeki cüppeye yapışarak, "Anlamıyorsun," diye bağırdım ve sonra çaresiz gözlerle Gece'ye baktım. Şaşkınlıktan konuşamıyordu. "Gece, beni hastaneye götürecekler. Orası çok korkunç, biliyorsun. Verdikleri ilaçlarla uyuşuyorum, Karina'mı unutuyor..."

"Karmen," dedi Gece, kafasını iki yana sallayarak. İşaret parmağını dudaklarına yasladı. "Orada daha rahat olacaksın, abinler sana orada daha kolay yardım edecektir. Canım benim, lütfen bunu düşün, korkacak bir şey yok..."

"Haklı," dedi avukat, arkamdaki polislerden vakit isteyip bana gülümseyerek. "Kurtuldun neredeyse, farkında mısın?"

Gözyaşları yüzümü ıslatırken Gece'ye yaklaşıp kollarından tuttum. "Ya ilaçlar? Ne kadar ağır hatırlamıyor musun Gece! Karina'yı unutursam beni nasıl affeder?"

"Unutmayacaksın. Seni öldürseler bile Karina'yı unutamazsın."

"Abilerinden haber bekle." Avukatım geri çekildiğinde polisler koluma girip beni yürümek için zorladılar. Bağırıp ayaklarıma gitmemesi için komut verdim ama polisler güçlüydü ve ileriye doğru zorluyorlardı. Hıçkırarak kafamı sağa sola sallarken gözlerim bir saniye için Nalan'ın gözlerine takıldı. Pedagog ona bir şeyler söylerken acıyan gözleriyle bana bakıyordu. O an Karina'yı aklımdan çıkaramadığım için gururumun ne kadar alçaldığını bile görmüyordu gözlerim.

Mahkeme salonundan bir cümbüşle çıktığımızda dirseklerimi beni tutan polislere vurmaya çalışarak, "Hastaneye gitmek istemiyorum!" Diye bağırdım. Attığım her adım yerin metrelerce altına gömülüyordu sanki. "Sizce ben hastaya mı benziyorum!"

Polis bana dönüp geriye giden vücudumu sırtımdan ileriye itti. "Hanımefendi, Hakime Hanım kararı verdi, bizim yapabileceğimiz bir şey yok."

Gece ile avukatın arkamdan geldiğini hissederken, koluma giren polisi itmeyi denedim ve kolumdaki acıyla daha fazla ağlamaya başladım. Başımı kaldırıp gözyaşları içinde karşıma bakınca da vücudum bu kez ben istemeden durdu. Deren süratle üzerime yürüyordu, arkasından da iki polis ve avukatı ilerliyordu. Avukatım Emre'nin önüme geçtiğini, Deren'in yüzü kaybolunca fark ettim. Fakat bu uzun sürmedi. Deren önüme geçen avukatı sertçe kenara itince, "Müvekkilimi rahat bırak," dedi avukatım, cüppesini düzelterek. "Hastaneye gidecek, müdahale edemezsiniz artık."

"Karmen'e istediğim zaman müdahale ederim!" Diye kükredi yüzü kıpkırmızıyken ve ardındaki polis sadece ismiyle seslenerek, "Deren," diye ikaz etti. "Çok göze battın, tanıdıkların var diye bu kadar rahat hareket edemezsin!"

Deren asabi bir yüz ifadesiyle bir adımını daha bana atınca karşı karşıya geldik. Gözlerimden düşen yaşlar o kadar fazlaydı ki, ellerim kelepçeli tutulduğu için silemiyordum. Bu yaşlar yüzünden Deren'in yüzü de pürüzlüydü ama buna rağmen ellerinin kelepçeli bileklerime uzandığını gördüm. Sol bileğimi, altından tuttuğunda korkumun içindeki cılız merhamet duygusunu sezdim. Kalbime, onun yapabilecek şekilde bir şey oldu. Gözlerimin içine bakarak üstümdeki badiyi sıyırdı ve gözlerini pansumanlı koluma indirdi, ben çekmeye çalışsam da bileğimi bırakmadı.

"Bırak," diye fısıldadım bana söylediklerini hatırlayınca.

Kendine çocuğuna bile eziyet olan bir anne...

Gözlerinin, koluma olan unutamayacağım bakışını net göremesem de hissettim ve elimin altındaki tutuşu, parmakları titredi. Belki de o ana kadar hâlâ bir oyun, yalan olduğunu düşünüyordu ama pansumanı gördüğünde... Elimi tutuşundaki bırakmak isteyiş parmakları titrediği için miydi? Bana dokunmaktan nefret ettiği için miydi?

"Ölemedim," diye tısladım elimi elinden çekerken. Avuçlarım aşağıya düştüğünde bile hâlâ kolumdaki pansumana bakıyordu. "Affedeceğini söylediğin için ölmeyi denedim ama ölemedim."

Kafasını hızlıca kaldırdı ve kaçınılmaz şekilde gözlerimiz birleşti. Onu ancak, uzanıp gözyaşlarımı silerse net görebilirdim ama yüzüme

dokunmak, yeniden kalbine dokunmam kadar imkansızdı belki de. Dudaklarının aralıklı titreyişini, gözlerini paniklemiş gibi kırpışını izledim ve hiçbir şey demeden gerilemeye başladığında, polisler tekrar müdahale oldu. Deren arkasına doğru adımlar atarak geriledi ve biraz uzaklaştıktan sonra tamamıyla arkasını döndü, asker adımlarıyla yürüyerek saniyeler içinde yok oldu.

Her şeye rağmen en çok gitmesini istemediğim...

"Keşke başarılı olsaydın!" Diye bağırarak yanımdan geçti Nalan ve Deren'in arkasından ilerledi.

Gece onda nadiren duyduğum bir ses tonuyla, "Siktir git!" Diye bağırdı Nalan'a.

Nalan bir an için durup arkasını döndü ve hayretle Gece'ye baktı. Avukatı yanına yaklaşıp yürümesi için Nalan'ı uyarınca da bize *siz göreceksiniz,* der gibi kafa sallayıp önüne döndü.

"Hakkınızda soruşturma başlatıldı, dikkatli olmalısınız," dedi avukatım, Gece'ye.

Yaman onun buraya gelmesine nasıl müsaade etmişti?

Muhtemelen haberi olmamıştı.

Polisler tekrar yürümem için uğraştığında, bileklerimdeki kelepçeyi öfkeyle çekiştirerek omzumun üzerinden Gece'ye baktım. "Deren peşine düşecek, abime ulaş, sana yardım etsin!"

Hararetle başını salladığında önüme döndüm, beni tutan polislerle asansöre kadar ilerlemek zorunda kaldım. Aşağıya indirilirken vücudum aksıyor, ağlarken başım önüme düşüyordu. En alt kata indiğimizde adliyenin kapısında birikmiş muhabir topluluğunu gördüm. Polisler etrafımda bir çember oluşturarak beni dışarıya çıkardığında, ılık hava saçlarıma değdi ve başım yukarıya kalktı. Polisler muhabirleri geriye iterken, gözüm yalnız bir noktaya takıldı.

Nalanla Deren gözden uzak bir yerde bağıra çağıra kavga ediyorlardı. Deren o kadar hararetle bağırıyordu ki, gömlek yakalarını çekiştiriyordu.

Cezaevi arabasına doğru yürümeye zorlanırken, gözlerimi onlardan çektim ve bu kez bakış açıma girenlerle şok oldum. Gözlerim ardına dek açıldı. Nil'in, Deren'in arabasının arka kapısından indiğine şahit oldum. İki kulak yapılmış saçları ve pembe eteği uçuşuyordu. Yumuşak güneş ışıkları yüzüne inmişti. Araba kapısını açık bırakıp buraya

koşmaya başladığında, onu çok özlediğim için ben de koşmak istedim ama aramızda kalabalık ile polisler vardı.

Hatta bir an için kargaşa önümü kapatınca onu göremedim ama konuşmayı sökememiş sesiyle, "Kaymen!" Diye bağırdığında, benimle beraber yanımdaki polisler de o tarafa döndü.

Görüşüm tekrar açıldığında Nil'i ve onun arkasından koşan Utku'yu gördüm. Nil buraya, o da Nil'e koşuyordu. Kamera flashların sesini duyarken, kadrajıma birisi daha girdi ve Nil'e yaklaştığında onun Deren olduğunu anladım. Nil'i, henüz bana ulaşamadan yakalayıp kucağına aldı ve doğrulurken kollarını etrafına sardı.

"Arabanın kapılarını kilitle demiştim!" Diye haykırdı Utku'ya.

Utku, Deren'in omzunun üzerinden bana beyazlamış bir yüzle ve dehşetle bakarak, "Kilitliydi," dedi. "Sen gelince açmıştım."

Deren kucağında Nille arabaya geri yürürken, "Baba!" Diye bağırdığını duydum onun. "Polis amcalar Kaymen'e n'apıyor?"

Polisler beni daha kuvvetli şekilde cezaevi arabasına çekiştirdiğinde kargaşanın arasında Nil bir daha bakış açımdan çıktı. Deren ona yanıt verdiyse de duyamadım. Bu trajediye, belirsizliğe onun masumiyetini de sürüklediğim için çok huzursuzdum ama görünce... gideceğim cehenneme rağmen iyi hissetmiştim.

Araca yerleştirildiğimde polisler kollarımdan çıktı. Böylelikle ellerimi kaldırıp gözyaşlarımı silebildim ve ikinci kez o aracın camından bakarken yine aynı şeyi gördüm.

Nil ağlayarak ellerini arabaya uzatmışken, Deren daha da derin bir acıyla bana bakıyordu.

Ellerime bir öpücük koydum ve Nil hâlâ bana bakıyorken öpücüğü ona üfledim.

Araç hareket ettiğinde bakış açımdan çıktılar ve önüme dönünce bu kez diğer camdan Gece'yle avukatımı gördüm. Ellerini çenesinin altında birleştirmişti. Ağlayarak, endişeyle bana bakıyordu. Ellerimi cama yaslayıp çaresizliğimi gizleyemeden kafamı iki yana salladığımda dudaklarını hareket ettirdi. *Oradan çıkacaksın.*

Önüme döndüğümde karşımdaki polisle bakışmak durumunda kaldım. Ellerim bir kez daha yüzümdeki yaşları sildi. Gece'nin ve avukatın dediği gibi kendime gelmeye, akıl sağlığımı korumaya çalışıyordum ama korkularımı önleyemiyordum.

Benim bir tane kızım vardı ve acı içinde ölmüştü. Onu hatırlamazsam ruhu nasıl huzursuz olurdu, düşünemiyordum bile.

Araç seyahat halinde ilerledikten bir süre sonra durunca düşüncelerimle savaş halinde aşağıya indim. Polisin birisi kolumdan tutarken diğeri binaya ilerlemişti. Ruh ve Sinir hastalıkları hastanesinin tabelasına bakarken benliğim iyice darlanıyordu. Aynı hastaneydi, daha önce de, Karina'yı kaybettiğim o günlerde ben bilinçsizken getirmişlerdi buraya. Yeniden buradaydım, polis evrakları birisine gösterirken, iki hemşire binanın merdivenlerinden aşağıya iniyordu.

Burada tanıdığım birkaç hemşire vardı. Bazılarıyla anlaşabiliyordum, bazılarıyla değil. Bana verdiği ilaçlara itiraz ettiğimde sert davranıyorlardı ve uyuşuk olduğumdan karşı çıkamıyordum. Yaklaşan hemşirelerden birisine baktığımda, onun, buradan ayrılmadan önce tanıştığım son hemşirelerden birisi olduğunu anladım. Çok az görüşmüştük. Bana yaklaşırken onun da gözlerinde bir aşinalık hissettim ve koluma girerken, "Merhaba," dedi. "Sen... Seni tanıyorum."

Dudaklarımda biriken kelimelerden hangisini seçeceğimi bilemediğim için konuşamadım. Hemşireler koluma girdiğinde polis bileklerimdeki kelepçeyi çıkardı ve hastaneye yürürken ayaklarım geri gitmeyi istedi. Her tarafı beyaz görüyordum ve kendimi de hayalet gibi hissediyordum. Binanın içine girdiğimde önümdeki uzun, beyaz duvarlar korkulu bir rüyammış gibi üzerime geldiler. Kendimi geri çekmeme izin vermeyen hemşire, "Gerçekten doğru hatırlıyorum," dedi, bana bakarak. "Televizyonda seni görüyordum, cezaevine gideceğini sanıyorduk."

Sanki hepsi rüyadan ibaretmiş gibiydi, algılayıp cevap veremiyordum. Daha önce geçtiğim koridorlarda yürüdüm ve her kattan sonra cehenneme daha da yaklaştığımı hissettim. En üst kata çıktığımızda hemşire benim için kapıyı açtı ve odadan içeriye benimle girerken, "Bu odada kalacaksın," dedi. "Doktor birazdan muayene için gelecek."

Hemşireler çıkmadan önce deli gücüyle koluna yapışıp, "Burada bir hemşire vardı," diye sordum. "Ayşe'ydi ismi, uzun senelerdir çalışıyordu, nerede o?"

Diğer hemşire kapıya ilerlemişken, kolundan tuttuğum genç hemşire, "O izin de canım," dedi. "Birkaç güne döner."

"Yaa," dedim üzülerek. O kadının burada olmasına ihtiyacım vardı. Çünkü... eskiden burada kalırken kaçıp Karina'nın mezarına gitmeme yardımcı oluyordu. Ona, şimdi hatırlayamadığım kadar fazla para veriyordum.

"Evet," diyerek beni, sanki gerçekten hastaymışım ve sakinleşmem gerekiyormuş gibi yatağa oturttu hemşire. "Birazdan doktor gelecek, bir huzursuzluk çıkarma."

Omzuma bir daha dokunup ardına döndü. Beyazlar içindeki kıyafetiyle beyaz odadan çıktı. İçimdeki karanlıkla dışımdaki duvarların rengi o kadar zıttı ki, sanki tüm beyazlığı emip yutuyordum. Kapı kapandığında ellerimin altındaki yumuşak çarşafa dokundum ve korkuyla ayağa fırladım. Kendi etrafımda üç tam tur atıp kapıya yaklaştım, sonra tekrar yatağa gidip çarşafı kaldırdım. Ayakkabılarımı bile çıkarmadan çarşafın altına saklandım. Uzun süre orada kalmayı aklıma kazıdım, beni bulamazlarsa belki ilaçları da veremezlerdi.

Ben de Karina'mı unutmazdım.

UTKU ATEŞ'ten.

Abim ve ben sigarayı kullanma hızımızı ikiye katlamıştık.

O an canım feci derecede bir sigara çıkarıp yakmak istiyordu. Dudaklarımın arasına koyup dumanı üflemem lazımmış gibi hissediyordum. İlk sigaraya başladığımda abimden saklamaya çalışmıştım, onun yanında içmemiştim. Tabi abim, ben sigaraya başladığımın dördüncü gününde fark edip beni neredeyse dövmüştü. Çünkü henüz on üç yaşındaydım, çok kızmıştı, kendi başarısızlığı sanmıştı. Bana iyi bakamadığını, kötü alışkanlıklardan korumadığını düşünmüştü. O günden beri abimin yanında sigara içmezdim, yirmi iki yaşıma gelmiş olmama rağmen. Çünkü ona, bana iyi bir abi olmadığını düşündürmekten korkardım.

O an abim yanımda değildi ama Nil yanımdaydı.

Bu yüzden isteğimi bastırıyor, kaşınan dudaklarımı sertçe ısırıyordum.

"Amca, babam ne zaman gelecek?"

Yeğenimin sorusunu duyunca yanıma dönüp baktım. Adliye binasının önündeydik. Duruşmanın bitmesini bekliyorduk. Abim, artık hiçbir anını Nil olmadan geçiremediği için bizi de kendisiyle beraber adliyeye getirmişti, yeğenimle beraber onun çıkmasını bekliyorduk. İkimiz de arabanın arka koltuğundaydık ama Nil artık sıkılmaya başlamıştı.

Onun küçük parmaklarına bir dizi öpücük koyup, "Az kaldı aşkım," dedim.

"Yüz saattiy böyle söylüyorsun Utku." Suratını düşürdü.

Hiç mi hiç dayanamıyordum Nil'e. Hele de onu böyle uzun süre görmemişken, ona neler olduğunu bilmediğimiz günler geçirmişken... Onun yüzü düşünce benim de mimiklerim mutsuzlukla yer değiştirdi. "Nil, baban gelene kadar sana birkaç şey sorabilir miyim?"

Dalgın şekilde külotlu çorabını göstererek, "Bak," dedi. Dudağının kenarında salyası birikirken gülümsedi. "Babam aynı renk çoyap giydirdi."

Ağzının kenarını silip sırıttım. "Külotlu çorap bu, zaten başka başka giyilmez. Sen de babanı övmek için yer arama zilli."

"Amca ya!" Oyuncu şekilde göğsüme vurup sonra da öptü.

O kadar merhamet bir çocuk ki.

Saçlarını okşayıp, "Bir şey soracağım," dedim, konuyu tekrar merak ettiklerimin etrafında döndürerek. Onu incitmemek için, kelimelerin en yumuşak halini kullandım. "Geçtiğiniz günlerde Ece'yle beraberken, bir şey söylemiştin. Karmen seni çağırırsa giderim demiştin, hatırlıyor musun?"

Bir süre o anı düşünmekle vakit harcadı. Sonra benzeyen tepkilerini ortaya koyup kaçamak şekilde etrafına baktı. Gülümseyip tekrar ayaklarını gösterdi. "Bana çoyap alalım mı?"

Gözlerimi kısıp, "Nil," dedim.

Konuyu değiştirme çabasını fark ettiğimi anladığında yanakları pembeleşti. Dizleri üstüne çıkıp bana yaklaştı ve boynumdaki zincir kolyeyle uğraşmaya başlayıp, "Ama kimseye söyleme amca," dedi. "Annemle babama sakın söyleme!"

Konuşmaya hazır olduğunu hissedip, "Aramızda," dedim hemen.

Kıkırdadı ve ben gülüşüne şefkat beslerken, "Biz Kaymenle arkadaşız," dedi. "Benim dadımdı ama sonra arkadaş olduk. Beraber oyun oynadık, uyuduk... Hatta o bana babamın anlattığı ninniyi

söylüyoydu! Bir de sen benim aşkımsın demişti..." utanarak gülümsedi ve sonra elini ağzıma kapattı. "Sakın babama söyleme amca, n'oluy."

Bu kelimelerin kalbimde yakaladığı duygusal boşluk yüzünden düşünmeye başladım. Bu kadar içten gelerek söylediği şeyler yalan olamazdı fakat... Karmen gerçekten ona böyle davranmış olabilir miydi? Madem kaçırdı, madem mafya neden böyle davrandı? "Neden babana söylememi istemiyorsun?" Diye sordum bu kez.

"Kaymen öyle dedi amca. Babana, annene söyleme dedi... Acaba seni de söylemiş miydi, hatıylamıyorum." Sanki bir şeye odaklanınca daha iyi anlatıyordu, bu yüzden sürekli kolyemle oynuyordu. "Hem babam yalan söylediğimi görürse beni yine bırakır!" Gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Beni bıraksın mı? Ben de sizi özleyip ağlayayım!"

Kafam karışık haldeyken bile kalbime onun ağladığını söylediği kısım dokundu. Güzel saçlarını okşayıp, "Ağladın mı sen?" Diye sordum.

"Hıhı. Çok özledim sizi! Geceleyi hep ağladım ama Kaymen getirmedi beni."

Zamanında ağlayan gözlerinin her ikisinden de öptüm. "Niye getirmedi peki?"

"Bilmiyoyum." Omuz silkti. "Haa bir de Yaman Gece'yi öptü biliyor musun?" Kızmış gibi alt dudağını sarkıttı. "Gece'de çikolatalarımı yemişti!"

Kafam, bir saniye olduğundan daha da karıştı. Üstüne gitmeden, "Yamanla Gece kim?" Diye sordum.

"Şey..." sanki bu soruya cevap verip vermemek üzerinde düşünüyor gibi bekledi bir süre. "Bir şey sorayım mı amca?"

"Sor tırtılım."

"Karina'ya çiçekli elbise alalım mı?" Ellerini çenesinin altında birleştirip dokunaklı, duygulanmış gözleriyle baktı. "Kaymen'e veririz, o da sevinir."

Neler... neler düşünüyordu böyle? Karina ismini ikinci kez söylemişti, elbise Karina'nın mıydı?

"Karina kim? Hiç söylemiyoysun."

"Ya aslında söylemek istiyoyum ama babam kızar diye... Aa, annemle babam geliyor."

Onun konuşurken yarıda kesip baktığı yere göz atınca, abimle Nalan'ın arkalı önlü adliye kapısından çıktığını gördüm. Gazeteciler

Nalan'ın etrafını sararken, abim aralıktan süratle çıkıp arabaya doğru yürüdü. Karmen'i hiç görmemiştim, hâlâ da göremiyordum. Demek duruşma bitmişti, Karmen ne cezası almıştı?

Abim arabaya yaklaştığında kapı kilitlerini açtım. Ceketini çıkardı ve camı açık ön kapıdan içeriye fırlattı. Nil ve ben onu izlerken, ellerini camın üstüne koyarak gözlerini sımsıkı yumdu. Kapıyı hafifçe açarak kafamı çıkarttım, ona baktım. Yüzü terli ve kızarıktı, o kadar öfkeli duruyordu ki, kısa kesim saçlarından duman çıkacaktı sanki. O da sıcaklığının farkındaymış gibi gömlek kollarını dirseklerine kadar sıyırırken, odaksız gözleriyle benimle birleşti. "N'oldu?" Diye sordum endişe duygusuyla. "Duruşma iyi geçmedi mi?"

"O avukatı yedi ceddine kadar sike..." dudaklarını birbirine bastırarak sustu ve gözlerini yanıma kaydırıp Nil'e baktıktan sonra hışımla arkasını döndü. Kendi etrafında bir daire çizerek ellerini saçlarında dolaştırdı, adeta saç diplerini kazıyarak ensesini kaşıdı. Nil omzuma dokunarak kısık sesle, "N'oldu?" Diye sordu. "Babam kızgın galiba."

"Sana kızgın değil Nil'im." Güvende olduğunu hissettirmek için yanağından öptüm.

"Bana kızmasın, vallahi çok üzülüyüm Utku!"

Onun saçlarını okşasam da gözlerimi abimden çekemiyordum. Canını çok sıkan, hatta belki de yakan bir şey olmuştu. Ellerini ensesinden çekip beline iki yandan yasladıktan sonra boşluğa doğru sabitlendi bakışları. Alt dudağı titriyordu. "Abi," dedim bir daha. "İyi misin?"

Sorumu duyduğunu hiç düşünmedim, gözlerinin önündeydim ama belli ki aklından geçen ben değildim. Gömleğinin çekiştirilmiş yakasına bakınca bir düğmenin koptuğunu gördüm, üstündeki kıyafetlere bile tahammül edememe sebebini merak ederek, "Deren?" Diye seslendim, belki kızar da tepki verir diye.

O esnada Nalan'da bakış açıma girdi ve abimi kolundan tutup kendisine çekti. Bu sabah ayrı zamanlarda buraya gelmiştik. Çünkü Nalan ile abim en son Derya yüzünden kavga etmişlerdi. Abim her ne duyduysa, Karmen'i görmeye gittiği o günün devamında Derya'nın kulübüne gitmiş, çıkışta onu arabasıyla ezmişti. Öğrendiğime göre bununla da kalmamış, onu dövmüştü. Derya, Edip Akşın gibi günlerdir hastanedeydi. En sonra kolunun kırıldığını, sol elindeki sinirleri

kaybettiğini öğrenmiştim. Nalan bu yüzden abime öfkeliydi, üstelik babası da abim sebep olmasa da hastanedeydi.

"Neye bu kadar sinirlisin?" Dedi Nalan, abimi kendine çevirip onun yüzüne baktıktan sonra. "Üzüldün mü ona? Anlamıyor musun, yine oyun oynuyor, seni manipüle etmeye..."

Abim onun eline uzanıp kolundan çekti ve üzerine doğru yürüyüp, "Nil arabada," dedi. "Sesinin tonunu düşür."

Nalan'ın gözleri arabanın içine kaydı, benimle birleştikten sonra yanımda oturan Nil'e el salladı. Nil'de doğrulup ona öpücük atınca, Nalan yüzümde koruduğu gülümsemeyle abime dönüp, "Bana, kızımıza rağmen Derya'yı nasıl sevebilirsin diye ahkam kesmesini biliyorsun," dedi, daha düşük bir sesle. "Ya sen, kızımıza yaptıklarına rağmen hâlâ onu nasıl umursuyorsun?"

"Sana ne?" Dedi abim, ellerini iki yana açarak. "Sana ne benim düşüncelerimden? Sana ne benim duygularımdan!"

"Sana ne diyorsun ama o sürtüğün lafıyla Derya'yı arabanla eziyorsun!" Nalan, sanki abim ona hiç adil davranmıyormuş gibi içten gelen bir öfkeyle konuşuyordu. O nazik bir kadındı, çok nadir zamanlarda böyle görünürdü. "Sen bunu yapabiliyorsan ben de karışabilirim. İntihar etmişse sana ne? Neden avukatı dövüyorsun, davayı riske atıyorsun? Ölsün, gebersin işte!"

İntihardan mı bahsetmişti?

Kim?

Abim yalnız Nalan'a değil, hiçbir şeye tahammül edemiyormuş gibi gömlek yakalarını çekiştirerek, "Sen Karmen ile Derya yı bir mi tutuyorsun?" Diye bu kez kendisi bağırdı. "Sen onunla yaşadıklarını, benim Karmenle yaşadıklarımla bir mi tutuyorsun! Ben Karmen'i arşa çıkardım, kalbimin tepesine koydum!"

Nalan, duyduklarına inanamamış gibi beyazladı. Sonra da hırçınlaştı. "Doğru, Karmen'in yaptığı alçaklığı Derya ile bir tutamam!"

"Derya'nın da senin de Edip'in de o mafya bozuntularının da... Hepsinin de Allah belasını versin! Bitirdiniz lan beni!" Abim ellerini göğsünden öyle bir hararetle indirdi ki, Nalan çantasını tutarak geriye doğru sendeledi. "Kızımı alıp gideceğim! Bir daha kimseye yüzünü göstermeyeceğim!"

Ben?

Beni?

Nalan kafasını iki yana sallayarak isterik bir iç geçirmeyle, "Bu öfken kimseye değil," dedi. Dudağında alaycı bir gülüş oyalanıyordu. "Karmen'in intihar ettiğini öğrendiğin için öfkelendin, duruşma tarihinin ertelenmiş olmasını bile umursamadın..."

Mideme ağrı saplandı.

Derinimdeki duygular bir acımayla yüzüme yansıdı.

Söz konusu olan intiharı... Karmen mi gerçekleştirmişti?

Abim titreyerek geriye kaçarken, "Umurumda bile değil," dedi ama sesi solmuştu.

Nasıl intihar etmişti? Yoksa... ölmüş müydü? Burada değil miydi?

"Kaymen!"

O sırada Nil'in bağırdığını duyunca, refleks olarak başımı yanıma çevirdim ve araba kapısının açık olduğunu gördüm. Dilim ağzımın içinde şişmiş gibiydi. Ancak birkaç saniye sonra kendime gelerek arabanın kapısını açtım ve dışarıda, ileriye doğru koşan Nil'in peşine düştüm. Ben daha ona ulaşamadan da abim onun önüne çıktı ve Nil'i yarı yolda yakalayıp kucağına alarak kalktı. Onu panikle, korku dolu gözleriyle göğsüne yaslayarak, "Araba kapılarını kilitle demiştim!" Diye kızdı bağırarak.

"Kilitliydi," dedim geriye sendeleyip. "Sen gelince açtım."

"Baba, polis amcalar Kaymen'e n'apıyor?"

Abim, Nille beraber yanıma dönerken onun sorduğu soruyla dumura uğrayıp duraksadı. Nil'in dolu gözleri suçlulukla abimin bakışlarına dalmıştı. Abim bir şey soramadan, diyemeden Nil'e çaresiz kalmış gözlerle bakarken, Nil'in ellerini salladığını gördüm. Yutkunarak ellerini salladığı yere bakınca da cezaevi arabasına bindirilen Karmen'e salladığını gördüm. Abim de onunla beraber oraya bakıyordu.

"Anneciğim n'apıyorsun?" Dedi Nalan, onlara yaklaşarak. Cezaevi arabası uzaklaşırken, Nalan Nil'i alarak kucağına yasladı. "Yola atlanır mı öyle? Ben seninle konuşmamış mıydım? Yanında biz yokken, ailen yokken bir şey yapma demedim mi?"

"Kaymen ağlıyordu," dedi Nalan'ın boynuna sarılarak.

"Oyun oynuyoruz," diye yanıt verdi Nalan, onun sırtını aşağı yukarı sıvazlayarak. "Yoksa gerçek mi sandın? Kimseye bir şey olmadı. Sen sakın kendini üzme."

Nil, onun bu söylediklerine inanmamış şekilde kafasını iki yana sallarken, abim ağır adımlarla buraya geldi ve kollarını arabanın tavanına yaslayıp yüzünü de kollarına gömdü. Yumruğumu arkama saklayarak abime sessizce yaklaştım. "Özür dilerim," dedim, başına doğru eğilip. Çok hızlı nefes aldığından hıçkırıyormuş gibi geliyordu. "Sizin konuşmanıza dalmıştım, bir anda oldu abi..."

"Onu bir anda kaybettik Utku," dedi abim, aklıma kazımayı istiyormuş gibi. "Bir anda Nil'in başına her şeyin gelebileceğini aklından çıkarma."

Yumruğumu arabanın kenarına bastırarak sertçe yutkundum. "Karmen... İntihara mı kalkışmış? Nasıl... Neden yapmış?"

Soruyu sorduğum an abim arabadan uzaklaştı, arkasını dönüp ellerini yüzünde, saçlarında dolaştırarak Nalan'a ilerledi. Nil'i sırtından yumuşakça tutup kucağına davet ederken, "Babacığım," dedi, en yumuşak ses tınısıyla. "Evimize gidelim mi?"

Nil Nalan'a çok sıkı sarılıyordu, bu yüzden abim onu zorlamadı. Yeğenim annesinin boynunda iç geçirirken, "Bugün bende kalsın," dedi Nalan, abime. "Hem... Derya'da yok işte. Sadece Nille ben olacağız. Günlerdir seninle kalıyor, bu hiç adil değil."

"Ben Nil'i yanımdan ayıramadığım için adliyeye kadar getirdim Nalan. Yapamıyorum işte, Nil'den ayrı yerde vakit geçiremiyorum, anla artık." Bu tartışmayı yapmaktan o kadar bezmişti ki, bıkkınlıkla söylüyordu.

Nalan Nil'e daha kucaklayıcı şekilde sarılarak, "Ama ben de annesiyim," dedi. "Hakkımda nasıl bir anne olduğumu düşünürsen düşün, ben de kızımı senin kadar özledim. Bu yaptığın haksızlık Deren."

"Haksızlık mı? Senin kocan, haftalardır Nil'in kiminle olduğunu bilmesine rağmen hiçbir şey anlatmadı. Yalanlar söyledi." Abimin söylediklerini kulaklarım duyunca ikinci kez şoka girdim. Nasıl? Derya... Biliyor muymuş? "Öyle bir eve Nil'i gönderemem."

"O kadın söyledi diye nasıl inanıyorsun, aklım almıyor..."

İleriye doğru kontrolsüz adımlar attım. "Derya... Biliyor muydu? Nasıl? Karmen mi söyledi? Beraber mi yapmışlar?"

Nalan bana doğru bakarken, Nil'de kafasını kaldırıp hepimize sırasıyla baktı. Yanaklarının üstü ve burnunun ucu kızarmıştı. "Derya salak ya!"

Abim irkilip Nil'e yoğunlaştı ve onu bir daha kucağına davet edince, yeğenim abimin kolları arasına girdi. Nalan üzülerek Nil'e bakarken, "Bu konuyu tekrar konuşacağız," dedi abim. "Eğer bu işin altından dahası çıkarsa hiç iyi şeyler olmaz Nalan. Hastaneye değil, mezara sokarım o adamı." Dönüp Nil'e gülümsedi. "Evimize gidelim mi?"

Nil keyifsizce omuzlarını silkince abim sırtını okşayarak onunla döndü, arabaya ilerledi. Nalanla beraber kaldığımızda alt dudağımı sertçe ısırarak, "O kocan neler karıştırdı?" Diye tısladım, inanamayarak. "Kocan olacak puşt neler yaptı?"

Nalan elini omzuma koyarak, "Utku, hayır," diye itiraz etti. Güneşte parlayan bakımlı saçları yumuşak dalgalarla uçuşuyordu. "Geçtiğimiz günlerde Derya'nın yerine gitmiş abin, onunla konuşmadan saldırmış, arabasıyla ezmiş, dövmüş... Güya Karmen, Derya'nın en başından beri bildiğini söylemiş. Ya Allah aşkına, bu kadar şeyi yapmış kadına nasıl inanabilirsiniz?"

Mantıklı olanın ne olduğuna karar veremediğim için Nalan'a hiçbir şey demeden elini ittirdim ve ardıma dönüp arabamıza ilerledim. Kapıyı sertçe açtım ve Nil'in yanına otururken, dilimi dişlerim arasında sertçe sıktım. Abim, ben bindiğim an aracımızı çalıştırdı ve Nil çocuk koltuğunda oturarak camdan dışarıya ellerini salladı. "Yayın gel anne."

Bunu duyduğunda abim kafasını kaldırdı ve dikiz aynasından bakarak, "Nil?" Diye seslendi, yalnız ona karşı kullandığı sesiyle. "Bebeğim, annenle mi gitmek istiyorsun?"

Nil bana doğru bir bakış attı. Sanki ne cevabı vermesi gerektiğini ben söylemeliymişim gibiydi. Sonra abime bakıp, "İkinizi de istiyorum," dedi ama bunu istemekten çekinen bir duygu taşıyordu seninde. "Keşke ikinizle de kalabilsem."

Abim derin bir iç çekip, "Babacığım," dedi. "Yarın anne gelir, beraber vakit geçirirsiniz olur mu? Gece de onunla uyursun istersen?"

Nil pek de keyifli görünmeden başını salladığında, ona yaklaşıp dudaklarımı saçlarının üstüne koydum. Doyasıya öptüm. Çok masum ve mahsun bakıyordu, kim bilir neler düşünüyordu. Bir şeyler daha sormak istiyordum ama çok üstüne gitmekten de korkuyordum.

Eve ulaştığımızda abim araba kapısını çarparak dışarıya çıktı. Nil'i bebek koltuğundan çıkarıp kucağıma aldım. Abim evin anahtarını

çıkarırken de yan bahçeye bakarak yürüdüm. Çiçekler, Ece onlara sürekli baktığı için canlı ve güzellerdi.

Evin kapısından girdiğimizde abim hemen kapatıp kapıyı arkamızdan kilitledi. Kapıların kilitli, camların kapalı olduğundan emin olmak gibi bir huy geliştirmişti.

"Baba, çişim geldi."

Nil onu koyduğum yerde zıplamaya başlayınca abim hemen eğilip ayakkabılarını çıkardı. Onu kucaklayıp merdiven altındaki lavaboya götürdü ve üzerindeki çorabı çıkarıp içeriye yolladı. "İşin bitince çağır, tamam mı bebeğim?"

"Oluy oluy."

Abim tuvaletin kapısı önünde Nil'i beklemeye başladığında üzerimdeki deri ceketi portmantoya asıp omzumu koridora yasladım. O sırada abim telefonunu çıkarmaya başlamıştı. Aradığı her kimse, birkaç saniye sonra ona, "Gece Üstün," dedi. "Bana bu kadınla ilgili her şeyi bul. Kendisini takip ettiriyorum, sen hakkında bir şeyler bulduğunda ne yapmam gerektiğine karar vereceğim."

Gece Üstün... Nil'in ağzından kaçırdığı Gece ismi ile alakası olabilir miydi? "O kim?" Diye sordum abime. "Neden takip ettiriyorsun?"

Bana yandan bir sert bakış gönderdi. "Duruşmaya gelip ifade verdi. Nil'i kendisinin kaçırdığını söyledi."

"Hasiktir... Nasıl?" O an, yüzeysel görünen her şeyin altını kazıma isteğiyle doldum. "Nil arabadayken Gece diye birisinden bahsetti, aynı kişi mi?"

Abim birkaç saniye hiçbir duygusal veyahut duygusuzca bir tepki vermeden suratıma baktı. "Bu ismi mi geçirdi?"

"Evet abi." Tuvalet kapısı açıldığını duydum. "Bir de Yaman isimle birisini söyle..."

"Amca!" Nil'in bağrışını duyunca abimle aynı anda aşağıya baktık. Tuvaletten çıkmış, kızgınca bana bakıyordu. "Hani babama söylemeyecektin! Kandıydın beni! Küstüm!"

Islak elleriyle karnıma vurdu ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Abim bir süre ona, sonra bana bakıp sertçe yutkundu. Elleri saçlarının arasından iki kez geçtikten sonra, "O şerefsiz," dedi. "Yaman, o şerefsiz."

"Hangisi?" Diye sordum ama abim cevap vermeden yanımdan geçti, Nil'in ardından üst kata çıktı. Bir adımda üç basamağı birden

çıkıyordu. Arkasından ilerledim ve o Nil'in odasına girip yatakta ağlayan yeğenime yaklaşırken, kapının önünde kalıp onlara baktım. Abim yatağın önünde eğilerek yeğenimin saçlarına dokundu ve sessizce, "Seni kıracak bir şey mi yaptık?" Diye sordu.

"Amcama söyleme demiştim, sana söyledi," dedi, sanki gerçekten canını yakmışım gibi hıçkırarak ağlıyordu.

Onun sağlığı ve olayların çözüme kavuşması için elbette abimle paylaşmalıydım. Tabi duymasını istemezdim ama... "Kızım," dedi abim, yorgunlukla. "Amcana söyleyip bana söylemediğin neyin olabilir? Bana neden söylemiyorsun?"

"Çünkü kızaysın!"

Abim hemen, "Asla," dedi. "Ben sana sesimi bile yükseltemem ki, ben sana kaşlarımı bile çatamam babacığım. Ben, senin yüzün düştüğünde bile dünyayı yakıp yıkmayı istiyorum."

Nil başını yastığından kaldırıp ıslak gözleriyle, kızarmış suratıyla babasına bakarken, onu bu kadar üzdüğüm için çok rahatsız hissettim. Burnunu çekerek, "Ama herkes başka biy şey söylüyor baba," dedi huzursuzca. "Kafam kayışıyor artık!"

Nil bunları yaşadığı için abimin yüzündeki duygusal sarsıntıyı gördüm. "Nil'im sen bana neyi söylemeyi istiyorsan onu söyle, ben seni zorlamam. Sadece... üzgün olmadığından, canının yanmadığından emin olmaya çalışıyorum. Çünkü ben seni çok çok seviyorum."

Nil yataktan tamamıyla doğrulup bağdaş kurdu ve abim eğilip onu dizlerinden öptü. "Ben de seni çok seviyoyum baba. Beni bırakmayacaksın değil mi?"

Abim, "Sen beni bırakabilir misin?" Diye sordu.

"Saçmalama istersen baba!" Nil kaşlarını çatınca dudağımda bir gülüş oyalandı.

"O zaman ben seni nasıl bırakırım yavrum?" Abim onun yüzünü tutup yaşların indiği yanaklarından öptü. "Ayrıca bana saçmalama dediğin gözümden kaçmadı."

Nil omuz silkip abime yaslandı, bana doğru bakarken küsmüş gibi çenesini dikleştirmişti. Abimin onu sevme şekli çok merhametli olduğu için Nil hiç küs kalamazdı, abim gönlünü almayı hemen başarırdı. Abim Nil'in kollarını okşayarak sol kolundan öperken, "Kızmayacaksan biy şey söyleyeceğim o zaman baba," dedi Nil, biraz çekimser kalarak. "Ama Kaymen'e de söyleme."

Abim, Nil ilk kez istekli şekilde Karmen'in adını geçirdiği için açık şekilde irkilip biraz geriye çekildi. Nil'in gözlerine bakarken kararsız kalmış gibi yutkundu. Sonra da, "Söyle sevgilim," dedi. "Ne istiyorsan söyle."

"Ben Kaymen'i özledim." Bu cümleyle, abimi ve beni daha derin sorulara doğru sürüklediğinden habersizce iç çekti Nil. Sesindeki üzüntü benim kalbime dokundu ama ya abimin kalbine? "Annemi çok seviyorum ama Kaymen'e vurunca çok üzüldüm baba! Ben yanına gideysem sevinir hem. Kaymen'in yanına gidelim mi?"

KARMEN RUSSO.

Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde ikinci günüm.

Dünden beri, doktor ve hemşirenin gelmediği her anımı çarşafın altında, yatakla bitişik şekilde geçirmiştim. Hemşire, ilaçlarımı ve yemeğimi vermek için girdiği üç seferde de çarşafı üstümden kaldırıp beni doğrultmuştu. Kendisini itip zor kullandığımda da hasta bakıcıları çağırmış, benimle uğraşmışlardı. İlk seferde verdikleri ilaçları yutmuş gibi yapmıştım, onlar gidince tükürmüştüm ama ikinci ve üçüncü kez o kadar su içirmişleri ki yutmak zorunda kalmıştım.

O dakikadan beri Karina'yı unuturum diye korkudan onunla yaşadıklarımızı düşünüyordum.

Bugün de akşam olmuştu, pencerenin karanlığından görüyordum. Dizlerimi kendime çekmiş, çarşafı da kafama örtmüştüm. O kadar korkuyordum ki sürekli titriyor haldeydim. Koridordan gelen sesler, kapanan kapılar, ilaçların kokusu, Karina'yı kaybettiğim o ilk günler...

Aklım beyaz bir bulut gibiydi.

Ama sorun şu ki, zihnim de gece karanlığıydı.

Saatlerdir korkuyla atan kalbimi tutup başımı çarşafın altından biraz çıkardım. Koridordan yansıyan beyaz, soluk ışığı fark edip cama döndüm. Başım o kadar ağrıyordu ki sürekli bir yere yaslamak istiyordum.

Üstelik kolum da acıyordu.

Kolumu düşününce Deren'i hatırladım.

Deren'i hatırlayınca da... Her şeyi hatırladım.

Zonklayan kafamı iki yandan tuttum ve şakaklarıma avuçlarımı bastırdım. O sırada odaya sızan ışığın arttığını fark ettim ve kapının açıldığını anladım. Beyaz önlüğüyle buraya kadar yürüyen kişi bir

hayalet olamayacağına göre hemşireydi. Elinde tablet ile su tutuyordu. "Bu kez itiraz etmeden ilaçlarını ol olur mu?"

Kirpiklerimi kaldırıp gözlerine doğru baktım. Bir an için aylar öncesinde olduğumu, Karina'yı yeni kaybettiğimi hissettim. Aklım karışmış şekilde gözlerimi kapatıp açtım. "Kimse ziyaretime gelmiyor mu?"

"Doktor kimseyle görüş izni vermiyor, kendinde olmadığını söylüyor."

Doktor... Bu hastanenin sahibi, Edip Akşın'ın arkadaşı... Abimle görüştürmeyeceklerdi beni, engel olacaklardı.

Titreyen dudağımı ısırıp, "Eşyalarım geldi mi?" Diye sordum bu kez. "Cezaevindeydi eşyalarım."

"Dün dolabına yerleştirdik ya canım." Köşedeki kilitli dolabı gösterdi.

Ah, şimdi hatırlamıştım. Sahiden de gelmişti ama ilaçların etkisinde olduğumdan her şey bulanıktı. Hemşirenin inatla uzattığı ilaca yüz buruşturdum ama o ısrarlı şekilde, "Bak, birisini çağırmak zorunda bırakıyorsun beni," dedi. O birileri... Kollarımdan ve bacaklarımdan tutarak beni yatağa bastırıyorlardı ve mücadelenin sonunda kazanıyorlardı. "Al, iç."

Avucuma koyduğu üç ayrı hapa baktım ve başımı yana eğip dudaklarıma götürdüm. Hep yaptığım gibi dilimin altında saklamaya çalıştım ama çenemin altından tutup, "Dilini kaldır," dedi ve ilaçları orada sakladığımı görünce kızdı. "İyileşmek, acılarını unutmak istemiyor musun? Neden her defasında bunu yapıyorsun?"

Konuşmak üzereyken hapları yutmak zorunda kaldım ve kendime kızgın şekilde kaş çatarak yumruğumu sıktım. "Unutmak istemiyorum!"

"Bağırma yine, hadi uyu biraz."

Su bardağını geri alıp arkasını döndüğü gibi odadan çıkınca yine karanlıkta yalnız kaldım. Burada olduğum her zaman Karina'ma daha çok çekiliyordum, hiçbir yere gidemiyorken onun mezarına gitmeyi düşlüyordum. Bana yardım eden o kadın hâlâ gelmemişti, eğer gelirse belki gece kaçmamı sağlardı.

Kafamın içinde sürekli kızımın çığlıkları ve kahkahalarıyla yaşadığım bu hayatı, yalnızca onu unutacak olmam daha trajik kılardı.

O gece sabah olana kadar çok sancılı geçti. Soyut bir sancıdan bahsediyordum. Dokunamadığım, orada olduğunu kanıtlayamadığım ama en derinlerime ulaşmış bir sancıdan. Günün ilk ışıklarını, görmeyen gözlerle ve kirpiğimdeki ıslaklıkla karşıladım. Hasta bakıcıların getirdiği kahvaltıma dokunmadım, komodinin üzerinde dururken camdan dışarıya baktım.

Üzerimdeki uyuşukluktan kurtulamıyordum.

Tuvaleti kullanmak için odanın içinde dolaştım ve dışarıya çıkış saati geldiğinde odamın kapısından, koridora bakarak çıktım. Eskiden karşı odamda Gece olurdu, bu kez orası boştu. Koridorlarda gülen, ağlayan, yoluma çıkan tipler vardı. Aşağı kata inerken elimle önüme çıkan herkesi ittim ve dışarıya çıkınca banklardan birisine oturdum. İki gün önce giydiğim dikey çizgili pijamaların içinde gökyüzünü izledim.

Gözlerim etrafımda tanıdık birileri arıyordu ama kimse yoktu.

Hani abilerim burada çıkaracaklardı beni?

Neden hâlâ yapmıyorlardı?

Bir saat oturmuşum orada, hiç fark etmedim. Hemşire yaklaşıp kaldırınca itirazsızca yürümeye başladım, hastaneye girdim ve üst katlara çıkarken tanıdık birisini gördüm. Günlerdir dönmesini istediğim hemşire, orada bir hastayla ilgileniyordu. İzinden dönmüştü, artık ondan beni buradan çıkartmasını isteyebilirdim. Yanından geçerken onun bakışları şaşkınlıkla bana kilitlendi, bense göz kırptım.

Odama götürüldüğümde yerimde duramadım, sürekli kapının açılmasını, o hemşirenin gelmesini bekledim. Özellikle o hemşireyi çağırırsam şüphelenirler diye korkuyordum. Akşam olana kadar gelen ilaçları almak zorunda kaldım, saatler sonra yatağın ucunda oturup uyuşuk bir zihinle gölgelerin arasında gerçek olanı seçmeye çalıştım.

Bir kahkahası,

Bir çığlığı.

Bir atılan kalbi,

Bir kesilen nefesi.

Nabzımın hızlandığını hissettim, kalbimi iki elimle birden tutarken de kapının bir daha açıldığını hissettim. Ellerimi yüzümden indirince kapının ardından o hemşireyi görüp sevindim. Kapıyı kapatıp sessizce içeriye girdiğinde, "Yolun buraya düşmüş," dedi.

"Kaçmama yardım etmen lazım," dedim derhal, hararetli gözlerle, uyuşuk bir zihinle bakarak. "Ne kadar istersen veririm."

"O kadar kolay değil," dedi ellerini hemşire önlüğünün ceplerinde tutarak. "Tüm gözler senin üstünde, kaybolduğun ortaya çıkarsa hepimiz yanarız."

Tırnaklarıma, kendime doğru çektiğim bacaklarıma bastırdım. "Kimse bilmez, daha öncede ortaya çıkmadı."

"Başka bir kız yaptı sandılar, kovdular, hatırlatırım." Kaşlarını çatıyordu, benimle böyle konuşmasına izin verdiğim insanların sayısı çoğaldıkça kinim de büyüyordu.

Gözlerimden okunan çaresizliğimle, "Son kez," dedim. "Kızımın mezarına gitmeyi istiyorum, lütfen yardım et."

Koridordan bir ses gelince o tarafa doğru bakıp sesleri dinledi ve ardından yatağıma kadar yaklaştı. Elini alnıma koyup, "Yanıyorsun," dedikten sonra bir şey düşünüyormuş gibi kafa salladı. "Tamam, yardım edeceğim. Fakat... Bu sefer daha fazla para istiyorum."

"Ne kadar istersen," dedim hemen. "İmkânım olduğu an sana veririm."

Kafasını salladı ve elini alnımdan ayırıp geri çekildi. Heyecanla yüksek çıkan sesime karşı parmağını dudağına yaslayıp, "Sessiz ol," dedi ve ekledi. "Yarın seni çıkaracağım."

"Neden yarın? Bu gece olsun işte!" Sevimli gözlerle bakmaya çalıştım.

Bir bildiği varmış gibi göz kırpıp, "Yarın," dedi. "Emin ol, sen de daha mutlu olacaksın."

Sebebi olup olmadığını düşünürken kaldığım odadan sessizce ayrıldı. O an yarına kadar beklemek öyle zor geldi ki, uyursam vaktin çabuk geçeceğini düşündüm. Bir noktada uyuya kaldım ve uyanınca günün aydınlandığını gördüm. Yeni bir kahvaltı tabağı komodine bırakılmıştı. Ekmek dilimini aldım ve küçük parçalarına böldüm. Ekmeği böyle yeme sebebim Karina'ma da böyle yedirmemdendi.

Biraz sonra gelen hemşire, "Bunlar yeni ilaç," diyerek bana başka ilaçlar içirdi. "Daha iyi olacaksın, uzun süre uyumaya yardımcı olurlar."

İlaçları içtikten bir süre sonra zor hareket etmeye başladım. Yatakta uzanıp dolabın altındaki karanlığa bakarak akşamın olmasını bekledim. Hemşire gelip beni çıkaracaktı, Karina'ma gidecektim, sonra da belki abimlere ulaşmanın yolunu bulurdum. Neden gelmiyorlardı? Yoksa artık benden vaz mı geçmişlerdi? Bıktırmış mıydım?

Hava karardığında gözlerimi zor açıp kapatıyordum. Buna rağmen içimdeki neşe balonlarının farkındaydım. Uykuyla uyanıklık arasındaki o çizgide tıkırtı seslerini duyup gözlerimi açtım, kapıya kaydırdım. Hemşire içeriye girip bana yaklaştı ve doğrulmama yardım ederken, "Müdür biraz önce ayrıldı," diye fısıldadı. "Güvenlik kamerasını bir tane hastaya bozdurdum, yarın ancak yapılır. Bu gece odandan kiminle çıktığını kameralar yakalamayacak."

Heyecanla başımı salladım ve ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Senin için bir sürprizim var." Göz kırptı.

Ne olduğunu sormadan benimle yürürken, bileğime baktım ve Karina'mın kurdelesinin yanımda olduğundan emin olarak koridora çıktım. Işıklar kapalıydı, yalnız birkaç odadan sesler geliyordu. Beni arkasında tutarak katları indirirken sürekli kendime gideceğim adresi fısıldıyordum, çünkü bu zihin bulanıklığıyla onu unutmaktan da korkuyordum.

Hastanenin arka, güvenlik olmayan kapısından çıkmadan önce hemşirenin kolundaki saatine baktığını gördüm. Sonra kafasını bana kaldırdı ve ben hastanenin arka bahçesine çıkarken, "Sakın parayı unutma," dedi. Ardından hastaneden kaçtığım o kapıyı sessizce kapattı.

Önüme döndüm ve hastane arkamda kalırken yürümeye başladım. Bahçe karanlıktı, yolumu görmem için ilerlemem gerekiyordu. Koştum ve ancak birkaç dakika sonra ayaklarımı görünce çıplak olduklarını fark ettim. Ayakkabı veya çorap yoktu ama umurumda da değildi. Bahçenin etrafındaki duvarın üzerinden tırmanınca arka sokağa düştüm ve dizlerim üzerinden kalkıp etrafıma baktım.

Mezarlığa gittiğim yol...

Sol taraftan koşmaya başladım, saçlarım arkama savurulurken yüzüme rüzgârı yedim. Vücudumun imkânlarını zorlayana kadar koştum, sokak lambalarının cılız ışığında yolumu bulmaya çalıştım. Birkaç sokak ilerledikten sonra kimsenin girmediği bir caddede yürürken buldum kendimi. Kollarımı etrafıma sarıp geniş caddedeki kaldırımda süratle ilerledim, etrafıma bakarak caddenin adını hatırlamaya çalıştım ama tabela bulamıyordum. Bu yüzden ne tarafa gideceğimi bilemiyordum, kafam karışmıştı. Elimi saçlarım arasından

geçirirken yanımdan geçerken bana bakan araçlara göz ucuyla bakıp önüme döndüm. Karanlık, boş bir caddeydi.

"Soldan mı gidecektim, sağdan mı..."

Önümde ikiye ayrılan yola baktım ve sol taraftan girdim. Buradan olduğunu hatırlıyordum, umarım doğrudur. Burası mezarlığa çok uzak değildi, önceleri de bu yüzden kaçabiliyordum. Doğru yola girdiğimi biraz sonra anladım ve sokaklar tenhalaştıkça mezarlığa yürüdüğümden emin oldum.

Mezarlığı hatırladığım için gözyaşlarıyla gülümsedim.

Ama hatırladığım mezarın kızım ait olduğunu bilmek...

Karanlıkta yolu bulmak zor olsa da yaptım, dakikalar dakikalar sonra kızımın mezarlığını buldum. Onun yattığı toprağa doğru giderken kendi kendime, Edip'in sıktığı kurşunun hâlâ orada olup olmadığını düşündüm.

O kurşun sahibine gerine dönecekti.

Mezarını bulunca dizlerim titreyip beni onun yanına düşürdü. Ellerim özlemle mezarının üstündeki toprağa dokundu ve yaşamım kadar sürecekmiş gibi gelen acı kendini hatırlattı. "Aşkım," diyerek toprağını sıkıca kavradım. "Aşkım, ben geldim! Ah Karina... O kadar korktum ki yolu unutacağım diye. Hatta seni unutacağım diye de korktum, sürekli birbirimize güldüğümüz, mutlu olduğun anılarımızı düşündüm."

Ellerimle mezarının üstüne uçuşmuş birkaç çöpü temizlerken parmaklarıma sert bir şeyin değdiğini hissedip duraksadım. O sert şeyi alıp görebilmek için havaya kaldırınca da Edip'in sıktığı kurşun olduğunu gördüm. Yumruğum içine alıp, "Bu kurşun sana geri dönecek," dedim kararlı şekilde kafa sallayıp. "Bu kurşunu sana iade edene kadar saklayacağım Edip."

Kızımın mezarına kurşun sıkan birisi, yaşasa bizzat ona da kurşun sıkardı.

Omuzumdaki pijamayla yanağımdaki ıslaklığı silip, "Özür dilerim," dedim Karina'ma. "O gün koruyamadım seni. Gözümün önünde yaptı, engel olamadım." Kafamı iki yana salladım. "Aslında, buraya sana veda etmeye geldim. Hastaneden kaçtım, buradan sonra da dayılarını bulacağım, İtalya'ya döneceğim. Karina... Bu, uzun süre için seni son görüşüm olacak."

Buna da küser miydi? Hissediyordum, zaten kırgındı bana. Ayrılacağımız için daha da gücenirse? "Karina, keşke rüyama gelsen, içimi biraz olsan rahatlatsan. Gerçekten çok üzülüyorum, kırgınmışsın gibi hissediyorum." Daha narin şekilde dokundum altında olduğu toprağa. "Rüyama gel Karina, bana güç ver, gücüne o kadar ihtiyacım var..."

"Karmen!"

Bir an senin ruhumdan geldiğini düşündüm, ellerimi üstüme götürüp ruhumu dinledim ama ses ruhumdan gelmiyordu.

Bu yüzden şaşkınca başımı arkama çevirdim ve geniş omuzların üzerindeki kafayı gördüm. Deren'in parlayan alev gözleri buz kalbime erişti. Nefes nefeseydi, sanki koşup gelmiş gibiydi. Benim burada olduğumu nasıl öğrenmişti? Ne ara gelmişti? Belli ki takip ettiriyordu. Dişlerim titreyen alt dudağıma çarparken, Deren'in gözleri üzerimdeki pijamada, çıplak ayaklarımda, ellerimin değdiği mezarda gezindi.

Annesinin sen olduğu bir çocuk düşünemiyorum.

Sen böyle dedikten sonra ben de düşünemiyorum.

Ne benim ne de kendinin burada olduğuna inanamıyormuş gibi üzerime sert bir adım attı. "Kaçacağını hep biliyordum."

Düşünemiyordum, bu yüzden nasıl buraya geldiğini bulamadım. Kaçmam... Doğru, kaçmıştım, demek o da bundan korkuyordu. Ben Karina'mı unutmaktan korkarken, o acı çekmememden korkuyordu. Korkularımızın bu kadar farklı olmasına acıyla gülerek, "Yorulmadın mı artık?" Diye fısıldadım. "Acı çekmem için bu kadar peşimde dolaşmaktan, her adımımı izlemekten? Ben kaçacağım, bunu biliyorsun. Kızını buldun, artık unut beni. Nille ilgile..."

"Kafamda bir sürü soru işareti bırakıp kaçacaksın öyle mi?" Kaçacağımı itiraf etmemle daha da hararetlendi ve bakışları da tekinsizleşti. "Ben, her an karşıma çıkan başka gerçekle cebelleşirken, senin hakkında iyi bir şeyler söylesin diye Nil'i beklerken... sen kaçacaksın öyle mi?"

Söyledi mi acaba? Nil iyi bir şeyler söyledi mi?

Ama... bu vakitten sonra fark eder miydi?

Kurşunu yumruğumda ezerek, "Ölmeyi denedim işte," dedim. O an gözleri yer değiştirip koluma kaydı ve nefes alabilmek için dudakları ayrıldı. "Olmadı, ölmedim. Sen de öldürmüyorsun, bırakmıyorsun,

dinlemiyorsun, anlamıyorsun..." ağlayarak sustum. "Ne yapayım istiyorsun Deren? Ne yapayım?"

"Ben bile seni öldürmedim!" Diye haykırdı gecenin karanlığında. "Sen kendini nasıl öldürürsün!"

Bağıramayacak kadar üzgün hissederek, "Başını salladın," dedim. "Ölsem affederdin beni. Ama denedim, en azından denedim... Biraz olsun affetmedin mi?"

"Ne verdin?" Diye gürledi ellerini açarak. Sanki o boş avuçlarıyla hiçbir şey vermediğimi gösteriyordu. "Affetmeyecek olsam bile... Affetmem için ne verdin lan! Pişman bile değilsin!"

Doğru, ne verdim ki?

Ama artık söyleyebilirim değil mi? Zaten korktuğum başıma geldi, hastaneye kapatıldım, artık söyleyebilirim.

"Hem... Sen n'apıyorsun burada? Burası Edip'in seni getirdiği mezar değil mi?" Başını etrafında gezdirip avuçlarımla dokunduğum mezara baktı ve o an mezarın küçüklüğünü fark etmiş gibi irkildi. "Bebek mezarı mı bu?"

Deren... Bebeğimin.

Küçücük değil mi?

Bir düşünsene Nil'in orada olduğunu... Düşünemiyorsun bile değil mi?

Ben de düşünemem, Nil'e kıyamam.

Kalbime giren yoğun ağrı yüzünden kilitlendim ve titreyen dizlerim üzerinde ayağa kalkarken, Deren'in gözleri beni takip etti. Sol ayağımı sağ ayağımın üzerine bastırarak yıpranmış saçlarımı yüzümden arkaya çektim. "Aslında sizi böyle tanıştırmak istemiyordum," dedim ve elimin tersini hıçkırmaktan kapatamadığım ağzıma yasladım. "Onun gülümseyen bir fotoğrafını gösterecektim sana. Mutlu olduğu bir fotoğrafı. Onu öyle tanımanı isterdim. Şey, dişlerinin hepsi çıkmadığı için gülerken damakları görünüyor, çok komik oluyor..."

"Ne diyorsun?" Diyerek araya girdi, olan biteni garipsiyormuş gibi bir sesle.

Kızımın üzerindeki yüksek toprağa bakarak, "Bir keresinde sen Nil'i ararken bir eve gitmiştik," dedim durmadan burnumu çekerek. Kalbim, yine iki kayanın arasında gibiydi. "Orada çocukların fotoğrafları vardı. Bir tane kızın fotoğrafını almıştım, sana göstermiştim."

Deren tüm bu konuşulanlar anlamsızmış gibi sessiz durup sonra, "Hatırlıyorum," dedi sertçe.

"Çok güzeldi değil mi?" Dedim gözlerine bakarak.

Gözlerinde ilk kez masum bir ifade gördüm. Deren'in gözlerinde... Sanki konuştuklarımızı merak ediyor ama anlamıyordu. "Evet, çok güzeldi."

Böyle söylediğinde gülümseyip, "O benim kızım," dedim ve kalbimi tutan o kayaların yuvarlandığını hissettim. Neredeyse bağıracaktım. Öyle özgür hissetmiştim. "O benim kızım Deren." Elimi kaldırıp küçük, bir metrelik mezarı gösterdim. "O kız... Burada, mezarın içinde."

Sanki o kayalar yuvarlanmış yuvarlanmış, dağları, yolları aşıp Deren'in kalbine ulaşmış. Beni serbest bırakan kayalar onun kalbini iki yandan tutmuş, sıkıştırmış.

Söylediklerimden sonra oluşan sessizlik duvarı, ne aramızda esen rüzgârla ne de bir ulumayla yıkıldı. Belki de o canavarın gözyaşlarının kim için olduğunu öğrendiğinden şaşkındı.

Herkes öyle diyor ya bana, cani, canavar...

Benim mezarı gösteren parmağım buz tutarken, "Hı?" Dedi Deren, kekelediği sesiyle.

"Karina," diye fısıldadım, ona mı kızıma mı bilemeden.

Deren bir daha kekeleyerek, "Karina," dedi.

Kekeledi. Nil'in adını kekelediği gibi, ilk tanışmasında Karina'nın da adını kekeledi.

Bu benzerliğe gözyaşlarıyla gülümseyerek, "Kızımın adı bu," dedim. "Karina Russo. Sahte kimliğinde Leylan olduğu için mezar taşında öyle yazıyor." Onun mezarını işaret eden parmağımı kendime çektim ve ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklara boğuldum. "Kızımı öl... öldürdüler Deren! Mark kızımı öldürdü!"

Yaşlar avuçlarımı doldurup bileklerime indi. Onun kurdelesine kadar dokundu, intiharı hisseden kolumda süzüldü. Dizlerim, beni ileriye düşürmek için titrerken, ağzımdan elime doğru kelimeler çarptı. "Ben seni anlamaktan ötedeyim Deren, ben seni yaşıyorum. Ben... senin düşüncesine tahammül edemediğin her şeyi yaşıyorum. Ben senin iyi ki... başına gelmiş dediğin acıyla hayatta kalmaya çalışıyorum..."

Oysa ne manasız hayatta kalmam, belki intikam almam bile. Hiçbir şey, onu değil, onunla olan bir anımızı bile geri getirmeyecekken...

Ellerim, kendime olan kızgınlığımı yansıtır gibi yüzüme vurdu ve üstünde olduğum toprak kaydı. Kalbim buzken ruhumu ateşe çeviren eller, yüzümdeki ellere dokununca derimin altındaki duygular alevlendi. Deren, avuçlarımı yüzümden aşağıya indirerek bana bakarken, gözlerimiz bu sefer bir başka birleşti.

Ruhuma dokunan gözleriydi bunlar.

Saf, masum, anlamamak için direten, kaçan, reddeden, acıyla deliren... Önce tutup aşağıya indirdiği ellerime, ardından yüzüme ve ardından tekrar küçücük mezara bakarak, "Senin?" Diye fısıldadı, sanki yanlış duymuş gibi. Elmacık kemikleri seğiriyordu. "Senin kı... kızın mı?"

"Çok haklıydın." Ellerimi ondan çekip o silmediği için kendi gözyaşımı sildim. "Ben kendi çocuğuma eziyet... eziyettim."

Deren'i bir adım geriye doğru sersemleten bu cümlemden bir saniye geçmemişti ki, bir patlama sesi duydum. Gözlerim onun seğiren, simsiyaha dönen gözlerine bakarken büyüdü ve başım önüme düştü. Önce Deren'e, sonra kendime baktım. Ve tekrar bakınca onun tişörtünün önünü boyayan ıslaklığı gördüm. Acımın üstüne ansızın gelen şokla sarsılıp elimi uzattım ama dokunamadan indirdim. "Deren!" Diye bağırıp gözlerine tekrar baktım ama onun henüz vurulduğunun farkında olmadığını gördüm. Hâlâ aynı ifadeyle gözlerime bakıyordu. Kıpırdamıyordu, acıyı da mı hissetmiyordu? "Deren, vuruldun!"

İçgüdüsel hareket edip omzunun üstünden bakarken istemsiz olarak onun önüne geçip onun vücudunu kendimle kapadım ve karanlıkta üzerimize yürüyen gölgeyi görünce bir daha çığlık attım. "Noah.... Noah, sen n'aptın!"

"Bu kez bana engel olmaması için önlemimi önceden aldım," dedi Noah.

Üzerimize büyük adımlarla geliyor, elindeki silahı hâlâ kurşun sıkacakmış gibi tutuyordu. Ona karşılık vermeden önceliğime döndüm ve Deren hâlâ aynı ifadeyle, yarasının farkında olmadan bana bakarken üzerindeki tişörtü yakasından yırtıp parçaladığım kısmı yarasına bastırdım. Kurşun sırtının yanından, belinin biraz üstünden girmişti ama karanlıkta yaranın yoğunluğunu seçemiyordum. Telaş içinde en azından akan kanı durdurmaya çalışırken, "Deren!" Diye

çığlık attım bir daha. "Kurşun içeride mi? Çok acıyor mu, bir şey söyle?"

Deren, vücudu kurşun yarası yüzünden titreyip arkaya sendelemesine rağmen yalnız bana bakarak yutkunurken, kolumun arkasından aniden çekildiğimi hissettim. Bunun Noah olduğunu, beni göğsüne yaslayıp uzaklaştırmaya başladığında anladım. Abime olumsuz manada kafamı sallayıp tekrar Deren'in yarasına dokunmaya çalışırken, "Ona asla zarar verme demiştim!" Diye bağırdım abime, öfkeyle. "Bana zarar verirsin demiştim!"

Abim kolumdan tutarak beni mezardan, Deren'den uzaklaştırırken, "Gidiyoruz," dedi, emreder bir sesle. "Fırsatını yakaladık, artık gitme vakti."

Kafamı kaldırıp abime baktığımda, o da gözlerini indirip bana güven verircesine gülümsedi. Kalbime döşediği o güvene rağmen başımı çevirip gözlerini benden ayırmayan Deren'e baktım. Yarasını bile tutmuyordu. Abim beni yürümeye zorlamak için önüme döndürdüğünde, Deren'in bakışları abimi yeni fark ediyormuş gibi onu buldu ve kafasını iki yana sallamaya başladı. Bize doğru yürüyerek, "Yaralı kolundan tutuyorsun," dedi, sonra adımları kendiliğinden durdu. Vurulduğunu anlamış gibi karnına bakarken ağzından bir büyük nefes sızdı. Elini ancak o zaman yarasına bastırarak, "Gidemezin," dedi. Yürümeye devam etmek için kendisini zorladı. "Bu söylediklerinden sonra... Gidemezsin, arkanda bu kadar şey bırakıp gidemezsin!"

Noah çok süratle yürüyerek beni de kendisiyle beraber çekerken, sadece bir an omzunun üstünden arkasına bakarak, "O bir kez olur," diye bağırdı. "Kardeşimi bir kez benim olduğum yerden alırsın, ikinci kez olmaz."

Ayaklarımı yere sabitlemeye çalışıp kendimi yürümemek için geriye iterken, "Bırak Noah!" Diye çığlıklar attım. "Yarasına bakayım, sonra gideriz! Ölürüm de bu yarayla bırakmam onu!"

Abim yüzünü yüzüme yaklaştırıp itiraz istemeyen bir tonda bağırdı. "Yaşamın sözlerinden ileride gelir, bunu anla artık."

"Yaşamımın ne olduğunu biliyor musun? Kalbimin her şeye rağmen neden attığını! Bırak, yarasına bakayım, bırak!"

Noah, "Artık gitme vakti," diye yineledi ve beni daha sert çekerken, omzumun üstünden bir daha dönüp baktım. Deren üzerimize doğru

geliyordu ama yara yüzünden istediği kadar hızlı olamıyordu. Gözleri günler sonra ilk kez nefretten, kinden başka şekilde bakıyordu. Sırf bunun hatrına kalmak isterdim ama... gitmekten başka çarem yoktu benim.

"Bir adım daha atarsan tekrar vururum!" Abim, arkasını dönüp beni de sırtına çekti ve silahını Deren'e doğrultarak haykırdı. Çığlık atıp yumruğumu onun sırtına vurdum, kendimi çekmeye çalıştım ama bileğimi asla bırakmıyordu. Deren tam silahın hizasında, kendini kaybetmiş şekilde yürümeye devam ederken, "Kolu," dedi bir daha. "Yaralı kolundan tutuyorsun!"

Abim Deren'in ne dediğini duyuyormuş gibi bana döndü ve tuttuğu koluma bakıp irkildi. Kaşlarını çatmıştı ama sanki bununla ilgilenmeye vakti yokmuş gibi tekrar Deren'e dönüp bağırdı. "Kardeşimi alıp gideceğim, ailesine götüreceğim. Siktiğimin intikamın umurumda değil! Kardeşimden uzak dur!"

Deren abim ona silah doğrultmuyormuş, vurmakla tehdit etmiyormuş gibi ayaklarını buraya sürürken, "Gidemez!" Dedi, abim gibi bağırarak. Sonra nefesi kesilince, abimden daha güçlü kurtulmayı deneyerek, "Ambulans ara!" Dedim çaresizce. "Lütfen ambulansı ara Deren."

Abim İtalyan'ca küfrederken, Deren'in gözleri bana kaydı ve cehennemin ortasındaymış gibi bir panikle, "Gidemezsin," dedi bir daha. "Kafamda böyle bir cehennem, bende böyle bir yara bırakıp gidemezsin."

"Sana, bir adım daha atma demiştim." Noah'ın silahından ateşlenen ikinci kurşunu gördüğüm an, kendimi o silahın önüne atmayı düşündüm ama kurşun hedefine ulaşınca ancak bağırabildim. Bu kez kurşunun Deren'in neresine bile saplandığını göremeden Noah tekrar arkasını döndü, beni beraberinde çekerek delicesine bir süratle koşmaya başladı. Kafamı arkamda tutarak gözyaşlarım içinde Deren'e baktım ve onun arkamızdan kükrediğini gördüm. Silahını belinden çıkardığını o an fark ettim ama onu sıkamadı, Noah'a hedef alamadı. Boşluğa doğru sallayıp, "Gitme!" Diye bağırdı bana. "Karmen, gitme!"

Gitmek o an seçimim değildi. Noah uyuşuk bedenimi hiç yılmadan, ayakları biraz bile yavaşlamadan çekiyordu. Deren, kendini yavaşlatan kurşun yaralarına rağmen arkamızdan gelse de abimin hızına

yetişmesi mümkün olmadı. Kükreyişleri yankılı bağrışlara, uzun boyu karanlıkta kaybolan bir gölgeye dönüşene kadar ona baktım. "Neden vurdun Noah? Bana hiçbir şey yapmıyordu. Konuşuyorduk, ona çok önemli bir şeyler söylüyordum!"

"Burası senden bir enkaz yarattı. Ben Karmen Russo'yu geri istiyorum. Bu yüzden ait olduğun yere geri döneceksin."

Abimin daha duygusal çıkmış sesine rağmen yumruklarımı öfkeyle koluna geçirdim, ona asla davranmayacağım şekilde davrandım. Arkamı dönüp bir daha Deren'e baktım ama karanlıkta tamamen kaybolmuştu. Noah'ın kumaş ceketini sökmek ister gibi çekiştirip, "Karmen Russo olduğumda cezasını vereceğim ilk kişi sen olacaksın," diye bağırdım.

"Senin bu perişanlığındansa Karmen Russo'nun acımasızlığını tercih ederim."

İtirazlarım, bağrışlarım Deren'in yanında kaldı ve şiddetli ağlamadan sonra gelen iç geçirmelerim başladı. Duygusal fısıltılarımı duyan abim bir noktada eğilip beni bacaklarımın altından, belimden tutarak kucağına aldı. Kafam onun göğsüne düşünce öfkeyle gömleğini tuttum ama o öfkem karşısında sakin olup saçlarımdan öptü. "Her şey senin için kardeşim."

"Abi, kızımı istiyorum, Deren'i de istiyorum..."

Noah bir şey dediyse de duyamadım, onun kucağında ilerlerken onun göğsüne sığındım. Mezarlıktan onun kollarında çıktım ve aklımı, kalbimi arkamda bırakarak o sese doğru ilerledim. Bir ses geliyordu, uğultulu, gürültülü bir sesti. Abimin kollarında oraya gidiyordum. Ama o kadar uyuşmuştum ki, gözlerimi açıp bakamıyordum. Noah'ın hiç yavaşlamayan adımları o sese daha da yaklaştı ve dakikalar sonra yoğun rüzgâr saçlarımı uçuştururken, kulaklarım gürültüden acıdı.

Gözlerimi güçlükle açıp baygınca baktım.

Bir pervane gördüm, sesin nereden geldiğini de. Geniş, yeşillik arazinin üzerine inmiş helikopter ve etrafa dağılmış arabalar, takım elbiseli adamlar vardı. Kollarım Noah'ın boynundan düşerken, helikopterimizin önünde ellerini iki yana açmış dikilen Dante'yi gördüm. Aileme olan bağlılığım damarlarımda zonkladı ve Russo kanı etrafımı sardı. Yaklaştıkça Dante'nin yüzündeki gülümsemeye şahit oldum ve Noah beni helikopterin merdiveni önüne bıraktığında,

kollarımdan tutan ortanca abim oldu. Zarafetle gülümseyip alnımdan öptü. "Harika görünüyorsun bebeğim."

Sayıklar gibi, "Yalancı," dedim.

Sırıtıp elimden tuttu ve beni helikopterin merdivenlerinden çıkarırken, Noah arkamızda kalarak korumalara seslendi. Helikopterin içerisine ulaşmamı sağlayan son adımı da attım ve kafamı çevirdiğimde, koltukta oturanın Salvador olduğunu gördüm. Onun, her zaman hepimizin daha tavizsiz, kararlı gözlerine seneler sonra ilk bakışımdı. Koltuğundan kalkıp geniş helikopterimiz içinde bana doğru yürüdü. Kollarımdan tutup kendisine çektikten sonra da elimin üstünden, sevgiyle öperek gülümsedi. "Geç kaldığımız için bizi affet."

Ve sonra ben, onun kolları arasında yere yığılırken, helikopterin pervaneleri Russoları İtalya'ya götürmek için dönmeye başladı.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Siz de her bölüm sonunda kitap yeni başlıyormuş gibi hissediyor musunuz?

Yalnız bir şey demek istiyorum, sizin için kötü bir haberim var. Karmen ve Deren'in aşk nefret ilişkisi o kadar hoşuma gidiyor ki yazdıkça yazasım geliyor skdkekdkekkdke.

Dediğim gibi, artık küllerimizden doğmanın vakti gelmişti. Sonraki bölümler buna şahit olacağız. Son birkaç bölümdür Deren'in Karina gerçeğini öğrenmesini istiyordunuz ve ben en doğru ana bunu saklamak istemiştim. Karina konusunun üzerine uzun konuşulmamış olması daha iyi, çünkü şimdi Karmenle Deren'i birbirinden uzak tutamayacak başka sebepler ortaya çıktı. Bu arada, sonraki bölümümüz bizzat Deren'den olacak. Karmen'in Nil'i kaçırdığını nasıl anladığını kendisinden okuyacağız. Tabi her zaman olduğu gibi sizlerin de yorumlarına çok açığım. Lütfen buraya bırakın.

Ee hafta içi bölüm gelmesinden hoşlanıyor musunuz?

Diğer bölümlerde görüşene kadar hoşça kalın canımın içleri, öpüyorum.

Instagram: emineasr

sirenkitaphesabi

Siren'in instagram hesabında her bölüm sonrası soru cevap yapıyoruz, katılmak isterseniz beklerim.

💓

27. “Yar'dan Yara.”

Aşkın Nur Yengi, Yalancı Bahar.

Şanışer & Ayda, Aşk Şarkısı.

Merhaba canımın içleri<33

Adalettendir artık, hep soruyorum :) Burada mıyız?

Bu bölüm söylediğim gibi Deren'in bakış açısından yazıldı. Olayları nasıl anladığını, şüphelendiği ilk andan emin olduğu son ana kadar yazdım. Bölümü üç ayrı kısma bölüp yazdım. 16.18. ve 20.bölümlere bir de Deren'in bakış açısından bakacağız. Arada, sizin daha önce şahit olmadığınız yeni konuşmalarda geçiyor, okuduğunuzda şaşırmayın.

Yorum ve oylarımızı ihmal etmiyoruz değil mi?? Bol bol yorum bekliyorum.

Gif bölüm içerisindeki duygularınız olabilir...

27. “YAR'DAN YARA.”

DEREN ATEŞ'ten.

O gece ilk kez Karmen'i bedeninden ruhuna kadar sevdim.

O gece aynı zamanda yanımda, benimle beraber ilk uyuyuşuydu. İkinci kez sevişmemizden sonra yatağın diğer tarafında ama benimle aynı yastıkta uyuyakalmıştı. Daha önce onu uyurken izlemiştim. Evdeki yatağımda, geceden sabaha kadar uyumuştu. Erkeklik o ya, haber olmadan yanına geçip uyuyamamıştım. O gecenin gerçekten çok uzun sürmesini istemiştim. Şimdi de mecburen geldiğimiz bu yerde, üzerinde seviştiğimiz yatakta uyumuştu.

Uykusunda onu huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamak için yüzüne derin derin bakıyordum.

Uyuyordu ama sanki uyuması bile sesliydi. Aramızdaki hangi duygudan kaynaklı olduğunu bilmiyordum ama sanki uyuduğunda bile onu duyuyordum. Kendini sıkıyordu, vücudu rahat değildi, sürekli irkilir haldeydi. Tanıdığım ilk günden beri onu huzursuz eden bir şeyin olduğunu biliyordum ama muhtemelen tetikte yaşadığı, hep diken üstünde olduğu hayatı dolayısıyla böyleydi. Bir mafya ailesinde doğup

büyümüş olmak kendisine geri dönüşü olmayan alışkanlıklar katmış olmalıydı.

Acaba güzelliğini kimden almıştı?

Yatakta bana doğru kaydığını hissesince kolumda daha fazla yer açıp parmaklarımı omzunda gezdirdim. Örtü üzerindeydi ama vücudunun bazı bölgeleri açıktı. Hafif bir nem tabakasıyla kaplıydı. Saçları kırışmış, yastığa ve koluma dağılmıştı. Dudakları omzuma değiyordu ve dişlerinin arasından verdiği her nefes tatlı bir ısırıkmış gibi tenimi ürpertiyordu. Omzumdaki elini ensesine, oradan da saçlarının arasına götürüp güzel saçlarını hafifçe okşadım. "Uyan artık, konuş benimle, sesini özledim."

Böyle söylüyordum ama bunları duyarak uyansa sanırım üzerinde durup hiç konuşamazdım. Bugünlerde aklımı başımda tutan tek şey kendisiydi. Ellerimi, onun üstüne koyana kadar nerede tuttuğumu bile bilmez haldeydim. O benimle konuşana kadar kime ne dediğimi duymaz durumdaydım. Nefesi bana değene kadar bir duygu hissetmez haldeydim. *Acıdan başka bir duygu.*

En son iki dakika önce düşündüğüm, düşünmemek için savaştığım kızımın aklıma gelmesiyle beraber dudaklarımı Karmen'in alnına koyup gözlerimi sertçe yumdum. Buraya kadar kızımı bulmak için gelmiştik, bir iz sürmüştük. Yanılmamıştık da. Feda'yı bulmuştum, hastanelik bile etmiştim. Eğer biraz sabırlı olursam o uyandığında hastaneden alabilirdim. Biraz daha sabır...

Ama Nil...

Tırtılım.

Çekiyor olduğunu düşündüğüm acı yüzünden nefesim kesilince Karmen'in alnındaki dudaklarım titredi. Başımın arkasından gözlerime doğru bastıran duyguyu hissedip acımasız ihtimalleri aklımdan çıkarıp atmayı denedim. Nil hayattaydı, bunu hissediyordum. Ama yaralı şekilde hayattaysa? İnciniyorsa, üzülüyorsa, canı yanıyorsa, korkuyorsa, acıkıyorsa, susuyorsa, dayak yiyor... Günlerdir, her saat düşündüğüm ihtimallerin gevezeliği artınca panikleyip, "Karmen," diye fısıldadım. Hafif geri çekilip yüzüne baktım. "Uyan, konuş benimle, aklımı başıma topla."

Herhalde o kadar kısık sesle konuşuyordum ki, yalnız bir inleme sesi çıkararak arkasını döndü. Sırtını göğsüme yasladığında alnımı ensesine koyarak parmaklarımı sırtında dolaştırdım. Kemiklerinin sayılabilir

olması, derisinin hiç yokmuş gibi zayıf olması hoşuma gitmiyordu. Yemek yediğini gördüğüm zamanların sayısı çok azdı. Yemek... Acaba Nil aç mı? Susadı mı? Üşüyor mu? Üzerinde en son pembe montu olduğunu biliyordum, ya o montu kızımdan aldılarsa? Ya tüm kıyafetlerini aldılarsa? Çıplaksa, ona birileri...

Yatakta sırt üstü döndüm ve karanlık tavana bakarken elimin içiyle yanağımdaki ıslaklığı sildim. İki dakikam bile bunları düşünmeden geçmiyordu, yalnız iki dakika düşünmemeye çalışıyordum ama aklımdan geçen en ufak şey bile kızımı çağrıştırıyordu. Sesini duymuştum ama görmeyeli haftalar olmuştu. Ondan ilk kez bu kadar ayrı kalıyordum. Üstelik güvenliğinden, sağlığından emin olmamak öldürüyordu beni. Ben ki... Herkesi koruyan ben... Üç buçuk yaşındaki masum kızımı koruyamamıştım.

Bir bıçak alıp derimi bedenimden çıkarsalar canım bu kadar yanmazdı.

Beynimi, içindeki düşüncelerini... Kalbimi, içindeki duygularını... Hiçbirini bir arada tutamıyorum. Dağılıyorum, virajı alamıyorum, yuvarlanıyorum, bir yere çarpana kadar son süratle gidiyorum.

Kızımı istiyorum, n'olur...

Ya Feda'da değilse, bir karışıklık olduysa, ya bulamazsam... Ne yapacağım, kime gideceğim?

Hem kendimi kızımı bulacak kadar güçlü, hem de onun yokluğunda çok güçsüz hissediyordum.

Vücuduma dışarıdan aldığım küçük bir temasla beraber başımı Karmen'e çevirdiğimde, dudaklarının hareket ediyor olduğunu gördüm. Kollarını etrafına sarmış, sanki bir şeyler söylüyordu. Kızımdan sonra üşümesini istemediğim bir diğer kişiye de yaklaşıp elimle omzunu ısıttım ve boynumdan öperken, "Neler fısıldıyorsun?" Dedim duymaya çalışarak.

Dudakları küçük nefes aralıklarıyla açılıp kapandıktan sonra, "Sen ne şirin bir bebeksin," dediğini duyup kaşlarımı kaldırdım. Doğru duyduğumdan emin olmak için bekledim. "Uyu uyu ninni... Uyu..."

Bir an irkildim. Bu... Tanıdıktı. Benim Nil'e sürekli söylediğim bir ninniydi. Yanlış duymadıysam o ninnide geçen sözlerdi bunlar. Hayret bir şey, o bu ninniyi nereden duymuştu? Omzunu okşayarak onu biraz daha kendime çektim. Belki de ben söylemiştim, Nil'den bahsederken demiştim. Kafam darmadağındı, açıkçası çok hatırlamıyordum. Belki o

kendiliğinden de biliyor olabilirdi. Ama İtalyan bir kadın bu ninniyi nereden bilsin?

Karmen'in sonra söylediği şey ismim olduğunda, düşüncelerim arasından sıyrılıp dudaklarına baktım. Şiş ve ısırılmış, yer yer kızarmıştı dudakları. "Deren," diye fısıldayıp ellerini yatakta gezdirince, burnumu boynuna yaslayarak gelen kokuyu hissettim. Artık kızım gibi kokmuyordu, çiçekli, kışkırtıcı kokuyordu. "Deren, bir şey söyleyeceğim..."

Onu tamamen kendime yaslayıp elimi çıplak karnına götürdüm. Vücudumun tam önündeki, bacaklarımın arasındaki kalçasına yüklenerek parmaklarımı göbeğinden aşağıya indirdim. Onunla dolmaya, her düşüncenin sesini onunla bastırmaya istekli şekilde parmaklarımı içine soktuğumda, vücudu kıpırdandı. Benimle birlikte olurken ne kadar vahşi olduğunu hatırlamama rağmen parmaklarımı kullanırken canını yakmamaya özen gösterdim. Kendimi kalçalarına doğru bastırıp ensesinden öptüm. "Güzelim, bebeğim benim..."

Böyle söylüyordum, çünkü içimden geliyordu.

Güzel olduğunu hiçbir erkekten değil, sadece benden duymasını istiyordum.

Karmen'in derin bir nefes alışla uyandığını hissettiğimde parmaklarımı bir saniye bekletip ardından içinde tutmaya devam ettim. Dudaklarım çok aceleciydi, onun tüm vücudunu vaktimiz yokmuş gibi öpmeyi istiyordum. Ve tüm bunları hissetse de bana bir şey sormuyordu, ilişkimiz hakkında konuşamayacak kadar acı çektiğimi biliyordu. Birbirimize verdiğimiz, birbirimizden aldığımız hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk. Buna rağmen ellerimi kendisinden uzak tutamadığımdan anlıyordu bir şeyleri.

"Uyandın," diye fısıldadım, sesini biraz olsun duyabilmek için.

Bana biraz daha yaslandığında ensesinde iç geçirerek inledim. "N'apıyorsun?" Dedi, şaşkın olsa da vücudu bana uyum sağlıyordu.

Zayıf düşmüş bir sesle, "Karşı koyamadım," dedim. Benimle bütün olmasına karşı duyduğum ihtiyacı daha önce bir kadına duyduğum hiç olmamıştı. Onu bana çeken, beni de ona iten bir şeye sahibiz.

"Farklı olduğumu söyle," diye fısıldadığında, kendimi kalçasına daha sert yaslayıp sürtündüm ve nefes nefese, "Farkındasın," diye fısıldadım.

Ağzından çıkan sesli solukları duyunca göğsüm sertçe inip kalktı. Dudaklarını ısırmak, dudaklarımın üzerine çekmek istedim ve bu istekle göğsünü sıktım. "Bana diğer bebeğimin sen olacağını söyle," dedim. O kadar acı çekiyor olmama rağmen onu en çok kendime istememenin o cazipliğine karşı koyamıyordum.

Parmaklarını içindeki parmaklarıma doğru götürerek, "Sen söyle," diye fısıldadı.

Parmaklarımı tutup beraber hareket ederken, "Diğer bebeğim sensin," diyerek ona istediğini verdim. Ve vücudunun rahatlamaya başladığını fark ettiğimde parmaklarımı içinde daha istekli hareket ettirdim. Sonraki bir hamlemle beraber yastığa doğru inleyip kendinden geçerken elimi bıraktı. Gözlerimi kapatıp alçak bir sesle kendimi onun vücuduna bıraktım ve ikimiz de hafiflediğimizde, şefkatle güzel omzundan öptüm.

Vücudunu seviyorum, benim için böyle terlemesinden hoşlanıyorum ama... onu böyle şefkatle öptüğümde telaşa kapılması, kalbinin hızlanmasından tatlı bir şey yoktu.

Acil bir ihtiyaçla yüzünü görmeyi istedim ve vücudunu kolayca çevirdim. Karşı karşıya geldiğimizde terli, kızarmış yüzüne kayıtsız kalamadan onu üstüme yerleştirdim. Bebeğimmiş gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Kolumu başımın altına koyup iki de bir hızlı nefes aldığı dudaklarına dudaklarımı sürttüm. Onu uyutup kalkacaktım ama engel olamadan, "Bana kendinle ilgili bir şeyler söyle," dedim.

"Ne söyleyeyim ki?" Dedi.

Nil...

Şimdi gece yarısı, acaba uyuyor mu?

Yoksa uykusunu kaçıran bir şeyler mi yaşıyor?

"Çok az tanıyorum seni, daha çok tanımak varken."

Pek rica etmezdi, yapmamı veya yapmamamı söylerdi. Tabiatı böyleydi, ailesi köklü bir mafyaydı nihayetinde. Üstelik ben de öyleydim, içten çok düşünürdüm ama dışıma yansırken hep bağıracakmışım, kızgınmışım gibi yansıtıyordum istemsizce. Benzediğimiz için de birbirimizle konuşmamız çoğu zaman sert bir üslupla oluyordu ve ikimiz de zaten böylesine alışkın olduğumuz için garipsemiyorduk. Benzer yönlerimiz birbirine akıyordu.

Biraz sonra bana birkaç şey söylediğinde Nil'i düşündüğüm için ona odaklanmakta zorlandım. Sonra onu gücendirmekten korkup saçlarına

masaj yaparken, söylediklerine cevap verdim. Kemen çalıyor olmasına şaşırdım ve kemanın onun ellerinde nasıl duracağını düşündüm. Muhtemelen hırçın bir parça çalıyordur, yüzünde poker ifadesiyle dururken. Sonra söylediği şeyeyse neredeyse gülecektim ama kızdım. Evcil yılanının onu yiyeceğini söyledim, bunun karşısında agresifleşince de kafasına anlasın diye vurdum.

Sonra istemeden öptüm vurduğum yerden.

"Bana üçüncü bir şey daha söyle," derken göğsüme doğru bastırdım.

Bana İtalya'daki bir evden bahsettiğinde, bu kadar hayranlık duyduğu evin nasıl olduğunu merak ettim. Karmen, ifade vermeye ilk geldikten sonra onu araştırmıştım. Ailesinin çok derin bir kalkanla korunduğunu, köklerinin geçmişe dayandığını, büyük babasının papaz olduğunu, abilerinin olduğunu, çok paraları olduğunu... Bu kadar parası olmasına rağmen o evi alamadıysa almak gerçekten zor olmalıydı.

Uyumaya başladığını hissedince dudaklarımı yaklaştırıp yanağından öptüm, uyuduğunda da kalbinin karnımdaki atışını hissettim. Onunla daha sonra da bu pozisyonda uyumak istedim. Çünkü kalbinin karnımda, kasıklarımda atması hoşuma gitmişti. Sol elimi uzattığımda kafasından, sağ elimi uzattığımda sırtından tutabiliyordum. Huzuru bozulmasın diye dokunuşlarım yumuşak kaldı ve o uyurken benim için sessizlikteki o cehennem yeniden başladı.

Karmen uyurken kalkıp banyoya gittim. Hastaneye dönecektim, gece yarısı olması umurumda değildi. Duş almaya başladıktan biraz sonra Karmen çıplak şekilde yürüyerek içeriye girdiğinde kendimi ona sarılırken buldum. Sıcak suyun altında göğsüme yaslanmasına o görmeden gülümsedim.

Albenini somurtken dudaklarını tutup büzüştürdüm.

Ben duştan ondan önce çıktım. Giyinip sigara içerken küçük havluyla odaya dönmesini izledim. Yüzündeki o durgunlukla daha da huzursuz olup biraz takıldım, deli saçması bir şey yaptım, kıyafetini camdan attım. Bana deli olunca da sigaramın altından güldüm, attığım gibi kıyafetini alıp geri döndüm.

Hastane için yola çıktık ve hastaneye ulaştığımda öğrendiklerimden sonra kendimi kaybettim. Ne yaptığımın, ne söylediğimin farkında olmadan etrafıma saldırdım. Feda'nın nasıl ortadan kaybolduğunu anlamadığım için en çok kendime öfke duydum, saatlerimi hastanede

değil de yatarak geçirdiğim için kendimden utandım. Kızıma karşı duyduğum vicdan azabıyla, hastane koridorlarında bağırıp önüme geleni ittim ve en son hastaneden, Karmenle atıldığımızda kendi etrafımda dönmeye başladım. İstemeden oldu, onu kırmak için yapmadım ama Nil'den başka şey düşünemediğim için konuşma sırasında, "Neden yaptın?" Diye patladım ona, alev alev yanan gözlerimle irkilmiş gözlerine bakarak. "Gece hastaneye gitmek üzereydim ama beni durdurdun. Odaya geldin, karşıma kadar... Sana karşı koyamayacağımı biliyordun. Neden yaptın?"

Ona soruyordum ama ne dediğini duyamaz haldeydim. İstesem de dinleyemiyordum. Sadece Nil'in yardım arayan, beni isteyen, baba diyen sesini duyuyordum. Neden bu gece olmaz zorundaydı ki? Karmen'e karşı duyarlıydım, istediği bir şeyi vermek, almak gibi güdülere sahiptim. Beni istediğinde de... karşı koyamamıştım, üstelik ben de onu isterken.

"Keşke karşı koyulabilir olsaydın," diyip kalktım ne ara oturduğumu bile bilmediğim banktan. Ellerimi saçlarım arasında nefretle dolaştırarak hastaneye geri döndüm. Bu kez kavga çıkarmadan kadına Feda'yı kimin kaçırdığını sordum ama o lanet ağzını açıp doğru dürüst konuşamadı. Muhtemelen hastaneden adam kaçırıldığı için sessiz kalmıştı, üstünü örtmeye, yok saymaya çalışıyorlardı.

"Ya var ya ben akıllı olsam ne ya ben akıllı olsam ne! Etraf salak kaynıyor!"

Söylene söylene dışarıya tekrar çıkıp arabama atladım ve Karmen yanıma yerleştiğinde direksiyonu kullanmadan önce bekledim. Parmaklarımdaki uyuşmayı gidermek için biraz ovuşturup arabayı kullandım. Şehirden ayrılıp İstanbul'a doğru yol alırken emniyet müdürünü aradım, yaşanılanları aktardım. İnsanlara tahammülüm yoktu, bu yüzden söyleyeceklerim bittiği an telefonu kapattım.

Öldüreceğim, er ya da geç Nil'i kaçıranları öldüreceğim.

Son sürat ilerlerken günün aydınlandığını fark edip arabamı benzinlikte durdurdum. Kapıyı çarpıp çıktıktan sonra içeriye girip almam gereken sigarayı alırken bir çayla tos istedim. Gözlerim o sırada hâlâ her tarafı kan kadar kırmızı görüyordu, bu yüzden avuçlarımı göz kapaklarıma sertçe bastırıp homurdandım.

Benzinlikten ayrılıp arabaya dönünce hiçbir şey demeden tost ve çayı Karmen'e verdim. Arabayı kaldığım yerden sürerken de göz ucuyla baktım. Tostunu küçük küçük ısırıyordu, hiç yiyesi yok gibiydi. Buz kadar soğuk görünüyordu ama elimi uzatsam, yüzüne koysam hemen bakışlarını bana çevirip gecenin hatırası olan sıcak gözleriyle bakacağını biliyordum. Tostun yarısını yiyip çayın da yarısını içti ve aradaki bölmeye bıraktı.

Gönlü kırılmasın diye alıp kalanları yedim.

Araba, nefretim kadar hızlı yol alırken telefonuma düşen yeni bir aramayla ilgilendim. Nalanla konuşup onu da terslerken Karmen'in dikkat kesildiğini fark ettim. Aramayı dört kulağı varmış gibi dinledi ve kucağındaki ellerini sıkıp durdu. Telefon kapanana kadar yüzünden okundu Nalanla konuşmamı hiç istemediği.

Onu evine bırakmak yerine kendi evime ilerlediğimdeyse sormaya başladı ama götürmeyeceğimi söyledim. Yol boyunca az konuştuğumuz için sesini duymak beni biraz olsun gevşetti. Karmen'i terslemişken, kırmışken evine götürüp bırakmazdım. O evde bana gönül koymuş otururken benim içim rahat etmezdi.

Nil'de gönül koymuş mudur bana? Koymuştur tabi, tanımaz mıyım ben kızımı. Niye gelmiyorum, onu almıyorum diye merak içindedir. Biraz küs kalır belki bana, kızar, ağlar... O kadar aciz hissediyorum ki. Nil bir yerlerde acı çekiyor ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor.

Cehennem bu değilse ne?

Arabayı evimin önünde durdurunca gözlerim ağırca yana kaydı. Karmen'in koltuğun arkasına düşen başını gördüm. Göz kapakları örtülüydü. Kızdım ona ama öyle görünce bile boynunun ağrıyacak olması düştü hemen aklıma. Koltuğumdan inip dolandım ve diğer kapıyı açıp onu yavaşça kucağıma aldım. Kendine sardığı elleri kaskatı kesilmişti. Bana sarıldığında daha sıkıydı ama yumuşaktı elleri. Kendine neden bu kadar sert sarılıyordu? Canını acıttığını bile düşündüm.

Eve yürüdüğümde onu taşıdığım için anahtarı çıkarmakla uğraşmadım. Ayağımın ucuyla kapıya vurdum. Utku, kapıyı bitkin bir ifadeyle açtığında Karmen'i kolaylıkla göğsüme yaslayıp içeriye girdim. O sırada Karmen'in kollarımda rahatladığını hissettim, kendini o kadar kasmıyordu. Buna gülümsedim.

"N'oldu yengeme? Bir şey mi oldu?" Diye sordu hemen Utku.

"Şşt," dedim onunla içeriye yürürken. "Uyuyakaldı, sessiz ol, uyumaya devam etsin."

Bir hızlı baş sallamayla beni onaylayıp, "Seni merak ettim," dedi. "Aramalarıma dönmedin."

"Gece meşguldüm."

"Yengem... Karmenle mi?" Utku çıplak göğsünü kaşıyarak bana agresif şekilde baktı. "Senin yüzünden ağzıma yapıştı, sürekli yenge diyorum."

Odama çıkmak üzere basamakları tırmanırken, "Duyacak, sus," dedim.

Arkamdan homurdandı. "Tutturdun yenge de, aklına sok diye. Diyorum, sonra bana kızıyor, suçlu ben oluyorum..."

Utku benimle çatışmaya bayılıyordu ama ben yumuşak yüzümü gösterip bir şey rica ettiğimde de asla ikiletmiyordu. Benden korkmasını sevmesem de istiyordum. Çünkü... onu yalnız başıma büyütmeye başladığımda herkesten çok benden korkmasını söylemiştim. Ve bu hiç değişmemişti. Herkesten çok beni seviyordu, herkesten çok benden korkuyordu.

Odama girdiğimde yerdeki kıyafetleri tekmeleyerek yatağa yürüdüm. Karmen'i sol tarafa koyup üzerini düzelttim. Triko elbisesini indirirken bacağındaki bir yara dikkatimi çekti, oraya baktım. Ara ara onun kendisine çimdik attığını görüyordum, kendi yapmışsa şaşırmazdım. Yatağın örtüsünü omuzlarından aşağıya örttüm ve kenara oturarak saçlarına dokundum. Saçları uzunken nasıl görünürdü merak ediyordum. Saçları uzadığında umarım ilk ben görürdüm, başkaları değil.

Hastane bahçesinde ona söylediklerimi düşünerek, "Öyle demek istememiştim," dedim sessizce. "Biliyorsun işte kızım, derdim başımdan aşkın. Ne söylediğimin ne yaptığımın farkında değilim, öfke çıkarır gibi herkese saldırıyorum. Diyeceksin şimdi ben herkes miyim... Değilsin tabi de, kafam atınca deyiverdim." Yataktan aşağıya düşen elini avucum içine alıp sıktım. Parmaklarının aniden hırçınlaşıp benim parmaklarıma saldırmasına da gülümsedim. "Eşeklik benden, affetmesi senden güzelim."

Avuçlarımız birbirine oturunca keskin gözlerle ona baktım. Hep hissettirdim ama hiç söylemediğim bu elini benden başka hiç kimsenin tutmasını istemediğimi. Ama sanırım söylemeliydim. Nil'in benim

kızım olduğu kadar Karmen'de benim olacaktı. Bunun artısı eksisi yoktu.

Birkaç Gün Sonra. (18.bölüm)

Karmenle ilk kez otel odasında seviştikten sonra kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Sevişirken bana sıkıca tutunması, gözlerimi kapatıp onu kalbimin üstüne bastırma isteği yaratıyordu. Ellerimi sırtında öyle bir kelepçeliyordum ki, ben istemeden kollarımın arasından çıkamıyordu. Sevişmemiz bittiğinden beri onu tutuyordum, tıpkı sevişirken onun beni tuttuğu gibi. Bu yüzden çıkamıyordu, göğsümden itiyordu, kaşlarını çatarak bakıyordu ama asla kurtulamıyordu.

Üzerine o çiçekli elbiseyi giyip bana yaklaştıktan sonra ne bekliyordu ki? Tabii ki bırakamazdım onu.

Üzerine gerçekten çiçekler giyse ancak bu kadar güzel olurdu.

Alırken de bu kadar yakışacağını biliyordum.

"Deren," dedi bir daha, kollarım arasından çıkmaya çalışarak. "Kollarını kıpırdatamıyorum bile, nasıl yapıyorsun bunu?"

Dudağımın kenarıyla, mutsuzca güldüm. Beni, kızını kaybeden bir baba olarak tanımıştı ve yalnız bir kere iş yaparken görmüştü. Ne kadar donanıma sahip olduğumu, yıllarca suikastçi olarak yetiştiğimi ve yetiştirildiğimi derinliğiyle anlamamıştı. Bu yüzden onu kollarımda bu kadar uzun süre tutmama bile şaşırıyordu. "Basit bir kilit hareketi, oldukça zahmetsiz."

Kollarım arasında dönmeyi denediğinde, onu kendi etrafında çevirip yatağa yasladım ve üzerine çıktım. Bu sefer iki kez birlikte olmuştuk, bana kalsa aynı gece üçüncü kez de onunla birlikte olurdum, dördüncü kez de... Vücudunu, giydiği çiçekli elbisenin üzerinden okşarken, "Bıraksam bile gitmeyeceksin," dedim ona. "Bıraksan bile gitmeyeceğim."

Karmen nazlı nazlı dudak büktüğünde acıdan ölmek üzere olduğumu bir saniye olsun unuttum. İnsanların bu tür nazlanmalarına, triplenmelerine tahammül edemezdim. Öyle durumlarda ortamdan sıkılır, o kişiye eyvallahı çekip yoluma bakardım. Ama Karmen kişiliğinin dışına çıkıp bana bu şekilde nazlanınca onu cidden yiyesim geliyordu. Bu yüzdendir ki herhalde çenesinden tuttuğum gibi ağzını

ağzıma çektim ve dudaklarından sıkıca, nefes bile almadan öptüm. "Bu dudaklar kimin?"

Uykusu geldiği belli olan bir sesle, "Benim," dedi sertçe.

"Senin," dedim ve o çiçekli elbisesinin üzerinden sürtünerek ekledim. "Ve benim. İstediğimde öpeceğim."

"Ya ben istemezsem?"

"Sen istemiyorsan bir hata yapmışımdır ki istemiyorsundur. O hatayı telafi ederim, istersin."

Dudaklarını dudaklarımdan altından çekerek gözlerime dikkatle baktıktan sonra yaklaşıp yanağımdan öptü. Yüzümü terli boynuna gömüp vücudu üzerinde kaldığım yerden sürtünüp elbisesini karnına kadar sıyırdım. Çıplak tenine duyarlı şekilde nefes nefese inledim ve o altımdan sıyrılıp yan döndüğünde elbisenin kumaşını fazla uzaklaşmaması için tuttum. Kollarını kendine sarınca da göğsümü sırtına yaslayarak, "Kendine, kendini hiç sevmiyormuş gibi sarılıyorsun," diye fısıldadım.

Odanın karanlığına doğru bakarak, "Sevmiyorum," diye fısıldadı.

Nasıl sevmez kendisini, nasıl...

"Neden?" Diye sordum.

"Çok suçluyum, hatalarla doluyum," dedi.

Karmenle hiçbir zaman hayatlarımız hakkında konuşmamıştık. Birbirimizin hayatına girme şeklimiz ve sebebimiz ortadaydı. Nil'i bulmama yardımcı olmasını isteyerek onu sürekli halde hayatıma çekmiştim ve sonunda aramızda... özel bir şeyler olmuştu. Nil'i bulduktan sonra Karmen'e daha çok vakit ayıracaktım. Kendiyle bu kadar kavgalı olmasının sebeplerini bir bir öğrenecektim.

"Ben sevdiririm," dedim saçlarını okşayarak. Bir keresinde bana Nil'e karşı çok şefkatli olduğumu söylemişti. O günden beri, hoşuma gider diye daha sık saçlarını okşuyordum.

Karmen'in hiçbir şey demeden kollarımda uyuyakaldığını fark ettiğimde boğazımdaki yumruyla tavana baktım. Gözlerim deli gibi ağrıyordu ama uyuyamıyordum, sürekli telefonumun çalmasını, kızımdan haber gelmesini bekliyordum. Onsuz geçen her dakikam o kadar uzun sürüyordu ki, bu kadar günü nasıl atlattığımı bile bilmiyordum. Sadece Karmen oyalıyordu beni, akıl sağlığımı onun sayesinde koruyordum, bu yüzden sürekli yanıma çağırıyordum.

Geceydi, karanlıktı.

Acaba Nil'de bu kadar karanlıkta kaldı mı?

Korkar, çok korkar.

O korksa bile üzüntüden ağlarım ben, zaten bir tek kızım için ağlarım.

Nil'in korkuyla açtığı gözleri zihnime kazınınca kendimi nefes nefese yataktan kaldırdım. İstemsiz çok hızlı nefes alıyordum, panikten kalbim hızlanıyordu. Yatağın çarşafını sımsıkı tutup sakinleşmeye çalıştım ama birkaç saniye içinde önümü göremez hale geldim. Bu panik atak ilk kez Nil'i kaybettiğimizi öğrendiğim gün başlamıştı, aralıklarla tekrarlanıyordu.

Karmen'i sarsmamaya çalışarak yataktan doğruldum ve karanlıkta hareket ettim. Fakat daha lavaboya gidemeden yanından geçtiğimiz duvara yaslanıp düşmemek için direndim. Bacaklarım beni düşürecek gibiydi. Bir anda ne kadar terlediğimi fark ettim, alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Sırtımı duvara koyup düşmemek için aşağıya kaydım ve boğazım şişmiş gibi hissederek tavana baktım. Vücudumu bir arada tutup iki adım ileriye yürüyemeyecek haldeydim ama Nil şu kapının arkasında deseler koşarak giderdim.

Elimi kalbime koyup sıkışmayı gidermek için ovuşturdum.

"Nil iyi, Nil hayatta, bana geri dönecek," diyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama kalbim aşırı ağrıyordu.

Sakinleşmek için başımı kaldırıp yatakta uyuyan Karmen'e doğru baktım. Kalbim, ona bakınca daha hızlı atsa da saniyeler içinde paniğim yatıştı. Çünkü Karmen güzeldi ve ona bakınca her şey güzelleşir gibiydi.

Ellerimi saçlarım arasından geçirerek nefeslerimi yoluna koydum ve Karmen'e bakarken dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Vücudumu hareket ettirebileceğimi anlayınca ayağa kalkıp ağır ağır yanına yürüdüm. Yine ne sayıkladığını merak ederek yüzüne düşen saçlarını çekerken, "Her gönülde çiçeksin," dediğini duydum. "Sen ne şirin bir bebeksin... uyu uyu göz bebeğim." Dudakları, bu ninniye uygun bir tınıda hareket ediyordu. "Uyu... uyu ninni."

Elim saçıyla beraber havada kaldıktan bir an sonra vücudum geriye çıktı. Elimi kendime çekip enseme götürürken kalbimde tekrar o panik hali etkin oldu. İkinci kez bunu söylüyordu, ikinci kez... Nereden biliyordu anlamıyordum. Yani... Bu benim Nil'e söylediğim bir ninniydi, onun da bilmesi, doğrusu sayıklaması çok saçmaydı.

Sayıklaması... Neden sayıklıyordu, yakın zamanda mı dinlemişti? Duymuştu? Çocuğu olmayan birisi neden ninni dinlerdi?

Tesadüf, sanırım...

Beni çok rahatsız eden bir hisle ona arkamı dönüp cama doğru yürüdüm. Bu tesadüfü aklımdan çıkarmaya çalışarak camdan dışarısını izledim. Ama otuz saniyeden sonra tekrar o ninniyi neden söylediğini düşünmeye başladım. Ve bunun devamında kafamda bir görüntü belirdi.

Emniyete gelen yaşlı kadının ifadesi.

Nil'i kaçıran kişiyi tarif ederken kısa saçlı olduğunu söylemesi...

"Kafayı yedim iyice." Kendime kızarak başımı iki yana salladım. "Tesadüf işte, aynı ninni. Bu bir tesadüf, mana aramam ne saçma..."

O kadın da hastaydı, kızı dahi ifadesinin yanlış olduğunu söylemişti. Hem Karmen Nil'in kaybolmasıyla ilgili ifadeyi vermişti, hayatıma öylesine girmemişti. "Alt tarafı bir ninni, o da biliyorsa ne var yani bunda... Ama nasıl bilir ki? Hem de o ninniyi, üstelik İtalyan..."

Başımı omzumun üzerinden bir daha ona çevirip loş ışığın çarptığı çehresine baktım. Hâlâ sert şekilde kendi vücuduna sarılıyordu, çiçekli elbisesini parmaklarının arasında eziyordu. Ve durup durup aynı şeyi tekrarlıyordu. *Uyu ninni, uyu.*

"N'oluyor? Deliriyor muyum ben? Neler düşünüyorum?" Başımı sol tarafa eğerek yatağa yaklaştım ve yukarıdan ona bakmaya başlarken, onunla ilgili başka şeyleri düşündüm. O mafya, mafya! Ve burada ama neden Türkiye'de olduğunu bana asla net söylemedi. Bir mafyanın, hem de bu kadar itibarlı bir mafyanın korumasız şekilde, can yeleği bile taşımadan İstanbul'da tek başına ne işi vardı?

Bir anda onun hakkında hiç düşünmediğim şeyleri düşünmeye başladım.

Şimdi düşünmeye başladım çünkü Nil'i kaybettiğimden beri aklım başımda değildi, sorgulamıyordum.

"Ninniyi nasıl bilir? Neden sayıklar?"

Nil'e okuduğum tek ninniyi nasıl bilirdi?

Karmen'e doğru eğilip ellerimi yatağın kenarına koydum. "Bana neden onu söyledin? İnsanlar birbirlerinin hayatına mutlu etmek için girerler, öldürerek de çıkarlar dedin. Neden Karmen?"

En başından beri beni mi öldürecektin?

Birdenbire daha önce bana söylediklerini, yaptıklarını düşünmeye başladım. Bir yanımla buna karşı çıkarken diğer yanım hararetli şekilde Karmenle yaşadıklarımızda huzursuzluk veren bir şey arıyordu. Seviştiğimiz bu odanın içinde sağa sola doğru yürümeye başlayıp durmadan yumruklarımı sıktım. "Ne yaşıyorum lan ben şu an, neyi, hangi ihtimali düşünüyorum?"

Nil'in Karmen'de olduğu ihtimalini mi düşünüyorum?

Karmen'in Nil'i kaçırdığı ihtimalini mi düşünüyorum?

Yani ölümü mü düşünüyorum?

Adrenalinle delice kan pompalayan bedenimi otel odasının diğer tarafına attım. Bekle, ne yapacağım şimdi? Ne yapmalıyım? O ninniyi Karmen'in yanında söylemediğimden emin olmuştum, beni duymamıştı. Uyandırıp sormam mı gerekiyordu? Belki makul bir açıklaması olurdu. Bu ninniyi bilmesinin başka bağlantısı olmalıydı.

İçimdeki kuşkunun tek zerresinin bile, cevap bulmadan huzura ermeyeceğini fark edince koltuğa doğru oturup düşünmeye çalıştım. Bu ninniyi Nil sayesinde bilmesi için Nil'in söylemiş olması gerekirdi. Nil'in Karmen'e anlatmış olması gerekirdi. Kızımı kaçırmışsa, onu uyutmak mı istemiştir? Nasıl... Karmen'in hayatıma girdiği ilk anı ve sonrasında yaşanılanları kafamdan geçirdim. Ondan hiç şüphe duymamıştım, çünkü bunun için bir şey yapmamıştı ama şimdi... Ya ben deliriyordum, aklımı iyice kaybediyordum, ya da Nille Karmen'in bir bağlantısı vardı.

Olacak iş değil.

Karmen... Yapmaz.

Uyandırıp ninniyi nereden bildiğini mi sorsam?

Bunu yapmak için ayağa kalktım, üç adım ileriye gittikten sonra geri dönüp kendi etrafımda döndüm. Bağırmamak için yumruğumu ısırıp o kadının ifadesinde başka detay yakalamaya çalıştım. Nil'in elinde şekeri olduğunu söylemişti, kısa saçlı bir kadını gördüğünü. Var sayalım ki ben yok yere kuşkulanıyordum, yok yere kuşkulandığımdan de emin olmam gerekirdi.

Açık vermesi lazım.

Hata yapması lazım.

Köşedeki koltuğa oturdum ve gözlerimi odanın içerisine kaydırıp tekrar yataktan düşmüş elini izledim. O an hayatımın en uzun dakikalarını geçirmeye başlamıştım. Kafamın içindeki iki baskın sese

de kuvvetli bir itirazda bulunamıyordum. Kalbim o saniye bile Karmen'in önünde, beynime karşı bir savaş açmıştı fakat kuşkumun yüzeyden derine olan hızı beni bile şoka uğratmıştı.

Karmen... Kızımı kaçırmış olabilir mi?

Bu onun bir işi olabilir mi?

Nil'i bu yüzden mi bulamıyordum? Her adımımdan haberi olduğu için?

O panik hali bedenime tekrar hakim olunca gözlerimi Karmen'den çektim. Elimi bir daha sıkışan kalbime götürüp o ağrıyı ovuştururken çok hızlı düşünmeye başladım. Çünkü düşünmediğim saniyelerde kontrolsüzce kalkıp Karmen'in yanına gitmeyi istiyordum. Düşünmeden bir adım atmamalıydım. Kuşkularımı silip Karmen'i kendi kafamda temize çıkaracaktım.

O yapmadı, yapamaz. Beni önemsiyor, bunu gözlerine baktığında görüyorum.

Yalan söyleyebilir ama yalanı hissedebilir mi?

Koltuğa doğru uzanıp kolumu kafamın altına koydum. Doğrudan tavana bakıyordum. Terlemiştim, yanağıma bir sıcaklık akıyordu. Evet, daha sonra bu düşündüklerimden çok utanç duyacaktım. Fakat o an, bir düşüşün durdurulması kadar imkansızdı bu şüphenin üzerine gitmemek.

Odanın diğer tarafından gelen sesini duyduğumda gözlerim önce irice açıldı, sonra da kapandı. Karmen'in zemindeki yumuşak adım seslerini duyduktan biraz sonra onun bu tarafa geçtiğini anladım. Ve Karmen'in hata yapmasını sağlayacak adımları atmam ilk o an gelişti. Başımı, kâbus görüyormuş gibi salladım ve Karmen yaklaşıp bana dokunduğu an, "Nalan," diye fısıldadım. "Nalan, Nalan!" Sırtımı, sanki sıçrayarak uyanmışım gibi koltuktan kaldırıp gözlerimi bile açmadan Karmen'i sıkıca sardım. Kollarımı nefes nefese onun etrafına dolarken, gözlerimi açıp tam karşıdaki duvara baktım. "Sana bir şey oldu sandım, çok korktum," dedim Karmen kollarımda kaskatı kesilirken.

Karmen'in adeta buz kestiğini avuçlarımda hissettim. Her zaman soğuk olan teniyle aramıza aniden uçurum girmişti. Hareketsizce kollarım arasında kaldığında, uykudaymış gibi kendimi tekrar koltuğa bırakıp gözlerimi kapalı tuttum. Birazdan koltuktaki ağırlığı

kalktığında ve bir kapı çarpıldığında da gözlerimi tekrar açıp tavana baktım.

Onu kırdım mı?

Hatayı ben mi yapıyordum?

Banyoya girdiğini anladım ve geri dönmesini, bana hesap sormasını bekledim. Yoksa umursamayacak mıydı? Nasıl umursamazdı? Onun ağzından, benimle seviştikten sonra başka bir erkeğin ismini duysam... Yumruğumu bir daha bağırmamak için ağzımda sıkıp sessizce küfrettim. Hayır, çok yanlış yapıyordum, Nil'e bir şey olacak korkusundan iyi düşünemiyordum.

Ama... bir beynimde var, kalbim kadar.

Bir vakit sonra Karmen banyodan çıkmayınca koltuktan kalktım. Odayı dolduran soluk gün ışığına bakarak banyoya yürüdüm. Kapısında durduğumda kalbim hemen oraya düşecekmişim gibi çarpıyordu. Açıp içeriye girdiğimde onu, yakaları düşmüş çiçekli elbisesiyle küvetin içinde buldum. Hislerimi kontrol ederek, "Karmen?" Diye seslendim. "Orada n'apıyorsun?" Küvete kadar ilerleyip yanında eğildim.

Titreyen elleri gözüme çarptığında bu siktiri boktan şeyi bitirmek istedim. Fakat güçlü bir insani duygu tuttu beni. Elimi uzatıp hafif şekilde koluna koyarken, "Karmen," diye tekrarladım. "Bebeğim?"

"Dokunma bana," diyerek omzunu elimin altından kaydırdı.

Elim havada kalmışken, "Benim?" Dedim, kızarak. "Karmen, benim."

Küvetin kenarına doğru kayıp tamamen uzaklaşırken bana gözünün ucuyla bile bakmadan karşısını izliyordu. Demek sandığım gibi değildi, Nalan'ın adını söylememden sonra öfkelenmişti bana. Tamam, o zaman... Bir şeyler gerçekti. Tasasızca arkasını dönüp gitmemişti, gücenmişti. "N'oluyor?" Diye sordum anlamıyormuş gibi. "Neden sana dokunmuyorum, neden çıkıyorum?"

Sesini yükselterek, "Seni görmek istemiyorum," dedi.

Ah, gerçekten kırılmıştı.

Ben seni kırdım ama ya sen beni parçalamışsan?

"Geceden sabaha ne değişti de beni görmek istemiyorsun?"

"Sen değiştin."

Bunu dediği an duvarlarım yıkıldı ama çok kısa sürdü. Bilmiyormuş gibi, "Ne yaptım ki?" Diye sordum.

"Bana sarılırken Nalan'ın adını sayıkladın! Rüyanda onu gördün!" Bağırarak elimi itti.

Küvetin kenarına çarpan elime doğru bakıp, "Ne anlatıyorsun sen?" Dedim anlamamaya devam ederek. "Ne Nalan'ı? Rüya falan görmedim ki onu sayıklayayım."

"Gördün," dedi. "Yataktan kalkıp koltuğa, yanına geldim. Bir şeyler sayıkladın, sonra bir baktım... Nalan diyorsun!" Görmeyi istemiyormuş gibi göğsümden itti beni. "Adını tam üç kez söyledin! Üç kez! Sonra da... Sana bir şey olacak sandım, korktum, dedin!"

Yüzüne, kızımı gerçekten kaçırmış olabileceğini düşünerek baktım.

Kafamda kuruyordum, Karmen böyle bir şeyi yapmış olamazdı.

O zaman... Böyle bir mafyanın hayatımda ne işi vardı?

"Neden... Neden ona bir şey olmasından korktun ki Deren?"

İrkildim ve o sırada yanağındaki bir damlayı fark ettim. Elim istemsiz bir güdüyle o yaşa dokunup silerken, "Karmen," dedim. "Ben yataktan kalkıp geldim, koltukta değildim."

Donu kaldı. "Hayır, koltuktaydın. Yataktan kalkıp gitmiştin."

Yanağındaki elimi alnına kaydırıp, "Ateşin yok, aksine buz gibisin," dedim. "Başın falan ağrıyor mu? Nasılsın?"

Kafasının karışmaya başladığını gördüm. Gözlerini kırpıştırışındaki masumiyet kanıma dokununca da kendimi çok kötü hissettim. Neredeyse bu saçmalığı sonlandıracaktım. "Sen koltuktaydın Deren. Ben... o yüzden üşüyerek uyandım, yatağa baktım, soğuktu. İşte sonra diğer tarafa geçtim, gerçekten koltukta oturuyordun."

Bu şüpheyi kafamdan atmak için oyunuma devam edip, "Kâbus gören sen olmayasın?" Dedim. Sonra vücuduna kızgınca baktım. "Bir tek yüzün de değil, her yerin buz gibi! Ne zamandır buradasın sen? Sıcak suyun içinde otursaydın bari." Bunları gerçekten söylüyordum, oyun olsun diye değil.

Benim sonradan dediklerimi duymadan, "Koltuktaydın," dedi bir daha. "Nalan'ı sayıkladın işte, neden inkâr ediyorsun? Oysa... Çok cesur bir adama benziyorsun."

"Karmen," dedim bir nefeste. "Kâbus görmüşsün, uyku sersemiyle bir şey de anlamamışsın. Sonra gelip burada mı uyudun? Hasta olacaksın, o zaman soracağım sana..." kasılmış bedenini, kollarından tutarak ayağa kaldırdım ve yüzüne gerçekliği görmeyi isteyerek baktım. "Bana bak, gözlerime. Sabah oldu. Ben sayende uyumuşum,

daha yeni uyanabildim. Sonra sana seslendim, banyoda olduğunu düşünüp yanına geldim. Gece neden yataktan kalkıp koltuğa yatayım? Hazır seninleyken neden bunu kendime yapayım?"

"Gerçekten Nalan'ı düşünmedin mi? Ona bir şey olacak diye korkmadın değil mi?"

Son birkaç saattir her şey yalan olsa da o an söylediğim doğruydu. "Sadece sana ve kızıma bir şey olmasından korkarım."

Parmakları titreyerek göğsüme değdi.

Gözlerimi kapatıp neredeyse sarılacaktım ona.

Fakat birazdan sıcak suyun altına girmesini söyleyerek onu banyoda bıraktım ve dışarıya çıktım. Elimde elbisesiyle odaya dönünce ne yaptığımdan emin olmadığımı bir daha fark ettim. Biraz düşünmem gerekiyordu ama Nil kayıpken vaktim yoktu. O ninniyi bilmesinin sebebini öğrenecektim, Nille alakalı olmadığından emin olmadan Karmen'e sabır ve merhamet gösteremezdim ki.

Elimde tuttuğum elbiseyi ona aldım.

Saatler önce onunla seviştim.

Karmen odaya döndüğünde hâlâ elbiseye bakıyordum. Kıyafetlerini giymek için yardım istediğinde huzursuzca arkasına geçtim. Boynuna bakarken dişlerimi sıkıp titreyişimi sakladım. İşi bitince mersi deyişine boş boş baktım, yüzü tıpkı bir hayali andırmaya başlayınca, "Saçlarına hiç bakmıyorsun," dedim ona.

"Güzel değil mi?" Diye sordu üzülmüş sesle.

"Eskiden daha güzeldi," diyerek bıraktım saçlarını. Karmen... Dün gece çok güzeldi ama şimdi bilmiyordum. Karmen? Adı gerçekten bu muydu?

Onunla ilk tanıştığımızda saçları aynı Nil gibi kokuyordu.

Otel odasından çıktığımızda bana sarılan vücuduna, konuşan dudaklarına bakıp anladığım kadarıyla cevap verdim. Otelin restaurantında onu konuşturmak için tutarken bir şeyler yemesini izledim. Banyoda söylediklerime inanmıştı, artık sorgulamıyordu. Eğer şüphelerim doğruysa, Karmen bu kadar akıllıysa buna hemen nasıl inandırdı?

Ben de... Hemen inanmadım mı her şeye?

Onunla konuşmaya devam edebilmek için otele taksiyle geldiğim yalanını söyleyip arabasına bindim. Gergin şekilde nefes alıp verirken seyahate başladık. Gözlerimi ona çevirmemeyi aklıma kazıdım. Bakıp

da kafamı karıştırmayacaktım. Çünkü biliyordum ki çok göze göze kalırsam olmaz öyle şey deyip kestirip atardım. Ama Nil... Başka şey olsa kestirip atarım ama kızım...

Karmen'in duygularıma sahip çıkışına izin vermeyecektim.

Sabırsız bir ruh haliyle dışarıyı izlerken gözlerim torpidoya takıldı. Karmen... Silahını orada tutuyordu. Bir anda kendimi kaybedip torpidoyu yumrukladım ve silahı çıkardığımda şaşkınca yönelttiği sorulara öylesine cevaplar verdim. Kurşunu ya da silahı almalıydım, onda bırakamazdım.

Nil onunlaysa ve Karmen silahını kullanırsa?

Gözlerimin önünde hayatımın en dramatik hayali sahnesi belirince adeta acıdan uyuştum.

Parmaklarım beyazlayana kadar silahı tuttum ve yolun devamında beni Nalan'a götürmesini izledim. Tepkilerini dikkatle izleyip oraya varınca içeriye girip Nalan'a bir süre sabrettim, onu kaçıran adamla ilgili sormadığım başka şeyler de sordum. Arabaya geri dönünce Karmen'in ağzını dikkat çekmeden nasıl arayacağımı düşünüyordum. Bu sırada telefonumu çıkarıp bir tanıdığa direkt evime gelmesini söyledim, Karmen beni evime bırakana kadar adamın en fazla yarım saati vardı.

Karmen'in arabasından, evimin önünde indim ve o gözden kaybolurken, çağırdığım adama onun arabasını işaret ettim. Yanımdan, bana göz kırparak geçti ve Karmen'i takibe başladı. O adam, birçok işte çalıştığım birisiydi. Karmen'i takip ettirirsem sonuca daha hızlı ulaşacağımı biliyordum, nereye gittiğini öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Ben evde deli gibi dolanırken yarım saat içinde adam bana geri dönüş yaptı. Karmen'in kendisini fark ettiğini ve istediğim gibi suçu Edip'e attığını söylemişti. Telefonu öfkeyle kapatıp koltuğa fırlattım ve başka şeyler düşünmeye başladım. Karmen'e doğrudan sormamı engelleyen şeyler vardı. Çünkü korkuyordum, eğer ben tüm bunları kafamda kuruyorsam onu ne kadar kıracağımdan endişe duyuyordum.

Karmen'i kırmış birisi olamam.

O beni kırmadıkça.

Saatleri, çıkamadığım bir kâbusun içindeymişim gibi geçirdim. Nil'i ararken irtibat halinde olduğumuz herkesi teker teker aradım, yeni bir iz sordum. Emniyet müdürüyle, sivil savunma bakanıyla görüştüm.

Ulaştığım tüm mecraları, Nil kayıpken soruşturmuştum. Bunca haftadır hiçbir elle tutulur sonuç alamamıştım. Sebebi... Sebebi buysa eğer...

Akşam Utku'nun endişeli gözleri arasında bara gitmek için evden ayrıldığımda, kafam adeta vücudumdan daha ağır bir haldeydi. Sanki kafamda tüm vücudumu götürüyordum, ayaklarımı zor hareket ettiriyordum. Bara ulaştığımda Karmen'i arayıp kolay şekilde yanıma çağırdım, o gelene kadar da barın ıssız tarafında, locada oturdum.

Ona baktığımda kızımı kaçırmış birisini görmeyi ben mi istedim?

Nasıl bilir, Nil'in sevdiği tek ninniyi nasıl bilir?

Bara girdiğini hissettiğim an kafamı kaldırıp baktım ona. Pek çanta kullanmazdı, genelde aynı ceketi giyip ellerini o ceketin ceplerinde gezdirirdi. Gece kadar koyu saçlarının omuzlarının üzerindeki dalgalarını izledim ve gelip yanıma oturduğunda söylediklerini duydum. İnsan bir sarılır dediğinde normal davranmadığımı anladığını görüp onu kendime çektim, sarıldım.

Sarılmamı neden umursadı?

Umursamış olmak için mi?

Yüzüm boynuna yaslanınca gözlerim saçlarına kaydı, sabahkinden daha özenilmiş ve güzel duruyordu.

Geriye çekildiğimde barın karanlığında gözlerine baktım ama görüşüm pürüzlerle doluydu. Beynimi yiyen düşüncenin vızıltısından onu tam duyamıyordum bile. Saatlerimi işkence içinde geçirmeme sebep olan soruları kendisine sormaya başlarken bir kadeh içki koydum. Gözüne batmadan içmeye zorladım. Bir sebepten uzun zamandır içmediğini söylemişti ama bu gece içecekti. Bana daha şeffaf olması gerekiyordu.

Sorduğum soruların kimisini geçiştirdi kimisini cevapsız bıraktı. Bir noktada kafasının güzelleştiğini anladım. Uzun zamandan sonraki ilk alkol onu çarpmıştı. İkinci kez kendi isteğiyle kadehini doldurmaya çalıştığında kayan gözlerini görüp neredeyse onu durduruyordum. Emin olamadığım düşünceler yüzünden ona insafsız davrandığımı düşünüp kadehi elimde tuttum ama Nil'in çaresizce ağlayan görüntüsü kalbime saplanınca içmesi için bıraktım.

Fakat ikinci bir kadeh içmesi de istediğim gibi fayda sağlamadı. Ailesi hakkında hiçbir şeyi yanıtlamadı, ağzı çok sıkıydı. İşler istediğim gibi gitmediğinde sinirlendim, bardan ayrılmak üzere onunla kalktım.

Son dakikalarda yalnız kendiyle alakalı konuşuyordu, pasta yemeyi istediğini söylüyordu. Sabah kafam çok yerinde değildi ama onunla alakalı olduğu için zihnimde tutmuştum. Kaybettiği bir sevdiğinin doğum günü olduğunu söylemişti.

Onu tanımıyordum ama Karmen pastayı o kadar istiyordu ki, almam gerekiyormuş gibi hissettim.

Tüm kuşkularıma rağmen ona o pastayı alasım geldi.

Aramıza *rağmen* sözcüğünün girmesi o kadar ani olmuştu ki, çelik yelek giymeden bir çatışmaya girmiş gibi hissediyordum.

Başını kaldırıp bana bakan baygın gözlerine ancak üç saniye kadar katlanabildim.

İstemsizce dudağının kenarına dokunup arabaya bindirdim.

Yola çıktığımızda o rağmenlere rağmen pastanelerde, marketlerde Karmen için pasta aradım fakat bulamadım. Bu yüzden evde yapmakta karar kıldım. Bana bakıyordur diye eve gidene kadar ona hiç bakamadım. Verdiği derin nefeslerin sesini duymamak için camı açıp rüzgârı dinledim.

Eve gelip onu kollarımda koltuğa götürdüm, pasta diye inleyen dudaklarına bakarak yanından ayrıldım. Utku'yu kulağından çekip mutfağa götürdüm, Karmen için pasta yapmaya çalıştım. Bu işlerde becerim olmadığı için çok stres oldum, daha önce kimse için pasta yapmamıştım. Utku söylenip durduğunda elime gelen çikolata parçacıklarını ona fırlattım, sesini kesmesini söyledim.

Uslu uslu pastaya yardım etmeye karar verdiğinde de saçlarını okşadım.

Sonunda pastanın görüntüsünden hiç hoşlanmadım. Alt dudağımı ısırarak tabağı bir süre izledim ve tadının güzel olmasını umarak üzerine bir mum diktim. İçeriye geçip Karmen'i uyandırdığımda pastayı gördü ve duyguları yüzünden okundu. Onu nadiren ifade taşırken, yüzünü duygularını dışarıya yansıtmak için kullanırken görürdüm. O hüznünü gördüğümde benim olmasını istediğim kadına neden böyle davrandığımı sorguladım.

Nil... Nil'in şüphesi.

"Başka mum var mı?" Diye sorduğunda bunu neden istediğini anlamadan Utku'dan mum istedim. Toplamda pastanın üstünde üç mum olduğunda Karmen nedense buna sevindi.

Pastada yanan mumlara duygulanmış gibi bakarak, "Ben birini üfleyeceğim," dedi. Bana kirpiklerinin arasından yoğun baktı. "Sen de birini." Sonra dönüp Utku'ya göz kırptı. "Sen de diğerini, tamam mı?"

Sanırım benim kayıtsız kalmakta zorlandığım tatlılığını Utku'da fark etti, eğilip onu saçlarından öptü. Aynısını yapmayı istedim ama güçlü bir pranga beni tutuyordu.

Duygularım ve aklım arasında o kadar güçlü sıkışmıştım ki, daha önce farkına varmadığım damarlarım bile bu iki duyguyla tıkanmıştı sanki.

Söylediği gibi pastadaki mumları sırasıyla üfledik. Etraf karardığında tadına bakmasını söyledim ve çatalı alıp pastayı yerken kaşlarımı çatmaya başladım. Gözlerine yansıyan ağır bir duyguyu görünce dizlerimin üstündeki yumruğumu koltuğa indirdim. Pastanın hayatında yediği en güzel pasta olduğunu söylerken o kadar dürüst görünüyordu ki, kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

Neden? Neden kaçırdığı çocuğa ninni söylesin ki?

Nil'e ninni söylesin çok isterim ama böyle değil... bu değil...

Eğer yaptıysa, eğer yaptıysa onu öldürürüm.

Öldürürüm.

Utku mutfağa gittiğinde Karmen pastasından biraz daha alıp aniden göğsüme vurdu. Öfkemin yüzüme yansıdığına emindim ama o görmüyordu. Tişörtümün yakasını indirmeye çalışarak, "Pastanın çikolatasını göğsüne sürebilir miyim?" Dedi.

Ben gözlerimi bile kırpmazken, "Abi," diyen kardeşimi duydum. Oturma odasına geri dönmüştü. "Odama gidip kendimi içeriye kilitleyeyim mi?" Göz kırptı. "Meşgulseniz?"

Karmen esneyerek suratını göğsüme koyunca onu nasıl tutacağımı bilemedim bir an. Ancak sonra sırtından kavrayıp kendimle beraber kaldırdım. Utku gerginliğimin farkında şekilde geri çekilip sessiz kalırken üst kata çıktım. Odamın kapısını tekmeleyerek açtım ve Karmen'in kafası kollarımdan aşağıya sarkarken, onu daha önce uyuduğu yatağıma atar gibi bıraktım. Vücudu yatağın ortasına düştü ve huysuz bir ses çıkardı. Geriye doğru bir iki adım atıp kükrememek için yumruğumu bir daha ısırdım.

Canımı haftalardır ve şimdi de böyle çok yakan Karmen'in kendisiyse... Ben gerçek bir aptal mıydım?

Ona beni biraz seviyorsan bir şeyler yap demiştim.

Biraz bile sevmiyormuş.

Kızımın iplerle bağlandığı fotoğraflar...

Bacaklarım artık beni taşımayınca yatağın önüne yürüyüp kenarına oturdum. Karmen kollarını kendine sertçe sardığında üşüdüğünü düşündüm ama örtüyü üstüne çekemedim. Elim, her zaman orada olan belimdeki silahıma kadar gitti ama boş şekilde geri döndü. Yumruğumu yatağa yaslayıp ona yaklaştım ve yüzüne doğru alçalırken, "Mum üflerken neyi dilediğini bilmiyorum," diye fısıldadım kulağına. Çenemi yanağına sürterek boynuna indim ve sertçe öptüm. "Umarım yaşamayı dilemişsindir. Çünkü bu ihtimaller doğruysa, ben ölmeni dileyeceğim bebeğim."

🎠

Son Gece. (20.bölüm)

Ertesi gün Karmen'in arabasını bardan getirttirip evden ayrılırken ona verdiğimde içinde bir çip vardı ve Karmen'in o arabayla gittiği ilk adresi bu sayede öğrendim. Fakat gerçeklerle yüzleşmeye hazır hissetmediğim için o adrese gitmedim. Bekledim, son bir şans verdim, o gün cehennemden bir gün yaşıyor gibi hissettim.

Nalan'ı görmeye hastaneye gittiğimde o kadar duygusuz hissediyordum ki, muhtemelen ölüm haberini alsam sakinlikle karşılardım. Derya'yla sıfır iletişim kurarak hastanenin içine girdim ve doktora daha önce de yaşadığı alkol krizini anlattım. Doktor Nalan'ın biraz vakte ihtiyacı olduğunu söylediğindeyse koridordaki koltuğa oturup kaldım. Bir yere gitmem gerektiğini bilmiyormuş gibi davranarak, ruhsuzca, kalbim yokmuş gibi orada oturdum.

Galiba bir kalbim yok, bana kalbim yokmuş gibi davrandığına göre...

Karmen'in geldiğini gördüğümde burada ne işi olduğunu anlamadım, ona nereden öğrendiğini sordum. Kelimelerim öfkeyle dudaklarımdan çıksa da o fark etmiyor gibiydi. Gözlerine bakmamak için bir süre sonra yan yana oturduğumuz sandalyeden kalktım ve ellerimi ensemde sertçe gezdirerek onu yok saydım.

Neden geliyor? Neden sürekli izimi sürüyor? Neden bunları yeni fark ediyordum?

Düşmanına yakın olmak için mi her anımda benimleydi?

Hemşire Nalan'ın odasından çıkıp eşini sorduğunda, Karmen'in öfkelenerek bir hata yapmasını istediğimden, "Benim karım," dedim.

"Görebilir miyim?"

Karmen'in üzerimde keskinleşen gözlerini hissederek hemşirenin onay vermesiyle içeriye girdim. Yatağın kenarındaki koltuğa oturup onunla konuşurken o kadar duygusuzdum ki, ona ne söylediğimi pek farkında değildim.

Farkında olduğum şey Karmen'in bizi dinlediğiydi.

Odaya düşen gölgesini, o kısa saçlarının izlerini görüyordum.

Nalanla konuşmam biterken Derya'nın geldiğini gördüm. Karmenle inatlaşmalarını izlerken tepemin tası fena attı. Birbirlerine dokunamazlardı, bu şekilde aşıklarmış gibi inatlaşamazlardı da. Hem ne ara bu hale gelmişlerdi? Dişlerimi sıkarak odadan çıktım ve Karmen bizi dinlemediğiyle ilgili bir şeyler saçmaladığında huysuzca yanıt verdim. Aşağıya indiğimizde de onu hataya sürüklemeye devam ederek Nalan'ın Nil'in annesi olduğunu vurguladım. Duygularını dışarıya yansıtmasını, öfkeyle hareket edip hata yapmasını istiyordum.

Bu söylediğime tahmin ettiğim şekilde öfkelenip aracına bindi ve ben onu takip ederken hızla ilerledi. Aptal, o kadar hızlı sürdü ki önünü kesmeyi istedim ama ben bunu yapmadan o aracını o kadar sert durdurdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Bana hem bu denli öfke hem de bu denli korku hissettirdiği için sinirlenerek aşağıya indim, aracına ilerleyip tartıştım. Bir noktada dayanamadım, "Peki gerçek miydi?" Diye sordum çaresizce.

Ben tartışmamız arasında bunu sorunca, "Ne?" Diyebildi.

Dudaklarımı bir iki kez araladım. "Bahsettiğin bu şeyler gerçek miydi?"

Yüzündeki o vahşi duyguları yatıştı. "Neden bunu sordun bir anda?"

"Çünkü doğruyu yanlışı, dostu düşmanı ayırt edemiyorum artık. Güvendiğim, doğruluğundan emin olduğum tek şey Utku." Kardeşim, her şeyden ve herkesten daha dürüst bana, daha sadık.

Hemen, "Gerçekti," dedi ama yalan mıydı bilmiyordum. "Hatta uzun zaman sonra hissettiğim en gerçek şey."

Hırçınca akıttığı gözyaşlarına baktım ve gün geçtikçe ufalan umutlarıma tutunarak elimi yanağına götürdüm. Sıcak yaşlara dokundum. Ben ağlatmıştım onu. Ya yok yere ağlattıysam nasıl affedecektim kendimi? "Bu gözyaşları benim için mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Nalan'a karım demenden nefret ettim."

Ah bebeğim, hangi bir sözün doğru, hangi bir sözün?

"Bu gözyaşları içten mi?" Diye sordum bir daha. "Samimi mi? Gerçek mi?"

"Neden gerçek olmasın? Neden kendimi bu şekilde küçük düşüreyim ki?"

Yüzündeki diğer bir gözyaşına dokundum ve elim dudaklarına bu kadar yakın durunca vücudum tepki verdi. Parmaklarımı saçlarına kadar götürüp kulağının arkasına koyarak indirdim. Gözlerimi bir saniye kapatıp açtım. "Arabanı bırakıp arabama gel."

Alt kirpiklerini kaşıdı. "Ağladığım için merhamet etmene gerek yok."

Eğer korkularım gün yüzüne gerçeklikleriyle beraber çıkarsa ona asla merhamet edemeyeceğimi öğrenecekti.

Arabama geldiğinde onu otele götürdüm. Bu sırada yolda konuyu tekrar Nil'e getirdim, Nil'i onunla tanıştırmayı çok istediğimden bahsettim. Yalan değildi, bunu çok istemiştim ama onlar... zaten tanışıyorsa? Duygularım ile düşüncelerim aynı anda hareket ettiği için ne Karmen'in verdiği cevaptan emin olabiliyordum ne de yüzündeki ifadeden.

Otele girdiğimizde kartı alarak onunla asansöre bindim ve burnunun ucundaki kırmızılığı izleyerek çıktım. Daha önce de kaldığımız odaya girdiğimizde Karmen biraz rahatsız görünüyordu, onu buraya neden getirdiğimi anlamamış gibiydi. Oda tarafına geçtiğimizde onunla sevişmek yerine uyutmayı istedim. Üzerindeki ceketi çıkarıp bırakırken lüks otel odasındaki içecek standına ilerlemiştim. Silahımı çıkarıp standın üstünde bıraktım. Kadehe, ona vermek üzere bir içecek koyarken, ön cebimden uyku hapını çıkardım. Onun arkamdaki varlığını, odayı dolduran aurasını hücrelerime dek hissederek ilaçtan bir tane bardağa koydum. Uykuya dalmasını, tekrar bir şeyler sayıklamasına ihtiyacım vardı. Artık bu gece de hiçbir şeyden emin olamazsam yarın Karmen'e tek tek soracaktım.

Kadehin içinde eriyen ilaca bakarken kalbimin sesini de duydum.

Ya günahına giriyorsam, ya Nil'i kaybettiğim için çıldırmış ve tesadüfi bir benzerliğin peşine manasızca düşmüşsem...

O kadar arada kalmış hissediyordum ki, eyleme döktüğüm her şey kararsız oluyordu. Elimin tersindeki bardağı öfkeyle savurdum ve o kadar tahammülsüzdüm ki kendi çıkarttığım gürültüye bile

sinirlendim. Karmen'in irkildiğini, ayaklarının geriye gittiğini hissettim. Madem emin değildim, ona ilaç veremezdim. Çünkü eğer tahmin ettiğim gibi değilse Karmen'e zarar vermişliğimle kalırdım ve bunu aklımdan çıkaramazdım.

Hiddetlenip arkama döndüm ve Karmen'in kırılmış parçalara eğildiğini gördüm. Aptal, bir de eliyle mi toplayacaktı! Onu doğrulttuğum gibi elimi ensesine sarıp vücudunu kendime çektim, hiçbir şeyi göremez halde dudaklarına yöneldim. "Hani uyuyacaktık?"

Karmen yine bir şey anlamamış olsa da, "Uyuyacak kadar vaktim yok," dedim ve üzerindeki kıyafeti tutup çıkardım. Vücudu yarı yarıya çıplak kaldığında da onu daha önce de seviştiğimiz yatağa ittim. Gözlerinin, onda nadiren gördüğüm şaşkın bir masumiyetle açılması bana bile beklenmedik olmuştu. Üzerine çıkıp onu yatağa bastırırken vücudum o kadar istekliydi ki, kendime karşı ona duyduğumdan daha çok öfke duydum. Elleri göğsümde dolaşırken tutup üzerimdeki kemere götürdüm. "Çıkar," diye fısıldadım.

"Kalp atışlarına bakacaktım," diyerek son derece masum bir yanıt alınca bocaladım ama yine de umursamazca, "Çıkar," dedim.

Bir süre dik dik baktıktan sonra kemerimi çözdü, beni çıplak bıraktı. Ellerim bu sırada tekrar uzanmış, çamaşırını çıkarmıştı. Vücudumu kalbim yönetti ve kendimi ona yaslayıp dudaklarımı omuzlarından aşağıya indirirken, düşünceler rahatsız edici şekilde kafamda konuşuyordu. Ellerinin bedenime dokunmasını yok sayamadım, kendini bana doğru kaldırıp eşlik etmesine deli olarak, "Lütfen lütfen," diye fısıldadım.

Lütfen hepsi yersiz korkularım olsun.

Bana bu cehennemi Karmen yaşatmamış olsun.

"Ne lütfen?"

Ellerim, ağzım, vücudum düşüncelerime rağmen onun tenine doğru mıknatıs kadar güçlü çekilirken, "Kendimle konuşuyorum," dedim.

Bacaklarının arasına tamamen girdiğimde ıslaklığını fark edip yutkundum. Kendimi inlememek için zorlasam da yapamadım. En azından ses çıkarmayı istemedim, boynuna yaslanıp içinde daha da ileriye kayarken dişlerimi sıktım. Kalbim, dudaklarının değdiği damarım gibi atıyordu. Sanki vücudumda parçalanacak bir duygu vardı, biriktikçe çoğalıyordu. Dudaklarının bu kadar yakınında olma düşüncesi bile beni ona karşı savunmasız, güçsüz bıraktığında yüzümü

yastığa bastırarak yüzünü görmemeye çalıştım. O esnada boynumdaki zinciri tutunca, "Bırak," diye kızarak kafamı geri çektim.

Kime diyorum ki, tabi bırakmadı. Daha sıkı tutup çekti. Vücudumun altında, beni nasıl daha da tahrik edeceğini bilerek hareket ederken bilmediği bir şey olup olmadığını sordu. Gergin olduğumu anlamıştı. Sessiz kaldım, susmasını söyledim. Yüzümü bir daha onu görmemek için yastığa bastırırken tenime değen saçlarıyla deliye döndüm. Onunla delicesine sevişmek istesem de kiminle seviştiğimden dahi kuşku duyuyor, zevk aldığım her saniye vicdan azabı çekiyordum. Bu beni o kadar sertleştirdi ki, acımasızca davrandım ona, istemeden ya da isteyerek yaptım. Yaptıklarımın yarısına hakimdim, kendimden bile kuşku duyuyordum, en basit haliyle ölecek gibi hissediyordum.

Bir noktada dudaklarımı gezdirmeyi istediğim boynunu tuttum, hafifçe sıkarak, "Seni asla bırakmayacağımı biliyorsun değil mi?" Dedim.

Eğer Nil'i Karmen kaçırmışsa onun peşini katiyen bırakmazdım.

Dudaklarını benim yapmayı isteyeceğim şekilde yaladı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim içerimdeki yangın başımı döndürürken. "Seni asla bırakmam."

Seni öldürürüm, kendimi öldürürüm ama yine de bırakmam.

Ama sen yapmadın değil mi? O yüzden ben de sana hiçbir şey yapmayacağım.

Yüzümü yastığa gömmek isterken bile boynuna gömdüğümü fark edip kendime tekrardan sinirlendim. Vücudumu, ne düşünürsem düşüneyim onun içinde böyle hareket ettirmeme engel olamadım. O kadar ıslak, sıcak, kışkırtıcıydı ki... Bana her an ne düşündüğümü unutturacak diye korkuyordum. Her yerinin benimle kaplı olması, nefes aldığında benim bedenimle hareket etmesi o kadar hoşuma gidiyor ki daha fazlasını istemeden duramıyordum.

Onunla aynı anda rahatladıktan sonra bile bırakamadım. Vücudunu ters çevirip tepesinde dikildim, beni okşamasını istedim. Her anlamda bana bu kadar yoğun hissettirdiği için kızıyordum ona, içimden sonsuz bir şefkat gelse de yapamıyordum. Fevri, sert hareket ediyordum. Onunla yine bu kadar fazla özel şey paylaşmayı isterdim ve daha hassas, şefkatli davranırdım ama... korkularımı ona da yansıtıyordum, önüne geçemiyordum.

Onunla sevişirken kaybettiğim ter kadar aklımı da kaybettiğimi hissediyordum.

İkinci kez, ben onun göğüslerinin arasındayken rahatladım ve kendimi yatağın diğer tarafına bırakıp yüzümü yastığa sürttüm. O kadar tatmin olmuş ve aynı zamanda o kadar doyumsuz hissettiriyordu ki... Sırt üstü yatıp kolumu alnıma yasladım ve Karmen göğsüme başını koyunca tam kafasının olduğu yerde patlama hissettim.

Gerçekten Karmen bunları bana yaşattı mı?

Yoksa ben mi kendime yoktan yere bunları yaşatıyordum.

Solukları dudağından daha yumuşak çıkmaya başladığında bana sorular sormaya başladı. Uyumasını söyledim, çünkü uyumasına ihtiyacım vardı. Seviştikten sonra daha kolay uyuyordu, ondan ninniyi duyduğum iki kez de seviştikten sonrasıydı. Yine de bana sorduğu birkaç soruya cevap verdim, gözlerimi ona hiç çevirmeden hâlâ dönen tavanı izliyordum.

Bir noktada sessizleşti ve göğsüme dökülen nefesi düzenli bir hal aldı. Ancak uyuduğundan emin olduğumda ona baktım ve yüzüne dökülmüş saçlarını çekerek yataktan kalktım. Yerdeki pantolonumu bacaklarıma geçirdim ve düğmesini bile kapatmadan odanın köşesindeki koltuğa oturdum. Bir sigara çıkarıp içmeye başlarken gözlerimi üzerinden, dudaklarından hiç ayırmadım.

Sadece ben yataktan kalktığımda huzursuzca döndü ama sonra uyudu.

Az önce bana sıkıca sarılan kolları şimdi kendisine nefretle sarıldı.

Dakikalar geçmesine rağmen Karmen hiçbir şey sayıklamayınca içime tuhaf bir dinginlik, rahatlama duygusu yerleşti. Belki de gerçekten ben bu tesadüfi çok saçma büyütmüştüm. Bunu düşünerek kendimi ikna ederken sigaramın izmaritini kenara bıraktım ve o sırada Karmen'in dudaklarından, "Nil," döküldüğünde, başımı tekrar ona çeviremeden donup kaldım. "Uyu Nil... Uyu uyu gözbebeğim... Şirin bebeğim."

Nil'in isminden sonra ninni...

Sanki ona söylüyormuş gibi.

Aklımın huzura ermesi, duygularımın sefalete sürüklenmesiyle aynı anda gerçekleşti. Sadece bir an için fırtına öncesi dinginliğimi dinledim, kendi kalp atışlarımı duydum ve başımı sakince çevirdim. Dudakları loş ışıkta hayatımı durdurarak hareket ediyordu. Ayağa kalkıp yatağa

yürüdüm ve onun başında dikilirken sessizce gülmeye başladım. Gülüşüm göğsümü hareket ettirse de gözlerim acı içindeydi. Ve yanağımdaki şey, lanet olasıca bir gözyaşıydı.

Demek onun yüzünü bile kaplarmış bir boşluk. *Onunkini bile.*

Ben ona çelik yeleğimi giydirdim ama o hayatındaki en ağır kurşunu bana sıktı.

Meğer üstümden hiç çıkarmamalıymışım o çelik yeleği...

Histerik gülüşlerimle odanın çıkışına kadar geriledim ama sırtım kapının pervazına çarpınca daha uzaklaşamadım. İhanetin külçe etkisinden sonra bana hakim olan uyuşuklukla elimi yüzüme götürüp damlayan yaşları sertçe sildim. Sonra da boğazımın gerisindeki çığlığı serbest bırakmamak için yumruğumu ısırmaya başladım. Nil... Kızım, yavrum... Bunca zamandır onunla mı?

Aptallığımın şokuyla irkildim ve bir anda yerimden fırladım. Onunla sevişmeden önce içecek dolabının üstüne koyduğum silaha ilerledim ve titreyen elimde tutarak Karmen'e doğrulttum. Parmağım tetiğe yerleşirken namlu onun suratını hedef aldı ve kurşun silahtan çıkmak için can attı. Bir öfke patlamasıyla dişlerimi sıkıp seğiren silahı alnına isabet etmeye çalıştım ama titreşim halindeydim, dengede tutamıyordum.

"Ben senin bir işindim," dedim yatağa bir adım daha giderek. Silahı, uzaktan da olsa yüzünün etrafında dolaştırdım. Yanağı, her nefes alışında yastığın üzerinde alçalıp yükseliyordu. "Kızım bir işti. Ben bir iştim."

Demek bu kadar parayı böyle böyle kazanıyorlardı.

Kızıma eziyet etti.

Nil'in etrafına sarılmış ipler...

Parmağım tetikte hareket etti ve sonra durdu. Dişlerim arasından küfür ederek geriye çıktım ve silahla beraber arkamı dönüp odadan ayrıldım. Nereye ilerlediğimi bilmeden etrafımda döndüm, silahı onu öldürmemek için koltuğa fırlatıp ellerimi kafa derimde dolaştırdım. Onu öldüremem, çünkü Nil'e ulaşacağım...

Vücudum duvara çarpınca odanın içinde pervasızca hareket etmeye devam ettiğimi anladım. Alnımı, çarptığım duvara yaslayıp kafamı sertçe vurdum, gözlerim karanlıkla kesişirken yumruklarımı da sıkışan kalbime götürdüm.

Kalbimi bir kızım sıkıştırdı, bir de o.

Başka hiç kimse değil.

Kendi etrafımda dönüp sırtımı duvara yasladım ve sendeleyerek aşağıya kaydım. Kalçam yere düşerken gözlerim karanlık tavanda donup kaldı. Kızım, benim biricik kızım, koruduğum, öptüğüm, sarıldığım, seviştiğim kadının...

Önümü göremeden kalktım, ayaklarım birbirine dolanarak yürüdüm. Başka bir boyuta geçmiş gibi hareket edip odaya döndüm ve yerdeki kıyafetimi alıp banyoya geçtim. Yıkanıp giyindim. Yüzümden damlalar akarken içeriye dönüp kemerimi taktım, silahımı belime yerleştirdim. Odadan çıkmak üzere adımımı attım ve son kez dönüp ona baktım.

Daha birkaç gün önce benimken çok güzeldi ama şimdi...

Daha önce hiçbir düşmanıma bu kadar yakın olmamıştım. Kalbimin içine alacak kadar yakın.

Arkamı dönüp otel odasından ayrıldım, sonra da otelden. Arabama atlayıp gaza yüklendim, sürat yaptım. Karmen'in arabasına taktığım çip sayesinde işaretlediğim adreslere doğru ilerledim. İki ayrı adres vardı, araba şu an hâlâ aynı yerdeydi. Gün aydınlanırken ilk adrese ulaşıp arabamdan indim. Karmen'in aracını kaldırım kenarında görünce oraya doğru hareket ettim. Burası normal bir caddeydi, Karmen'in evinden uzaktı. Evi... Oraya da gitmeli miydim? Hayır, Nil'i orada tutmazdı, tutsaydı bana evinin adresini vermezdi.

Arabanın etrafında bir tur attım, hararetle civara baktım ama herhangi bir iz yoktu. Sanki arabayı buraya bırakıp gitmişti. Buradan bir şey çıkmayınca öfkeyle aracıma dönüp yumruklarımı direksiyona çarptım, biraz olsun sakinleşene kadar aracı kullanamadım. Sonra çip sayesinde elime geçen diğer adrese doğru sürdüm. Arabası önce orada durmuş, sonra buraya gelmişti. Oranın neresi olduğunu bilmiyordum ama gittiğimde öğreneceğim kesindi.

Diğer adrese ulaştığımda dışarıdan buranın döküntü bir bina olduğunu gördüm. İçeriye girerken de neye benzediğinden emin oldum, kapalı cezaeviydi ama şimdi kullanılmadığı aşikârdı. Silahımı çıkarıp arkamda tutarken içeriye girip neyi aradığımı bilmeden dolaşmaya başladım. Koğuşlara girip baktım ama hiç kimseyi, hiçbir izi bulamadım. Her yeri kontrol ederek üst kata daha çıktım ve sırasıyla koğuşları dolaşıp yeni bir koğuşun kapısını açtım.

Aynı anda arkamdaki silahımı hızla çıkardım.

İzbe yerde arkası dönük adam yatıyordu.

Elleri ve ayakları bağlıydı.

Odaya iyice bakıp başka birinin olmadığından emin olarak içeriye girdim ve yürürken bile o adamın kim olduğuyla ilgili fikre kapıldım. Yanına yaklaşıp eğildim ve yüzünü kendime çevirdim. Feda'nın kendinden geçmiş, darp edilmiş yüzüne bakarken boğazımda kin dolu bir yumru oluştu.

Feda'yı benden kaçırmıştı.

Suçlunun Feda olduğuna dair yalan ifade vermişti.

Kendimi tutamayarak kahkaha attım ve vücudum sarsılırken elimdeki silah yere düştü. Feda'nın göz kapakları bir an olsun açılmadı. Kaderimin değil, şimdimin bile bir adım ötesini göremeyen bir adam olarak Feda'yı üzerindeki kıyafetten tutarak sürüklemeye başladım. Küfrederek koğuştan çıktıktan sonra alt kata indim. Çınlayan sessizlikte izler arayarak cezaevinden çıktım ve piçi arabamın bagajına atıp şoför koltuğuna geçtim.

Silahımı yanıma bırakıp karşıma baktım.

Ve sonra yüzümü direksiyona gömerek tıpkı Nil'e olan özlemim kadar yoğun şekilde ağladım.

Beni aldattı.

İhanet etti.

Aslında... beni aldatmadı, ben onun için hiç yoktum ki beni aldatacaktı.

Bir nöbet geçirir gibi sarsılıp hıçkırırken burnumun direği sızlıyor ve gözyaşlarım yüzümü yıkıyordu. Başımı kaldırmayı başardığım ilk anda etrafımı bulanık gördüm ve haykırarak yumruklarımı direksiyona çarptım.

Nil'i kaybettiğimde kazandığım kadın Nil'i kaybetmemin sebebi.

O sebep, burada ağlayan ben de sonuç...

Kızım, bebeğim. Nil'im, tırtılım.

Kızaran parmak boğumlarıma kahkaha attım ve gaza yüklenerek aracımı çalıştırdım. Deli süratiyle sürüp Edip'in beni daha önce çağırdığı depoya ilerledim. Arabayı o kadar kontrolsüz kullandım ki, birkaç kameraya yakalanıp trafik cezası aldığıma emindim

Depoya geldiğimde hâlâ hiç kıpırdamayan Feda'yı bagajdan alıp sıfatına tükürerek depoya sürükledim. Geniş mekâna girip onu yere fırlattıktan sonra biraz geriye çıkıp cebimden telefonu çıkardım.

Sıkışan kalbimi tutup alnımdaki teri sildikten sonra ses tonumu ayarlamaya çalışıp ekranımı açtım. Son arananlardaki isimleri birbirine karıştırmıştım, bu yüzden gözlerimi ovaladım ve Karmen'i aradım.

Ona yaralı olduğumu, acilen buraya gelmesi gerektiğini söyledim.

Telefonu kapattığım an yere, sonra da Feda'ya tekme savundum. Bir de benim için endişelenmiş gibi yaramı soruyor, ambulansı aramamı söylüyordu. Sanki çok umurundaydım! Telefonu kapattığı an eğleniyordur belki de, arkamdan aptal olduğumu söylüyordur. Abileri... O mafya ailesi...

Feda'nın inlediğini duyduğumda tiksintiyle yüz buruşturdum. Mekânın içinde tekinsizce dolanıp silahımı boşluğa sallarken Feda'yı uyandırıp konuşmayı düşündüm ama o şerefsizin ağzıyla burnu yer değiştirmişti, konuşacak durumda değildi.

Neden ifadesinde Feda'nın adını geçirmişti?

Bir derdi olmalıydı.

Dakikalardan sonra dışarıdaki araba sesini duyduğumda göğsümden yukarıya acı bir nefes çıktı. Silahı elimde sıkılaştırarak yürüdüm ve kapının arkasına saklandım. Yaklaştıkça da adımlarını duymuştum, kapıyı açmak üzere olduğunda gözlerimi sertçe yumdum. Karmen kapıyı yüzüme doğru açarak içeriye girdi ve yavaşça yürüdükten sonra yerdeki bedeni görüp koşmaya başladı. Feda'nın yanına yaklaşarak biraz eğildi ve geriye doğru sıçradı. "Deren," diye fısıldadı, başını kaldırıp.

Karmen'e arkasından sessiz ama hızlıca yaklaştım. Kendimden önce silahı ona temas ettirdim. Kolumu kaldırıp, daha birkaç gün önce izlemeyi sevdiğim boynuna dolayıp bedenini kendime doğru çektim. Topukları yere sürtünürken, "Sevgilim," diye fısıldadım acı ve nefretle. Silahı onun kalbine ittiğim kadar kendi kalbime de iterek kulağına doğru fısıldarken, sol gözümden son kez bir damla yaş aktı. "Biliyordum sevgilim, sırtımdaki bıçak sendin."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Deren'in bakış açısını merak edenler için tatmin edici bir bölüm oldu umarım.

Bu güncel bir bölüm değildi ama benim için Deren'in hislerini anlamanız adına önemliydi. Ki, şu an güncel durumda Deren tamamen bitmiş vaziyette. Bu arada, Deren'in ninni yoluyla gerçekleri anladığını yazan bir

yorum görmüştüm, o kişiyi tebrik etmek istiyorum <3 Yakında gelecek yeni bölümde siz de tekrardan karakterlerin yaşamaya devam ettikleri şeylere şahit olacaksınız. Ee, adettendir artık, ben yine sorayım. Bölüm nasıldı? Kitap nasıl ilerliyor? Sizce bu hikâyenin devamında bizi neler bekliyor?

Ayrıca bölüme duygularınızı bir emoji ile de anlatabilirseniz sevinirim.

Ve...

Cuma günü tekrardan görüşüyor muyuz??

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Hoşça kalın.

♡

28. ❝Karmen Russo.❞

Melike Şahin, Bedelini Ödedim. (Şarkıdaki koy kendini benim yerime kısmı Karmen'den Deren'e gibi.)

Merhaba canımın içleri<33

Ses duyayım? Burada mıyız?

Sizden bölüme bir sürüüüüü yorum ve oy rica ediyorum. Değer verdiğim kadar almakta isterim çünkü.

Noah Russo.

Dante Russo.

Bu kadının filmdeki bu rolü bana yeni Karmen'i hatırlatıyor :)

İşte şimdi Deren düşünsün ahsjwjsjs

28. ❝KARMEN RUSSO.❞

DEREN ATEŞ'ten.

Ben seni öldürmedim değil Karmen, ben seni öldüremedim. Ama sen bir gece, ki o bu gece... Beni yine öldürdün.

Karina.

Karina Russo.

Karmen'in çocuğu, kızı.

Ayaklarımın dibinde biriken kanın önündeki mezarlığa dönük durmuş, aradan dakikalar geçmiş olmasına rağmen kıpırdamadan duruyordum. Abisi Karmen'i götürdükten sonra bana kalan tek şey bu mezar olmuştu. Mezar... Söylediğine göre Karmen'in kızının mezarıydı. Karmen bir anneydi, çocuğu olmuştu ve sonra... henüz küçücükken ölmüştü. Küçücük olduğunu anlayabiliyorum, çünkü mezarı gerçekten ufaktı.

Tüm dünyanın sesi susmuş gibi hissetmeme rağmen kulağımın tam içinde hâlâ Karmen'in söyledikleri çınlıyordu. Hüngür hüngür ağlayarak söylemişti kızının öldüğünü, kekeleyerek. Oyun olduğunu, yalan olduğunu düşünmeyi her şeyden çok isterdim ama sesindeki dürüstlük, ellerini yüzüne kapatırken ki o çaresizlik... Her şeyi net olarak ortaya koyuyordu. Dehşete sürüklendiğim için doğrudan bir tepki de koyamamıştım, bir şeyler soramamıştım, anlayamamıştım.

Konuştuklarımız kafamda bininci kez baştan sardığında söylediği ismi bir daha daire içine aldım.

Mark.

Bu ismi vermişti.

Karmen'in şimdiden bile nefret ettiğim bir adamdan çocuğu vardı ve onu dünyaya getirdikten sonra kaybetmişti. Neden, nasıl olduğunu bile öğrenememiştim. Noah öyle zamansızca çıkıp gelmişti ki şaşkınlıktan onları durduramamıştım. Karmen'i götürmüştü, kilometrelerce uzağa sürüklemişti onu. O abisi olacak piçin, Karmen hakkında hiçbir söz hakkına sahip değilmişim gibi davranmasından nefret ediyordum.

Kızı...

Karmen'in de benim gibi bir kızı vardı. O fotoğraftaki küçük kızı gördüğünde bu yüzden çok etkilenmişti, neredeyse ağlayacak hale gelmişti. Üstelik o kızın yüzünde darp izleri vardı, acı içindeydi. Ama nereden bilebilirdim, aklıma nasıl gelirdi böyle bir ihtimal? Neden bunca zaman söylememişti de saklamıştı? Ben kızımı kaybettiğimden, onun ölme ihtimalinden yakınırken Karmen'in kızı gerçekten ölmüştü. Nasıl gizlerdi böyle bir şeyi? Madem kendi kızını kaybetmişti, Nil'i nasıl kaçırabilmişti? Yoksa gerçekten akıl sağlığı yerinde değil miydi? Ailesiyle beraber yapmamış mıydı?

Tüm bu soruların cevapsızlığıyla nasıl başa çıkacağım?

Karmen'in kızının ölmüş olmasıyla nasıl başa çıkacağım?

Onun ne kadar acı çekmiş olduğunu düşünmeden nasıl nefes alacağım?

Sana n'aptılar Karmen?

Sen bana n'aptın?

Biz birbirimize n'aptık?

"Abi," diyen birisinin bana yaklaştığını, hatta bağırdığını duydum ama yerimden kıpırdamadım. Bir kurşun belimden girmişti, diğer bacağımdan. Nasıl olur bilmiyordum ama fiziksel acıyı hissetmiyordum. Yaklaşanın, Karmen'i takip ettirdiğim adam olduğunu anladım ve o kolumdan tutup beni sallarken bile gözlerimi Karina'nın mezarından çekemedim. "Abi, vuruldun mu sen? Uzun süre dönmeyince merak edip peşinden geldim? N'oldu? Kim n'aptı sana?"

"Abi, hastaneye gidelim," dedi o adam. Yarama bakıyordu ama ben onu görmüyordum. Karmen'in hastaneden ayrıldığını haber veren

oydu, onun söylediklerinden sonra gelmiştim. Ya gelmeseydim? Karmen'i görmeden gitseydi, bu gerçeği hiç öğrenemeseydim? "Her yerin kan olmuş abi, bir şey desene Allah aşkına!"

Edip biliyordu. Karmen'i o yüzden buraya getirmişti. Karmen'e burada n'apmıştı? O an kendini öldürmek üzereydi.

Kızının mezarının yanında.

Düşüncemin acımasızlığıyla irkilip geriye sıçradığımda gözlerim mezardan ayrılıp adamımı bulmuştu. İşim düştüğünde bir arama kadar uzağımda olan adamlardan herhangi birisiydi. Bir yarama bir de bana bakıyordu. Kurşun içeride değildi, Noah öldürmek değil, etkisiz hale getirmek için nişan almıştı. Bu yüzden acil bir durum yoktu ama... Galiba hastaneye gitmeliyim, herhalde öyle yapmalıyım. Düşünemiyorum ki, insanın ölecek gibi hissederken düşünmesi ne mümkün...

"Ben arabama atlayıp hastaneye gideceğim," dedim geriye tökezlerken.

"Abi ben götüreyim, nasıl araba kullana..."

"Hayır!" Diye bağırdım bir anda ve korkuyla mezara baktım. "Sen... bu mezarın başında duracaksın, bu mezarın yanından ayrılmayacaksın."

Adam, şöyle bir arkasına dönüp ufak mezara baktı. "Abi ne diyorsun? Niye buradan ayrılmıyorum? Kimin mezarı bu?"

"Ayrılmayacaksın," diye tekrarladım sertçe. "Bu mezarın başında duracaksın, koruyacaksın."

Cevap beklemeden arkamı döndüm, mezarlığın çıkışına doğru ilerlerken ayağımın teki aksıyordu. Adam beni kızdırarak bir daha, "Abi," dedi ve peşime düştü. "Bacağından vuruldun, nasıl araba kullanacaksın? Seni hastaneye götüreyim, sonra sözüm olsun burada döner mezarın başında beklerim."

Gözlerimi indirip yaralı bacağıma baktım. Kanın tenimdeki hissinin farkındaydım, kurşun içeride miydi farkında değildim. "Sürebilirim," diye karşı çıktım ama o laf dinlemeden kolumun altına girdi, ağırlığımı bedenine yükledi. "Süremezsin abi, kaza falan yaparsın mazallah. Ben seni götüreyim, sonra döneceğim."

Bir şeyin farkındaydım. Ölmemem gerektiğinin.

Görünenen o ki yapacak çok şeyim vardı.

Bacağımın üzerinde bir adım daha attım ve dizim yamulunca küfredip adama başımı salladım. Bununla beraber yürümeye devam etti ve mezarlığın çıkışına beni sürükledi. Bedenim zorlansa da hâlâ canımın yandığını hissediyor değildim. Beni kendi arabamın koltuğuna bindirip şoför koltuğuna yerleşti ve sürmeye başladı.

"Kim vurdu seni abi? O kadın mı?"

Ben dahil herkesin ağzından onun adı, bahsi öfkeyle çıkıyordu.

Çıldırıyordum, onu sadece benim suçlayabileceğimi söylemek istiyordum!

Başımı koltuğun arkasına atıp, "Sus," diye fısıldadım ve gözlerim camdan dışarıyı izlerken, burada değil de o mezarın yanında olmam gerektiğini hissettim. Karmen'in kızı oradaydı, incinmişti ve Karmen burada değildi. Mezarı yalnız mı kalacaktı? Kaç yaşındayken ölmüştü? Mark denen o adam kimdi ve neden küçük bir bebeğe böyle bir şey yapmıştı?

Ben bile bana yaptıklarına rağmen Karmen'e asla böyle bir şey yapmazdım.

Kim ne için ona bunu yapmıştı?

Aracın durduğunu fark ettim. Açılıp kapanan kapılar, yaklaşan hemşireler, hastaneye girdiğimizde gözlerimi alan beyaz ışıklar, sedyeye oturuşum, bir hemşirenin yaklaşıp sorular sorması, kurşun yaralarıma bakması... Hepsine kayıtsız şekilde boş boş bakıyordum önüme.

"Uzanır mısınız? Bacağınıza daha iyi bakmamız lazım."

Sonra uzandım, kolumu alnıma koyarak tavandaki beyaz ışığa tutuldum. Bir doktor ile hemşirenin müdahalesini farkında şekilde bekledim. Ama sonra gözlerimin kendiliğinden kapandığını anladığımda narkoz verdiklerini düşündüm, kendimden geçerken başımı döndürüp hâlâ orada duran adamıma baktım. "Mezarlığa dön, oradan bir saniye olsun ayrılma. O mezarı... koru."

Gözlerimin kapanmasından saatler sonra geçmiş gibi hissederek kendime geldiğimde beynim o kadar ağırdı ki başımı hareket ettiremiyordum. Gözlerimi olduğum yerde gezdirince hastane odasının duvarlarını fark ettim. En son acildeydim, demek odaya alınmıştım. Yatakta biraz doğrulunca üzerimin çıplak olduğunu, altımda da kesilmiş pantolonum olduğunu gördüm. Göğsümde ve bacağımda büyük sargılar vardı, sargıların altında dikiş izleri ve uzun süre geçmeyecek yaralar olduğuna emindim. Kolumdaki serum kablosunu

takip edip ayaklı seruma baktım ve kabloyu sertçe çıkarıp atarken komodindeki kişisel eşyalarımı gördüm. Başım şiddetle dönerken telefonumu açıp rehbere girdim.

Dün geceki adamı aradım ve aramam yanıt bulduğunda direkt, "Mezarlıkta mısın?" Diye sordum, sertçe.

"Evet abi, dediğin gibi hâlâ buradayım." Adamın sesindeki bir can sıkıntısı vardı. "Ama daha ne kadar burada kalacağım? Anlamıyorum yani, n'apıyorum burada?"

"Koruyacaksın işte, neyini anlamıyorsun! O mezara hiçbir şey olmayacak!"

"Tamam abi tamam, sinirlenme..."

Telefonu kapattığım gibi cevapsız çağrılara baktım. Kardeşim ve Nalan aramıştı. Göğsüm hızlıca inip kalkarken Utku'yu aradım ve telefonu, "Abi," diyerek endişeyle açtı. "Tüm gece ulaşamadım sana, neredesin?"

"Ben... Ben iyiyim," dedim zorlukla yutkunarak. "Nil nasıl? Yanında değil mi? Evde misiniz?"

Sesimi duyduğunda rahatladı. Kardeşimi tanıyordum ve böyle olduğunu biliyordum. "Evdeyiz, Nil de uyanır uyanmaz seni sordu, geleceğini söyledim."

Hemen, "Kapılar pencereler kilitli değil mi?" Diye sordum. Nil'i bulduğumdan beri ilk kez bu kadar uzun süre ondan ayrı kalmıştım.

"Tabii ki. Nil'de iyi, kahvaltısını yaptırdım, dişlerini fırçalıyor..." telefonu bir saniye uzaklaştırdı ve Nil'in amca, *ağzım acıyor,* diyen sesini duyup rahatlamaya çalıştım. Güzelim benim, geceden sabaha hemen özlemiştim onu. "Duydun mu? Bana nazlanacak kadar iyi abi. Sen ne zaman geleceksin?"

"Birkaç işim var," derken şiddetli dönen başımı sol şakağımdan tutmaya çalıştım. Dün geceden beri hiçbir şeyi dengeye oturtamamıştım. "Sen Nil'i evden çıkarma, yanından ayrılma."

"Abi... Sesin iyi gelmiyor?"

"Ben iyi değilim Utku," diye kendimin de geç fark ettiği bir itirafta bulunarak yarım bir nefes aldım. "Karmen gitti... Hem de beni cehennemde bırakarak."

Biraz durduktan sonra, "Hastanede olduğunu söylemiştin?" Diye sordu şaşırarak. "Nereye gitti?"

"Benden çok uzağa..."

Sesimin titrediğini fark edince telefonu indirip kapattım ve yatağın kenarına fırlattım. Başımın dönmesi yüzünden komodine tutunarak biraz bekledim, ancak sonra doğrulup komodindeki diğer eşyalarımı da aldım. Yırtık tişörtüm koltuğun üzerine bırakılmıştı, onu alıp vücuduma geçirdim ve ayağım aksayarak odanın kapısına ilerledim. Koridora çıktığımda asansörü bulmak için kafamı çevirdim ve bana doğru şaşkınca yürüyen hemşireyi gördüm. "Beyefendi neden buradasınız? Ayrılıyor musunuz yoksa? Biraz dinlenmeniz gerekiyor. Bu arada telefonunuz birçok kez çaldı, bazı aramaları açtık ama..."

"Bakın lütfen işinize," diyerek arkamı döndüm ve ayağım üzerinde dengesizce yürüyerek asansöre yöneldim. İki kat aşağı inip bahçeye çıktığımda arabamı aradım ve bulunca şoför koltuğuna atlayıp sürmeye başladım. Polisler Karmen'in kaçtığını öğrenmiş olmalılardı, birazdan beni ve Nalan'ı da bunun için ararlardı. Bu siktiri boktan şeylerle daha sonra kafa şişirecektim. Şimdi merak ettiğimin cevabını almak üzere Edip'in yanına gidecektim.

O akşam mezarlıkta bana ne yaptığını söyleyecekti.

Hastaneden çıktığını dün öğrenmiştim, villasında dinleniyor olmalıydı. Ezberimdeki adrese doğru son sürat ilerledim ve onun yaşadığı semte ulaşıp sahil yolundaki villasının bahçesinden içeriye girdim. Bahçe kapılarını açan güvenliğe başımı sallayıp arabayı bir kenara bıraktım ve inip villanın kapısına kadar yürüdüm. Kapıyı sertçe tıklattım ve yıllardır emektarı olan yardımcısı açtığında, "Edip odasında mı?" Diye sorarak içeriye girdim.

Buraya yıllar sonra gelmeme şaşırmış vaziyette, "Kendisi istirahatte," dedi. "Acil bir durum mu var?"

Dinlendiğine göre odasında olmalıydı. Önüme döndüğüm gibi üst katın merdivenini çıktım, ayağımın aksamasına öfkeli şekilde yüzümü buruşturup koridora çıkınca gözlerim doğrudan odasına kilitlendi. Yardımcısı hâlâ arkamdan gelirken Edip'in yatak odasının kapısını geriye fırlatarak açtım. Onu geniş odasındaki konforlu yatağında bulduğum an başını karşısındaki televizyondan alıp bana çevirdi.

"Deren, n'apıyorsun bura..."

Yatağının ucuna kadar aksayarak ilerlerken, "Karmen'i, kızının mezarına neden götürdün?" Diye sordum cinnetin eşiğindeymiş gibi bir sesle.

Edip önce hayrete düşmüş tepki verdi, sonra da yatağında biraz doğrulup arkasına yaslandı. "Ne kızı? Kızı mı varmış?"

Kızı var ve...

Bileğinde taktığı o kurdele kızına aitti, bu yüzden o kurdele konusunda çok hassastı.

Düşündükçe daha önce aklıma takılan her detay Karina'nın varlığına çıkıyordu.

Ya da... yokluğuna.

Ağrıdan nefesim kesildi ve dudaklarımdan, "Yalan söyleme," kelimeleri döküldü. "O gün sizi takip ederek Karmen'i buldum. Hastaneye geldiğinizde arabada Karmen vardı, onu mezarlığa götüren sendin!"

Edip kaşlarını çattı. "Onu öldüreceğimi söyledim, o da son kez mezarlığa gitmeyi istedi. Ben de onu oraya götürdüm, öldürecekken sen çıkıp geldi..."

Düşünmeyi bile düşünmeden belimdeki silahımı çıkarıp suratına doğrulttum ve omuzları dikleşirken, yüzü beyazladı. Başımı sol tarafa eğip, "Bir cümlede iki yalan söylüyorsun," dedim ona tahammülsüzce. "Karmen mezarlığa gitmenin senin fikrin olduğunu söylemişti, yani onu bilerek mezarlığa götürdün. Ve ayrıca onu sen öldürmüyordun, o kendisini öldürmek üzereydi."

Edip'in kızgın gözleri omzumun üzerinden arkaya çevrilince korumalardan bir tanesinin burada olduğundan emin oldum. Yatağa biraz daha yaklaştığımda, "Ben onu öldürecekken o kendisini öldürmeyi teklif etti," diye düzeltti. "Ama kızının mezarı olduğunu bilmiyordum. Hem ne yapayım bir kızı varsa? Bana ne? Ya da sana ne? Amacın ne ki geldin silah tutuyorsun? O kadar ahbaplığımız var, birbirimizden hoşlanmasak da asla birbirimize zarar vermedik! Bu yaptığın ne şimdi? Hem de kim için?"

Sikko sikko konuşmalarına gözlerimi devirdim. Bildiğini seziyordum ama Karmen'i neden oraya götürdüğünü, Karmen'in neden kendisini öldürecek raddeye geldiğini bilmiyordum. Edip kafasına göre sallıyordu, bu konuda belki Karmen doğruyu söylerdi. O kadar acı ki Karmen'in söylediklerinin doğruluğundan bile emin olamıyordum, o günden beri söylediği her şeyden tereddüt duyuyordum.

Ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

Karina öldü ve Karmen benim bildiğim olmak üzere iki kez kendini öldürmeyi denedi.

Belki daha önce de yaptı.

Belki daha sonra da yapacak.

Silahım, onu doğrulttuğum yüzde titrerken, "Bana yalan söylüyorsun Edip," dedim. "Karmen kızını bana bile söylemedi, sana hiç söylemez. Bilerek onu kızının mezarına götürdün, belli ki daha çok acı çekmesi için orada öldürmeyi istedin!"

"Yaptıysam yaptım!" Bir anda kabul etmesi ve bundan gurur duyuyor görünmesi beni delirtti. "O mafya bozuntusu sürtük torunumu, senin de kızını kaçırdı. Var sayalım ki yaptım, n'olacak? Abileri beni vurdu lan! Vurdu! Sen bana neyin hesabını soruyorsun?"

Kükredim. "Aynen öyle. Ben hesap soracağım, sen de vereceksin!"

Odaya birisinin girdiğini anladığımda silahımı yüzünden ayırmadan başımı çevirip baktım. Edip'in emektarı olan adam ikimize de gergince bakıp, "Emniyetten aradılar efendim," dedim. "Şu kadın... Hastaneden bir şekilde kaçmış, emniyet güçleri hastaneye gitmişler, görgü tanığı arıyorlar..."

Edip üzerindeki örtüyü çekip doğrulmaya çalıştı ama yarasını tutarak gerisin geri otururken kocaman açtığı gözlerini bana çevirdi. "Kaçmış, duyuyor musun!"

"Aa, öyle mi olmuş?"

Edip'in gözleri bu sefer bir başka döndü ve daha sakince ayağa kalktı. Silah hâlâ aramızda dururken, "Biliyordun?" Dedi inanamayarak. "Kaçtığını biliyordun. Yoksa kızım öldü diye acındırdı mı kendini? Sen mi bıraktın onu? Ne utanmaz, gursuz adamsın lan sen! Şunca zamandır kızını kaçıranın o kadın olduğunu anlamadığın gibi bir de acıyorsun ona, kızına! Ölmüşse ölmüş lan kızı, bana ne..."

Bir anda silahımı, Edip'in konuşurken kocaman kocaman açtığı ağzına soktum ve o susmak zorunda kalırken emektarı tamamen içeriye girip yaklaştı. Uyarırcasına, "Deren," diye söze başladığında, elimi kaldırıp onu susturdum ve Edip'in gözlerine, beni görebileceği en tehlikeli halimle baktım. "Karmen'in kızını ağzına bir daha alıp ondan söz edersen bir sonraki kurşunu abisinden değil, benden yersin."

Silahın namlusunu ağzından çıkardım ve üzerindeki saten pijamasına silerek temizledikten sonra arkamı döndüm. Önümdeki emektarına çekilmesi için başımla işaret verdiğimde önümden çekilip

direkt Edip'e yöneldi. Bacağım aksasa da hızlıca yürüyüp çıktım ve alt kata inerken yukarıdan gelen kükremesini duydum.

Ağzında silah varken de konuşsaydın ya.

Evden kapıyı çarparak çıktım ve arabama dönünce yumruklarımı çarpacak bir yer arayıp direksiyona vurdum. O gece mezarlıkta ne yaptığını bir şekilde öğrenecektim, bunun doğrusunu söyleyebilecek tek kişi Karmen'in kendisi olabilirdi.

"Nasıl bir cehennemin içine düştüm ben, bilmediğim daha neler var, bildiğimi sandığım ne kadar yanlış var?"

Direksiyondan çektiğim yumruklarımı açıp ellerimi saçlarımdan geçirdim ve aklıma üşüşen sorulara delice cevap aradım. Sorularım yanıtsız kaldıkça deliriyordum. Neden kızının sahte kimliği vardı? Böyle bir ailesi varken kızıyla beraber Türkiye'ye neden gelmişti? Birisinden, bir şeyden mi kaçıyordu? Neden... Neden Nille kesişmişti her şey, benim ve kızımın günahı neydi?

Kızım... Nil'in sadece öldüğünü düşündüğümde bile ben acıların en büyüğünü yaşıyorken, o kızı ölmüşken neler yaşamıştı?

Ya da kızı neler yaşamıştı?

Telefonumu nereye koyduğumu arayarak etrafıma bakındım, sonra tabii ki cebimde olduğunu hatırlayıp çıkardım. Terleyen alnım yüzünden sıcaklayıp dedektif Mert'i aradım. Aramamı on saniye olmadan açtığında, "Karmen'i en baştan araştırmanı istiyorum," dedim hemen. Mertle uzun zamandır birçok işimde çalışmıştım, işinin ehli olduğu için her zaman hukukumuz vardı. Ve ona gerçekten reddedemeyeceği kadar para veriyordum. "Ama bu kez genel bir araştırma değil Mert, her şeyini arayacaksın."

Söze girip, "Araştırayım ama biliyorsun, ailesi ve o kapalı kutular," dedi. "Haklarında meydada düşmüş az haber var."

"Dipte köşede, bakmadığımız, gözden kaçırdığımız bir şeyler illa ki vardır!" Arabayı diğer elimle çalıştırıp bahçesinden çıktım. "Olmak zorunda Mert. Karmen'in hayatıyla ilgili yeni bir şeyler öğrendim, eğer hayatında bu kadar şey olduysa izleri de vardır!" Ön camdan dışarıya bakarken canavarca hislerle dişlerimi birbirine bastırdım. "Onu, ailesini araştırırken özellikle Mark isimli birini hedef al, o isimle ilgili en ufak bir şey öğrenirsen de bana dönüş yap. Bak, altını çiziyorum. Adı Mark, kimdir nedir bul."

Mert onaylayan bir ses çıkarıp, "Ama şu an başka işlerim de var," dedi.

"Önceliği bana ver, tüm işlerinin toplamından daha fazla para vereceğim."

Sessizliğinin onay olduğunu bilerek telefonu kapattım. Şu sıralar hiçbir iş alamıyordum ama yeterince param vardı. Milletvekiliyle ve dahasıyla çalışırken çok fazla para kazanıyordum, çünkü insanları korumakta gerçekten iyiydim. Milletvekili... Beni en son, Karmen'in kızımı kaçırdığı haberleri medyaya düştüğümde aramış, sitem eder, halime üzülür gibi kızmıştı. Öyle birisi için işimi kaybettiğimden nasihat verir gibi homurdanıp durmuştu.

Çalıştığımız zaman beni sevdiğini, saydığını biliyordum.

Tabi, ihanet edene kadar.

Arabamı daha hızlı kullandım, çünkü Nil'in yanına dönmeyi istiyordum. Saatlerdir görmüyordum onu, ruh halini merak ediyordum. Acaba Karmen kızını ne zamandır görmüyordu? Ne kadar özlemiştir? Hayır hayır, bunu düşünemezdim. Bunu düşünürsem devamında çok fazla şeyi de düşünürdüm, hareket edemezdim, eyleme dökemezdim, cehennemde dönüp dururdum. Hayır, bunları düşünürsem evimin yolunu bile unuturdum.

Kafamı iki yana sallayıp başka şeyler düşünmeye çalıştım. Edip'in evinden uzaklaştıktan çok sonra kendi evime ulaşınca arabadan indim. Bahçeye yürürken baldırım sanki bacağımdan bağımsız hareket ediyordu, dizim bükülüyordu. Sokak kapısına birinci vuruşum çok sert oldu ama sonra Nil'in korkacağından endişe edip ikinci kez yavaş vurdum. Ve diğer taraftan Nil'in, "Babam geldi," diye koştuğunu duydum.

Onun ardından Utku'nun sesi duyuldu ve kilit çevrildi. Kapı açıldığında direkt aşağıya baktım ve Nil'in aydınlıktaki gözlerine karşı rahatlamış bir nefes verdim. Onu görmediğim sürede hep bir şey olduğundan korkmuştum. Nil yaralı bacağıma sarılıp, "Babam," dediğimde gözlerimin önünde Karmen'e benzeyen bir kız çocuğu canlandı.

Kızı Karmen'e benziyor muydu acaba?

Her şeyden bağımsız onun kadar güzel miydi?

Fotoğrafı hatırlasana Deren, çok güzeldi tabi.

O kız güzel miydi diye soruşu...

"Baba seni çok özledim, neyedeydin?"

Kızımın sorusuyla silkelenip ona karşı gülümsemeye çalışarak eve girdim. "Bir işim çıktı, halledip kızıma döndüm."

"Abi, iyi misin?" Dedi Utku, aksayan bacağıma bakarak ve sonra gözleri yukarıya çıkarken kocaman açıldı. "Üstüne n'oldu? Kan mı o?"

"Aaa!" Nil bağırınca gözlerimi çevirip üstüme baktım, kanlı tişörtüm olduğu için üzerim kanıyor görünüyordu. Utku'ya göz kırpıp dizlerimin üzerinde eğildim. Bacağıma giren ağrıyı umursamadan kızımın yüzünü tuttum. Alt dudağını sarkıtmış, ağlayacak gibiydi. "N'oldu?" Diyerek elini üzerime götürmeye çalıştı. "Kim vurdu sana? Acıyoy mu?"

"Ya senin babana kim vurabilir?" Diyerek kızıyormuş gibi yaptım ona. Yanaklarından, çenesinden, alnından, bir de saçlarından öpüp kokusunu içime çektim. "Benim kızım hepinizi döver diyorum, herkes kaçıyor."

Tatlı tatlı gülüp, "Döveyim ki," dedi ve küçük yumruklarını sıkarak bana gösterdi.

O yumruklarından öpüp doğruldum, Nil'i daha fazla korkutmamak için üstümü değişmem gerekiyordu. Dönüp kapıyı kilitledim ve Nil'e gülümseyip merdivene yöneldim. O hemen peşimden koştururken, Utku'da fısıldayarak yaklaştı. "Vuruldun mu sen? Tişörtün de yaka paça olmuş."

"Vuruldum." Bedenimden ve kalbimden.

Utku endişeyle, "Kim?" Diye sordu. "Yoksa Karmen mi?"

Kalbimden o.

Üst kata çıkıp odama girdim ve nefes nefese dolabımın önünde durup bir saniye dinlenmeye çalıştım. Ben fark etmesem de kurşun yaralarım yüzünden vücudum yavaşlıyordu. Dolabımdan siyah tişört ile eşofman altı aldım, bana yaklaşıp arkamdan sarılan kızıma döndüm. "Babacığım, çok mu özledin sen beni?"

Kafasını hemen salladı. "Vallahi çok özledim!"

Saçlarını okşadım. "Ben de seni özledim dünya güzeli kızım benim. İki dakika amcanla dışarıya çık, üstümü değiştikten sonra geri gel."

Masum masum, "Benim yanımda değiş," dedi.

Utku hâlâ endişeyle beni izlerken, "Ama Nil," dedim konuşmaya devam ederek. "Ben sana ne demiştim? Kimsenin yanında üstümüzü değişmiyoruz, kimse görmeden değişiyoruz."

Bunu yeni hatırlamış gibi suçlulukla dudağını ısırıp Utku'nun elinden tuttu. "Hadi amca, çıkalım."

Kardeşim hâlâ sağlığımdan endişe ederek bana bakıyorken, omzunu okşayıp iyiyim dercesine gözlerimi kapattım. Bununla beraber Nil'i alıp odadan çıktığında dimdik tuttuğum omuzlarımı düşürüp bir daha dolabıma yaslandım. Kollarım, sanki kemiklerim bile titriyordu. Gerileyip yatağın ucuna oturmadan önce pantolonu çıkarıp eşofmanı geçirdim, oturunca da parçalanmış tişörtümü çıkarıp yenisini giyindim.

O adam ne çeşit bir ölümle öldürdü Karmen'in kızını.

O kızın... babası kimdi?

Neden ortalıkta yoktu?

"Babaaa?" Nil'in sesiyle beraber düşüncelerim kesintiye uğradı. "Gelebilir miyim?"

"Kimsin sen?" Dedim onun yüzünü güldürmek için.

"Öcü," diyerek kapıyı açtı ve koşarak yanıma geldi. Dizime oturmak üzereydi ki onun arkasından gelen kardeşim engel olup Nil'i tuttu, ona eğilip öptü. "Baba biraz yorulmuş, kucağına oturma tamam mı?"

Utku'nun bu söylediğinden sonra ikisinin de yüzüne sırasıyla baktım. Onları kaybetmekten ne kadar fazla korktuğumu hatırlamam tesadüf değildi. Karmen'in çektiği acı dayanılmaz olmalıydı, öyle bir acıyı düşünemiyordum bile.

Ben senin düşüncesine tahammül edemediğin her şeyi yaşıyorum.

Ben senin iyi ki başına gelmiş dediğin acıyla hayatta kalmaya çalışıyorum.

Ürpererek Nil'i kendime çekip göğsüme yasladım. Dudaklarımı saçlarına bastırıp uzunca öperken, "Bana sarılmak hiçbir zaman vazgeçme, çekinme," dedim ona. "Nasıl bir adam olursam olayım bana sarılmaktan korkma."

Utku genzini temizlerken, Nil gözlerini kaldırıp masum bakışlarını attı. "Niye korkayım ki?"

"Ne bileyim? Belki... korkuyorsundur bazen."

Kaş çattı. "Salak mısın baba ya!"

Serseri kardeşimden bir gülme sesi gelirken, söylediği yüzünden Nil'in yanakları kızardı. Normalde böyle konuşmamasını ona güzelce anlatırdım ama o an gülümseyerek burnunu kıstırdım. "Baban hakikaten salak kızım..."

Gönlümü almayı istiyormuş gibi yanaklarımdan öptü. "Şaka yaptım baba, şaka."

Başımı yana eğip onun yüzünü avuçlarım içine aldım. Ağır, insanın kaldırabileceği bir hissin ötesindeki yoğunlukla ona bakarak, "Nil," diye fısıldadım. "Sana bir şey sormam lazım."

Ona soru sorduğumuz her an geriliyordu. Yine öyle olunca kıyamadım, vazgeçecek oldum ama dün gece yaşananlardan sonra öğrenmem gereken başka şeyler vardı; sanki Karmen'in kızına neler olduğunu öğrenmek sorumluluğummuş gibi hissediyordum.

"Hani sen Karmen'in yanındaydın ya..."

Bir anda heyecanlandı ve bir şey hatırlamış gibi, "Hani beni Kaymen'in yanına götürecektin?" Diye sordu. Geçen gün beni şaşırtarak Karmen'i görmeyi istediğinde sessiz kalmıştım, demek götüreceğimi sanmıştı. "Gitmeyecek miyiz yoksa?"

"Aslında ben de sana tam Karmenle ilgili bir şey soracaktım," diyerek konuya yavaşça girdim. Nil Karmen'den hâlâ biz söz açmadıkça konuşmuyordu ama madem söz açılmıştı, sormam lazımdı. "Sen bir süre onunlaydın değil mi?"

Bakışlarını etrafında dolaştırıp, "Gidecek miyiz?" Diye sordu bir daha.

"Ben Karmen'in yanına gittim," dedim, Karmen hakkında daha rahat konuşabilmesi için.

Ağzı açık kaldı. "Beni niye götüymedin baba!"

Utku bize dikkat kesilirken, "Sen onun yanındayken... Yani Karmenle beraberken hiç Karina diye birisini gördün mü?" Diye sordum.

Nil'in gözleri daha da büyürken, "Karina mı?" Dedi Utku, şaşkın fısıltısıyla. "Karmen sana Karina'dan mı bahsetti?"

Bir anda başımı kaldırdım. "Sen biliyor musun?"

Nil'e tereddütlü bakış atıp, "Birkaç kez ağzından çıktı," dedi. "Ben de sana söyleyecektim ama..."

"Bana söylemeyeceğim dedin amca!"

Nil Karina'yı tanıyordu demek ki. Yoksa yeni mi ölmüştü, Nil onunla tanışıp görüşmüş müydü? Kızımın yüzünü bir daha kendime çevirip, "Sen Karina'yı tanıyor musun?" Diye sordum anlayamadığım bir panikle. Sanki Karina'yla benim de bir bağlantım vardı, ona ne olduğunu öğrenmeyi istiyordum. "Hiç gördün mü?"

Nil biraz sustuktan sonra, "Gördüm," diye fısıldadı. Karmen hakkında konuşmaktan yana hâlâ huzursuzdu. "Ama fotoğrafını."

Fotoğraf... Tabi ya, Karmen'de fotoğrafını bulmuştu. Aptal kafam, Karina ta o zaman ölmüş olmalıydı. Mark dedi ama o zaman Karina'nın fotoğrafının o Feda'nın çocukları kaçırdığı yerde ne işi vardı? Mark onlardan birisi miydi?

Kişisel hesabım var demişti.

Tabi, Feda'dan bu yüzden nefret ediyordu. Doktor kadını da mı bununla alakalı sebeplerden dolayı öldürmüştü?

Siktir, düşündükçe o kadar fazla cevap ve o kadar fazla soru buluyordum ki...

Nil'e odaklanmaya çalışıp, "Fotoğraf?" Diye tekrarladım. "Karina'nın fotoğrafını mı gördün?"

"Evet baba, Kaymen'in yatağının yanındaydı," dedi dudağını büzerek. "Kaymen bizi tanıştırdı. Kayina'yı çok seviyordu ama bir daha onu göremezmiş." Sanki Karmen'in Karina'yı görememesine üzülmüş gibiydi. "Ben bazen Kayina'nın fotoğrafıyla konuşuyordum."

Karmen kızına sadece fotoğraflardan bakıyor olmalıydı.

Onun gülümseyen bir fotoğrafını gösterecektim sana. Mutlu olduğu bir fotoğrafı. Onu öyle tanımanı isterdim.

"Karina kim, anlamıyorum?" Dedi Utku, korktuğu bir hikâye dinliyormuş gibi sinirle.

Acıyla yutkundum ve Nil gözlerimi görmesin diye başımı önüme eğdim. Ellerim hâlâ kızımın yüzünü tutarken, "Kızı," diye fısıldadım. "Karmen'in kızı."

Yere doğru bakıyorken kardeşimin geriye doğru giden adımlarını gördüm. Sendeledi. Benim gibi. İskeleti kalbiydi ve kalbindeki her şey bedenine yansıyordu.

"Kızı?" Diye tekrarladı kekeleyerek. "Bir kızı mı varmış?"

"Evet amca." Nil ofladı. "Bir anlamıyoysun ya!"

Utku toparlayamadığı sesiyle, "Neden... Neden bilmiyoruz?" Diye sordu.

"Ölmüş çünkü," diye fısıldadım ve ağzımda kan varmış gibi bir tat hissedince dilimi ısırdım.

Utku bir adım daha geriye sendeledi. "Öl... Ölmüş mü? Kızı mı? Aman Allah'ım." Elini ağzına götürürken, bakışları kalbini yansıtıyormuş gibi parçalandı. "Nasıl ölmüş? Niye hiç söylemedi?"

"Bu soruları ona ne zaman soracağım?" Diye fısıldadım kendi kendime.

"Abi Karmen nerede?" Utku tekrar bana yaklaşıp panikle omzuma dokundu. "Nereye gitti, neler söyledi sana? Gitmesine nasıl izin verdin? Başka bir şey sormadın mı?"

"Baba," dedi kızım, omzuma dokunarak. "Biliyor musun ben Kayina'nın elbisesini giymiştim."

İçten gelen yangınımla dalgın dalgın bakıp, "Hı?" Diye sordum.

Üzgün ve biraz da kızgın şekilde, "O çiçekli elbise Kayina'nındı," dedi. "Ama sen attın!"

O çiçekli elbise... Bulduğum gün Nil'in üzerinde olan çiçekli elbise...

O elbiseyi nefretle, tiksinerek atmıştım. Temiz mi pis mi diye düşünmüştüm. Onun üzerinde benim giydirmediğim şeyin ne işi var diye düşünmüştüm.

Karmen'e çiçekli bir elbise alırken, Karina'nın çiçekli elbisesini atmıştım.

Acaba... gördüğünü söylediği o rüyada Karina'da var mıydı?

Başım dönmeye başladı ve Nil'in yüzü ellerimden kaydı. Başımın döndürmesini durdurmak için gözlerimi kapatırken, göğüs kafesimde derin bir kaybetmişlik ve sorumluluk duygusu vardı. Kim için ne için bile böyle hissettiğimi bilmiyordum. "Baba," diyen Nil'e rağmen gözlerimi açamayıp yutkundum. "Ben bazen Kaymen'i görüyordum, Kayina'nın fotoğrafına sarılıp ağlıyordu. Ben de yanına gidip ona sarılıyoydum ama hâlâ ağlıyordu. Galiba Kayina'yı özlemiş. Kayina'yı ona götürelim mi?"

İTALYA, SİCİLYA.

KARMEN RUSSO'dan.

"Anne, kalk."

"Anne, ayağa kalk."

Karina rüyama girmiş olmalıydı. Görüntüsü yoktu ama sesini duyuyordum, bana konuşuyordu. Eğer bir rüyaysa uyanmayı hiç istemiyordum ama rüyayı gerçekten ayırdığıma göre uyanıyor olmalıydım.

"Anne, kendine yardım et."

Karina'nın o meleksi, yumuşak sesini zihnimde arayıp yüzünü de bulmaya çalıştım ama yalnız karanlığı görüyordum. Bu çaresizlikle

savaşmak için bir şeye sıkıca tutunduğumda, "Karmen?" Dedi tanıdık ses.

Salvador... Salvador'un kucağındaydım.

Gözlerimi nefes nefese açtığımda aydınlanmaya başlayan havayı gördüm. Bulutlar parçalanmıştı, etrafta görünen hiçbir yüksek bina yoktu. Burnuma gelen erkeksi parfüm kokusunu takip edince Salvadorla göz göze geldim. Başım omzundaydı ve beni sıkıca kucaklamıştı. Onun omzunun arkasından gelen Dante ile Noah vardı, korumalar daha gerideydi. Helikopterden ne ara indiğimizi hatırlamıyordum ama görünen o ki malikanemizin arazindeydim.

"Abi," dedim emin olmak için. "Eve mi döndüm?"

Salvador yüzümü izleyerek, "Eve döndün," dedi. "İsterdim ki bu eve kendi ayakların üzerinde, o gücünle dön ama bir kereliğine benim kucağımdasın. Tekrar sen olana kadar."

O kadar yorgun ve üzgündüm ki, yüzümü boynuna daha çok yaslayarak, "Seni özledim," diyebildim sadece. "Seni çok özledim abi."

"Ben de sizi." Yutkundu ve ben acıyla inlerken düzeltti. "Seni."

Demek hiç tanımadan Karina'yı bile özlemişti.

Karina'yı ailemize geri getirememiştim.

Koruyamamıştım.

Dante'nin bize biraz daha yaklaşıp ellerini kumaş pantolonun cebinden çıkardığını gördüm. "Helikopter inerken bile uyanmadın, pes sana kardeşim."

Dante'yle göz göze gelip, "Noah'a söyle ortadan kaybolsun, kendime geldiğimde onunla bir hesaplaşmam var," dedim.

Deren'i vurmuştu. Bir kez bile değil, iki kez.

Dante duraksayıp eğlenen bir ifadeyle arkamızdan gelen diğer abim Noah'a baktı. Ben de ona bakınca konuştuklarımı duyduğuna şahit oldum. Sevimli görünmeye çalışarak bana gülümsediğinde, Dante onun omzuna yumruk atarak sırıttı. "Odana gidip kapını kilitle istersen kardeşim."

Noah Dante'nin üstüne atlayıp onunla boğuşmaya başladığında, Salvador onların bu çocukluklarına alışkın şekilde ofladı. Onun boynuna daha sıkı sarıldım ve yıllar sonra gözlerindeki o sevgi, şefkat bana değince, "Özür dilerim," dedim fısıltıyla. "Kendimizden olanı koruyamadım."

Ağır bir yutkunuşla eğilip başımın üzerinden öptü. "Kendini korudun, bana bu da yeter. Sen her şeyden değerlisin."

O kadar şeyden sonra birileri için değerli olduğumu fark edince sahip olduklarımın fazlalığıyla irkildim.

Salvador merdivenleri çıkmaya başladığında başımı diğer tarafa çevirdim. Geniş arazinin içindeki malikanemizin kapısı açıldı ve yıllardır bizimle çalışan yardımcımız beni abimin kucağında görünce irkildi. "Karmen Hanım..."

Sol taraftan bir topuk tıkırtısı geldi ve gözlerim geniş salonun köşesinden çıkan Angelle çakıştı. Yıllar sonra onu görmemin şaşkınlığıyla hareketsiz kaldığımda, Angel'da bir duraksayıp sonra gülmeye başladı. Bana doğru daha hızlı yürüyüp yüzüme daha yakından bakınca, onun daha olgunlaşmış yüzünü ve uzun kızıl saçlarını gördüm. Kocası olan abime hayranlıkla bakıp sonra tekrar bana dönerken, elini de yüzüme uzatıp yanağımı okşadı. "Günlerdir deli gibi seni bekliyordum, hoş geldin."

Herkes İtalyan'ca konuşuyordu, abilerim ve korumalarımız etrafımı sarmıştı, malikanemize dönmüştüm. Her şey çok yoğundu, ne hissedeceğimi bilemiyordum. Yalnızca Angel'i sevdiğim için yine savunmasızca, "Tek başıma döndüm," diye fısıldadım. "Özür dilerim, iki kişi dönemedim bu eve..."

Angel'in beyaz teninde mücevher gibi parlayan mavi gözleri irkildi. "Senin özür dileyecek bir şeyin yok, asıl herkes senden özür dilemek zorunda."

Salvador bir saniye için eğilip yengemin dudağından öptü ve sonra benimle beraber evin üst katlarına çıkmaya başladı. Gözlerimi merakla etrafımda dolaştırdım, babamı görmeyi çok istiyordum ama karşısına böyle çıkamazdım. Kendim bile yürüyemeden karşısına çıkmaya yüzüm yoktu. Üstelik o benim yüzümden felç geçirmişken...

Abim evimizin üst katına, bana ait olan katına çıktığında Angel'da arkamızdan gelmişti. Dante ile Noah, ayrıca korumalar da aşağıdaydı. Abim, seneler sonra döndüğüm evdeki odama girdiğinde gözlerimi etrafımda gezdirdim. Her şey bıraktığım gibiydi, tek bir şey bile yerinden oynamamıştı. Aradan hiç seneler geçmemiş gibiydi.

Ama geçti, o kadar fazla şey yaşandı ki...

Abim beni yuvarlak, kocaman yatağa bıraktığında vücudum diğer direkt yumuşaklığa çekildi ve ellerim iki yanıma düştü. Eliyle yüzüme

düşmüş saçlarımı çekip alnımdan öptüğünde, "Mark," diye nefretle soludum adını. "O nerede? Buldunuz mu?"

Salvador'un gözlerini sanki uzun zamandır bekleyen bir kin, siyahlık kapladı. "Önce uyuyup dinlen. Uyandığında yüz yüze konuşacak birçok şeyimiz olacak." Gözlerimi yüzümden ayıramıyordu, beni gerçekten özlemişti.

Bir daha alnımdan öpüp doğrulduğunda, hızla elinden tuttum ve sıkarak, "İstanbul'daki adamlarına söyle, Deren'den uzak dursun," dedim.

Abimin bir şeyleri bildiği açıktı ama neyi ne kadar bildiğini konuştuğumuzda öğrenecektim. Elini çekti ve arkasını dönüp odadan ayrılırken, "İlgilen karıcığım," dedi Angel'a.

Abim odadan çıktığı an yengem yatağıma koşup kenarına oturdu. Dönen başıma aldırmadan sırtımı kaldırdım ve Angel baştan aşağıya beni süzerken, kollarımı açıp onu çağırdım. Ağlayacakmış gibi bir gülümsemeyle kollarım arasına girip bana sıkıca sarılırken, "Nasılsın?" Diye sordu endişeyle. "Çok uzun zaman geçti, çok özledik seni. Sonunda buradasın, temelli değil mi?"

Kollarım onu sıkıca tutarken, tanıdık olmasından kaynaklı bir şeffaflık hissedip, "Kızımı kaybettim," diye hıçkırdım. "Angel, onu öldürdüler."

Angel kollarım arasında ürpererek sırtımı aşağı yukarı okşadı. "Öğrendim, hepimiz öğrendik. Çok üzgünüm, öğrendiğimden beri aklımdan çıkmıyorsunuz."

"Fotoğrafları, eşyaları hep İstanbul'da kaldı," dedim geriye çekilirken.

Angel gülümseyen bir şaşkınlıkla, "Hayır," dedi. "Noah birkaç gün önce senin, kızının eşyalarının birçoğunu getirtti. Hepsini ben katladım, dolabına yerleştirdim." Arkadaki geniş, tüm duvarı kaplayan kıyafet dolabımı gösterdi.

Noah'ın bunu düşünmüş olması karşısında, ailemin bir mafya olsalar bile insaniyet taşıdıklarından yeniden emin oldum. "Teşekkür ederim, yani dolaba koyduğun için." Bembeyaz görünen ellerinden tuttum. "Fotoğrafları nerede peki? Onları da getirmiş mi? Kızımı hemen özlüyorum çünkü, hep görmek istiyorum."

Yatağımın kenarındaki komodini gösterince, abajurun altındaki fotoğraf çerçevelerini gördüm. Bunlar sitedeki evimdeydi, Noah o

evden alıp getirmişti demek ki hepsini. O evi de Gece'den öğrenmiş olmalıydı. Uzanıp çerçeveyi aldım ve Karina'ma bakarak Angel'e çevirdim. "Çok güzel değil mi?"

Angel bana sanki ben olduğuma inanamıyormuş gibi bakarak fotoğraf çerçevesine gülümsedi. "Çok güzel. Sana benziyor."

Çerçeveyi kalbime doğru bastırdım. "Yaşasaydı daha çok benzerdi bence."

Sanırım ki dolan gözlerini saklamak için başını diğer tarafa çevirip yerden tavana kadar uzanan geniş balkon kapısına baktı. Sonra da daha neşeli şekilde bana döndü. "Gel, sıcak bir duş al, pijamalarını giyip öyle uyu canım."

İki kolumla birden çerçeveyi kucaklarken, "Kızımı arkamda bıraktım," diye fısıldadım suçlulukla. "Yalnız bıraktım."

Ya Edip gidip tekrar kurşun sıkarsa?

Deren... Neredeydi? Hâlâ o mezarın başında mıydı? Yaraları nasıldı? Kanaması fazlalaş mıdır? Canı yanıyor mudur? Korkuyla başımı Angel'a kaldırıp, "Telefonunu verir misin?" Diye sordum.

Bu talebimi bir şaşkınlıkla karşıladıktan sonra gri, bol paça kumaş pantolonu cebinden telefonunu çıkardı. Üzerinde kızıl saçlarını vurgulayan beyaz askılı crop vardı. Telefonu elinden kapıp direkt aramaya girdim ve Deren'in telefonunu hatırlamaya çalıştım. Numaraları birkaç kez yanlış tuşladıktan sonra bir daha aramayı denedim ve Angel tereddütle bana bakarken, "Alo?" Diye bir kadın açtı telefonu.

Kaşlarımı sertçe çatıp, "Sanırım yanlış aradım," dedim. "Sizin mi bu numara?"

"Hayır," dedi kadın hemen. "Hastaneye gelen hastamızın telefonu. Siz yakını mısınız?"

Emin olmak adına heyecanla, "Erkek bir hasta mı?" Diye sordum. "Bacağından ve gövdesinden vurulmuş olmalı?"

Kadın, sanırım ki hemşireydi, birkaç saniye bekleyip, "Evet," dedi ve tekrar sordu. "Yakını mısınız?"

Onun Deren olduğuna dair bir şüphem kalmadığında, "Durumu nasıl?" Diye sordum.

"Hasta şu an kendinde değil, kurşun yaraları yüzünden bir operasyon geçirdi ama hayati bir durum söz konusu değil."

Konuşmaya devam etmeden bekledi. "Tekrar soruyorum, kimsiniz siz?"

"Hiçbir şeyi."

Aramayı kapattığım yengem, konuşmalarımdan hiçbir şey anlamadığı için, "Kiminle, ne konuştun?" Diye sordu.

"Noah, vurmaması gereken birini vurdu, nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

Demek hastaneye gitmişti, yaralarına bakılmıştı. İyi olduğundan emin olduğum için kalbim hafifledi, ancak sırf bunun için arayabilirdim onu. Başka zaman başka sebeplerle arayamayacaktım, sesini duymayacaktım. Acaba arkamdan neler düşünmüştü, bana inanmış mıydı? İnanmış gibiydi.

Gitmemem için kurşun bile yemişti.

Telefonla bir arama daha yaptım ve Angel aynı merakla beni izlerken kulağıma yasladım. On saniye olmadan Gece'nin, "Alo?" Diyen tereddütlü sesini alınca, "Benim!" Dedim heyecanla. "Gece, benim."

"Karmen," dedi o da heyecanlanarak. "Bu yurt dışı numarası, yoksa..."

"Evet," dedim o sorusunu dile getirmeden. "İtalya'dayım."

Oluşan kısa süreli sessizlikten sonra, "Sonunda," diye fısıldadı gerçekten de rahatlamış gibi. "Sonunda kaçtın, nasıl oldu?"

"Bir çalışan kadın hastaneden ayrılmama yardımcı oldu ve Noah beni Karina'nın mezarında buldu." Karina'nın adı geçince kalbimden boğazıma bir sancı dalgalanarak ilerledi. "Seni uyarmak için aradım. Deren kaçtığımın farkında ve hâlâ can yakmak istiyor olabilir. Kızını kaçırdığını söyledin, bu işin peşini bırakmayacaktır. Kendinize çok dikkat edin. Hatta abimlerle konuşayım, isterseniz sen ve Yaman'ı buraya getirsin."

"Ne yapabilir ki? Benim peşime düşse gerçekleri anlatırım, bilmediği bir sürü şey var." İç çekti. "Karina gibi."

O mezarlıkta ona bağıra çağıra söylediklerim, hayret edişi, ellerimi tutup yüzümden indirmesi, bana günler sonra ilk kez eskisi gibi dokunması... "Biliyor Gece," dedim. "Deren'e söyledim."

Nefes alamadığını hissettim. "Ne zaman? Ah, sonunda... Tamam o zaman, bizim bir çocuğu incitmeyeceğimizi biliyordur, kaçmama gerek yok."

"Karina ile Nil arasındaki bağlantıyı anlatmadım, kendisi o bağlantıyı kurar mı bilmiyorum..." kafamı kaşırken sol kolumun gerildiğini hissettim ve kapalı koluma baktım. "Sen düşün ve bu sırada kendinize çok dikkat edin. İstediğin zaman beni bu numaradan arayabilirsin, fikrini sormak için tekrar arayacağım Gece."

Dalgınca, "Tamam canım," dedi, sesindeki gülümseyişi fark ettim. "Ailene döndüğün için çok mutluyum ama seni özleyeceğim için de biraz mutsuz."

Gülümseme sesim hattın diğer ucuna ulaştığında, "Ben de seni özleyeceğim," diyerek telefonu kapattım ve Angel'e uzattım.

Angel bu kez uzun konuşmamı sormadı ve önüme bakıp kızımın fotoğrafındaki yüzüne dokunurken, yatağımın kenarından kalktı. Odanın kapısını açıp yüksek sesle, "Sara," diye seslendi. Yardımcımızın ismiydi. "Buraya bakın, Karmen'in duşunu hazırlayın."

Yanağımdaki yaşları silerken, asansörün açılıp kapandığını duydum. Angel Sara ile beraber odaya döndü. Sara bana saygıyla gülümseyip odamdan açılan banyoya ilerledi ve birazdan suyun sesi geldi. Küvet dolmaya başladı. Angel dolabımı açmış, bir siyah saten pijama takımı çıkarmıştı. "Sara, havluları da çıkar."

"Çıkardım efendim."

Angel yanıma dönüp ellerim arasındaki çerçeveyi yavaşça aldı, komodine koyarken oldukça hassas davrandı. Karina'nın gülen yüzüne bakarken beni elimden tutup yataktan çıkarttı. "Çok yorgunsun, biliyorum ama sıcak su seni rahatlatır. Ben sana yardımcı olacağım güzelim."

Karşı koymadan yatağımı terk edip banyoya ilerledim. Küvet dolmuş, köpükler suyun üzerine çıkmıştı. Güzel bir koku geliyordu. Sara başka bir isteğimizin olup olmadığını sorarak çıkınca, başımı kaldırdım ve haftalar sonra ilk kez kendime baktım. Aynaya yansımam düşmüştü, inanılmaz... yorgun ve bakımsız görünüyordum. Angel arkama geçip omuzlarımı sıktı ve benimle beraber yansımama bakıp dolu gözlerimi gördüğünde, "Bugün her şey için son kez ağla," diye fısıldadı. "Ama sonra kendinin farkına var, görkemini hatırlayıp aramıza dön."

Elimi kırışmış saçlarıma atıp dokundum ve Angel beni küvete çektiğinde karşı koymadım. Üzerimi çıkarmama yardımcı olduktan

sonra küvete girmemi izledi. Ve o sırada bir an durup koluma uzun uzun bakınca pansumanı gördüğünü anladım. "N'oldu?" Diye sordu hemen elimsen tutarken. "Canım benim, yaralandın mı?"

Bana bıraktığı açık kapıdan girerek, "Evet, yaralandım," dedim.

Yüzü düştü ve pansumanımı yavaşça okşayıp, "Su değmesin," dedi. "Doğrusu bir hemşire olarak sen benden iyi bilirsin. Nasıl yaralandı, çok acıyor mu?"

"İçimde sürekli devam eden bir acı olduğu için bedenime dışarıdan gelen acıları pek hissetmiyorum," diyerek kolumu dışarıda bırakarak küvete girdim.

Angel yaramın nasıl olduğunu düşünüyormuş gibi bir süre daha koluma baktı. Bedenim suyun ve köpüklerin içinde kaybolurken de benim için endişelenerek küvetin kenarına oturdu. "Kalmamı ister misin?" Diye sordu.

"Hıhı." Arkama doğru yaslandım. "Yalnız kalmak istemiyorum artık."

Kıkırdayarak, "Sen nasıl istersen," dedi. "Biliyorsun, bu evde senin lafının üzerine laf yok."

Başımı arkaya, mermere yasladım ve gözlerimi tavana kaydırarak suyun içine biraz daha kaydım. Su tenimde dalgalanırken koku etrafımı sarıyordu. Kendime bakmayalı, kendimi önemsemeyeli çok zaman geçmişti. Angel, beni üzmekten korkuyormuş gibi sessiz kalırken, "Babam," diye sordum yüzüne bakamadan. "İyi mi?"

Soruma verecek bir yanıt düşündükten sonra, "Odasında," dedi. "Sabırsızlıkla seni bekliyordu."

Ve benim onun karşısına çıkacak yüzüm, gururum bile kalmamıştı.

Yanağımı silip Angel'in uzattığı keseyi tuttum ve vücudumu yıkamaya başladım. Elim üzerimde dolaşırken, yengem de saçlarımı okşuyordu. Babamı görmeyi çok istiyordum ama felç geçirdiği için neyle karşılaşacağımı bilmiyordum, cesaret edemiyordum.

Kendim olmak üzere sayısız insana zararım dokunmuştu.

Bir saat kadar süren duştan, küvetten Angel'in uzattığı bornozu giyerek çıktım ve kuşağımı bağlarken aynanın önüne geçtim. Angel saçlarımı bir el havlusuyla kuruladıktan sonra fön makinesini çalıştırıp bir de öyle kuruladı. Ardından sayısız bakım ürünlerinden bir tanesini saçlarıma yayarak diplerine kadar ovuşturdu, sonra taradı saçlarımı. Başımı yana eğmiş, aynadan kendimi izliyordum. Önüme geçerken bu

kez elinde daha önce kutusu hiç açılmamış bir nemlendirici vardı. Onu yüzüme doğru sürüp göz kırptı. "Güzel görünmek senin için çok kolay, çünkü çok güzelsin."

Gözlerimden her an yaşlar düşecek olmasına rağmen gülümsedim. "Abimi tavlamış olmana şaşmamalıyız, tatlı dilinle yapamayacağın şey yok."

Utangaçlıkla kıkırdayıp beni banyodan çıkarttı, yatağıma kadar götürdüğü yetmezmiş gibi pijamalarımı giymeme de yardımcı oldu. Örtüsünü açtığı yatağa girerken de kapı tıklatıldı. "Girin," dedi Angel ve üzerimi örttü.

Sara, arkasında tepsi tutan genç bir kadınla içeriye girdiler. "Efendim, yemeğiniz," dedi. "Abiniz yemeniz için hazırlattı."

Angel gülümsedi. "Kocam işte."

Sara kıkırdayıp, "Dante Bey, efendim," dedi.

Engel biraz bozulsa da gülümsemeye devam ederek, "Kocama çekmiş işte," dedi.

Angel tepsiyi aldığında yardımcılar odadan gülerek çıktı. Yanıma kadar geldi ve tepsiyi dizlerine koyup kaşığı kasede gezdirdi. Arkama yaslanıp kızımın fotoğrafını kucağıma aldığımda, bana gülümseyip çorbayı yedirmeye başladı. Bu sevdiğim bir sebze çorbasıydı, bu evde çok yapılırdı ama yıllardır yiyememiştim. Angel çorbayı içerken yanağımdan kayan yeni bir gözyaşını görüp, "Yapma artık," dedi titreyen sesiyle. "Tam ağlaman bitti diye seviniyorum, tekrardan doluyor gözlerin."

"Angel, elimde değil." Titreyen dudaklarımı tepsideki kırmızı mendille sildim. "Kızım, yaşadıklarım, yaptıklarım, Deren... Aklımdan çıkmıyorlar."

Kararsızca, "Şu Deren," dedi. "Birkaç kez adını duydum, Noah bir şeyler anlattı ama tam bilmiyorum. Kendine geldiğinde konuşalım olur mu?"

"Konuşamam ki." Gözlerimi çevirip iyice aydınlanan havaya baktım. "Karina'dan ve Deren'den bahsedince hemen ağlayasım geliyor."

"Ağlamak yok," diye tekrarladı bir daha. "Vakit karşılık vakti güzelim."

Başımı sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra yüzümü sildim ve çorbanın kalanını içtim. Angel çorbayı bitirmemden memnun şekilde

doğruldu ve uyumam için beni yalnız bırakırken odamın kocaman perdelerini kapattı. Kimse henüz benimle uzun uzun konuşmuyordu, abimler yanıma çıkmıyordu. Uyumamı dinlenmemi istiyorlardı. Fotoğraf çerçevesine tutunup kalbime bastırdım ve arkamda bıraktığım cehennemle önümdeki savaşı düşünüp gözlerimi yumdum.

O kadar huzursuz bir uykudaydım ki, sürekli irkildim. Ara ara gözlerimi açtım, başımda Angel ve Dante'yi gördüm, sonraki sefer uyandığımda da Salvador'u. Ama uyanıklığım çok kısa sürdü, her irkilmemden sonra uyumaya devam ettim. Yanaklarımın, saçlarımın okşandığını fark ettiğimde gülümseyecek gibi oldum. En son Derenle uyurken gülümsemiştim, şimdi de abilerim benimle diye.

Ama Deren yok.

Tıpkı kızım gibi.

Uykumun bir yerinde yine kızımın sesini duyar gibi olsam da emin olamıyordum. Görüntüsü yoktu, rüyamda mıydı bilmiyordum ama gelmesini, ona sarılmayı her şeyden çok istiyordum.

Saatler sonra gözlerim tamamen açıldığında koyu renkli perdelerimden sızan karanlığı hissettim. Odanın için çok sessizdi. Yatağımda doğrulup esnerken çerçevenin yastığımda olduğunu görüp onu komodine bıraktım. "Sesini duyuyorum anneciğim ama keşke yüzünü de görsem."

Ayaklarımı beyaz, mermer görünümlü zemine basarak yataktan indim ve daha dinlenmiş hisseden bedenimle cama ilerledim. Perdeyi çektiğimde evimizin etrafını saran korumaları gördüm, sayıları çok fazlaydı. Daha birkaç gün önce herkes beni yerden yere çarparken, üstüme basıp geçerken, kızımın... mezarında canımı yakarken şimdi herkes emrimdeydi ve etrafımda kimsenin aşamayacağı bir kalkan vardı.

Arkamı döndüm ve odadan çıplak ayaklarımla çıktım. Kat çok sessizdi, bana ait olduğu için nadiren buraya çıkarlardı. Parmaklarımla oynayarak merdivene yürüdüm, babamın olduğu kata inerken heyecan ve korkudan kalbim sökülüyor gibiydi.

Ya kızgınsa bana?

Affetmezse?

Yıllar önce çıktığım bu basamakları izleyerek babama ait kata geçtim ve etrafımı inceleyerek dolaştım. Her şey çok tanıdık, bir o

kadar yabancıydı. Babamın yatak odası önünde durunca ellerim dudaklarıma gitti, kalbim sanki dudaklarımın arasındaydı.

"N'olur sırt çevirme baba bana..."

Babamı nasıl göreceğimi bilememenin korkusuyla kapıyı önce tıklattım. Sonra açtım. İçeriye bir adım atıp başımı kaldırdığımda da babamın koyu renklerdeki odasıyla karşılaştım. Kendisi camın önündeki tekerlekli sandalyedeydi, arkası bana dönüktü. Onu tekerlekli sandalyede görmek öyle ağır geldi ki, hıçkırarak, "Baba," diye fısıldadım.

Babamın elindeki her neyse yere düştü.

Dönüp düşürdüğü şeye bile bakamadım. Babam birkaç saniyelik sessizlikten sonra sandalyeyesini yavaşça bana çevirdiğinde dudaklarım arasında tuttuğum kalbim sanki fırladı. Önce sendeledim, sonra ileriye çıkıp ona yürürken, "Baba," dedim. "Baba ben geldim, seni çok özledim..."

Babamın bana odaklanmış, donup kalmış gözlerine tutulup yanına ilerlerken her an düşecek gibiydim. Ruhumu bir arada tutan her neyse o da dağılmak üzereydi. Aradan geçen dört senede biraz yaşlanmıştı, yüzünün sol tarafı felç geçirdiğinden ötürü yamuktu ve dudakları aralansa da konuşamıyordu. Abim, onun çok zor ve anlaşılmaz konuştuğunu söylemişti. Tekerlekli sandalyenin önünde durduğumda, ellerimi ağzımdan çekerek hıçkırdım. "Baba, n'olur affet beni, seni bu duruma düşürdüğüm, kendimi bu duruma düşürdüğüm için affet beni."

Babamın gözleri konuşmamla irkilmiş gibi açıldı ve baştan aşağıya beni süzdü. Yüzümde, bacaklarımda hâlâ yaralarım vardı. Ağzının sanki konuşmak istiyormuş gibi açıldığını gördüm ve sağ elini kaldırıp uzattığında, şaşkınca gülümseyerek derhal elini tuttum. İri avucunu kavrayarak, "Benimle konuşmak mı istiyorsun babacığım?" Diye sordum.

Başını bir kez salladığında gülümsemem genişledi. Titreyen bacaklarım üzerinde daha fazla duramadan babamın önünde dizlerim üzerine çöktüm ve yüzümü avucuna gömüp hıçkırırken, "Kızımı kaybettim," dedim. "Öldürdüler onu baba, vahşice öldürdüler. Seni aradım, yardım istedim ama ulaşamadım. Meğer... Meğer sen..." babamın eli yüzümden çekildiğinde bir an korktum ama kısa sürdü, eli

kafamın üstüne yerleşip saçlarıma dokundu. "Baba, n'olur hâlâ beni sevdiğini söyle baba, n'olursun..."

Babamın dudaklarından bir inleme çıktığında başımı dizinden kaldırıp loş odada seğiren yüzüne baktım. Parmakları saçlarımı okşarken kafasını hızlıca salladı ve gözünden bir damla yaş düşerken, "Se..." dedi. "Sevi..."

O tam söyleyemese de ben cevabımı aldığım için gülümseyip babamın dizinde duran, felçli elinden tuttum. Elinin üstünü öperken, "Ben de seni," dedim. "Ben de seni çok seviyorum baba."

Babamın hıçkırdığını duyunca daha da utanç duyup gözlerine baktım. "Herkes benden o kadar nefret ediyor ki baba, hâlâ birilerinin beni sevdiğine inanamıyorum."

Babam kafama yumuşak yumuşak vurarak okşarken bir daha inleyip, "Se..." dedi ama devamını söyleyemedi. "Seni... özle..."

"Kaçtım, aramalarınıza dönmedim, izimi kaybettirmek için uğraştım ama siz her şeye rağmen... benim arkamdasınız baba." Karina için uzak durmuştum ailemden ve belki de aileme sırt çevirdiğim için Tanrı tarafından böyle cezalandırılmıştım. "Bir daha seni de kendimi de utandıracak hiçbir şey yapmayacağım babacığım, yemin ederim."

Koridordan yansıyan ışığı görünce kapının aralandığını anladım. Babam saçlarımı okşayarak yaş dolu gözleriyle bana bakarken birisi bize arkamdan yaklaştı. Abimin ellerini belimde hissettim ve beni ayağa kaldırırken, "Seni bir daha dizlerinin üstünde görmeyeceğim," dedi. Sonra da yanağımdan öptü.

Noah saçlarımı düzeltip babamın yanına geçti ve eğilip onu yanağından öptükten sonra hafifçe geri çekildi. "Verdiğim sözü tuttum baba. Karmen'i geri getirdim."

Babam hafifçe vurarak Noah'ın yanağını okşadığında abim dudağını kıvırarak geri çekilip elimden tuttu. "Yemek saati, masaya gidelim."

Telaşla, "Babam," dedim.

"Yedi."

Babama baktığımda başını salladığını gördüm. Noah'ı bırakıp ona biraz daha yaklaştıktan sonra eğilip kollarımı boynuna sardım. Seneler sonra yüzümü omzuna gömüp hıçkırıklara boğuldum. Babam sırtımı okşayıp iç çekerken, "Kızımın fotoğrafını görmek ister misin?" Diye sordum.

Sırtımı tutan eli titredikten sonra dudaklarından bir inilti çıktı ve kafasını salladı. Geri çekildim ve Noah bana bakıyorken hızlıca odadan çıktım. Kızımın resmini göstereceğim için odama dönüp fotoğrafını aldıktan sonra babamın yanına indim. Noah babamın odasında camdan dışarıya bakıyordu. Beni izleyen babama heyecanla koştum ve Karina'nın fotoğrafını ona çevirip, "Bak," dedim gülümseyerek. "Kızım Karina. Çok güzel değil mi?"

Babam yüzümdeki heves ile tebessüme bakıp çerçeveyi elimden alınca Noah tekrar bize yaklaştı. Bana arkamdan sarılıp birlikte Karina'nın fotoğrafını izlerken babam başımı hararetle sallayıp, "Gü..." dedi ve sustu. Konuşurken ağzının kenarı istemsiz yamuluyordu. "Güz..."

Eğilip elini tuttum. "Anladım babacığım, güzel diyorsun."

Başını salladı ve bir anda fotoğrafı bana uzatıp tekerlekli sandalyesini çevirdi. Elimde çerçeveyle kaldım ve bana sırt çevirmesine burkulurken, omuzlarının sallandığını gördüm. Ah, ağlıyordu. Noah arkamda sertçe yutkunurken, ben babamı şimdi yaşanılan şeylere sürüklediğim için deliye dönmüş durumdaydım. Abim bir daha elimden tutup beni odadan çıkarmak için yürümeye zorladı. "Ağladığına bakma, sen döndüğün için çok mutlu."

Odadan çıktık ve koridorda abim elimi tutmuş şekilde yürüdüm. Kendi saygınlığıma önem verdiğim için geçmiş senelerde evin için hiç pijamalarımla dolaşmamıştım, ilk kez oluyordu. Abimle asansörü kullandık ve indiğimizde, bir anda önümde Dante belirdi. Üzerinde düğmeleri açılmış, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gömlekle bana uzanıp kucakladığı gibi etrafında çevirdi. "Yine bu evin bir yerinden çıkıyor olman, yemek masasına oturacak olman harika bir şey."

Noah arkamızdan gelerek, "Başını döndüreceksin," diye uyardı.

"Kıskanma kardeşim." Dante beni yemek masasına götürene kadar döndürünce yüzümü omzuna yaslayarak gülümsedim. Uzun zamandır ilk kez birileri böyle iyi, sıcak davranıyordu.

"Dante, hâlâ çok yakışıklısın," dedim o beni masanın baş kısmındaki koltuğa bırakırken. Bu koltukta ya babam ya ben otururduk. "Ama sanırım hâlâ bekârsın."

Noah gülerek kendi sandalyesini çekerken, Angel yüksek sesli bir kahkaha attı. Dante ellerini beline koyup ters ters bana bakarken, "Biliyorsun hep savunurum," dedi. "Aşk aptalların işidir."

Doğru, aptal olmasam yaşar mıydım bu kadar şeyi...

Salvador sanırım Angel'e deli gibi aşık olduğu için bu lafı üstüne alınıp, "Salvador abim hariç diye düzeltirsen sevinirim Dante," dedi.

Dante sırıtarak uzaklaştı ve yerine otururken Salvador'un arkasından dolaştı. Dolaşırken de ona eğilip, "Salvador dahil," dedi.

Salvador'un yanında oturan Angel, yemek mendilini Dante'ye fırlatınca, ortanca abim kıkırdayarak yerine doğru oturdu. Ben masanın en başındayken, sağ tarafımda Salvador ve yanında Angel oturuyordu. Sol tarafımdaki ilk koltukta boştu, boş koltuğun yanında da sırasıyla Dante ile Noah vardı. Bacaklarımı geniş yemek masasının altına sokarken, "Bu koltuk niye boş?" Diye sordum abilerime. "Babam mı inecek yoksa?"

Salvador başını kaldırıp karşısında duran o koltuğa baktı. "Orası Karina'nın," dedi ve başka hiçbir şey eklemeden yemeğine geri döndü.

Kalbim...

Ellerimi masanın altında birleştirirken abimin katı yüzüne sevgiyle baktım. "Onu hiç tanımıyorsun Salvador."

Masada bir sessizlik oluşurken, Salvador'un tuttuğu çatal ve bıçak elinde durdu. "Ama seviyorum," dedi.

Önüme dönerken çerçeveyi Karina'nın koltuğuna bırakıp donatılmış masamıza baktım. Upuzun, bir sürü koltuğu olan masaydı. Çok sevdiğim İtalyan yemekleri ile mezeler vardı. Abilerim kadehlerini doldurmuştu, Angel içmeyecek gibiydi. Gözleri benim üzerimdeydi, şefkatle bakıyordu. Doğrusu hepsinin gözleri bendeydi. Çatal bıçakları ellerinde olsa da bir lokma yiyip bana dönüyordu. Hepsini sırasıyla izleyip, "Her şeyi biliyor musunuz?" Diye sordum.

"Noah'ın anlattığı kadarıyla," dedi Dante.

Noah'a birçok şeyi anlatmıştım. Karina'nın neden öldüğünü, kimlerin öldürdüğünü, Deren'in kızını neden kaçırdığımı... Demek öğrenmedikleri bir şey kalmamıştı, kimleri öldürmem gerektiğini biliyorlardı.

Salvador, "Bugün bunları düşünme abiciğim," dedi yumuşak sesle. "Son günlerin cezaevinde ve hapishanede geçti, önce dinlen."

Tabağımdaki makarnaya bakıyorken, "Mark'tan başka birisini daha öldüreceğim," dedim.

Yemek masalarımızda, akşam sohbetlerimizde sık sık bu konuşmalar yaşandığı için hiçbiri konuşmamı yadırgamadı. "Kim?" Diye sordu Dante.

"Edip." Çatalımı sertçe tabağıma bastırıp makarnayı çatalın etrafına doladım. "Edip Akşın."

"Olmuş bil," dedi Dante.

"Siz değil," dedim abimin koyu gözlerine minnetle bakarak. "Ben yapacağım abi."

"Sana ne yaptı?" Diye sordu Salvador, demek Noah bunu anlatmamıştı.

Noah'ın masanın üzerinde sıktığı yumruğuna bakarak, "Karina'nın mezarına kurşun sıktı," dedim.

Masada bir dingin oluştuğunda Angel'in yere sürtünen topuğunun sesini duydum. Gözlerimi kaldırıp baktığımda Dante ile Salvador'un her an birilerini öldürecek kadar sinirli olduklarını gördüm. Angel ağzını kapatamıyordu. Salvador tadı kaçmış gibi çatal bıçağını bırakıp ağzını sildi. Kalktı ve arkamdan dolanırken bana eğilip saçlarımı tepeden uca doğru okşadı. "Kimi nasıl istiyorsan cezalandıracaksın kardeşim, ben sadece imkanları oluşturacağım."

Omzumdaki eline dokunup, "Yaklaş," dedim ve abim bana yaklaştığında yanağından öperek kulağına fısıldadım. "Deren'in peşini bıraktınız değil mi? Onun peşinde değilsiniz."

Bundan emin olmalıydım, o iki kurşun Deren'e yeterince zarar vermişti; fazlası olacaksa abilerimin karşısında durmaya hazırdım. Salvador uzaklaşıp yüzüme bir anlam arıyormuş gibi baktıktan sonra, "Senin peşine düşmezse ben de onun peşine düşmem," dedi.

Deren düşmezdi değil mi? Daha... ne yapabilirdi ki? Önceliği Nil'di, şimdi bile onun yanındadır. Tamam, belki hâlâ cezamı almadığımı, yaptıklarım karşısında yeterince acı çekmediğimi düşünüyordu ama bu vakitten sonra yoluna bakardı. Keşke nefretle bile düşmesem aklına, karıştırmasam kafasını, Nil ile hayatına devam etse.

"Nil var, kızı dururken peşime düşemez." Abimin elini uyarır gibi sıktım. "Ona bir şey yaparsanız bir daha bu masaya asla oturmam abi."

Salvador, bu kadar alevli bir karşı çıkış hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi yüzümü izledi ve bir şey demeden

uzaklaştı. O, üzerindeki gömleğin düğmelerini açarak üst kata çıkarken, Angel'de masadan kalktı. "Kocama bakayım."

Dante üçümüzüm kaldığı masaya bakarak, "Hımm, birazdan bir kavga çıkabilir," dedi.

Bir kaş çatışıyla ona döndüğümde, Noah'ta dudaklarını yalayarak koltuğunda arkaya yaslandı. "Kim çıkaracakmış?"

Dante sertçe yutkunarak, "Sen," dedi.

Dirseğimi masaya, çenemi de avucuma yaslayıp merakla ona biteni izledim. Noah kaşlarını kaldırıp, "Aşk olsun Dante, ben kavga çıkarmam," dedi.

Dante son lokmasını da alıp mendille ağzını sildi ve sandalyesini geriye çekip doğruldu. Noah ve ben onun masadan kalkışını izledik, gerilemeye başladığında da kaş çattık. Dante Noah'tan uzaklaşarak, "Bir duyum aldım," dedi.

"Neymiş?" Dedim kafamı dağıtan bu şeyi düşünerek.

Noah, Dante'nin ondan kaçışından kıllanmış gibi sandalyesinden kalkıp yavaşça üzerine yürümeye başladığında ortanca abim gergince asansöre ve merdivenlere baktı. "Marianne," dedi.

Noah yürümeyi kesip yüzünde açan bir gülümsemeyle, "N'oldu?" Diye sordu. "Ben yokken onunla hiç görüştün mü? Nasıl?"

Marianne kimdi ve Noah'ın yüzünde böyle gülücüklere yol açıyordu?

Hayret bir şey.

Dante gözleri kapatıp bir çırpıda, "Su aygırıyla evlenmiş," diye fısıldadı.

Bu cümlede Noah'a zarar veren şeyin ne olduğunu düşünürken, abimin sırtı dimdik olup kasıldı. Tüylerinin diken diken olduğunu birkaç metre arkasında olmama rağmen hissettim. Dante endişeyle ona bakarken, "Evlenmiş mi?" Diye onaylatmak istedi Noah. "Hayır, düğün tarihleri önümüzdeki aydı, ben o zaman kadar İstanbul'dan dönmüş olacaktım..."

Sandalyeden kalkıp arkalarından yaklaştım ve aralarında durarak gözlerimi ikisi arasında çevirdim. Dante burun kemerini sıkarak, "Evet, önümüzdeki aydı," dedi. "Ama bir sebepten öne alınmış, evlenmişler."

Noah bir anda uzun boyuyla salonun diğer tarafına uçtu ve Dante'yi boğazından yakalayıp arkadaki duvara yasladı. Yıllar sonra

kavgalarına tanıdık olduğum için eve döndüğümü daha fazla hissedip dudak büktüm. Noah Dante'ye doğru bağırarak, "Niye engel olmadın?" Diye sordu. Bir şeyi kaybetmişçesine bir öfkeyle saldırı halindeydi. "Ben İstanbu'a giderken Marianne'yi sana emanet ettim, gözünü üstünden ayırma dedim! Utanmadan evlendirildiğini mi söylüyorsun! Onun evlenmek istemediğini biliyordun, bana aşıktı, onu alacağım günü..." Noah kendi düşüncelerine tahammül gösterememiş gibi bağırıp Dante'yi sarstı. "Beni bekliyordu!"

Aşık mı? Noah'a aşık bir kız ve görünen o ki Noah'ın da aşık olduğu bir kız vardı. Marianne... Bu ismi daha önce duymamıştım ama belki ki bir süredir Noah'ın hayatındaydı. Ailemden uzakta olduğum için Noah'ın ilk kez hissettiği aşk duygusunu bile paylaşamamıştım yanında olup. Ve o kız evliydi, Noah şimdi... Neden acı çektiği belliydi.

O sırada Dante'nin, "Yemin ederim onu aralıklarla izliyordum," dedi, konuşurken suçunun farkındaymış gibi mahcuptu sesi. "Her şey normal görünüyordu. Ama geçtiğimiz hafta davete katılmışlar, Marianne'yi herkese karım olarak tanıtmış!"

"Marianne onun karısı olamaz!" Noah'ın bağırması, Dante'ye attığı bir yumrukla daha güçlü hale geldi. Mutfaktan çıkan Sara'nın şaşkınlığını gördüm ve abilerime doğru ilerlerken, Salvador'un da merdivenden indiğini gözüme çarptı. Herhalde üstünü değişmek üzereydi, çünkü gövdesi çıplaktı. Dante'ye, "Aşık olduğum kadını korumanı istemiştim," diye bağıran Noah'ı geri çekmeye çalıştığımda, Salvador son basamaktan inip bize yaklaştı. "Onu su aygırından kurtarmak için yol aradığımı biliyordun, nasıl böyle hayati bir şeyi gözden kaçırırsın!"

"Noah, ne desen haklısın ama kendi aralarında gerçekleştirmişler. Hem aynı anda Karmen'i kurtarmakla da ilgileniyorduk, zamansızca oldu her şey..."

Salvador beni nazikçe uzaklaştırıp Noah'ı gömleğinin arkasından tuttuğu gibi kavradı ve salonun diğer tarafına fırlattı. Abim sertçe birkaç metre öteye düştü ve küfrederek başını kaldırıp Salvador olduğunu görünce dudaklarını birbirine bastırdı. En büyük abim her ikisine de kızgınlıkla bakıp, "Karmen'in eve döndüğü ilk günde yaptığınız şu rezalete bakın," dedi, bağırmaya gerek bile görmeden. "Birbirinize kızarsınız anlarım ama... Karmen'in huzura ihtiyacı olduğunu bilmiyormuş gibi nasıl böyle davranırsınız?"

Bana aşırı hassas davranmalarına ihtiyacım olmadığını söylemek üzere Salvador'a yaklaşırken, Dante ile Noah'ın suçlulukla bana dönen bakışlarını gördüm. Abime sarılıp, "Saçmalamayın," dedim. "Ayrıca bir hemşireniz var, size pansuman yapmayalı seneler oldu."

"Hayır," dedi Salvador, o ikisine kızgınca bakarak. "Sana saygı duyacaklar."

Noah düştüğü yerden doğrulurken, "Özür dilerim," dedi bana ve sertçe yutkunarak arkasını döndü. Dante doğrularak onun arkasından birkaç adım ilerledi ama Noah onu kenara itip süratle sokak kapısına yürüdü. Onu evin içinde tutamayan kalp ağrısıyla beraber kapıyı açıp çıktı ve arkasından gürültüyle çarptı.

Abilerimin üzülmesine nasıl dayanamadığımı, başımıza gelen bu olayla hatırlamış oldum.

Dante bize doğru dönerek, "Marianne'ye ilk görüşte aşık oldu," dedi.

Noah...

Kalbimdeki bir duygu şelalesi oluştu ve Salvador beni kolunun altına alıp merdivene götürürken, Dante Noah'ın çıktığı kapıya bakarak arkamızda kaldı. Noahla bunu konuşmayı çok istiyordum ama kıza nasıl aşık olduğunu, o kızın evlendiğini öğrendikten sonra soramazdım.

"Bebeğim, sen onlara aldırma," dedi abim merdivenden çıktığımızda.

Abim beni odama bırakıp yatağıma kadar götürdükten sonra ışığı açık bırakarak çıktı. Odama, yatağıma bakarak gözlerimi yumdum. Acaba Deren hastaneden çıkmış mıydı? İki kurşun yarasıyla dinlenmesi gerekirdi, dinleniyor muydu? Karina hakkında düşünüyor muydu? Ya da gerçekten onun güzel olduğunu düşünüyor muydu?

Cezaevine girdiğimde bile onu tekrar göreceğime dair umudum vardı.

Fakat artık... sanki onu bir daha hiç göremeyecekmiş gibi hissediyordum.

Kesin olan bir şey vardı, benim onu çok özleyeceğim. Ve varsayımda olan bir şey daha vardı, onun beni biraz bile olsun özleyip özlemeyeceği.

Ben onun asla iyi bir anne olamayacağımı ima etmesine rağmen onu özleyeceksem, belki o da Nil'i kaçırmama rağmen beni özlerdi.

Belki...

Çok karanlık bir yerdeydim, kafamı kaldırıp baktığımda mahzene benzediğini görmüştüm. Dört duvarın sol tarafında bir kapı vardı ve her an açılacakmış gibi sallanıyordu. Bense bir sandalyenin üzerinde oturmuş, birinin gelmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıyordum. Çok ağırmışım gibi kalkamıyordum, yalnızca ellerimi ve kollarımı hareket ettirebiliyordum.

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum.

Sanki suyun altındaydım ve yukarıda bunlar oluyordu, boğuluyormuş gibi bir hisle orada oturan kendimi izliyordum.

Hem bu anı yaşıyordum hem de üçüncü bir kişi gibi izliyordum.

O kapıdan ses geldiğinde başımı kaldırıp baktım ve simsiyah bir şeyin içeriye girdiğini gördüm. Yaklaştıkça siyahlığın ardındaki yüzün Carlos'a ait olduğunu görüp şaşırdım. O sandalyede oturuyordum ama aynı zamanda sanki dışarıdan kendimi izliyordum. Carlos, o gün yemek masasındaki gibi bir yüz ifadesiyle bana yaklaştığında, "Sen nereden çıktın?" Diye sordum şaşkınlıkla. Ben neredeydim? O neden yanımdaydı? Seneler sonra ilk kez görüyordum onu. "Deren yok mu? O gelsin."

Carlos sanki beni duymuyormuş gibi sandalyenin önüne kadar yürüdü. Gözleri, ifadesi duygusuzdu. Yaklaştıkça kaşlarımı daha çok çattım ve konuşmadan bir anda elindeki bıçağı kaldırıp kalbime saplamak için indirdiğinde sandalyeden kalkamadım. Onun gözlerine hayal kırıklığıyla bakarken bıçak kalbime saplandı ve gözlerimi nefes nefese açtığımda bambaşka bir odada, yine karanlıkta buldum kendimi.

Bu kez yerde ama yine kıpırdayamadan oturuyordum.

O karanlıkta, tanımadığım bu yerde birilerini arayarak başımı çevirip durdum ama çok yalnızdım. Yine bir kapı vardı, kahretsin yine titriyordu. "Kimse var mı?" Diye seslendim ve o sırada kalbimdeki bıçağı fark ettim.

Carlos'un sapladığı bıçak hâlâ kalbimdeydi.

Kanlar süzülüyordu.

Kapı bir daha açıldığında, "Neredeyim?" Diye bağırarak başımı aniden kaldırdım ve içeriye birinin girdiğine şahit oldum. Attığı iki adımdan sonra yüzü netleşti ve kalbimdeki bıçaktan daha acı verici bir

an yaşadım. Bu Mark'tı, gülümseyerek bana yaklaşıyordu. Nasıl gülümseyebilirdi? Yanıma nasıl böyle kolayca yaklaşabilirdi?

"Kızımı öldürdün!" Diye bağırarak kalkmaya çalıştım ama doğrulamıyordum, vücudumdaki tüm güç bitmiş gibiydi. Gözlerimden, belki sonra kızacağım yaşlar dökülürken Mark aynı eğlenen yüz ifadesiyle bana yaklaştı ve tam karşımda durdu. Ona vuramadığım, kalkıp öldüremediğim için öfkelenerek, "Nasıl yapabildin?" Diye çaresizce yakardım. "Çok küçüktü, bana ihtiyacı vardı! Feda şiddet uygulamış ona, kemeriyle döv... dövmüş! Doktor böbreğini almış, sonra... boğarak öldürmüşler! Hepsi sen istediğin için oldu, ben sana ihanet ettim ama sen... dünyanın en kirli oyununu oynadın bana, insanlıktan çıktın."

Sanki Carlos gibi o da söylediklerimi duymuyor, hayal ettiğim gibi bir gülümsemeyle bakıyordu. Gözleri kalbimdeki bıçağa yöneldi ve elini aniden havaya kaldırdı. Nefesimden sızan iniltiyi hissettim ve öfkeli bir çığlık atarken, Mark tuttuğu bıçağı kalbime sapladı. Bıçak kalbime saplandığı an gözlerim kapanıp bu kez başka bir karanlıkta açıldı.

Nefes nefese yine etrafıma bakınca sandalyenin ayaklarını gördüm. Tekrardan ilk mahzendeydim ve yine hareket edemiyordum. Kendimi, bambaşka bir boyutta gibi hissediyordum. Bedenime yalnız duygular hakimdi, hiçbir şey fiziksel boyutta değildi.

"O kapının arkasında bu kez ne var?" Diyerek başımı sallanan kapıya çevirdim ve kapı geri açıldığında karanlıktaki gölgeyi seçmeye çalıştım. Bu kez yürüyüş daha yavaştı ve onunla beraber bir ışıkta içeriye giriyormuş gibi yüzünü görebilmiştim. Üstünde iki tane bıçak olmasına rağmen kalbim, Deren'in gözlerini gördüğüm an canlıymış gibi attı.

Demek, kalbimi hayata döndürebiliyormuş.

Carlos ve Mark'a duyduğum öfkeden eser kalmadı ve hassas, yumuşak şekilde, "Deren," diye fısıldadım. "Sen nereden çıktın? Mezarlıkta bırakmıştım ben seni, kızımın yanında... Ne zaman buraya geldin?"

Deren, kıpırdayamadan oturduğum sandalyenin önünde durup başını yanına eğdi ve kalbime doğru baktı. Çok acı çekiyor görünüyordu. Ne Carlos gibi duygusuzdu ne de Mark gibi alay ediyordu ama tıpkı onlar gibi konuşmuyordu. Kırgınca ellerimi

uzatmak istedim ama yapamadım. "Yoksa... Sen de mi kalbime bıçak sapla..."

Deren elini kaldırıp kalbime doğru uzattığında, o bana bıçağı saplarken gözlerine bakamayacağım için gözlerimi yumdum. Fakat bıçak darbesi hissetmedim. Bu yüzden gözlerimi açıp baktım ve Deren'in kalbimdeki iki bıçağı da söküp çıkardığını gördüm. Akan kan da bir anda durmuştu.

Kalbimdeki acıyı geçirdiği için gülümseyip başımı ona kaldırdım ama Deren'in gittiğini fark edip dehşete düştüm. Şimdi buradaydı, bıçakları da alıp ne ara gitmişti? Kalbimin fiziksel acısını geçirmişti. Hıçkırarak, onu bir daha görmek üzereye kapıya baktım ve o an, kalbime en çok tesir eden ilacı gördüm.

Karina kapının önündeydi.

O an az önceki kavgalarım, acı ve kayıplarımdan daha büyük, imkansızmış gibi görünen hisle sarsılıp, "Karina," diye fısıldadım. Aman Tanrım, gerçekten oradaydı ve masum gözleriyle bana bakıyordu. Üzerinde onu kaybettiğim günkü kıyafetleri vardı. Ölesiye masum, günahsız duruyordu. Ve aramızda yalnız birkaç metre vardı. "Kızım, burada mısın gerçekten? Karina bu sen misin?"

İçeriye girdi. "Benim."

Gözlerimden mutluluk yaşları dökülürken hızla sandalyeden kalkmayı denedim ama yapamıyordum. Yine olmuyordu, bir şekilde buraya bağlanmıştım sanki. Karina bana yürürken ona çaresizce bakarak, "Kalkamıyorum," diye fısıldadım. "Sen oradasın ama ben sana gelip sarılamıyorum."

Saçları kısaydı, elleri iki yanında dururken onu son gördüğümdeki gibi masum bir ifadeyle bakıyordu. Yüzünü görüyordum, hâlâ büyümemişti, onu son gördüğümdeki gibiydi. Küçücük ayaklarıyla bana ilerlerken, "Kalk anne," dedi bir daha. Elini bana uzattı. "Ayağa kalk."

Beni tutan, görünmeyen o kuvvete meydan okuyarak kendimi kaldırmayı denedim ama yapamıyordum. Üzgünce, sorumlu şekilde çok sevdiğim gözlerine bakarken, "Niye böyle oluyor bilmiyorum," dedim. "Kalkamıyorum, yaklaşamıyorum. Oysa ki aylardır sana sarılmanın hayaliyle yaşıyordum Karina... Nasılsın anneciğim? İyi misin? Mutlu musun?"

Kalbim gülümseyerek, "İyiyim," dedi.

Gülümsemesini görünce donup kaldım. O saniye ilk kez mutluluktan ağlayacaktım. Kahkaha atarak, "Gülümsüyorsun," dedim. "İyi misin gerçekten?"

"İyiyim," dedi ve sonra gülümsemesi soldu. Dudakları aşağıya bükülünce panikleyip, "N'oldu?" Diye sordum. Mutluydu, neden ağlıyordu?

O kıvrımlı, sık kirpiklerini kırpıştırıp titreyen bir sesle, "Ayağa kalk," dedi yeniden, sanki bana bir şey anlatıyordu. "Ayağa kalk anneciğim."

Bana anneciğim demesini öyle özlemiştim ki, birkaç saniye buna gülümsedim ve sonra kalkamadığım sandalyeye öfkeyle baktım. "Karina, yapamıyorum," diyerek üzgünce güzel yüzüne döndüm. "Anneciğim sen yaklaş bana, sen sarıl bana. Özlemedin mi beni? Küs müsün yoksa?"

Karina sanki gelemiyormuş gibi elini uzatarak, "Özledim," dedi. Ah bu ses, bu konuşma, peltek dili, tam çıkmayan dişleri... Tarifi yok onu ne kadar özlediğimin, yok. "Ayağa kalk anne, artık ayağa kalk."

Kızım, Karina'm istiyor kalkmamı. Ayaklarımın üzerinde durmamı istiyor, burada oturduğum için üzülüyor. Kalkmalıyım artık, tekrardan ayaklarımın üzerinde durmalıyım. Kalbim Karina'm için.

Kendimi bir daha kalkmaya zorladım, kalbimdeki bıçak yaralarına rağmen denedim. Karina'mın eline baktım ve o eli tutmanın buradan kalkmakla mümkün olduğunu fark edince inleyerek gücüme sarıldım. Tekrar yapamayacağım sandım ama ayaklarımın yere değdiğini, bedenimin sandalyeden ayrıldığını fark edince ellerimi kaldırıp isterik şekilde gülümsedim. Ve sonra bana gururla bakan Karina'mın gözlerine kahkaha attım. "Kalktım kızım."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Kalktın anne." Bana bir adım daha geldi. "Bir daha düşme olur mu?"

Normalde bu kadar güzel konuşamazdı, öldükte... sonra konuşmayı mı öğrenmişti?

Karina'mla aramdaki mesafeye baktıktan bir saniye sonra delice koştum ve onu kollarımın arasına alıp kendimle beraber kaldırırken, mutluluk gözyaşlarına boğuldum. Karina küçük ellerini bana doladığında, kahkaha atmaya başlayarak yanaklarını, saçlarını öptüm. Öyle güzel kokuyordu ki, cennetten çıkıp geldiğine şüphem yoktu. Ona sarılıyordum, gerçekten sarılıyordum. Kollarımdaydı, elleri saçlarıma

değiyordu. Ağırlığı aynıydı, kollarımsa şimdi az öncekine kıyasla çok güçlüydü. Etrafımız karanlıktı ama güneşim, ayım, ışığım kollarımdaydı.

"Anneciğim..."

"Kızın, Kalbim Karina'm."

Başımı boynundan biraz çekip yüz yüze baktığımızda Karina'nın elleri bu kez yanağıma değdi. Bana, benimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. Yaklaşıp yanağından koklayarak öptüğümde, "Hep ayakta dur anne," dedi peltek diliyle. "Hiç düşme."

Gözlerimin ikisinden de birer damla yaş düştü ve onun gözlerine bakıp, "Duracağım," diye söz verdim kızıma. Parmakları yanaklarımdaki yaşlara değince uzanıp elinden de öptüm. Öyle sıkı sarılıyordum ki aramızda mesafe yoktu. "Ayağa kalkacağım ve hep ayakta duracağım. Sen böyle mutlu olacaksan ben hep ayakta duracağım. Bir daha kimse beni yıkamayacak."

Bana az öncekilerden de parıltılı şekilde gülümseyip yanaklarımı okşadı, yaklaşıp burnumdan öptü ve kafasını kalbime doğru yaslarken mutlu göründü. "Seni çok seviyorum anne."

"Ben de, ben de," diye fısıldayıp hıçkırarak uyandım ve kendimi yataktan nefes nefese kaldırınca dehşetle etrafıma baktım. Gün ışığının sızdığı odadaki her şey o mahzenden çok farklıydı. Kocaman yatağımda, uykumdan, gördüğüm rüyadan uyanmıştım.

Karina'yı ikinci kez rüyamda görmüştüm ve... birbirimize öyle sıkı sarılmıştık ki...

Kıkırdayarak, ellerimi kalbime koyarak bir anda yataktan kalktım ve geniş makyaj masama koştum. Büyük aynadan kendime bakarak yüzümdeki yaşlara, yaralara, buruk mutluluğa ve gözlerimdeki canlılığa baktım. Karina'm umarım rüyada yaraları görmemiştir, madem mutluydu üzülmesini hiç istemezdim.

Bana *ayağa kalk*, demişti.

Kalkıp ona sarılmıştım.

Bana *hep ayakta kal,* demişti.

Ayakta kal...

İrkilerek geriye sıçradım ve elimi yüzümdeki yaralardan, son kez baktığım bu kadından çekerek kararlı şekilde başımı salladım. Kızım rüyama girdi, beni ayağa kaldırmak için çabaladı, elimden tutup sarıldı.

Ayağa kalk.

İçime derin bir nefes alarak kafamı dikleştirdim ve odamdaki banyoya yürüdüm. Mutluluk gözyaşlarımı bir çırpıda silip küveti sıcak su ve güzel kokularla donattım. Dünkü gibi içine girip vücudum güzel kokularla sarınana kadar orada kaldım. Sonra bir bornoza sarılarak çıktım, kurulanarak banyonun karşısına geçtim. Saçlarımı kuruttum, güzelce kremledim, düzleştirip saç parfümümü sıktım. Ardından yüzümü nemlendirdim, göz altı kremimi sürdüm. Hepsini, ben geleceğim için Angel yenilemişti.

Saçlarımı omuzlarıma atarak yatak odama döndüm.

Dolabımı açıp onlarca düzine kıyafette ellerimi dolaştırdım. Bana en cazip gelen renge, beyaz bluza uzanıp askısından aldım. Ardından siyah, kumaş pantolon ile Gucci kemerlerimden birini çıkardım. Üzerimdeki bornozu yere bırakıp beyaz, dantel iç çamaşırları ve üzerine bu kıyafetleri giyindim. Beyaz bluzun göğüs dekoltesinden aşağıya uzanan inci düğmelerini ilikleyip kemerin tokasını taktım.

Makyaj masamın karşısına geçtiğim bir sonraki sefer parmaklarımı makyaj malzemelerimde dolaştırdım. Önce bir göz altı kapatıcısı aldım, morarmış gözlerimi ve yüzümdeki birkaç yara izini örttüm. Ardından maskaramı seçip kirpiklerime yoğun şekilde sürdüm, gözlerim ortaya çıkınca ben bile haftalar sonra kendimdeki bu görünümü yadırgadım. En son rujlarım arasından Chanel'in koyu kırmızı rujunu aldım ve dudak çizgilerimi takip ederek sürdüm.

Ardından unutmamak için sevdiğim bir parfümü alıp sıktım, bileklerime dokundurup takılarımın yanına ilerledim. Boynuma gümüş bir kolye takarken parmaklarıma sevdiğim yüzükleri geçirdim. Aynaya bakıp gördüklerimden memnun olunca da yatağa geçip yastık altındaki kurdeleyi aldım. Kızımın kurdelesini bir sebepten ötürü dolabımdaki kutuya kaldırıp kasaya koydum.

Kan sıçramasını istemiyordum.

Giyinme odamın olduğu tarafa geçip sayısız ayakkabı içinden siyah, parlak topuklu ayakkabılarımı seçtim. Yüksek topukları üzerinde doğrulup üstümdeki hayali tozları silkeledim ve odamdan ayrıldım. Asansöre yürürken saçlarımı kabartıyor, güzel bir şarkı mırıldanıyordum. Asansörden inip kısa yürüyüş sonrası salondan içeriye girdiğimde, sanırım ki ayakkabılarımın topuk sesleri yüzünden masada oturan abilerim ve yengem kafasını kaldırıp bana baktı.

"Günaydın," dedim dudağımdaki bir gülümsemeyle masaya yürürken.

Dante elindeki çatalı düşürürken, Salvador dudaklarını bükerek baştan aşağıya beni süzdü. Angel gözlerinde hayranlıkla beni izliyorken, masanın başında durup onlara gülümsedim. Dante saten, siyah pijamaları içindeydi ve Salvador ütülenmiş kıyafetlerini giymişti. Yengem henüz açılamamış olmalı ki, yüzünde hiç makyaj yoktu ve halter yaka, lacivert elbisesi içindeydi. Masadaki eksikliğin farkına vararak, "Babam ve Noah nerede?" Diye sordum.

Dante hayalet görmüş gibi, "Bu sen misin?" Diye sordu.

"Neden öyle dedin Dante?"

Salona giren Sara'ya, "Cappuccino ile gevrek getir," diyerek ricada bulunduktan sonra tekrar abime döndüm. Bu kez şaşkınlık yerine hayranlıkla bakıyordu. "Demedim, tabii ki bu sensin."

"Çok güzel olmuşsun," dedi Angel, kısa bir çılgın çığlığı atarken.

Salvador yengeme alıcı gözlerle bakarken, Gülümseyerek masaya göz gezdirdim ama canım yalnız eski rutinimdeki yiyecekleri istiyordu. Angel'in elimi tuttuğumu fark edince ona göz kırptım ve o sırada Salvador yemeğine devam ederek, "Noah geceden kalma, babam da doktoruyla odasında," diye cevap verdi soruma.

Sara istediklerimi getirerek uzaklaştığında kahve fincanına uzanarak, "Anladım," dedim canlı bir sesle. Sonra cappuccinodan bir yudum alıp özlediğim tat ağzıma yayılırken, masadan uzaklaşıp salonun içerisine yürüdüm. Geniş, araziye bakan camın önünde durup topuğumla yeri çizerken bahçedeki korumalarımıza göz attım. Sol elimle camı tıklattım ve dışarıdaki korumamıza, "Enrico," diye seslendim.

Tıklama sesini duyup arkasını dönünce çenemle evi gösterdim ve o da hiç beklemeden sokak kapısına ilerledi. Parmaklarım fincanın üzerinde ritim tutarken, masadaki aile üyelerimin beni izlediğinin farkındaydım. Adım sesleri yaklaştığında baktığım camda Enrico'nun yansımasını görüp kahvemden bir yudum daha aldım. "Mark'a bir hediye hazırlamanızı istiyorum," dedim ona.

Ailemin diğer üyeleri dikkatle beni dinlerken, "Nedir efendim?" Diye sordu Enrica.

"Açıklayacağım," dedikten sonra kahve fincanımın üzerindeki ruj lekeme gülümsedim. "Ama hediyeden önce iletmeni istediğim bir mesaj

var." Kalbime gömmeye karar verdiğim acı yüzünden gülümsemem acımasız ve alaycıydı. "Ona ve herkese söyle, Karmen Russo geri döndü."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Mark'a hediyemiz (!) ne olur dersiniz?

Artık benim de hikâyenin başından beri hiç yazmadığım o kadınla tanışma vaktimiz geldi. Karmen'i hayatta en çok yıkan şey kızı oldu ve tekrar ancak onunla kendini bulacağını düşündüm. Ve o rüyayla karışık kâbusu yazarken etkilendiğim en çok şeyler Deren'in bıçakları Karmen'in kalbinden söküp çıkarması ile Karina'ya sarılması oldu. Yemin ederim onları sarılınca ben daha mutlu oldum. Sizin de aynısını hissettiğinize de neredeyse eminim. Ayrıca fark ettiğiniz gibi Deren cephesinde durumlar çok karışık, psikolojik olarak çok yıprandı Deren Karmen'in itirafıyla çok çıkmaza sürüklendi. Siz onlar hakkında ya da bölüm hakkında ne düşünüyorsunuz? Biliyorsunuz, buraya bıraktığınız yorumlar benim için çok besleyici oluyor.

Ve Karmen ile Deren sizce tekrar nasıl bir araya gelecek.

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Görüşene kadar hoşça kalınız.

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi
❤️

29. “Tabut.”

Dedublüman, Sakladığın Bir Şeyler Var. (Neden her şarkı onlara bu kadar uyuyor? Yoksa biz mi her şarkıda onları hatırlıyoruz...)

Merhaba canımın içleri .

Buradayız değil mi?? Göreyim sizi<3

Hemen okuyun bölümü de sonraki bölüme geçelim skskeksks ayrıca lütfen oy verip yorum yapın. Size her hafta bölüm yayımlayan Emayne'nizi kırmazsınız diye düşünerek rica ediyorum.

Bölümü okurken bu fotoğrafın anlamını fark edeceksiniz :) Ve sanırım çok duygulanacaksınız.

KARMEN RUSSO.

29. “TABUT.”

RUSYA.

Mark o akşam saatlerinde yatak odasında bir kadınla vakit geçirirken kendi evine doğru ilerlemekte olan helikopterden habersizdi. Aynı şekilde o helikopterin niyetinden de. Hissettiği keyif bir doku kadar canlıydı ve vakit geçirdiği kadından uzaklaşırken, onun evine doğru hareket eden helikopterde bahçeye yaklaşmıştı.

Mark, dışarıdan gelen helikopter sesini duyup yatağındaki kadından uzaklaştı ve kalkıp üstünü giyindi. Pantolonunu geçirip gövdesi çıplak şekilde penceresine yaklaştı ve bahçesine inen helikopteri görüp direkt silahına davrandı. Korumalarının bahçeye biriktiğini görerek odadan ayrıldı.

"Aşkım nereye?" Diye seslendi odada kalan kadın.

"Yataktan ayrılma."

Mark katları indi ve evin kapısını açıp dışarıya çıktı. Helikopter bahçesine inmişti ama gürültü hâlâ devam ediyordu. Korumaları silahlarını çıkarmış helikoptere doğrultmuştu. Mark, evinin geniş merdiveninden inerek helikoptere yaklaşırken, "Bu ne lan?" Diye bağırdı, ani ziyarete öfke duyarak. "Evime saldırı mı düzenliyorsunuz?"

"Mark Bey, dikkat edin efendim."

Helikopterin kapısı açıldı ve dışarıya bir adam çıktı. Mark üç saniye içinde o adamın kim olduğunu tanıyıp gözlerini büyüttü. Bu Enrica'ydı, Russo'ların uzun senelerdir koruması olan adamdı. Çenesinin köşesindeki yara izi onu tanımasındaki en belirgin rolü oynamıştı. Mark uzun zamandır Russo'lardan haber almadığı için bu akşam yaşanan şeye açıklık getiremeden helikopterden iki adam daha indi. "Russolardan geldik," dedi Enrica.

Mark, İtalyan'ca bildiği için onları anlayabiliyordu. Yaptıkları henüz bilinmediği için Russolarla arasının iyi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden silahını indirip. "Nedir bu ziyaretin sebebi?" Diye sordu.

Enrica ellerini ceplerine koyup Mark'ın gözlerine bakarken, "Çıkarın," dedi diğer iki korumaya.

Bununla beraber korumalar helikopterin içerisine geri döndü ve herkes onlara bakarken, bir tabut taşıyarak helikopterden indiler. Mark ve diğerleri gördükleri karşısında şaşkınlığa düşerken, adamlar tabutu Mark'ın önüne bırakıp doğruldular. Mark, gergin sessizlikle beraber henüz adını koyamadığı bir endişe hissedip yutkundu. "Tabutta bir ceset mi var?"

"Açıp bak," dedi Enrica, öfkeyle.

Mark hâlâ bu ani ziyaretin şaşkınlığıyla bir müddet Russoların korumalarına baktı. Niyetlerini anlamış değildi. En son büyük abi Salvadorla altı ay önce karşılaşmış, birbirlerine selam vererek hiç konuşmadan uzaklaşmışlardı. Böyle bir tabutun akşam vakti neden geldiğini düşünerek eğildi ve kapağını kaldırıp baktı. Karanlıkta seçmesi birkaç saniye aldı ve sonra tabutun içindekinin kendi fotoğrafı olduğunu gördü. Nefesi kesilirken uzanıp fotoğrafı aldı ve ışığa doğru kaldırdı.

Kan sıçramış fotoğrafıydı.

Russoların kendisine bir tabut içinde kendi fotoğrafını göndermesinin tek sebebi olabilirdi.

Biliyorlardı. Öğrenmişlerdi.

Bu ansız gerçekle beraber boğazına yumru oturdu, nabzı hızlandı, elleri ve ayakları uyuştu.

Enrica Mark'ın dehşete sürüklenmiş korkulu ifadesi karşısında gizleyemediği bir eğlence duyarak gülümserken, "Russoların sana selamı var," dedi her kelimenin üstüne bastırarak. Mark, eli titrerken

başını kaldırıp duydukları karşısında sertçe yutkundu. "Karmen Russo geri döndü, en çok da senin için."

DEREN ATEŞ'ten.

Bir hafta sonra.

"... ve tüm bu görünen sebeplerinden ötürü çocuğun üstün yararı gözetilerek Nil Ateş'in velayetinin, babası Deren Ateş'e bırakılmasına karar verilmiştir."

Hakimin verdiği karar göğüs kafesimdeki yumruklarından birisini kaldırdı ve içime çektiğim nefes kalbimi rahatlattı. Kızıma hak ettiği güzellikte ve iyilikteki hayatı vermemin önündeki birisini daha ortadan kaldırmıştım. Derya, artık Nille yaşamayacağı gibi kızımı ben istemeden de göremeyecekti.

"Ek olarak çocuğun ruh sağlığı için annesi Nalan Acar, kızı Nil Ateş'i hafta sonları belirlenen saatler içerisinde görüp, yatılı olarak misafir edebilecektir."

Mahkeme az önce benim için bitmişti, bu yüzden saygıdan iliklediğim gömleğin ilk iki düğmesini söküp yanımdaki avukata başımı salladım. O, duruşma bizim lehimize tamamlandığı için sevinirken, gözlerim rastlantı sonucu Nalan ile karşılaştı. Avukatı sonuca itiraz etmek adına kalkmış hakime konuşuyordu ama Nil annesi ile yaşarken kaybolmuşu; mahkeme de hakim de bu gerçeği gözardı edemezdi. Nalan'ın gözlerindeki üzüntüyle karışık öfkeyi gördüm ve ayağa kalkıp hakime bakarken, "Nil daha çok küçük," diye itiraz etti. "Annesine ihtiyacı var. Lütfen biraz daha düşünür müsünüz? Ayrıca..." bir an sustuktan sonra kararlı şekilde devam etti. "Kızımın babasının, kızımı kaçıranla özel bir ilişki yaşadığı gerçeği de var. Kızımın güvenliğinden nasıl emin olacağım?"

Karmen'in bahsi geçtiğinde bileklerim sırtımda ters kelepçe olmuş gibi hissettim. Elimi kolumu bağlayan bir his sol tarafıma akın etti.

Bu pervasızlığını Nalan'ın üzüntüsüne verdim ve avukatım ayağa kalkarak hakime, "Müvekkilim, kızını kaçıran suçluyu bizzat kendisi şikayet etmiştir," dedi. "Ayrıca o suçluyu Deren Ateş'in hayatına sokan Nalan Acar ile Derya Acar'dır. Çünkü Nil Ateş'i onlar kaybetmiştir."

Avukatıma, konuştuğumuzdan daha fazla para vermeyi aklıma yazdım ve dudaklarımı ısırırken hakime göz attım. Gözlüğünü çıkarıp cüppesiyle beraber doğrulurken, "Karar verildi," diye tekrar etti.

"Herhangi bir aksi durum gözetildiği takdirde tekrar dava açabilirsiniz."

Hakim kürsüsünden inerek salonu terk ederken, ayağa kalkıp avukatımın elini sıktım ve onunla beraber çıkışa yöneldim. Beklediğim gibi Nalan kürsüden ayrılıp arkasında avukatıyla beraber üzerime yürürken, "O bir kız çocuğu!" Diye bağırdı bana. "Çok küçük yaşta, bana ihtiyacı var Deren! Nasıl böyle bencilce kararlar verebilirsin? Bir düşün, tek başına nasıl bakacaksın ona?" Öfkeliydi ama daha ziyade canı yanmış gibi üzgündü. "Kızımdan yine ayrı kalmak istemiyorum Deren, lütfen. Bak ben anneyim, onunla aramda senin anlamayacağın bir bağ var."

Anne... Nalan bir anneydi ve kızından ayrılacağı için üzülüyordu.

Karmen... Karmen bir anne olarak nasıl hissediyordur? Uzun süredir Karina'yı görmüyordu.

Ve bir daha göremeyecek.

Hani bir saat ara vermiştim onu düşünmeye, daha on dakika bile geçmemişti.

Düşüncelerim buradan fiziken çok uzaklara gitti ve boğazımda ağırlaşan yumru yüzünden boynumu ovaladım. Nalan, kaşlarını çatıp bir cevap bekler gibi ellerini iki yanına açınca, "Nil konusunda bencilce bir karar vermedim," diyebildim. Karmen, kızı, kızının mezarında kendisini öldürecek olması... *Hayır dur, düşünme! Ya ölseydi? Affeder miydim onu? Ama o zaman kendimi hiç affetmezdim.* "Ben bencilce karar verecek olsam en başından velayetini, Derya'ya rağmen sana bırakmazdım. Ben Nil'in güvenliği için en doğru kararı vermeye çalışıyorum Nalan. Onu sadece hafta sonları değil, ne zaman istersen görebilirsin ama benim evimde, güvenli bir alanda yaşayacak."

Salondan çıkıp koridorda yürümeye başladığımda arkamdan gelmeye devam etti. "Ya benden uzaklaşırsa?" Diye korkuyla sordu. "Ya unutursa beni? Ya da onu bıraktığımı sanıp bana kırılırsa?"

"Onu ihmal etmezsen böyle hissetmez. Nil'i görmen mevzu bahis oldukça hep gelebilirsin. Ben kızımı annesinden uzaklaştırıp, o küçük kalbini kırıp bencillik edecek değilim." Konuştuklarımızı anlaması için omzumun üzerinden küçük bir an baktım. "İlla ki birimizden birisinde kalması gerekecek ve o benim, Nalan."

Arkamdan daha yavaş şekilde gelmeye devam ederken, avukatım benimle bir daha el sıkışıp asansöre yöneldi. O sırada Nalan tekrardan,

"O kadın kaçtı," dedi öfkeyle. "Ya dönerse? Nil'i tekrar almaya çalışırsa? Ya sen ona acıyıp görüşmelerine izin verirsen? Bunların olmayacağını garanti edebilir misin?"

Nalan'a Karmen'e kızdığı için hak vermeyi deniyordum, gerçekten deniyordum ama... Karmen'e kızılacaksa ben kızmak istiyordum, hak verilecekse ben hak vermek istiyordum, öfke duyulacaksa ben öfke duymak istiyordum. Sabrımı, Nil'in annesi olduğu için koruyup, "Görmeyecek," dedim. "Karmen Nil'i görmeyecek."

Asansöre bindiğimde peşimsıra binip ellerini beline koydu. O sırada bacağım, geçtiğimiz günlerdeki kurşun yaram yüzümden sızlıyor ve aksıyordu. Ben asansörü çalıştırırken de Nalan hâlâ konuşuyordu. "Mahkeme günü olanlardan sonra sana pek güvenemiyorum Deren. O kadında seni... etkileyen ne var bilmiyorum ama yeterince öfkeli değilmişsin gibi hissediyorum."

Öfkeliyim!

Gerçekten çok... öfkeliyim!

"Sen önce kocan olacak itin yaptıklarını düşün, sonra bunu dertlen. Sana, Karmen'in doğruyu söylediğini söyledim ama inanmadın Nalan." Ellerimi cebime koyarken sertçe baktım gözlerine. "Ben en azından Karmen'in yaptıklarını inkâr etmiyorum ama sen Derya'nın yaptıklarını inkâr ediyorsun."

Sabırlı kalmaya çalışıyormuş gibi derin nefesler alarak adliye binasından benimle beraber çıktı. "Çünkü bir deliye inanmam mümkün değil. Derya'nın bunları en başından beri bildiğiyle ilgili kanıt getir, inanayım."

"Deli deyip durma, ayarlarımla oynama, düzgünce konuşuyoruz şurada," diye istemsiz bir tepki verdim.

"Al işte!"

Her zaman olduğu gibi yine gazeteci muhabirler Nalan'ın etrafını sarıp sorular sormaya başladığında, aralıktan süzülüp çıktım. Hem sosyeteden çok arkadaşı olduğu hem de babası şöhretli bir gazeteci olduğu için her zaman kameraların odağında olmuştu. Biraz uzaklaştığımda kafamı sol tarafa çevirip arabama baktım ama ben daha ilerlemeden Utku'nun Nil ile beraber bankta olduğunu gördüm. Arabadan çıkmamaları gerektiğini söylemiştim, tüm bu karmaşa Nil'in aklını daha fazla karıştırıyordu. Elinde bir pamuk şeker tutmuş, Utku'ya sevimlilik yapmakla meşguldu.

Düşünüyorum acaba... Karmen'in kızı Nil'e benziyor mudur? Onun gibi neşeli midir? Yoksa annesi gibi sessiz bir asaleti mi vardır?

Arkalarından yaklaştığımda kızımın rüzgârda uçuşan sarı buklelerine içim gitti. Ben bugün beyaz bir gömlekle kumaş pantolon giymişken ona da keten beyaz pantolonla lila renginde tişört giyinmiştim. Doğrusu kıyafetlerini ben seçmiştim, sonra arkamı dönmüştüm ve o giyinmişti. Saçlarını da Utku tarayıp bir taç takmıştı. Yaklaştıkça Nil'in, "Utku benim altı paymağım var," dediğini duydum. "Geceleyi ayağımdan bir tane daha parmağım çıkıyor. Babama söyledim, çok korktu. Sen de korktun mu?"

Evet, bir iki gündür böyle bir şeyler anlatıyordu. Hayal dünyasına göz atmayı çok isterdim ama onun gibi düşünmek için çok büyüktüm. Utku onun pamuk şekerinden biraz alıp, "Benim de kafamın arkasında gözlerim var," dedi. "Geceleri ortaya çıkıyor."

"Oha!" Dedi Nil.

Utku beni fark edip keyifsizce gülümsediğinde, kızıma yaklaşıp, "Nil," dedim ve o heyecanla bana döndüğünde kollarım arasına aldım. "N'apıyorsun burada küçük hanımefendim? Minik tırtılım?"

Nil beni gördüğüne sevinmiş şekilde elindeki pamuk şekeri uzattı. "Amcamın aldığı şekeri yeyken seni bekliyordum."

"Amcana de ki babam bana baktığın için sana teşekkür ediyor."

Nil kafasını salladı ve bunu demek üzere amcasına döndü. "Babam teşekkür ediyoymuş amca, bana baktığın için."

Utku, kızımın tatlılığı karşısında kayıtsız kalamayıp eğildi ve yanağından öptü. "Güzele bakmak sevaptır Nil."

Kardeşime gözlerimi devirirken, Nil anlamamış gibi bana döndü. Baş parmağımın kenarıyla dudağında kalmış şekeri temizledim ve onun gözleri parlayarak arkama çevrildiğinde Nalan'ın geldiğini anladım. Kendisini onun kollarına atarak, "Anne," dediğinde Nalan eğilip onu öptü. "Nil'im, n'apıyorsun, nasılsın aşkım?"

Annesine de, "Şeker yiyorum," diyerek pembe şekeri gösterdi. "İster misin?"

"Yok anneciğim, sen ye. Yemek de yedin mi? Önce yemek, sonra şeker değil mi?"

Nil hemen kafasını sallayıp onayladı ve Nalan ona uzun uzun bakıp gülümsedikten sonra kalktı. Nil, Nalan'ı en son dün görmüştü. Mahkemeyi çekmem için, kızımı kendisine bırakmam için son kez

konuşmaya geldiğinde. Kızım annesinin bacaklarına sarılırken, Nalan bana bakarak, "Söz verdin," dedi kısık sesiyle. "Nil'i istediğim zaman göreceğim. Ve o kadın, asla görmeyecek."

Nil'in duyup duymadığını kontrol etmek için baktım, daha çok şekerini yemekle ilgileniyordu. Huzursuz ve oldukça tahammülsüz olduğum için kısık sesimle, "Aynı şeyi sorup durma!" Diye tersledim. "Hafta sonları gelip görürsün Nil'i, sanki göstermeyecek bir adamım. Tartışma çıkarmaya yer arama, vaktim yok."

Sakinleşmek için iki derin nefes alıp Nil'e baktı ve onun saçlarını okşayarak, "O kadını Nille beraber görürsem Nil'i almak için her şeyi yaparım," dedi. "Öyle bir kadının, ailenin Nil'e yaklaşma ihtimali bile kaygılandırıyor beni. İlk seferinde olmadı ama bu Nil'e zarar vermeyecekleri..."

Bir anda Utku'nun, "Karmen öyle bir şey yapmaz," diyen sesini duyduğumda onun bizim konuşmalarımıza kulak misafiri olduğunu anladım. Banktan kalkmış, hemen arkamda dikiliyordu. "Nil'e zarar vermez."

Cebimdeki yumruklarımı sıkıp rüzgârı burnumdan içeriye sertçe çektim. Kafamın açılmasına ihtiyacım vardı. Nalan Utku'ya inanamayarak, "Hafızanı mı kaybettin?" Dedi. "Ya siz iyi misiniz? Bu kadın yeğenini kaçırdı Utku! Gelmiş bana zarar vermez diyorsun, neye güvenerek bunu söyleyebiliyorsun!"

Utku sertçe yutkunarak, "Verecek olsa zaten verirdi," dedi. "Ayrıca..."

"Ayrıca, ne?"

"Vermez işte!" Dedi Utku, ayağının ucundaki taşa vurarak.

"Pes artık!" Nalan ellerini havaya kaldırıp hayret eder gibi güldü. "Bu kadarı da salaklık!"

Ben dişlerimi sıkarken, Utku Nalan'a doğru bir adım atarak, "Vermez!" Diye bağırdı bu kez. Günlerdir benim kadar az tahammülü vardı, gençliğinin verdiği hoyratlıkla ağzına geleni söylüyordu. "Karmen'in kızı öldü! Kendi çocuğu ölen birisi başka çocuklara zarar vermez. Tamam, kaçırdı, onu asla affedemeyiz ama... o Nil'e bir şey yapmaz!"

"Kaymen mi?" Dedi Nil, başını kaldırıp. "Hani neyede?"

Karina'nın öldüğünü Karmen'den başka birisinden ikinci duyuşumdu. İlkini kendimden duymuştum, ikincisi de kardeşimden.

Boşluğa doğru bakan gözlerimin önüne Karmen'in mezarlıktaki yaralı yüzü oturdu ve gözyaşları hâlâ akmaya devam ediyormuş gibi hissettim. Nalan iki adım kadar gerileyip, "Kızı mı?" Diye sordu dumura uğrayarak. "Ne kızı, kafayı mı yedin Utku? Karmen'in... kızı mı ölmüş? Nasıl... Anlamadım?"

"Evet," dedi Utku, sesi bu defa kısık ve öfkesizdi, daha çok kırgındı. "Kızı varmış, ölmüş." Az önce bağırarak söylediği şeyi şimdi ağzına bile almak istemiyormuş gibi fısıltıyla söylüyordu. "Üstelik çok küçükken öldürülmüş. Kendi çocuğunu kaybetmiş, belki Nil'i de bu yüzden almıştır. Acısıyla bir hata yapmıştır..."

Keşke unutabilsem Nil'i benden kaçırdığını, aldığını, beni bu acıyla sınadığını...

Ne bu acıyı unutabiliyordum ne de onu.

N'apacağım ben? N'apacağım?

"Ben bilmiyordum," dedi Nalan irkilmiş ses tonuyla. Gözlerini dalgın dalgın kırpıştırıp bana döndü. "Neden söylemedin Deren? Kızı... Nasıl öldürülmüş?"

Boğazımdaki yumruyu itmeye çalışarak elimi boynuma doğru bastırdım. "Benim de yeni haberim oldu. Bilmiyordum." Daha önce birisi hakkında hiç böyle acı bir bilgi öğrenmemiştim.

"Küçükmüş bir de, inanamıyorum." Nalan gözlerini bize doğru bakan Nil'e kaydırdı ve gülümsemeye çalışarak onun kafasını okşadı. "Masum bir bebek, belki mafya çatışmalarına kurban gitmiştir. Çok yazık, çok üzücü."

Karmen'in sırları, gerçekleri, acıları ya da herhangi bir şeyi hakkında Nalanla daha fazla konuşmayı istemeyip ellerimi birbirine yasladım. Utku başını önüne eğmiş, yerdeki taşa vururken, "Hadi babacığım," diyerek kızıma eğildim. Onu kucaklayarak doğruldum. "Annene sarıl, gidelim."

Nalan sersemlemiş şekilde kucağımdaki kızımızı öptü, saçlarını okşayıp bir sonraki görüşmelerinde ne istediğini sordu. Nil'in saydıklarını dinledikten sonra da bir daha ona sarıldı. Duyduklarından etkilenmiş gibiydi ama Nalan'ın kalbini hiçbir zaman tamamıyla görmediğim için bilemiyordum. Nil'i koltuğa yerleştirdim ve Utku'da onun yanına oturunca, Nalan'a dönüp kafa selamı verdim.

Adliyeden uzaklaşırken arabada konuşan tek kişi kızımdı. Şarkı açmamı istemişti ve o şarkıya eşlik ediyordu. Bazı harfleri hâlâ

çıkaramaması beni gülümsetiyordu. Bir iki yıl sonra tamamıyla konuşmayı sökmüş olurdu. Arabamı, her ne kadar öfkem kadar süratli kullanmak istesem de kızım ve kardeşim için hız sınırının altında kaldım.

"Kızdın mı?" Diyerek dakikalar sonra konuştu kardeşim. "Nalan'a Karina'dan bahsettiğim için?"

Nil şarkı söylemeye ara vererek, "Kayina'ya n'olmuş?" Diye sordu. "Ay keşke göysem Kayina'yı."

Bu sorunun cevabını kızıma açıklayamayacağım için Utku'ya cevap verdim. "Kızmadım. Kızacak bir şey yapmadın. Ama Karina'dan birisine bahsederken hep iki kez düşün. Nil için nasıl hassasiyet gösteriyorsan onun için de göster."

Utku kara gözleriyle ruhumu görmeye çalışıyormuş gibi uzun saniyeler bakıp başını salladı. "Bir çocuk olduğu için mi? Karmen'in çocuğu olduğu için mi?"

Bir şey demeden arabamı, önünden geçtiğim dükkânın kaldırımında durdurdum. Nil yapış yapış ellerini Utku'ya gösterirken de arabadan inip ilerledim. Çiçekçi dükkanının önünde durup tezgâhtaki renkli çiçeklere bakarken her birinin ne anlama geliyor olduğunu düşündüm. Sarı laleler, mor şakayıklar, kırmızı karanfiller, pembe güller, nilüferler...

Karmen bence en çok kırmızı ve mor olanları severdi. Belki beyazları da.

"Çiçek mi alacaksınız beyefendi?"

Seslenen kadın satıcıya döndüm ve elinde bir makasla çiçek tuttuğunu gördüm. Tezgâhtaki çiçekleri göstererek, "Çocuklar hangisi daha çok sever?" Diye sordum.

"Aa, bir çocuğa mı alacaksınız?" Kadın yanıma yaklaşıp tezgâhta duran taze çiçeklere göz attı. "Henüz çocuk oldukları için ayırt etmezler, hepsini severler bence."

Nil'e sorsaydım keşke, onun en sevdiği çiçek vardır mutlaka. "Madem öyle, hepsinden birer tane alayım."

Kadın bir an hareket etmedi. "Yalnız çiçeklerimiz çok taze, seramızda yetiştiriyoruz. Fiyatlarını öğrenmek ister misiniz?"

"Gerek yok, alacağım zaten."

Kadın elindekileri bırakıp istediğim gibi her çiçekten bir tane aldı, bir deste haline getirip sardı. Paketi tamamladığında ücretini ödeyerek

çıktım ve ellerimde duran çiçeklere bakarak arabaya ilerledim. Şoför koltuğuna oturup çiçek destesini yan koltuğa bıraktığımda, Nil heyecanla, "Bana çiçek mi aldın?" Diye sordu.

Kızımın gönlünü kırmamak için desteden bir tane çiçek aldım ve omzumun üzerinden arkama dönerek ona uzattım. "Evet, bu senin için sevgilim."

Heyecanla uzanırken, "Meysi," dedi.

Bir an elimde çiçekle kaldım ve bu kelimeyi bana kullanan diğer bir yüzü hatırlayıp yutkundum. "Mersi mi demek istedin? Bunu nereden öğrendin?"

Nil mavi gözlerini kırpıştırdı. "Şey, öyle aklımda kalmış babacığım."

Onu zorlamamaya çalıştım ve çiçeği tekrar eline bırakırken normal davrandım. "Senin kadar güzel olmasa da al tırtılım."

Sonunda çiçeği elimden alıp koklarken dalgın dalgın, "Kaymen'de böyle söylemişti," dedi.

Utku ile beraber, onun dudaklarından çıkacaklara dikkat kesildim ve kızımın küçük ellerindeki çiçeğe olan hayranlığını izleyerek, "Ne söylemişti?" diye sordum.

"Bana çiçek almıştı." Utku elini Nil'in elindeki çiçeğin sapında gezdirince dikenleri olup olmadığını kontrol ettiğini anladım. "Bir de bana kazak giydirmişti. Senden güzel değil demişti. Hıyka mıydı yoksa hatırlamıyorum ama düğmeleri vardı... Kayina'mış, bana biyaz küçük geliyordu."

Ciğerime iki ayrı nefes çekip başımı kaldırınca Utku ile göz göze geldik. Onun da gözlerinde benim gibi sorgulayıcılık, kırgınlık vardı. Nil'in yanağını okşayarak, "Demek sana çiçek almıştı," dedim. "Ne renkti?"

Parmağını ısırdı ve hatırlamış gibi, "Beyazdı," dedi coşkuyla.

"Sen n'apmıştın o çiçek verince?"

Bakışlarını kaçırarak, "Sarılmıştım," dedi. "Kaymen çok sıkı sarılıyoy biliyor musun baba!"

Biliyorum bebeğim, biliyorum...

Kızımın güzel yüzünü, saçlarını bir daha okşayıp önüme döndüm ve ellerimi direksiyona sarıp kendimi arkaya yasladım. Yutkunurken arabanın tavanına, yanmayan tavan lambasına bakıyordum. Uzun zamandır birinin yüzünü daha iyi görmek için tavan lambasını yakmıyordum.

Arabayı kaldığım yerden çalıştırdım ve kestirmeden giderek dar sokaklara girdim. Yanından geçtiğim uzun ağaçların gölgesini takip edip arabamı müsait bir aralığa park ettim. Utku etrafımıza bakıp sol tarafı fark edince, "Mezarlığa mı geldik?" Diye sordu rahatsız bir sesle. "Abi, yoksa..."

Arabadan inip Nil'i arka koltuktan kucağıma aldım ve Utku'ya, "Çiçekleri al," dedim.

Yüzüme, beyazlamış bir yüzle bakıp çiçek buketini aldı ve onunla beraber yanımdan geldi. Kapıları kilitledim ve mezarlığın içine girdiğimizde Nil bana bakarak elindeki çiçek için teşekkür etti. Hâlâ az önce Karmen'den bahsettiğinin farkında değildi. "Baba, dün Utku ile kumbayamı açtık. Tam iki yüz dört liram varmış."

Etrafının farkında olmaması için onunla konuşarak, "Benden zenginsin," dedim ona.

Ufacık dişlerini göstererek gülümsedi ve sonra omzumun üzerinden arkaya gözlerini kısarak baktı. "Utku biy liramı çaldı!"

"Tüh," dedim kızımı kendime, kalbime daha da bastırarak. "Dünyaları alırdın o bir lirayla."

Nil'in başını omzuma koyup ileriye baktım ve yerini hatırladığım mezarlığa ulaşınca yavaşladım. Utku'da arkamda durarak bakışlarımı takip etti ve derin nefes alıp, "Leylan mı?" Diye sordu şaşkınca.

"Sahte ismiymiş, zamanında öyle gömmüşler."

Karmen'ın kızını gömmeleri, bunun dudaklarımdan böyle çıkması...

Nasıl dayandın Karmen? Nasıl?

"Yani burası... Karina'nın mezarı mı?" Diye doğrulamak istedi kardeşim. "Ne kadar ufak."

Bir adımımın genişliğinden bile küçük...

Kalbinin durduğu ilk anı düşünürken hep nasıl öldüğünü merak ediyordum.

Utku'nun elindeki çiçek buketini aldım ve Nil kollarını boynuma sararken, eğilip çiçekleri mezarının üstüne koydum. Toprak biraz nemliydi, birkaç gün önce yağmur yağmıştı. O gece muhattap olduğum adam hâlâ her gün gelip mezarlığı kontrol ediyor, koruyor ve bir süreden sonra ayrılıyordu. Temiz görünüyordu. "Merhaba," diye fısıldadım Karina'ya.

"Merhaba baba," dedi Nil, gülerek.

Çiçeklerin topraktaki görünüşlerini izleyerek doğruldum ve Utku yaklaşıp mezara daha yakından bakarken, "Karmen'in buraya geldiğinde nasıl hissettiğini tahmin edemiyorum," dedi. "Kızı kendisine benziyor mu acaba?"

Onun boşluğa doğru sorduğu soruya, "Benziyor," diye cevap verdim.

O fotoğrafki kızın yüzünde darp izleri vardı, şiddete uğramıştı, incinmişti, kameraya ürkerek, ağlayarak bakıyordu...

Bakışlarımı gökyüzüne kaldırıp tenime ısıtan güneşe baktım ve Utku aldığı cevaptan sonra sessizleşti. Muhakkak daha sonra nereden bildiğimi de sorardı. Öldüğünü bildiği için Karmen o fotoğrafı gördüğünde, benim Nil'in fotoğrafını gördüğümden daha çok acı çekmiş olmalıydı.

Nil'in yüzünün o şekilde darp edildiğini düşünüyorum da...

"Baba, kaşın niye ıslanmış," diyerek kirpiklerime dokunan Nil'i hissedince onun mavi gözlerine bakarak, "O kirpik," dedim. "Kaş değil."

"Hıı." Kirpiklerimi silmeye çalıştı. "Islanmış."

"Rüzgâr gözlerimi kuruttu biraz," dedim.

"Ay hani rüzgâr?" Dedi etrafında arayarak. "Saçlayım uçuşmuyor."

Utku Nil'in yaslandığı omzumun tarafına geçip uçuşması için onun saçlarına üfleyince kızım mest oldu. Onu Utku'nun güvenli kollarına bırakıp mezara bir adım daha gittim ve tek dizimi yere yaslayarak eğildim. Parmaklarım toprağa dokununca o gün Karmen'in pijamalarla, çıplak ayaklarla buraya nasıl kapandığını hatırladım. Aklını kaybetmiş gibiydi, kızını kaybetmek aklını kaybetmekti belki de. "Annen Mark'ı öldürdü mü Karina?" Diye fısıldadım. "Yoksa hâlâ hayatta mı?"

Bir süre sanki cevap bekliyormuş gibi mezara bakıp buketten bir tane çiçek çıkardım ve mezar taşının önüne koydum. "Yüzündeki o morluğa, gözlerindeki o ürkek bakışa Feda sebep olduysa eğer merak etme, onu öldürdüm."

Peki ya Karmen'in öldürdüğü kadın doktor Karina'ya ne yapmıştı da Karmen onu öldürmüştü?

Acaba organlarını mı almıştı? Bu herifler organ mafyasıydı nihayetinde.

Feda'yı benden bu yüzden almıştı, kendisi öldürmek için.

"Annenin seni çok sevdiği aşikâr," dedim elimi topraktan ayıramadan. Uçuşan birkaç pisliği alıp kenara fırlattım. "Gitti ama seni sevmediğinden değil, bizim çatışmamız yüzünden." Neden kızı ile Karmen'in arasını güzel tutmak istiyordum? Neden birden bunları söylüyordum? Zaten çok fazla incindiğini bildiğim için Karina'nın daha fazla incinmesini mi istemiyordum? "Çok güzel bir kızmışsın. Yani hayır, affedersin... öyle demek istemedim. Çok güzel bir kızsın."

Karmen burada olmamı ister miydi ki buradaydım?

Bir avuç toprağı sıktım ve çiçeklerden birisi rüzgârda uçtuğunda onu alıp tekrar buketin içine koydum. Acaba çiçeğe alerjisi var mıdır? Mesela Nil'in çileğe vardı, ona çilekli hiçbir şey yiyip içirmezdim. Acaba Karina'nın neye alerjisi vardı? En sevdiği meyve neydi? Ya da Nil gibi çikolatalı sütü sever miydi? Saçları annesi gibi kısa mıydı? Gülüşleri benziyor muydu?

Karina'nın başka fotoğrafları, videoları var mıydı acaba?

Neden... Her şeye rağmen neden görmek istiyordum?

Mezara bir daha bakınca daha önce şokta olduğum için fark etmediğim bir detay takıldı gözüme. Mezar taşında doğum ve ölüm tarihi yazıyordu. Öldüğünde... yalnız iki buçuk yaşındaymış, gerçekten tahmin ettiğim kadar küçükmüş. Nil ondan daha büyüktü. Ablası yaşındaydı. "Karina... Canın çok acıdı mı acaba?"

"Baba ben buraya ilk kez geldim, neyesi bura?"

Gözlerimi, ellerimin tersiyle ovalayıp doğrulunca kızıma döndüm. Ona buranın neresi olduğunu henüz anlatamazdım, henüz ölümün ne olduğunu bile bilmiyordu. Kızımı kollarım arasına geri alıp sol koluna baktım ve o kolundan öptüm. "Sen de çiçeğini buraya bırakmak ister misin?"

Benim çiçekleri bıraktığım mezara doğru baktı. Neden bırakmasını söylediğimi anlamasa da ben çiçekleri bıraktığım için kafasını salladı. Kucağımda onunla eğildim ve elindeki çiçeği Karina'nın mezarına bıraktığında, kızımı alnından öptüm.

Mezarlıktan ayrılıp arabaya geri döndüğümüzde Utku'nun bir şeyler sorduğunu algıladım ama dalgınlıktan duyamadım. "Hı?" dedim. "Ne söyledin?"

"Mezara," dedi, koltuğa yerleşerek ellerini deri ceketinden çıkarırken. "Tekrar gelebilir miyim?"

Kapıyı kapatmadan önce uzanıp onun saçlarını okşadım. "Gelebilirsin abiciğim."

Direksiyon başına geçip arabayı çalıştırınca hakimiyeti kaybetmemek için onları düşünmedim. Kızımın, arabamı dolduran sesine kulak verip gerçekten burada olduğuna kendimi inandırdım. Nil'i bulmuş olmama rağmen hâlâ nadiren uyuyabiliyordum ve uyandığımda ilk aklıma gelen Nil'in kaybolduğu oluyordu. Nil'in kaybolma korkusu ve Nil'in benim onu bırakma korkum hiç geçmiyordu.

Eve geldiğimizde Utku Nil'i alıp indi ve benim hâlâ direksiyonda olduğumu görüp, "Gelmiyor musun?" Diye sordu. Yüzü, bakışları çok yorgundu ama Nil'i tutuşu sımsıkı ve güven vericiydi. Bana güven vericiydi. Onun yanında Nil'e bir şey olmayacağını hissediyordum.

"Kapıyı en az iki kez kilitle, pencereleri sıkıca kapat," dedim kendime engel olamadan. Yanlarından ayrılırken Utku'ya sürekli bunları söylediğim için artık kızmaya başlamıştı.

"Nil," dedi kardeşim, kızıma dönerek. "Bu baban beni salak mı sanıyor da sürekli aynı şeyleri söylüyor."

"Salak Utku," diyerek dil çıkardı.

Utku içten gelmeyen bir gülüşle onun burnunu ısırıp eve yürüdüğünde bir süre bekledim. Kapıyı kilitlediğinden emin olup evin önünde sigara içen korumaya baş selamı verdim. Günlerdir buradan ayrılmıyordu. Evin arka sokağına bakan yerde de gizli bir koruma vardı, uzaktan gözlüyordu evi. Herkes Nil için bir tehditmiş gibi hissettiğimden bu korumalarda irtibatı koparamıyordum.

Güneş batarken arabamı evden uzaklaştırıp gaza yüklendim ve yüz kaslarım kendiliğinden gevşedi. Dudaklarımın aşağıya büküldüğünü, suratımın düştüğünü hissediyordum. Elli bir kilometrelik yolu otuz dakika dolmadan tamamladım ve cezaevinin kapısı önünde beklerken bir daha Mert'in gönderdiği fotoğrafa baktım. Bana cezaevi revirinin doktorlarını bulmuştu. Birisi kadın diğeri erkekti. Karmen'in intihar gerçekleştirirken kestiği kolunun pansumanını ikisinden birisi yapmış olabilirdi.

Ölümden mi dönmüştü merak ediyordum.

Ya da... kesikler canını çok yakmış mıydı?

Cezaevinin kapısı açıldı ve içeriden trençkotunu kapatan bir kadın çıktı. Fotoğrafla eşleştiğini fark ettiğimde direkt arabadan çıkıp cezaevi

yetkililerinin dikkatini çekmeden kadına yaklaşmaya çalıştım. Gölgemi fark edip başını kaldırdığında, "Merhaba," dedim. "Birkaç dakikanız var mı?"

Kadın şöyle bir bana baktı. "Tanışıyor muyuz?"

"Hayır," dedim aramızdaki mesafeyi aşıp kadını rahatsız etmeden. Ellerimi kumaş pantolonumun cebine koyarken, rüzgâr gömleğimin ipek kumaşını tenime çarpıyordu. "Size, cezaevinde yatan bir tanıdığım hakkında soru sormak istiyorum. Hemen reddetmeyin, zararlı bir soru değil."

İkilemde kaldığı açık şekilde etrafına bakıp, "Cevap verme yetkim olan bir şeyse sorun," dedi.

Nazik geri dönüş karşısında minnetimi ifade edecek bir mimik yapmaya çalıştım ama ruhum çekilmiş gibiydi, yaşamımı idame ettirmekten fazlası gelmiyordu elimden. Lafa nasıl girip o kelimeleri ağzıma alacağımı bilemediğim için bocalayıp, "Yakın zamanda cezaevinden ayrılan birisi vardı, ayrılmadan bir süre önce de intihar etmişti," dedim. "Adı... Karmen'di."

Gözleri hemen büyüyünce Karmen'i unutmadığını anladım. Dudakları aralandı ve bana ilk kez görüyormuş gibi baktı, sanırım haberlerde gördüğünden tanımıştı. "Evet," dedi. "Kendisi intihar eyleminde bulundu, benim hatamdı. Revire karın ağrısıyla geldiğinde masamdaki makasımı almış, kendini yaralamış."

Makasla mı? Neden bıçakla olduğunu düşünmüştüm? Doğru, makası bulması bıçağı bulmasından daha kolay olurdu. Başımı sağ tarafıma çevirip sessizce yutkunurken, "İhmalliğiniz," diye suçladım kadını istemsizce.

"Evet, kendisinden de özür diledim," dedi üzgünce.

Bu yol olmasa başka şekilde yapardı belki de. Nasıl yapardı mesela? Ve o kesiklerin derinliği, en çok onu merak ediyordum. Dikey mi yatay mı? Derin mi yüzeyde mi?

"Nasıl kesmiş?" Diye sordum, kadına göz ucuyla bakıp. "Çok... derin miydi? Kaç kesik vardı? Çok kanamış mıydı?"

"İlk müdahaleyi ben yapmadım ama çok kanadığı aşikâr. Diğer doktor arkadaşımın söylediğine göre avucunun içi hep kan doluymuş." Gözlerimi kırmızılık kapladı ve doktor devam etti. "Bunları, zaten davasında intihar ettiği bilindiği için söylüyorum. Sonra pansumanını yaparken kesiklerini gördüm."

Çenem titrerken, "Çok muydu?" Diye sordum. Kan çoktu bari o çok olmasın... Ama kan o kadar fazlaysa kesik de fazla olmalıydı.

"Şey, biraz. Hatırladığım kadarıyla yedi kesik vardı. Dördü beşi dikey, diğerleri yataydı." Bunları konuşmaktan hoşlanmayarak geri çekildi. "Neyse ki hayatta, erken müdahale yapıldı."

Beş tanesi dikey, iki tanesi dikey. Kanın... avuç içini doldurmuş olmasına şaşmamalıyım. O kadar kesikten sonra...

"Kaleminiz var mı?" Diye sordum başımı kadına kaldırıp.

"Efendim?" Diye anlamamış bir tepki verdi.

Gömleğimin kol düğmesini çözüp dirseğime kadar sıyırdım ve kolumun içini göstererek, "Kesikler nasıldı, koluma çizer misiniz?" Diye sordum.

Bana on saniye kadar anlamsızca baktı. "İyi misiniz?"

"Neden?"

"İstediğiniz çok garip."

"Sadece... O kesiklerin kolunda nasıl durduğunu görmek istiyorum. Dikeyleri de yatayları da, hepsini çizin."

Kadın aynı bakışlarla bir süre daha baktıktan sonra sersemleyip çantasını açtı ve biraz kurcalayıp bir pilot kalem çıkardı. Sokak lambasının yansıyan ışığı sayesinde kalemi koluma değdirirken, "Hatırlayabildiğim kadarıyla çizeceğim," dedi.

O an sanki ne söylese baş sallayacaktım. "Size intiharıyla ilgili bir şey söyledi mi?" Diye sordum kalem kolumda kayarken.

Bir saniye durdu. "Evet, söyledi."

Yoksa... Benin ölmesi için baş salladığımı mı söylemişti.

"Ne dedi?"

"Kızını kaybetmiş," dedi üzülerek. "Kendi suçu olduğunu düşünüyormuş ve o gün bu kendisine bir daha hatırlatılınca daha da suçlu hissetmiş. Anlattıklarına çok üzüldüm, gözlerindeki acı gerçekti..."

Kendisine hatırlatılınca...

Senin gibi bir anne kendi çocuğu için bile eziyettir.

Senin annesi olduğun bir çocuk düşünemiyorum.

Benden bir çocuğun olması için yalvartacağım seni.

Hem kendisini öldürmesini onayladığım hem de ona suçlu hissettirdiğim için yapmıştı.

Kolumda kayan kaleme ve oluşan çiziklere bakarak yutkundum. Doktor bir şeyler söyleyip ardından gitmesi gerektiğinden bahsetti, bana iyi akşamlar dileyerek uzaklaştı. Yanıt bile veremedim, paylaştıkları için teşekkür edemedim. Sersemlemiş şekilde geriye doğru birkaç adım attım ve vücudum arabaya çarpınca kolumdaki çiziklerin yerlerini izledim. Yatay olanlar alt altaydı, dikey olanlarınsa aralarında boşluk vardı ve bir iki tanesi yamuktu. Bir hayli de uzunlardı, sızısı saatler boyunca geçmemiş olmalıydı.

N'aptın bana Karmen? Bana n'aptın da kendi çektiğim acıları değil de senin çektiğin acıları düşünüyorum?

Dakikalardan sonra arabamın kapısını açıp koltuğa yerleştim ve kafamı arkaya yaslayıp çiziklerin yerlerini aklıma kazıdım. Doktor saçma davrandığımı söylüyordu ama kızımın kaybolmasından, Karmen'in hayatıma girmesinden sonra ne normal gerçekleşmişti ki?

Kızımı bulmama rağmen hâlâ bir şeyler kayıpmış gibi hissediyordum.

Dengemi sağlayamadığım için bir türlü arabayı kullanamıyordum. Dengemi oturtmak için çatlayan başımı ovuşturup biraz sakinleşmeyi bekledim. Giderken arkasında bu kadar şeyi bırakıp hepsini unutmamı mı beklemişti? Cidden hayatıma öylece devam etmemi mi bekliyordu? Onun için benim hayatımdan çıkması kolay olabilirdi ama benim için Karmen'i hayatımdan çıkartmak kolay değildi.

Bir sabaha o hiç olmamış gibi başlasam keşke.

Bu kez eminim rüyalarıma gelirdi.

"Neden bana hiçbir şey söylemedin Karmen? Neden sana o kadar şeyi dememe izin verdin?" Ellerimi yüzümden aşağıya indirdim. "Yine çok şey söylerdim ama onları söylemezdim. Neden sustun anlamıyorum, düşünmekten kafayı yiyeceğim artık. Kendimi kaybettirdin bana, kendimi..."

Bir telefonun uzun uzun çalışı düşüncelerimden hayata sevk etti beni. Telefon zil sesim artık Nil'in *baba seni çok seviyorum,* diyen sesiydi. O sese yarım ağız gülerek telefonu çıkarınca beklediğim bir arama olduğunu görüp açtım. Karşı taraftaki adam, "Abi, bulup paketledik," dediğinde rahat bir nefes verdim. "Gelecek misin? Burada bekleyelim mi?"

"Geliyorum," diyerek aramayı kapattım ve moturu çalıştırıp hızlıca uzaklaştım oradan. Biz adam kaldıracaksa hep aynı mekânı

kullanırdık, oraya ilerlemeye başlarken kırmızı ışıkta durup telefonumu bir daha çıkardım. Yüksek mertebeli bir ahbabımı arayıp telefonu açtığında direkt, "Bana bir helikopter lazım," dedim.

Hattın diğer ucunda gülerek, "Bu ne selam sabahsızlık," dedi.

İsveç dışişleri bakanının oğluydu, daha önce kendisi için çalışmıştım. Çok sayko bir herifti ama geri çevirmeyeceğini düşünüyordum. "Selam sabah," diye cevap verip konuşmama devam ettim. "Bana bir helikopter ayarla, uzun süreli ihtiyacım var."

Konudan bağımsız şekilde, "Kızın nasıl?" Diye sordu, demek İsveç'ten bile haberleri takip ediyordu.

"İyi," diyerek kızımın muhabbetini kısa kestim. "Sadete gel, trafikteyim. Ayarlayabilecek misin?"

Karşı tarafta yaşanan bir sessizlikten sonra, "Bir iş var," dedi. "Onu yaparsan helikopteri direkt sana veririm."

Cazip geldiği için, "İş nedir?" Diye sordum.

"İsveç içişleri, bir teröristi İran'da bulup kurtardı. Özel muameleyle bakılıyor, gül gibi yaşıyor anlayacağın." Bu haber birkaç ay önce konuşulmuştu milletvekilinin oturduğu yemek masalarında. "Adamı yakala, ne istersen senin olsun."

"Sıkıntılı bir iş," dedim telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp direksiyonu çevirirken. "İsveç'e geçtiğimde yüz yüze görüşür, konuşuruz. Uzun süre adamın izini süreceksem uğraşamam, başka kişisel işlerim var benim."

"Adamın görüldüğü yerler var, Türk polisi gözlemliyor ama sen kimseye bırakmadan bu işi halledersin diye düşünüyorum." Beni pohpohlamaya başlamasına göz devirdim. "Yakala şu adamı, sonuçta sadece bir işten fazlası, teröristin teki adam. Namın yürür be oğlum."

"Helikopteri daha geri vermem."

Kahkaha attı. "Senindir."

Aramayı, onunla bir daha araşmak için sözleşerek kapattım ve yolun devamında başıma çıkan bu işi düşündüm. Halledersem benim için çok büyük kolaylık olurdu, bir helikopter işime yarardı. Ensemi kaşırken girdiğim caddenin sonuna doğru yavaşladım ve arabamı bu izbe yerde bırakıp dışarıya çıktım. Silahımı belime sıkıştırarak içeriye yürüdüm. Geniş, bir kısmı varil dolu deponun içine girerken ellerimi de ceplerime koydum. Kapının sesiyle beraber muhattapta olduğum iki adam,

sandalyenin önünden doğruldular ve böylelikle ben de Yaman'ı görmüş oldum.

Onu ikinci görüşüm, ilk görüşümdeki gibi sandalyede gerçekleşmişti.

Başını kaldırıp bana baktığında, göreceğinin ben olduğunu biliyormuş gibi hiç şaşırmadı. Çenesinden kan sızıyordu, zaptetmek için vurmuş olmalılardı. Üzerinde takım, açık mavi renginde gömleği vardı. Önünde durduğunda gözlerimiz uzun süre bir arada kaldı. Gece Üstün'ü araştırmaya başladıktan sonra Yaman'ın onun şoförü olduğunu öğrenmiştim ve bu kaçırma işinde payı olduğundan emin olmuştum. Sol elimi cebimden çıkarıp onun kafasına koydum ve saçlarını sertçe çekip başını arkaya doğru yatırdım. "O gün Gece ile beraber miydin?"

Gece'nin adı geçince duygusuz yüzünde bir şeyler değişti. Bu değişim açık bir kitap gibi okunmuyordu ama dikkatim tamamıyla üzerinde olduğu için anlamıştım. "O günden kastın eğer kızının kaçırıldığı günse Gece öyle bir şey yapmadı. Karmen'i çok sevdiği için suçu üstüne almaya çalışmış. Kızı öldüğü için Karmen'e çok üzülü..."

Elimin tersiyle suratına sertçe geçirdim ve konuşması bıçak gibi kesilirken, tokadımın sesi içeride yankılandı. Kıpkırmızı olan el izime bakarak vurduğum yeri okşarken, "Beni aptal yerine koymaktan vazgeçin," diye fısıldadım. "Gece'nin şoförüsün ve olay yerinden arabayla ayrıldıysa o arabayı sen sürüyor olmalısın. Ayrıca Nil zaten senin adını geçirdi, Gece ile seni tanıyor."

Yüzünü bu tarafa dönerken dişlerini sıktı ve sonra arkasına iyice yaslanarak, "Tabi ya Nil," dedi. Sonra dişlerini göstererek gülümsedi. "Canım benim, aşık bana."

Sağ gözümdeki seğirme yüzünden birkaç saniye konuşamadım. "Ne aşkı lan? Bak, siktirtme ızdırabını... Kızımın adını ağzına alma, bir de yavşak yavşak gülüyorsun!"

"Doğruları konuşmak istemedin mi?" Rahat bir omuz silkişle konuşmaya devam etti. "Kızın beni çok seviyordu, Yaman Yaman diye peşimde dolanıyordu. Sen beni dövdükten sonra eve döndüğümde bir üzüldü, bir üzüldü görmen lazım..." sırıttı. "Yaralarıma pansuman yaptı, acayip tatlı bir çocuk. Allah ailesine, yani sana bağışlasın."

Düz düz baktım ve sonra sinirle gülmeye başladım. Ellerimi belimin iki yanına koyduğumda Yaman'da bana eşlik ederek kahkaha attı. Birbirimize kafa sallayarak seslice gülmeye devam ederken bir anda

suratına bir tane daha geçirip sinirden titreyen ellerimle gömlek yakalarını tuttum. "Yaman... Canım benim, bak, öldürürüm seni." Gülümseyerek yanağına iki kez yavaşça vurdum. "Arkamdan o kadar kazık atıp iş çevirdiyseniz benim seni öldüreceğimi de biliyorsundur."

"Ondan şüphem yok, yapabilirsin." Başını iki kez aşağı yukarı salladı. "Ama öldürsen de Gece ve Karmen hakkında hiçbir şey anlatmam. Onlar benim patronlarım, ihanet etmem."

Sadakatli miydi yoksa öyleymiş gibi davranıyordu anlamak için yüzünü iyice izleyip o saçlarını bir daha çektim. "Biliyor musun, sen ağzını açıp tek kelime söylemesen de işime yarayacaksın." Kafasını arkaya vurarak bıraktım ve ellerimi birbirine sürterek arkamdaki adama işaret verdim. Bunun üzerine birazdan kapı açıldı ve Yaman'ın bakışları omzumun üzerinden arkaya kayarak kocaman oldu. Sırıtarak baktım ve Gece, onu tutan adamla beraber ayaklarını yere vura vura içeriye girdiğinde zamanlamanın güzelliği karşısında derin bir nefes aldım. Yaman sandalyeden kalkmaya çalıştığında da ellerimi omuzlarına koyarak onu koltuğa daha da bastırırken yüzüne doğru fısıldadım. "Sen ve Gece, Karmen'in bana dönüş biletisiniz."

🎠

İTALYA, SİCİLYA.

"Karmen Hanım, geldik."

Bugün şoförlüğümü yapan Encira'ya gözlüğümün altından bakıp araba kapısını açtım. Dışarıya çıktığımda topuklu ayakkabılarım taşa bastı. Siyah, kutu çantamı kendimle beraber alarak kapıyı çarptım ve gözlüklerimi hafifçe burnuma itip geldiğimiz kiliseye baktım. Sadece yılda bir kez bize uğrayan, bizleri, mafya olduğumuz için sürekli lanetleyen büyükbabamın olduğu kiliseye gelmiştim.

Kendisi medresede yaşıyor ama gün içinde hayır işleri ve küçük çocukları eğitmek için bu kilisede oluyordu. Küçüklüğümde birkaç kez gelmiştim. Başımı arkama çevirince yola çıktığımızdan beri bizi takip eden iki araca baktım. Birkaç koruma dışarıya çıkmış, şimdiden beklemeye başlamışlardı. Üzerimdeki uzun deri ceketin içinde hareket ederek yürümeye başladığımda Enrica, "Ben de geleyim mi efendim?" diye sordu.

"Hayır. Burada kalın."

Saçlarımı kulağımın arkasına koyarak kilise bahçesine açılan siyah, demir kapıdan girdim ve bahçede kol kola girmiş yürüyen iki genç kıza

göz atıp ilerledim. Kilisenin kapısını açarken gözlerim tırnaklarımdaki kırmızı ojelere kaydı, dün Angel sürmüştü. İçeriye girdiğimde uzun zamandır gelmediğim için etrafıma bakındım ve ahşap sıralardaki birkaç çocuğu gördüm. Sonra da kilisenin yukarısındaki dedemi. Başını, kürsüye koyup okuduğu incilden kaldırdığında anlattığı her şey yarıda kaldı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sırıtır gibi gülümseyerek ön taraftaki ahşap sıraya oturup çantamı yanıma bıraktım. Kollarımı göğsümde birleştirip papaz dedemi dinledim.

Bir süre şaşkınlıkla bana baktıktan sonra kürsüye koyduğu incile döndü ve okuduğu sayfayı tamamlarken dakikalar geçti. Dedem çok huysuz ve bizden şikâyetçi olsa da ben gerçekten onu severdim. Buraya Karina'm ile gelip dedemi görmeyi, hatta İncil'i ona da okumasını çok isterdim ama hayatımda kocaman bir fakat vardı.

Dedem, İncil'in o sayfasını bitirip kapattı ve sırada oturan çocuklara kapıyı gösterince hepsi hevesli hevesli dışarıya çıktı. Onların ardından bakıp tekrar yukarıdaki dedeme dönünce, gözlerinin bana kilitli olduğunu gördüm. Sakalları her zaman olduğu gibi uzun ve beyazdı. Hac kolyesi keten, dizlerine kadar uzanan bol gömleğinin üstündeydi. İncil'i okurken yüzünde olan huzurdan eser yoktu, kaşlarını çatmıştı. Bize karşı olan tavrı her zaman bu olduğu için arkasını dönmesine şaşırmadım ama o uzaklaşmadan, "Büyükbaba," diye seslenerek ayağa kalktım.

Arkası bana dönükken durdu ve ben basamakları çıkıp ona arkasından yaklaştım. Topuklarım ahşap zeminde küçük sesler bırakırken, uzanıp yanındaki elini tuttum. "Bir hoş geldin, demeyecek misin büyükbaba?"

Omzunun üstünden dönüp şöyle bir baktı bana. Siyah, uzun deri ceketimin altında siyah, vücudumu saran, kalın askılı kısa bir elbise vardı. Belli ki buraya uygun olmadığımı düşünüyordu. Gözlerini kısıp, "Ne zaman döndün sen?" Diye sordu.

"On gün kadar oldu," dedim, gülümseyerek. "Seni görmek için yılbaşını bekleyemedim. Malum, ancak o zaman, o da kafan eserse bize geliyorsun."

"Gelip ne yapacağım o günah yuvasında." Yüzünü ekşitti.

"Büyükbaba, yüzünü asma, kıpkırışık görünüyorsun."

Hızla kaşlarını çattı ve elimi silkeler gibi bırakıp arkasını döndü. Basamakları dizlerini tuta tuta inerek kilisenin kapısına doğru

yürüdüğünde, arkasından biraz ilerleyerek, "Büyükbaba," diye seslendim duygusuzca. Durmadığında tekrar, "Büyükbaba," dedim hırçınca. "Çocuğum öldü."

Ancak bu kelimeler dudaklarımdan çıktığında büyükbabam olduğu yerde durdu. Çenemi dikleştirip daha sakin adımlarla açtığı mesafeyi kapattım ve arkasında durunca profiline bakarak kırışık yanağını izledim. "Mark onu öldürdü büyükbaba. Henüz çok küçükken öldü. İtalya'ya yalnız döndüm. Belki hâlâ bir çocuğum olduğunu düşünüyorsan diye söylemek istedim. Bir kızdı, adı Karina'ydı. Doktorların söylediğine göre uzun süre... boğulmuş, nefes alamayıp ölmüş." Çantamın askısını sıkıca tutarak kısık sesle sordum. "Sen bilirsin diye sana soruyorum büyükbaba, kızım cennettedir değil mi?"

Dedem, aramıza giren can yakıcı gerçekten sonra ağır ağır bana doğru döndü. Bu sefer bakışları şaşkın, üzgündü. Bir şok etkisiyle dudaklarını açıp açıp kapattı. "Kız mıydı?"

Başımı salladım. "Evet, bana benziyordu." Hemen çantamın fermuarını açtım ve büyükbabama göstermek için getirdiğim çerçeveyi çantamdan çıkarıp gösterdim. "Çok güzel değil mi?"

Büyükbabam ne yaşadığının farkında değilmiş gibi uzanıp elimdeki çerçeveyi aldı. Kızımın büyük dedesiyle tanışmasına gülümserken, "Annene benziyor," diye fısıldadı, duygulanmış sesiyle.

Büyükbabam annemi çok seviyordu, babama kızgın olmasının bir sebebi de buydu. Hem annem bu mafya çatışmaları yüzünden öldüğü hem de bizim de bu yüzümüzden öleceğimizi düşündüğü için öfke duyuyordu ona. Annemin aklımda kalan birkaç fotoğrafını hatırlarken, "Sende kalabilir," dedim. "Bende birçok fotoğrafı var."

Büyükbabam bir an çerçeveyi uzatacak olsa da vazgeçip kafasını salladı. Eli titriyordu, gözlerini fotoğraftan alamıyordu. Buruk şekilde gülümseyip yanından geçerken, "O senin de torunun sayıldığı için söylemek istedim," dedim. "Ayrıca seni özlemiştim ama mafya torunlarının kiliseye gelmesini sevmediğini biliyorum. Bu yüzden gidiyorum." Parmak uçlarımda biraz yükselip büyükbabamın yanağından öptüm ve sonra gitmek üzere arkamı dönerken gözlüğümü saçlarımdan indiriyordum.

O sırada, "Karmen," dedi büyükbabam. Kolumdan tutunca gözlerimi kafama geri itip ona döndüm. Dedem bu kez bana çok çok

nadiren baktığı şekilde merhametle bakıyordu. "Bu tarifsiz bir acı yavrum, biliyorum."

Sadece başımı salladım. "Evet."

Bana biraz daha yaklaşıp diğer kolumdan da tuttu ve içtenlikle, "Acılarının dinmesi için tövbe et, hayatının amacı için yaşa," dedi. "Tanrı'dan günahlarını bağışlamasını iste, kalbini huzurla doldur. Yaşadıklarından, kaybettiklerinden ders çıkar Karmen. Abinleri ikna edemiyorum, sen ikna ol."

Belki de böyle huzurlu olabilirdim, bedenimi ve kalbimi sadece Tanrı ile paylaşarak Karina'm için dua ederdim. Fakat yapamazdım, bu intikam ateşini söndürmeden af dileyemezdim. Bana bakan büyükbabamı hayal kırıklığına uğratarak, "Yapamam," dedim. "Ben senin kadar yüce gönüllü değilim. Kızıma bu vahşeti yapanları yalnız Tanrı'mın adaletine bırakamam."

Bakışları hayalkırıklığı ve üzüntüyle gölgelendiğinde kollarından çıkarak uzaklaştım. Gözlüğümü gözlerime indirip arkamı döndüm ve kiliseden çıkıp bahçesinde ilerlerken, araçlarımıza baktım. Enrica kiliseden çıkmış bir çocukla konuşuyordu. Benim yaklaştığımı görünce direkt arabanın arka kapısını açtı. Koltuğa yerleşmeden önce rüzgârda dalgalanan saçlarımı omzuma attım ve yanından geçtiğim oğlanın kafasını okşadım.

Araca bindiğimde Enrica'ya, "Mark'tan yeni bir haber var mı?" Diye sordum.

"Evet efendim." Arabanın içini istediğim ısıya getirerek konuştu. "Rusya'yan ayrılmış, izini kaybettirmeye çalıştığı açık."

Tahmin etmiştim. Mark'a gönderdiğim tabut hediyesinden sonra ülke değiştirip bir süre geldiğim haberini güven içinde sindirecekti. Sonra da ya kaçmaya devam edip korkaklık edecek ya da karşıma geçme cesareti gösterecekti. Suçu onun işlediğini anladığımı henüz sindirememiş olabilirdi, korkudan dört dönmesini düşününce çok rahatlıyordum.

Onu öldürene kadar eziyet edecek, her anın tadını çıkaracaktım.

"Ama siz izini takip ediyorsunuz değil mi?"

"Evet Karmen. O izini kaçırdığımızı sanıyor, bilhassa öyle düşünmesini sağladık ama her anından haberdarız."

Bacak bacak üstüne atarak parmaklarımı çıtlattım. "Karina'yı yirmi üç boyunca aradım, yirmi üçüncü gül öldüğünü öğrendim. Mark'ta

yirmi üç gün boyunca bu işkenceme maruz kalacak, yirmi üçüncü günün sonunda ölecek."

"Öyle bir adam için bu süre fazla bile efendim."

"Ee Enrica bir daha anlatsana, Mark tabutu görünce ne yaptı?"

Enrica gülmeye başlayarak malikanemizin olduğu yöne sürdü arabayı ve anlatmaya başladı. "Efendim, tabutu açıp içinde kanlı fotoğrafını gördüğünde önüne araba çıkmış bir tavşan kadar korkttu. Bir süre hiç konuşamadı, sinirden elleri ayakları titredi. Ancak sonra başını kaldırıp bize baktı, silahını çekip vurmayı denedi ama ona sizin söylediklerinizi ilettiğimde yapamadı. Ona Karmen Russo geri döndü dedim. Bizlere dokunursa o ellerini keseceğinizi söyledim."

Kıkırdadım. "Bunu ben söylememiştim Enrica."

"Uydurdum efendim."

Eve yaklaştığımızı fark ederek gözlüklerimi bir daha başımın üstüne koydum ve araba geniş arazimize girip diğer arabalarımızın yanında durdu. Enrica dolanıp kapımı açtığında topuklu çizmelerimi yere bastırarak doğruldum, arabadan çıktım. Enrica'nın yanağından makas alarak malikaneye doğru yürürken diğer arabaların da araziye girdiğini gördüm.

Üzerimdeki deri ceketi çıkarıyordum ki başımın üstünde bir gürültü fark ettim ve gökyüzüne doğru baktım. Arazimizin sahası içinde helikopterimizin uçtuğunu görünce de sorar gibi Enrica'ya döndüm, "N'oluyor?" Diye sordum.

"Söyleyemem efendim," dedi bir gülüşle.

"Topuğuna sıkarım senin," diyerek çantamdan silahımı çıkarıyor gibi yaparken helikopterin daha yakınlaştığını görüp kulağımın birisini kapattım. O sırada malikanenin kapısını açmış, merdivenlerden inen Angel çarpmıştı gözüme. Üzerinde yeşil bir elbise vardı, kahkaha atarak helikoptere bakıyordu. Bu kez ona, "Neler oluyor?" Diye sordum.

"Ayy keşke birisi bana böyle bir şey yapsa," diyerek omzunun üzerinden arkaya, malikanenin kapısı önünde, elleri ceplerinde duran Salvador'a baktı Angel. Abim, üzerinde bir keten gömlek pantolon takımıyla bizi izliyordu.

Angel'i bu kadar sevindiren şeyi anlamak için bir daha başımı kaldırdığımda bir anda üzerime doğru uçuşanları gördüm. İlk saniyelerde bunların ne olduğunu kavrayamadım ama ardından

üzerime dökülenlerin mor ve beyaz renkteki çiçekler olduğunu gördüm. Helikopterden aşağıya savrulup gökyüzünde uçuştuktan sonra saçlarımdan dökülüyorlardı. İçimdeki ses bu çılgınlığın Dante'ye ait olduğunu söylerken, avucuma düşen beyaz laleye gülümsedim.

"Ben de istiyorum," diyerek helikoptere el salladı Angel, o an.

Helikopter oraya ilerledi ve biraz çiçek Angel'ın kafasından aşağıya düşünce yengeme gülümsedim. Arkamı dönüp çantamı Enrica'ya verdim ve eğilip yerdeki çiçekleri toplarken Karina'mın mezarını düşündüm. Keşke gittiğim son seferde bir çiçek götürseydim, hatıra olurdu.

"Salvador!" Helikopter araziye doğru iniş yaparken, yengem hâlâ kapıda dikilen en büyük abime dönerek ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Haftada bir bundan istiyorum, lütfen yapar mısın?"

Abim yengeme kaşlarını kaldırıp arkasını dönünce, Angel giydiği babetleriyle evin merdivenine doğru koşmaya başladı. "Salvador, kocam lütfen biraz düşünür müsün? On günde bir de yapabiliriz?"

Yengeme gülümserken, gözlerim evimizin camındaki babamla bir araya geldi. Tekerlekli sandalyesiyle odasının camı önündeydi, doğrudan beni izliyordu. Babam ani değişimimi sakin bakışlarla, düşünceli ifadeyle karşılıyordu ama buradan bile benimle beraber gülümsediğini görüyordum.

Ona öpücük attım.

Helikopterin pervanelerindeki ses sonlanınca başımı çevirip baktım ve Dante'nin dışarıya çıktığını gördüm. Üzerinde bir siyah kumaş ceket ile pantolon takımı vardı, içindeki gömleğinin birkaç üst düğmesi açıktı. Saçlarını düzelterek yanıma yürürken elinde bir beyaz lale vardı.

Nil'e beyaz laleler almıştım.

Dante son çiçeği de bana uzattığında elinden alarak, "Bu şov neydi şimdi?" Dedim sırıtarak.

"Güzel kardeşime bir küçük hoş geldin hediyesi." Eğilip yanağımdan öptü.

"Küçük?"

"Yalnızca yüz elli adet çiçek vardı, bence küçük bir hediyeydi."

Kıkırdayarak Dante'nın boynuna atladım ve kolları etrafıma dolanıp ayaklarımı yerden kesti. Beni etrafımızda döndürürken saçlarım rüzgârda uçuşuyordu. Çiçeğimi burnuma götürüp koklarken, Dante

yanağımdan öperek beni malikaneye götürmeye başladı. "Aslında başından aşağı su boşaltacaktım ama geçirdiğin dönüşüm sonrası beni öldürürsün diye yapamadım."

"Öldürmezdim ama o seni helikopterin pervanesine takıp bir tur döndürürdüm."

"Ee tabi, bir Karmen Russo kolay yetişmiyor sonuçta."

Abim, eve kendi ayaklarım üzerinde girmem için beni bıraktığında hâlâ elimde lale tutuyordum. İçeriye girdiğimde Angel ile Salvador'un sesini salondan duyarak oraya ilerledim. Büyük salona inince abimin koltukta oturduğunu, Angel'in da onun dizinde oturduğunu gördüm. Son derece masum görünerek abimi bu helikopterden çiçek düşürme konusunda ikna etmeye çalışıyor ve abim de onun parmaklarını öperek, "Sen benim kafama topuklu ayakkabılar fırlatıyorsun, ben neden senin kafandan aşağıya çiçekler döküyorum?" Diye sordu.

Dante yanımdan geçip onların karşısındaki koltuğa otururken silahını çıkarıp bir mendille ucunu temizledi, yeni kullanmış gibiydi. Angel kıkırdayarak, "Beni sinirlendirirsen yine ayakkabı fırlatırım, bu ikisinin alakası yok ki aşkım," dedi.

Salvador yengeme kafasını iki yana sallayarak gülerken, Dante'ye de, "Kaldırsana şu silahı, kazayla karımı vuracaksın," diye homurdandı.

"Kurtulursun işte," diyerek Angel'a göz kırptı Dante.

Angel omzunun üstünden dönüp Dante'ye gözlerini kıstı. "Beni kazayla vursan dönüp kendini öldürürsün sen be, ne diyorsun." Sonra abime dönerek kollarını daha sıkı şekilde ona doladı. "Kafamdan aşağıya çiçekler dökecek misin?"

"Bir daha kafama topuklu ayakkabı fırlatmayacaksan dökeceğim," dedim abim, onun kızıl saçlarını koklayarak.

Angel suçlulukla başını önüne eğdi. "Üzgünüm, sinirlenip yine fırlatırım."

"O zaman yok."

"Ama kocam..."

Dante'nin silahını bıraktığını görerek arkamı döndüm ve üst katlara çıkmak için asansör kullandım. Noah'a ait katta inince sessizlikte yavaşça ilerledim. Noah, o günden beri kendisini bu kata kapatmış, bize az katılmıştı. Konuştuğunu birkaç kez duymuştum. Ses tonu bugünlerde öfke ve acı doluydu.

Günlerini geçirdiği kütüphanenin kapısını açtım ve raflar arasında dolaşıp abimi ararken, "Çizmelerinin sesini duyuyorum," dediğini işitip sesine gittim.

"Çizme giydiğimi nereden biliyorsun?" Diye sorarak köşedeki raftan döndüm ve onun elindeki kitabı rafa koyduğunu gördüm. Başını çevirip bakarken, "Sabah ayrılırken seni camdan görmüştüm," dedi.

Noah'ın üzerinde hiçbir şey yoktu, altında da sadece eşofmanı. Saçları dağınıktı, yüzünde iki günlük sakal oluşmuştu. Bir omzunu kitaplığa yaslayıp, "Çok güzel görünüyorsun," dediğinde karşısına geçip gülümsedim. "İyi misin sen?"

Sessiz kalıp kollarını göğsünde birleştirdiğinde iç çekerek, "Ona aşık mısın?" Diye sordum.

Yutkunurken boğazındaki kavis hareketlendi. "İlk gördüğüm andan beri. Gözlerini bana çevirdiği ilk andan beri. Konuştuğumuz ilk andan beri."

Gözlerimin önüne Deren'den birkaç parça anı kopup gelince yanımdaki yumruğumu sıktım. "Her seferinde tekrardan aşık olmuşsun gibi bahsediyorsun."

"Görmelisin Karmen, o kadar güzel ki..." bakışları havada asılı kaldı. "Benim için bir melekten farksız. O kadar narin, o kadar masum, o kadar kırılgan..."

Gözümde onun anlattığı kadarıyla, yalnız kanatları eksik olan bir kadın canlandı.

"O zaman neden gidip onu almıyorsun?" Diye sordum abime.

Gözleri daldığı boşluktan ayrılıp bana döndü. "Bu bir savaş başlatmak olur."

Gülümseyerek, "Değmez mi?" Diye sordum.

Bakışlarındaki o cam kırıldı ve içeriye ışık girdi. Yaslandığı raftan ayrılarak, "Değer," diye fısıldadı. "Doğru, değer."

Doğrulamak için, "O da sana aşık değil mi?" Diye sordum.

Dudaklarındaki küçük bir kıvrılmayla, "Aşık," dedi. "Aşık, biliyorum."

"Kaç kez bir araya gelmiştiniz?" Diye sordum. Çünkü anladığıma göre kız bir süredir su aygırı ile nişanlıymış, kolay kolay başbaşa kalmış olamazlardı.

Noah ensesini kaşıyarak, "İki kez," dedi.

Bir an duraksadım. "İki kez görüştünüz ve birbirinize aşık olduğunuza eminsiniz?"

"Evet. Çünkü ilk görüştüğümüzde ben onu öptüm, ikinci görüştüğümüzde de o beni." Heyecanlanmış şekilde arkasını dönüp kütüphanenin çıkışına yürümeye başladığında onu takip ettim.

Dante'den o kızın neden su aygırı ile evlenmek zorunda kaldığını öğrenmiştim. Ailesi kızı bir karşılık olarak onunla nişanlandırmıştı ve anladığım kadarıyla kız karşı koyamamıştı. Noah, eminim ki evlendirilmesine izin vermeden o kızı alırdı ama İstanbul'a ani gelişi işleri karıştırmış olmalıydı. Onunla beraber koridora çıktığımızda, "Üçüncü görüşmenizde de sevişecek misiniz?" Diye sorma gafletinde bulundum.

Noah, odasının kapısını açmak üzereyken dönüp bana baktı ve gözlerini uyarır gibi kıstı. "Kız kardeşimin sevişmek kelimesini kullanmasından hoşlanmıyorum."

Heceleyerek, "Sevişmek," dedim ve Noah bir anda üzerime doğru koşmaya başlayınca arkamı dönüp gülerek asansöre ilerledim. Abim henüz bana ulaşmadan asansöre bindim ve o elini içeriye uzatmak üzereyken dil çıkarıp kapıları kapattım. O kızmaya devam ederken de asansör üç kat yukarıya çıktı.

Bana ait olan kata ulaşınca üzerimdeki ceketi çıkarıp odama ilerledim. Üzerimdeki siyah elbiseyle bir ev basmaya gidemezdim. Bu yüzden iç çamaşırlarımla kalana kadar soyunup yatak odamdaki kıyafet bölmesine ilerledim. Dolap kapaklarını açıp yüksek bel deri pantolonu alıp giyindim ve üzerime ince askılı siyah atlet geçirdim. Saçlarımı düzelterek odamdan çıktım ve kattaki bir başka odaya yöneldim. Kapıyı açıp seneler sonra girdiğim kütüphanede ilerledim. Benden sonra kimse girmemiş gibiydi ama biraz sonra masada açık kalmış bir kitap görünce gidip ne olduğuna baktım. Bu babamın en sevdiği kitaptı. Demek en sevdiği kitabı burada okumuştu.

Kitaplığın en sonuna dek ilerleyip rafı çevirdim ve başka bir yere açılan koridora girdim. Burada çok sayıda silah, çelik yelek, depolanmış kurşun vardı. İhtiyacım halinde buraya geliyordum. Dar koridorun iki tarafında olan dolapları açıp baktım ve senelerdir elimi sürmediğim silahlardan birisini aldım. Elimde nasıl durduğuna bakarken gülümsedim. Bu tabanca George Washington'un silahıydı ve

Salvador bir müzayede dört milyon dolara satın alıp bana hediye etmişti.

"Acaba Mark'ı da mı bununla öldürsem," diye düşünerek bir de çelik yelek aldım ve oradan ayrılıp odama döndüm. Birkaç gündür evin arazisinde eski formuma dönmek için çalışıyordum. Gücümü toplamıştım, ruhen ve fiziken geçtiğimiz günlerdeki kadar dayanıksız değildim. Dövüş becerilerim üzerinde de çalışmış, Enrica'yı dövmekte hiç zorlanmadığımı görünce kaldığım yerden devam etmemde sakınca bulmamıştım.

Odama girdim ve çelik yeleği giyip tekrar dolabıma ilerledim. Çelik yeleğimi kapatan bir kıyafet ararken de gözüm başka bir şeye takıldı. Dizlerimi kırıp dolabımın altına eğildiğimde burada bir çelik yelek buldum ve elim ona değdiği an duygular kalbime akın etti. Bir nefes kesilmesiyle o yeleği aldım. Deren'in o yangına girmeden önce bana giydirdiği çelik yelekti. Nasıl burada olduğunu birkaç saniye sonra anlayabildim. Noah bazı eşyalarımı getirirken bunun da bana ait olduğunu sanıp getirmiş olabilirdi.

Bunu giyersem kalbimi korur mu?

Çelik yelekle beraber doğrulup üzerimdekini çıkardım ve siyah atletin üzerine bunu giyindim. Aynadaki yansımama bakarken de ellerim yeleğin üzerinde geziniyordu. Acaba bu çelik yeleğe kaç kurşun saplanmıştı, izlerini görebiliyordum ama sayısını tahmin etmek zordu. Deren kaç kez ölümden dönmüştü. Bu kadar çok mu?

Çelik yeleğin üzerinden kendime sarılıp bir süre gözlerim kapalı bekledim.

Daha sonra sırtımı dikleştirip aynaya sırt çevirdim ve üzerime siyah, fermuarı boğazıma kadar olan bir deri ceket giyindim. Vücudumun hatları bu kıyafetlerin içinde belirgin görünüyordu. Saçlarımı aynanın önündeki fırçayla düzeltip dümdüz bir kısmını kulağımın arkasına koydum ve silahımla birlikte odadan ayrılınca, koridorda yürüyen Noah'ı gördüm. Hazırlanmıştı. Siyah gömlek ve pantolonunu yine aynı renkteki ceketi tamamlıyordu. Benim odadan çıktığımı görünce, "Hazır mısın?" Diye sordu sabırsızca.

Silahımın emniyet kilidini kapatıp belime yerleştirdim. "Çok."

Asansöre bindiğimizde Noah o kadar heyecanlı görünüyordu ki, Marianne'yi daha fazla merak ettim. Üzerinde iki silah taşıyordu, çelik yeleğini giydiğine şüphe yoktu. Aşağıya inip salondan girdiğimizde

Salvador'un bir telefon konuşması yaptığını gördüm. Yanmayan şöminenin önündeydi, sırtı bize dönüktü. Etrafta Dante'yi arayınca da camdan dışarıda gördüm onu. Evin arka bahçesinde iki korumayla konuşuyor, sigara içiyordu. Salvador abim telefon görüşmesini bitirip bize döndü ve kılığımızı süzerek, "Nereye?" Diye sordu.

Noah bir adım öne çıktı. "Marianne'yi almaya gidiyorum."

Salvador elindeki telefonu cebine doğru koyup bir süre düşünceli şekilde Noah'a baktı ve ellerini ensesinde gezdirip, "Bu bize çok fazla sorun çıkaracak," dedi.

"Biliyorum," dedi abim, ellerini önünde bağlayarak. "Sorunları size yansıtmadan başa çıkmaya çalışırım. İstersen Marianne'yi aldıktan sonra biraz gözden kaybolabilir..."

"Hayır!" Diyerek direkt ellerini olmaz dercesine kaldırdı Salvador. "Kesinlikle uzaklaşamazsın." Bana doğru bakıp tekrar Noah'a döndü. "Birimiz uzaklaştığında neler olduğunu gördük. Herhangi birimize tekrar bir şey olmasına izin vermem."

Karina'mı düşünmemeye çalıştım ki dönüşümümdeki kararlılığımı koruyayım.

"Gidebilir miyim?" Diye sordu Noah, bir daha.

Salvador çenesiyle bahçedeki Dante'yi gösterdi. "Bu aptal da sizinle gelsin."

Noah, Salvador'dan aldığı onayla beraber onun yanına yürüdü ve en büyük abimize sıkıca sarıldı. Başımı yana eğip kirpiklerimin ardından onları izlerken, Dante'nin de yaklaştığını gördüm. Açık camdan içeriye, eve girerek, "Yine aile saadet saatimiz mi?" Dedi Noah ile Salvador'un sarılmasına yüz buruşturarak. "Sıkıcı olmaya başladı."

"Bu, biraz önce Karmen'in kafasından çiçekler düşüren sen mi söylüyorsun?" Dedi Noah, ona yürüyüp karnını yumruklarken.

Dante yumruklardan gerileyerek bana göz kırptı. "En azından havalıydı."

Evden, Dante'yi de alarak ayrıldıktan sonra siyah, zırhlı geniş aracımıza bindik. Şoförümüz direksiyona otururken biz arkaya yerleşmiştik. Arkada, birbirine karşılıklı, krem deri koltuklar vardı. Dante silahının mermilerini kontrol ederken Noah'ta sabırsızca elleriyle oynuyordu. Bacak bacak üstüne atmış, elimi silahın ağırlığına alıştırmaya çalışırken Sicilya'nın en tenha sokaklarını izliyordum.

"Gerekirse su aygırını öldürecek miyiz?" Diye sordu Dante.

"Evet," dedim.

İkisi de bana göz attıktan sonra, "Sonuçları umurumda değil," dedi Noah, gözünü karartmış şekilde. "Marianne'yi o evden almadan çıkmayacağım."

Kalbimdeki huzursuzlukla biten seyahatin sonuna geldiğimizi fark ederken aracımız yavaşladı. Camlardan dışarıya su aygırının büyük evine bakarken aracın etrafını korumaları çoktan sarmıştı bile. Habersiz gelişimiz hoş karşılanmayacaktı. Kapılar açıldığında Noah indi ve koruma direkt karşısına geçerek, "Geleceğinizden haberimiz yoktu," dedi. O sırada korumalarımızın bulunduğu iki araç da durmuş, tanıdık yüzler aşağıya inip etrafımızda kalkan oluşturmuştu. Dışarıda toplam otuz tane kadar koruma olduğunu görüp dışarıya çıktım ve Dante'de beni takip edince korumalar bize baktı. Beni gördüklerindeki şaşkınlık, henüz gelişimin onların kulağına ulaşmadığının farkına olmamı sağladı. "Orlando Bey yok, sizi misafir edemeyeceğim."

Noah bir adım daha öne çıkıp, "Misafir değilim," dedi ve silahını kaldırıp adamın yüzünün etrafında, çenesinde dolaştırdı. "Baskına geldim."

Korumaları direkt, bizimle muhattap olan korumanın arkasından silahlarını çıkarıp bize doğrulttuklarında, sırasıyla hepsinin gözlerine baktım. Noah'ın arkasından çıkıp onlara doğru ilerlerken, Dante'de Noah'a katılarak, "Bize karşı hiç şansının olmadığını sen de biliyorsun," dedi. "Ya sessizce girip bizim olanı alacağız ya da biraz gürültü çıkaracağız."

Sırtım abilerime ve o adama dönük şekilde, diğer korumalara bakarak eve ilerlemeye devam ettiğimde, korumalardan birisi karşıma geçip silahını yüzüme doğrulttu. Gözeneklerini dolduran korkuyu bile hissederek başımı yana eğdiğimde, "Karmen Hanım, giremezsiniz," dedi. "Orlando Bey'in izni ve haberi yok."

Dante'nin sorusunun cevabı belli olmuştu, gürültü çıkartmak istiyorlardı. Düşünmene gerek görmeden silahımı kaldırıp alnının ortasından ateşledim ve arkamda çıkan kargaşaya bakmadan eve doğru ilerledim.

Abilerimin arkamı koruyacağını biliyordum.

Silah seslerini arkamda bırakıp süratle eve ilerlerken parmağım silahımın tetiğindeydi ve evden çıkacak birisi için tedbirliydim.

Arkamdaki adım seslerini duyunca dönüp bir saniye için baktım ve sırtı bana dönük korumamızın beni koruyarak peşimden geldiğini gördüm. Bunun üzerine tekrar önüme bakıp evin kapısından girdim ve karşıma çıkan şaşkın yardımcıya, "Merhaba tatlım," dedim. "Marianne nerede?"

Elimdeki silaha bakarak geriye doğru iki adım attı, konuşamadan merdiveni gösterdi. Herhalde biraz daha gürültü çıkarmam gerektiğini düşünerek silahımı suratına hedef alınca, "İkinci katta!" Dedi hemen, ellerini teslim olur gibi kaldırarak. "Sağdan... ikinci oda."

Takdir ederek yanağını okşadım. "Teşekkür ederim canım."

Yardımcı arkamda kalırken dönüp merdivenleri koşarak çıkmaya başladım ve Enrica etrafımı koruyarak arkamdan gelmeye devam etti. İlk kattan sonra ikinci katı da çıktım ve sağ taraftaki ikinci kapıyı sertçe açtım. Marianne'yi nasıl bulacağımı bilmediğim için Enrica'ya, "Dışarıda kal," diye emrettim ve odanın içine girdim.

Kapıyı açtığım an görünen büyük yatağa doğru ilerlerken, sarı saçları yatağa düşen kadını gördüm. Odanın büyüklüğünde temkinle yürüyüp yüzünü görebileceğim şekilde yaklaşınca tüm gürültüye rağmen nasıl uyumaya devam ettiğini anladım. Uyumuyordu, baygındı. Üzerinde beyaz bir gecelik vardı ve yakasına kan sıçramıştı. Dudağı patlamıştı, kan oradan sızmış olabilirdi. Elmacık kemiğinde de yeni bir morluk vardı, sarı tutamlarının birazı yanağını kapatıyordu. Silahımı, korkmaması için arkamda saklayıp omzuna hafifçe dokundum. "Marianne?"

Vücudu yumuşak itişimden hiç etkilenmeyince yüzüne biraz daha alçaldım ve ses çoğaltarak, "Marianne," dedim. "Uyan, gitmemiz gerekli."

İkinci temasımdan sonra kirpikleri hareket etti ve dudaklarından bir inleme çıkarak elini kaldırmaya çalıştı. Ona yardımcı olarak elini tuttuğumda gözleri açıldı ve birkaç saniye ardından bakışlarına korku yerleşti. Yatakta gerilemeye çalışıp, "Sen nereden çıktın, kimsin?" Diye sordu. Bakışlarını etrafında dolaştırmaya çalışırken kirpikleri ıslandı. "Ah, omzum çok acıyor."

Güven vermek için tebessüm edip, "Noah'ın kardeşiyim," dedim.

Gözbebekleri büyüyerek bana çarptı ve duyduğuna inanamamış gibi gözlerinde daha fazla yaş belirdi. Gerçekten o kadar güzeldi ki, yüzündeki yaralara zor odaklanıyordum. Noah'ın ona ilk görüşte aşık

olmasına hak verirken onun da adından, "Noah," fısıltısı çıktı. "Burada mı?"

"Seni almaya geldik," diye gülümsedim ve sonra geceliğini düzeltip koridordaki korumamıza seslendim. "Enrica, buraya gel."

Bir saniye sonra içeriye girdi ve Marianne, "Noah nerede?" Diye heyecanla koridora bakarken, Enrica isteğim üzerine uzanıp onu kucakladı. Marianne inleyerek gözlerini yumarken, önlerine geçip koridora ilerledim. Arkama doğru da, "Aşağıda, onun yanına ineceğiz," dedim.

Koridora çıktığım an köşeden dönen korumayı gördüm ve o silahını kaldırmadan ben kurşunu alnına sıktım. Adam, arkasına doğru düşerek basamaklardan yuvarlanınca Marianne'nin çığlık attığını duyup, "Sanırım evimiz disneye dönecek," diye mırıldandım. "Angel Ariel, sen Pamuk Prenses..."

Saçlarımı yüzümden çekerek adamın düştüğü basamakları indim ve ayaklarımın altına bulaşan kana tepkisiz kaldım. Son basamağı da inip alt kata geçtik ve koridora birinin girdiğini fark edip tedbirimi alıyordum ki onun Noah olduğunu gördüm. Benimle göz teması kurduktan sonra Enrica'nın kollarımdaki yarı uyanık Marianne'yi görüp daha süratli koştu. Attığı adımların fevriliğiyle ceketinin yakaları açılıyordu. Geldiğinde Enrica'nın kollarındaki Marianne'yi yavaşça kucağına alıp, "Marianne," diye fısıldadı. "Sana n'oldu böyle? Kim sana bunları yaptı?"

Enrica öne çıkıp bizi koruyarak ilerlerken, Marianne'nin gözleri bir daha açıldı. Bu kez baktığının Noah olduğunu görünce de gözlerinde biriken ne varsa yanaklarına döküldü. "Noah... Ben istemedim onunla evlenmeyi, ben istemedim bana dokunmasını..."

Noah, içinde bir bomba patlamış gibi hiddetli görünerek Marianne'nin başını omzuma doğru yasladı ve yüzündeki yaraları izleyerek, "Gelecektim," dedi. "Yemin ederim gelecektim."

Kurşunun silahtan çıkan sesini duyunca başımı hızla çevirdim ve Enrica'nın, yukarıya çıkmakta olan korumayı yere serdiğini gördüm. Noah'ın omzuna vurup, "Hadi," diye fısıldadım ve onları koruyarak aşağıya indim. Enrica'nın ardından evin kapısından çıkınca bahçedeki gürültünün dindiğini görmüş oldum. Etrafta ceset ve kan damlaları vardı. Kalan birkaç koruma dizlerinin üstüne çöküp teslim olmuşlardı.

Araca doğru yürürken, arabanın kapısı önünde oturan ortanca abim dikkatimi çekti. Ceketinin sağ kolu ıslaktı, vurulmuş olmalıydı.

Etrafımızı sarıp, bizi koruyan korumalar arasından geçip abimin yanına ulaştım ve onun önünde eğilirken, "Dante," dedim öfkeyle. "Kim yaptı sana bunu?"

"Noah öldürdü," dedi Dante, dişlerini sıkıp yerdeki bir cesede bakarak. Bakışlarının izini sürünce onu vuranın, bizimle ilk konuşan koruma olduğunu anladım. "Sıyırdı, acımıyor bile."

Uzanıp ceketini üzerinden çıkardım ve koluna sıkıca bağladım. Kanın akışını yavaşlatıp abimin kafasından öptüm ve Noah'ın geldiğini gördüm. Marianne'yi arabanın arka koltuğuna bırakıp beyazlamış bir yüzle bize döndü. "Siz diğer arabaya binin, sığmayız."

Marianne'ye göz atıp Noah'ı onayladım, abim onun üzerini örtmek için ceketini çıkarıyordu. Dante'nin koluna girip arkadaki arabaya ilerledik. Enrica diğer korumalarla beraber arkamızı temizlerken, şoförün kullandığı arabamıza binip yan yana oturduk. Noah'ın aracı önümüzde hareket etti ve ben ilk yardım çantasını alıp Dante'nin koluna müdahaleyi yaparken eve ilerlemeye başladık. "Size pansuman yapmayı özlemişim," dedim yarasını temizlerken.

Yarası umurunda değilmiş gibi sırıtarak, "Vurulmam iyi oldu yani?" Dedi.

"Evet. Madem mesleğimi yapmıyorum, vurulmanız lazım ki mesleğimde pratik yapayım." Yanağından makas alıp yarasına döndüm.

Eve gidene kadar abimin kurşun yarasıyla ilgilenip dakikalar önceki çatışmamızı ne kadar eğlenceli bulduğunu ondan dinledim. Çatışma esnalarında Salvador çok ciddi olurdu, Dante keyif almaya bakardı ve Noah canı sıkkın olurdu. Sanırım ben en çok keyif almaya yakındım, yani Dante ile bu duyguyu paylaşıyorduk.

Araçlarımız arazimizdeki geniş kapılardan içeriye sıra sıra girdi ve içinde olduğumuz araba Noah'ın arabasının arkasında durdu. Dante ile aşağıya inerken, Noah'ta kucağında Marianne ile malikanenin basamaklarını çıkmaya başladı. Eve doğru yürürken terlemiş şekilde üzerimdeki ceketi çıkardım ve korumaların gülüşerek arabadan indiğini görürken, arazi kapılarının bir daha açıldığını gördüm. Dante ile aynı anda kimin geldiğine bakmak için dönünce gözüme ilk çarpan arabadaki Rus plakası oldu.

Etrafımdaki her şey buharlamış gibi yok oldu ve yumruklarım kurşun kadar ağırlaştı.

"Efendim, arabayı içeriye alalım mı?" Diye sordu Enrica, bana.

Ağzımı açtım ve cevabımla birlikte sanki dudaklarımdan öfke dumanları da yükseldi. "Alın."

O Rus plakalı aracın kime ait olduğuyla ilgili seçenekleri tartarken, elimdeki ceketi yere doğru fırlattım. Dante az ilerideki korumalara, "Arkadakileri de çağırın," diye kükrerken, Rus plakalı araç arazinin içine girip bize doğru ilerledi.

Ellerimi belime yasladım ve saçlarım uçuşurken Salvador'un da malikaneden, elinde bir silahla çıktığını gördüm. Gözlerim araca kilitlendi ama camlar kaplamalı olduğu için şoförü göremedim. Aracın tam önünde duruyordum, bu yüzden araba önümde durmak zorunda kaldı ve korumalarımız direkt etrafını sarınca, Dante silahını kaldırıp ön cama doğrulttu. "Sen misin orospu çocuğu!" Diye inletti yeri göğü.

Hiç kıpırdamadan çenemi kaldırdım ve parmağım tetiğe dokunurken, korumalardan birisi şoför kapısını açtı. Bununla beraber aracı kullanan kişi dışarıya çıktı. Mark'ın beklentisiyle tetiğe koyduğum parmağımı çekerek bu adama bakarken, "Kimsin sen?" Diye sordum.

Korumalar adamı önüme doğru ittiğinde kendi sürdüğü araca çarparak durdu ve başını bana çevirip, "Mark Bey'den size bir şey getirdim," dedi, gülümseyerek.

Onun adını duyunca bedenim küçük patlamalarla sarsıldı ve ateş, Karina'm için duyduğum sevgiden beslenip parladı. Gülümseyen adamı kravatından tutup çektim ve yere doğru fırlatırken, "Kapıları açın!" Diye bağırdım korumalara.

Dante, yere düşen adamın suratına bir tekme savururken, korumalar aracın kapılarını açtı ve her ne gördülerse dönüp bana baktılar. O bakışlarla beraber yerimden fırlayıp arabanın arkasına koştum, aralık kapıdan bakınca da dünyaya bakış açım kıpkırmızı oldu. Bana gönderdiği hediye tıpkı ona gönderdiğim gibi bir tabuttu.

Küçük... Ufacık bir çocuk tabutuydu.

Aleni bir kalp ağrısıyla sendeledim. Renkler siyahın içinde kayboldu ve etrafım karardı. Yıldızları yere düşürmüşler ve güneşimi çalmışlar gibi hissederek gözlerimi kapattım. İçimden gelen gücüme, bana ayağa

kalkmamı söyleyen kızımın sesini kendime hatırlatıp gözlerimi tekrar açtığımda, "İndirin," diye bağırdım korumalarıma. "Tabutu indirin."

Bir saniye beklemeden uzanıp tabutu çektiler ve aşağıya, yere bıraktılar. Dante sürprizin ne olduğunu görüp irkildi ve tabuta kocaman olan gözlerle baktıktan sonra gözlerini kaldırıp benimle göz teması kurdu. "Karmen... Bunu nasıl yapabilir?"

Silahımın namlusunu titreyen dudaklarıma yaslayıp isterik bir gülüşle, "Onu öyle bir öldüreceğim ki," dedim. "Herkes bu ölümü konuşacak, herkes."

Dante'nin gözlerindeki acıyı kalbimde hissederek, "Açın," dedim ve koruma tabutun kapağını kaldırırken, "Bomba olabilir mi?" Diye sordu Dante, bana yaklaşıp. "Uzaklaş Karmen."

"Hayır," diyerek gözlerimi tabuta indirdim ve açılan çocuk tabutunun içinde yalnızca bir kâğıt olduğunu gördüm. Etrafımızı saran korumalarımız ve abimle beraber o kâğıda bir süre baktık ve sonra eğilip kâğıdı aldım. Üzerine yazılmış bir cümlenin olduğunu görünce de İtalyan'ca cümleyi okudum.

Kızını kendi elleriyle boğan benim.

Kalbim kızım, onun elleri, tuttuğu boğazı, kestiği nefesi, parçaladığı yaşamım... Onun elleri miydi? Onu kaçırtmakla kalmayıp boğan Mark'ın mıydı? Feda'ya sormuştum, onu öldüren bizzat Mark'ın kendisi mi diye sormuştum. Hayır demişti, Karina'yı çete üyelerinden birinin kaybettiğini, sonra daha hiç görmediğini söylemişti. İkinci kez sormuştum, onu boğanı öğrenmeye çalışmıştım. Belki Mark'ın yaptığından onun bile haberi olmamıştı.

Karina'mı kendi elleriyle boğmuştu.

Bunun için Türkiye'ye mi gelmişti?

O yüzden herkesi bulup Karina'mı elleriyle boğanı bir türlü bulamamıştım.

Onu saniyeler boyunca nefessiz bırakmıştı ve öldüğünde kızımın gözlerine bakan son kişi kendisiydi.

Bir çığlık atarak kâğıdı yumruğumun içine aldım ve kendi etrafımda dönüp bu tabutu bana getiren adamın yüzüne baktım. Dante elimdeki kâğıdı okumuş, bana bakarken Salvador'un da buraya yürüdüğünü zar zor gördüm. Yerdeki adama yaklaşıp silahı ellerine diktim ve çığlık atıyormuş gibi bir sesle, "Bu arabanın içindekinin tabut olduğunu biliyor muydun?" Diye sordum.

Yüzümde gördüğü şey, hayattan ayrılmadan önce son gördükleri olacaktı. Belki de bu yüzden cevap veremeyip bana uzun uzun bakmıştı. Fakat akabinde başını iki yana salladığında, sırıtarak, "İnan fark etmez," dedim ve sağ eline ilk kurşunu sıktım. Ardından ikinci kurşunu da bu aracı süren sol eline sıktım. Sonrakiler rastgele oldu ama kalbini de es geçemedim. Bir deste kurşunu vücudunun ayrı ayrı bölgelerine sıkıp bir kan gölü oluşturdum ve akan kan ayaklarımın ucuna doğru sızarken, son kurşun yanağından girip suratını parçaladı.

Kalbim acıyor olmasına rağmen hâlâ beyazlıklarla doluydu, çünkü Karina her zaman oradaydı.

Dante yumuşak bir sesle, "Kardeşim," diye fısıldayarak bana sarıldığında hiç ağlamadığım için kendimle gurur duyuyordum. "Canını daha fazla yakmak için uğraşıyor, sakın ona istediğini verme."

Karşıma bakarak silah olmayan elimi kalbime götürdüm ve kafamı kaldırırken, "Temizleyin şunu," dedim Enrica'ya.

Ceset, iki gergin koruma tarafından önümden çekilirken, başımı eve çevirdim ve Salvador'un beni merdivenlerde, babamın da odasında izlediğini gördüm. Bakışlarında onaylama ve takdir vardı. Kalbimle aramda duran çelik yeleğe dokunurken, evin kapısından koşarak çıkan yengemi gördüm. Basamakları inip bize yaklaşırken, Salvador'da onun arkasından bakıyordu. Angel nefes nefese önümde durup önce yerde biriken kana ve sonra bana baktı. Ardından elindeki telefonu uzattı. "Arama sana..."

Elimi kalbimden çekip telefona uzattım ve açık ekrana baktım. Numaralara olan aşinalığımla beraber kaşlarımı çatıp derhal telefonu aldım. Bu Gece'nin numarasıydı, onu bu numaradan aramıştım, bana geri dönüş yapıyor olmalıydı. Telefonu kulağıma yasladığım gibi, "Gece, n'oldu?" Diye sordum. "Günlerdir senden arama bekliyordum, bir karar verdin..."

Hattın diğer tarafında alınan bir nefes bana Gece ile konuşmadığımı düşündürdü ve o nefes sesini iliklerime kadar hissedip kim olduğunu anladım. Kalbime giden bir damar kopmuş gibi hissederken, "Gece benimle," dedi Deren, boğuk bir sesle. Tanıştığımızdan beri sesinden ilk kez bu kadar uzak kalmıştım. Bu ana kadar. Benimle aynı anda yutkunduğunu fark ettim. "Yaman'ı buldum, o da benimle. Eğer bana geri dönmezsen... ikisini de öldüreceğim."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ah Deren ah, sen bu teklifi tanıdığın Karmen'e yapıyorsun ama o Karmen artık yok.

Ayrıca ben Yaman ile Gece'yi seviyorum. Bana sordun mu onları öldürmeye karar verirken???

Dostlarım, sevgili SİREN okuyucularım bir sonraki bölüm beklediğiniz bazı olayların yaşanacağını söyleyebilirim. Karmen'de Deren'de çok acı çekti, artık savaşmalarını istediğim bir dönemdeyiz. Sonraki bölüm birçok yüzleşme olacak, sabırsızlıkla bekleyin diyorum size! Ve umarım yine keyif alarak okumuşsunuzdur, çabuuuuk yorumlarınızı bırakın ki okuyayım<33

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Ve size daha önce bir kez sormuştum. Dikkate de almıştım. Bir daha sormayı istiyorum. Hikâyede hangi sahnelerin olmasını istersiniz?

Görüşene kadar hoşça kalınız.

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi
❤️🔥

30. “Koruma.”

Nilüfer & Şebnem Ferah, Erkekler Ağlamaz.

Merhaba canımın içleri<33

Burada mıyız?

Her hafta bölüm yayımlıyorum, bazen sıkılıyorlardır diye düşünmüyor değilim shsjekd

Karmen'im ya, ne asilsin<333

30. “KORUMA.”

DEREN ATEŞ'ten.

Dünyanın en zorlayan hissi olmalı affedemeyeceğin birini özlemek.

Kızım kayıpken gün gibi ortada olan bazı şeyleri fark etmiştim. Kızdığım, öfke kustuğum hiçbir şeyin önemi olmadığını ve kızımı bulduğumda tüm dünyaya yeniden sahip olacağımı. Dünyaya yeniden sahip olacaktım ve gece ile gündüzü ayırt edebilecektim. Tekrar uyuyabilecektim. Tekrar yemek yiyebilecektim. Tekrar gülümseyebilecektim. Sandım. Hepsini sandım. Fakat kızımı bulmama, dünyaya yeniden sahip olmama rağmen bunların hiçbirini yapamıyordum. Dünyaya sahip olmuştum ama bir ruhun karanlıkta kalışını öğrendikten sonra o dünyanın hiçbir yeri aydınlık gelmiyordu.

Karmen ile Karina'yı düşünmekten başıma ağrılar saplanıyordu.

Kalbimde, ruhumda yerine oturtamadığım, eksikliğini hissettiğim bir şeyler vardı.

"Abi, artık bırak, çok fazla içtin."

Utku'nun sesini duyduğum zaman gözlerim takılı kaldığı boşluktan ayrılıp onu buldu ve düşüncelerimin akışı yavaşladı. Mutfak kapısına yaslanmış, uykulu gözleriyle bakıyordu bana. Gece yarısıydı, holün ışığı yanıyordu. Uykusundan uyanıp aşağıya indiğinden beri orada durmuş beni izliyordu. Odasına geri dönmesini söylemiştim ama buna rağmen orada kalmaya devam etmişti. Benim için endişe duyduğunu, meraklandığını biliyordum ama kimseye kendini iyi hissettirecek durumda değildim.

Dirseğimi masada kaydırdım ve başım önüme düştüğünde dirseğim de masadan kaydı. Sessiz küfürle bardağı masadan aldım ve bir yudum daha konyak içerken, Utku'nun içeriye girdiğini gördüm. Masaya kadar geldi ve elimdeki kadehe uzandı. "Abi, odaya çıkıp biraz uyusan çok iyi olur. Neredeyse sabah olacak, geceden beri içiyorsun. Nil uyandığında kendinde olmayacaksın, sonra sen de üzüleceksin."

Söylediklerinin yarısını duydum ama hiçbirisini algılamadım. Dirseklerimi tekrar masaya koyup ağrıyan başımı iki yandan tuttum ve her an kusacakmış gibi hissederek boşluğa doğru baktım. Utku bardağı benden uzak bir yere koyarak omzuma dokundu. "Odana çıkmana yardım edeyim mi?"

Kalmış biraz aklımla, "Karina?" Diye sordum kuru bir sesle. "Uyuyor mu?"

Utku nedenini anlamadığım şekilde duraksadıktan sonra cevap verdi. "Evet evet. Hem de mışıl mışıl uyuyor. Hadi, sen de uyu. Yarın pedagog randevusu var, erken kalkman gerekecek." Kalkmama yardımcı olmak ister gibi dirseğimden tutunca vücudumu kaldırmaya çalıştım. Evet, gün doğduğunda Nil'in bana ihtiyacı olacaktı, ona bakmam ve beslemem gerekecekti. Önümü bile görmeden bunu yapamazdım. Utku'nun yardımıyla kalktım ve sonra o beni takip ederken mutfaktan çıktım. Çıplak göğsümü kaşıyarak holde bir saniye durdum, nereye gideceğimi bilemez şekilde etrafıma baktıktan sonra da merdivene ilerledim. Utku gelip kolumdan tutmaya çalıştığında, "Üstüne düşersem ölürsün," dedim.

Üzgün ve kızmış bir sesle, "Önünü bile göremiyorsun abi," dedi.

"Görüyorum," dedim ve gözlerimi kısıp önümdeki basamakları tek tek parmağımla saydım. "Bak, altı tane basamak var önümde."

"Sekiz tane var abi."

"Siktir git, kandırma abini..."

Elimi korkuluğa yaslayıp onun yardımını almadan birkaç adım daha attım ve son basamakta takılınca gerçekten de sekiz tane olduğunu anladım. Utku hemen kolumun altına girdi ve beni odama kadar götürdü. Kapıyı açtığında karanlıktaki yatağa baktım ve kardeşim banyoya kadar ilerlediğinde tekrar ondan uzaklaştım. Ağrıyan kafamı tutup dişlerim arasından inlerken, banyo kapısından girip duşkabinine ilerledim. Utku kapıyı kapatmadan önce, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen," dedi.

"Aslında var ama..." söyleyemem.

"Neye?"

Kafamı iki yana salladım ve Utku iç çekerek kapıyı kapadığında önüme baktım. Altımda eşofmanım vardı, lastiğini çözüp çıkardım ve sonra da iş çamaşırımdan kurtulup sepete fırlattım. Biraz olsun ayılmak için suyu açıp altına girdim ve yumruklarımı fayansa, yüzümü de yumruklarıma yaslayıp sessizce nefes alıp verdim. "Hayır aptal, hayır... kimseyi özlemiyorsun sen, sadece üzülüyorsun. Sen kimseyi özlemiyorsun Deren, sadece bunu yaşadığı için ona üzülüyorsun. Affedemeyeceğin birisi o, biliyorsun..." kendime böyle söylememe rağmen yatağıma asla gidemememin sebebinin kim olduğu açıktı. Bu yüzden yumruklarımı çekip kafamı arkaya attım ve omuzlarımı fayansa yaslayıp yüzüme düşen suları sildim. "Düşünmeden yapamıyorum Karmen. Sen o acıyı yaşamışken bana nasıl aynısını yaşatabildin, aklım almıyor aklım..."

Kafamı fayanslara o kadar çok vurdum ki, niyetimin onu kafamdan çıkarmak olduğunu anladım.

Duştan, belime bir havlu sarıp ıslak şekilde çıktım ve odaya dönünce bir süre yatağa doğru baktım. Başım zonkluyordu, arkası acıyordu. Hâlâ ağrısını hissettiğim bacağımla dolaba ilerleyip bir siyah çamaşır ile eşofman altı aldım, giyinip odanın çıkışına ilerledim. Kızımın odasına çok sessizce girip yatağına yürüdüm ve üstünün açılmış olduğunu görüp panikle yorganı omuzuna çektim. Yorganındaki Elsa'ya gülümseyip yatağın kenarına oturdum. "Hâlâ çok korkuyorum sana bir şey olacak diye, aynı evde olmamıza rağmen korkudan gözüme uyku girmiyor Nil."

Yataktaki dar boşluğa doğru yavaşça uzandım ve dirseğimi yanağımın altına koyup küçük yüzünü okşadım. "Nefesim alkol kokarken seni sevmek çok kötü hissettiriyor. Annen alkol zehirlenmesi yaşayıp seni evde saatlerce unuttuğunda ne kadar kızmıştım ona. Kendimi öyle çok dağıtıyorum ki, aynılarını yapmaktan korkuyorum." Eğilip güzel saçlarını kokladım. Bu kokuyu nerede olsa bulurdum, hissederdim. "Karina'nın babası onu bırakmış mı acaba Nil? Ben seni asla bırakmam babacığım. Ve... benim kızım olsaydı onu da asla bırakmazdım."

O adamı düşünürken damarlarım öfkeyle titriyordu. Beynim sanki eriyip yastığa akıyormuş gibi hissediyordum, çok yorgundum ama tüm

günler boyunca dimdik atakta durmam lazımdı. Başım Nil'in yastığının kenarına düşerken gözlerim kapandı ve elim onun güzel saçlarında kayboldu.

Daha berrak bir zihin ama yine ağrıyan başla kendime geldiğimde yüzümde bir şeyler hissettim. Bunun, tırtılımın küçük elleri olduğunu anlayınca da dudağımı kıvırdım. N'olduğunu anlamak için tek gözümü açıp baktım ve üstüme oturmuş, boya kalemiyle alnımı çizdiğini gördüm. Uyandığımı fark etmemiş, salyası ağzının kenarından akarken gülüyordu. Onun gülümsemesi günümü aydınlatınca bakışları bana takıldı ve uyandığımı görüp şokla kendini üstümden yana attı. "Baba, ben de seni uyandıymaya çalışıyoydum!" Boya kalemini arkasına saklayıp bana baktı.

Başımı yastıktan kaldırıp ensemi ovalayarak doğruldum ve ona şüpheci gözlerle bakarak, "Ben daha farklı bir şey gördüm," dedim.

Kızım önce dudaklarını birbirine bastırarak sustu ve sonra arkasından boya kalemini çıkararak, "Bak," dedi heyecanla. Ayağa kalkıp kıkırdadı. "Alnına tıytıl çizdim." Sonra ellerini çenesinin altında birleştirip masum gözleriyle baktı bana. "Bana silme noluy noluy! Bak, ağlarım!"

Kızımın tehditine dudak bükerken, gözlerinin bir daha heyecanla açıldığını gördüm. Hızla yataktan inip hevesli şekilde odanın çıkışına koşarken, "Amcama da çizeceğim!" Diye bağırdı.

Ayağa kalkıp başımı iki yandan sertçe tuttum ve sonra saate bakmak için duvara döndüm. Dokuzu biraz geçiyordu. Utku'nun bağrışını duyunca yüzümü buruşturup odadan çıktım. Kardeşimin odasının kapısından bir göz attım. Utku gözünü tutuyor, Nil'de suçlulukla, "Özüy dilerim amca," diyordu ağladı ağlayacak bir sesle.

Utku sızlayıp inlerken, "Bir şey yok aşkım, şimdi geçer," diyordu onu üzmemek için.

Nil elindeki kalemi fırlatıp Utku'ya yaklaştı ve onun yanağından öperken beni fark etti. Bir an alnıma bakıp sonra da pişmanlıkla başını önüne eğdi. "Tam alnına çiziyordum, amcam dönünce gözüme giydi baba."

"Bu da sana ders olsun tırtılım. Kalemlerini defterden başka yerde kullanma."

Uslu uslu baş salladığında alt kata indim ve buzluktan aldığım bir buz kalıbıyla odaya döndüm. Nil amcasından özürler dilerken açıp

gözüne baktım, sulanmış ve kızarmıştı. Her ihtimale karşı buzu tutup beklettim ve Nil amcasının gönlünü almaya çalışırken odama girdim.

Telefonumu kontrol edip dolaptan kıyafet aldım. Keten, koyu kahve pantolon ile yakalı tişört giyindim ve tişörtün uçlarını pantolonumun içine yerleştirip telefonumla cüzdanımı ceplerime attım. Saçlarım kısaydı, elimle bir düzeltip aynadan çenemi sıvazladım. Hafif sakalım çıkmıştı ama vakit ayıramazdım. Çatlayacakmış gibi bir ağrıyla odadan çıkarken, "Nil," diye seslendim. "Odana gel kızım."

"Emyedersin babacığım." Parkede koşturan adım seslerini duydum.

Odasındaki dolabı açıp kıyafet bakındım. Kırmızı, askılı bir tulum aldığımda Nil odaya gelmiş, önüme geçmişti. Askıdaki bir sarı elbiseye uzanırken, "Bunu giymek istiyorum," dedi.

"Giyebilirsin."

Hava serin olabileceğinden bir külotlu çorap çıkardım ve ona uzatırken, "Altında çamaşırın var mı?" Diye sordum.

"Var var. Atletim de var." Hızlı hızlı baş sallayıp beni çevirmeye çalıştı. "Aykanı dön de giyineyim baba."

Kafamın arkasını, geceden beri acıyan yerini ovarak arkamı döndüm ve Nil giyinirken bekledim. Biraz sonra yüzünde güneşten daha parlak bir gülümsemeyle önüme geçip, "Güzel olmuş muyum?" Diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Baba," diye kızarak ayağıma çıktı, ayağımın üstünde zıplamaya başlayınca onu koltuk altlarından kavrayıp yüz hizama kaldırdım. "Bu gidişle ben yaşlanıp elden ayaktan düşünce sen beni döversin Nil."

"Baba, alnındaki tıytıl çok komik!" Nil neşeli neşeli gülünce, onu kucağıma alıp odasından çıktım. Kendi odama girip aynadan alnıma baktım ve yamuk yumuk çizdiği şekilde tırtılı nasıl gördüğünü düşündüm. "Beni seviyorsan silme!"

"Seni çok sevdiğim için silemeyeceğim maalesef."

Araba anahtarımı kapıp odamdan ayrıldım ve kardeşimin odasından içeriye bakınca onun bir gülümsemeyle telefonda mesajlaştığını gördüm. Nil haricinde ilk kez gülümsediğine şahit oluyordum. "Utku," diye seslendim ve hızla başını kaldırınca, "Hangi kızla konuşuyorsun?" Diye sordum.

Telefonu kenara bırakıp omzunu silkti. "Ece ile günaydınlaştık."

Kaşlarım daha da çatılırken Nil kulağıma eğilip fısır fısır konuştu. "Utku dün Ece'ye çikolata veydi."

Duyduklarım karşısında bir süre sessiz kaldım. Utku'nun kalkıp umursamazca yatak örtüsünü düzeltmesini izledim ve onun serseriliklerini bildiğimden, "Arkadaşlık mı ediyorsunuz?" Diye sordum.

"Hıhı," dedi yürüyüp açtığı dolabın kapakları arasına saklanırken.

"Gözünü seveyim kızın başımı belaya sokma, ailesinin yanlış anlayacağı bir şey yapma."

"Mesajlaşarak nasıl belaya sokabilirim ki?"

"Senin mesajlaşmakla durmayacağını biliyorum ben," dedim geçmişindeki ilişkilerini düşünerek.

Bana sert sert bakıp aldığı tişörtü üzerine geçirince bir süre sıkıntıyla ofladım, ardından randevumuz için evden çıktığımızı söyleyerek arkamı döndüm. Arabama atlayıp Nil'i koltuğuna yerleştirdikten sonra torpidodaki güneş gözlüğümü geçirip aracımı kullanmaya başladım. Gözlerim saate takılınca da randevumuza henüz vakit olduğunu gördüm. Dünden beri kafama takılan, gitmeyi istediğim bir yer vardı. Gece ile Yaman'ı dün kapatmıştım, bu akşam da onları dize getirmek için Karmen'i aramakta kararlıydım. Ama ondan önce... Yaşadığı o evi görmeyi istiyordum.

Arabayı önüme çıkan ilk sağdan çevirerek adresini bildiğim o eve sürdüm. Nedense bir anda vücudum ısınmış, terlemeye başlamıştım. Kalp atışlarımın farkında şekilde eve yaklaştım ve daha öncede geldiğim o siteye girdim. Nil nereye geldiğimizi henüz anlamadan bana sorular sorarken, onu alarak arabamdan uzaklaştım. Ayakları her zaman olduğu gibi yine tişörtümün uçlarını çekiştirmiş, karnımı açmıştı.

Sitedeki güvenlikten, polisten aldığım evrağı göstererek geçtim. Karmen'in evi arandığı için oraya girmek yasaktı ama bağlantılarım sayesinde ayarlamıştım. Nil'in yüzünü, burayı hatırlayıp hatırlamayacağını görmek için izledim. İlgiyle etrafını izliyor ama bir şey demiyordu.

Asansöre binip indikten sonra kata baktım ve önünde sarı şerit olan daireye ilerledim. Anahtarı çıkarıp kilitte çevirdikten sonra açılan hole baktım ve aynı anda Nil'in, "Aa," dediğini duydum. "Kaymen'e mi geldik?"

Ah güzelim...

Karmen'in onun için tetikleyici birisi olmadığından emin olmuştum. Bu yüzden evden içeriye girerken, "Sen Karmenle burada mı kalmıştın?" Diye sordum.

Gözlerini ilgiyle etrafında dolaştırıp sonra heyecanlı gözlerini bana çevirdi. Kollarını boynuma sevinçle sardı. "Kaymen'e gelmişiz baba! Odasında mı?" Tekrar koridora dönüp seslendi. "Kaymen?"

Evden aldığı tek yanıt sessizlik olunca kızım tekrar bana döndü. Karmen'i bu kadar görmek istemesinin ardındaki sebepleri düşünerek holde yürüdüm ve karşıma çıkan ilk kapıyı açtım. Burası oturma odasıydı ve polisler aradığı için biraz dağılmıştı. Nil'de benim gibi merakla izlerken ikinci kez bir kapıyı açtım ve genç bir kadına ait yatak odasını görünce nefesimi tuttum.

Karmen'in yatak odasıydı.

Kıpkırmızı yatak örtüsü dağınıktı.

Nil bir heyecanlı çığlık daha attığında eğilip onu ayakları üstüne bıraktım ve odanın içinde ilerledim. Dolabının kapıları açıktı, kıyafetleri dağılmıştı. Gözüme birkaç elbisesi, çamaşırı çarptı ve sonra komodine baktım. Oraya baktığım an bir adım geriye sıçradım. Sanki Karina'nın gülümseyen fotoğrafı uzanıp beni itmişti. Nil benden önce uzanıp o fotoğraf çerçevesini aldı ve gülümsedi. "Meyhaba Kayina. Anneni görmeye geldik ama yok." Fotoğrafı göğsüne koyup oyuncağı gibi taşıdı ve sonra heyecanla bana döndü. "Sen Kayina'nın beşiğini gördün mü?"

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için boynumu ovaladım. "Beşiği mi var?"

"Hı hı." Beni elimden tuttu ve koşturarak odadan çıkarttı. Gözlerim istemsizce arkada, Karmen'in yatak örtüsünde kaldı ve Nil koridora çıktığında duraksadı. "Hangi kapıydı, unuttum."

Bu kez beni sol taraftaki kapıya çekti ve açtığında buranın banyo olduğunu gördüm. Nil oflayıp kapattı ve yandaki kapıyı açınca neşeli bir ses çıkardı. Kapıyı tamamen itip bakınca beyaz ağırlıktaki çocuk odasını gördüm. Nil bahsettiği beşiğe doğru koşup bana gülümsedi. "Ben Kaymen'in yatağında uyanıp bu beşiğe gittim, benim beşiğim sanmıştım!" Kıkırdadı ve sonra bir şeyler hatırlıyor gibi gözlerini kıstı. "Kayina'nınmış, benim gibi küçükken buyada kalıyormuş."

Ayaklarımda tonlarca ağırlık varmış gibi güçlükle ilerleyip dağılmış odadaki beşiğin içine baktım. Örtüsü de beyazdı, pelüş oyuncak vardı. Demek Karmen Karina'yı uyuttuktan sonra buraya yatırıyordu, belki beşiğinde sallıyordu. Ona da Nil'e okuduğu gibi ninni okumuş muydu?

"İçine gireyim mi?" Dedi Nil, kıkırdayarak.

Beşiğin kenarına tutunup küçük kızıma gülümsedim. "Karmen ister miydi beşiğe girmeni?"

"Hıhı," dedi hevesle baş sallayıp. "Bir şey demez ki. Kaymen bana asla kızmaz!"

Eğilip onu kucağıma aldım. Bunu bana ilk kez söylemişti. "Karmen sana kızmaz mı?"

"Hayır, kızan oluysa da döver."

Bana araladığı kapıdan girerek aklımı kurcalayan birkaç şeyi sormaya başladım. "Peki başkası kızıyor muydu sana?"

Kızımı beşiğe koydum ve Nil kıkırdayarak beşiğe uzanınca, cevap vermesi için gözlerinin içine baktım. İlgisini sorduğum soruya vermeye çalışıp, "Yoo," dedi. "Gece ile kavga ediyoyduk ama o da kızmıyordu. Yaman'ı benden almaya çalışıyordu!"

Bir an kafam dağıldı ve dün Yamanla olan konuşmalarımızı hatırlayıp kaş çattım. "Nil, neler diyorsun kızım? Ne demek Gece Yaman'ı senden alacaktı? Ayrıca Yaman ne, o kocaman adam. Yaman abi de. Hayır dur... Ne Yaman abisi, hiçbir şey deme! Unut gitsin!"

Bana kaşlarını çatıp, "Ben Yaman'ı seviyoydum ama o Gece'yi öpüyordu," diye şikâyet etti üzülmüş gibi. Kollarını göğsünde bağlamıştı. "İkisine de küstüm ama hâlâ biyaz seviyorum."

Beşikten kalkıp zıplamaya başladığında gözümdeki seğirme yüzünden zor odaklanabildim. Yaman itine bak sen, kızımı kaçırdıkları yetmemiş gibi bir de kendini sevdirmişti! Sinirle soluyup Nil'e belli etmemek için yüzümü eğdim. "Unut sen o Yaman'ı," dedim. "Gece ile mutlularmış."

Nil zıplarken bir anda durup bana üzüntüyle baktı ve sonra omzunu silkti. "Olsunlay! Ben de Kaymen'in abisiyle mutlu olurum."

Ağzım bir karış açık kaldı. Sonra sinirle gülmeye başladım. "Aşkım, Nil, neler diyorsun canım benim? Sen benimle mutlusun ya?"

Masumiyetiyle gülümseyip, "Mutluyum," dedi ve sonra yanakları kızardı, gülerek kulağıma eğildi. "Ama Kaymen'in abisi de çok yakışıklı. Benimle konuştu ama ne dediğini anlamadım ki."

Yok artık, öldüreceğim onu.

Kızıma hayal kırıklığı ve hayretle bakarak, "Hani yakışıklı olan bendim?" Dedim. "Hangi abisinden bahsediyorsun?"

"Biy tane abisi yok mu? Noyah işte," dedi ve sonra gözleri parladı. "Başka abileri de mi var?"

Giren sancıyla beraber kalbimi tuttum ve kızımın benden başka erkeklere hayranlık beslemesine inanamayarak, "Yok!" Dedim. "Başka abisi falan yok! O Noah'ı da unut, ayrıca yakışıklı falan değil." Beşiğe doğru eğilip kızıma yakından baktım. "Hangimiz daha yakışıklıyız?"

Nil afallamış şekilde bana bakıp sonra da yaklaşıp yanağımdan öptü. "Sen babacığım. Noyahla Yaman'da yakışıklı ama en çok sen yakışıklısın."

"Hayır," dedim parmağımı sallayarak. "Tek yakışıklı benim. Ayrıca onlar abi, sadece isimlerini söyleme. Bana ve Utku'dan başka erkeğe yakışıklı demeni yasakladım bu dakikadan sonra."

Nil düşünüyormuş gibi yüzümü izleyip salladığım parmağıma baktı ve sonra omzumu okşayıp, "Sakin ol baba," dedi teselli ediyormuş gibi. "En yakışıklı sensin, neden ağlıyoysun ki?"

Uzanıp çok bilmiş ağzını büzüştürdüm. "Ağlamıyorum Nil! Yok daha neler!"

"Ay dudağım acıyoy."

Onun ağzını bıraktım ve bana dil çıkarıp beşikte zıplamaya başlayınca nefesimi sertçe bıraktım. Noah ve Yaman'dan kendisine hiç kötü bir şey yapmış gibi bahsetmiyordu. Kızımı incitmedikleri için mutlu olsam da kızımın onlara hayranlık duyması katlanabileceğim bir şey değildi.

İç çekerek başımı odanın içinde dolaştırdım. Beyaz dolap, yün halı, yürüteç, oyuncaklar, açık dolapta görünen bebek kıyafetleri... Zorlukla yürüyüp elimi korkarak dolabın içindeki ufak kıyafetlerde dolaştırdım ve boğazımdaki yumru başa çıkılamaz hale gelince, acaba bu kıyafetlerden hangisini giyebildi diye düşündüm.

O çiçekli elbiseyi hiç giymiş miydi?

Elimi, sanki Karina'yı rahatsız edermiş gibi kıyafetlerden çektim ve arkamı dönüp odadan çıktım. Bir serap görüyormuş gibi yavaşça Karmen'in odasına girdim ve etrafıma bakıp açık dolabına yürüdüm. Ellerimi bu kez daha farklı şekilde onun üstlerinde dolaştırdım ve

elime inen kırmızı bir elbiseyi çekip aldım. Saten bir elbiseydi, yumuşak kumaşı vardı, üzerinde nasıl görüneceğini hayal edebiliyordum. Elbiseyi sertçe okşayarak kaldırdım ve burnuma yaklaştırıp kokladığımda istediğimi bulamadım. Yalnızca deterjan kokuyordu, bu yüzden huzursuzca geri bıraktım.

Kokusunun aklımda bu kadar kalmasına gülmek istedim.

Birisi görse gerçekten benim bir aptal olduğumu söylerdi.

Arkamı dönüp odasını yavaşça gezindim. Odanın her yerinde onu hayal edebiliyordum. Ayaklarının parkede sakince yürüdüğünü, gelip yatağına kıvrıldığını düşünebiliyordum. Yatağın kenarına oturdum ve bu kez onun tenini örtmüş çarşafı ellerimde okşayıp kokusunu orada aramamak için direndim. Sonra komodin çekmecelerini açtım ve içerisinde Karina'nın başka fotoğrafları ile bir kamera gördüm. Fotoğraflara teker teker bakıp Karina'nın bambaşka hallerine tanık olurken, "Canım benim," diye fısıldadım. "Ne kadar güzelsin."

Bir fotoğrafta o kadar küçüktü ki, yeni doğduktan birkaç ay sonra çekildiğini anladım. Saçları kısacıktı, uyuyordu. Elleri ufak yumruklar olmuş, göğsüne yaslanmıştı. "Annen gibi güçlü bir kadından nasıl kopardılar seni Karina?" Fotoğrafların birkaç tanesini alıp diğerlerini bıraktım ve sonra kamerayı alıp yatağın köşesine oturup içine baktım. Birkaç düğmeye bastıktan sonra çalışmaya başlayınca gözlerim heyecanla ekrana takıldı.

Kamerayı önce bir koyu renk kapladı, ardından bir yere sabitlendiğini anladım. Bir iki saniye sonra da iki çift bacakla az önceki oturma odasını gördüm. Karmen gerileyip koltuğa, Karina'nın yanına oturduğunda sanki buradaymış gibi hissederek kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Kameradan ses gelene kadar koridoru izledim ve sonra tekrar ekrana döndüm. Karmen, Karina ile karşılıklı koltukta oturup ona kamerayı gösterdi. Karina burada bir yaşından büyük görünüyordu, kameraya bakıp annesine dönünce Karmen onun ellerinden tutup, "Mamma," dedi heceleyerek. "Hadi, söyle artık Karina. Mamma. Anne."

Ona... anne kelimesini söyletmeye çalışıyordu.

Dudağımda bir gülümseme hissettim ve kamerayı kendime daha çok yaklaştırdım. Parmağımı Karmen'in yüzünde, dudaklarında dolaştırırken Karina'nın mamma, kelimesini söylemeye çalıştığını fark ettim. Annesinin kucağına çıkıp mam, dedi ama devamını getiremedi.

Karmen oflayıp üzüntüyle ona dil çıkardı. "Aşk olsun Karina'm, annene anne demiyorsun. Sana Karina dediğim için kendi adını söylemeyi öğrendin ama anne demiyorsun."

Karmen'in üzerinde siyah, dizlerinin üstünde biten triko, boğazlı elbise vardı, kış olduğunu anlamamı sağlamıştı. Saçları çok güzel görünüyor, sürekli yüzüne düşüyordu. Karina, annesinin söylediklerini anlamış gibi tükürükler saçarak gülünce ben de sesli güldüm. Karina'nın gülüşü kameranın içindeki annesini de güldürmüştü. "Kalbim Karina'm benim, güzel kızım... Hadi, bir daha dene. Mamma. Anne. Çok istiyorum artık tek nefeste bana anne demeni. Bu dünyada en sevdiğim şey senin annen olmak çünkü."

Kalbim Karina'm.

Kalbiydi demek. Karina Karmen'in kalbiydi.

Karmen'in en sevdiği şeyi ellerinden almışlardı. Kızını. Anne olmayı. Kızının annesi olmayı.

"Mamma."

Kamera içindeki sesi kapıdan duyunca başımı kaldırdım ve çiçekli elbisesiyle kapının önünde duran kızı gördüm. Küçüktü, kameradaki gibiydi, Karmen'e benziyordu. Kısa, omzuna kadar gelen, annesine benzeyen saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Kafasında bir taç vardı ve elbisesi, Nil'in üzerinden çıkarıp attığım o çiçekli elbisenin aynısıydı. Ayaklarını birbirinin arkasına koymuş, çekingen gözlerle bakıyordu.

Gülümseyip, "Karina," diye fısıldadım.

O da gülümsedi.

Bu gülümseme dudaklarının arasındaki dişlerini gösterdi ve sanki beni tanıyormuş gibi yavaşça yanıma yürüdü. Heyecanlandım ve ne yapacağımı bilemez şekilde ilerleyişini izledim. Bacaklarımın arasına girdi ve başını yana eğip annesine benzeyen gözlerini gözlerime dikti. Karina tahmin ettiğim gibi asil bir zerafete sahipti. "Annemi gördün mü Deren?"

Adımı söyleyişi tüylerimi diken diken etti, gördüğüm serap gerçekmiş gibi hissettim. Onu Nil gibi kucağıma almak istedim ama dokunmaktan, incitmekten korktum. Acaba ölmeden önce fiziken yara almış mıydı? Gülümsüyordu ama canı acıyor muydu? Korkarak saçlarına dokundum ve kafamı çaresizce iki yana salladım. "Bir süredir görmüyorum."

"Ben de," dedi ve dudakları titredi. Konuşması Nil'inki gibiydi, çünkü hayalimde sesini Nil'e benzetiyordum. "Annemi çok özledim."

"Ben de özledim," diye fısıldadım boşluğa doğru.

Gözlerini yaşlar doldurdu ama dudakları hâlâ kıvrıktı. Bir yerden başka bir ses daha geliyordu ama algılamıyordum. Orada olmadığından emin de olsam Karina ile konuşuyor gibiydim. Çiçekli elbisesi ona annesi kadar yakışmıştı. Başını dizime yasladığında, saçlarındaki elim kırmaktan korkarak hareket etti. Saçlarını tepeden aşağıya doğru yavaşça okşadım. Saçları çok güzeldi, yumuşaktı. Nil'in saçlarını okşarken ki hissettiklerimi hissettiriyordu. "Sen annemi görebilirsin ama ben bir daha göremem."

"Görebilirim değil mi?" Diye sordum ona.

"Görebilirsin Deren."

Saçlarını bir daha incitmeden, tepeden aşağıya okşadım ve sonra gözlerimi sertçe kapattım. Bu serabın, hayalin bitmesi için kafamı iki yana salladım ve birkaç saniye ardından gözlerimi tekrar açtığımda odada yalnızdım. Karina dizlerimde değildi, ellerim onun saçını okşamıyordu. Kamera kaydı hâlâ açıktı. Onu, Karmen'in kalbi Karina'yı o kadar merak ediyordum ki, uyanıkken bile hayalini görüyordum.

Video kaydının devamında Karmen Karina ile oynadı ve sonra kaydı hatırlayıp koltuktan kalktı. Kameraya yaklaştıkça belli olan yüzüne baktım ve kamerayı alıp doğrulduğunda kaydı durdurdum. Kadraj tam yüzündeydi. Onu... Yemin ederim ki ilk kez böyle görüyordum. Kameraya bakarken gözlerinin içi gülüyor, parlıyordu. Dudaklarındaki gerçek, içten bir gülümsemeydi.

Demek Karina hayattayken böyle görünüyordu.

Benim onu tanıdığım süre boyunca hiç böyle mutlu olmamıştı.

Parmaklarımı yakınlaşan yüzünde dolaştırıp dudak kenarlarını, gülümseme çizgilerini okşadım. Bana bunları yapmasaydı onun için dünyayı yakardım. Bu gülümseme için, gözlerindeki bu ışıltı için... Aslında, bana bunları yapmış olmasına rağmen yine onun için dünyayı yakardım.

Bu his gururumu paramparça etse de inkâr edemiyordum.

Kızımın *babacığım seni çok seviyorum,* diyen sesini duyunca telefonumun çaldığını anladım ve kamerayı dizime koyup telefonu çıkardım. Boğazımı temizleyip yanağımdaki ıslaklığı sertçe sildim ve

arayanın Mert olduğunu görüp derhal açtım. "Buldum," dedi dedektif Mert, hemen. "Mark'ın kim olduğunu ve nerede olduğunu buldum. Fakat bir sorun var, o seni tanıyor olabilir."

İTALYA.

KARMEN RUSSO.

Kalbini söküp aldılarsa, artık onlara vereceğin tek şey kalpsizliğindir.

O an kelimelerine karşı duyduğum öfkeyi dağıtan şey, içime kadar işleyen ses tonuydu. Güneşin üzerime ışığını devirmesi gibi bir duygunun da ruhuma devrildiğini hissettim. Deren'in konuştuğunda etkilediği ilk şey hep ruhum olmuştu. Onu, telefonun diğer ucunda değil de hemen buradaymış gibi hissettiren sesine karşı saniyelerim susup beklemekle geçti.

Bu, ondan beklediğime yakın bir adımdı.

Fakat Gece ile Yaman'ı doğrudan canımı acıtmak için kullanacağını düşünmüştüm, beni kendisine geri çağırmak için değil.

Deren'in, devam eden sessizliğime eşlik edişinin tek sebebi konuşmamı bekliyor olmasıydı. Günün birinde birbirimizi bu sebeple arayacağımızı düşünmemiştim ama yaşanılanlar ona da bana da başka şans tanımıyor olsa gerekti. Yine de insandım, her şeye ve her şeyime rağmen. Bu yüzden az önce gördüklerimden sonra gelen bu aramayı insani bir öfkeyle karşılıyordum, sabırsızca dilimin altında bekleyen her kelimemde büyük bir çığlık daha vardı.

Çok tahammülsüz olduğum içim sözcüklerimi bir sıraya sokmaya düşünmeden ve daha fazla dayanamadan, "Öldüreceksin öyle mi?" Diye sordum sessizce. Sonra yumruğumu sıkarak bağırdım. "Öldüreceksin öyle mi? Öldür! Öldür! Sen de öldür!"

Abilerim bana daha da dikkat kesildi ve Angel hayretle elini ağzına kapadı. Deren'in sakince aldığı soluğu duyduğumda, "Hani, duymuyorum kurşun sesini?" Diye bağırmaya devam ettim. "Öldürsene! Bunu da yap! Ben de sana çok şey yaptım sonuçta değil mi?"

Konuşarak, "Karmen," dedi.

"Ne var manyak? Ne var? Tehdit mi ediyorsun sen beni? Doğru, niye etmeyesin, sonuçta ben kızını kaçırdım değil mi?" Kendimi kaybetme

noktasında olduğumu gösteren öfkeli bir çığlıkla devam ettim. "Adamsan vur, adamsın vur!"

Dante omzuma dokunarak, "Kim o?" Diye sorarken, Deren bir daha, "Karmen," dedi aynı ses tonuyla.

"Adımı zaten biliyorsun geri zekâlı! İşe yarar bir şeyler söyle!"

Bir nefes daha alıp, "Türkçe konuş," dedi.

"Ne?"

"İtalyanca konuşuyorsun," diye izah etti, bana kıyasla sakindi sesi.

Ah, şimdi fark etmiştim. Derenle hep Türkçe konuşmuştuk, bu yüzden yadırgamış olmalıydı ama İtalyan'ca da biliyordu. İzahı olmayan bunca şey arasında bu detaya takılmış olmasına daha da sinirlenerek, "Sen İtalyan'ca konuş!" Diye bağırdım. "Kafama bir silah dayamışken çok iyi konuşuyordun dilimi!"

Bize yaklaşan abim, "Bu o," dedi Dante'ye, sakin olmayan şekilde. "Deren."

Abilerime arkamı döndüm ve birkaç adım ilerleyip uzaklaşırken Deren, "O silahı kafana dayamayı ben mi istedim?" Diye konuştu Türkçe. Sesinde kabullenemediği bir şeyler vardı. Belki hâlâ bana silah dayadığını kabullenememişti, buna sebep olduğumu da. "Sana yaptığım hiçbir şey bana yaptığın kadar acı verici olmadı."

Aklımdan aynı anda birkaç cümle geçti. Zihnimde acı bırakarak kulağımda yankı oluşturdu. Bana söylediklerinin gerçekten acı vermediğini mi düşünüyordu? Karina'yı öğrendikten sonra bile mi? "Bana bir çocuk için eziyet olduğumu söylemen ruhumu öldürdü. Ama sen ona da inanmazsın."

Böyle söylemek istemedim, gerçekten yaralarımdan bahsetmek istemedim. Lafı Karina'ya getirmek istemedim ama ruhum kendisi olduğu için belki de sözcükler bir anda döküldü. Deren'in yutkunduğundan başka hiçbir şeyini duymadım, nefes alışını bile.

Abim kolumdan tutup, "Sana ne söylüyor?" Diye sorduğunda, Deren'in Karina'nın konusu etrafında dönmemesi için, "Artık birbirimize inanıp inanmamızın bir önemi de yok," dedim. "Madem laf ağızdan çıktı, çekip öldür."

Deren sessizliğini sürdürmeye devam etti. Belki tanıdığı o kadının, günlerce olduğu gibi yine kendisine onları bırakması için rica etmesini beklemişti. Ama yapmayacaktım. Çünkü biliyordum, Deren Gece'ye bir şey yapamazdı. Bana bile yapamamıştı ki ona yapsın.

Peki Yaman?

"Neden dönmemi istiyorsun?" diye sordum, sözcüklerin dudaklarımdan ok gibi fırlamasına engel olamıyordum. "Her şeye rağmen mi sana dönmemi istiyorsun? Bu kadar mı muhtaçsın bana? Bu kadar mı kopamıyorsun benden?"

Salvador'un genzini temizlediğini duydum.

Tüm söylediklerime rağmen Deren'in sessiz kalmaya devam etmesi sinirlerimi daha çok bozdu. Elimdeki silahı boşluğa doğru sallarken, "Sustuğuna göre öyle olmalı," dedim. "Aptalsın sen! Tanıdığım en büyük aptalsın!"

Silahımın tersini şakağıma yaslarken, gözüm bir daha yerde uçuşan kâğıda kaydı ve güçlü bir çığlık atma duygusu beni ele geçirdi. Mark'ın kızımı boğduğunu öğrendim ve üstüne ondan en yakın arkadaşımı vuracağına dair tehdit aldım. Zamanlaması o kadar iyiydi ki, tebrik etmek lazımdı.

Deren'in sessizliğini bozarak, "Evet aptalım," dediğini duydum. Sesi, söylediklerimden etkilenmemiş gibi sakindi. "Evet salağım, evet geri zekâlıyım, evet akılsızım. İstediğini say bana, istediğin hareketi et bana, yine de buraya döneceksin."

Salvador'un elini omzuma koyduğunu hissedince dönüp bir an baktım. Öfkeli gözlerini telefona dikmişti. "Kapat."

Bu kez abilerimin anlamaması için Türkçe konuşarak, "Az önce bana döneceksin diyordun," diye hatırlattım, onu sinir edeceğini bilerek. "Şimdi buraya döneceksin diyorsun."

Mücadele içindeymiş gibi yarım nefesler verdi. "Fark eder mi?"

"Doğru, fark etmez." Ona kızımı öldürdüklerini söylememe rağmen beni arkadaşımı vurmakla tehdit etmesine neden bu kadar içerlediğimi bilmiyordum. Belki de en hüzünlü anımda bunu söylediği için böylesine öfkelenmiştim. "Benim için fark etmez değil mi? Çünkü ben seni kandırdım, aldattım, ihanet ettim, benim için neden fark etsin..."

Bir anda sanki dakikalardır güçlükle susuyormuş gibi, "Hatırlatma!" Diye kükredi delicesine. Ardından kuvvetli bir eşya sesi geldi, bir şeyi devirmiş gibiydi. "Unutmaya çalıştığım her şeyi hatırlatma! Hoşuna mı gidiyor? Tekrar tekrar teslim oluyorum bazı şeylere ama sen inadına yapar gibi yüzüme vuruyorsun tüm yaptıklarını! Niye bu kadar arada bırakıyorsun beni? Neden bu kadar

çelişki içinde yaşamama göz yumuyorsun! Senin yüzünden mi kafayı yiyorum senin için mi kafayı yiyorum anlamıyorum artık!"

O kadar fazla bağırıyordu ki adeta sesiyle elimdeki telefonu titretiyordu. Benim kendime yardım edemediğim gibi o da kendine yardım ediyordu. Neye ihtiyacımız vardı? Birbirimize mi? "Biz birbirimize kötü hatıralardan başka bir şey bırakmadık," dedim. "Hadi öldür arkadaşlarımı, bir kötü hatıra daha girsin aramıza."

Salvador ile Dante'nin huzursuzca bakıştığını gördüm ve Angel yerdeki kan lekesine yüz buruştururken Deren'in ağır soluklarını dinledim. "Ne hissediyorsun?" Diye sordu bir anda. "Beni hatırladığında ne hissediyorsun?"

Ruhumda bir yanılsama hissettim. İkimiz arasında yaşanan duyguların ışığı bir an için ruhuma doğru düşüp hafifçe aydınlattı ama buna rağmen cevabım karanlıktı. "Hatırlamamam gerektiğini."

"Ben ne hissediyorum biliyor musun?" Sesini daha derinden duymaya başlamıştım.

Abimin telefonu kapatmamı istiyormuş gibi kolumdan tuttuğunu hissettim ve Deren'e, "Ne hissediyorsun?" Diye sordum.

"Kaybettiğimi."

Bir kayıptım demek ki, kaybımın bir anlamı vardı. Her şeye rağmen mi? Rağmen mi?

"Bak, işte bu yüzden oraya ya da sana geri dönmemin bir anlamı yok." Abimle göz teması kurup ona başımı sallarken, Deren'e Türkçe karşılık verdim. "Öldür arkadaşlarımı, böylelikle birbirimizi asla affetmeyelim."

"Öldürürüm!" Diye bağırdı. "Beni kışkırtma, yaparım!"

"Yapamayacaksın," dedim kendimden emin şekilde. "Çünkü sen merhametlisin. Canımı yakmak için sevdiğim insanlara zarar veremezsin. Belki yapardın ama Karina'yı öğrendikten sonra asla yapamazsın." Dudağımın kenarıyla, alaycı şekilde güldüm. "Sen hiç inanmasan da, seni sadece kullandığımı düşünsende ben sana seni tanıyacak kadar yakınlaştım. Bu yüzden beni tehdit etme. Bu telefonu bir daha beni tehdit etmek için çalarsan, sana kim olduğumu gösteririm."

Cevap beklemeden aramayı kapattım ve telefonu öfkeyle fırlatıyordum ki, Angel'in korkmuş gözleriyle karşılaşıp duygularıma sahip olmaya çalıştım. Salvador abim hâlâ kolumu tutarken eğilip

yerdeki kâğıdı aldım ve yengeme doğru birkaç adım attım. Telefonu avucuna bırakıp eve yürümeye devam ettiğimde, "Dağılın," diye emir verdi Dante ve diğerleriyle beraber peşimden geldi. "O adam mıydı? Neden aramış seni? Neler istiyor?" Merdiveni, hiddetle çıktığımı gören Salvador abim beni yavaşça kendisine çevirip yüzüme baktı. "Sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Ancak o senin peşinde olmazsa ben de onun peşinde olmam demiştim. Bana sadece onu öldürmemi söylemen yeterli."

Ağzımı açtım, öldürmesini söyleyeceğimden değil ama yapabilir miyim diye merak ettim. Elbette yapamadım. Duygusal dayanıklılığımın sonunda olduğum için zorlukla konuşarak, "Deren gelip beni öldürse bile ona bir şey yapmayacaksınız," dedim. "Nasıl daha net olabilirim."

Salvador'un gözlerine huzursuz bir duygu yerleşti. Beni kırmayacak kadar seviyordu, sözlerimi çiğnemeyecek kadar saygı duyuyordu ama onlar için hiçbir şey yaşamımdan ileride değildi. Bana üzülüyormuş gibi yanağımı okşayarak, "Yapma," dedi. "İkinci kez kendine bunu yapma."

Carlos'tan sonra ben de kendime ikinci kez yapmayacağımı söylemiştim ama...

Carlos Derenle kıyaslanamaz bile.

"Öldürmeyeceğim korkutmayacağımız anlamına gelmez," dedi Dante, bir tabletten sigara çıkarırken. "Sana böyle istediği gibi ulaşması hiç hoşuma gitmedi. Bu durumun çaresine bakmamız lazım."

Salvador beni bırakıp yengeme döndü ve benim az önce yapmadığım şeyi yapıp telefonu alıp fırlattı. Angel bunu bekliyormuş gibi abime gözlerini kısınca, Salvador eğilip onun dudaklarından öptü. "O adamda senin telefon numaranın olmasından hoşlanmadım. Karmen'e bu kadar kolay ulaşmasından da. Gel de anlat bana, onun telefonunun sende ne işi olduğunu..."

Abim karısını eve götürürken, Dante ile kaldığımız yalnızlığı sesim doldurdu. "Kendimi onun yerine koyduğumda ben de kendime çok öfke duyardım Dante. O yüzden ona kızma. Ben kızıyorum, çünkü duygularım var. Ama siz kızmayın, dokunmayın ona."

Arkamı döndüm ve gözlerimi kapatıp açtıktan sonra süratle eve yürüdüm. Üst kattan Angel'in kahkahalarını duyarken abimin onu güldürdüğünü anladım. Asansörü çağırıp odamın olduğu kata çıkarken

yumruklarımı arkamdaki asansör duvarına yasladım. O aramayı suratına kapattıktan sonra Deren'in nasıl hissettiğini düşünmeden yapamıyordum. Etrafında olan her şeyi dağıttına emindim.

Avucumdaki kâğıdı hatırladığımda ben de bir şeyleri dağıtmak istedim.

Belki de bu yüzden en çok birbirimizi dağıtıyorduk.

Odama yürüyüp kapısını açtım ve çarparak girdim. Bir öfkeli çığlıkla koşup gözüm görmeden makyaj masamın üstünde ne varsa fırlattım. Ellerimi masanın üzerine koyarak durduğumdaysa yansımamdaki kadının gözleri bana hem uzak hem de çok tanıdık geldi. Bu gözler seneler önceki kendinden emin kişiliğime aitti ve aradan seneler geçtiği için uzaklaşmıştık.

"Beni acıdan öldürmeye çalışsan da ölmeyeceğim Mark. Seni öldürmeden ölmeyeceğim. Hatta ağlamayacağım bile. Seni öldürene kadar ağlamayacağım." Yumruklarımı ezerek aynaya arkamı döndüm.

Elimi kızımın olduğu yere koyup göğüskafesimi sıvazladım ve panik dolu nefeslerimi yatıştırıp yatağıma yürüdüm. Ucuna oturup üzerimdeki çelik yeleği çıkarmaya başladım. Deren'e duyduğum anlık sinir yüzünden yere fırlattım ve birkaç saniye sonra gidip aldım, yatağın ucuna koyup çelişkili duygularım yüzünden nefeslendim.

Senin yüzünden mi kafayı yiyorum senin için mi kafayı yiyorum anlamıyorum...

Hem senin için Deren, hem de senin yüzünden.

Mark'ın bana yapmayı istediği şeye boyun eğmemek için odamda daha fazla kalamadım. Komodinden, bir süredir düzgünce aldığım hapı alıp su ile içtim. Sonrasında dantelli sutyenimin üzerine göğüs dekoltesi olan bir siyah uzun kollu badi giyerek odamdan çıktım ve Noah'ın olduğu kata ulaştım. Marianne'nin nasıl olduğunu meraktaydım. Abimin odasının kapısını tıklattım ve içeriden cevap aldığımda açıp girdim.

"İyi ki geldin Karmen, sana ihtiyacım vardı," dedi Noah, kafasını kaldırıp beni gördüğü an.

Yatağının kenarında oturmuş, Marianne'nin yüzünü okşuyordu. Sara ile şu yeni yardımcı odada koşturuyorlardı. Yaklaştığımda Marianne'nin gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Noah'ın yanında durup, "Yaralarına bakarım," dedim. "Su aygırı dövmüş belli ki. Bir

şey yapamamış kızcağız. Ben hemen yaralarını temizler merhem sürerim."

"Duydun mu Mari? Kardeşim iyi olacağını söylüyor." Noah onunla öyle hassas, tatlı konuşuyordu ki derin kederime rağmen dudaklarımı kıvırdım. "Sana söz veriyorum su aygırı bunu yaptığına pişman olacak."

Sara'nın getirdiği yardım çantasını açarken yatağın diğer kenarına oturdum. Noah onun elini tutarken bu güzel kızın görünen yaralarını temizlemeye başladım. Gözlerini ara ara açıp kardeşimi aradığında Noah onun yüzüne eğilip yanaklarını okşadı. "Çok iyisin. Yaraların iyileşecek. Sakın üzülme ve korkma, ben yanındayım. İstediğin bir şey var mı?"

Marianne'nin pansuman yaptığım yanağına bir damla düştü. "Korkuyorum Noah."

Yanağını silerken, "Burada o kadar güvendesin ki," dedi. "Keşke bunu sana gösterebilsem."

Hemşire olduğum ve ailecek çok fazla yaralandığımız için evde neredeyse ameliyat yapacak kadar malzememiz, konforlu alanımız vardı. Bu sebeple dakikalar sonra Marianne'nin yaralarını temizleyip, merhemlemiş, kapatılması gerekenleri kapatmıştım. Dinlenmesi için ona bir uyku ilacını su ile verdim ve gözleri tamamıyla kapanınca Noah'a doğru baktım. "Uyandığında daha iyi ve dinç hissedecek."

Noah onun üzerini yatak örtüsüyle kapatıp saçlarını düzeltirken, "Yanından ayrılmak istemiyorum," dedi. "Keşke evlenmelerine engel olabilseydim, benim karım olsaydı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "O kadar mı çok seviyorsun?"

Kaldırıp elini öperken, "Çok çok çok," dedi.

Ne kadar güzel...

"Ben eve girerken gelen araç neydi?" Diye sordu ben dalgınca Marianne'nin saçını sevmesini izlerken.

Kâğıtta yazılanları ve o tabutun ölçülerini hatırlayıp irkildim. Ne kadar da küçüktü gerçekten. "Mark göndermiş."

Noah başını sertçe kaldırdı. "Ne demek Mark göndermiş? Ne göndermiş? Bu adam kendini ne sanıyor da Russoların evine bir şey gönderebiliyor?"

"Tabut göndermiş," diye fısıldadım, sesim o kadar soğuktu ki etrafımın da buz gibi olduğunu hissettim. "Küçük bir tabut."

Noah'ın gözlerindeki cehennem, Mark'ı yakacağım türden bir cehenneme benziyordu. Dişleri arasından soluyarak, "Neden hâlâ onu öldürmüyorsun?" Diye sordu. "Hâlâ neyi bekliyorsun?"

"Karina'mı kaybettikten sonra tam yirmi üç ondan haber alamadım. Her gün işkence içinde geçti, her saniye can çekiştim. Kendimi kaybettim, kafamı duvarlara o kadar çok vurdum ki alnım ezildi..." anlattığım her şeyi Deren'e yaşatmış olduğum gerçeği bir zebani gibi dikildi karşıma. "Bu yüzden Mark'ı tek bir kurşunla öldürmek istemiyorum. Her günü ölmeyi dileyerek yaşasın istiyorum."

Söylediklerimden hemen sonra Noah'ın elini yanağımda hissettim. "Yaşadığın her şeyi geri almayı çok isterdim. Beni affet."

"Senin bir suçun yok. Günahlarımın bedelini ödedim, sonra bunlardan ders çıkarmadan başkalarının canını yaktım..." başkalarının kim olduğu o kadar açıktı ki Noah kim olduğunu sormadı. "Yine de... Karina'mın bu kadar acı çekerek ölmesini unutamıyorum. Keşke o yirmi üç gün boyunca acı çekip ölen ben olsaydım."

"Muhtemelen her anne bunu diler ama böyle söyleme kardeşim. Hâlâ hayattaysan seni bekleyen bir şeyler olmalı."

Bir ihtimal olabilirdi, hayatta beni bekleyen bir şeyler yaşıyor olabilirdi. Ama ben bekliyor muydum? Hayatımın hiçbir dakikasından tat almıyordum. Yemek yerken, hatta su içerken bile lokmalar boğazıma diziliyordu. Gülümsemem hep yarıda kalıyordu, çünkü bir şeye gülecek olduğumun ikinci saniyesinde hep Karina'mı hatırlıyordum. Sadece... Nil ile beraberken biraz daha iyiydim ve onunlayken.

Ama onlar bile beni hayatta tutmaya yeter miydi, bilmiyordum.

Odanın kapısı tıklatıldığında abimle aynı anda baktık. Dante içeriye girerek, "Aşağıya inmeniz gerekiyor," dedi. "Önemli bir şey oldu."

Noah bir kaş çatışla Marianne'ye baktı. "Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

Dante onun bu aşık hallerine göz devirdi. "Sara birkaç dakika onunla kalabilir." Odanın köşesindeki Sara'ya baktı. "Değil mi tatlım?"

"Ev... Evet Dante Bey."

Bunun üzerine kardeşim Marianne'yi Sara'ya emanet etti ve odadan Dante'nin arkasından çıktık. Asansöre bindiğimizde ojeli tırnaklarıma bakarak, "Önemli olan ne?" Diye sordum.

Dante sinirli sinirli güldü. "Seni bunca senedir bulamamamızın sebebini öğrendim."

En alt kata indik ve açık sokak kapısından dışarıya çıktık. Malikanenin arkasına doğru yürürken korumaların etrafı sardığını gördüm. Birkaç adımdan sonra bakış açıma yerde, dizlerinin üzerinde oturan bir kadın girdi. Enrica ve diğer bir koruma onu omuzlarından bastırarak yanında bekliyordu. İlerledikçe kadının kısa saçlarının bana ne kadar benzediğini fark ettim. Kesimi, uzunluğu benimkiyle neredeyse aynıydı.

"Mark, yanlış bir izi takip etmemiz için bu kadını kullanmış," dedi Dante, biz kadının yanında durduğumuzda. Kadının kısa saçlarından tutup arkaya doğru çekince yüzünü ilk kez görmüş oldum. Garip şekilde yüz hatları da bana benziyordu, elbette ikizim değildi ama birisi onu uzaktan görse ben sanabilirdi. "Senelerdir seninle beraber bu kadının da izini takip etmişiz. Tezgâhını kurduktan sonra sana yapacaklarına müdahale etmeyelim diye bizi böyle ekarte etmiş."

Senelerdir ben kaçmıştım, abilerimi tanıdığım için beni nasıl bulabileceklerini düşünüp bazı yolları deneyerek kaçmıştım. Onlar da benim gizlendiğim bu sürede Mark'ın ortaya sürdüğü kadının izlerini sürmüştü. Mark, belli ki onu aldattığımı bir şekilde öğrenmiş ve kendi ölümünü hazırlayan bir plan yapmıştı. Kadının korkak gözlerine bakarken biraz daha yaklaşıp yanağını okşadım. "Bunu yapman için Mark'tan ne kadar para aldın?"

Mark'ın adını duyar duymaz kafasını iki yana salladı. "Koruması beni bulup bunu yapmaya zorladı, ben istemedim."

Üzerinde bulunan kıyafetleri süzdüm. Gerçek olduğu belli olan bir kürk ile deri mini eteği vardı. Eteğin sol alt köşesindeki marka amblemini görüp dudağımı kıvırırken, "Üzerinde yirmi beş bin dolar var," dedim. "Zorlanmış olsan da tadını çıkardığın açık."

Korkuyla açılmış gözleri kaçamak bir cevap arıyormuş gibi düşünceli hale büründükten sonra, "Ne yaptığımın farkında bile değildim," dedi. "Bana söylenileni yapıp paramı alıyordum. Yıllardır gezmediğim ülke kalmadı. Vazgeçmek istedim ama izin vermedi. Senin gibi davranmaya, yürümeye, hareket etmeye zorladı beni."

Mark benim yanıma yaklaşıp kadını süzerken, "Belki doğru söylüyordur," dedi. Noah için bazı koşullar haricinde öldürmek en son seçenecekti, bu söylediğine şaşırmamıştım.

Kadın gözleri parlayarak küçük abime döndü. "Evet, gerçekten doğruyu söylüyorum. Çok haklısınız beyefendi."

Dante, kadının yüzünü tutup bir daha bana çevirerek, "Hakkındaki kararı Karmen verecek," dedi. "Ondan af dile."

Doğrulup kollarımı göğsümde kavuşturdum ve düşünceli şekilde, "Mark'ın seni bulduğumuzdan haberi var mı?" Diye sordum.

Ona sorduğum soruya Enrica, "Eğer kadını izlettiriyorsa olmuştur efendim," dedi.

"Güzel," dedim. "Köşeye sıkıştığını daha fazla hissedip saldıracaktır, yakın zamanda bana bir hediye daha gönderebilir."

Noah, "Öyle bir şey yapalım ki bir daha buna cesaret edemesin," dedi.

Kafamı salladım ve onun kızımın ölmesi için kurulan oyunda rol aldığı gerçeğini yüzüne bakarken daha çok hissedip, "Kızımın öleceğini biliyor muydun?" Diye sordum.

"Kızın mı?" Diye tekrarladı.

Mark veya koruması ona bir şey anlatmamış olmalıydı. Düşününce, tabi anlatmazlardı. Bilmeden de olsa Karina'ya zararı dokunmuştu, üzerindeki kıyafetleri hoşlanarak taşıyordu; Mark bunun için ona para ödüyordu.

"Öldürecek misin?" Dedi Dante, kadına tahammülsüzce bakarak.

Kadının gözbebekleri bunu duyduğu an kocaman oldu. Karina'm ölüm gerçeğini bilmediği için Mark boğazını sıkarken sadece canı acımış ve korkmuş olmalıydı. Öleceğini, bir daha gözlerini açamayacağını bilmiyordu.

Sertçe yutkunarak, "Henüz değil," dedim. "Belki işimize yarar." Enrica'ya kadını işaret ettim. "Götürün."

Enrica ve diğer koruma derhal kaldırınca, kadın dizlerime doğru yapışıp, "Lütfen bırak," dedi. Korkudan yüzü beyazlamıştı. "Ben suçsuzum!"

"Umurumda değil."

Kız çırpınırken, Enrica ile koruma onu kollarından kaldırıp uzaklaştırmaya başladılar. Bir süre abilerimle beraber onların arkasından bakarken, "Öldürmeliydin," dedi Dante. "Kadın olduğu için pozitifi ayrımcılığa gidiyorsun."

Noah, "Belki de gerçekten suçsuzdu Dante," dedi.

Sağ yanımdaki meleğe ve sol yanımdaki şeytana sırt çevirip bahçenin ilerisine yürüdüm. Çitlerle kapatılmış büyük kulübeye gidip kapısını açtım ve yılanımı cam kabini içinde görünce sırıtarak yanına gittim. Onu görmeye bir kez gelmiştim, bu ikinciydi. Uzun, yüksek cam kabinin yüzeyinde yavaşça, tıslayarak hareket ediyordu. Angel korktuğu için ona evde değil, burada bakıyorduk. Parmağımı cama yasladığımda küçük ritmik sesi duyup gözlerini açtı ve parmağıma doğru süründü. "Slenderman, merhaba bebeğim."

Parmağıma doğru tısladığında onu daha yakından sevmek istedim. Cam kabini yavaşça açtım ve yüzeydeki yılanıma uzandım. Ellerimin ikisiyle birden yılanı tutup çıkardım ve elimde hareket eden hissine sırıttım. "Duydum ki Mark'ı ısıracakmışsın? Doğru mu hayatım?"

Dışarıya çıkardığı kıvrak, uzun diline kıkırdayıp onu rahatsız etmeden boynuma doladım. Ağırlığına alışkın şekilde ağzını takip ederken, boynuma sarılan vücudundaki kontrolümü kaybetmeden, "Onu istediğin kadar yiyebilirsin," dedim. "İzin vereceğim. Boynuna o kadar sıkı dolan ki nefes alamasın, boğulsun."

Slenderman'ın bana bakan gözlerini izleyip başını okşadım ve ardından yavaşça vücudunu çözdüm. Kalın, pürüzlü derisini okşayarak kabine göre koyarken de bir daha tısladığını duydum. "Güzel bebeğim bana tıslama. Yoksa kafanı koparırım."

Yılanımı yerine koyup çekildim ve cam kabini kapatıp bir süre daha izledikten sonra oradan ayrıldım. Eve doğru yürürken Noah ile Dante'nin kaybolduğunu fark ettim. Korumalar yerlerini almış, malikanenin arazisinde düzen tekrar kurulmuştu. Evin ön tarafına yürürken yerdeki kan lekelerine baktım ve kararlı şekilde kafamı salladım. Mark'ın kanı o kadar fazla akacaktı ki, asla silinemeyecekti.

Eve girdiğimde Sara'nın elinde tepsiyle yukarıya çıktığını gördüm. Ona yetişip tepsiyi elinden alırken, "Ben yediririm," dedim ve asansörü kullanmak yerine merdivenleri çıkarak babamın katına ulaştım. Odasının kapısını dirseğimle açtım ve babamı, bir ahbabıyla görüntülü konuşma yaparken buldum. Görüntülü konuşmaları televizyon ekranındaydı. Konuşmasını bölüp bölmemekte kalıp kararsızca baktığımda babam içeriye davet etti beni.

Yanağından öperek sandalyesinin yanındaki pufa yerleştim ve tepsiyi dizlerime koyarken babam da görüşmesini sonlandırdı. Ekrandaki adama fazla bakmamıştım bile, ilgilenmiyordum. Tepside babamın çok

sevdiği bir çorba ile et üstü patates püresi vardı. Çorbayı içirmeye başlarken, "Fizyoterapistin her hafta aşama kaydettiğini söyledi," dedim gülümseyerek. "Seninle gurur duyuyorum babacığım. Her şeye rağmen çok yenilmez görünüyorsun."

Kırmızı mendille dudağının kenarını silerken konuşmaya çalıştığını fark edip ne diyeceğini dinledim. "Sen... Sen de," dedi güçlükle.

Işıltısı olmasa da gülümsedim. "Ben de mi yenilmez görünüyorum?"

Kafasını salladığında gülümsememi çoğaltıp, "Umarım babacığım," dedim. "Düşmanlarıma gözdağı vermem gerekiyor." Babamın omzundan arkaya, komodindeki çerçeveye baktım. Bir komodinde hem annemin, hem benim hem de Karina'mın fotoğrafı vardı. "Üçümüz birbirimize benziyor muyuz sence?"

Babam nereye baktığımı anlamış şekilde kafa sallayıp elimden tutunca, "Biliyor musun Deren'de senin gibi, harika bir baba," dedim. Babama zaman zaman ondan, ona yaptıklarımdan bahsetmiştim. "O yüzden hiç kızamıyorum ona. Aksine, kızı için bu kadar öfkelendiğini, kızını bu kadar sevdiğini bilmek daha da devleştiriyor onu gözümde."

Babama kirpiklerimin altından bakınca gözlerinin endişeli olduğunu görüp, "Merak etme babacığım," dedim. "Deren Carlos gibi değil." Çatal yardımı ile köfteyi kesip püre ile beraber babama uzattım. "O masada oturan Deren olsaydı ve ben ondan hamile olsaydım, ayağa kalkıp o çocuğun kendisinden olduğunu söylerdi. Buna eminim."

Ve o zaman kızım yaşardı.

Carlos'un kızımızın ölümünde payı vardı.

"Car... Carlos... gel..."

Babamı yormamak için sorusuna, "Hayır," dye yanıt verdim. "Norveç'teymiş, geldiğimin haberini daha duymamıştır."

Carlosla aramızda bir yüzleşmenin yaşanacağı kesindi. Bunu planlamayı düşünmüyordum, isterse gelir ve hak ettiği cevabı, muameleyi alıp dönerdi. O umurumda değildi, önceliğim değildi.

Babamın yemeği bittiğinde yanında kalıp daha önce olduğu gibi yine Karina'mdan bahsettim. Odasından ayrılırken de oldukça düşünceliydim. Koridora çıkınca buraya doğru yürüyen abimi görüp duraksadım. Birbirimize bakarken, "N'apacaksın?" Diye sordu bana. "Mark'a ne yapacaksın? Artık yap. Sen bir şey yapacaksın diye elimizi sürmüyoruz ama artık tahammülüm kalmadı Karmen. Bizimle,

itibarımızla, seninle öyle kolay alay edemez; onu tabutun içine gömerim."

"Merak etme abi, ona güzel bir sürpriz hazırladım."

Ellerini kumaş pantolon cebine koyarak, "Nedir?" Dedi beni dikkate alarak.

"Mark, kendi ölümünü satın alacak."

Abimin gözlerinde daha parlak bir ışık görünürken, "Neler geçiyor o öpülesi aklından?" Dedi.

Keyfim yerine geldiği için yaklaşıp abime göğsünden sarıldım ve gözlerine bakarak, "Mark'ın geri çevirmeyeceği birisine ulaşıp ondan Mark'ı bir müzayedeye çağırmasını isteyeceğim," dedim düşünceli şekilde. "Müzayede birisinin ölümü satılacak. Daha önce birkaç kez olduğu gibi. Katılanlar kim olduğunu bilmediği birisini öldürmek için para ödeyecekler. Bu sürpriz olduğu için gönüllü olarak, kutudan kim çıkarsa çıksın kabul etmiş olacaklar. Mark ve diğerleri de böyle bir ortamda, böyle bir sürprize karşı koyamayacaklar. Birisini öldürmek için para ödeyecekler ama hiçbirinin aklından oradakinin kendisi olduğu geçmeyecek."

Salvador saçlarımın arkalarını okşayarak, "Böyle bir sürprizi gerçekten de satın almak isterler," dedi. "Hepsi manyak."

"Evet," dedim başımı abimin göğsüne koyarak. "Müzayede sahibi sürpriz ölümü Mark'a satacak ve kutudan öldürülecek kişi kendisi çıkacak."

Salvador başımın üstünde alçak sesle gülerken, "Asla kendini öldürmez, buna karşı çıkar," dedi.

"Muhtemelen kutudan kendisinin çıktığını görünce alay edildiğinin farkına varacak. Herkesin içinde küçük düşecek, aşağılanacak." Karina'mı düşünerek kendi kalbimi tuttum. "Kendini öldürmek için milyonlar vermiş olacak."

"Son dakikaya kadar bunun senin oyunun olduğunu anlamayacak."

"Öldüğü son ana kadar oynayacağım onunla. Zaten ölümüne de az kaldı."

Abim beni odama çıkarırken ona aklımdaki diğer şeyleri de anlattım ve odamdan içeriye girdiğimde yanına gittiğim ilk şey fotoğraf çerçevesi oldu. Karina'mın fotoğrafını okşayarak öpücüklere boğdum. "Aşkım, bugün iyisin umarım. Rüyama geldiğin günden beri ben daha iyiyim. Seni düşünüyorum, senden güç oluyorum. Senin dayandığın...

karşı koyduğun, direndiğin kadar direniyorum. Çünkü ben senin annenim, sen de benim kızımsın."

Ama... Belki başkasının kızı olsan daha uzun yaşardın.

Hayır, Karina'm beni çok seviyor. Rüyama geldi. Bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım.

Fotoğraftaki gülüşünden neredeyse sekiz on kere öptüm ve sonra cebimdeki telefonumu çıkardım. Bu telefonu ve numarayı geçtiğimiz günlerde Dante benim için almıştı. Odamda volta atarken Gece'nin numarasını tuşlayıp onu aradım ama ne yazık ki kapalıydı. Deren'in ona gerçekten bir şey yaptığını düşünmüyordum ama yine de endişeleniyordum. Gece hakkımda çok şey biliyordu, ona ne kadarını anlatmak zorunda kalmıştı?

"Deren'i arasam... Açar mı? Gece ile Yaman'a ne yaptığını sorup kapatırım."

Telefona bu kez onun numarasını tuşladım ve kulağıma yaslayıp bir süre bekledim. Belki yabancı diye açmazdı ama benim olduğumu da tahmin ederdi. Yataktaki silahıma bakarken telefondaki sesin kesintisini, ardından Deren'in nefesini algıladım. Günler sonra ikinci kez sesini duyacağım için heyecanlanıp, "Yapamadın değil mi?" Diye sordum emin olmak için. "Sırf sevdiğim için Gece ile Yaman'a bir şey yapamadın."

Deren benimle konuşmadan önce zamana ihtiyacı varmış gibi bir müddet yutkunup ağır şekilde soludu. "O kadar emin olma. Yaman'ı öyle bir dövdüm ki, ağız ile burnu yer değiştirdi."

İçim sızlarken, "Bırak onları," diye kızdım. Ruhum, Deren'in söylediklerinden çok ses tınısına duyduğu özlem yüzünden bocalamıştı. "Sana söyledim. Ben zaten yaptığım her şeyin bedelini çok önceden ödedim. Senin bana yaşatmayı istediğinden bile daha çok acı çektim. Arkadaşlarıma bir şey yapmana izin vermem. Bir daha sevdiklerimin elimden kayıp gitmesine izin vermem."

Abimlere onu tüm ruhumla, gücümle korurken Deren'e neden böyle çok öfkeleniyordum, ben bile anlamıyordum.

"Onları en çok neden öldürmedim biliyor musun?" Dedi Deren, sertçe yutkunarak. Bir saniye bekledi. "Bana senden bahsetsinler diye."

Gözlerimi tavana doğru kaydırarak yutkundum. "Neden bırakmıyorsun beni? Hâlâ acı çekmeye devam etmemi mi istiyorsun?"

"Bana hâlâ anlatmadığın bir sürü şey var, bu yüzden geri döneceksin," dedi her kelimenin altını çizerek.

Gözlerimi kaplayan öfkeyle beraber yatağın ucundan hiddetle kalkıp, "Rüyanda görürsün," diye bağırdım. "Dönmeyeceğim, ait olduğum yer burası."

"Değil," diye o da bana bağırdı ve bir yumruk sesi geldi. Her zamanki gibi bir şey dağıtıyor olabilirdi. "Peki... Bunu sen istedin Karmen. Bundan sonra yapacaklarımdan yalnız ben değil ikimiz de sorumluyuz. Sen zorladın beni bunu yapmaya. Sen çektin beni bu bilinmezliğe, sürükledin, hayatıma girdiğin yetmemiş gibi o hayatında kalmam için kuşkulularla yıkadın zihnimi. İçime o kadar derinden hapsoldun ki, bana bu yapacaklarımın hepsini sen yaptırmış oldun, ben değil."

Söylediklerinden ve telefonu suratıma kapattıktan sonra kafamda o kadar şey belirdi ki, nabzım hızlandı. Beni sadece acı çekmemi istemesinden ötürü değil, beni merak ettiği için de bırakamıyordu. İlişkimiz o kadar sağlıksız, mantıksız, tehlikeli olmaya devam ediyordu ki...

Telefon ellerimde bir daha titreyip beni tehlikeli düşüncelerin kucağından çekip aldı. Ekrana baktım ve aynı numaranın aradığını görüp irkildim. Daha... iki saniye önce kapatmamış mıydı? Neden arıyordu? Açıp kulağıma yasladım ve Deren'in, "Ayrıca," dediğini işittim. Soluması düzensiz, hırıltılıydı. "Kendini bir daha öldürmeyi denersen seni öldürürüm!" Sonra telefonu ikinci kez yüzüme kapattı.

Sanırım... Birbirimizi raporlu bir deli etme yolunda daha hızlı ilerlemeye başlamıştık.

Günler sonra.

Üzerime giydiğim siyah elbiseme, aynadan bakarken kendime karşı bir hayret içindeydim. Günlerdir hiç olmadığım kadar özenle kıyafetlerimi seçip giyiyor, kendime bakım yapıp görünüşüme dikkat ediyordum. Bunları, bir kalkan görevi görmesi için yapıyordum, çok istediğimden değil. Bugün yine müzayedeye gittiğimiz için özenle hazırlanmıştım ve gariptir ki, kendimi beğenmiştim. Fakat kendime karşı öyle acımasızdım ki, kendimi beğenişimi bile kızıma bir ihanet olarak addediyordum.

Siyah elbisenin üzerindeki zincir detaylarını düzeltip boynuma taktığım on beş inciden oluşan kolyeyi de süzdüm. Saçlarımı hafif dalgalandırmış, dudağıma da kırmızı ruj sürmüştüm. Mark'ın beni göreceği bu gece yıkılmaz görünmek istiyordum. Tıpkı kızımın dediği gibi, onun görmeyi istediği bir anne gibi.

"Karina'm umarım hâlâ hayalindeki anneyimdir."

Çantamı aldım ve ardından kızımın fotoğrafına ilerleyip yüzünü okşadım. Odadan ayrılmak üzereyken de telefonumun çaldığını fark edip ekrana baktım. Numaranın Gece'ye ait olduğunu görünce de heyecanla açtım. Onu bu numaradan aramıştım, evde ve güvende olduğunu söylediğinde de rahatlamıştım. Deren her ne yapacaksa daha yapmamıştı.

"Gece," diyerek aramasını açtığımda, "Merhaba," dedi hemen bana. "Müsait miydin canım?"

"Evet evet. İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Korkularımı yatıştırarak, "Hayır," dedi ve bir müddet sustu. "Sana bir şey söylemek için aradım. Ben Karina'nın mezarına gideceğim. Ona en sevdiği çiçeği almak istiyorum, sana sorabilir miyim?

Kalbimi tuttum ve yüzümdeki bir gülümsemeyle, "Hepsini sever," dedim. "Henüz çiçekleri ayırt edemiyor ama güllerin kokusunu çok seviyor."

"Yaa," dedi sesindeki bir gülümseyişle. "Gül de alırım o zaman."

Hemen, "Lütfen," dedim. "Çiçek götür, bak mezarına, eğer kirlenmişse de temizle. Edip... Onu tekrar rahatsız etmiş mi anlamaya çalış. O şerefsizin kızımın mezarını bile çalacağından korkuyorum."

"Saçmalama," dedi sertçe. "Bunu asla yapamaz. Noah onu vurduktan sonra asla."

"Kaçtım, daha da öfkeliler." Ürperdim. "O kurşunu sıkarken ki acımasızlığını hatırlıyorum ve Karina'm için korkuyorum. Sen bak yine de."

"Tabii ki," dedi hızlıca. "Bir süredir gitmek aklımda, bugün gidip bakacağım. Ayrıca hâlâ merak ediyorsan eğer etme, ben iyiyim tamam mı?"

"Deren'in sana bir şey yapmayacağını biliyordum ama aklında hangi tilkilerin gezindiği belli olmaz." Bana söylediklerini, öfkesini ve üzüntüsünü düşündüm. "Teklifim hâlâ geçerli. İstersen hemen helikopteri yollarım ve buraya gelirsin."

"Biliyorum canım," dedi ve bir korna sesi geldi. Sanırım trafikteydi. "Düşünüyorum, tamam. Fakat endişe duyma, Deren gerçekten de bir şey yapmadı, bıraktı bizi. Tabi, Yaman'ı ağır yaraladı, peşine adam taktı ama sonuçta bıraktı. Niye bıraktı, onu da anlamadım ya..."

Düşünceler içinde, "Bir şeyler planladığı açık," dedim ve kapımdan gelen tıklamayı duyup bir bakış attım. "Canım, şimdi kapatıyorum ama seni yine arayacağım tamam mı? Kendine dikkat et, istediğin zamanda seni alabileceğimi unutma."

"Tamam. Sen de dikkat et. Karina'yı senin için de çiçek götüreceğim."

"Grazie," diyerek aramayı kapattın ve kapım tekrar tıkladığında hızla arkamı dönüp kendime çeki düzen verdim. Girenin Dante olduğunu görünce, "Hazırlanmışsın," dedim. Yüz ifademi toparlayıp gülümsemeye zorladım kendimi. "Ben de hazırım, nasıl olmuşum?" Kendi etrafımda bir tur döndüm.

Elleri kumaş pantolonu ceplerindeyken beni baştan aşağıya süzüp, "Fazla güzelsin," dedi. Bakışları kısa süreli koluma takılmıştı, abilerim farkındaydı ama koluma ne olduğunu henüz sormamışlardı. "Birisi seni üç saniyeden fazla süzerse öldürürüm."

Bir göz devirmeyle koluna girdim ve odadan ayrılırken, "Salvador abim nerede?" Diye sordum.

"Dışarıda, bizi bekliyor."

Marianne henüz eve alışamadığı ve utanıp odasından çıkamadığı için Noah onunla kalacaktı. Sara'nın açtığı sokak kapısından çıkarken çantamı açıp silahımı bir daha kontrol ettim ve bahçedeki zırhlı aracımıza doğru ilerledim. Angel aracın önündeki Salvador'a sarılmış, abim de onunla vedalaşarak, "Beni bekleme, uyu," diyordu.

"Bekleyeceğim kocam." Angel ellerini onun göğsünde gezdirerek uzaklaştı ve bize dönüp Dante'e gülümsedikten sonra yanağımdan öptü. "Sağ salim dön Karmen, kendine dikkat et." Beni süzdü. "Çok güzel olmuşsun."

Ben de uzanıp onun yanağından öptüm ve abimlerle birlikte araca binip uzaklaştık. Bu günler içinde müzayede için her şeyi halletmiştim. Müzayedeyi yapan adam Mark'ın bir ahbabıydı ve Mark'ı İtalya'ya getirmeye ikna olmuştu. Bunun için tam on milyon dolar para harcamıştım ama Mark'ın kendi ölümünü satın aldığındaki o ifadesi için her kuruşa değerdi.

"Bu gece onu öldürecek misin?" Diye sordu Dante, bir puroyu yakarken.

"Muhtemelen öldürmeyeceğim ama karşılaştığımızda kızımla ilgili bir imada bulunursa dayanamayıp öldürmeyi isteyebilirim."

Salvador silahını hep önceden hazırlayan birisi olduğu için susturucusunu şimdiden takıyordu. Üzerinde siyah, düğmeleri parlayan bir takım giyinmişti. Saçları dağınık, asiydi. Konuştuklarımız üzerine, "Bu geceden sağ çıkmasını istemiyorum," dedi. "Ama sen acı çekmesini, uzun uzun ölmesini istediğin için sabrediyoruz."

Karina benim kızım olmakla beraber onların yeğeniydi ve bir Russo'ydu. Mark tarafından kandırılmak abimlerin kanına çok dokunmuştu, öfkelilerdi, yine de bana saygı duyup onun ölüm şeklini ve zamanını bana bırakıyorlardı. Abimin omzuna yaslayıp ceketinden tutarken, "Teşekkür ederim," dedim.

O sırada Dante abim konudan bağımsız şekilde, "Bir günlüğüne, hatta birkaç saatliğine Türkiye'ye gidelim," dedi. "Güzel yeğenimin mezarını görmek istiyorum."

Doğru o gün aceleden görememişlerdi, hatta Noah bile ilgilenememişti. Elbette görmek isteyeceklerdi, ben de istiyordum ama suların bir süre durulması kaydıyla.

Başım abimin omzundayken arabanın yavaşladığını hissedip camlardan dışarıya baktım. Bir otoparka girmiştik, etrafta bir sürü çok pahalı araçlar vardı. Enrica kapımızı açtığında abimlerle beraber indim ve müzayedenin olacağı kata çıkmak için asansörü kullandık. Aynadaki yansımam güçlü ve güzel görünüyordu.

"Mark henüz gelmemiş. Müzayede salonu karanlık olacak. En arkada oturacağız, son dakikaya kadar gözüne görünmeyeceğiz. Zaten, bunun ahbaplarıyla beraber geçireceği bir eğlence olacağını sanıyor."

Asansörden çıkarken Mark'ın gecenin sonundaki halini düşündüğümden çok heyecanlıydım. Girdiğimiz koridorun sağından döndük ve önünde iki tane takım elbiseli adamın dikildiği kapıya kadar yürüdük. Salvador cebinden müzayedeye davet kartını çıkarıp gösterince kapılar bizim için açıldı.

"Mersi," dedim adama göz kırpıp abilerimin önünden girerken.

İçeride loş bir kırmızılık vardı. Yüzler, yakınlaştıkça seçilir durumdaydı. Abimlerle beraber salonun en arkasındaki koltuklara yan yana otururken başımı önümde tutuyor, yüzümü gizliyordum. Fakat

bir noktada beni tanıyan insanların olacağı açıktı, en azından abilerimi. Zaten iki dakika geçmeden bir ahbabı Salvador'u gördü ve yanına kadar gelip onunla el sıkıştı, ayak üstü sohbet ederken, "Karmen mi o?" Dedi biraz şaşırmış sesiyle. Kafamı önümde tuttuğum için emin olamamıştı ama fark edildiğim için yüzümü kaldırıp keskin gözlerle baktım. "Evet, benim. Merhaba."

Senelerin ardından beni gördüğü için şaşkın olan bir yüzle karşılaştım ve bu genç adam uzanıp elimi tuttuğunda karşı koymadım. Yüzümü izleyip elimin üstüne öpücük koyarken, "Döndüğünle ilgili söylentiler duymuştum ama seni görene kadar emin değildim," dedi. "Harika görünüyorsun."

"Aynı şeyi söyleyemeyeceğim," dedim ciddi ciddi ve adını hatırlamadığım adam bozulduğunda, şakaya vurmak amaçlı kıkırdadım. "Canım, takılıyorum."

Dante gülüşünü bir öksürükle örterken, adam da bana kibarlıktan gülümseyip elimi bıraktı. Elimin tersini elbiseme silerek başımı karşıma çevirdim. "Babanıza selamlar, hoşça kalın."

Adam uzaklaştığında Dante tuttuğu kahkahayı bıraktı ve Salvador dönüp ikimize çatık kaşlarla baktı. "Dikkat çekmemiz gerektiği yerde tüm dikkatleri çekiyorsunuz."

Dante yanağımdan öptü. "Güzelliğimiz ve yakışıklılığımızla değil mi?"

"Soytarılar." Abim her ikimize de kızdıktan sonra kulağıma doğru eğildi. "Fark edilmeye başladın. Mark'ta seni görebilir. O içeriye girmeden önce lavaboya git, o gelip yerine oturduğunda ben seni çağıracağım. Girdiği ilk an seni fark ederse geri dönebilir ya da kuşku duyar, müzayededen hiçbir şey almaz."

Abimin öngördüklerini düşündüm. Hakikaten de Mark beni ilk dakikalarda fark ederse kuşkulanırdı, ben de günlerdir hayalini kurduğum korkuyu ona yaşatamazdım. Dante, abimin bana dediklerini duymuş şekilde, "Doğru söylüyor," diye onaylayınca kafamı sallayıp çantamı aldım. "Peki, lavaboya gidiyorum. Fakat gelip yerleştiği an beni çağırın, bensiz müzayede başlamasın."

"Herhalde küçük Russo." Abim geçmem için koltuğunda geriye kaydı.

Aralıktan çıktım ve başımı önümden kaldırmadan kapıya yürüdüm. Çantamın sapını sıkıca tutarken, yanımdan geçen adamların

dirseklerine değiyordum. Koridora çıktığımda onu görme şansım olduğundan yine başımı kaldırmadım, lavaboyu bulana kadar gözlerim kırmızı halılarda dolaştı.

Kadınlar lavabosuna girdiğim an kapıyı çarpıp tezgâha yürüdüm. Aynadan kendime bakmaya başladığımda dudaklarımdaki rujun bozulduğunu gördüm. Burada oyalanmak adına çantadan koyu kırmızı rujumu çıkarıp dudaklarımın çizgilerini takip ederek sürdüm. Alnım terlemişti, bir selpakla teri aldım ve sağ taraftaki saçlarımın kulağımın arkasına koyarak başımı salladım. "Sana ne derse desin taviz vermeyeceksin kızım. Ona ne kadar acı çektiğini belli etmeyeceksin. Karina böyle isterdi, rüyasında sana böyle söyledi. Karina'yı boğan ellerini gördüğünde saldırmayacaksın, acı çektiği süreyi uzatmak için alay edeceksin onunla. Kızın gibi... ona ne olacağını bilmeden günler geçirecek, Karina'nın o fotoğraftaki bakışlarının aynısı yerleşecek gözlerine."

Kendimi teskin edişimin ne kadar işe yarayacağını onu görmeden bilemeyecektim. Bunları tekrarlayıp duruyordum ama ellerini gördüğüm an kırmamak için kendimi çok sıkmam gerekecekti. Acaba Karina o an ellerini sağa sola savurup çaresizce yardım... Hayır, durmam gerekiyordu, bunları düşünmeyi bırakmalıydım. Senin ay ışığın gitti ama gece hâlâ sensin Karmen. Ve o karanlığında onu boğacaksın.

Telefon sesimi duyunca direkt çantamı açtım. Ekranıma bakınca da beklediğim mesajın geldiğini gördüm. Tüm damarlarım şişmiş gibi vücudum sıkıştı ve Mark'ın adını gören gözlerimi kan kapladı. Telefonu çantama geri bırakıp geri çekildim ve üzerimi düzeltip arkamı döndüm.

Lavabodan çıkarken bu kez kafamı yukarıda tutuyordum. Dizlerim titrese de ayaklarımı yere sağlam basarak kırmızı halıda birkaç adım ilerledim ve etrafımdan yürüyen birkaç kişinin bakışını hissederken, göğsümden aşağıya bir şeyin yuvarlandığını hissettim. Elimi karnıma götürdüm ve bakınca inci kolyelerimden birisinin koptuğunu gördüm. Aksiliğe, "Siktir," diye fısıldayıp tek dizimin üstünde eğildim ve hemen kırmızı zemindeki incileri aldım. "Gerçekten sırası mıydı..."

İki tane inciyi aldım ama sonra diğerlerini umursamadım. Başımı kaldırdım ve tam doğrulmak üzereydim ki bakış açıma giren siyah, parlak boyalı ayakkabıları gördüm. Elbisenin dekoltesinden görünen

bacağımı kapatıp gözlerimi yukarıya yavaşça kaldırdım ve bana bakarken dehşete sürüklenmiş gözler gördüm.

Carlos.

Carlos... Bir zamanlar sevdiğim genç adam. Karina'mın babası.

Carlos.

Zaman algım bu olanlar karşısında yenik düştü ve etrafımızı kaplayan sessizlikten sonra her şey daha gürültülü oldu. Ciğerimden içeriye iki büyük nefes aldım ve bu karşılaşmanın zamansızlığına içerlemiş şekilde dizlerim üzerinden doğruldum. Omuzlarımı geriye atarak onunla yüz yüze geldiğimde, Carlos'un koyu bakışları yüzümde, üzerimde, saçlarımda dolaştı. "Karmen... Bu gerçekten sensin."

Ondan beni bıraktığı için değil, kızını bıraktığı için nefret ediyordum.

Duygularımın ve kendimin sarsılmaz görünmesine dikkat ederek, "Merhaba," dedim kuru bir sesle. "Seni görmeyi beklemiyordum."

Dudakları aralandıktan sonra sessizlikle kapandı. İki kez konuşmayı deneyip yapamadı. Arkasında koruması olduğu belli olan iki adam vardı. Geniş omuzlarını taşıyan kumaş siyah ceketi, pantolon ile tamamlamıştı. Gömlek yakalarının önü açıktı. Çenesinde kirli sakal vardı ve yüzü yukarıya çıktıkça olgunlaşmış hatları göze çarpıyordu. Ben büyümüştüm. O büyümüştü.

Kızımız ölmüştü.

"Asıl ben seni görmeyi beklemiyordum," dedi sonunda konuşmayı başararak. Benim sakinliğime kıyasla onun göğsü saniyede bir yükseliyordu. Gözlerini, sanki bir başka yakınımı arıyormuş gibi etrafımda, koridorda dolaştırıp tekrar gözlerime döndü çarpıcı hızla. "Sen... Ne zaman döndün? Neden haber vermedin?"

"Sen neden haber vereyim? Neyimsin?"

Beni yeniden ilk kez görmüş gibi irkilip gözlerini şaşkınca büyüttü. Varlığımın etkilesiyle gurur duyacak vaktim olmadan, "Bir araya gelip konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?" Diye sordu. "Beni bırakıp gittiğinde sen hami..."

Dakikaları burada geçirip zaman kaybetmek istemediğim için, "İçeriye gitmem gerekiyor," dedim ve bu bir izin isteme olmadığı için yanından geçtim. Attığım ikinci adımdan sonra da kolumda müdahalesini hissedip çenemi yukarıya kaldırdım. Bana doğru eğilip, "Şu an ikimizin de burada olmasından daha önemli hiçbir şey yok,"

dedi. Sesi panik doluydu ve her an beni kendisine çekecek gibiydi. "Ailenle mi geldin? Abilerin de hiç bahsetmedi. Buradan ayrılıp konuşacağımız bir yere..."

Elbette konuşmalıydık ama şu an önceliğim kendisi değildi. Duygularını önemsemeden kolumu sertçe çektim ve kirpiklerimin arasından gözlerine kayıtsızca bakarak, "Ben istediğim zaman seni çağırırım," dedim. "Şimdi konuşamam, işlerim var."

Şaşkınlığı devam ettiği için söylediklerimi duyup konuşmadan önce sürekli bekliyordu. Çektiğim koluma doğru bakıp elini saçları arasından geçirdi ve telaşla, "Hiçbir yerde yoktun," dedi. "Benimle hiç iletişime geçmedin, ortadan yok..."

"Sen o masadan yok oldun, ben de ortalıktan." Önüme döndüm ve Carlos donakalırken kırmızı halıda süratle ilerledim. Müzayede kapısını açıp başımı eğerek yürürken Carlosla karşılaşmış olduğum için buz gibiydim. Sakin kalmıştım ama kızını bıraktığı, onu hiç korumadığı için delicesine hınç doluydum. Diğer yandan kızına bile sahip çıkamayacak, o kadar bile merhameti olmayan bir adamı sevdiğim için geçmişimdeki bazı sayfaları yakmak istiyordum.

Abilerimin omuzlarını görüp dolmuş salonda yavaşça ilerledim ve sırada oturan beylerin önünden geçip abilerimin arasındaki koltuğa yerleştim. İkisi de aynı anda bana döndü ve Salvador abim, "Geciktin," dedi.

Buz tutmuş ellerimi sıkarak, "Carlos burada," dedim ve aynı anda müzayede kapısının bir daha açıldığını duydum. "Onu gördüm."

"Zamansızlığını siktiğimin orospu çocuğu," diye tıslayıp omzunun üzerinden baktı abim ve onu görmüş olmalı ki bize döndü. Salvador abimin gözlerinden hiddet okunuyordu. "Konuştunuz mu? Anlattın mı?"

"Konuştuk ama anlatmadım." Abilerime güvence verir gibi gülümsedim ama kızımın korunaksızlığı, babasız geçirdiği günler yüreğimi katılaştırıyordu o an. "Bir şey bilmediği için sorun çıkarmaz. Mark nerede?"

Abilerim göz göze geldiler ve sonra ikisi de sol çaprazı gösterdi. Dönüp bakmadan önce nefesimi tutup vücuduma koltuktan kalkmaması için emir verdim ve kafamın küçük hareketinden sonra dedikleri yere baktım.

Mark'ı gördüm.

Kızımı öldüren adamı gördüm.

Kanım damarlarımda zıpladı ve gözüme pürüzler eklendi, her taraf Karina'm için olduğu gibi benim için de karardı. Onu gördüğüm an kendimi evladıma bu kadar yakın hissetmem dünyanın en vicdansız hislerinden birisi olabilirdi. Görünen sol profilinde bir gülümseme göze çarpıyordu ve yanındaki adamla bir şeyler hakkında konuşuyordu.

Konuşma sırasında savurup durduğu ellerini görünce hayali bir kurşunu kafasının içinden geçirip kafatasına sapladım bile.

O elleriyle boğmuştu kızımı.

Benim kokladığım, doyamadığım boynunu o kadar sıkmıştı ki... Karina'm can çekişmişti.

"Karmen," diyen abimle birlikte tuttuğum nefesleri bıraktım ve elimi sıktığını hissettim. "Bu işi uzatmadan hemen şimdi öldürebiliriz onu. Temiz ve kısa sürer."

... başlıca ölüm sebebi uzun süre nefes alamama sonucu boğulma olarak görülüyor. Boynundaki parmak izlerinin oluşumundan anladığımız üzere uzun süre boğulmuş, bu da kızınızın uzun süre savaştığı anlamına geliyor.

Uzun sürmüştü. Karina'mın ölümü bile uzun sürmüştü.

"Hayır," dedim abime. "Kısa sürmeyecek."

Diğer yandan Dante kafamı öpüp başını salladı. "Yapabilirsin, ben sana kendimden bile çok güveniyorum."

Boğulduğumu hissederek elimle boynumu ovaladım ve gözlerimi karşıma çevirince adamın birinin müzayede için kürsüye çıktığını gördüm. Mikrofona hafifçe vurup bizleri selamlayınca, koltukta oturan uzaktan tanıdığımız ahbaplarımız memnun oldu. Ben dikkatimi toplayıp her şeyin hayalini kurduğum gibi ilerlemesi için sabrederken, kürsüdeki adam konuşmasına devam etti.

"Saygı değer konuklarım, bu davete gelerek geceyi onurlandırdığınız için teşekkür ederim. Müzayede de sizler için çok özel iki sürprizim olacak. Her zamanki gibi satın aldığınız sürprizlerin ne olduğunu, sizler o sürprizlere sahip olmadan öğrenemeyeceksiniz." Arkamdaki insanlardan memnuniyet mırıltıları çıkarken, gözlerim Dante'nin bakışlarına takıldı. Sol çapraza, Mark'in üç arka koltuğunda oturan Carlos'a, Carlos'ta buraya bakıyordu. "İlk sürprizimizin ne olduğu, kırmızı örtünün altındaki zarfta yazıyor olacak. Bu sürpriz bir özel

konuğumun isteği üzerine titizlikle hazırlandı. Bu sürprize sahip olmayı isteyenler için açılışı on milyon dolardan açıyorum."

Kürsüye bir tıklama sesinden sonra salonda konuşmalar duyulmaya başladı. Her sözcük bir yankıyla çarpıyordu kulağıma. Gözlerim Carlos'tan uzaklaşıp üç sıra önüne uzandı ve kalbimdeki ateş küllerinden doğdu. Bu ateş kızımdan başka herkesi yakacak bir ateşti. Konuştuğumuz gibi sağ taraftaki koltuklardan bir adam Mark için hazırladığım sürprizi almak için, "On iki milyon dolar," diye seslenerek teklif etti ve bununla beraber Mark'ın gözleri o adamı buldu. Daha sonra bir başka adam, "On dört milyon dolar," diye teklifte bulundu.

Bu iki tekliften sonra salon ısınmaya başladı. Bir iki kişi daha yeni tekliflerde bulundu. Mark'ı tanıdığım için bu müzayedeki en yüksek teklifi koyacağını biliyordum. Bir ortamda her zaman en güçlü, dikkat çeken insan olmayı seviyordu. Bu duyguya karşı koyamayacağını bildiğim için fikrimde çok hevesliydim. Birazdan tahmin ettiğim gibi Mark yükselen seslere ve konuşulan paralara sessiz kalamayıp, "Yirmi beş milyon dolar," diye konuştu, dikkatleri üstüne çekerek.

"Aptal," dedi Dante, gülerek.

Kendi ölümü için yirmi beş milyon dolar ödemeyi teklif etmişti.

"Anlaştığımız adam otuz milyona kadar gidecek," dedi Salvador, kulağıma eğilerek. "Bu da Mark'ın en az otuz beş milyon dolar vereceğini gösteriyor. Kendi ölümünü otuz beş milyon dolara satın alacak."

Dudağım yana doğru kıvrıldı ve abimin bahsettiği adam teklifi otuz milyona yükseltince gözlerim yeniden o caniyi buldu. Bu kez kaşlarını çatmış, o adamı izliyordu. Çekişme ikisi arasında devam ediyordu, diğer birkaç kişi bırakmıştı. Bu mafyalar karanlık sırları, gizemli ölümleri çok sevdiği için birisinin ölümünü satın almaktan yana eğleniyorlardı ama Mark birkaç dakika içinde kendi ölümünü aldığını anladığında buradaki kimse bunu hafızasından silemeyecekti.

Abilerimin ve benim beklediğimiz gibi Mark bu çekişmeyi kazanmak uğruna, "Kırk milyon dolar," diye kibirli bir teklifte bulundu ve salonda bir ses rüzgârı oluştu. Ona hayret eden sesler, imrenen kişiler Mark'ın hoşuna gitti ve dudaklarında bir gülümseme meydana geldi.

Nasıl gülebilirdi? Benim kızımı ağlatmışken nasıl gülümseyebilirdi?

Yumruğumu sıktığımı gören abim parmaklarımı yavaşça açtı ve Mark'ın teklifi rakipsiz kalınca kürsüdeki adam bu tarafa doğru, bize çok kısa bir an bakıp tokmağı kürsüye vurdu. "O halde satıyorum," diyerek son bir kez daha ortamı alevlendirdi ve kimse karşı çıkmayınca onayladı. "Titizlikle hazırlanan bu sürprizi Mark Petrov'a sattım!"

Gülümsemem çoğalırken üzerimdeki bir bakışı hissettim ve Carlos'un beni izlediğini gördüm. Gözlerimizin birlikte kaldığı saniyelerde kalbim kıpırdamadı bile. Bakışlarını benden ayırmıyordu, bense onunla vakit kaybetmek istemiyordum. Acaba Mark onu aldattığımın Carlos olduğunu biliyor muydu? Onu neden öldürmemişti? Bildiği açığa çıkmasın diye mi? Etraftaki alkış furyasını takip ederek koltuğundan gururla kalkan Mark'ı izledim ve kürsüye çıktığında bacak bacak üstüne attım.

"Russo soyadını o bedenine kazıyacağım," dedi Salvador, silahını belinden çıkarıp dizine koyarken.

Gözlerimi, henüz bizi görmeyen Mark'tan ayırmadan çantamın fermuarını yavaşça açtım ve silahımı çıkarıp bacaklarımın arkasına tutarken, kürsüdeki adamın hareketlerini izledim. Kırmızı kumaşın altındaki zarfı çıkarıp Mark'a uzattı ve Mark zarfı alıp açarken, iki yanıma bakıp abilerimle göz göze geldim. Gözlerindeki öfke tabakasının üstü galibiyet parıltısı saçıyordu.

"Bunu kaçırmamalısın," diyerek çenemden tutup yüzümü karşıya çevirdi Dante.

Mark'ın zarfı çıkarmasını izledim ve benim gibi salondaki herkes bu ana tanık olurken, Mark'ın yüzündeki gülümseme silinmeye başladı. Her duygusunun farkında olarak, bu farkındalığın zevkine vararak seyrediyordum onu. İsmini okuduğu an gözlerine yerleşen şok ve beraberinde gelen anlayış, dudaklarımdaki gülümsemeyi çoğalttı. Eli titremeye başladı ve zarfı indirip karşısındaki adama baktı. "Burada benim ismim yazıyor."

"Sürpriz," dedi adam ellerini iki yana açarak.

Sürpriz orospu çocuğu, sürpriz.

Salonda mükemmel bir sükunet oluştuktan sonra fısıldaşmalar başladı ve birkaç da gülüş sesi duyuldu. Herkes o zarftan ölecek bir isim çıkmasını bekliyordu ama kimse buradan birisinin olacağını bilmiyordu. Mark kendisine gülen insanların olduğu salona göz atıp tekrar adama dönerken yüzünde ışık gibi parlayan hiddeti gördüm.

"Ne... Ne sürprizi? Burada, müzayedeye katılanların ismi yazılamaz, nasıl bir saçmalık bu? Alay mı ediyorsunuz benimle?"

Adam yalnızca, "Oradan kimin isminin çıkacağıyla ilgili benim bir bilgim yoktur," dedi.

Mark duyduklarına ve gördüklerine inanamıyormuş gibi dişlerini sıkarak elindeki kâğıdı fırlattı. "Ben kırk milyon doları kendi ölümüm için mi verdim şerefsiz? Kim buraya ismimi yazdırdı? Kim bana bu oyunu..." bir anda sustu ve işte o saniye anladı, ben de anladığını anladım. Kafasını hücumla kaldırıp nefes bile alamadan gözlerini panikle salonda dolaştırmaya başladığında, saçımı kulağımın arkasına koyarak yavaşça ayağa kalktım.

Ve Mark'ın gözleri beni bulduğunda elimi kaldırıp başımın yanında salladım ona. "Merhaba orospu çocuğu."

Bununla beraber tüm gözler üzerime döndü ve Mark gözlerimin içine bakarak geriye sendeledi. Hayalet kadar beyazladığını görerek koltuklar arasında yavaşça yürüdüm ve aralığa çıkıp sahneye ilerledim. Topuk seslerim ıpıssız olmuş sahnede yankılanırken, kısa saçlarım her adımımda omzuma düşüyordu. Oradan geçerken Carlos'un da ayağa kalktığını, kendisiyle beraber aldattığımız Mark'a ilerleyişimi izlediğini gördüm.

"Senin..." ben sahnenin ucunda durunca Mark'ın ağzını zor hareket ettirdiğini gördüm. "Senin burada ne işin var?"

Başımı sağ tarafıma eğip korkunun asılı kaldığı yüzün her bir çizgisini izledim. "Haber göndermiştim ama bir de kendim söylemek istedim Karmen Russo'nun geri döndüğünü."

Salondaki sessizlik fısıltılarla beraber dağıldı ve Mark'ın eli üzerindeki gömleğin yakasına gitti. Gözleri, az önce kalktığım koltuğa uğradığında abilerimi aradığına emin oldum ve gözleri tamamıyla karanlıkta kalınca onları gördüğünü anladım. Eli yakasından aşağıya düşerken, silahımı bacağımın arkasından yavaşça çıkardım. "Ee, ismin çıktı. Kendini öldürmeyecek misin?"

Arka sıralardan birisi, "Demek söylentiler doğruymuş, Karmen Russo geri dönmüş," dedi.

"Eski nişanlısına neden meydan okuyor?"

Mark kafasını sol, sağ arka taraflarda dolaştırıp sesleri takip ettikten sonra bana döndü. Korku yerini, alışkını olduğu poker bir yüz

ifadesine bıraktı ve çenesini dikleştirip koridora doğru, "Buraya bakın!" Diye bağırdı.

Korumalarına karşı duyduğu güven neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Abilerimin beni izlediğini ve koruyacağını bilerek sahneye çıktım. Şimdi müdahale olmuyorlardı, çünkü benim yapabileceklerime güveniyorlardı. Mark'a doğru ilerlerken attığım her adımda yer bileklerime dolanıp beni aşağıya çekiyor, Karina'mın kalpten gelen çığlığını duyuyordum. Tam karşısında durduğumda, kapkaranlık bakışlarım onu yutkunmaya itti. Kırmızı dudaklarımı birbirine bastırarak onun az önce titreyen eline uzandım. Nefretle dokunduğum elini kaldırıp diğer elimdeki silahı avucuna koydum. "Hadi, öldür kendini. Herkes o kâğıtta isminin yazdığını biliyor, şerefli ve itibarlı bir adamsan kendini öldür. Kırk milyon doların boşa gitmesin değil mi?"

Müzayedeyi sunan adam, "Merak etmeyin," dedi. "Siz öldükten sonra biz parayı tahsis ederiz."

Bu söylenenlerden sonra salonda küçük küçük gülüşmeler meydana geldi, benim dudağım da kıvrılmıştı. Mark başını gülen seslere doğru kaldırıp sonra da bana çevirdi ve gözleri yanmaya başlarken, "Bu bir oyun," dedi. "Kimse benden kendimi öldürmemi bekleyemez!"

O kapıların açıldığını ve arkamdan birisinin yürüdüğünü hissettim. Carlos'un sesi, "N'oluyor?" Diye sordu, sağ omzumun arkasından. "Markla ne sorunun var senin?"

"Sadece benim değil, senin de sorunun var," dedim ve Mark'ın gözleri benden arkaya, sol omzuma doğru kayarken daha bir öfkeyle doldu. Ve o an bildiğini anladım, onu Carlosla aldattığımı biliyordu. "Hadi ama Carlos, seninle beraber Mark'ı aldatmamış gibi mi yapacağız?"

Carlos'un bir adım geri sıçradığını ve Mark'ın öfkeden gözlerini kocaman açtığını gördüm. İtibarına inen bir darbe daha onu kontrolden çıkardı ve salonda tekrardan o şaşkın sessizlik oluştu. Mark, eline koyduğum silahı alarak geriye çıktı ve silahı bana doğrultarak, "Siz beni aldatamazsınız,"diye bağırdı. "Bunun bedelini ödeteceğim."

Korkusuzca gözlerimi Carlos'un yerdeki adımlarına diktim. İleriye çıkması gerekirken yavaşça geriye çıkan adımlarıydı.

Gerçekten... bir korkağı sevmişim, bir zamanlar.

"Sen kimsin kardeşime silah doğrultuyorsun!" Diye bir kükreyiş ve ardından koltukların yere çarpan sesini duydum. Abilerimin arkamdan yaklaştığını hissederken kafamı tekrar yukarıya kaldırıyordum ki, başka bir gürültü duydum. Salondaki sükuneti bozan bu sesten sonra konukların koltukta arkalarına döndüğünü gördüm ve suratımda bir silah olmasına rağmen başımı kapıya çevirdim.

Ruhuma n'aptığını bilmediğim birisi orada.

Deren.

Ruhumun kendisi.

Dudaklarımdan bir küçük nefes sızdı ve Deren açtığı kapıdan içeriye ilk adımı attığında göğüs kafesimdeki kemikler bir balyoz inmiş gibi parçalandı. O an kalbimi hızlı atmamasının, nefesimin patlamamasının bir yolu yoktu. Onun için yükselen kalp atışlarım, burada olmasından sonraki en gerçek şeydi. Üzerinde simsiyah bir takım taşıyarak gözlerini, suratıma doğrultulan silahta tuttu ve seri şekilde üzerime yürüdü.

"Bu hangi cehennemden çıktı?" Diye bağırdı Dante.

Avuçlarım iki yumruk oldu ve Deren yürüyüşünü hiç kesmeden ilerlerken, yolunun üzerinde, yakınımda duran Carlos'u fark etti. Sadece birkaç saniye onun yüzüne baktı ve sonra elinin tersini göğsüne koyarak itti, açtığı boşluktan yürüyüp yaklaştı. Kolu koluma değdi ve önüme geçerek Mark'ın şaşkın bakışları arasında onun elini sertçe itti. Başım, omzunun üzerinden Mark'ı görürken de kendi elinde tuttuğu silahımı kaldırıp Mark'ı hedef aldı. Silahı iki eliyle birden onun alnına yasladığında, "Sen kimsin?" Dedi Mark, İtalyan'ca.

"Deren Ateş," dedi Deren, sertçe. "Karmen'in korumasıyım."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Karmen'in koruması olduğundan sadece Deren'in kendisinin haberi var ekdkekzlslÖwööÖsö

Neden bilmiyorum Deren'in Karmen'in koruması olma fikri çok çekici geliyor :')))

Off bu kitap neden her bölüm sonu yeniden başlıyormuş hissiyatı veriyor? N'pacağız, sonsuza kadar gidecek miyiz böyle?

Şahit olduğunuz gibi olaylar her bölüm daha da ısınıyor, nabız artıyor. Fakat bu hikâyede en titiz davrandığım şey Derenle Karmen'in o hassas, dengesi bozuk ilişkileri. Ve tabi çocukları. Onları bir araya getiren, ayıran

çocukları... Her kelimesine özendiğim, heyecanla yazdığım bir bölüm oldu. Rica ederim siz de düşüncelerinizi, duygularınızı benimle paylaşın.

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

💌♥

31. “Aşk.”

Edit için sirenediits hesabına teşekkür ederim.

Mert Demir, Ateşe Düştüm.

Merhaba canımın içleri?

Bu kez ben sormadan burada olduğunuzu yazarsınız diye düşünüyorum :)

Rica ediyorum bol bol yorum yapıp oy verin. Siz nasıl bölümü sabırsızlıkla bekliyorsanız ben de yorumlarınızı aynı hisle bekliyorum. Şöyle 3,4 bin yorum gelse daha mutlulukla yazarım ama tabi sizleri de zorlayamam. Çok keyifli okumalar <33

Nil Ateş. 🐛

Deren ile Utku bu tatlılığa nasıl karşı koyuyor, ben yiyip bitiririm...

Kalbimiz Karina. 🦋

Son fotoğraf karesinde sizin de aklınıza Karmen'in 'dişleri yoktu, gülerken damakları görünüyordu' dediği kısım geldi mi?

31. “AŞK.”

Yeri kalbe dar gelenin, ruhta izi fazladır. Çünkü kalbe sığmayan kişi, ruhuna kadar sızmıştır.

Zamanın ağır ağır aktığı anlara bir yenisi daha ekleniyordu işte tam o sırada. Olayın tümüne karşı duyulan şaşkınlık salonda tesir ediyor ve küçük fısıldaşmalar kulağımı dolduruyordu. Deren'in önümde yükselen geniş omuzları, onun canlı varlığını daha dikkat çekici yapıyordu. Gözlerim, Mark'ın her saniye solan yüz ifadesini anbean takip etti ve Deren parmağını tetiğe değdirdiğinde, bir adım geriye çıktığını gördüm. Gözlerinde Deren'e karşı öfke gördüm ve küçük düşmüş bir ifadeyle, "Deren Ateş?" diye onaylatmak istedi. "Bu ismi tanıyorum."

"Artık yüzümü de tanıyorsun," dedi Deren, tiksintiyle.

Mark, Deren'in onu öldürmekte ciddi olduğunu anlamış gibi elindeki silaha bakarak başını yana eğdi. "Çok ilginç," dedi, bir şeyleri anlamlandıramıyor gibi. "Kızını kaçıran kadının korumasısın."

Deren'in omuzlarıyla aynı anda kasıldım ve onun İstanbul'daki hayatımın bir kısmını, Derenle yaşadıklarımızı bildiğini anladım. Mevzu bahis Nil olunca, Karina'mı öldürdüğü için Mark'ın yapabilecekleri aklıma düştü ve Deren bir adım daha çıkıp silahı sertçe alnına bastırdı. "Bir kızım olduğunu unutacaksın!"

Mark'in öfkesi daha stabil bir hal aldı ve dudakları kıvrılırken, dönüp salona baktı. İnsanların fısıldaşmalarına kulak kabartıp Carlosla bakıştıktan sonra kapıdaki korumalarına göz attı. "Sanırım, beni korumak için ölmemi bekliyorsunuz," dedi onlara dişleri arasından ve sonra karşısındaki Deren'e döndü. "Baksanıza, Karmen'in koruması bir harika."

Deren bir anda Mark'a daha yakın olup silahı onun yüzünden aşağıya, ağzına kadar indirdi. "Karmen'in adını ağzına alma!"

Mark ağzının altındaki silaha doğru bakıp, "Sizi buna pişman edeceğim," dedi ve yaklaşan korumaları, Deren'e doğru hamle yaptığında vücudumu bir his harekete geçirdi. Deren'in arkasından çıkıp sol tarafına geçtim ve ben onu arkama alıp korumalarına, "Uzaklaşın," dedim. "Çabuk silahlarınızı indirin."

Dante, şaşkın vaziyetinden kurtulup koltuklar arasında ilerledi ve silahını Mark'ın korumalarına çevirip, "Kardeşimi duydunuz," dedi. "Uzaklaşın."

"Neler oluyor?" Diye bir daha sordu Carlos.

Onun sorusu havada kaldı ve Mark'ın sesini duyunca omzumun üzerinden baktım ona. Deren'i, beni ve abilerimi süzüp kendini gülümsemeye zorladı ama karşısındakilerle mücadele edemeyeceğini anlamıştı. Bu yüzden Deren'in, suratına tuttuğu silahtan geriledi ve sahnenin ucuna kadar gelip basamakları inerken, "Bu burada kalmayacak," dedi. "Benimle alay edişinizin bedelini ödeyeceksiniz."

Deren, o uzaklaşıp korumalarının yanına dönene kadar silahı ona doğrultulmuş halde tuttu ve Mark korumalarının arasında kaybolmak üzereydi ki bu kez Salvador'un hareketini gördüm. Onun korumalarını sertçe itip etrafında bir kalkan oluşan Mark'ı gömlek yakalarından tuttu ve onu kendisine çekip yüzüne doğru fısıldadı. "Sen yaptığın her şeye rağmen, yalnız Karmen hâlâ istediği için hayattasın. Bir Russo'nun kanı asla yere dökülemez, döken olursa da ona biçtiğimiz hayatın her saniyesini eziyet içinde geçirmeye mahkum olur."

Gerginlik salonun duvarlarına bir rüzgâr gibi çarptı ve Mark'ın korkuyla yutkunuşunu, çenesinin titreyişini gözlerimi kırpmadan izledim. Abimi, omuzlarından itmeye cüret ettiğinde Dante öfkeyle ona yöneldi ama Salvador elini kaldırıp onu durdurdu. "Bırak kardeşim, bana bir şey yapamayacağını hatırlatmamıza gerek yok. O zaten biliyor."

Mark sersemler gibi bir adım daha geriye düştü ve sonra arkasını hınçla döndü, korumaları etrafında bir halka oluştururken salon kapısına ilerledi. Kalabalığıyla birlikte kapıdan çıktığında Deren ancak o zaman silahını indirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimizin birleşmesi bir sürü yaralayıcı ve iyileştirici anıyı zihnimden geçirdi. Boynumu saran inciler, bedenimi saran elbisem, ellerim ve ayaklarım iki katı ağırlaşmış gibi hissederek bu zamansız karlılaşmamızı sindirmeye çalıştım. "Sen benim korumam değilsin."

Dediklerimden sonra vücudunu da bana çevirip, herkesin gözü bizim üzerimizdeyken, "Senin neyin olacağıma karar vermemin kibrini, bana yaptıklarının karşılığı olarak say," dedi. Gözlerinin yüzümdeki her bir detayı dolaştığını hissedip mimiklerimi kontrol etmeye çalıştım. "Senin koruman olmak istedim, korumanım."

Göğüs kafesi o kadar hızlı inip kalkıyordu ki, kendi kalbimin de aynı şekilde olduğunu geç fark ettim. Simsiyah bakışları uçuk bir mürekkep gibi ruhuma dağılırken, "Bir korumaya ihtiyacım yok," dedim. "Yeterince fazla korumam var."

"Benim gibisi yoktur," dedi gözleri ısınırken. Siyahlığın ortasındaki alev parıltılarını görmemek imkânsızdı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve bakışları bu küçük hareketi takip ederek yaptığımı taklit ettiğinde, "Senden de iyisi var," dedim.

"Yoktur ama varsa da öldürürüm. Senin için en iyisi ben olurum."

Bana duyduğu öfke ve merhamet arasında nasıl bocaladığını, gözlerinden öyle bir okudum ki ben de ona hem öfke duydum hem de şefkat hissettim. Yine de işlerime müdahale olması, bir anda karşımda belirmesi bana kontrolsüz hissettirmişti ve hayatımda kontrolü sağlamaya çalıştığım bir dönemdeydim. Ciğerlerime nefes çektim ve onun temiz banyo, sabun kokusunu alınca kalbimi çıkmaya çalıştığı yerde tutmak istedim. Deren sert bir yutkunuşla çenesini kaldırıp bana yaklaştığında, "Abin kimin kanından bahsediyor?" Diyen Carlos'u duydum. İkimiz arasına girip, "İzin ver," diyerek Deren'i göğsünden

itti ve Deren'in bakışları onun elini takip ederken Carlos bana döndü. "Konuşmamız lazım. Dakikalardır neler oluyor burada?"

Deren'in gözleri Carlos ile aramızdaki mesafede dolaştıktan sonra onun yüzüne çıktı ve sol gözü seğirdi. Dudaklarının öfkeli titreyişini görürken, "Senin sıran değil Carlos," dedim ve o sırada arkamdan yaklaşan abimi fark ettim. Kolumdan yumuşakça tuttu ama hızlıca çekti. Beni karşısında durduğum iki erkekten de uzaklaştırıp sırasıyla onlara baktı. Carlos'a, "Korkaklığının bedelini ödeme vaktin geldi," derken Deren'e, "Ülkene geri dön!" Diye bağırdı ve elimden tutup beni oradan uzaklaştırırken onlara sırt çevirdi.

Dante'de bize katılıp arkamızdan yürümeye başladığında, salondaki diğer insanların gözleri önünde çıkışa ilerledik. Abimlere itiraz etmeden Dante'nin uzattığı çantamı aldım ve kapıdan çıkmadan önce son kez omzumun üzerinden baktım. Deren Carlos'u bir kez daha göğsünden itip ona sertçe baktı ve arkamızdan gelmeye başlarken kravatını sertçe çıkardı.

Türkçe bir küfür etti.

"Ne dedi?" Diye sordu Dante.

"Kravatına sövdü."

Salvador beni omzunun altından kapıdan çıkardı ve kırmızı, loş koridorda yürümeye başladığımızda, "Bu adamın ne işi var burada?" Dedi Dante. "Biliyor muydun Karmen? Kim olarak koruman olduğunu söylüyor? Görüşüyor muyuz siz bu adamla?"

Ben daha ona cevap veremeden Deren İtalyan'ca, "Nereye gidiyorsunuz?" Diye sordu.

Abilerimle aynı anda durdum ve onun bize bu soruyu soracak cüreti nereden bulduğunu düşünerek arkamı döndüm. Kravatını elinde sallayarak üzerimize geliyordu. "Deren, gerçekten kendini benim korumam mı sanıyorsun?"

"Evet."

Dante'de onun üzerine doğru yürüyüp, "Bela mısın sen?" Diye bağırdı. "Nereden çıktın!"

Deren bir saniye duraksayıp önüne çıkıp aramıza giren abime baktı ve ellerini beline yaslayıp, "Sizin korumanız olamam, lütfen isteme," dedi. "Ben sadece Karmen'in korumasıyım."

Salvador kendi etrafında öfkeyle dönerek ellerini saçlarından geçirirken, Dante'nin omuzları sinirli gülüşüyle hareket etti. "Sana

benim korumam ol diyen mi var piç, neyden bahsediyorsun!"

"Baştan şartları konuşalım diye söylüyorum." Deren, Dante'ye kıyasla sakin ve soğuktu. Gözleri onun omzunun üzerinden beni buldu. "Yalnız Karmen'in korumalığını yapacağım. Yalnız onun çalışırım."

Tek kaşımı kaldırarak kollarımı göğsümde bağladığımda, Dante'nin silahına uzandığını bir küçük hareketle gördüm. Belinden çıkarıp Deren'in suratına çevirince, istemsizce vücudum ileriye çıktı ve Deren bunu fark edip yaklaşan ayaklarıma baktı, topuklu ayakkabılarımı izledi. "İkinci kez topuklu ayakkabı giydiğini görüyorum."

Bunun üzerine Dante ile Salvador eğilip ayaklarıma baktılar ve sonra birbirlerine. İkisinin de tahammülünün sınırlarında olduğunu sezip bu işi halletmem gerektiğini anladım. Müdahale edecektim ki Salvador derin bir nefes alıp Dante'yi geriye çekti ve kendisi Deren'e yaklaşarak ellerini sakince onun omzuna koydu. "Bak, kardeşimin sana kötü bir şey yaptığını biliyorum. Çok kötü bir şey. Kızgın ve öfkeli olmanı da anlıyorum. Fakat ne olursa olsun Karmen'in canını yakmana izin veremem. Haklı da olsa haksız da olsa kardeşime kimse dokunamaz, üstelik o senden bile daha fazla acı çekmişken." Deren hiçbir şey demeyip boş boş bakınca Salvador anlaşıldığını düşünerek geri çekildi. "Karmen'den intikam almayı bırakıp ülkene dön."

Abim, onun sessizliğini bir onay kabul ederek bize döndü ve elimden tuttuğunda arkamı Deren'e çevirerek koridorda yürümeye devam ettim. Dante'de abim son sözü söylediği için daha bir şey eklemeyip süratli adımlarıyla bizi takip etti. Bu kez arkamızdan gelmeyeceğini düşünerek doğrudan otoparka inmek için asansörü çağırdık ve asansöre biniyorduk ki, "Tutun," dedi Deren. "Dört kişi sığabiliriz sanırım."

Dante, asansöre binmek üzereyken durdu ve bana öfkeyle bakıp, "Öldüreceğim!" Diye kükreyerek arkasını döndü.

Deren, umursamazca üzerimize yürüyordu.

Salvador abim Dante'yı ceketinin arkasından kavrayıp asansöre çekti ve Deren gözlerini kısmış kararlı şekilde asansöre ilerlerken düğmeye basıp kapıları kapattı. Deren'in küfrettiğini gördüm ve arkama yaslanıp çantamın kulpunu sıkıca kavradım. Kalbim, o hâlâ karşımda duruyormuş gibi atıyordu. Buraya ne zaman geldiğini, nasıl bulduğunu aklım almıyordu. Beni eliyle koymuş gibi nasıl bulmuştu? Neden korumam olduğunu söylüyordu? Mark'ı tanıyor muydu? Ya da

Carlos'u? Anladığım üzere Mark onu tanıyordu. Bana böyle mi düşmanlık yapacaktı? Yakınımda olarak mı?

Nil'i asla bırakmazdı. Onu da mı getirmişti?

Ya Utku?

Şu an aynı ülkede miydik?

Asansör kapıları açıldığında dalgınca çıktım. Mark'ın buradan ayrılışı sinir dolu olduğu için bir nebze keyifliydim ama Deren'in ortaya çıkışı yüzünden hak ettiğinden bile az davranmıştım. Parmaklarım boynumdaki incide dolaşırken Dante'nin hiddetli adımlarının önümde durduğunu fark edip ben de durdum ve başımı kaldırdım.

Deren, bir siyah Aston Martin'inin kaputuna yaslanmış, bize bakıyordu.

Dante kahkahalarla gülmeye başlayıp, "Ölmek mi istiyorsun?" Diye kükredi.

Deren kollarını göğsünde kavuşturmuşken omuz silkti. "Sen ortanca abi misin? Ortanca çocuk olmanın gerginliği var üzerinde."

Beni hazırlıksız yakalayan gülme isteğine rağmen ifadesiz şekilde ayağımı yere vurmaya başladım ve Dante onun üzerine hücum ediyordu ki, Salvador abim onun kolundan tuttu. Çenesiyle arabayı gösterip, "Ne yapması gerektiğine Karmen karar versin," dedi.

Dante abime saygısından karşı çıkamasa da başını çevirip Deren'e baktığında onu gerçekten öldürmek istiyor gibiydi.

"Karmen," dedi abim, Dante'yi arabaya doğru götürürken. "İki dakika. Üçüncü dakikada müdahale edeceğim."

Enrica, sert sert Deren'e bakıp kafası karışmış şekilde araba kapılarını açtı ve abilerim arka koltuğa yerleşti. Diğer araçtan inmiş korumalarımızın tüm gözleri Deren'deydi ve bazılarının elinde silahı duruyordu. Deren, ne abilerimi ne de korumaları görmeden yalnız benim gözlerimin içine bakarken, topuklu ayakkabılarım üzerinde ona doğru yaklaşmaya başladım. Attığım her adımda topuk tıkırtısı duyuluyordu ve Deren gözlerini bile kırpmıyordu. Ellerim kollarımı o kadar sıkıyordu ki, morluklar oluşacağına emindim. Karşısında yer aldığımda ikimiz de aynı anda derin bir nefes aldık ve yaşadıklarımızın tümü gözlerimin önünden geçerken, "Burayı, beni nasıl buldun?" Diye sordum.

Sorduğum soruya cevap vermeden gözlerini alçağa indirdi ve sol koluma doğru baktığında, boğazında bir çıkıntı oluştu. Kolumun pansumanını çıkarmıştım, izler açık ve görünürdü. Dikey ve yatak olmak üzere birçok çizik vardı. Koluma bakarken yutkunamamasından rahatsız olup kolumun içini karnıma yaslayınca, gözlerini daha siyaha dönüşmüş şekilde bana çevirip, "Bir şey sarsana, böyle acımıyor mu?" Dedi kızgınca.

Çenemi yukarıya kaldırıp, "Neden, bakmaya dayanamıyor musun?" dedim. "Oysa benim ölmemi istemiştin. Başını nasıl kararlı salladığını dün gibi hatırlıyorum."

Gözlerini omzumun üzerinden ileriye sabitleyip alt dudağını sertçe ısırırken hâlâ yutkunamıyor görünüyordu. Bu yüzden boğazındaki damarları şişiyordu. Birazdan yüzünü önüne eğip genzini temizlerken, "Bunu gerçekten yapabileceğine inanmamıştım," dedi çatlak bir sesle ve o da sesinin ne kadar çatladığını fark etmiş gibi arkasını döndü, boğazını daha sert temizleyip ellerini beline koydu. "Gerçekten yapacağını bilseydim..."

"Bunlar önemli değil, yeri ve zamanı da değil," dedim elimi savurarak. "Kolumdan daha önemli şeyler var, neden burada olduğun gibi."

Derin bir nefes alıp tüm vücuduyla beraber tekrar bana döndü ve gözlerini yüz hizamdan indirmeden, "Dedim ya, korumanım," dedi. "Hakkımızda öyle karar verdim."

İyice sinirlenmeye başladım ve ayağımı yere daha sert vurarak, "Türkiye'ye dön," dedim. "Benden intikamını aldın, yeter artık! İşlerim var, seninle ilgilenemem."

"Maaşımı Euro mı alacağım TL bazında mı?"

Aldığım cevap karşısında istemsizce ağzım bir karış açık kaldı ve sonra çantamı yere fırlatıp ona yaklaştım. Sakin bir gülümsemeyle çenesinin altına kadar girdim ve topuğumu ayakkabısına sertçe bastırırken, "Burası İtalya," dedim. "Ben burada bir mafyayım, bir örgütüm, bir tehlikeyim. Kolundan çekiştirdiğin, kafasının arkasına silah dayadığın, bağırarak konuştuğun, titreyerek ağlattığın o kadın değilim. Burada şartlar çok farklı ve ölümün, iki dudağımın arasında."

"Sen de beni titreyerek ağlattın!"

Konuşacak daha başka şeylerim olmasına rağmen sözcükler boğazından ileriye gidemedi.

Deren'in alev alan gözlerine şahit oldum ve söylediklerim bittiği için geri çekiliyordum ki, çenemi büyük eliyle tutup yüzümü kendisine kaldırdı. Korumalarımız anında ileriye çıktı ve Deren bunu fark edip onlara göz atarken haklılığımı anlamış oldu. Sıcak eli bana değdiği için karnımda güçlü bir kasılma hissettim ve tekrar gözlerime dönüp, "Bırakıyorum o zaman," dedi öfkeyle. "Yaşamımı da ölümümü de iki dudağının arasına bırakıyorum."

Nefesim dudağına çarptı ve yüzünde dağıldığında gözlerini sıkıca yumdu. Bileğini sertçe kavradım ve çekip iterek kendimi geriye attım. Hiç sendelemeden uzaklaşıp, "Seni otoparktan atmalarını söyleyeceğim," dedim ve korumalarıma dönüp İtalyan'ca konuştum. "Otoparktan çıkarın, gerekirse zorla."

Korumalarım hiç beklemeden Deren'e ilerlemeye başladığında bir korna sesi duydum ve arkamı dönmek üzereyken korna sesini takip ettim. Başımı yana eğip Deren'in kayıtsızca yaslandığı arabaya baktım ve camdan dışarıya kafasını çıkaran Yaman'ı görünce bu gece ikinci büyük şokumu yaşadım.

"Siktir?" Dedim sorar gibi.

Yüzünde darp izleri olan, bir gözü şiş duran Yaman onu tanıdığım bir ifadesizlikle bana bakarak göz kırptı ve baştan aşağıya beni, makyajlı yüzümü izleyip, "Merhaba Karmen," dedi.

Korumalarımı tek bir el hareketimle durdurdum ve arabaya doğru yürüyüp Deren'in yanından geçtikten sonra şoför koltuğunun önünde durdum. Yaman'ın yüzüne doğru eğilip, "Senin burada ne işin var?" Diye sordum hayretle. "Sen Derenle mi? Nasıl yani?"

Deren vücudunu bize dönmüş halde, "Dostuna yakın, düşmanına daha yakın," dedi.

Yaman sakin bir baş sallamayla onaylayıp bana dudağını kıvırdı. "Deren'in koruması ve şoförüyüm."

Korumamın koruması öyle mi? Adeta mizahi bir şölenin içindeydim.

Algılarım bu gece üst üste yaşanan şaşkınlıkları yönetmekte zorlanırken biraz susup her şeyi toparlamaya çalıştım. "Sen... Deren'in koruması olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kulağa garip geliyor," dedi Yaman, bana hak verircesine. "Beni öldürememiş ama güvenmediği için uzağında değil, yanında olmamı istiyormuş."

Gözlerini üzerimde hissettiğim Deren, "Ondan hiç haz etmediğim için çatışma esnalarında kendisini siperim olarak kullanmayı düşünüyorum," dedi. "Böylece herhangi bir aksilikte ölür."

"Duygularımız karşılıklı," dedi Yaman.

"Evet. Her neyse. Uzatma."

"Bu arada sen de ölebilirsin."

"Uzatma."

Yaman dudaklarına hayali bir fermuar çektiğinde elimi gözüne, dudağındaki yaraya götürdüm. Deren'in yaptığı açıktı, onu incitmişti. Bunu hak etmediğimizi söyleyemezdim ama yine de bu haline üzülmüştüm. Ayrıca söyledikleri bu kadar saçma olan ama tüm bunları ciddiyetle söyleyen başka iki aptal tanımamıştım, hâlâ bir araya gelmiş olmalarına inanamıyordum.

"Gördüğüm en kötü ikilisiniz," dedim elimi Yaman'dan çekerek.

Deren'in gözleri elimi, temas ettiği yeri izliyordu.

"Teşekkür ederiz," dediler bir ağızdan ve bunu aynı anda söylediklerini fark ettiklerinde dönüp birbirlerine kısık gözlerle baktılar.

"Ya da en kötünün biraz iyisisiniz."

Deren gözlerini yüzüme çıkarırken Yaman ifadesizce, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. Adam yüzünde hiçbir duygu olmadan iltifat edince açıkçası inanması zor geliyordu. "Seni ilk kez böyle görüyorum."

"Bu gidişle son olacak," diye ona hırladı Deren.

"Manyak ha," dedi Yaman onun için.

Evet, biliyoruz.

"Kes lan piç, bunlar senin daha iyi günlerin!"

Bu kez kendi arabamıza ait olan korna sesini duydum, iki dakika çoktan bitmişti ve abilerim dönmemi istiyorlardı. Salvador'un sözünde durup yanıma geleceğinden, yeni bir kavganın fitili ateşleyeceğinden endişe duyarak topuklu ayakkabılarım üzerinde gerilemeye başladım. Yerden çantamı alırken Deren direkt gözlerini çevirdi ve uzaklaştığımı fark edip bana doğru bir adım attı. "Konuşmamız gerekiyor Karmen."

Saçımı kulağımın arkasına koydum ve bakışlarının kesiklerle dolu kolumu izlediğini görürken, "Geri dönün," dedim her ikisine de. "Konuşacak bir şey yok, yollarımız ayrıldı."

Arkamı döndüm ve korumalarım saygıyla etrafımda bir kalkan oluştururken, "Karmen!" Dedi Deren seslenir gibi. Otoparkın sessizliğinde sertçe ilerledim ve ikinci kez ikaz eder gibi, "Karmen!" Dedi daha yüksek sesle. Enrica, benim için aracımın kapısını açtığında Deren korumalarıma rağmen arkamdan gelerek seslenmeye devam etti. "Karmen... Karina'yı konuşmalıyız Karmen."

Kendimi, arabanın arka koltuğuna atacakken donakaldım ve gözlerimdeki bakış kayarken kalbimdeki buzun soğukluğu tenimi çarptı. Birkaç saniye hareket edemedim ve Salvador'un, Deren'in bu söylediğini bir tehdit algılayıp öfkeyle doğrulduğunu gördüm. İrkilip hızla abimi tutarken, "Öyle demedi," diye açıkladım fısıltıyla. "Kötü bir şey demek istemedi."

İstemedi değil mi?

İstemezdi tabi. Demezdi.

Salvador ile Dante'nin gözlerindeki ateşi söndürebilmek için koltuğa yerleştim ve Enrica kapıyı çarpıp şoför koltuğuna yerleştiğinde vücudum arkaya yaslandı. Deren'in araç dışından gelen bağrışını işittim ve korumalarda araçlara yerleşirken araba hareket etmeye başladı. Çantamı kenara fırlatıp ellerimi koltuğun iki yanına koydum ve Deren'in dudaklarından kızımın adının dökülme şeklini kafamdan geçirdim.

Çok güzel söylemişti.

Karina derken yumuşamıştı sesi.

Özel plakalı zırhlı aracımız otoparktan çıkarken, "İyi misin?" Diye sordu Dante ve bununla beraber başım sol tarafıma çevrilip onu buldu. Uzun zamandır bana iyi olup olmadığımı soran yalnızca abilerimdi. Eli yüzümdeki saçı kulağımın arkasına koyarken, "Gerçekten burada," dedim. "Gelmiş."

"Niye peşini bırakmıyor?" Dedi Salvador abim, üzerindeki ceketi vahşi bir şekilde çıkarırken. Yanına doğru fırlattı.

"Kızına zarar vermedin. Neyin öfkesi bu?" Dedi Dante'de Salvador gibi sorgulayarak. "Bu kadar uzun süreli bir öfke çok düşündürücü. Üstelik bir mafya olduğunu, nasıl bir aileye sahip olduğunu biliyor. Hiç mi korkmuyor?" Düşüncelerini sesli şekilde dışarıya vururken bir an duraksadı. "Ona para teklif etsek bırakır mı bu işin peşini? Öldürmemize izin vermiyorsun, kendisi böylece çekip gider. Ne kadar isterse veririm."

"Karmen'i istiyor," dedi Salvador, keskin gözlerle ona bakarak. "Para istemiyor, Karmen'i istiyor."

"Karmen onu istemiyor," diye cevap verdi Dante.

Yanlışını düzeltmeden başımı camdan dışarıya çevirdim ve karanlıktaki yansımama bakarken nefesim ağırlaştı. Ensem terliydi, kolumun içindeki yarayı günler sonra hissetmiştim. Acaba Deren'in yaraları nasıl olmuştu, yürürken bir an bacağının aksadığını görmüştüm. O gecenin sabahında hastaneye gitmişti ama belki hâlâ pansumana ihtiyacı vardır.

Bir anda onun sesinden *hemşireme ihtiyacım var,* dediği bir cümleyi duydum.

"Salvador Bey." Enrica'nın sesi arabanın ön tarafından bize ulaşınca gözlerimi ayırmadan dinledim. "Bizi takip ediyorlar."

Takip mi? Deren ya da arabayı kullanan Yaman mı? Başımı arkamıza çevirdim ve karanlıkta iki aracımızı gördüm, korumalar peşimizdeydi. Daha gerisinde de otoparktaki o araç vardı, bizim kadar süratli ilerliyordu. Salvador abim bu olan biten karşısında yumruğunu cama vurup bir anda bana doğru kocaman açılmış gözleriyle bakınca, buraya geldiğimden beri ilk kez ondan korktum. "Beni, bu kadarına tahammül edecek bir adam sanıyor ama değilim kardeşim. Ben Sicilya'ya hükmediyorum, bir korumaya neler yapabileceğimi sen biliyorsun."

Sesli yutkunarak bir daha arkamıza baktım ve o aracın korumalarımızın arabalarını sollamaya çalıştığını fark ettim. Derenle Yaman'ın kavga edip bağırarak bize yetişmek için çabaladığını hayal ettim ve o esnada, "Şaka yapıyor olmalısın," diyen Dante'yi duyup hızla önüme döndüm. "Gülüyorsun?"

"Ne? Hayır." Elimi hızla kıvrılan dudaklarıma kapattım.

Salvador abimin bakışlarındaki öfke adeta içeriye yayılınca gözlerimin ucuyla baktım. Koltukta yayılıp kumaş pantolonu cebindeki telefonunu çıkardı ve bir arama yapıp kulağına yasladı. "Sergio, bizi takip eden aracın önünü kesin. Gerekirse ateş açın. Ön tekerleri patlatman bir dakikanı almaz, hallet."

Aramayı sonlandırdığında dişlerimi sertçe sıkıp yolu takip ettim ve birazdan gürültülü fren seslerini duydum. Sergio'nun kullandığı araç bir yarım yuvarlak çizerek Deren'in aracının önünü kapattı. Durmak zorunda kalan arabalarına son kez bakıp önüme döndüm ve

Salvador'un sinirden titreyen ellerini görünce ağzımı açmadım. Abilerim bana hak ettiğimden iyi davranıyorlardı ve Deren'e, benim gösterdiğim tahammülü göstermeyeceklerini zaten biliyordum.

Araba uzaklaşırken bir el silah sesi duydum ama dönüp bakamadım. Dante'nin elini kolumda hissederek yanağımı serin cama yasladım. Eğilip çiziklerin, yaraların olduğu kolumdan öpünce dudağımda hafif bir titreşim oluştu.

Malikaneye yaklaştık ve kapılar bizim için açılınca evin ışıklarına baktım. Arazimiz çok büyüktü, korumuz evin arkasına doğru uzanıyordu. Araç durunca dışarıdaki korumalardan birisi derhal kapıyı açtı ve yağmur yağmaya başladığı için şemsiyeyi başımın üstüne tuttu. Çantamı tutarak şemsiyenin altında ilerlerken, abilerimin sessizce konuşarak beni takip ettiğini hissettim.

Malikanenin kapısını Sara açtı ve nazik bir gülümsemeyle beni içeriye aldı. Doğrudan odama çıkacaktım ki salondan bağırma sesini duyup ayakkabılarımı çıkardığım gibi oraya ilerledim. Çıplak ayaklarla salonda volta atan Noah'ı gördüm ve tüm salona yayılmış öfkesini anlamaya çalışırken, "Buna cesaret edeni bul, öldüreceğim," dediğini işittim. "Kimse benim paramı çalamaz!"

O telefonu kulağından indirdiği gibi kükreyerek şömineye fırlattığında, nadiren onu böyle öfkeli gördüğüm için endişelendim. Yanına yaklaşarak, "N'oldu?" Diye sordum.

Ellerini, saçlarını çekiştirerek kafasından geçirdi ve etrafında bir tur dönerek, "Banka müdürü aradı," dedi. "Hesabımdan para çıkartılmış."

Arkamdan içeriye giren Dante, "Üstümüzde sayısız suçlama, dava var," dedi. "Hükümet el koymuş olabilir mi?"

"Hayır, avukat öyle olmadığını söylüyor. Birisi beni dolandırmış." Oflaya poflaya yere düşen telefon parçalarına baktı.

"Ne kadar?" Diye sordu Salvador, içecek tezgâhına ilerlerken.

"Otuz milyon euro."

İyi paraydı ama tüm varlığımızın çok az bir kısmıydı. Noah'ı bu kadar delirten de paranın miktarı değil, birisinin ona bunu yapmış olmasıydı. Diğer abilerime kıyasla iyi huylu, sakin bir adam olsa da en nihayetinde bir Russo'ydu.

"Hesabına sızmışlardır, usta bir dolandırıcı çetesi olabilir." Salvador kendisine bir kadeh içecek alıp evin merdivenine baktı. "Karım

nerede?"

Sara alışkın şekilde salona girip Noah'ın kırdığı telefon parçalarını temizlediğinde, abim onun omzuna dokunarak, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra Salvador'a baktı. "Marianne'nin yanında. Banyo yapmasına yardım ediyor."

"Bu gerginlikten sonra benim de bir banyoya ihtiyacım var," dedi Dante, üzerindeki ceketten kurtularak. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı bile.

Noah ona göz attı ve sonra bizlere bakıp yeterince keyifli olmadığımı görünce, "N'oldu?" Diye sordu kuşkulanarak. "Bu gece eve keyifli dönersiniz sanıyordum."

"Ben de," diye iç çekerek arkamı döndüm ve odama gitmek için asansöre yöneldim. Abilerim arkamdan baktığına emin şekilde asansöre girdim ve katıma çıkarken alt dudağımı ısırmaya başladım. O olabilir miydi? Abilerime hissettirmemeye çalışmıştım ama Noah'ın hesabından o kadar para çıkmasının Derenle alakası olabilir miydi?

Orlando yapmıştır belki de, çünkü karısını almıştık.

Odama girdim ve elimdeki çantayı fırlatıp boynumdaki incileri kavga eder gibi çıkardım. Bu akşam oraya giderken kafamdaki her şey ve duygularım pürüzsüz bir akıştaydı. Ne yapacağımı, kime nasıl davranacağımı biliyordum. Fakat Deren'in ortaya çıkışı denklemi bozmuş, duygularımın karşısına bir buz dağı çıkmış gibi hissettirmişti.

Kolyeyi sinirle yere çarptım ve odada attığım iki adım sonrasında gözüm kızımın fotoğrafını seçti. Kalbim orada atıyormuş gibi ilerleyip çerçeveyi ellerime aldım. "Gördüm Karina'm, o adamı gördüm. Seneler sonra ilk kez yüzüne baktım. Aklımda sadece sen vardın, sana yaptıkları vardı. Ellerini görünce çok kötü hissettim, neredeyse ağlayacaktım ama yapamadım. Doktorun senin için söyledikleri aklıma geldi, uzun süre boyunca boğuştuğun... İstiyorum ki o da uzun süre boğuşsun, öldürmem için yalvarsın." Fotoğraftaki güzel yüzüne öpücükler dizdim. "Ben hiç istemezdim aslında fotoğrafına bakıp sana bunlardan bahsetmeyi ama en derin duygularımı yalnız sana anlatabiliyorum. Kimseye duygularımı bu kadar çok açamıyorum."

Kendime, Mark'ı öldürene kadar ağlamama sözüm vardı. Karina'm rüyamda beni kaldırdığından beri ağlamamıştım, ağlamayacaktım. Ama fotoğrafına baktıkça boğazım tıkanıyor, burnum yanıyordu. Bu yüzden gülümseyen fotoğrafını bırakıp yere fırlattığım çantama

ilerledim. İçini açıp telefonumu çıkardım ve daha önce de aradığım Deren'i arayıp telefonuma bir yanıt vermesini bekledim. Aramamı, on saniye olmadan açtığında da doğrudan, "Sen mi yaptın?" Diye sordum öyle olmamasını umarak. "Abimin parasını sen mi çaldın? Kim aracılığıyla, hangi bağlantılarınla yaptın bunu? Öğrenirse seni öldürür Deren, öldürür!"

Yalnızca, "Bana sıktığı iki kurşunun yerine saysın," dediğinde suçlamamı kabul ettiğini anlayıp şaşkın bir ses çıkardım. "O gece seni yanımdan alıp götürdüğüne saysın. Kızımı kendisine aşık ettiğine saysın. Parasına ihtiyacım yok ama geri vermeyeceğim."

Nil Noah'tan mı bahsetmişti? Ah, Deren daha da çıldırmış olmalıydı.

"Aptal," diyerek Türkçe konuşmaya başladım fısıltıyla. "Ben bile durduramam, öldürür seni."

Birkaç saniye cevap vermedi ve ardından, "Senden sonra abin hı? Senden sonra bir de abin öldürür öyle mi?" diye sordu, gerçekten bunun hakkında düşünüyormuş gibi. "Siz bana o kadar şey yapın, ben hiçbirinin karşılığını vermeyeyim öyle mi?"

Bir an içimden, derinlerimden ses geldi. Kalbimin kırılma sesi olabilirdi. Buna rağmen sesimi dik tutup, "Karşılık," diye tekrarladım. "Bunun için buradasın öyle mi? Zaten... çok acı çekmiş olmam bir şeyi değiştirmiyor, hâlâ karşılığını istiyorsun sana yaptıklarımın. Ne kadar çok acı çektiğimi değil, bana daha ne kadar acı çektirebileceğini düşünüyorsun."

Söylediklerim sonrasında sustu ve üst üste iki kez yutkundu. "Bildiğim tek şey, dertte sensin derman da. Bundan öte bildiğim bir şey yok."

Aramayı bir anda kapattı ve ben elimde telefonla kalırken, sözcükler zihnimde şekillere büründü. Duygularının karmaşıklığı duygularımın karmaşıklığıyla denkti sanki. Onunla bağırarak konuşuyordum ama o salonda gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim şey sıkıca sarılmaktı.

O temiz kokuyu solumaktı.

Yalnızlığım öldürücü düşünceleri beraberine getirecek diye korktum. Bu yüzden üç adımda çıktım odadan ve Noah'a ait olan kata indim. Abilerim ortalıkta yoktu, müzayededе olanlar hakkında konuşuyor olmalılardı. Noah'ın odasını tıklatıp sessizce açtım ve içeriye girdiğimde Angelle Marianne'yi yatakta buldum. Angel bu kez ona

yemek yediriyordu. Bana baktıklarında yengem genişçe gülümsedi ve gözleri parladı. "Kocam da döndü mü? Nerede?" Heyecanla yataktan kalkıp doğruldu. "Neden yanıma gelmedi, beni çağırmadı?"

"Noah ve Dante ile konuşuyor."

"Yaa." Yüzünü astı. "Olsun, ben yine de gideyim. Bana ayıracak vakti vardır."

Ona ne şüphe...

Marianne'ye tatlı tatlı gülümsedi ve yanımdan geçerken yanağımdan öpüp koşarak çıktı. Marianne ile yalnız kaldığımızda yatağa ilerleyip köşesine oturdum. Bu geçen zamanda yaraları iyileşmişti ama utandığı için odadan dışarıya çıkmıyor, Noahla vakit geçiriyor, biraz da korkuyordu. Tepsideki yemeklere bakıp pek yenemediğini görünce, "Başka bir şey ister misin?" Diye sordum.

"Hayır, teşekkür ederim." Ağzının kenarındaki yara ufalmıştı. Banyo yapmıştı ve üzerinde altlı üstlü pijama takımı vardı. "Bunlar ikinci porsiyonlarım, zaten bir bu kadar yedim. Angel doydum dememe bakmadan biraz daha yemek istedi, ona hayır demek çok zor."

"Bir de bana sor, o kadar tatlı ki istediği hiçbir şeye hayır diyemem." Sarı, uzun saçlarını, krema kadar beyaz cildini izledim. "Sen de çok tatlısın. Noah'ı kısa sürede kendine aşık etmişsin. Sen geldiğinden beri evden dışarıya bile çıkmadı."

Mahcup olup başını önüne eğdi, gümüş tepsinin kenarlarını daha sıkı kavradı. "Ama başkasının karısıyım. Herkes de bunu biliyor. Orlando her an buraya gelebilir."

"Gelmesi harika olur," dedim. "Geldiği gibi ölür ve sen de boşanma işleriyle uğraşmadan onun nikahından düşersin."

Bir an, sanki içinde olduğumuz dünyadan bahsetmiyormuşum gibi gözlerini kocaman açıp bakınca gülesim geldi ve kendimi tutmadım. Ancak üç saniye falan, boğazıma gelip bir yumru oturana kadar gülüp, "Abilerim ve ben hayatımızda yalnızca bir hata yapıp çok büyük kayıplar verdik," dedim. "Bu yüzden hepimiz daha temkinliyiz, daha korumacıyız. Sen bu evden sadece kendin istediğinde çıkarsın, kimse alamaz."

Dudakları birbirinden ayrıldı ama sonra her ne diyecekse vazgeçti. Bakışlarını kaçamak şekilde etrafta dolaştırarak, "Ben gitmek istemiyorum," dedi. "Her günüm Noahla geçsin istiyorum, her bir saniyem."

Gerçekten ilk görüşte aşk yaşıyorlardı.

Marianne'yi rahat bırakıp tepsisini aldım ve odadan çıktım. Aşağıya inmek için de asansörü çağırdım ve gelen asansör açıldığında duraksadım. Salvador ile Angel'in öpüştüğünü gördüm ve buna ilk kez tanık olmasam da gözlerimi kırpıştırdım. Abim asansörün açıldığını fark etti ve Angel'i bırakıp bana dönünce yanaklarını şişirdi. "Merdiveni kullan," dedi ve yengeme dönüp onu öpmeye devam ederken asansörü kapattı.

"Abi!" Diye çemkirdim asansöre vurarak ama çoktan yukarıya doğru haraket etmişti.

Sinirlensem de birbirlerine olan aşklarının hiç azalmadığını görmek garip şekilde beni rahatlattı. Arkamı dönüp merdivenleri kullandım ve aşağıya inip mutfağa girdim. Dante'nin geniş mutfaktaki orta tezgâhta sıcak kurabiye yediğini gördüm. Sara elleriyle önündeki önlüğü tutmuş, onun yemesini heyecanla izliyordu. Dante kafasını kaldırıp beni görünce göz kırptı ve elindeki kahveli kurabiyeyi uzattı. Bu kurabiyeyi en son seneler önce yeniştim. Ağzıma attım ve aynı lezzeti alınca Sara'ya göz kırptım. "Çok lezzetli."

"Teşekkür ederim efendim. Dante Bey özlediğini söylediği için yaptım." Abime kaçamak bir bakış attı.

Dante dirsekleri üzerinde tezgâha yaslanıp kurabiye olmuş dudaklarını yaladı. "Ben bile özlediğimi söylediğimi unutmuşum."

Sara başını eğerek gülümsedi ve tezgâha dönüp tepsideki kurabiyeleri kaldırmaya başladı. Kalanını yedim ve sonra kendime bir bardak su aldım, ikinci yudumdan sonrasını bile içemedim. Gerçekten, Karina'nı rüyamda gördüğüm geceden beri yapmamaya çalışıyordum ama olmuyordu, kızım her şeyde aklıma geliyordu. Su içerken hemen onun ne kadar susuz kaldığını düşünüyordum.

Nasıl tekrar tekrar düşünmem ki bunları?

O benim kızım. Çocuğum.

Kalbim Karina'm.

Kalbimden sonra ruhumu düşünerek, "Noah çalınan parayla ilgili bir şey öğrendi mi?" Diye sordum.

Dante bana bir kurabiye daha uzatarak, "Henüz değil," dedi. "Ama bulur. Yoksa senin bir tahminin mi var kardeşim?"

Yüzümü tarafsız tutarak, "Ne yazık ki yok," dedim.

Dante kuşkulu gözlerle beni izlerken arkamı dönüp mutfaktan ayrıldım. Tahmin ediyor olabilirlerdi ve bir kanıt arayacaklardı, o kanıtı da kolaylıkla bulabilirlerdi. Asansörü kullanarak yukarıya, odama çıktım ve bıraktığım telefonun çaldığını gördüm. Yatağıma kadar ilerleyip baktığımda aramanın birkaç saat önce de konuştuğum Gece'den olduğunu gördüm.

Acaba Yaman'ın burada olduğundan haberi var mıydı?

Olsa birkaç saat önce söylerdi.

Aramasını düşünerek açtım ve ilk sorduğum şu oldu: "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Bunu tedirgin şekilde sormama şaşırmış gibi, "İyiyim canım," dedi. "Uyuyor muydun? Rahatsız ettim mi?"

"Hayır canım, henüz uyumadım." Muhtemelen Gece'nin bile düşündüğünden daha az uyuyordum. "N'aptın? Karina'mın mezarına gittin mi?"

Birkaç saniye durup, "Evet," dedi.

Cevabından endişe duysam da sormam lazımdı. "Edip gelmiş mi? Kurşun... var mıydı? Ya da başka bir şey? Eşelenmiş miydi mesela mezarı?"

Gece düşünceler içinde, "Kurşun yoktu, çiçek vardı," dedi.

Söyledikleri ağzımı açık bıraktı ve kalbime tutunan elim düştü. "Çiçekler mi? Sen gittiğinde mi? Ben son kez oradan ayrılırken çiçek yoktu."

"Evet, biliyorsun ben yanına giderken çiçek aldım ama gittiğimde mezarında zaten çiçek vardı," dedi kafası karışmış gibi. "Hem de iki üç deste kadar vardı, hepsi renkli çiçeklerdi."

Birisi kızıma çiçek götürmüştü.

Arkamda, kızıma çiçek götürecek sadece bir kişi bırakmıştım.

Deren'i.

Günler sonra ilk kez gözümden bir damla yaş düşüp pudralanmış yanağımda akarken dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. Yoğun duygular içinde beni hatta bekleyen arkadaşıma, "Kimin aldığını biliyorum galiba," dedim.

"Yoksa?"

"Deren," dedim, ismi dudaklarımdan ummadığım kadar yumuşak çıkmıştı. "O almıştır. Edip o mezara kurşun sıktı Deren çiçek bıraktı."

📜

"Sakın gözlerini açma Karmen."

Salvador'un sert bir fısıltıyla söylediği cümleye gülümseyerek ellerimi gözlerimdeki ellerinin üstüne götürdüm. "Gözlerimi açsam da göremem abi, ellerini gözlerime bağladın."

"Gözlerini açma."

Bu kez sesli güldüm. "Açmayacağım dedim, bir daha söyleme."

Salvador, beni bir dakika kadar önce kahvaltı ettiğimiz masadan elimi tutarak kaldırmış ve diğer abilerimin, yengemin gözü önünde merdivenlere sürüklemişti. Bana bir sürpriz yapacağı ellerini gözlerime örtmesinden belliydi, diğerlerinin bu sürprizi bildiği de gülümselerinden belliydi fakat benim bir tahminim yoktu.

Birkaç merdiven basamağı daha çıktığımızda babama ait kata geldiğimizi anladım. Üç kat çıkmıştık. Sol köşeden dönüp yürümeye başladığımızda hazırladığı sürprizin burada olduğunu anlayıp merakla dudaklarımı ısırdım. "Göz kapaklarım acıyor artık abi, bırak."

Salvador hemen ellerini gevşetip, "Farkında değildim," dedi. "Neden söylemiyorsun dakikalardır?"

"Bırakman için söylüyorum abi, acıdığı falan yok."

Eğilip normalde Noah'ın yapabileceği bir şakacılıkta yanağımı ısırdığında kıkırdadım ve aynı esnada kapı açtığını hissettim. Bu katta olan odaları düşünerek abimle içeriye girdim ve biraz beraber yürüdükten sonra durduğumuzu fark ettim. Abim, ellerini gözlerimden çekerek arkamdan geriledi.

Bir süre kapalı kaldıkları için gözlerimdeki pürüzleri temizledim ve sonra karşıma baktım. Abimin veya abilerimin bana yaptığı sürprizi de orada gördüm. Burası babamın çalışma odasıydı ve bu duvarında tüm aile üyelerimizin tabloları vardı. En başta benim ve annemin, altta babamızın, bir altta da sırasıyla abilerimizin tablolarıydı bunlar. Babam, zamanında İsveçli bir ressama yaptırıp çalışma odasına yerleştirmişti. Ve bugün, şimdi baktığımda burada bir tablo daha vardı. Karina'mın tablosuydu. Yağlı boyayla yapılmıştı, aynı ressamın yaptığı çizgilerden, tablonun karakterinden belliydi. Üstelik kızımın tablosunu diğer yanıma, sol tarafıma koymuşlardı. Tıpkı onu benim sol tarafıma, kalbime koyduğum gibi.

Tabloya birkaç adım yaklaştım ve Karina'nın çiçekler içindeki resmine hayranlıkla bakıp parmaklarımla dokundum. "Çok güzel," dedim kalbim ısındığında. "Gülümsüyor burada, tıpkı fotoğrafındaki

gibi. Çıkmayan dişlerini, damaklarını bile çizmiş. Gülüşü gözlerine yansımış üstelik, parlak bakıyor. Canlıymış, gerçekten gülümsüyormuş gibi."

Salvador omuzlarımın arkasından sarılıp benimle beraber tabloya baktı. "Babam yaptırmamızı, sonra da buraya senin tablonun yanına asmamızı istedi."

Parmaklarım Karina'mın gülümseme çizgilerini okşarken, "İnanamıyorum," dedim. "Neler düşünmüş, kim bilir nasıl mutlu etmek istemiştir beni." Omzumun üzerinden abime döndüm. Gözleri acıyla gölgelenmişti. "Çok güzel değil mi sence de?"

"En az senin kadar," dedi.

Abimin boynuna atladım ve kollarımı kızımın dayısına sıkıca sararken, tüm affedilmez şeylere rağmen beni böyle içten affettikleri için sarsılmıştım. Affetmekle kalmayıp mutlu olmam için Karina ile ilgili güzellikler yapıyorlardı.

"Karina sizi tanısa çok severdi," dedim ve abimin yanağından öpüp kollarından çıktım. O karşısına dönüp tabloyu seyre dalarken çalışma odasından koşarak çıktım. Aynı kattaki diğer babamın odasına koştum ve kapıyı açtığımda Sara'nın ona yemek yedirdiğini gördüm. İkisi de bana dönmüştü. Babamın yanına yürüyüp sandalyenin arkasından boynuna doğru sıkıca sarıldım. "Karina'nın tablosu çok güzel olmuş babacığım, teşekkür ederim."

Babam gözlerini arkaya doğru kaydırarak bana baktığında, sola doğru kayan dudaklarıyla gülümsedi. Konuşamasa da ben onun gözlerindeki ifadeyi okuyabiliyordum. Yüzüme, bir gülümseme arayarak bakıyordu, çünkü beni gülümsetmek istemişti.

"Ben de görebilir miyim efendim?" Diyen Sara'nın çekingen sesini duyunca kendisinden tarafa baktım. Karina'dan haberi vardı ama elbette haddi olmadığı için bana onun hakkında bir şey sormuyordu.

"Sen nereden biliyorsun tabloyu?"

Bunu sormam karşısında biraz endişelenmiş göründü. "Abileriniz getirdiğinde haberimiz olmuştu."

Başımı salladım. "Görebilirsin."

Kibarca gülümseyip babama yemeğini yedirmeye devam ettiğinde, ben de babama dönüp onu yanaklarından öptüm. Bugün fizyoterapisti gelecekti, umarım daha da aşama kaydedip iyi olacaktı.

Odanın kapısı tıklatıldığında doğruldum ve fizyoterapistin olduğunu düşünerek, "Girin," dedim.

Enrica kapıyı açıp bize doğru bakıp babama saygıyla selam verdi ve sonra bana, "Bir ziyaretçiniz var efendim," dedi.

"Kim?"

Tekrardan babama gergin bir bakış attı. "Carlos Bey."

İlerleyecekken bir güç ayaklarımı kuvvetle yere doğru çekti. Ortanlarım yerinden hoplamış gibiydi. Ellerimi babamın omuzlarından çekerek derin bir nefes aldım ve babama bakınca gözlerini öfkeyle karşısına sabitlendiğini gördüm. "Demek istediğin bir şey var mı babacığım?" Diye sordum.

"Bu... Buraya son gel... gelişi..."

Babamı yormamak için, "Anladım," dedim hemen. "Kendisine söyleyeceğim."

Sara'ya bir kısa bakış atıp arkamı döndüm ve odadan çıkarken Enrica'yı yanıma aldım. Seri adımlarıma ayak uydurarak benimle asansöre binerken, "Nerede?" Diye sordum.

"Abileriniz eve almadılar efendim, bahçedeler."

Asansörden çıkarken dizlerime kadar gelen çizmelerim yerde hızlı hareket ediyordu. Üzerimde dizlerimin bir karış üzerinde olan siyah, çizmem gibi deri elbise vardı. Hızlı yürüdüğüm için saçlarım arkama doğru hareket halindeydi. Sokak kapısından çıktığımda korumalarımı ve yan yana dikilmiş üç abimi gördüm. O kadar geniş ve uzunlardı ki Carlos'u göremiyordum. Noah'ın üzerinde bir siyah eşofman takımı vardı, Dante ile Salvador gömlek pantolon giyinmişti.

Arkalarından yaklaştım ve Dante ile Salvador'un arasından geçip onları nazikçe kenara ittiğimde Carlos'u gördüm. Arkasında iki ayrı korumayla dikilmiş, abilerime bakarken beni gördü ve bir adım ileriye çıkıp, "Karmen," dedi. "Konuşmamız lazım."

Dikkatli bakınca dağınık göründüğünü fark ettim. Üzerinde hâlâ dünkü takımı vardı, gömleğinin birçok düğmesi açıktı. Sabahın erken saatinde geldiğine göre karşılaşmamız hakkında kafası karışık olmalıydı. Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Ne hakkında?" Diye sordum.

Bir anda bağırdı. "Çocuğumuz hakkında!"

Kendimi tutan ellerim titredi ve gözlerime bir kaybetmişlik duygusu oturdu. Salvador'un ileriye çıktığını gördüğümde onu kolundan tutup,

"Bizi yalnız bırakın abi," dedim.

Noah, "Haklısın," derken Dante, "Olmaz," dedi.

Abilerim arasında son kararı her zaman Salvador verdiği için omzumun üzerinden ona baktım. O da Dante ile aynı fikirde görünse de Carlos ile bu konuşmayı birebir yapmaya ihtiyacım olduğunu bildiği için kafa sallayıp diğerlerine döndü. "Eve gidiyoruz."

Noah saçlarımı okşayıp Carlos'a tehditkâr bir bakış attı ve Salvador ile beraber eve yürümeye başladığında, Dante yaklaşıp Carlos ile burun buruna geldi. Carlos ailemize Dante'nin arkadaşı olarak girdiği için Dante ihanete uğramış hissediyordu. "Karmen'e dokunursan, canını sıkarsan, kızarsan, suçlarsan dünyanın en kötü adamı olup seni deşerim."

Dante, bana bunları neden yapacak olduğunu anlamamış gibi şaşkınlıkla karışık kızgınlıkla baktığında Dante geriledi ve yanımdan geçerken omzumu sıktı. Carlos ve korumalarla kaldığımızda arkamı döndüm ve malikanenin arazisine doğru yürümeye başladım. "Burada kalın," dedim Enrica'ya ve Carlos arkamdan gelirken, "Nereye?" Diye sordu. "Konuşmalıyız diyorum. O nerede?"

O?

Çocuğum bile diyemiyordu.

Onun kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyordu.

Sağ mı yoksa...

Evin arka arazisine doğru ilerlerken durdum ve tekrar ona döndüğümde yüzünde sabırsızlık gördüm. Güneş yüzüne yansıyordu ve nedendir bilinmez gözüme eskisi kadar yakışıklı gelmiyordu. Doğrusu ona bir zamanlar seviştiğim, heyecan duyduğum, yüzüne karşı kızardığım, yanında mutlu olduğum bir adam olarak bakamıyordum. Yerinde yalnız bir boşluk vardı.

"Karmen," dedi bana iyice yaklaşıp tam karşımda durduğunda. "Evime gidelim, rahat rahat konuşalım."

"Burada konuşabiliriz," dedim durgun bir sesle. "Ne sormak istiyorsun?"

"Ben... Bir sürü şey var Karmen, soracağım bir sürü şey var. Yıllardır ortada yoktun ve bir anda karşıma çıktım. O günden sonra gitmişsin, seni defalarca arayıp ulaşamadım, beni karnında bebeğimizle terk ettin..."

Cümlesini bölmek zorunda kalıp, "Sen bizi terk ettin," dedim soğukça. "O masada. Bırakıp gittin, çocuğumuzu istemedin." Karina'yı istemedi, Karina'mı... Nasıl istemezdi onu? Acaba görse ister miydi? Pişman olur muydu? "Abim seni gönderdi, ağzını açıp burada olmalıyım, o benim çocuğum diyemedin. O an bir kadının başına gelecek en kötü şeylerden birisiydi."

Carlos kelimelerini bir araya getiremiyormuş gibi bekledi. "O an masada hamile olduğunu söylediğinde şoke oldum çünkü! Ailenin yanında söylemiştin, ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Tepkilerimin farkında bile değildim, düşünmeye ihtiyacım vardı." Konuşurken sesini yükseltmeye başlamıştı. "Ertesi gün aradım seni, açmadın bile. Bu kadar kısa sürede gittiğine inanamadım! Baş başa konuşmak için biraz bile zaman tanımadın! Belki konuşsaydık her şey çok farklı olurdu!"

"Ben sözlüydüm," dedim. Yıllardır Carlos ile konuşmadığımız her şey birdenbire boğazımda birikmişti şimdi, söyleyecek çok şeyim vardı. "Ben seninle Mark'ı aldattım, ihanet ettim. Ailemin karşısına çıkıp bunu itiraf ettiğimde beni yalnız bıraktın, bu sadece benim hatammış gibi davrandın. Belki o an gün ailem bana çok kızacaktı, o yüzden seni göndermek istediler ama sen bile bile gittin. Sen beni düşünmedin."

"Sen de gittin! Bana bir şans, fırsat vermedin! Çocuğumuzun yıllarca babasız büyümesine göz yumdun!" Çocuğumuz... Sahi, onun hâlâ hayatta olduğunu sanıyordu değil mi? Nefes aldığını. "Aradım seni, bulamadım. Bir anda yok oldun, bencillik ettin!"

Sahi, biraz daha sabırlı olsam, Carlosla konuşsam her şey farklı olur muydu? Belki de asıl burada korurdum kızımı, kimse bir şey yapmazdı, ölmezdi.

Bu duyguyu aşamayacaksın Karmen. Kızının sorumsuzlukların ve hataların yüzünden öldüğü gerçeğini aşamayacaksın.

"Bunları sonra da konuşmaya devam ederiz ama önce onu görmek istiyorum," diyerek düşüncelerimle arama girdi Carlos. Sesindeki heyecanı fark edip dalgın gözlerimle baktım, korku ve tedirginlikle bakıyordu. "Benden bahsettin mi hiç? Tanıyor mu? Evde mi? Yanına gidelim lütfen."

Gözlerimi neredeyse yaşlar dolduracaktı ama kendime bir söz vermiştim. Mark'ı öldürmeden ağlamayacaktım Karina'm için.

"Yanına gitmeyi çok isterdim," dedim. "Ama gidemeyiz. Kızımız öldü. Mark onu öldürdü."

Carlos kendisine hiç bunları söylememişim gibi saniyelerce baktı gözlerime. O an aslında Karina'nın gözlerinin onunla benzerlik taşıdığını fark ettim, kızımız da bir noktaya daldığında böyle bakıyordu. Bu benzerlik içime o kadar dokundu ki kalbimi sıkıştırdı. Carlos ancak bir dakika sonra duyduklarımı idrak etti ve yüzüne birbirinden ayrı hissiyatlar yerleşirken, "Öldürdü?" Diye tekrarladı. "Kızımız? Bir kız mıydı?"

"Kız," dedim dağılmaya yakın şekilde. "Adı Karina."

Carlos iki adım geriledi, ayakları temizlenmiş çimlerin üzerinde yalpalıyordu. Sonra da bir adım yaklaşıp eliyle boğazını sıvazladı. "Karina... Karmen, Karina... Kızımız." Ellerini yüzüne çıkartıp sertçe ovalarken hızlı nefes almaya başlamıştı. "Bir kızdı, adını Karina koymuştun."

"Hep Kalbim Karina'm diyordum ona," dedim, bunu ilk kez Carlos'a söylüyordum. "O benim kalbimken sen onu bıraktın."

Ellerini yüzünden indirip beline koydu ve odaklayamadığı gözleriyle beni izleyip sanki gerçekliğinden emin olmaya çalıştı. "Dün akşam yaşananlar... bu yüzdendi."

Bir dalgınlık haliyle, "Seni hiç tanımadan öldü, babasını hiç tanımadı," dedi. "Carlos, o kadar tatlı bir bebekti ki..."

"Karmen... Bana yalan mı söylüyorsun? Cezalandırmak için mi diyorsun?" Bir anda kollarımdan tutup kendisine çekti, kocaman açılmış gözleriyle bana baktı.

Az önce aklıma takılan bakışlarının Karina'ma ne kadar benzediğini tekrar hatırlayınca acı ve kaybetmişlik duygusu yüzünden bağırmaya başladım. "Bilmiyorsun işte! Kızımı ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun! Kızımı ne kadar sevdiğini bilsen yaşıyorken onun isminin yanına ölüm kelimesini getiremeyeceğimi, asla böyle bir yalan söylemeyeceğimi de bilirdin!" Beni tuttuğu kollardan uzaklaşmaya çalışırken yumruklarımı sertçe göğsüne indirdim. "Onu bırakmasaydın belki de ölmezdi! Yapamadım işte, yalnız başıma ona bakamadım! Onu da beni de terk ettin, korumadın! Bir babası vardı ama hiç yoktu!"

Dudaklarımdan çıkan her sözcükten sonra Carlos'un gözlerindeki ifade derinleşti ve şaşkınlık yerini acıya, hüzne bıraktı. Beni daha sıkı tutarak, "Ne zaman?" Diye fısıldadı. "Ne zaman öldü?"

"Neredeyse dokuz ay olacak!" Dedim bağırmaya devam ederek. Avuçlarımı göğsüne koyup onu daha sert itmeye çalıştım ama bir elini sırtıma kaydırmış, karşı çıkıyordu uzaklaşmama. "Dokuz aydır cehennemi yaşıyorum ben, her bir günüm işkence içinde geçiyor. Yeterince isteseydin kızını da beni de bulurdun! Çünkü bir babanın istediğinde kızını nasıl bulabileceğini biliyorum!"

Carlos olan bitene inanamıyor gibi bir sesle, "Aradım, yemin ederim aradım!" Dedi. "Abilerin peşini bırakmamla, beni öldürmekle tehdit etmesine rağmen aradım! Ama hiçbir iz yoktu!"

Karina'yı bıraktığı için ona öyle öfke duyuyordum ki, umursamayacağımı sanmama rağmen şimdi yumruklarımı daha sert göğsüne çarpıyordum. Dehşet sesli nefes alıp vererek gömleğini çekiştirirken, "Mark kızımızı kendi elleriyle boğdu," dedim. Sonra daha sert vurdum göğsüne. "Tabi, seni üzmüyordur bu, çünkü onu zaten istemiyordun ama beni çok üzdü, kahretti, delirtti! İki yaşındaydı, küçücüktü, son kelimesi anneydi! Kahretsin! Keşke o kapıyı kilitleseydim, keşke o kadar aptal olmasaydım! Benim suçum, senin suçun, bizim suçumuz! Karina bizim yüzümüzden öldü!"

Carlos'un daha başka bir panikle, "Sakin ol," dediğini duydum ve elini başımın arkasına bastırarak beni kendisine yasladığında yüzümde sıcak gömleğini hissettim. Hâlâ itmeye çalışıyordum onu. "Tamam, dur! Canını yakıyorsun, yapma!"

"Bırak beni!" Diyerek tekmemi bacağına geçirdim ve hiçbir şey hissettirmeyen kolları arasından çıkmaya çalıştım. "Sarılma, teselli etmeni istemiyorum! Sana bakmak yalnızca kızımı terk ettiğini hatırlatıyor, biraz bile iyi gelmiyor!"

"Üzgünüm, çok üzgünüm!" Başımın üstünden öperek sırtımı sıvazladı.

"Bırak!" Göğsüne kuvvetli bir öfkeyle vurdum. "Üzgün değilsin, yalan söylüyorsun! Onu tanımıyorsun, sen onu kaybettiğini bile hissetmiyorsun ki üzülesin!"

"Sakinleş lütfen, bu kadar çok acı çektiğini..."

"Bırak beni. Sarılma. Kızıma bile sarılmadın sen, bana nasıl sarılabiliyorsun?"

Ürperdiğini hissettim. "Karmen, lütfen yapma!"

"Bizim kızımız öldü Deren!" Hepsinden daha kuvvetli bir itişle onu püskürttüm ve kollarının arasından çıkarak kendimi geriye attığımda,

solmuş yüzünü gördüm. "Sen bir kez bile ona sarılmadan öldü, hem de işkence görerek. Şimdi kendine sor, sen gerçekten onun babası mısın?"

Carlos bir serap görüyormuş gibi odaksız, anlamsız gözlerle bakıyordu ve irislerinin etrafı kıpkırmızıydı. Titreyen dudaklarını aralayıp, "Deren," dediğinde yanımdaki yumruklarım gevşedi. Şimdi onun adı nereden çıktı? "O kim? Dünkü adam mı?"

Birdenbire şimdi neden ondan bahsettiğini anlamayıp kendisinden biraz daha uzaklaştım. "O nereden çıktı şimdi? Ne alaka?"

Bana bir adım attı. "Bana Deren dedin."

"Hayır," dedim afallayarak. Ona bağırıyordum, ne Deren'i? Saçmalığa gözlerimi devirip kafamı iki yana salladım. "Öyle bir şey demedim."

Carlos gözlerini sımsıkı kapatıp bana arkasını döndü ve dengesiz adımlar atarak ellerini kafasında dolaştırdı. Deren'e kıyasla uzun olan saçlarını çekiştirerek öfkeli bir bağırtı kopardı. Ayağını kaldırıp yere doğru öfkeli tekmesini geçirdi ve tekrar, daha yüksek sesli şekilde bağırıp bana döndü. Gözleri dolu doluydu. "Mark kızımızı öldürdü? Onu aldattığımız için yaptı?"

"Nereden öğrendiğini bilmiyorum," dedim, kollarımı kendime sarıp arkamı dönerken. Güneşe gözlerimi kısarak baktım. "Dante seni bizimle tanıştırdığında küçüktüm, etkilendim senden, sevdim belki de. Hiçbir zaman söylemedim ama her zaman farkındaydın, genç bir kızın seni beğenmesi o kadar hoşuna gidiyordu ki, sözlendiğimde egon sarsıldı. Sanki yıllarca senden bir şeyler bekleyen ben değilmişim gibi, karşılık vermek için sözlenmemi bekledin. Uzun uzun gözlerime bakmaya, odama gelmeye, abilerimin olmadığı her yerde bana yaklaşmaya başladın. Beni baştan çıkarttın, sevdiğini düşündürdün, seviştin..." çizmemin ucuyla yeri eşeledim. "... sonra da korkup kaçtın. Ben de hem seni sevmenin, hem de senin korkaklığının bedelini ödedim. Benim küçücük kızım bile senden daha cesurdu. Benim... Doğru kelime bu. O benim kızım. Bizim değil."

Parçalanmış bir sesle, "Karmen," dedi. Daha çok şey demek istiyor gibiydi.

"Artık gitmeni istiyorum," dedim. "Bir daha da gelme. Babam öyle olmasını istiyor, ben de."

Arkamı dönmüş seri adımlarla eve yürüyordum ki, koşup kolumdan tuttu ve beni kendisine çevirirken, "Saçmalama," dedi bağırarak.

"Konuşacak daha bir sürü şeyimiz var! Karina hakkında konuşalım, tüm bunların nasıl olduğu, senin yıllarca nerede yaşadığın, Mark'a ne yapacağımız..."

Son sözcüklere kadar sakinliğimi korudum ama sonra bir hışımda kolumu çekip ona döndüm, gömlek yakasını yırtacakmış gibi çektim. "Mark'ı ben öldüreceğim. Yalnız ben. Onu benden başka birisi öldürürse, onu öldürürüm."

Gömleğini öfkeyle bırakıp gözlerine keskin bir bakış attım ve malikaneye doğru yürümeye başladım. Carlos'un sessizliği bir müddet sürdü ve sonra tekrar arkamdan geldi. Önüme geçerek yolumu kapatırken, "Beni mi suçluyorsun?" Diye sordu açık açık.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Bizi suçluyorum. İkimizi."

Güneş ışığı gözlerimize çarptı ve sanki yaşların oturduğu gözlerini daha da berraklaştırdı. Çenesini yukarıya dikip sertçe yutkunurken gerçekten zor bir an yaşadığından şüphe duymadım. Alnının ortası kırışmış, yanakları sinirden kızarmıştı. "Neden?" Dedi bir daha. "Neden gitmekte o kadar acele ettin Karmen? Her şey daha farklı olabilirdi."

Bir an ona beni mi suçluyorsun diye sormak üzereydim ama sonra suçlu olsam dahi bunu bana söylemeye hakkı olmadığını fark ettim.

Onun suçlu olup olmadığıma karar vereceği kadar güçsüz değildim.

"Korktum çünkü. Seninle beraber Mark'ı aldatmıştık. Hamile kalmıştım. Onu aldırmak istemedim. Doğurmak istedim ve doğurduğumda başına geleceklerden korktum, çünkü Mark'ı aldattığım ortaya çıkacaktı..." ve korktuğum her şeyi gerçekleştirdiğim mizahi bir şölen yaşadım, gözyaşlarımla. "Öyle de oldu, Mark kızımı organ kaçakçılarına kaçırtıp öldürdü."

"Çıldıracağım, çıldıracağım..." ellerini suratına çarparak kendi etrafına döndü ve bir çığlık atıp kükredi. "Kızım olduğunu, onun öldüğüyle aynı anda öğreniyorum. Adını bile yeni öğrendim... senin yüzünden!" Kükreyerek bana döndü ve işaret parmağıyla gösterdi. "Diyelim ki hatalıydım, o gece senin yanında olmalıydım! Ama sen de hatalısın! Bana hiç şans tanımadığın, bu kadar acele ettiğin, kızımız öldüğünde bile beni aramadığın için hatalısın!"

"Ben bunlar için kızımdan özür diledim, senden dilemeyeceğim." Ona yolu gösterdim. "Siktirip git!"

Bir daha, tekrar bakmamak üzere arkamı döndüm ve süratle evime doğru ilerledim. Hızımla beraber yüzüme uçuşan saçlarımı sertçe itip öfkeli bir çığlık savurdum havaya doğru.

Az sonra, "Bekle," diyerek tekrardan peşimden koşmaya başladığında yumruklarımı sıkmaktan avuçlarım taş gibi olmuştu. "Tamam, bekle... Karina hakkında, kızımız hakkında konuşa..."

"Hazır değilim. Karina hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum seninle."

"Hakkım var Karmen!" Bağırıyor olsa da sesinde bir yakarış vardı. "Lütfen konuşalım, izin ver..."

"Yapamam," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Daha fazla yapamam Carlos, git artık."

"O ikimizin kızıydı!"

Dı...

Bir çığlıkla daha ona dönüp parmağımı göğsüne bastıra bastıra heceledim. "O benim kızım! Bu acı benim! Onun hakkında yalnız kendimin istediği kadar konuşurum!"

Parmağımla dokunduğum göğsü parçalarına ayrılıyormuş gibi titredi. "Onu merak etmeye bile hakkım yok mu? Kalbinde hâlâ yerim yok mu?"

"Benim kalbim Karina," dedim tek nefeste. "Kalbim de ruhumda başkalarına ait. Belki de hiç sana ait olmadı."

Onun, bir daha bana uzanmaya çalışan elinden gerileyip arkamı döndüğüm gibi eve koştum. Bu kez arkamdan gelemedi, mesafemiz açıldı. Malikanenin önüne geçtim ve korumaların hepsinin bu tarafa baktığını gördüm, bağrışları elbette duymuşlardı. Enrica ile göz göze gelip, "Hepsini gönderin," dedim ve sonra evimin merdivenini çıktım.

Sara bana kapıyı açtığında kimseye bakmadan asansöre ilerledim. Ağlamaktan, ağlarken görünmekten kaygılanıyordum. Asansörden inip odama geçtim ve kapıyı çarpıp kendimi kapıya yaslarken gözlerimi tavana kaydırdım. "Ağlama Karmen, n'olursun ağlama. Karina'ya söz verdin sen, Mark'ı öldürmeden ağlamayacaksın." Ağlamamak için verdiğim çaba yüzünden burnumun içi yanıyordu. "Ama... Ya ağlarsam, yere düşersem Karina rüyama tekrar gelir mi? Gelir belki ama küser bana, söz verip ayakta kalmadığım için kırılmış olur. Hayır, düşemem, ağlayamam, kızıma iyi bir anne olmalıyım..."

Gözyaşlarımı ısrarla tutarak yatağa ilerlerken bir sesin farkına vardım. Gözlerimi yatağıma çevirip kırmızı örtünün üzerinde çalan telefona ilerledim. Eğilmeden ekrana baktığımda benliğimdeki huzursuzluk, alevler dindi ve bir anda Deren Ateş'in etkisi hüküm sürdü. Arama kapandı ve ekranda toplamda on altı cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Ardından telefon bir daha çalmaya başladı.

Bu kadar fazla aramış olmasına şaşırarak telefonu aldım ve aramayı açtığım an, "O kimdi?" Diye bağıran sesini duydum. Bağrışının kuvveti kulağımda bir yankı oluşturmuştu. "Dakikalardır onunla mıydın sen? Kim o sana öyle sarılıyor? Dünkü adamdı o, sana sorular soran adamdı. Kim o diyorum sana! Nasıl sarılabiliyor sana? Neden sarılıyor?"

Kükreyişleri yüzünden neredeyse telefonu kulağımdan uzaklaştıracaktım, ağzım bir karış açık kalmıştı. Sarıldığım adam... Carlos'tan bahsediyordu ama nasıl görmüştü? Daha birkaç dakika önce olmuştu. Yoksa burada mıydı? Evin civarında mıydı? İzliyor muydu? İzletiyor muydu? Çıldırmıştı.

Deren'in tek seferde hızlıca aldığı solukları duyarken dudağımı ısırdım ve o tekrar kükreyerek, "Öldürürüm!" Diye bağırdı. "Bilmiyor musun Karmen, öldürürüm! Seni öldüremem diye başkalarını da mı öldüremem sanıyorsun? Seni öldüremem ama herkesi öldürürüm!"

Kafamın içinde heceliyordum ama sözcükler dudaklarımdan dökülmüyordu.

"Bırakmak sarılmayı, sana nefesi değsin en yakın mesafeden vururum onu! Sana sarılan kollarından başlarım hem de!"

Telefonu titreyen elimden indirerek hızla kapattım ve yatağa fırlatarak geriledim. Bu duygu çok tanıdıktı, Nalan'ı Deren'in yanında gördüğümde hissettiğim türdendi. Fakat o nasıl görmüştü? Başımı geniş pencerelere çevirdim ve oraya koşarak perdeyi çektim, arazimizin etrafına dikkatle baktım. Arazimizin olduğu alan çok genişti, uzak mesafeden görmüş olabilirdi. Ama... Deren Nil'i bırakamazdı, burada n'apıyordu?

Ya abimler fark ederse?

Abilerim soy ismimize, itibarımıza düşkünlerdir. Deren'in evin civarında olmasını bir tehdit olarak algılayabilirlerdi. Ve bir noktada artık bana duydukları saygı da onları durdurmazdı.

"Kendine büyük zararlar vereceksin Deren ve daha fazla nefret edeceksin benden."

Yatağa geri dönüp üzerine oturdum ve dakikalarımı orada, düşünceler içinde geçirdikten sonra araziden ayrılan araba seslerini duydum. Carlos korumalarıyla beraber uzaklaşmıştı.

Ellerimi saçlarımdan geçirirken kapının tıkladığını duydun ve yüz ifademi tarafsız tutarak, "Girin," diye seslendim. Ağzımdan bu kelimeler dökülürken bile gözlerimin önünde Deren vardı.

Angel açtığı kapıdan, üzerinde bir yazlık, bebek mavisi elbisesi ve Dior çantasıyla beraber girince bir ıslık çalarak, "Bu ne güzellik?" Dedim. "Nereye?"

Yanıma kadar yürüdü. "Masaj randevumuz var. Sen de bugün benimle geliyorsun."

Ah, Angel bakıma ve kızsal şeylere bayılırdı. Her hafta mutlaka maskesini yapıp kuaföre gider, çok sevdiği markaların ürünlerini stoklardı. İtalya'dayken zaman zaman beraber masaja giderdik fakat bu şimdi tam sürpriz olmuştu. Bir olumsuz ses çıkararak, "Sen git, gelmeyeceğim," dedim.

"O Carlos şerefsizi seni çok germiş olmalı," dedi gözlerini kısarak. "Masajda rahatlarsın, gel gidelim."

İtalya'ya döndüğümden beri zamanımın çoğunu evde geçirmeye başlamıştım. Çünkü yalnızca Mark'ı nasıl cezalandıracağımı düşünerek hayatta kalabiliyordum. Yengemi bir daha reddetmek için bahane ararken dolabıma yürüdüğünü gördüm. İçini biraz karıştırıp, "Aa," diyerek bir çığlık attı. "Bu ne kadar güzel."

Dolabımdan bir çiçekli elbise çıkardı. Deren'in bana aldığı elbiseydi. Abim onu da getirmişti.

"Pek senin tarzın değil ama giy, sana çok yakışır."

Angel elbiseyle yanıma koşturduğunda hatıralarda onunla beraber üzerime geldi. O elbiseyi giydiğimde Deren hiçbir şey bilmiyordu ve benimle sevişmişti. O elbiseyle eve dönüp yıkadıktan sonra bırakmıştım, bu ikinci giyişim olacaktı.

"Tamam, sen kazandın," diyerek elbiseyi elinden kaptım ve giyinme bölümüne ilerledim. Üzerimdeki siyah elbiseyi çıkarıp çamaşırlarımın üzerine bu çiçeklerle kaplı elbiseyi geçirdim. Kırmızı ruj bu elbisemle çok vamp kalmıştı, bu yüzden aynanın önüne geçtiğimde o ruju

temizleyip bir nemlendirici sürdüm dudaklarına. Keşke Karina'm yanımda olsa, o da çiçekli elbise giyse.

Acaca Nil'e giydirdiğim o çiçekli elbiseye n'olmuştu?

Aklıma düşüyordu bazenleri. O elbisenin bir hatırası vardı. Karina'mın onu hiç giyememiş olması bile bir hatıraydı.

Beyaz çantamı yanıma aldım ve gözlüklerimi kafama takarak yengemle beraber aşağıya indik. O masaja gideceği için heyecanlı görünüyordu. Abim yengem konusunda hassas ve dikkatli olduğu için yengemin gideceği günler orası kapatılmış oluyordu, birçok koruma da bizimle geliyordu.

İndiğimizde abilerimin salonda oturduğunu gördüm. Yan yana bir şeyler konuşuyorlardı. Dante dışarıdaydı, camlardan görüyordum. Enrica'nın elinde bir valiz vardı, onu gösterip bir şeyler diyordu. Salona indiğimizi fark eden Salvador abim doğrulduğunda gözlerim tekrar onu buldu. Bize doğru ilerleyip Angel'in saçlarını omuzlarından aşağıya itti, onun makyajlı yüzünü izleyerek çenesinin altından tuttu. "Ben sana masaj yapabilirim."

Angel yanaklarına doğru uzanan bir pembelikle abimin elini kavradı. "Senin ellerin çok ağır ve sert."

Abim, öpmek için yengemin dudaklarına eğildiğinde başımı koltukta oturan Noah'a çevirdim. Düşünceli ve kibar gözleriyle bana bakıyordu. Bu kadar düşünceli olmasını kaybolan parasına yordum ve ona güçlükle tebessüm ettim. "Elbisen çok güzelmiş kardeşim, çok yakışmış."

Ah bir bilsen paranı çalan adamın aldığını...

"Carlos korumalarıyla beraber giderken çok kötü görünüyordu. Her şeyi anlattın mı?" Diye sordu.

"Öğrenmesi gereken her şeyi söyledim," dedim. "Karina ile ilgili başka şeyler de sordu fakat anlatmak istemedim."

Yengemden uzaklaşmış olan abim dudaklarını elinin tersiyle silerek bana göz attı. "O zaman Carlos'u öldürebiliriz. Onu, kızının babası olduğu için bu zaman kadar yaşattık. Artık ölebilir."

"Ölemez abi. O hâlâ Karina'nın babası. Kızımın babasını öldürmek istemiyorum. Kızım için, babasının katili olmak istemiyorum. Kızım belki bunu bilmeyecek bile olsa."

Abilerimin her ikisi de bana, sonra birbirlerine baktı. Onaylamadılar, reddetmedikleri gibi. Noah koltuğa daha çok

yayılırken Salvador abim, "Çok fazla şey istiyorsun Karmen," dedi. "Ağzından çıkan her söz çok kıymetli, biliyorsun. Fakat bazı isteklerin, bizi durdurduğun bazı konular itibarımıza gölge düşürüyor. Öldürmek istediğim herkesi koruyorsun."

Mark'ı da, Carlos'u da, Deren'i de öldürmek istiyordu.

"Ya kocam, Deren'i öldürme lütfen," dedi Angel, onun yanına ilerleyip arkasından sarılarak. Deren'in ismini söylerken ki aksanı komikti açıkçası. "Karmen'in anlattığına göre Deren Carlos'tan çok başka."

"Aşık olduğunda kardeşimin zihni sisleniyor Angel. Bu yüzden yalnızca gördüklerime inanıyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu ve sessizlik oluştu. Angel geriye çekilip bana dönerken, Salvador abim dışarıdaki korumaları incelemeye döndü. Başımı önüme eğip kollarımdaki yaralara baktım ve sonra arkamı döndüm, Angel koşturarak peşimden gelirken kapıya ilerledim.

Sıcak havaya çıktığımda arabaların hazır olduğunu gördüm. Korumamın önünde beklediği aracın direksiyon koltuğuna ilerledim ve şoföre, "Kalk," dedim. "Ben süreceğim."

"Elbette efendim." İkinci kez söylememe gerek kalmadan arabadan indi ve Bugatti'nin kapısını benim için açık bıraktı. Koltuğa yerleştim ve yengem de yanımdaki koltuğa oturunca, parmaklarımı şık direksiyonda dolaştırıp Angel'in kemerini takmasını bekledim. Hazır olduğunda aracı çalıştırdım.

Korumaların olduğu geniş, zırhlı araç peşimizden gelirken araziden ayrıldım ve hızlıca sürmeye başladım. Evimiz İtalya'nın en uzak köşesindeydi, merkeze inmemiz zaman almıştı. Angel yıllardır hâlâ aynı güzellik merkezine gidiyordu. Hatırladığım adreste ilerledim ve aracı öyle hızlı kullandım ki son baktığımda yengem ellerini çenesinin altında birleştirmiş, İsa'ya dua ediyordu.

"Ölürsem kocama söyle, sakın başkasının kocası olmasın," dedi birazdan, gözlerini kapatarak.

"Ben ölürsem sen Deren'e söyle, sakın başkasının kocası olmasın."

Angel gözlerini korkarak açtı ve bana baktığı iki saniyeden sonra kahkaha attı. Ancak dudaklarımı kıvırabildim. Kızıl saçları, renkli gözleriyle gerçekten hayranlık duyulasıydı. O kadar neşeli, tatlıydı ki onunla biraz vakit geçiren herkesi kendisine aşık edebilirdi.

Aracı, güzellik merkezinin otoparkında durdurdum ve dışarıya çıktığımızda insanlarla göz teması kurmamak için gözlerimi taktım. Asansörle yukarıya çıkıp giriş katta indik, ince topuklu ayakkabılarımla yürürken etrafın loşluğuna baktım ve sonra arkamızdan gelen korumalara döndüm. Toplamda altı kişiydi. "İkiniz burada kalın, dördünüz otoparka inin."

Saygıyla eğilip gerilediler ve ikisi koridorun ucunda kalırken, diğerleri geri dönmek için asansörü kullandılar. Saçlarımı kulağımın arkasına koyarak koridor sonundaki odaya yengemle beraber girdim ve içeride iki tane genç kadın gördüm. İki tane de masaj yatağa vardı, ortama sarımsı bir loş ışık hakimdi.

"Önce saunaya mı girsem, daha sonra masaj yaptırır ve duş alırım?"

Çantamı, bana yaklaşan genç kadına uzatarak, "İstersen bir cilt bakımı da yaptır," dedim.

"Ay harika olur."

Angel, aklına koyduklarını yapmak için masaj odasından çıktığında iki kadınla kalarak odadaki kabine ilerledim. İçeriye girdiğim gibi elbisemi, çamaşırlarımı çıkarıp bir küçük havluya uzandım. Havluyu vücuduma sardığımda ancak kalçamı kapatabilmişti, masaj için vücudumun çoğu çıplaktı. Ensemi ovarak kabinden çıktım ve masaj yatağına yürürken içeride yanan mumların kokusunu duyumsadım. Masajı yapacak kadının elleri bitkisel bir yağla parlıyordu. Nazikçe gülümseyerek üzerinde beyaz örtü olan masaj yatağını işaret etti. "Buyurun efendim."

İçerisi biraz fazla sıcaktı, mumların ve ortamın etkisi olsa gerekti. Masaj yatağına yüz üstü uzandım ve yanağımı yüzeye yaslayıp ileride yanan mumu izlemeye başladım. Birazdan genç kadın ellerini ensemde, omuzlarımda dolaştırmaya başladığında izlediğim son mumu düşündüm.

Deren ile Utku'nun Karina için yaptıkları pastadaki o mumu izlemiştim.

Elleri omuzlarımdan aşağıda, kollarımda ve daha sonra sırtımda dolaşmaya başladığında gözlerim yarı yarıya kapanmıştı. Eller çok hafifti, sevdiğim bir İtalyan'ca şarkı kısık sesle çalıyordu. Uzun zamandır kaskatı olarak vücudum gevşiyordu ama kalbim hâlâ buz kadar soğuk ve katıydı.

Dakikalar içinde iyice mayıştım, eller bacaklarıma doğru inerken zihnimi rahatlatmaya çalışarak birkaç dakikalık uykuya daldım. Tamamıyla bir uyku değildi, çünkü kapı seslerinin ve mum kokusunun farkındaydım.

Biraz sonra içerideki yavaş hareketliliği fark ettim. Titreyen mumun göz kapaklarımdaki yansımasını hissediyordum. Bedenimdeki elleri unutmuştum, varla yok arası hissediyordum ama bir noktada, bilincim daha güçlü şekilde kendini hissettirince elleri tekrar hissettim. Çünkü bu kez yumuşak bir dokunuş yoktu, iyi gelen bir masaj söz konusu değildi. Bu kez sırtımın üzerindeki eller beni tutuyordu, okşuyordu. Bu eller... bir şey hissettiriyordu, bir kadının bana hissettiremeyeceği bir şey.

Gözlerim bir anda irkilerek açıldı.

Mumun titreyen küçük ışığını gördüm ve ellerin tenimden daha derine inip ruhuma ulaştığını hissettim. Parmaklar sırtımın ortasını okşayıp havlunun üzerinden belime indi ve kalçamın çıkıntısını yavaşça geçip çıplak bacağıma dokundu. Alnımda biriken terin çoğaldığını, hatta göğüslerim arasında da oluştuğunu hissederek yanağımı kaldırdım ve başımı yavaşça diğer tarafıma çevirdim.

Gerçekten de Deren'di.

Üzerinde beyaz, ilk iki düğmesinin açık olduğu gömlek ile siyah kumaş pantolonu vardı. Silahı kemeriyle pantolon belinin altında saklıydı. Deri kemerinin önünde mat bir demir vardı. Gömleğinin düğmeleri boyunca ilerleyip pürüzsüz çenesinden devam ettim ve yüzüne, üç numaraya vurulmuş saçlarına baktım. Bakışları ellerinin olduğu noktada, bacaklarımdaydı.

"Buraya..." bacaklarımı kendime çekmeye, doğrulmaya çalıştım. "Nasıl girdin? Korumalarım?"

"İkisini de vurdum," dedi gözlerini ağır ağır bana çıkararak. Bakışları... o an yüreğinden bile daha sıcaktı. "Artık gerçekten bir korumaya ihtiyacın var."

Öldürdüm dememişti, yalnızca etkisiz hale getirmiş olmalıydı. Tüm bunların nasıl gerçekleştiğini anlamak için kalkmayı bir daha denedim ama ellerini bacaklarıma bastırıp üzerime doğru alçaldı. "Masaj istemiyor musun?"

"Delirdin mi?"

"Sayende. Teşekkürler."

Çok sıcaktı, yanaklarım kızarmıştı, hissediyordum. Açıkçası Deren yüzünden o saniyelerde dilim tutulmuştu. Nefesimi tutmuş ona bakarken ellerim üzerimdeki havlunun düğümünde birleşti. "Otoparkta korumalar var, fark ederlerse..."

"Onları da vururum."

Altısını birden öyle mi?

Ağzımı açık kalınca Deren dudaklarıma doğru bakıp ellerini bacağımda gezdirdi. Gerçekleri biraz sonra sindirip hırçınca, "Benim adamlarımı vuramazsın," dedim. "Onlar sadece işlerini yapıyor."

Tane tane, "Ben de senin adamınım, ben de işimi yaptım," dedi.

"Sen benim korumam değilsin! Ayrıca sen beni nasıl buldun? Takip mi ediyorsun?"

Üzerime biraz daha alçaldı ve soluğu o kadar sert çarptı ki saçım nemli yanağıma doğru uçtu. Uykudan uyandığım için hâlâ sermemdim ve terliyordum, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Peşinde olmamı istemiyor musun?"

"Hayır," dedim.

Gözlerini yüzümde, daha da çok yanaklarımda dolaştırdı. "Yalan söylerken yüzün hiç kızarmıyor, gözünü bile kırpmıyorsun."

Bunu yalnızca şimdi için söylemiyordu. Tüm yalan söylediğim zamanlar için yaptığı bir çıkarımdı.

"Neden bırakmıyorsun beni?" Dedim sertçe.

"Bırakamıyorum."

Kalbimdeki buzlar, o bana ilk kez sarıldığındaki gibi çatladı ve bakışlarım onun kara parçalarında hapis kaldı. Baş parmağıyla bacağımın içini acıtır gibi okşayarak üzerime eğildiğinde burnuma o lanet koku geldi. Temiz, ferah o banyo, sabun kokusu. Gözlerimi o kokuyu çekerek kapattım ve elimi bana doğru alçalan göğsüne sertçe bastırarak gömleğinin kumaşını kavradım. "Yapma."

"Ben bunu yapmayayım ama o adam sana sarılsın öyle mi?" Diye kükredi bir anda, göğsü elim altımda kaskatı olurken.

Gözlerimi açtığım sonraki saniyede bakışlarındaki kontrolsüz kini hemen gördüm. Kaşları o kadar çatıktı ki, sanki gerçekten kalbini yerinden sökerken yakalanmış gibi hissettim. Sol gözü engel olamadığı şekilde titriyordu. Bu öfkeli anından yararlanıp doğruldum ve elimin içiyle onu sertçe itip bacaklarımı indirdim. Yere basıp havluyu daha sıkı tutarken, "O konu," dedim. "Sen beni mi takip ediyorsun? Kim

verdi sana bu hakkı? Ben izleyemezsin, takip edemezsin! Bana, ailemden birisine bunu yapan herkes ölür!"

"Ölümü geç! Onu geç! Biz birbirimizi çoktan öldürdük!" Elinin tersini havaya doğru savurdu. "Onu söyle bana, o kim?"

Boynumdan akan teri silip, "Önce sen söyle," dedim. "Nasıl gördün? Malikanenin civarında mı dolaşıyorsun sen? Bir sürü koruma var. Nasıl yapıyorsun?"

Sinirle üzerindeki gömleğin düğmesini çekiştirdi ve o kadar sert davrandı ki, düğme kopup bir anda üzerime fırladı. Başımı eğip göğüslerimin arasına uçan düğmeye baktım ve Deren'de başını kaldırıp düğmenin nereye gittiğini izledi. Uzanıp göğsümdeki düğmeye dokunurken, "Cevap ver," dedim sertçe.

Gözlerini göğüslerimdeki düğmede dolaştırıp bir süre sonra gözlerime çevirdi. "Yaman izliyordu. Eğer ben izliyor olsamdayım o adamı öldürürdüm."

Yaman mı? Yok artık. Daha bir ay önce benim emrimle Deren'i izlerdi!

Abime saydığım sebeplerden ötürü, "Carlos'u öldürmeyeceksin," dedim.

Deren nefes almayı kesti ve gözleri gözlerimde donup kaldı. Sanki ona hiç kurmamam gereken bir cümle kurmuştum. Öfkeliydi ama daha çok acı vardı. "O mu?" Diye sordu aniden, sertçe yutkunarak. "O adam... o mu?"

"Evet," dedim gözlerinin içinden ayrılmadan. "Carlos, Karina'nın babası."

Bu cümleden sonra bile bana canını yakmışım gibi bakmasına dayanamadım, bu yüzden gözlerimi başka yere çevirdim. Bu sırada da Deren'in arkasını döndüğünü, çıkacakmış gibi kapıya ilerlediğini gördüm. Bir adım geri, iki adım ileri çıkarak ellerini kafasındaki saçlarda dolaştırdı. "Beni öldürmekten bahsederken bana da adamı öldüremeyeceğimi söylüyorsun. Ama eminim o seni benim kadar..."

Evet Deren, o beni senin kadar...

Carlos'u neden öldürmesini istemediğimi, kendisini de zaten asla ve hiçbir zaman öldüremeyeceğimi nasıl açıklayacağımı bilemeden dişlerimi sıktım. Ona hiçbir şeyin açıklamasını yapmak istemiyordum, çünkü hâlâ kızgındım ama bunu düzeltmeyi de istiyordum.

Bir şeyler söylemek için başımı çevirdiğimde Deren'i üzerime gelirken buldum. Ben daha uzaklaşmadan sağ kolumdan tutup beni çekti ve diğer eliyle de çenemi kavrayıp yüzümü yukarıya kaldırdı. Bir anda nefesiyle ve kalbiyle çarpışınca dizlerim ileriye doğru titredi. "Acınızı mı paylaştınız? Seni teselli mi etti?"

"Sakın!" Diye çığlık attım. "Sakın Karina'dan bahsetme!"

Beni tuttuğu hızda bırakıp bir bağrışla arkasına döndü, kendi etrafında turlayarak ellerini vurur gibi suratına çarptı. Şakağındaki damarlar patlayacaktı adeta, gözleri odaksız bakıyordu.

"Yengem gelecek, git buradan," dedim, koridoru dinlerken.

"Konuşacağız," dedi kafasını bana kaldırıp. "Yarın benimle görüşeceksin, seni götüreceğim, konuşacağız."

"Konuşacak bir şeyimiz yok!"

"Lan siktiri boktan abilerine olan hayranlığımdan mı geldim buraya ben! Elbette konuşacağız! Konuşacak bir sürü şeyimiz var!"

"Siktiri boktan sensin!"

İkimizin bağırtısı da birbirinin üstüne çıktıktan sonra sessizleştik. Göğüs kafesim sertçe yerinden oynarken uzun saniyelerce gözlerimizi izledik. Sonra Deren ellerini bir daha yüzünde dolaştırıp saçlarından geçirdi ve derin nefesler alarak üzerime yürüdü. Aramızda bir mesafe bırakarak, "Ancak yarın görüşmeyi kabul ettiğinde buradan gideceğim," dedi.

"Korumalar ne zamandır patronlarına karşı böyle konuşuyor," dedim, göğsümü silerken. Sıcaktan bayılacaktım artık.

Dilini dişleri arasında ısırıp gözlerini kıstı bana.

"Gelmezsen ben gelirim Karmen."

"Evime girene kadar göğsüne milyon tane kurşun yersin geri zekâlı."

Gözlerini sakince kapatıp açtı. "Kızım için yaşamayacak olsam bunun için ölürdüm ama biliyorsun, ölemem."

Söylediklerinden sonra yutkunmak da nefes almakta ölesiye zor geldi. Ona çok kızgındım, bu yüzden konuşma isteğini yokuşa sürüyordum ama İtalya'dan gitmesi için diğer gerçekleri de öğrenmesi gerekiyordu. Her şeyi anlattığımda, merak etmediği bir şey kalmazdı belki de. Yine de cevap verirken kızgın olduğumdan konuşmadım, yalnızca başımı sertçe salladım.

"Kabul ettin mi?" Diye onaylatmak istedi Deren.

Bir daha başımı salladım.

"Karmen?"

"Ya başımı sallıyorum işte, anlamıyor musun?" Diyerek havlunun düğümünü biraz daha sıkı tuttum.

Gözleri bir saniyeliğine el hareketimi takip etti ve ademelması belirginleşti.

"Nereye istersen geleceğim Deren, de."

Dudaklarımı sertçe ısırıp köşedeki çantama baktım ve silahı alıp almamayı düşünerek, "Slenderman'a seni de boğduracağım galiba," diye mırıldandım.

"Slenderman kim? O da sana sarılıyor mu?"

Başımı inanamayarak çevirdim ve cidden öyle düşündüğünü gösteren gözlerini görünce neredeyse gülecek oldum. Hâlâ sarılmak diyordu, ne kadar fazla takmıştı. Doğru, ben Nalan'ın rujunun değdiği bardağı bile çöpe atmışken buna şaşırmamam gerekirdi. Fakat yaptığım, yaptığımız her şeyden sonra bununla kafayı yenesi...

Elimi kaldırıp ona kapıyı gösterdim. "Git artık."

Ona doğru kaldırdığım elime, sonra da elimden içeriye, koluma doğru bakınca nereye baktığını anlayarak derhal kolumu indirdim. Fakat Deren'i tekrar bana yaklaştıran bu oldu. İki adımda gelip kolumun içindeki izlere bakarken, "Kolunu görse çok üzülürdü," dedi.

"Kim?"

"Ka... Karina." *Kekeledi, tekrardan.*

Kalbim Karina'ya hani, o yüzden bunu söylediğinde en çok kalbim acıdı.

"Neden bunu söyledin?" Dedim yutkunmadan. "Canımı yakmak için mi?"

Elini dokunacakmış gibi yaklaştırdı ve gerçekten de dokunuyormuş gibi havada gezdirdi parmaklarını. "Hayır. Bir daha yapmaman için. Çünkü ben seni durduramam ama kızının üzüldüğünü bilmek durdurur."

Sözcükler kalbime kapandı ve hiç anlatmamama rağmen kızımı ne kadar sevdiğimi bilmesine ağlamak istedim. Bu yüzdendir ki uzaklaşıp kolumu arkama götürdüm ve bunun üzerine Deren'de başını bana kaldırdı. Bulanık ve sert gözleriyle bakarak uzandığında gözlerimdeki duygular titreşti. Parmaklarını göğüslerimin arasına koyup birkaç

dakikadır orada, havluya tutunan düğmesini aldı ve elini çekip uzaklaştı.

Gitmek için arkasını döndüğünde beyaz gömleğinden sırtına bakarak iki nefes aldım. Ona gitmesi için kapıyı göstermeme rağmen midem panikten bulanıyordu. Ayaklarımın beni onun paralelliğinde ona doğru yaklaştırdığını fark ettim ve Deren kapıyı sertçe açtığında, "Neden?" Diye sordum fısıldayarak. Çıkmadan kapının iç tarafında durdu. "Neden Karina hakkında konuşmalıyız dedin? Neden kızım hakkında konuşmak istiyorsun? Üstelik... her şeye rağmen."

Ruhum Deren ya hani, bu yüzden söyleyeceklerini en çok ruhum duymak istiyordu.

Eli kapı kulpunu sıkıca kavramışken başını, utandığı bir şey varmış gibi öne doğru eğip sertçe yutkundu. "Çünkü o beni sevmese de ben aşık olduğum kadının her şeyini sevebilirmişim... kızını da."

Ve sonra, öylece çekip gitti.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Deren rica ediyoruz yeter tamam aşık olduk sana yeter 🙏 ashajsjjss

Şaka bir yana, Deren'in Karmen'e aşık olduğu zaten görünen bir gerçekti ama bunu ondan duymayı da istedim. Yani bir yazar olarak değil, okur olarak da istedim. Deren bunu çok yoğun, karmaşık bir psikolojiyle söylüyor, bu yüzden bence üzerinde bir daha durmayacaktır, gururuna yediremeyecektir ama tabi, bazen yaptıklarıyla onlar bile beni şaşırtıyor :) Görüp bakacağız neler olacağını, siz de her zaman olduğu gibi lütfeeeen düşüncelerinizi benimle paylaşın.

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi
💘

32. “Teslim Olamamak.”

Çağan Şengül, Kuzey Yıldızı.

Merhaba canımın içleri.

Buradayız değil mi? Sağ baştan say. 1.

Geçen bölüm sizden 3,4 bin yorum rica etmiştim ve beni geri çevirmeyip 3 binden fazla yorum yapmışsınız. Çok teşekkür ederim yorum yapan herkese. Ben de sizleri geri çevirmeyeceğim. İmza yoğunluğum azalır azalmaz haftada iki bölüm yayımlayacağım<3 Umarım bu bölümde oy verip bol bol yorum yaparsınız. Çok keyifli okumalar canımın içleri.

Karmen Russo.

Deren Ateş.

32. “TESLİM OLAMAMAK.”

DEREN ATEŞ'ten.

"Baba, tıytıl kostümü istiyoyum."

Bunu duyan kardeşim, "Ben de ayı kostümü," dedi.

"Sen zaten ayısın Utku."

Nil, gayet kaliteli olan esprisinden sonra kıkır kıkır gülerek arkama saklanınca kardeşim durup gözlerini kıstı ve işaret parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Sen kimden öğrendin bu esprileri?"

"Sendeeeeen."

Kardeşim, arkama geçerek Nil'i kucağına aldı ve onu güldürerek peşimden gelmeye devam etti. Elimdeki büyük çantaları taşıyarak daha süratle ilerideki helikoptere yürüdüm. Utku ve Nil, taksiye binip buraya gelene kadar nereye gittiğimizi sorup durmuşlardı. İtalya'ya uçağımızdan hâlâ haberleri yoktu. İki gün önce, bir süre korumalığını yaptığım içişleri bakanı sayesinde İtalya'yla bağlantıları kurmuştum ve bugün, kızımla kardeşimle beraber oraya uçacaktık.

Çünkü üç gündür Mark'ın peşine taktığım Yaman, Mark'ın bugün İtalya'ya uçtuğunu söylemişti.

Karmen ve Mark'ın aynı ülkede nefes almasına izin vermezdim.

O yüzden acil bir şekilde İtalya'ya uçmamıza karar vermiştim.

"Bu helikopter sesi ne?" Diyen Utku'yu duydum ve helikopter sesinden korkmuş Nil'i fark ettim. Yana dönüp onlara gözlüğümün arkasından bakarken kızımın kocaman açtığı gözlerine dudağımı kıvırdım. Kendisine yanımdayken hiçbir şey olmayacağını çok kez söylemiştim ama belli ki artık bana inanmıyordu. İnanmamakta da haklıydı, çünkü o kaybolmuştu ve ben onu haftalarca bulamamıştım. Kızım artık onu koruyamayacağımı düşünüyordu.

Bir baba için ne kadar acı bir şey.

Ya bir anne için ne kadar acıdır?

Karmen...

İsmi bile bana ait olan bir şeyden türemiş gibiydi.

"İtalya'ya gidiyoruz," dedim ve Nil'in yanağından makas alıp köşeden dönünce, yere inmiş helikopteri gördüm. Geçtiğimiz günlerde aradığım İsveç büyükelçisinin oğlunu dün bir daha arayıp helikoptere hemen yarın ihtiyacım olduğunu söylemiş ve işi de yapacağımın garantisini vermiştim. Helikopteri göndermeye razı gelmiş ama verdiği işi çok fazla ertelemeden yapmam konusunda benimle anlaşmaya varmıştı.

Kardeşimin yürümeyi kestiğini fark ettim ve durup omzumun üzerinden baktım. Ağzını kapatamıyordu, şaşkın ve kızgın görünüyordu. Hakkı olduğunu düşündüğümden yalnızca, "Hadi," dedim. "Hadi abiciğim, acelemiz var."

"Abi," dedi arkamda duran helikoptere hayretle bakarak. "Bakkala gidiyormuşuz kadar kolay söylediğine inanamıyorum. Bir saat önce evden çıktık ve bizi buraya getirip İtalya'ya gidiyoruz diyorsun." Nil bir amcasının şaşkın sesine, bir de bana bakarak parmağını kulağına kapattı. "Neden? Karmen İtalya'da, biz neden oraya gidiyoruz? Birden bire, yanımıza hiçbir şey almadan."

Ellerimdeki çantaları kaldırarak gösterdim. "Kalacağımız yer ayarlandı, yeterince de eşya aldım."

Utku elimdeki çantalara baktıktan sonra bir daha helikoptere döndü. "Karmen'i görmeye mi gidiyoruz?"

"Baba!" Dedi Nil, bunu duyarak. Sevinçle gülüyordu. "Kaymen'e mi gidiyoruz? Ona da çiçek alsaydık, Kayina'ya almıştık."

Bu iyilikteki ve güzellikteki birisinin babası olduğuma inanamıyordum. Güzel kızım benim.

"Hayır," dedim ona ve erkek kardeşime katı gözlerle baktım. "Mark'ı hatırlıyorsun değil mi? Sana anlatmıştım. Kim olduğunu ve nerede olduğunu buldum. İtalya'da. Dün İtalya'ya geçmiş, sabit konumunu buldum, onu görüp yapmam gerekeni yaptıktan sonra geri döneceğiz."

Utku hâlâ kararsız şekilde bana bakarak, "Biz neden geliyoruz peki?" Diye sordu, birkaç adım yaklaşmıştı. "İş için hep gidiyordun, bizi pek götürmek istemezsin."

Evet, çok nadiren onları kendimle beraber iş yapacağım ülkeye çıkartırdım. Çünkü burada kurulu hayatları, düzenleri vardı. Nil annesiyle beraber kalıyordu, Utku'da dağ tırmanışı için arkadaşlarıyla beraber ortadan kayboluyordu. Fakat son yaşanılanlardan sonra kızımı da kardeşimi de bırakamazdım, bu iş tahminen çok kısa sürecek de olsa kızımla kardeşimi yanımda götürecektim. Bu yüzden İtalya'da kendimize gözlerden uzak bir yerde ev ayarlatmıştım, ancak kızım ve kardeşimin orada güvende olduğunu bilirsem işime odaklanabilecektim.

"Çünkü Nil'den bu kez ayrılamam," dedim açık açık. "Korkarım ona bir şey olur diye, bir şey yapacağım varsa da yapamam. Onu, seni düşünüp dururum. Üstelik onu bırakmamdan çok korkuyor, ona bunu yapamam."

Utku'nun gözlerinde bir anlayış belirdi ve helikopteri izleyen Nil'e baktı. "Ya buradaki hayatlarımız?"

"Burada kimimiz var ki Utku? Kimsemiz yok zaten. Ayrıca..." bakışlarımı kaçırdım, sözümde duramamaktan korkarak başımı salladım. "Döneceğiz, işimi tamamlayıp döneceğim."

"Ben İtalya'ya gitmek istemiyorum," dedi huzursuz olmuş şekilde, paniklemişti. "Burada bir hayatım var."

Başımı çevirip helikopterin önünde duran adama baktım. Kuray, bu helikopteri gönderirken bir pilot ve koruma da ilave etmişti. Helikopter uçmak için bizi beklerken, "Sen zaten hep giderdin Utku," dedim. "Dağa tırmanmak için hep bir yerlere giderdin, İtalya'ya neden gitmek istemiyorsun?"

Nil kollarını bana uzattığında onu alarak göğsüme yasladım ve o gözlüğümü çıkarıp kendi suratına takmaya çalışırken, kardeşim oflayarak yanaklarını şişirdi. "Gitmek istemiyorum işte abi! Hem...

Nalan'a söyledin mi? Nil'i yurt dışına çıkarıyorsun, bu öğrenilirse tekrar dava açar, alır Nil'i senden."

Kızımı kimse alamazdı benden.

Nalanla bunu konuşacak vaktim olmamıştı fakat Utku'nun söylediği hiçbir şeyi yapamazdı. "Nalan'a verdiğim sözün arkasındayım. Hafta sonu helikopteri gönderirim, Nalan'ı alıp getirir, Nil'i görür. Zaten hafta sonları hep bir yerlere uçmuyor muydu? Bir süre kızının yanına uçsun."

Utku, ona kalmamız için başka hiçbir mantıklı sebep bırakmadığım için kızarak gözlerime baktı ve sonra başını önüne eğip, "Belki kalmak için benim sebeplerim varsa?" Dedi.

"Ece mi?" Dedim anlayarak.

Hiçbir şey demeden ayağını yere sürtmeye başladığında kafasının karışık olduğunu düşündüm. Deri ceketi helikopterin sertleştirdiği rüzgâr yüzünden üzerinden çıkacak gibi uçuşuyordu ve dalgalı saçları birbirine girmişti. Onun yaşındayken ben de bana yapılan emrivakilerden nefret eder, asla uyum sağlamazdım ama bu mecburi olduğum bir konuydu.

Mark'ı bulup öldürecektim.

"Sebebin Ece olduğunu açık yüreklilikle söyleyecek cesaretin olduğunda, burada kalmak için gerçek bir sebebin olduğuna inanacağım Utku. Fakat şimdi gidiyoruz."

Ona, binmesi için helikopteri gösterdiğimde gözlerime anlaşılması kolay bir öfkeyle bakıp helikoptere doğru ilerledi. Sevimsizce de olsa onu ikna etmeye rahatlayıp arkasından yürüdüm. Kuray'ın gönderdiği korumayla el sıkışıp helikopterin içine girdim ve Utku'nun sol çapraza oturduğunu görünce Nil ile beraber onun karşısına yerleştim. Çantaları ayaklarımın ucuna bırakıp kızımı dizime oturttum ve Nil şaşkınca etrafında olup biteni izlerken, yaklaşıp alnından öptüm. "Bu bir helikopter babacığım. Ses çıkarmasının sebebi de pervaneleri. Bir ulaşım aracı. Birazdan yerden kalkıp gökyüzünde uçmaya başlayacak ama sen çok fazla hissetmeyeceksin. Olur da korkarsan diye söylüyorum, seni hep kucağımda tutacağım."

Beni dikkatle dinledikten sonra, "Kuş gibi mi?" Diye sordu.

"Bir nevi. Çok büyük bir kuş olarak düşünebilirsin. Kanatlarıyla uçacak."

Hostes helikopterin kapılarını kapattığında arkama doğru yaslandım ve kızım da dizimde kayıp iyice göğsüme yumuldu. "Amcam uçmak istemiyor mu?"

"Biraz naz yapıyor tırtılım."

Kollarını bana dolayıp gülümseyince görünen dişlerine baktım ve Karmen'in söylediği sözcükler bir daha beynimden süzüldü. *Dişlerinin hepsi çıkmadığı için gülerken damakları görünüyor, çok komik oluyor.*

Dişleri bile çıkmamış olan bir çocuğu öldürdü.

Ben de onu öldüreceğim.

Çenemi Nil'in kafasına koyup koltukta, telefonuna kararsız bakışlar atan kardeşime döndüm. Huzursuz olmasına hak veriyordum, hayatını bir saat içinde başka yere sürüklediğim için oldukça kızgındı. Fakat biliyordum, o da en az benim kadar ölmesini isterdi Mark'ın.

"İstemiyor musun?" Diye sordum Utku'ya. Parmaklarımı Nil'in kulağına kapattım ve o bunun bir oyun olduğunu sanarak kıkırdarken açık açık sordum. "Sana tüm anlattıklarımdan sonra Mark'ın ölmesini istemiyor musun?"

Mert, Mark'ın kim olduğunu bulduğunda, Karmen'in eski sözlüsü olduğunu öğrenmiş ve kafamda bazı parçaları birleştirmiştim. Karmen bir keresinde eski sözlüsünü aldattığını söylemişti. Muhtemelen Karina aldattığı o adamdan olan çocuğuydu ve Mark'ta aldatıldığını öğrenince Karina'yı öldürmüştü. Karmen'e olan öfkesini kızından çıkarmıştı. Parçaları bu şekilde birleştirmiştim ama Karmen gerçekleri anlatana kadar emin olamazdım.

Karmen... Onu telefonda tehdit ettiğimde bana fırça çekmiş, bir daha buna cesaret edemeyeceğimi söylemişti.

Şu an neye cesaret edeceğimi bir bilse...

Ama kabul edeyim, bana bir şeylere cesaret edemeyeceğimi söyleyerek kışkırtması etkileyiciydi.

"İstiyorum," dedi Utku, gözleri alev alev bakarken. "Karina'yı o öldürdüyse sen de onu öldür abi."

"Yapacağım," diyerek ellerimi kızımın kulağından çektim ve o sırada helikopterin havalandığımı fark ettim.

"Fakat orası İtalya," dedi Utku, bu kez. "Karmen'de orada yaşıyor. Onun yaşadığı yerden... söylediğin kadar kolaylıkla ayrılabilecek misin?"

Başımı çevirip camdan dışarıya baktım.

"Baba," dedi Nil. "Kaymen Kaymen diyoysun ama onu görecek miyiz söyleymiyoysun! Küseceğim ama ya! Biyaz açık oluy musun bana kayşı?"

Kızımın söylediği son cümle, hayatında ilk kez kurduğu bir cümle olduğu için yadırgadım. Böyle kalıp cümleleri ancak başka yerlerden duyduğunda kullanıyordu. Kimden duyduğunu düşünürken Utku'nun da yakalanmış gibi Nil'e baktığını gördüm. "Sen Ece ile bizim konuşmalarımızı mı dinlemiştin?"

Nil bir anda elini ağzına kapattı ve sonra amcasından kaçmak için yüzünü göğsüme gömdü. Demek Ece ile Utku konuşurken bu diyalog geçmişti, kızım hemen kapıp kullanmaya başlamıştı. Nil'in saçlarını okşayarak gergin kardeşime baktım ve düşük bir sesle, "İstediğin zaman Ece'yi de getirttiririm," dedim. "Zor olur ama benim için imkânsız değil."

Bana bir parça umutla bakıp dağınık saçlarını karıştırdığında camdan dışarıya döndüm. Nil helikopterin kalkışından yana gergin şekilde kollarımı sıkarken, "Düşmeyiz değil mi baba?" Diye sordu.

"Hayır kızım. Düşsek dahi ben seni sıkıca sarmalarım, asla canın acımaz." Başının üstünden öpüp helikopteri unutması için ona alakasız şeyler söylemeye başladım.

Nil, helikopterin kalkışını kolaylıkla atlattı ve kafası kalbimin üzerindeyken bulutları izledi. Bir süre sonra heyecan doluydu, küçücük kalbi hızlı atıyordu. Acaba Karina'nın kalbi durduğunda Karmen yanında mıydı? Yanındayken mi ölmüştü? Yoksa... Dur Deren, Allah aşkına dur! Düşündükçe eyleme geçemiyorsun, aklını başında tutamıyorsun.

"Baba, pamuk şekey gibi," dedi kızım, alçaktaki bir buluta heyecanla bakarak.

"Dişlerini fırçaladığında ağzında beliren köpüklere benziyor," dedim, güleceğini bildiğimden.

"Yaa babacığım!" Kıkırdarken boynunun arkaya düşüşü öyle tatlıydı ki, yaklaşıp şak diye öptüm. "Çok tatlısın, baban yesin seni."

"Yemesin, ben babamı yiyeceğim," diyerek göğsümü ısırdı.

"Mememi ısırdın kız," diyerek saçlarını kulağının arkasına koydum.

"Baba, sen niye bu kaday komiksin!"

"Seni güldürmek için."

"Anneme niye komik değilsin?" Diye sorduverdi aniden. "Hep bağırıyorsunuz, ona da komiklik yapsana."

Nalanla ayrıldıktan sonraki tek korkum Nil'in bundan nasıl etkileneceğiydi. Bunu olabildiğince az yansıtmaya çalışmıştık ama bir o kadar da çatışmıştık, büyüdükçe anlamaya başlamıştı. Nalan'a olan saygımı kaybetmek istemiyordum, çünkü ne olursa olsun kızımın annesiydi. Ve kızımın gözünde de annesine bağıran, annesini suçlayan bir adam olmak istemiyordum. Bu yüzden, "Olurum," dedim. "Annene de komik olurum babacığım."

"Canım babam," diyerek çenemden öptü.

Onu mutlu etmek öyle basitti ki, hayret ediyordum. Kendime de hayret ediyordum, çünkü kahrımdan ölmek üzereyken bile mutlu eden kızımdı.

"Beyefendi, bir şeyler ister misiniz?"

Kadın sesini duyunca küçük bir baş hareketiyle dönüp baktım. Bu kadını helikoptere bindiğimden beri ilk kez görüyordum. Saçları tepesinde sıkı bir topuzdu ve üzerinde yakaları açık beyaz gömleği ile siyah eteği vardı. Elinde bir tepsi tutuyordu. Nereden çıktığını anlamayarak kadına dik dik baktım. "Helikopterde hostes, pilot ve korumadan başka kimse olmayacaktı."

"Kuray Bey özel olarak benim de sizinle uçmamı, rahatlığınızdan emin olmamı istedi." Gözlerini üzerimde, yüzümde gezdirdi.

Ben daha cevap vermeden Nil kadın sesini duyup başını hızlıca kaldırdı ve gözlerini kısarak kadına doğru baktı. "Sen kimsin?"

Kadın bunun üzerine Nil'e gülümsedi. "Merhaba tatlım. Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır!" Dediği gibi üzerime daha çok çıktı Nil ve kollarını hızlıca boynuma sararak yanaklarımdan öpmeye başladı. Ah tırtılım, ondan daha azını da beklemezdim.

Kadın Nil'in asabiyetine karşı yalnız baş sallayıp tekrar bana döndü. Yumuşak bir ses kullandı. "Siz bir şey içmez misiniz?"

Benim yerime de, "Hayıy!" Dedi Nil ve sonra yüzümün önüne geçerek kadına karşı yüzümü kapattı. "Canım babam benim, sen de beni öpsene."

Utku'nun çaktırmadan güldüğünü gördüm ve Nil'in kolları arasında boğulmaya başlayıp kadına küçük bir an baktım. "Bir şey içmeyeceğim. Çekilebilirsin."

"Baba, bakma!" Nil yüzümü çevirip surat astı ve sonra kadını kaşık çatlarıyla süzdü. "Babam bir şey istemiyoy. Ben de istemiyoyum. Utku'da istemiyoy."

Kardeşim, "Aslında ben bir soğuk içecek alabilirdim," dedi.

"Utku!" Kardeşim, bir o kadar da Utku'yu kıskandığı için sinirlendi. "Seni kulaklayından tavana asayım!"

Nil'in söylediğinden sonra tuhaflığı sezdim ve bunu bana yapmış olan Karmen'i hatırladım. Aynı cümleyi kurmuş, kulaklarımdan tutup gerçekten bunu yapmayı denemişti. Bunu Karmen'den duymuş olmasından daha gerçek bir olasılık yoktu. Benim gibi Nille de mi şakalaşmıştı?

Kızımın kollarını ölmeden önce boğazımdan ayırmaya çalışıp kadına, "Çekilebilirsin," dedim bir daha.

Geriledi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..." alt dudağını yavaşça ısırdı. "Beni çağırabilirsiniz."

Utku genzini temizlerken Nil sinirle soluk alıp vermeye başladı ve kadın arkasını dönüp çekildi. Hâlâ nasıl helikopterde olduğunu düşünüyordum, kontroldümde ve haberimde olmayan pürüzler iş sırasında çok canımı sıkardı. Kadın gittiği için Nil'i biraz daha çekip dizime oturttum ve o beni azarlarken, telefonumu çıkarıp birkaç saat önce Kuray'ın attığı mesajlara yeniden baktım.

Dostum, helikopteri gönderiyorum.

Sözünde dur.

Ayrıca sana bir hediyem de var.

Uçakta keyifli vakit geçirebilirsin :)

O an sikimde olmayan mesajların manasını şimdi anlayıp, "Geri zekâlı," diye mırıldandım. "Zaten ne beklenir ki böyle sayko heriften."

O sırada beni hâlâ azarlayan kızım, "Baba, ben sana kadınlayla konuşma diyorum," dedi. "Benim babamsın sen ya!"

"O kadın babanın babası olmasını istemiyordur," dedi kardeşim, soytarılık ederek. "Başka bir şey istiyor."

"Sus Utku'cuğum ya!"

Kardeşime ters bir bakış atarak, "Kızım, abartma," dedim, tatlılığına gülmek istesem de. "Bize bir şey sordu yalnızca."

Omuz silkti. "Bana ne, bana ne! Başkasına soysun."

İnatla dikleştirdiği çenesini sıkıp burnundan öptüm ve kalbime

yasladım. Nil çok söz dinleyen, uslu bir çocuktu ama benimle ilgili kırmızı çizgileri vardı, çok kıskançtı.

Acaba... beni Karmen'den de kıskanır mıydı?

Neden... Çok aptalım, neden bunu düşünüyordum? İkisini bir araya getirmeyi bile istemiyordum ki.

Helikopter saatler sonra inişe geçtiğinde Nil kollarımda uyuyakalmış ve Utku düşüncelere dalmıştı. Nil uyumamak için epey mücadele vermişti, o kadının gelip beni alabileceğini söylemişti ama çok da dayanamamıştı. Helikopter yere değdiğinde ancak o zaman sarsıntı ile uyanıp uyku sersemiyle bir ses çıkardı. "N'oluyoy?"

"Bir şey yok kızım, iniyoruz."

"Baba düşeysem tut tamam mı?"

"Baban seni öyle bir tutar ki asla düşmezsin."

Kemerimi çözdüm ve geniş, açık renklerdeki helikopterin içinden çıkarken kardeşimi kontrol ettim. Geniş bir arazinin ortasına inmiştik, gökyüzünde gün batımı vardı. Merdivenden inince ılık havada ürperen kızıma baktım ve sonra ilerideki büyük evi fark ettim. Büyükelçi yardımcısı benim için kısa sürede hazırlatmıştı, bir süre kızım ve kardeşimle burada kalacaktım. Bizi korumalar ve polis koruyacaktı.

"Pilotun ayrılması gerekecek efendim, helikopter arazide kalacak. Aradığınız an pilot size geri dönüş yapacaktır."

Gözlüklerimi gözlerime indirirken korumaya baş salladım ve onları arkamda bırakarak arazide ilerlemeye başladım. Evin civarında birkaç koruma olduğunu söylemişti yardımcı, bilhassa ben istemiştim. Helikopteri arazide bırakıp o eve doğru ilerlerken, Nil uykulu şekilde esniyor, kardeşim de eve inanamayarak bakıyordu. "Üşüyor musun sevgilim?"

"Biyaz. Babam sayılırsa üşümem." Oyuncu şekilde güldü.

"Zilli seni," dedi Utku, ona.

Nil'i daha sıkı sarıp hızlandım ve eve yaklaşınca kapısında duran iki adamı gördüm. Evin civarında da birkaç adam vardı, sivil polislerdi muhtemelen. Türk olduklarını, kendi aralarında konuştuklarında duymuştum. Beni gördüklerinde sağ taraftaki bir adım öne çıktı. "Hoş geldiniz Deren Bey, sizi bekliyorduk."

Kızımı, kendime saklayarak sadece başımı salladım ve adam peşimize takılıp cebinden anahtarı çıkardı. Ev, iki katlı bir taş evdi ve gözden uzaktı. Duvarlarında yeşil sarmaşıklar kaplıydı, camları

genişti. Kapı açıldığında ve arkamızdan ılık bir rüzgâr içeriye girdiğinde, kızımla beraber ilk adımı attım. "Biz dışarıda bekliyoruz efendim. Eğer bir sorun olursa ben Emre, seslenebilirsiniz."

"Eyvallah Emre."

Anahtarı Utku'ya vererek dışarıya çıkan adamın ardından kapıyı kapattım ve doğrudan salona açılan eve baktım. İçerisi ne soğuk ne de sıcaktı. Mobilyalar, koyu renkte ve deriydi. Eksiksiz dizilmiş sade bir evdi. Kardeşim doğrudan köşedeki koltuğa yürüdü ve dirseklerini dizlerine koyarak oturdu. "Birkaç saat içinde hayatımın değiştiğine inanamıyorum."

"Laptoplar çantada, bir şeyler izleyerek vakit geçirebilirsin," dedim ona ve diğer koltuğa yürüyüp Nil'i yumuşakça bıraktım. Bacaklarını kendine çekip esnerken gözlerini tekrar açtı. "Biyaz uyuyayım mı baba?"

"Uyuyan güzelim mi olacaksın sen benim?"

Gözlerini tekrar kapatırken gülümsedi, o kadar uykusu vardı ki geldiğimiz eve bile bakamamıştı. Yoksa meraklıdır, illa ki çevresini izlerdi. Köşedeki pandufta duran örtüyü aldım ve kızımın üzerine iyice örterek kalp atışlarını kontrol ettim. Kalbinin üzerine yattığında iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Küçücüktü kalbi, doğduğundan beri atışlarını, nefeslerinin sesini dinlerdim.

Saçlarını da okşayıp kardeşime baktım ve ellerini ensesinde gezdirerek evi süzdüğünü gördüm. Yanına yürüyüp omzunu sıkarken, "Mutfakta her şey mevcut," dedim. "Yukarıya çıkıp hazırlanacağım. Ben dönene kadar Nil sana emanet. N'olur kızma bana artık, sen olmasam elim kolum bağlanır, hiçbir şey yapamam. Emrivaki için üzgünüm fakat ben de hayatımın bu noktaya geleceğini, birini bu kadar çok öldürmeyi isteyeceğimi bilemezdim."

Başını kaldırıp baktığında gözlerindeki ifade bu kez üzüntüydü. Göğsünden bir derin iç çekiş koptu ve elini omzumdaki eline götürüp hafifçe vurdu. "Sana hak veriyorum ama korkuyorum da. Burası Türkiye değil, kimseyi tanımıyoruz, bu adamlar mafya... Neyin içine giriyoruz biz abi?"

"Merak etme, güçlü bağlantılarım var. Nil ve sana bir şey olmasına ölsem bile izin vermem." Kardeşime güven veren gözlerle baktım. "Helikopter bir süre benimle olacak. Kısa sürede istediğimiz yere

gideriz, buraya hapsolmuş değilsin. Yıllardır karanlık işler yapıyorum, bunun da çok farkı yok. Yalnızca daha kişisel ve..."

"Duygusal," diye tamamladı kardeşim beni. "Bu iş hepsinden farklı. Bu seninle ilgili. Karmenle ilgili. Karina ile ilgili." Gözlerindeki duygu artık acıydı. "Neden böyleyiz abi? Neden Karmen'in bize yaptıklarına rağmen onun kızının ölmüş olmasına bu kadar üzülüyoruz? Neden Mark'ı öldürmek için ülke değiştiriyoruz? Çok mu aptalız yoksa Karmen'de gerçek olan bir şeyleri hissettiğimiz için mi bu kadar yenik düşüyoruz?"

Karmen'in adını her geçirdiğinde öfke ve aynı oranda acıyla bakıyordu. Benim gibi ne affedebiliyordu onu ne de... "O çıplak ayaklarıyla, hüngür hüngür mezara dokunup ağladığı an aklımdan çıkmıyor. Bana düşüncesine tahammül edemediğim her şeyi yaşadığını söylediğini unutamıyorum. Kayıtsız kalamıyorum, yaşadığı o büyük acıya kayıtsız kalamıyorum. Kaç kaz kendini öldürmeyi denedi mesela, gün içinde en az yüz kez bunu düşünüyorum... Nasıl yapmayayım, nasıl hayatıma öylece devam edeyim?"

Utku gözlerini kapatıp anlıyormuş gibi kafasını salladığında, eline hafifçe vurup arkamı döndüm ve kızıma bir daha bakıp yukarıya çıktım. Merdiven ahşaptı ve çok geniş değildi, Nil'in buraya asla tek başına çıkmaması lazımdı. Elimdeki çantalarla üst kattaki odalara baktım ve kendime ait odayı bulup içeriye girdim. Çantaları bırakıp yuvarlak, siyah örtülü yatağa, geniş dolaba, bir elin parmağını geçmeyecek eşyalara bakıp dolabı açtım. İçeride kıyafet vardı, ben de getirmiştim. Dolaptaki takımlardan birisini alıp yatağa fırlattım ve üzerimdeki tişört ile pantolonumu çıkardım. Ütülü, kaliteli takımın gömleğiyle kumaş pantolonu üzerime geçirdim. Altımda bir çelik yelek vardı. Düğmeleri iliklerken gözlerimin önüne Karmen'in gömleğimin düğmelerini açtığı bir an canlandı.

Ellerini göğsümde nasıl da gezdirmişti.

Kafamı iki yana sallayıp kravatımı taktım ve sonra ceketimi giyindim. Tamamıyla siyahlara bürünmüştüm. Ceketin önünü sertçe düzeltip dijital, siyah kol saatime baktım ve telefonumu, çıkardığım pantolonumdan alarak yanağımı şişirdim. Piç Yaman'ı arayacaktım.

Aramayı yapıp telefonu kulağıma koydum ve az sonra Yaman, "Ne var?" Diyerek aramamı gergince açınca dişlerimi sıktım. "Elinin körü

var şerefsiz! Bilgi ver diye aradım, Mark n'apıyor?" Bu herife sürekli küfretmek istiyordum.

"Araçları hazırlanıyor, bir yere gitmek üzere."

"Fark edilmedin değil mi?"

"Henüz değil. Zaten fark edilirsem senin yüzünden öleceğim."

"Kızımı kaçırmasaydın şerefsiz! Müstahak sana!"

Sabırla aldığı nefesi duydum. "Kızın aşık ama bana."

İşte şimdi öfkelenmiştim. Kızımın Noah ve Yaman'a olan ilgisini unutmaya çalışıyordum, nereden de hatırlatmıştı! "Böyle konuşmaya devam ederek Gece'nin hayatını tehlikeye atıyorsun. Unutma, sen benim istediklerimi yerine getireceğine söz verdiğin için Gece'yi bıraktım."

"Gece'ye dokunmayacaksın, anlaşmıştık." Hattın diğer tarafında sessizleştikten sonra, "Sana ulaştıracağım adrese gel," dedi. "Bu gece Mark ile tanışacaksın."

Mark'ın adı geçince sertleşen elimden yatağa fırlattım telefonu ve Nil'i kaybettiğimden beri bana musallat olan panikle kalbimi tuttum. Birkaç dakika süren aşırı nefes darlığı ve kalp ağrısı yaşıyordum, bir konu hakkında tedirgin olduğumda ve Karmenle Nille bağlantılı bir şey yaşandığında gelişiyordu. Kalbimi dışarıdan sertçe ovalayıp silahımı, susturucuyu çantadan çıkardım ve belime koyarken gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bu Karmen'in silahıydı.

Aşağıya inerken kalbimdeki sıkışmaya rağmen Utku'ya hiçbir şey belli etmedim. Kızımı uyandırmadan öptüm, Utku'ya bir daha laflarımı tembihledim ve evden, korumalardan birisini alarak ayrıldım. Evin camları kurşun geçirmezdi, özellikle istemiştim. Bu güvenceyi kendime sağladığım için bir nebze rahattım. O koruma beni Yaman'ın attığı adrese kısa sürede ulaştırdı ve arabadan inip Yaman'ın bir ağacın arkasına doğru saklanan arabasına ilerledim. Kapıyı açıp yanındaki boşluğa oturduğumda gözlerini bana çevirdi ve aramızda nefret dolu bakışma yaşandı.

"Onu öldürme," dedi sadece. "Onu öldürme Deren. Mark'ı Karmen'in kendisi öldürmek istiyor, bunu Karmen'in elinden alma. Seni asla affetmez. Karmen'in bu vakitten sonra kızına verebileceği tek şey katillerinin ölümü. Bu yüzden Karmen'den bunu alırsan kendisini kızına karşı başarısız, suçlu hissedecek."

Yaman, ona bu konuyu açtığımda ve onu Mark'ın peşine sürüklediğimde bunları bana defalarca söylemişti. Hak vermeye çalışıyordum ama öldürmesem bile Mark'ı rahatsız etmeliydim, bu yüzden bir noktada zaten onunla tanışacaktım. "Peki neden hâlâ öldürmüyor?" Diye ilk kez sordum. İlk kez soruyordum, çünkü kızı ve kendisiyle ilgili her şeyi bizzat Karmen'den öğrenmek istiyordum.

"Karmen doğru anı bekliyordur. Hesapsız kitapsız iş yapmaz."

"Karmen hakkında benden daha fazla şey bilmene sinir oluyorum."

Ama onun da Karmen hakkında bilmediği şeyler var. Göğüslerinin arasındaki beni mesela. Ya da kalçasındaki yara izi. Bana gülüşü.

"Biliyorum."

Birbirimize dönüp nefretle baktık.

O sırada uzaktan gelen sesi duyduk ve aynı anda camlardan dışarıya döndük. Mark'a ait olduğunu tahmin ettiğin evden bir araç çıktı, ardından ikincisi. Yaman ikinci arası göstererek, "Mark içerisinde," dedi.

"Uyanık adamlardır, fark edilmeden takip etmek lazım."

"Biliyorsun bir zamanlar senin gibi uyanık bir adamı da ayakta uyutmuştuk, bu yüzden halledebilirim," dedi ve arabayı çalıştırdı.

Dişlerimi sıkarak güldüm. "Hatırlat, bu dediğinin hesabını daha sonra soracağım."

Genelde ifadesiz, tepkisiz bir adamdı ve yine bundan öteye gidemedi. Aracı çalıştırıp Mark'ın peşine düştüğümüzde belimdeki silahı çıkarıp dizime koydum. Fotoğrafta Mark'ın yüzünü görmüştüm, Mert bana onunla ilgili bir sürü bilgiyi getirmişti. Bu gece de yüzünü görecektim.

O yüze kurşun sıkmadam nasıl duracaktım.

Camdan dışarıya baktım ve Sicilya'nın tedirginlik veren sokaklarında ilerlerken Karmen'e rastlama düşüncesi vücudumu buz gibi yaptı. Sahi, ne yapardım ona? Onunla karşılaşsam? Sol tarafımda bir ağrı oluşur herhalde, ellerim uyuşur... Koluna bakarım, hâlâ acıyor mu diye.

Acıyor mu?

Acıyor ama orası değil, kalbi.

İçinde olduğum araç durunca gözlerimi ön cama çevirdim. Bir otoparka inmiştik, içeriye bizimle beraber giren çok araç olduğu için fark edilmemiştik. İnsanlar asansöre doğru giderken gözüm o plakayı takip etti ve koruması arka kapıyı açınca Mark adımını dışarıya attı.

Karina'nın katili.

Genç bir adam olduğunu fotoğrafta da görmüştüm. Klasik bir Rus vatandaşına benziyordu, sarı saçları ile renkli gözleri vardı. Tamamıyla benim zıttımdı. Üzerindeki o pahalı kıyafetlerin alındığı lüks mağazaları bile hayal edebiliyordum. Saçlarını özenle yana doğru taramıştı ve gözleri etrafına kısık, kontrol ederek bakıyordu. Korumaları çok çabuk etrafını sarmalamıştı. O kadar nefret dolu hissettim ki, bir an cidden araba kapısına uzandım.

"Hayır," diyerek derhal tuttu beni Yaman. "Buradan sağ çıkamazsın yapma."

Değer değmesine ama ölemem... bir çocuğum var.

"İçeriye girsinler, arkalarından gireriz," dedi artık alıştığım bir tasasızlıkla.

Sadece başımı salladım ve Mark asansöre bindiğinde o sıfatına atmak istediğim tükürüğümü zorlukla yutkundum. Bir savaşın bile ahlakı olurdu ama bu adamda zerre kadar ahlak ve insanlık olmadığı Karina'yı öldürmesinden belliydi. O yüzden sıfatında yalnız bir şeytanı gördüm.

"Korumalarının bir kısmını burada bıraktı," dedi ileriye bakarak. "Sen çık, ben burada bekleyeyim. Eğer Mark'ın korumaları bir sebepten harekete geçerse seni uyaracağım."

Ellerimle ısınan, terlemiş yüzümü sertçe ovuşturup kafa salladım. Çok kalabalık olması umurumda değildi, o adamı yakından görmeyi istiyordum. Karina'yı nasıl öldürdüğünü hâlâ bilmiyordum, silahını kullanmış olabilirdi.

"Eğer bu gece Mark'ı öldürmeyi denersen sen de öldürülürsün," dedi ve dışarıyı gösterdi. "Bir bak şu kadar korumaya, şu kadar insana. Hayır yani, senin için de demiyorum. Nil babasız kalmasın, çok üzülür."

Bir anda dizimdeki silahımı alıp yana döndüğüm gibi suratına tuttum. "Nil'in adını ağzına alma demiyor muyum?"

"Seviyoruz birbirimizi babası, kızma."

Dişlerimi sıkıp sakinleşmek adına gözlerimi kapattım ve silahı sertçe göğsüne vurup geri çekildim. Araçtan inerken hiçbir şey olmamış gibi umursamazca önüne döndüğünün farkındaydım. Nil'in Yaman'a sempati beslediği açıktı fakat bana yaptıklarından sonra ikisini bir araya getirecek değildim.

Araçtan uzaklaşırken korna sesini duydum ve dönüp baktım. Kafasını dışarıya çıkarttı. "Çelik yeleğin var mı?"

"Yoksa n'apacaksın piç? Üstündekini mi vereceksin?"

"Hayatta vermem," dedi.

Ona orta parmağımı gösterip önüme döndüm ve birkaç yabancıyla beraber asansöre bindim. Silahı tekrardan belime koymuştum, herhangi birisinin koruması gibi yukarıya çıkmam daha makul olurdu. Asansör açıldığında dar, boğucu, yerde kırmızı halı olan bir koridorda buldum kendimi. Önümdeki adamlar yavaşça ilerleyip koridorun sonundaki kapının arkasında kayboldular. Girerken davetiye göstermişlerdi, bir davetiyem henüz yoktu.

Oraya doğru, arkamdan gelen adamla ilerlerken ayağımın altında aniden bir şey hissederek durdum. Boyalı ayakkabımı kaldırıp baktığımda da kırmızı halının üzerinde küçük materyalı gördüm. Eğilip elime aldım ve beyaz bir inci olduğunu fark ettim, hatta duvarın dibinde bir tane daha vardı.

Elimdeki inciyle beraber doğrulurken hızla açılan bir kapı sesi duyup başımı kaldırdım. Herkesin girdiği salonun kapısı açılmış, içeriye, koridorda bekleyen korumalar girmişti. Kaşlarımı çatıp etrafı süzdüm ve ardından o salona doğru ilerledim. Kapının önünde durup tedbir amaçlı silahımı çıkarttım ve kafamı içeriye sokunca... Çok yüksek bir yerden düşmüş gibi hissettim, yere çakılışım kuvvetli bir kalp çarpışıydı.

Bana n'aptığını bilmediğim birisi orada.

Karmen.

Mark'ı arayan gözlerimin Karmen'i görmesi bir hayal gibiydi.

Onu gördüğüm an salonun içindeki herkesin görüntüsü flulaştı, berrak olan tek şey onun kendisiydi. Siyah, vücudundan akan tek parça bir askılı elbisenin içindeydi. Boyu yüksek duruyordu, topuklu ayakkabı giymiş olmalıydı. Boynunda ağır bir takı vardı, elimdeki inci... Boynumdaki incilerin aynısıydı, onun üzerinden düşmüştü. Saçları taranmış, parlaktı ve yüzü pudralanmıştı, dudaklarına koyu bir kırmızılık hakimdi. Her şey yerli yerindeydi, hiçbir aşırılığı yoktu, tüm bunlar zaten onun kendisini temsil ediyor gibiydi. Dudaklarının küçük asabi hareketi, çenesinin kalkışı, sert nefes alışı...

Delireceğim ya da delirdim, çünkü başka hiçbir şey yokmuş gibi yalnızca ona bakıyordum.

Dudaklarımdan dökülemeyecek ama... *çok güzeldi.*

Dudaklarını hararetle açması, yalnız onu gördüğüm dünyadan kopardı beni ve o zaman etrafının farkına vardım. Karşısındakinin Mark olduğunu görünce koruma ve saldırganlık duygusundan ibaret oldum. Mark Karmen'e bir adımım kadar yakındı, karşılıklı duruyorlardı, etrafta bir sürü başka adam pür dikkat onları izliyordu. Karmen'in burada olması şaşkınlık verici değildi, çünkü İtalya'daydım ve belli ki o da Mark'ın peşindeydi. Gözlerimi o ikisinden ayırmadan telefonumu çıkarıp Yaman'a hızlı bir mesaj çektim.

Karmen burada.

Oo harika. Özlemiştim. Mark'ın burada bıraktığı korumalardan bazıları da asansöre yöneldi, haberin olsun.

Piçin kayıtsızca verdiği yanıta küfrettim ve başımı bir daha kaldırınca, beni korkunç bir adama dönüştürecek şeyi gördüm. Mark, bir silahı çevirmiş, Karmen'i hedef almıştı. Bunu görünce kulaklarım o kadar uğuldadı ki konuşulan hiçbir şeyi duyamadım. Karmen'in suratına bir silah doğrultulmasına rağmen tepkisiz kalışı, ne kadar korkusuz olduğunun da bir göstergesiydi fakat oraya gitmeden duramazdım.

Bu yüzden kapıyı biraz daha ittim ve bir gürültü çıkarıp kendime açtığım boşluktan içeriye yürüdüm. Kapıyı itişimden dolayı herkesin bana döndüğünü hissetmiştim. Sert adımlarla salondaki yüksek sahneye yürürken, gözlerim yalnızca Karmen'e hedef alınan silahtaydı. Kimse ona silah doğrultup canını yakamazdı. Yoluma çıkan adama yalnızca birkaç saniye bakıp elimin tersiyle ittim ve sahneye çıkıp Karmen'i arkama aldım. Etrafın sessizliğini ve onun bakışlarını üzerimde hissederek Mark'ın tuttuğu silahı sertçe kenara çıktım. Ardından kendi silahımı ona hedef aldım. "Sen kimsin?" Dedi, öfkeyle.

"Deren Ateş." Parmağımı tetiğe koyup elimdeki inciyi cebime attım. "Karmen'in korumasıyım."

🎠

KARMEN RUSSO'dan.

Deren bana aşık.

Kızımı seviyor.

Ve benim onu sevmediğimi düşünüyor.

Böyle düşünmekte o kadar haklı olmasına rağmen yine de kızmayı istiyordum. Noah onu vurduğunda ne kadar acı çektiğimi, Mark'ın

korumaları ona yöneldiğinde nasıl paniklediğimi hiç mi görmemişti? Abilerime, gerekirse ondan uzak durmaları için meydan okuyacağımı biraz bile farkında değildi demek ki. Bu denklem beni bu sonuca götürüyordu. Onu hiç sevmediğimi düşünmesi hayatımızın olağan akışına en uygun şeydi. Çünkü bir insan ağladığında onun için bir şey yapmazsanız sizi sevmediğini düşünürdü.

Üstelik Deren o an ağlarken beni biraz seviyorsan yardım et demişti her şeyden habersizce.

Yardım edebilecekken etmemiştim.

Buradan bile yola çıkarak onu sevmediğimi düşünüyor olabilirdi.

Evi arazimize doğru yaklaştırırken, "Abinlere ne söyleyeceğiz?" Diye sordu Angel, tedirgin şekilde. "Deren'in oraya geldiğini öğrenirlerse öldürürler. Üstelik orası normal bir yer değil, masaj salonu. İkimiz de neredeyse çıplaktık. Salvador bunu öğrenirse Deren'i saunada sıcaktan bayıltır, sonra masaj salonuna sürükleyip üstüne basa basa masaj yapar. Deren'in kemiklerinin kırılma sesini duyabiliyorum." Ürpermiş gibi uzaklara baktı.

Deren ayrıldıktan biraz sonra yengem saunadan çıkmış, koridordaki yaralı adamları görerek bir çığlık koparmıştı. Bunun üzerine giyinerek derhal korumaları, diğer korumalara haber vererek aşağıya indirmiştik. Şimdi arkamızdaki araçla bizi takip ediyorlardı, Noah'ı arayarak eve doktoru çağırmasını istemiştim. Birazdan iki hafif yaralı koruma da iyileşecekti. Deren onları bacaklarından vurmuştu, sonra da ses çıkarmaması için birinin ağzına kravatını sokmuştu.

"Anlattığım gibi Angel, Deren'den asla söz etmeyeceğiz. Korumaları ben vurdum, çünkü beni sinirlendiler ve kontrolsüz davrandım." Arabayı yan yana dizilmiş bir sürü arabanın yanına, garaja park edip ellerimi direksiyondan ayırdım. "Korumalara da öyle söyledim, hepsi bir ağızdan bana itaat edecekler."

"Abinler korumaları vurmana inanacak mı?"

"Bir kez yapmıştım."

Aklına gelen anıya gülümsedi, ardından ofladı. "Cilt bakımımı da yaptıramadım..."

Çantamı alıp korumamın açtığı kapıdan indim ve topuklularıyla koşturan yengemle beraber garajdan çıktım. Eve yürürken bahçeden geçtim ve korumaların, yaralı getirdiğimiz korumalarla ilgilendiğini gördüm. Noah ile Salvador evin merdivenlerindeydi, Noah'a doktor

çağır dediğim için endişeyle bakıyorlardı. Büyük abim öne çıkıp derhal bizi süzdü ve sonra ellerini yengemin üzerinde dolaştırarak gözlerime baktı. "N'oldu? Doktor içeride. Kim yaralandı?"

"Karmen çok sinirlenip korumaları vurdu," dedi Angel pat diye ve masalımızı anlatmaya devam ederek kollarını abimin boynuna doladı. "Yani, kardeşin dengesiz biraz, biliyorsun kocam."

Abim kaşlarını çatarken Noah korumaların getirdiği diğer iki yaralı korumaya doğru baktı. "Ne diye vurdun korumaları? Aklını mı kaybettin Karmen? Yoksa uygunsuz bir şey mi yaptılar."

"Hayır," dedim ifadesiz görünmeye çalışarak. "Tutturdular masaj katına da gelelim, sizi koruyalım diye fakat istemedim, ısrar ettiklerinde de sinirlendim."

Abilerim iki yana açılıp korumaların eve taşıdı yarı baygın korumalara göz atıp sonra birbirlerine kuşkuyla baktılar. Angel söylediklerimi destekler gibi başını sallayıp sonra Salvador abimin aklını dağıtacak o hamleyi yaptı. "Vücudum sauna da çok terledi, duş alacağım, gelmek ister misin?"

Amgel'in sinsiliğine dudaklarımı kıvırırken, abimin onu eğilip aniden kucaklamasını istedim. Yengem bir çığlıkla kollarını onun boynuna doladı ve abim merdiveni çıkmaya başlarken onun kızıl saçlarından öptü. "Akşam yemeğine kadar bizi rahatsız etmeyin."

Noah, onlar gözden kaybolduklarında bana dönüp düşünceli şekilde yaklaştı. Yanağımı okşayıp alnımdan öperken, "Onlar bizim korumalarımız," dedi. "Sadakatsizlik etmedikleri sürece bizim de onları koruma sözümüz var, unutma. Yaptığın kabul edilebilir gibi değil."

Yalan söylemenin suçluluğu üzerinde durmadan abimin kocaman göğsüne yaslandım. "Haklısın. Fakat merak etme, telafi edeceğim."

Böyle olsun istemezdim, Deren'in yapmaya mecbur kaldıklarından bir noktada ben de sorumluydum. İçeriye geçerken doktorun ve korumaların zemin katta olduğunu fark ettim, orada bir ameliyat ortamımız vardı. Noah kontrol etmek için oraya inerken ben de asansörü kullanarak malikanenin en üst katına çıktım ve odamdan içeriye girince sırtımı kapıya yasladım.

Ellerim yukarıda, gövdemde birleşti.

Ruhumun sesini dinledim.

"... ben aşık olduğum kadının her şeyini sevebilirmişim."

Kıkırdadığımı, çıkan sesle beraber fark ettim ve güldüğüme hayret ederek yatağıma ilerledim. Ceketimle çantamı yere bırakıp yatağın kenarına oturdum ve ellerim hâlâ ruhumdaki Deren'e dokunurken, dudaklarımdan aynı kıkırtı tekrar döküldü. "Bana aşık."

Ama seni affetmeyecek.

"Ama bana aşık," dedim iç sesime.

Ama seni asla affetmeyecek.

"Affetmese de kalbi benim. Bu bana aşık olduğuna göre beni görünce heyecanlanıyordur da..."

Vücudumu arkaya doğru bırakıp geniş tavanı izlerken alt dudağımı emmeye başladım. Ellerim ağrıyan, bulanan midemi tutarken dudaklarımdaki gülümsemenin hâlâ devam ettiğini fark ettim. Galiba... Karina'yı kaybettiğimden beri ilk kez bu kadar uzun süre gülümsemiştim. Hâlâ gülümsüyordum.

Kes şunu!

Yapamıyorum...

Yan döndüm ve gülen gözlerim Karina'mın fotoğrafını görünce içimdeki sevinç tatsızlaştı, daha sade, parıltısız bir sevince döndü. Gülümsememin solgunlaştığını fark ettim ama sonra hatırladıklarım gülümsememi çoğalttı. "Deren seni de sevdiğini söyledi Karina'm. Hem de her şeye rağmen. Seni seviyor. Tanısan sen de onu seversin. O kadar şefkatli, merhametli bakıyor ki insanın gözlerine, için ısınıyor, sığınmak, sarılmak istiyorsun. Tabi... bana artık öyle bakmıyor."

Bir daha öyle şefkatle bakar mıydı acaba?

Ya da çokbilmişliğime gülerken başını önüne eğer miydi?

Her olaya, her tavrıma karşı farklı bir gülüşü vardı. Mesela çok sık çaktırmadan gülerdi. Hepsini hatırlıyordum.

Düşünüyorum... Birbirimize hiç aynı anda gülümsedik mi?

Sanırım yalnızca bir kez.

Yataktan, Deren'i düşünerek kalktım ve geniş cama yürüyüp açtım. Balkona adımımı atıp demirlere yaslanınca aşağıya baktım, Enrica birkaç korumayla konuşuyordu. Yüksek bir sesle ona seslendim. "Enrica, odama çık."

Beni çok çabuk fark etti ve yanındaki diğer korumalarla beraber buraya döndü. Derhal başını sallayıp eve yürüdüğünde dirseklerimi balkonun korkuluklarına yaslayarak dışarıyı izledim. Enrica odama

kapıyı çalarak girdi ve durması gereken mesafede durarak, "Buyurun efendim," dedi.

"Korumalar nasıl?"

"Doktor Enzo ilgileniyor, iyi görünüyorlar."

"İyi, birkaç gün dinlensinler." Korumalarımız bizler için değerlidir, çünkü biz onlara ne kadar değer verirsek bizim için o kadar sadık olurlar. Armani gibi, son anlarına kadar. "Hesaplarına yüklü bir miktar para yatır, küçük telafi hediyem olduğunu söylersin. Teşekkür etmeye falan gelmesinler."

"Siz nasıl isterseniz?"

Gözüm gülüşerek konuşan korumalarda dolaşırken, "Mark nerede, n'apıyor?" Diye sordum.

"Rusya'ya, evine döndü. Korumalarını iki katına çıkartmış, bir Rus diplomatı ağırladı bugün, devletten de yardım alıyor olması yüksek ihtimal."

Korkusundan, köşeye sıkışmışlığından haz alıyordum. Şimdi onu uyku bile tutmuyordur, gözleri açık yatıyordur. Şu an bir şey yapacağımı zaten bekliyordu ama ben beklemediği anda harekete geçmek istiyordum. Diğer yandan içimdeki bir tehlike sezgisi daha vardı. Mark Deren'i tanıyordu, Nil'i biliyordu. Bu, onun yapabileceklerini deneyimlemiş birisi için çok korkunç bir gerçekti.

Nil tehlikede olabilir miydi?

Türkiye'de miydi yoksa İtalya'da mıydı?

"Nil'i korumamız lazım Enrica ama Deren bunu asla kabul etmez."

"Sizin istemeniz yeter efendim."

Yanaklarımı şişirerek düşünceli şekilde ona döndüm. Enrica Armani ile beraber en uzun korumalarımızı yapan diğer bir adamdı. Armani öldükten sonra da tek kalmıştı, bir noktada tüm korumaların lideriydi. Sadakatinden şüphem olmadığı için iş yapılacaksa abilerimden sonra ilk oma söylerdim. "Sen benden haber bekle. Nil'in İtalya'da olduğundan emin olduğumda nerede kaldığını buluruz, hiç fark edilmeden koruruz onu."

"Tabii ki."

"Abimlere henüz bahsetme. Çekilebilirsin."

Enrica kibar bir baş sallamayla odamdan ayrılınca yatağıma tekrar oturup ayağımdaki topukluları çıkardım. Tırtılım benim, nasıldır acaba? Deren onsuz ayrılmaz ülkeden ve onu da getirdiyse Nalan ne

tepki vermiştir? Velayeti annesindeydi. Hem... Özlerdi Nalan kızını, çok özlerdi.

Sanki senin yüzünden haftalarca özlemedi.

Yatağıma tekrar uzandım, duşa girmeden önce elimi başımın altına koyup Deren'i düşündüm. İstemsiz oluyordu, aklımdan çıkaramıyordum. Bana aşık olduğunu söylediğini nasıl unutacaktım acaba, o bir daha söylemez gibiydi çünkü.

Akşam yemeği vaktinin yaklaştığını fark ettiğimde kalkıp duş aldım. Vücudumu, saçlarımı özenle yıkadım. Kendimi, kendime iyi bakmaya programlamıştım, çünkü bana kalsa hiçbirisini yapmazdım. Duştan bornozumla çıkıp giyinme bölümünden kendime bir yüksek bel tayt ile bir sweat aldım. Gün içinde sıcak olsa da akşam serinliği çökmüştü. Saçlarımı kurutup ensemde küçük bir topuz yaptım ve aşağıya indiğimde, masada yalnız Noah ile Marianne'yi gördüm. Bu Marianne'nin bize ilk katılışıydı.

"Abilerim nerede?" Diyerek masada bana ayrılan yere doğru geçtim.

"Angel ile Salvador odalarında, Dante'de..."

O sırada bize yaklaşan ortanca abim, "Dışarıya çıkmak üzere," diye tamamladı cümlesini.

Ona bakınca üzerinde çok şık bir takım gördüm ama kravatsız ve ciddiyetsiz görünüyordu, gömleğinin yakaları açıktı. Yanıma kadar gelip bana eğildi ve yanağımdan öptü. "Poker oynamak için dostlarımla buluşacağım, bu geceyi bensiz geçirin."

"Kumarhaneye mi?"

Noah'ın başını çevirerek Marianne'ye gülümsediğini gördüm, kız da ona hafifçe gülümseyip başını eğdi. Sanki bizden korkar, çekinir bir hali vardı. Bu dünyada doğup bu kadar aykırı olması ender rastlanan bir şeydi. Dante onların gülümsemelerini yakalayıp, "Kumarhanede tanıştılar," dedi.

Noahla göz göze geldiğimizde gülümseyip başımın üzerindeki Dante'ye baktım. "Belki sende kumarhanede aşkını bulursun?"

"Kalsın," diyerek yüz buruşturdu. Aşka karşı hiçbir sempatisi yoktu ama kadınlarla özel olarak vakit geçirdiğinden emindim. Bazı gecelerini evde geçirmezdi bile, sabaha karşı dönerdi. Dante evden ayrılırken yine o gecelerden birisi olacağını anladım ve domates çorbamı içmeye başlarken Marianne'yi izledim. Noah gözlerini ondan

ayırmıyor, masanın üzerindeki elini tutuyordu. "Biraz daha çorba ister misin?"

Marianne Noah'a aşk dolu gözlerle baktı ve sonra fark edilmekten korkuyormuş gibi başını önüne eğdi. "Hayır, doydum."

Noah eğilip onun yanağından yumuşakça öptü.

Elimi çenemin altına koyup kaşığımı çorbada gezdirirken Noah'ın aşk dolu bakışlarına iç çekip camdan dışarıya baktım. Akşam olsa da bahçe karanlık değildi, lambalar yanıyordu. Korumalar sürekli etrafı gözlüyordu, hiçbirisi gözlerini kırpmıyordu. Sonra dönüp masada kızıma ayırdığımız yere baktım ve orayı izlerken boşluğu bir hayalim doldurdu. Karina'nın üç yaşındaki halinin burada oturduğu, yemeğini yediği, kafasını kaldırıp o yumuşak, içten gülümseyen gözleriyle bana baktığı, saçlarının uzadığı, Noah'ın eğilip onu öptüğü...

Belki de bu gece rüyamda bunu görürüm. Keşke yıllar boyunca uyuyabileceğim bir uyku olsa ve Karina yıllar boyunca rüyama hapsolsa.

Ama işte... bu bile bir rüya.

Ben hayatım boyunca herkesin yemek yediği masada kan kusmaya mahkumdum.

Ertesi gün, ben hiç uyumadan gün aydınlandı. Dante'nin sabah ışıklarıyla beraber eve geldiğini, camdan dışarıyı izlerken gördüm. Üstü başı dağınıktı, korumaya gülerek eve giriyordu. Uyumuş olmalıydı, çünkü kahvaltıya inmemişti. Salvador abim kahvaltıdan hemen sonra İskoçya'dan gelen bir konuğunu ağırlamak için evden ayrılmıştı. Bu, açıkçası güzel bir zamanlama olmuştu, çünkü Derenle buluşmak için dışarıya çıkarken hesap vereceğim kişi sayısı azalmıştı.

Benimle nerede bulacağını bilmiyordum, belki de bunu ben belirlemeliydim. Fakat dünkü kararlılığından ve söz vermiş olduğumdan dolayı görüşeceğimize emindim. Bu yüzden hazırlanmış, arazinin arkasında silah kullanma denemeleri yapıyordum. Bu Enrica'nın kafasına koyduğum üçüncü şarap şişesiydi ve üstü başı şarap yüzünden ıslanmıştı. Etraftaki korumalar onun bu haline kısık sesle gülüyorlardı. Silahı göz hizama kaldırıp bir kez daha şişeyi hedef aldım ve kurşun camı patlattığımda kırıkları etrafa sıçradı.

Üzerime sıçramasın diye geri çekildim, çünkü kıyafetimi sevmiştim.

Üzerimde, düğmeleri göğsüme kadar açık gelen beyaz gömlekle triko, ince elbise vardı. Elbise siyah olduğu için kan görünmezdi ama gömleğe sıçrarsa direkt mahvolurdu. Siyah, ince topukları olan ayakkabılarım üzerinde biraz daha geriledim ve başımı kaldırıp Enrica'ya baktım. Bu eziyetin bitmesini diler gibi bakıyor, saçlarından şarap damlaları akıyordu.

"Üstünü değişebilirsin," dedim silahı yanımdaki korumaya verirken.

Enrica rahatlamış bir nefes verdi ve derhal uzaklaşıp ilerideki müştemilata yürüdü. Korumalarımızın bir kısmı gerektiğinde orada konaklıyordu. Encira'nın hızlı koşuşuna gülen korumalara döndüm ve göz kırptım. "Ee, yarın kim geçmek ister Enrica yerine?"

Hepsi gülmeyi kesip endişeyle birbirlerine baktılar.

"Aşk olsun, çok iyi nişan alıyorum, korktunuz mu?"

"Hayır efendim," dedi silahımı verdiğim adam hemen. "İyi nişan aldığınızdan şüphemiz yok. Ayrıca biz sizler için ölürüz."

Onun yanağına hafifçe vurdum ve o esnada bize doğru gelen Sara'yı gördüm. Bir elinde çantam, diğer elinde telefonum vardı. Müsaade ister gibi bakarak yaklaşığında uzanıp elinden telefonu aldım.

D.A arıyor.

Özel bir arama olduğu için uzaklaştım ve arazinin üzerinde yürürken telefonu açıp kulağıma koydum. Konuşmayı ilk başlatan Deren oldu ve bana, "Evden ayrılabilirsin, geleceğin yer için konum atacağım," dedi.

Bak sen, demek ayrılabilirdim. O istedi diye mi? Deren'e karşı hâlâ çok öfkeliydim, bilmeden olsa da sarf ettiği sözler yüzünden kırgındım. İşleri onun için zorlaştırma isteğimi bastıramadan, "Vazgeçtim," dedim. "Görüşemeyeceğiz."

Bir, iki, üç, dört... Saniyeler boyunca dönüş alamadığım sessizlik oluştu ve bu bile Deren'in öfkesini sezmeme yardımcı oldu. "Sen beni ekebileceğini mi sanıyorsun? Kimsin sen?"

"Aşık olduğun kadın?" Dedim ve bunu der demez pişman oldum, alt dudağımı ısırdım. O bunu itiraf etmekten çok yana rahatsızdı, çünkü gururuna ağır geliyordu ama bir anda söylemiştim. Çünkü bana aşık olduğunu çok fazla düşünüyordum.

Bunun üzerinde durmamaya çalışsa da iki kez yutkunup, "Sen gelmezsen ben gelip alırım," dedi, kızgınca. Dişlerinin arasından

konuşması beni güldürdü, çok çabuk kızması o an komik geldi. "Ayrıca yakında o evden çıkmayacağım, hem görmüş de olurum."

"Ha, korumalık konusunda hâlâ ciddisin yani."

"Korumanım."

Uzaklara doğru bakarak, "Kızını koru," dedim. "İtalya'da en çok koruman gereken şey kızın."

Nil'in bahsi geçtiği için sessizleşti. Anladım ki benimle Nil hakkında konuşmayı hiç istemiyordu.

"Benim tepemin tasını attırma Karmen, attırma. Şimdi gelip oraya seni alacağım, istediğim yere götüreceğim!" Bağırmaya başlayınca yanaklarımı şişirerek telefonu kulağımdan biraz uzaklaşıp beni izleyen korumama, "Biraz agresif," dedim İtalyan'ca.

"Ne diyorsun? Kiminle konuşuyorsun?"

Telefonu tekrar kulağıma koyup, "Gerçek korumamla," dedim.

Karşı taraftan sabırlı olmaya çalışır gibi nefesler alıp, "Benim senin koruman, benim," dedi üstüne basa basa. "Ben neyin olmak istersem olacağım."

"Sen iyice delirdin," dedim, dişlerim arasından.

"Delirttin lan delirttin!" Dediği gibi telefonu kapatınca iç çekerek kulağımdan indirdim ve içimden sakin kalmak için sayıları saymaya başladım. Fakat sonra aniden sinirli bir çığlık atarak ayağımı yere vurdum. Ve aynı anda elimdeki telefon bir daha çalınca ekranına bakıp sinirle açtım, ona bağıracakken de, "Söylemeyi unuttum," dediğini duydum, homurdanır gibi. "Seni almaya geliyorum."

"Gelme," dedim onu da kendimi de yeterince sinir ettiğime karar kılarak. "Ben gelirim."

Bir duraksadı, şaşırdığına şüphe yoktu. İçini çekerek, "Kandırmıyorsun değil mi?" Diye sordu.

"Bilmem, olabilirim," diyerek bu kez ben telefonu kapattım ve beni endişeyle izleyen korumama göz kırpıp parmağımla onu yanıma çağırdım. Karşımda durduğunda, "Sen yeni misin?" Diye sordum.

"Evet efendim."

"Bugün benimle beraber olacaksın ve nereye gittiğimiz sadece ikimiz arasında sır olarak kalacak."

Beni onayladığında arkamı dönüp Sara'dan çantamı aldım ve diğer korumalara burada kalmalarını söyleyip garaja yöneldim. Sara arkamdan endişeyle, "Abilerinize ne söyleyeyim efendim?" Dedi.

"Galeriye, araba bakmaya gittiğimi söylersin."

Garajdan, kırmızı klasik bir BMW seçtim ve korumam da diğer aracı alıp peşime düştü. Araziden ayrılırken babamın camdan beni izlediğini görüp ona el salladım ve sonra yola odaklandım. Telefonu alıp Deren'den mesaj bekledim ve iki dakika sonra bana bir konum gönderdi. Ekranı yaklaştırıp biraz bakınca Sicilya'nın merkezinden uzak bir yer olduğunu fark edip sol caddeden girdim. Karnımda, sebebini kendimden bile saklamaya çalıştığım bir ağrı vardı.

Heyecanlanıyordum.

Uygulamanın yarım saat gösterdiği yolu yirmi beş dakikada geldim ve başlayan yaz yağmurunu görüp sileceklerimi çalıştırdım. Varmam gereken iki dakikalık yolu da tamamlayınca, Sicilya'nın kırsal alandaki, dağ evlerinden birinde buldum kendimi. Arabayı, yakın çevrede başka hiçbir şeyin olmadığı iki katlı, etrafı camlarla kaplı eve çektim ve inmeden önce içeriye baktım. Taş evdi, yağmur damlaları camlarda buhar yapmıştı. Deren'in olduğu bir yere yaklaştığımda bile kalbimdeki buzların çözüldüğünü fark edip gözlerimi yumdum. "Kızımı özlemek yeterince canımı yakıyor, artık bir de Deren'i özlüyorum."

Şimdi yanına gelmeme rağmen aramızda mesafeler olacaktı. Konuşurken her an bana nefret duyuyormuş gibi bakmasından korkacaktım.

Arabamın kapısını açıp çıktım ve yaz yağmurunda çantamla beraber ilerlerken diğer araçtan çıkmış olan korumaya baktım. "Buradan ayrılma, eve de gelme."

Komutumu aldığını fark edince önüme döndüm ve topuklu ayakkabılarım pürüzlü zeminde batıp çıkarken eve ilerledim. Tam eve çıkan birkaç basamağa basıyordum ki, evin arkasından çıkan Deren'i görüp sendeledim. Bir basamak kaydım ve sırtım korkuluğa yaslanırken, o da kafasını kaldırıp beni gördü. Beni gördüğünde tekleyen nefesini fark ettim ve sonra da ıslak saçlarını, önü açık gömleğini. Bir süredir yağmurun altında olduğu belliydi, göğüs kafesi saniyede bir yükseliyordu. Başını çevirip arabalara, korumama baktıktan sonra tekrar bana dönerek basamağa kadar yürüdü. "Çok hızlı gelmişsin. Gelmemek için boşuna naz yapıyordun anlaşılan."

Kızarsam tespitinde haklı olduğunu anlamış olacaktı, bu sebepten yorumsuz kaldım ve Deren gözlerini yüzümde, saçlarımda, ağzımın

içine çektiğim dudaklarımda dolaştırıp yutkundu. Sonra da basamakları çıktı, elindeki anahtarla kapıyı açıp bana döndü. "Buyur."

Yanından geçip kapıdan girerken dirseğim göğsüne değdi ve karnını içeriye çekti. Eve adımımı attım ve ilerlediğimde beni karşılayan salonu gördüm. Her şey kahvenin tonlarındaydı, çok hisssiz ve birine ait olmayan eve benziyordu. Deren kapıyı çarparak kapattığında ürperdim ve yanıma yaklaşıp karşımda durduğunda, camlara vuran yağmurun sesini gözlerine bakarak dinledim. Sonra da kalbimin yerinde bir buz taşıdığım için üşüyerek kollarımı etrafıma sardım. "Dışarıda n'apıyordun?"

Ağır ağır nefes alarak gözlerini omuzlarımdan aşağıda, üzerimde dolaştırdı. Bacaklarıma baktığında dizlerimi birbirine bastırıp çorabım içinde ısınan bacaklarımı gevşetmeye çalıştım. "Yağmur başlayınca elektrik gitti, tesisatı kontrol edeyim dedim ama araç gereç yok, bir şey yapamadım."

"Sicilya tekinsiz bir yer bazen karanlıkta kalman gerekebilir," dedim ve yanından geçip köşedeki koltuğa yerleştim. Çantamı hemen yanıma koyup arkama yaslanırken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Deren vücudunu bana çevirdi ve yukarıdan bakarak, "İtalya'ya geldiğinde bambaşka bir kadın olmuşsun," dedi.

"Ben bu kadındım. Asıl Türkiye'deki bambaşka, ben olmayan bir kadındı."

Ben, yüzünün sol tarafına düşen gün batımını izlerken, Deren başını cama çevirip kararmaya başlayan havaya baktı. "İkisinin de ayrı çekici noktaları var."

Mideme giren küçük krampı atlatmaya çalışıp, "Gömleğini çıkar," dedim.

Deren dalgın bakışlarla bana döndü ve sonra ıslak gömleğine bakıp çıkarmasını isteme sebebimi anladı. Başını iki yana salladı. "Çıkaramam, burada başka kıyafetim yok."

Verdiği cevapla beraber aklımda oluşan soruları düşünerek, "Çıplak durman ıslak gömlekle durmandan daha sağlıklı," dedim mesleki açıdan yaklaşarak.

Tek kaşını yukarıya kaldırdı. "Sen de ıslanmışsın, çıkarabilirsin."

Üzerime şöyle bir baktım, ıslak değildim. Zaten dışarıda iki dakika kadar kalmıştım, ne kadar ıslanabilirdim ki? Konuşmamızın

ilerleyişindeki saçmalığı fark ettim ama sorun görmedim, birbirimizi suçlamadan herhangi bir şey hakkında konuşmak bile iyi gelmişti bana. "Islak değilim," diyerek kıyafetlerimi gösterdim. "Ayrıca çıplak oturamam. Mahremiyet ve ayıp denen bir şey var."

Konuşmamızın akışı beni olduğu kadar Deren'i de beklemediğim bir yere götürdü. Dudağının hafifçe kıvrıldığını ve bunu saklamak için de başını önüne eğdiğini görünce beni ciddiye almadığı için yanaklarımı şişirdim. Konuyu dağıtmak için de etrafıma bakıp onu İtalya'da gördüğümden beri aklımda olan soruyu sordum. "Burada yalnız mısın? Nil... yok mu?"

Başı öne eğikken Deren'in dudaklarındaki gülümseme yok oldu. Gözlerini bana kaldırdığında bakışları çok soğuktu. *Alışkınım, çünkü kalbimde bir buz taşıyorum.*

Cevap vermemesi üzerine yutkunup, "Nil'in adını almama bile tahammül edemiyorsun," dedim. "İkimizi birden hayatına nasıl alacaksın peki? Onu hayatından çıkaramayacağına göre beni hayatına almaman en iyisi. Bırak inadı, dön Türkiye'ye."

Söylediklerimim doğruluğuna tahammülü yokmuş gibi gözlerini sımsıkı kapatarak burun kemerini sıktı. Söylediklerim ondan çok benim canımı acıtıyordu ama gerçekler bunlardı. Kafasını sertçe iki yana sallayıp arkasını dönünce kendimi sıkan kollarım gevşedi. Salonun çıkışına yürüyüp üst kat merdivenleri çıktı ve sert adımlarla gözden kayboldu.

Yukarı çıkıp Nil'i aldığı, yanıma getirdiği bir hayal kurdum.

Burada hiç kıyafetinin olmadığını söylemişti, demek ki burada kalmıyordu. Fakat korumam olmakta da inat ettiğine göre burada kalmayı istiyordu, o zaman başka yerde mi yaşıyordu? Nil orada mıydı? Tırtılım benim, gerçekten çok özlemiştim onu.

Birazdan merdivenden gelen sesi tekrar duyunca baktım, Deren elinde iki tane uzun, dışı sedefli mumla dönmüştü. Bir tanesini, orta sehpada duran şamdanların için koyup kotunun cebinden çakmağını çıkardığında göğsünden akan damlayı izledim. Mum aniden parlayınca kendime geldim ve başımı kaldırıp gözleriyle karşılaştım. Bana doğru yaklaşıp diğer mumu koltuğun içecek bölmesindeki düzlüğe koyarken, "Yüzünü daha iyi görebileyim," diye fısıldadı.

"Çaktırmadan beni yakmaya mı çalışıyorsun?"

Çakmağı sertçe masaya bırakıp çaprazımdaki koltuğa yerleşti ve yüzlerimiz şimdi daha görünür olurken, dirseklerini dizlerine yasladı. "Bana her şeyi anlat Karmen. Hepsini duymak istiyorum."

Yalnızca nefret duygusuyla hareket etmiyordu, beni aşık olduğu kadın olduğum için de merak ediyordu. Koltukta öne doğru kaydım ve dizlerimiz birbirine yaklaşırken, "Dün söylediğin," dedim. Daha cümlemi bitirmeden gözbebekleri büyüdü ve bakışlarını kaçırdı. "Karina'yı seviyor musun gerçekten?"

Bakışlarını kaçırmaya devam ederek, "Hıhı," dedi.

İçimde çok garip, daha önce tanık olmadığım hisler oluşmaya başladı ve o görmese de dudağım kıvrıldı. "Sevdiğini söylesene," dedim ısrarla.

Kaşlarını çatıp kafasını kaldırdı. "Sus."

Gülmemek için bakışlarımı başka yöne çevirdim ve Deren beni izlerken, "Ben seviyorum," diye fısıldadım. "Karina'yı çok seviyorum."

Deren seslice yutkundu. Belki Karina'yı bu kadar çok sevmeme rağmen onu bir daha göremeyecek olmam onu bile yaralamıştır.

Önünde bağladığı ellerini sertçe ovalayıp, "Özlüyor musun?" Diye sordu. Ben gözlerimi çevirince de bakışlarımız birleşti, nefes alp verirken dudakları titriyordu. "Karina'yı özlüyor musun?"

İstemsizce kalbimi tutarak, "Çok," dedim. "Ama özlesem ne, çaresi yok ki."

Gözlerini gözlerimden çekmeden, "Nasıl başa çıkıyorsun?" Diye sordu.

"Çıkamıyorum."

Delirdim Deren, delirdim...

Daha derin bir nefes alsa da bir noktada o nefes sıkıştı ve parmaklarıyla daha sert oynadı. "Nasıl oldu?" Diye sordu. "Karina'yı nasıl kaybettin?"

Onu kaybettiğimi duymak beni çok kötü yaptı, kaybettiğimi zaten biliyor olsam da. İrkilmiş gibi gözlerimi kırpıştırıp, "Abimlere, babama, Carlos'a anlattım ama hiçbir zaman tüm yaşadıklarımı söylemedim," dedim. "Nedense sana anlatmak istiyorum ama... sonra benim hiç iyi bir anne olamayacağımı söylediğini hatırlıyorum. Bu yüzden nasıl iyi bir anne olamadığımı duymanı istemiyorum."

Mumun alevi titreyince Deren dönüp mumlara baktı ve sonra bana döndü. "Onlar... farklı koşullarda, Nil'in sağlığına zarar verdiğini düşünürken, acımasız bir mafya olduğuna inanırken kurduğum cümlelerdi."

"Ama gerçekti," diye kabul ettim, yağmurun sesini duyarken. "Ben iyi bir anne değildim."

"O zaman ben de iyi bir baba değildim," dedi kızar gibi. "Nil'in kaybolmasına engel olamadım."

Defalarca kez benim yüzümden kendisini kötü bir baba gibi hissetmişti, tekrarının olmasına, bunu söylemesine dayanamayıp, "Hayır," dedim. "Sen iyi bir babasın Deren. Nil'i buldun ama ben kızımı asla bulamadım."

Huzursuzca, "Onu tek başına mı aradın?" Diye sordu.

"Polisler de aradı ama Nil'i aradıkları gibi değil mesela. Karina'yı koruyan, bulunması için çabalayan sadece bendim."

Bir daha, "Nasıl?" Diye sordu. Yaz yağmurunun sesi bastırınca Deren üzerime bakıp, "Üşüyor musun?" Diye sordu.

"Üşüyorum ama senin anladığın şekilde değil. İçim buz gibi." Bir an sıraladığım cümlelerin şeffaflığına inanamadım. Deren'e karşı ilk kez içimden geleni söylüyordum. Bu yüzden garip bir telaşa kapıldım, onun beni dinlemeye hazır gözlerine kaçamak şekilde bakarak yutkundum.

Bir daha, "Nasıl?" Diye sordu. "Onu nasıl kaybettin?"

O günleri anlatmaya başlamadan öncesinde o günlere nasıl sürüklendiğimi anlatmalıydım. "Sana bir gece Carlos'tan bahsetmiştim, hayatıma abimin arkadaşı olarak girdiğinden, ancak ben sözlenince bana yaklaştığından. O bana yaklaşırken ben Markla sözlüydüm ve bir anda kendimi... onu aldatırken buldum. Carlosla çok kısa görüştük ve bu sırada... hamile kaldığımı fark ettim."

Gözlerimi kilitli duran çenesinden alamadım. Dudaklarını olduğu gibi dişlerini de sertçe birbirine bastırmış, dışarıda yağan yağmura bakıyordu. "Neden doğurdun? Carlos... senin için o kadar mı özeldi? Ondan bir çocuğun olmasını mı istedin?"

Doğru, onu aldırma gibi bir ihtimalim de her zaman vardı, böylelikle Mark'ın hiçbir şeyden haberi olmazdı fakat... "Karina'ya hamile olduğumu annemin ölüm yıldönümünde fark etmiştim. Annem bu hayatın içine bu kadar fazla çocuk getirebilecek kadar güçlüymüş. Ben de o kadar güçlü olabileceğimi hissettim, dokunamadım ona. Şimdi

Karina'mla hiç tanışmamış olduğumu düşünüyorum da... Çok korkunç geliyor."

Ellerini birleştirip yüzünü ellerine yasladı ve bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Neden Türkiye'ye geldin?" Diye sordu.

"Mark'ın kızımı öldürebileceğinden korktum," diye itiraf ederken sanki çeneme bir darbe almışım gibi titredi. "Onu aldattığımı, hamile olduğumu öğrenirse zarar verirdi kızıma."

Öfkeyle yükselen sesinden, "Onun hakkında yanılmamışsın," kelimeleri döküldü.

"Keşke yanılsaydım. Keşke kızımı değil beni öldürseydi."

Deren başını o kadar hızlı çevirdi ki, istemsizce ruh halim onun ne hissettiğini düşünerek bulandı. Bana, dünya üzerinde hiç kimsenin bakmadığı yoğunlukta bakıyordu. Bir insandan hem bu kadar öfkeli, hem bu kadar merhametli olmasını hiç beklemezdim. Gözleri koluma doğru kayınca, izlerin görünmemesine rağmen kolumu elimle kapattım. "Böyle söyleme," derken dudakları seğiriyordu. "Senin... birinin ellerinde öldüğünü düşünemiyorum bile."

Artık bunu neden düşünemediğinden emindim. Çünkü bana aşıktı.

"Ben de düşünemiyorum ama gerçek. Karina birinin ellerinde öldü," dedim, ağlamamak için yanaklarımı sıkıp gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırarak.

Deren duygularımın, verdiğim savaşın farkındaymış gibi yüzümdeki değişiklikleri izleyip, "Nasıl?" Diye sordu boğuk sesiyle. "Nasıl öl... öldü?"

Her gün olduğu gibi yine nefesim sıkılaştı ve kızım gibi nefes alamadım. "Boğularak," dedim, ellerimi dizlerim arasında sıkıca ezerek. "Mark onu kendi elleriyle boğdu."

Nefesi bölündü, bedeni dondu, kalbi sıkıştı. Göğsünün hareketsiz kalışından anladım kalbin sıkıştığını, uzuvlarının donduğunu. Gözlerime hayat bir işkenceymiş gibi baktığı saniyeler boyunca elim boynumdaydı ve boğuluyordum. Deren'in bakışları ancak elimin hareketlerini fark edince yer değiştirebildi ve duyduklarına tahammülü yokmuş gibi koltuktan fırladı. Elini ensesinde gezdirerek kendi etrafında döndükten sonra da bir anda kükreyerek aramızda duran sehpaya tekme attı. Sehpanın üzerindeki mum savrularak yanıma düşüp söndü ve sehpa ters devrilip bir gürültü çıkardı. Deren ikinci bir bağrışla ellerini yüzüne çarptı. "Bir bebeğe nasıl yapabilir bunu?

Aldatılmış olmasını böyle bir şeyle nasıl kıyas edip bu zalimliği yapabilir! O da seni aldatsaymış, gidip o Carlos piçini öldürseymiş!"

Koltuktan yere doğru yuvarlanan sedefli muma bakarken kelimeler hıçkırır gibi dudaklarımdan döküldü. "Doktor onun ölüm haberini verirken uzun süre boğulduğunu söyledi. Çünkü boğazındaki eller çok belirginmiş, onu boğarak öldürmek için vakit harcamış. Doktor... kızımın savaştığını söyledi. Savaşmış Deren, ölmemek için savaşmış."

Savaşçı.

Benim iki buçuk yaşındaki kızım ölmemek için savaştı.

"Son gördüğü... Mark'ın acımasız gözleriydi." Konuşurken o kadar zorlanıyordum ki göğüs kafesime cam kırıkları batıyordu adeta. "Son kelimesi de anneymiş. Kızım anne diye ağlarken boğmuş Mark onu."

Deren'in nefes bile almadan baktığını fark edince gözlerimi kaldırdım ve birbirine doğru akan ruhlarımızı hissettim. Gözlerinde derinden, onu zorlayan bir acı vardı. Çünkü biliyordu, bir kızı olduğu ve onu benim yüzümden kaybettiği için nasıl bir şey olabileceğini biliyordu. Çektiğim acının insani tüm duygulardan daha yoğun, daha fazla, kıyaslanamayacak bir ızdırabı işaret ettiğini biliyordu.

"O yüzden nefes alamıyordun," dedi çatlayan, boğuk boğuk bir sesle. "Sürekli boğuluyordun, öksürüyordun. Uzun süre nefes alamadığın zamanlar oluyordu."

Başımı salladım ve gözlerim dolu dolu bakarken, "Ölürken aç mıydı tok muydu çok merak ediyorum," dedim. "O benim kalbimdi Deren. Kalbimdi. Hayattayken böyle söylerdim ona, Kalbim Karina derdim."

Deren gözlerini kapattı. Yutkundu. Nefes aldı ama veremedi.

"Karina senin kalbin öyle mi?"

Sen de ruhum.

Keşke bunu yüksek sesle söyleyebilsem ama yapamıyordum, bir şey tutuyordu bana.

Sanırım... farkında olmadan söylediği o sözcükler.

"İnsan hayatta çocuğunun yerine denk gelen bir şey bulabilir mi Deren? İmkansız değil mi? O giderken kalbimde gitti sanki. İnan, ölmek yaşamaktan daha kolay benim için."

"Kalbin Karina..." Deren'in gözleri boynuma doğru kaydı ve bu bakış elimin boğazımdan inmesini sağladı. Sanki o en tekrar nefes alamadığımı biliyordu. Burun kemerini sıkarak kafasını öfkeyle salladı. "Bu yaptığı intikam almak değil. Bu insanlıktan çıkmak,

canileşmek, vahşileşmek... Daha bir sürü şey ama intikam asla değil! Böyle intikam olmaz! Bir çocuğun ölümü üzerinden karşılık..."

Nefesi kesilince sustu ve gözlerini tekrar bana kaldırdı. Göğüs kafesim koşsam ancak bu kadar hızlı çarpabilirdi, omuzlarım ağlıyormuşum gibi sallanıyordu ama kendimi tutuyordum. Deren'in gözleri titreyen dudaklarımda dolaştıktan sonra yavaşça bana doğru geldi. Yanımda yanan mum yüzümün sol tarafını aydınlatırken, "O pasta Karina için miydi?" Diye sordu. "Üç tane mum üfledik. Karina o gün üç yaşına mı girmişti?"

Demek üzerine düşündüğü birçok şey olmuştu, anlamıştı. Gözlerimi temizleyip, "Öleli dokuz ay olacak," dedim. "Karina'nın doğum günüydü, öldüğünde... iki yaşından biraz büyüktü işte."

"Nil'den biraz küçük, yaşasaydı onun kardeşi yaşında olacaktı."

Bunu söylemesi nedense yüreğime dokundu. Kendimi onun tarafından affedilmeye yakın hissettim. Bana biraz daha yaklaştığında göz pınarlarındaki ıslaklığı gördüm, kendini tutmaktan gözleri kızarmıştı. Bir an elini kaldırdığı dikkatimi çekti ama havada bocaladıktan sonra tekrar yanına indirdi elini, bana dokunamadı. "Fotoğraflarını hatırlıyorum. Çok güzel bir kız. Senin kadar." Kelimeleri *döküldü dudaklarından.*

Delicesine güç bir anın içindeyken bile kalbime dokunmanın yolunu bulmuştu. Yüzümü, dökülecekmiş gibi duran gözyaşlarımı görmemesi için diğer tarafıma çevirdim ve hızlıca kirpiklerimi temizledim. "Çok güzeldi ama... ölürken yüzü morluklarla doluydu. Bir bebeğin yüzünde o morluğu oluşturmak için ne kadar vurmak gerekir Deren?"

Ben biliyorum Deren, çünkü hemşireyim.

"Aynı yere birkaç kez vurulunca olur öyle morluklar Deren. Aynı yere birkaç kez vurmuşlar. Yüzünün sol ve sağ tarafına en az on kez vurmuşlar. Üstelik sadece yüzü de değil..." devam edemeyince boğularak sustum.

Deren geriye doğru sıçradı. İsmimi söylerken yalvarır gibiydi. "Karmen..."

Gözyaşlarım akmamasına rağmen hıçkırdım.

"Ne kadar çok acı çektiğini düşünürken ölecek gibi hissediyorum. Dünyada bu yaşadığımdan daha kötü bir his var mı bilmiyorum."

"Yok," dedi zorlukla. "Olabileceğini sanmıyorum."

"Çocuğunu kaybetmek gibisi yokmuş." *Dayanamıyorum artık, dayanamıyorum.*

Bir daha dolu dolu titreyen sesiyle, "Karmen," dedi ve devam etmek için zamana ihtiyacı oldu. "Karina'ya Mark kıydıysa Feda bu işin neresindeydi?"

"Mark çocuğum olduğunu bir şekilde öğrenmiş," dedim ellerimi yüzümden indirerek. "Karina'yı Feda'ya kaçırtmış, günlerce Feda ve çetesi kızıma işken... kötü davranmış, onu incitmiş. Fotoğraftaki gibi, yüzünde, vücudunda çok fazla iz varmış. Hepsini Feda ve çetesi yapmış. En sonunda da Mark... onu boğarak öldürmüş." Bunları ağlamadan söyleyebilmemi sağlayan tek şey beni ayağa kaldıran Karina'mdı.

Deren'in parçaya bölünen, titrek nefesini duydum ve yalnız iki saniye sonra kafamın üzerinde bir ağırlık hissettim. Burnumu çekerek gözlerimi yukarıya kaldırdım ve Deren'in eli saçlarımı okşarken bana dolu dolu bakan gözleriyle karşılaştım. Alt dudağını sertçe ısırıyordu. Saçlarımı, sevdiğim gibi başımın tepesinden uçlarına doğru okşayarak, "Tamam," diye fısıldadı. "Acı çekiyorsun. Daha fazla anlatmayı istemiyorsan yapma."

"Zaten çekmemi istiyorsun," dedim, bana acımasızca söylediklerini düşünerek.

"İstedim," dedi ortada reddedeceği bir şey olmadığı için. Eli saçlarımdan ayrılmasın diye başımı hiç hareket ettirmeden bakıyordum ona. "Çünkü sen tüm bu yaşadıklarını bana da yaşattın; benzerlerini, aynılarını, daha azını veya daha çoğunu. Sana bunları ben yaşatmadım ama sen bana... öldürmeyi istediğin o adamın yaşattıklarını yaşattın. Ben yine de dokunamadım bile sana. O sinirle vurmayı bile düşündüm ama yapamadım. Çok düşündüm ama yine de anlamadım bana neden bunları yaşattığını."

Hikâyeye dahil olduğu kısım işte burasıydı. Nil'i ondan neden, niye kopardığımdı. Telafisi olmayan o hatayı neden yaptığımdı. Parmağımı çorabımda dolaştırarak yanan muma bakarken, "Öncelikle Nil'e hiç kötü bir şey yapmadım, dokunmadım, kırmadım," dedim. "Evet, üzdüm, sizden ayrı olduğu için üzüldü ama canını hiç yakmadım."

"Nil pedagoga gidiyor Karmen. Dokunmadın, kırmadın ama... onu tedirgin ettin, travma oluşturdun. Hâlâ ben yanından ayrılırken ağlıyor, geri dönmeyeceğimi düşünüyor."

Beni onun kalbine geri götürmeyecek olsa da, "Özür dilerim," dedim. "Senin beni affetmeni, Nil'in yaşadıklarını telafi etmemi sağlamayacak ama özür dilerim Deren."

Kemikli parmakları bir kez daha başımın tepesinden uçlarına kadar okşadı ve sonra hızlıca çekti. Ensesini sıvazlayarak sisli cama yürürken, "Neden?" Diye sordu yeniden. "Benim kızım bu hikâyenin neresinde?"

"Nil bu hikâyenin neresinde," diye fısıldadım onun sırtını izlerken. "Bizi bir araya getiren bir yerinde sanırım. Nil'i kaçırma amacım iş değildi, duygusal zayıflığımın bir getirisiydi." Hikâyenin en başına dönmem gerekti. "Ben Nil'i ilk kez parkta, yanında Derya ile gördüm."

Gergin sesle, "O park mı?" Diye sordu.

"Evet," dedim Nil'i düşünürken. Onu gerçekten özlüyordum, Karina'nın acısında teselli bulduğum her şeyi kaybetmiştim. "Görünce Karina'ya benzettim onu, o an seyre dalıp izledim. Parkta masum masum oynuyor, eğleniyordu. Onu izlerken kafamı biraz olsun dağıtıyordum, bu his yüzünden de daha yakın olmak istiyordum ona. Diğer yandan..."

Susmam üzerine, "Diğer yandan?" Diye tekrarladı.

"Derya ona kötü davranıyordu."

Deren vücuduna dokunmadan yalnız başını çevirdi ve zaten tahmin ettiği, bir parçasını öğrendiği gerçeklerin daha fazlası için, "Nasıl kötü?" Diye sordu.

"Nil'i sık sıkı azarlıyordu," diye hatırladıklarımı anlattım. "Ben ilk gördüğümden sonra ikinci kez, hatta üçüncü kez de Nil'i görmek için parka gittim. Bazen denk geldim, gördüm, bazen de göremeyip saatlerce bankta oturdum, onun gelmesini bekledim. Her gördüğümde izlediğimde de Derya'nın onun babası olduğunu düşündüm. Hep o parka getiriyordu çünkü. Ama... anlamadığım şekilde üzüyordu onu. Nil bir şey diyecek olduğunda hep lafı ağzına tıkıyor, kolumdan tutarken çekiştiriyor, azarlayıp duruyordu. Git gel derken ben onun Nil'e böyle davranmasına tahammül edemedim, nefret etmeye başladım, Nil'e yardım etmek istedim."

Deren uzun uzun sussa da aldığı nefeslerin hoyratlığından ne kadar çok sinirli olduğu anlaşılıyordu. Eminim Derya'nın Nil'e başka neler yaptığını, davrandığını düşünüyordu. Onu çok iyi anlıyordum ama onu anlarken ona bunların daha kötüsünü yapmıştım.

Gerçekten ne kadar da affedilmez bir şeydi yaptığım.

"Nil'in... Kötü bir ailesi olduğunu düşündüğün ve Karina'ya benzettiğin için yardım mı etmek istedin?" Diye sordu dakikalar sonra. Sanki bu... işlediğim suçu bir nebze olsun hafif kılabilirdi.

"Bir noktada evet, Nil'e yardım etmek istedim ve bir o kadar da onu yanıma istedim. Benimle olmasının, ona iyi bakmanın hayalini kurdum." O zaman hissettiklerim daha trajik bir psikolojinin gölgesindeydi, bu yüzden yaptıklarımı dayandırdığım mantığı güç bela hatırlıyordum. "Sonra bunu Gece'ye söyledim. O ise çılgınlık olduğunu, Nil'in başka bir ailesinin olduğunu, yapmak üzere olduğum şeyin suç olduğunu söyledi."

"Senden sağlıklı düşünüyormuş."

"Ama Nil'i o kaçırdı," dedim dudak bükerek.

Gözleri üzerimdeyken, "Doğruydu yani?" Dedi. "Onu parktan alan Gece ile Yaman'dı? Fikri nasıl bu kadar hızlı değişmiş?"

Gece'nin de çok sağlıksız bir psikolojide olduğunu, hastanede yattığımızı, hareketlerimizin çelişkili olduğunu anlatmadım. Hastane başka bir mevzuydu, şimdi anlatmaya başlasam tekrar başa dönerdik. Ben ona en çok merak ettiklerini anlatmak istiyordum.

"Perişandım, kahroluyordum, her geçen gün bitiyordum. Gece bunu fark edip benim yerime bu çılgınlığı yaptı, Nil'i kaçırıp evime getirdi. Bir sabah yanımda Nil ile uyandım." Parmağımı mumun alevinde gezdirmeye başladım.

"Benim uykusuz gecelerim de böyle başladı yani."

Suçlulukla, "Evet," dedim.

Düşünceler içinde, "Sonra neden gelip Feda'yı şikâyet ettin?" Diye sordu. Bağlantıyı kurmuş olmalıydı, fakat yine de soruyordu.

Gök gürültüsünün sesini takip etmek için camdan dışarıya, sonra da tekrardan Deren'e bakarak iç çektim. Keşke onu bu kadar acıtmasaydım ve şimdi gidip sarılmaya yüzüm olsaydı. "Nil benimleyken Gece onun ailesini araştırdı ve dedesinin Edip olduğunu öğrendi. Kendisi de gazetecilik okuyordu, güvenlik kameralarını falan da gazeteci olduğunu söyleyerek almıştı zaten. Gece beni Edip'in gücü konusunda uyarınca ben... bu güçten faydalanmak istedim."

"Faydalanmak?" Dedi, gözleri yüzümden ayrılmadan. O dikkatli bakışlarına kayıtsız kalamadan yüzüne baktım. "Senin Edip'in gücüne mi ihtiyacın vardı? Sen bir mafyasın, ailen büyük büyük dedenden beri

mafya olarak yetişiyor ve kıçı kıytırık Edip'in gücüne muhtaç oldun öyle mi?"

Yüzüme düşen saçlarımı kulak arkasına koyarak, "Böyle düşününce haklısın tabi," dedim. "Ama... İtalya'dan kaçıp Türkiye'ye geldiğimde aileme, doğrusu Mark'a izimi kaybettirmek için uğraştım. Ancak... Karina'yı kaybettiğimde onlara ulaşmak için çabaladım ama ulaşamadım. Tek başıma benim imkanlarım da yetmedi, güçlü bağlantılarım, tanıdıklarım yoktu. Zaten bu yüzden bulamamıştım Karina'mı."

Camın önünden ayrılıp yavaşça içeride gezmeye başlarken kendi kendine çıldıracağım, diye fısıldadığını duydum. Ellerini saçlarında, tırnaklarını da kafa derisinde gezdiriyordu. "Edip'in, Nil'in fotoğrafları haberlerde dolaşmaya başlayınca onun gücünü, kendi kızımın katillerini bulmak için kullanacağımdan emin oldum."

Deren, olayın buraya bağlanacağını dakikalar önce sezmiş olmasına rağmen bana bakarken gözlerinde saf bir duygu vardı. Onu ve Nil'i alet ettiğim şeylere hayret ediyordu. Dişleri titreyen dudaklarına vuruyordu. "Bu yüzden gelip Feda'yı gördüğünü söyleyen o ifadeyi verdin."

"Evet," dedim avuç içimi kızgınca, sertçe kaşıyarak. "Polisler Karina'mı kaçıranın çocuk çetesi olduğunu söylemişti. Ben de elimdeki bu ipucuyla hareket ettim, Nil'i kaçıranın o olduğunu söyledim. Bir sokak çetesi olduğu için herkesin inanabileceği bir yalandı da."

Deren hareketsizce, nefessizce bakıyordu bana. Hiçbir ışık yoktu gözlerinde. Sanki... onu hiç insan yerine koymamışım, bir kalbi yokmuş gibi davranmışım.

"Polisleri, sizi kandırdım." Mumun titreyen alevinden sonra çıkan ses yutkunmamdan geldi. "Bu ifadem sayesinde polisler Karina için çabaladıklarından daha fazla çabaladılar. Üstelik Edip ile beraber senin de gücünü fark etmiştim. Nil'in babası sen olduğu için şaşırmıştım ve onu çok sevdiğini anladığımda Feda'yı bulmak için çabalayacağını biliyordum. Her şey hayalini kurduğum gibi ilerledi. Emniyetin, Edip'in, senin sayende Feda'yı buldum ve ondan, tüm bunları yaptıranın Mark olduğunu öğrendim."

Deren cümlelerim bitmesine rağmen sanki hâlâ bir şeyler söyleyecekmişim gibi bana baktı ve ardından adımları tökezleyerek

koltuğa ilerledi. Çöker gibi oraya oturup dirseklerini dizlerine koyarken, "Kullandın," diye fısıldadı. "Nil'i ve beni kullandın."

Nihai ve her şeyi affedilmez yapan sonuca varmıştı. "Evet, öyle yaptım. Sana yüzüm kızarmıyor gelebilir ama bunu yaptığım için gurur duymuyordum, hatta utanıyordum."

Alçak bir sesle tekrarlayarak, "Utanıyordun," dedi. "Nil'i avucuna aldın ama ya beni? Beni neden avucuna aldın? Neden duygusal bağ kurdun benimle?"

"Bu istemsizdi, plansızdı," dedim parmak uçlarıma bakarak. Kıyafetimin kolundan bileğimdeki kesiğin birazı görünüyordu. "İfademden sonra beni aradın, çağırdın. Bir iki derken görüşmeye başladık ve ben senin ne kadar iyi bir baba olduğunu gördüm. Merhametliydin, şefkatliydin, acı çekiyordun, kayıtsız kalmak çok zordu."

İnanamamış gibi, "Kayıtsız kalamamış halin bu mu?" Dedi hayretle. "Acı çektiğini, kızını ne kadar sevdiğini gördüm diyorsun ama hiçbir şey yapmadın. Bana söyleseydin, anlatsaydın, kızımı geri vereceğini söyleseydin zaten bulurdum o katilleri! Ama sen... seni hiçbir şey durdurmadı. Adli tıpa gittim, kızımın cesedi... cesedini göreceğimi sandım. Yanımda geldin ya! Yanımda geldin! Korkuyla titriyordum, titrediğini görmesinler diye elimi cebimden çıkaramıyordum! Yanımda yürüdün Karmen, üzülüyor gibi yaparak yanımda yürüdün! Oradan çıktığımda sevinçle kollarıma atladın!"

Sesini ne kadar yükseltirse yükseltsin razı gelecektim. Çünkü kalbini parçalarken ben de çok fazla kırılma sesini çıkarmıştım. Yine de bilmesi için, "Üzülüyordum," dedim. "Sana, Nil'e, Nalan'a bunu yaptığım için üzülüyordum ama bir yola girmiştim işte. Üstelik... bilemezdim, sana anlattığımda bana yardım edeceğini bilemezdim." Ayrıca o gün Nil için gerçekten korkmuştum, çünkü Yaman Nil'i alıp bir süre ortadan kaybolmuştu. "Ayrıca... Hatırlasana, o dönem Nil aramıştı seni, ben aratmıştım. Senin üzüntüne, Nil'e dayanamadığım için yapmıştım."

Deren'in gözleri anıların getirisi olarak kısıldı. "O arama, sen yanımdayken gelmişti."

"Ben Nil'i sevmesem, senin üzülmenden mutluluk duysam bunu yapar mıydım Deren?"

Burun kemerini sıktı. "Beni çok mu özlemişti?

"Çok," diye itiraf ettim suçumu. "Ağlamıştı. Çocuk, ağlayacak tabi... Ben dayanamadım ona da sana da, aradık seni."

"Sen kızımı bana olan özlemiyle ağlattın ama o bana ne dedi biliyor musun Karmen? Nalan seni dövünce ne kadar üzüldüğünü, bunun için seni görmeyi istediğini." Ben başımı kaldırıp üzüntüyle gözlerine bakarken, Deren bakışlarını kısarak kafasını iki tarafa salladı. "Karina'nın fotoğrafına sarılarak ağladığını görmüş, o da ağlamış buna. Bana... Karina'yı sana getirmemizi söyledi. Karina kadar Nil'de masumdu. Onu kullandığını... kabullenemiyorum."

Nil'i ne kadar incittiğimi, ondan terk edilme korkusuyla bir travma açtığımı öğrenmek yüreğimi sıkıştırdı. Sanki nefes alamadım, içim acıdı. Tarafsız kalamıyordum, gözlerim doluyordu. Üstelik Nil'in benim için ağlaması, Deren'e bunları anlatmış olması... Tırtılım benim. "Yemin ederim geri getirecektim Deren," dedim ayağa kalkarak. Yanına gitmek, gözlerine yakından bakmak istiyordum. "Hatta o gün Nil'i sana getirecektim, beni bulmamış olsan da Nil'e kavuşacaktın. Konuşmuştum Nille, o da biliyordu, sorabilirsin. Onu giyindirdim, süsledim, hatta Karina'nın bir elbisesini giydirmiştim ona..."

Gözlerime bakarken, "Attım," dedi bir anda, boğuk sesiyle. "O elbiseyi Nil'in üzerinden çıkarıp çöpe attım."

Ayaklarım titreyen bedenimi iki adım geri götürdü.

Atmış, ona aldığım o çiçekli elbiseyi atmış.

Ama... sen onun mezarına çiçek bırakmadın mı Deren?

İrkildiğimi, tenime inen ürpermeyle beraber hissettim ve bacaklarım koltuğa çarparken gözlerim onun gözlerinde donup kaldı. Söylediği o kadar soğuk şekilde kurulmuş bir cümleydi ki, yapmış olduğu mu yoksa bunu söylemiş olması mı canımı daha fazla yaktı ayırt edemedim. Canım yandı ama bir o kadar da öfke duydum. Bir sonraki soluğumu burnumdan, yumruklarımı sıkarak aldım ve bir anda hemen koltuğun yanına koyduğu şamdama uzandım. Kaldırdığım gibi onun kafasına fırlatıp, "Al!" Diye bağırdım. "Ben de attım!"

Şamdam ve mum Deren'in kafasına çarpıp yere düştü. Bakışları yere düşenleri ve sonra da yüzümü bulunca dudaklarını açıp şaşkınlıkla kapattı. Eli yavaşça başına gitmişti, çünkü şamdam kafasını kanatmıştı. Kan damlası saçlarının arasından sızarken, kendimi ve onu bu hale getirdiğim için daha da öfkelenip titrek bir soluk aldım. Ardından sol tarafıma dönüp koltuktaki çantamı aldım ve üzerimi

düzeltip genzimi temizlerken, "Birçok şeyi öğrendin," dedim saygınlığımı koruyarak. "Artık Türkiye'ye dönebilirsin."

Onun beyazlamış, şaşkın ve karmakarışık yüzüne son kez bakıp arkamı döndüm. Topuklularımı yere sertçe bastırıp ilerlemeye koyuldum ve birkaç adım atmıştım ki, onun da adımlarını duydum. Beni durduracağını düşünerek telaşa kapıldım ama bir anda bana yetişip kolunu belime doladı, beni hızla kendisine çekip göğsüne yaslarken başını da saçlarım arasına gömdü. Günler sonra ona ilk kez bu kadar yakın olduğum için afalladım ve çantam elimden düşerken, gözlerim dolu şekilde boşluğa tutundu. Deren yüzünü saçlarıma sürtüp kendini bana yaslarken, "Ne öfkeme teslim olabiliyorum ne de aşkıma," diye fısıldadı. "N'apacağımı bilmiyorum, çok çaresizim!"

O temiz sabun kokusuyla bana sarılınca ağlamam için son darbe de inmiş gibi hissettim fakat gözyaşlarımı akıtmadım. Ağır, sıcak vücudu buz tutmuş kalbime kadar dokundu ve az önce söylediklerine rağmen kendimi döndürüp ona daha sıkı sarılmak istedim. Fakat sözcüklerin yaralayıcılığını sindirememiştim. Kendimi onun kolları arasından çıkaracak ilk hamleyi yapmak için karnımdaki elini ittiğimde dudaklarını enseme koyup, "Bir gün birisinden birisine teslim olabilecek miyim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Tek bildiğim, gitmeyeceğim. Bana defalarca git desen de gitmeyeceğim. Nil'i aradığım gibi arıyorum seni evimde, odamda, yatağımda..."

"O elbise," dedim göğüs kafesim yerinden oynarken ama devamını getiremedim, kapı tokmağının sesini duyunca gözlerimi sokak kapısına çevirdim. Fakat Deren duymamış gibi alnını saçlarıma sürterek üzerimdeki trikoyu avuçladığında, "Kapı," dedim bir tehlike olup olmadığını düşünerek. "Deren, kapı."

"Umurumda değil!" Derken çıldırmış gibiydi sesi fakat kapı tokmağı bir daha vurunca ensemde tahammülsüzce nefes alıp bıraktı beni. Boşluğa düşmüş hissinden kurtulmak için hızla eğilip yere düşmüş çantamı aldım ve Deren yüzüme bakıp dişlerini sıkarak kapıya döndü. Kurumuş gömleğinin yakaları birbirinden ayrılırken süratle kapıya yürüdü ve elini kapının pervasına yaslayıp bağırmaya hazır şekilde kapıyı açtı.

Gelen... Carlos'tu.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ya kardeşim bir gider misin? Belki odaya falan çıkacaktık, böldün bizi akskwlslslz

Bu bölümdeki yüzleşme bana yetmedi, fakat konuşulacak her şeyi bir bölüme sığdırmakta zor. Bunlar oturduk konuştuk, bir seferde hallettik mevzular değil. Karmen'in ne kadar acı çektiğini Deren'e daha şeffaf anlattığı, Deren'in de Karmen'in en gizli, kalbinden gelen duygularını dinlediği sahneler yazmayı istiyorum. Bölümün sonlarına doğru Deren'in söylediğine çok kızdım fakat dediği gibi öfkesi ile aşkı arasında bocalıyor. Karmen'e bunların yapılmış olmasına dayanamadığı gibi, Karmen'in de kendisine bunları yapmış olmasına dayanamıyor. Bu ikisi için de bir süreç, kırgınlıklar kızgınlıklar illa ki yaşanacak. Bazen birbirlerine söyledikleri tadımızı bile kaçırabilir ama Karmen'e affedilmez bir şeyler yapıldığı gibi, Karmen'de Deren'e affetmesi zor şeyler yaptı. Sizler ne düşünüyorsunuz? İlişkilerinin bu psikolojideyken inişli çıkışlı olmasına hak veriyor musunuz? Lütfen görüşlerinizi benimle paylaşın. ♡

Ee bölümü bir emoji ile anlatır mıyız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

♥

33. ❝Koşul & Kabulleniş.❞

Çağan Şengül, Çok Yazık.

Merhaba canımın içleri. Nasılsınız?

Burada mıyız?? Sağ baştan say. 1

Dostlarım, biliyorsunuz ki tek ricam oy vermeniz ve yorum yapmanız. Bölümlere, paragraf aralarına yorumlarınızı istiyorum. Benim bir yorumumdan ne olur demeyin, hepsi çok değerli. İnanın yorumlar, oylar modumu o kadar yükseltiyor ki sürekli yazmak istiyorum. ♡

Hayalimdeki Salvadorla benzerlik taşıdığı için sizlerle paylaşmak istedim. Angel'ı da görmek ister misiniz?

Bu fotoğraftaki çocuk bana Karina'mı hatırlatıyor... Güzelim benim.

33. ❝KOŞUL & KABULLENİŞ.❞

Son dakikalarda o kadar sıkıyordum ki yumruklarımı, belki de sebebi birilerinin suratlarına vuracak olmamdı. Kaderime yön veren ve bizzat kaderim olan iki adamın karşı karşıya duruşunu izlerken bile aklımdan geçen yalnızca Karina'nın çiçekli elbisesiydi. Harekete geçmeyi ilk düşünen ben olmayabilirdim ama bu kaosun ortasında harekete geçen ilk ben oldum.

Deren ile Carlos karşı karşıya durmanın şaşkınlığı ve gerginliğini yaşarken, omuzlarımı dikleştirerek yerimden ayrıldım ve Deren'in arkasından kapıya ilerledim. Adım sesleri akışı değiştiren şey oldu ve Carlos'un gözleri aynı hizada harekete ederek bana çevrildi. Zaten görmeyi istediği benmişim gibi beni süzüp tekrardan Deren'e döndü ve onun kan sızan başına, çıplak göğsüne, yanında sıktığı yumruğuna bakarak, "Bir süredir çıkmanı bekliyordum," dedi bana. "Sen çıkmayınca ben eve gelmek istedim. Beni zorunda bıraktın."

Söyledikleri aklımda oluşan soruya bir cevap oldu. "Beni mi takip ettin?" diye sordum.

Bu soru, Deren'in bir adım öne çıkıp Carlos'a yaklaşmasını sağladı. "Sen Karmen'i mi takip ettin? Ne hakla!"

Carlos, daha önce gördüğü bu adamın kim olduğunu anlamayı istiyormuş gibi dikkatle süzdü ve tek kaşını kaldırarak, "Evet," dedi.

"Karmen benim eski sevgilim, bağımız var. Sen kimsin?"

Deren elini kapının pervazına sertçe vurarak, "Sevgilisiyim," dedi. "Şimdiki sevgilisiyim!"

Bundan benim de haberim yoktu.

Gözlerim hafifçe yukarıya kalkıp onun sinirden kızaran yanaklarında, kan sızan alnında dolaştı ve sonra tekrar Carlos'u buldu. Huzursuzdu, Deren'in meydan okumasının farkında şekilde dudaklarını sıkmıştı. Ağzını açıp bir şey diyecek olduğunda, hakkımda daha fazla konuşulmasından rahatsız olup öne çıktım. Deren'in kolunun altından geçip Carlos'un karşısında durarak, "Bu hadsizliğin canımı çok sıktı," dedim. "Beni nasıl takip edersin? Artık aramızda hiçbir şey yok, bana böyle uygunsuz davranamazsın."

Dante İtalyan'ca bildiği için konuştuklarımı anlayıp, "Evet," dedi hararetle. "Evet evet, katılıyorum!"

Ama sinirden Türkçe konuşuyordu, Carlos anlamıyordu...

Bu yüzden Carlos ona garip garip bakıp akabinde benimle göz teması kurdu. Arkasında bir koruma vardı, sırtı bize dönüktü ve Carlos'un arabasının kapısı açıktı. Ellerini ceketinin içinden beline koyarak, "Bana başka çare bırakmadın," dedi. "Evden çıkmıyordun, beni de malikanede görmek istemiyordun. Seninle yalnız kalıp konuşmamız lazım, bu gerçeği yok sayıyorsun."

Ben tepki vermeden, "Yalnız mı?" Dedi Deren, tahammülsüz bir sesle. "Karmenle yalnız kalamazsın. Bunu sana hecelemem mi gerekir? Aklın yok mu? Algılayamıyor musun? Seninle görüşmek istemiyorsa bir bildiği vardır!"

Carlos'un ve benim korumam sesler yükseldiği için bu tarafa baktılar ve Carlos gerinerek gözlerini Deren'e kaldırdı. Deren sinirliydi fakat o da sinirliydi. Benimle gerçekten konuşmak için çabalıyordu ve karşısında hiç tanımadığı bu adamı bulduğu için ortamdaki ateşi farkında olmadan harlıyordu. "Carlos, ortak bir noktamız olduğu için benimle konuşmayı istemeni anlıyorum ama bunu beni takip ederek sağlayamazsın. Ben sana konuşmak için hazır olmadığımı söylemiştim."

Deren sol omzuma doğru eğilerek, "Daha önce konuştunuz mu?" diye sordu. "Bahçedeki buydu değil mi?"

Konudan uzaklaşmamak için onun sorusunu havada bırakmak zorunda kaldım ve Carlos'un gözleri Derenle aramızdaki yakınlıkta

dolaştıktan sonra benimle birleşti. "Karmen, benim bekleyecek sabrım yok. Biz kızım olduğunu ve onun öl... öldüğünü söyledin. Hakkında, tüm yaşananlar hakkında daha fazla şey öğrenmek isterken beni evinden gönderdin. Kızımla beraber gittin, onu doğurdun, bir kere bile bana ulaşıp haber vermedin. Daha fazla şey öğrenmek istiyorum diyorum, aldırmıyorsun! Ben gerçekten bunu mu hak ediyorum? Kızımız hakkında tüm kararları alıp çok uzaklara gitmemiş gibi hâlâ kaçıyorsun benden, yeter artık!"

Bana yüksek perdeden konuşmasının gururuma bıraktığı darbelerden çok gözlerindeki içten yakarışına takılı kalmıştım. Gerçekten üzgündü, Karina hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. İkimizi de suçladığım bu kayıpta ben Karina hakkında her şeyi bilirken o çok az bilgiye sahipti. Açıkçası... En çok da Karina için, babası tarafından değersiz görülmediğini hissetmesi için onu Carlosla paylaşacaktım.

Deren hâlâ sol kulağıma eğilmiş şekilde, "Bazı kelimeleri çıkaramadım, arada kötü bir şey söyledi mi?" diye sordu.

İtalyan'cası çok gelişmiş değildi, bunu zaten anlamıştım. Sorusu üzerine başımı arkama çevirdim ve ona bu kadar yakın olmakla beraber kalbim dudaklarımdan fırlayacakmış gibi hissettim. "Zaten ayrılmak üzereydim," dedim soğuk bir sesle. "Carlosla eve döneceğim, hoşça kal."

Deren'in huzursuz, öfkeli bakışlarına sırt döndüm ve eşikten çıkıp Carlos'un yanından geçerken, "Arabaya gel," dedim. "Ne istiyorsan sorarsın."

Carlos rahatlamış şekilde başını salladı ve dışarıya attığım üçüncü adımımda beklediğim bir şey oldu. Deren arkamdan gelip kolumdan tuttu ve beni kendisine çevirince yanağında kandan oluşmuş ince bir çizgi gördüm. Telaşlı şekilde nefes alarak, "Eve onunla mı döneceksin?" diye sordu. "Burada konuşun, sonra gitsin, yalnız kalmanızı istemiyorum."

Carlos, o Türkçe konuştuğu için bir şey anlamadı ama beni tutuş şeklinden şüphelenmiş gibi, "Seni zorluyor mu?" diye sordu.

Deren bu soruyu alınca gözlerini sımsıkı yumup burnundan derin bir nefes bıraktı.

Kolumu çektim. "Karina, Carlosla yalnız konuşacağım bir konu. Tıpkı senin Nalanla paylaştığın acı gibi, ben de bu acıyı Carlosla

paylaşıyorum."

Gözlerini açtığında insaniyetinin son anlarındaki bir adamı gördüm sanki. "Benimle paylaş istiyorum anlamıyor musun? Onun için ne kadar üzgün olduğunu, acı çektiğini benimle paylaş, onunla değil!"

"Ama Karina'nın babası Carlos."

"Ben de buna deli oluyorum ya!"

"Deli ol," dedim umursamazca.

Gözleri alev alev oldu. "Bak güzelim, ben deliririm delirmesine ama önce bu adamı öldürürüm!"

Dudaklarım titreyerek, "Elbisesini attın," dedim ve sonra zayıflığıma kin duyarak ona sırt çevirdim, gitmeye hazır duran Carlos'un yanından geçip aşağıya indim. Carlos derhal arkamdan gelmeye başladığında şoförüm aracımın kapısını açtı ama ben daha oraya kadar gidemeden, "Karmen," diye bağırarak tekrar kolumdan tuttu Deren. Sinirle dişlerimi sıktım ve Carlos Deren'e yaklaşıp, "Bırak!" Diye karşılık verirken yağmur damlalarını yüzümde hissettim. "Kızımız hakkında konuşacağız, anlamıyor musun?"

"Kızındı madem, neden kızının yanında değildin?" diye kükredi Deren ve bu ortamı alevlendirdiği için Carlos bir anda belinden silahını çıkardı. Gözlerim o silahı bulduğu an vücudum duygusal olarak harekete geçti ve kendi etrafımda dönüp sırtımı Deren'e yaslarken bir elimi kaldırdım. "Sakın yapma Carlos, silahı yerine geri koy."

"Kızım hakkında konuşamaz Karmen! Ne yaşadığımı bilmeden bunu yapamaz! Ne hakla bana bunu söyleyebilir!" O an gerçekten Carlos'un acısını anlayabilirdim.

Deren, kendisine bir silah doğrultulması umurunda değilmiş gibi alayla gülerek, "Ciddiyetsizliğimin kusura bakma ama o sıkacağın kurşunu bilye gibi sektirip beyninden geçiririm," dedi. "Geri koy silahını, kurşun kazayla Karmen'e gelirse hayatını sikerim!"

Carlos karşılık vermek üzere ağzını açtığında ayağımı yere vurarak bağırdım ve ellerimi göğsüne koyup onu serçe ittim. "Tek kelime etmeden arabanın oraya git ve beni bekle!"

Carlos hiddetle nefes alıp verirken, Deren beni kolumdan tutup silahın önünden çekti. Bunu, bir kaza kurşununa gitmemem için yaptığını anladım ve Carlos arkasını dönüp sinirle arabanın oraya yürürken, bu kez parmağımı Deren'e salladım. "Hep böyle mi yapacaksın? Bağırıp çağırıp kavga mı edeceksin? Konuşulması,

anlaşılması gereken şeyler var! N'apabilirim ki, kızımın babası o! Kızım için tabii ki onunla konuşacağım, bir şeyler paylaşacağım!"

Belki de gerçeklerin yakıcılığı yüzünden direkt cevap veremedi. Bir adım geriye gidip Carlos'un olduğu yere baktı, arabasının önünde, yanında korumasıyla bizi izliyordu. Kendi korumamın da bir tehlike sezdiği için bana yaklaştığını hissetmiştim. Deren Carlosla manalı manalı bakışıp bana döndüğünde, "Burada konuşun," dedi. "Gözümün önünde konuşun, yalnız kalmanızı istemiyorum."

"Çok fazla benim yerime konuşuyorsun." Elimle titreyen dudaklarımdaki damlaları sildim. "Ayrıca benimle konuşurken de çok emrivaki olmaya başladın, kendine gel. Birbirimize yaptıklarımızla saygı sınırımızı çoktan yıktığımızın farkındayım ama gururumdan bir şeyler bırak."

Diyecek bir şeyi varsa da duymadan arkamı döndüm ve kendi arabama doğru ilerledim. Carlos'un da yürüdüğünü gördüm ve ıslanan saçlarımı geri atarak kapıyı çarparken, diğer tarafın da kapısı açıldı. Carlos yanımdaki koltuğa yerleşip beni izlemeye başlayınca, Deren vücudunu arabama çevirdi ve gözlerini buradan ayırmadan yağmurun altında bekledi. Görüşümde bir leke hissedip bakışlarımı çevirdim ve Carlos'un uzattığı mendiline baktığımda, "Islandın, yüzünü sil," dedi.

"Küçük oyunlarını bırak, mendili cebine sok ve sormak istediklerini sor."

Koltuğuna geri yaslanırken dışarıya, Deren'e doğru bakıp mendili dizime bıraktı ve sonra, "Gerçekten sevgilin mi?" diye sordu.

"Carlos," dedim ellerimi direksiyona sarıp geri yaslanırken. Gözlerimi ön camdan dışarıya, kılını kıpırdatmadan bizi izleyen Deren'e kilitledim. "İlişkimiz seneler önce bitti, koptu. İkimiz de hatalar yaptık, yanlış kararlar verdik. Şimdi bu noktadayız ve bu noktada tek ortak noktamız Karina. Onunla ilgili sormak istediklerini sor, yoksa git."

Yumruğunu dizinde sıkıp gevşeterek, "Görmek istiyorum," dedi. "Karina'nın yüzünü bilmiyorum, görmeyi istiyorum Karmen. Bir fotoğrafı, videosu illa ki vardır değil mi? Beni tanıyor muydu mesela? Bunu da söylemedin."

"Tanımıyordu," dedim, kalbim Karina'mı düşünüp gülümserken. "Henüz anne ve babanın ne olduğunu bilecek kadar büyümemişti."

Bir süre durup, "Fotoğrafımı falan hiç göstermedin mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır Carlos. İtalya'dan ayrılırken yanımda fotoğrafını götürdüğümü mü sanıyordun?"

Genzini temizledi. "Açıkçası evet."

"Götürmedim," dedi. "Seni terk ettim, neden fotoğrafını götüreyim?"

"Bana aşıktın," dedi.

Dudağımı kıvırdım. "Sanırım her şeyin sebebi bu. Birbirimize aşıktın demiyorsun. Bana aşıktın diyorsun. Senin için duygusal ve fiziksel tatmindim sadece."

İçerlemiş gibi, "Hayır," dedi sertçe. Bana döndüğünde bile gözlerimi Deren'den ayırmıyordum. Sırılsıklam olmasına rağmen içeriye dönmek için hiçbir şey yapmıyordu. "Ben seninle gönül eğlendiren, çocuğunu yok sayan bir adam değilim. Fakat tüm ailen tarafından öyle addediliyorum."

"Tamam, o akşam şaşırmış olmana hak veriyorum Carlos ama abim seni kovduğunda gitmeyebilirdin, elimi tutup çocuğun sana ait olduğunu söyleyebilirdin."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "O zaman her şey farklı olurdu değil mi? Belki... biz evlenirdik, Karina hayatta olurdu."

Her şeyin farklı olma ihtimalini ortaya atan ben olmama rağmen Carlosla evlenme düşüncesi içimi buz gibi yaptı.

Gözlerim Deren'in derin, sert bakışlarına gömülüyken, "Neyse," dedim sakince. "Bunları konuşmamalıyız. Karina'yı görmeyi istemekte haklısın. Yüzünü sana göstereceğim ama yanımda fotoğraf yok. Eve gelirsin, kapıdan çevirmem, Karina'nın fotoğraflarını veririm sana."

Konuşmamızı bitirmemi işaret eden kelimelerden sonra o da karşısına dönüp camdan dışarıya baktı. Arabayı kaplayan parfüm kokusuna yüz buruşturmak istiyordum, dakikalar önceki o temiz kokudan sonra bu çok ağır gelmişti. Sakinleşmiş şekilde kafa sallayıp, "Eve geleceğim," dedi. "Söz verdin, unutma. Ayrıca... yeni kullandığın numaranı istiyorum, Karina için seni arayabilirim."

"Karina için. Kızını tanımak hakkın olduğu için." Elimi uzattım ve cebinden çıkardığı telefonunu avucuma bırakınca numaramı girip kaydettim.

"Keşke," dedikten sonra es verdi, tekrar konuşmak için saniyelerce bekledi. "Keşke gitmeseydin Karmen, keşke o kadar acele etmeseydin. Kızımı tanımam, onun beni tanıması için fırsat verseydin."

Haklılığı, beni daha önce hissettmediğim bir suçlulukla yakaladığında Carlos dizime hafifçe dokunup arabadan indi. Bir anda gerçekten o kadar üzgün göründü ki gözüme, Deren'i bile artık umursamadığını fark ettim. Arabasına ilerledi ve koruması onun için kapısını açtı. İki araçla beraber buradan uzaklaştıklarında, pişmanlıklarım için yorulmuş şekilde omuzlarımı düşürdüm.

Karina'dan, babasıyla bir arada olma fırsatını ben mi almıştım?

Araba kapısı bir daha açılınca başımı hızlıca kaldırdım. Deren yüzünden damlalar akarken bakıyordu. İzin istemeden açtığı kapıdan girdi ve koltuğa yerleşti. Islattığı koltuğuma, yüzüne bakarak tek kaşımı kaldırdım. "N'apıyorsun?"

"Koruman olarak yanında, evine geliyorum."

Komik mi sanıyordu?

"Deren, sabrımın sonundayım. Şuradan elimin tersiyle bir tane çarpacağım, göreceksin."

Kaldırdığım elime bakarken kafasına yapışan saçlarını düzeltti. "Amma Türk olmuşsun sen."

Onunla şakalaşacak kadar iyi hissetmediğim için dışarıyı gösterip, "İn," dedim bir daha.

"Korumanım, evine kadar geleceğim." Yağmur damlalarına karışmış kan yüzünden suratının bazı noktaları kırmızıydı. "Bu adam seni takip etme cüretinde bulunmuş ve fark etmemişsin bile. Aklın neredeydi senin? Bu adam takip ettiyse başka kimler kimler takip edebilir. Korumalığını yapacağım senin, engel olamazsın."

Evet, çoğu zaman takip edildiğimi fark ederdim. Fakat Deren'in yanına gelirken heyecanlandığım için...

Yüzünü görmek istemeyip başımı önüme çevirdim ve olumsuzlukları sayarak, "Abimler evde, izin vermezler," dedim.

"Sen korumam olduğunu kabul edersen onlara da ettirirsin." Huzursuzca iç çekerken gözlerinin dizimde kilitli kaldığını gördüm. Elini uzatıp bir çırpıda mendili aldı ve camdan dışarıya fırlatıp, "Hadi, gidelim," dedi.

Elimi direksiyona çarpıp sinirle, "Seninle bir yere gitmeyeceğim!" Diye bağırdım. "Arabamdan in!"

"N'olacak koruman olsam, n'olacak? Neden inat ediyorsun? Neden bu kadar karşı çıkıyorsun, katı davranıyorsun?" O da sesini yükseltmeye başlamıştı.

"Çünkü ben senin kızını kaçırdım!" Gözlerimi çevirip yüzüne baktım ama kanları görünce ürperip direkt çektim gözlerimi. "Kim kızını kaçıran bir kadının koruması olur? Akıl işi mi bu yaptığın?"

Başını koltuğun arkasına yaslayıp soludu. "Ben olurmuşum işte. Aklım, dengem, mantığım kalmadı, hepsi şirazeden çıktı."

Ah.

Ön cama düşen yağmur damlalarına bakarak arkama yaslandım. Onu İtalya'da gördüğüm günden beri korumam olmak için ısrarcı davranıyordu. Ciddiye almıyordum ama bu noktada gerçekten başa çıkılamaz olmuştu. Nereye kadar böyle gidecekti, gerçekten korumam mı olacaktı? O kadar çılgıncaydı ki...

"Eve gittiğimizde abimler seni vurursa sorumluluk kabul etmeyeceğim," dedim soğukça, abilerimin onu vurmasına izin vermeyecek olsam da.

Deren'in bana döndüğünü, derince nefeslendiğini fark ettim. Arabayı çalıştırmak için ilk hamlemi yaparken de, "Evinin kapısını kapat da gel bari," dedim.

Deren dönüp bakınca kapının açık olduğunu gördü ve derhal araçtan indi. İri adımlarla eve gittiğinde hiç durmadan aracımı çalıştırdım ve o içeriden bir şey alarak çıkarken, ben de buradan ayrılmak için arabayı sürmeye başladım. Deren'in, onu kandırdığım için dehşete sürüklenen gözlerini ön camdan gördüm ve korumamın aracı arkamdan gelirken Deren'in ileriye koştuğunu gördüm. Kendi arabasına bineceğini anladım ve BMW'yi kendi etrafında döndürüp hızla ilerlemeye başladım.

Gaza bastım ve ondan uzaklaşmaya başladım fakat Deren'in beni, eve kadar takip edeceği aşikârdı. Gri yolda süratle ilerleyip arayı açmaya çalışsam da fayda etmedi, Deren aracını benim kadar hızlı sürerek arkamdan geldi. Beş on saniye kadar sonra da telefonum çaldı ve arayanın kendisi olduğunu görünce reddettim. Çok mantıksız davranıyordu, eve gelemezdi. Abimler onu incitirdi, bunu anlaması için bağırmam mı gerekiyordu?

Ona bir şey olmasından ne kadar korktuğumu mu söylemem gerekirdi?

Nil için ne kadar korktuğumu?

Bir dakika kadar sonra telefonum tekrardan çaldı, bu kez arayan korumamdı. Bana, Deren'i durdurup durdurmaması gerektiğini

sorduğunda karışmamasını ilettim. Çünkü Deren geçtiğimiz günkü gibi korumamı yaralayabilirdi. Arabayı, her saniye daha da gerilerek sürdüm ve malikanemize yaklaştığımda olacakların korkusuyla Deren'i aramayı düşündüm. Ona gitmesi için dil dökmek isterdim fakat buraya kadar kararlı şekilde geldikten sonra dönmezdi.

Arazinin kapıları, arabam fark edilince açıldı ve ben doğrudan garaja ilerlerken, korumalar arkamdaki araçlara baktılar. Arabamı, büyük garajdaki diğer yirmi dokuz arabanın yanına park ettim ve çıkmadan önce ağrıyan midemi tuttum. O evden çıktığımdan beri bir sürü şey olmuştu ama ben hâlâ elbiseyi nasıl attığını düşünüyordum.

O elbiseye sarılıp çok ağlamıştım.

Dışarıya çıkıp garajdan ayrıldım ve malikanenin ön tarafına ilerlerken korumaların Deren'in aracı etrafında bir halka oluşturduğunu gördüm. Deren'in arabası malikanenin ortasına kadar ilerlemişti ve korumalar, muhtemelen benim yanımda gelen korumanın sözlerinden ötürü Deren'deki tehlikeyi sezmişlerdi. Aracın önüne kadar ilerledim ve yanımda korumalarla beraber ona baktım. Gözlerini doğrudan bana dikmişti.

"Efendim, n'apalım?" diye sordu Enrica.

Topuğumu yere sürterek Deren'in arabasına eğildim ve ellerimi kaputa yaslayarak gözlerine daha yakından baktım. Bakışlarında bir kitap gibi okunan öfke, itiraz duygularının yanında okuyamadığım duygular da vardı. Gözleri yüzümden aşağıya, arabaya eğildiğim sırada daha görünür olan göğüs dekolteme indiğinde, "Buradan gidecek," dedim onun da duyacağı şekilde. "Başka çaresi yok."

"Gönderelim mi efendim?" dedi Enrica, tehlike vaat eden sesiyle.

"Hayır. Kendi rızasıyla gidecek."

Hiç kimse ona dokunamazdı.

Ellerimi kaputtan çekerek doğruldum ve arkamı dönünce Salvador ile Noah'ın merdiveni indiğini gördüm. Görmüşlerdi, Deren olduğunu tahmin ediyor olmalılardı. Huzursuzca ne yapacağımı düşünmeye başladım ve Noah karşımda durup beni kollarımdan tutarken, Salvador'da yanımdan geçip süratle arabaya ilerledi. "İyi misin?" diye Noah, endişeyle. "Sana bir şey mi yaptı?"

Karina'nın elbisesini attı.

Kızımdan kalan bir hatırayı attı.

Ve bunu söyleme şekli...

Bir şey diyemedim ve çıkan sesle beraber Noah ile aynı anda arkama döndüm. Salvador aracın kapısını açmış, Deren'i dışarıya doğru çekiyordu. Onu çıkarıp arabaya sertçe yasladığında Sicilya'ya hükmeden o adamı görmüş oldum. "Evimde ne işin var?" diye sorarken gerçekten harekete uğramış gibiydi. "Benim malikaneme bu rahatlıkla giremezsin."

Deren, sırılsıklam kıyafetleri içinde, "Girdim," dedi sadece.

Duruma hangi noktada müdahale edeceğimi düşünürken Salvador abim bu kışkırtıcı cümleye daha sert karşılık verdi. Beline uzanıp silahını çıkardı ve namlusunu çenesinin altına yerleştirip, "Neye güveniyorsun?" dedi. "Bir kızın var, ölmekten korkmuyor musun?"

"Kızımdan söz açmayacaksınız!" Diye haykırdı Deren, avazı çıkana kadar. Yağmurun altında hırıltılı nefesler alırken gözlerini önce bana, sonra da etrafıma sarılan Noah'a çevirdi. Noah, onu vurduktan sonra gözlerine ilk kez bakıyordu. "Özellikle sen," diye devam etti Deren. "Kızımdan uzak duracaksın piç!"

Ah, telefon konuşmamızda Nil'in Noah'a aşık olduğunu söylemişti.

Noah, yağmur yağdığı için kollarını etrafıma daha sıkı sarıp, "Üçüncü bir kurşun için mi geldin?" dedi alay edercesine. "Kızın... Nil, o nasıl? Son görüştüğümüzde bana tatlı tatlı gülümsüyordu."

Onu bile isteye kışkırttığını anladığımda Noah'a uyaran gözlerle baktım ve aynı saniyelerde Deren'de alev alev gözleriyle bize doğru gelmeye yeltenip, "Bir şey yaptın mı lan kızıma?" Dedi. "Nefret ediyor senden, hiç de hoşlanmamış! Tatlı tatlı gülmediğine de emindim!"

Yanlış anlamıyorsam... Nil'i Noah'tan mı kıskanıyordu?

Noah onu ciddiye almadan gülünce Deren geçebilmek için Salvador'u sertçe itti ve bunun üzerine korumalar ona yaklaştı. Salvador abim, bozulan gömlek yakasına bakarak dişleri arasından solurken, Deren'de karşısına çıkan korumalara korkusuzca bakarak geçmeyi tekrar denedi. Birkaç saniye içinde bir bombanın patlayacağını bilerek korumaları sertçe çektim ve Deren'den uzaklaştırıp, "Git," dedim. "Beni ne kadar arada bıraktığının farkında değil misin?"

"Gitmeyeceğim!" Diye kükreyince Salvador abim onun boğazını sıkarak arabaya kuvvetle bastırdı. "Gideceksin! Sicilya benim yerim, burası İstanbul'a benzemez!"

Deren onun bileklerimi tutup daha da fazla kuvveti abime uygularken, "Siciliya'nızı da sizi de sikerim, beni delirtmeyin!" Diye haykırdı.

Korumalar Salvador'dan bir hareket beklerken, elimi ıslak saçlarımdan geçirerek kafamı iki yana salladım ve sonra abimin önüne geçerek, "Bırak abi," dedim. "İçeriye girelim, bir süre durup gidecektir. Kızı var, onu zaten uzun süre yalnız bırakamaz. Kavga edip durmanız da bir işe yaramayacak, ne sen onu öldüreceksin ne de o seni."

Salvador bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerine bir set çekmişti. "Kardeşim, sana bir haberim var."

"Nedir?"

"Öldürebilirim."

Telaşla ellerimi gömleğine koyup, "Lütfen," dedim bir daha. "Gidecek, uzun süre kalamaz. Onlarca koruma var, bir şey de yapamaz."

Abim gözlerinde hiçbir kırılma olmadan bakmayı sürdürürken, "Noah," dedi ve bunun üzerine abim öne çıktı. "Karmen'i alıp eve götür, üşüdü."

Noah abim söyleneni direkt uygulayıp kolumdan nazikçe tuttuğunda, "Hayır," diyerek sertçe konuştum. "Ya beraber gireriz ya da ben de burada kalırım. Hasta olurum, yatağa düşerim, sen de pişman olursun, utanırsın kendinden!"

Salvador, onu açık açık manipüle etmeye çalışmam karşısında öfkelenip, "Bana bunu yapma!" Dedi. "Yeter artık! Nereye kadar bu adama sabır göstereceğim?"

Bu soruyu cevapsız bırakıp yüzümdeki damlaları silerken, arkamdaki hareketliliği sezdim. Deren etraftaki korumalara, "Nasıl korumasınız?" dedi. "Bir şemsiye bile açamıyor musunuz?"

Sinirlenince Türkçe konuştuğunu ne zaman fark ederdi acaba...

Abilerim ve korumalarım ona garip garip baktıktan sonra Salvador uzanıp elimden tuttu ve beni kendisiyle beraber eve çekmeye başlarken, "Noah, ilgilen," dedi.

Deren arkamızdan, "Dante yok mu?" dedi Türkçe. "O daha katlanılabilir. En azından kızımı kendisine aşık etmedi."

Onlar arkamızda kalırken Salvador bana dönüp, "Ne diyor?" Diye sordu.

"Noah'a bayılmış."

Abim bana hiç inanmayan bir bakış atınca yüzümden damlalar akarak Sara'nın açtığı kapıdan içeriye girdim. Elinde bir havlu tutuyordu, onu alıp vücuduma sararak merdivene ilerlerken, Angel'in asansörden çıktığını gördüm. Hayretle bana bakıp abime ilerledi. "Salvador, n'oldu? İyi misin?"

"Islağım, uzak dur," diyerek üzerindeki ceketi bir çırpıda çıkarıp yere fırlattı.

"Sıcak bir duş alın," dedi yengem her ikimize de bakarak ve sonra ürkerek abime yaklaştı, gömleğinin düğmelerini onunla beraber çözmeye başladı. "Sen duş alırken ben de sana sıcak bir şeyler..."

"Hayır, sen de benimle duş al," diyerek yengemi elinden tuttu abim ve onunla beraber asansöre yönelirken bana uyaran bakışlar attı. "Evden çıkma Karmen."

Onlar asansöre bindiğinde üzerimdeki havluyla beraber katları çıktım. Evin en üst katına nefes nefese varıp odama girince üstümdeki havluyu attım. Üşümüştüm, saçlarımdan sular akıyordu. Cama koşup aşağıya bakınca Deren ile Noah'ın kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, hiç konuşmadan birbirlerini izlediklerini gördüm. İkisi de hâlâ yağan yağmuru umursamıyordu. Hava iyice kararmış, arazideki ışıklandırmalar yanmıştı.

Ellerimi kollarımda gezdirerek geniş banyoma girdim. Banyomda hem jakuzi, hem kabin vardı. Banyom da odam kadar büyüktü, bir masaj bölümü vardı. Kıyafetlerimi çıkarıp kirlilerin arasında attıktan sonra kabine girip sıcak suyu açtım. Şampuanla kafamı yıkarken köpükler gelmesin diye gözlerimi kapattım ve Karina'nın çiçekli elbisesini düşünürken başımı ne kadar uzun yıkadığımı fark etmedim. Vücudumu da duş jeliyle keseleyip durulandıktan sonra bornozuma sarılarak odama döndüm. Titreyerek yatağıma otururken hâlâ üşüyordum. İçimde açılan oyuktan kalbime doğru soğuk bir rüzgâr esiyor gibiydi. Kendi kalbi üşütür mü insanı bu kadar çok? Kendi kalbi bile insana bunu yapıyorsa kim ne yapmazdı ki?

Düşüncelerimden bir kapı tıklatılma sesi kopardı beni. Sara elinde dumanı tüten içecekle odama girip, "Abiniz göndertti efendim," dedi.

"Getir."

Tepsideki sıcak fincanı aldım ve elimi etrafına sarıp içmeye başlarken Sara'ya çıkmasını söyledim. Sıcak cappucinomu içerken her

şeyden soyutlandığım anlardan birisini yaşıyordum. İnsanların Karina'm üzerinden beni incitmesine dayanamıyordum artık. Hem de şefkatine bu kadar ihtiyacım olan birinin bunu yapması...

Neden atmıştı? Nil'i bulduğunda mı atmıştı? Yoksa Karina'ya ait olduğunu bilerek mi yapmıştı?

Kendimi, sanki ona hiçbir şey yapmamış gibi savunmak istiyordum ama sadece ona karşı olan kırgınlıklarımı, kızgınlıklarımı içimde birike birike parçalanıyordum.

Kahvemden biraz daha içip bornozumla beraber yatağıma uzandım. Karina'mın fotoğrafına uzun uzun bakıp dudaklarım titrerken, "Özür dilerim," diye fısıldadım. "O elbiseyi giymeni sağlayamadığım için özür dilerim. Affet, yalvarırım."

Yüzümü yastığıma gömüp çarşafı avucumda sıktım ve ağlamamak için sonuna kadar direndim. Bana iyi gelecek birisini, Nil'i düşünüp birazdan gülümsemeye başladım. Acaba n'apıyordu şu an? Beni özlüyor muydu? Ya Deren'e söyledikleri? Karina'yı bana getirmek istemişti demek ki. Ah Nil, keşke, keşke güzelim.

"Çok özlüyorum seni tırtılım. Görmek için babanı nasıl ikna ederim ki? Hâlâ adını söylememe bile tahammülü yok."

Biraz düşündükten sonra kalkıp çantamın yanına ilerledim. Telefonumu çıkarıp Gece'yi aradım ve birazdan aramamı, "Canım," diyerek açtığımda direkt, "Gece, Yaman'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Diye sordum.

Sorum bir müddet havada kaldı. Telefonu açtığı an bunu sormama şaşırmış olmalıydı. "Bir süre için ailesinin yanına gitti, neden sordun ki?" Şüphelenmişti.

"Öyle mi söyledi? Ailesinin yanına gideceğini?"

"Evet de... Sen Yaman'ın bir yere gittiğini nereden biliyorsun?"

Belli ki Yaman Gece'ye yalan söylemişti, arkadaşımı kandırmıştı. Ne gerekçeyle bunu yapmıştı? Deren ona ne vaat etmişti? Ya da neyle korkutmuştu? Düşünceli şekilde, "Yaman'ı İtalya'da gördüm," dedim. "Ailesinin yanında falan değil. Deren'in şoförlüğünü ve korumalığını yapıyor."

Sessizlik başladı ve o kadar uzun sürdü ki hattan düştüğünü falan sandım. Birazdan içerlemiş gibi nefesler alarak, "Şoförü?" diye yineledi. "Beni bırakıp Deren'in şoförü mü olmuş? Nasıl olur bu? Ailemin yanına gideceğim dedi... Konuştuğumuzda ailesinin yanında

olduğunu söyledi. Neden... Onun koruması olsun ki? Gerçekten hiçbir şey anlamadım."

"Bilmiyorum. Ya Deren onu bir şeyle tehdit etti ya da çok fazla para verdi."

"Benim şoförümdü," diyen duygusal sesini duyduktan sonra alt dudağımı ısırdım. "Para için bırakmış olamaz değil mi? Başka bir sebebi olmalı. Yalan söylemesinin de, onun korumalığını yapmasının da.... Aa, bir saniye! Sen Derenle mi görüştün?

Geç gelen farkındalığına hafifçe gülümseyip, "Evet, görüştüm," dedim. "Burada. O da benim korumam."

Gece'nin aklı tamamen bulanmış olmalı ki tepki veremedi. "Deren senin, Yaman'da Deren'in koruması öyle mi? Karmen... Onlar birbirlerini öldürür."

"Görmen lazım, aşırı aptallar birbirlerine karşı..."

Gece ile bir süre daha konuşup ona olanlardan bahsetttikten sonra devam eden şaşkınlığını hissederek telefonu kapattım. Sonra da giyinme bölümüne geçerek kendim için altlı üstlü çamaşır takımı çıkardım, yüksek bel bir tayt ile vücudumu saran badimi giyerek saçlarımı kuruttum. Kendime özen duyuyormuş gibi davranıyordum, saçlarıma bakıp kremi sürüp yüzümü nemlendiriyordum ama hiçbirisi içimden gelmiyordu.

Sırf oyalanmak için yaptığım bu şeyleri bırakıp arkamı döndüm ve ruhumun dilediği yönde ilerledim. Perdelerimi çekip camın kenarından bakınca Deren'in arabasına bindiğini gördüm. Abilerimden hiçbiri orada değildi, korumalarsa yerlerindeydi. Noah bıkıp eve girmiş olabilirdi ama Deren'in arabası da kendisi de oradaydı.

Birazdan giderdi. Nil'den çok uzun süre ayrı kalamazdı.

Nil'in yanına dönerken nasıl mutlu hissediyordur. Onun evde kendisini beklediğini bilerek gidiyordur.

Keşke bu duyguyu tekrar hissedebilseydim. Kızımın yanına giderken mutlu olsaydım.

"Tanrı'm, bu acıyı kalbimden almanı bile isteyemiyorum ama... çok acıtıyor, çok."

Elim kalbimde dolaştırken omzumu pencere kenarına yaslayıp dakikalarca Deren'i izledim. Yağmur azalıp çoğalıyordu, sabit devam etmiyordu. Geç olmuştu, artık dönmesi gerekirdi. Belki de... Nil burada

bile değildi, annesiyle beraberdi. O yüzden Deren yanımdaydı. Aynı anda hem Nil ile hem benimle olabilecek miydi?

Deren'in dinmek bilmeyen bekleyişini izlemeye devam ederken, kadrajıma bir anda giren Dante'yi gördüm. Evden çıkmış, Deren'in aracına doğru yürüyordu. Yeniden bir kavganın ateşleneceğini düşünürken Dante'nin elinde taşıdığı bir şey dikkatimi çekti. Elinde... küçük benzin kutusu vardı.

Anlaması zor olmasa gerekti.

Yakacaktı. Deren'in aracını yakacaktı.

Elimin altındaki kalbimin çarptığını hissettim ve Dante araca ulaşıp benzin kutusunun kapağını açınca kendimi odamda kalmak için zorladım. Deren'in bana kurduğu cümle saatlerdir aklımdan çıkmıyordu, aşağıya inip ona benim için ne kadar vazgeçilmez olduğunu göstermek istemiyordum. Fakat Dante kutudaki benzini araca dökmeye başladığında ayaklarım beni götürmeye başladı, bir anda odamdan fırlayıp asansörlere koştum. Dante'nin o arabayı içinde Deren varken yakabileceğini biliyordum.

Asansörden inip sokak kapısından çıktığımda Noah'ın merdivende, elleri ceplerinde bir şekilde durduğunu gördüm. Yanında dikilmeye başlarken göğüs kafesim sıkışıp gevşiyordu. Noah başını çevirip bana baktı ve dudaklarında bir gülümsemeyle, "Endişelendin mi?" Diye sordu. "Onun için endişelendin mi?"

Deren'in bugün bana söylediklerinden sonra onun için endişelendiğimi kabul edemedim. Çıplak ayaklarım ağırca basamakları indi ve sonra bedenim durdu. Deren'in arabadan çıkmak için hiçbir şey yapmaması, onun da abime karşı meydan okumak istediğini gösteriyordu. Hâlâ koltuğa yaslanmış, abimi izliyordu. Dante, benzini biten kovayı fırlattığında korumalar geriye çıktı ve abim dudaklarında yanan puroyu çekip Deren'in aracına fırlattı.

Yağan yağmurun altında bir küçük ateş parladı ve Deren'i yakmadan önce benim ruhumu tutuşturdu.

Biri öndeki, diğeri arkadaki ayaklarım gururum ile duygularımı temsil ediyor gibiydi. Kendimi, hissettiğim kırgınlık yüzünden oraya kadar götüremiyordum ama burada da kalamıyordum. Dante geriye çekilip izlerken, arabanın arka tarafındaki ateşlerin çoğalmaya başladığını gördüm. Yağmur yağdığı için alevlerin hızlı çoğalmasını önlüyordu ama...

"Gurur yaptı, dışarıya çıkamıyor," dedi Noah, kulaklarımdaki uğultu yüzünden sesini zor güç işitmiştim. "En azından gururlu, bu tarafından hoşlandım."

Yağan yağmur alevlerin ortaya çıkışını zorlaştırıyordu ama bir noktada benzinin tutuşacağı açıktı. Dante yeni bir puro yakarken ayaklarımı yere sıkıca bastırıp burada kalmayı denedim. Yumruklarımı arkamda sıkıyordum. Çenemi yukarıya dikmiş, umursamamış görünüyordum. Yalnızca Deren kafasını önüne çevirip kolaylıkla seçemediğim gözlerini benimle birleştirince, ruhuma hükmettiğini hissettim ve sanki o siyah gözleriyle beni yanına kadar çağırdı. Beni ileriye iten kuvvete hayret duyarak son basamağı da yalpalayarak indim ve tüm kuvvetimle koşmaya başladım. Noah'ın arkamdan bağırmasına aldırmadan Dante'nin yanından geçtim ve onun hayret dolu bakışlarını son anda yakalayıp aracın diğer kapısına yöneldim.

Kendimi yanındaki koltuğa attım ve Dante hücumla arabaya ilerlerken kapıyı kilitledim.

Deren kafasını bana doğru çevirirken yüzümden damlalar akarak ben de ona döndüm ve bağırarak, "Bu neyin gururu?" dedim. "Gurur değil bu, aptallık! N'apıyorsun yanan arabanın içinde, insene!"

Dudakları, dişlerinin arasından aldığı bir solukla aralandı.

Yüzünde garip bir ifade vardı. Dehşete düşmüş gibiydi. Bir şey hatırlıyor, düşünüyor gibiydi.

Konuşmaması üzerine, "Eninde sonunda zaten ineceksin," dedim çığlığa benzer bir sesle. "Sonunda ineceğin bir arabada yanmayı bile göze almışsın gibi davranma! Çok aptalca görünüyor!"

İkinci kez de bir şey demediğinde üzerine doğru uzanıp onu omuzlarından kuvvetle sarstım. "İnsene Deren, neyi bekliyorsun!"

Omuzlarındaki ellerime kısaca bakarak, "Bu arabanın içinde, yanabilir misin benimle?" dedi.

"Ben... Senin için bile yanarım bu arabada ama sen ölemezsin, kendine zarar veremezsin..." yutkundum. "Yüzündeki isi görse senin için ağlayacak bir kızın var, lütfen in."

O saniye... bana nadiren baktığı gibi baktı. Kalbine dokunmuşum gibi.

Bir daha sinirle bağırarak onu ittim ve sonra alevlerin çatırtısını duyarken, önünden uzanıp tarafındaki kapıyı açtım. Onu dışarıya

iterken gözlerinin bana tutulduğunun hissettim. Deren karşı koymadan öksürerek arabadan çıkarken, ben de kilitlediğim kapıyı açarak çıktım. Arabaya bindiğimden beri kapıyı açmaya çalışan Dante, ben çıkar çıkmaz kolumdan tutup beni uzaklaştırdı. "Sen abine meydan mı okuyorsun! Neyin var senin? Neden bambaşka biri gibi davranıyor..."

"Sen kimin arabasını yakıyorsun?" diyerek abime bağıran Deren bize yaklaşınca abim ona döndü. Abimi omzuna çarpıp sertçe itti. "Senin cüretini cibiliyetini sikerim!"

Dante kükremeye benzer şekilde bağırdı. "Bir dahakine doğrudan seni yakacağım!"

"Ben Ateş'in ta kendisiyim, yakmadan önce bir soğutman icap eder!"

Yine sinirden Türkçe konuştu...

"Abi," dedim öksürerek ve sesimdeki tınıyı her ikisi de duyup bana döndü. Dumanı soluyordum ve alevler büyüyordu. Deren'in gözlerinde açığa çıkan öfkeli endişe sırasında Dante uzanıp beni kendisine çekti, uzaklaştırdı. "Bir daha sakın kendini onunla birlikte ateşe atma."

Öksürerek, hiçbir şey demeden abimin göğsüne yaslandım ve o bana kızgınlıkla sarılırken ayakkabıları üzerine çıkarak arabaya baktım. Alevler, yağmurun söndürücü etkisine rağmen arabanın ön tarafına geçmişti. Deren ise gerilemiş, yanan arabaya gözünü kırpmadan bakıyordu. Arabayı, İtalya'da birisinden aldığı veya kiraladı açıktı; yüklü bir borcun altına girmiş olabilirdi.

Abimden çaldığı parayla ödeyebilirdi.

"Artık gitmekten başka çaren yok! Defol!" Diye haykırdı ona Dante ve beni omzunun altına alıp eve götürürken, gözlerim arkamda kaldı. Deren başını çevirip gözlerime, yüzüme bakarak yağmur damlalarını yanağından bir çırpıda sildi. "Sen benim arabamı, beni yakacaksın, ben de paşa paşa gideceğim öyle mi?"

Abim onun sesini duyup, "Ne diyor?" diye sordu, çünkü Türkçe konuşmuştu.

"Gideceğini söyledi," dedim, en azından bir süre abimi yatıştırmak için.

"İyi. Böyle adam olacak işte!"

Eve girmeden önce dönüp bir daha yangına baktım. Araç kendi kendisine yanıyor, kimse de müdahale etmiyordu. Korumanın birinde her ihtimale karşı söndürücü tüp vardı. Deren'in bakışlarını üzerimde

görerek eve girdim ve doğrudan odama çıktım, ıslanan kıyafetlerime tekrar huzursuzlanıp üzerimden çıkardım. Çok geç olduğu için saten geceliğimi ve üzerine sabahlığımı geçirerek etrafımda dönmeye başladım. Artık gitmesi gerekiyordu, bu iş çok saçmalamaya başlamıştı. Markla ilgilenmem gerekiyordu, Deren'in hayatımdan çıkması lazımdı.

Dakikalar sonra camın kenarına tekrar ilerleyip perdeyi hafifçe açtım. İçeriye, yangının görüntüsü yansıyordu. Aşağıya bakınca Deren'in hâlâ olduğu yerde dikildiğini gördüm, gerçekten gitmeyecek miydi? Nereye kadar devam edebilirdi ki? Ben kabul etsem bile abimler kabul etmezdi, anlamıyor muydu?

Kollarımda göğsümde bağlayıp arabanın küle dönmesini izledim. Ateş etrafı aydınlatmış, dumanlar gökyüzüne sızmıştı. Uzun süre sonra ateş, yakabileceği her şeyi yakıp söndürdüğü sırada beynimde bir şimşek çaktı. Yangın, alevler... Derenle geçen konuşmalarımızdan birinde anlattıkları... Annesi ile babasını araba kazasında, yangında kaybetmesi...

Belki de bu yüzden donup kalmıştı. Arabadan inmeme sebebi buydu.

Annesi, babası ile beraber yangında öldüğü için benimle bu arabada yanar mısın, diye sormuştu.

İçimi kaplayan acı yüzünden kalbim sıkıştı ve araba tamamen küle döndüğünde bile Deren'in hiç kıpırdamaması dikkatimi çekti. Çekmiyordu gözlerini, belki o anda aynı şeyleri düşünüyorduk. Keşke bunu daha önce hatırlayabilseydim, abimi, o ateşi yakmadan önce durdursaydım.

Canını yakmış olmalıydık.

"Birbirimizin canını yakmadığımız bir gün olacak mı Deren?"

Daha da imkânsızı...

"Birbirimizi mutlu ettiğimiz bir gün?"

Onu, anılarıyla beraber orada bırakıp yatağıma döndüm ve hissettiklerimin ağırlığına alışmaya çalıştım. Bugün bana söylediği yüzünden kırılmıştım ama ona bu şekilde ailesinin hatırlatılmasını istemezdim.

Neredeyse bir saat boyunca Karina'mın fotoğrafına sarılarak oturdum, gözüme uyku girmedi. Zaten normalde de düzenli uyumuyordum ama yağan yağmurun altında, Deren'in orada olduğunu bilmek... En sonunda yine dayanamayıp kalktım, cama gidip aşağıya

baktım. Evet, hâlâ oradaydı, eve doğru bakıyordu. Sırılsıklamdı. Bu yaptığı delilikti. Artık hasta olmaması kaçınılmazdı.

Bakışlarının bu tarafa yöneldiğini hissettiğimde, neredeyse perdeyi çekecektim ama durdurdum kendimi. Gözlerimiz birleşince yüzündeki is lekelerini fark ettim. Kaşlarım ona bakarken çatıktı ama gözlerimdeki ifade sert değildi, çünkü yapamıyordum, orada ne kadar üşüdüğünü bilirken gizleyemiyordum duygularımı.

Onun üzerine düşen her yağmur damlası benim kalbimi üşütüyordu.

İnsan gündüz onu bıçaklayanı, gece sarıp sarmalar mı?

Acaba ne kadar üşürse kalbimdeki buzları hissedebilirdi?

Perdeyi son kez çekip yatağıma gittim ve yan uzanıp sabahı bekledim. Uyuyamayacağım belliydi, hem kızımı hem Deren'i düşünüyordum. Üstelik abilerimden birisi daha sabrını tüketip ona bir şey yapmaya çalışırsa diye uyumamam en iyisiydi. Zaten birkaç saat sonra odamı güneş ısıttı, yağmur kesildi ve odama gün ışığı düştü. Kollarımdaki yaralara bakarken sabah oldu ve zaten uyuyamadığım yataktan kalktım.

"Deren'i bu işten uzaklaştıracaksın Karmen. Çünkü Deren'in sana, Mark'a yakın olması Nil'in tehlikede olduğu anlamına gelir..."

Giyinme bölümüne geçip dolabımı açtım ve gözlerimi ovalayarak kıyafet aldım. Deren'e tavizsiz olacak, Türkiye'ye göndermemin yolunu bulacaktım. Onu düşündüğümden, Nil'i düşündüğümden.

Üzerime, iki parçadam oluşan kıyafet giydikten sonra çoraplarımı bacaklarıma geçirdim. Dün yağmur yağmış olabilirdi ama İtalya'da mevsim yazdı ve güneş çıkmıştı. Aynanın önüne geçip siyah saçlarımı taradıktan sonra göz kapaklarımda ince, mor damarlarıma ve uykusuz göz altlarıma baktım. Dudaklarımı hafifçe nemlendirip siyah çoraplarımla odadan ayrıldım.

Asansörden inerken yüzüme tarafsız bir duygu oturttum ve salona geçerken sokak kapısının açık olduğunu gördüm. Kollarımı göğsümde kavuşturarak dışarıya bakınca da epey şaşırdım. Yengem Angel, bahçede, Deren'in karşısındaydı ve ona bir peluş ile fincan uzatıyordu. Derenle ilgili çok paylaşımımız olduğu için ona üzülmüş olmalıydı. Fakat abim bunu öğrenirse kalbini kırardı.

Deren onun elinden içeceği alırken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu İtalyan'ca.

"Karmen bana senden bahsetmişti," dedi Angel. "Bu yüzden abilerine kıyasla ben seni tutuyorum."

Angel, Deren almadığı için yaklaşıp peluşu onun omuzlarına örttü. Deren, bu beklenmedik iyilik karşısında bocalamış halde, "Nasıl bahsetmişti?" diye sordu. "Beni tuttuğuna göre iyi bahsetmiş olmalı."

"Onu söyleyemem maalesef," dedi yengem, beklediğim gibi. Sırlarımı paylaşmazdı. "Ama bence artık buradan gitmelisin. Kocam ve kocamın kardeşleri çok sinirlidir."

Deren başını olumsuz anlamda sallayıp burada olduğumu biliyormuş gibi bana doğru baktı. Gözlerinin ilk uğradığı yüzüm olsa da ardından bedenimde dolaştı. Güneş sayesinde artık yüzünden sular akmasa da hâlâ ıslaktı. Bakışları bedenimde oyalandıktan sonra tekrar gözlerime ulaştı ve kupayı kaldırıp sıcak içecekten bir yudum aldı. Fakat o anda yüzünü buruşturup içtiğini püskürttü. "Bu ne lan?" dedi Türkçe.

Angel neden onun böyle bir tepki verdiğini anlamamış gibi, "Aa n'oldu?" Diye sordu. "Beğenmedin mi?"

Deren bu kez onunla aynı dilde, "Çay gibi ama bozuk tadı," dedi.

"Sütlü çay işte. Türkler çay sevmiyor muydu?" Yüzünü astı. "Yanlış mı hatırlıyorum?"

Deren bir daha yüzünü buruşturdu. "Evet, çay severiz ama sütsüz çay severiz. Sütlü çayı İngilizler sever."

"Sizin de öyle sevdiğinizi sanıyordum," diye yanıtladı yengem kıkırdayarak. "Sara'ya derim, senin için normal bir çay yapar hemen."

Deren çay fincanını ona uzatarak, "İstemez," dedi ve ardından hapşırınca, "Bence ister," dedi Angel, ondan uzaklaşarak.

Yengem beni fark edip hızlıca yanıma gelirken, Deren'in ikinci kez hapşırdığını duyup sinirle yumruğumu sıktım. Ne laftan anlamaz bir adamdı be! Gidip bu yumruğu suratına çarpmak istiyordum.

"Canım, Deren için çay yapmak ister misin?"

"Zıkkım içsin," desem de ben yapıp götürmeyi istiyordum.

"O ne demek, Türkçe konuştun değil mi?"

Yüzümü buruşturup Deren'e dik dik baktım ve o da yüz buruşturmamı taklit edip dik dik bakınca ifadem neredeyse sarsılıyordu. O daha da çocuklaşıp bana dil çıkarırken, şaşkınlıkla arkamı dönüp yengemle eve girdim.

"Sara'ya söyleyeyim, sütsüz çay hazırla..."

"Ben yaparım," diyerek mutfağa ilerledim.

Sara kahvaltı hazırlıyordu. Onu rahatsız etmeden hazırladığı çaya baktım ve içine süt eklemeden bir fincana koydum. Tamam, gitmesi için onunla bir daha konuşurken çay ikram edebilirdim de.

Mutfaktan çıktığımda, gövdesinde hiçbir şey olmayan ve altına yalnız saten pijama giymiş Dante ile karşılaştım. Saçları dağınıktı ve huzursuzca bakıyordu. Benimle karşılaştıktan sonra elimdeki fincana, bir de açık kapıdan dışarıya baktı. "Umarım çayı kafasından aşağıya dökmeye götürüyorsundur. Ayrıca... üstündeki ne? Kim örttü onu?"

"Aa, ben de şimdi gördüm," dedi Angel, kahvaltı sofrasına otururken. "Üşümüştür Dante, bu kadar kötü kalpli olma."

Abim gözlerini ovalayarak sinirle mutfağa girdiğinde ben de sokak kapısından çıktım. Korumalar bana günaydın diyerek saygıyla selam verirken, Deren yanına gidişimi memnuniyetle izliyordu. Karşısında durduğumda fincanı ona uzatıp, "Sanki biraz üşümüş görünüyorsun," dedim.

"Hayır," diye reddetti ama hemen sonra hapşırınca, reddedecek bir şey olmadığını fark etti. Çayı elimden alırken parmağı parmağıma değince buz kadar soğuk olduğunu hissedip ürperdim ve istemsizce üzülerek, merhametle baktım ona. "Deren, buz gibi olmuşsun. Yapma böyle lütfen, eve git."

Üşüdüğünü elinden anladığım için fincanı hemen aldı ve avucunu etrafına sarıp, "Ancak korumam olduğunu kabul edersen," diyerek şart koştu.

"Ben Mark'tan intikam alacağım, bu süreçte yanımda olamazsın." Neden olamayacağını ona açık açık söylemeye karar verdim. "Mark bir bebek... katili ve kızının olduğunu öğrenmiş. Söylemek istemiyorum ama... Hiç mi korkmuyorsun Nil'e bir şey yapmasından?"

Deren'i tetikleyen Nil oldu ve bakışlarındaki tarafsızlık yerini karanlığa bıraktı. "Nil güvende. Senin için bile kızımın güvenliğini riske atmam."

Son cümledeki önceliksizlik ve sertlik yüzünden gözüme bir duygu battı. İç çekip, "Nil'e bir şey olmasını istemiyorum," diye yineledim. "Bu yüzden İstanbul'a dön. Orası daha güvenli."

"Kızım için neresi güvenli ben karar veririm, karışma."

"Burada zamanını ikiye bölüyorsun. Nil şu an sensiz mesela." Yutkundum. "Aynı anda ikimizle beraber olmak istemiyorsun, orası çok belli zaten..."

"Evet istemiyorum."

"Peki nasıl olacak?" Diye sordum. "Korumam olacaksan vaktinin çoğunu burada geçirmen gerekecek, bu sırada Nil'e n'olacak?"

Fincandaki çayından bir yudum alırken soğuk gözlerle bana baktı. "Nil'i neden bu kadar düşünüyorsun? Yoksa onu Karina'nın yerine koymaya mı çalışıyorsun?"

Bu karşılık beni irkiltti. Kızımın yerine kimseyi koyamazdım, ayrıca benim Nil'e sahip olmak gibi bir hayalim de yoktu. "Hayır, ben Karina'nın yerine hiç kimseyi koymam."

"Belki ileride bir çocuğun daha olur," dedi duygudan yoksun bir sesle.

"Bunun için yalvarman gerekir," dedim net şekilde.

Deren'in gözleri bakışlarımdaki kararlıkta sabit kaldıktan sonra bunu asla yapmazmış gibi bir kibirle kısıldı. Omuzlarımı geriye atıp uzandım ve henüz bir yudum içtiği fincanı elinden almaya çalıştım. Fakat Deren sıkıca fincanı tutunca alamayıp çekiştirdim. "Bırak fincanımı. Takım bu, kırılırsa seni Fransa'ya gönderip aynısından aldırırım!"

Yemin ederim ki yaparım! Ne kadar manasız olduğunu umursamadan!

Deren hiç ciddiye almadan fincanı çekmeye çalışırken, "Çocuklaşıyorsun," diye kızdı.

"Evet, çocuğum da yok artık, çocuk benim." Fincanı yeniden çekmek için hareket ettim ve itişme sırasında birkaç damla elime sıçrayınca Deren ağzının içinde cık cıklayıp, "Al lan, al!" Dedi serbest bırakarak. "İki yudum çay hazırlamışsın, onu da zıkkım ettin."

Fincanla beraber geriye çekilirken Deren'in gözlerini elimin üzerinde hissettim. Omuzlarımı silkip, "Hemen kızıyorsun, dik dik bakıyorsun, hiçbir şeyi hak etmiyorsun," diye bağırdım.

"Bana acıdan başka ne verdin ki zaten?"

Ruhumu desem, anlar mı acaba?

Bir araba freninin sesi, birbirimize kilitlenen gözlerimizi kopardı ve başlarımız aynı anda arazinin geniş kapılarına döndü. Arka arkaya gelen iki siyah aracı görünce bir misafirimiz mi var diye düşünerek ileriye çıktım. Deren'de özel ilişkimizden çıkıp sanki gerçekten korumammış gibi bir profesyonellikle, "Kim bunlar?" diye sordu.

"Elinin körü!"

"Aşkım maşkım öğrenmedin mi sen ya! Nerede uğursuz bir Türkçe kelime varsa onu öğrenmişsin."

Araba Carlos'a ait olabilirdi, bu yüzden bana bakan korumaya kapıyı açma emrini verip biraz daha ilerlerken arkamdaki adama cevap vermedim. Deren benimle gelirken araçlar açılan kapılardan girdi ve birisi tam önüme yaklaştı. Deren ve korumalar etrafımı sararken açılan aracın kapısından ilk adımını birisi attı. Ve birazdan gelenin su aygırı Orlando olduğunu gördüm.

Hepimiz onun geleceğini bekliyorduk.

"Kim bu?" dedi Deren, korumalarıyla birlikte araçtan inen Orlando'ya bakarak.

"Efendim? N'apalım?" dedi Enrica, sağ tarafından.

Sessiz kalarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Orlando karşısında görmeyi beklediği Russo değilmişim gibi gözlerini kısarak bana yürüdü. Çok kilolu, ağır ağır yürüyen bir insandı. Korumaları onun peşinden gelirken, "Burada ne işin var Orlando?" diye sordum, sert bir sesle.

Deren'in belinden silahını çıkardığını gördüm ama benim korumam olmak istiyorsa ben izin vermeden hiçbir şey yapamazdı. Ona dönüp uyaran gözlerle baktım ve Türkçe, "Olaydan haberin yok, sakın delice davranma," dedim ve tekrar Orlando'ya döndüm. Beni tepeden tırnağa süzerek korumalarıma baktıktan sonra arkamdaki malikanemizi izledi. "Burada, bana ait bir şey varmış."

"Yanılmışsın, burada sana ait hiçbir şey yok."

Orlando tatmin olmamış şekilde çenesini dikleştirip, "Karmen Russo," dedi, uyaran bir sesle. "Evime dün gece döndüm ve karımın kaçırıldığını öğrendim. Kendisinin burada olduğunu biliyorum, ya onu siz getirirsiniz ya da girer ben alırım."

"Orlando... Yapamayacağın şeyler için bu kadar büyük ve emin konuşma, gülünç oluyorsun."

Deren hiçbir konuşulanı kaçırmamak için gözlerini ikimiz arasında dolaştırırken, Orlando gerçekler suratına çarptığı için öfkelendi. "Abinler nerede? Senin arkana mı saklandılar?"

"Ne kadar havaya, ne kadar boş konuşuyorsun Orlando?" Başımı sola eğdim. "İtalya'da, bizden daha güçlü kimsenin olmadığını bildiğin halde abimlerin arkama saklandığını söylüyorsun. Bu söylediğine kendi korumaların bile içten içe gülüyordur."

"Haddinizi aştınız!" Carlos bağırınca Derenle aynı anda tüm korumalarım öne çıktı. "Birbirimizin ailesine dokunmaz, ahbaplarımızın işlerine karışmayız! Kuralları çiğnediniz!"

"Biz karısını döven insanlara ahbabımız demiyoruz," dedim. "Sen bizim ahbabımız olamazsın. Düşmanımız da olamazsın. Ya geri dön, ya da öl. Senin için yalnız bu iki koşul var."

Bu cümlelerden başlayan sessizlikte, Deren'in bana kilitlenen gözlerinin farkındaydım. Orlando hafif bir gülüşle, "Benden bir şey aldıysanız bir şey de vermek zorundasınız," dedi.

Ben bu söylenenin karşılığını vermek üzereyken arkamdaki şiddetli adım seslerini duyup sustum. Birazdan da tahmin ettiğim gibi Dante, sert bir solukla yanımdan geçip tam Orlando'nun karşısında durdu. "Ziyaretinin sebebi nedir?"

Orlando açık gerçeği gözler önüne serdi. "Karımı kaçırmışsınız. Hem de üçünüz birden. N'apıyorsunuz, o sürtüğü her gün biriniz mi sikiyorsunuz?"

"Hayır, ben o hakkımı sana saklıyorum," dedi Dante.

Orlando gergin bir gülüşle başını sallayıp evi işaret ederken, "O kardeşiniz nerede, korkuyor mu?" diye sordu. "Karımı kendisinin orospusu mu yapacak?"

"O kadının bir ismi var," dedi Dante. "Noah Marianne ile birlikte erken saatlerde evden ayrıldı. Burada olmaması senin için çok iyi oldu. Noah, Marianne'ye yaptıkların için seni öldürecek."

"O benim karım. Üzerinde hak iddia edemez."

"Onlar birbirine aşık," dedim, Deren hâlâ beni izlerken.

Orlando'nun bakışları, sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi bana doğru kaydı ve tükürülerini saçarak, "Onun için verdiğim para n'olacak?" dedi.

"Parayı kime verdiysen siktirip ona git," dedim.

"Karmen haklı," dedi Dante, hemen.

"N'oluyor amına koyayım," diye homurdandı Deren, olayı bilmemekten huzursuz olmuş şekilde.

Dante bir an ona baktı ve Orlando'nun konuşması dikkatini dağıtıcınca tekrar karşısına döndü. "Gidiyor musun Orlando? Yoksa ölmeyi mi seçeceksin?"

Orlando gözlerini bahçedeki korumalarda, ardından da evimizde dolaştırdı. Sanki buradan sağ çıkıp çıkamayacağını hesaplamaya

çalışıyordu. Abimin elindeki silah şu an yere bakıyordu ama doğrulup ona dönmesi birkaç saniyeyi alırdı. Orlando tekrar abime dönüp, "Ya karımı verirsin ya da karşılığını," dedi.

"Sana bir borcumuz da karşılığımız da yok," dedi abim.

"Ben gelip abinin karısını kaçırsaydım aynısını diyebilecek miydiniz?"

O an Salvador burada olsaydı Orlando'nun kafasından bir kurşunun geçeceğine emindim. Dante ile aynı anda öfke duydum ve abim önce davranıp, "Yapabilseydin yapardın ama yapamadın," dedi. "Bu ailedeki hiçbir kadına elini süremezsin ve Marianne'de artık onlardan birisi Orlando."

"Emin misin?"

Dante'nin cevap vermek üzere olduğunu gördüm ve aynı anda iki hareketi hissettim. Birincisi Deren'in bana dönen ve sertçe açılan gözleriydi. İkincisi ise Dante'nin başını hızla sol tarafa çevirisiydi. İrkildim ve o an önüme düşen kırmızı lekeyi hissettim, Dante hızla bana dönerken Deren çok hızlı şekilde elini kafamın arkasına koyup kendisini üstüme örttü ve benimle beraber yere yatarken, kafamın üzerinden geçen kurşunu göz ucuyla gördüm.

Bir kırılma sesi geldi, kurşun arabalardan birisinin camına isabet etmişti.

Sırtım, Deren üzerime yattığı için yerle öyle bir bütünleşmişti ki, nefes alamıyordum. Yüzüm göğsüne yaslıydı. Göz kırpışı kadar geçen saniyeden sonra birbirini takip eden silah ve kurşun seslerini, koşturma seslerini duyup arazide çatışma çıktığını fark ettim. Saniyeler önce gözlerimin önünde gördüğüm kırmızı leke, yüzüme uzaktan isabetlenmiş bir silaha aitti.

Abimin korumalara bağrışını ve ardından Deren'in sertçe inip kalkan göğsünü yüzümde hissederek, "Bırak beni," dedim. "Bırak, n'oluyor?"

"Silahın yok, kalkma!" Deren bunu söyleyip göğsünü hafifçe kaldırınca görüş açım açıldı ve böylelikle ileriyi gördüm. Korumaların bir kısmı benim etrafımı sarmış, iyi olup olmadığımı sorarken diğer bir kısmı abimle beraber Orlando'nun korumalarını püskürtüyordu. Etrafa dağılan kurşunların arasında Orlando'nun, omzundan kan sızarak arabasına gittiğini gördüm ve onun bindiği araba uzaklaşırken, birkaç koruması vurularak yere yığıldı.

"Bırak," diyerek üstüme kapanan Deren'i daha sert ittim ve doğrulurken onun elindeki silahı kaptım. Deren daha başını bana dönmeden ayaklarım üzerinde yükselip Dante'nin yanına koşmaya başladım. Abim, Orlando'nun binip uzaklaştığı arabaya kurşun yağdırıyordu ama kapılar açık olduğu için araç uzaklaşmaya başlamıştı. Haykırarak silahını yere fırlattığında, nefes nefese yanına varıp etraftaki korumalara seslendim. "Uzaklaşmadan o keskin nişancıyı bulun."

"Derhal efendim," dedi Enrica ve yanına birkaç koruma alıp arazinin çıkışına ilerledi.

Dante, sesimi duyduğu an bana döndü ve hızlı hızlı nefesler alırken gözlerini üzerimde dolaştırdı. Endişeli şekilde yaklaşarak ellerini omuzlarımdan aşağıya kaydırdı. "İyisin değil mi bebeğim?"

"Yere çok hızlı düştüm, boynum acıyor sadece," dedim ve abim boynuma doğru bakarken, gözlerim yerdeki korumalarda gezindi. Yalnızca bir korumamız vurulmuştu, diğerleri onunla ilgileniyordu. Orlando'nun yanında getirdiği korumalardan dört tanesi de vurulmuş, sızan kanlarının üzerinde yatıyordu.

"Benden önce fark etti," dedi Dante ve gözlerim tekrar karşıma döndü. Abim omzumun üzerinden arkaya bakınca onu takip ettim. Deren yerden kalkmış, üstündeki tozları sertçe silkeliyordu. "Refleksleri güçlü."

Sadece beni değil, o üzerime kapanırken onu da sıyıran kurşunu düşünürken Deren başını yukarıya doğru kaldırdı. Vurulmadığımdan emin olmasına rağmen abim gibi beni süzerek Dante'ye döndü. "Karmen'i neden hedef aldılar, seni vurmalılardı."

Dante alt dudağını ağzının içinde sinirle ısırdıktan sonra gülmeye başladı ve kafasını salladı. "Her neyse," dedi. "Sağ ol." Ağzının içinde, hoşnutsuzca teşekkür etmişti.

"Ne dedin?" diye sordu Deren, muhtemelen duymuştu.

Dante dudaklarını sımsıkı kapatıp duygusuzca Deren'e bakınca, Deren bu teşekkürü bir daha duyamayacağını anlayıp omzunu silkti ve yanıma kadar yürüdü. Uzanıp sol elimde duran silahı alırken, "Acıttım mı?" diye sordu, Türkçe.

"Neyi acıttın mı?"

"Kolunun üstüne yattım... kesikler?"

Başımı sol koluma çevirip kırmızı dantelden parça parça görünen kesiklere bakarak, "Hayır, acımıyor," dedim.

Dante ağır bir adım atarak kolumun altından tuttu ve üzerindeki izleri okşadıktan sonra kaldırıp kolumu öptü. Deren'in bakışları anbean bu öpücüğü takip etti, abim kolumu yanıma bırakıp bana gülümserken de izledi. Gözlerinde boş bir bakış olsa da koyu harelerinin derinliklerinde yalnız kendisinin bildiği bir duygu saklı gibiydi.

Ben onun gözlerine hapsolurken, "O silah Karmen'in değil mi?" diye sordu Dante ve böylelikle bakışlarım silahı buldu. Elime alırken fark etmemiştim ama doğruydu, bu Deren'in o sabah arabamdan aldığı silahtı. "Sen de ne işi var? Korumasın madem, kendi silahın yok mu?"

"Var," dedi Deren, silahı beline koyarken. "Fakat bu silahı kullanmak hoşuma gidiyor. Kullanırken Karmen'i hayal ediyorum."

Dante, Deren'in beni nasıl hayal ettiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kısarken, bir araba sesini daha duyup dikkat kesildim. Arkama döndüğümde büyük abimin aracının önümüze yaklaştığını gördüm ve böylelikle bu gürültü esnasında neden evden çıkmadığıyla ilgili soru işaretlerim de silinmiş oldu. Dışarıdaymış meğer. Korumalardan birisi yaklaşıp kapıyı açınca abim aracın arka kapısından indi ve elinde bir paketle yanımıza yürürken etrafındaki kargaşaya baktı. "Angel aradı, Orlando'nun geldiğini söyledi. Neler oldu?"

"Güya karısını almaya gelmiş, bir de keskin nişancı getirmiş," dedi Dante, ben eve doğru bakarken. Angel kapıyı açmış, bu tarafa bakıyordu. "Tartışma alevlenince keskin nişancı Karmen'i hedef aldı, bir anda çatışma çıktı. Orlando bir korumasıyla kaçtı, kalanları da cehenneme yolladık." Dante yerdeki korumalara baktı.

Abim bu söylenilenleri dinledikten sonra bana dönüp gözleriyle vücudumda bir hasar aldı. "İyi misin kardeşim?"

"İyi," dedi Dante, Deren'e göz ucuyla bakarken.

Salvador sakince soluklanıp gözlerini korumalarımızda dolaştırdı ve sağ taraftaki adama, "Buraları temizleyin," emrini verdikten sonra elimden tuttu. "Nasıl fark ettin kurşunu? Buldunuz mu keskin nişancıyı?"

"Aramaya çıktılar," derken yanından geçtiğimiz Deren'e baktım ve büyük abim de bakışlarımı fark edip ondan tarafa döndü. "Sen hâlâ burada mısın?"

"Boş boş sorular sormak aile genetiği mi siz de?" dedi Deren.

Abilerim ona, Deren'de bir süre abilerime baktı ve sonra sanırım Dante ona bir parça minnet duyduğu için, "İçeriye geçelim abi," dedi. "Onunla sonra ilgileniriz."

Salvador huzursuzca ilerisine döndü ve elimden tuttuğu için ben de onunla hareket ettim. Korumalar etraftaki rahatsız edici şeyleri temizlerken, Deren'de bizim ilerleyişimizi izledi. Abimin üzerinde bir lacivert, Armani tişört ile keten krem pantolon vardı. Güneş gözlüğü kafasındaydı. Biz daha eve varmadan yengem eşikten çıkıp ona sarıldı. Abim, yengemin sarılmasındaki korkuyu hissetmiş olmalı ki, "Sorun yok karım," dedi. "Geldikleri gibi gittiler."

"Birine bir şey olacak diye korktum," dedi Angel benimle abime bakarak.

"Kocan burada olsaydı onu yerdi sevgilim, korkma." Abim yengemin şakağından öpüp diğer elinde taşıdığı paketi uzattı. "Senin için sevdiğin kuruvasanlardan almaya gittim."

Yengem şaşkınca geriye çekilip paketi tutarken, "Ama orası Sicilya'nın diğer ucundaydı," dedi.

"Beşte evden çıktım, sen uyurken. Karım için değer." Angel'i yanağından, alnından, burnundan, boynundan öperek içeriye girerken, yengem hiçbir endişesi kalmamış gibi gülümsemeye başladı.

Biz de eve girdik ve Dante kapıyı çarparken gözlerim tekrar Derenle buluşmayı istedi. Yere düşen fincanın parçalarına bakıyordu, takımım gerçekten de bozulmuştu.

"Salvador Bey," diyen sesi duyduğumuzda oturma odasına geçerken dönüp asansörden çıkmış Sara'ya baktık. Elinde bir tepsi tutuyordu ve içinde babamın ilaçları vardı. "Valerio Bey sizi görmek istiyor efendim."

Babam aşağıda yaşananlara şahit olmalıydı, belki de bu yüzden abimi görmek istiyordu. Salvador yengemi kucağından bırakıp başını salladı ve asansöre yöneldi. O gider gitmez yengem bize dönüp, "Sakın Deren'e çay verdiğimi söylemeyin," dedi korkarak.

Dante bağırdı. "Sen mi verdin? İhanet bu!"

"Yok artık Dante!" Angel küsmüş gibi baktı ona. "Ne kadar üşümüştü adam, dayanamadım."

"Aynen, abime de bir erkeğin üşümesine dayanamadığını söyle, kalpten gitmeden önce hepimizi gebertsin..." Dante söylene söylene

merdivene ilerleyince Angel onun arkasından omuzlarını silkip bana döndü. "Bu da sinirde Salvador'u geçti."

"Boşver Angel, kuruvasanını ye sen," dedim ona gülümseyerek.

Elinde taşıdığı pakete bakınca Dante'yi boşvererek uzun yemek masamıza ilerledi. Masaya, yerine oturup paketten çıkardığı kuruvasanı yerken ben de bir sandalyeye yerleşip huzursuzca ellerimi dizlerim arasına koydum. Babam Salvador'a ne diyecekti? Deren'i göndermesini mi söyleyecekti. Abim babamı asla ikiletmezdi.

Az sonra Dante, ütülü kıyafetlerini giyinmiş şekilde, bir telefon görüşmesi yaparak aşağıya indiğinde Sara'da cappucinomu önüme koyuyordu. Abimin telefondaki kişiye, "Yarın gece," dediğini duydum. "Tüfekleri İspanya'ya deniz yoluyla götüreceğiz, almak için dostlarımız limanda bekliyor olacak. Aynı saatte kıyı polisini, başka bir suç duyurusuyla denizin diğer tarafına çekeceğiz. Ya bu işi halledin, ya da kendinizi Sicilya'nın o soğuk suyuna bırakın."

İşle alakalı mevzu olduğu için daha fazla dinlemedim. Sicilya'ya döndüğümden beri yalnız kendi özel işlerimle meşguldum, abilerimse ticaretlerine, Russolar adına kurdukları hükümdarlığın devamına çok fazla mesai harcıyorlardı.

Dante'nin en son telefona, "Parayı almadan dönmeyin," dediğini duydum ve sonra açılan asansör kapılarını fark ettim. Salvador abim masaya yürüdü ve her zamanki yerine, sol tarafımdaki ikinci sandalyeye oturup gergin şekilde önüne baktı. Dante telefonu kapatıp paketteki kuruvasanlara uzanırken, Angel'de kocasına döndü. "Babam ne söylüyor?"

Abim bana doğru baktı ve fincan dudaklarımdan inerken karşısına döndü. Gözleri Dante ile kesişirken dirseklerini masaya koymuş, ellerini çenesinin altında birleştirmişti. "Dante."

"Efendim abi?"

"Deren'i içeriye çağır."

Neredeyse yutmakta olduğum kahveyi püskürecektim, elimi son anda ağzıma örtüp göğsümde tutamadığım kalbimle abime bakarken, Dante'de huzursuzca, "İçeriye?" diye yineledi. "Salvador, ne dediğini duyuyor musun?"

"Gayet iyi," dedi abim, sertçe. Angel gergince sandalyesine yerleşirken, benim elim hâlâ yanmış dudaklarımdaydı. Ateşi karnımdan boğazıma kadar hissediyordum. "Deren Ateş'i alıp gel."

Dante bana doğru bakıp Salvador'a döndü. "O adam bize meydan okudu, hakaret etti, kardeşimize silah çekti, evimden içeriye gire..."

Salvador abim elini masaya çarptığında yengemle aynı anda koltuklarımızda arkaya yaslandık. Yere düşen fincana baktım ve takımdan ikincisinin de kırıldığını gördüm. "Sen beni, kendinin katili mi yapacaksın Dante?" dedi abim, bağırarak. "Sana söylediğimi yap, saygısızlık değil!"

Dante abimin tekrar bağıracak olması bir krizle sonuçlanacağı için gergince nefesimi tuttum. Ateşin o sıcaklığı mideme yapışmıştı adeta. Ellerim masanın örtüsünü aşağıda tutarken, koltuğun çekilme sesini duydum. Dante abim doğrularak, "Neden?" diye sordu. "Deren onu eve çağırıyoruz? Ev burası, ailemizle yaşıyoruz, ailemizin içine onu neden alıyoruz?"

Salvador abim, Dante bu kez rest çekmediği için daha sakin şekilde, "Babam öyle emretti," dedi.

Kalbim o hızlı kadar çarptı ki önümdeki tabağa düştüğünü hissettim.

Gözlerim o tabakta donup kalırken ailemi bir sessizlik esir aldı. Babamın abimi yanına çağırma niyeti şaşkın bir çığlıkla açığa çıkmıştı. Abim babamdan gelen bir emre asla itiraz edemeyeceği için, "Neden?" diye sordu. "Salvador... Neden böyle bir şey yapıyor?"

"Babamı sorgulamak haddim mi sence Dante. Ne dediyse yapıyorum."

Dante isterik bir gülüşle ellerini kalktığı koltuktan çekti ve gerileyip sokak kapısına baktı. Sonra gözleri, sanki bunun kabahatlisi benmişim gibi bana döndü. Ben de onun gibi babamı bu arzuya iten sebebi delicesine merak ediyordum. "Babamla mı konuştun? Bize bunu emretmesini mi söyledin?"

"Hayır. Babama bunu söyleyen ben olsaydım gidip Deren'i eve getirecek olan da ben olurdum."

Dante bunu hiç yapmak istemiyormuş gibi oflayıp koltuğa vurdu ve sonra Salvador ona kapıyı gösterince sertçe arkasına döndü. Sokak kapısından asker adımlarla dışarıya çıktığında titreyen dizlerimi birbirine yaslayıp ellerimle koltuğun kenarlarını sıkıca kavradım. Deren'in bir dakika içinde ailemle yaşadığım bu malikaneye, babamın emriyle gireceğini hayal bile edemezdim.

Yaşamım trajik bir kaderden esinlenilmiş gibiydi.

Ruhum ise kaderin kalbiydi.

Başımı önüme eğmeden önce abimin boşluğa bıraktığı düşünceleri gözlerin izini sürdüm ve sonra tabağıma bakarak hızlı nefesler alıp verdim. Aradan geçen her saniye midemdeki boşluk genişliyor, tenimi ateş sarıyordu. Deren'in hayatımda olması ayrı, evimde olması ayrıydı. Deren'in evim olması da apayrıydı.

Evimizin geniş kapılarından ses gelince abimin döndüğünü anladım. Adım sesleri önce az geldi, sonra ikişerli yükseldi. Deren'in evime girdiğine emin oldum ve nedendir bilinmez onun malikanemize girdiği ilk anı kaçırmak istemedim. Başımı kaldırdım ve güneşin aydınlattığı salonda Deren'i ıslak kıyafetleriyle gördüm. Dante'nin arkasından, çattığı kaşlarıyla doğrudan yemek masasına ilerliyordu ve gözleri bendeydi.

Dante, yemek masasına ulaştıklarında Salvador abim başını çevirip her ikisine de baktı. "Oturabilirsin Dante," dedikten sonra abim yerine oturdu ve Salvador'da yemek masasının önünde, elleri iki yanında dikilen Deren'e uzun uzun bakmaya başladı. Sessizlik beni huzursuz etti, kalbimin nasıl attığını duyacaklarından kaygılandım.

"Beni tekrardan kovmak için ayağına mı çağırdın?" diye sordu Deren, sertçe.

Salvador, yengemin masa üzerindeki elini tutarak koltuğunda arkaya yaslandı. "Korumalarımızın bize bu kadar saygısız olmasını istemeyiz."

Deren çatık kaşlarını gevşetti ve gözleri bir düşünceye yoğunlaşarak karardı. O abime bakıyordu ama ben yalnızca ona. Kısa saçları hâlâ nemliydi, yüzü morarmıştı. Çok içten gelen bir merhametle onu sarmak istememe rağmen sessizce yerimde otururken, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu abime.

Salvador, "Hâlâ korumamız olmak istiyor musun?" diye sordu.

Deren'in o zifiri siyah gözlerinin derinliklerinden yansıyan ışıkta yansımamı gördüm sanki. Yutkunmadan başını hızlı hızlı sallayıp, "Koruması," diye düzeltti. "Korumanız değil, sadece Karmen'in koruması olacağım." Gözlerindeki o karanlık ve yansımayla bana dönünce yaktığı ateşin kırmızısını tenimde hissettim.

Salvador abim onun bakışlarını izleyip, "Öncesinde birkaç koşulum var," dedi.

Böylelikle Deren'in gözleri tekrar onunla birleşti ve kabul görmenin şaşkınlığında bir süre cevap vermedi. "Benim de koşullarım var."

Dante sinirleri bozulmuş şekilde güldü. "Nedir?"

"Maaşım."

Angel kıkırdayarak kuruvasanından bir ısırık daha alınca abilerim ve ben ondan tarafa döndük. Bakışlarımızı görünce genzini temizleyip başını önüne eğdi ve Salvador Deren'e bakıp ciddiyetle, "Ne kadar istiyorsun?" dedi.

Şaka gibiydi.

Deren başını çevirip camdan dışarıdaki korumalara göz attı. "Onlara ne kadar veriyorsunuz?"

Dante kahvaltı bıçağının sapını sertçe kavrarken, Salvador aynı ciddiyetiyle, "Elli bin euro," dedi.

"Hımm," dedi Deren ciddi ciddi bunun üzerine düşünüyormuş gibi. "Ben yüz istiyorum o zaman, biraz pahalıya iş yaparım. Bu meslekte diz çürüttüm, ucuza gitmem."

Otuz milyon euromuzu çaldın...

"Dizleri mi çürümüş?" dedi Angel kendi kendine, onun bacağına bakarak.

"Sanki biz korumamız olması için ayaklarına kapanmışız gibi konuşması yok mu..."

Deren Dante'ye bakarken hafifçe sırıttı.

Salvador genzini temizleyip, "Kabul," dedi uzatmadan. "Başka şart?"

"Karmen'i sadece kendim koruyacağım. Diğer korumalar ancak gerektiğinde dahil olacaklar. Karmen'in kişisel koruması olacağım."

Angel güldü. "Kişisel koruması mı yoksa kişisel sevgi..." derken sustu ve Salvador'un kendisine dönen öldürücü bakışları altında koltuğunda kayarak başını önüne eğdi. "Affedersin kocam."

"Affederim karım," dedi Salvador abim. "Her neyse... Karmen dışarıya çıkarken, iş yaparken yanına hangi korumayı alacağına kendisi karar verir."

Dante tabağındaki fümeyi sertçe keserken, "Umarım en yakın zamanda bir çatışmada ölürsün," dedi.

Deren Türkçe, "Köpeğin duası kabul olsaydı gökten kemir yağardı," dedi.

Abilerim bana döndü. "Ne dedi?"

Deren'e bakarak, "Bunu ben de anlamadım," dedim.

Salvador abim sıkılarak, "Başka şartın yoksa," dedi ama Deren direkt, "Var," diye ekledi.

Salvador bıkkın bir nefes verdi. "Nedir?"

"Benim de bir korumam var, o da benimle çalışacak." Kendisi de bundan pek emin değil gibiydi. "Kendisi fino köpeğim gibi oldu maalesef, ayıramam yanımdan, gözümün önünde olması lazım."

Hı? Yaman mı? Yok artık.

Abim huzursuzlanarak, "Tanımadığım birini işe alamam," dedi.

"Karmen tanıyor," dedi Deren ve abim bana dönüp onay almayı istiyor gibi bakınca baş salladım.

"Peki," dedi bunun üzerine Salvador, bu konuyu irdeleyeceği belliydi. "Sıra benim koşullarımda. Karmen'in koruması olmak istiyorsun fakat sahip olduğun yetenek, donanım ne bilmiyoruz. Biz tehlikeli işler yapıp, tehlikeli insanlarla ortaklık, bağ kuruyoruz. Bu akşam bizimle iş yapacaksın, Mark'a baskına gideceğiz, diğer korumalar kadar donanımlı olduğunu görürsem izin vereceğim."

"Benim de bir koşulum var," dedi Dante, hemen.

Deren pek de umursamayarak, "Nedir?" diye sordu.

"Benimle dövüşeceksin. Ancak berabere kalırsak donanımından emin olacağım. Kazanmadan bahsetmiyorum bile, kazanamayacağını biliyorum."

Deren önce Salvador'a ardından Dante'ye bakarken hiç gözü korkmuş görünmüyordu. Gençliğinin ilk yıllarından beri hem suikastçılık hem de korumalık yaptığı için kolaylıkla üstesinden geleceğini düşünüyordum. Abilerim onun hakkında benim kadar geniş bilgiye sahip olmadığı için hafife alıyorlardı ama açıkçası Deren'in Dante'yi dövüşte yenebileceğini bile düşünüyordum. Dante'nin gururunu ömrümüz boyunca tamir edemezdik sanırım.

Deren en sonunda gözlerini yalnız bende tutup, "Tamam," dedi derinden yükselen sesiyle. "Koşullar uygun, kabul ediyorum."

"Ha bu arada..." Salvador abim çatal ile bıçağını alarak kahvaltısına başlamadan önce konuşmuştu. "Bu korumalık yalnızca Mark ölene kadar geçerli. Sonra buradan gideceksin."

Deren'in göğsü sertçe yükseldi. "Zaten amacım bu," dedi yutkunarak. "Daha sonrası yok. Buradan gideceğim."

Gerçekten gidecek misin?

Salvador Dante ile göz göze gelip birbirlerinin anlayacağı şekilde bakıştıktan sonra Deren'i memnuniyetle onayladı. "Anlaştıysak o zaman..."

"Bir şey daha var," diyerek araya girdi Deren, doğrudan Salvador abime bakıyordu. "İş saatim yok, kafama göre takılırım. Biliyorsunuz, kız babasıyım, kızım önceliğimdir."

"Getirsene tanışalım," dedi Angel, gülümseyerek. Sanki her şey normaldi, tek eksiğimiz buydu.

Deren dahil olmak üzere hepimiz ona bakınca, Angel omuzlarını silkip kuruvasanını yemeye devam etti. Çok sevdiği için abim birden fazla almıştı. Dante söze girip, "İş sırasında, çatışma esnasında bizi bırakıp gidecek halin yok," dedi.

"Yer ve zaman fark etmez. Kızım arayıp ihtiyacı olduğunu söylerse giderim."

O zaman Nil... İtalya'da değil mi?

Salvador burnundan soludu. Kesinlikle Deren'e bu kadar taviz verecek birisi değildi, ne yapıyorsa babam istediği için yapıyordu. Sabırla soluyup, "Aile her şeyden önce gelir," dedi. "Bu yüzden özel iznin olabilir, makul buldum."

"Makul bulmuş, sağ ol ya," diye homurdandı Deren, Türkçe.

Salvador İtalyan'ca, "Ne dedin?" Diye sordu.

"Anlaştığımıza sevindim," diye düzeltti Deren, o an neredeyse gülecektim.

"Madem anlaştık..."

Türkçe, "Bir saniye," diyerek abimin lafını bölmek durumunda kaldım ve oturduğum koltuktan kalktım. Masadan ayrılıp Deren'e doğru yürürken beni izlediklerini biliyordum. Karşısına geçtiğimde Deren'de bana döndü ve çıplak göğsündeki pürüzsüzlükte oyalandıktan sonra gözlerim kara gözleriyle birleşti. "Benim de bir şartım var."

Duygusuzca, "Neymiş?" Diye sordu.

Lütfen Deren, lütfen. Dışımdan değil ama içimden yalvarırım. Bir çocuğun, Nil'in sevgisine çok ihtiyacım var.

"Nil'i... Bir kez olsun görmek."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Mecbur, ben de size soracağım. Sizce Deren bunu kabul edecek mi?

Son iki bölümdür hikâyedeki nabzı daha düşük tutuyordum, çünkü önce Deren'in korumalığını kabul ettirmesini istiyordum. Ee artık kabul gördüğüne göre dinmeyen bir aksiyon denizinin içinde bulabiliriz kendimizi. Neler olacak neler... Ayrıca Nil ve Utku'nun Karmen ile tekrar karşılaştığı o anların ipini de çekiyorum ama tabi bakacağız, Deren bu koşula ne diyecek? Sizlerin düşüncelerinizi ne kadar önemsediğimi de biliyorsunuz, lütfen yorumlarınızı bırakın.

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: sirenkitaphesabi
emineasr
Siren'in kitap hesabında sık sık paylaşım yapıyorum. Postları, storyleri ziyaret edebilirsiniz. ❤️

Sizi seviyorum.

❤

34. “Gece Yarısı Baskını.”

Can Ozan, Ağlama Ben Ağlarım. (Şarkı bugünlerde pek popüler, SİRENle de bu kadar uyumlu olunca koymak istedim.)

Merhaba canımın içleri.

Burada mıyız? Sayalım. 1

Bölüm yine duyguların doruklarda yaşandığı, aksiyon dozunun arttığı bir bölüm! Bu yüzden keyif alarak okuyacağınızdan eminim! Tek ricam hemen şimdi yıldıza dokunmanız ve o harika yorumlarınızı bırakmanız!

Deren Ateş.

Temsili.

34. “GECE YARISI BASKINI.”

Sözcükler ancak, onları sana söyleyenle bir bağ kurarsan kalbini kırabilir ve onarabilir.

Deren'de beni eşit miktarda tüketen iki şey vardı. Ruhuma bakan gözleri ve ruhuma inen sözcükleri.

Bu yüzden gözlerine bakarak bir cevap beklemek ruhuma zarar veriyordu. Karina'm öldüğünden beri hissettiğim o yalın yalnızlığa ve ıssız gecelere onun gözleri, sözleri dahil olmuştu. Ben uyuyamam ama o uyutabilirdi, ben gülemezdim ama o gülümsetebilirdi. Ve ben bunları yapmasını istesem de o artık sadece acıtabilirdi. Fakat yine ruhum kendisi olurdu.

Ailemin sessizliğinde Deren'den bir yanıt beklerken o yanıtın ne kadar derinime ineceğini işte böyle düşünüyordum. Hissizmişim gibi görünsem de o an bana evet derse boynuna atlayabileceğimden bile korkuyordum. Deren'in gözleri bir boş bakışla yüzümde sabit kaldıktan sonra dudakları aralandı. "Hayır."

Cevabı beklediğim gibi olsa da farkında olmadan beslediğim umudumu katletmişti. Duygularımdaki kırılmayı hissettirmeden, "Neden?" diye sordum. "Neden Nil'i göremem? Bir kez diyorum, sadece bir kez."

"Neden olduğu açık değil mi? Kızımı kaçırdın. Deli miyim ben? Neden kızımı görmene izin vereyim?"

Tamam, kaçırmıştım ama anlatmıştım da. Evet, ne kadar anlatırsam anlatayım sebeplerim geçerli kılınamayacaktı ama son bir kez bile mi olmazdı? Türkçe konuştuğumuz için abilerim ne dediğimizi pek anlamadan bize bakarken, "Deren," diyerek başladım. "Senden hiçbir şey istemem bundan başka ama lütfen, Nil'i bir kez görmeme izin ver. Üstelik sen de demiştin onun beni görmeyi istediği..."

"Çünkü o senin tarafından kaçırıldığının farkında değil," dedi kızmaya başlayarak. "Seni iyi birisi sanıyor."

"Ha... Kötüyüm yani ben," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Anlattıklarıma rağmen hâlâ Nil için kötü birisiyim ben öyle mi?"

Gergince başını çevirip aileme baktıktan sonra birkaç adım uzaklaştı ve ben de onu takip ederek masadan uzaklaştığımda, "Başka bir şart koş," dedi.

"Senden başka istediğim bir şey yok."

"Yok tabi..." alay edercesine güldü. "Benimle ilgili umurunda olan tek şey Nil. Benim bir değerim yok!"

"Öyle değil," dedim ama diğer türlüsünü nasıl açıklayacağımı, anlatacağımı bilmiyordum. Ne tutuyordu beni, ondan bile tam emin değildim. "Nil'e olan duygularımı söylemiştim sana, onu sevdiğimi de. Özledim diyorum ya, özledim! N'olur bir kez görsem?"

Aynı kararlılıkla, "Olmaz," diye tekrarladı.

"Neden?"

"Güvenmiyorum sana."

Sözcüklerin derine inmesi böyle bir şeydi işte, körlemesine bir şekilde ruhunuza sahip olması. Aramızda ikili ilişkilerin temelinde olan o duygu eksikti, güven. Bunu zaten bilsem de dudaklarından duymak kötü hissettirdi. "Güvenmiyorsun," diye tekrarladım. "Hiç mi? Biraz bile mi?"

"Hiç," dedi, gözlerini sol kolumda dolaştırarak.

Bağırıp çağırmayı, ona, Nil'e asla zarar vermeyeceğimi söylemeyi istiyordum ama haftalarca aksini hissettirdikten sonra bunlar söylemenin ne kıymeti olacaktı?

Deren'e doğru biraz yaklaştım ve ellerim, yarısı açık gömleğinin kenarlarından tutunca bakışları parmaklarımı takip etti. Islak kumaş parçasını avuçlarımda sıkarak gözlerimi üzüntüyle kırpıştırdım. "Lütfen," dedim fısıldayarak. Baş parmağımı gömleğinin içinde, göğsünde dolaştırdım. "Güvenmiyorsun ama sen yanımızdayken Nil'e

ne yapabilirim? Onu tekrar alırım diye korkuyorsan anlarım ama asla yapmam. Yanımızdan bir saniye olsun ayrılmazsın."

Deren'in gözleri parmaklarımı takip ederken göğsü telaşlıymış gibi çarptı. Seslice yutkunmasını izlerken, "Yapamam," dedi. "Bunu yapamam. Benden başka bir şey iste."

Omuzlarım düştü. "Ama benim... bir çocuğun sevgisine ihtiyacım var, anlamıyor musun?"

Deren'in gözlerinde açığa çıkan o üstü örtülü şefkat hissini görünce umudum hafifçe canlılık kazandı. Fakat başını hızlıca sallayıp benden uzaklaşmak adına iki adım geriye giderken, "Sana iyilik yapmak adına kızıma kötülük yapmayacağım," dedi. "Sen de biliyorsun Nil için en iyisi seni unutması, çünkü hayatında var olamazsın."

"Sen de şunu biliyorsun; Nil'in hayatında var olamamam senin de hayatında var olmayacağım anlamına geliyor."

Sanki ona, bana davrandığından daha acımasız davranıyormuşum gibi kaşlarını çatarak yumruğunu sıkınca ben de ondan geriledim. Aileme dönüp yemek masasına, huzursuz görünen abilerime bakarken, "Akşam ki iş için geleceğim ama şimdi gitmem gerekiyor," dedi İtalyan'ca. "Akşam da işe başlarım."

Dante ona, "Düzgün bir şeyler giy," dedi. "Benim eski takımlardan vereyim mi sana?"

"Eskini sikerim," dedi dedi Deren ama Türkçe.

"Küfür müydü bu?" dedi Salvador abim, bu kelimeye aşinaymış gibi.

Deren bir cevap vermeden ruhsuzca bana döndü ve yüzüme gözlerime bakıp başını salladıktan sonra yönünü sokak kapısına çevirdi. Gitmek üzere olduğunu anlayınca ayağımı yere vurup peşinden ilerledim. "Deren, bari uzaktan göreyim. Kendimi fark ettirmem, görüp geri dönerim. Bir dakika bile olur, çok bir şey istemiyorum."

"Çok şey istiyorsun," diyerek omzunun üstünden döndü. "Hem de çok büyük bir şey istiyorsun. Senin için basit olabilir ama benim için çok zor! Ben... her şeyden önce sizi bir araya getirmek için can atıyordum Karmen ama bu her şeyden önceydi. Mahvettin böyle bir hayali! İkinizi de hayatımda istiyorum ama yapamıyorum! Ne kadar zor, anlayamazsın ki!"

Doğru, benim için kolay ama onun için çok zordu. Ona zarar vermeyeceğimi bilse bile yapamıyordu, güvenemiyordu, gururuna

yediremiyordu. Bunun bizi götürdüğü nihai sonuç, Deren'in hayatında asla yer alamayacağımdı. Mark öldükten sonra buradan gidecekti.

"Karina'yı çok özlüyorum," dedim, duygularımı dudaklarımdan bırakarak. "Ama onu göremem. Bari görebilecekken Nil'i göreyim."

"Nil'i görmek için Karina'yı kullanma," dedi.

Bu cümle o kadar acımasız geldi ki, canım yanmış gibi bir ses çıkararak nefes almayı kestim. Bunu gerçekten aklından geçirmiş olduğundan emin olmak için gözlerine bakmak istedim ama gözlerini yummuş, kaşlarını çatmıştı. Yapmayı düşündüğüm ilk şey onu kolundan tutup kapıdan çıkarmak olsa da gözlerini açıp acı dolu gözlerle bana baktığında harekete geçmedim. Bunu, böyle düşündüğü için yapmıyordu, canımı yakmak istiyordu.

Gözlerim yaşarırken gülmeye başlayıp, "Aşk," diye fısıldadım. "Nefrete ne kadar yakınsın."

Geriye doğru iki adım attım ve Deren sanki üzerime gelecekmiş gibi hareket edince, arkamı dönüp süratle asansöre yöneldim. Katta olan asansörü açıp içine girdiğim gibi en üst kata çıkmaya başladım. Asansörden bir çığlık atarak çıktım ve odama girip kapıyı çarptığım gibi ellerimi yüzüme kapatıp ağlamadan hıçkırdım. "Sen yapma bari Deren, beni acıtmak için Karina'yı kullanma."

Sen de Nil'i kullandın.

Ellerimi yüzümden arkaya kaydırıp saçlarımı diplerinden çektim ve odamda uyuşan bacaklarımla yürüyüp camdan baktım. Deren arazi kapısına yürürken telefonuyla konuşuyordu. Kimi aradığına şüphe yoktu. Nille konuşuyor olmalıydı. Fakat belli ki ben bir daha onun sesini bile duymayacaktım.

"Her gün bana böyle davranmana mı katlanacağım?" diye bağırdım ona ve o arazi kapısından çıktığında arkamı dönüp yatağıma ilerledim. Kızımın fotoğrafını alıp onun gülüşüne sığınırken, "Seni kullanmak için, bana üzülmesi için seni özlediğimi söylemiş değilim," dedim, sanki o da beni yanlış anlamış gibi. "Duygularımdan bahsetmek istedim ama... sanırım yapmamalıyım. Ben her şeyi sadece sana anlatmalıyım sanırım."

Gülüşündeki dişlerine bakıp defalarca saydığım gibi saydım. Fotoğrafta dört dişi, dişlerinden çok damakları görünüyordu.

"Ama bana öfkesinden söylüyor Karina, yoksa o da seni seviyor."

Gözlerimdeki yaşlar görünmez olana kadar odamda kalıp ardından çıktım. Bir alt kata inip babamın odasının kapısını tıklattım ve gelen komutla beraber içeriye girdim. Babam elindeki tableti bırakıp bana döndüğünde, "Neden yaptın?" diye sordum. "Neden korumam olmasını söyledin?"

"Se... ni seven bir... birisi..."

Babama Derenle olan özel ilişkimizi anlattığım için biliyordu, demek gördüğünde de bunu düşünmüştü. Dört köşeli, büyük yatağının ucuna oturup, "Seviyor," dedim. "Ama bu sevgi ne işe yaracak ki?"

Babam gözlerime derin derin bakıp elini yürüyen sandalyesinin kenarında dolaştırdı. "Se... seni iyi... leştirecek."

Az önce yaralandığımdan habersizce söylüyordu bunu. İyileştirecek... Nasıl, nasıl? İmkansızdı, aşikârdı. Deren nasıl iyileştirebilirdi beni, canımı bu kadar çok yakmak isterken? Babam sandalyesiyle önüme kadar geldiğinde kafamı olumsuzca sallıyordum. Yüzümün altından tutup öpmek için alnıma eğildi. "Aşkı için... guru... gururundan vazgeçen," dedi babam ve konuşmayı denerken zorlanması buzları kalbime doğru batırdı. "... aşk için öl...ölür de."

Benim için ölebileceği için iyi bir koruma da olacağını düşünüyordu ama Deren gururundan vazgeçmiş değildi. "Bu saatten sonra o benim başımı okşamaz bile baba, hafife alıyorsun öfkesini."

Babam, kendinden eminmiş gibi başını iki yana sallayıp yanaklarımdan da öptü. "İste... istediğin..." kenara doğru kayan ağzına üzülerek baktım. "... zaman... gönderebilirsin."

Zaten gidecekti, kendisi de söylemişti. Mark'ın ölmesine sayılı günler vardı, ardından Deren yok olacaktı. Hayatıma da Mark'tan nefret ettiği için girmişti, demek ki Karina'yı gerçekten sevmişti.

Babamın kapısı tıklatıldığında dönüp baktık. Dante abim kapıyı açıp bize baktıktan sonra, "Kahvaltıya in," dedi.

"Yemek istemiyorum."

"Yiyeceksin," dedi Dante ve destek istiyormuş gibi babama baktığında o da kafasını salladı.

"Yiyemiyorum," diye kalktım ve oda çıkışına ilerledim. Yanından geçerken abim kolumdan kavrayıp yüzüme yakından baktı. "Sen yemediğinde lokmalar bizim de boğazımıza diziliyor." Duraksadı. "Angel kuruvasanını afiyetle yiyor, orası ayrı..."

Sinirleri bozulmuş şekilde gülen o kadın bendim.

Abimle birlikte, o bir çocukmuşum gibi elinden tuttuğu için aşağıya indim. Masaya sakince oturup Sara'nın yenilediği kahvemi içmeye başladım. Yengem benim için kuruvasan ayırmıştı, onu yerken çıtırlığını beğendiğimi düşündüm.

Biraz atıştırdıktan sonra yemek masasından kalktım. Kahvemle beraber dışarıya çıkıp korumalara göz atarken birkaç tanesini seçmiştim. Bu gece, sabaha karşı Mark'a bir ziyaretimiz olacaktı, yanımıza dövüşmesini ve silah kullanmasını en iyi bilen adamları alacaktım. İçeriye geri dönüp odamın olduğu kata çıktım ve odama yürürken gözlerim önünden geçtiğim boş bir odada durdu. Bir süre kalıp oraya ilerledim, kapıyı açıp içerideki sade dizayn edilmiş misafir odasını inceledim.

Burayı Karina için hazırlama kararı vermiştim.

O yaşamıyor olsa da -öldüğünü anmak hâlâ çok zordu- bir odası olsun istiyordum.

"Sarı ve beyaz onun en beğendiği renkler, bu odayı da sarı ve beyaz eşyalarla dekor etmeliyim. Yürüteç de alırım, içi boş olsa da Karina yürüyormuş gibi dolaştırırım odada..."

Kafama koyduklarımı yapmak üzere oradan çıktım, odama girdim. Geniş komodinime ilerleyip rafı açtım, Sara'nın haftalık getirdiği dergileri alıp odamdaki beyaz yün halı üstüne oturdum. Sayfaları çevirip bebek odası mobilyalarına bakmaya başladım. "Bu beşik çok güzelmiş, hem örtüsü de sarı, odada güzel durur. İçi boş kalacak olsa da..."

Birkaç mobilya daha bakıp Roche Bobois mağazasını aradım, müdürüyle konuşmak istediğimi söyledim. Adımı ve soyadımı verdiğimde sesine gelen saygıyı fark ettim, abilerimi tanıyordu. Kendisine istediğim mobilyalardan bahsettiğimde derhal göndereceğini söyledi ve abilerime selamını iletip telefonu kapattı.

Odamın kapısı tıklatılınca, "Girin," dedim ve Enrica nefes nefese başını uzatınca, "Buldunuz mu?" diye sordum.

"Evet efendim, keskin nişancı arka bahçede."

Yerden kalktım ve çıkardığım topukluları giyip komodin üzerimden silahımı aldım. Odamdan çıkıp asansöre binince Enrica yanımdaydı. "Efendim, ayakkabınızın topuğu yamulmuş."

Asansörden inerken dönüp ayakkabı topuğuma baktım. "Sinirden fırlatmıştım, yamulmuş."

"Bir çift başka ayakkabı getireyim mi efendim?"

Yanağından makas aldım. "Hanımefendilerin odasına girilmez."

Sorduğundan utanmış gibi başını önüne eğince ona gülümsedim. En sevdiğim korumalardan birisiydi. Dışarıya çıkıp arka bahçeye yönelince dizlerinin üstüne çökmüş kadını gördüm. Demek ki keskin nişancı bir kadındı, beni öldürmek istemişti. Sarı, küt saçları ve yoğun kâkülleri vardı. Simsiyah badi ile simsiyah pantolon, dizine kadar çizmeler giyinmişti. Korumalar onu omuzlarından bastırdığı için öfkeli halde kalkmaya çalışıyordu.

"Sen mi yaptın?" diyerek karşısında eğildiğimde öfkeli gözleri beni buldu. "Suratımdan mı vuracaktın?"

"O aptal adam olmasaydı," dedi.

Burnumdan soluyup elimi saçlarına geçirdim ve diplerinden çekerek kafasını arkaya yatırdım. "Ölmeden önce yaptığın son şeyin Deren'e hakaret olmasından hiç hoşlanmadım."

Çığlık atmamak için dudaklarını sertçe birbirine bastırıp elini elime götürdü çekmek için. "İki saniye geç kalsaydı seni öldürmüş olacaktım."

"Bunu da başarı listene mi ekleyecektin?"

"Keşke," dedi diş sıkarak.

"Rüyanda, sürtük." Saçlarını bırakarak doğruldum ve yanıma dönüp Enrica'nın boynundan kravatını çözdüm. Tekrar eğilip yumruğumda ezdiğim kravatı kadının ağzına tıkarken çığlık atmayı denedi ama ağzı dolduğu için başaramadı. Korumalarımızın üzerindeki kıyafetler tek tipti, özenle dikilmişti, kravatta R harfi işlenmişti. Kargaşada, çatışma sırasında onları tanımamız, Russolara ait olduğunun anlaşılması için özellikle yapmıştık. "Sana bu kadardan fazla vakit ayıramam."

Sesini kesip çığlığıyla kulağımı kirletmemesi için önlemimi aldıktan sonra diğer elimdeki silahımı kaldırdım. Namluyu alnına hedef aldım ve o ölecek olmasına rağmen kinle bana bakıyorken alnının ortasından vurdum. Kurşunun girişinden sonra kafası arkaya yattı ve kanlar etrafa sıçrarken vücudu yeşil çimlerin üzerine sırt üstü düştü.

Elimi götürüp nabzına dokundum. Elbette atmıyordu.

"Kaldırın," diyerek cesedin başından doğruldum ve yanıma hiçbir korumayı almadan evime yürüdüm. Açık kapılardan girip evin en alt, adeta dipte yer alan katına girdim. Bu kat teçhizat içindi ve bir saldırı

karşısında saklanabileceğimiz odalar mevcuttu. Ayrıca buzhane ve saklandığımız durumda tüketeceğimiz konserve benzeri yiyecekler vardı. Silahların saklandığı salonun kapısından girip etrafımda bir tur döndüm. Birkaç güzel silah ile tüfek seçtim, hepsini bir çantaya koydum. Korumaların hepsinin daima yanında silahları vardı ama giderken çantayı da almak istiyordum.

Çantayı koridora çıkardım ama henüz gitmeye vaktimiz olduğu için yanıma almadım. Orada bırakıp üst kata çıktım ve odama geçerken Noah'ın kapıdan Marianne'yi kucaklayarak girdiğini gördüm. Marianne'nin elinde bir buket pembe gül vardı. İnce aslı mavi elbise giyinmişti ve ilk kez neşeli görünüyordu. Abimin saldırıdan haberi olmadığını anladım ve gözleri benimle birleştiğinde, "Hoş geldiniz," dedim.

Noah bana göz kırparken Marianne utangaç şekilde gülümseyip kısık sesle, "Beni yere bırak," dedi abime.

"Bırakmıyorum," dedi abim, onu kollarında döndürmeye devam ederek. "Kollarıma aitsin."

"Noah... Çok utanıyorum, lütfen!"

"Neyden? Az önce beni kendin öptün ya."

Marianne daha da utanarak, "O zaman baş başaydık," dedi.

Abim eğilip onun yanaklarından öptükten sonra yere bıraktı. Marianne üstünü düzeltip çiçeklerini göğsüne yerleştirirken, "Merhaba," dedi bana. "Nasılsın?"

"İyiyim Marianne. Güllerin çok güzel, abim mi aldı?"

"Evet," dedi ve buketin içinden bir tane çıkardı, yaklaşıp bana uzattı. "Alır mısın? Senin olsun."

"Teşekkürler," diyerek aldım ve Noah yanıma gelip beni öptüğünde, "Salvador abim seni görmek isteyecektir," dedim. "Katına çık istersen."

Abim huzursuzlanmaya başlayarak, "N'oldu?" diye sordu.

"Abimlerle konuşursun," dedim ve onun pürüzsüz yanağından öpüp yanından geçtim. Bir tane gül ile üst kata çıkıp odama girdim. Yatağımda uzanırken gülü kokluyor, Deren'i düşünüyordum. Güller aklıma onun Karina'mın mezarına koyduğu çiçekleri getirmişti. Artık onu daha sık görecektim, her gün burada olacaktı, nasıl kayıtsız kalacaktım? Göğsünde taşıyacağı o R işlemeli kravatı boynuna ben takmak isterdim.

Birazdan kapım çok ani şekilde açılınca hayal dünyamdan çıkıp çatık kaşlarla kapıya döndüm. Noah'ın endişeyle odamda ilerlemesini izledim. Yatağıma kadar gelip beni doğrulturken, "Salvador abim anlattı," dedi. "O adam gelmiş, keskin nişancı getirmiş, seni vurmayı denemiş. Özür dilerim, affet! Sebebi benim!"

"Bir şey olmadı, iyiyim ben," derken üzerinden gelen tanıdık parfüm kokusunun verdiği güveni hissediyordum. "Keskin nişancıyı öldürdüm bile."

Elini kafama koyup saçlarımı diplerinden doğru okşarken, "Deren fark etmiş, ilk hamleyi o yapmış," dedi.

Muhtemelen babam buna şahit olmuştu, Deren'i korumam yapmasındaki ilk sebep de bu olmuştu.

"Bu işlerin içinde birisi, gözlemleri kuvvetli."

"Bir de koruman olmuş," dedi abim, gözlerini devirerek. "Derdi, ne anlayabilsem."

"Salvador ve Dante'ye söylemezsen sana bir şey söyleyeceğim," dedim fısıltıyla.

Sesimdeki heyecanı duymuş olmalı ki gülümsemeye başlayıp, "Sırrımız," diye söz verdi.

Salvador ile Dante daha fevri oldukları için bunu paylaştığım ilk kişi Noah'tı, o daha yumuşak ve anlayışlıydı. Gülümsememi bastırmaya çalışıp, "Deren bana aşık olmuş," dedim. "O yüzden yanımda, korumam, bırakamıyor beni."

Noah kaşlarını kaldırıp inanamamış gibi baktı bir müddet. "Aşk mı? Bu haldeyken mi?"

"N'olmuş ki?"

"N'olmuş mu? Adamın kızını kaçırdın, o da kafana silah dayadı, seni hapse tıktırdı, biz seni hapisten kaçırdık, adamı vurduk, sonra..."

Gönülsüzce kabul ederek, "Tamam, birbirimize biraz zarar vermiş olabiliriz," dedim.

"Biraz?"

"Abi!" Sesimi yükselttim. "Konuya odaklanır mısın? Deren bana aşık, kendisi itiraf etti. Bana zarar vermeyecek, sakın onun üzerine gitmeyin olur mu?"

Dilini ısırarak düşündü. "Ben anlamıştım aslında sana hisleri olduğunu ama intikam almak için geldiğini düşünmüştüm. Belki aşık

olduğunu söylemiştir ama niyeti başka olabilir Karmen..." omzumu sıktı. "Dikkatli ol, seni kandırıyor olabilir."

İç çekerek, "Karina'yı da seviyor," dedim.

"Bir saniye ya..." kaşlarını çattı Noah. "Siz bu kadar şeyi nerede konuştunuz?"

Hesaplayamadığım soru için durup yutkundum ve yalan söyleyerek, "Sabah," dedim. "Ayaküstü söyledi."

İnanmadığı çok açık olsa da üstüme gelmedi. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldığımda sırtımı aşağı yukarı okşayarak, "Koruman olabilir," dedi. "Ama evden, özellikle bu kattan uzak duracak. Sapıkça bir niyetini fark edersem öldürürüm onu!"

Şey, peki ben onu odama alabilir miyim?

Bu soruyu dillendirmedim ve Noah odamdan çıkınca bir an önce akşam olmasını bekledim. Deren döneceğini, geleceğini söylemişti. Saatler sonra odamdan çıktığımda bahçedeki telaşı, koşuşturmayı gördüm. Korumalar piste inen helikopterlere eşyaları, hazırladığım çantayı götürüyorlardı. İki helikopterle yola çıkacaktık, birinde korumalar diğerinde biz olacaktık. Salvador abim elinde bir kadehle dışarıda, bu koşturmacayı takip ediyordu. Noah'sa benim gibi kapının önünde izliyordu.

Kıyafetimi değiştirmiştim, rahat olacağım giysi giyinmiştim. Vücudumu saran, tek parça, önden fermuarlı bir tulumdu giydiğim. Silahımı koymak için de yalnız belime kemerimi takacaktım. Siyah, biraz topuklu olan ayakkabılarımı da geçirmiştim.

"Akşam oldu, nerede kaldı bu adam?" diye merdivenlerden inen Dante'yi gördüm. Gömlek kol düğmesini iliklerken çok asabi görünüyordu. "Şunu ilikle Karmen."

Ona doğru birkaç adım gidip kol düğmelerini iliklerken, "Bir kol düğmesini bile ilikleyemiyorsun," diye seslendi Noah ona. "İyi ki evlenmek gibi bir düşüncen yok, karına yazık olur."

"Karım olursa hiç giyinmeyiz ki," dedi Dante bana göz kırparak.

Noah kapının oradan gülerek, "O zaman karına daha da yazık olur," dedi, pis bir imayla.

"Siktir git."

Dante iliklenen kol düğmelerine bakıp başını kaldırdı ve yanağıma teşekkür öpücüğü bırakıp dışarıya ilerledi. "Yeni korumamız hâlâ gelmedi değil mi?"

"Birazdan gelir," dedim.

"Hiç zahmet etmesin ya, biz onu alırız, helikopteri istediği yere indiririz..." abim söylene söylene Noah'ın yanına gitti ve onun atıştırdığı bademlerden yemeye başladı. "Biliyor musun yüz bin euro maaş istedi. Bir ara evde kalmayı da isteyecek diye korktum."

Noah bu ihtimalden korkmuş gibi, "Sakın yanında söyleyip aklına sokma böyle bir şeyi," dedi.

Dante'de bu düşünceyle ürperdi. "Tanrı korusun."

Elimi dudaklarıma kapatıp istemsiz gülüşümü saklarken bir yanım güldüğümü şaşkınlıkla karşılıyordu. Gülerken korumaların hareketliliğini görüp arazi kapısına baktım, bir araç açılan kapıdan girmişti. Bahçe yangından sonra temizlenmişti. Deren'in geldiğini anladığımda hızla arkama döndüm, korumalar için özel dikim olan kravatı salona koyduğum koltuktan alırken çantamı da unutmadan tekrar kapıya yöneldim. Deren yeni bir araçla malikanenin önüne geldiğinde dudaklarımı ısırıyordum.

"Bu aracı nereden bulmuş, arabasını daha dün yakmıştım," dedi Dante.

"Güzelmiş yalnız," dedi Noah, aracı süzerek. "Acaba bu kadar aracı hangi parayla alıyor..." düşünceli şekilde gözlerini kısınca gergince yutkundum. Parasını çalanın Deren olduğunu anlıyor muydu? Eğer anlarsa yeni bir düşmanlığın ateşi yanabilirdi.

"BMW yeni seri mi?"

"Üff ne bileyim," dedi Noah.

Kapıdan çıkıp abilerimin yanından geçerken şoför kapısının açıldığını gördüm. Deren'in inmesini beklerken Yaman'ın indiğini görmek şaşkınlık verdi bana. Bu da yetmedi ve Yaman arkaya gidip kapıyı açtı, Deren kapıdan çıkarken, takdir ediyormuş gibi Yaman'ın yanağını okşadı.

Yaman'ın sakin kalmak adına gözlerini kapatışını buradan bile gördüm.

"Bu ne havalar?" dedi Dante. "Şoförüyle mi gelmiş? Bu adam korumamız olduğunu farkında mı?"

"Korumam," diye düzelttim istemsizce ve abilerim aynı anda bana döndüğünde, ifadesiz suratıma bir gülümseme kondurmaya çalışıp onları yumuşattım.

Ardından geniş basamaklarını indim. Salvador abim Deren'e doğru ilerlemişti, Deren'de ona. Abimin arkasından yaklaşırken Deren'in gözleri onun omzunun üstünden beni takip etti. Üzerine siyah bir takım ve bordo renginde gömlek giyinmişti. Erkeklerin bu takım konusundaki ısrarcılığına abilerimden alışkındım, daha fazla ciddiye alındıklarını sanıyorlardı ve haklılardı. Fakat Deren'in en sevdiğim hali çıplak haliydi.

Salvador abim, "Hoş geldin," diyerek soğuk şekilde onu ağırladığında, Deren'de gözlerini bende tutarak, "Hoş buldum," dedi.

Abimin bakışları Deren'in arkasında kalmış, evi izleyen Yaman'a döndü. Ben de onu süzdüm. Beyaz gömlek ile koyu gri pantolon giyinmişti. Bakışların farkında olup bize döndü ve beni gördüğünde hafifçe dudağını kıvırdı. "Merhaba eski patron."

"Tüm olanlardan sonra burada olmana şaşıramıyorum bile," dedim.

Deren bir adım öne çıkıp Yaman ile aramıza girdi ve birbirimizi görmemize engel oldu. Tepkisiz kalıp abime döndüğümde, Deren'e Yaman'ı gösteriyordu. "Bahsettiğin bu adam mı? Sen bizi korurken o da seni mi koruyacak."

"Evet," dedi Deren. "Temennim hemen ölmesi."

Abim bu öfkeye anlam veremeyince kulağına doğru eğildim. "Yaman, size bahsettiğim, Nil'i kaçırırken bize yardım eden adam. Deren onun kızından uzak durması için göz önünde tutuyor."

Salvador abim bu açıklamam sonrasında Deren'i süzdü. "Neden öldürüp kurtulmuyorsun?"

Deren bu sorudan hoşlanmayarak çenesini sıvazladı. "Öldürürüm belki."

Yaman İtalyan'cayı pek bilmiyordu, anladığı basit kelimelerdi. Bu yüzden konuşulanları sadece dinliyordu. Ayrıca Deren'in onu neden öldürmediğini biliyordum. Kızımdan sonra sevdiğim bir insanı daha kaybetmemi istemiyordu, en azından ben böyle tahmin ediyordum ama bir noktada Yaman'a tahammül edemeyebilirdi.

"Peki o neden buna rıza gösteriyor?" diye sordu Salvador.

Bunu ben de merak ediyordum. Yaman ölmekten korkan bir adam değildi, bunu üzerine bomba bağlıyken anlamıştım. İstese durmazdı Deren'in yanında, onu bağlayan bir sebep olmalıydı.

"Bu Yamanla benim aramda," diye abimi cevaplandırdı Deren. "Korumamla özelimizi paylaşamam."

Salvador abim gökyüzüne doğru bakarak dişleri arasından solurken, elimdeki ipek kravatı okşayarak, "Merak ediyorum," dedim Deren'e Türkçe. "Ne kadar maaş veriyorsun?"

"Hiç vermiyorum," dedi.

Bunun üzerine Yaman düz bir sesle ekledi. "Olanı da alıyor."

"Ne gibi?"

"Benzin parasını ben ödüyorum."

"Her neyse," diyerek böldü Deren, sıkılmış gibi. "Benim bir kızım var, boş para harcayamam. Her bir kuruşum onun geleceğinin teminatı." Salvador'a baktı. "Ne zaman gidiyoruz?"

Salvador abim sinirden kızarmış boynunu ovalayarak ilerideki pisti gösterdi. "Helikopterler hazır, birazdan kalkacağız. Biz öndeki helikoptere bineceğiz sen ve korumalar diğerine."

Deren gözlerini kısarak uzaklara bakarken ben de onun göz kenarındaki çizgilere daldım. "Ben de sizin helikoptere bineceğim."

Ben abimi zorladığı için Deren'e kaş çatarken, abim de elindeki silahı sinirle sıkarak, "Korumasın, yerini bileceksin," dedi.

"Karmen'in korumasıyım," dedi Deren, üstüne basa basa. "Onun yanında olacağım. Ya helikopterde korumasına ihtiyacı olursa?"

Yaman ağzının içinde homurdandı. "Helikopterde ne ihtiyacı olabilir yahu, kemerini mi bağlayacaksın..."

Deren ters ters ona bakarken, Salvador aynı itirazı İtalyan'ca belirtti. "İhtiyacı olmaz, abileri olarak biz yanındayız."

"Olabilir," diyerek itirazı sürdürdü Deren. Elleri ceplerindeydi, omuzları gergindi. "Ya helikoptere saldırı düzenlenirse? Birinin Karmen'i koruması gerekir. Ya da... Pilot kalp krizi geçirebilir, birinin helikopteri kullanması gerekebilir."

Abim tüm bu geçersiz sebepleri dinledikten sonra, "Kullanmasını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır ama çabuk öğrenirim."

Aynen, pilot kalp krizi geçirmeden önceki bir dakikada öğretir sana...

Ayaklarıma doğru bakarken bu saçmalıklarına hafifçe dudak kıvırdım. Akşam güneşi yüzümde batarken, "Tüm saçmalıkların bittiyse korumaların olduğu helikoptere gidebilirsin," dedi abim.

"Yazı tura yapalım," dedi bu kez Deren.

Başımı çevirip dudaklarımı kıpırdattım ona doğru ve bunu fark eden Deren dudaklarımı takip etti. *Uzatma artık.*

"Yazı tura mı? O nedir?"

Deren gözlerini dudaklarımdan koparırken kendi dudaklarını yaladı ve genzini temizleyip Yaman'a döndü. "Bozuk para ver."

Arkadaşım elini kumaş pantolonunun cebine atarken, "Söylemiştim," dedi.

Bozuk parayı uzattı ve Deren'de alıp abime döndü. Salvador abim bozuk paraya düşünceli şekilde bakarak, "Yazı," dedi, az çok anlayarak.

"Tura," dedi Deren ve bozukluğa bakarken sanki parayı etkileyebilirmiş gibi kızgın göründü. Ben gözlerimi devirirken de parayı baş parmağının üstüne yerleştirip diğer bir parmağının yardımıyla havaya uçurdu. Para havada çevrilirken geri çekildik ve Türk bir lira yere düşünce hepimiz başımızı eğip baktık.

Tura gelmişti.

"Teşekkürler Ata'm," diyerek eğilip parayı aldı Deren ve doğrulurken de cebine attı.

Parayı geri almak için avucunu uzatmış olan Yaman ona düz düz baktı.

Onun kazandığını gören abim derin bir nefes verip boynundaki kravatını gevşetti ve dişleri arasından, "Bu kez öyle olsun," dedi. "Şanslı günündesin piç."

Deren kazanmanın kibriyle meşgul olduğu için abime pek aldırmadı ve Salvador diğer abilerimin yanına ilerledi. Onu bir süre takip ettikten sonra boşluğu doldurup Deren'in tam karşısına geçtim. Abilerim ağır ağır helikoptere yürüyorlardı. Deren kara gözlerini koyu gözlerime dikip beni baştan aşağıya süzmeye başlarken baş parmağını alt dudağının çizgisinde yavaş yavaş gezdirdi.

Beni dudaklarına çeken hareketi görmezden gelmeye çalışarak, "Abimi, abilerimi çok zorluyorsun," dedim. "Korkmuyor musun yoksa ciddiye mi almıyorsun?"

"Ciddiye alıyorum ama korkmuyorum. Ben yalnız bir şeyden korkarım bu hayatta."

Korkmadığı açıktı, yaşattıklarımdan sonra korkacağı daha büyük bir şeyin olmadığını fark etmişti belki de. Ona öyle bir kaybetme korkusu yaşatmıştım ki, asla başka bir korkusu bu kadar büyük olmayacaktı. Fakat bahsettiği korku neydi merak etmiştim.

"Böyle uzun uzun bakacak mısınız birbirinize?"

Yaman'ı duyunca Derenle aynı anda bakışlarımızı başka taraflara çevirdik. O Yaman'a, "Sen Karmen'e mi bakıyorsun ki onun bana baktığını görüyorsun?" diye kızarken, ben de Deren'e kırgın hissetmeme rağmen bu kravatı boynuna neden takmak istediğimi sorguluyordum.

Onlar atışırken Deren'e bir adım daha gittim ve parmak uçlarımda hafifçe yükseldim. Kendisine karşı yaptığım hareketleri hemen fark edip başını bana çevirirken, kravatı gömlek yakası üzerinden oturtup uçlarını önüne düşürdüm. Gözlerine bakamadan, gömlek düğmelerine bakarak kravatını takarken, parmaklarım kazayla kalbine değdi ve içimden ürperti geçti.

"Kravat takmak isteseydim takardım Karmen." Nefes nefese kalarak söylemişti bunu.

"Bunu takmak zorundasın," diye açıkladım kravatın içinden geçirdiğim kısmı aşağıya sertçe çekerek. "Tüm korumalarımız takar. Kravatın arkasında R harfi işlemesi var. Russolar, Russolara ait korumalar seni her yerde tanır. Bir imza gibi düşünebilirsin."

"Ben Ateş'im, Russolara ait değilim," diye kızıp kravatı çıkarmaya çalıştı.

Elini sertçe ittim ve iterken bile avuç içime değen parmaklarındaki kemiklere bakıverdim. "Ben senin patronunum, dediklerimi yapmak zorundasın. İstemiyorsan kapı orada!"

Kaşlarını çatıp dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı ama bir daha kravatı çıkarmayı denemedi. Bozduğu kısmı ve gömlek yakalarını düzeltip ceketinin iki tarafına hafifçe vurduğumda, "K harfi falan olsaydı bari," dedi.

Yaman Deren'in ensesinden yaklaşıp, "Yakıştı," dedi. Onu gıcık etmek için dediğine yemin ederdim.

Deren elini ensesine götürüp Yaman'ın nefesinden rahatsız olmuş şekilde, "Ne geziyorsun ensemde piç!" Dedi.

Yaman geri çekilip onu huzursuz etmekten memnun şekilde bana göz kırpınca bu iki ayrı dünyaların insanlarına iç çekip Deren'den uzaklaştım. "Abimleri bekletmeyelim, gidelim."

"Bir sigara içeceğim, beklesinler," dedi Deren, cebinden tableti çıkararak.

"On dakikadır niye içmedin be adam!"

"Abine saygımdan karşısında içmedim." Açıkça alay ediyordu.

Tabletten bir dal çıkarıp dudakları arasına koyduktan sonra tableti uzatıp bana da teklif etti. Elimin tersiyle geri çevirdim ve Deren sigarasını içerken korumaların da helikoptere gitmesini izledim. Yüzüme gelen dumanı fark ettiğim sıralarda da Yaman bana yaklaşıp kulağıma eğildi. "Gece ile konuşuyor musun?"

Ona göz attım. "Evet, neden sordun?"

"Buraya geldiğimden haberi yok, söyleme olur mu?"

Gülümsedim. "Tabii ki söylemem."

Yaman rahatlamış şekilde geri çekilince Deren gözlerini ondan ayırmadan sigarasının devamını içti ama sessiz kaldı. Bir dakika kadar sonra Deren sigarasını bitirip izmaritini ilerideki çöpe salladıktan sonra nihayet yürümeye başladık. Yalnız bir an Deren'in bacağındaki küçük aksamayı fark ettim ve kurşun yarasıyla alakalı olup olmadığını çok merak ettim. İlerlerken Angel'in evin kapısından elinde bir şey tutarak çıktığını gördüm. Bizim gibi helikoptere koşuyordu.

Öndeki helikoptere ulaştığımızda Salvador abimin Angel'i görüp dışarıya çıktığını gördüm. Yaman Deren'in koruması olarak helikoptere girerken ben de göz ucuyla abime baktım. Angel kese kâğıdına koyduğu bir şeyi abime uzatarak, "Yolda giderken yersin diye hazırladım," diyordu.

Deren yanımda bir gülme sesi çıkararak helikoptere adım atınca Salvador abim ona öfkeyle bakıp yengeme döndü. "Şunu yapmaktan vazgeç artık! Adam öldürmeye gidiyorum ben, farkında mısın! Yolda yiyeyim diye bir şeyler hazırlayıp durma!"

"Aşk olsun kocam!" Angel kolaylıkla kırılan bir kadın olduğu için yüzünün düşmesine şaşırmadım. "Acıkabilirsin, enerjiye ihtiyacın olur diye hazırlıyorum. Şekerin düşer diye endişe ediyorum."

Salvador abim küçük yaşlarından itibaren şeker hastasıydı. Şu an otuz dört yaşındaydı, ilk teşhis konulduğunda da on beş. Angel onun yemeklerine çok dikkat ederdi. Abim gözlerini kapatıp kese kâğıdını onun elinden aldı ve gözlerini açtığında daha sakince, "Bir de huysuzluk ediyorum, teşekkür ederim meleğim," dedi yüzüne eğilerek, pervanelerin sesi yüzünden bağırarak konuşuyordu. "Senin gibi tatlı bir karım varken benim şekerim düşer mi ki? Ancak yükselir."

Angel hemen gülümseyip ellerini göğsünde gezdirdi. "Çelik yeleğini giymişsin."

"Tabii ki. Çünkü ölemem. Sana dönmeliyim."

"Dönmezsen ben de ölürüm, biliyorsun."

Abim onun dudağına parmağıyla dokundu. "Evin beş kilometre civarında yüzü aşkın koruma var, sana ve aileme hiçbir şey olmayacak. Aynı şekilde bizlere de."

Yengem kendini abimin kollarına atarken ben de helikoptere girdim. Pervanelerin sesi, içeriye girince bile devam etmişti. İçerinin genişliğine, krem deri koltuklara bakarak ilerledim. Noah ile Dante yan yana oturmuş, inanamayarak bu helikoptere binen Deren ve Yaman'a bakıyordu. Yaman ile Deren'de çaprazdaki koltuklara oturmuş, dik dik birbirine bakıyordu. "Yanıma oturma demiştim," diyordu Deren ona.

"Karmen yanına oturmasın diye oturdum, bayıldığımdan değil, piçliğinden."

Kendimi, koridorun diğer tarafındaki koltuğa, cam kenarına oturturken, "Siz niye diğer helikoptere binmediniz?" diye bağırdı Dante onlara.

Deren ile Yaman karşı tarafa dönüp onlara baktılar. Helikopterde koltuk sayısız azdı ve karşılıklıydı. "Salvador ile öyle anlaştık," dedi Deren.

"Anlaşmanı sikerim," dedi Dante, dişleri arasından. Kapıyı gösterdi. "İnin!"

"Ne diyor?" diye sordu Yaman, Deren'e.

Deren gözlerini kısmış Dante'ye bakarken, "Bizi kovuyor," diye cevapladı.

"Vay piç," dedi Yaman.

"Maalesef seninle aynı fikirdeyim Yaman."

Hepsi birbirine öfke ile bakarken Salvador abim içeriye girdi ve pilotla beraber gelen hostes kapıyı kapattı. Salvador abim yanıma yerleşirken bu kez Noah, "Abi, bunların ne işi var?" diye sordu.

"Bu seferlik öyle," diye kısa kesti abim.

Bunun üzerine abilerim bir şey diyemedi, dönüp fısıldaştıktan sonra karşısındaki Yaman ile Deren'e sertçe baktılar. Yamanla Deren'de hem onlara hem de birbirlerine dövecek gibi bakıyordu.

Bacak bacak üstüne atıp kafamı arkaya koydum ve Salvador abim gergince ensesini ovarken, kendimi Mark'ı görmeye hazırlamaya

çalıştım. Mark'a baskın yapacaktık. Çok fazla huzurlu gün geçirmişti, artık kâbus görmesi gerekiyordu; ayıkken dahi.

Abimin elini yumruğumda hissedince duygularımın farkında olduğunu anlayıp yutkundum. Yanıma dönüp ona gülümserken de üzerimdeki bakışlarının yakıcılığını içimdeki buzların çatırdamasından anladım. Sol çapraza bakınca Deren'in koyu gözleri beni karşıladı. Dudak çevremde dolanıyordu bakışları. Sanki bizzat dokunuyordu dudaklarıma. Ancak birkaç saniye sonra dudaklarımla birlikte izlediğinin gülümsemem olduğunu anladım.

"Keskin nişancıyı buldunuz mu?" diye sordu.

Alt dudağını ısırdım ve Deren kaşlarını çatarak gözlerini yüzümün yukarısına çevirince, "Öldürdüm," dedim.

"Ne ara? Ben öldürmeyi düşünmüştüm."

Ben cevap vermeden, "Ne konuşuyorsunuz?" diye sorarak gözlerini açtı Salvador. "İtalyan'ca konuşun Karmen, biz de duyalım."

Ben bir tutam saçımı parmağıma dolarken, Deren abimin bu söylediğinden hoşlanmayarak dudaklarını sıktı. "Ayrıca," diye ekledi abim, ona keskin bir bakış atarak. "Senin korumansa Karmen Hanım diye hitap etmeli, diğer korumalarımızın hepsi öyle yapıyor."

Deren'in ağzı bir karış açık kaldı ve bana dönüp, "Başka bir isteği var mıymış?" diye homurdandı.

Omuz silktim. "Aslında abim haklı. Bana Karmen Hanım demelisin, aramızdaki mesafeleri kalın bir çizgiyle belirtmiş oluruz."

Deren ağzını açıp açıp kapattı. "Ben seninle arama mesafe falan koyamam! Ancak koymuş gibi yaparım!"

Yaman sessiz sessiz konuştu. "Bu adamın da bir dediği diğerini tutmuyor..."

"Tak diye çıkarırım aleti, sokarım ağzına," dedi Deren, ona silahını göstererek.

Yaman tam da tahmin ettiğim şekilde aldırmadan önüne dönünce ben de Deren'in kayıtsız kalamadığım yüzünden çektim bakışlarımı. Çünkü baktıkça bakasım geliyordu ama o yüze bakmak kötü sözcüklerin söylendiği anlara götürüyordu beni. Yarayı açanın kendisi olması, o yüzü sevmeme engel değildi ama bakarken canımı yakıyordu.

Camdan gökyüzüne bakmaya başladım ve birazdan hostesin servise başladığını gördüm. Üzerimdeki gözlerin heyecanı, gerginliği ile sık sık yutkunurken hostesin servis tepsisinden bir kadeh şampanya aldım.

Salvador abim de kadehini alınca gözlerim Deren'i buldu. O da tepsiden beyaz şampanya almıştı, Yaman ise bir şey içmiyordu. Kadının abilerime içecek verirken Dante ile fazladan bakıştığını, abimin onun kalçasını okşadığını fark etmiştim.

Kadın gözden kaybolunca Noah dönüp gözlerini devirdi ona. "Aşka inanmıyorum diye diye bütün kadınları götürüyorsun."

"Siktir git." *Klasik Dante.*

Abilerim konuşurken Deren tiksinerek onlara bakıyordu. Bakışındaki tiksinti, yüzünü buruşturması o kadar komikti ki dudağımın kenarı kıvrıldı.

Ve Deren benim tarafımdan izlenildiğini hemen fark etti.

Bakışlarını bana çevirip öyle bir bakışı vardı ki, alevler tenime doğru sıçrasa ancak böyle sıcak hissederdim. Onun gözlerinden daha sıcak bir yer tanıdıysam, o yalnızca kendi cehennemimdir.

Bana karşı yitirmediği öfkesi dudaklarımdaki gülüşü yitirdi.

Kadehimi ona doğru kaldırıp şampanyadan bir yudum içerken, Deren'in tek kaşını kaldırarak parmaklarıyla dizinde ritim tuttuğunu gördüm. Bir sabırsızlığı var gibiydi. Belki o da Mark'a yapacaklarımız için benim kadar heyecanlanıyordu.

Gergince, neredeyse herkesin birbirine düşmanlıkla baktığı süreden sonra helikopterin inişe geçtiğini fark ettim. Ağrıyan ensemi ovarken de Deren'in gözlerini açtığını gördüm. Son yarım saattir gözleri kapalı dinlenmişti, ara ara öksürmüştü, içerisi karanlıktı. Elini kafasına götürdüğünü fark edince yarasının hâlâ acıyor olabileceğini düşündüm. O sırada Salvador abim sırasıyla hepimize bakarak konuştu. "Mark'a baskını sabaha karşı yapacağız, bu yüzden bir süre daha var. Gün doğumuna kadar bir evde kalacağız, sonra Mark'ın evine doğru hareket edeceğiz. Uykusunun en derin olduğu anda baskın yapacağız, korkudan gözüne uyku girdiğini sanmasam da."

"Biraz gürültü çıkarmanın zararı olmazdı," dedi Deren.

Dante ile Noah, abilerimi sorgulamasına inanamıyor gibi Deren'e bakarken, Yaman'da, "Beni alakadar eden bir şey var mı?" diye sordu Deren'e. "Çevirsene dediklerini."

"Seni helikopterden atmayı önerdiler, ben de kabul ettim," diye çevirdi Deren ona.

Salvador Deren'e uyarıcı bir tonlamayla konuştu. "Ben bir karar verirsem sorgulanmaz, üzerine tavsiye dahi verilmez. Özellikle bir

koruma bunu asla yapmaz."

"Ben senin koruman değilim," dedi Deren. "Bana emir verme."

Salvador abim bana döndü. "Korumana işime karışmamasını söyle."

Deren'e emrettim. "Abimin işine karışma."

"Teşekkürler kardeşim."

Abime göz kırptım. "Rica ederim."

Deren öfkeli gözlerini ikimiz arasında dolaştırırken, helikopterin yere değdiğini hissettim. İnişi tamamlamıştık. Kemerimi çözüp yanıma aldığım çanta ile beraber doğruldum ve helikopterden, abilerimin arkasından çıktım. Deren'de hemen arkamdan geliyordu. Ayağımı yere basarken rüzgarın saçlarıma uçuştuğunu hissettim. Rusya soğuğu kendini hemen belli etmişti.

Abilerim, diğer helikopterdeki korumalara ilerleyince yavaşlayıp arkama döndüm. Derenle Yaman'da durmak zorunda kalmıştı. Kısık bir sesle, "Bize iki dakika verir misin Yaman?" dedim.

Derek kaşlarını kaldırırken Yaman yorumsuz kalarak geri çekildi, bizden uzaklaşıp paket sigara çıkardı. Ellerimi önümde birleştirip çantamı bacaklarıma yaslarken, Deren'in kravatına bakarak, "Söyleme fırsatım olmamıştı," dedim. "Abimin yaptığı için üzgünüm. Yangının sana neyi, kimleri hatırlattığını biliyorum. Ben... aramızda ne geçerse geçsin sana aileni nasıl kaybettiğini hatırlatmak istemezdim, abim bilmeden yaptı."

Kendisiyle böyle bir konuşma yapmamı beklemiyormuş gibi donuk kaldı önce, ardından gözlerini ilerideki abim Dante'ye dikti. Bakışları dalgındı. "Annem ve babam... Ne kadar çok oldu onları kaybedeli."

"Ne kadar çok olursa olsun fark etmez, böyle derin bir yaraya dokunulmaz," dedim.

Bir an için bana minnettar gözlerle baktı.

"Biliyor musun, o gün annem yanmaktan çok korkmuştu," diyerek sessizce fısıldadı. Bir boş bakışla önüne döndü. "Araba takla atıp tutuşmaya başladığında ben ve Utku arka kapılardan çıktık ama babamla annem ön taraftaydı. Babam ilk anda bilincini kaybetmişti, annem kendindeydi ama çıkamıyordu. Ben ve Utku onu var gücümüzle çektik ama faydasız kaldı."

Sol taraftan bastıran ağrıyla, "Ve annenin son istediğini yapıp kardeşinle oradan ayrılmıştın," diye tamamladım.

Ağır ağır başını sallarken, kravatın ucunu içeriye doğru kıvırıyordu parmaklarıyla. "Annemin son istediği neydi biliyor musun?"

Bir tahminim vardı ama o gün olduğu gibi yine sormak istemiyordum.

Deren sessizliğime eşlik etmek yerine konuştu. "Tahmin ediyorsundur. Annem... Bilincini kaybetmeyip arabadan da çıkamayınca yanarak ölmekten çok korktu, diri diri yanmaktan... Çünkü araba yanmaya başlamıştı." Gözlerimizi birleştirdi. "Benden onu bayıltmamı istedi. Gerçekten yanmaktan çok korkuyordu. O acıyı hissetmekten... Utku'ya arkasını dönüp koşmasını söyledim, sonra bir taş alıp bilincini kaybedene kadar annemin başına vurdum. Kaza sırasında kafasından zaten yara almıştı, bu yüzden ona vurduğum dördüncü seferde bilincini kaybetti."

Bahsedişinde bir şey vardı, bir donukluk, kırılıp geçilmesine izin vermediği bir mesafe, derinine gömdüğü bir acı... Aslında daha içinden gelen cümlelerle, uzun uzun anlatmasını isterdim ama... kim güvenmediği birisine uzun cümleler kurardı ki?

Kafamı kaldırıp gökyüzüne doğru baktım. İri yıldızlar bana Karina'mı düşündürürken, "Genç bir adam için yaptığın şey, sonrasında bunu atlatmak zor olmuştur," dedim.

"Hayat böyle bir yer, acımasız," dedi aynı mesafeyle. "Yaşayacağım varmış yaşadım, yapacak da bir şey yok. Dilerim bir daha kimseyi böyle kaybetmem!"

"Şimdi yalnızca bu yaşananların üzerinden öylesine geçiyorsun... ama üzüldün." *Sen geçmişte üzülmüşsün, ben şimdi kıyamıyorum.*

"Herkes üzülüyor."

"Sen üzülünce ben de üzülüyorum," dedim, dememem gerekirken. Belki de demem gerekirken.

Gözlerini çevirip bana bakışında o derinliği tekrar hissettim. Aramızdakilerin derinliği, mesafesizce bakışı, bir ana sığan kalp atışı... Yutkundu. "O zaman neden... neden bu kadar üzdün beni Karmen?"

Onu cevapsız, beni sarsıntılar içinde bırakan bu soru havada asılı kaldı. Gözlerime bakarken o da bir cevap veremeyeceğimi anlayıp cebinden tablet sigarayı çıkardı. "Sizden ayrılmadan önce dediğim... Öyle düşündüğümden dediğim bir şey değildi."

"Nil'i görmek için Karina'yı kullandığım hakkında söylediklerin mi?"

Zippoyu yakıp sigarayı tutuştururken baş salladı. "Evet, içimden gelmeden söyledim."

"Senin içinden gelmeden söylediklerin benim içimden bir şeyleri alıp götürüyor."

Yüzüme bakarken şaşkınlığının kurduğum cümleye mi yoksa bu cümleyi kurarken ki soğuk yüz ifademe mi olduğunu anlamadım. Sigara dumanını yüzüme uzun uzun üflerken, "Sen benden tamamen içimi aldın," dedi. "Nil'i, kendini. Önce kızımı aldın, sonra onu verip kendini aldın. Hâlâ Nil'i kaybettiğim zamandaki gibiyim, tamamlanamıyorum."

"Senin hâlâ bir şansın var," dedim kafamı kaldırıp tekrar gökyüzündeki iri yıldıza bakarak. "Ama benim hiç yok. Benim için mutlu bir son yok."

"Var, her zaman olabilir. Ben varsam olabilir."

Deren'de kafasını kaldırıp izlediğim yıldızlara doğru bakarken, Yaman'ın bize döndüğünü gördüm. İkimize de kısaca baktı. "Bitti mi?"

Deren ona ilk kez insani şekilde yaklaşıp baş salladı. Ardından sigarasını dudaklarından çekip kararsızca baktıktan sonra içmem için uzattı. Bir iki saniye baktım ve kalanını içmek için aldım. Uzun zamandır içmiyordum, bu kez alma sebebim nedendi bilmiyordum. Sigarayı içerken hararetle konuşan korumalar ile abimlere baktım, her şeyin altını tekrardan çiziyorlardı.

Deren beni izlerken ve Yaman sessizliğimize eşlik ederken sigarayı üç nefeste bitirip etrafımda atacak bir yer aradım. Arazideydi, yangın çıkmaması için söndüğünden iyice emin olup attım ve o sırada gözlerim önündeki küçük hareketi gördüm. Deren'in elinin yaklaşmasını irislerimle takip ettim. Elinin içiyle çenemi tuttu ve baş parmağını dudağımın kenarına kadar götürdü, sanki orada benim bilmediğim bir şey varmış gibi hafifçe sildi dudak kenarımı. Parmağının dudağıma çarptığı küçük an sıcaklık bacaklarımın arasını ısıttı. Duygularımın okunabilirliğinden endişe duyup gözlerimi ona çevirmedim ve Deren o kısmı silip elini geri çekerken, seslice alıp verdiği soluğu duydum.

"Karmen!"

Salvador abimin bağrışı beni iç sıcaklığımdan uzaklaştırdı. Deren'in yanından geçip abilerimin yanına ilerledim ve sonra da onlarla beraber eve yürüdüm. Korumalar etrafa dağılmıştı, ilk kez geldiğim bu evde

bizi koruyacaklardı. Deren ile Yaman'da peşimizden geliyordu. Ormanın içinde gizlenmiş gibi duran dağ evinin kapısını Noah, paspasın altından aldığı anahtarla açtı ve abilerim içeriye girdi. Ben de Salvador ile eve adımımı attım ve arkamdan Derenle Yaman'ın da girmeye çalıştığını fark edip onlara döndüm. "Siz n'apıyorsunuz?" diye sordum.

Görüneni açıklamak istemiyormuş gibi bakıp, "Eve giriyoruz," dedi.

"Korumalar dışarıda bekliyor," dedim, etrafa dağılan korumaları göstererek.

Deren onlara doğru bakıp bana dönerken, Yaman'da bir miktar tadı kaçmış göründü. "Beni onlarla bir tutmayacaksın herhalde!"

"Bu sefer Deren'e katılmak zorundayım."

"Teşekkür ederim Yaman!" Dedi ve bana döndü.

"Koruma olmak isteyen sen değil miydin?" diye sordum gözler önündeki gerçeği. "Korumaların yaptığını yapmaya mecbursun."

Dante ve Noah'ın kıs kıs gülüşlerini duydum. Evin içine girip gözden kaybolurken bu tavrımdan memnun görünüyorlardı. Salvador abim derhal telefonunu çıkarıp muhtemelen karısını aramak için uzaklaşırken, Deren onlara sertçe bakıp tekrar benimle buluşturdu gözlerini. "Ben senin kişisel korumanım, evin koruması değilim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir süre ayağımla ritim tuttum. Gerileyip her ikisine de kapıyı açtım ve onlar içeriye girmeye yeltenirken, elimi Deren'in göğsüne koyup uyardım. "Bir odaya girip ben sizi çağırana kadar çıkmayın. Eğer korumam olarak sözlerime itibar etmeyeceksen de şimdi bu kapıdan çıkıp git. Madem korumasın, layığıyla yap."

Yorumsuzca içeriye girdiğinde Yaman onu takip etti. Dönüp baktığım kısa holü, benimle beraber yürüdüler ve kendimizi bu yolun sonunda salonda bulunca Noah ile Dante başını çevirip bize baktı. Herkesin birbirine baktığı gergin bir bakışma yaşandı. "Korumalar dışarıya," dedi Dante ona.

Deren Yaman'a döndü. "Korumalar dışarıya."

Ben gözlerimi devirirken, Yaman ona bakışlarını kıstı. "Öyle mi söyledi? Hani senin korumandım, o beni dışarıya çıkartırken izleyecek misin? Dante'den mi daha çok nefret ediyorsun benden mi?"

Deren, "Senden tabii ki," dedi.

Yaman bir şey demeden arkasını dönünce, "Kal," dedim ona ve Deren sertçe bana bakarken, Dante huzursuzca söylendi. "Kendi aranızda neler konuşuyorsunuz?"

Karışıklığı gidermek adına bir adım öne çıktım. "Deren'i, korumam olarak ben içeriye aldım. Onu, beni kişisel korumam olarak işe aldık Dante. Bu yüzden onun nerede olduğu, ne yaptığı gibi kararlar bana ait."

Noah abim üzerindeki ceketi çıkarıp kahve deri döşemeli koltuğa otururken, "Ne yazık ki mantıklı," dedi ortanca abime.

Dante bizlere açık bir hayretle bakarak, "Delirmişsiniz," dedi.

Deren hapşırdı.

Yol boyunca aralıklarla hapşırmış, öksürmüştü. Bütün bir geceyi yağan yağmurun altında geçirdikten sonra aksinin yaşanması ancak fantastik bir karakterse mümkün olurdu zaten. Hapşırığını ağzıyla kapatıp öksürdükten sonra telefonunu kapatan Salvador abime döndü. "Saat on iki. Biz kaçta yola çıkacağız?"

Salvador abim şakağını ovalayarak cam önündeki berjere oturdu. "Üç dört arası."

Deren kafasını salladı ve ardından abilerimle herhangi başka irtibat kurmadan bana döndü. Yüzünde, kendini zorluyor gibi bir ifade vardı ama ne için olduğunu anlamamıştım. "O vakte kadar biraz istirahat edeceğim. Beni bir odaya çıkarır mısın?"

Dinlenmeyi istemesi biraz kuşku uyandırdı fakat abilerimin gözü önünden ayrılacağı için böylesi daha iyi olacaktı. Ben de bu eve ilk kez gelmiştim, üst katta birkaç oda olması gerekirdi. Salvador'a dönüp, "Deren ve Yaman'a kalacağı odayı göstereceğim," dediğimde yanımdaki iki adamı uzun uzun süzüp, "Sen geri aşağı in," dedi sertçe.

Önüme dönüp Deren'e, "Beni takip edin," dedim ve evi inceleyerek basamakları çıkmaya başladım. Klasik bir dağ evi olmasının yanında sıcak ve küçüktü. Üst kata çıkınca düz koridorda yalnız dört kapı gördüm. Deren'in bana, nefesini hissedebileceğim kadar yaklaştığını anladım ve kapılardan birisini açıp baktım. Geniş camların dikkat çektiği odada büyük bir yatak ile ahşap dolap vardı. Geceyi burada geçirebilirdi. "Burada dinlenebilirsin."

Deren odayı görmek için yanımdan geçerken eli elime değdi ve derimin altındaki küçük istekli iniltiyi yutarken, dikkatimi çeken şey ne kadar sıcak olduğuydu. O içeriye girerken elini izledim. Elini bir

yangının içinden çıkarmadıysa o kadar sıcak olmasının tek sebebi ateşi olmasındandır.

"Ben nerede kalacağım?"

Arkamdaki Yaman'a baktım. "Burada, Derenle."

"Hayatta olmaz!" Dediler aynı anda ve birbirlerine düşmanca baktılar.

Bu cevabın açıklanmaya ihtiyacı vardı. "Neden olmaz?"

Deren, "Bununla aynı yatakta uyumam!" Dedi, kızarak.

"Asıl ben seninle uyumam," dedi Yaman, çenesini dikerek. "Hasta olmuş, hapşırıp duruyor. Bunca derdin arasında bir de bundan hastalık kapamam."

"Evet, o yüzden siktir git," dedi Deren ve odadaki yatağa yürürken bastırmaya çalışsa da öksürdü.

Yaman'ın gerekçesini makul bulduğum için kendisine yan taraftaki odayı verdim ve o da Deren'den bezmiş şekilde odaya girip üstündeki ceketi çıkarırken, kapıyı kapatıp sordum. "Neden Deren'in şoförü ve korumalığını yapıyorsun? Ne için? Mantığa oturtamıyorum."

Yatağın ucuna oturup gömleğin kol düğmelerini açmaya başladı. "Aramızda bir anlaşmaya vardık."

"Yaman," diye ikaz ettim. "Bunu anladım. Seni öldürmedi ama süründürmek istiyor, serbest bırakıp hayatına devam etmeni gururuna yediremiyor. Sen neden kabul ettin?"

Gergin, düzensiz nefesler alışından aslında bunu yapmaktan zerre hoşlanmadığını anladım. Gece ile çok sakin, profesyonel, yalnız iş odaklı bir adamdı ama Deren'e sürekli karşı çıkıyordu. "Deren," diye söze başladı. "Beni Gece ile tehdit etti. Gece'yi, beni elinde tutma şartıyla bıraktı. Yoksa onu da bırakmayacaktı, Deren'i ancak istediği her şeyi yapacağımı söyleyerek ikna ettim."

Her şey şimdi daha mantıklı geliyordu. Deren Gece bir işine yaramayacağı için Yaman'ı sonsuz bir teslimiyetle eline geçirmek istemişti. Bunu yapmadan önce Yaman'ın Gece'ye olan duygusal zaafını görmüş olmalıydı. "Dönmek istiyor musun?" diye sordum ona.

Ellerini iki yana açtı. "Bir de soruyor musun? Elbette dönmeyi istiyorum. Severek mi Deren'in korumalığını yaptığımı düşünüyorsun."

"Açıkçası aranızda bir çekim var gibi."

Ortamı yumuşatmak adına söylediğim cümle sonrası oflayıp elini dizine vurdu. "Karmen... Beni şu adamdan kurtar. Yoksa ya ben onu öldüreceğim ya da o beni."

Deren'i bu konuda nasıl ikna edeceğimi düşünürken, "Gece'ye söyledim," diye itiraf ettim ona.

İç çekişi durdu ve gözlerime bakakaldı. "Neyi?"

"Burada olduğunu."

Yataktan fırladı. "Daha birkaç saat önce... söylemeyeceğim demiştin... Ah, o zaman zaten söylemiş miydin?"

"Evet," dedim düşünceli şekilde odada volta atarken. "Biliyor, bence üzüldü. Onu arayıp şeffaf ol, doğruyu anlat."

"Neden söylüyorsun, neden," diye kızarak ellerini saçlarından geçirdi. Gerçekten sinirleri çok bozulmuş görünüyordu. "Ona açıklamayacağım bir durumun içindeyim, ailemin yanında olduğunu söyledim, her şeyi bozdun!"

"Gece, ona yalan söylenmesini hak etmiyor. Ayrıca bu ona açıklayabileceğin bir şey, doğruyu söylediğinde seni anlar." Gece'yi hiç mi tanımıyordu? Kırılgan olduğu kadar narin ve anlayışlıydı, her dürüst kelime kalbini yumuşatırdı.

"Bunu ona söylemek hiç doğru gelmiyor. Onu suçlar gibi, senin yüzünden der gibi, vicdan azabı hissettireceğini bilerek..." saçlarındaki ellerini bu kez ensesinde gezdirdi. "Deren'i ikna et Karmen, her şeye rağmen bu güç yalnızca senin elinde."

"Deren'i Nil'i görmeye bile ikna edemiyorum ki Yaman..." kaş çattım. "Sen hiç gördün mü Nil'i?"

"Hayır," dedi. "Beni yakınında tutsa da asla yaşadığı yere götürmüyor, kızının bahsini de açtırmıyor."

Yüz kaslarım bir gülümseme tarafından ele geçirildi. "Ama buradalar değil mi? Nil ve Utku İtalya'da."

"Orası kesin," dedi. "Sık sık yanımdan uzaklaşarak görüntülü arama yapıyor, karşı tarafa iki saat sonra, birazdan falan geleceğini söylüyor. Telefonu kapatamamasından ve gülümsemesinden anlıyorum Nil ile konuştuğunu."

Yakından görebilirim miydim Deren'in Nil'e gülümsediğini, sonra başını çevirip bana da gülümsediğini...

"Nil'i özledim ama Deren bana güvenmiyor."

"Ben de özledim," dedi sessizleşerek. "Deren'in buraya gelme sebebinin intikam olduğunu sanmıştım ama Mark'ı bulmak istemesi, sana yaklaşımı... Ne ara yaptın? Nasıl aşık ettin kendine? Onu daha iyi kontrol edebilmek için bilerek mi yaptın, ya da kendiliğinden mi oldu?"

Yaman bile böyle düşünüyorsa Deren'de tabii ki bir duygumun olmadığını sanır.

"Birisini kendisine aşık eden sadece ben değilim Yaman."

Onun açılan gözlerine bakarak arkamı döndüm ve Yaman'ı Deren'den nasıl kurtaracağımı düşünerek odadan çıktım. Koridorda çok sessiz yürürken de Deren'in odasından konuşma sesi duyup yaklaştım, sadece saniyeler içinde anlamıştım telefon görüşmesi yaptığını. Kulağımı yasladığımda, "Hayır babacığım," diyen kısık sesini aldım. "Neden seni bırakayım, neden böyle düşünüyorsun? Birkaç saat önce seninle beraberdim, sabah olduğunda da yanında olacağım."

Demek Nil, Deren yanından her ayrıldığında babasının onu bıraktığını hissetmeye devam ediyordu.

Belki de Deren'in öfkesinin devamlılığını sağlayan en büyük sebeplerden birisi buydu.

Nil'i dinledikten sonra, "Hayır Nil, sesim değişik çıkmıyor," dedi ama Nil haklıydı, Deren'in sesi pürüzülü çıkıyordu. "Ayrıca sen babana hesap soracağına yatıp uyusana, gece yarısı oldu yavrum."

Yüzümü önüme eğdim. Keşke Nil'in sesini de duyabilseydim.

"Bak bak bak, laflara bak; hesap sorarmış..." sesindeki tatlı bir tonla söylendi.

Nil gülmüş olmalı ki Deren birazdan, "Yerim senin o gülüşünü," dedi, yumuşayan sesiyle. "Yarın döndüğümde saklanıyor ol, yoksa seni yanaklarından ısırmaya başlayarak yiyeceğim."

Sustuğunda Nil'in cevabını dinlediğini anladım. Hafifçe gülerek konuştu. "Ne demek yanaklarını başkasına saklıyorsun? Kime saklıyorsun?" Homurdandı. "Nil, kızacağım ama kızım ben sana şu adamı unut demedim mi?"

Kaşlarımı çatıp kimden bahsettiğini düşünürken Deren'in sesi daha da kısıldı, odada daha uzak mesafeye gittiğini anladım. İçeriye girip Nille konuşmayı teklif etmek istedim ama muhtemelen bu her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Parmak uçlarımda uzaklaşıp basamakları indim. Noah, Dante ile Salvador'un kadehlerine içecek koyuyordu. Göze dokunmadan alt kattaki mutfağı aradım ve orta tezgâhı olan, ahşap ağırlıktaki mutfağı kurcaladım. Buzdolabı boştu, zaten kimse bir şey yemezdi. Korumaların bir kısmı dışarıda hazırlanıyordu, abilerim içmeye başlamıştı. Dolapları açınca aradığım bir şeyi buldum. Bitki çayları vardı, son kullanım tarihlerine baktım; çünkü bayağıdır dokunulmadığı belliydi.

İşe yarar olduklarını fark edince etrafta su kaynatabileceğim bir şey aradım ve sonra tencere buldum, içine biraz su koyup ocakta kaynamaya bıraktım. Demlik ve cezve bulamamıştım, aramakla uğraşmak istemiyordum. Suyun kaynamasını beklerken parmaklarımla tezgâhta ritim tutarak gecenin sonunda yaşanacakları düşündüm.

Mark'a güzel bir oyun oynayacaktık.

Ama muhtemelen o hiç keyif almayacaktı.

Su fokurdayınca bardağa aktardım ve sallama çayı içine koyup demlenmesini bekledim. Sıcak bir şeyler içmesi gerekiyordu, ardından yanımızda getirdiğimiz ilk yardım çantasını isteyecek, ateşini ölçecektim. Kupayı kenarından tutup mutfaktan çıkarken loş ışıkta abilerime yakalanmamaya çalıştım, onlar kafa kafaya vermiş konuşurken basamakları çıktım.

Karanlık koridoru yürümeye başlarken alt dudağımı gergince ısırıyordum. Kupadaki duman yüzüme süzülüyordu. Baskın öncesi herkesin birkaç saat dinlenmek istediği yerde yürüyen, gerilen, heyecanlanan sadece bendim. Deren'in kapısı önünde durunca gözlerimi indirip göğüskafesime baktım. Kalbimin dışarıya çıkmayı istiyormuş gibi çarpışı kıyafetimi de ileriye itiyordu.

İçeriden öksürük sesini duydum.

Kapıyı sessizce açıp bakınca Deren'i ayakta buldum. Belinden silahını çıkarıyordu, ceketini de çıkarmıştı. Kafasını bana kaldırınca kapıyı kapatıp sırtımı yasladım. Durup elimde tuttuğum kupaya baktı, beni süzdü ve sonra tekrar kendisine döndü. Kemerini çıkarmaya başladı. Parmaklarının yavaşlığını, kayışın metalden kurtulmasını izlerken kendisine yaklaştım. Elim kupayı sararken karşısında durdum. Bu kadar yaklaşınca kafasını kaldırıp tekrar baktı, ben ise hâlâ parmakları arasından yavaşça kayıp pantolon belinden ayrılmak

üzere olan kemerini izliyordum. Kemerin birkaç santim altındaki pantolon ağı gerilmişti ve sertliğinin pantolonuna yaptığı baskıyı görebiliyordum. Kemeri tamamen çıkarıp yatağa fırlattığında tenime indirmiş kadar ürperdim ve kesik bir nefesle dudaklarımı yalarken, gözleriyle karşılaştım.

Ağır nefesimi takip ederek gözlerime çıkmıştı. Ne düşündüğümü biliyordu.

Omuzlarını geriye atıp başını iki yana doğru yatırırken, "O ne?" diye sordu.

Dumanı tüten kupayı kendisine uzattım. "Hapşırıp öksürüyorsun, ılık bir şeyler içmen sana iyi gelir."

Kafasını eğip tüten dumana baktıktan sonra bana yaklaştı. Hatta o kadar yaklaştı ki kupa göğsüne değerken vücudu da bana değdi. Karnımda sıcak, belirgin ağırlığını hissedince midemin duvarları ısındı ve uyuşukluk dizlerime doğru indi. Bilerek yaptığını biliyordum, üstü kapalı şekilde gözlerinde görüyordum. Benim bedenim de onun sertliğine yaslanırken, "Bu ılık değil," dedi alçak sesle. "Sıcak."

Konuşmak için derin bir nefes verince midem içeriye çekildi ve ağırlığı karnımda hareket etmiş oldu. "Birkaç... dakika beklersen ılıklaşacaktır."

"Üfle," diye emretti.

Aramızdaki hava ağırlaşıp yumuşarken, "Bekleyecek sabrın yok mu?" diye sordum.

Dudaklarıma doğru bakarken, "Üfle," dedi bir daha.

Dudaklarımı aralayıp kupa bardağa doğru üflemeye başlarken Deren'in gözlerini kırpmayışı o heyecanımı alevlendirdi. Çayı üflememi istediği yoktu, istediği onu tahrik etmeye devam etmemdi. Daha kişisel, özel, gizli bir şey arzuluyordu. Dudağının köşesini ısırırken aklından neler geçtiğini duyabiliyordum. Gözleri dudaklarımı izlerken karnımdaki sertliği daha da ağırlaşıp büyüyordu.

"Yeterli mi?" diye sordum, dudaklarımı geri çekip.

Bir anda çenemi altından kavrayıp, "Hayır," diye hırladı.

Çenemin altındaki baskıyla kalbim hızlanırken, kupadaki çaya biraz daha üfledim ve Deren'in yüzü yaklaşırken bakışlarımız birbirinden hiç kopmadı. Dudağını o kadar sert ısırıyordu ki, aynısını yapmak isterken buldum kendimi. Gömleğinin altındaki geniş omuzları çok hızlı inip yükselmeye başlamıştı. "Bence ılıdı artık."

Diğer elini gömlek yakasına götürüp düğmesini çözerken, "Kapıyı kilitle," dedi, bir anda.

"Kilitleyemeyiz," diye fısıldadım.

Parmaklarını, ismimin çıktığı dudaklarına sertçe bastırıp gözlerini sımsıkı kapattı. Sıcaklığına alışkın şekilde kıvranarak bacaklarımı birbirine bastırırken, Deren'de işaret ve orta parmağını dudaklarım arasından içeriye kaydırdı. Ağzım çoktan açılmıştı o parmakları için. Parmak uçları ıslak ağzıma değince, "Siktir," dedi, daha da sertleşerek. "O lanet kıyafetinin altında böylesin değil mi? Bu kadar ıslaksın?"

"Hayır," dedim.

"Bana yalan söyleme, seni o kapıya yaslar bakarım!"

Parmakları dişlerime sürtününce dilimi hafifçe parmak ucuna dokundurdum ve o an Deren'in gözleri hızla açıldı. Kara gözlerini teslimiyet içinde görmenin hazzı beni doruklara çıkardı. Alev rüzgârı başımı döndürüyordu. Deren'in gözleri dudaklarımı, yüzümü, vücudumu izledi ve sonra bir an sonra havamızdaki o hava çatladı. Dişlerini sıkıp parmaklarını hızla ağzımdan çıkardı ve arkasını dönüp uzaklaşırken birkaç kez öksürdü.

Çatlayan hava üzerime düşmüş gibi irkildim ve geriye çıkıp ağzımı zorlukla kapattım. Gözlerimi kupaya indirdim, artık duman tütmüyordu. Nefesimin dinmesini beklerken saniyeler geçti ve ikimizden de tek sözcük çıkmadı. Üzerimdeki tulumun fermuarından içeriye baktım, göğsüm ve boynum nemliydi. Başımı çevirip komodine baktım ve yavaşça oraya ilerledim. Kupayı bırakırken çıkan ses yüzünden Deren başını kararsızca çevirip baktı. Gömleğini pantolonun içinden dışarıya doğru çıkarıyordu.

Kaçamak şekilde bakarak fısıltıyla, "Ilıdı, iç," dedim.

O da bana kaçamak şekilde baktı. İkimiz de birkaç dakika önce yaşanan anım yoğunluğundan kurtulmayı istesek de yapması gerçekten çok zordu. Ağır adımlarla yanıma kadar geldi ve eğilip kupayı aldı. Geriye çekilip birkaç yudum içmesini izledim.

Ve sonra o bana, "Bugün nasılsın?" diye sorunca afalladım.

Parmağım tulumun fermuarını bir aşağı bir yukarı çekerken, "Saatlerdir beraberiz, neden yeni karşılaşmış gibi nasıl olduğumu soruyorsun?" dedim.

Koluna doğru hapşırıp gözlerini yumdu, açtığında bakışları biraz sulanmıştı. "Karina için nasılsın? Bugün onu daha fazla mı

özlüyorsun? Ya da bugün onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Gerçekten Karina hakkında konuşmaya çok açıktı, duygularımı benden duymayı istiyordu. Kalbim Karina'm söz konusu olunca bastıran duygusallık yüzünden burnum yanmaya başladı. "Mutsuzluktan ölüyorum," dedim, duygularımı daha iyi anlatacak başka şey gelmemişti o an aklıma. "Öleli aylar oldu ama ben... hâlâ aç mı yoksa tok mu öldü diye düşünüyorum."

Aramıza bu kez bir ölümün ağırlığı girince Deren gözlerini üzerimde dolaştırdı. "O yüzden mi hiç iştahın olmuyor?" diye sordu. "Bileklerin incecik, kopacak gibi. Belin de bir avuç kalmış, gün geçtikçe ufalıyorsun sanki. Dünyada daha az yer kaplıyorsun ve bakınca... bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Bu yüzden ve daha bir sürü şey yüzünden..." parmaklarımla kirpiklerimi temizledim. Ya ben ağlamaya çok alışkın olduğumdan ya da gerçekten gözlerim dolduğundan yapmıştım bunu. "... yemek yerken, su içerken, gülümserken aklıma hep Karina'm geliyor ve ben hepsini yapmayı bir anda kesiyorum."

Kaşlarını çatıp sertçe yutkunurken söylediklerimin hepsinden rahatsız oluyormuş gibiydi. Nefes alırken nasıl zorlandığını görüyordum. "Seni mutlu edecek bir şey yok mu?" diye sordu. "Söyle, yapmak istiyorum."

Aramızdaki dengesiz ilişkinin bizi götürdüğü yerin burası olması, onun beni mutlu etmek istemesi kulağa tuhaf geliyordu. Bunun kendi elinde olması da daha tuhaftı. "Bir şey var," dedim. "Hatta iki şey. Nil ile sen. Nil ve seninle bir arada olmaktan mutlu olurum."

Gözlerime bakarken bir an çaresiz göründü. Sanki en istenmeyecek şeyi istiyordum. Bunun haricinde her şeyi yapardı ama sanki bunu yapmak ölesiye zordu. Gözlerini cama doğru çevirip ormandaki rüzgâra bakarken, "Keşke kızını sana geri getirebilseydim," dedi. "Bunun için her şeyi yapardım, kendimi bile feda ederdim."

"Neden?" diye sordum, o cevabı bana birkaç gün önce vermiş olsa da.

"Çünkü sen benim aşık olduğum kadınsın."

İlkinde de bana bakarak söyleyememişti, başını önüne eğmişti. Bu kez de dışarıya doğru bakarken fısıldamıştı. Aynı kalp ağrısı, aynı şiddetle geldi; tatlı acı bir histi. Ona doğru yaklaşıp elimin tersini

yanağına koyduğumda kirpikleri titredi. "Ateşin çıkıyor," diye fısıldadım. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yanağı elimin altında kasıldı. Elmacık kemiğine gölge düşüren loş ışık onu olduğundan birkaç kat daha güzel gösteriyordu. "Çaresiz, güçsüz, zavallı... Acı çekiyorsun ve ben bunu bitirebilecek hiçbir şey yapamıyorum."

Parmaklarımın altındaki tenine hafif dokunuşlar bırakarak, "Neden onun elbisesini attın o zaman?" diye sordum, içimde yara olan şeyi. "Nasıl yapabildin?"

Gözlerini açarak bana çevirdi. "Bilmiyordum, yemin ederim!" Aksini düşünmeme kızmış gibiydi.

"Ama... Söyleme şeklin, benden intikam alır gibiydi." Yanağını bırakıp çektim elimi. "O kadar soğuk şekilde söyledin ki, bir anda buz gibi oldum. İçimden bir şeyler koptu sanki, herkes yapabilir ama sen..."

Havadaki bileğimi yakalayıp elimi başına doğru götürdü ve parmaklarım kısa saçlarının dibindeki pürüze temas etti. Bu, o gün kendisinde açtığım ufak yaraydı. "Öfkem baskın geldiğinde gözüm bir şeyleri görmüyor. Biliyorsun beni, çabuk kızarım her şeye! Sen de... Kafamı yardın, bir kez olsun gelip bakmadın. Hiç farkında değilsin değil mi bana güzel bir şeyler demen için ölüp bittiğimin? Şu çayı getirdiğin için heyecanladığımın?"

Dediklerini dinleyip düşünürken yaraya bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Kısa saçlarını kenara çekip kabuk bağlayan yaraya bakarken de, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi daha duygusuz bir sesle.

Saçlarını düzeltip yarayı kapattım ve geri çekildim. "Ya bugün söylediğin? Karina'yı kullandığımı söyledin? Senin de kızın var Deren, nasıl kurabiliyorsun böyle acımasız bir cümleyi?"

"Çünkü... seni affetmeye yakın hissedince kendime sinirleniyorum, acısını da senden çıkarıyorum! Çünkü sen böyle yaptın, acını benden çıkardın..." kesik kesik öksürerek boğazını ovaladı. "Nil'i görmek istiyorsun ama sen bana haftalarca göstermedin, hem de bizzat benim kızımı. Dönüp dolaşıp aynı sonuca varıyoruz ama bana yaptıklarını aşamıyorum, arafta hissediyorum. Diyorum tamam, canı çok yandı, o bile kaçırmadı, sadece yanında tuttu, üzgündü, Nil'e zarar vermedi... fakat sonra bana yaptıklarını, söylediklerini, gözlerimin içine baka

baka beni kandırışını hatırlıyorum. Daha iyi anlaşılabilmek için sormama izin ver... Ben sana aynılarını yaşatsaydım Karina'yı bana gösterir miydin?"

Kızımı kaybettikten sonra onu benden alan herkese karşı öyle kin dolmuştum ki, hayatım bu nefretin kendisi olmuştu. Ve bu nefret Deren'in hayatına kadar yayılmış, yakıcı bir ateşle onu kavurmuştu. Kızımı böyle kaybettikten sonra değil haftalarca, bir gün bile onu benden alan herkesten nefret ederdim. Beni çaresiz bırakan sorusu yüzünden bakışlarımı kaçırıp yanıtsız bırakmak istedim ama o cevabı gözlerimden okumuştu.

"Göstermezdin," dedi. "Hatta gerçekler ortaya çıktığı an beni öldürürdün."

"Hayır, seni asla öldürmezdim," dedim. Kalbimden sonra ruhumu da kaybedemezdim.

Bana inanmayarak önüne eğildi, kupaya doğru bakıp çayını içmeye devam ederken yüzüne vuran gölgeleri izliyordum. Bizi birbirimize götürecek, tamamen teslim edecek sonuca varamamanın hüznüyle içim burkuluyordu. Bana baktığında her zaman Nil'i ondan aldığımı hatırlayacaktı.

"Ama her ne olursa olsun," dedi, kararlı bakışlarını gözlerime çevirerek. "Mark'ı bitireceğiz, sana söz veriyorum."

İkimizin de buluştuğu ortak bir arzuydu onun bittiğini görmek.

"Bu gece büyük bir korku yaşayacak," dedim kararan gözlerimle. "Karina ölmeden önce kaç gün kayıp kaldı biliyor musun?"

"Kaç?" diye sorarken sesi hafif, yumuşak çıkmıştı. Karina'dan bahsederken sesinin Nil'den bahsederken ki ses tonuna dönüşmesi hoşuma gidiyordu.

"Yirmi üç," dedim. "Yirmi üç gün kayıp kaldı, hiçbir yerde bulamadım; öldüğü güne kadar. Cehennem gibiydi."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi.

Tabii biliyorsun, sayemde.

"Ölü olarak bulunduğunda..." parmaklarımı dudaklarıma götürdüm, çünkü kilitlenip konuşamamıştım. Sözcükleri çıkarmak ister gibi sertçe bastırdım dudaklarıma. "... vücudunun parçaları tam değildi."

"O ne demek?" diye sorarken korkmuş gibiydi.

"O doktor kadın, Karina'dan böbreğini çalmış," dedim gözlerimdeki yanmayla. Gözlerim böylesine yanarken kalbim ölesiye buzdu. "Kendisi ameliyat etmiş, böbreğini almış, zaten o andan sonra... çok yaşamamıştır. Kısa süre sonra boğulmuş olmalı. O yaştaki bir çocuktan böbreğinin alınması... O kadın Karina'yı gördüğünde zayıflamış olduğunu, üzgün ve çaresiz göründüğünü söyledi. Hiç çıkmadı aklımdan o sözcükler. Kızımda bir boşluk açmışlardı, benden kalbimi, ondan organını almışlardı."

Deren'in elindeki bardağın düştüğünü ancak konuştuklarım bitince fark etmiştim. Ve onun sersem şekilde eğilip yerdeki bardağı aldığını da. Sanki programlanmış gibi bardağı komodine bırakıp kızarmış gözlerinin içiyle odaklanamıyormuş gibi baktı. "Sat... Satmışlar mı?"

Onun, bu söylediklerimle acı çektiğine şahit olurken, "Bence öyle," dedim, dayanıklı olmaya çalışıp. "Muhtemelen zengin bir ailenin o yaşlardaki kızı için çok pa... paraya sattılar. Belki Karina'nın vücudunun bir parçası, onun yaşlarındaki bir çocuğun bedeninde."

Ağırlaşan, yorgun sesiyle, "Karmen," diye fısıldadı. Elini kafamın üstüne koydu. "Neden bulmadın kime satıldığını?"

Kafamı avucuna doğru itip, "Bulmayı düşündüm ama bulduğumda bir şey yapamayacağımı fark ettim," dedim. "Ağır varlıklı bir aile yasa dışı yollarla onun böbreğini satın alıp kendi çocuklarının hayatını kurtarmışsa... gidip o kızdan böbreği mi alacaktım? Ne yapabilirdim sence? Hem... bu yalnızca varsayım."

"Bu varsayım değil," dedi ürpermiş bir sesle. Baş parmağıyla okşadı saçımın üstünü. *O bu saatten sonra benim başımı bile okşamaz demiştim, okşarmış.* "Böbreği... elbette kazanca çevirip ihtiyacı olan birilerine sattılar. Bulmamı... ister misin? Kimse bulurum."

"Mark'ı süründürmek, öldürmek gibi önceliklerim var," dedim. "Belki sonra... buluruz."

"Buluruz," dedi anlayayım diye kafama hafifçe vurarak. Bunu yapmasını ne kadar özlediğimi yapana kadar fark etmemiştim bile. Bu yüzden sanırım ağlamak üzereyken o duygu kurtardı beni, kirpiklerime batan gözyaşları değil ufacık bir gülüşüm oldu.

"Saat neredeyse bir oldu," dedim geri çekilip. "Ateşin var, dinlen biraz."

Bir şey diyecekmiş gibi bakan gözlerine sırtımı dönüp odadan sessizce ayrıldım. Aşağıya indiğimde beni Salvador abim merdiven

başında karşılayınca irkildim. Resmi bir gülümsemeyle yanından geçiyordum ki gözlerime bakarak tane tane konuştu. "Birbirinizin kaldığı odalarda vakit geçirmeyin. Sen patronsun, o koruma."

Abilerimin bu durumu epey ciddiye alması bir süre daha her şeyi zorlaştıracak görünüyordu. Memnuniyetsiz sesimi bastırıp yanından geçtim ve sokak kapısını açarken, "Nereye?" diye sordu Dante.

"İlk yardım çantasını alacağım," diyerek sıkılmış şekilde kapıdan çıktım ve ilerideki Enrica'ya seslenip helikopterden ilk yardım çantasını getirmesini istedim. Birkaç dakika içinde geri dönüş yapınca teşekkürümü eksik etmeden eve girdim. Abilerimin üçü birden sorgulayıcı şekilde bakınca da ayağımı yere vurarak açıkladım. "Ateşlendi, ateşini ölçeceğim. Ayrıca öyle bakma Dante, arabasını yakmasaydın geceyi yağmurun altında geçirmemiş olacaktı."

Abilerim karşılık vermek üzereyken kaşlarımı çatıp hızla arkamı döndüm, basamakları sertçe çıktım. Onların saygınlığı varsa benim de vardı ve Deren benimdi. Yani... korumamdı.

Kaldığı odanın kapısını sessizce açınca omu yatağa uzanmış buldum. Gözleri kapalıydı. Sırt üstü yatmış, kolunu alnına yaslamıştı. İlerleyip yatağın kenarına oturduğumda gelenin ben olduğumu bildiğimden sanırım kontrol etmedi, öksürerek yüzünü buruşturdu. Çantayı açıp birçok malzeme içinden ateş ölçeri çıkardım ve ona yaklaştırırken, "Ağzını aç," dedim.

Önce sol gözünü, ardından diğerini açıp elime bakınca, "Gerek yok," dedi.

"Hemşirene ihtiyacın yok mu yani?" dedim.

Böyle söyleyince kabul edeceğini biliyordum, öyle de oldu. Gönülsüzmüş gibi ağzını açınca ateş ölçeri dudakları arasına koydum, mızmızlansa da ilgilenmemin hoşuna gittiğini kendisi söylemişti. Ateşinin otuz yesi buçuk olduğunu görüp düşünceli şekilde çantadan bir ateş düşürücü çıkardım, ona uzattım. "Ateşin çok yüksek değil ama artmaması için bir ilaç almalısın. Su getireyim mi?"

"Gerek yok," dedi tableti elimden alarak. Bir ilacı çıkarıp ne olduğuna bakmadan içti. "İnsan ne içtiğine bir bakar," dedim.

"Hemşireme güveniyorum," diyerek geri düştü yatağa ve kolunu alnına koyup gözlerini kapattı.

Onu dinlenmeye bırakmak adına hiç konuşmadım. Çantayı kapatıp yataktan kalktım ve cam kenarına ilerledim. Dakikalar geçtikçe

sabırsızlanıyor, Mark'a yapacağımız oyunu düşünüyordum. Bu gece yanımızda Mark'ın bulup benim yerime koyduğu kadını getirmiştik. O kadınla Mark'a unutamayacağı bir oyun oynayacaktık.

Dakikalar sonra Rusya'nın yoğun rüzgârını bırakıp arkama döndüm, parmak uçlarımda yatağa ilerledim. Deren ilacı içtiği dakikadan beri hiç konuşmamıştı. Elimi yanağına koyunca hâlâ sıcak olduğunu fark ettim ama artmamıştı ateşi. Saat ikiye geçerken bile hâlâ odada sessizce yürüyor, Deren'i kontrol ediyordum. Bir ara gerçekten uykuya dalmıştı, ilacın etkisiydi. Uykuda dahi hapşırıp öksürmüş, beni endişelendirmişti.

Carlos'a haber vermeli miydim?

Suçlunun Mark olduğunu söylemiştim, o da bir şeyler yapmak istiyor muydu?

Buna hem hakkı var hem de yokmuş gibi hissediyordum.

Bir ara ruhuma tekrar yaklaştım, o öksürerek yüzünü buruşturduğu sırada alnında biriken teri yumuşakça sildim. Öksürük sesi ta ciğerlerinden geliyordu, gerçekten üşütmüştü. Kalbini dinlemek için göğüs kafesine eğildim ve soluklarının hırıltılı olduğunu duyarak üzüldüm. Ya daha da ağırlaşırsa? Deren'e ufacık bir şey olursa delirirdim, zaten acıdan kalmış çok az bir aklım...

Onu operasyon için kaldırmamayı düşündüm, uyumaya devam etmesini istedim. İşlerimiz bittiğinde, sabah olduğunda onu alırdık. Bana çok kızardı ama şimdi gelirse de koşuşturmaca da terleyecek, daha da kötüye gidecekti.

Ben kararsızca onun alnındaki teri silerken aniden bir melodi yükselmeye başladı. Deren'de o an uyandı, uykusundan sıçramıştı. Kafasını kaldırırken alınlarımız çarpıştı ve o bakışlarını odaklayıp ayılmaya çalışırken ben de telefon ekranına baktım. Uyanabilmek için alarm kurmuştu.

"Sen hiç dinlenmedin mi?" diye sorarak gözlerini ovaladı ve benimle beraber telefona baktı. "Saat gelmiş, abinler n'apıyor?"

"Hazırlardır," diyerek yüzüme vuran sıcak nefesinden geriledim ve yataktan kalktım. "Nasıl hissediyorsun? Ateşin düşmedi ama çıkmadı da."

Toparlanarak yataktan kalktı ve ayakları üzerinde doğrulup üstünü başını düzeltirken, "Sen hep burada mıydın?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hemşireler görev yerlerini terk etmez," dedim.

Kaşlarını kaldırırken dudağındaki küçük kıvrımı gördüm.

Esneyerek ellerini yüzünde dolaştırdı ve omzunu kaşıyarak yatağın ucuna yürüdü. Yanımdan geçerken bana sürtünen vücuduna karşı dudaklarımı ısırdım. Telefonu ve silahı alıp yerleştirdikten sonra kemerini de pantolon beline takmaya başladı. İstemsizce, omzumun üzerinden giyinişini izliyordum.

Üstünü çıkarmasını izlemek gibi giyinmesini izlemek de çok hoşuma gidiyordu. Yakınlığımız yüzünden kemerin derisi elime çarptı ve ben elimi geri çekerken, Deren kemeri gümüş metalden geçirerek ellerini üzerinden çekti.

"Abinler burada olmana neden karışmadı?"

"Muhtemelen beni bu kattaki başka odada sanıyorlar." Alt dudağımı ne yazık, der gibi büktüm.

Sanki abimleri kandırmamdan memnun olmuş gibi omuzlarını geriye attı ve yanımdan geçip kapıya ilerlerken yanağımdan makas aldı.

Gösterdiği bu yakınlıkla afallayıp elimi yanağımda tuttum, sonra onun arkasından odadan ayrıldım. O merdiveni inerken yan odaya geçip kapıyı tıklattım. "Yaman, gidiyoruz."

Bir dakika geçmeden kapı açıldı, hazır ve eksiksiz görünüyordu. Onunla aşağıya inerken üşüdüğümü hissederek kollarımı gövdeme sardım. Abilerim ve Deren dışarıdaydı, herkes helikoptere yerleşiyordu. Saat üçü geçiyordu, Mark muhtemelen uykusunun en tatlı yerinde geriniyordu. Korumalar diğer helikoptere yerleşirken, ben de çantamla beraber yürüdüm. Noah helikopterin önündeydi, ben yaklaşınca elimden tutup binmeme yardımcı oldu. Ben de eğilip yanağından öptüm. "Çok centilmensin."

Hafif bir utangaçlıkla gülümseyip benimle beraber helikoptere bindi. Herkes gelirken oturduğu koltuklara yerleşmişti. Yaman yanımdan geçip Deren'in sağındaki koltuğa oturunca Deren öksürerek ona sertçe baktı. "Yüzüne yüzüne öksürüp hapşıracağım, mikroplarımı yayacağım sana."

Yaman ona düz düz bakıp cama dönerken ben de Salvador abimin yanına yerleştim. Gergindim, korktuğumdan değil de tekrar kızıma dokunan o adamla karşı karşıya geleceğimden. Sırtımı arkaya yaslarken Dante ile Noah'ın fısıldaştığını duydum, ilerleyen

dakikalarda yaşanacaklar hakkında konuştuklarına emindim. Deren ise derin, hastalıktan sulanmış gözleriyle beni izliyordu. Ellerimi sertçe ovuşturup karanlık gökyüzüne bakarken, "Her şey yolunda gidecek," dedi Salvador abim. Sıktığım ellerimi tutup birbirinden ayırdı. "Bu gece o ev Mark'a tuzak olacak, korkudan kaçacak delik arayacak."

Karina kim bilir ondan ne kadar korkmuştur...

***Yapma,* demiş midir acaba.**

Abimin elini sıkıca kavrayıp iki elimle birden tuttum. "Çok korkuyorum bana öyle bir cümle söyler de onun karşısında ağlarım diye. Ağlamak istemiyorum ama Karina'dan bahsederse..."

"Orada bitirirsin işini, o an," dedi, gözlerini kısa saçlarımda, yüzümde dinlene dinlene gezdirerek. "Kimse sana meydan okuyamaz. Sen; benim güzel, güçlü kız kardeşim... Yangınını o başlattı ama sen bu ateşte küllerinden doğarken o kül oluncaya kadar yanacak. Bana inanıyor musun? Ya da bırak beni... Kendine inanıyor musun? Ona her şeyi yapabilecek güçte olduğuna?"

İçimdeki öfkeye, kine, kalbim Karina'mın sevgisine inanıyordum. "Ağlayacakmışım gibi baktığım belli oluyor mu peki? Çünkü hep öyle hissediyorum."

"Hayır, aksine; ne kadar da güçlü bakıyorsun."

Ellerimi, abimin kocaman elleri içinde gezdirip rahatlamaya çalıştım. Dinlendiğimizin farkındaydım, bu yüzden konuşmama devam etmedim. Göz ucuyla Deren'e baktım ve abim eğilip yanağımdan öperken, elini bir an olsun bırakamadım.

"Mark'ın evine yaklaştık," dedi abim, birazdan. Sırasıyla gözlerini herkesin üzerinde dolaştırdı. "İlk alçalan diğer helikopter olacak, yere inmeden ateş açmaya başlayacaklar. Etraftaki korumaların ölmesi birkaç dakikayı bulacaktır. Mark zaten tetikte olduğu için seslere uyanıp evinin zeminine inip en güvenli yere, sığınma alanına geçecektir. Onun oraya inmesine izin vereceğiz ve sonra Karmen'in kurduğu planı devreye kendisi sokacak. Biz o sırada helikopterde olacağız, Mark gelenin yalnız Karmen olduğunu sanacak..."

Deren sırtını koltuktan ayırdı. "Karmen eve tek mi girecek? Müsaade etmem."

"Niye tek girsin aptal?" dedi Dante, dişleri arasından. "Koruması değil misin? Onunla olacaksın."

Deren yatıştı. "Adım geçmeyince yanlış anladım."

"Adını geçirmeye gerek görmedim," diye ona karşılık verdi Salvador abim ve duygusuzca ekledi. "Karmenle plan üzerinde anlaşmaya vardık, onun sözünden dışarıya çıkıp bir şeyleri mahvetme."

"Yaman?" diye sordu Deren. "O ne olacak?"

Yaman adı geçince ona bakarken, ben Deren'e, "Merak etme," dedim. "Yaman'ına bir şey olmaz, endişelenme."

"Ne endişeleneceğim," diye umursamaz bir karşılıkla önüne dönünce, Yaman anlamayarak kaşlarını çattı.

O esnada alçaldığımızı fark edince dönüp camdan dışarıya baktım. Diğer helikopter daha da alçaktaydı, kapıları açılmıştı. Alçakta rüzgâr çok yoğun olmasa da korumaların dikkatli davrandığını görüyordum. Mark'ın bahçesindeki korumalar koşuşturmaya başlamışlardı bile. Enrica'nın helikopter kapısına kadar yaklaştığını, tüfeğini kaldırdığını seçtim. Bahçedeki korumaları bir bir öldürmeye başladı ve adamlar yere yığılırken, helikopter tamamen yere indi. Enrica'nın ardından üç koruma daha helikopterden inip sağ kalan birkaç korumayı da öldürünce, etrafta hiç kimse göremedim.

Mark'ın evinin ışıkları yanmaya başladı.

"Fark etti," dedim.

"Evet," dedi Noah. Hepimiz evi, araziyi izliyorduk.

Bizim helikopter de yere indiğinde içerideki hostes kapıları açtı. Rusya'nın soğuğu içeriye girince nefesim kesildi. Abilerim içeride kalırken korumalarımla beraber dışarıya çıktık. Gözlerim o büyük, görkemli eve döndü. Mark anlamış, hatta bizleri görmüş olabilirdi.

Korkusunu sezebiliyordum.

Çantamı açıp silahımı çıkardım ve dönüp abilerime baktım. Görünmez bir açıda, helikopterin içindelerdi. Onlarla bakışıp yanımdaki iki adama döndüm. "Beni takip edin."

Deren belinden silahını çıkarıp bana yaklaştı ve elini bir anda üzerime, göğüslerime götürdü. İrkilip ne yapıyorsun, der gibi baktığımda, "Çelik yeleğini," diyecek oldu ama konuşamadı. Salvador helikopter içinden bağırdı. "Kardeşime dokunma! N'aptığını sanıyorsun?"

Deren gözlerini kapatıp soludu. "Çelik yeleğini kontrol ettim aptal!"

"Benim kardeşim geri zekâlıya mı benziyor? Elbette giydi çelik yeleğini!"

Deren karşı bir hamle yapacak oldu ama gözlerimle onu uyardım. Bu dakikadan sonra yalnızca Mark'a odaklanmak istiyordum, hepimizin önceliğinin o olmasını istiyordum. Deren gözlerimi görüp oflayarak kafasını diğer tarafa çevirince rahatlayıp ileriye doğru yürümeye başladım.

"Dikkatli ol," diye seslendi Noah, arkamızdan.

Omuzlarımı dikleştirip koşmaya başladım ve Deren'le Yaman'da beni takip ederken, rüzgâr suratıma doğru çarptı. Burnumdan içeriye aldığım nefes ciğerime batıyordu. Malikanenin merdivenlerini çıktım ve kapıyı açıp evden dışarıya çıkmış olan korumayı görünce, sol tarafımdan geçen kurşunu fark ettim. Deren bir saniye bile beklemeden korumanın kafasına sıktı ve adam kapının önüne, alnında bir delikle düştü.

"Adam daha silahını kaldıramamıştı," dedi Yaman.

"Silahını kaldıramasın diye vurdum zaten. Ama keşke silahını kaldırınca seni önüme çekip kurtulsaydım senden."

Belli ki onlar birbirlerine laf atmaktan vazgeçmeyecekti, bu noktada onları umursayamazdım. Mark'ın evinden içeriye girip silahımı göz hizamda tutarak etrafıma baktım, kimse görünmüyordu. Muhtemelen hepsi korumak için Mark'ın yanına ulaşmışlardı. Gözüme kestirdiğim merdiveni çıkmaya başladım, Deren ile Yaman peşimden gelirken silahımı her an kurşun atacakmış gibi tuttum.

İki kat üste çıktık ve bir kat daha çıkmaya fırsatımız olmadan aniden kendimi bir silahın hedefinde hissettim. Üçümüz, birbirimize dahi bakamadan aynı anda eğildik ve kurşun kafalarımızın üzerinden geçip duvarda sekerken, gözlerimizi karşıya çevirdik.

Mark, yanında korumalarıyla merdivenin diğer tarafındaydı.

"Bana baskına geldiniz," dedi, kafasını sallayarak.

"Belki de öldürmeye," dedim, dizlerimin üzerinden doğrularak.

Mark'ın gözleri bir süre gözlerimde kaldı. Kızımın katiline baktığım gerçeğini kafamdan geçirirken bile delicesine acı çekiyordum ama yüzüme hiçbir şey yansıtmamaya kararlıydım. Gözlerinde bir panik havası görünse de derinlerde onu koruyan bir şey varmışçasına rahattı da. Bakışlarını bir süre Deren'de dolaştırıp, "Korumanla gelmişsin," dedi.

Deren adına konuşup, "Seni öldürmek için çok hevesli," dedim.

Mark gözlerini merdivene indirdi, etrafı kolaçan ediyordu belki de. Bana tekrar döndüğünde, silahını kaldırarak, "Rüyasında görür," diye fısıldadı ve merdivenden inmeye başladı.

"İşim gücüm yok rüyalarımı sana ayıracağım..."

Üçümüz de aynı anda koşmaya başladık, Deren ve Yaman'ın tam teslimiyetle beni takip etmesi az sonra yapacaklarıma da itaat edecekleri anlamına geliyordu. Mark, biz merdivenin başına gelene kadar aşağı kata kadar koşmuştu. Korumalara bağırdığını, dikkatsizliklerine küfrettiğini duyuyordum. Korkuluğa doğru eğilip ona yukarıdan seslendim. "Kaçmanı izlemek çok komik."

Deren, o sırada sanırım korkuluktan kaymamam için belimden tuttu.

Mark ise alt kattan sesimi duyup kafasını kaldırdı, bana orta parmağını gösterdi.

Deren bir an aşağı kata atlayacak gibi görünürken, ben Mark'a hedef alıp kurşunu sıktım ve kurşun sekerken, o bağırarak koşmaya devam etti. "Vur de vuralım Karmen, resmen orta parmak çekti sana," dedi Yaman, onu nadiren duygularını dışa vurmuş görebildiğim için şaşırdım.

Deren'de şöyle bir dönüp baktı ona. "Seninle bazı durumlarda hem fikir oluyoruz, bu beni ürkütüyor."

İkisine oflayıp göğüslerinden ittim ve aralarından geçerek koştum.

"Sıkıldım bu kovalamacadan," diyerek yanımdan öyle bir fırladı ki Deren, koşmaya başladığımızdan beri aslında beni geride bırakmamak için yavaş koştuğunu anladım. Bir an durup onun kuvvetli koşuşuna baktık ve ardından hızlandık, o Mark'a yetişirken biz de ona yetiştik.

Deren'in Markla aynı kata ulaştığını, bağırma seslerinden anladım ve ben de nefes nefese o giriş katına ulaştım. Burası bir salondu ve Deren Mark'ı burada kıstırmış, silahını ona doğrultmuştu. Bir koruma da silahını Deren'in kafasına hedef almıştı, fakat gözü kara Deren bunu umursamadan Mark'a yürüyordu. Mark'ın o korumaya göz kırptığını gördüm ve son basamağı da inerken, adamın silahını hazırladığını gördüm.

Tetiği çekerken düşünmedim bile. O adamı alnının ortasından vurup yere düşürdüm.

Deren, sanki bunu yapacağımı görmüş gibi hiç şaşırmadan Mark'a ilerlemeye devam ederken, Mark'ın arkasındaki korumalar bize dönüp

aksiyon aldılar. Yaman kendiliğinden önüme geçip bana siper olurken, Mark salonun ortasına kadar gerileyip Deren'e, "Aptalsın!" Diye bağırdı gülerek. "Karmen Russo'ya aldanıyorsun! Gözlerini aç, seni zaten aldatmış, beni de aldattı, bundan sonraki erkeklerini de aldatacak... Onun için ölmeye değmez."

"Ölmeye de değer, öldürmeye de."

Deren'in sesinin kurduğu hâkimiyet bir sessizliğin başlangıcı oldu. Kalbim sessizliğe meydan okuyan şekilde çarpıyordu. Yaman'ı önümden ittim ve Deren'den bunu yapmamasını içimden diledim, öfkesine yenilip Mark'ı öldürmesini istemiyordum. Mark'ı öldürmek benim Karina'ma borçlu olduğum bir şeydi.

Onların karşılıklı durduğu bölgeye yaklaşıp silahımı Mark'a tutarken Deren'e baktım. Yüzü kızarık ve terliydi, ateşli olmasının yanında öfkeli hissetmesinin de etkisi vardı bu görünüşünde. O da belki benim gibi Mark'a bakarken Karina'yı ya da benim çektiğim acıyı hatırlıyor, bu yüzden her an tetiğe dokunacakmış gibi elini hareket ettiriyordu. Türkçe şekilde, "Yapma," dedim ona. "Planım var, vurma sakın."

Deren bana bir karşılık vermeden, "Neden?" diye sordu Mark'a. İtalyan'ca konuşuyordu. "Neden intikamını bir bebekten aldın?"

Deren... Bu insani bir soru, o çoktan insanlığını kaybetmiş, görmüyor musun?

Başımı çevirip, aralarına geçerken Mark'a doğru baktım. Çenesini kaldırmış, silahını sağ tarafında tutarken gözlerini bana çeviriyordu. "Karmen bana ihanet etti, beni abisinin en yakın arkadaşıyla aldatıp kaçtı. Her ihanetin olduğu gibi bunun da bedeli olacaktı."

Benim biricik kızım benim... kalbimin kendisini ifade ederken, Mark için yalnızca bedeldi.

"Bir ihanetle çocuğun ölümü kıyas edilebilir mi?" diye haykırdım, kontrolümü kaybettiğimi hissederek. "Seni ben aldattım, onun suçu neydi? Beni öldürseydin!"

"Onu da değil, Carlos'u!" Diye haykırdı Deren. "Ona neden hiçbir şey yapmadın, korktun değil mi? Karmen yalnızdı, savunmasızdı, bu yüzden ona saldırdın!"

Mark öfkeli gözlerini ona dikip burnundan soluk alıp verirken, kaybettiğim kontrolle onun üzerine doğru yürüdüm. Mark geriye doğru yalnız bir adım attı, yutkunarak silahına baktı. Onun ellerini,

Karina'mın boynuna nasıl dolandıklarını düşünerek, "Bu hayatta en korkman gereken şey ne biliyor musun?" diye sordum.

O Rus sarısı saçlarını alnından çekip, "Nedir?" diye sordu.

"Bir annenin acısı."

Silahımı kaldırırken bir patlama sesi duyup abilerimin istediğim hamleyi yaptığını anladım. Herkes aynı anda eğildi ve Mark'ın arkasındaki cam parçalarına bölünürken, Rusça küfürler duyuldu. Korkmuş gibi davranarak cama bakarken, Deren kolumdan çekip beni yere yatırmaya çalıştı. Bu fırsatı değerlendiren Mark ise hızla doğrulup kendini duvara attı, ardından korumalarıma kendisini korumasını emreden bir hareketle aşağı kata indi. Deren kaçmaması için derhal doğrulup silahını yöneltiyordu ki, onu kolundan tutup sessizce, "Hayır," dedim.

Deren kaşlarını çatsa da planım olduğunu bildiği için karşı çıkmadı. Doğrulup kendisinin peşine düşecekmiş gibi davranırken, Mark'ın hızla indiğini gördüm. Bir süre mesafeyi açmasını sağladım, ardından hızla kalktım ve Derenle Yaman beni izlerken sokak kapısına koştum. Kapıyı açınca Noah'ı, yanında iki koruma ile buldum. Yanlarında da o kadın vardı. Benim yerime geçen kadın bu kez de benim yerime geçecekti ama ölü olarak.

Korumalar ise Mark'ın yaraladığımız korumalarındandı, abilerimin gereken konuşmayı onlarla yaptığı açıktı. Korumaları ve o kadını içeriye alıp abime, "Mark seni görmeden uzaklaş," dedim.

"Dikkat et," dedi ve arkamdaki Derenle Yanan'a göz attı. "Her şey konuştuğumuz gibi mi?"

"Evet abi."

Noah ayrılınca yaralı korumalara peşimden gelmelerini söyledim ve o kadının kolundan tutarak ilerledim. Üzerimizde aynı kıyafetler vardı, tıpkı benim gibi giydirmiştim onu. Deren ile Yaman, korumaları göz hapsine alırken kadınla beraber sertçe yürüdüm. Deren sorgulayıcı şekilde, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sorunca, "Onunla, bir farenin kediyle oynadığı gibi oynayacağım," dedim.

Omuzlarından yaralı korumalara döndüm ve kadın kolumdan kurtulmak ister gibi bana bakarken, "Bu kadını öldürdüğümde, cesedini alarak aşağıya ineceksiniz," dedim. "Mark'ın kaldığı sığınağın kapısına kadar gidip beni öldürdüğünüzü söyleyeceksiniz, an an sizi

takip edeceğim. Eğer herhangi bir hata yaparsanız o saniye öldürürüm. Dediklerimi yaparsanız da karşılığını alırsınız."

Yaralı korumalar birbirlerine bakıp bunun ölmekten daha iyi bir seçenek olduğunu bildiklerimden baş salladılar. O sırada yanımdaki kadın çoktan bana yalvarmaya, korkuyla, "Beni öldürme," demeye başlamıştı.

"Kızımı el birliğiyle öldürdünüz," dedim ve kadının gözlerine bakarken silahı çevirip doğrudan kalbine sıktım. Gözleri açık şekilde önce üzerime, sonra arkaya doğru düştüğünde acımasızca onu ittim. Ona bu kadar acımasız davranmamı sağlayan şey, Enrica'nın edindiği yeni bilgilerdi. Kadının her şeyden haberi vardı, benim yerime geçtiğinden ve Mark'ın amacından. Zaten kadını ilk başta öldürmeme niyetim buydu, hakkındaki gerçekleri öğrenmeyi beklemiştim.

Kadın gözleri açık şekilde yere düşünce üzerime sıçrayan kana yüz buruşturdum ve o sırada Deren'in irkilmiş bakışlarını üzerimde hissettim. Birisini öldürdüğümü ilk kez görüyordu, hafif bir şaşkınlık vardı üzerinde. Gözlerini üzerime sıçramış kana kaydırınca, kadını önümden itip ona yaklaştım. "Aşık olduğun kadın bu."

Yaman bizi izlerken, Deren'e sırt çevirdim ve titreyen korumalara dönüp, "Şimdi aşağı ineceğiz," dedim sertçe. "Ben ve korumalarım saklanırken siz Mark'a beni öldürdüğünüzü söyleyip bu kadını yüz üstü yere bırakacaksınız. Mark elbette yüzünü çevirip bakmayı düşünecektir ancak ilk aşamada aklına bu kadın asla gelmeyeceği için çok sevinecektir. Rolünüzü inandırıcı oynayın, bana yeter."

Birbirilerine bakıp ardından bana döndüler. "Sonra bizi öldürecek misin?"

"Bana yardım ederseniz karşılık bile veririm, öldürmem," dedim.

Onaylamak için beklemediler, yapmak üzere yere eğildiler. Benim yerime geçirdiğim kadını alıp sürüklemeye başladıklarında, yukarıda bir çatışma olmuş izlenimi oluşturmak için etrafa rastgele kurşunlar sıkıp camları indirdim. Ardından şaşkın görünen Deren ile Yaman'a merdivenleri göstererek korumaların ardından indim. Silahımı elimde sallayarak son basamakta durdum ve Derenle Yaman'da arkamda durduklarında, korumalara kafamı salladım. Bunun üzerine kadını yüz üstü yere bırakıp sığınağın zırh gibi kapısına vurmaya başladılar. "Efendim! Efendim! Buraya bakmanız lazım!"

Kadın yüz üstü yatarken, benimle aynı kıyafetlerin içindeyken aynı ben gibiydi.

Deren'in kolunun koluma yaslandığını, hepimizin sessizce nefes aldığını duyarken, Mark'ın korumalarına, "Kimsiniz?" diye sorduğunu duydum.

"Efendim benim, korumanız!"

Mark sessizce sordu. "Yanınızda birisi var mı?"

"Yalnızca bir ceset efendim."

Mark bir süre sessiz kaldı, ardından kapıyı o değil de koruması açınca korumayı siper olarak kullandığını anladım. Bu kendisiyle beraber aşağıya inen korumalardan birisiydi. Koridora bakıp sonra gelen adamlara, ardından yerde yatan cesede baktı. Şaşkınlıkla arkasını döndü. "Mark Bey, bakmalısınız efendim!"

Ardından kapı sonuna kadar açıldı ve Deren'in eli elime değerken, Mark'ın dışarıya bir adım çıktığını gördüm. Önce gelen korumalarına, sonra da yere doğru baktı. Kadının kısa saçları yüzünü kapatıyordu. Mark hayret dolu bir sesle, "N'aptınız, vurdunuz mu?" diye sordu.

"Efendim, çatışma sırasında oldu," dedi adam, korkuyormuş gibi bir sesle. "Korumalarımız dışarıda diğer adamlarla çatışıyor hâlâ, ben Karmen Hanım'ı..."

Mark biraz daha ileriye çıktı ve inanamayarak yerde yatan cesede bakarken, "Baktınız mı?" diye sordu. "Ölmüş mü?"

"Evet," dedi aynı adam, aynı korkulu sesiyle. "Efendim... Abileri, abileri beni bulup öldürür mü?"

Mark aşağıya, koridorda uzanan kıpırtısız cesede bakarken bir anda derin kahkahalar atmaya başladı. Elbette diğer kadın olduğu aklına gelmemişti, ben olduğumu sanıyordu. Koridoru kaplayan o kahkaha sesine nefret duyup titrerken, Deren'in elinin tersi benim elimi okşadı. Dönüp ona baktım ve gözlerinin alevlerine rağmen sakinleştiricimi bulmuş kadar oldum.

Mark'ın kahkahaları çınlamaya devam ederken vücudunu arkaya, koridor duvarına yasladı ve o sırada onunla beraber sığınağa inmiş korumalardan birisi de gülmeye başlayıp eğildi. Elini cesedin boynuna götürdü, sonra da heyecanla, "Evet efendim," dedi. "Ölmüş!"

Mark gülerken silahı elinden düştü ve bununla beraber birkaç koruma da eğleniyormuş gibi güldü. Silahımı kaldırıp hepsine sıkmamak için bekledim. Öncesinde iyice bir neşelenmesini, sonra bir

anca acıyı hissetmesini istiyordum. "Aptal Karmen! Abilerini bile almadan geldi, o yanındaki beceriksizler de koruyamadı onu."

Deren'in parmakları kasıldı.

"Efendim," dedi cesedin başından doğrulan koruma. "Karmen Russo öldüyse... Karina'ya ne yapacaksınız?"

Karina'ya... daha ne yapabilirdi ki?

Ne gereksiz bir soruydu bu.

"Abileri Karmen'in ölüm haberini almadan burayı terk etmeliyiz," dedi Mark, gülmeyi kesip cesedimin başına yaklaşırken. Dizini kırarak eğildi ve elini cesedin kısa, aynı bana benzeyen siyah saçlarında dolaştırdı. Her an yüzünü çevirip bakabilirdi. Sanırsınız o an saniyeler, derimde dolaşan bir canlı kadar gerçekti. Hissettiklerim karanlıktı. "Gözlerinde beni öldüreceğini gördüğümde az kalsın söyleyecektim Karmen'e, az kalsın kızını son kez görme şansı olacaktı... Karina öleli aylar oluyor, hayatımın garantisi için o fişi çekmemiştim ama artık vakti geldi Valeri. Karmen öldüğüne göre Karina'nın fişini de çekebiliriz. Çünkü Karmen öldüyse artık Karina bile hayatımın garantisi olamaz. Tüm hızımızla Russolardan kaçmalıyız."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

İyi ki SİREN'i yazıyorum. Bu kez bundan başka diyebileceğim bir şey yok.

Hoşça kalınız. 🌷

35. “Umut.”

Sena Şener, Ölsem.
Dedublüman, Günü Gelir.

Merhaba canımın içleri<33

Burada mıyız??? Sağ baştan sayalım. 1.

Ayrıca 35.bölüme kadar gelenlerinize bir selam olsun<3

Bir sürü yorum ve oy bekliyorum sizden, daha hızlı ve çok bölüm yazmamı teşvik edersiniz.

Kalbim Karina'm.

Tırtılım Nil.

35. “UMUT.”

"Gözlerinde beni öldüreceğini gördüğümde az kalsın söyleyecektim Karmen'e, az kalsın kızını son kez görme şansı olacaktı... Karina öleli aylar oluyor, hayatımın garantisi için o fişi çekmemiştim ama artık vakti geldi Valeri. Karmen öldüğüne göre Karina'nın fişini de çekebiliriz. Çünkü Karmen öldüyse artık Karina bile hayatımın garantisi olamaz. Tüm hızımızla Russolardan kaçmalıyız."

Son kez. Son kez görme şansı. Karina'yı son kez görmek.

Karina'yı son kez görmek;

Uğruna canımı düşünmeden verebileceğim bir şey.

Defalarca hayalini kurdum, rüyalarımda gördüm, ağladım, yalvardım, hıçkırdım... Kızın öldü dediler, kalbimin de öldüğünü anladım. Boğuldu dediler, boğazımda bir çift elle yaşamaya başladım. Ölmek için o listeye kendi adımı yazdım, çünkü kalbimin yanına gitmek istedim. Fakat şimdi söylenenler, şimdiye kadar söylenenlerden çok farklı. Karina'yı son kez görmek... Onu hiç görmemekten yüzlerce, binlerce kat güzel bir şey.

Aman Tanrı'm!

Bir rüya olmasın, yalvarırım!

Tanrı'm, beni ağlatıyorsun ama bu kez mutluluktan. Acaba yanlış mı anlıyordum, yine sanrı mı görüyordum diye düşünerek şaşkın gözlerimi karanlıktaki diğer gözlere doğru çevirdim. Derenle Yaman'ın

da aynı şekilde açılmış gözlerine tanık olunca da bu sözcükleri beraber duyduğumuza emin oldum. Anlamsızlık dolu dolu bakıyordu gözlerinden bana. Sözcüklerin ağırlığı düşünme imkânı vermiyordu. Ben paragraf dolusu cümlelerden yalnızca o iki kelimeyi seçip almıştım.

Son kez.

Ölürüm bunun için, ölürüm!

Mutluluk yaşlarıyla dolan gözlerimi ağır ağır kırpıp düşmemek için Deren'in elini tutarken, koridordaki sesler tekrar kendini hissettirdi. Bu şekilde hepimiz tekrardan koridora, onlara doğru baktık. Başım histerik biçimde iki yana sallanıyor, ellerim titriyordu.

Deren sakinleşmem için parmaklarımın üstünü okşuyordu.

Mark, son söylediklerinden sonra yerde yatan cesedin yüzünü çeviriyordu ki, "Efendim," dedi bizim gönderdiğimiz korumalardan birisi. "Siz içeriye geri dönün, dışarıda çatışma devam ediyor. O adamlar buraya iner ve sizi görürlerse..."

Mark son anda o kadının saçlarını bırakıp doğrulurken konuşan korumaya bakarak koridorun sonunu gösterdi. "Çabuk yukarıya çıkıp o adamları öldürün! Buradan çıkmam için ya ölmeleri ya da burayı terk etmeleri lazım."

"Evet efendim," dedi koruma, hemen. O koruma, Mark, kızım... Karina'm, söyledikleri, aklımdan çıkmayanlar, kulak çınlamam... "Siz içeriye buyurun, ben ve diğer korumalar onları püskürtür, sizi burada sağ şekilde çıkarırız."

En sevdiği koruması Valeri, "Biz içeriye girelim," diyerek destekledi söylenenleri.

Bunun üzerine Mark sığınağa doğru bir adım daha attı ve ardından dönüp yerdeki cesedim sandığı kadını izledi. Tekrardan eğilip bakmasından, yüzü çevirmesinden endişe ederek nefesimi tuttum ama o sırada yukarıdan gelen bir devrilme sesiyle Mark irkildi. Bu tarafa bakmasına karşı önlem alıp hızla kafamı geri çektim ve Derenle göz göze gelirken, "Çabuk onların da işini bitirin," diyerek sığınağa döndü Mark.

O sığınağın zırh gibi kapısı kapanınca içimde kilitli tuttuğum nefes dudaklarımdan sızdı ve vücudum basamaktan kayarken, Deren beni sıkıca tuttu. Elini belime sararak beni kendisine çekerken gözleri hâlâ kocaman açıktı. Yaman'da diğer kolumu tutup düşmemem için beni

dengelerken, "Son kez," diye fısıldadım hayal görür gibi. "Böyle söyledi değil mi? Yanlış... mı duydum? Deren... sen de duydun mu?"

Yüzündeki tüm kaslar açık ve seçik şekilde titrerken hızlı bir kafa sallamayla, "Duydum," dedi donuk sesiyle. "Son kez dedi. Ayrıca öldüğünü ama... fişini çekmediğini de söyledi. Hayat garantisi olarak sakladığı şey... Karmen, ne anlatmak istedi?"

Öldüğünü ama fişini çekmediğini söylemesi ve aynı zamanda onu son kez görme şansımdan bile korkuyor olması... Az kalsın söyleyecektim demişti, kızımı son kez görme şansımı hayatının garantisi olarak elinde tutuyordu. Ben bir hemşireyim, düşününce sonuca varıyorum, neyi kastettiğini anlıyorum...

"Karina ölü," diye fısıldadım ama bunu söylerken sol gözümden akan mutluluk gözyaşıydı. "Fakat onu son kez görme şansım olabilir sanırım, çünkü beyin ölümü gerçekleşse de kalbi hâlâ durmamış. Onu öldürmemem için... onu öldüreceğim o an bana kızını görebilirsin diyerek hayatını bağışlamam için ölse de onu yaşatıyor."

Her zaman biliyordum, ben Karina'nın öldüğünü herkesten duymadan önce kalbimin derinliklerinde hissetmiştim. Fakat buna rağmen Tanrı'ya keşke onu son kez görebilseydim diye yalvarmıştım, demek ki Tanrı'da bir hatırım vardı, bunu gerçek kılmıştı.

Deren, "Sen öldüğünde Karina'yı görmemiş miydin?" diye sorduğunu duydum ama henüz bir cevap veremeden koridordaki korumalar bakış açımıza girdi. Başlarımızı bir komut almış gibi aynı anda çevirip baktık. Kadının cesedini buraya kadar sürüklemişlerdi, ayrıca kendi yalanlarının ortaya çıkmaması için Mark'ı o yüzü görmesini engellemişlerdi. Söz verdiğim gibi onlara karşılıklarını verecektim ama önce daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu.

"Öncelikle buradan ayrılmalıyız," diyerek tüm soğukkanlılığıyla konuşan Yaman'ı duyunca sadece başımı salladım ama hareket edemedim. Elmacık kemiklerim seğiriyor, dizlerim uyuşuyordu. Vücudumu saran ateş uzun zamandan sonra Deren'e ait değildi. Kalbim mi ısınıyor? Yoksa son kez, kelimeleri yüzünden mi böyle hissediyordum?

Deren Yaman'ı onaylayan şekilde baş sallayıp elimin dışından tutunca yaslandığım korkuluktan doğruldum. Yaman eğilmiş, o adamlara cesedi taşımaları için yardım ederken basamakları görmeden

çıkmaya başladım. İçimde, dışımda, ruhumda bir körlük vardı. Havada kalmış aşırı duygularımın esiriydim o an.

"Deren, bayılacağım galiba..."

"Tutacağım seni, buradayım. Kucağıma alayım mı?"

"Hayır, bu evden kendi ayaklarım üzerinde çıkmak istiyorum." ***Ayağa kalk anne, ayağa kalk.***

Deren'in adımlarımı izlediğini görünce düşmeme hazırlıklı davrandığını anladım. Üst kata çıkıp salondan geçerken midem şiddetle bulanıyordu. Dışarıya çıktığımızda Noah'ın bahçede, korumalarla beraber olduğunu gördüm. Bizi gördüğünde önce duraksadı, ardından iri adımlarla yaklaştı. "Neler oldu? Mark nerede?"

"Buradan gitmeliyiz, konuşmamız lazım," dedi Deren net şekilde ve bu cümleler Noah'ta bir soru işareti bırakırken, "Cesedi korumaların olduğu helikoptere götürelim," dedi Yaman.

O, diğer adamlarla beraber cesedi ortadan kaldırırken etraftaki korumalar da toparlanıp helikoptere ilerlemişti. Abilerimin de helikopter de olduğunu anlamıştım. Rusya'nın rüzgârı dudaklarımı sızlatırken kendi etrafımda dönüp sonra umutla Deren'e baktım. "Burada... olabilir mi?"

Deren karmaşık bir zihin ve puslu gözlerle bakarak, "Sanmıyorum Karmen," diye cevap verdi.

"Kim?" diye sordu Noah.

Yeğenin.

Karina'm. Kalbim Karina'm.

Önüme dönüp adımlarımı havanın üzerimde atıyormuş gibi ilerleterek helikoptere yürüdüm. Deren arkamdan gelirken abimin ona sessizce sorular sorduğunu duyuyordum. Mark sığınaktaydı, bizi ve dışarıyı göremezdi. Ancak korumalar ona haber verdiğinde dışarıya çıkacaktı ve eğer söyledikleri aklımın aldığı gibiyse... onu takip ederek Karina'mı bulabilirdim.

Gerçek mi bunlar?

Onu son kez görecek olmak bir rüya gibiydi.

Havaya doğru dokundum, rüzgâr gerçekti.

Helikopterin basamaklarını çıkıp içeriye girdiğimde Dante ile Salvador'un beklentiyle bana dönen gözlerini gördüm. Deren ve Noah'ta bana yaklaşıp yanımda yer aldıklarında gözlerimin

karardığını hissedip son birkaç adım daha attım. En yakınımdaki koltuğa oturunca, "N'oldu?" diye sordu Salvador. "Bir şeyler ters mi gitti? Bu haliniz nedir?"

Umut dolu gözlerimi kaldırarak Deren'e baktım.

Benim gibi umut dolu bakmıyordu ama beyazlamıştı yüzü, adımları havada gibiydi. Varlığımın ötesinde bir hissim yoktu ama kalbim Karina'mdan, ruhum Deren'e kadar uzanan bir umut vardı içimde.

"Karmen?" diye bağırdı bu kez Dante.

İrkilerek ona döndüm. Bir şey diyemedim ama Deren, "Bağırma," diye ikaz etti onu. "İrkiliyor."

Hızlı düşünmenin bana bir şeyler kazandıracağını geç fark ettim ama fark ettim. Düşünmeye geç ama hızlı başladım. Mark hâlâ içerideydi, söyledikleri kulaklarımı çınlatıyordu. Bana yardım edecek kişiler korumalarıydı. Ya da bizzat gidip ona mı sormalıydım? Ya inkâr ederse? Çünkü kızımı son kez göremeyeceğim için sevinmiş gibiydi, öldürecek olmama rağmen söylemezse?

Yerimden hızlıca kalktım, kimse beni tutamadan ilerledim. Merdiveni inerek dışarıya çıktığımda Deren'in arkamdan gelmeye başladığını, abilerimin bağırdığını duydum. Diğer helikoptere tüm gücümle koşarken Yaman'ın o iki adamla indiğini gördüm. Elimde silahım, üzerimde çelik yeleğimle o adamlara yetişip yakasından tuttum. "Mark'ın söyledikleri... Kızım hakkında söyledikleri neyi işaret ediyor? Konuş!"

Koruma bir panik duygusuyla yanındaki diğer yaralı korumaya bakınca, silahımı kaldırıp namlusunu ona hedef aldım. Alnına alnına vurarak, "Karina," diye fısıldadım. "Nerede? Mark ne anlatmak istedi?"

"Ben... Çok az şey biliyorum, nerede olduğunu bilmiyorum..."

Nerede olduğunu bilmiyor ama gerçekten doğru, Karina bu dünyada. Ruhu belki gitti ama bedeni ve hâlâ atan kalbiyle burada bir yerlerde. Demek tahminim doğruydu, Karina'mın beyin fonksiyonları ölmüştü ve Mark onu cihaza bağlı olarak hayatta tutuyordu. Doktorlar, boğulması, böbreğinin alınması... Tüm bunların ne kadarı doğruydu?

"Bunu yanımıza alıyoruz," dedim Yaman'a. "Diğerini bırakın, sizin benim cesedimi alarak kaçtığınızı söylesin." Diğer korumaya döndüm. "Duydun değil mi? Yalnızca benim aktardıklarımı söyleyeceksin. Yoksa

seni bulur, öyle bir öldürürüm ki... Dizlerime kapanıp yalvarmaktan sesin kısılır."

Koruma yaralı kolunu tutarak geriledi. "Dediğiniz gibi yapacağım."

"Mark beni öldü bilecek, kaçmayı deneyecek, hayatının ikinci hatasını da yapacak. Mark kızımın fişini çekmeden ben onu öldüreceğim. Ben kazanacağım, ben..."

İsterik kelimelerle konuşuyordum, sözcüklerin sevinci ve hüznünü kalbime sığdırmaya çalışıyordum. Fakat kızımla doluydu orası, başka hiçbir şeyi alamıyordum.

Çığlık atarak koşmak istiyordum.

"Mark, bizim ayrıldığımızı öğrenince buradan kaçacak," dedi Deren, ben o sırada başka koruması sağ kalmış mı diye etrafa bakıyordum. Yalnızca buradaki iki koruması hayattaydı. "Burada bir sürü araç var, onu takip edeceğim. Her yer çok karanlık ve o çok panik halinde, takip ettiğimin farkında olmayacaktır."

Tuttuğum korumayı Yaman'a doğru itip arkama döndüm. Deren, ceketinin yakaları rüzgârda uçuşurken teslimiyetle bana bakıyordu. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdı. *Hem de her şeye rağmen. "*Ben de geleceğim," dedim ona yaklaşarak. Deren'e dönünce yüzüm, sesim hemen nasıl da yumuşamıştı.

"Gelme."

"Neden? Neden! Kızım söz konusu."

"Abilerin merak içindeler, izin vermeyeceklerdir." Helikoptere doğru baktı, abilerim bizi izliyorlardı, Salvador aşağıya kadar inmişti. "Ben izlerim Mark'ı, an an takip ederim. Bahsettiği gibiyse, vardığın sonuç doğruysa... Karina'yı bulmak için her şeyi yaparım."

Bir anda gözlerim karardı, gerçek dahi olmayan bir yaşanmışlık canlandı.

Sen benim kızımı kaybettin, ben seninkini buldum.

Deren rüyamda bunları söylemişti bana.

Tanrı'm... Bu nasıl bir paralellik? Hissetmişim, biliyormuşum gibi..

"Rüya mı?" diye sordum bu yüzden.

Kafasını iki yana salladı.

"Sen gerçek olamazsın," dedim ona. "Ben birinin beni bu kadar sevdiğini hissedersem yaşamak isterim. Fakat ben... ölmek istiyordum."

Gözleri soyadının hakkını vererek bakmaya başladı, kalbim ise üçten geriye saymadan hızlanıyordu. Yanıma kadar gelip sağ omzumdan tuttu, beni hafifçe sarsıp sertçe konuştu. "Ölmeyeceksin," dedi ve sanki zor bir şey istiyormuş gibi yutkundu. Gözleri sol koluma bakarken kısıldı. "Beni seveceksin, ölmeyeceksin."

"Karmen, neler oluyor?"

Salvador hiddetle bağırınca çenemi yukarıya dikip abilerime baktım. Somut bir gerçeklik isteyerek bakıyorlardı ama bir araya getireceğim cümleleri nasıl kuracağımı bilmiyordum. Hâlâ şok içindeydim, beni gerçekliğe inandıran Deren'in kendisiydi. Her ne kadar söylediklerileyle rüyamdan çıkıp gelmiş gibi olsa da.

"Abilerinin yanına dön, ben sana haber vereceğim," dedi Deren, beni bırakıp. Yaman'ın yanına iki adımda gitti, Yaman o adamı helikoptere tıkmış geri dönüyordu. Birbirlerine baktıklarında Yaman ona kafasını sallayıp bana döndü. "İkimiz de iyi takipçiyiz. Mark'ı izleriz. O fişi asla çekemez."

Buradan çıktıktan sonra o fişi çekmeye mi gidecekti gerçekten?

Kızımı yaşam garantisi olarak elinde tutmuştu, benim öldüğümü düşündüğünde de ondan kurtulmak istemişti.

Çünkü ben öldükten sonra Karina'nın abilerim için hayat garantisi olmayacağını biliyordu.

Ellerimi şaşkınlıktan kapatamadığım ağzıma götürdüm. "Nil?" dedim Deren'e. "Nil'e söz verdin, sabah yanında olacaktın."

Onu dinlemiş olmamın üzerinde durmadan gözlerini sımsıkı yumdu. "Kendimi affettiririm."

"Deren," dedim bir adım atarak. "İzin ver, Nil'e ben bakayım, en azından bir süre, güvenini sağlayayım." Çok mutlu ve şaşkın olsam da tırtılımı düşünmeden yapamıyordum.

"Kızım güvende."

Böyle söyleyip Yamanla birlikte arkalarını dönünce yalnızca bir adım ileriye gittim, sonra bir kuvvetle çekildim. Tam bir şey diyecektim ki Deren durup aniden arkasına döndü, üzerime doğru yürümeye başlarken ceketini çıkardı. Ceketini uzatıp omuzlarımın arkasına bıraktı ve ellerimi tutup ceketin yakalarına götürdü, ceketi düşmesin diye tutmamı sağlayıp tekrar arkasını döndü. Koştu.

"Ateşin var," dedim, ceketine sarılarak. Ama sesim oraya kadar gitmedi. Salvador abim yüksek sesle sorular sorarken Deren'in

Yamanla beraber koşmaya başlamalarını izledim, garajdaki arabalardan birisini alırlardı, anahtarı da korumaların üzerinden... Karina için koştuğunu, onu bulmak için nefes nefese kaldığını bilmek... dizlerimin üstüne çöktürdü beni.

Ben kızını ondan kaçırmak için bu hızda koştum, o ise kızımı bulmak için.

İlk kez çok derinden bir pişmanlık hissettim.

Ancak sonradan, "N'apıyorsun?" dediğini net duyabildim abimin. "Kalk Karmen! İçeride n'olduğunu anlat, onlar nereye gidiyor?"

"Abi... Ben inanamıyorum, anlamıyorum, kafamda mı kuruyorum... Ama başka türlü hangi fişten bahsediyor olabilir ki?"

"Ne fişi kardeşim?"

"Abi," diyerek gülmeye başladım. Karina'yı son bir kez görme şansım gerçekten de var mıydı?

"İyi değilsin," diyen abim beni yerden kaldırınca ayaklarımı yere sağlam basmaya çalıştım. Rüzgârda uçuşan saçlarımı önümden çekip dikilen korumaya döndüm ve aklımı toparlayıp, "Biz gittikten on dakika sonra," dedim. "İçeriye gidip Derenle Yaman'ın, kalan korumalarla beraber uzaklaştığını söyleyeceksin. Yaşadığımı söylersen öldürürüm seni."

Hızlıca kafasını salladığında önüme döndüm ve helikoptere yürümeye başladığımda Salvador abim sorular sorarak bana katıldı. "İyi misin?"

"Edip'in kurşun sıktığı mezar boştu," dedim kendi kendime. "Kızıma sıkmadı. Ama hayır, fark etmez... O kurşun yine de kızımın ruhuna sıkıldı, yaşadığım acı gerçekti. Ölecek gibi hissetmem gerçekti. Doğru mezarı bulsa oraya bile sıkar. Hâlâ öldürmekte kararlıyım Edip'i."

Helikopterin merdivenini çıktım ve en yakındaki koltuğa oturup titreyen ellerime bakarken Noah önümde tek dizini kırarak eğildi. Diğer abilerime kıyasla yumuşak bir gülümsemeyle gözlerime bakarak, "Neler olduğunu bize anlatır mısın?" diye sordu.

"Anlatacağım... Ben bir kendime anlatayım, size de anlatacağım."

Bakıştılar ve ardından helikopter kapısı kapandı, bana gelen bir bardak suyu içerken dudaklarım titredi ama uzun zaman sonra ilk kez suyu bitirdim. Şişeyi indirdiğimde Noah ellerimden aldı ve abilerim sırasıyla koltuklarına yerleşirken, Noah'da yanıma oturdu. Kemerimi

benim yerime bağlayıp saçlarımı düzeltti, silahımı alıp elini verdi, parmaklarımı okşadı.

Karina'nın ce... cesedini hiçbir zaman görmemiştim.

Çünkü o sıralar kendimden geçmiş durumdaydım, öldüğüne inanmıyor, onu aramaya devam ediyordum. Zaten karşı koyuşlarım yüzünden hastaneye yatırılmıştım.

Sonra kalbimde hissetmiştim onun öldüğünü.

Beyin ölümü nasıl gerçekleşmişti? Tesadüfi mi olmuştu?

Beyin ölümünden başka bir ihtimalinden onu cihaza bağlayacağını düşünemiyordum. Hayata geri dönmesi imkânsızdı fakat... onu son bir kez görebilirdim.

Bunun için ruhumu bile verir...

Ama ruhum Deren'ken... nasıl veririm?

"Güzel kızım," diyem Noah, düşüncelerimle olan yalnızlığımı dağıttı. "N'oluyor, söyleyip rahatlatsan ya bizi?"

"Ben..." etrafıma bakınca helikopterimizin kalktığını fark ettim, camlardan dışarıda koyu lekeler vardı. "Sizinle konuştuğumuz oyunu Mark'a oynadım, o kadını öldürdüğümde gerçekten benim öldüğümü sandı. Sevindi, yetmedi bir de güldü... Tam ortaya çıkıp onu hayal kırıklığına uğratacaktım ki bir şeyler söylemeye başladı."

Dante elini çenesinde gezdirir şekilde, "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

"Onu öldüreceğimi anladığı için az kalsın... Karina'yı son kez görebileceğimi söyleyecekmiş, az kalsın söyleyecekmiş..." alt dudağımı ısırarak hayretle gülümsedim. "... sonra fişini çekebileceğini, artık Karina'nın kendisi için hayat garantisi olmayacağını söyledi. Ölmüş ama fişini çekmemiş, son kez görebilirmişim... Onu bile istemiyor, son kez görmemi bile... Öyle madem, ben de onu kızımdan önce öldüreceğim."

"Kardeşim," dedi abim. "Neler diyorsun?"

Kafamı kaldırınca abilerimin birbirlerini izlediklerini gördüm. Dante ceketini çıkarmış, gömlek kollarını kıvırmıştı. Abilerim duygularını her zaman soğuk ve mesafeli şekilde yansıttıkları için bu şaşkınlıkları beni gülümsetecekti neredeyse. "Karina'nın fişe takılı olması ne anlama geliyor?"

"Başka bir şey eklemedi söylediklerinin üstüne," dedim kalbim hızlı atarken. "Ben... bir tahminde bulundum."

"Ne ne?" dedi Noah, heyecanla.

"Karina eğer öldüyse ve buna rağmen hayattaysa... tek açıklaması beyin ölümünün gerçekleştiği."

Salvador abim önüne eğilip boğazından bir ses çıkarırken, "Fakat Karmen," dedi Dante. "Sen Karina'yı, yeğenimizi görmedin mi? Öldüğünde... mezarına gömerken, hastaneden alırken?"

Heyecanlı bir sesle, "Kendimden geçmiştim, bunların hiçbir anına tanık olmadım," dedim.

Salvador boğazdan gelen öfkeli bir sesle, "Bizi kandırdı mı?" diye bağırdı. "Doktorlar, tanık oldukların, yaşadıkların... Karina'yı son kez görme şansını bile hayatının garantisi mi yaptı?"

Cümleler arasından kalbime tesir eden iki kelime vardı.

Son kez.

Ben... Karina'mı görebilecek miydim?

"Noah!" Diye mutlu bir çığlıkla ona döndüm ve kollarımı boynuna dolayıp koltuğumda zıpladım. "Karina'yı görebileceğim, onu bulup göreceğim, o beni görmese de sarılıp kokusunu içime çekebileceğim. Öldüğünü... hissediyordum ama onu görebilmek... bir hediye, bir mucize! Aman Tanrı'm, kendime engel olamıyorum, mutluluktan ağlıyorum..."

Noah, aşırı duygularımın ve söylediklerimin yoğunluğunda afallamış şekilde vücudumu tutarak, "Kardeşim," dedi. "Söylediklerin doğruysa, anladığın gibiyse... Bu gerçekten Karina'yı görebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Başımı sevinçle aşağı yukarı sallayıp yüzümü biraz geri çektim. Gözyaşları yüzümü cömertçe ıslatıyordu. Ellerim abimi sıkıca tutarken, "Eğer tahmin ettiğim gibiyse o beni göremeyecek, hissedemeyecek, benliği hiçbir şeyin farkında olamayacak," dedim. "Ama... ben kızımla, Karina'mla vedalaşacağım abi."

Abimin gözlerinden bana umut dolu kafa kafa karışıklığı yansımıştı. Arkamdan beni tutan iki el hissedince dönüp Salvador'a baktım. Kalın kaşlarını çatmış, derin derin gözlerimi izliyordu. Eli gözyaşlarıma dokunurken, "Mutluktan ağlıyorsun," dedi. "Asla inanmazdım bir daha mutluluktan ağlayacağına."

"Yalvarırım bir rüya olmasın," dedim gözlerimi hızlı hızlı kırparak. "Ölmüş olduğunu zaten kabullendim, fakat onu bir kez olsun görmek... her şey demek abi. Bana deseler ki Karina'yı son kez göreceksin ama

hemen öleceksin! Hiç beklemezdim biliyor musun, hemen kabul ederdim!"

"Ben bile ederdim," dedi Noah, heyecanla.

"Böyle söyleme," diyerek önümde eğildi abim. Duyguları, engin bir deniz gibi gözlerinden taşıyordu. "Ölmeyeceksin. Eğer anladığın gibiyse... Karina'mızı göreceksin kardeşim, ölmeyeceksin."

Ya hayal kuruyorsam? Mark başka bir durumdan bahsettiyse? Fakat, düşünüyorum... Söyledikleri başka anlama geliyor olamazdı. Hem şoförü de inkâr etmemişti, sadece nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Onu konuşturacaktım, illa ki bir şeyler biliyordur.

"Deren ile Yaman nereye gitti?" diye sordu Dante abim. "Tek başlarına? Amaçları ne?"

Derenle olan konuşmalarımızı hatırlayıp, "Mark'ı takip edecekler," dedim. "Mark öldüğüme inanmış görünüyordu. Şu an sizden kaçmak için uzaklaşacak, Deren ile Yaman takipte olacak."

"Orospu çocuğu," dedi Noah, hâlâ ellerimi tutuyorken. "Deren... Tek başına halledebilir mi?"

"Ona güveniyorum, Yaman ile halledeceklerdir." Elimi gerçekten var olduğuna inanmak için dudaklarımdaki gülümsemeye götürdüm. "Ayrıca Mark'ın az koruması kaldı, sadece yanındaki birkaç kişi."

"İnanamıyorum," diyerek duygusal şekilde konuştu abim. "Gerçekten böyle bir imkânımız varsa... Belki... dediğin gibiyse, bitkisel hayattaysa... geri dönemez mi?"

Bu içimi acıtan bir soru olduğu için dudaklarımdaki gülümsemeyi kaybettim. Hem bir hemşire hem de anne olmak çok zordu. Tüm annelik güdüsüyle böyle olmasını arzulasam da... mucizelerin aksine bitkisel yaşamdan dönmenin imkansız olduğunu biliyordum.

Hele de o yaştaki bir bebek için...

"Hayata geri dönmese de... onu bir kez görmek bile yeter bana. Kızımı öyle çok özledim ki... çığlıklar atarak ağladım. Bu yüzden, görmek bile yeter." Başımın döndüğünü hissederek elimi şakağıma götürdüm, sanki beynimi dengede tutacaktım. "Mutluluktan başım dönüyor, ilk kez bu kadar mutluyum."

Abim endişeli gözlerle bakarak, "Karmen," dedi. "Çok üzgünüm."

"Neden?"

"Ne kadar çok acı çektiğini ilk kez bu kadar derinden fark ettim. Ve bunu senin mutlu olduğunda anlamam, sen söylemeden anlayamamış

olmam..." başını eğdi. "Sözdeymiş yalnızca, iyi bir abi olamamışım."

"Sizlerin yerinde başkası olsa çoktan silerdi beni," dedim, çünkü hatalarla doluydum. "Siz yapmadınız. Bunu düşünüp iyi bir abi olduğunu fark etmektense şimdiyi düşünüp kötü abi olduğunu söylüyorsun! Çok yanılıyorsun!"

Yüzünü ovalayıp doğruldu, koltuğuna otururken hostesi çağırdı. Benim için bir su isterken kendisi için şampanya istedi. Birazdan suyu içerken ellerim hâlâ titriyor ve abilerim kendi aralarında, bir anlaşmaya varıyorlarmış gibi bakışıyorlardı. Russolar birbirlerine baktıklarında ne düşündüklerini az çok anlayabiliyorlardı, yıllar içinde düşünme şeklimiz birbirine çok benzemişti.

Gözlerimde uykusuzluğun oluşturduğu acıyı hissetmeme uyumayı hiç istemiyordum. Mideme oturmuş o ağır his yüzünden elimi karnımdan da çekemiyordum. Parmaklarımı telaşlı şekilde ovuyor, bir rüyayı yaşıyormuş hissinden kurtulmak adına tırnaklarımı derime batırıyordum. Umut... şu dakikada ya ölmem için vardı, ya da son kez bir nefes almam için. Karina'yı görmenin hayalini kurdum, dolaylı yoldan da ciğerime batmayan bir nefesin, kalbine son kez dokunmanın...

Onun ellerindense benim kollarımda ölsün... Yalvarırım Tanrı'm.

Ben hâlâ mutluluk gözyaşlarımı silerken helikopterdeki yolculuğumuz sona erdi. Araziye indiğimizde yine abilerim yardım etti, Noah kemerimi çözdü ve inerken elimden tuttu. Salvador ile Dante fısıldaşarak arkamdan geliyordu. Açık alanda başımı çevirip diğer inen helikoptere baktım ve Mark'ın yanımıza aldığımız korumasını gördüm. Enrica onu indiriyordu.

"O korumayla konuşacağım," diyerek ilerlemeye başladım.

Noah omuzlarımdan tuttu. "Bekle biraz. Şok yaşıyorsun, yürürken bile ayakların birbirine dolanıyor, boşluğa atıyorsun sanki adımlarını. Eve geçip biraz dinlen, ardından..."

"Vaktim yok," dedim gözlerimi korkuyla açarak. "Mark fişi çekmeye gideceğini söyledi, kızımın yanına ondan önce gitmeliyim."

Noah arkasını dönüp bize yaklaşan diğer abilerime baktı, onlar da ısrarcılığımın dayanıklılığını görmüşlerdi. Dante bize doğru yaklaşan korumalardan birisine bakıp, "Evet git," dedi. "Yengeme söyle, Karmen için kalın bir kıyafet versin. Çabuk al getir."

O koruma emri yerine getirmek için uzaklaşırken ben de önüme dönüp hızlı adımlarla ilerledim. Arazinin arka tarafındaydık, her zamanki korumalarımız yerlerindeydi. Hızlı yürüyüşüm sırasında Deren'in omuzlarıma bıraktığı ceket düşse de durmadım, korumaların yere bıraktığı adama yürüdüm. Dizlerinin üzerinde oturmuş, korkarak bana bakıyordu.

Ona eğilip kırışmış gömlek yakalarından tuttum. "Mark'ın koridorda söyledikleri ne anlama geliyor? Ne gizliyordu benden?"

"Ben ben," diye kekeledi.

Sanırım sabrı olmayan sadece ben değildim, abimin de sabrı yoktu. Yanımdan geçen kurşunun adamın omzuna saplandığını gördüm ve Salvador ona eğilip saçlarından kavrarken, "Seni sikerim," diye alçak sesiyle hırladı. "Konuş, anlat! Mark neler yaptı?"

Adam toplamda iki kurşun yarasıyla sersemlemiş halde inlerken abimin elinden kurtulmaya çalıştı. "Beni saklarsanız..."

"Koruyacağım, saklayacağım!" Dedim hemen ve gömlek yakalarını bıraktım. "Ne kadar biliyorsun, anlat!"

Adam abime ürkmüş, rahatsız olmuş bir bakış atıp, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Yalnızca... Kızınız beyin hasarı aldıktan sonra cihaza bağlanmış, bunu biliyorum!"

Yer ayağımın altından bir kez daha kaydı. Doğru sonuca mı varmıştım? Kızım, onun acımasızlıkları yüzünden beyin ölümü geçirmiş ve Mark, onun bedenini hayatının garantisi olarak saklamıştı. Ve bu gece planım olmasaydı, yalnız kendisi istediğinde ve hayatının son anında olduğunu anladığında söyleyecekti. Karina bir yerdeydi, dünyadaydı, hissedemiyordu ama vardı.

Karina'm... bekle beni.

"Nerede?" diye sordum onu bir daha sarsarak. "Kızım nerede?"

"Bilmiyorum, şu durumda bilsem söylemez miyim efendim?" Vücudu sağlam duramıyordu, neredeyse üzerime doğru düşecekti. "Mark Bey böyle bir sırrı bizlerle paylaşmaz! Yalnız Valeri biliyordur, en sadık koruması kendisi!"

Ne yazık ki doğruyu söylediğini hissediyordum. Bu durumda söylemekten başka çaresi zaten yoktu, üstelik bu kadar korkarken. Heyecanlı, uyuşmuş ellerimi yüzümden geçirip, "Kızım hakkında başka ne biliyorsun?" diye sordum.

"İnanın yalnız bu kadar," dedi hızlıca başını sallayarak. "Siz korumalarınıza ne kadar şey anlatırsınız efendim? Mark Bey'de bizlere hayati bilgilerini vermez, sadece ikili konuşmalarda duyarız bazı şeyleri. Nerede, ne zamandır tutuluyor inanın bilmiyorum."

Bilmiyor olsa da vardı, gerçekti, onaylıyordu. Kalbim Karina'mın kalbi hâlâ atıyordu.

Gülerek ellerimi çektim, beni boğan nefesime alan açmak için kıyafetimi çekiştirerek geriledim. "Peki sık gittiği bir yer biliyor musun? Farkında olmadan onunla bile gittiğin bir yer olabilir, söylememiştir ama gittiği yer Karina'nın yanıdır belki. İlla ki bir duyumun olmuştur, Valeri söylemiştir?" Abime korkak bir bakış atarak elini omzuna götürdü. "Mark nasıl öğrendi, bunu biliyor musun peki?" diye sordum. "Hamile olduğumu nasıl öğrendi? Karina'yı... nasıl aldı?"

Adam bir an tekrardan hızlı yanıt verecekmiş gibi dudaklarını araladı, fakat sonra durup bir şey hatırlıyormuşçasına düşündü. "Bir arkadaşı... O gece bir arkadaşı gelip söylemişti."

"Kim?" dedi abim hemen.

"Valeri'yi yanına çağırdı, sizin ihanetinizden bahsetti, kapının ardındaydık..." bir saniye durdu. "O geceye kadar sizin ihanetinize dair bir şey bilmiyordu ama gece gelen arkadaşı bir şeyler anlattı. Andrei... Evet, Andrei'ydi, hâlâ da zaman zaman görüşürler kendisiyle."

Andrei, Andrei... Böyle bir ismi tanıyordum, yıllar önce kumarhanelerde, davetlerde bir araya gelirdik.

"Babasını öldürdüğüm Andrei mi?" diye sordu Salvador. Silahını boşluğa doğru salladı. "O olmalı, intikam için söylemiş olmalı, fakat seni nerede gördü ki?"

"Bilmiyorum," dedim ağır nefesler alarak. "Yakın zamanda hiç görmedim onu." Sorular bir kurşun hızında akıyordu kafamın içinde ve sormak için birkaç tanesini yakalamıştım. "Bunlar ne zaman oldu?"

Adam korkarak yarasına bakarak, "İki üç yıl falan," dedi. "Henüz... hamileymişsiniz."

Geriye doğru sendeledim, vücudum itilmiş gibiydi. Başımı döndüren duyguları karıştırıyordum, mutluydum ama kinliydim de. Beni arkamdan iki ayrı el tutuyordu, büyük ama zarif oluşları Noah olduğunu düşündürmüştü.

"Hamileyken," diye tekrarladı abim. "Henüz hamileyken... çok önceden, yıllar önce biliyordu! Her şey, Karina'nın tüm ölümünü titizlikle hazırlamış, en küçük ayrıntıları dahi düşünmek için seneleri olmuş!"

"Ama yine de yapamamış," dedim hıçkırıklara boğularak. "Kızım... onu son kez görmem için direnmiş. Annesinin kendisine veda etmesi için aylarca beklemiş..." Karina beni bekliyor, Aman Tanrı'm beni bekliyordu! Ölmek için... beni bekliyordu. Bedeni huzura kavuşmak için benimle vedalaşmak istiyordu.

"Başka şey?" dedi abim öfkeyle. "Başka ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi adam, kolunu tutup inlerken. "Bunlar da zaten seneler içinde, aynı çatı altında olduğumuz için duyduğum şeyler! Nerededir, ona tam olarak ne yapmıştır bilmiyoruz!"

Sayıklar gibi kendi kendime konuştum. "Belki de o yüzden boğuluyorum, o kendi kendine nefes alamadığı, o cihazlara bağlı olduğu için!"

Geceleri bu yüzden mi boğularak uyanıyorum?

Andrei... Demek o söylemişti, Mark'a iletmişti, kızımın sorumlularından birisi de oydu. O listeye adını hemen yazacaktım, eve çıkar çıkmaz hem de! Onu da öldürecektim ama öncesinde öğrenmem gerekiyordu, onun bunlardan haberinin olup olmadığını. Belki de farkındaydı, hâlâ görüşüyorlarsa belki Karina'yı saklamasına yardım ediyordur.

Onun yanında olabilir miydi?

"Andrei'yi de bulmamız lazım," derken Salvador'un silahını kaldırdığını gördüm ve kurşunu dizlerinin üstündeki adamın kalbine sıktığında, "N'apıyorsun?" diye bağırdım. "Söz vermiştim, o adamı öldürmeyecektim!"

Adam geriye doğru yatıp gözleri açık şekilde gökyüzüne bakarken abim silahını yanına indirerek, "Ben öyle bir söz vermedim," dedi. "Yeğenimin ölümüyle uzaktan ya da yakından alakası olan herkes ölecek." Enrica'ya bir kaş hareketi yaptı ve ardından iki koruma cesedi önümden çekip karanlıkta uzaklaştı.

"Ama... koruyacağıma söz vermiştim abi."

"Vermeyecektin. Bu adam belki de Mark'a Karina'ya boğmaya giden yolda farkında olsun olmasın... Kaç kez ona yardım etti, bir düşün."

Doğru söylediğini inkâr etmek istercesine gözlerimi yumdum. Abim haklıydı, bu adam senelerdir Mark'a yardım etmişti ve Karina'nın ölümünde payı vardı. Bunu düşününce verdiğim sözün de bir değeri kalmıyordu.

"Üstelik," diye ekledi abim. "O kadın da Karina'yı tanımadığını söylemişti fakat tanıdığı ortaya çıktı. Zaten sen de bu sebepten öldürdün. Bu adam da... Kim bilir belki gördü Karina'yı. Şimdi nerede olduğunu bilmese de bir zamanlar ölümüne yardım ettiği çok gerçek."

Duymayı istemeyerek kafamı iki yana salladım ve üzerime sıçrayan kanlara bir daha baktım. Karina'yı bulmadan önce temizlenmem gerekiyordu, göğsümde bir kan lekesiyle kızımın yanına gidemezdim. Kalbimde kan taşıyamazdım Karina'mı taşırken.

"Andrei'ye ulaşmak içim bir ortak tanıdığımızı arayacağım," dedi abim ve cebimden telefonunu çıkararak arkasını döndü. Ben de beni tutan Noah'a döndüm ve sabahın ilk ışıklarına baktım. Gün aydınlanıyordu. Ve içimde ilk kez umut vardı, belli ki bu sabah güneşin yansıması ruhumu aydınlatmıştı.

"Bu saatte rahatsız ediyorum," diyen Salvador abimin konuşmasına döndüm. "Ah, demek uyanmıştın? Afrika'dasın öyle mi? Safari'ye gittin. Anladım Benedict, bir sorum olacaktı." Karşı tarafı sakinlikle dinlerken burun kemerini sıkıyordu. "Andrei'yi son zamanlarda gördün mü? Nerede, biliyor musun? Hayır canım, alındım... Kötü bir şey yapacağımdan değil, bir iş mevzu bahis olduğundan merak ediyorum."

Sabırsızlıkla dudaklarımı ısırdım. Salvador bir dakika daha geçmeden aramayı kapatıp, "Aptal," dedi adama, dişleri arasından. "Safari'ye gitmiş... sen git de hayvanat bahçesine alsınlar ayı diyerek." Telefonu cebine bırakıp bize doğru döndü. "Andrei'yi en son geçtiğimiz hafta, Rusya'da görmüş."

"Rusya... Bir bağlantısı var mıdır sence abi?"

"Bu durumda Deren'den haber beklemek lazım," dedi abim, sırasıyla bizlere bakarak. Korumalar çıt çıkarmadan abimi dinliyordu. "Mark nereye gitti, öğrenip haber verecektir bize. Bu sırada Andrei'nin İtalya'daki evine göndereceğim Enrica ile birkaçını, burada mı değil mi emin olalım."

Mantıklı düşünmeye çalışarak, "Karina... Rusya'da olmalı," dedim. "Mark onu çok uzağa göndermez, yakınında olmasını ister."

"O Russo'muzu uzağa gönderemez ama biz kendisini çok uzağa göndereceğiz; cehenneme kadar."

"Cehenneme kadar," diyerek onayladı Dante ile Noah.

Bir daha doğan güneşe ve rengi ısınan bulutlara baktım. Kızımın gözlerini düşlerken güneşin ısısı bedenime çarpıyordu. Dizlerimin üstüne çöküp bu güneşin ruhuma dokunmasına izin verdiği için Tanrı'ya teşekkür etmek istiyordum.

Temizle. Kalbindeki kan lekesini temizle.

Noah'ın kollarından bir sevinç haliyle çıktım, abilerim şaşkınca bakarken eve doğru koştum. Yerden Deren'in ceketini alıp ona sarıldım. Kapıyı çılgınca çaldım ve abilerim arkamdan evin basamaklarını çıkarken, bana kapıyı Sara açtı. Üzerinde beyaz gömleği, siyah kumaş eteği vardı. Yüzümdeki gülümsemeye şaşkınlıkla bakıp geriye çekildi. "Efendim, hoş geldiniz."

"Hoş buldum," dedim içeriye girip. "Erken kalkmışsın."

"Babanızın ilaçları için..."

Onun yanından geçerken abilerim de eve girdi. Boyları, iri vücutlarıyla kapının önünü kaplıyorlardı. Dante ceketini Sara'ya verip salona geçerken ben de asansörlerin oraya yürüdüm. O sırada da beyaz sabahlığıyla koltuktan doğrulan Angel'ı görmüş bulundum. Onu rüya gibi gösteren sabahlığının kuşağını bağlayarak arkamdan gelen Russo erkeklerine baktı. "Salvador, kocam... Gelmişsin."

"Burada n'apıyorsun? Bu saatte." Abim yanımdan geçerek ona ulaştı, yengemin kabarmış kızıl saçlarını düzeltirken az önce birisini acımasızca vuran kendisi değilmişçesine şefkatliydi. "Odamızda olman gerekmiyor mu aşkım?"

Yengem uykulu uykulu esnedi. "Seni... beklerken uyuyakalmışım."

"Beni yatağımızda bekle, yatağımızı ısıtarak."

Yengem cilveli şekilde gülümseyip bana doğru bir bakış attı ve onu şaşırtmışım gibi duraksadı. Çağırdığım asansöre binerek yukarıya çıkarken mevcut durumu yengeme anlatmayı abilerime bırakmış oldum. Babamın olduğu kata çıkıp koridoru koştum ve uyanık olduğunu öğrendiğim için heyecanla açtım kapısını.

Babam, elinde bir fincan kahve ile bana doğru döndü.

Kapıyı kapatıp içeriye girdim ve ayaklarım bulutların üzerindeymiş gibi ilerlerken, "Baba," dedim. Gözlerimden yanaklarıma birer damla indi. "Söyleyeceklerime inanamayacaksın."

Bir vehamet görmüş gibi beni inceleyen gözleri merakla kısıldı. Yanına kadar gidip dizlerimin üzerinde, sandalyenin önünde oturdum ve babam beklentiyle bakarken, "Mark'ın yanına gittiğimizi biliyordun," dedim. "Onu almaya gittik ama çok, çok garip bir şey oldu babacığım."

Hareket ettirebildiği elindeki fincanı, sandalyesinin içecek bölümüne bırakıp, "Öl... öldü mü?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim gülmeye başlayarak. Ellerimi kahkaha atan ağzıma kapatarak babamı şaşkınlıkta bırakırken elinin üzerimdeki kanlı kıyafetime gittiğini görüp, "Benim değil, korkma," dedim. Gülmekten konuşamıyordum. "Mark ona oyun oynarken hayatının ikinci büyük hatasını yaptı baba. Onu izliyordum, haberi yoktu, o kadını yerime geçirdiğim için öldüğümü sanıyordu. Dedi ki... Karmen Karina'yı az kalsın son kez görecekti dedi, Karmen öldüğüne göre Karina'nın fişini çekelim dedi, ölmüş olsa da fişini çekmemiştim dedi... Ne kastettiğini anlıyor musun babacığım?"

Babamın bakışları bin yıl sürecekmiş gibi başlayan sessizliğe ilk darbeyi atmıştı. Parçaları kafasının içinde birleştirmesi için ona gerekli zamanı verip o sessizliği dağıtmak adına, "Kızımı görebileceğim," dedim. "Anladığım ve korumasının dediğine göre Karina beyin ölümü geçirmiş baba, beyin fonksiyonlarını kaybetmiş ama kalbi atmaya devam etmiş. Mark, onu öldüreceğim o an *kızını görebilirsin*, demek için o fişi çekmemiş baba! O kadar fazla düşünmüş ki kendini... Fakat öğrendim baba, Karina'yı bulacağım, Mark'ı Karina'dan önce öldüreceğim."

Babamın kalbini tuttuğunu, söyleyeceklerim bittiğinde fark ettim. Mutluluktan dönen başımla beraber eğilip kalbinin üstündeki ele baktım ve ardından endişeyle, "N'oldu?" diye sordum. Daha önce kalp krizi geçirirken felç olmuştu. "Babacığım? İyi misin? Kalbin mi ağrıyor? Özür dilerim, çok ani oldu!"

Nefeslerini düzeltmek için çabalarken eli kalbinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Çok... çok heye..."

"Ben de babacığım! Ben de! İnanamadım, sürekli bir rüyadayım diye korkuyorum." Babamın o sert, acımasız görünümü ardındaki kalbin Karina için bu kadar heyecanlanması yüreğimi ısıttı. "Karina'yı görebileceğim, onu bulup göreceğim. Öldüğünü zaten hissediyordum ama bu bir mucize oldu benim için! Asla aklıma böylesi gelmezdi baba!

Tanrı bana onunla vedalaşma fırsatı verdi, kızım beni bekliyor..." kalbimdeki buzların erimesi sonucunda içimde bir ufak deniz oluşmuştu sanki. "... annesini bekliyor, belki de o çiçekli elbiseyi giymeyi bekliyor. Onu... Mark'tan önce bulmalıyım."

Dizlerim üstünden kalkıp babamın düşünceli bakışları sırasında onu yanaklarından öptüm, sonra da arkamı dönüp koşarak odadan ayrıldım. Bir üst kata merdivenle çıktım. Odama girince doğruca ilerleyip aynadan kendime baktım. Kan damlaları boynuma da sıçramıştı. Elim yüzüme gidip gülümsememe dokundu, daha dün bu yansımadaki kadının dudaklarında soğuk bir ölüm vardı, şimdi sıcak bir yaşam oluşmuştu.

Üstümü çıkararak banyoya girdim. Çelik yeleğimi çıkarıp bırakmadan önce dokundum, sıcaklığını okşadım. Deren'indi. Duşkabine girip kandan arınırken saçlarımı, vücudumu defalarca köpükledim. Kendimi temizliyordum, kızımı bulduğumda bir katil olarak gitmeyi istemiyordum. O an Deren'in neden Nil'i bulduğunu sandığında kendini yıkadığını anladım.

Bornozuma sarılıp çıktım ve giyinme bölümünde kendime güzel bir kıyafet seçtim. Üstümü giyinirken gün epey aydınlanmıştı. Camı ardına kadar açtım ve ılık hava içeriye girerken yatağa koyduğum çantamdaki çağrıyı duydum. Deren olmasını ümit ederek koştum ve telefonu çıkarınca kayıtlı olmayan bir numara olduğunu fark ettim. Açıp kulağıma yasladım, karşı tarafa, "Efendim?" dedim İtalyan'ca.

Hattın diğer ucunda sessizlik oluştuktan sonra, "Karmen," dedi Utku, sert bir sesle.

Kalp atışlarımı adeta dilimde hissettim, dudaklarımdaki kelimeler titreşmişti. "Utku?" dedim inanamayarak. "Canım... Nasılsın?"

Sanki konuşmakta kararsızmış gibi sessiz kaldıktan sonra, "Abim seninle mi?" diye sordu soğuk bir sesle.

"Benimleydi," dedim bir gülümsemeyle. "Fakat şu an yanımda değil. Sen numaramı nereden buldun?"

"Abim... senin koruman, biliyorum. Kendisine ulaşamadığım bir durum olursa seni aramamızı istemişti." Onun sesini duyduğuna inanamıyordum, Deren'in bana en azından bu kadar güvenmesine de. "Biz biraz önce konuşurken telefon aniden kapandı. Şey... Ben de seni aramak istedim. Senin de yanında değilse madem, kapata..."

"Hayır, bekle!" Sesim kızgınmış gibi yüksek çıksa da bir affedilme arzusuyla titriyordu. "Biraz daha konuşalım. Seni özlemiştim, iyi ki aradın. Nasılsın? Nil... nasıl?"

Hiçbir karşılık almayınca telefonu kapattığını sandım fakat arama hâlâ açıktı. Silemediğim gülümsememle onun konuşmasını bekledim. "Ben seni özlemedim," dediğindeyse kalbimde küçük bir ateş parladı. "Konuşmasak daha iyi! Mecbur kaldığımdan aradım! Hoşça kal!"

Hattan düşünce telefonu kulağımdan indirip bir süre elimde tuttum, ardından kafamı salladım. Zaman alacaktı, geç olacaktı ama belki bir gün affedecekti. Belli ki belkiye sığdıracaktım küçük bir umudu.

Telefonu bırakmadan bu kez Deren'i aradım, Utku ulaşamadığını söylemişti ama telefonu çalınca, üstelik Deren açınca biraz şaşırdım. Derinden gelen uykusuz sesiyle, "Nasılsın?" diye sorunca kendimi konuşmamıza hazırlamadığım için bekledim. "Eve vardınız mı? İyi misin?"

"Evdeyim," dedim, oysa ki son zamanlarımda ev gibi hissettiren kendisiydi. "Sen neredesin? Neler oldu?"

"Hâlâ takip ediyoruz," dedi ve ardından bastırmaya çalıştığı öksürüğünün sesini duydum. "Şehir değiştirdi ama hâlâ Rusya'da. Sanki ülkenin diğer ucuna gidiyor."

"Arabayı sen mi kullanıyorsun? Sesin yorgun geliyor, Yaman kullansın," dedim konudan bağımsızca.

Beklemediği bir karşılık olduğu için bekleyip öyle cevap verdi. "O kullanıyor. Şoförüm, hatırlatırım."

Güldüm ve bu sesli bir yankı oluşturdu. Yankı Deren'e kadar ulaştı. Sonraki bekleyişi buna mahsus oldu, o gülüşümü dinledikten sonra konuştum. "Bir şey olursa hemen haber ver olur mu? Biz de birkaç iz peşindeyiz, Karina'yı... çok çabuk bulmalıyız, ondan da önce bulmalıyız."

"Bulacağız," dedi emin şekilde. "Bulacağım."

Odada hızlı, heyecanlı şekilde yürürken, "Utku seni aramış," diye söyledim asıl arama sebebimi. "Ulaşamamış, bu yüzden beni..."

"İyi de ben Utku ile biraz önce konuştum," dedi, araya girerek. "İşim olduğunu, kısa sürede döneceğimi falan söyledim. Biraz huzursuzlanıp aramayı kapatmıştı. Seni neden aramış?"

Utku farklı anlatmıştı, ulaşamadığını söylerken... bir bahaneye mi sığınıyordu? Benimle konuşmak istediği için yapmıştı, gururundan da

böyle bir yalan söylemişti. "Neden olacak, benimle konuşmak istediğinden ama kardeşin senin bir kopyan olduğu için... Gurur yapmış."

Deren huysuz bir ses çıkarıp kendini savunmadan, "Seni kıracak bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır. Nil beni çok özlemiş, onu söyledi."

"Piçe bak, nasıl söyler bunu..." kendi kendine homurdanınca gerçekten öyle olduğunu, Nil'in böyle söylediğini anladım. Tırtılım benim, belki babası ile amcasının kalbini yumuşatırdı. "Kahretsin, şarjım azalıyor. Karmen, sana ulaşacağım, haber göndereceğim. Bir şey olursa beni Yaman'dan ara."

"Çok dikkatli olun, nereye gittiğini, orada sizi nelerin beklediğini bilmiyorsunuz Deren." Endişeli kelimelerimi sıraladım. "Sakın riske atma kendini."

"Karina'yı bulmak için ne yapmam gerekirse yapmaya hazırım."

Arama düşünce şarjının bittiğini düşünerek telefonumu indirdim. Yatağın ucuna otururken bu kez başka sebepler yüzünden boğulduğumu hissediyordum. Kızımı görebileceğim gerçeğiyle o kadar ani yüzleşmiştim ki hâlâ bir şeyleri idrak aşamasındaydım. Onu görmek... Bir kez olsun görmek... Bilmiyorum, cennet böyle bir şey herhalde, cehennemse... daha dün, ondan önceki gün, onu kaybettiğim gün...

"Böyle giderse onu görene kadar kalp krizinden öleceğim..." heyecanlı bir çığlıkla yerimde zıpladım. "Acaba nasıldır, aylardır cihaza bağlıysa... üstelik organı alındıysa vücudu iflas etmiştir. Yalnızca o fiş Karina'yı hayatta tutuyordur, o çekilirse... Mark onu çekerse son kez de göremem kızımı. Ama acı çekmiyor, bunu biliyorum, beyin ölümü gerçekleştiği an acı çekmeyi de bırakmıştır."

Mutluluk gözyaşlarımı bir çırpıda silip sesli düşünmeye devam ettim.

"Nasıl görünüyordur acaba? Zayıflamıştır ama aylar içinde yüzündeki morluklar kapanmıştır, acıları geçmiştir... Fişe bağlıyken de bir şey yapmamıştır ona, o kadarını yapmamıştır..." acı ve sevinçle boğazım tıkandı. "Melekler kadar güzel uyuyordur kızım."

Acaba... Bir umut... Yaşama dönmek gibi şansı olabilir miydi kızımın? Bitkisel hayata girdiyse imkansızdı fakat başka bir şey varsa, başka bir sebep... Ah, çok imkansızdı ama bana kızımı bir kez olsun

görmek dahi yeterdi! Ben o kadar çaresiz ve özlem doluydum ki kokusunu içime çekeceğim için bile çıldırıyordum.

Eğer... Ölecekse de benim kollarımda ölecekti, Mark'ın acımasız ellerinde değil!

Ha, unutmadan... Yatağımın etrafında dolanıp komodini açtım. Yazdığım ölüm listesine bir daha baktım. Bazılarını öldürmüştüm, üzerlerinde çizik vardı. Ve yenisini ekleyecektim. Kalemi alıp nefretle Andrei yazdım, gözlerim kendi ismimin üzerinde dolandıktan sonra da kâğıdı yerine geri koydum. Komodini kapatıp sendeleyerek arkama döndüm.

"Mutluluktan başım dönüyor..." kıkırdayarak yerimde zıplarken kapımın açıldığını görüp baktım. Angel gözleri kocaman şekilde bana bakıyordu, o an öğrendiğini anladım ve süregelen mutluluğumla gözlerinin içine baktım. Sonra aynı anda sevinçle çığlık atarak birbirimize koştuk, sıkıca sarılırken beraber zıpladık. "Duyduklarıma inanamıyorum Karmen, bir mucize bu... Güzel Karina'mızı mı göreceğiz?"

"Evet evet!" Geriye çekilip ayaklarım üstünde zıplamaya devam ettim. "O aptal... Kızımın fişini çekmemiş, güya kendi hayat garantisi yapacakmış. Fakat öyle bir hataya düştü ki, öğrendim Karina'nın hâlâ hayatta olduğunu. Kızımı bulduğumda onunla tanışacaksın Angel, güzelliğine yakından bakacaksın, kirpikleri o kadar uzun ki ben hayran olurdum! Gülerken hâlâ damakları görünür mü acaba... Belki tekrar gülmesi imkansız ama onu tekrar görmek imkansız değil!"

Angel'in gözlerinden düşen damlalar kirpiklerini ıslattı. Sesli şekilde ağlayıp benim gibi hıçkırırken, "Şu mutluluğuna bak," dedi duygulanmış şekilde. "Harika bir annesin sen, kalbin adeta kızınla atıyor. Onu görmenin düşüncesi bile hayata döndürdü seni."

"Benim kalbim Karina," dedim eğilip onun yanağından öperken. Sonra gözyaşlarını sildim. "İnsan kalbi varsa vardır yoksa da yoktur! Fiziken değil, ruhen!"

Angel'de benim mutluluk gözyaşlarımı sildi. O sırada açık kapıdan giren Salvador abimi gördüm, ciddi ve umut dolu gözlerle bana bakıyordu. "Enrica haber getirdi. Andrei İtalya'daymış, fakat helikopter hazırlatıyormuş, Rusya'ya gitmek için yola çıkacakmış."

"Mark... ile buluşacak."

"Görünen o," dedi abim gözlerini kısarak. "Andrei'ye gidelim, hesabını soralım."

Hazır şekilde başımı salladım. "Alacaklarımı alıp geliyorum."

Ben odamda ilerlerken, "Kocam," diyerek abimin arkasından koridora koştu Angel. "Çok yorulmuşsun, senin için hemen bir şeyler hazırlayayım mı? En azından bir kahve?"

"Vaktim yok sevgilim." Asansöre beraber ilerlediler. "Bir şey yiyecek durumda da değilim! Fakat Karmen için hazırlatırsan çok sevinirim. Silahım... Odaya mı çıkardım? Belimde yok."

"Evet Salvador, odada bıraktın. Yoksa sen de mi mutluluktan kendinden geçtin?"

Abimleri fazla bekletmemek adına çabucak giyindim. Üstüme, Karina'yı görmeye gideceğim için çiçekli elbisemi giyinmiştim, altına da Deren'in çelik yeleğini. Üstüme oversize, borde ceketimi ve yanıma çantamı aldım. Silahımı çantanın içinde tutarak odamdan ayrıldım. Aşağıya indiğimde malikanenin kapısı açıktı ve pilot tekrar helikopteri hazırlarken, korumalar da silahlanıyordu.

(Deren'in aldığı, Karmen'in elbisesi bu vibe da bir şey. Sadece başka renklerde çiçekler de mevcut.)

"Abine yaptığım atıştırmalıklardan kalmıştı, biraz ye canım."

Yengem koşturarak yanıma gelince başımı kaldırıp tuttuğu tabağa baktım. Şekersiz, doğal tatlandırıcılarla yaptığı kurabiye vardı. Onu kırmamak için bir kurabiye alıp yerken gözlerim yengemin yüzüne çıktı ve beni bir gülme aldı. Dudaklarına sürdüğü ruj o kadar belirgin şekilde dağılmıştı ki, abimin onu uzun bir süre öptüğü aşikârdı.

"Neye gülüyorsun?" dedi kıkırdayarak. "Neye güleceksin, mutluluğuna gülüyorsundur tabi!"

"Hıhı," dedim kurabiyeyi yerken. Bu kez boğazımda kalmamıştı, yarım bırakmamıştım.

Abim takımını değiştirmiş şekilde aşağıya inince Angel gibi onun da hazırlandığını anladım. Ceketini elinde tutuyordu, ütülü bir pantolon ile kar kadar beyaz gömlek giyinmişti. Bize doğru kafasını kaldırınca gözlerime derin derin baktı ve yengeme dönünce benim gördüğümü görüp, "Arkandan o kadar da seslendim, şu haline bak," dedi.

"N'oldu kocam?"

Abim bir şey demeden aramızdan geçip malikanenin kapısından çıktı, korumalara doğru seslenip birkaç şey söyledi. Angel koşarak

onun arkasından gitti, kollarını sırtımdan dolayıp, "Sen de her gördüğünde bana yeniden aşık oluyor musun kocam?" diye sordu, neşeyle.

"Angel korumaların yanında güldürme beni! Senin yüzünden itibarım sarsılıyor, bana gülüyorlar!"

"Gıdıklayayım mı seni?"

Abim kızmak için yengeme dönerken ben de dışarıya çıktım. Gitmek için sabırsızlanıyordum, Andrei'yi kaçıramazdık. Salvador'un yengeme kızgınlıkla döndüğünü ama suratını görüp dudaklarına bakınca gülmeye başladığını fark ettim. Yengemi gıdıklamaya başlayarak güldürürken Karina'nın onları da mutlu ettiğini anladım.

Kızım hepimizin hayatına dokunuyordu.

Bir kelebek gibi.

Mutlulukla ellerimi çenemin altında birleştirirken abilerimin dışarıya çıktığını gördüm. Noah üstünü bir deri ceket, pantolon kombiniyle değiştirmişti. Dante ise koyu gri bir takım giyinmişti. Yanıma gelip hemen hemen hazırlığı bitmiş helikopterlere bakıp bana döndüler. "Bu kez yolculuğumuz çok farklı. Karina'yı almaya gidiyoruz."

Panikle Noah'a baktım. "Mark'tan önce bulacağız değil mi?"

"O Andrei piçini de öldüreceğiz. Keşke abim babasını öldürdüğü gün onu da öldürseymiş, yaşamıyor olsaydı bunlar olmayacaktı."

Keşke... Çünkü o bir an her şeyi değiştirebilirdi. Andrei yaşamıyor olsaydı Mark'a hiçbir şey söyleyemezdi ve bunlar da yaşanmazdı.

Enrica yaklaşıp Salvador abime doğru bakınca biz de onlara döndük. Abim hâlâ yengemi gıdıklıyor, gülüşüyordu. Dante ile Noah, Salvador'un bu haline sırıtırken, Enrica'da genzini temizleyerek dikkat çekmeye çalıştı. Bunun üstüne en büyük abim bakışları ve seslenildiğini fark edip bize döndü. Yüzündeki gülümsemeyi silip, "Hazır mı Enrica?" diye sordu sertçe.

"Efendim, evet." Enrica korkuyla yüzündeki gülümsemeyi sildi.

"Enrica, bir daha karımla beni gözetleyip gülme."

"Ta... Tabi efendim."

Enrica derhal yok olunca çok mutlu olduğum için buna da güldüm. Noah bana dönüp yanağımı sıktı ve elimden tutup helikoptere ilerledi. Abilerim arkamdan gelirken heyecanla merdiveni çıkıp helikopterin içine girdik. Koltuğuma oturup kemerimi bağlarken telefonumu

çıkarıp Yaman'ı aradım. Fakat arama sonuç bulmadı, ne yazık ki bu da bir şeylerin yolunda gitmediği düşüncesini aklıma sokup beni huzursuzlandırdı.

Andrei'nin İtalya'daki evine gitmemiz çok kısa sürdü, çünkü bizim gibi Sicilya'daydı ve helikopter en hızlı ulaşım aracımızdı. Andrei'nin evini görünce abilerim silahlarını bellerinden çıkardılar, hazır şekilde birbirlerine baktılar. Helikopter Andrei'nin havuzlu villasının arkasına doğru alçalırken, onun yola çıkmak için hazır olduğunu gördüm. Korumaları ve kendisi, alçalan helikopterimize doğru bakarken pilotumuz helikopteri tamamen yere indirdi.

Andrei'nin korkarak attığı adımı camdan bakarken gördüm.

Demek o yapmıştı, kızımın katillerinden birisiydi.

O zaman ben de senin katilin olacağım!

Kalktığım gibi helikopterin merdivenlerinden indim. Abilerim arkamdan gelirken gözlerim elinde telefonuyla kalmış olan Andrei'yi izliyordu. Ayakkabılarımı yere sertçe bastırarak ona ilerlerken, silahımı arkamdan çıkardım ve nişan aldım, sağ elini vurdum. Bir çığlıkla geriye sendelerken elindeki telefon düştü.

"Merhaba orospu çocuğu," diyerek selamladım kendisini.

Korumaları derhal önüne geçerken, Andrei şokla geriye sersemledi. "Russolar... Burada ne işiniz var?" Omzumun üstünden abilerime, sonra dönüp bana baktı. "Sen... Sen ölmüştün! Ah, elim!"

"Demek diğer orospu çocuğu sana öldüğüm haberini iletmiş," dedim oma doğru yaklaşırken. Korumaları ileriye çıkınca abilerim aynı anda kurşun sıktı ve üç koruma da daha silahlarını kaldıramadan yaralanıp önüme düştü. Onlara dudak bükerek benden gerileyen, eline bakan Andrei'ye yaklaştım. "Abim babanı öldürdüğünde seni de öldürmeliydi şerefsiz."

Diğer korumaları arka bahçeden geldiğinde, bizim etrafı saran korumalarımız direkt müdahale etti. Sicilya'nın en iyisi olmak zaman almıştı, korumalarımız da en iyileriydi, nadiren yaralanır ve ölürlerdi. Andrei öldürülen korumalarına, sonra da üzerine yürüyen bana bakarak dişlerini sıktı. "Seni sürtük, babamın adını ağzınıza alma!"

"Kardeşine hakaret etme lan!"

Noah'ın bağırdığını duydum ve hiç korkmadan koşmaya başladım, yaraladığım Andrei'ye doğru hızla ilerledim. O etrafına bakıp korumalarından medet umarken, ben villasının basamaklarını çıkıp

arkasını dönmek üzereyken ona yaklaştım. Üzerindeki kravattan tutarak kendime çektim ve silahı çenesinin altına silahımı yaslayarak, "Sen söyledin," dedim. "Mark'a bir çocuğum olduğunu sen söyledin! Mark kızıma bu kadar acımasızlığı... senin yüzünden yaptı! Yoksa ruhu duymayacaktı!"

"Ben... Ben bir şey söylemedim! Neyden bahsediyorsun?"

"Daha birkaç saat önce öldüm, bunu hemen öğrenmişsin," dedim, onu geriye itip evinin kapısına yalarken. Bir korumasının yaklaştığını ve bana dokunamadan abim tarafından öldürüldüğünü gördüm. Andrei şansları tükeniyormuş gibi korkuyla gözlerini açarken, yüzüne doğru haykırdım. "Hamile olduğumu öğrenip Mark'a yetiştirdin, belki de beraber yaptınız! Kızımı öldürmeye çalıştınız, boğdunuz, organlarını aldınız!"

"Ben... Seni Türkiye'de gördüm, sonra laf arasında Mark'a demiş bulundum!" Elinin acısıyla kızarmaya başlayıp tekrardan abilerime, korumalarına baktı. Yaklaşan yaralanıyor veya ölüyordu. "Başka hiçbir şey bilmiyorum, kızının öldüğünü bile yeni öğrendim!"

"Orospuya bak, nasıl yalan söylüyor," dedi Dante.

"Ama yapamadınız, kızım hâlâ hayatta," dedim ve gözbebeklerinin şokla sarsılmasından bildiğini anladım. "Nerede? Karina'ya n'aptınız? Neden makinelere bağlı?"

"Öyle miymiş?" dedi sahte hayretle.

Silahın namlusunu adem elmasına bastırarak ağzına yaklaştım. "Seni de fişe bağlayayım mı Andrei? Ölene kadar elektrik şoku yemek ister misin? Gözlerin yerinden çıkar, organların ateş gibi yanar."

Beklemeden dökülmeye başladı. "Hayatta kaldığını biliyorum ama nerede tuttuğunu bilmiyorum!"

"Bana doğruyu söyle!"

"Tanrı şahit ki bilmiyorum! O kadarını söylemedi!"

"Bu kadar yakınsanız, öldüğüm haberini birkaç saat sonra sana veriyorsa bazı şeyleri biliyorsundur," diye bağırarak yaklaştı Salvador abim. Andrei'ye arkamdan bakıyordu. "Bir adres, sık sık gittiği bir yer var mı?"

Derhal ağzını açtı ve beni reddetmek üzere olduğunu anladım. Fakat silahı bastırınca, "Bir yer var," diye doğruladı. "Pechora'da bir yer. Zaman zaman... Telefonda konuştuğumuzda orada olduğunu söylerdi."

Pechora... Rusya'nın başka bir şehriydi. Mark Samara'da yaşıyordu ve Deren yola çıkmasına rağmen henüz varmadığını söylemişti. Oraya gidiyor olabilir miydi? Onu sarsarak bıraktım ve Salvador abim sürüklemeye başladığında telefonumu çantamdan çıkardım. Titreyen parmaklarımla ekrana dokunup Yaman'ı aradım. Biraz sonra telefonu açıldı ve ben hızlı soluğundan Deren olduğunu anlayıp, "Deren," diye fısıldadım.

"Bebeğim," dedi. "Bir şey mi oldu?"

Bana uzun zamandır böyle seslenmiyordu, şimdi de ağzından kaçırdığına emindim. Fakat bilhassa demiş kadar dokundu kalbime. "Bir konum var, Mark oraya gidiyor olabilir."

"Konum neresi?" diye sordu heyecanla. Heyecanlı... Karina'yı bulmak için benim kadar heyecanlı...

"Pechora. Siz de... O tarafa mı gidiyorsunuz acaba?"

"Az önce yanından geçtiğimiz tabelada Kotlas yazıyordu, o tarafa mı gidiyoruz bilmiyorum," dedi ve arkadan Yaman'a bir şey sorduğunu duydum.

Bayılacakmış gibi titrerken, "Kotlas Pechora'ya giden yol," dedim. "Sanırım... Sanırım oraya gidiyorsunuz."

"Karina... Orada olabilir miymiş?"

"Evet. Bir saniye." Telefonu indirip göğsüme yaslarken Salvador'un tuttuğu adama baktım. "Ev Pechora'da nerede?"

"Bilmiyorum!" Dedi telaşla.

Abim öfkeli bir nefes alıp onu yere bıraktı ve o sırt üstü yere düşünce ayağını yaralı eline bastırarak onu bağırttı. "Kardeşim bir soru sordu. Pechora'da nerede?"

Dudaklarını sıkıp kafasını iki yana salladı fakat abim eline tekme attığımda haykırarak küfretti. "Pechora radar istasyonunun orada! Numara 32!"

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Duydun mu Deren?"

"Kalbinin sesini duydum sadece," dedi.

"O değil," dedim gülerek ve az önce telefonu koyduğum kalbime baktım. Kalp değil şimdi, sanki bir şarkının ritmi... "Pechora radar istasyonunun orada, 32 numarada! Navigasyonu kullanın, Mark'tan önce varın n'olur!"

"Yapacağım," dedi hızlı bir solukla. "Oraya Mark'tan önce gideceğim. Söz."

Tam bir şey diyecektim ki öksürüğe kapıldığını duydum. Hemşirelik bilgilerim o öksürüğüm ta ciğerlerinden geldiğini anlamıştı. "Biz de şimdi helikoptere bineceğiz, kısa sürede orada oluruz. Araçla gidiyorsunuz, muhtemelen üç saatlik yolunuz falan var. Biz de aşağı yukarı o sürede orada oluruz."

Öksürüğünün üstüne genzini temizleyip, "Sakın bir yerde heyecandan falan bayılayım deme," dedi bana. "Sesin bir tuhaf çıkıyor bak, iyi misin?"

"Sevinçten öleceğim," dedim yerimde zıplayarak. Kızımı görmek... Dünyanın en güzel cümlesi gibi geliyordu bana.

"Daha gece yarısı... mutsuzluktan ölüyordun," diye fısıldadı, şimdi böyle olmama inanamıyormuş gibi.

"Değil mi? Ben de inanamıyorum bu olanlara."

Sanki bu söylediklerim bir düşüncesini kesinleştirmiş gibi net bir sesle, "Bulacağız," dedi. "Ne durumda olursa olsun kızını bulacağım."

Ona yaptıklarım karşısında aldığım bu karşılıktan utanıp mutlu olarak, "Teşekkür ederim, seni seviyorum," dedim. "Hoşça kal, abilerimin yanına dönüyorum."

Aramayı kapattım ve korumalar, şimdilik işimizin bittiği Andrei'yi alırken, ben de abilerimin yanına döndüm. Salvador helikopterin merdivenini çıkmama yardımcı oldu ve helikoptere adresi, gideceğimiz konumu belirtti. Tekrar, yirmi dört saat içindeki dördüncü uçuşumuz başlarken hepsinden daha heyecanlı ve beklenti doluydum.

Kızım oradaysa Rusya'nın o soğuk cehennemi sıcacık bir cennete dönüşürdü benim için.

Küçüğüm için... Kızım için, Kalbim Karina'm için kar tanelerinin her birisini eritirdim.

"Neden böyle bir elbise giydin?" diyen Dante'yı duyunca dönüp baktım. Yanında oturuyormuşum meğer, farkında bile değildim. Yarısı çıplak bacaklarıma, göğsüme kızgınlıkla bakıyordu. "Rusya çok soğuk, üşüyeceksin."

Alakasız olsa da ben buna da gülüp, "Ceketim var," dedim.

"Yavrum, bu kıyafetler seni ısıtmaz," dedi Salvador abim ve o sırada yaklaşan hostesi gördüm. Eğilip tepsiyi bana uzattığında şaşkınca baktım. Abim bir budala gibi davrandığımı fark edip hostesten tepsiyi aldı, kendi dizine bırakıp, "Teşekkürler," dedi kadına.

Hostes uzaklaştığında Dante tepsideki sandviçi, sardığı peçeteyle bana uzattı. Bu kez heyecandan yiyemeyecek gibiydim fakat abimi geri çevirmedim. Küçük ısırıklar aldım, hindi füme ve peynirli sandviçi yiyip cappucinomu içtim.

Karina'yı göreceğim.

Yüzüne, bedenine, kalbine dokunacağım.

Gözlerinden öpeceğim... ayrılık... zaten geldi, bu yüzden öpebilirim gözlerinden.

Abilerim de bir şeyler yiyip içerken benimle irtibatta kaldı, sürekli yüzümü incelediler, sanki onlardan kopmamam için yapıyorlardı. Dakikalar saatler olurken Deren'i arayıp haber alamamak kaygı duymamı sağladı. Ayağa kalkıp dolaştım, avuçlarımı kaşıdım, kalbimi tuttum. Cehennemim dünümse cennetim bugünümdü. İnsan bu kadar günahıyla gider mi o cennete bilmiyorum, keşke bir çiçek alsaydım yanıma...

O çiçekler gibi, ihtiyacı yok.

Helikopter nihayet inişe geçince telefonumu açtım. Abilerim her ihtimale karşı silahlanıp doğrulurlarken ben de son arananlara girdim. Yaman'ı ararken de aniden Salvador'un, "N'oluyor?" dediğini duydum. Helikopter yere değmişti. "Pilot, doğru yere mi geldik?"

Hostes seslendi. "Evet, ilerideki..."

Gözlerimi çevirip Salvador'un kilitlendiği yere baktım.

İlerideki evde... Parıltılar vardı; yangın vardı.

Mark mı yapmıştı? Evi yakmış mıydı? Kızım orada mıydı?

"Hayır, kızım orada," diye haykırarak helikopterin kapısına doğru koştum, o sırada kapıları açmak üzere olan hostes dikkat etmemi söylese de umursamadım. Salvador abim beni tutsa da fayda etmedi, helikopterin açılan kapısından fırladığım an ileriye doğru koştum.

"Karmen! Karmen, dur! İtfaiye var, yangını söndürüyorlar!"

İtfaiye ve yangın... İkisi de o eve girmeme engel olamazdı. Var gücümle o parıltıya doğru koşarken rüzgârın suratıma doğru hücum ettiğini hissediyordum. Ciğerime çektiğim her solukta yangının kokusunu aldım ve korkuyla çığlık atarak daha da hızlanıyordum ki, önümde bir gölge hissettim. Çok hızlı şekilde önüme çıkan gölge beni belimden tutup ayaklarımı yerden kesti. Gözlerim kocaman olmuş şekilde o ateşlere bakarken, beni tutup kendisine doğru çekenin

abilerimden birisi olduğunu sandım ama ellerin vücudumu kavrayış şekli rüyalarıma aitti.

"Sakın," dedi Deren, beni sıkıca kendine yaslayarak. "Sakın gireyim deme!"

Nereden çıkıp nasıl burada belirmişti bilmiyordum ama o yangını görüyordu, ihtimali biliyordu. Bir çığlık atarak belime sarılan kollarından çıkmaya çalışırken, "Bırak!" Diye haykırdım. "Seni öldürürüm, beni bırak!"

Canını yakarım, beni bırak!

"Bırakamam, giremezsin oraya," diyerek beni göğsüne daha kuvvetle çekti.

"Gireceğim, Karina orada olabilir!" Avazım çıkana dek bağırıp zıpladım, perişanca kendimi ileriye sürüklemeye çalıştım.

"Yok!" Dedi Deren dizlerim, onun bedeniyle kavga ettiğim için yere sürtünürken. "İçeriye girip baktım, yok!"

Acıdan boğazım düğümlenirken, "Yalan söylüyorsun," diye çığlık attım. Ellerimi çaresizce ileriye uzattım. "Kızım orada! Andrei dedi, orada dedi... Yanıyor, alevlere bak! Kızım yanmasın n'olursun! Bırak beni! Bırak! Öldürürüm seni, beni bırak!"

Kendimi ileriye itip tüm gücümle onun kollarını zorlarken, Deren'de bir o kadar gücümle baş etmeye çalışıp ellerimi tutup indirdi. Sırtım onun göğsüne yaslıyken, "Duymuyorsun, anlamıyorsun!" Diye bağırdı kulağıma. "Yok diyorum yok! Var olsa burada olur muyum? Alıp çıkardım! Girdim baktım, yok!"

Yangının alevleri gözbebeklerime dökülürken, "Karina," diyerek hıçkırdım. "Karina'm! Oradaydı, öyle söyledi..."

Etrafımdaki birkaç gölgeyi, konuşmayı duydum ama algılayamadım. Birer damla yanaklarımdan acı bir hatırayla düşerken, "Yemin ediyorum ki orada değil," dedi. "Geldiğimde başlamıştı yangın, girip baktım! Hiç kimse yok Karmen!"

Yangına düşen su damlaları etrafa, üzerimize sıçrarken hıçkırıklarla sarsılıp ellerimdeki ellerini ittim. "Karina'm... Ya bir şey olduysa göremediysen, ya..."

"Yok," dedi Deren, kafamı çekip göğsüne koyarken. "Aşkım, yemin ederim ki yok!"

Ama burası dedi, var dedi, otuz iki numara dedi. Deren'de geldiyse, biz doğru yerdeysek, ev yanıyorsa ama Karina'm yoksa... neredeydi?

N'oluyordu? Ev neden yanıyordu? Mark bizden önce mi gelmişti? Yaktıysa... Karina burada olduğundan mı yakmıştır? Deren ne demişti? Girdim, baktım demişti. Tekrar mı yangına girmişti? Kızım için mi yapmıştı? Yanılıyor olamaz mıydı? Girip bakmam, emin olmam lazımdı!

Dumanlar gözlerimi sızlatıp görüşümü kapatırken bir daha yerden kalkmaya çalışıp, "Ben de bakayım," dedim mahvolmuş şekilde. "Bırak da bakayım, n'olur, n'olur!"

"Bırakmam!" Diyerek kollarını etrafıma daha sıkı sardı. Sanki iki taneden fazla kolu vardı, o kadar sıkı doluyordu ki kafeste gibi hissettiriyordu. "Sen beni bırakmamıştın, ben de seni bırakmam!"

"Kızım," dedim dudaklarımdan gözyaşımın tadını alırken. "Emin olamam, rahat edemem! Baksana, nasıl yanıyor! Oradaysa, bir şey yapamıyorsam nasıl vereceksin bunun hesabını!"

"Sakinleş," dedi saçımı çekip kulağıma fısıldayarak. "Sakinleş, yoksa bana yaptığın gibi seni öpmek zorunda kalırım."

Ellerimi sinirle dizlerime vurup küçük bir çığlık daha attım ve panikle omzumun üstünden ona döndüm. Onu itip tüm bedenimle koşacaktım ama yüzünü, kararmış gözlerini, is düşmüş yanaklarını görünce nefesim titredi. Kesik kesik hıçkırıp elimi titreyen dudaklarıma götürdüm ve onun gerçekten yangına girip kızıma baktığını anlayınca, "Ben de bakayım," dedim yalvarırcasına. "Belki görememişsin, oradadır, bana ihtiyacı vardır!"

"Gözlerime bak, gözlerimin içine," dedi titreyen, panikle savuşturduğum ellerimi tutarak. "İçeriye girdim, baktım, Karina'yı aradım, onu ve kimseyi görmedim. İçeride canlı kimse yok, emin olmadan oradan çıkar mıydım sence?" Öksürerek dumandan sulanmış gözlerini kapatıp açtı. "Çıkar mıyım ben? Kızımı almadan çıkar mıyım?"

Sol gözümden bir damla daha kaydı. "Kızım dedin."

Gözlerini kapattı. "Kızını... kızını almadan çıkar mıyım?"

"Çıkmazsın."

Ona inanmam, güvenmem karşısında dudağının kenarını kıvırdı. Ateşte ısınan rüzgâr tenlerimize değerken, yangından kopan her şey uçuşuyordu. "Doğru, çıkmam. Nasıl da tanıyorsun beni. Sen de ben de Nil'i ve Karina'yı böyle bir yangından almadan çıkmayız. Yok ki

çıktım, yok ki buradayım, yok ki sen eve girme diye kemiklerini bile eziyorum neredeyse!"

Duyduklarımı anladım, inanadım, kavradım fakat... hâlâ korkup kafamı çaresizce iki yana salladım ve dönüp bir daha eve doğru baktım. Abilerimin de bir itfaiye eriyle konuşarak yanıma yürüdüğünü görünce elbisemin üstüne basarak doğrulmaya çalıştım, Deren dirseklerimden tutup kalkmama yardım ederken, "Abi?" diye fısıldadım korkuyla.

Abilerim ve itfaiye eri bu tarafa döndüler. Adamın başında kaskı vardı, üstüne yangının izleri sinmişti. Salvador yaklaşıp yüzümü kavrarken, "Korkma bebeğim," dedi. "Kimse yokmuş, korkma!"

"Yalan mı söylüyorsunuz! Gerçekten mi abi?" diye hızlı hızlı sıraladım.

İtfaiye eri bir adım öne çıkıp ağladığımı gördüğünden olsa gerek konuşmaya başladı. Rusça konuşuyordu. "İçeride kimsenin varlığı tespit edilemedi. Bir yakınınız burada mı yaşıyordu?"

"Kızım," dedim Deren arkamdan çıkıp yanıma gelirken. "Burada... olabilirmiş. Eminsiniz öyle mi?"

"Arkadaşlarım ve biz içeriye girip baktık, kimse yok."

Yok... Kimse yoktu. Kızımı bulma umuduyla geldiğim bu yerde şimdi o burada olmadığı için seviniyordum.

Kaderimin seyri değişiyor fakat kalbim hâlâ aynı isimle çarpıyordu.

Karina.

"Yine de bir baksam," dedim, annelik duygusuyla.

"Eve girmenize izin veremeyiz, zaten beyefendi bize yeterince zorluk çıkardı," dedi adam, yanımdaki Deren'e bakarak. "Ancak yangın tamamen söndükten sonra bakarsınız."

Deren girmişti, bakmıştı, dediği de doğruydu. Bir iz dahi bulmuş olsa Karina'yı oradan almadan çıkmazdı. Onun ki böyle bir yürekti.

Adama bir sorum daha olacaktı ki, karşımda duran abilerimin omzumun üzerinden arkaya tırmanan bakışlarına şahit oldum. Bunun üzerine Derenle aynı anda başlarımızı çevirip arkaya baktığımızda da ilerideki arabayı gördük. Bu Mark'ın arabası olmalıydı, plakası Sicilya'ya aitti ve buraya gelmesi gereken bir diğer kişi de oydu.

Beni gördü mü bilmiyorum ama abilerimi gördüğü kesindi.

Mark henüz yeni gelmişse yangını o çıkarmamıştı.

Bu da gerçekten Karina'nın içeride olmadığını kanıtlayan başka argümandı.

Mark ve arkasındaki araçlar, abilerimi gördüğü için aynı hızla arabaları çalıştırdılar. Bununla beraber gözlerim kocaman açıldı ve Deren atağa geçip koşmaya başladığında ben de onunla hareket ettim. Salvador abim arkamdan, "Dikkat edin," diye bağırırken Derenle beraber ilerideki araca doğru koştuk.

Önünde Yaman'ı bulduğum aracın arka yan koltuğunu açtım ve Deren şoför koltuğuna geçerken, Yaman'da arkamıza oturdu. Deren aracı çalıştırıp sertçe kaldırdı ve Markla korumalarının olduğu aracı takibe başladı. Islanmış, kirlenmiş kıyafetlerim içinde duygularımın yoğunluğuyla titrerken Yaman'ın gözlerini üzerimde hissedip ona baktım. Endişeli bakışları fark edebildiğim tek şey oldu. "İyi misin?"

"Karina içeride sandım, çok korktum," diye kekeledim.

"Değil," dedi Deren, bir daha. Gaza yüklendi ve araç Mark'ın korumasının aracını geçti. "Baktım diyorum, anla artık, korkma. Karina orada yok."

"O zaman... Mark neden buraya geldi? Karina'nın fişini çekeceğini söyleyerek evden ayrılmıştı."

"Belki öncesinde buraya gelmesi gerekti," dedi Deren, bir daha sertçe öksürerek. Yüzü, gözleri kadar kararmıştı. "Yaman, Allah aşkına sen de bir şey söyle şu kadına. Girip bakmadım mı? Yoktu ki çıktım değil mi?"

Yaman, "Evet," dedi hemen. "Biz de geldiğimizde öyle sandık, Karina içeride diye düşündük. O yüzden Deren hemen girdi zaten, ancak evi aradıktan sonra çıktı! Yangın bu kadar büyük değildi de bir şey olmadı Allah'tan..." duraksayıp ciddiyetine büründü. "Yani bir şey olsa umursayacağımdan değil..."

"Son cümleyi eklememiş olsaydın düşmanlığızdan şüphe duyacaktım," dedi Deren, ürpererek.

Yaman da irkilerek kendine geldi. "Evet, cümlelerimin gidişatına ben de şaşırdım."

"Kesin aptallar," diyerek önüme döndüm ve gözlerimle Mark'ın arabasını takip ettim. Şoförü ölümüne kullanıyordu, Deren'de gaza sürekli yükleniyordu.

"Kemerini tak," diyerek gaza son defa daha yüklenince onunla tartışmak istemediğim için derhal kemeri taktım. Saçlarım yüzümü

kapatıyordu, onları çekip karanlıktaki arabayı kaçırmamak için gözlerimi kıstım.

O sırada, "Bu elbiseyi saklıyor muydun?" diyen Deren'i duyunca ıslak kirpiklerimin altından ona baktım.

Gözleri yoldayken yalnızca bir an çevirip bana, üzerimdeki çiçekli elbiseye baktı. Ve ben böyle anladım ne durumda ne zorlukta olursak olalım onun benimle ilgili küçücük detayları bile fark edip zihnine attığını. "Evet," dedim. "Ne düşünmüştün? Attığımı mı?"

"Attığını düşünmemiştim ama..." gözlerini ıslanan, kirlenen, kendinin aldığı elbisede gezdirdi. "Bir daha giymek de istemezsin sandım."

"Neden? O gece sevişirken çok kirlettik diye mi?"

Bu söylediğimin o an üçüncü bir kişi tarafından duyulduğunu unutmuştum. Sanırım Deren'in gözlerinin büyümesi bu yüzdendi. Ve ardından arka koltuktan gürültülü öksürük sesi duyup başımı yavaşça arkama çevirdim. Yaman'ın ciddi anlamda öksürük krizine girdiğini görerek alt dudağımı ısırırken, "Senin yüzümden," diye suçladım Deren'i.

"Öksürüp durma, rahatsız edici oluyorsun," dedi Deren, yüz buruşturup.

Yaman büyükçe açtığı gözlerini ikimiz arasında dolaştırıp gerçekten öksürüğünü bitirmeye çalıştı fakat bir kez başlamıştı. Yola göz atıp torpidoya bakındım. "Su falan var mı?"

"Bırak, boğulsun."

Yaman koltuğuna geri yaslanıp hava almak için camı açtı, bir süre daha öksürüp ardından duyduklarını unutmak istiyormuş gibi yüz buruşturup gözlerini kapattı. Önüme baktım ve son hızla giden arabanın içinde sarsılırken Mark'ın aracına epey yaklaştığımızı gördüm. Deren belinden silahını çıkarıp bana göz attı ve alnında boncuk boncuk ter birikirken, "Silahın yok," dedi. "Araçta kal, ben Mark'ı etkisiz hale getireceğim."

Araba, Mark'ın aracını kıstırmak için geniş bir viraj alırken arkama dönüp benden gözlerini kaçıran Yaman'a baktım. "Silahını bana ver, arabada kal."

Yaman bu tekliften rahatsız olup, "Sen iyi değilsin, biz hallederiz," dedi.

"Yaman, silahı ver!"

İç çekip elini beline attı, silahını çıkarıp bana uzatırken Deren dişlerini sıkarak aramızdaki silaha kaş çattı. "Arabada kal demiştim. Bir şeyi dinlemem için kaç kez söylemem gerekiyor? Ya vallahi öyle yapacağım, otuz kez tekrarlasam dinler misin mesela?"

"Hayır."

"Kırk kez?"

"Patron benim," diye hatırlatarak tek kaşımı kaldırdım. "Sen ise korumasın, unutma. Emirleri ben veririm, sen itaat edersin."

"Kahretsin," dedi o sırada Yaman, gözlerini ikimiz arasında dolaştırıp şakağını kaşıyarak. "Son duyduklarımdan sonra ikinize aynı gözle bakamıyorum."

"Karmen'i olur olmadık şekilde düşünme, seni sikerim."

"Ben seni düşünüyordum," diyerek homurdandı Yaman.

Deren, Mark'ın arabasına yalnız bir metre kaldığı için tüm dikkatini ileriye verdi. Ben de gözlerimi kırpmadan önümdeki araca kitlendim, kızıma ulaşıyormuş gibi kalbim hızlanırken silahımı sıkıca tuttum. Deren son süratle Mark'ın aracının kaputuna vurdu ve araç sarsılırken, Deren yanından geçiş bir manevra yaptı. Direksiyonu sağa doğru kırarken ileriye zıplamamam için kolumdan tutup sertçe arabayı çevirdi ve tekerlerden feryat sesi çıkarken Mark'ın arabasının önünü kapattı.

Birbirimize dönüp baktık, başımızı salladık ve aynı anda araçtan dışarıya çıktık.

Deren sağ taraftan inerken ben de sol taraftan indim ve Mark'ın şoförü, aracı geriye doğru sürmeye başladığında Deren silahı kaldırıp tekerlere sıktı. Patlayan tekerler sonucunda araç istop etti ve Deren aracın sol tarafından giderken, ben de sağ tarafından gittim. Öfkeli nefesler alarak aracın sol ve sağ kapılarını Derenle aynı anda açtık. Koltuğa yapışmış olan Mark önce Deren'e, sonra da bana dönerek dişleri bir hayalet görmüş gibi beyazladı. Dişleri arasından nefes alıp vererek, "Karmen," diye hırladı. "Ölmüştün orospu."

Deren'in içeriye uzandığını görürken, "Acaba ölen... şu yerime geçirdiğin orospu olabilir mi?" dedim.

Buna önceden aydınlanmış olsa da dudaklarımdan duymanın etkisiyle gözlerini bir siyahlık kapladı. İçeriye uzanan Deren onu dışarıya çıkartırken, ben de inmeye yeltenen şoförünü görüp silahımı kaldırdım. Alnından vurup tek bir kurşunla işini bitirdim.

"Benim korumalarım," diye bağırdı Mark. "Bana ihanet etti!"

"Zekisin ha," diyerek onu arabasının ön tarafına fırlattı Deren ve üstüne abanarak silahı yüzünün önünde tuttu. "Seninle uzun uzun vakit geçireceğim Mark ama önce senden almamız gereken bir şey var."

Arabanın içine doğru düşen cesete bakıp onlara doğru yaklaştım ve Deren gibi Mark'ın üzerine eğildim. Gözlerinde başka bir duygu vardı, sanki açığa çıkmasından korktuğu o şeyi öğrendimi anlamıştı. Gece yaşanılanları kafasında kurup söylediklerini hatırlamış olmalıydı. Sarı saçları rüzgârda uçuşurken ne soracağımı biliyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Hayır!"

"Evet!" Diye bağırıp boğazına çöktüm. "Kızım nerede?"

Mark, hayatının garantisi ellerinden kayıp gittiği için ilk kez tam bir korkuyla gözlerime bakakaldı. En başından beri ölmemek için yalvarmama, karşılık verme sebebi buydu; Karina'nın hayatta olduğu gerçeğinden güç alıyordu. Fakat hatası yüzünden o güç artık benim ellerime geçmişti, benim gücüm olmuştu, kızımı bulmak için her şeye meydan okuyacağımı biliyordu.

"Kızın," dedi, boğazını sıktığım için zorlukla konuşarak. "Muhtemelen öldükten sonra gittiği yerde. Bence cehennem, sence?"

Onu tutan ellerim bu kez sıkmaya başladı ve Deren silahı alnına koyarken ben de yüzüne doğru eğilerek gözlerine çok yakından baktım. Bu kez gördüğü şey bir annenin öfkesi olduğu için korku sızdı bakışlarına. "Kızım bu dünyada, artık beni kandıramazsın."

Vücudu, ikimizin ağırlığı ve müdahalesi altında zorlanıp kurtulmaya çalışırken o iğrendiğim mavi gözleriyle bakarak, "Öyleyse bul," dedi. "Madem öyle, kızını bul."

Tırnaklarım boğazına şiddetle battı ve kan parmaklarıma süzülürken, "Sen söyleyeceksin," dedim. "Kızımın yerini söyleyeceksin! Nerede tutuyorsun, ona n'apıyorsun?"

O esnada bize doğru yaklaşan arabayı görünce sinirli gözlerle baktım. Mark'ın korumalarının olduğu araç buraya ve kapılar açılmıştı ki, başımızın üzerindeki helikopterin sesini duydum. Helikopter alçalırken herkes yukarıya baktı ve helikopterin açılan kapısında görünen Dante, araçtaki korumaları vurmaya başladı. Mark'ın korumaları yukarıdan açılan ateşe karşılık veremeden yaralanıp yere düşünce, "Russolar," dedi Mark, nefretle. "Seninle

evlenip tüm İtalya'yı ve Rusya'yı beraber yönetebilirdik aptal! Sen o korkak yüzünden ikimizin de hayatlarını kararttın!"

"Ne evliliği orospu çocuğu!" Deren silahının tersiyle onun şakağına vurdu.

Mark gözlerini ona doğru kaydırarak, "Niye, sen mi evleneceksin?" dedi tükürür gibi.

Son nefesimmiş gibi haykırarak, "Mark," dedim ve beni, kızımı boğduğu gibi boğarak haykırdım. "Sonuna geldin, sana kimse yardım edemez artık. Biraz merhamet istiyorsan kızımın yerini söyle!"

Dudağını bir gülüşle çaprazlandı. "Belki o fişi çoktan çektim Karmen."

Bunu gerçekten saniyenin onda biri gibi bir sürede düşündüm ama az önceki korkusunu, paniğini hatırlayarak, "Çekmedin," dedim. "Yetiştim. Kızımı kurtarmaya, almaya geldim."

Karina'm, çok az kaldı.

Kaldı, değil mi?

Oyuna gelmediğim için küfretti, hayatı ellerimin arasındaydı ve daha dün kaybedecek hiçbir şeyim yokken bugün dünyam vardı. Deren parmağını silahın tetiğine koyarken, ben de tırnaklarımı Mark'ın boğazına daha katı bastırdım. Daha dün cehennemdeyken, şimdi cennetle aramdaki bu adam, "O zaman bul," dedi, gözlerimi yumarak. "Her türlü öleceğim, bu yüzden söylemeyeceğim. Karina'yı bul Karmen. Fakat unutma, fişi her an çekilebilir."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Her şeyi kendi elinde sanan Mark'a her şeyin benim elimde olması şoku asfajsksk

Aslında bu bölüm daha uzun olacaktı, bitmesini hayal ettiğim başka sahne vardı. Fakat aceleye getirip özensiz yazmak istemedim, bu yüzden ikiye böldüm. Devamı da oldukça heyecanlı, dolu dolu olacak. Siz yine yorumlarınızı esirgemeyerek beni çok mutlu edersiniz. ♡

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

🌷

36. ❝Kalbimiz Karina.❞

Toygar Işıklı, Gönlüm Göçebe.

Merhaba canımın içleri<3

Burada mıyız??? Sayalım. 1.

Salı günü de bölüm yetiştirmek istiyorum. Bu yüzden bol bol oy ve yorumlarla beni motive ederseniz çok sevinirim. ❤

Fotoğraftan çok fazla Deren ile Karmen enerjisi alıyorum.

Hayal gibi...

36. ❝KALBİMİZ KARİNA.❞

Birine işkence etmenin en kolay yolu kendisine değil, kalbinin yerine koyduğu bir kimseye eziyet etmektir.

Sana da böyle eziyet ettiler.

Bana da.

Bunu yaşayarak öğrenmiş olmanın gerçekliği düşüncelerim arasından sıyrılıp bir tokat gibi yüzüme çarparken, Mark'ın bu dünya üzerinde sevdiği herhangi birisi olmamasının öfkesini de yaşıyordum. Ailesini, geçmiş yaşantısının bir döneminde kaybetmişti ve sahip olduğu değerler zenginliği ile itibarıydı. Bunlar göz önüne alındığında, kalbinin yerine koyduğu herhangi birisi olmadığı sonucuna varıyordum ve elimde kalan tek şey ona işkence etmek oluyordu.

Kalbini birden fazla şekilde yerinden sökmek istiyordum.

Doğrusu... onun bir kalbi olmadığı da çok açık.

Rusya'daydık. Hâlâ. O dağ evine geri dönüyorduk, Karina burada olabileceği için Rusya'dan ayrılmamıştık. Hava eksi derecenin altına düşmek üzereydi, Rusya'nın en soğuk şehirlerinden birisindeydik. Mark, Andrei ve Mark'ın sağ kalan koruması helikopterle beraber o eve gitmek üzere ayrılmıştı yanımızdan. Korumalarımızın bir kısmı Pechora'da kalmış, çevrede Karina'dan iz arıyorlardı. Dante abim de onlarla birlikteydi, biz ise Deren'in kullandığı arabayla beraber Rusya'daki o eve ilerliyorduk, birazdan varacaktık.

Abilerimin onu konuşturmuş olduğunu umut ediyordum.

Dağ evinin olduğu yola girdiğimde saatleri aşkındır devam eden sessizliği Deren'in kuru öksürüğü böldü ve böylelikle bakışlarım onu buldu. Elini öksürüğü yüzünden ağzına kapattığını gördüm. Sanki saatler sonra ilk kez ona bakıyormuş gibi hissederek gözlerimi gezdirince yüzünde karartılardan başka bir şey gördüm. Kulağının altında, yüzüne karşıdan değil ama yandan baktığımda görebileceğim bir yerde... yanık vardı, derisi soyulmuştu ve altındaki kırmızılık görünüyordu. Bu kadar açık bir yaraya baktığım için değil de böyle bir yaranın sahibi kendisi olduğu için ürperip, "Acıyor mu?" diye sordum.

Deren öksürüğünü bitirip genzini temizledi ve ardından anlamamış gibi bana döndü. "Boğazım mı?"

Elimle kulağının altını gösterdim. "Orası yanmış, eve girdiğinde oldu sanırım. Bir şey mi düştü? Öylece mi girdin eve? Kafana ceketini falan örtseydin keşke."

"Acıyorsa üzülür müsün?"

Yarasından haberi yokmuş gibi parmaklarını kulağının altına götürüp açık yaraya dokununca içim titredi. "Parmakların kirli, mikrop kapacak canım," diyerek uzandım, bileğinden çekip elini indirdim. "Hiç müdahale etmemişsin, izi kalacak."

"Canım?"

"Ona mı takıldın?"

"Sana takığım ben," diyerek göz kırptı.

"Kirli kelimesini kullanmazsanız sevinirim, unutmama yardımcı olmuyor," dedi Yaman, ürpermişçesine.

Deren ona tersçe çakıp dikiz aynasına uzandı ve kafasını çevirip yarasını görmeye çalıştı. Gördüğünde de tepkisiz kalarak geri koltuğuna yaslandı. "Baktıkça bana Karina'yı hatırlatır, sorun yok."

İzi bir hatıraya dönüştürmesine iç çekerek, "Helikopterde ilk yardım malzemeleri var, pansuman yapıp yarayı kapatırım," dedim. Yaranın bu şekilde açık ve acıyormuş gibi görünmesine içim gitmişti. "Gördüğün her yangına böyle girecek misin Deren? Düşüncesizce dalıyorsun, bu kadar hafif bir yara aldığına şükrediyorum."

Sanki şükretmeme şaşırmış gibi yüzümü inceleyip, "Söyleyene bakınız," dedi sakince. "Seni içeriye girmemen için zor tuttum, az kalsın beni dövecektin. Yanında silahın olduğunu fark etseydin çekip vururdun beni."

"Karina orada sandım, öyle korktum ki," dedim parmaklarımla kalbime dokunarak. Elimin altında elbisemin çiçekleri vardı. Beyaz, pembe. "Sen girmişsin, Karina'm için. Ben... Teşekkür ederim."

"Nil için de Karina için de senin için de girerim," dedi arabayı yavaşlatarak. Dağ evine ulaştığımızı anladım. "Gözümü kırpmadan, üzerine düşünmeden yapacağım şeyler var. Seni ve onları korumak gibi. İçgüdüsel bir şey, karşı koyamam, bekleyemem, duramam... Kalp atışı gibi, aniden devreye girmiş halde buluyorum kendimi. Sonra sorguluyorum ve diyorum ki yine olsa yine yaparım. Ben böyle bir adamım."

Kalbim sanki köşeliymiş ve göğsümü çizmiş gibi ufak tefek sızılar hissettim içimde. Alt dudağımı ısırıp gülümsedim. "Utku'yu yine unuttun."

Yüzünü buruşturup daha önce dediği gibi, "Sadece kadınlarımdan bahsediyordum," diye açıkladı. "Ama sen yine de Utku'nun yanında adını geçirmediğimi söyleme."

"Utku'yu... Görmeme izin verecek misin?"

Kurduğu cümlenin bu soruya davetiye çıkardığını yeni fark etmiş gibi huzursuz olup elindeki siyah lekelere baktı. "Görebileceğini sanmıyorum."

Bu karşı koyuştan bıkmış şekilde, "O zaman sen niye buradasın?" diye sesimi yükselttim. "Onu göremezsin, bunu göremezsin! Onların hayatlarında olamazsın! Seni neden görüyorum o zaman? Sen neden kendini zorla hayatıma soktun? Beni hayatınıza almıyorsan sen neden hayatımdasın? Git öyleyse, neden buradasın?"

Deren, seğiren bir çeneyle fakat hareket etmeden gözlerimin içine bakınca verecek bir cevabı olmadığını anladığını gördüm. Alt dudağını ağzının içine alıp sertçe ısırdı ve bir şey demeden önüne döndü. Onun sessizliğini Yaman, "Karmen haklı," diyerek doldurdu. "Kızın hayatına girdin, zorluk çıkardın, koruması oldun, yetmedi abisinin parasını çaldın. Fakat Nil'i bir kez olsun göstermedin." Bana bakıp tekrar Deren'e döndü. "Bize Nil'i göster."

Deren, Yaman'ın kendisini de duruma dahil etmesine şaşırmış şekilde omzunun üstünden dönünce Yaman isteğinden eminmiş gibi başını salladı. "Sana var ya, siksen bile göstermem," dedi Deren. "Ölüyorum, son bir dileğim Nil'i görmek desen bile göstermem." Bir anda neşesizce sırıttı. "Ölüm ve seni yan yana düşününce keyiflendim."

Yaman ona düz düz baktı. "Sana inat ölmeyeceğim. Hatta Nil'i de bir gün göreceğim, buraya yazıyorum." Parmağını havada gezdirdi.

"O gün hayatının son günü olarak karşılık bulabilir," dedi Deren.

"Beni öldüremezsin," dedi Yaman rahatça. "Karmen seviyor beni, biliyorsun. Üzülsün istemiyorsun, kıyamıyorsun."

Deren, gerçekler suratına çarptığı için öfkeyle nefes alıp direksiyonu sıktı. "Öldüremezsem süründürürüm."

"Siktir git," dedi Yaman ve kapıyı sertçe açıp indi.

Deren önüne dönerken dizi üstündeki yumruğunu sıktı. Yaman'dan gerçekten nefret ediyordu, atışmalarını aptalca ve komik bulsam da Deren onun kızını kaçırdığını unutamıyordu. Eminim Nil onun hakkında olumsuz bir şey söylemiş olsaydı çoktan öldürürdü.

Pek de farkında olmadan, "Nil Yaman'a aşıktı," dedim. "Hâlâ aşık mı? Doğrusu abime de aşık olmuştu, sen ve Utku'ya da aşık. Çapkın tırt..."

Deren'in gözlerinin yakıcılığını fark etmemle son bulan konuşmam sonrasında başımı çevirip baktım. Kara gözlerinden ateş fışkırıyordu. Korkutucu değil ama tehdit ediciydi. Nil'in adının ne Yamanla ne de Noahla bir araya gelmesinden hoşlanmıyordu. Dikkatini dağıtmak için küçük bir hile yapıp dudaklarımı yaladım ve Deren gözlerini ağzıma indirince derhal uzanıp kapıyı açtım, arabadan indim.

Soğuk havaya çıktığımda elbisemin etekleri ve ceketimin yakaları uçuştu. Botlarımı yere sağlam basarak ilerlerken dağ evinin önündeki manzarayı gördüm. Mark, Valeri ve Andrei dışarıdaki üç sandalyenin üzerinde, üstlerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla bağlanmış şekilde oturuyorlardı. Salvador ile Noah onlarla konuşurken, etrafa dağılan korumalarımız bir tehlikeye karşı dikkatle ormanı izliyorlardı.

"Çıplak mı onlar?" diyerek arkamdan sinirle gelen Deren'i duydum.

Yaklaştığımda Salvador ile Noah başlarını çevirip baktılar. Üzerimden akan perişanlığıma rağmen kendimi güçlü hissediyordum. Karşılarında durduğumda, "Bir şey anlattı mı?" diye sordum umutla.

Gömlek kollarını dirseklerine kadar sıyırmış olan Salvador kafasını iki yana salladı. "Anlatmıyor ama herkesi olduğu gibi onu da ikna etmenin bir yolunu bulacağız."

Abimin kanlı parmak boğumlarına bakıp arkama döndüm. Üçü de berbat görünüyordu, abilerim epey dövmüştü. Andrei'nin başı önüne düşmüştü, Valeri dişleri arasından sızlanıyordu ve Mark, suratından

kanlar akarken bana bakıyordu. Rusya soğuğunun, rüzgârının çıplak bedenlerine diken gibi battığına emindim. Mark'a ilerleyip elleri arkasında bağlıyken, "Karina'ya ne yaptın da beyin ölümü gerçekleşti?" diye sordum büyük bir nefretle. "Onu boğarak öldürdüğünü söylemişken..."

Dudağının kenarından kan taşarken, "Onu boğduğumu söyledim ama öldürdüğümü değil," dedi uzata uzata. Bu kelimelerin bana zarar verdiğini biliyordu, bu sebeple üzerinde fazla duruyordu. "Boğdum, hem de ölümüne boğdum. Nasıl boğduğumu anlatmamı ister misin? Küçük ellerini durmam için bana uzattı..."

Bunları duymaya daha fazla tahammül edemedim, elimin tersini suratına öyle bir geçirdim ki suratı sandalyenin arkasına doğru döndü. Avucumdaki sıcaklığı hissederek elimi yanıma indirdim. "Beni öldürseydin. Neden ona yaptın bu kadar şeyi?"

Yüzünü ağır ağır kaldırdı. "Kolay lokmaydı. Ağlamaktan başka hiçbir sorun çıkaramazdı."

Güçlü hissetmeme rağmen bu cevap karşısında tüylerim ürperdi, belki de beni ürperten bu caniliğin seviyesiydi. Ağlamaktan başka hiçbir sorun çıkaramaması... ama Karina'nın ağlamasının benim için dünyanın en büyük sorunu, derdi olması. Deren'in bu tarafa yaklaştığını görünce elimi kaldırıp onu durdurdum. "Sen kolay lokma değil misin? Nasıl aldattım seni? Ruhun bile duymadı. Sen Carlosla el sıkışırken biz seni aldatıyorduk."

Bu cümlelerin ona vurmaktan daha etkili olacağını biliyordum, yoksa aldatmaktan gurur duymuyordum. Tespitim doğru çıktı ve Mark yüzünü kaldırıp bana dönünce gülen ben oldum. Sinirlenmişti. "Bir de utanmadan söylüyor musun orospu?"

Deren'in bir daha müdahaleye kalkıştığını ama bu kez onu tutanın Noah olduğunu gördüm. Mark'ta gözlerini onların hareketliliğinde dolaştırırken, "Sen de utanmadan kızımı boğduğunu söylemiyor musun?" dedim. "Ben de seni nasıl aldattığımı söylüyorum işte. Arkandan alay bile ettik biliyor musun?"

Herkesin içinde bunları duymanın öfkesiyle kızardı, yüzünün ayrı ayrı bölgelerinden kan sızarken, "Hani nerede?" diye sordu. "Çocuğunun babası nerede? Arkamdan alay ettiğin o adam nerede? Kızını kaçırdığımda yanında yoktu, şu anda da yok! Senin çocuğun bir piç! Babasız bir velet!"

Carlos... Doğru, ona haber vermemiştim.

Karina'm için eksikliğini hissettiğim o kısma dokununca nefretimi ona yönelttim. Bir adım yaklaşıp ellerimi boğazına sardım, yavaş yavaş sıkarak, "Sen?" dedim. "Senin bir ailen var mı? Hepsi ölmüş, gebermiş! Nasıl ölmüşlerdi, bununla ilgili bir hikâye duymuştum."

Nefesi ellerimin arasında daralırken, gözlerinde kontrolsüz bir öfke açığa çıktı. Islak, dağınık saçlarım onun suratına düşerken eğlenmeye başlayıp, "Seni de öyle öldüreyim mi?" diye sordum. "Aslında seninle işimi uzun tutacağım, her gün farklı şekillerde öldüreceğim, işkencenin her türüyle tanıştıracağım. Ölmek için yalvarmanı duymadan öldürmeyeceğim. Başkalarının kulaktan kulağa anlatırken ürperdikleri acıları sana bizzat yaşatacağım."

Gözlerinin derinliklerinde bir ürperme görünce tatmin olmuş hissettim, bahsettiklerimi yaparken çok daha keyif alacaktım. Ağzı nefes almak için açıldığında boğazından cebelleşiyormuş gibi ses çıktı. Benzer bir ses Karina'm boğulurken kulağa nasıl geldiğini düşünüp, "Beyin ölümü nasıl gerçekleşti?" diye tekrarladım sorumu.

Abilerim, Deren beni izlerken Mark cevap verecekmiş gibi kafasını salladı. Bununla beraber ellerimi gevşettim. "Onu boğarken," diye tekrarladı kesik nefesler alarak. "Uzun süre nefes alamama sonucunda beynindeki pıhtı atmış. Bilinci kapandığında ellerimi çekmiştim, öldüğünü sanmıştım." Rusça kelimeleri tükürür gibi söyleyince ellerimi tekrar sıkılaştırdım ve o da hatasını anlayıp daha az öfkeyle konuştu. "Sonra, bir süreden sonra fark ettim kalbinin hâlâ attığını. Fakat vücudu kıpırtısızdı, tepki vermiyordu, gözlerini açmıyordu. Onu uyandırmak için değil, neler olduğunu anlamak için doktoru çağırdım, muayene etti, uzun uzun inceledi, kızından kurtulmak isterken bitkisel hayata girdiğini."

Tahmin ettiğim gibi olmuştu, kaza sonucu bitkisel hayata geçmişti. Savaşırken komaya girmiş ama kalbi atmaya devam etmişti. Kalbini, bana olan sevgisi hayatta tutmuştu belki de. "Böbreğinin alınmış olması gerçek miydi?" diye sordum, diğer soracağım şeyleri de düşünerek.

Boğazındaki baskıyla inlerken, "Evet!" Dedi. "Zaten onu boğarken de bitkisel hayata girerken de cihazlara bağlıydı, yataktaydı, hastaydı. Doktorun sana verdiği belgedeki her şey gerçekti, ölümü dışında."

Kızımın sahte ölüm raporu... Bu noktada o raporun ne kadar sahte olduğu tartışılırdı. Ölümü sahteydi, boğulduğu gerçekti. Kalbinin durduğu yalandı, böbreğinin alındığı doğruydu. "Sen... Karina bitkisel hayata girince de bunu kullanabileceğini düşündün öyle mi?"

Birkaç saat önce kanattığım boynu şimdi de boğduğum için morarırken, "Şans bana güldü," dedi. "Bu gerçeklik mükemmel bir plana götürdü beni. Karina'nın öldüğünü bir gün öğrenecektin, benim yaptığımı da. İnkar edemezdim, çünkü Karina gerçekten ölmüştü ama aynı zamanda hayattaydı da. Bir gün, şimdi ki gibi beni öldürmeye geldiğinde asla yapamayacaktın. Çünkü Karina'nın hayatta olduğunu söyleyecektim, beni öldüremeyecektin." Dinlene dinlene konuşmayı sürdürdü. "Plan düne kadar kusursuz gitti ama dün..."

"Kes," dedim duyduklarım bana yettiği için. Boğazını bir çırpıda bıraktım ve o öksürerek öne düşerken geriye sersemledim. Kızımla ilgili öğrendiğim her şey doğruydu fakat dünyamı güzelleştiren şey yalandı; onun öldüğü. Mark'ın hayat garantisi saydığı şey benim hayata dönüşüm olmuştu. Kızım gerçek bir savaşçıydı. Gözlerini son kez yumarken belki de hayalindeki tek şey bendim ve ona... aylarca geç kalmıştım.

Bulacağım seni Karina'm.

Belki beni göremeyeceksin ama hissedeceksin.

Kızım... Sen benim kalbimsen, ben de senin kalbinim.

Bugün, bu saatte öğrendim.

Gökyüzündeki iri yıldızlara bakarak gözyaşlarımı geriye ittim ve bir yıldızın kayışı kızımın bana göz kırpışı gibi hissettirdi. Aynı anda önümden geçen gölgeyi görüp başımı eğdim. Deren, yumruğunu sıkarak yanımdan geçti ve o çelik kadar sert yumruğu Mark'ın suratına indirdi. Bir çığlıkla geriye savrulan Mark sandalyesini düşürdü ve sandalyeyle beraber yere yapışıp bağlı ayaklarını, vücudunu çözmeye çalıştı. "Senin de kızını kaçırmalıydım! Bulsaydım yapacaktım da! O zaman bana yalvaran siz olacaktınız!"

Mark'ın bu kadar şuursuzca konuşmasının sebebi artık kaybedecek hiçbir şeyi olmamasından kaynaklıydı. Deren'in Nil konusundaki hassasiyeti ve yaşadıkları göze alınınca Mark'ı tam bu saniye öldürmesinden endişe ettim. Onun suratını öfkeyle kavrayıp, "Kızımı mı aradın?" diye sordu bu ihtimal kendisini dehşete sürüklemiş gibiydi. "N'apacaktın lan bulsaydın? N'apacaktın? Ben kızımın

hayatını, canını garantiye almadan nefes mi alırdım sanıyordun geri zekâlı! Kızımı asla bulamazdın, asla! Ama bunu denenem bile..." Mark'ın kafasını sarı saçlarının arkasından kavrayıp suratını yere çarpınca Rus piçinin dudaklarından canı yanmış bir hırıltı çıktı. "... ama yok, sen laftan anlamazsın. Ancak şiddetine karşılık bulursan bir şeyleri anlar o ufak beynin!"

Bunu dedikten sonra kenardaki rastgele taşlardan birisini alıp Mark'ın kafasına vurmaya başladığında önce acı çekmesi hoşuma gitti. Fakat sonra kaza ile ölmesinden korktum, ileriye çıkıp eğildim ve Deren'i kolundan tutup kaldırırken, "Yapma," dedim. Aynı şekilde yaklaşan Noah'ta Deren'i çekmeye çalışıp, "Öfkemize yenilemeyiz," dedi. "Bırak, elbette bu saatten sonra Nil'e bir şey yapamaz! İzin vermeyiz de!"

Deren'in indirdiği bir taş darbesi ile Mark'ın kafasının arkasında kırmızılık oluştu. Soğukkanlı olmaya çalışıp Deren'i daha sert çekerken, "Bırak!" Diye de bağırdım. "Öldüremeyiz, Karina'nın yerini öğrenmem lazım!"

Deren, o an onu öldürememekten daha ağır bir şeyle cezalandırılamazmış gibi inleyerek elindeki taşı fırlattı. Hızla doğrulup arkasını döndü ve yumruğunu ısırarak uzaklaştı. Noah onun arkasından düşünceli halde bakıp bana döndü ve sonra yerde soluyan Mark'a bakarak Enrica'ya bir göz hareketi yaptı. Enrica, yanında korumayla koşup Mark'ı sandalyesiyle beraber doğrulturken, "Efendim," diyen sesi duydum. Dönüp baktım, Mark'ın koruması Valeri'ydi. Mark'a üzülerek bakıyordu. "Size böyle davranılmasına razı olamam, lütfen onlara söyleyelim, yoksa size eziy..."

"Kes sesini," dedi Mark ama sesi istediği güçte çıkmadı, bağıramıyordu bile.

Benim gibi Salvador'un bakışları da o korumaya kaydı. Adamın diğerlerine kıyasla Mark'a sadakat beslediği gün kadar açıktı. Salvador onun çenesinden tutup sıktı. "Bana Karina'nın yerini söyle."

"Efendim Mark'a... Böyle davranmaya devam edecekseniz söylemem."

Mark bir daha ağzını açtı ama dudaklarından yalnız kanlar süzüldü. Çıplak dizine aktı, sonra yere düştü, toprağa karıştı.

İçimi bir haz duygusu kapladı.

Salvador Valeri'nin suratına sert bir tokat atarken, "Bana şart koşamazsın," dedi. Sonra adamın diğer tarafa düşen yüzünü elinin tersiyle, korkutucu şekilde okşadı. "Kime ne istersem yaparım. Sana da yapacağım, Mark'a da. Ona da. Söyle, kızım Karina nerede?"

Valeri Mark'a baktı fakat Mark kafasını iki yana salladığında sessiz kaldı. Bunun üzerine Salvador sabırsız bir nefes alıp dizini kaldırdı, sertçe adamın suratına gömüp bağırmasını sağladı. "Bir daha soruyorum, Karina nerede?"

Rüzgârda sızlayan dudaklarımı ısırarak ileriye baktım. Noah, uzaklaşan Deren'e doğru yürüyordu. Deren bir sigara çıkarmıştı, ateşin parıltısını görüyordum. Konuşulanları duyacak mesafedelerdi, burayı dinlerken sessizce konuşmaya başlamışlardı. Deren'in sigara tabletini cebine koymadan önce Noah'a da teklif ettiğini görmüştüm.

Tekrar önüme dönünce Salvador'un Valeri'yi şiddetle dövdüğünü gördüm. Enrica, adam sandalyeden düşmesin diye tutuyordu. Tekrar yaklaşıp Mark'ı sarsmak istiyordum ama bayılma raddesine gelmişti, öldürmek istediğim adama bir şey olmasından korkuyordum.

En köşede duran Andrei'ye ilerledim. O gözlerini kocaman açmış, Valeri'yi döven Salvador'u izliyordu. Yaklaştığımı görünce bana döndü gözleri. Son yirmi dört saat içinde öğrendiklerimden birisi her şeyi başlatanın o olduğuydu. Gözlerine, bir şeytana bakıyormuş gibi bakıp, "Sen söylemeseydin her şey daha farklı olacaktı," dedim. Sonra üzerine atlayıp suratına yumruğumu geçirdim, yüzünün diğer tarafına tokat attım, boğazını tutup sıktım. "Kızım yanımda olacaktı, acı çekmeyecek, hayatını yaşayacaktı! Kalbimi söküp aldınız ellerimden, üstelik bir de görebilecekken görmemi engellediniz! Neden, o tecavüzcü babanı öldürdük diye mi? İyi yaptık! Yine olsa yine yapardık!"

Onu, her bir taraftan dövdüğümü, yumrukladığımı, tokatlara boğduğumu elimde biriken kanla beraber anladım ve bir gölge yaklaşıp, "Sakinleşin efendim," dediğinde korumam olduğunu anladım. "Kendinizi üzmeyin. Hepsi hak ettiği ölümü tadacak."

Dönüp konuşan korumamıza baktım, bana bunları söylerken ki üzüntüsü ve içtenliğini takdir ederek onu aklıma kazıdım. Ardından kan kusan Andrei'ye döndüm ve o soğukta, acıdan titrerken saçının arkasından çekip suratına tükürdüm. "Değdi mi orospu çocuğu? Babanın intikamını alacağım derken sen de acı içinde öleceksin. Her

gün, farklı bir şekilde. Mesela bu gece donacaksınız, ölmeye yakın belki kurtarırım sizi."

Saçlarını bırakıp geriye çıktım ve bana dönen Salvador'u görürken, buraya yaklaşan Noah ile Deren'i de gördüm. Gözlerimiz Derenle çakıştı ve aynı zamanda, "Bir şartım var," dedi Mark'ın cılız sesi. Kan öğürünce hepimiz ona baktık. Başını kaldırdı, şişmiş gözleriyle beni aradı ve bulunca sırıttı. "Hakkım olanı verirsen, benimle sikişirsen Karina'nın yerini söylerim."

Önce rüzgârın uğultusunu dinleyebileceğim bir sessizlik oluştu. Sonra yerdeki yaprakları savuran adımları gördüm ve Deren Mark'ın üzerine atladığında, ikisi birden yere yapıştı. Noah ve Salvador önce onlara, sonra birbirlerine baktılar. Bu teklif karşısında ben ve abilerim de hareket edecektik ama Deren öyle hızlı aksiyon almıştı ki, abilerime yalnızca Mark'ı onun elinden almak kalmıştı.

"Deren," diye bağırdım ama o beni duymadan silahına uzanınca, Salvador abim üzerine doğru koştu. Mark'ın üzerine oturmuş, küfürler yağdırarak silahını çıkaran Deren'i omuzlarından kavradı. Çekmeye çalışarak bağırdı. "Bırak! Öldüreceksin, geri dönüşü olmayacak hiçbir şeyin!"

"Bırak gebersin! Zaten söylemeyecek! Duymuyor musunuz ne dediğini?" Sanki durdurduğu için Salvador'a da öfkelenmişti. "Kimse Karmen'e böyle bir şeyi teklif edemez, öyle adamın hayatını yakarım! Bırak beni Salvador!"

Abime ilk kez adıyla hitap etmişti.

Bu ufak detaya takılarak yanlarına ilerledim ama Noah elimden tutup beni bekletti. Benim de dahil olmamın olayı büyüteceğinden endişe duydu. Mark, Deren'in ağırlığı altında inlerken, "Her şeyi öğrendikten sonra istediğimiz kadar, istediğimiz şekillerde öldüreceğiz zaten onu," dedi. "Şimdi bırak, ertele, dayan. Bak, Karmen her şeye rağmen dayanıyor."

Deren abime vermemek için sıkıca tuttuğu silaha ve sonra omzunun üstünden bana baktı. Deren'in en belirgin özelliği çabuk kızıyor olmasıydı, ateş misali parlıyordu, soyadının hakkını veriyordu. Gözlerimiz birleşince ne yazık ki Mark'ın yaşamaya devam etmesine duyduğum ihtiyacı okudu, lanet edip küfretti ve silahı Salvador'a verip Mark'a döndü. Yumruğunu vuruşundaki sertlik bir yankı çıkardı. "Sen değil gerçeğine, rüyanda bile dokunamazsın. Bunu yazdım bir

tarafa, sırf aklından geçirdiğin için bile nasıl öldüreceğimi zamanı gelince göreceksin."

Bunu söyledikten sonra kalkacak sandım ama bir yumruk, iki yumruk derken tekrar onu dövmeye başladı. Salvador abim bağırıp omuzlarından daha sıkı çekmeye başlayınca Noah yardıma gitti, ikisi birlikte onun deli kuvvetiyle baş etmeye çalıştı. Omuzlarından sürükleyerek çektiklerinde Deren hâlâ ona lanet okuyordu. "Benim, benim, benim! Karmenle biz birbirimize aitiz! Bir daha o kelimeyi Karmen'in adıyla bir arada kelimeyi kullanmayacaksın! Hatta adını dahi kullanma, onun ve Karina'nın adını bile aklından geçirme! Hayallerinin ötesinde öldüreceğim lan seni, orospu çocuğu!"

Sinirden Türkçe konuşuyordu...

Abilerimden sonra böylesine vahşi bir adama sahip olmama şaşırmıyordum, biz de Russo kanı varsa onda da Ateş kanı vardı. Bayılmasına saniyeler kalan Mark'a ve diğerlerine bakıp bir süre uzaklaşmak için arkamı döndüm. Fakat attığım birkaç adımdan sonra geri döndüm, Mark'ın yanına ulaşıp tekmemi karın boşluğuna geçirdim. "Bir daha benim bedenimle alakalı bir koşulda bulunayım deme."

Sanki vurduğum tekme vücudundaki bir şeyi tetiklemiş, bu yüzden tekrar kan kusmuştu. Bu cani herife bakmaktan bulanan midemi tutarak arkamı döndüm, kafamı toparlamak için dağ evine ilerlerken Enrica'nın da benimle yürüdüğünü gördüm. "Efendim. Sizin için en yakın yerleşim yerinden kıyafet aldırdım. İçeride."

"Kim sana bunu yapmanı söyledi?"

"Geldiğimizde, Noah Bey."

Mark ile Valeri'yi konuşmaya nasıl ikna edeceğimi düşünerek dağ evine girdim. Bir koruma içerideki şömineyi yakmıştı, içerisi sıcaktı. Noah üzerimdekilerin halini bildiği için yeni kıyafet aldırmış olmalıydı. Koltuktaki paketi görünce alıp yukarıya çıktım, boş odalardan birisine girerken kendimi teselli ettim. "Tamam, Mark yerini söylemiyor ama bu kızını görmene engel değil. Karina'yı bulacaksın, kızınla vedalaşmadan ölmesine izin vermeyeceksin."

Islanmış, is sinmiş kıyafetlerimi çıkarıp paketi yırttım. Bir kırmızı, boğazlı kazak ile geniş paça pantolon gördüm. Buldukları en basit şeyleri almışlardı. Onları iç çamaşırlarımın üzerine geçirip yerdeki çiçekli elbiseyi aldım, odadan çıkıp koridorda banyoyu aradım.

Üzerindeki is lekelerinin kalıcı olmasından korkarak elbiseyi soğuk suyun altında yıkamaya başladım. Bir daha giyemeyecek olmak istemiyordum. Elbisemi seviyordum.

"Nasıl konuşturacağım Mark'ı? Evini arıyorlar ama ya bir şey çıkmazsa? Başka kim biliyor olabilir ki?"

Tüm bu sıkıntıları, atlayacağım eşikleri düşünüyordum ama sonra Karina'yı görebileceğimi...

Belki son bir defa ama işte bir defa olsun görecektim.

Kıkırdamaya başlayıp elbiseyi bir kez daha yıkadım, ardından suyunu sıkıp banyodan çıktım. Aşağıya inip kuruması için şöminenin önüne bırakırken, "Enrica," diye seslendim dışarıya. Yarım dakika geçmeden kapı aralandı ve Enrica kafasını içeriye uzattı. "Efendim?"

"Helikopterden ilk yardım çantasını getir ve korumam Deren'i buraya yolla."

"Hemen."

Kapı kapanınca ellerime düşen ateşin alevlerine baktım. Yıkadığım için kızarıktı, sıyrıklar ve yaralar vardı. Yüzümde bir gülümsemeyle yanan odunları izlerken dışarıdaki bağırtıları duyuyordum. Son saatlerim hâlâ bir rüyanın içinde gibiydi, uyanamıyordum.

Bir telefon zil sesi duyunca kaş çatarak etrafımda döndürdüm başımı ve çantamı koltuğun üstünde gördüm. En son helikopterde bırakmıştım, getirmişlerdi. Uzanıp çalan telefonumu çıkardım ve arayanın İtalyan numarası olduğunu görüp merakla açtım. "Evet?" dedim.

"Karmen," dedi Carlos. "İyi akşamlar."

Ah, ona haber vermemiştim. Carlos Karina'nın babasıydı ve öyle heyecanlı şaşkınken olanları anlatmak aklıma gelmemişti. Konuyu nasıl açacağımı düşünürken, "İyi akşamlar," dedim. O sırada dağ evinin kapısı açılınca da girene baktım. Deren geniş omuzlarıyla tüm girişi kaplayarak içeriye girdi. "Ben... Aslında seninle konuşmam gerekiyor."

"Benim de seninle," dedi, ardından bir duman çekişin sesi geldi. Puro içiyor olmalıydı. "Konuştuğumuz gibi Karina'yı görmek istiyorum, fotoğraflarını ve daha fazlasını. Malikaneye gelmek istiyorum, gelirsen eve alırım demiştin."

Deren gözlerini kısarak yanıma yürüdü ve eğilip çantayı bırakırken gözleri şömine önündeki elbisede bir tur attı. Doğrulup tepemde

dikilmeye başlarken de yumruklarını yanında sıkıp gevşetti. "Carlos, aslında gelmen gereken başka bir yer var."

Çatlayan sesimi ve heyecanımı algılamış olmalı ki, "Ne oldu?" diye sordu.

"Telefonda anlatamayacağım şeyler," dedim ve hakkı olduğu için, Karina huzurlu hissetsin diye söyledim. "Rusya'dayım. Bir dağ evinde. Helikopterin uygunsa buraya gelmelisin, sana anlatacaklarım var."

Deren'in sıkıp gevşetmeden bıraktığı yumruklarına bakarken, "N'oldu?" diye sordu Carlos, endişeyle. "İyi misin? Yalnız mısın?"

"İyiyim," dedim ve gülümseyerek ateşe baktım. "Bu Karina ile ilgili. Gelmek istersen anlatacağım."

"Koordinatları mesaj olarak yolla, birkaç saate geleceğim."

Aramayı kapatıp telefonu yere koyarken Deren sessizce beni izledi. Mesajı atarken de sadece izledi. Getirdiği ilk yardım çantasını açarken konuşma kararı alıp, "Buraya mı geliyor?" diye sordu.

"Evet, bunları öğrenmesi gerekiyor," dedim.

"Evet, babası," dedi inkar etmeden.

Gözlerimi kaldırıp baktım. "Elini yüzünü yıkayıp gel, pansumanını yapalım."

Gergin şekilde avuçlarına baktı, sonra da kulağının altındaki yaraya dokunup tepkisizce arkasını döndü. Benimle beraber son bir günde o da fazlasıyla şey yaşamıştı. Yorulmuş olmalıydı, ondan önceki gece de hiç uyumamıştı.

Deren geri dönene kadar yaşadıklarımı, kızımı ve onu düşünerek geçirdim dakikalarını. Gelip söylediklerimi aklımda tutmuş gibi karşıma oturdu. Ben çantada bir yanık kremi ararken de izleyip durdu. Otururken, yürürken, bir odaya girerken o kadar yer kaplıyordu ki, yakınlaştığında ondan başka bir şey göremez oluyordum. Yanık kremini bulup çıkardım ve temizlenmiş yüzüne gülümseyerek baktım. "Senden bu temiz kokuyu almayı sebepsizce çok seviyorum," dedim.

Deren gülmem karşısında ne düşüneceğini bilemiyor gibi gözlerini kısarken çenesinin altından tutup yüzünü çevirdim. Alevlerin ışığı sayesinde yarasını görüyordum. Derisinin üstüne kabarcıklar oluşmuştu, ne yazık ki geç kalmıştım. Yine de kremi hafif hafif sürerek, "Su toplayacak," dedim. "İltihaplanmasa bari."

"İğrenir misin benden?"

Böyle şeyler nereden geliyordu aklına? Yarasını tamamen merhemle kapatıp, "Hiçbir durumda senden iğrenmem," dedim.

"Tamamen yarayla kaplı olsam bile mi?" dedi ciddi ciddi düşünüyormuş gibi.

"Öyle olsan bile," dedim, onun nefesi yanağımı ısıtırken. Şömineden vuran ateş de diğer tarafımı ısıtıyordu. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Alakasız şekilde, "Sana," dedi. "Sana varmaya çalışıyorum."

Olur olmadık zamanlarda kızıp olur olmadık zamanlarda aşkının dile gelmesine alışamıyordum. Ürpermiş hissederek biraz geri çekildim. "Başka bir yerinde yanık, yara var mı? Gözden kaçırmışsındır belki."

"Görünen yerlerimde yok sanırım," dedi, yüzümü izleyerek. "Kıyafetlerimin altında var mı bilmiyorum. Soyunabilirim, bakarsın."

Saatlerdir her şeye güldüğüm gibi buna da gülümsedim ve Deren bir daha gülüşüme takılı kalırken çantadan bu kez ağrı kesici çıkardım. Ona, "Hâlâ ateşin var," diyordum ki aniden yüzümün altından kavradı ve beni kendi suratına doğru çekerek nefesimi keserken, "Bir daha söyle," diye fısıldadı.

Gelen yakınlaşmanın etkisiyle karnım kasıldı ve gözlerimi yüzünün aşağısına, dudaklarımın iki santim önündeki dudaklarına odaklamamak için direndim. "Neyi bir daha söyleyeyim?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "O söylediğin," diye fısıldadı hararetli şekilde. "Bir daha söyle, yüzüme bakarken."

Neyden bahsettiğini gerçekten anlamıyordum, bu yüzden tavrına verecek bir karşılık da bulamıyordum. Ateşlendiği için sıcacık olan elinin sert tutuşu başımı döndürdü ama nerede olduğumuzu, neyin içinde olduğumuzu hatırlamanın yararı vardı. O nefesini içime çekmeyi dilerken, "Sana ne söyledim ki?" diye sordum.

Bir anda gözleri daha da alevlendi. Kara kaşlarını çattı. "Oyun mu oynuyorsun?"

"Delirdin herhalde," dedim bu kez kızmaya başlayarak. Bileğinden tutup elini çenemden indirmesini sağlarken, baş parmağı alt dudağıma değdi ve gözlerimiz bu kez huzursuzca birbirimizin dudaklarına indi. "Sana ne dediğimi hatırlamıyorum. Kötü bir şey mi söyledim?"

Deren daha da huzursuz göründü ve bileğini sertçe indirince eli çenemden kopmuş oldu. Dişleri arasından nefes alarak başını şömineye

çevirdi ve alevler onun yüzüne yansırken bu huysuzluğuna anlam vermeye çalıştım. Son saatlerde ağzımdan ne çıktığını, ne dediğimi gerçekten hatırlamıyordum. Ayaklarım mutluluktan yerden kesilmişti. Sırtını, arkasındaki pufa doğru yaslayıp ensesini kaşımaya başladığında içimi çekip çıkardığım ağrı kesiciyi uzattım. "Bunu iç, ateşin düşmemiş, iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var."

Kendi kendine, "Hatırlamıyor," demeye devam ediyordu.

"Aaa Deren! Ateşten sanrı falan mı gördün? Neyi hatırlayacakmışım?"

Bir an duraksadı, küçük bir baş hareketiyle döndü bana. "Hayal mı gördüm? Ateşlenince olur mu bu tarz şeyler?"

"Olur ama ileri derecede ateşlenince, sen o kadar ateşli değilsin."

Kafası karışmış görünerek tekrar şömineye dönerken ne düşündüğünü merak ediyordum. Tekrarlasa ne söylediğimi bilirdim ama onu da yapmıyordu. O sırada çalan telefonuna uzanınca ben de ilacı bir daha uzattım. Tableti alıp ilaç çıkarırken bir yandan da ekrana baktı ama açmadı. "Nil mi?" diye sordum.

Aramayı sessize alıp telefonu yanına bıraktı. "Nalan."

Şu an hiçbir şey sahip olduğum mutluluğu elimden alamayacak olsa da merak edip sordum. "Bu saatte neden arıyor?"

İlacı içip yutkunurken, "Nil ile konuşmak için her akşam arar," dedi.

"Burada olduğunuzdan haberi var mı?"

"Sayılır."

"Nasıl getirebildin?" diye sordum. "Velayeti onda değil miydi?"

İlk yardım çantasını kapatıp kenara koyarken ellerimi beni çağıran ateşe doğru uzattım. Parmaklarım ısınırken, "Son yaşananlardan sonra aldım," dedi. "Hafta sonları ya ben Nil'i götüreceğim ya da o gelecek. Henüz İtalya'da olduğumu söylemedim, iş için başka bir ülkede olduğumu sanıyor."

Velayeti almasına onun adına sevinmiştim ama Nalan kesin kızını çok özlüyordur. Her gece kızını aramasını anlamış olsam da, "Utku'yu da arayabilir," demeden duramadım. "Utku'yu arayıp Nil ile konuşabilir."

Ben ateşi ve odunu izlerken o beni izleyip, "Böyle mi söyleyeyim?" diye sordu. Belki o da kendisini yakan ateşi izliyordu. "Akşamları beni değil Utku'yu mu aramasını söyleyeyim?"

"Yapar mısın ki?"

"Yaparım," dedi.

Karnımı kasan o duygu sebebiyle yüz buruşturup parmaklarımı avuç içlerime kapatırken, "Hayır," dedim. "Böyle söyleme. Siz... anne ve babasınız. Seni araması normal. Yani kendimi böyle düşünmeye ikna edebilirim." Bir çocuk için -ki bu çocuk Nil ise- duygularımı bastırmaya çalışırdım.

Aniden ileriye yaklaştı ve ben yüzünü yüzümün önünde hissederek nefes almayı keserken, Deren omzuma düşmüş bir tutam saçımı alarak ağır ağır kulağımın arkasına koydu. Kulak mememi okşadığında gözlerim yumuşakça kapandı. "Seninim. Yalnız seninim."

Bunlar kalbime kapatıp saklayacağım bir çift sözcük oldu ve Deren alnını şakağıma yaslayarak yutkunurken nefesi tenimi ısıttı. Bu yakınlığın verdiği teslimiyet duygusuyla vücudum gevşerken, Deren sanki yapmak istediklerini yapamıyormuş gibi huzursuzca inleyip geri çekildi. Sırtını tekrar pandufa yaslayıp şömineye doğru bakarken ensesini kaşıdı.

Kalkık burnuna, sıcakta pembeleşmiş dudaklarına bakarak odadaki sıcak havayı ciğerlerime doğru çektim. Saçları çok az uzamıştı, parmaklarımla tutabilir miydim acaba? Kafasındaki yaranın izine bakarken, "Baban neden ortalıkta yok?" dediğini duydum. "Sen, abilerin böyleyse baban nasıldır tahmin ediyorum. Neden tüm bu olanların dışında? Onu hiç görmedim bile."

Kazağımın kollarını avuç içlerime doğru çekerek, "İstese de yapamıyor," dedim. "Babam kalp krizi sırasında felç geçirdi. Yürüyemiyor, odasından ayrılmıyor, güçlükle konuşuyor."

Havayı, Deren'in şaşkın nefesi doldurdu. "Hiç söylememiştin. Ne zaman?"

Zamanını hatırlamak neden olduğunu hatırlamamı da sağladı. "Ben İtalya'dan ayrıldıktan sonra aileme de izimi kaybettirmiştim, söylemiştim. Fakat onlar beni arıyorlardı. Beni ararlarken de yanlış bir duyum almışlar, öldüğüme dair. Bu şekilde olmuş, kalp krizi geçirirken vücudunun sol tarafına inme gelmiş."

Bir süre sustu. Sonra, "Üzüntüden kalp krizi geçirdiyse seni çok seviyor olmalı," dedi.

"Sanırım bu yüzden Carlos'a taviz gösteriyorum. Tabi, ona göre de o bana taviz gösteriyor. Kızım babası tarafından sevildiğini hissetsin istiyorum, artık çok geç olsa da..." kızımın yüzü karşımdaymış gibi

gülümsedim. "Babamın sevgisi bana hep güvende hissettirdi, sonra senin Nil'e olan sevgine, bağlılığına şahit oldum. Kızımı bu duygudan uzakta tuttuğum için telafi etmek istiyorum galiba..."

Konuyu babamdan Carlos'a sürüklememe kızmış mıydı bilmiyordum ama bir anda çenem açılmıştı. Karina'mın nerede olduğunu düşünerek oflarken, Deren uzun uzun yüzüme baktı. "Ama Karina'yı Carlos'tan önce ben görmek istiyorum."

Bu isteğindeki çekişme ve kıskançlığa gülümsedim. Bir gündür hiç gülümsemediğim kadar gülümsüyordum. Bu Deren'de de aynı hayreti oluşturmuş olmalı ki, "Seni böyle gülümserken ilk kez görüyorum," dedi.

"Sana hiç mutlu gülümsemedim değil mi?"

"Hiç."

Birkaç kez gülümsedim ama mutlulukla değil ve bu onunla da alakalı değil.

"Kızımı göreceğim, hayal gibi." Durduramadığım gülümsemem yanaklarıma yayılıyordu. Düşün ki ne kadar acı çektin, şimdi geçici olsa da o kadar mutlusun. "Mark konuşmuyor, yerini söylemiyor ama Karina'yı bulacağız elbette. Şimdi sadece kızımı tekrardan göreceğim o an için yaşıyorum."

Deren'in her şeye rağmen acıma duyduğu saygıyı derin derin bakan gözlerinde gördüm. "İçin yaşadığın başka bir an var mı?"

Birkaç an daha olsa da yalnız omuz silkip şömineye döndüm. Karina'mı göreceğim o ânın aşkıyla, "Aylarca o mezara gittim, kızımla konuştum, meğer hepsi boşaymış," dedim. "Üzülmedim ama sonuçta kızımı tekrar göreceğim. Hem... Karina Edip'in sıktığı o kurşunu da hissetmemiş olacak, belki ruhu hissedip acı çekmiştir ama en azından Edip amacına ulaşmadı. Fakat yine de canım çok acıdı, o kurşun sanki beni delip geçti. Bu yüzden ne olursa olsun Edip'i öldüre..."

"Bir saniye, bir saniye..." Deren araya girip bir anda yüzüme yaklaştı. Gözlerimi kaydırınca gözbebeklerinin fırladığını gördüm. "Ne dedin, tekrarlasana."

Bunu Deren'e daha önce anlatmadığımı unutmuştum. Doğru, ilk kez duyuyordu. İrkilmesine bakacak olursam Edip'in yaptığı şey yalnız benim için değil, gerçekten korkunç bir şeydi. Dizimi telaşla tutuş şekline bakıp kocaman açtığı gözlerini izledim. "O gece beni alıp geldiğinde gerçekten kendimi vurmak üzereydim. Çünkü biraz önce

Edip Karina'nın mezarına kurşun sıkmış, kendimi öldürmezsem devam edeceğini söylemişti. Yanıma geldiğinde hayatımı kurtardığına değil de Edip o gece bir daha o kurşunu sıkamayacağı için sevindim."

"Sen, sen," diye kekeledi, dudakları güçlükle kıpırdıyordu. "Bahsettiğin kurşun bu muydu? Kurşun sıktı dedin."

"Sen de acısız ölemezsin dedin, sanki yeterince acı çekmemişim gibi..."

Duyduklarına inanamamış gibi bir hale büründü. Sarsılmıştı, yüzü beyazladı. Dizimi tutarken başını önüne eğdi, omuzları gücünün iki katı efor sarf ederek inip kalkıyordu. Diyecek bir şeyi varsa da zaman aldı, ben de dönüp tekrar alevlere baktım. "Bu... yaptığı o kadar korkunç bir şey ki, ben aklımdan bile geçirmedim bunu yapmış olabileceğini."

"Sanki bedeni hiç acı çekmemiş gibi kızımın ruhunu da huzursuz etmek istedi."

Deren sessizce inleyip, "Nasıl yapar bunu?" dedi. Nefesi hâlâ yüzüme çarpıyordu. "Hiç söylemedin! Hiç! Neden söylemedin Türkiye'deyken cezasını vereyim onun!"

Yüzümü izlediğini anlayınca gerçekten gözlerini görmeyi istedim. Kimse kalmadığında, ben bile bende kalmadığımda onun gözlerinin hâlâ bende olduğunu hatırlamak istiyordum. "Kızının dedesi, öldüremezsin."

"Yaşlı bunak! Birkaç seneye kendisi ölür zaten, şimdiden öldürürdüm! Nil'e de bir şekilde onu bir daha göremeyeceğini açıklardım," dedi ciddi ciddi.

"Benim için öldürüyorsun, benim için ölüyorsun. Sözlerinin arkasında hep böyle durur musun?"

Gözlerini sertçe yumarak başını bir daha eğerken alnında bir damar zıplıyordu. Verdiği nefesler boğazımı yakarken, "Nasıl, nasıl hiç aklıma gelmedi," diye kendine kızdı.

"Bu çok canice, sen ise merhametlisin. Ölmüş bir çocuğa bunun yapılmış olabileceğini aklından bile geçiremezsin."

Kendine daha da kızarak, "Yine de öyle demenden anlamalıydım, o perişanlığından anlamalıydım," dedi. "Kendi acımdan başka hiçbir şeyi görmüyordum."

Bu söylediği üzerine, "Sana bu kadar şeyi yaşatırken benim de gözüm kendi acımdan başka şey görmüyordu," dedim.

Deren kafasını kaldırıp geri çekilirken iki yanımda duran yumruklarıma baktı. Gözleri sağ elimin üstüne kilitlenip kaldıktan sonra oturduğu yerden hışımla doğruldu. Kendi elleri de benimkiler gibi yumruktu. Onları sıkıp gevşeterek odanın içinde dört döndü, dudaklarının arasından birkaç lanet ve küfür daha savruldu.

"Nil, dede diyerek bu adamla görüşemez. Bu adam içindeki öfkeyi, vahşeti kızıma da yayar, ona da kötü düşünceler edindirir."

"Yakında öldüreceğim için zaten pek görüşemeyecek."

Durup bana doğru baktı. Göğsü hızla yükselirken yanakları daha da kızarıyordu. "Bu insanı delirtir Karmen, böyle bir şey insanı delirtir."

Kıkırdadım. "Aklı başında mı görünüyorum?"

Acı çekiyormuş göründü. Bu yumruklarına yansıdı, daha da sıktı. Başka bir ruh halinde sürükleniyordu, yutkunurken zorlanıyordu. Kafasını iki yana sertçe sallayıp arkasını döndü, başını kaldırıp derin derin nefesler aldı. "Ne kaldı Karmen? Yaşamadığın daha ne kaldı?"

"Sen, sadece sen. Bir tek seni yaşamadım ben."

Aramızda hiçbir sır olmadan, tam teslimiyetle bir şeyler yaşamamıştık. Hep kendimi, duygularımı tutmuştum, yanında uyumamaya çalışıp uyuya kalmıştım. Şimdi aramızda sırlar yoktu ama tekrardan eskisi gibi hissedebilir miydik?

Deren'in telefonu bir daha çalarken düşüncelerim arasında boğulmuş şekilde doğruldum. Camlardan dışarıya bakınca Salvador ile Noah'ın hararetle konuştuğunu duydum, sandalyedekiler baygın gibi görünüyordu. Mark'ı konuşturacak bir şey, korumalardan bir haber beklerken telefonun hâlâ çaldığını duyup Deren'e döndüm. Çalan telefonuyla bana bakıyordu. "Açsana."

Alt dudağını ısırıp iki büyük adımda yanıma geldi. Telefonu uzattı. "Hadi, sen aç."

Ekranına bakınca aramanın Utku'dan geldiğini gördüm. Onunla konuşmamı istiyor olmasına afalladım ve az önce konuştuklarımızın üzerine denk gelmesi karşısında duraksadım. "Üzüldün mü bana? Bu yüzden mi yapıyorsun? Acıdın mı?"

"Acımadım."

"Acıdın," dedim.

Daha ısrarla uzattı. "Kapanacak, üzülecek, hadi."

Telefonu alıp kapanmadan açtım. Kulağıma yasladığımda önce Utku'nun sesini duyacağım sandım ama Nil'in, "Baba," diyerek

ağladığını duyunca kalp atışlarım hızlandı. "Hani gelecektin baba? Yüz saattiy seni bekliyoyum! Beni bırakıp gittin mi yoksa?"

Doğru, Deren dünden beri onu görmüyordu. Canım benim, terk edildiğini mi sanıyordu? İçim sızlarken, "Hoparlöre al," dedi Deren ve ben Nil'e cevap veremeden dediğini yapıp telefonu indirdim. Artık ikimiz de duyabilirdik. Heyecanla, "Nil," dedim. "Benim."

Karşı tarafta sessizlik oluştu. "Sen kimsin? Kadınsın! Babamın yanına n'apıyoysun?"

Sesimi tanımamış mıydı? Belki de benim mutlu sesimi hiç duymadığı için tanımamıştı. Deren gerginlikle dudağını ısırırken, "Benim," dedim. "Benim, Karmen. Beni tanımadın mı Nil? Aşk olsun."

"Aaa!" Bir çığlık atınca Derenle aynı anda ekrana baktık. Az önceki ağlaması dinmişti. "İnanamıyoyum! Kaymen! Ben babamı aramıştım, nasıl sen çıktın ya? Salak Utku yanlış mı ayamış ya!"

Deren rahatsızca bir telefona bir bana bakarken, her an aramayı kapatacakmış gibi görünüyordu. Fikri değişmeden konuşup, "Ben babanla beraberim," dedim. "O da burada, seni duyuyor."

"Aaa," dedi tekrardan ve bunun hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi sustu. Bu sessizliği tedirginlikle karşıladığımda, "N'apıyoysunuz ki?" diye sordu. "Babacığım, beni duyuyor musun?"

Deren sesini yumuşattı. "Babacığım, tırtılım, buradayım."

"Ay ben çok şaşırdım," dedi, sesi de hâlâ şaşkın çıkıyordu. "Siz beyaber n'apıyorsunuz?" Cevap almadan konuştu. "Baba, ben sana beni Kaymen'e götür dedim! Sen kendin gitmişsin! Aşk olsun baba!"

Nil'in o tatlı sesini, tepkilerini öyle izlemiştim ki gülümseyerek elimi dudaklarıma kapattım. Burada olsa sımsıkı sarılır, dakikalarca kucağımdan bırakmazdım. Deren buna cevap verememiş gibi rahatsız görününce, "Sen beni mi görmek istiyorsun?" diye sordum muzip sesle.

"Kaymen!" Dedi coşkuyla. Arkadan boğuk sesler duydum, Utku'da devreye girmiş olabilirdi. "Sen neyedesin? Ben de yanınıza geleyim mi?"

***Güzel kızım benim.* "Nasıl geleceksin?"**

"Yolu tayif edebiliy misin?"

Sanki gelebilirmiş gibi tarif istemesine sesli güldüm. "Evden çıkıp sola döneceksin, sonra yüz metre yürüyüp ardından sağ yapacaksın."

"Yemek yediğim elim sağ elimdi galiba, babam öyle demişti," dedi düşünüyor gibi.

"Nil," dedim Deren'in gözleri benden ayrılmazken. "Sen yalnız gelemezsin."

Duraksadı. "Utku'cuğum getiriy beni."

Deren elini ensesinde gezdirip dikkatle konuşulanları dinlerken, "Şimdi gelemezsin," dedim ve bir sır verir gibi fısıldadım. "Biz... babanla Karina'yı almaya gittik. Karina'yı aldıktan sonra baban eve geri dönecek."

Şaşırmış bir nefes aldı. "Kayina mı? Yanınızda mı? Telefonu veysene konuşayım." Neşeli neşeli bağırdı. "Ayy Kayina'yı getirir misin Kaymen? Sen de gel. İkiniz de gelin."

Kendimi onu üzmeyecek bir cevaba hazırlarken, Deren huzursuzca eğildi ve telefonu bir çırpıda elimden alıp doğruldu. Arkasını dönerken telefonu normal konuşmaya aldı, böylelikle Nil'i duyamaz oldum. Kızıyla sessizce konuşmaya başladığında arkasından kızgınca baktım. Fakat sonra bu kadarına bile müsade ettiği için bir engeli daha aşmış hissettim.

Nil'e, onu yatıştırıp geri döneceğiyle ilgili söylediği sözleri dinledim. Kızı her ne demişse karşılık olarak da, "Tamam, ben sana telefondan masal anlatacağım," dedi. "Ama uyuyacaksın tamam mı?"

Dizlerimi kendime çekerek Mark ile ilgili düşüncelerime devam ederken Deren'in bana doğru dönüp baktığını hissettim. Sonra tekrar telefona dönüp Nil'e kısık sesiyle bir masal anlatmaya başladığında gözlerimi kapayıp ben de dinledim. Karlar Kraliçesi masalını, Nil'i uyutmak için anlattı. Konuşmalarını dinlememden dolayı olan huzursuzluğunun farkındaydım, bu yüzden sesi gergin çıkıyordu. Fakat bir süre sonra masala uygun şekilde yumuşadı ve dakikalar sonra ancak telefonu kapattı.

Çenemi dizimin üstüne koymuş şekilde, "Masaldaki kötü cadı ben miydim?" diye sordum.

"Ne alakası var kızım ya," dedi.

Sorumu böyle ciddiye almasına gülümserken Deren'de bu tarafa yaklaşıp camdan dışarıya baktı, bir gelişme sezmediği için de dönüp koltuğa oturdu. Dirseklerini dizlerine koyup gergince parmaklarını ovuştururken, Mark'ın bildiğim tüm hayatını düşünmeye devam ediyordum. Deren'in bu gece bir daha sigara tabletini çıkardığını

görürken, yerimde daha fazla duramayarak doğruldum. Kasılan kollarımı ovarak odanın içerisinde dolaşırken Deren'de gözleriyle beni takip etti. Mark'a daha fazla eziyetin ölümüne yol açmasından endişe ettiğim için üstüne gidemiyordum. Abimden, korumalardan bir gelişme beklemekten başka şey yapamıyordum. Belki de gidip onlara katılmalıydım. Fakat Mark buradaydı, o konuşacak diye de ayrılamıyordum.

Karina bir yerlerde beni beklerken elimden gelenlerin sınırlı olması kahrediciydi.

"Karmen," diyen Deren'i duyunca irkilip ona baktım. Sigarasını bitirmiş, izmaritini şömineye atmak için doğrulmuştu. "Üçüncü kez sesleniyorum, duymuyor musun?"

Panik ve heyecanla, "Kızımı düşünüyorum," dedim. "Dante'den hâlâ haber yok, bekleyemiyorum."

"Kızım demek ne güzel yakışıyor ağzına," dedi bir anda, başını önüne eğerek.

Durup ona bakarken arkamdaki kapı açıldı. Yaman'ın girdiğini gördüm, ikimize göz atarak ilerledi ve şöminenin önünde ellerini ısıtırken, "Canını kurtarmak için konuşacak tek kişi Andrei," dedi. "Fakat o da Karina'nın yerini bilmiyor."

Aklıma takılan şeyi sordum. "O yangın neden çıkmış? Tam da biz oraya giderken. Andrei bize tuzak kurmuş olabilir mi?"

"İtfaiye sigortadan çıktığını söylemiş," dedi Yaman. "Doğrusu nedir bilmiyorum."

"Karina o civardaymış gibi hissediyorum," dedim. "Muhtemelen Andrei adresi karıştırdı, o ev Mark'ın yolunun üzerindeki evdi."

"Korumalar orada," diyerek sakinleştirdi beni Deren. "Her deliğe bakarlar."

Bir süre orada kalmış, sonra Mark'ı konuşturmak için gelmiştim buraya. Fakat belki de hata yapmıştım, kalmaya devam etmem gerekiyordu. Saç diplerimi stresle kaşırken, "Kalmalıydım," dedim. "N'apıyorum burada? Şömine önüne oturmuş, ısınıyorum. Çok aptalca!"

"Saçmalama," diye tepki gösterdi Yaman. "Elinden gelenin kat be kat fazlasını yapıyorsun, biraz dinlendin, ısındın diye kendine haksızlık etme."

"Haklısın," dedi Deren.

"Sen de böyle düşünüyorsun değil mi?" dedi Yaman.

"Evet evet," dedi Deren. "Kesinlikle böyle düşünüyorum. Haklıyız."

Yaman'da onaylar şekilde kafasını sallayınca o ikisine dik dik bakıp tekrar şömine önüne oturdum. "Sorumsuz bir anne gibi hissediyorum böyle de."

"Yok artık," dediler ikisi de aynı anda ve birbirlerine kısaca bakıp bana döndüler. "Bak böyle saçmalayarak bizi sürekli fikirdaş yapıyorsun Karmen, saçmalama artık."

Yaman'ın söylediğine gülerken omuzlarım hafifçe hareket etti. Ellerimi birleştirerek avuçlarımı gerdim ve arkamdaki koltuğa yaslayıp bir haber beklemeye devam ettim. Yaman uzaklaşıp Deren'in yanına oturunca kızımı düşündüğüm için konuştuklarına pek kulak asmadım.

Kafamı koltuğun arkasına koydum ve kollarımı etrafıma sararken bunlardan ziyade kızımı göreceğim ilk anı düşündüm. Rüya gibiydi, sanırım bu yüzden uyuya kaldım ve bunu bilincim açıldığında ancak anladım. Kendimi düz bir yüzeyde, tavana bakarken bulunca gözbebeklerim kocaman açıldı. Nerede, ne yaptığımı algılamak için yarım dakikaya ihtiyacım oldu ve o sırada gürültülü ses duyup neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Yataktan doğrulurken etrafıma bakındım. Bu oda geçen gece Deren'in kaldığı odaydı, yattığı yataktı.

Gözlerimi ovarken camdan dışarıya baktım. Beni odaya Deren'in çıkardığı kesindi, gece lambasını açık bırakmıştı. Hava hâlâ karanlıktı, kalkarken duyduğum sesin helikopterden geldiğini anladım. Helikopter... Abilerim, Deren bir yere mi gidiyordu?

Karina'mdan bir haber var mıydı?

Uyuyakaldığım için derin bir suçlulukla odadan çıktım, koridorda koşarak aşağıya indim. İçeride kimse yoktu. Kapıyı açıp çıktığımda önümü kapatan erkekleri görüp dikildiklere yere ilerledim. Alçalmakta olan helikopter saçlarımı uçuştururken, yan yana duran Noah ile Deren'in arasına yürüdüm. Deren düz bir surat ifadesiyle bana dönüp bakarken Noah'ta kenara kaydı. Aralarından geçip ileriye baktığımda helikopterin yere indiğini gördüm.

Gelen Carlos'tu.

Noah bana dönüp, "Karina'yı aldıktan sonra görebilirdi, buraya gelmesine gerek yoktu," dedi.

Kendi düşüncesiydi, diyebileceğim bir şey yoktu. Carlos, hostesin açtığı kapıdan çıkıp merdiveni indi ve karanlıkta sırasıyla bize doğru bakıp ilerledi. Hiçbir duygu hissetmeden yürüyüşünü izledim ve karşımda durduğunda gözlerinin arkama sabitlendiğini gördüm. Muhtemelen Mark ve diğerlerine bakıyordu. Bakışlarının donukluğu karşılaşmayı beklemediği manzaranın bu olduğunu gösteriyordu. "Burada neler oluyor?"

Göz ucuyla sol yanıma, Deren'e bakıp ardından Carlos'un gözlerine döndüm. Üzerinde bir boğazlı kazak ile kaban, kot pantolon vardı. Saçları Rusya rüzgârında yoğun şekilde uçuşuyordu. "Mark ve korumasını, ayrıca Andrei'yi yakaladık gördüğün gibi."

"Andrei... o neden?"

"Hamile olduğumu o söylemiş, ilişkimizi Mark'a o haber vermiş."

İçinde olduğu oyunun yeni hamlelerini gözleri kocaman açılarak karşıladı. "Ama... Andrei ile her karşılaştığımızda samimiyetle kucaklardı beni."

"Arkandan gülüyorlarmış demek ki."

Carlos kafasını bir daha kaldırıp sandalyelerde donmak üzere olan, kendinden geçen adamlara baktı. Çenesinin keskinliği dişlerini ne kadar sıktığını gösteriyordu. "Kızımızın ölümünde onun da payı var diyorsun."

İşte burası... Kızımızın hâlâ hayatta olduğu kısmı, asıl öğrenmesi gereken buydu. Heyecanla kalbimi tutarken, arkamdaki derin nefes sesini duyup orada kalmak istesem de bir adım öne çıktım. Carlos diğerlerine yönelttiği öfkeli gözlerini bana çevirirken bakışlarında derin bir karmaşa ile acı vardı. "N'oldu?" dedi gülümsememi görüp.

Çaprazımda duran Yaman'ın Carlos'a dik dik bakarak Deren'in yanına, arkama doğru yürüdüğünü gördüm.

Deren'e eğilerek, "Safım belli," diye fısıldadı.

Deren'in üzerimdeki katı, hiç yumuşamazmış gibi görünen gözlerine baktım ve Carlos merakla bir daha, "N'oldu?" diye sorunca ona döndüm.

"Karina," dedim ve sesli güldüm. "O... hayatta, ölmüş ama aynı zamanda kalbi atıyor. Onu görebilirim, yani görebiliriz."

Carlos sanki karşısında konuşan bir deliymiş gibi inanamayarak geriledi. Ellerini kabanının cebinden çıkararak, "Ne diyorsun kızım?" dedi.

"Yaman, sikeceğim," dedi Deren Türkçe.

Onu duymazdan gelmeye çalışıp Carlos'un haklı şaşkınlığına baş salladım. "Karina beyin ölümü yaşamış. Cihazlara, fişlere bağlı şekilde hayata tutunuyormuş. Gözlerini o günden beri hiç açmamış, Mark onu bizden saklıyormuş."

Carlos'un yüzü, bunları ilk duyduğumdaki gibi oldu. Sararıp kansızlaştı, omuzlarından bir baskıyla geriye çekilmiş gibi sendeledi. Ancak söylediklerimi kafasına oturttuğunda gelecek o huzuru bekledim ve bakışları abilerimin yüzüne çıkıp tekrar benimle buluştuğunda ciddiyetimi farkına vardı. Boğazdan gelen bir gülme sesiyle, "Ciddisin?" dedi.

Aynı şekilde gülerek, "Evet," dedim.

Carlos bir daha ileriye, sandalyedeki adamlara baktı ve ardından bana döndü. Geceye ışıltısını veren ay kadar parlaktı o an gözlerim. Carlos'un gerçekten şuurunu kaybetme düzeyinde bir şaşkınlık yaşadığını gördüm ve bir anda bana yaklaşıp sarıldığında ellerim aramızda yaslı kaldı. Hiçbir şey hissettirmeyen sarılmasını, mutluluğuna yordum ve tepkisiz kalarak çekilmesini bekledim. Fakat o daha coşkuyla çekti beni kendine, göğsüne yaslayıp ayaklarımı yerden kaldırırken, "Kızımı görebileceğim," dedi.

Fotoğrafını görmeyi isterken bizzat kendisini görecek olmak Mark için büyük bir şanstı. Heyecanını, mutluluğunu anlayabiliyordum. Soğuk havadaki sıcak vücudundan uzaklaşıp ayaklarımı yere basarken, o da kollarını gevşetip gözlerimin içine baktı. "Nerede kızım?"

Noah öne çıktı. "Mark yerini söylemiyor. Arıyoruz."

Carlos'un elleri omzumu okşayarak bıraktı ve tekrar ileriye, Mark ile diğerlerine baktı. Kalbi hızlı atıyordu, gözlerini hızlı hızlı kapatıp açıyordu. Benim ve Noah'ın yanından geçerken, "Ben onu konuştururum," dedi sertçe.

Noah arkasından yürüdü. "Bayıldı, daha fazlasını yaparsak ölecek Carlos."

Arkalarından baktım ve onlar Salvador abimin yanına gittiklerinde ortamın ateşiyle konuşmaya başladılar. Carlos Mark'ı sarstı ama uyanmadı, belki de soğuk havada artık donmaya başlamıştı. Carlos'un burada olmasının kendim için bir artısı yoktu ama iyi ki buradaydı.

Karina'nın babasının onu aradığını bilmesini, hissetmesini umut ediyordum.

Adım sesleri duyduğumda sol tarafıma doğru döndüm. Deren'in uzaklaşan ayaklarını izledim. Cebinden sigara tabletini çıkardı, sırtını ağacın birisine yaslayarak sigarasını içerken Yaman'da bana yaklaşıp omzumu sıktı. "Kızın için yapman gerekeni yaptın."

Bundan emin şekilde başımı salladım ve ellerimi kollarıma sararken, koyu siyah saçlarımın rüzgârda uçuşmasını hissettim. Deren alnını kaşıyarak, uyanık kalmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini açıp kapatarak sigarasını içti ve bir yenisini daha yaktı. Bu kadar dertli dertli içmesine üzülerek yanına yürümeye başladım. Ben varana kadar yürüdüğümü zaten fark etmişti. Gözlerinin ucuyla bakıp sırtını ağacın gövdesinde çevirdi ve diğer tarafa kaydı. Yanaklarımı şişirip ağacın etrafında dolandım ve diğer taraftan karşısına çıktım. Bir kez daha ağacın etrafında dolanıp benden uzaklaştığında, ayaklarımı yere vura vura son kez arkasından gidip karşısına dikildim. "Ne var?" dedi.

"Bir anda neden huysuzluk etmeye başladın?"

"Bir şey yapmıyorum," diyerek inkar etti.

"Neden kaçıyorsun o zaman benden?"

"Kaçmıyorum."

Görüneni inkar etmesinde anlam bulamayarak, "Deren," diyerek uyardım.

O da saçmaladığının farkındaymış gibi gözlerini sımsıkı yumdu. "Boşver beni, huysuzluklarımı. Heyecanlısın, mutlusun. Öyle kal. Aksilik çıkaracak gün değil bugün, kusuruma bakma."

Gerçekten kızımla olan mutluluğumu, onu görecek olmamın heyecanını bozmaktan utanır gibiydi. Dudaklarından sızan dumanı takip edip uzandım ve kravatının ucunu elimin etrafına sarıp onu kendime sertçe çektim. Deren çıkıntılı zeminde sendeledi ve elindeki sigara yere düştü. Gözleri şaşkınlıktan küçülmüştü. Yere düşen sigaraya bakıp bir şeyleri yakmaması için topuğumla izmaritini söndürdüm ve Deren yalnızca gözlerimin içine bakarken, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı yanağına koydum. Ben onu, dudaklarımı sertçe bastırıp sesli şekilde yanağından öperken, Deren'in nefesi bir inleme gibi ağzından kaçtı. "Teşekkür ederim," dedim, dudaklarımı öptüğüm yere sürtüp nefesimi vererek. "Karina'nın mezarına çiçek bıraktığını asla unutmayacağım. Benden en nefret

ettiğin anda bile kızıma şefkat gösterdin, bu yüzden bir gün bana yalvaracağını da biliyorum."

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim ve ardından geriledim. Mesafeyi daha da açacakken belimi tutup vücuduna doğru yasladı. Ağırlığını, ne ara oluştuğunu anlamadığım sertliğini bacaklarımın arasında hissedince üst dudağımı ısırdım. Gözlerimiz birbirine bakıyorken ne hissettiğimi görüyordu. "Hâlâ sana yalvaracağımı mı düşünüyorsun?"

"Yalvaracaksın," dedim. "Hem de dizlerinin üzerine çökerek, gözlerimin içine bakarak."

"Ne için yalvaracağım?"

"Biliyorsun Deren. Sana söyledim. O hapishane ziyaretinde."

Gözlerini aşağıya, vücutlarımızın temas ettiği yere indirerek yanağını yanağıma sürtü. Bakışları sert ve buğuluydu. "Yalvarmayacağım."

"Yalvartacağım," dedim emin şekilde.

"Mesela nasıl?"

"Hem de seve seve yalvaracaksın," dedim ve kravatını bırakıp ellerimi yavaşça göğsünden aşağıya kaydırdım. Gömleği soğuk ama göğsü sıcaktı. Parmaklarım kemer tokasına kadar indi ve göz kırparak kendimi geriye çekerken elim kazayla sertliğine dokundu. O gözlerini yumup kafasını arkaya yaslarken, "Pardon," diyerek çekildim ve o bir daha tutmadan eve ilerlemeye başladım.

Sadece bir an dönüp baktım ona.

Gözlerini kısmış, yeni bir sigara yakarken beni izliyordu.

Saçlarımı savurarak önüme döndüm, vücudumdaki o ürperişi, arzuları bastırmaya çalışıp eve girerken Carlos'un Mark'ı dövdüğünü gördüm. Noah engellemeye çabalasa da o uyandırmaya, kendine getirmeye çalışıp bağırıyordu. Bana bir katkısı olmasa da kızını görmek için böyle sabırsız davranması beni mutlu etti. Karina'm hissediyorsa seviniyordur.

Kızım hissedemiyorsa?

İyi yanından bakacağım... Hiçbir şey hissetmiyorsa acı da hissetmiyordur.

Önüme dönünce Enrica'yla göz göze geldim ve sonra ilerideki korumaya göz atıp ona yaklaştım. "Şu koruma... adını

hatırlayamadım." Başını çevirip gösterdiğim adama baktım. "Maaş zamanında benim yerime bir jest yapıp iki maaş birden ver."

Enrica bunu istememin kendimce bir sebebi olduğunu bildiği için derhal kabul etti. Yanından, omzunu sıkarak geçiyordum ki kararsızca dudaklarını araladığını görüp durdum. "Ne oldu?"

"Efendim..." mahcup görünerek başını eğdi. "Haddime değil ama kendime de bir maaş fazla verebilir miyim?"

Göz kırpıp başımı salladım ve tekrar eve girince ellerimdeki üşümeyi fark ettim. Şömine hâlâ yanıyordu, birisi odun atmaya devam etmişti. Telefonumu kontrol edip Dante'den bir arama var mı diye bakındım, olmadığını görünce de uzunca ofladım. "Neredeyse sabah oldu, saatler geçti, hadi artık..."

Kapı açıldığında hızla döndüm ve gelenin Carlos olduğunu gördüm. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Kabanı üstünden çıkmıştı, elleri yumruktu. Kapıyı çarpıp bana doğru yürürken, "Ne zaman haberin oldu?" diye sordu. "Neden yeni söylüyorsun? Sevgilin... O bile burada fakat benim en son haberim oluyor! Ben Karina'nın babasıyım. İlk aradığın ben olmalıydım."

"Deren aynı zamanda korumam," diye düzelttim. "Onu özellikle arayıp söylemedim." Tabi, muhtemelen arayıp söylerdim. "Olay sırasında yanımdaydı. Evet, sana daha önce söylememem gerekirdi ama çok heyecanlıydım, aklımdan çıktı."

"Babasıyım, nasıl aklından çıkıyor?"

"Carlos, uzatma." Kaş çattım. "Haklı olduğunu söyledim, şu an sana mahcup olup özürler dilemeyecek kadar başka şeylerle meşgulüm."

Omuzlarını kaldırıp indirdi ve isterik bir ses çıkarıp camdan dışarıya baktı. "Neden koruman? Korumanla mı sevgilisin? Mark o gece kızını kaçırdığın kadınla falan demişti? Evli mi o adam?"

Duyduklarının onu bu sonuca götürmesinden rahatsız oldum. "Evli bir adamla birlikte olacak değilim. Tamam, zamanında hiç hoş olmayan şeyleri seninle yaptık ama... ne olursa olsun hassasiyetleri olan birisiyim. Boşandı, bir kızı var. Gerisi de özel şeyler."

Bu konu hakkında başka şey eklemedi, ellerine doğru bakarak odanın içinde yürümeye başladı. "Nasıl bayılttıysanız uyanmıyor, ya da numara yapıyor. Konuşturmak lazım bu piçi."

"Hepimiz dövdük, üçünü de. Biraz kendilerine gelsin, tekrar konuşturmayı deneyeceğiz."

"Ne yapmış olabilir?" dedi tedirginlikle bakarken. "Hemşiresin, bilirsin. Beyin ölümü ya da bitkisel hayat... Buna ne sebep olabilir?"

"Mark'ın anlattığın göre... Karina'yı boğarken... Beynine kan gitmediği için bilinci kapanmış. Ben... Karina'yı bulduğumuz an tanıdığım doktorlara muayene ettireceğim, Mark'ın söylediklerine çok güvenemiyorum." Acıyan gözlerimi ovuşturdum.

"Nasıl... Nasıl bu kadar oyuna geldik? Hem seni hem beni kandırdılar." Ellerini sinirle yüzüne çarptı.

"Andrei... yüzünden, onu da Mark kadar işkenceyle öldüreceğim."

"Öldüreceğiz demek istedin sanırım?" Tüm bunların dışında bırakılmış olmaktan sıkılmış şekilde bana döndü. "Benim kızımın katilleri, onları öldürmek, cezalandırmak benim hakkım."

"Mark'ı öldürmeyi kimseye bırakmam." *Kızımı boğdu o, boğdu. Gözlerine bakarak öldürdü. Kemikleri boğazına kadar battı. Her birisini kırmalıyım o kemiklerin, kalbimin kırıldığı gibi.*

"O zaman Andrei'yi de ben," dedi.

Kızımızın ölümünün getirdiği bu hesaplaşma midemi bulandırınca konuşmaya devam edemedim. Kollarımı göğsümün üstünde bağlayıp şömineye döndüm. Alevlerin kızışmasını izlerken de kapı bir daha aralandı. Bakış açıma girene kadar Yaman olduğunu düşünmemiştim. Fakat Carlos'un önünden geçip ona, "Mal," derken kendisini görmüştüm.

Ben ona göz devirirken, "Ne diyor?" dedi Carlos, bana.

Yaman ona dik dik bakarken, aralanan kapıdan bir de Deren girdi. O da aynı şekilde Carlos'un önünden geçerken, "Mal," diye fısıldayıp geçti.

İkisinin psikopatlığına göz devirdim. "Dışarıda anlaşıp mı geldiniz?"

"Hayır," dedi Deren. "Görünen köy kılavuz istemiyor."

"Aynen öyle," dedi Yaman.

Carlos bir daha, "Ne diyor bunlar?" diye sordu. Sesinde bir küçümseme vardı.

Bir Yaman'a bir de Deren'e bakarak, "Önemli değil," dedim. "Sakin ol."

"Sakin olmasa n'olur?" dedi Deren, gözlerini Carlos ile aramızdaki mesafede gezdirerek. Sonra bu mesafeyi takdir etmiş gibi başını sallamasına ofladım. Ona gereken cevabı vermeden de telefon sesini duyup hareket ettim.

Hızla koltuğa eğilip gelen aramaya baktığımda Dante'den olduğunu gördüm. Diğerleri de aramayı duyup sessizleşmişlerdi. Titreyen bir dokunuşla telefonu açıp kulağıma koydum. "Abi?"

"Karmen," dedi, yüksek bir sesle. Arkasında helikopterin gürültüsünü duydum. "Bir iz buldum."

Bir kaya parçası kalbimi yerinden itmiş gibi hissettim. "Ne? Karina'nın yeri mi?"

"Elimde iki adres var," dedi, heyecanlıydı konuşurken. "Mark'ın evdeki yedek telefonunu bulduk, sık sık konuştuğu numaraların her birine baktık. Birisi var, bir doktormuş." Devam etti. "Onu baskına geldim, konuşturdum. Bana iki adres verdi, Karina'yı kontrole gittiği iki adres."

"Doğru mu söylüyorsun?" dedim gülerek.

"Canım?" diyerek yaklaştı Deren.

"Evet," dedi abim. "Bu adresin birisine biz buradan gideceğiz, siz de diğerine gidin."

"Tamam," dedim hemen. "Bize en yakın adresi atar mısın? Uzak olsa da fark etmez, her yere giderim Karina için."

"Tamam meleğim, adresin birini şimdi size atıyoruz, diğerine biz gideceğiz." Ekledi. "Hatta diğer adresi de atayım, orada bulamazsanız diğer adreste buluşuruz belki."

"İki adresten birindedir değil mi abi? Bu kez boşuna ümitlenmiyorum."

"Öyle olduğunu düşünüyorum, abilerine söyle, çok dikkatli olun."

Telefonu kapattığında heyecandan hareket edemedim, abimden beklediğim mesaj gelirken de Deren iyice yaklaşıp yüzüme düşen saç tutamını çekti. "Karmen, kötü bir haber mi canım?"

Dolan gözlerimi kara gözlerine kaldırdım. "Abim adres bulmuş, gitmemiz gerekiyor."

Dudağı kıvrıldı. Bana gülümsemesi nadiren gerçekleşen bir doğa olayıymış gibi hissettirdi. "Gidelim o zaman."

"N'oldu?" diyerek aynı merakla bize yaklaştı Carlos. Sol çaprazımda belirdi. "Karina ile ilgili bir haber mi?"

Aynı umutla ona baktım. "Evet, Dante bir adres bulmuş."

Gülerek, "Ciddi misin?" dedi.

Sesli güldüm. "Evet!"

Carlos bir an gerçekten aynı sevinçle bana sarılacakmış gibi hissettim ama Deren ona dönünce genzini temizleyerek geri çekildi. Arkasını dönüp sokak kapısını açtı, dışarıdaki korumalarına seslendi. "Helikopteri hazırlayın, gidiyoruz." Bana döndü. "Hadi, acele edelim."

Karina babasının kendisi için heyecanlı olduğunu umarım hissediyordur.

Hislerin yoksa ben varım Karina, ben senin hissin de olurum hissizliğin de.

"Biz kendi helikopterimizle gideceğiz," dedi Deren ama sanırım yine kızgındı, Türkçe konuşmuştu.

Kendi helikopterimiz?

Deren'de yaklaştı. "Nereye gidiyoruz?"

Onları bırakıp arkamı döndüm, evden koşarak çıktım. Soğuk havada hâlâ çaresizce diğerlerini konuşturmaya çalışan abilerime ilerlerken, "Dante aradı," diye bağırdım. "Adres bulmuş abi, oraya gitmeliyiz!"

Abilerim ve korumalar bir hızla bana döndü. Aynı anda öne çıktılar ve heyecanlı yüzüme bakarken, "Güvenirliği nedir?" diye sordu Salvador.

"Doktor bulmuşlar, sanırım Karina'nın doktoru..." oysa ki kızımın tek doktoru, hemşiresi ben olmalıydım. "İki ayrı adres vermiş. Dante diğerine gidecek, biz de attığı bu adrese."

Noah gülmeye başlayarak yanıma geldi. "Yeğenimi almaya gidiyoruz!"

Lütfen bu kez doğru olsun, lütfen!

"Gidelim o zaman," dedi Salvador ve Enrica'ya seslendi. "Pilota söyle, helikopteri hazırlasınlar."

"Derhal."

Enrica ormanda koşarak uzaklaşırken, Carlos ve Deren'in arkamdan geldiğini hissettim. Noah dönüp sandalyede bağlı adamlara baktı. "Bunların yanında birinin kalması lazım."

Salvador abim, korumasının tuttuğu ceketi giyerek omzumdan arkaya baktı. "Deren, burada kal. Nöbet tut."

Deren'in sertçe attığı adımı duydum ama ondan önce ben, "Korumam benimle gelecek," dedim. Deren'in yanımda olmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. "Enrica ve birkaç koruma kalabilir. Zaten bağlı ve ağır yaralılar, kaçamazlar."

"Asla efendim," dedi korumalardan birisi.

Salvador abim böyle bir itirazdan hoşlanmadan korumanın verdiği silahı cebine yerleştirdi. "Bize ne faydası olacak Karmen? Burada kalmasını istiyorum dedim."

"Benim korumam, benim kararım," dedim ve elimi korumama uzattım. "Çantamı ver."

Deren arkasına döndü. "Yaman, içeride, koltukta."

Abim, konudaki kararlığımı tartıyormuş gibi düşünceli şekilde bakarken, Carlos'un da ona ilerlediğini gördüm. "Sizin helikopteri takip edeceğim," derken Yaman evden geri döndü.

Çantam Deren tarafından bakış açıma girdiğinde alıp içini, silahımı kontrol edip, "Mersi," dedim.

"Rica ederim," dedi Deren ve yanımdan geçerken eğilip yanağımdan aniden, sert bir öpücük aldı. Gözlerim, abimin gözlerine bakarken büyüdü ve Deren dudağını geri çekerek dudaklarını yaladıktan sonra önümden geçti. Helikoptere doğru giderken Enrica'ya seslendi. Yanağımdaki sıcaklıkla yutkunurken, Salvador'un ağzının açık kaldığını gördüm.

"O ne yaptı?" dedi Noah, dehşete düşmüş halde.

Salvador abim bir anda az önce beline koyduğu silahı çıkartıp Deren'e arkasından uzattığında, "Deren," diye bağırarak ona haber verdi Yaman ve böylelikle ben daha müdahale etmeden Deren arkasını döndü. Önce Yaman'a, ardından abimin doğrulttuğu silaha bakıp yaptığından memnun şekilde sırıttı.

Sinirle gözlerimi kısıp abimin önüne geçtim. "Lütfen, sırası değil. Gidip kızımı alalım."

"N'aptığını sanıyor? Bu yakınlık ne?"

Abi, biz seviştik bile.

"Şu an gerçekten bunu mu konuşacağız?"

Bana hak veriyormuş ama Deren'e tahammülü yokmuş gibi bakarak yanaklarını şişirdi. "Bu konuyu konuşacağız Karmen. Bu adam sınırlarını, ölçütlerini bilecek."

"Tamam, sonra öğretiriz," dedim saygımı korumaya çalışarak.

Noah'ta beni destekledi. "Hadi, Karmen'in mutluluğunu bozmayalım."

Salvador abim silahını beline koyarak yanımızdan geçti ve sinirle yürürken, iki koruma ona katıldı. Rahatlamış bir nefesle arkasından

yürümeye başladığımda Noah benimle ilerledi. Yaman çoktan Deren'in yanına ulaşmıştı. Deren, sanki liderleriymiş gibi Enrica ve diğer korumaları yönlendiriyordu o sırada. Enrica'da ona dik dik bakıyordu.

Salvadorla Noah helikopterin merdivenini çıkarken, Carlos'un bana yaklaştığını gördüm. Kolumdan hafifçe tuttu. "Benim helikopterimde de yer var. Gelmek ister misin, hem konuşuruz."

"Kendi helikopterimde gitmek istiyorum."

Gözlerime uzun uzun bakıp sustuktan sonra, "Ambulans uçağı lazım," dedi. "Karina makineye bağlıysa onu makinelerden ayıramayız, biliyorsun."

Ah, doğruydu. Karina'yı alacaksak o cihazlarla beraber almalıydık, bize helikopter uçağı gerekiyordu. "Ben, heyecandan bunu atladım. Kahretsin, n'apacağız?"

"Halledebilirim," dedi. "Bir telefon görüşmesi yapayım."

O cebinden telefonunu çıkarıp aramayı yaparken gerginlikle avucumu kaşıdım. Bunu unutmuştum, üstelik hemşire olmama rağmen! Hatama, eksikliğime küfredip sinirle ayağımı yere vururken gözlerim Derenle çakıştı. Herkes helikoptere binmişti, beni izleyip bekleyen oydu.

"Milano şehir hastanesinden tanıdığımı aradım," diyerek telefonu kapatan Carlos'a döndüm. "Halledeceğim, endişelenme."

"Görüyorsun, bunu bile unutmuşum. Seni aramayı da bu heyecan yüzünden unuttum."

Carlos anlıyormuş gibi, bu kez kızmadan telefonu cebine koydu. Kızmak bir yana, gülümsedi. "Biliyor musun, her konuştuğunda daha fazla fark ediyorum. Seni özledim."

Bu tür bir yakın konuşmadan uzaklaşmak için geriledim. Zaten vaktim yoktu, kızıma gidecektim. "Helikopter hazır, gidelim."

Söylediğini yanıtsız bıraktığımı fark etmiş şekilde derin derin gözlerime, sonra da sol çaprazda duran Deren'e baktı. Herkes yerleşmişti, yalnız üçümüz buradaydık. Enrica ve birkaç koruma ileride, Mark ve diğerlerine sahip çıkıyordu. Carlos tekrar buraya döndüğünde başını salladı, ben de ona olan saygımı koruyarak helikoptere yürüdüm.

Derenle bakışarak merdiveni çıkmaya başladım, Deren'de sigara izmaritini fırlatarak arkamdan gelmeye başladı. Kısık, koyu gözleri yüzümden ayrılmadan beni takip etti. İçeriye girip Noah'ın yanına

oturdum ve Deren'de Yaman'ın yanına oturunca, hostes kapıları kapattı.

"Gideceğimiz adres," diyerek telefonumu, pilota göstermesi için hostese verdim.

Hostes uzaklaşırken çantamı kenara bırakıp dizlerimi ovmaya başladım. Gerginlikten sık sık yutkunuyordum. Heyecandan sıcaklık basıyordu. Deren tam karşımdaki koltuktaydı, Yaman camdan dışarıya bakarken Salvador abim bir şeyleri düşünüyor gibi alnını ovuyor, kendi kendine fısıldıyordu.

"Karina'yı gördüğün ilk anı çok merak ediyorum," dedi Noah, benim kadar heyecanlı şekilde.

"Bayılır," dedi Deren, bizi dinlediğini böyle anladım.

"Sana sormadım," dedi Noah, sesine bir mesafe ve tavır koyarak.

Deren, baş parmağı alt dudağında gezinirken Noah'a birkaç saniye baktı. Sonra yörüngesi Yaman'a döndü. "Sen de Noah'a uyuz oluyor musun?"

Yaman ona bakmadı bile. "Hayır."

"Ol," dedi Deren.

"Olurum," dedi Yaman.

Noah kendinden konuşulduğunu hissetmiş gibi, "Benim hakkımda ne söylüyorlar?" diye sordu.

"Karina'yı bulmaktan bahsediyorlar işte," dedim. Abilerimin onu anlamaması iyi miydi yoksa kötü müydü bilmiyordum.

Şimdi yalnızca Karina'mı düşünüyordum, onu nasıl bulacağımı. Yüzündeki yaralara fotoğrafta bile dayanamamıştım, eğer şimdi de görürsem çok üzülürdüm. Fakat tek başına onu görecek olmam gerçeği... Kalbimin bunu nasıl kaldırabileceğini bilmiyordum.

Sen onun öldüğüne bile dayandın Karmen, yaşamasına mı dayanamayacaksın?

Dayanabildim mi sahiden?

Yine unuttum ona çiçek götürmeyi, onun kendisi çiçek olsa bile...

Daha fazla oturamadım, koltuğumdan doğruldum. Deren, sanki endişelenmiş gibi elini kendi kemerini açmaya götürse de tek başıma yürüdüğümü görünce koltuğuna geri yaslandı. Ellerimi gerip saçlarımı düzelttim, dakikalar geçerken kalbimi avucumda tuttum. Bu kez de Karina'yı bulamazsam üzülürdüm. Sonunda bulacağımı biliyordum ama çok özlemiştim, artık dayanamıyordum.

Helikopterde dolaşırken hafifçe sarsıldığımızı fark ettim. Düşmemek için yanından geçtiğim Deren'in koltuğuna tutuldum ve o gözlerini bana kaldırırken, "Kızımı almaya giderken düşüp ben ölmem umarım," dedim heyecanla gülerek.

"Ben sana her gün düşüyorum," dedi.

Yaman'dan bir ses çıktığında Deren dönüp sertçe ona baktı. Ben ise söylediğinin üzerine düşünmeye başlamıştım. "Bu ne demek? Bana düşmen yani?"

Deren kaçamak şekilde bakıp önüne döndü. "Bayılmak gibi bir karşılığı var. Birine, bir şeye bayılmak gibi."

"Çok aptalsın," dedim gülerek.

Dik dik bana bakınca, uzanıp kısacık saçlarına dokundum. Deren dahil tüm hepsi bu dokunuşum üzerine yüzümü dikkatle izleyince, kafasındaki yarayı şefkatle okşayıp ondan uzaklaştım.

O sırada hostesin inişe geçtiğimizi söylediğini duyup yerime oturdum. Terleyen alnımı sildikten sonra çantamı açıp silahımı çıkardım, belime koydum. Diğerleri de silahlarını kontrol etti ve uçuşumuz tamamlanırken midem bulanmaya devam etti.

Yerlerimizden kalkarken hiçbir şeyi göremez oldum, ayaklarımın yere değdiğini bile hissetmedim. Helikopter merdivenini inerken kaydığımı, birisi beni tuttuğunda anladım. Carlos'un helikopterini ve etraftaki korumaları göz ucuyla görüp geldiğimiz yere baktım.

İki katlı bir çiftlik eviydi, etrafında çitler vardı. Enrica ayağıyla vurarak kapıyı bizim için açınca en önde eve yürümeye başladım. Silahımı sağ elimde tutarak evin kapısına ilerledim ve önce sakince çaldım. Kimin arkamda nerede durduğunu bilemiyordum, sadece Karina'yı düşünüyor, etrafta onun hayalini görüyordum.

"Kimse açmıyor, biz açalım," dediğini duydum Carlos'un.

Sesi sağ tarafımdan gelmişti, bana yakın duruyor olmalıydı. Bir daha vurdum, Karina içerideyse silah sesiyle korkutmak istemiyordum ama tekrar açılmayınca bir adım geri çıktım. Kapının deliğine iki kurşun sıktım ve kapı açıldığında, ayağımın ucuyla itip eşikten içeriye girdim.

Ben daha ilerleyemeden birinin yanımdan geçtiği gördüm, sonra da onun korumam olduğunu anladım. Silahını yanında tutup etrafı benim için kollayarak ilerlediğinde, ben de arkasından yürümeye başladım. Ve Deren önümde aniden durduğunda, onun bakışlarını takip ederek evin salonuna baktık.

Orta yaşlı bir kadın korkuyla bize bakıyordu.

Benim ve arkamdaki adamların adımları duraksadı. Deren direkt kadına silahını kaldırarak, "Sen kimsin?" diye bağırdı İtalyan'ca.

Kadın ellerini yukarıya kaldırıp anlamamış gibi kafasını iki yana sallayınca, Deren'in yanından geçip kadına yaklaştım. Kırklı yaşlarındaydı, üzerinde sade kıyafetler vardı ve açık kahve saçları düzgünce bağlanmıştı. Korkuyordu, herhangi bir cesur adım atamayacağı açıktı. Ona doğrudan, "Karina burada mı?" diye sordum, heyecandan bayılacakmış gibi.

Kadının gözlerinin ani şekilde büyümesi, kalbime o son dokunuşu yapmış gibi hissettim. Kızımın ismine olan duyarlılığı doğru yerde olduğumu düşündüren ilk şey oldu. Ben heyecanla titrerken gözleri bu kalabalığa ve ellerimizdeki silahlara kaydı, hemen sonra ise eliyle bir işaret yaparak arkasını döndü, ilerideki merdivene koştu.

"Buraya gel," diyerek vahşice kadına ilerliyordu ki, "Dur!" diye bağırdım Deren'e. "İşaret dili kullandı, konuşamıyor."

Deren, "Biliyor," diyerek heyecanla bana dönerken, olduğum yerden ayrılıp koşan kadının arkasından gittim.

"Burada mı?" diye bağırdı Carlos.

Heyecan ve sevinçten karşılık veremedim, hızla koştum. Kadın üst katın merdivenini çıkarken mutluluktan dolan gözlerimle onu takip ettim. Deren ve diğerleri etrafımı kollayarak, beni izleyerek peşimden gelirken, "Sana zarar vermeyeceğim," diye bağırdım kadına.

Muhtemelen Rus'tu. Konuştuklarımızı anlamıyordu.

Bir an omzunun üzerinden dönüp bana baktı ve ardından daha da hızlandı, iki üst kata çıktığımızda yönünü bize çevirerek gerilemeye başladı. Gittiği yere doğru baktım ve koridorun sonundaki kapısı kapalı odaya varmaya çalıştığını anladım. O odaya varıp sırtını kapıya yasladı, ellerini kapının üzerine açtı ve kafasını korkuyla iki yana salladı.

Karina'yı öldürmeye geldiğimi sanıyordu.

Ona bir şey yapmamdan korkuyordu.

O kapıya bakıp kapının arkasında olanı tahmin ettiğimde ayaklarım yere çakıldı ve elimdeki silah gürültüyle düştü. Deren ve diğerlerinin de durduğunu, başlayan sessizlikte anladım. Kadının yüzünden gözyaşları düşerken, gözlerimdeki görüntüyü zar zor korudum. Cennete

ulaşmama yalnızca birkaç adım kalmışken, gökyüzüne bakıp eksikliğini hissettiğim o yıldızı bulmuş gibi hissediyordum.

Öne doğru sendeleyerek, "O... Orada mı?" diye sordum kadına.

Bir inleme sesi çıkararak Deren'in elindeki silaha korkuyla baktı, kendini kapıya daha güçlü yasladı.

"Karina içeride mi?" diye bu kez bağırdı Carlos, daha da yaklaşan kendisi olmalıydı.

Kadın ona da aynı korkuyla baktığında, bu kuvvetli ihtimalin gerçekliğiyle ürperip elimi ağzıma kapattım. Vücudum bir ince dal gibi titrerken ruhumu kuşatan inanılmaz duygularla beraberdim. Yeniden sendeleyen adım attım ve üçüncü adımımı atarken, Deren'in önümde belirdiğini gördüm. Kapıya sertçe yaklaşıp kadını kolundan tuttuğu gibi uzağa doğru fırlattı. "Çekil şuradan!"

Kadın yere düşüp hıçkırarak tekrar doğrulmaya çalışınca, Noah'ın ona yaklaşıp eğildiğini, bir şeyler söylediğini gördüm. Deren önü açılan kapıya bakıp tekrar bana döndüğünde, kapı ile aramdaki iki adıma baktım. Başım daha şiddetli dönüyor, ellerim kalbime dokunuyordu. Kızımı temsil ettiğine inandığım bir kelebek sanki ruhumu okşayarak içimde uçuşuyordu. Birinci, ardından ikinci adımımı attığımda Deren geçmeme izin vermek için çekildi ve elim kapının kulpuna dokundu.

Geldim, geldim Karina'm.

Parmaklarımı kıpırdatmayı, kapı kulpunu indirmeyi denemek istedim ama yapamadım. Orada olmadığı ihtimalinin korkusuyla geriye sıçradım, dolan, yalvarış içindeki gözlerimi Deren'e çevirdim. "Bak," diye heceledim. "Önce... önce sen bak."

Dudaklarını araladı, bir şey soracak olduysa da vazgeçti. Vücuduma baktı, düşüp düşmeyeceğimi tartıp kafasını bir kez salladı. Öne çıkıp kapıya yaklaşırken elimin birisi bulanan midemi dışarıdan tutmaya başladı. Deren gözlerini kapatıp açtı ve ardından silahını yere bıraktı. Kızımın yanına silahla girmeyi istemedi. Ardından kulpu indirdiğinde kapı aralandı ve Deren o aralıktan içeriye süzülürken, ben yalnızca sarıya boyalı bir duvar gördüm.

Sarı, onun en sevdiği renkti.

Kızımın annesi olmanın verdiği güç tüm bu acı ve heyecana rağmen beni ayakta tutarken, odanın diğer tarafındaki sesleri duydum. Yürüyen, sonra duran, bekleyen, ardından tekrar geriye dönen, kapıya yaklaşan adım seslerini... Deren, az önce girdiği kapıdan yavaşça çıktı

ve başını kaldırıp bana o kara gözleriyle baktı. Yüzünü beyazlık kaplamıştı, bir çocuğun yaşamı annesinin kalbinde başlıyorsa babasının kollarında devam ediyor olmalıydı. O an bana bir baba gibi bakıyordu. *Aşık bir baba gibi.* Kızımın kalbimde başlayan yaşamını, istedim ki onun dudaklarından dökülecek sözcükler devam ettirsin.

Ve, "Burada," dedi Deren, gülümsemeye başlayarak. Kızımın kalbimde başlayan yaşamı o an devam etti. "Kızın Karina burada, içeride."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Emine burada biter mi dediğinizi duyar gibiyim ama burada değil de nerede biter dostlarım.

En kısa sürede tekrar görüşeceğiz. Umarım bölümden de kalbinizdeki o heyecanla ayrılmışsınızdır. Önümüzdeki bölümlerde sizi bekleyen birçok şey ve yeniden yaşayacağımız heyecanlar var. Sizin de düşünceleriniziz, önerilerinizi bekliyorum.

Salı günü bölüm gelsin mi?

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Hoşça kalın. ❤

37. ❝Uyuyan Güzel.❞

TNK, Söyle Ruhum.
Model, Sarı Kurdeleler.

Merhaba canımın içleri<33

Burada mıyız?? Sağ baştan sayalım. 1.

Bir hafta dolmadan, söylediğim gibi bölümü yazdım. Haliyle bu kadar kısa sürede yazmak bayağı vaktimi, emeğimi alıyor. Sizden tek ricam oy ve yorumsuz geçmemeniz. Keyifli okumalar. ❤

Yaşanır mı bu sahne bilmem ki...

Bölüm 37. ❝UYUYAN GÜZEL.❞

Ve, "Burada," dedi Deren, gülümsemeye başlayarak. Kızımın kalbimde başlayan yaşamı o an devam etti. "Kızın Karina burada, içeride."

Buradaydı.

Kızımı bulmuştum.

Cennetin nasıl bir yer olduğuyla ilgili sayısız duyumum ve bilgim vardı. Papaz dedem, küçükken elimden tutup beni kiliseye götürdüğü birkaç defasında cennet ve cehennemle ilgili benimle konuşmuştu. Daha sonraki yaşlarımda hayatın kendisi bana bu iki kelimenin çağrıştırdığı şeyleri öğretmişti. Fakat tam olarak nasıl hissettireceğini tahmin edemezdim. Böyle hissettiriyormuş. Cennette olmak.

Kalbimin etrafındaki yumuşak bulutlar. Çok yükseklere çıkıp o bulutlara dokunan bir kelebek. Söylenenlere göre ömrü kısa ama kalbi hâlâ atan o kelebek.

Yumuşak bir kalp atışım göğsümden zıplayıp boğazıma kadar çıktığında, tüm vücut parçalarımı ağzımdan kusacağımı sandım. O narin, beni saran duygunun hissettirdiklerine inanamayarak Deren'e kafamı iki yana salladım. O ise, karşı koyuşumu bir gülümseme ile karşılayarak söylediklerini doğruladı. Vücudum ileri mi yoksa geri mi gitti anlamadım ama yerinden kıpırdamıştı. Deren'in gülüşüne kadar gittiğimi, mesafemiz azaldığında anladım ve sanırım beni içeriye

götürmesi için parmaklarına dokundum. "Uyuyor mu?" diye sordum, başım dönerken.

Şaşkın sessizlik tüm herkesi esir almaya devam ederken, Deren konuşan dudaklarıma doğru bakıp başını aşağı yukarı salladı. "Gözleri kapalı, yatakta, makinelere bağlı."

Gerçek. Daha önce rüyamda Deren'e dokunduğumu bu kadar derinden hissettiğim olmamıştı. O zaman Deren gerçekti, o gerçek ise içeride yatan kızım da gerçekti. Nefesim bir hıçkırıkla kesildi ve gözlerim onun açık bıraktığı kapıdan içeriye yöneldi. Katılaşan bedenimi hareket ettirip birkaç adım daha ilerledim ve diğer elimle kapıyı itip tamamen içeriye girerken kafamı aşağıdan kaldıramadım. Yerdeki döşemeleri gözlerimle takip ettim ve yatağın ayaklarını görünce durdum.

Başımı küçük bir açıyla yukarıya kaldırdım.

Kızım Karina'yı gördüm.

Kalbimi buldum.

Yüzü, beyaz kılıfı olan, yüksekte duran bir yastığın üzerindeydi ve vücudu kusursuz bir çizgi gibi düz şekilde yatakta uzanıyordu. Bir metre ilerideki yüzüne bakarken başımdaki dönme şiddetlendi ve gözlerimin arkası yanmaya başladı. Daha kızımı doyasıya göremeden bakışlarımın buğulanıp kaymaya başladığını fark ettim ve hıçkırarak Karina'ya doğru bir adım attığımda bacaklarımın tutmadığını anladım. Vücudum kemiksizmiş gibi yumuşadı ve gözlerimin önü tamamen kararırken, bir anda düşmeye başladım.

"Karmen!" Diyerek tuttu beni Deren belimden ve katlanmış gibi duran vücudumu kollarına yatırarak yanağıma hafifçe dokundu. Gözlerimdeki kararmanın geçmesini bekledim ve tekrar açtığımda, endişeli bakışlarını gördüm. "Bayılacağını söylemiştim." Dokunup yanağımı sildi, ancak o zaman mutluluk gözyaşlarımı fark ettim.

"Rüya mıydı? Uyandım mı?" dedim korkarak.

Gözlerinde acı belirdi. "Gerçek."

"Ka... Karina," diye heceledim.

"Evet, o Karina."

O Karina. Karina burada. Aramızda bir metre var.

Kalbim nasıl hem göğüs kafesimin için de hem de orada olabilirdi?

Karina'nın bana rüyamda *ayağa kalk*, demesini hatırladım ve onun yanında ayaklarımın üzerinde duramamak ağrıma gitti. Bir güç beni o

saniye ele geçirdi. Deren'in kollarından çıkarken tedirgin gözlerini hissettim ama aldırmadan başımı bir daha çevirdim.

Karina'ya bakarak yürüdüm.

Deren hâlâ parmaklarımı tutarken Karina'ya yaklaşarak yüzünü izledim. Oda sıcaktı, üşümüyor olmalıydı ama buna rağmen teni soluktu. Omuz hizasındaki saçları dümdüz şekilde yastığa düşmüştü. Bedeni, omuzlarına kadar örtünün altındaydı ve kıpırtısız duruyordu. Çarşafın altından bedenine uzanan kablolar vardı, aynı şekilde sus çizgisini takip ederek burnundan içeriye girmiş bir kablo. Makineler sakince, ses çıkarmadan çalışıyor ve inanılmaz olsa da Karina orada, her şeyden habersizce yatıyordu.

"Kızım," diyerek yanına ulaştım. Aylar sonra ilk kez hayaline değil, kendisine kızım demiştim. "Annen geldi. Seni almaya geldi."

Ağzımdan bir sessiz hıçkırık daha kaçtı ve gözlerimdeki damlalar şırıl şırıl akmaya başladı. Gözyaşları yanaklarımı ıslatarak çenemden aşağıya düşerken ağlamam sesli bir hale dönüştü. Elimin tersini dudaklarıma bastırıp hasretle, özlemle, inanamayarak yüzüne, kaşına, gözüne, kirpiğine baktım. Yüzünde hiçbir yara izi yoktu, fotoğraftakinden iyi görünüyordu. Dudakları normalde vişne rengi gibi kırmızı olurdu ama bu kez solgun bir pembeydi, damarlarının maviliği ve nefesinin tizliği hemen gözlerime değdi.

Nefesi... Nefesimin nefesi.

Karina nefes alıyordu.

Kalbi atıyordu.

"Aman Tanrı'm," dedim bir şokla daha sarsılarak. "Aman Tanrım! Deren, Deren kızım burada..."

"Evet," diyerek kızımla bana yaklaştı. "Burada. İstediğin kadar bakabilirsin ona, istediğin kadar öpebilirsin."

Gözyaşlarımı durduramıyordum, tane tane damlalar yüzüme düşüyordu. Yalnız onu gördüğüm, dokunabileceğim mesafede olduğum için mutluluktan ağlıyordum. Dudaklarım elimin altında gülümsüyordu. O kadar özlem doluydum ki bu mesafe bile yeterli gelmiyordu, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Elimi korkuyla ona uzattım ama sonra geri çektim, kafamı iki yana salladım. "Ona zarar vermek istemiyorum."

"Vermezsin," dedi Deren, beni cesaretlendirerek. "Seni çok özledi, dokun kızına."

Arkamda oluşmaya başlayan sesleri hissedip elimi bir daha kaldırdım ve yatağının yanında durduğum kızımın saçlarına hafifçe dokundum. Parmaklarımın arasındaki tutamlara inanmayarak gülerken, gözlerim onun yüzünden ayrılmıyordu. Korka korka yukarıya çıkıp sol yanağına temas edince elimin altındaki düşük ısı ürküttü beni, kalbim acıdı ama kızıma dokunduğumu hatırlayınca tekrar gülümsedim. "Karina, merhaba aşkım. Seni buldum, almaya geldim. Beni hissediyorsan eğer, anlıyorsan... Seni çok özledim, sen de anneni özledin mi?"

Uçuk pembe görünen dudaklarına doğru baktım, aldığı her nefeste dudaklarının ucu ve burnu kalkıyordu.

"Deren," dedim, elimin altındaki yumuşak teni okşayarak gözlerimi kapattım.

"Karmen?"

"Kızıma dokunuyorum, gerçek mi bu?"

"Gerçek," dedi o da yanımda titreyen elime dokunarak. "Bu ne kadar gerçekse ona dokunuşun da o kadar gerçek."

Arkamı döndüm ve ağlamamın sesi duyulmaması için Deren'in göğsüne kapandım. Yüzümü o sıcaklığa değdirince kasıldığını hissettim. Kızımı ürkütmemek için hıçkırıklarımı, sesli ağlayışımı bu göğsün üzerinde dindirmeye çalışırken gömleğini avuçlarımla kavradım. Omuzlarım sarsılıp onun bedenine çarparken inanılmaz şekilde titriyor, içgüdüsel şekilde davranıyordum. Kalbinin bir daha atmayacağını sandığım kızımın kalbini dinlemek üzere olduğuma hâlâ inanamıyordum.

"Deren," diyerek varoluşsal bir sancı çekerek yakasını sıktım.

Eli, ensemden saçlarımın arasına girdi ve kemikli parmakları saç diplerimi sert ama nazikçe okşadı. "Saatlerce, günlerce burada bekleyebiliriz. Acele etme, sakin ol."

Sesi bana dokunduğunda büründüğü şekline bürünmüştü, boğuk ve söylediklerini yalnız benim duymam yeterliymiş gibi. Kokusu burnundan sızıp beni bir nebze rahatlatınca gözyaşlarımı gömleğine doğru silip yakasını bıraktım. Deren ensemi, kulağımın arkasını okşayarak yutkunurken de hafifçe uzaklaşıp tekrardan kızıma döndüm.

Ne kadar narin görünüyor ve aslında ne kadar savaşçı.

Nefes almak için bile savaştı.

Gözlerim bir daha boynuna çıktı, parmak izleri aradı. Yoktu. Bulamadım. Sanki Mark onu hiç boğmamış gibiydi ama Karina o acıyı her saniyesiyle çekmişti.

"Aşkım, sana baktığıma inanamıyorum," diyerek elimi bu kez vücuduna uzattım. Sol göğsünün üstünden küçük kalbine dokundum. Birkaç saniye içinde attığını hissedince korkarak elimi çektim, hayretle güldüm. "Kalbin atıyor Karina. Benimki de atıyor, çünkü seni buldum."

Uzun, kıvrımlı kirpiklerine hayranlık ve özlemle bakarken birinin yaklaştığını fark ettim. Bakış açıma girenin Carlos olduğunu görünce de yüzüne baktım. Doğrudan Karina'ya bakıyordu, bu kızını ilk görüşüydü. Belki da sebebi buydu sersemleyerek geriye gitmesinin, yüzünde çarpılmış gibi bir ifade olmasının, renginin solmasının... Elinin tersini ağzına götürüp arkasını dönmesinin.

"Kızımız mı gerçekten?" diye sordu.

Karina'mın sakin, artık güvende olan kalbine dokunarak, "Evet," dedim. "Neden ona arkanı dönüyorsun?"

Tekrar bu tarafa döndüğünde gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Elini ağzından indirmişti ama ağzı hayretle açıktı. Buraya gelirken gözlerini Karina'dan ayırmadı. "Aman Tanrım, Karmen..."

Gülümsedim. "Çok güzel değil mi?"

O bunu sorduğum en şanslı insandı. Çünkü fotoğrafına değil, kendisine bakıyordu.

"Güzel mi? Çok çok güzel," dedi göğsünden bir gülmeyle. Garip, nereye koyacağımı bilmediğim bir gülüştü. "Kızım o benim, babayım ben."

Karina benim onu sevdiğini biliyordu fakat babası tarafından hiç sevilmemişti.

Bu yüzden, "Elinden tutsana," dedim Carlos'a.

Arkamdaki adım seslerini duydum, bakınca abilerimin yaklaştığını gördüm. Deren benden biraz uzaklaşmış, gözlerini kırpmadan Karina'yı izliyordu. Salvador ve Noah omzumun üzerinden ileriye, katılaşmış suratları ve dikkatli gözleriyle yeğenine bakıyorlardı. "Gözlerime inanamıyorum," diyen Noah oldu. "Prenses gibi, fotoğraftakinden bile güzel."

Gururla başımı salladım. "Hiçbir kamera onun güzelliğini olduğu gibi yansıtamaz."

Noah sesli şekilde gülüp elini ağzına kapattı ve bir anda uzanıp beni göğsüne yasladı. "Başka yerde görsem, hiç tanımasam bile bu Karmen'in kızı derdim. Kirpikleri, saçlarının rengi, burnunun ufaklığı..."

"Dudakları," diye ekledi Carlos.

Ona bakınca Karina'ya yaklaştığını, onun saçlarına dokunduğunu gördüm. Yastığa dökülmüş saçlarını okşarken yüzüne karşı gülümsüyordu. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı, benzerliklerimizi, kendiyle olan benzerliklerini görmüş gibiydi. "Gözleri ne renk?"

Kızımın kapalı gözlerine bakıp tekrar yaklaşırken göz ucuyla Deren'e baktım. Doğrudan Carlos'a, katı bir yüzle bakıyordu. Kızıma dönüp tekrar elimi kalbine koydum, "Kahve," dedim Carlos'a. "Koyu kahve gözleri var, üstelik kocaman."

"Senin gözlerin gibi," dedi ve gözlerime bakıp Karina'ya döndü. Parmaklarının tersiyle yanağını okşadı. "Neden seninle böyle tanışmak zorunda kaldım Karina? Böyle olsun istemezdim." Ona doğru eğildi, yüzüne daha yakından baktı. "Seni aradım, yemin ederim ki aradım!"

Kızımın bunları duymasını, başka bir dünyada bu kelimelerin ona çevrilmesini ve gülümsemesini diledim. Kalbinin minik atışlarını hissederek, "Özür dilerim aşkım," diye fısıldadım. "Çok geciktim, haberim dahi olmadı. Bana en çok ih... ihtiyacın olduğunda yanında değildim."

Carlos elini elimin üzerine, Karina'nın kalbine koydu.

İri eli benim avucumu kapladığında, asıl hissetmek istediğini hissetmesi için elimi yavaşça çektim. Karina'nın üzerindeki örtüyü aşağıya indirdim, korku ve panikle bedenine baktım. Üzerinde beyaz, dizlerine kadar gelen, elbise vardı. Ayaklarında yine beyaz çoraplar. Vücudunun bir uzantısıymış gibi duran kablolar tenine değiyordu. Aynı panikle uzanıp koluna, bacağına baktım. Isı seviyesi düşüktü, onu sarmak istiyordum.

"N'oldu?" diye sordu Salvador, bu paniğimi görüp. "Bir sorun mu var? O iyi mi?"

"Soğuk," dedim sinirle. "Üstünü örtmek istiyorum."

Üzerimdeki ceketi çıkarıyordum ki, sol çaprazdan bakış açıma giren ceketi görüp arkama döndüm. Deren'in sorgulamadan uzattığı ceketi alıp sıcak iç tarafını Karina'nın bacaklarına örterken, "Üşüyor mudur?" diye sordu Carlos.

"Şu an... Neyi ne kadar hissettiğini bilmiyorum," dedim gözlerim Karina'nın bedeninde başka bir hasar, leke, kötülük ararken. Kıyafetini kaldırıp böbreğine dışarıdan bakmak istedim ama... o an cesaretim tükendi. "Onu buradan götürmeliyiz, doktorlar muayene ettiğinde ne olduğunu daha iyi anlayacağım."

Carlos hararetli şekilde baş sallarken, örtüyü tekrar tutup Karina'nın omuzlarına doğru örttü. Ardından görünen küçük eline bakarken hayretle gülümsedi. "Minicik elleri var Karmen."

Ben de kendi tarafımdaki elini narince tutup kolunu, bileğinin içini, parmaklarını okşadım. Gözyaşım tenine düşünce de ona zarar vermekten ürktüm. Yanaklarım ıslanırken, "Zayıflamış," dedim. "Tenindeki o renk yok, çok solgun."

Omuzlarımın iki tarafında da iri eller hissettim. "Günün birinde uyanırsa utandırarak kızartırım o yanaklarını," dedi abim.

Hemen, az önce görmüş olmama rağmen hemen özledim kızımın yüzünü ve gözlerimi yüzüne kaldırıp, "Abi," dedim heyecanla. "Biliyor musun Karina çok soğukkanlı bir çocuk. Asi, asil. Sessiz bir tavrı var, nadiren çok neşelenir. Canı acıdığında bile ağlamamak için kendini tutar, sevgi gösterilerinde bulunmaz, birisiyle aynı ortama girdiğinde yanımdan hiç ayrılmaz, saçlarının okşanmasını çok sever, saçlarımı okşamayı da..."

"Senin gibi," dedi Deren, neredeyse zor duyulan bir sesle.

Salvador yanımdan geçip yatağa yaklaştı, Karina'ya doğru eğilip yüzüne uzun uzun baktıktan sonra yanağını okşadı. "Merhaba bebeğim. Ben senin en büyük dayınım. Adım Salvador, Salvador Russo. Seni almak için İtalya'dan geldim."

Gülerken yanağımı kaşıdım ve kızımın bileğine doğru eğildim. Öpmeye bile kıyamadım. Dudaklarımı koydum, kokusunu içime çekerek bileğinden öptüm ama.. Karina gibi kokmuyordu. İlaç kokuyordu.

"Onu evimize götürmeliyiz," dedi Noah, yaklaşıp yakından bakarken. Karina'yı uzun uzun inceledi. "Merhaba güzelim, ben Noah. Fotoğraftakilerden daha güzelmişsin, beni kendine hayran bıraktın."

Doğru, onu buradan götürmeliydik fakat öylece alamazdım. Cihazları onunla beraber taşımalıydık, bunun için o ambulans uçağına ihtiyacımız vardı. Gözyaşlarımın onun koluna düştüğünü görünce

yanaklarımı hızlıca sildim. Ağladığımı hissediyor mudur? Dahası... Onu almaya geldiğimi hissediyor mudur?

Onu gördüğüm son defasında gülümsüyordu.

Şimdi beni görmüyordu bile.

"Karmen," diyen Deren'i duyarken Karina'nın güzel saçlarını okşadım. "Al, su iç."

Gözlerimi kızımdan zorlukla çekip sol tarafıma döndüm. Deren bir bardak su uzatıyordu. Ne ara aldığını ya da getirttiğini anlamamıştım. Bardağı alıp küçük yudumlarla içtim. Elim ve ağzım o kadar titriyordu ki, bardağı dudaklarımda tutamıyordum. Deren dikkatle beni izlerken, elini yaklaştırıp çenemden akan su damlalarını sildi. Bardağı ona geri uzatırken, "Mersi," dedim.

O bardağı arkasındaki korumaya verirken, "İyi misin?" diye sordu.

"Sen iyi misin?"

Deren'in cevabını dinliyordum ki, "Karmen," dedi Carlos. "Karina'yı hastaneye mi götüreceğiz?"

Kızıma dönüp kaldığım yerden, dinmeyen özlemimle yüzünü izlerken, "Evet, önce hastaneye götürürüz," dedim. "Muayene ederler. Sonra eve götürürüz."

Ağlayarak konuşuyordum, sakinleşemiyordum. Elimi sürekli kalbine götürüp attığından emin olmayı istiyordum. Hıçkırığımı dudaklarımın altında ezerken, "Sizde mi kalacak?" diye sorduğunu duydum.

Böyle bir soru almamın gereksizliğiyle kaş çattım. "Elbette. Malikaneye gelecek."

"Başka bir seçenek mi var ki?" dedi Salvador abim ona.

Carlos gözlerini sadece abilerime bakmak için Karina'dan ayırdı, fakat bir şey demedi. Kızımın üzerine doğru alçalıp köşedeki cihazları izlerken, "Bunlar ne işe yarıyor?" diye sordu.

Bu soru hemşire olduğum için doğrudan beni ilgilendiriyordu. "Emin değilim ama nefes almasına, organlarının olabildiğince işlevlerini yerine getirmesini sağlıyordur."

Ağırlığımı vermemeye çalışarak yatağın ucuna otururken, Karina'nın elini avucum içine aldım. O sırada Salvador abimin koridora doğru ilerlediğini gördüm, yerde, korkuyla bize bakan kadına eğildi. Kadın kalçası üzerinde gerilerken abim ona birkaç soru sordu. O kadının kızımın neyi olduğunu bilmiyordum ama bu dakikadan sonra benden başka kimse onun bir şeyi olamazdı.

Noah üzerime doğru eğilip saçımdan öperken, "Hastaneye nasıl götüreceğiz?" diye sordu.

"Tanıdığım bir başhekimi aradım, ambulans uçağı yolda." Carlos Karina'nın saçlarını bırakıp doğruldu. Noah'a göz attı. "Birazdan burada olacaktır."

"Bunu düşünebilmişsin, şaşırtıcı," dedi Noah ve benden ayrılıp arkasını döndü, koridordaki Salvador'un yanına ilerledi.

Carlos bana çevirdi gözlerini. "Abilerin bana piç muamelesi yapmaya iyi alıştı."

"Çanağa ne doğrarsan kaşığına o çıkar," dedi Deren.

Islak kirpiklerimi çevirip Deren'e bakarken, "Ne diyor?" diye sordu Carlos, agresif şekilde.

"Ben de anlamadım," dedim Derenle bakışırken.

Yalnızca omuz silkip gözlerini Karina'ya çevirdi. Baktığı kişi değiştiğinde gözlerinin yumuşası ruhuma dokundu. Ruhuma bu şekilde dokunabildiği, eğip bükebildiği, yaşatıp öldürebildiği için... o ruhumdu.

Onunla beraber kızıma döndüm ve Karina'mın elinin yumuşaklığını avucumda tutarak üzerine eğildim. İncitmekten çok korkarak saçlarını kokladım, tekrardan ilaç ve tanımadığım bir koku alınca hüzünle gülümsedim. Saçları yüzüme temas edince de tebessümüm kalbimden kopup geldi.

"Beni mi bekliyordun Karina?" dedim gözyaşım yüzümden düşüp saçlarında kaybolurken. "Hâlâ beni seviyorsun değil mi aşkım? Seni kaybetmeme, bulamama, aramaktan vazgeçmeme rağmen beni seviyorsun değil mi? Öldü... öldüğüne inandığım için beni affedersin değil mi? Doğrusu... ne kadar hayattasın ne kadar değilsin bilmiyorum henüz."

Kalbi atıyor olsa bile nabzı o kadar cansızdı ki... Kendi başına nefes alamıyor olabilirdi.

"Aslında sen benim kalbim olduğun için ölümsüzsün."

Gözyaşları durmaksızın onun saçlarına düşüp kayboldu. Daha sesli ağlayıp avucumdaki parmakları okşarken kendimi inanılmaz duygular içinde hissediyordum. Mutluluk, sevinç, pişmanlık, hüzün, yaşam ve ölüm... Hayatımın ilk anına geri dönmüş gibiydim. Hatırlayabildiğim tek şey kızımdı, onu ilk görüşüm ve şimdi son kez görüşüm...

Bu ikisi arasında yaşanan her şey kâbustu, o ise rüyaydı.

Bu ikisi arasında yaşanan her şey cehennemdi ve bu cennetti.

Hiçbir şeyden her şeye.

Beni omuzlarımdan çeken elleri hissedince itiraz edip, "Bırak," diye sertçe fısıldadım. Bileğinin inceliğini okşuyordum. Fakat tanıdığım eller beni daha hızlı çekip başımı Karina'nın yastığından çekerken, "Biraz sakinleş," dedi. Doğrulunca da yaşlı gözlerimin ardından hizasında olduğum karnına baktım. "Bir daha bayılacaksın."

Deren'in elleri omuzlarımdan yukarıya, enseme çıkıp saçlarımı düzeltirken ben de hıçkırarak yüzümü karnına yasladım. Yoğun duygular doğrudan ağlamaya yönlendiriyordu beni, bu kendimin görmeyi istediğim hali olmasa da Karina en zayıf noktamdı.

"Bunlar üzerine konuşulması gereken çok şey var," diyen Carlos'un sesi arkamdan geldi. "Onun öldüğünü söyledin ama ölmemiş. Görmemiş miydin? Nasıl oldu da inandın anlamıyorum."

Boğazımdaki düğümü çözmek için yutkunup bir cevap aradım. Deren sessizliğimi anlayıp, "Sırası değil," dedi Carlos'a.

"Senin sıran hiç değil," dedi Carlos ona. "Babası olarak kızım hakkında ne konuşacağımı sana soracak değilim."

"Sevgilime diyeceğin her şey beni de alakadar eder."

Ben Deren'den uzaklaşıp şu durumda buna devam etmemesi için gözlerine bakarken, "Beyler," diyen sesi duyup ileriye baktım. Salvador huzursuz şekilde iki adamı izliyordu. "Kardeşimi rahat bırakın. Kızına vakit ayırıyor, araya girmeyin. Yoksa ne koruması olduğunu ne de kızının babası olduğunu dinlemem, ikinizin de icabına bakarım."

Deren ve Carlos birbirlerine sertçe bakıp sessizleşince, Salvador bıkkınlıkla inleyerek içeriye kadar geldi. Karina'nın sağ tarafındaki boşluğa yaklaşıp az önceki ifadesiz halinden eser kalmamış şekilde dudağını kıvırdı. "Büyük baban seni görmek için sabırsızlanıyor."

Doğru, babam, Angel, Marianne onu göreceklerdi. Babam... Ne kadar duygulanacağını tahmin edebiliyordum. Hiç bırakmadığım elini, incecik parmaklarını izlerken gözlerim bir daha gövdesine kaydı. Böbreğinin yokluğu... kızımda nasıl bir yer açmıştı? Vücudu nasıl görünüyordu?

Sessizleştim, gözyaşlarım daha yumuşak daha usul şekilde yanaklarımdan kayarken Carlos'un bir telefon görüşmesi sebebiyle uzaklaştığını fark ettim. Noah içeriye geri dönmüş, diğer abimle beraber Karina'yı izlemeye başlamıştı. "Sanki bana da benziyor."

"Hayır," dedi Salvador ona.

Noah büyük abimize ters ters bakarken adım sesleri duyup kafamı sol tarafa çevirdim. Deren arkasını dönmüş, odadan ayrılıyordu. Geniş omuzlarını, asker adımlarını izleyip Karina'nın eline doğru eğildim. Bir daha parmaklarından öptüm.

Dakikalar geçerken yalnız kızımı izlemeye devam ediyordum. Dokunuşumu ondan çekemiyor, gözlerimi alamıyordum. Ufak burnundan aldığı nefesleri sayıyor, makinelerden bir ses gelecek diye korkuyordum. Öyle güzeldi ki, gözlerimi kırpmak için kapatıp onu göremediğim anlar bile ziyanmış gibi geliyordu.

"Karmen," diyerek buraya yürüyen Carlos'u fark ettiğimde Karina'mı bırakmadan baktım ona. "Uçak ambulansı geldi, aşağıda. Karina'yi götürebiliriz."

Heyecanla yatağın kenarından kalktım, kızımın elini beyaz çarşafın üzerine yumuşakça bıraktım. Carlos'un arkasından gelen sağlık ekiplerini görünce de heyecanla nefes almaya başladım. Kızıma yaklaşmalarını hayal izler gibi izledim. Abilerim geri çekilerek sağlık çalışanlarına izin verirken, ben de Karina'nın durumu hakkında bildiklerimi anlatmaya başladım. Sedyeye alınırken etrafında dönüp incinmemesi için dikkatlice onu izledim, vücudu üşümesin diye de Deren'in ceketini üzerinden almalarına izin vermedim.

"Her şey yolunda gidiyor, telaşlanma," diyerek arkamdan sarıldı Noah ve yanağımdan öptü. "Sence bizi hissediyor mudur?"

"Siz şart değilsiniz," dedim. "Beni hissetsin yeter."

Noah gülerek söylediğim şeye gülerek tepki verdi. O sırada yanından geçtiğimiz kadına baktım, bir koruma tepesinde dikiliyordu. Salvador abim ve Noah Karina'nın sedyesini takip ederken kadının başında bir an durdum. "Ben," dedim sertçe. "O kızın annesiyim. Sen kim olarak bunca zamandır ona bakıyorsun?"

Annesi olduğunu söylememin şaşkınlığı yüzüne yerleşince hareket edemedi, açık kalan ağzıyla baktı bana. Yanakları ıslanmıştı. Parmaklarını kaldırıp bir şeyler anlatmaya çalıştı, hemşire olduğum için bildiğim kadarını takip etmeye çalıştım ama ne dediğini anlamadım. "Anlamıyorum seni," dedim Rusça. "Doğrusu umurumda da değil söylediklerin. Kızımı alıp gidiyorum. Bir daha onunla temasta olmayacaksın, benim istemediğim kimse ona yaklaşmayacak. Niyetin

ne, bunca zamandır Karina'ya ne yaptın korumalarım senden öğrenecek. Zorluk çıkarma."

Kafasını iki yana sallayıp üzüntü ve öfkeyle bakınca kaşlarımı çatıp korumayla göz göze geldim. Ne istediğimi anlamış şekilde başını sallayınca arkamı dönüp koşmaya başladım. Aşağıya inip evden çıktığımda soğuk hava aniden çarptı beni ve gözlerim ilerideki uçağı buldu.

Kızıma doğru koşmaya başladım.

Hemşire ve görevliler onu uçağın içine alırken, önümdekileri itip o sedyeye yaklaştım. Gözlerim kimseyi değil, yalnız Karina'yı görüyordu. "Dikkat edin, sarsmayın, hassas davranın, çok yaralı o..."

Gelen cevapları duysam da aynılarını tekrarladım, gözlerimi kızımdan ayıramadan merdivenleri çıktım. Uçakta, kızımın yanında yer alırken abilerimin konuştuğunu görmüştüm. Salvador abim bana doğru seslendi. "Sen kızının yanında kal, biz diğer helikopterle Mark ve diğerlerini almaya gideceğiz."

"Tamam abiciğim."

Ambulans uçağındaki koltuğa yerleşip kızıma yakın şekilde oturdum ve o sırada Carlos'un da bindiğini gördüm. İçerideki hemşireye bir şey söylerken Karina'nın elini tutuyordum. Cihazları çalışıyordu, hâlâ makineye bağlıydı. Uçağın sarsılmasından korkarak onu dengede tutmaya çalışırken, Salvador abimin Derenle konuştuğunu gördüm. Deren söylediklerini bir kafa sallamayla onaylayıp buraya doğru yürüdü ve basamakları çıkıyordu ki, "Sen nereye?" dedi Carlos ona.

"Kör müsün? Uçağa biniyorum işte," dedi Deren, tahammülsüzce.

Carlos omuzlarını geriye attı. "Kim olarak? Seni istemiyorum."

Carlos'a sert bir bakış atıp dudaklarımı aralıyordum ki, "Ben söyledim," dedi Salvador abim. "Karmen'in koruması o, tabi gelebilir."

Carlos bunun üzerine abime baktı. "Bir aradayken birbirimize tahammül edemediğimiz açık Salvador, gelmemesi daha iyi."

"Geliyorum," dedi Deren ve uçağa adımını attı.

"Karmen'in şu an bir korumaya ihtiyacı yok," dedi Carlos.

"Ben de Karina'nın koruması olurum," dedi Deren ve onu elinin tersiyle iterek yürüdü.

Onlara vakit ayıramadım, kızıma döndüm. Deren karşımdaki koltuğa yerleşirken görevli de kapıları kapattı. Carlos geriye dönüp

üzerindeki ceketi çıkartarak Karina'nın sedyesine yaklaştı, Deren'i görmezden gelerek hemşireyle konuştu. "Bir sarsılma olur mu? Uçuş kızıma zarar verir mi?"

Hemşire makineleri takip ederken, "Olmayacaktır," dedi. "Ambulans uçakları zaten bu durumlar için var, aksilik çıkmayacak."

"Aptal," dedi Deren kendi kendisine, Carlos'a bakarak.

Tabi Türkçe konuştuğundan Carlos farkında bile olmamıştı hakarete uğradığının. Islak kirpiklerimi temizleyip Deren'in ayağına vurunca bakışları beni buldu, "Koruma onu bana," dedi dişleri arasından.

"Koruma sensin," diyerek omuz silktim.

Alaya alındığı için ofladı, sonra da bunların şu anki gereksizliğini farkında şekilde Karina'ya döndü. "Bakıp sakinleşeyim," dedi Karina'yı izleyerek.

Ben de onun yaptığını yaptım, kızımı izlemeye başlayıp yanağımı koltuğa yasladım. Aramızdaki mesafeden elini tutuyor, sürekli cihazları kontrol edip dudaklarını, nefes alış verişini izliyordum. Dudaklarının çizgisinde hafif bir nem vardı, her nefes alışı hayata geri dönmem için kalbime pompalanan kan damlasını temsil ediyordu adeta.

Bir gün beni tekrar öpebilir mi?

Hayalini kurmayacağım, imkansız olduğunu bilerek hayalini kurarsam bugün şimdi bu kadarıyla yetinemem.

Fakat bana kızıma bakmak dahi yeterdi.

Solgun teninin altında hâlâ bir ruh taşıyordu. O ruhun kaderi artık parmak uçlarından avuçlarıma doğru akıyordu. Teslim alıyordum artık onun kaderini, kimsenin ellerine bırakmamak üzere.

Uçak yolculuğumuz Deren ve Carlos'a rağmen sessiz geçti. Carlos Karina'nın başından ayrılmamıştı, Deren'in gözleri de benim üzerimden. Parmaklarım kızımı ve sahip olduğum kaderi tutarken doyamıyor, başka türlü şekillerde kızımı sevmeyi istiyordum.

Alıp göğsüme yaslayamıyordum.

Mutluluğumun acımaması gerekirdi ama bu... acıtıyordu.

"Karina," diye fısıldadım kapalı gözlerine bakarak. "Kalbim Karina'm." Bunu aylar sonra ilk kez hayaline değil, ona söylüyordum. "Annenin seni bir kez daha görmesine izin verdiğin için, yaşadığın için teşekkür ederim."

Yeni bir sabahın ilk ışıkları uçağın küçük camlarına yansıyınca zonklayan gözlerimi ovuşturup Karina'nın yüzündeki renge baktım.

Bir turuncu ışık çapraz şekilde yanağına düşmüştü. Carlos parmak ucuyla onun yanağına düşen ışığı takip edip, "Nedensizce güneşi hissedip gözlerini kısacağını hayal ediyorum," dedi.

"Sen öyle yapardın," dedim, zaten Karina'nın bakışlarının Carlos'a benzediğini Carlos'u yeniden gördüğüm o gün de fark etmiştim.

O hissedemiyor olsa da güneş gözlerini rahatsız edermiş gibi elimi kızımın yüzüne gölge yapıp alt dudağımı ısırdım. Sonra bir sebepten, içimde oluşan huzursuz bir sebepten dolayı da Deren'e baktım. Ona bakacağım anları dahi hissediyordum, aramızda uzanan garip bir duygu akımı vardı. Koltuğunda dimdik, koltuk kenarını kavramış halde, camdan dışarıya bakarak oturuyordu. Dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırıyordu ki beyazlamıştı.

Uçak hastanenin geniş çatısına inene kadar Karina ile bir sessizliğe hapsoldum. Uçağın kapıları açılınca da dışarıda birkaç doktor ve başhekimi gördüm. Carlos adamla el sıkışırken doktor ve hemşireler sedyeyi sürüklemeye başladılar. Rüzgârda saçlarım uçuşurken sedyenin arkasından koştum. Hastanenin içine girdiğimizde Karina'yı derhal yoğun bakıma aldılar, doktor ve hemşireler onunla beraber girdi. Bir hemşire olduğumu söyleyerek girmek istesem de başhekim özellikle içeride bulunmamamı rica etti, kızım için olduğunu ekledi.

Karina içerideyken koridoru sertçe yürümeye başladım.

Carlos yorgunca bir koltuğa yığılıp gözlerini kapatırken, Deren'de sol omzunu duvara yaslamış, sert gözlerle beni izliyordu. Kızımın kapının diğer tarafında olmasına bile tahammül edemiyordum, yakınında durmayı istiyordum. Tüm bu hastane sürecinde canı yanacak mı diye kontrol etmek istiyordum.

Artık kimsenin ona dokunmasını istemiyordum.

Ayaklarım iki ileri bir geri gidip kendi etrafımda dönerken Deren'in yaklaştığını gördüm. Geniş omuzlarıyla üzerime gelirken tüm koridoru kaplıyordu adeta. Ben de karşılığında ona yürüdüm ve aramızda bir kalp atışı kalınca, "Gitmem gerek," dedi Deren. Evet, artık hissetmiştim gideceğini. Aslında gitmezdi, Nil olmasaydı. Nil... İyi ki var, iyi ki yok değil. "Nil artık ciddi ciddi onu terk ettiğimi düşünüyor, yanına dönmem lazım."

Nil'in travmasının kendim olduğunu bilmek aramızdaki bir başka uçurumun sebebiydi. Onu anlamaktan da ötede olduğum için, "Bence de gitmelisin," dedim. "Öpmezsin ama... Nil'i benim yerime öp."

"Öpmemi mi istiyorsun?"

"Söyledim ya," dedim.

"Öperim," dedi dudaklarıma bakarak.

Bakışları altında dudaklarımı ısırıp kıpkırmızı renk alana kadar bırakmadım. Deren acelesi yokmuş gibi kızarttığım dudaklarımı izleyip sonra başını önüne eğdi. Parmaklarıyla kravatını kıvırırken, "Duydum, sadece duymazdan geldim," dedi bir anda.

Sıralı konuşmamızı yine o devraldı. Söylediği şeyi anlamadığım için, "Neyi?" diye sordum.

Durup kendisi için bir şeyler arıyormuş gibi gözlerime baktı. Sonra da ofladı. "Derdimi sikeyim..."

Derdinin ne olduğunu sormadan arkasını döndü, kravatını çözerek yürümeye başladı. Kol hareketlerini, gergin sırtını izleyerek arkasından iki adım gittim. Sonra duran Deren oldu, başını sol omzunun üzerinden çevirip koyu kahve gözlerime baktı. "Güneşte benim de gözlerim kısılıyor mu?" diye sordu.

Bana veda cümlesinin bu olacağını beklemediğim için ufak bir şaşkınlık yaşadım. Yuvarlakça açılan dudaklarımı birbirine bastırıp uçakta yaşanılan saniyelik anıyı hatırladım. Elbet bunu sormasının bir nedeni vardı. "Bazı kısılıyor bazen kısılmıyor," dedim. "Fark etmiyor, gözlerin her türlü, her zaman, herkesten çok güzel."

Herkesten Deren. Merak ettiğin o biliyorum. Ondan da güzel. Katbekat.

Gözleri hafifçe kısılınca, bunun söylediklerime karşı verdiği bir tepki olduğunu bilerek dudaklarımı kıvırdım. Yan gülüşüme bakıp göğsünden gelen bir iç kopardı ve tekrar önüne dönüp yürümeye devam etti. Beni Carlosla bıraktığı için huzursuz ve sinirli olduğunu biliyordum. Fakat diğer tarafta, yanına gitmesi gereken çok değerli şeyi vardı. Kızı.

Kapı açıldığını duyunca Deren'in yolunu izlemeyi bırakıp arkama döndüm. Doktorun, yanında hemşirelerle çıkışını izlerken de yerimden koşmaya başladım. Carlos'ta hızla koltuktan fırlayıp doktora yaklaşırken, "Nasıl?" diye sordum. "Kızımın neyi var?"

Doktor nazikçe bana gülümseyip, "Hastaneye geldiğinden beri durumu stabil," dedi. "Bir süredir uykuda olduğu aşikâr. Gereken testleri ve incelemeleri yaptık, sonuçlar için sizi bekletmem gerekecek."

Çantamı elimde sıkıca tutarken, "Sonuçlar ne zaman çıkacak?" diye sordum. "Kızımı hastanede tutmak istemiyorum, tüm bu süreci beyaz

odaların içinde geçirmesi taraftarı değilim."

Carlos'ta beni destekler şekilde, "Eve götürmek istiyoruz," dedi.

"Başhekimin söylediğine durumunuz özelmiş," dedi doktor, o zaman ikimizin de mafya olduğunu bildiğini anladım. "Karina için imkanlarımız varsa onu eve çıkarabilirsiniz."

"Her türlü imkanı sağlarım," dedim. Kızım için sonsuz büyüklükte bir her şeydim.

"Eve götürebilirsiniz, zaten hemşireymişsiniz. Fakat test sonuçları birkaç günü bulacaktır."

"Daha erken yapabileceğinize inanıyorum," dedi Carlos, doktorun omzunu sıkarak.

Adam, havada gezinen tehditi sezip Carlos'a baktıktan sonra bana döndü. "İzninizle."

Uzaklaştığında aralanan kapıdan içeriye baktım. Karina'mı hastane yatağında görünce de gözlerimi sımsıkı kapattım. Görmek istemedim onu kollarımdan başka yerde.

"Başhekime söyleyelim, ambulansı hazırlatsın, hemen ayrılalım buradan." Carlos kolumdan tutarak beni kendisine çevirdi. "İyi misin?"

"Nasıl görünüyorum ki bunu sorup duruyorsunuz..." kendi kendime mırıldandım. "Gidip başhekimle konuş, kızımı çıkarmak istiyorum."

Yoğun bakım kapısını yoklayıp arkasını döndü, koridor sonundaki korumaları onu takip ederek asansöre bindi. Yalnız kaldığımda tekrar kızıma baktım, tenine değen sayısız kabloya rağmen tek görebildiğim meleksi güzelliğiydi.

İşlemler yapılırken abimi aradım fakat telefonuma cevap vermedi. Muhtemelen uçuştalardı, Mark ve diğerlerini buraya getiriyorlardı. Yapılacak inceleme ve testler bittiğinde Karina'yı odadan çıkardılar, asansöre onunla beraber binip yanında duran elini hafifçe tuttum. Ona incitmeden dokunmayı öğrenmem gerekiyordu. En başından beri ona incitmeden dokunuyordum ama artık daha özenli olmam lazımdı.

Asansörden direkt otoparka indik, hazır ambulansa yerleştik. Carlos benimle aynı acelelikte yanıma oturdu ve gözlerini Karina'dan ayırmadan hemşirelere birkaç soru sordu. O sırada çantamdan telefonumu çıkarıp Angel'i aradım, ona ricalarda bulundum. Telefonu sevinçli bir çığlıkla kapattığında da, bu sevinci yayan kızıma baktım.

"Sonuçlar kötü çıkarsa?" diye sordu o sırada Carlos. "Karina bir daha uyanmazsa... n'apacağız?"

Gözlerimin önünden kısa bir hayat akıp geçerken, kızımın kalp atışlarını izleyip, "Fişi çekeceğim," dedim.

Carlos bana bakakalırken, hemşireye her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Durumumun sabit olduğunu iletince kendime tüm akademik bilgilerimi hatırlatmaya çalıştım. Ben de biliyordum bunları, kızıma iyi bakabilirdim.

Ambulans eve yaklaştığında arazinin kapıları açıldı ve ambulans bahçeden içeriye girdi. Araç durunca korumalar belli bir mesafeden etrafı sarmıştı. Karina'nın sedyesi ve bağlı olduğu cihazları aşağıya inerken, ben de arkasından onu takip ettim. Korumalardan birisi direkt yaklaşıp, "Efendim, bir arzunuz var mı?" diye sordu.

"Araziye benim iznim olmadan kimse girmesin," diye uyardım ve Karina sedyeyle ileriye sürüklenirken, bakışlarım malikenin önüne çevrildi. Babamı tekerlekli sandalyesiyle orada görünce hızlı atan kalbim biraz sakinleşti. Angel hemen onun yanındaydı, babamın elini tutmuş, heyecanla bakıyordu. Marianne'nin de tüm bu yaşanılanları şaşkınlıkla karşılamış halde merdivende dikildiğini gördüm.

Karina'nın olduğu sedye önümden ilerlerken ben de babam ile yengeme yaklaştım. İkisi de gözleriyle sedyedeki Karina'yı takip ediyorlardı. Babamın karşısında durduğumda gözleri birkaç saniyesini bana ayırdı ve sonra tekrar sedyedeki torununa döndü. "Ka... Kar... Karina."

Eve dönünce bittiğimi, ne kadar yorulduğumu fark ettim ve omuzlarımı serbest bırakıp, "Evet," diye fısıldadım. "Onu buldum, aldım, evine getirdim baba."

Babam kalbini tuttu, kızımı gördüğümde yaptığım gibi. Kalın kaşları çatılmış olsa da bakışları yaşanmışlık doluydu. Angel sedyeye doğru ilerleyerek, "Aman Tanrı'm," dedi inanamayarak. "Karmen, bu senden de güzel!"

"İltifattı sanırım," dedim ve Carlos'un kilitlenmiş bakışlarını fark ettim. Babama, onu ilk kez görmüş gibi bakıyordu. Bakışlarından babamı daha önce tekerlekli sandalyede görmediğini anladım. Babam da bu bakışları fark ederek Carlos'a dönünce, Carlos bir adım geriledi. "Nasılsınız?" diye sordu düşük, çekingen bir sesle.

Babam, o günden itibaren Carlos'a karşı katıydı, bu bakışlarından da yansıyınca Carlos cevap alamayacağını anlayarak bana döndü. Hiçbir şey demeden babama eğildim ve onu öperken, "Karina için burada olması gerekiyor," diye açıkladım.

Bu babamın katı bakışlarını yumuşatmaya yetmedi, zaten öyle bir amacım da yoktu. Bakışları yeniden sedyedeki Karina'ya kaydı ve tekerlekli sandalyesini oraya doğru sürükledi. Hemşirele sedyeyi ilerletmeyi bırakmıştı. Babam daha yakından ona bakıp sağlıklı olan eliyle Karina'nın küçücük elini tuttu, hafifçe okşadı. Konuşmayı denedi ama yapamadı, konuşmayı bırakıp eğildi ve Karina'nın elini öptü.

"Babacığım, kendini yorma," dedim ve hemşirelere bir işaret yaptım, sedye ilerleyince Angel dehşete düşmüş ifadesiyle bana döndü. "Doğru söyle, bu kadar güzel bir şeyi nasıl yaptın?"

Ona gülmekle kızmak arasında bir ifadeyle baktım ama belli ki Carlos komik bulmuştu, gülümseyerek sedye ile ilerledi. Angel kurduğu cümlenin Carlos'un genlerine de hitap ettiğini fark edince yüz buruşturup ardından gülümsedi. "Nasıl? Durumu ne?"

Kızımdan ayrılamadım, sedyeyle beraber yürümeye başlarken onları ardımda bıraktım. Bu sırada konuşuyordum. "Hastanede inceleme ve tektikler yapıldı, sonuçların çıkmasını bekleyeceğiz."

"Sanki uyuyor, birazdan uyanacakmış gibi," dedi yengem, böyle olmasını dilermiş gibi.

Sara'nın açık tuttuğu geniş kapılardan girdiğimizde evin bana ait olan katına çıkmak için merdivenlere yöneldik. Sedyeyi kaldırmak durumunda kaldık, o kata ulaşana kadar düşmemesi için Karina'nın elinden tuttum. Geçtiğimiz günlerde Karina için yerleştirmek istediğim odadan içeriye girdiğimizde Karina'yı sedyeden alıp çocuk yatağının üzerine koyduk. Hemşireler cihazları, kablolar onun vücudundan ayrılmadan yerleştirdi ve güneş kızımın kapalı gözlerine düştü.

Bedeninden makinelere uzanan kablolara baktım.

Sonra hemen kızımın yüzüne bakmaya devam ettim.

Çünkü bakarken bile özlemeye devam ediyordum.

Ayıramıyordum, uzaklaşamıyordum, kopamıyordum.

"Makineler bataryalı, prizden ayrılabiliyor ama asıl bedeninden ayrılmamaları gerekir," dedi hemşire, çalışan cihazlara bakarak. "Doğrusu siz de biliyorsunuz, hemşireymişsiniz..."

"Evet, biliyorum. Önemli olan vücudundan ayrılmaması."

Hemşire bana çekingen, rahatsız olmuş bir bakış atıp son müdahalelerini yapınca kızıma doğru yaklaştım. Çarşafı üzerine omuzlarına örterken, Carlos yüzüne eğilip Karina'ma gülümsedi. "Tekrardan merhaba bebeğim, artık buradasın."

"Karmen," diye seslenen yengemi duyunca ona döndüm. Babam ve o kapının önünde durmuş, hâlâ Karina'yı izliyorlardı. Babamın dudağındaki gülümsemesi zor seçtim, çünkü ağzı yamuk durduğu için anlaşılması güçtü. "Her şey yolunda mı? Ben ne yapabilirim?"

"Artık... yapabileceğimiz tek şey beklemek," dedim ve babamla gözlerimiz birleşince, sol gözümden bir damla yaş aktı. Mutluluk ve hüzün karışımı duyguyla hareket etmişti o damla.

Karina'nın yatağının kenarına oturdum ve hemşireler odadan ayrılırken, akıp giden sessizlikte kayboldum. Avucum için onun elini tutarken bakışlarımın önünde kızımın korku dolu gözleri vardı. Karşımda ise kapalı gözleri, bana bir daha bakacak mı bakmayacak mı bilmediğim gözleri...

Gözlerimden tekrar şırıl şırıl damlalar aktı. Görünenin aksine bunlar mutlulukla doluydu. Kızımı izliyordum, kalbinin attığını duyup nefesiyle kıpırdayan dudaklarına bakıyordum.

"Neden ağlıyorsun?" diyerek saçımı yüzümden çekince, irkilip başımı uzaklaştırdım ve yanıma geldiğini fark ettiğim Carlos'a baktım. "Kızıma kavuştuğum için ağlıyorum tabii ki."

"Her şey benim için de çok garip, adapte olamıyorum," dedi Carlos, az önce yüzüme uğrayan elini yanına indirip. "Kızım olduğunu öğrendim, sonra onun canice öldüğünü, ardından yaşadığını... Şimdi karşımda, kızım ama hiçbir anımız yok. İçimde yaşamadığıma üzüldüğüm duygular var."

"Yaşamayı tercih etmediğin belki de."

"Belki de izin vermediğin," dedi, gözlerindeki sitemle.

Böyle bir tartışmaya açık olmadığım için sessiz kalıp babamla yengeme döndüm. Babam acımasız gözlerle Carlos'a bakıyordu, her an buradan gitmesini isteyebilirdi. Yengem de ona dik dik bakıp ardından babama döndü. "Babacığım, ben sizi artık odanıza çıkarayım mı? Sinirleriniz daha fazla bozulmasın."

Carlos dönüp yengeme aksi aksi bakınca ömrünü kısaltmak istiyor diye düşündüm. Kimse yengeme böyle bakamazdı, kızımın babası bile olsa.

"Seni Salvador'a söyleyeyim de gör," dedi yengem ve babamın tekerlekli sandalyesini uzaklaştırırken, koridora çıkan korumaya seslendi.

Carlos genzini temizleyerek bana yaklaştı. "Söylemez değil mi?"

"Söyleyebilir. Abim de kafana bir kurşun sıkarak seni öldürür."

Carlos ellerini cebine koyup Karina'ma baktı. "Kızımızın yanında böyle konuşma."

Koridor ve oda sessizleştişinde kızımla yalnızmış gibi hissederek kaldığım yerden onu izlemeye devam ettim. Carlos'ta bu sessizliğe katıldı, belli ki bahsettiği kadar düşünceliydi. Kızım evindeydi, ben evimdeydim, üşümüyor ve acıkmıyordu, korktuğum gibi susamıyor ve kimse onu darp edip incitmiyordu. Uyuyordu, bir melek gibi görünüyordu. Güneş teninde parıldıyorken ay terk ettiği gökyüzüne geri dönüyordu. Ben cennetteyim ya da rüyadayım. Ne uykudan uyanmak istiyordum ne de ölümden dönmek.

Uzanıp bir daha kalbine dokundum.

Gülerken hıçkırarak ağladım.

"Babanın... bu durumundan haberdar değildim," dedi Carlos, durgun sesiyle. "Seneler sonra ilk kez bu eve döndüm. Sanırım artık sık sık burada olacağım."

Babam felç geçirdiğinden beri sosyal yaşantısını durdurmuş, kendi odasına çekilmişti. İşleri ve Russo örgütlenmesini abilerim tamamıyla devralmıştı. Babam kimsenin kendisini öyle görmesini istemediyse bildiği vardır. Bu yüzden sorduğu ilk sorunun üzerinde durmadan, "Karina için gelebilirsin," dedim.

"Karina için," diyerek tekrarladı. "Bunu söyleyerek aramıza bir çizgi mi çekmeye çalışıyorsun?"

"Var olan çizgiyi belirginleştiriyorum," dedim.

"Bana hâlâ öfkelisin," dedi.

"Yanlış anlama," diye açıkladım. "Bu öfke kişisel değil, Karina'yla alakalı. Benim yanımda olmadığın için değil, kızının yanında olmadığın için."

"Bana olanak sağlamadın," dedi kendi tarafında bir yorumla ve ben buna cevap vermeden başka bir şey sordu. "O olmasaydı da böyle hisseder miydin benim için?"

"Bir ismi var; Deren," dedim ondan bahsettiğini hemen anlayıp. Deren'i birkaç dakika önce de düşünüyordum, bir saat önce de ve

şimdi de. Bazen düşüncelerime sesli olarak yansımıyordu ama onu ve Karina'mı hep düşünürdüm. "Sen hayatımın çok ayrı bir yerine ve zamanına aitsin, o ise çok çok ayrı."

"Olmasaydı... Belki tekrardan, kaldığımız yerden..."

"O var," dedim ve Carlos'a dönerek tek bir kez söyledim. "İtalya'dan giderken senin yokluğunu düşünebiliyordum, zaten bu yüzden gidebildim. Ama onun yokluğunu düşünemiyorum, ona en çok gitmesini söylediğim anlarda bile yanımda kalmasını istiyordum."

Carlos bununla ilgili daha fazla şey duymayı istemiyormuş gibi arkasını dönüp ellerini kumaş pantolonunun ceplerine koydu. Eskiden ona bakardım, onu izlerdim. Şimdi ise ne giydiğini bile sonradan fark ediyordum. Gerçekten... o ve Deren çok ayrı zamana, çok ayrı duygularıma aitlerdi.

Dakikalar ben Karina'yı izlerken akıp gitti. Olduğum yerden ayrılmadım, kıpırdamadım. Tıpkı onun gibi. Gözleri her an açılacakmış gibi hissettim ama anın tadını çıkarmak için ümit etmemeyi söyledim kendime.

Ben kızımı kaybetmeye razı gelerek bulmuştum.

Onu gördüğümden beri cesaret edemediğim o şeyi yapmak için nihayet hareket ettim, üzerindeki örtüyü dizlerine kadar çektim. Gözlerini ayırmadan onu izleyen Carlos'da hareketlerimi takip ederken, Karina'nın üzerindeki elbiseyi yukarıya sıyırdım. Vücudundaki darp izleri, lekeler aylar içinde kaybolmuştu fakat dikiş izleri duruyor olmalıydı.

"N'apıyorsun?" dedi Carlos.

"Böbreğini aldılar, dikiş izlerine bakıyorum," dedim

Carlos'tan acı bir nefes boşaldı ve Karina'nın küçük gövdesini açınca, böbreğinin olması gereken yerdeki dikiş izlerini gördüm. Ondan böbreğini aldıktan sonra ameliyatla kapatmışlardı, zaman içinde de dikişleri kendiliğinden dökülmüş olmalıydı. İzlere bakınca dikişlerin hızlı ve özensiz atıldığını fark ettim. Ben dokunmaya kıyamıyorken nasıl, nasıl bu kadar vahşi davranırlardı ona?

"Sen bana bunu söylememiştin? Organını mı almışlar?"

Söylemediğimi unutmuştum, aniden öğrenmesi onu yıkmış olmalıydı. Tenindeki o ize dokunarak yüzümü acıyla kırıştırdım. "Organ kaçakçısına kaçırttığını söylemiştim. O sırada böbreğini almışlar, muhtemelen şu an böbrek yetmezliği var."

Yıkılmış şekilde, "Orospu çocuğu," diye fısıldadı. "Kızımın uyanacağını düşünürken bir başka sorunu olduğunu öğreniyorum. Bu yaştaki bir bebek için..." duraksayıp hızla gözlerime baktı. "N'apmışlar o böbreği? Alamaz mıyız?"

"Bilmiyorum," dedim bir gözyaşı yanağımdan kayarken. Kızımın yaralarını bilmek farklı, yaralarına dokunmak farklıydı. Güçlü kalamıyordum, ağlamadan yapamıyordum. "Yamuk yumuk, özensizce atmışlar dikişlerini. İzleri duruyor, merhem sürülmemiş hiç."

"Ne merhemi Karmen? Adamlar kızımızdan böbreğini almış, üstüne iyileştirir mi?"

Sanki Karina'yı ürkütürmüş gibi, "Bağırma," dedim ona.

Carlos dönüp korkumun nedenine, kızımıza baktı ve ardından arkasını döndü, odada sert adımlarıyla dolaşmaya başladı. "Ne olacak? Uyanacak mı? İyileşecek mi? Böbreğine ne olacak? Yaşarsa ne kadar yaşayabilecek..."

Bu sorulara hemşire olmama rağmen henüz verecek bir cevabım yoktu, düşünmeyi istediğimden bile emin değildim. Bir şey demeden onu da yok saydım, kızımla yalnızmış gibi hissederek yanındaki boşluğa baktım. Acaba sığar mıydım? Yanına yatsam onu rahatsız eder miyim?

"Yüzüne bakıyorum Karina, her şey hâlâ bir rüya gibi geliyor." Parmak uçlarımı göz kapaklarıma değdirdim, canlılığını hissedince de kıkırdadım. "Nasıl güzelsin bebeğim benim. Yüzünde, boğazında hiçbir iz kalmamış. Kalsaydı çok üzülürdüm, bu yüzden geçtiklerine seviniyorum ama senin bu acıları gerçekten hissettiğini unutamıyorum. Neyse... sana güzel şeylerden bahsetmek istiyorum." Yüzüne doğru eğilip hayranlık ve gerçek bir aşkla kirpiklerini, elmacık kemiklerini izledim. "Sana bir arkadaş buldum, biliyor musun? Adı Nil."

O arkadaşını görecek miydi, bilmiyordum. Fakat öyle bir arkadaşı olduğunu bilmesini istiyordum. Yüzünde bir küçük hareket görmek için bakındım ama ne yazık ki göremedim. Duymuyor, belki de hissetmiyordu.

Güneş batarken ben ona anlatmaya devam ettim. "Nil ile tanışmamız çok garip oldu Karina, onu sana benzetiyordum. Belki de benzettiğim şey o an birisinin ona acımasız davranmasıydı, onun yerine seni koyuyordum..." gözyaşım yanağına düşünce, sanki onun

gözyaşıymış gibi üzülüp sildim yanağını. "Onunla tanışmamız beni hiç ummadığım birisine götürdü, eğer uyanırsan... belki onu da görürsün."

Uyanırsan... beni de görürsün.

Yüzüne biraz daha alçalıp yanağından öperken kokusunu içime çektim. İlaç kokusunun derinlerindeki o bebek kokusunu alınca hıçkırıp bir daha kokladım. Biraz olsa da o kokuyu almıştım, içime çekmiştim. İşte şimdi dünkünden daha huzurlu ölebilirdim.

"Eğer uyandığında o acıları hatırlayacaksan, canın yanacaksa... Uyanmanı istemeye devam edebilir miyim bilmiyorum..." kokusunu bir daha içime alıp burnunun ucuna öpücük bıraktım.

Ona yakın durdukça sarılma isteğim artıyordu ama vücudu hassastı, doğrulamazdı. İncitmeden uzaklaşırken kapının aralandığını duyup baktım. O sırada güneş iyice batıyordu. Angel açtığı kapıdan önce bana, sonra Carlos'a baktı. "Ne zaman gideceksin?"

"Gitmem mi gerekiyor?" dedi Carlos, gergin şekilde.

"Bence git," dedi Angel ve bana döndü, yataktaki Karina'ya bakarak konuştu. "Sen de saatlerdir buradan ayrılmadın, kalkmadın. Biraz bir şeyler ye, dinlen. Ben Karina'nın yanında olurum."

Hemen reddettim. "Hayır hayır, bırakmam kızımı."

Yengem içeriye doğru yürüdü. "Canım, ben bekleyeceğim, güvenmiyor musun bana? Günlerdir uykusuz ve yorgunsun, üstelik açsın. Bayılıp kalsan bu prensese nasıl faydan olacak? Aksine, hissedip üzülür."

Eğilip kızımın elinden öptüm. "Bırakamıyorum onu. Çok özledim, doyamıyorum. Senelerce kalırım burada biliyor musun?"

"Biliyorum," diyerek omuzlarımdan kavradı ve yorgun vücudumu kaldırdı Angel. "İmrendim anneliğine, hatta hayran kaldım. Hem izin verirsen... Marianne'de Karina ile tanışmak istiyormuş."

Yengemin döndüğü yere bakınca Marianne'nin çekingen şekilde buraya yaklaştığını gördüm. Üzerinde beyaz askılı ile yüksek bel kot pantolonu vardı. Uzun, sarı saçları kollarına ve göğüsleri üstüne yayılmıştı. "Ben... Karina'yı göreceğim, izin verirsen."

Marianne ile Karina'yı hiç konuşmamıştım ama duyumları olduğu belliydi. Başımı yavaşça salladığımda gülümseyerek girdi ve yatağa yaklaşıp Karina'ya bakarken, "İyi mi?" diye kısık sesle sordu. "Uyuyor mu? Ne zaman uyanır?"

"Bilmiyoruz," dedim uyuyan güzelime bakarak. Uyuyan güzel... Tabi ya Karina'm o.

"Angel haklı, Karina'nın yanında biz dururuz. Sen biraz dinlen. Yani işine karışmak olmasın, ben sadece söyledim." Yanlış anlaşılmaktan korkar şekilde açıklıyordu.

Yengelerimin ısrarına karşı koyamaz hale geldiğimde dönüp kızıma baktım ve sonra ayrılamayacağımı anladım, kafamı iki yana sallarken de Angel beni kaldırdı. "Odana tepsi çıkardım, lütfen biraz ye. Odana çıkarken dört kat çıktım, çorbayı kendim yap..."

"Sara yapmıyor muydu?" dedi Marianne ve Angel ona bakınca sesi kısıldı. Yengem tekrar bana dönüp kıkırdadı. "Bakma sen ona, hâlâ benimle Sara'yı karıştırıyor."

Angel'in bu çabasına daha fazla karşı koymadım, zaten biraz sonra beni kendisi sürükleyecekti. Odadan çıkmak üzere yürürken Carlos'ta arkamdan gelmeye başladı. Dönüp dönüp Karina'ya baktım, Angel ona eğilip sessizce sevgi sözcükleri sıralarken odadan kendimi güçlükle çıkardım. Tam altı kez dönüp dönüp bakmıştım.

Koridora çıkınca geri dönmemek için hızlıca odama yürüdüm. Bu sırada Carlos'un peşimden ilerlediğini görünce de omuz hizamdan ona baktım. "Odama gelmeyi mi düşünüyorsun?"

"Daha önce girmişliğim var."

Herhalde kendimi kızıma açarken yumuşak oluşum insanlara nasıl birisi olduğumu unutturmuştu. Kayıtsız gözlerle bakarak, "Bir daha bunu söyleme," diye uyardım.

Şakağını ovalayarak yorgun bir iç çekti. "Konuşmak için arkandan geliyordum, abartma."

"Konuşacak pek bir şey kalmadı," dedim esneyerek. Elimin tersini ağzıma kapattım. "Çok yorgunum, yemek yiyip duş aldıktan sonra Karina'nın yanına döneceğim. Dilersen git, yarın yine gelebilirsin."

Gitmekten başka yapabileceği bir şey olmadığı için karşı koyacak cümleler sarf etmedi. Huzursuz ve isteksiz şekilde başını salladı. "Bir şey olursa, gözlerini açarsa beni direkt aramanı istiyorum."

"Hıhı," dedim arkamı dönerek. Bir daha esnedim, yorgun şekilde odamın kapısını açarken de Carlos'un orada kaldığını fark ettim. Biraz daha kalabilirdi ama sonunda gidecekti.

Odama girince tepsideki yiyecekleri gördüm. Aklım ve kalbimi kızımın yanında bırakarak koltuğa oturdum, tepsiyi kucağıma koyup

kasedeki çorbayı ve tavuklu nochası yedim. Fakat ikisini de yarıda bıraktım, kızım diğer odadayken burada olmak içime hiç sinmiyordu.

Ben tepsimi bırakırken Sara geldi, küveti hazırlamak için izin istedi; Angel yollamış olmalıydı. Onu onayladım ve dolabımdan temiz bir gecelik indirirken Sara benim için küveti hazırladı. Büyük banyom sabun kokmaya başladığında soyunarak küvete girdim, Sara'yı aşağıya yolladım. Odamda, banyomda yalnız kalınca köpüklerin içinde oturarak koluma baktım. İzler, kendimi öldürmek isteyişim... Aman Tanrı'm, ya ölseydim? Ya Karina'nın kurtarılmaya ihtiyacı varken ben ölseydim ve onu asla kurtaramasaydım?

Mutluluk ve acıyla ağladım, daha fazla duramadım. Küvetten hızlıca durulanıp çıktım ve bornozumu giyip kuşağını bağlarken ıslak ayaklarla odama geçtim. Fakat daha üç adım atmadan loş odamda birinin varlığını hissettim ve başımı kaldırıp bakınca Deren'i, elinde geceliğimi tutarken buldum. İri elindeki geceliği okşarken bir an duraksadı ve geldiğimi fark edip omzunun üstünden bana döndü, odaya peşimde sürüklediğim duş kokusunu içine çekerek gözlerini üzerimde gezdirdi.

Yutkunup ellerim bornozumun kuşağını sıkarken, "Odama nasıl girebildin?" diye sordum.

Deren gözlerini tepeden tırnağa üzerimde dolaştırırken cevabı için beni bekletti. Ağır ama hırıltılı nefesler alıyordu. Gözleri boynuma takılı kalınca, daha telaşlı yutkunup hızlıca kapıya yürüdüm. Odamın kilidini çevirip endişeyle gözlerine baktım. "Abilerim her an gelebilir Deren. Seni burada görürlerse öldürürler."

"Şu an abilerin, düşündüğüm son şey."

Geceliğimi aldığı yere yavaşça bırakıp bana yürümeye başladığında yüzümden düşen damlaları sildim. Kurulanamamıştım, vücudumdan yere su damlıyordu. Bana yürürken üzerini değiştiğini gördüm. Siyah ceket ile pantolon, ceketi içine de gri gömlek giyinmişti. Kravatı çıkarmıştı, zaten zor tahammül ettiğine emindim. Geri adım atmamak için direnip tek kaşımı kaldırınca, Deren karşımda durup yüzüme yakından baktı. Damlalar cildimden beni kaşındırarak iniyordu ama kendimden taviz vermek istemediğim için kıpırdamıyordum. O sırada Deren biraz daha eğilip, burnumun ucuna kadar inen su damlasına dudaklarıyla dokunarak hafifçe yaladı. "Ben de banyo yapmıştım. Bilseydim beraber yapardık."

Burnuma dokunan dudaklarının sıcaklığı gözlerimi kapatma isteği oluştursa da başka bir durumu düşünüyordum. Islak elimin tersini alnına koydum ve benim yerime Deren gözlerini kapatırken, "Hâlâ biraz ateşin var," diye fısıldadım.

"Seni görünce vücudumun ısı seviyesi her zaman yükseliyor," dedi, dudaklarını burnumdan yanağıma kaydırarak. Dudaklarının gidişatını takip ederken elim alnından düşüp omzunu tuttu ve Deren başını boynuma gömüp ıslak tenimden kokumu içine çekti. "Aşığım diye mi ne..."

Güçlü omzunu sıkarak yüzümü, önümdeki gömlek yakasına yaklaştırdım. Aramızdaki yoğun dürtüsel ihtiyaca direnemiyordum, onun da böyle hissettiğini biliyordum. İlişkimizin daha sorgulanmayan, konuşulmayan, alev kadar hızlıca aksiyon alınan kısmıydı bu tensel yakınlaşmamız. Yüzümü gömlek yakasına sürterken, "Biraz dinlenirsin diye düşünmüştüm," dedim.

"Seni ve... Karina'yı merak ettim," dedi açıklama olarak ve kızımın adının dudaklarından dökülmesine hayran kalırken, Deren boynumdan akan bir damlayı daha dilinin ucuyla yaladı. "Uyumak için gözlerimi kapatınca gözlerimin önüne sen geldin. O dakika yapacak bir şeyim yoktu, çıkıp geldim."

Söylediği gibi banyo yapmıştı, temiz ve bakımlı kokuyordu. Dudaklarım kazayla adem elmasına çarpınca yutkunuşunu dudaklarımda hissettim ve bunun verdiği hazla inlerken, Deren'in bacaklarımın arasına çarpan ağırlığını fark ettim. Benim için yer ve zaman ayırt etmeden hazır olması hoşuma gidiyordu. Karanlıkta aydınlıkta, aşıkken ve nefret ederken bile...

Gözlerimi kapatıp, Deren elini belime götürüp beni sıkarken başımı arkaya doğru yatırdım. Ben uzaklaşınca yüzü boynumdan kalkmış oldu ve ondan uzaklaştığım için sinirle bana baktı. Omzundan uzaklaştırdığım elimi aralık dudaklarına götürdüm ve dudak çizgilerinin kenarlarını okşarken, "Nil'i benim yerime öptün mü?" diye sordum.

Dudakları, ağzının çevresindeki parmağımı yakalamaya çalışınca oyunbozan şekilde uzaklaştırıp sırıttım. Bunun üzerine gözlerini kıstı. "Öptüm," dedi ve aniden çarpık şekilde sırıttı. "Nil'de kendisi için seni öpmemi istedi."

Dudağındaki o sırıtış bana benimle eğlendiğini işaret etti, çok uzun zamandır benimle eğlenmiyordu bile. Parmağımı tekrar ağzına yaklaştırınca Deren parmağımı bir daha kavramaya çalıştı ama yapamadı, buna da ben sırıttım. "Nil'in böyle bir şey dediğini düşünmüyorum, çünkü onu öperken benden gelen bir öpücük olduğunu söylememişsindir."

Sırıtışı kayboldu ve onunla alay ettiğim parmağıma baktı. "Söyledim, o da seni öpmemi iletti. O yüzden öpmem gerekiyor. Nil için."

"Beni öpmek için Nil'i kullanıyorsun," dedim.

"Hayır."

"Evet."

"Kesinlikle hayır."

Mutlu hissettiğim için gülüşüm dudaklarımdan kopup geldi. Deren gülüşümü yakalarken aynı zamanda dudağıyla parmağımı da yakaladı ve parmak ucumu hafifçe ısırıp gülümsememi izledi. "Seni ilk kez falan güldürdüm galiba."

"Bu kadar şaşırma," dedim ve yakaladığı parmağımla dudağının çıkıntısını okşadım. "Sen birçok duygumun ilkisin."

Nefesi kesilip derin derin gözlerime bakıyorken ellerimi ve vücudumu ondan uzaklaştırdım. Arkamı dönüp giyinme bölümüne ilerlerken de Deren rahatça ardıma düştü. Pes edeceğini umdum ama ben geniş, kıyafetlerin dışarıdan göründüğü cam vitrinli dolabımdan kıyafet seçerken bile daha da yaklaştı. Bu yüzden omzumun arkasından ona döndüm. "Üstümü değişeceğim, çıksan mı acaba?"

"İçeriye bıraktığın geceliği giymeyecek miydin?"

"Evet, doğru ama Karina'nın yanına gideceğim, korumalara öyle görünmek istemediğime karar verdim."

"Peki ya korumana?" Dudağını ısırarak yüzüme düşen saça baktı.

"Kendisi izinsizce odama girdi, aslında bunun cezası ölüm." Önüme dönüp rahat bir kıyafet aldım.

"Senin odana kimse giremez, ben öldürürüm," dedi.

Omuzları düşük, bebek mavisi elbiseyi çekip aldım ve geniş aynama doğru yürürken ona yandan bir bakış attım. Alay ediyordu ama sanırım beni hâlâ affedemiyor olduğu için duyguları yüzüne yansıtamıyordu. Tamamıyla esnek olup rahatça davranamıyordu, güzel bir şey söylediğinin birkaç dakika sonrasında pişman oluyordu. Kötü

bir şey söylediğinde de. Yine de aramızdaki hafifliği devam ettirmek istedim. "Gün içinde yüz kez falan öldürürüm, diyorsun farkında mısın?"

Bir an öyle olup olmadığını düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Galiba biraz şiddet yanlısıyım."

"Hayır, sakın saçmalama." Elimi kaldırdım. "Sen çok sevecen bir adamsın."

Yavaşça yürüyüp vitrinin ardındaki kıyafetlerimi süzerken, "Benimle alay etme," dedi. "Öpücüğümü ver, gideyim."

Giyinmek için aldığım çamaşırlarla beraber aynanın karşısına geçtiğimde Deren'in yansıması da aynaya düştü. Bakışlarımız orada kesişirken saçlarımdan ve yüzümden hâlâ sular damlıyordu. Beyaz, transparan çamaşırımı giyinmek için eğilirken gözleri vücudumun üzerinde kaydı ve bacaklarımı, kalçamı izlerken, "O nasıl bir çamaşır?" dedi, rahatsız sesle. "İçin görünür."

"Bence seksi," dedim ve çamaşırımı vücuduma giyinip doğrulunca gözleri bir daha gözlerime tırmandı. Kaşlarını sertçe çatmıştı ve ensesini kaşıyordu. Evin içinde sutyen giymeyi lüzumsuz bulduğum için bornozumun kuşağını açtım ve ona, "Arkanı dön," dedim.

Deren karşı koyacakmış gibi göründü ama gözlerimde gerçekten bunu istediğimi gördüğünce itiraz etmedi, neticede bedenimle ilgili bir karardı. Gergince topukları üzerinde yükselip alçalmasını, ensesini kaşımasını izlerken bornozu yere düşürüp elbiseye uzandım. Yumuşak kumaşı başımdan geçirerek vücuduma oturttuğumda, Deren'in kafasını arkaya atarak gözlerini yumduğunu gördüm. Gömlek yakasındaki bir düğmeyi açıyordu. "Her şeyi yapan sensin ama her türlü sınava tabi tutulan neden benim..."

Elbisenin üzerini düzeltip nemli saçlarımı arkama attım ve içeriye yürürken, Deren'de adım seslerimi dinleyip peşime düştü. Odama döndüm ve heyecanlı şekilde makyaj masama yöneldim, kızımla beraberken sık sık kullandığım parfümlerimden birisini pudraladığım boynuma, enseme, bileklerime sıktım. Elbisemin yumuşak kumaşı vücudumu sararken, gözlerimiz bir daha beni izleyen Derenle çarpıştı. Elleri cebindeydi, bu kez alay etmeden, bir şey üzerinde düşünüyormuş gibi bakıyor ve dudağının kenarını ısırıyordu. "Ne?" dedim.

Dalgınlığından kurtulmuş gibi gözlerini kırpıştırıp kafasını iki yana salladı. "Öpücüğüm?"

Bir iki saniye koridoru dinledim, hâlâ bir ses gelmediğini duyunca Deren'e ilerlemeye başladım. Gözlerinin yanına gitmemi heyecanlan beklemesine gülümsedim. Son iki günümün çoğunda gülümsemiştim ve bu onu şaşırtmaya devam ediyordu. Karşısında durunca yüzümü sol tarafa çevirip yanağımı gösterdim. "Nil için öpebilirsin."

"Yanağından değil," dedi.

Kalbim çarptı ve gözlerim ona çevrildi. İstemsizce dudaklarına baktım ve ne kadar öpmeyi, öpülmeyi istediğimi düşünürken göğüs kafesimi sıcaklık sardı. Deren hızla inip kalkan göğsüme bakarak dudağının kenarını kıvırdı. "Şu an nerenden öpeceğimi düşünüyorsun?"

Böyle yaparsa uysal kalamazdım. "Onu değil, seni işten atsam mı diye düşünüyorum. Patronunum."

"Kovman bir şeyi değiştirmez. Koruman olmak için senden icazet almıyorum zaten."

"İcazet ne?"

Bana gelişiyle beraber daha da yakınlaştık. "İzin."

"Benden izin almıyorsun yani öyle mi? Sen benim itibarımı çok hafife alıyorsun." Kollarımı göğsümde kavuşturuyordum ki, Deren sol bileğime uzandı. Hızlı ama nazikçe kavramıştı. Beni kendisine çekerken gözlerini sol koluma indirdi ve kesik izlerini incelerken bakışları burada değilmiş gibi uzaklaştı ruh halinden. Bu izlerde kendisini görüyor muydu acaba? Ben görüyordum.

Kalp kırılıyorsa ruh incinir, ten çizilir.

Kolum aramızda askıda kalırken Deren'de yüzünü eğdi ve dudakları en üstteki çiziğe dokununca neremi öpeceğini anlamış oldum. Sıcak dudakları hâlâ nemli olan tenime çok yumuşak temas etmişti, hatta beni ilk kez bu kadar hafif öptüğünü hissediyordum. Hiçbir zaman kalbi yokmuş gibi öpmezdi ama şimdi kalbi benimmiş gibi öpüyordu. Benimkisi kızımın, Deren'in ki benim... Öyleyse düşünüyorum, onun da kalbi Karmen mi?

Dudakları dokunup uzaklaştıktan sonra bırakmamasını içimden diledim. Deren, ağzı hâlâ kolumun hizasındayken kara gözlerini kaldırıp onu izleyen gözlerime baktı. Bakışlarım yumuşamıştı, sanırım bunun bir icazet olduğunu anladığı için ikinci kez, bu sefer diğer makas izine dokunup dudaklarını sürttü, ben titreyen bir soluk alırken de sıcacık öptü. "Ben senin tenindeki iz oldum, sen benim ruhumdaki iz."

"Ben senin ruhunda yalnız bir izim, sense benim ruhumun kendisisin."

Dudakları tenimden kopmadan önce gözleri radikal şekilde gözlerimi buldu. Ânа, bana döndüğünü bakışlarında yaşadığı çatışmadan anladım. Söylediğim bir dokunuş gibi ona temas etti ve doğrulup kolumu bırakmadan, gözlerini kırpıştırdı. "Karmen," dedi sonra da, sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

"İnanmıyorsun," dedim yaralı bir ifadeyle.

Bir cevap veriyordu ki kapımdan gelen tıklamayı duydum. Derenle hapsolduğum duygu durumundan irkilerek çıktım ve o da kolumu bırakıp kapıya bakarken, omzumun üzerinden arkama döndüm. Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Hazırlanıyorum, n'oldu?"

"Benim," diyen Noah'ın sesini duyunca Deren'e döndüm ve hiç konuşmaması için parmağımı dudağıma kapattım. Bir hemşire hareketi yaptım. "Biz geldik Karmen, aşağıya in de konuşalım bebeğim."

"İniyorum Noah," dedim aceleci olmamasını umduğum bir cevapla.

Abimin uzaklaşmasını bekledim, ancak asansör sesi duyunca rahatlayıp elimi dudağımdan indirdim. Abimin gelişi Deren'i pek etkilememişti ama yine de burada olduğunu işaret eden harekette bulunmamasına sevinmiştim. Daha fazla burada vakit kaybetmeden giyinme bölümüne yürüdüm, alçak topuklu bir ev ayakkabısı alıp ayaklarıma geçirirken Deren göz ucuyla ayaklarımı izledi. "Evde niye ayakkabı giyiyorsun?"

"Kültürlerimiz farklı, biz de böyle. Ayrıca siz eve de ayakkabıyla giriyorsunuz."

"Dışarıdan ayakkabıyla girmek ayrı, evin içinde giyinmek için ayakkabı seçmek ayrı. Ve seninkisi çok saçma." Saçma demesini biliyordu ama gözlerini bacaklarımdan, topuklu ayakkabılarımdan çekmiyordu.

"Sus, kovarım."

Doğrulup çıkmak için onun yanından geçerken saçlarımı omzunun üzerinden arkaya doğru savurdum. "Topuk seslerimi takip et."

Ben odamın kapısını açıp çıkınca Deren ancak birkaç saniye sonra arkamdan gelmeye başladı. Koridorda topuk seslerim çınladı ve Deren istediğim gibi o sesi takip etti. Abilerimin yanına inmeden önce tekrar kızımı görmek istedim, heyecanla üç adım daha attım ve kapıyı açınca

Angel ile Marianne'yi buldum. Odadaki sarı kadife döşemeli koltuğa oturmuş, hayranlıkla Karina'ya bakıyorlardı.

Ben de hemen çok özlediğim kızımı seyrettim.

Tanımlamayan duygulardan nasıl bahseder insan? Tanımlayamadığın bir hissi nasıl izah edersin?

O kadar güzeldi ki... Sanki Tanrı'm onu yaratırken bir melekten esinlenmişti.

"Karmen," dedi beni farkına varan yengem. "Biraz uyusaydın canım, biz buradayız zaten."

İçeriye kadar girerken Deren'in eşikte kaldığını görmüştüm. Elini kapının kenarına koymuş, kızımı izliyordu. Yanına yaklaşıp Karina'nın elini tuttum ve esinlenilmiş güzelliğine bakarken zayıf düştüm. "Bir gün senin hemşiren olacağımı hiç düşünmezdim. Ama şimdi hemşirenim, şifanım, sen ise benim en güzel hastamsın."

Dizlerimin üstünde eğilip elini üç kez öptüm.

Mutluluk ve hüzün yaşımı kimse görmesen yanağımdan sildim. Tekrar doğrulup kızımın saçlarını, üstündeki çarşafını düzelttim. "Ben şimdi dayılarının yanına gidiyorum, birazdan geleceğim."

"Aaa, kocam mı geldi?"

Angel'ın heyecanlı sesini duydum ve ona dönünce bağırarak konuştuğu için elini dudaklarına kapattığını gördüm. Marianne'de Noah'ın gelmiş olmasından dolayı heyecanlanmıştı. "Neyse, ben kocamı daha sonra görürüm, şimdi önceliğimiz Karina."

Ona minnetle baktım ve Marianne'ye göz kırpıp ardıma döndüm. Deren hâlâ Karina'yı izliyordu. Dudağındaki kıvrımı gördüm, bu Karina'ya ilk gülümsemesiydi. Şefkat ve sıcaklıkla bakıyordu. Onu benim kalbime getiren her zaman bu merhamet ve şefkati olmuştu. Kalbimden götüremeyen de, ne yaparsa yapsın orada kalmasını sağlayan da...

İzlenildiğini anlayan Deren gözlerini bir kez kırpıştırıp bana yan bir bakış attı, gizli bir şey yaparken yakalanmış gibi yanakları kızardı. "İkinizi bir arada izlemek... çok güzel."

Yanından geçerken, bu söylediği karşısında teşekkürümü iletmek istedim. Tırnaklarımı gömleği üzerinden karnına sürtüp göz kırptım ve asansöre ilerlemeye başladığımda, sessizce inleyerek topuk seslerimi takip etti.

Asansöre binerken, "Şoförümü de götürmüşlerdi, umarım getirmişlerdir," diye serzenişte bulundu kendi kendine. "Hayır yani Yaman benim, siz niye yanınızda götürüyorsunuz..."

Zemin kata indiğimizde asansörden çıktım. "Özlemişsin, belli."

"Hayır! Yokluğunu bile... dört saat sonra fark ettim!"

"Üstelik saatleri de saymışsın..."

Bir anda elbisemin kumaşından tutup beni çekince, topuklarım üzerinde geriye sendeledim. Vücutlarımız birbirine çarpınca da omzumun üzerinden baktım Deren'e. Baktım, baktım, bakıcaktım da... Sorsanız cehennem buza dönüşene kadar bakardım. En nihayetinde gözleri renklerin en koyusu, bir nefeste teslim alıyor ruhu. "Yokluğunda saatler sayılabilecek tek kişi sensin."

Avucumu kalp hizasına koyup göğsünden geriye ittim onu. "Romantizm, korumalarımla aramdaki duygulardan birisi değildir."

Göğsünü okşayarak elimi çektim ve yürümeye devam ederek oturma odasına geçtim. İçeriye attığım ilk adımda da abilerimi gördüm. Noah ve Dante keyifleri yerinde şekilde gülüyor, Salvador abim de kadehini çevirerek camdan dışarıya bakıyordu. Hepsi ceketlerini çıkarmıştı, hatta Dante gömleğinin tüm düğmelerini açmıştı. Üstlerine sıçramış kan lekelerini buradan görüyordum. Yaman ise kıyafetlerinden hiç taviz vermemiş şekilde, salonun köşesinde duruyordu. Salvador abim ile aynı anda bizi fark etti ve Deren yanımdan geçip ona ilerledi. "Telefonlarımı neden açmadın?"

"Şarjım bitmişti," diye hesap verdi Yaman ona.

Deren bir elini cebine koyup Yaman'ı baştan aşağıya süzdü. "Bugün de ölmemişsin, hatta yaralanmamışsın bile," dedi üzülerek.

"Bugün biraz ayrı vakit geçirmemiz iyi oldu," dedi Yaman, ona alışmış gibi bir bıkkınlıkla bakarak. "Noahla yakınlaştık."

Dönüp abime bakınca, Deren tek kaşını kaldırdı. "İtalyanca bile bilmiyorsun, nasıl yakınlaşabilirsiniz?"

"Nazik, sevimli adam. Ona Türkçe bile öğrettim."

"Ne öğrettin lan?"

"Deren Ateş bir piç."

Salvador abimin yanına yürürken, abilerim de bana döndü. Hepsinin yüzünde bir zafer ifadesi vardı, kadehlerini bu yüzden doldurmuş olabilirlerdi. Salvador abim elindeki kadehi bana kaldırarak, "Karina'ya," dedi. Karşı karşıya geldiğimizde beni

kendisine çekti ve elimin üstünden öperken gözlerime sırıtarak baktı. "Karina'nın evine dönüşüne."

Abimin gözlerine bakarken hafifleyip gülümsedim, sonra göğsüne yaslanıp ona minnetle sarıldım. Avuçlarım kanlı gömleğini kucaklarken, "Döktüğün kanın her bir damlası için teşekkür ederim," dedim.

Abim, kolunu kafamın arkasından omzuma atıp alnımdan öptü. "Senin için kendi kanımı bile dökerim."

"Salvador!" Dedim gözlerimdeki yaşlarla.

Noah bana arkamdan sarılıp eğildi, omzumdan öpüp kafamın üstüne gülümsedi. Etrafımı süper kahramanlar çevirmiş gibi hissediyordum. "Ben tüm İtalya'nın kanını dökerim."

Dante eğilip kadehini orta sehpaya bıraktıktan sonra abilerimi üzerimden itti, beni kendisine çekip ayaklarımı yerden kesti. "Ben tüm dünyanın."

Alkolün ve zaferin vermiş olduğu hafiflikle gülümsüyor, şakalaşıyorlardı. Beni indirmesi için yumruğumu omzuna vurarak, "Eminim Tanrı bunu takdir etmez," dedim esprili şekilde.

"Bu zamana kadar takdir ediyor muydu sence?" Dante belimin iki yanından tutup beni Noah'a doğru fırlattığında, kısa bir çığlık attım ve Noah beni havada yakalarken, Deren'in hâlâ Yaman'a kızdığını gördüm. "Tamam, ben piç olabilirim, varsayalım öyleyim... Sen neden bunu Noah'a söylüyorsun?"

"Ha, piçsin yani?"

Deren Yaman'ı gömleğinden kavrayınca, Yaman bir daha bıkkınlıkla inledi ve o sırada beni yere koyan Noah, "Piç," dedi, onları duyup. Deren ve Yaman aynı anda ona döndü. "Deren Ateş bir piç."

Noah kendi söylediğinin bile ne olduğunu bilmezken, Dante ile Salvador'da anlamayarak dudak büktü. Fakat ben eğlenmeye başlamıştım, alt dudağımı ısırarak gözlerimde bir parıltıyla Deren'e bakarken, Yaman'da sırıtarak Deren'in ellerini yakasından çekti.

"Ne öğretmişsin lan adama? Slogan gibi söylüyor!"

Yaman omuzlarını silkti. "Yeter de artar beni it yerine koyduğun, bundan sonra böyle."

Deren yumruklarını bir daha sıkınca, "Beyler," dedim yüksek bir sesle ve salondaki tüm erkekler bana dönünce köşedeki içecek dolabına ilerledim. Yansımam evin yüksek tavanlı camlarına düşmüştü. "Kızımı

buldum, yardımlarınız için teşekkürler. Fakat sırada Mark ve diğerleri var." Kendime bir kadeh konyak koyup içine biraz küp buz attım. "Abi, onlar kaçamayacak durumdalar değil mi?"

Hepsi sessizleşti ve Salvador abim, "Evet," dedi. "Eski kumarhanenin alt katındalar, içeride ve dışarıda yirmiden fazla koruma var."

O kumarhaneyi beş sene önce kapatmıştık, gerektiğinde yalnızca zemin katını kullanıyorduk. İçerisi havasız ve karanlık, vahşi bir şeyler yaşanmış hissi verirdi her zaman. Konyağı tepeme dikip dışarıda yanmaya başlayan ışıklara baktım, akşam yediden sonra lambalar kendiliğinden açılıyordu. "Kızımı bulduğumu hâlâ bilmiyor değil mi?"

"Hayır," dedi Dante. "Hâlâ aradığını sanıyor."

"Aptal." Gülsem de içimde derin bir hınç vardı. Mark'ı asla beni acıttığı kadar acıtamayacaktım. "Ona ihtiyacım olduğunu, öldüremeyeceğimi sanıyor. Bense her gün başka şekilde öldüreceğim onu."

"Bir kez de ben öldürebilir miyim?" diyen küçük abime döndüm ve bana güzel gülümsemesini sunduğunu görünce, başımı salladım.

"Karmen ne anlattı, çevirir misin?" dedi Yaman Deren'e, kısık kısık.

"Çeviremem! Git Noah çevirsin!"

"O Türkçe mi biliyor Deren..."

Deren'in varlığını yok sayamayarak ve kulağımın birisiyle hep onu dinlemeye devam ederek Noah'a yaklaştım. Kadeh elimde çalkalanırken, "Karina'nın bazı kıyafetlerini buraya getirmiştin," dedim. "Bir oyuncağı vardı, beşiğindeydi, geceleri onunla uyurdu. Sen... onu getirmedin değil mi? Ben bu evde hiç görmedim."

"Öyle bir oyuncak getirdiğimi hatırlamıyorum."

Ben de görmemiştim ama bir umut, belki geldiğinde gözden kaçmıştır diye sormuştum. Anlayışla başımı sallayıp cama döndüm ve konyağı bir daha kafama dikerken, yansımamın arkasındaki Deren'i gördüm. Baş parmağıyla alt dudağını kaşırken kısık gözlerle yansımamdaki gözlerime tutunmuştu.

Salvador abim, "Deren," diye seslendiğinde bakışları öyle koptu benden ve sağ tarafta duran abime baktı. "İki gündür geceli gündüzlü çalışıyorsun, artık evine gidebilirsin." Yaman'a göz attı. "Onu da götür."

Deren, abimi baştan aşağıya süzdü. "Onun bir adı var, Yaman."

Yaman adı geçince Deren'e döndü. "Küfür mü attın bana?"

Deren bir İtalyan'ca bir de Türkçe konuşmaktan usanmış şekilde ona döndü. "Hayır, seni savundum."

"Hasiktir oradan," dedi Yaman, inanmadan.

"Hey," diye bağırdı Dante, deri, geniş koltuğa rahatça yerleşirken. "Evimde sesinizi yükseltmeyin. Abimi duydun, siktirip git."

Deren Türkçe, "Bir sikeceğim," diye homurdandı.

Burada daha fazla kalmak istemiyordum. Kızımın yanına dönmeliydim. Kadehteki son yudumumu da aldım ve Sara'nın masayı hazırladığını görürken kadehimi bırakıp asansörlere yürüdüm. Yanından geçtiğim Deren, elbisemin yürürken uçuşan eteklerine doğru bakıp dudaklarını yaladı. "Gidince Nil'i benim yerime öp," dedim yeniden.

Bana doğru bir adım attı ve abilerimin üçü de ona bakınca, olduğu yerde kalmakta karar kıldı. "Bu Nil'in de seni öpeceği anlamına gelir."

Kastettiği Nil yerine beni öpmekti. Sinsiliğine göz kıstım ve sonra arkamı dönüp koşmaya başladım. Doğrudan asansöre ilerledim, erkekler arkamdan bakarken gelen asansöre binip malikanenin en üst katına çıktım. Koridora geldiğimde kalbim çarparak kızımın kaldığı odaya ilerledim. Kapıyı açıp içeriye girişim cennete girmek gibi hissettirdi.

Doğrudan yatağa, uyuyan güzelime baktım ve benim geldiğimi gören Angel köşedeki koltuktan sessizce kalktı. Marianne odadan ayrılmıştı. Yatağa ilerleyip köşesine oturdum ve kızımın elini dokunup avucuma aldım. "Evindeki ilk gecen bebeğim, tekrardan hoş geldin."

Marianne oturduğum yere gelip eğildikten sonra bana arkamdan sarıldı. Yanağımdan seslice öptü. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Konuşmak ister misin? Seninle kalabilirim."

"Salvador'un yanına gitmek için dakikaları saydığını biliyorum," dedim ve başımı kaldırıp bakınca kızıl saçları yanağıma çarptı. "Bu gece sadece kızımla konuşacağım."

Yanaklarımı sıkıp beni sevecen şekilde bir daha öptü ve uzaklaştığı sırada kapı tıkladı. Beraber arkamıza döndük ve izin verdiğimde kızımın odasının kapısı açıldı. Salvador abim başını içeriye uzattığında yengemin kalp atışlarını neredeyse duyuyordum. Abim Angelle göz göze geldi ve bakışları kısılarak içeriye girdi, yengem parmak uçlarında ona koşunca abim onu havada yakaladı. Yüzünün altından

tutup dudaklarından tek nefeste, sertçe öptü. Geri çekildiğinde elleri onu belinden sıkıca kavramıştı. "Tüm evde seni aradım, buradaymışsın."

"Senden saklanıyordum," diyerek kıkırdadı ve ellerini abimin göğsünde gezdirdi. "Bu kan senin değil değil mi?"

"Hayır, endişelenme." Abim elinin onun kızıl saçlarının arasından sokup yanağına eğildi, gözlerini kapatarak öptü. "Beni kimse vuramaz."

"Ben bir kere kazayla vurmuştum," dedi kıkırdayarak. Evet, abim ve yengem henüz evlenmeden önce Angel abimi kolundan kazayla vurmuştu. Abilerim ve ben buna o kadar gülmüştük ki, abim bir süre bizim suratımıza bakmamıştı.

"O benim en sevdiğim yaram, izim," dedi Salvador, yengemin kızıl saçını parmağına dolayarak.

Karina, uyanıp şunları ayırır mısın? Bu iş ileriye gidiyor.

Kızıma döndüm ve eli benim avucumda terlerken abimin de bana yürüdüğünü hissettim. Yatağın başında durup yeğenine baktı, sonra eğilip onun yıpranmış saçlarını okşadı. "Seninle bir anlaşmaya varalım. Sen uyan, ben de tüm Sicilya'yı senin kalbinin tekrardan attığı şehir ilan edeyim."

Abimle beraber Karina'nın her nefes alışında yükselen kalbine baktım. Onun yüzünün yanlarını okşayıp doğruldu ve bana yaklaşıp alnımdan öpmek için alçaldı. "Sana bunu teklif etmiyorum, senin kalbinin tekrar nerede attığı açık."

Abimin birkaç günlük kirli sakalları yanaklarıma sürtünürken gülümsedim ve o yengemle beraber odadan ayrılırken arkalarından baktım. Sonra uzanıp gece lambasını açtım, sarı bir ışık etrafımı aydınlatınca Karina'nın yüzüne düşürdüğü gölgelerini izledim. "Beni hisset Karina. Yanında olduğumu hisset. Seni sevdiğimi hisset. Pişmanlığımı hisset. Kalbimin senin adınla attığını hisset."

Gülümseyerek koluna eğildim, öpücüklere boğdum. "Yarın sana aldığım kıyafetlerden birisini giydirmek istiyorum, senin çok sevdiklerinden."

Hafif hafif karnını okşayıp onu gıdıklayarak güldürdüğüm zamanlarımızı düşündüm. "Gözlerini açmanı çok isterim ama gözlerimi açamadığın için üzülme, senin elinde değil güzel kızım. Ben seni bir kez olsun gördüm ya, işte sadece bunun için dünyanın en mutlu

insanıyım. Sen de dünyanın en mutlu insanının kızısın." Kendime gülümseyerek renk gelmeye başlayan yüzünü izledim. "Ayrıca... baban da seni seviyor, biliyor musun? O da seni kurtarmaya, almaya geldi. Hastanede bekledi, burada bekledi, yarın tekrar gelecek."

Gözyaşlarım üstüne düşünce yanaklarını sildim. Ona dokunduğuma inanamıyor, hâlâ ara ara hayretle doluyordum. "Dayınlar da sana aşık. Tüm herkes seni seviyor."

Onunla konuşacak çok şeyim birikmişti. Af dilemekten vazgeçemiyordum. Onu korumam gerekirken kaybetmiştim, çektiği acıların hepsine sebep olmuştum. Belki kızım bunun farkında değildi ama acı çekerken gelip onu almadığımın farkındaydı. "O acılara nasıl dayandın Karina? Seni o kadar dövmelerine, incitmelerine, ağlatmalarına nasıl dayandın kelebeğim? Kaç kere bu kâbustan uyanmaya çalıştın, kaç kere titreyen uyuyakaldın, kaç kere... o kemer bedenine kaç kere..."

Ağlamamak için gözlerimi tavana kaydırdım. Burada bir avize vardı, tavana Karina için yıldızlar asmalıydım. Işığını kızımdan alırdı tüm o yıldızlar. Ellerimin tersiyle gözlerimin kenarlarını sildim ve birazdan Sara, akşam yemeği için çağırdığında katılmayacağımı, kimsenin beni rahatsız etmemesini söyledim.

Kızımla konuşmaya, gece olurken onun kalbini ve nefesini dinlemeye devam ettim. Anlatacak sayısız şeyim vardı, acıyı anlatmak istemiyordum ama o yokken yalnız acı çektiğim için başka şey anlatamıyordum. O gece, istediğim gibi kimse beni ve kızımı rahatsız etmedi, saat ikiden sonra çıkan yıldızlardan en büyüğü yanımdaydı. O gece, aylar sonra ilk kez tüm ışıklar parlıyordu.

Gözlerimi kızımdan çekemediğim için uyumak aklıma bile gelmedi, malikane sessiz ve ıssızdı. Kızımın kalbi ise bir bebeğin kalbi gibi yumuşak ve ritmik şekilde atıyordu. Geceyi onun kalbini tutarak geçirdim, saçlarında okşanmayan bir tek tel bırakmadım. Birilerinin onun saçlarını nasıl çektiğini düşünürken gözlerim yaşlarla ışıldadı, eğilip her bir tutamını öptüm. Makineleri kontrol ettim, sabit olduklarından emin oldum, çalışmamalarından korktum.

Günün ilk ışıkları Karina'mın odasına yansıdığında, ilk kez evimizde sabahı karşıladığı için öptüm onu. Sonra sebepsizce öptüm. Sonra çok sevdiğim için öptüm. Özlediğim için öptüm. Kırıldığı için öptüm. İyileşmesi için öptüm. Kızım olduğu için öptüm. O uyansın diye öptüm.

Güneş, Sicilya'nın doğu tarafından evi ısıtırken ve ben Karina'mın elindeki birkaç sıyrığa bakarken dışarıdan gelen araba sesini zar güç duydum. Evimizi bu saatte kimse ziyaret edemeyeceği için şüphe duyarak kalktım ve Karina'ma gülümseyip cama ilerledim, aşağıya bakınca Deren'in arabasının araziden içeriye girdiğini gördüm.

Daha gece olmadan gitmişti, sabah olmadan dönüyordu.

Beni bu kadar çok mu seviyordu?

Korumalar, onu tanıdığı için içeriye girmesine izin vermişti. Bu kadar erken dönmesi düşündürücü olduğu için odadan, Karina'mı öperek çıktım ve asansörü kullanarak aşağıya indim. Evdeki sessizlikte asansörün sesi çınlıyordu. Asansörden çıktığımda Deren'i düşünüyordum ve o sırada bir anda duraksadım. Gözlerim açıldı ve nefesim kesildi. Onu düşünürken... Hatırladım.

Ona neyi söylediğimi hatırladım!

Elimi şaşkınlıkla açılan ağzıma kapattım ve birkaç saniyeyi bu şaşkınlıkla geçirdikten sonra yanaklarımdaki ısıyı hissettim. Garip şekilde kızarıyordum. Yanağımı kaşıyarak oğrudan sokak kapısına ilerledim ve kapıyı açınca, her ne kadar yaz ayında olsak da sabah serinliği içeriye düştü.

Deren arabasından çıkmış, geceden kalma kıyafetleriyle buraya yürüyordu.

Ancak başını kaldırınca beni gördü ve yürürken duraksadı, ardından kaldığı yerden yanıma gelmeye devam etti. Daha da kızardım açıkçası. Kapıyı ardına kadar açıp dışarıya çıktım ve kısa saçlarım uçuşurken basamakları indim. Son basamakta durdum ve Deren'de karşıma geçtiğinde, gözlerim yanında tuttuğu oyuncağa kaydı. Küçük peluş oyuncağı bana doğru uzattı.

"Deren," diye fısıldayarak gözlerine bakakaldım. Geceden beri ağladığım için hâlâ ıslaktı kirpiklerim.

Uykusuz ama sıcak gözleriyle bana bakarak, "Evine gittiğimde bu oyuncağı Nil beşikten almıştı," dedi. "Bırakmadı o gün, ben de alamadım elinden. Madem aldı, kaybetmesin diye göz kulak oldum. Seni bugün abine oyuncağı sorarken duyunca..." duraksayıp gözlerini yumdu, açtığında daha odaklıydı gözleri. "Bu oyuncak mıydı?"

Sersemlemiş halde iki elimle birden tuttuğum oyuncağa, ardından onun sabah ışığıyla gölgelenen yüzüne baktım. Onun Nil ile beraber eve gittiğini dahi yeni öğreniyordum, demek Karina ile yaşadığım evi

ziyaret etmişti. Kalbim, o an vücudumdaki en sıcak yer oldu ve gözümün kenarından bir damla yaş aktı.

"Deren..."

Yeniden, "Bu muydu?" diye sordu.

"Deren..."

"Nil'in aldığına kızdın mı? Bir süre oynadı, hatta adını Karina koydu Karina'nın diye. Güya Karina'ya kendisi verecekmiş ama..." sanki ben tırtılıma kızabilirmişim gibi...

O an onun söylediklerinden çok başka şey düşünüyordum. "Deren... Deren hatırladım."

"Ne?"

"Hatırladım. Ben... seni sevdiğimi söyledim ama... bu hatalı, doğrusu böyle değil..."

Deren'in bir adım geriye gittiğini, göğsünü izlerken gördüm ve sonra kafamı hızla kaldırıp telaşla gözlerine baktım. Dudakları somurtkan bir hal aldığı gibi, gözlerinin ışığı da kaybolmuştu. Elimdeki oyuncağı sıkıp ateşime doğru yaklaşırken, "Ben seni sadece sevmiyorum, çok seviyorum," dedim. "Aman Tanrı'm... gerçekten çok seviyorum!" Sanki yeniden, yeniden fark etmiştim o sevdiğimi. Yüzümü, Deren'in kalp atışlarına yasladım ve ateşi tenimi yalarken ona göğüs kafesinden başlayarak sarıldım. "Benim kalbim Karina, ruhum sensin."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Herhalde 37 bölüm boyunca en safe hissettiren bölümdü.

Yorumlarınızı, düşüncelerinizi her zaman olduğu gibi çok merak ediyorum. Karmen'in o duyguları size geçti mi paylaşın benimle. Ben hissetmediğim hiçbir şeyi yazamıyorum ve bu hikâyeyi de en derinimde hissediyorum. Size de olduğu gibi hissettirmek istiyorum. Umuyorum aynı hislerin etrafında dönüyoruzdur.

Ee cuma tekrardan bölüm gelsin mi??

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

♥

38. ❝Şiddetli Vuruşlar & Şefkatli Dokunuşlar.❞

SİREN için bir şarkı bırak.

Merhaba canımın içleri<33

Buradayız değil mi? Sayalım. 1

Her bölüme olan katkınızı yine bekliyorum. Oy ve yorumlarınızı ihmal etmeyin lütfen. ❤

Ayrıca birkaç hesap var, her paragrafa yorumlarınızı bırakıyorlar. Çok öpüyorum kendilerini<3

🥲🦋

38. “ŞİDDETLİ VURUŞLAR & ŞEFKATLİ DOKUNUŞLAR.”

Seviyorum,* dedim. *Çok seviyorum.

Normalde bunu söyleyen birisine emin misin, diye sorulmaz, seni seviyorum, diye karşılık verilir. Ama Deren sordu. Emin misin, diye sordu. Dedim ki, *eminim, seni çok seviyorum, hep seveceğim.*

Kandırdım, incittim, yaraladım ama... sevdim de.

Amadan önceki her şeyi silemez miyim Deren?

Galiba onu sevdiğimi hiç sesli bile düşünmedim, sevgi ve türev kelimelerini cümle içinde geçirmeye de pek alışkın olan bir insan değildim. Söylediğimden beri şaşkın bir hâl vardı üzerimde, sabahın o ışıkları değil de onu sevdiğimi söylediğimden sonra Deren'in gözlerindeki ışıklar günümü aydınlatmış gibi de hissediyordum.

Onu sevdiğim kadar aşığım da.

Eve, Karina'nın yanına döndüğümüzden beri Deren iki metre kadar ilerideki koltukta oturmuş beni izliyor, ben de kızımı izliyordum. Hâlâ çok erkendi, kimse uyanmamıştı. Derenle haftalar sonra ilk kez sakin ve sessizdik, birbirimizi incitmiyorduk. O beni, ben kızımı izliyordum. İmkansızın ötesindeydi, kızımın gözleri hâlâ kapalıydı.

Deren'in koltuğa daha rahat şekilde yerleştiğini çıkan seslerden anladım ve omzumun üzerinden ona döndüm. Dirseğini koltuğun kenarına, elini de çenesine koymuştu. Gün ışığı kara gözlerinde ateş

yanıyormuş gibi bir görüntü oluşturmuştu. Baş parmağı düşünceli şekilde alt dudağının üzerinde gezinirken, "Gel buraya," diye fısıldadı.

"Nereye?" dedim bildiğim halde.

"Kucağıma."

Kucağına doğru baktım. "Sıcaktır orası şimdi, kalsın."

İki yana ayırdığı bacaklarına doğru bakıp omuz silktiğimde, Deren'in gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı göründü. Dudağının kenarı kalkıktı. Aynı sakin fısıltıyla, "Kucağıma gel," dediğinde, yeniden omuz silktim. "İstiyorsan gelip al."

Koltuk kenarlarını kavrayarak doğrulunca gerçekten de geleceğini anladım. Odanın içinde tekinsiz adımlarla bana yaklaşıp boştaki elimden tuttu ve sertçe kaldırıp gözlerime bakarak koltuğa götürdü. Tekrar aynı pozisyonunu alıp beni kavradığı belim sayesinde dizine yerleştirince yüzüm ondan biraz yukarıda kaldı ve saçlarım yanağına çarptı. Elinin içini yanağıma koyarak saçlarımı kulağımın arkasına götürürken, "Bir daha söyle," dedi.

Ah, dördüncü kez bunu yapıyordu. Bahçeden eve çıkana kadar iki kez tekrar söyletmişti, evde de bir kez. Gözlerindeki hevesi gördüğüm için itiraz etmeden, "Seni seviyorum," dedim.

Gözlerinde aynı bakış belirdi ve başını önüne eğip yüzünü saçlarıma sürttü. Ciğerlerine doğru bir nefes çekerken, "Emin misin?" diye de sordu.

"Eminim," dedim bir daha, usanmadan. "Seni çok seviyorum, hep seveceğim."

Gözlerini açmadan gülümseyip yüzünü saçlarıma biraz daha sürttü. Eli belimi sarmış tutuyor, nefesi yüzümde dağılıyordu. Temiz kokusu ve gömleğinin ipek kumaşı tenimi okşuyordu. "Bir daha söylesene."

"Bin kez söyledim Deren."

"Bin kez daha söyle."

"Niye, deli miyiz biz?"

"Evet, ben sana deli oluyorum. Sus, tekrar söyle."

"Susarsam nasıl söyleyeceğim?" diyerek sorguladım.

"Susamak derken... Ben sana susadım sanırım." Tenimi okşadı.

Kızımın sessizliğine bir kalp ağrısıyla bakıp Deren'e döndüm. Kafasını koltuğun arkasına yaslamıştı. Dizinde biraz kaydım ve elimi saçlarına götürüp kısa tutamları hafifçe dağıttım. Deren her

dokunuşumun tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kısarken, "Kalbimin atışından da mı hiç anlamadın?" diye sordum.

Kolum önünde olduğu için yüzü bileğime yakındı, bu yüzden dudaklarını bileğimin içine sürtüp öpmesi kolay oldu. "Kalp birçok farklı sebepten hızlanabilir."

"Benim kalbimi yalnız sen ve kızım hızlandırıyorsunuz."

Karina'ya doğru şefkatle baktı.

"Seni uyurken izledim, o zamanda mı anlamadın?" diye sordum bu kez.

"Uyuyorsam beni izlediğini görmemişimdir."

Doğruydu, bir küçük mantık hatası yapmıştım. Deren dikkatini ve kara gözlerini hiç ayırmadan bakarken, "Seninle seviştim," dedim bu kez. "O zamanda mı anlamadın?"

"Anladım," dedi buna, sessizce. "Ama sonra yanlış anladığımı sandım."

Doğru, gerçeklerin ortaya çıkışıyla beraber yaşanılan her şey bir kandırmaca olarak görünmüştü. "Ama bence inkâr ederken bile içten içe seni sevdiğimi biliyordun."

"İçimde çok fazla sevgi ve nefret vardı, senin sevgini görebilecek durumda değildim, işaretler bırakmış olsan da."

Cümle içinde nefret geçince, "Beni hâlâ affetmedin değil mi?" diye sordum.

Bu zaten affı olmayacak bir şeydi ama yine de soruyordum. Cevabın değişmiş olmasını mı umuyordum, bilmiyordum. Affedilmediğimi görmemem için gözlerini yumup, "Nil'i düşünüyorum," dedi. "Senin onu kaçırdığını farkında değil. Fakat o bilinç düzeyinde olsa, onu kaçıran kadınla aramdaki ilişki için ne derdi merak ediyorum. Kızımın hayal kırıklığı olmak istemiyorum."

"Kaymen'i çok seviyorum, arkandayım baba derdi." Konunun dehşetini yumuşatmak için çaresiz bir çabalayıştı bu esprim.

"Kaymen'i bu şekilde söylüyor değil mi? Kaymen ve Kayina diyor..." kendi kendine gülümserken boğazına bir yumru oturmuş gibi duraksadı. Sanırım benimle Nil'i konuştuğuna inanamıyordu, bu şekilde esnek konuşmaya hâlâ hazır değildi.

"Deren," dedim. Cümleye onun ismiyle başladığımda kayıtsız kalamadığını uzun süredir biliyordum. "Ben Nil için zararlı değilim, ruh sağlığını bozacak birisi değilim. Belki kafası karışacaktır ama biz

açıklarsak... anlayacaktır. Onu bir süre bana bıraktığını söylersin, zaten ben de öyle söylemiştim."

Bir şey demedi, bu yüzden aynı veya benzer cümleleri tekrarlamadım. Başımı arkaya çevirip kızıma bakınca Deren'de benim gibi gözlerini Karina'nın üstünde tuttu. "Doktorlar ne söyledi?"

"Sonuçları birkaç gün içinde çıkacak," dedim kendimi Deren'in göğsüne bırakıp bırakmamayı düşünürken. Başımı koyup dinlenmek istiyordum.

"Sence uyanma ihtimali var mı?"

"Sence uyanırsa yaşadıklarını hatırlar mı?" diye sordum korkarak. Uyanırsa ama uyurken daha huzurluysa?

Ağlayarak bana bakarsa... ölürdüm ben?

Ya sen neredeydin anne derse?

Elini yüzüme, gözlerimin altına götürdüğünde ne yaptığını anlamadım ama sonra ağlayıp anlamadığımı kontrol ettiğini fark ettim. "Hemşiremiz sensin, sen söyleyeceksin," dedi.

"Uyanacak mı, uyandığında ne hatırlayacak, nasıl hissedecek bilmiyorum." Deren'in beklediği o gözyaşı sol gözümden aşağıya akınca kendime sinir olarak ofladım. "Mark bitkisel hayata girdiğini söyledi ama kastettiği beyin ölümü mü, bilmiyorum. Eğer ki beyin ölümüyse... uyanması imkansız."

Çenemin altından tutup yüzümü çevirdi, beni inceledi ve yaklaşıp dudaklarını gözyaşımın aktığı göz altıma bastırdı. Dudakları nabız gibi hareket ediyordu. "Uyanmazsa da hep burada kalsa olmaz mı? Hep seninle olur."

Çok çaresizceydi ama yine de, "Olur mu?" diye sordum.

"Olur," dedi ne kadar çaresizce olduğunu görmezden gelerek. Gördüğü benken diğer her şey görmezden geliniyordu. "Toprağın altında yatacağına senin yanında yatsın."

"Kızıma eziyet olur ama."

"Ben ölsem bile seninle kalmak isterdim. Kalbim dursa bile sana sarılmaya devam etmek isterdim. Ben ölünce bile senin olmak isterdim."

Acı ve mutlulukla inleyip gömleğinin yakasını çektim ve bir düğme kazayla açılınca Deren eğilip yakasına baktı. Tek kaşı kalkmıştı. Elimi, gömleğinin açılan kısmından içeriye sokup göğsüne dokunurken, "Kazayla oldu," dedim.

"Bilerek yaptın," dedi, gözlerini yarı yarıya kapatarak.

Vücudu sıcaktı, göğsünün ritmi ise düzensizdi. Parmak uçlarımı kalbinin üstüne koydum ve her bir atış parmaklarıma titreşim gönderirken, "Kurşun izleri hâlâ duruyor mu?" diye sordum. "Zaman zaman bacağının aksadığını gördüm."

Abimin sıktığı kurşun izlerinden bahsettiğimi anlayınca gözlerinde açık bir sinir belirdi, Noah'a karşıydı. O gün yaşanılanları hatırlamış gibi dalıp, "Belimde izi var," dedi.

"Bakayım," diyerek gömlek düğmelerini açmaya başladım. Bir itiraz yükseltmediğinde gömleğinin düğmelerini açtım ve o gözlerimi yer yer ısıdan kızarmış göğsünde gezdirerek parmaklarımın tersiyle dokundum. Ben ne istediğini bilen bir kadındım ve onu istiyordum. Her zaman. Her an. Bana yaklaştığında, benden uzaklaştığında, kalbinde olmadığımı söylediğinde bile. *Doğrusu... bunu hiç söyledi mi. Senden nefret ediyorum dedi ama seni sevmiyorum demedi.*

Bende karşılığını bulamadığın tek duygu nefret oldu. Ben senden hiç nefret etmedim.

"Yara bahane sana bakmak şahane diyorsun," dedi Deren, onu izleyip dokunmam karşısında.

"Sence ben sana dokunmayı istediğimi söylemeyecek bir kadın mıyım?" Göğsü parmaklarımın altında titreyince dudağımı ısırarak bir tepki verdim.

"Beni ilk öpen sendin, benimle sevişmeyi istediğini ilk söyleyen de sendin. Buradan bakılınca evet, dokunmayı istediğini söyleyecek bir kadınsın."

Bunları hatırlatınca ilk hamlelerin hepsini gerçekten kendimin yaptığını fark ettim. Gözlerim bunun üzerinde düşünürken kısıldı ve gömleği tamamen açtığımda belinin biraz üstündeki izi hemen gördüm. Parmaklarımı abimin açtığı kurşun yarasının üzerinde dolaştırırken, "İzi kalacak," diye fısıldadım. "Bedenin çok güzel, izi kalsın istemezdim."

Gözlerini parmaklarım ile yüzüm arasında dolaştırarak ensemden kavradı ve beni ağzının önüne doğru çekince dudaklarınız arasında kalp atışı kadar mesafe kaldı. "Olsun, yar güzel yaradan," dedi ve dudaklarını çeneme sıkıca bastırdı.

O beni öpüp bıraktığında, "Yar ne demek?" diye sordum.

"Sen demek."

Koltukta hafifçe dikleştiğinde dizlerinde dengemi sağlayamadım, Deren'de bunu görüp pozisyonumu düzeltti ve bacaklarım iki bacağının arasından aşağıya sarkttı. "Gerçek anlamını soruyorum Deren."

"Yanında olan, sana yarenlik eden, sevdiğin bir kimse." Avuçlarını dizlerime koyup diz kapağımı ovalayarak söylemişti bunları.

"Yarenlik ne demek?"

Sabırla açıkladı. "Derdine, sevincine, kederine ortak olup yanında olan arkadaş, sevgili, ahbap anlamına geliyor."

Yar, kelimesinin anlamı şimdi daha açıklayıcı olmuştu. Anladığımı göstermek için başımı salladım ve çenemdeki öpücük izine dokunarak yarasını incelemeye devam ettim. "O gün abim seni vurduğunda ne kadar kahrolmuştum, gitmemek için direnmiştim. O zamanda mı anlamamıştın hislerimi?"

Çenemi okşadığımı gördüğü için sanırım ki eğilip bir daha ses çıkararak öptü aynı yerden. "O günü hatırlamayı hiç sevmiyorum ama unutamıyorum da. Bana bir kızın olduğunu ve öldüğünü söylemişsin, ben nasıl o karmaşa için de bu kız gitmek istemiyor, kesin bana aşık diye düşünebilirim?"

Parmaklarıma bir öpücük koydum ve yarasının üstüne götürüp bastırdım. "Sen harika ve zekisin, tabii ki yapabilirdin."

Yaptığım hareketi gözlerinin ucuyla takip ederken tek kaşını kaldırdı. "Harika olduğumu düşündüğünü bilmiyordum."

"Bazen aptal olduğunu da düşünüyorum." Biraz alay ettim onunla.

"Doğru, az aptal yerine koymadın beni," dedi hemen kızarak.

Yanaklarımı şişirdim, bu huyuna alışmalıydım sanırım. "Öyle demek istediğimi biliyorsun Deren."

"Ayrıca ben de senin salak olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Deren... Kafana sıkarım."

Kaşlarını çatarak saçlarımı okşarken, taban tabana zıt iki duyguyu bana aynı anda beslemesinin garip şaşkınlığını aşmaya çalıştım. Saçlarımı sevgiyle okşuyor ama kızmış gibi bakıyordu. Dikişleri alınmış yarasını elimin içiyle okşayıp, "Peki bacağındaki yara nasıl?" diye sordum.

Düşen ses tonuyla, "Pantolonumu indirip bak," dedi.

"Kızımın yanında düzgün konuş," diyerek Karina'ya döndüm. Derenle konuşmak, kucağında olmak, ruhumun sakinliği güzeldi ama

kızımın yanına dönmek istiyordum, aynı odada olmak bile yetmiyordu bana.

Deren, bunu espri minvalinde söylediğimi bildiği için huysuzluk etmeden, "O zaman koridora çıkalım, sevdiğin o kirli sözcükleri orada söyleyeyim sana," dedi.

"Ne söyleyeceksin?"

"Belki söylemem, eyleme geçerim, seni duvara yaslayıp..."

Sevdiğimi itiraf ve inkâr etmeden, "Evet, abimler de seni görsün," dedim.

"Görsünler. Korkacağım mı sanki?"

"Noah'ın seni gözünü kırpmadan vurduğunu unutma Deren. Ki o, silahını en az kullanan abimdir. Diğerlerinin ne yapacağını kestiremiyorum bile." Abilerimi durduran tek şey bendim. Ben olmasam Deren'i çoktan vurmuşlardı. Doğrusu... Ben olmasam Deren'de olmazdı.

"Ben de o abini vurmasını bilirim de, sen bir daha sevdiklerini kaybetme diye..."

Bir daha...

Kaybettim, sevdiğim her şeyi. Kızımı, ailemi, sevdiğim adamı. Acaba... İlk kez mi sesli düşünüyordum onu sevdiğimi. Daha önce hiç hatırlamıyordum onu sevdiğimi düşüncelerime yansıttığımı. Ama kalbime yansıdı, bunu biliyordum. O, kalp birçok şey için hızlanır diyordu ama benim kalbim sadece kızım ve Deren için hızlanırdı. Öleceğimi duysam, onu gördüğümdeki kadar hızlı atmazdı kalbim.

"Sen beni kaybettiğini hiç hissettin mi?" diye sordum.

Kafamı okşayıp, "Ben daha kötüsünü, hiç benim olmadığını düşündüm," dedi.

Öyle düşündü, çünkü onu hiç sevmediğimi sandı. Sevdim ama kendimce, hissettiremedin. Çünkü öldü hislerim kızımla beraber, kalbimle beraber.

"Uyuyan Güzel masalını biliyor musun?" diye sordum ona.

"Evet," dedi. "Nil'in masal kitaplarının birinde vardı, ona okumuştum."

"Ona okuyana kadar bu masalı hiç bilmiyor muydun?" diye de sordum. O an Deren'i Nil'e masal anlatırken dinlemenin hayalini kurmaya dalmıştım bile.

Ya da... Karina'ya.

"Duymuştum ama nasıl bir masal olduğunu bilmiyordum."

Bu konuşmamız beni başka bir soruya götürdü. "Nil'in en sevdiği masal ne?"

"Onun en sevdiği ninniyi biliyorsun ama masalı bilmiyor musun?"

Kızımı izleyen gözlerim Deren'i bulurken, bunu nasıl anladığını düşündüm. Evet, Nil'in en sevdiği ninniyi biliyordum, onu defalarca kez böyle uyutmuştum. "Evet," dedim rahatsızca. Nil'i kaçırıp üstüne ona ninniler söylediğimi babasına söylemek gerçekten rahatsız ediciydi. "Nil bana anlatmıştı senin söylediğin ninniyi. Bazı geceler ona anlatıyordum. Nil mi bahsetti... ona ninni okuduğumdan?"

"Hayır," dedi ellerini üstümden çekip. "Ben duydum. Geceleri."

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kıstım ve ne anlama geldiğini sormayı isterken aniden birkaç şey canlandı gözlerimin önünde. Geceleri kendinin duyması, o gecenin sabahında aklımla alay etmesi, Nalan'ı sayıklaması, benimle son kez sevişirken biliyor olması, uyumamı istemesi, mahkemede Nil'i kaçırdığımı açıklayamaması, bana her şeyi nasıl anladığını anlatmaması...

Doğru, ben Deren'in her şeyi nasıl anladığını bilmiyordum.

Şimdiye kadar.

Derenle sevişip uyuya kaldığım zamanlarda ninniyi sayıklamıştım, üstelik bunun birkaç kez olduğu da açıktı. Bu şüphe tohumuyla mı hareket etmişti? Düşününce... ikinci kez seviştiğimizden sonraki hal ve hareketleri çok gergindi, huzursuzluk içindeydi.

Başımı önümden kaldırıp Deren'in gözlerine bakınca bana bakmadığını gördüm. Bana bakmadığı zamanlarda öfkesine teslim olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çünkü karşısındaysam hep bana bakardı. Yüzüne çöken hissizliğe bakarak, "Böyle anladın," dedim. "Sadece bu kadarıyla mı Nil'in ben de olduğunu anladım."

"Türk birinin bir çocuğu da yoksa ninni bilmesi çok saçmaydı," dedi düz bir sesle. "Bu ninninin Nil'in sevdiği ninni olması da ayrı bir sorundu zaten. Sonra bazı parçaları daha birleştirdim, bir mafya üyesi olmana rağmen Türkiye'de olma sebebin, hiçbir iş yapmıyor oluşun, gizemin, bir araya geliş sebebimiz..." açıklamaktan hoşlanmıyor gibi ofladı. "... son seviştiğimiz geceye kadar hâlâ bir acabam vardı ama o gün ninniyle beraber Nil'in adını da geçirince gerçeği görmemek aptallık olurdu."

Doğru diyordu, o günlere kadar fark etmemiş olmasını bile dehşetle karşılıyordum. Fakat kanıtları ortadan acilen kaldırmış olmamız ve Deren acıdan mantığını kullanamadığı için o güne kadar idare etmiştik.

"O gece neden Nalan dedin?" diye sordum. Sonradan, cezaevine geldiğinde konuşmalarımız sırasında o an uyanık olduğunu anlamıştım. Fakat yine de Nalan'ı sayıklaması... o ne sanıyordu bilmiyordum ama yatağından da aklından da başka kadının geçmesini istemiyordum.

"Seni şaşırtmaya, yanlış yapmaya yönlendiriyordum," dedi, biraz daha aydınlanan güneş onun tenini yalıyordu o sırada. "Daha sonrasında sanrı gördüğünü de bu yüzden söyledim, işin garip olanı buna çok çabuk inanman."

"Çünkü defalarca kez sanrı gördüm," dedim ona. Hâlâ hastanede kaldığımı, acılarımı, acılarımı işaret eden kızımı bana unutturmak için çabaladıklarını bilmiyordu. "Kızımın hayalini defalarca gördüm. Hatta hiç unutmuyorum, bir gün gerçekten ona sarıldığımı düşünerek uyudum, kollarımı gece boyunca birisine sarılıyormuş gibi tuttum ama sonra... yalnız boşluk olduğunu anladım. Boşluğa sarıldığım yetmiyor gibi boşlukla özlem gideriyordum."

Gözlerini bana çevirdi. Bakmasını iyi biliyor, bazen ise duygularını yansıtmamasını. Ama yansıttığında tümüyle görüyordum onu. "Artık boşluk yok, kızın burada."

Karina burada cümlesinin bana hissettirdikleriyle beraber kızıma baktım. Kızım fiilen burada, kalbi atıyor, havayı soluyordu ama muhtaç ve incinmişti. Dokunuşumun bile ona hasar vermesinden korkuyordum. Ama buradaydı ve sihir bu cümledeydi.

"Bu arada," diyerek Deren'e döndüm. "Bir daha gecenin bir yarısında uyanıp benden başka bir kadının ismini söylersen benimle geçirdiğin son gece olur. Eğer bu söylediklerime inanmıyorsan dene de gör."

Deren, olabilir mi, der gibi yüzüme bakarak baş parmağıyla alt dudağını kaşıdığında söylediklerimin altını çizmek için başımı sertçe salladım. Bunun şakasını yapmadığımı anladığında da gözlerini kapatıp açtı. "Zaten senden başka hiçbir kadının karşılığı yok bende."

Tehdikâr şekilde, "Göreceğiz," dedim.

Halimde gülünecek bir şey bulmuş olmalı ki dudağını kıvırdı ve anlayayım diye hafifçe kafama vurdu.

Kolunu ittiğimde, tek kaşını kızmış gibi kaldırdı. Gerçekten kızsa hemen anlıyordum. Gülümsememi saklayamadan omzumu silktiğimde beni kendine çekiyordu ki, kollarına vurarak kucağından kalktım. Bir yandan koridoru dinleyerek ayaklarımın üzerinde dikildiğimde Deren, "Abilerinden bu kadar korkma," dedi.

"Asıl sen korksan iyi olur."

"Hasiktir oradan," dedi, sinir olarak.

"Kızımın yanında küfretme."

Kızımdan daha fazla uzakta kalamayıp kendisine yaklaştım, yatağın ucuna oturunca küçük elini avucuma aldım. Eğilip solgun tenine öpücükler dizdim. Damarlarındaki titreşimi görmek, kanının aktığını hissetmek her saniyemi yaşanılabilir kılıyordu. "Ya bunlar bir rüyaysa ve etrafımdaki herkes aynı rüyayı görüyorsa, ya gerçek değilsen Karina?"

"Bu bir rüya olamaz Karmen, bana seni seviyorum, dedin."

Hafif bir yumuşaklık ve güven hissettim. Kızım ve Deren aynı anda yanımda olduğunda demek böyle hissedecektim. Garip bir huzur ve sakinlikti, kişiliğimin dahi adapte olmakta zorlandığı duygulardı. Bana böyle hissettirebilir kızım ve sevgilim. *Kalpleri göğüs kafesi korur, seni de ben sevgilim ve kızım.*

Deren'in ayağa kalkıp yanıma yürüdüğünü hissedince vücudumda ısı oluştu. Başımda durup benim gibi kızımı izledi. Elmacık kemiği üstünde bir iz vardı, sabaha kadar izlerken fark etmiştim. Solgun bir izdi ama belli ki şiddet görürken... Tek bir seferde bile kafamda geçiremediğim cümledeki her şeyi kızım yaşamıştı.

Karina'nın elini örtünün içine koyduğumda Deren kolumdan tutup kaldırdı beni. Karşı karşıya gelirken çenesi başıma sürtündü. Gömleğinin düğmelerini açtığım için önü tamamen çıplaktı. Üşümüş kollarımı yaslayıp ısıtmak üzerinde düşünürken, Deren saçlarımı yüzümden çekip avucunda topladı. Enseme, omzuma düşmüş tüm tutamları bağlıyormuş gibi tepeme doğru kaldırmıştı. Kısa olduğu için çok zor toplanıyordu. Deren açılan yüzüme, boynuma, enseme doğru bakıp, "Saçlarını hiç bağlamıyorsun," dedi.

Sanki saçlarımı çok beğeniyor da...

"Kısa olduğu için o kadar yüksekte bağlayamıyorum. Ancak ensemde bağlayabiliyorum."

Herkes kızının yanında uyanmaması için kısık sesleriyle konuşurdu ama ben aksine... sanki uyanırmış gibi yüksek sesimle konuşuyordum.

"Saçların çekilince yüzünün gördüğümden daha da güzel olduğunu fark ettim," dedi ve yaklaşıp dikkatle inceledi yüz hatlarımı.

Saçlarımı, tutamlar kaymadan hafifçe sıkıyordu ama acımıyordu. Bu kadar yakından incelenince kendimi bir tür deney gibi hissederek onu göğsünden ittim. Tabii ki gerilemedi. "Cildimdeki tüm kusurları görmen rahatsız edici."

"Bırak şimdi kusurları, gözlerin çok güzel," diye serbest bir atış yaptı kalbime.

İstemsiz bir hamleyle gözlerimi kırpıştırdım. Deren heyecanla yaptığım bu harekete bir gülümseme sundu ve söyleyeceklerimi karıştırmamak için önüme eğildim. "Senin gözlerin daha güzel, ben çok seviyorum."

Saçlarımı sıkıca tuttuğu için başımı kolaylıkla arkaya doğru yatırdı ve yüzüme alçalıp nefesini kulağıma üfledi. "Benim gözlerim neredeyse siyah. Çok koyu. Koyu renklerde yansıma belli olur. Ben sana bakarken senin gördüğün benim gözlerim değil, yansıman. Güzel olan da sensin."

Söylediği gibi mi diye düşünerek gözlerine baktım. "Senin biyoloji öğretmenin kimdi bilmiyorum ama koyu renkler ışığı emer, yansıtmaz."

"Bozmayacaksın beni," dedi, yanağını yanağıma sürterek.

Ona, haklı karşılığını vermek üzereydim ki kapıdan bir ses yükseldi ve ben aceleyle başımı çevirirken kapı açıldı. Noah'ın girdiğini gördüm ve o da başını kaldırıp bu tarafa bakınca, Deren'de sol omzunun üstünden döndü. Abim, muhtemelen Nil'i görmek için girdiği odada bizi görünce kaşlarını sertçe çattı ve gözlerini aramızdaki mesafede, Deren'in saçlarımdaki elinde gezdirdi. Aramızdaki enerjiyi, tansiyonu hissettiği açıktı. Üstelik Deren'in gömleğinin önü açıktı. Kafasını iki yana salladı ve arkasını dönüp kapıdan çıkarken, "Sanırım hayal gördüm," dedi.

Abim kapıdan çıkıp kapattığında Deren keyiflenmiş gibi bana döndü. Ben ise onu omuzlarından iterek uzaklaştırdım ve aramıza mesafe eklerken kapı yeniden açıldı. Abim direkt bize bakıp İtalyan'ca küfretti. "Hayal değilmiş!"

"Abi," diyerek bir adım öne çıktım. "Deren Karina'yı görmek istemiş, baba olduğu için çocuklara karşı oldukça hassas." Uzanıp Deren'i ittim. "Gitmek üzereydi."

Deren ayaklarını yere sertçe bastırıp gitmemek için omuz silkerken, abim yeterli bulmadığı açıklamama yüz buruşturup bize yürüdü. "Ne zamandır korumaları odamıza alıyoruz? Üstelik seni bunun için uyarmıştım!"

"Bağırma..."

"Evet, kızımız uyanacak," dedi Deren, halinden memnun şekilde.

Abimle aynı anda ona baktık. Bunu ilkinde olduğu gibi ağzından mı kaçırmıştı yoksa abimi gıcık etmek için mi demişti anlamamıştım. Fakat beni yatıştırmakta iyi rol oynamıştı. Abim Deren'in karşısına geçerken odadaki yeğenine baktı ve sonra ona, "Sesimin desibelini sana soracak değilim," dedi. "Sen kimsin böyle konuşuyorsun? Bazı koşullarda bazı şartlarını kabul ettik diye kendini bizden biri sanmaya mı başladın? Siktirip aşağıya git!"

Abim daha kapıyı göstermeden bu sözcüklerin Deren'in gururuna darbe gibi ineceğini tahmin etmiştim. Çenesi seğirip bakışları acımasız bir hal alınca Noah'ı itip, "Onunla böyle konuşmanı istemiyorum," dedim.

Abim bu kez bana yöneldi. "Onunla istediğim gibi konuşurum. Bu adamı koruman olması şartıyla eve kabul ettik. Bu odada bu saatte ne işi var? Salvador görse öldürür onu, bilmiyor musun?"

"Benim korumam," dedim. "İstediğim zaman istediğim yerde olur."

"Karmen," dedi Noah, sabırlı kalmak adına burnundan nefes alarak. "Bu adama güvenmiyoruz, sen de güvenmemelisin. Karina'nın odasına kadar neden geliyor? Unutma, sen onun kızını kaçırdın, onun da bunu yapmayacağı ne malum?"

Noah'ın olaylara tamamen güvenliğim açısından baktığını fark ederken, Deren'in, "Lan ne diyorsun?" dediğini duydum. "Ne kaçırması? Ben öyle bir adam değilim! Karmen'e gününü göstermek için Karina'yı incitmem!"

Abim, Deren sinirden Türkçe konuştuğu için onu ne dediğini anlamazken, ben yanaklarımı nefesimle şişirip ikisinin de kolundan tuttum. Aynı anda bana döndüklerinde de onları kollarından çekiştirmeye başladım. Noah, "N'apıyorsun?" derken, Deren'de, "Sana ne, istediğini yapar," diyordu.

Onları, abimin aralık bıraktığı kapıdan dışarıya sertçe ittim ve ikisi de kendisini koridorda bulunca omuzlarımı dikleştirip dağılan saçlarımı düzelttim. "Kızımla beni yalnız bırakın. Defolun gidin, sizinle uğraşamam."

Parmağını kaldırarak, "Bir şey diyebilir miyim?" dedi Deren.

"Hayır!"

Noah'ta bir şey diyecek olduğunda içeriye girip kapıyı sertçe örttüm. Şu an kavgalarına vakit ayıramazdım. Abimin bu saatte kalkmasının sebebi muhtemelen Karina'yı görmekti ama sakinleştikten sonra gelebilirdi. Bağırmaları dindiği için rahatlamışçasına kızıma yürüyordum ki, kapı bu sefer yavaşça tıklatıldı. "En azından Karina'yı görebilir miyim?" diye fısıldadı abim. "Çok merak ediyorum, yeğenimi izlemek istiyorum."

"Karina'yı, sözümü dinleyip kavga çıkarmayanlar görebilir," dedim, bu kararı çok ani vermiştim.

"O zaman ben asla göremem," diye arka planda ofladı Deren.

Noah ona sataştığında tekrar birbirlerine söylenmeye başladılar ama bu kez kısık sesleydi, umursamadan kızımın yanına ilerlemeye devam ettim. Rahatsız etmemek için koltuğu çekip ona oturdum, yanağımı koltuğun döşemesine yaslayıp kızımı seyre daldım. Anne kız, tekrardan beraberdik. İkimiz de çok darbe almıştık, incinmiştik, yaralanıp ölümlerden dönmüştük ama hâlâ kalbimiz birbirimizindi.

"Sana kıyafetler almam lazım, ancak düğmeli, üzerinden kolayca çıkarılan kıyafetleri giyebilirsin. En güzel, en çiçekli giysileri alacağım sana." Gözlerimi çevirip birden fazla olan, her birinin ayrı özelliği ve gerekliliği olan cihazlara baktım. Onun için yemek yapmasını öğrendiğim kızım yalnızca burnundan, beslenme hortumuyla beslenebiliyordu.

Gözümden bir yaş akınca elimin tersini titreyen dudaklarıma yaslayıp ses çıkarmadan hıçkırdım.

"Gözlerimi senden alamıyorum, seni görebildiğim için kendimi dünyanın en şanslı insanı hissediyorum ama bu haline... uzun süre katlanamam Karina'm."

Kızımın bu dünyada olmamasından sonra kızıma sarılamamakla, kızıma dokunamamakla, kızımı dilediğimce sevememekle sınanıyordum.

Ama her şeyden güzeli, onu görebiliyordum.

Kapıdan gelen sesi duyduğumda Deren veya Noah olduğunu düşündüm ama girenin Salvador abim olduğunu gördüm. İçeriye girerken o da beni fark etti. Üzerinde siyah saten pijama takımı vardı, yeni uyandığı belliydi. Saçları dağınıktı, o nizami halinden eser yoktu. Yanıma yürürken, "Hâlâ buradasın, hiç uyumadın mı?" diye sordu.

"Uyuyamadım, sadece kızımı izledim." Abim sakin olduğuna göre Deren'i evde görmemişti.

Eğilip kafamdan öperken yüzümü avuçlamıştı. Sonra yatakta uyuyan yeğenine dönüp incelikleriyle onu izlerken, "Ben de gözümü açar açmaz Karina'yı görmeyi istedim," dedi. "İstersen sen git artık uyu, ben beklerim kızımın yanında."

"Uykum yok inanır mısın?" Başımı abimin karnına doğru yaslayıp beline sarıldım. "Kızımı izlerken gözlerimi kapatamıyorum."

"Carlos nerede? Hemen gitti mi?" diye sordu bu kez.

"Bugün geleceğini söyledi, birkaç saate gelir galiba."

Saçlarımı okşamayı bırakıp Karina'ya doğru eğildi. Benimkine benzeyen düz, omuzlarındaki saçlarını avucuyla okşayıp biraz daha alçaldı. Dudaklarını alnına koyup öperken gözlerini yummuştu. "Günaydın küçük leydim."

Abim Karina'yı biraz seyredip kahvaltıya inmemi, kendisinin burada kalacağını söyleyince tereddütle hareket ettim. Kalkıp Karina'yı, cihazları, durumunu kontrol ettim. Alnını sildim, terleyip terlemediğine baktım, yanağından yumuşacık öpüp odadan çıktım. Kendi odama geçip dün giyindiğim elbiseyi çıkardım, vücuduma ağırlık yapmayan bir başka elbise giyip yüzümü yıkadım, saçlarımı düzelttim, kurumuş dudaklarımı biraz nemlendirip odadan ayrıldım.

Kızımı bırakmaktan endişelenmiş şekilde asansörü kullandım, aşağıya indim. Salona geçer geçmez de Angel'ı gördüm, hazırlanan masaya göz atıyordu. Üzerinde beyaz bir pantolon ile yeşil, kollarını açıkta bırakan bluzu vardı. Başımı salonun oturma tarafına çevirince de Deren'in hâlâ evde olduğunu görüp şaşırdım. Noah'ın onu çoktan çıkardığını sanıyordum. Ayakta dikilmiş, Noah'ın anlattığı birkaç şeyi dinlerken sabırla soluyordu.

"Karmen, günaydın," diyerek bana arkamdan sarılan yengemle beraber Noah ve Deren'de bana doğru dönüp baktılar. Noah gülümserken Deren saçlarımdan ayaklarıma kadar beni süzdü. "Yine

yemeğe inmeyeceksin sandım, neyse ki gelmişsin. Cappucinonu koydum bile, tabağını da hazırladım. Oturup ye hadi."

Yengeme minnettar şekilde bakarken, Noah'ta oturduğu koltuktan kalkıp buraya doğru yürümeye başladı. "Dediğim gibi," dedi Deren'e. "Enrica'ya bir daha emirde bulunma, o bizim baş korumamızdır."

Enrica bununla ilgili bir şikâyetini dile getirmiş olabilirdi, ya da Noah kendisi fark etmiştir. Masadaki koltuğuma oturup yengeme teşekkür ederken, Deren'de Noah'ın arkasından buraya yaklaştı. "Enrica fazla alıngan sanırım. Ya da beni kıskandı."

Noah koltuğunu çekil otururken, "Seni neden kıskansın?" dedi saçma bularak.

"Daha iyi bir korumayım, maaşım onunkinin iki katı, kendi koltuğunu alacağım diye korkmuştur."

"İyi, bundan sonra Enrica'nın maaşını da seninkinin iki katı yapıyorum."

Deren'in gözleri seğirirken, Noah gömlek kollarını kıvırıp çatal ile bıçağını eline aldı. "Ayrıca, alacağın tek koltuk arabamın şoför koltuğu," dedi ve Deren'e kapıyı gösterdi. "Çık."

Fincanımı iki elimle birden kavrayıp kahvemden küçük bir yudum alırken, kirpiklerimi kaldırıp Deren'in yüzüne baktım. Noah'ın bu tavrı karşısında nasıl da sinirlenmişti, yüzünden okunuyordu. "Çıkmıyorum," dedi ve masaya bir adım daha atıp sol yanımdaki ilk sandalyeyi çekti.

"Sakın," diyen sesi duyduğumuzda aynı anda merdivenden inen Dante'ye baktık. Deren ve çektiği sandalyeye bakıyordu. "Orası Karina'nın."

Evet, orası Karina'nındı. Salvador böyle söylediğinden beri o koltuk boştu, kimse oturmamıştı. Masadaki ilk sol yanımda onun sandalyesi duruyordu. Deren gözlerini çevirip emin olmak için bana baktığında fincanımı dudaklarımdan çekip, "Evet, orası kızımın," dedim.

Deren tuttuğu sandalyeyi bırakıp geri çekildiğinde, Angel elinde bir tepsi ile Deren'e gülümsedi. "Benim yerime oturabilirsin. Ben kocama kahvaltı çıkaracağım, onunla birlikte yiyeceğim."

Angel'ın asla abimden ayrılamamasına gülümserken, Deren yengeme abilerime attığından daha insaflı bir bakış atarak, "Teşekkürler ama gerek yok," dedi. Masadan uzaklaştı. "Dışarıya çıkayım."

İkinci kez masaya oturmayacağını biliyordum. İlkinde inadından oturmak istemişti, bu kez gururundan oturmayacaktı. Dante abim onun yanından geçip benim tarafıma geldi ve eğilip saçlarımdan öperken, "Tam isabet," dedi ona.

"Tom isobot," diyerek abimi tekrarladı Deren, homurdanarak.

Dante benden uzaklaşıp kendi sandalyesine geçerken ona dik dik baktı ve Deren'de onları boşverip bana döndü. Ben çatal bıçağımla bir peyniri keserken, Deren üzerime, başını hafifçe eğip masanın altında üst üste attığım bacaklarıma baktı. "Pek de güzel olmuşsun," dedi, Türkçe.

"Herhalde abilerimden korktuğundan Türkçe söylüyorsun," dedim, gözlerimde gördüğü eğlence parıltılarıyla.

Deren bu meydan okumamı tek kaşını kaldırarak kabul etti ve öyle mi dercesine bakarak yaklaştı. Günaydınlaşan abilerim Deren'in yanıma geldiğini görerek ona bakınca, Deren sandalyemin arkasından eğildi. Ona uyaran gözlerle baksam da durduramadım. Abilerim ellerinde çatallarla bakakalırken, Deren yüzüme doğru eğilip, "Çok güzelsin," dedi İtalyan'ca. "Karina'nın odasında geçirdiğimiz vakti senin odadan da geçirmek isterim."

Ona bakarken ürperdiğimi hissettim ve aynı anda masaya düşen çatalın sesini duydum. Deren, yaptıklarıyla oluşturduğu sessizlikten memnun olmuş şekilde doğrulup ceketinin yakasını düzeltirken, göz ucuyla abilerime baktım. Noah benzeri bir sahneye dün tanık olduğu için daha az şaşkınken, Dante'nin sol gözü seğiriyordu. Noah'a dönüp, "Sen mi vurursun ben mi?" diye sordu.

"İkimiz de."

Deren, onları hiç umursamadan sokak kapısına ilerlerken, Dante, "Silahım yukarıda," dedi Noah'a.

"Benimki de koltukta kaldı."

Sara masaya yeni bir tabak getirirken, Deren kapıyı açtı ve Dante Sara'nın getirdiği tabağı onun arkasından salladı. Tabak, Deren'in kapattığı kapıya çarpıp parçalanınca Sara irkilip geriye çıktı ve Noah Dante'ye dönüp gözlerini devirdi. "N'apıyorsun abi? Tabakla mı korkutacaksın?"

"Arkamızdan bir şey yapmadılar demesinler." Dante daha sakin şekilde sandalyesine yerleşip arkasını dönen Sara'ya baktı. "Sen toplama, kapının önündeki korumalardan birisine söyle."

Sara bir an omzunun üzerinden dönüp abime baktıktan sonra başını sallayıp mutfağa ilerledi. Gerginlik büyümediği için rahatlamış şekilde önüme dönerken Noah'ın üzerime dikkat kesildiğini gördüm. Derenle aramızdaki duygusal ilişkiden haberdar olduğu ve üstelik bu sabah bir şeylere tanık olduğu için olacaklardan endişe duyduğu açıktı.

"Bu adam Karina'nın odasında mıydı?" diye sordu Dante, gözlerinde bununla ilgili bir bağlantı kuramadığı okunuyordu.

"Evet," dedim sıkılarak. Ekmek dilimlerinden bir tane alıp üzerine labne sürdüm. "Karina'yı görmek istedi, gösterdim. Büyütülecek bir şey yok. Hadi, kahvaltımızı edelim."

İlgiyi üzerimden dağıtmak için önüme eğilip hızlıca tabağımdakileri yedim. Bu sırada Sara korumalardan birisini çağırdı ve kapının önündeki parçalar temizlendi. O sırada merak ediyordum Deren'in hâlâ orada olup olmadığını.

Fincan kahvem ve tabağımın yarısı bitince daha fazla burada kalmak istemedim. Direkt ayrılıp asansöre bindim, odamın olduğu kata çıktım. Odama girdiğim gibi dolabıma yürüdüm, kasayı açıp içine haftalar önce koyduğum kurdeleyi aldım. Karina'mın beyaz kurdelesini elimde tutarak hevesle yandaki odaya doğru koştum.

Kapıyı açmak üzereyken içeriden abim ile yengemin sesini duydum. Biraz hararetli konuştuklarını fark ettim ve birkaç cümle yakaladım. Yengem üzülmüşçesine bir sesle, "Lütfen tekrar deneyelim," diyordu. "Baksana Karina ne kadar güzel, onun gibi bir çocuğumuz olsa..."

Onları dinlemek istemedim fakat Angel'ın söyledikleri yüzünden kapıyı açıp giremedim. O sırada abim, "Hayır," diyordu net şekilde. "Denedik, olmadı. Boşuna yıpranmanı istemiyorum."

Denediklerinin ne olduğuyla ilgili düşünmeye başladığımda, Angel'ın sitem eder şekilde karşılık verdiğini duydum. "Doktor imkansız olmadığını söylemişti, küçük de olsa bir şansımız var."

"Angel," derken abimin sesi, sabrının son saniyelerinde gibiydi. "Bu konuyu kapatmıştık, akışına bırakmıştık. Birden bire n'oldu sevgilim?"

Angel biraz sessiz kaldıktan sonra, "Karina,'yı," diye fısıldadı. "Karina'yı gördükten sonra... bir çocuğumuz olsa ona benzeyeceğini düşündüm. Ve bunun hayalini kurmak bile mutlu etti beni."

"Kurma," dedim Salvador, kızdığı ses tonundan anlaşılıyordu. "Zaten böylesi daha iyi! Çocuklarımızın, düşmanlarımız tarafından

doğrudan hedef alındığını yaşayarak öğrendik. Bir çocuğumuz olmaması daha iyi."

Bilmiyordum. Böyle olduğunu hiç bilmiyordum. Abim ve yengem evliliklerinin altıncı senesindeydi ve elbette bir çocuk beklentisi oluşmuştu ama olamadığını hiç düşünmemiştim. Belki benim olmadığım senelerde bunlar konuşulmuştu ama ben ilk kez duyuyordum.

Çocukları olmuyordu.

Bir anne olduğum için Angel ile daha başka bir yakınlık kurdum ve özeline daha fazla girmeden kapıyı açtım. Abim ve yengem konuşmalarının ortasında bana döndüklerinde ifadesiz görünerek yatağa ilerledim. Salvador abim kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını kırgınca önüne eğmiş yengeme dik dik bakıp bana döndü. "Bir şeyler yedin mi?"

"Evet, evet." Kızımın yanına oturup yüzüne bakınca aklımdaki her şeyi uçup gitti. "Siz inebilirsiniz, ben Karina'nın yanındayım."

"Ben kalacağım," dedi Angel.

"Hayır, geliyorsun," dedim abim ve yengemi oturduğu koltuktan kaldırdı, elinden tutup odadan kendisiyle çıkardı. "Bana küsmeyeceksin."

"Küstüm bile kocam."

Kapıyı arkalarından kapatmalarına minnettar olarak aşkıma döndüm. Karina'nın küçük elini çarşafın içinden çıkarınca da sıcaklığını hissettim. Birisi elini uzun süre tutmuş gibiydi. Kurdelesini onun ince bileğine yumuşakça sarıp gevşek bir düğümle bağladım. "Bunu senin saçlarına takmayı kaç kez hayal ettim duysan inanmasın." Güldüm. "Doğrusu söylesem anlamazsın, o kadar büyük bir sayıyı bilmiyorsun."

Kurdeleden, bileğinin içinden öptüm.

Makineleri, kızımı tekrar kontrol ederken malikanenin arazilerinden yükselen sesi duydum. Bir araba sesiydi. Kızımdan uzaklaşmak istemesem de onun güvenliğine bir tehdit olabileceği için cama ilerleyip kimin geldiğine baktım. Korumalar içeriye aldığına göre tanıdık birisiydi ama arabayı hatırlayamamıştım.

O sırada kapı tıklatıldı ve Sara, "Efendim, avukat Emma Hanım geldi, Salvador Bey sizi de çağırıyor," dedi.

Emma'yı tanıyordum, aile avukatlarımızdan birisiydi. Gelme sebebini öğrenmek için aşağıya inerken odanın kapısını kilitledim. Asansörden indim ve Emma'nın içeriye girdiğini gördüm. Açık kahve renkli saçları rüzgârda uçuşurken, elinde bir evrak dosyası tutarak giriyordu. Onu Dante, kapıda karşılayıp el sıkışırken, "Hoş geldin, yeni haberlerin nedir?" diye sordu.

Emma davet edildiği salona geçerken, "Hakkınızda yakalanma kararı çıkmaması için uğraşıyorum," dedi ve kafasını çevirip beni gördüğünde duraksadı. Seneler sonra ilk karşılaşmamızdı. Beni baştan aşağıya süzerken, "Eve dönmüşsün," dedi. "Hoş geldin."

Yaklaşıp elimi uzattım ve el sıkışırken, "Ben ev sahibiyim, sen hoş geldin," dedim.

Hafifçe gülümseyip elimi bıraktı ve yanımdan geçerken Dante ona eşlik etti. Onları takip ediyordum ki kapı aralığından kafasını uzatan Deren'i görüp gözlerimi büyüttüm. Abilerimle yeniden kavga mı etmek istiyordu? Derhal yanına yürüyüp onu kapı aralığından itmeye çalışırken, "N'apıyorsun be?" dedim.

"Susadım kızım ya, bir bardak su isteyecektim."

Kapıyı, girmesi için açtım ve onunla beraber mutfağa ilerledim. Abilerim Emma ile konuşmaya başlamıştı bile. Mutfağa girdiğimizde Sara'nın içeriyi izlediğini gördüm ve o da fark edince hızla arkasını döndü, tezgâha ilerledi. "Bir şey mi istemiştiniz efendim?"

Geniş, orta tezgâhtaki cam sürahiden bardağa su koydum ve Deren'e uzatırken, "İşine bakabilirsin Sara'cığım," dedim.

Deren elimden su içip gözlerini yüzümde tuttu ve bardağı indirirken, "Avukat neden gelmiş?" diye sordu.

Pardon?

"Avukat olduğunu nereden öğrendin?"

Bir yudum daha su aldı. Sakin sakin, vakit doldurarak içiyordu. "Kendisi söyledi, bahçede tanıştık."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Pardon? Neden? Arabasından buraya gelene kadar ne ara tanıştınız?"

"Arabasını ben açtım, teşekkür etti," dedi ciddiyetle. "Beni daha önce bu evde hiç görmediği için tanışmak istedi."

Burnumdan derin bir nefes alıp tezgâhın kenarını sertçe kavradım. "Tanışmasaydın Deren, tanışmasaydın."

Su bardağını bırakıp elinin tersiyle dudaklarını sildi ve avuçlarımı tezgâha yayıp bana doğru eğildi. "Tanışmasa mıydım?"

"Bir de soruyor musun!"

Kaşlarını kaldırıp yüzümü inceledi. "Sen bir gerildin sanki?"

"Ben hep gerginim," dedim, sertçe bakarak.

Aramızdaki tezgâha rağmen uzanıp elimi tuttu, hafifçe ovuşturunca birbirimize temas eden parmaklarımız yüzünden ısındım. "Gevşeteyim mi?"

Hemen burada beni tezgâha yaslayıp gevşetmesine hazırdım fakat kafam karıştığı için çok huzursuzdum. Elini sertçe itip, "Sen benim korumamsın," dedim. "Neden o kadının aracını açıyorsun, kendi eli var, kapısını açıp çıkabilir!"

Omuz silkti. "Yalnızca nazik olmaya çalışıyordum."

"Seni nazikçe öldürürüm," dedim tezgâha bakıp bıçak arayarak.

Deren ne aradığımı anlamaya çalışıyormuş gibi benimle beraber tezgâha bakarken, "Allah Allah," dedi. "Sinirlendin de sanki? N'oldu?"

"Başka, başka ne konuştunuz?" diye sordum.

"Evli olup olmadığımı sordu," dedi ciddiyetle.

"Ne alaka be? Konuyu ne ara o kadar ilerlettiniz?" diye sordum hayretle. "Ben bile hayatında biri olup olmadığını kaçıncı görüşümüzde sormuşumdur!"

Duraksadı. "Hiç sormadın."

"Konumuz bu değil," dedim ve kızardığını anladığım boynumu kaşıyıp sakinleşmek adına birkaç nefes aldım. "Başka kadınlarla olan sınırların hakkında konuşacağız. Şimdi... Emma ile bir daha karşı karşıya gelip konuşma, ayrılırken de arabasının kapısını açayım falan deme."

"Adı Emma mı?"

Ne? Duraksadım. "Adını bilmiyor musun? Hani tanışmıştınız?"

Deren bir an ağzını açtı, sonra konuşamadan kapattı. Hayret dolu bir ses çıkarıp, "Kurnaz herif," dedim, fakat rahatlamıştım. "Tanıştığın falan yok, beni kandırıyordun."

Deren elini tezgâha vurup kendisine sıkı bir küfür savurduktan sonra pes edip başını salladı. "Kızım niye aracının kapısını açayım ya, sen de inanıyorsun hemen? Bana ne kapısından?"

Kalbimdeki hafiflemeyle beraber tezgâh arkasından çıktım. "Avukat olduğunu nasıl öğrendin peki?"

"Beni ilk kez gördüğü kısmı gerçekti, yanımdan geçerken beni biraz lafa tuttu hepsi o."

Ah, bazılarını uydurmuş olsa da konuştukları doğruydu demek. Emma keskin gözlü, dikkatli bir kadındı. Merak etmiş olabilirdi ama yine de muhabbet kurmalarına gerek yoktu. Sonuçta Deren benim korumamdı, Emma bu eve birkaç haftada bir ziyarete gelirdi.

"İyi," dedim yürüyüp önünden geçerken. "Ben içeriye gidiyorum, sen de kimseye görünmeden dışarıya çık."

Arkamı döner dönmez peşime düştü, hemen arkamdan yaklaşıp kulağıma eğildi. "Kimse derken Emma'ya mı görünmeyeyim?"

"Adını söyleme, beni deli ediyorsun!" Dirseğimi karnına çarparak mutfaktan çıktım ve arkamda homurtusunu bırakarak salona geçtim.

Emma abilerim ile konuşuyordu. Salonun girişinde durup kollarımı göğsümde bağlarken konuşmalarını dinledim. Emma abilerimin üstündeki suçlamalardan, haklarında açılan soruşturmalardan bahsediyordu. Elbette mafya olduğumuz için hakkımızda doğru ve yanlış çok fazla spekülasyon mevcuttu, Emma ise bu suçlama ve davalarla bizim için ilgileniyordu. Profesyonel birisiydi, uzun senelerdir çalışıyorduk. Otuz beş yaşındaydı fakat hiç göstermiyordu.

Salvador abim iş hakkında söyleyecekleri bittikten sonra başını bana doğru çevirip Emma'ya çenesiyle beni işaret etti. "Türkiye'deki şu davadan bahsetmiştim sana. Karmen hakkında yakalama ve arama kararı var. Herhangi bir İtalyan polisi tarafından görülse sorun çıkar mı?"

Emma beni süzüp ardından omzumun üstünden arkaya yoğunlaşınca Deren'in hâlâ orada olduğunu anladım. Gördüklerini memnuniyetle karşılayıp tekrar bana yoğunlaştırdı gözlerini. "Polisler kimlik kontrolü yaparsa arama kararını görüp karakola çekerler ama Türk polisleriyle irtibat kurana kadar ben Karmen'i çıkarmanın yollarını bulurum."

"Sen şimdiden o durumda nasıl bir savunma yapacağını düşün," dedi Dante ona.

"Emma, sen gelmişsin," diyen yengemi duydum, merdivenlerden iniyordu. Salona geçerken gözlerini kadına kilitlemişti. Onunla çok

samimi olmayan şekilde el sıkışıp Salvador'un yanına ilerledi, koltuğun başlığına oturup kolunu abimin omzuna attı. "Ne konuşuyordunuz?"

Abim elini onun diz kapağına koydu. "Karmen'in aranıyor olmasıyla ilgili konuştuk ve işlerle alakalı birkaç şey."

"Aaa Karmen aranıyor mu?" dedi yengem, sanki yaptıklarımdan haberi yokmuş gibi.

"Aranıyor ya yenge," dedi Noah ona, gözlerini devirerek ve aynı anda kadife döşemeli koltuk minderi Salvador tarafından kafasına uçtu. "Karıma yüz buruşturup göz devirme, saygıyla cevap ver."

Naoh, koltuk minderini köşede, ayakta dikilen Dante'ye fırlattı ve o da bana doğru fırlattı. Havada yakalayıp minderi koltuğa attım ve o sırada Emma büyük abime döndü. "Başka bir şey yoksa ben kalkayım Salvador, ofisimde başka görüşmelerim var."

Abim eliyle ona kapıyı gösterdi ve ekledi. "Kalkabilirsin. Rica ediyorum şu hakkımızdaki soruşturmaları kapat, evimize hiçbir polisin gelmesini istemiyorum."

"Sizlerin üstünde sayısız suçlama var."

"Oldukça da masumuz aslında," dedi Dante.

Emma ona kibarca gülümseyip cümlesine devam etti. "Fakat elimden geldiğince dosyaları kapatacağım."

"Mersi," dedi Salvador.

Angel abime sıkıca sarılıp Emma'yı huzursuzca süzdü ve kadın çantasını tutarak salondan çıkarken yanımdan geçti. Bana da mesafeli ve kibarca gülümsediğinde, başımı eğerek karşılık verdim. Gidişini izlemek için de kapıya dönünce Deren'i bana bakıyorken buldum. Elleri kumaş pantolonunun cebindeydi. Bana göz kırpıyordu.

"Bu arada tekrardan memnun oldum," dedi Emma, Deren'in yanından geçerken. Gözlerimi kısıp ne diyeceğini bekledim. Elindeki kartı uzattı. "İhtiyacınız olursa ulaşabilirsiniz."

"Bir avukatım var," dedi Deren, kibarca reddedip.

Emma tebessüm edip, "Peki," dedi. "Sonra pişman olmazsın umarım."

Arkasını dönüp Sara'nın kendisi için açtığı kapıdan çıkarken Sara'ya teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Kadın benim için gözden kaybolduğunda Deren'e dönüp memnuniyetle süzdüm. "Emma bir daha geldiğinde ortalıklarda görünme."

Birkaç saniye yüzüme baktı. "Peki."

Teslimiyeti karşısında ürperdiğimi söylemek doğru ama eksik bir tanım olurdu. Öfkesine yenilip teslim olduğunda ne kadar korkutucu oluyorsa, aşkına yenilip teslim olduğunda o kadar ürpertici, inanılmaz oluyordu.

"Artık vakti geldi." Dante'nin sesini yakınımdan duyunca Derenle olan yoğun bakışmamız bölündü ve ikimiz de yanımıza gelen abime baktık. O ise açıkça bir sırıtmayla Deren'e bakıyordu. "Şu koşulu yerine getirelim, dövüşelim."

Deren cevap vermeden, "Abi," diye seslendim. "Kocaman adamlarsınız, size hiçbir faydası olmayan bu şeyi gerçekten yapacak mısınız?"

Dante üzerindeki gömleğin kollarını kıvırmaya başlamıştı bile. "Benim için endişelenmene gerek yok kardeşim."

Abi...

"Bana bir şey olmasından endişe duyuyor," dedi Deren ve uzanıp üzerindeki ceketi çıkarttı, yanıma kadar yürüyerek bana verdi. "Ama senin için endişelenmeli, çünkü bayağı hırpalanacaksın."

"Neyden bahsediyorlar?" dedi Noah, arkadan.

"Aptallar işte," demekle yetindi Salvador abim ve dönüp yengemi kucağına çekti, onun asılı yüzünden öperken birkaç şey fısıldadı.

O sırada, "Her şey serbest mi?" diyerek dövüşün kurallarını koyuyordu Dante.

"Yüzüme çalışamazsın," dedi Deren, direkt. "Yüz hariç. Kızımın görmesini istemiyorum."

"Aptallık etme," diyerek bu kez onu vazgeçirmeye çalıştım. "Eve gideceksin, Nil'i üzeceğini bilerek nasıl kavga edersin?"

"Dayak yiyen ben olmayacağıma göre sorun yok."

Dante onu ciddiye almadan dışarıyı gösterdi. "Çıkalım."

Deren geri çekilip ona yolu gösterdi. "Aptallar önden," dedi Türkçe ama muhtemelen Dante kötü bir şey dediğini düşünmeden sokak kapısına ilerledi.

Kafamı iki yana sallayıp ellerimi iki yana açtım. Bu kadar mantıksız bir dövüşe giriştiklerine inanamıyordum. Birinin gururunu yerden toplamaya hazır değildim. Üstelik kızımın yanına da dönmek istiyordum fakat bunu da kaçıramazdım. Noah'ta yanımdan geçip sokak kapısından çıktığında, huzursuzca arkasından ilerledim. Malikanenin merdiven basamaklarında dikilip onlara baktım.

Karina'yı bulmuştuk. Mutluluktan birbirlerine sarılmaları gerekirken olanlara bakın.

Ben de onlar gibi bunun eğlencesini çıkarmaya karar verdim, zaten kızma kavuştuğum için hâlâ içimde mutluluk vardı. Kollarımı göğsümde kavuşturup Deren'in ceketini göğsüme bastırırken bahçede karşılıklı duran ikiliye baktım. Deren'de bir an gömleğini kıvıracak gibi uzandı fakat sonra her nedense vazgeçti, ellerini iki yana açtı. "Kazananı nasıl seçeceğiz?"

"Noah hakem olsun," diye önerdi Dante. "Beş dakika dövüşeceğiz, bu sırada bizi izler. En çok darbeyi alan kaybeder."

Deren önce bana, sonra yanımdaki Noah'a baktı. Gülümsedim, bunu çok seviyordum. Başını benim olduğum taraftaki bir şeye çevirdiğinde baktığı ilk ben oluyordum, bakmak için başını çevirdiği şey ben olmasam bile. Üstelik hep bunu yapıyordu, belki o bile farkında değildi.

"Noah tarafsız bir hakem olmaz," dedi Deren.

Noah ona kızdı. "Doğru konuşurum ben, ne görüyorsam dosdoğru söylerim."

Hakem ben mi olsam diye düşündüm ama Noah çoktan onlara ilerleyince bundan vazgeçtim. Korumalarda ilgili bakışlarını yöneltmişlerdi. Noah ikisinin arasında durunca Deren dönüp bana göz kırptı, Türkçe konuştu. "Bak, nasıl dövüyorum izle."

Abilerimin konuştuklarımızdan bir şeyler anlamıyor olması bazen bana komik geliyordu.

Ona elimle abimi gösterdim ve Noah bileğini kaldırıp saatine baktı. Kafasını bir kez sertçe salladı. "Beş dakika tutuyorum, başlayabilirsiniz."

Deren ile Dante, Noah'ın açtığı boşluğa ve aralarındaki mesafeye bakıp kafa salladılar. İkisi de ilk birkaç saniye hareketsiz kaldı ve sonra hamleyi yapan abim oldu. Deren'in üzerine hücum edip yumruğunu onun karın boşluğuna doğru salladı. Fakat Deren hızlı bir manevrayla gerileyip abimin yumruğundan uzaklaşırken, tekmesini kaldırıp onun koluna doğru savurmaya yeltendi. Abim elini hızlıca çekip Deren'in bu atağını savuştururken güldü ve Deren üzerine yürüyerek onu gömlek yakasından kavradı, bir anda suratına kafasını gömünce Dante küfredip bağırarak geriye sendeledi.

Korumalar Deren'e doğru hamle yapıyordu ki elimi kaldırıp onları durdurdum. "Bu bir dövüş, siz karışmayın."

Dante, avucunun içiyle suratını tutarken, Deren sırıtarak geriledi. Gerçekten bunu yapmanın kendisini heyecanlandırdığı açıktı. Dante dengesini sağlamak için başını kaldırırken, Deren onun etrafında dönmeye başladı. Abimin arkasına doğru geçti ve elleriyle onu boğazından kavrayacaktı ki, abim arkasını döndüğü gibi yumruğunu onun göğsüne çaktı. Yumruk o kadar kötü bir yere gelmişti ki, bir an kalp atışlarını durduracağını sanıp panikledim ve iki basamak aşağıya indim. Deren'in vücudu hafif öne eğilmiş, eli kalbini bulmuştu.

"Nasıl oluyormuş?" dedi hâlâ yüzünü tutan abim ve ona eğilip sırıtıyordu ki, Deren aniden kafasını kaldırıp abimi omuzlarından kavradı. Onu kendisine doğru çekip dizini sertçe suratına yapıştırdı. Bu sağlam diz darbesiyle beraber abim bir lanet okudu ve Deren dirseğini onun ensesine geçirip Dante'nin direncini biraz daha düşürdü. "Böyle oluyormuş," dedi sırıtarak.

"İki dakikanız kaldı," dedi Noah.

Dante ellerini Deren'in ceketinin iki yanına koydu. "Yüzüme vuramazsın deyip benim yüzümü siktin, piç." Sonra eğildiği için hizasında olan göğse kafasını gömdü ve Deren'i sertçe geriye iterken, yumruğunu da karnına geçirdi. Deren geriye sersemleyip, abimle beraber yere düşünce sırtına aldığı acıyı buradan hissettim. Yerde boğuşmaya başladılar ve Deren abimin boğazını sıkarken, Dante'de onun boğazına yapıştı. Yüzleri kızarmıştı, hırıltılı nefes alıyor ve düşmanlıkla bakıyorlardı. Bir iki adım daha yaklaştım ve Deren boğazındaki bir elini çekip abimin suratına bir tokat savurunca, gözlerim kocaman açıldı. Dante'nin yana doğru dönen suratında kıpkırmızı bir el izi çıkmıştı.

Galiba şimdi Deren için dünyanın sonu gelmişti.

Bu, abimin gururunun kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Bir sessizlik oluştu ve Deren bir avuç içine bir de abimin yüzüne bakarken, Dante ağır ağır ona döndü. Ellerini Deren'in boğazından yavaşça çekip üstünden kalktığında, hızlanıp yaşanacakları durdurmak için koşmaya başladım. Deren, ileriye gittiğinin farkında şekilde başında dikilen abime bakmaya başladığında, Dante yanağını kaşıyarak gülmeye başladı. Kahkahaları arazide çınladı ve Deren,

sırtını yerden kaldırıyordu ki, Dante bir anda elini cebine attı, silahını çıkardı.

"Abi!" diyerek bağırdım.

Dante gözü hiçbir şeyi görmeden parmağını tetiğe yerleştirdi ve yerde korkusuzca oturan Deren'e sıkıyordu ki, "Dante," dedi Noah, korku dolu bir sesle. "Bitti. Beş dakika doldu."

Yanından geçip Noah'ın önünde durdum ve kalbim göğsümde zıplarken, Dante'nin yüzünün kaskatı olduğunu gördüm. Parmağı tereddütle tetiğe dokunurken, Noah ona yaklaşıp kolunu aşağıya indirdi. "Beş dakika doldu, bir şey yapamazsın. Adil olmaz."

Dante, silah yanındayken Noah'a döndü. "Adil olmayan o. Bu dövüşü kazandığını söyleme sakın bana."

Noah güçlükle yutkundu. "Peki söylemem."

Dante, gözleri ateş saçarken bir daha yerdeki Deren'e baktı. Karşılık verememenin öfkesiyle kontrolden çıkmıştı. Gururunun incindiğini görüyordum ve açıkçası bu beni de o an kırmıştı. Gerileyip silahını beline koydu ve Deren'e işaret parmağını sallayı arkasını döndüğünde, omuzlarımı düşürerek Deren'e baktım. Pek de hoşnutsuz görünmeyerek omuz silkip sırıttı. "Bebeğim, abin biraz yenildi galiba."

"Kes!" dedi Noah.

Deren'in yanına alçak topuklu ayakkabılarımla ilerledim ve o kalkmak üzereyken ayakkabımı dizine koyup yere yasladım. Deren uçuşan elbisemin uçlarına, bacaklarıma ve ayakkabılara bakarak dudaklarını yaladı. "Adil oynamadın, tokat attın, abimin gururunu kırdın."

"Benimle dövüşen herkesin bir miktar gururu kırılır, çünkü hepsi kaybeder."

Topuğumu dizine doğru bastırdım. "Saniyeler sayesinde o kurşundan kurtuldun."

"Zamanlamam harikadır," diyerek göz kırptı.

Topuğumla dizini ezerken arazinin dışından gelen araba sesini duyup başımı biraz yukarıya kaldırdım. Carlos'un arabasını gördüğümde de Karina için gelmesine sevindim. Deren'i serbest bıraktığımda yerden, üzerini silkerek kalktı ve gelen araca baktı. Bir yandan da ceketini benden geri alıyordu. Carlos ve bir koruma aracı arkalı önlü girip önümüzde durduklarında, şoförü Carlos'un kapısını açtı. İnip yanımıza yürürken abime baş selamı verdi, Deren'in dağınık

kıyafetlerini ifadesizce süzdü ve karşımda durduğunda gülümsedi. "Merhaba. Kızımız nasıl?"

"Merhaba," dedim. "Aynı, uyuyor. Ben de şimdi yanına çıkıyordum."

"Çıkalım," dedi hemen, heyecanı ve sabırsızlığı gözlerinden okunuyordu. "Ona bir hediye aldım, keşke kendisi açabilseydi."

Elindeki paketi bu şekilde fark ettim. Bir hediye paketiydi, üzerinde kurdele vardı. Karina bilse mutlu olurdu, Carlos'tan çekinirdi ama hediyesini açarken heyecanlanırdı. Boğazımdaki yumru ile kafamı sallarken, sol çaprazımdan gelen bakışları hissedip Deren'e baktım. Yüzünde, abimle kavga ederken aldığı darbelerden daha fazla darbe alıyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Çıkalım," dedim Carlos'a ve evin içine yürüdüm.

Arkamdan geldi, eve girdiğimizde doğrudan asansöre yöneldik. En üst kata çıktığımızda aklımın bir kısmını aşağıda, Derenle bırakmıştım. Kızmıştım falan ama abimin darbeleri de hafif olmamıştı, üstünü çıkarıp bir bakmak isterdim.

Karina'nın kapısını yavaşça açtık ve içeriye beraber girdik. Carlos ona yaklaşırken hediye paketini önünde tuttu ve yatağın kenarına oturup aralarına koydu. "Merhaba bebeğim, günaydın. Bu sabah sana bir hediye aldım." Karina'nın yanındaki küçük peluş oyuncağa baktı. "Bir oyuncağın varmış bile." Uzanıp pakete sarılı kurdeleyi açtı, sonra paketin kapağını kaldırdı. İçinden beyaz ve mavi renklerinde, yirmi santimetre uzunluğunda bir atlıkarınca çıktı. "Çevirdiğinde güzel bir melodi çalıyor. Çevireyim, dinle."

Atlı karıncayı çevirdiğinde söylediği kadar güzel bir melodi çınlamaya başladı. Hediyesini, Karina'nın yatağının kenarına koydu ve müzik bitene kadar onu izledi. Elinin Karina'yı dokunmakta kararsız şekilde saçına gittiğini gördüm. Ardından bana baktı. "Öpebilir miyim?"

"Öpebilirsin."

Karina'ya dönüp yüzüne alçaldı, onu yanağından yavaşça öpüp doğruldu. Karina'nın babası ile böyle tanışmasını hiç istemezdim. Buna, Karina'nın sahip olduklarına ve olamadıklarına biz sebep olmuştuk. Günahlarımızın bedelini kızım ödemişti.

Carlos birkaç dakika sonra Karina'nın yanından kalkıp bana yürüdüğünde sevgili kızımı özlemle izliyordum. Karşımda durunca

mecbur ona baktım. Bugün üzerinde bir sakinlik vardı, gözleri bile dalgın ve yumuşaktı. Omzumu avuç içiyle kavrayıp baş parmağıyla okşayınca bunun dostane bir dokunuş olduğunu düşünüp tepkisiz kaldım. "Teşekkür ederim," dedi. "Onu doğurduğun, aldırmadığın için teşekkür ederim."

"Onu doğurarak kızıma iyilik mi ettim kötülük mü bilmiyorum." Yutkunurken tıkandım. "Çektiği acıları unutamıyorum. Her acıyı tekrar tekrar hatırlamasından o kadar korkuyorum ki, acaba... uyanmaması için onun için daha iyi mi diye düşünüyorum."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi. "Hatırlasa bile unutabilir. Yeter ki uyansın, sen ve ben ona acılarını unutturabiliriz."

Onu anlıyormuş gibi davransam da Karina'yı o kadar fazla seviyordum ki, bir acısını hatırlayıp gözleri dolsa o an ölmeyi isterdim. "Geldiğin iyi oldu," diyerek konuyu değiştirdim. "Sen Karina'nın yanında kal. Ben Mark'ın yanına gideceğim."

İfadesi acımasızlaştı. "Öldürmeye mi?"

"Süründüreceğim."

"Andrei'yi ben..."

"Tamam, onu sana bırakacağım," dedim. "Fakat şimdi ben gideyim, sen Karina ile kal."

İtirazsızca başını salladı, Karina'nın yanına dönerken gerçekten de burada kalmayı istediği açıktı. Belki de ona alışmaya, sevmeye başlamıştı.

Kirpiklerimin ıslaklığını temizleyerek odadan çıktım ve elimi gözlerimden çekerken Deren'i koridorda dolaşırken gördüm. Elleri cebinde, başı önünde, stresli şekilde yürüyordu. Ancak attığım üçüncü adımda fark edildim ve beni görüp durduğunda, hafifçe gülümsedim. Deli bu adam, gerçekten. Zehir gibi görünebilirdi ve bazen zehirleye de bilirdi ama şimdi baldan tatlıydı.

Yanına yürüyüp o soru soracakmış gibi bana bakıyorken kolundan tuttum. "Gel bakayım sen şöyle," diyerek onu odama çektim.

Deren, garip bir ifadeyle izleyerek arkamdan geldi. Kapıyı kapattım ve sırtını yavaşça kapıya yaslayıp bedenimi onun üstüne bastırdım. Kollarımı boynuna sarıp başımı sol tarafa yatırırken, "Çok tatlısın," dedim.

Ağzını bir kez açıp kapattı. "Ben mi?"

"Tabi sen." Yüzüne yaklaştığımda kafa karışıklığı derinleşti, gözleri nereye bakacağını bilemiyormuş gibi yüzümdeki birkaç bölgeyi aceleyle izledi. "Yaklaşıp kapıyı da dinlemişsindir."

Başını önüne eğip gergin gergin yere bakınca, ayakkabılarımı çıkararak çıplak ayaklarımla onun ayaklarının üzerine çıktım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kafasındaki yaraya götürdüğümde, Deren nefesini hızlı şekilde boynuma verip kalçamdan kavradı. Beni kendisine daha sert bastırarak, "Böyle kal," dedi yalvaran bir sesle. "Bir süre için bilse olsa böyle kal. Yaklaştığın an acı çekiyorum, kendimden geçiyorum. Biliyorsun, sen yapıyorsun... Üstümde kal."

Kalçamı kavrayış şeklinden nefesinin acı şekilde sızmasından anlıyordum bana ne kadar ihtiyacı olduğunu. Yarasını öpüp istediği gibi üstünde kaldım, kendimi karnının aşağısına doğru bastırdım. Beni tutuş şekli asla bırakmayacağını gösteriyordu. "Bana nerede dokunmak istersin?" diye sordum.

"Her yerde! Her yerde!" Avuç içiyle kalçamı okşayarak neresi olduğuna bakmadan dudaklarını tenime yasladı, kaşımın kenarından öptü. "Çok güzelsin sevgilim, çok!"

Kendimi, onun bacakları arasına bir daha sürtüp başımı arkaya çekince, dudakları da kopamıyormuş gibi benimle birlikte hareket etti. Gözlerinde açlık, kızgınlık, ihtiyaç vardı. Çenesini tutup baş parmağımı o çok sevdiğim dudaklarına sürttüm. "Beni öldürmek istemiştin. O zaman da güzel miydim?"

Başını salladı. "O zaman da güzeldin."

"Benden nefret ediyordun. O zaman da güzel miydim?"

"Güzeldin," dedi.

Dudaklarını okşarken kalp atışlarım hızlandı. "Seni sevmediğimi sanmıştın. O zaman da güzel miydin?"

"Güzeldin," dedi, dudaklarının ucunu baş parmağıma koyup öperek. "Sen her zaman güzelsin. Koşullar değişir ama güzelliğin değil."

"Saçlarım da güzel mi?"

Deren bu soruyu diğerlerinden daha çok garipsemiş olsa da, "Güzel," dedi.

Parmak uçlarıma biraz daha yükselip yanağından sertçe, doyumsuzca öptüm ve sonra hafifçe uzaklaştım. Deren az önceki yoğun ruh halinden çıkarak düşünceli şekilde saçlarıma bakarken, ben de

telefonumu komodin üstünden aldım. Hızlı bir arama yaparak Gece'yi aradım.

Aramamı uykulu bir sesle açıp yumuşak sesle, "Karmen," dedi. "Canım, günaydın."

"Günaydın," dedim, yan odadaki kızımı düşünerek.

"Sesin..." Gece çok çabuk şekilde toparlanıp şaşkınca konuştu. "Sesinde bir enerji var, garip geliyor kulağa. İyi misin gerçekten?"

Mutlulukla gülümseyip etrafımda dönerken zıpladım. Deren kafasını arkaya yaslamış beni izlerken, "İnanamayacağın bir şey oldu," dedim. "N'olursun İtalya'ya gel, n'olursun! Görmen gereken çok özel birisi var."

"Özel," dedi inanamayıp. "Sevgilin var yoksa?"

"Bu değil, çok çok farklı bir şey," dedim parmak uçlarımda yükselip etrafımda bir daha dönerek. "Söylemek istemiyorum, gelip görmen gerekiyor."

"Tamam," dedi, sesinde gülümseme oluşmuştu. "Ben bilet bakayım o zaman. İpucu verir misin?"

"Kalbim," dedim.

"İpucu bu mu?"

"Hıhı," dedim ve hemen devam ettim. "Bilet falan alma. Bana yer ve zamanı söyle, seni helikopterimizle aldırayım."

Sersemlemiş halde güldü. "Merak ettim seni bu kadar mutlu eden şeyi. İpucu hakkında düşüneceğim."

"Tamam," dedim. "Sen neler napıyorsun? Soruşturma devam ediyor, polisler rahatsız ediyor mu?"

"Babamın imkânları sayesinde güvendeyim ama polisler senin nerede olduğunu bildiğimi savunuyorlar, birkaç kez ifade vermeye gittim."

Bu işin Gece'nin başına bela olmasından endişe duyuyordum. Kanıt olmaması Gece'nin lehineydi, çünkü zamanında kanıtları kendisi kaybetmişti. Üstelik abimin orada bulduğu Türk avukatta hâlâ bu davayla ilgileniyordu, belki okları Gece'den tamamen çekebilirdi.

Onunla biraz daha konuştum, çünkü çok özlemiştim. Karina'yı ağzımdan kaçırmamak için kendimi tutmam gerekti. Aramayı kapattığımızda da kızımı bir daha görme aşkıyla hızlı hareket ettim. Dolabıma kadar yürüyüp siyah, uzun deri ceketim ile bordo YSL çantamı aldım. İçerisini ihtiyacım olanlarla doldurup odama döndüm.

Aynadan yansımama bakıp saçlarımı düzelttim, dudaklarıma çantamın rengine benzeyen koyu bordo bir ruj sürerken Deren'e baktım.

Dirseğini duvara yaslamış, bir eli cebinde, bir ayağı diğerinin önünde şekilde beni izliyordu. Gözleri kısıkken bakışları çok dikkatliydi. Ruju, dudak çizgilerimi takip ederek sürdükten yerine yerine bıraktım. "Seninle, milletvekiline korumalık yaptığım yemeğe gitmiştik ya, o zaman da buna benzer bir ruj sürmüştün," dedi.

Doğru, hatırlıyordum. Hatta o ruju o gecenin ilerleyen saatlerinde çantamdan almıştı. "Biliyor musun o gece o ruju benim için Nil seçmişti."

Deren bu söylediğimden rahatsız mı oldu yoksa komik mi buldu pek anlamadım, duyguları okunmadı. "Benim için seçmiş. Kızım neyi seveceğimi biliyor."

Nil hakkında konuşmamızda eskisi gibi katı olmamasına sevinip çantamı iki elimle birden kavrayıp ona yaklaştığımda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Gidiyoruz?"

"Elbette. Korumanım. Sürekli hatırlatacak mıyım?"

Parmak uçlarımda yükselip alçalarak gözlerine hayranlıkla baktım. Deren'de karşısında nazlanıp iki yana sallanmama garip garip baktı.

"Sen bana hizmet etmeye bayılıyorsun sanırım?" dedim, korumam olduğunu sıkça vurguladığı için.

Başını ağır ağır sallayıp omzumun üzerinden ileriyi gösterdi. Yatağı işaret ediyordu. "Sana orada da hizmet ederim."

Yüzümü eğilip kalbine koydum, alnımla gömleğini eşeleyip kokusunu tenime sürttükten sonra uzaklaştım. Odadan, onunla beraber çıktım ve gitmeden önce tekrar kızımı görmek istedim. Kaldığı odanın kapısını yavaşça açıp girince Carlos arkasına bakıp bizi gördü. Derenle aralarındaki soğuk savaşı görmezden gelip kızıma eğildim. Güzel saçlarını okşayıp kızıma gülümsedim. Kızıma gülümsedim. O görmedi ama bir ihtimal hissetti. Makinelerini kontrol edip solgun teninden öptüm. "Annen birazdan dönecek Karina. Bir küçük intikam alıp döneceğim."

"Merak etme, ben yanından ayrılmayacağım," dedi Carlos, gözlerime bakarak. "Çabuk dön yanımıza."

"Çabuk dönemez," dedi Deren, sertçe. "Başka bir işi daha var benimle."

Bu işin ne olduğunu bilmiyordum ama Deren'i bozmak istemedim. Carlos'a, "Ona çok dikkat et," diyerek uzaklaştım. "Bir şey olursa hemen ara beni."

Kafasını sallayıp üzerindeki ceketi çıkartmaya başlayınca arkamı dönüp odadan çıktım. Asansöre Derenle bindik ve onunla indik. Evden çıkarken, Salvador abimin de merdiveni kullanarak indiğini gördüm. Üzerine takım giyinmişti, bir yere gidecek gibiydi. Çıktığımızı görünce, "Nereye?" diye sordu bana. "Karina'yı Carlos'a mı bıraktın?"

Demek Carlos'un geldiğini fark etmişti, zaten abimden kaçmazdı. "Evet, Carlos burada, Karina ile beraberken ben de Mark ile diğerlerinin yanına gideceğim. Onlar için bir sürpriz hazırladım."

"Enrica bahsetti," dedi abim, sırıtarak.

"Benim neden haberim yok?" dedi Deren, hemen kızarak.

"Bana kızmadan bir gün geçirebilir misin? Ya da bir şeylere sinirlenmeden?"

Buna da kızdı. "Kızılacak bir şey yapma, kızmayayım!"

Gözlerimi abartılı şekilde devirip Salvador'a döndüm. "Angel sık sık Karina'yı kontrol etsin, söyler misin?"

"Noah ile Dante'de evde, hepsi bakar yavrum."

Ona el salladım ve Derenle beraber dönüp kapıdan çıktım. Kafama taktığım güneş gözlüklerini indirip bahçeye yürürken, "Enrica!" Diye seslendi Deren, ilerideki korumamıza. "Garajdan arabalardan birisini getir."

Enrica ve korumalar buraya döndü. Enrica kendisine emir verenin Deren olmasına inanamayarak bana döndü. "Efendim?"

Enrica'ya kibarlıkla gülümseyip Deren'e döndüm. "Son kullandığım arabayı garajdan alıp getir."

Deren bunu yaptığıma kızmış şekilde yüzüme bakıp ardına döndü. "Yaman'a söyleseydim getirirdi, ah ah..."

Söylediklerine baş sallayıp aracımı getirmesini bekledim. Bu sırada kendime iki koruma seçtim ve Deren, bordo klasik BMW ile önüme gelince şoförlerden birisi benim için kapıyı açtı. Arka koltuğa oturmak yerine Deren'in yanındaki koltuğa yerleştim ve korumalar diğer araca binince, seyahate başladık.

Yolun ilerleyen dakikalarında, camdan dışarıya bakarken dizimde sıcaklık hissettim. Deren doğrudan karşısına, yola bakarak deri ceketi kenara çekip dizime tenimden dokundu. Parmak uçlarını diz

kapağımda, bacak içimde dolaştırıp hafif hafif sıktı. Dokunuşu uzaktan ya da yakından masumiyetle ilgili değildi. Sert ve açıklayıcıydı. Daha fazlasını istediğini anlıyordum. Son birkaç gündür bana çok yaklaşıyor, temas kuruyordu. Benimle daha özel vakit geçirmek istediğini anlıyordum.

Sevişmeyi istiyordu.

Uzanıp bacak içime doğru kıvrılan elini yakaladım, avuçlarımızı birleştirdim ve o dikiz aynalarını kontrol ederken elini yukarıya çıkardım. Parmaklarını, kendi parmaklarımmış gibi kolayca yönlendirip boğazıma götürdüm, parmak uçlarını tenime dokundurup aşağıya doğru kaydırdım. Sol göğsümün üzerinden geçerken göğüs ucumu avucunun içine sürttüm ve elinin kasıldığını hissedip yavaşça indirmeye devam ettim. Karnımı yumuşakça geçip bacaklarımın arasına geldiğinde, elbisemin hafif kumaşının altındaki sıcaklığı hissetti ve direksiyonu sıkıca tutmasına rağmen yol kontrolünü neredeyse kaybetti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Deren kafasını arkaya yaslayıp yol kontrolünü kazanmaya çalıştı. "Hayır! Hayır... Hiçbir şey yok."

"Acı çekiyor gibi göründüm gözüme?"

Dirseğini camın kenarına koyup parmaklarıyla sert şekilde şakağını kaşıdı. "Gayet iyiyim."

"Nefes alamıyor gibisin."

"Alabiliyorum," dedi burnundan abartılı nefes alarak.

Parmaklarımı bacaklarımın içinde hareket ettirdim ve parmak uçları sıcaklığıma daha fazla temas edince, arabayı sert bir frenle durdurdu. Onun zorlamasıyla taktığım emniyet kemeri yüzünden ileriye sarsılmasam da vücudum koltukta sendeledi ve Deren sertçe bana döndüğünde, ben de dudağımı ısırarak ona baktım. "N'oldu böyle ya... Kedi falan mı çıktı?" Gözlerimi kırpıştırdım.

İtalya'da sokakta kedi olmuyor Karmen...

Bir eli hâlâ direksiyon üzerindeyken gözlerimiz diğer elini takip etti. Bacaklarımın arasındaydı, elbisemin kumaşı hafifçe eline dökülmüş ve birkaç parmağını gizlemişti. Hafifçe kıpırdasam daha derine ulaşabilirdi. Masumiyetle (!) yaklaşan bana kıyasla o çok öfkeli görünüyordu. Dudağımı kıvırıyordum ki, baş parmağının yaptığı baskıyı hissettim ve ciğerimden bir nefes boşalırken, Deren'de gözlerini

yumdu. "Şimdi ben elimi senden çekeceğim. Sen de bir daha bana dokunmayacaksın."

"Neden? Keyif alıyorsun sanıyordum?"

Gözlerini sertçe açıp, "Karmen!" dedi.

Masum masum baktığımda, nefesini dişleri arasından verdi ve tekrar bacaklarımın arasına, elinin duruşuna bakarken neredeyse üstüme çıkacağını düşündüm. Fakat tek harekette elini çekip dizine koydu, yüzünü camdan dışarıya çevirip ılık havayı içine çekerken gömleğini pantolonundan çıkarıp önünü kapattı. Özenle kıyafetimi düzeltip ceketimin önünü tekrardan bağladım ve çantamı tutarak yola döndüm. "Hadi, gidelim."

"Bekle birkaç dakika," dedi kafasını arkaya atıp gözlerini kapatırken.

"Beynine kan gitmiyor sanırım," dedim.

Deren kızgınlıkla sertlik arasında bir nefes alıp yumruğunu dizine vururken önüme dönüp beklemeye başladım. Kayıtsız ve alay eder gibi görünüyordum fakat ellerinin bedenimden aşağıya kaymasına ihtiyacım vardı.

Dirseğimi camın kenarına yaslarken, arkamızdan bizi takip eden şoför aracının yanımıza yaklaştığını gördüm. Şoför camı indirip bana baktı. "Bir sorun mu var efendim?"

"Küçük bir sorundu ama halletmeye çalışıyoruz," diyerek gülümsedim ve Deren'in direksiyonu kavradığını gördüm. Araç tekrar hareket edince korumalarımız da bizi takip etti.

"Küçük değil," dedi Deren birkaç dakika sonra.

Güneş gözlüğümü gözlerime bir daha indirerek camdan dışarıyı izlerken Mark ve diğerlerine yapacaklarımı düşünüyordum. Kısa süre sonra o eski kumarhaneye geldiğimizde alçak topuklu siyah ayakkabılarımla dışarıya çıkıp korumalara işareti verdim.

Marina yakınındaki bu eski kumarhanenin kapısını açıp girdiğimde Deren hemen arkamdan, korumalar da onların arkasından girdi. Asansörü kullandık ve eksi ikinci kata indik, koridora çıktık, yüz metre yürüyüp sol köşeden döndük. İçerisi karanlık ve soğuktu. Defalarca kez birilerinin öldüğünü belli eden kan lekeleri vardı.

Mark ile diğerlerinin kaldığı oda kapısını açtığımda, "Bu kez öldürecek misin?" diye sordu Deren. "Ben artık bu adamı görmeye tahammül edemeyeceğim."

"Sen nasıl bana acısız ölemezsin, sürünmeni istiyorum dedin..." kapıyı açarken huzursuz yüzüne baktım. "Ben de onun acısız ölmesini istemiyorum."

"Ben onları söyledim... Çünkü seni neden öldüremediğimin bir açıklamasını yapmak zorundaydım. Ben de onları söyledim."

"Evet, ziyarete geldiğinde bunları yüzüne vurmuştum. İnkâr edememiştin."

Çantamı, tutması için Deren'e uzattım ve içeriye girip doğrudan ilerideki adamlara baktım. Mark sandalyedeydi, Adrei sandalye ile beraber yere düşmüş ve gözleri kapalıydı. Valeri ise kafası sandalyenin arkasına yaslanmış, boş gözlerle tavana bakıyordu. Dışarıda olduğu gibi burada da birkaç koruma vardı.

Güneş gözlüğümü kafama doğru kaldırdım ve topuk seslerim onların beni fark etmesini sağladı. Mark, önüne düşen başını güçlükle kaldırdı ve yüzünde kurumuş kan lekeleri göründü. Bakışlarını odaklamakta zorlanıyordu, sanırım beni buğulu görüyordu. Bana, Deren'e şişen, mosmor gözleriyle bakıp kenarı yırtılmış ağzını araladı. "Dönüp dolaşıp kızını bulmak için... bana geldin."

Her sözcükle beraber ağzından kan fışkırıyordu. İzlemesi çok zevkliydi.

"Evet, yalvarırım bana kızımın yerini söyle," dedim, dudağımı kıvırarak. Şişlik gözünü kapattığı için muhtemelen gülümsememi göremiyordu.

"Söylemiştim, ancak benimle yatarsan sana kızının yerini..."

Onun cümlesi bitmeden elimi yan tarafıma uzatıp devreye girecek olan Deren'i sertçe durdurdum. Tahmin ettiğim gibi ileriye hareket etmiş, elime çarparak durmuştu. "Karmen, artık öldür şu adamı!"

"Öldüremezsiniz," dedi bu kez koruması, Valeri. O da bize dönmüştü. "Kızın yerini bilmiyorsunuz."

Omzumun üstünden Deren'e, bu kez karışmaması için sert sert bakıp onlara ilerledim. Hâlâ çıplaklardı, çok üşüyorlardı. O çok bilmiş korumasının yanına ulaştığımda gülümseyerek yüzüne alçaldım ve aniden elimin tersini suratına geçirdim. "Yani... kurtulacağınızı mı umuyorsunuz hâlâ?"

"Karina'yı... bulana kadar öldüremeyeceksin," dedi bu kez Mark.

Valeri üşümüş ve aldığı tokatla sersemlemiş halde titrerken, doğrulup Mark'ın yanına geçtim. Ona arkasından yaklaşıp ellerimi

boynuna doladığımda Deren dikkatle izliyordu. Doğrudan karşıma bakarak Mark'ın kafasını arkaya çarptım ve tırnaklarım boğazına girerken, acıyla bağırmasını bir şarkı dinliyormuş gibi dinledim. "Keşke ailenden birisi yaşıyor olsaydı, gözlerinin önünde onu öldürmeyi çok isterdim."

Tırnaklarım arasına kan sızınca, onun kafasını sandalyenin sırtına sertçe çarparak bıraktım ve etrafında dolanıp kapıya yürüdüm. O sırada Deren ceketinin ön cebinde olan ipek mendili çıkardı ve uzanıp tırnaklarımı sildi.

"Mersi."

"Görevim," dedi teslimiyetle.

Mendili avucuna bırakıp kapının önündeki korumaya baş salladım. Bununla beraber hareket etti ve tuttuğu torbayla birlikte Mark'a ilerledi. Ellerinde siyah, deri eldiven vardı. Torbanın içinden bir ceket çıkarıp Mark'ın üzerine bıraktığında, Deren garip karşılayarak bana döndü. "Neden giydiriyorsun? Üşümeye devam etsinler."

"Karışma sevgilinin işine."

Mark'ta üzerine konulan cekete, ardından bana baktı. Bir şeyler aradığı belliydi, şaşırmıştı. Koruma diğer ceketleri Andrei ile Valeri'nin üzerine bıraktığında, kendinden geçmiş olan Valeri memnuniyetle karşıladı. Andrei'de şokla sorgulamamıştı.

Korumam, hepsini ceketle örtüp elindeki eldivenleri çıkardı ve torbanın içine koyup torbayı kapattı. Yanımdan geçip yerine dönerken, "Teşekkürler," dedim.

"Ben dış kapının dış mandalı mıyım?" dedi Deren, ellerini beline koyup.

Mark ve diğerlerini dikkatle izlerken, "Dış kapı ne alaka şu an ya, ne diyorsun?" dedim.

"Ben bir ara sana atasözleri ve deyimleri öğreteceğim."

Kollarımı göğsünün üstünde kavuşturup Mark'a yaklaştığımda onun vücudundaki değişimleri fark ediyordum. Diğer ikisi de yerinde kıpırdamaya başlamıştı. Sandığımdan da hızlı etki etmişti. Ceketlerde bir çeşit kumaş zehri vardı. Çıplak tenlerine değip kaynaşınca zehir etkisini göstermeye başlamıştı. Nefes darlığı ile başlayıp çok hızlı şekilde kaşıntıyla devam edecek zehirdi. Sonrasında mideleri bulanacak, delicesine kusacaklardı. Vücutları, yüzleri kıpkırmızı olup

acı çekecekti. Organları o kadar acıyacaktı ki, bedenlerinden çıkmak isteyeceklerdi.

"N'oluyor bunlara?" Deren onlardaki farklılığı görüp biraz yaklaştı. "Sikiyor muyuz lan n'apıyorsunuz garip garip."

Benzetmesine gülümseyip en çok acı çekmesini istediğim adama baktım. Mark'ın solukları çok hızlanmıştı ve acı çekerek inliyordu. Yerinden kalkmayı deneyip oturduğu sandalyeyi zorladığında, diğerleri de benzer hareketlerde bulundu. Solgun, buz gibi olmuş tenlerini bir kızarıklık sarmıştı, kurtulmayı çok derinden istedikleri bir durumun içindelerdi. Bir iki dakika içinde Mark hissettiği acı yüzünden sandalyede o kadar çırpındı ki yere doğru düştü.

Deren, o ayağının ucuna düşünce tekmesini titreyen, acıyla kırışan suratına geçirdi. "Mal mısın amına koyayım?"

Güldüm. "Acı çekiyor."

"N'aptın sen?" diye sordu ve Mark ağzından kusmaya başlayınca, "Iyy," diyerek geriye çekildi.

Bu şekilde bir iğrenme tepkisi komikti.

"Zehirleniyorlar, bir saat kadar sürer," dedim ve Mark kafasını buraya çevirmeye çalışıp daha fazla kusunca, "Iyy," diyerek topuklu ayaklarımla geriye sektim.

"Lan ne ara zehirlendin?" Deren vücuduyla bana dönüp ellerini iki yana açtı.

"Bebeğim, ben sana öğreteceğim bazı mafya tüyolarımızı." Yanına kadar ilerleyip elinden çantamı alırken gülümsedim.

"Ağğ!"

Andrei'den dökülen çığlığı duyunca ona doğru baktım. O da yerde kıvranıyordu. Mark ve Valeri gibi kusuyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, bana bakıyorlar ama sanki görmüyorlardı. Alınlarından ter süzülüyordu ve bağırıp inliyorlardı. Kusmaları şiddetlendi ve hatta koku içeriyi sarmaya başladı. Mark'a yaklaştım ve ayağımı, yerde şişen, kıpkırmızı olan eline dokundurup, "Her gün için başka bir sürpriz düşünüyorum," dedim. "Mutlu ol, senin için yaratıcı olacağım."

Mark ayaklarımın ucuna doğru kusup bana ilk kez kibirle değil de korkuyla bakıp ayak bileğime uzandı ve o daha tutmadan Deren onun suratına tekme savurdu. Mark kendi etrafında dönüp suratı yere çarparken çığlık attı.

"Topuklu ayakkabımın kirlenmesini istemiyorum, şuna bir tane daha vurur olsun?" diye rica ettim en sevdiğim korumama. "Yalnız aynı şekilde vur, tekrar o çığlığı atsın."

"Hay hay."

Deren kusarak çırpınan, bir şeyler demeye çalışan Mark'ın yüzünü ayağıyla bu tarafa çevirdi. Yüzü, kusmuğuyla bulanan Mark inleyerek, "Hayır," diye fısıldadığında, Deren, "Emir büyük yerden," diyerek tekmesini güçlü şekilde onun suratına çarptı. Mark, burnundan yükselen bir kırılma sesiyle beraber çığlık atıp pis zeminde ileriye sürüklendi. Bağlı ellerinin tırnakları yere saplanmıştı. Kemik kırılma sesini duymak çok tatmin ediciydi.

"Mersi," dedim Deren'e ve kızımdan daha fazla ayrı kalmamak için arkamı döndüm. Koruma derhal kapıyı açtı ve ben de ona teşekkür edip dışarıya çıktım. Deren içeride kalıp bir süre çıkmayınca ve içeriden hararetle sesler gelince bir süre onları döveceğini anladım. Çantamı açıp evden ayrılmadan önce çantama attığım vişne aromalı sigara paketini çıkardım. Hafif ve kokusuz bir sigara olduğu için seviyordum. Feminen bir sigaraydı üstelik, hoşuma gidiyordu.

İçeriden gelen çığlık ve inleme seslerini dinlerken çantamdan çakmak da aradım ama bulamadım.

Deren birazdan, ben sigaramı dudaklarım arasında tutarken ceketini çıkartmış şekilde içeriden çıktı. Onun arkasından da korumalar. Kafasını kaldırıp hızlı nefes alırken yüzüme baktı ve gömlek kollarını düzeltip yaklaştı. "Hallettim güzelim."

Sırtımı duvardan ayırdım ve uzanıp kol düğmelerini sırasıyla kapattım. Göğsü hızla yükselip aynı hızla alçalıyordu. Onları döverken ısınmıştı. Düğmelerini kapattım ve ellerimi kendisinden çekip dudaklarım arasındaki sigarayı aldım. "Çakmağın var mı?"

Deren, sigarama kaç çatıp elini kumaş pantolonunun cebine attı ve çakmak çıkardı. Sigaramı dudaklarıma koyup yakması için ona eğildim. Deren önce dudaklarım arasındaki sigaraya sonra da elindeki çakmağa baktı. Kafasını sallayıp çakmağı ateşledi ve birkaç saniye yanan alevi izledi, sonra da gözlerime bakmadan sigarayı tutuşturdu. Çakmağı geriye çekip alevine bakarken çok düşünceli göründü ve ben eline dokunup onu düşüncelerinden çıkardığımda, gözlerine yansımayan şekilde gülümsedi.

Ateş ve alevler hâlâ ailesini hatırlatıyor olabilirdi.

Başını önüne çevirdiğinde peşine düşerek ilerledim. Ceketini elinde sıkıyordu. Dışarıya çıkana kadar sessiz kaldık, araçlarımıza bindik. Sigaramı ağır ağır içip külünü camdan dışarıya silkerken, Deren klasik bordo arabamı kullanmaya başladı. Birazdan, topuklarımdaki acıyı hissettiğim için ayakkabıları çıkarıp hafifçe yan döndüm, bacaklarımı Deren'e doğru uzatıp ayaklarımı kasığına koydum. Güneş gözlüğümün altından dışarıyı izledim. Fakat biraz sonra yolun, eve dönüş yolu olmadığını fark ettiğimde gözlüklerimin altından ona bakıp vişneli sigaramdan bir nefes daha aldım. "Nereye gidiyoruz?"

"Nil'in yanına," dedi, çakmağı çakıp ateşe bakarken. "Nil'in yanına gidiyoruz."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Nil ve Karmen'in tekrar bir araya gelmesi için çook heyecanlıyım.

Bu bölüm biraz geçiş bölümüydü, siz de fark etmişsinizdir. Hikâyeye bazen böyle nefes aldırmam gerektiğini düşünüyorum. Onun dışında sonraki bölüm aksiyonumuz, ateşimiz, heyecanımız tekrardan bol olacak. Özellikle ateşimiz. 😌 Umarım her bölümü severek okumaya devam edersiniz.

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Bir kalbinizi alırım. ♥

39. ❝Aşka Teslim.❞

Buray, Şuursuzca.

Merhaba canımın içleri<33

Burada mıyız?? Sayalım. 1.

Geçen bölüme bir sürü yorum bırakmışsınız, ben de size uzuuun bir bölüm yazdım. Bu bölüme de OY ve YORUMLARINIZI bırakın. Bir yıldıza dokunun <3

Tırtılım. ♡

39. ❝AŞKA TESLİM.❞

"Bu dükkânda durur musun, çiçek alacağım."

"Karina'ya mı?"

"Nil'e."

Deren, arabayı, önünde renkli çiçek sepetlerinin olduğu cam vitrinli dükkânın önünde durdurunca uzanıp yana koyduğum çantamı aldım. Ellerini direksiyondan çekmiş beni izlerken de ona göz kırpıp araba kapısını açtım, dışarıya çıkıp topuklu ayakkabılarımla seri adımlar attım.

"Bensiz nereye?" diyerek arkamdan üç büyük adım attı.

"Senden sıkılmaya başladım. Birkaç dakika ayrı kalabilirdik."

Dinlemesi ne mümkün kendinden başka birisini... Zaten ciddi olmadığımın çok farkındaydı. Söylediğim kötü bir şakadan ibaretti. Deren bana yetiştiğinde bir işe yaraması için çantamı tekrardan ona uzattım, alışmış şekilde çantamı tutmaya başladığında da vitrin önündeki çiçeklere eğildim. Beni aklına getirmesi için beyaz laleleri tercih ettim ve onları kendi elimle seçtim, araya da o günki gibi birkaç tane pembe lale koyup kucağıma aldım.

O, "Nil... Çiçek bakmayı bilmez, almana gerek yoktu," dedi.

Ona, "Buna ben karar veririm," dedim.

"Nil benim kızım," diye hatırlattı.

"Ben de misafirim. Bırak da ne hediye alacağıma kendim karar vereyim!" Kucağımdaki lalelerle beraber dükkâna yürüdüm ve kapıyı

dirseğimle açacaktım ki Deren yardımcı olup benim için açtı. "Mersi canım."

İçeriye girip doğrudan tezgâha yürüdüm. Hanımefendi bir başka buket sarıyordu. Benim çiçeklerim için de hemen beyaz bir buket seçtiğinde arkamı dönüp dükkândaki başka şeylere baktım. Birkaç küçük hediye de vardı. Deren, Karina'nın peluşunu ondan alıp getirdiği için telafi etmek istedim. İlerideki küçük mavi peluş oyuncağı alıp tezgâha yürüdüm. "Bunu da buketin içine koyalım."

"Tabi efendim."

Ödemi yapmak için cüzdanımdan birkaç euro banknot çıkardım ve dükkândan, peşimde Derenle beraber çıktım. Araca tekrar yerleştiğimizde buketimi kucağıma tutup hevesle yola baktım. Yarım saat kadar süredir yoldaydık, Deren beni Nil'e götüreceğini söylediğinden beri şaşkındım, bu yüzden pek konuşmamıştım. Daha birkaç gün önce karşı çıktığı bu şeyi neden bugün kabul ettiğiyle ilgili fikrim yoktu, irdelemek istediğimden de emin değildim, nihai sonuçla ilgileniyordum.

Tırtılımı görecektim.

Esasında eve dönmeyi her şeyden çok istiyordum, çünkü kızım beni bekliyordu. Kızımın beni beklediği bir gerçeklikte olduğuma hâlâ inanamıyordum. O beni göremiyordu, hissedemiyordu. *Hissizleştirdiler kızımı, hissedebildiği tek şey acı olana kadar.*

O fişi çekmek zorunda kalacak mıydım?

Belki de o artık cennete gitmeyi istiyordu, bu cehennemde daha fazla tutmamalıydım.

"Çiçeğin çiçek tutması da bir entrasan, ilk kez görüyorum," dedi Deren, yanağımdan makas alarak.

Parmaklarını hissedince başımı önümden kaldırıp kendisine baktım. Elinin ters hâlâ yanağımda dururken o yola bakıyordu. Sicilya'dan uzaklaşmıştık, şehrin gürültüsü ile cıvıltısı on beş dakika geride kalmıştı. "Bir şey soracağım."

"Sorma," dedi.

"Nil ile bana hiç aynı iltifatı söylüyor musun?"

"Hayır ama sen benimsin yarimsin, o da kızım, yarenim dedi." Yola bakarak saçımı parmağının etrafına doladı.

Bu kelimelerinin anlamlarını hatırlayıp başımı salladım. Çok sabırsızdım, daha hızlı sürmesini istiyordum. Aslında ona sormayı istediğim çok şey vardı, çünkü biz birbiri hakkında konuşma fırsatı bulamayan iki kişiydik. Yolun daha sapa bir yere ilerlediğini görürken, "En sevdiğin renk ne?" diye sordum.

"Bordo, siyah..." dönüp şöyle bir gözlerime baktı. "Koyu kahve."

"En sevdiğin yemek ne peki?"

"Seni yemek." Önüne dönüp çakmağı bir daha ateşleyince gözlerimi alan parıltıya baktım. "Senin?"

"Makarna tabii ki."

"Pizzayı sever misin?"

"Çoğu İtalyan'a kıyasla pek sevmem."

Heyecanla ellerimi ovuşturup çiçeklerimi kokladım. Çok tazelerdi, hatta yapraklarında su damlacıkları vardı. Çantamı açıp telefonumu çıkardım, numarasını geçtiğimiz günlerde aldığım Carlos'u aradım. Telefon yarım dakika dolmadan açıldı ve Carlos hemen, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Bir ufak işim çıktı," dedim. "Ama uzun sürmeyecek, sonra hemen geleceğim."

Carlos birkaç saniye yorumsuz kaldı. "Nedir işin anlamadım? Karina'yı henüz yeni bulduk, vaktini başka neye harcıyorsun?"

Çiçeklerime doğru bakıyorken, "Özel," dedim kısaca. "Sen sakın yanından ayrılma. Babasısın, en çok sana güvenebilirim." Tabi abilerimden sonra.

"Bırakmam zaten," dedi Carlos, sesi gergindi. "Fakat bu özel işine de anlam veremedim. Eğer... sevgilinle vakit geçirmek için Karina'yı bana bıraktıysan..."

"Cümleyi tamamlama," diye uyardım, sesim artık telefonu açtığımdaki sıcaklığında değildi. "Benimle Karina hakkında böyle konuşma, onu bırakan hiçbir zaman ben olmadım."

"Ama kaybettin," dedi bir anda. "Sorumsuzluk yapma Karmen."

Ona hak ettiği cevabı veriyordum ki çağrının sonlandığını fark ettim. Telefonu kulağımdan çekerek ekrana baktım. "Küstah," diyerek kızdım.

"N'oldu? Kızdırdı mı?" diye sordu Deren, onunla konuştuğumu anlayıp.

"Haksız değildi," dedim telefonu çantama bırakıp çiçeklerimi düzelttim. Ben nasıl onu kızını sahiplenmemekle suçluyorsam o da beni kızımı kaybetmekle suçluyordu. Bu beni kırıp sinirlendirse de gerçek olduğu için reddedemiyordum.

Kızımı kaybettim, doğru.

"Bir konuda haklı olabilir ama ben haksız olsan da seni savunurum," dedi.

"Sana karşı haksız olsam kendini mi savunursun beni mi?"

"Kendimi."

Gülümsediğimde, "Peki ben sana karşı haksız olsan kimi savunursun?" diye sordu. "Kendini mi? Beni mi?"

"Seni," dedim. Gerçekten öyle yapardım. Onu haklı çıkarmak için kendimi haksız çıkarabilirdim. Tek bir şey söz konusu olduğunda taviz vermezdim. *Karina.*

"Kadınım benim." Elini enseme kaydırıp yumuşakça sıktı.

Kendimi dokunuşunun masaj etkisine bırakıp bir daha çiçeklerimi koklarken arabanın yaklaştığını fark ettim. Başımı karşıma dikince de ilerideki evi görmüş oldum. Ormanın derinliğindeydi, bir dağ evine benziyordu. Taş evdi ve etrafı koyu yeşil sarmaşıklarla kaplanmıştı. Dışarıda çok fazla adam vardı, arazinin etrafına dağılmıştı. Deren'in Nil ve Utku'nun güvenliğini sağladığından zaten şüphe duymamıştım. "Bu korumaları maaşa mı bağladın?"

"Çoğu polis, araya tanıdıkları sokup İtalya elçiliği ile anlaşmaya varmıştım," dedi. "Bu kadar adamı nasıl maaşa bağlayayım? Fabrikaya mı benziyorum oradan?"

"Ben bağlıyorum," dedim gözlüklerimin üstünden ona bakıp göz kırparak.

Fazla zenginliğime gıcık olmuş şekilde araba moturunu kapattı. Eve doğru bakarken dudaklarını birbirine bastırma şekli çok gergindi. Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu. Ağaçların arasından sızılan güneşte bakışları kısılınca, kara gözlerine düşen ışık parlamalarıyla kalbim hızlandı. "Gözlerin gerçekten çok güzel Deren."

Hafifçe irkilip bana döndü, biraz baktıktan sonra mahcup bir çekimserliğe büründü. "Aniden öyle iltifat etme."

Deren biraz fazla eril bir karaktere sahip olduğu için iltifat almayı kendisine değil de bana daha çok yakıştırıyordu. Bu halini anlamakta zorlanmadan konuyu değiştim. "Benim geleceğimi biliyorlar mı?"

Aynı gerginliğine dönerek, "Hayır," dedi. "Sürpriz olacaksın."

"Heyecanlandım," dedim, Derenle insanı duygularımı ender paylaştığım için garipsedim kendimi. Heyecanlıyım, mutluyum, üzgünüm kelimelerini kolayca kullanmıyordum.

Kapıyı açtığında ben de aynı şekilde açıp çıktım. Bir elimle çantamı diğer diğer kolumla çiçek buketimi tutarak araçtan inerken dudaklarım titriyordu. Deren ilerlemeye başlayınca bir adım arkasından ben de yürüdüm. Evin verandasını çıkınca Deren kapıyı açacaktı ki durdu. Bana döndü ve uzanıp ceketinin iç cebinden bir adet koyu kırmızı gül çıkardı. Yaprakları taze ve kadife gibi duran gül tanesini bana doğru uzattı. "Sen bir tanesin. Bu bir gül de bunun simgesi olsun."

"Ben..." gülü parmaklarından alıp çiçek buketinin üzerine koydum. "Mersi."

Başını sallayıp önüne döndü, çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Eşikten girerken bir ses duymak için dikkat kesildim, sonra etrafımı inceleyerek kapıyı kapattım. Birkaç adım sonra sol tarafa dönünce geniş bir oturma odası bizi karşıladı. Minimum eşya vardı, koltuklar koyu renkliydi ve geniş ekran televizyonda çizgi film açıktı. Detaylarda boğulmadan heyecanla Nil'i aradım ama etrafta göremedim.

"Deren... Ona sarılabilir miyim? Sadece bakıp geri mi götüreceksin beni?"

İlk kez üçümüz bu şekilde bir aradaydık.

Kalbimin dört ayrı köşesine de sahip oluyordum sanki.

"Kaymen!"

Deren bana dönmüş cevap vermek üzereyken kulağımı dolduran neşeli ses ile birlikte elimdeki buketi düşürüp arkama döndüm. Nil'in ellerini ağzına kapatmış, ilk merdiven basamağında durmuş olduğunu gördüm. Ona haftalar sonraki ilk bakışımda yüreğimin kat kat altında bir güneş doğdu ve ışıltısı gözlerime kadar yansıdı. Ağzımdan bir gülüş kaçtığında, Nil gördüklerine hayret etmiş şekilde çığlık atıp basamakları koşarak inmeye başladığında korkuyla ileriye atıldım ve onun düşmesinden endişe duyarak üçüncü basamakta yakaladım. Ayaklarını yerden keserek kollarıma aldım. "Nil, güzel bebeğim!"

"Kaymen, inanmıyoyum, sen misin bu?"

Bir elimle sırtından diğer elimle başından tutup onu kucağımda dengelerken kendime sıkıca bastırarak sarıldım. Dalin şampuanla

beraber kendine has o kokusu geliyordu bunuma. Çiçek gibiydi. Omzuna yaslanıp kokusunu içime çekerken küçük ellerinin dokunuşunu hissedip gülümsedim. "Benim bebeğim, seni görmeye geldim."

"Yüya mı görüyorum yoksa? Ben seni yüyamda gördüm çünkü."

Elini yanağımda hissedince kafamı kaldırıp ona baktım ve basamaklarından inerken bu tatlılığına gülümsedim. Fakat onun dudakları titriyor ve gözleri dolu dolu bakıyordu, korkarak yanağımdaki eline bastırdım yüzüme. "Gerçekten buradayım, rüya değil. Ama sen... gözlerin neden doldu?"

Bir anda küçük elini ağzının üstüne koydu ve gözlerinden birer damla yaş düştü. Çocuk kalbindeki hüzün yüreğimdeki o sıcaklığı hemen üşütmüştü. "Seni göydüğüm için ağlıyorum."

"Ah, benim büyük kalpli Nil'im!"

Onu kalbime doğru bastırdım kolları boynumu sıkıca sararken, kendi etrafında döndürdüm. Örülmüş sarı saçları uçuşurken, kucağımda zıplamaya çalışıp aniden yanağımdan öptü. Sonra geri çekilip diğer yanağımdan. Kolları gerçekten özlemiş birisi gibi beni sarıyor, sımsıkı tutuyordu.

Karina da... Tekrardan bana böyle sarılabilir miydi?

Kafasını biraz çektiğinde tekrar göz göze geldik ve Nil yanağındaki yaşları silerek bana gülümserken, "Ben de seni öpebilir miyim?" diye sordum.

Hızlı, heyecanlı şekilde başını sallayıp nazlı nazlı kıkırdadı. "Öpebiliysiiiiin amoye mio."

Aa. Yanlış telaffuz ediyordu ama... "Unutmamışsın Nil," dedim gözlerim dolarken.

Bu kez ağzındaki elin üstüne utangaç şekilde kıkırdayınca boğazıma yumru oturdu. Ona hiç kötü bir şey yapmamıştım ama o da Karina'nın beni özlediği gibi annesi babasını özlemişti, ben seyretmiştim. Suçluluk ve kendime karşı olan sevgisizliğimle beraber onu yanağından öperken, "Unutmam," dedi. Sonra sır verir gibi kulağıma eğildi. "Aslında bazen unutuyoyum ama beynimi çalıştırıp hatırlıyoyum!"

İki yanağından, alnından, küçük burnundan öpüp saçlarını okşarken tırtılımı kendi etrafında bir daha döndürdüm. "Ben de seni hiç unutmadım. Haftalardır aklımdasın. Seni bir daha göremeyeceğimi sanıp çok üzüldüm."

"Ben babama yüz kez dedim Kaymen, vallahi dedim!" Hararetle konuşup ellerini kaldırdı ve sonra yeni fark etmiş gibi sol tarafa döndü. Doğrusu ben de birkaç dakikadır unutmuş gibiydim Deren'in varlığını. Geldiğimizden beri dikildiği yerdeydi, tanımlayamadığım bir şekilde ikimize bakıyordu. Rahatsız olmasından endişe edip Nil'i kucağımdan indirsem mi diye düşünürken, tırtılım konuştu. "Baba Kaymen artık bizimle mi yaşayacak?"

Deren ifadesizliğine bir gülümseme yerleştirip bu tarafa yürüdüğünde, o yaklaşmadan önce Nil'e bir daha dönüp sıkıca sarıldım. Alnından, sarı saçlarından öptüm. O tüm sevimliliğiyle gülümserken de, Deren uzanıp onu koltukaltlarından kavradı ve kucağına çekti. "Babaya sarılmaya gönlün yok herhalde tırtılım?"

Nil aynı coşku ve aşkla Deren'in üstüne çıkıp kollarını etrafına doladı. Babasına bakarken gözleri bambaşka şekilde parlıyordu. Babasına aşık büyüyordu. Eğilip Deren'in yanağından öperken küçük ayaklarıyla onun karnına vurdu. "Ben senin canını yeyim baba!"

Deren onu kucağında kolayca tutarak alnını alnına yasladı. "Kimden öğreniyorsun bunları?"

"Sen diyorsun ya baba! Unuttun mu? Yaşlanıyoysun sen galiba baba..." Nil yaptığı esprinin farkındaymış gibi kıkırdayınca, Deren onun gülüşünü hayranlıkla izledi. Galiba... ben de onları. Deren'in tamamıyla şefkat ve merhamete bürünen haliydi bu, saf iyiliğiydi.

"Utku'nun yaptığı şakaları bana yapma demiyor muyum Nil?" Deren onu koltukaltlarından kavrayıp havaya doğru kaldırınca Nil'in saçları ve ayakları aşağıya sarktı. Bu hareket neredeyse Nil'i gülmekten bayıltacaktı. "Bak bak, salyası akıyor ağzından, bebek misin kız sen hâlâ!"

Nil gülmeyi hemen sonlandırdı. "Sensin bebek!" Dil çıkardı.

Deren, onu havaya doğru atıp tutunca Nil bir daha neşelenip çığlık attı. O neşesini, sevincini gördüğüm için mutluydum. Sağlıklıydı, babasıyla mutluydu, ruhu ışıldıyordu. Kızımı bu şekilde görmek için sanırım her şeyi verirdim ve Nil'i de böyle gördüğüm için mutluydum.

Nil'in, "Ee, Kayina'yı getirmediniz mi?" diye sorduğunu duyarken Deren'in onu yere bıraktığını fark ettim. İkimize de merakla bakıyordu.

"Karina'yı da unutmadın," dedim, henüz babası bile bilmeden Nil biliyordu Karina'ya sahip olduğumu.

"Kaymen insan arkadaşını unutur mu?" dedi beni tasvip etmiyormuş gibi ellerini havaya kaldırarak.

"Doğru diyorsun amore mio, unutmaz tabi."

"Sen mi unuttun o zaman?" Bana yaklaşıp bacağıma doğru sarıldı, kafasını kaldırıp gülümsedi. "Neyede?"

"Canım... O şimdi gelemez," demek zorunda kaldım. "Uyuyor, çok yorulmuş, dinlenmeye ihtiyacı var." Nil'e üzüntümü hissettirmemeye çalıştım. "Sonra görürsün olur mu?"

"Çok mu yoyulmuş? N'olmuş ki?"

Boğazıma oturan yumru yüzünden cevabım gecikti. "O gittiği yerde... çok çok neşeliymiş, oyunlar oynamış, eğlenmiş, mutluymuş... mutluluktan yorulmuş inanır mısın?"

Deren'in beni izlerken yutkunamadığını gördüm.

"Hımm," dedi pek de anlamadan. Düşünceli göründü. "Ne zaman uyanıy peki? Sen benim beklediğimi söylemedin mi Kaymen! Ya niye kimse benim dediklerimi yapmıyoy?"

Deren ona cevap verecekken üçümüze de ait olmayan adım seslerini duyup merdivene baktım. Utku bir basamak inmiş, doğrudan bana bakıyordu. O Nil gibi yumuşak ve sevecen görünmüyordu, bakışları oldukça mesafeliydi. "Merhaba," dediğimde beni süzerek cevap vermeden Deren'e döndü. "N'oluyor? Karmen neden geldi?"

Belki de bana en hak ettiğim şekilde davranan oydu, bu yüzden kızmıyordum. Deren uyaran gözlerle bakarken, Nil amcasına doğru döndü. "Ben çağırdım ya amca! Kaymen gelsin dedim, babam da getirmiş."

Basamaklara doğru bir adım yaklaştım ve Utku, "Kendine dikkat et o zaman," dedi Nil'e, imalı şekilde.

İrkildiğimi belli etmemek için arkamı döndüm ve yere düşürdüğüm çiçeklerime eğildim. Nil amcasına, "Niye ki?" derken çiçek buketini alarak doğruldum. Deren'de kızgınca bakmıştı Utku'ya. Nil'in yanına döndüm. "Canım, bunları sana almıştım, seni görünce heyecandan düşürdüm."

Utku ve Deren bize bakarken, Nil yerinde zıplayarak verdiğim buketi aldı. Buket büyüktü, neredeyse onun kadardı. Tutamamasına gülerken, Deren buketin üstündeki kırmızı gülü alıp bana uzattı. Sessizce alıp arkama saklarken, "Niye ona çiçek veydin?" diyerek babasına döndü Nil.

"Karmen'e almıştım," diye cevapladı Deren.

Nil bunun hakkında ne düşeceğini bilemeyerek çiçeklerini koklarken, Utku'da basamakları inerek bize yürüdü. Üzerinde çoğu zaman olduğu gibi hiçbir şey yoktu, altında da eşofmanı duruyordu. Bana göz atarken, "Abim... Karina'dan bahsetti," dedi, daha yumuşak bir sesle. Sonra gözlerini kaçırdı. Ateş erkekleri iyi bir şey söyleyeceklerinde bakışlarını kaçırıyorlardı, kötü şeyleri direkt gözlerimin içine bakarak söylüyorlardı. Deren benden nefret ettiğini gözlerimin içine bakarak söylemişti, aşık olduğunu ise başını önüne eğerek. "Umarım uyanır, o yaşadıklarını hak etmiyor."

Bana araladığı kapıdan girmek isteyerek omzuna dokununca irkildi ve kafası karışmış göründü. "Teşekkür ederim. Karina'yı görmek ister misin?"

Bu soru Deren'i de kendisi de şaşırtmış gibiydi. Bir cevap veremeyerek ensesini kaşıdı ve ardından Deren'e döndü. "Nalan bunu öğrenirse... Nil'i almak için her şeyi yapar."

"Annem mi geldi?" diye heyecanla bize döndü tırtılımız, Nalan'ın adını duymuştu demek.

Deren ona doğru yürüdü, elinden tutup koltuğa götürdü. "Çiçeklerini beğendin mi yavrum?"

"Bayıldım! Bayıldım! Meysi Kaymen," dedi ve gözleri benim üstümdeyken kırmızı gülüme bir daha baktı. "Sen neden Kaymen'e gül aldın. Daha önce dadıma gül almamıştın."

Ah, demek hâlâ bunu düşünüyordu. Üstelik beni dadısı sanmaya devam ediyordu. Haklıydı, ona haftalarca bunu söylemiştim. Deren koltuğa oturup onu da dizine oturtunca Nil eliyle beni yanına çağırdı ve ben oraya ilerlerken, "Karmen'i gördüğüne sevindin mi?" diye sordu Deren, onun duygularını anlamaya çalışarak

Nil hemen baş salladı. "Sevindim tabi baba, göymedin mi?"

"Gördüm," dedi Deren, düşünceli şekilde. "Karmen ile aranız iyi değil mi? Biraz kalmasını ister misin?"

"Hep kalmasını isteyim ki." Tatlı tatlı gülüp bana sevgiyle baktı.

"Abartma Nil," dedi Utku, hâlâ bana taviz göstermiyordu.

Onların çaprazında duran koltuğa oturup gül ile çantamı kenara bıraktım ve ceketimi çıkarttım. Nil amcasına ters ters bakıp bana döndükten sonra, "Çok güzel olmuşsun Kaymen!" dedi coşkuyla ve babasına döndü. "Değil mi baba?"

"Evet," dedi Deren.

"Teşekküy ederim Kaymen'i getirdiğin için." Deren'in yanağına bir teşekkür öpücüğü bırakarak onun dizinden inince, Deren kaş çattı. "Nereye?"

"Kaymen'e bir şey soyacağım," dedi tırtılım ve yanıma geldiğinde heyecanla ona baktım. Elindeki buketi yana bırakarak kollarını uzattı. "Kucağına otuyabilir miyim?"

"Sen benim başımın üstüne bile oturabilirsin tırtılım," diyerek onu kucakladım, nazikçe dizimin üstüne koydum.

Nil henüz anlam veremediğim başka bir heyecanla bana bakıyorken, Deren ve Utku'da bize dikkat kesildiler. Nil ile beni asla yalnız bırakmayacakları belliydi. Nil nazlı nazlı gülüp, "Noyah napıyoy?" dediğinde, biraz şaşırdım açıkçası. Ve aynı zamanda Deren'in hayal kırıklığını gördüm, ağzı bir karış açık kalmış Nil'e bakıyordu. "Beni soydu mu hiç? Keşke o da gelseydi."

Deren ve Utku'yu sinir etmeyecek bir yanıt düşünürken gülmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyordum. Onun özlediğim saçlarını okşadım, çünkü sınırlı vaktimiz vardı ve özlem gidermek istiyordum. "O evde, seni sordu, hatta selam söyledi."

"Yaaaaa." Nil kucağımda şekilden şekile girerek iç çekti ve sonra bir anda gözleri büyüdü. "Senin başka abileyin de varmış! Hiç söylememiştin Kaymen, aşk olsun!"

Ah...

Deren'in gırtlaktan çıkardığı sinir dolu sesi ve ardından kızını kaybetmemek için verdiği mücadeleyi duydum. "Nil, ben sana o adamı unut demiştim. Noyah'ı görmeyeceksin, diğer abilerini de."

"Noyah değil, Noah abi," dedi Utku, neredeyse gülerek.

Deren yanlışına sinir olmuş şekilde ağzına vururken, Nil tekrar bana döndü. "Abileyin vay yani?"

Utku oturduğum koltuğun arkasından yaklaşıp başımın üstünden Nil'e eğildi. "Var diyelim, n'apacaksın kız?"

Nil, yanakları pembeleşirken omuz silkti. "Hiiiiç. Oyun oynayız."

"Oynayamazsın efendim!" Deren koltuktan kalktı.

"Oynayım efendim!" Nil tekrar benimle bakıştı. "Ha bir de Yaman'ı soyacaktım sana..."

"Nil, bak kalpten gideceğim yavrum..." Deren oturduğumuz yere kadar gelip Nil'i dizlerimden alırken ben hâlâ sessiz bir gülmeme savaşı

veriyordum. Hakikaten en yakışıklı oyun arkadaşlarını istiyordu. "Neden böyle yapıyorsun? Ben o adamlardan bahsetmeni istemiyorum, babandan başka erkek hakkında konuşma yahu!"

"Yine unutulduk arkadaş," dedi Utku, kaprisli şekilde.

Deren, "Amcandan da bahsedebilirsin," diyerek onu ekledi.

Nil babasına tatlı tatlı gülümseyip bana döndü. "Diğer abileyinin adı ne?"

Deren bir daha hayret içinde kalıp hareketsiz dururken, ben cevap verdiğim takdirde başıma gelecekleri düşünüyordum. Utku doğrulup Nil'e kızgınca bakarken, "Yok abi, bu kız bizi artık sallamıyor," dedi.

"Dante ve Salvador," diyerek abilerimin ismini fısıldadım Nil'e. "Ama Salvador evli canım."

Nil parlayan gözlerle bakıp amcası ile babasını umursamadan, "Salvadoy, Dante," diye tekrarladı. "Ya keşke gelseler! Baba..." Deren'e döndü. "Gelebiliyler mi?"

"Nil... Bilerek mi yapıyorsun kızım?"

Nil masum masum kıkırdadı. "Neyi?"

Deren alnını onun kafasına yaslayarak sabırlı nefesiyle ciğerini doldururken, "Allah'ım şu kıza erkek nefreti ver," diyerek içten bir şekilde dua etti.

"İnicem," diyerek o sırada Deren'in kucağında hareket etmeye başladı Nil ve kollarını dramatik şekilde bana uzattı. "Kurtar beni Kaymen!"

Nil'e kendi isteğimle yaklaşıp yaklaşmamakta kararsız kalıp sonra da bu şansı değerlendirerek yaklaştım. Onu kollarımın arasına alıp babasından uzaklaştırdım ve yüz yüze bakarken, "Saçların çok güzel olmuş, kim yaptı?" diye sordum.

"Utku'cuğum yaptı," diyerek bu kez köşede duran, ifadesiz görünen Utku'ua göz süzdü Nil ve Utku'nun gözlerindeki ışığı bu sayede gördüm. "Ama saçlarımı tarayken çok acıttı! Ben de tarakla onu kovaladım!" En utangaç haliyle güldü.

"En son tarağı ağzıma sokmaya çalışıyordu," dedi Utku.

"Şakacıktan!" Nil kollarını boynuma sararak benimle irtibata geçti. "Ben yokken neley yaptın? Neyedeydin?"

Hâlâ kafasında soru işaretleri vardı, kendisini neden bıraktığımı merak ediyordu, ya da bir anda hayatına neden girdiğimi. "Ailemle

beraberdim, uzun süre onları görmediğim için özlemiştim. Özlem giderdim."

"Anlıyoyum seni," dedi hemen. "Ben de babamı, annemi çok özlemiştim."

Bu sözcükleri söylememesini tercih ederdim, çünkü Deren ve Utku için uyarıcıydı. Tahmin ettiğim gibi Deren huzursuz olup ensesini kaşıdı. Ben ise Nil'e, "Şimdi babanlasın," dedim. "O da seninle, hep beraber olacaksınız."

"Ama annem yok," dedi hüzünle. Bu yaştaki bir çocuğun annesi ve babasını yanında istemesi kadar normal bir davranış olamazdı. "Ama hafta sonu gelecekmiş, telefonda konuştuk."

Nil'in, annesini görecek olmasına seviniyordum. "Çok sevindim Nil."

Bir anda düşünceli görünerek başını önüne eğdi, bilinçsizce bakışlarını kaçırdı. Onu buna itenin ne olduğunu merak ederken, "Annem sana niye vuydu?" diye sordu. "Çok üzüldüm ben! Ama annemle konuştum, biy daha yapmayacakmış."

Güzel kızım benim, ne kadar tatlı ve iyi kalpliydi. Nalan anneydi ve içgüdüleriyle davranmıştı, suçluluğum yüzünden ona kızamıyordum. "Unuttum bile," dedim. "Annen iyi bir kadın, seni de çok seviyor. Eminim bir daha yapmaz."

Kollarını yeniden boynuma sarıp sıkıca tutundu bana. Üzerinde beyaz tişörtü ile papatyaları olan kot tulumu vardı. İnanılmaz tatlı görünüyordu. "Ee, Noyah'ın n'aptığını söylemedin?"

Deren delirdi. "Nil!"

Nil ile göz göze geldik ve ikimiz de gülmeye başladık. Kızımı bulduğumdan beri daha esnektim, gülümsüyordum. Tırtılımın ışıltılı gözlerine bakarken gülmemekte imkansızdı neredeyse. Deren bize homurdanırken, "Sen neler yaptın?" diye sordum tırtılıma.

"Hiç, n'apim, çocuğum ben, n'apabilirim ki zaten..." sanki çocuk olmaktan da bir şey yapmıyor olmaktan da sıkılmış gibiydi. "Oyun oynuyoyum, yemek yiyorum, Elsa izliyorum, çiş yapıyorum, banyo yapıyoyum, Utku'yu dövüyorum..."

Son yaptığının amcasında nasıl bir etki bıraktığını görmek için Utku'ya bakınca, Nil'e göz kırptı. "Saçlarımı iki kulak yaptığını söylemiyorsun?"

"Ay evet," dedi Nil amcasına sevgiyle gülümseyerek. Utku'nun saçları biraz uzamıştı, başının üstünde dağınık duruyordu ve açıkçası

güzel bir yüzü olduğu için her saç modeli yakışıyordu. "Amcamın saçlarını bağlıyoyum, iki tane tokatımı ona hediye ettim." Nil'in gözleri bir başka parladı. "Kayina dinlenince buraya getiy tamam mı? Ben onun da saçlarını bağlarım."

Kalbimin bir oyun arkadaşı vardı.

Nil Karina'nın ilk arkadaşıydı.

Bu soruyu cevapsız bırakmanın hüznüyle gözlerim dalarken, Deren yaklaşıp Karina'yı kucağımdan aldı. "Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu.

"Seni yedim, midemdesin," dedi tırtılım. Bunun, Utku veya Deren'den öğrendiği bir cevap olduğu aşikârdı.

Deren onu kolaylıkla hareket ettirip kollarına yatırdı, yüzünü karnına doğru gömüp hafifçe ısırınca Nil bağırarak onun saçlarını çekiştirdi. "Midendeyim demek, hani bakayım neredeyim?"

"Ya baba sen çocuk musun? Şaka yaptım, anlasana!" Nasıl da güle güle konuşuyordu.

Benim gibi onları izleyip, benimle göz teması kurmamaya dikkat eden Utku gergince, "Yemek yedirdim ona," dedi.

Deren Nil'i serbest bırakıp ayaklarının önüne koyarken kardeşine göz kırptı. "Eyvallah. Sen yedin mi?"

"Atıştırdım," dedi kısaca.

"Yalan söylüyoy!" Nil işaret parmağını ona doğrulttu. "Yemedi, iştahı yokmuş."

Bu Deren'in canını sıktı, Utku'nun keyifsizliği onu üzüyordu. Kardeşine doğru yürüdüğünde ben de kalkıp Nil'e yaklaştım, o da bana koltuğunun köşesine sıkıştırmış oyuncağını gösterdi. Peluş bir tırtıldı. "Güzel mi? Babam aldı. Tıytıl."

"Bayıldım. Baban zevkli adam."

Babasına iltifat edildiğini anlamış gibi gülümseyip arkamda kalan koltuğa doğru baktı. Parmağını ısırma şeklinden bir şey düşündüğünü anlamıştım. "Babam sana niye gül aldı?" diye sordu bir daha. Demek güle bakıyordu.

"Ben sana alırken o da kibarlık edip bana aldı," dedim.

"Hımm," dedi uzun uzun. Tırtılım babasına karşı çok ilgili ve meraklıydı, bir süre daha bunu düşünebilirdi. "Kayina'nın babası kim?"

Sırf onun merakını gidermek için, "Carlos," dedim. "Babası o."

"Caylos yakışıklı mı?" dedi sevimlice gülerek.

Ben cevap veremeden Deren bu kez, "Nil!" diye bağırdı sinirle. Nil'in gözleri büyüyerek omzumun üzerinden arkamı buldu. "O adamın adını duymayacağım bir daha. Ayrıca hiç yakışıklı değil, çirkinin birisi. Yani Allah affetsin bayağı çirkin, sen onun adını bile unut."

"Tamam tamam," dedi tırtılım güllerine doğru koşarak. "Zaten Yaman, Noyah, Dante var..."

"Bak ya," dedi Utku, yeğenine kaş çatarak. "İki ile ikinin toplamını aklında tutamıyorsun ama hiçbir erkek ismini unutmuyorsun."

Nil amcasına üç parmağını gösterdi. "İki iki daha beş yapay bir keye!"

Hem yanlış parmak göstermesine hem de yanlış cevap vermesine şefkatle gülümserken, Deren'de onun yanına yaklaşıp karşısında durdu. "Çabuk buradan kaybol," dedi Nil'e, parmağıyla üst katı göstererek.

Amcasına dil çıkaran Nil babasına dönüp masumiyetle baktı. "Dil çıkaydım diye mi?"

"Hayır, çok tatlı olduğun için. Sana bakmaya dayanamıyorum. Yoksa yiyeceğim."

Nil dudaklarını büzüştürüp gülmemeye çalıştı ama sonra kahkaha atıp Deren'in dizlerine sarıldı. Birinin bacaklarına sarılmayı çok seviyordu, sanırım boyu ancak buna yetiştiği için. Bu tür bir kahkahayı Karina'dan duymayalı öyle çok olmuştu ki, unutacağım diye aklım çıkıyordu.

"Kaymen," diye seslenen Nil'i duyunca gözlerim daldığı boşluktan uzaklaştı. Yanıma gelmiş, elimden tutmuştu. "Sana sesleniyorum, duymuyoysun. Sana odamı göstereyim mi?"

"Ben... Duydum ama şaka yaptım sana," dedim gülmesi için. "Burada odan mı var?"

"Evet, babam baba yatak bile aldı," dedi.

Deren'e doğru baktım. Yalnız kalmamızı istemiyordu, Nil'e bir şey yapmayacağımı bilse beni onu rahatsız eden duygular vardı. Nil beni merdivene doğru çekiştirince Utku yerinden hareket etti. "Ben de geleyim Nil."

"Ya Kaymenle özel bir şeyler konuşacağım!" Amcasını eliyle itti.

Acaba hangi erkek hakkında...

Tırtılımın benimle konuşacak şeylerini merak ederken, Deren kızına bakarak, "Amcan da gelsin," dedi net şekilde ve Nil, babasının sesindeki uyarıyı sezerek başını sallamak zorunda kaldı. "Sen de bize çikolatalı süt yap baba."

"Hay hay efendim," dedi Deren.

Nil'in beni çekiştirmesine izin vererek üst kata çıktım. Utku biraz arkamızdan geliyordu. Üst katta birkaç oda gördüm ve Nil'in kapısını açtığı odaya girince evin koyu renklerine kıyasla kendimi bir prenses odasında buldum. Deren, onu mutlu etmek için burayı sevdiği renklerle kuşatmıştı. Bunun için ne ara vakit bulduğunu bilmiyordum ama Deren hakkında şunu biliyordum; bir şeyi yapmak istesin, birisine vakit ayırmak istesin yapardı.

"Bak, babam bana oyuncak aldı," dedi Nil ve beni büyük bir oyuncak sepetinin yanına götürdü. "Buyada bir sürü var. Bazılarını çok sevmiyoyum, acaba Kayina sever mi?" Durup bana döndü. "Kayina kaç yaşında?"

Utku kapının önünde dikkatle bizi izlerken, "Üç yaşında," dedim. "Senden biraz küçük."

"Hiç benden küçük biyisini tanımamıştım," dedi heyecanla.

Karina'yı gerçekten arkadaşı olarak benimsediği aşikârdı. Zaten Nil'in arkadaşı da yoktu, bu yüzden Karina'yı özel bir yere koymuştu. Fakat onunla hayalini kurduğu oyunları oynaması mümkün olur muydu, bilmiyordum.

"Beyaber yatalım mı?" diyerek bu kez beni aynı heyecanla yatağına çekti Nil. Benimle vakit geçirmek, daha önce beraber yaptığımız şeyleri yapmak istiyordu. "Babam da bize masal anlatır oluy mu?"

Eğer Karina beklemiyor olsaydı seve seve, saatlerce Nil ile kalırdım. Şimdi ise... Karina evdeydi, merak içindeydim, bir şey olursa diye korkuyordum. Nil'i üzmemeye çalışıp, "Şimdi uyursak ben eve gecikirim," dedim. "Biraz oyun oynayalım, ardından benim Karina'nın yanına dönmem lazım aşkım."

Elimi bıraktı. "Beni özlemedin mi? Ben seninle uyumayı özlemiştim."

"Hem de nasıl özledim," dedim yatağın ucuna oturup onun yüzünü okşarken. "Ama Karina'nın bana ihtiyacı var. Onu yalnız bırakamıyorum. Keşke... seni de yanımda götürebilsem, Karina'yı görürdün."

Utku'nun, "Bu imkânsız," dediğini duydum ve söylediğimle huzursuzlandığını anladım. Nil amcasına göz atıp bana döndü, kulağıma eğilerek fısıldadı. "Beni çantana koyup götüy."

Yeniden, kalbinin atışını avuçlarımda hissederek sarıldım küçük bedenine. "Karina'yı görmek için mi gelmek istiyorsun?"

"Hıhı," dedi ve amcasını kontrol edip tekrar fısıldadı. "Bir de abileyini."

Bu kız hayatta gördüğüm en komik çocuktu, farkında olmadan çok fazla güldürüyordu. Onu koltuk altlarından kavrayıp yatağa sırt üstü bıraktım ve gıdıklamaya başlayıp yanaklarından öpmek için eğildim. "Sen benim için o kadar özelsin ki Nil. Hayatımın en karanlık günlerine güneş gibi doğdun, gülmeyi unutmuşken beni gülümsettin. Hayatıma senden..." ve babandan diye geçirdim içimden. "... daha değerli birini almamıştım."

Utku'nun arkada *almadın, çaldın,* diye kızdığını duysam da duymamış gibi yaptım.

Geçtiğimiz günlerde beni aramıştı, bu yüzden beni sevmeye karşı koyamadığını ama hâlâ öfkeli olduğunu düşünüyordum. Kendimi Deren'e açıkladığım kadar ona da açıklamam gerekiyordu ama önceliğim Nil ile vakit geçirmekti.

O sırada söylediklerimi anlamışçasına gülümseyen Nil ile göz göze gelip yüzüne düşen saçını çektim. Kafasını kaldırıp yanağımdan öptü. "Ben seni çikolatadan bile çok seviyoyum."

"Aaa, o zaman beni gerçekten çok seviyor olmalısın," dedim şaşırarak. Çikolataya ne kadar düşkün olduğunu biliyordum.

"Hıhı ama aramızda kalsın." Üzülmüş gibi yüzünü astı. "Babam kıskanıyoy ya, çocuk sanki."

Ben o çocuğu çok seviyorum.

Deren'in kıskançlığını farkında olmasına gülümsedim. O da gülümsüyordu. O zaman fark ettim yeni bir dişinin daha çıktığını. Güldüğünde gözlerinin kenarlarında babasında olduğu gibi iki ince çizgi oluşuyordu. Sağlıklı ve güzel görünüyordu. Gerçekten gün ışığı gibiydi. O bu kadar parlakken... Karina'nın karanlığını da aydınlatabilir miydi?

Nil'in başını göğsüme koyup uyumasam da bir süre onunla konuştum. Bana anlatacak çok şeyi birikmişti belli ki, pek susmuyordu. Saçları çok güzel kokuyordu, amcası ile babasının ona titiz davrandığı

çok açıktı. Konuyu sürekli annesine getirmişti, anladığıma göre özlemişti. Deren'in bununla ilgileneceğine, kızı için her şeyi yapabileceğini biliyordum.

Bir süre sonra sanırım ki Nil çok konuşmaktan kollarımda uyuyakaldı. Ağzı açık uyumuştu, elleri ise kalbinin üstünde yumruk olmuştu. Kafası kolumun üzerindeydi. Onu dakikalarca izlemeye devam edip sonra kolumu kafasının altından çektim, yastığa bıraktım. Dirseğim çenemin altında dururken onu izledim. Uyurken bile çok canlı, hayatın içinde duruyordu.

Karina böyle değildi, ruhu yok gibiydi.

Yanağımdan akan yaşı silerek yataktan doğruldum, gitsem iyi olurdu. Nil ile daha çok vakit geçirmek isterdim ama Karina'm... En ihtiyacı olduğu anlarda yanında olamamak gibi bir travmam vardı, kızımın yanında geçirmediğim her dakika için pişmanlık duyuyordum. "Seni seviyorum," diyerek Nil'in yanağından son bir kez öptüm. "Gitmem gerekmese gitmezdim ama Karina'yı çok özlüyorum... onu kaybedersem, yanında geçirmediğim her an için pişman olacağımı biliyorum."

Dünya güzeli tırtılımı yatakta bırakıp onu sarsmadan doğruldum ve arkamı döndüğümde bir ufak sendeledim. Deren'in bizi izlediğinden haberdar değildim. Kapının girişinde dikiliyordu, bir eliyle pervazı tutmuştu. Gözleri düşünceli ve sır vermez şekilde bakıyordu. Utku ile yer değiştiğini görmemiştim. Yattığım için bozulan elbisemi düzeltip saçlarımı kulaklarımın arkasına koydum ve ona yürümeye başladığımda, Deren topuk tıkırtılarımı izleyerek beni aşağıdan yukarıya süzdü. "Gün içinde pek uyumaz, nasıl uyuttun?"

"Annelik sırrı," dedim.

Deren Nil'e doğru bakarken masum bir sevgi içinde göründü, bana döndüğünde ise kafamın üstüne koyup saçlarımda aşağıya indirdi elini. "Gidiyor musun?"

"Evet," dedim kalbim kızımla atarken. "Karina'nın yanına dönmem lazım, belki... bekliyordur beni."

Başını salladı, zaten o da Nil ile uzun uzun vakit geçirmeme hâlâ açık değildi. Eşikten dışarıya çıktığımda Deren'de beni takip etti, basamakları inerken ensemdeki saçlarıma dokundu. Ayırt edebilirdim onun ellerini, saçlarıma dokunurken enseme değen parmaklarının kemiklerini.

"Yaptığım çikolatalı sütten iç, öyle git," dedi, aşağıya indiğimizde.

Utku'da cam kenarında dikilmiş, fincandan çikolatalı süt içiyordu. Koltuğa oturup kırmızı fincanı aldım ve içmeye başlarken, Deren koltuktaki kırmızı gülü alarak yanıma koymak için eğildi. "Unutma."

Başımı sallayarak fincanımdan bir yudum aldım. Ilık ve lezzetliydi. Yapay değil, doğal bir tadı vardı. Deren'in Nil'e çikolatalı süt yapmak için mutfağa girmesi çok tatlı gelmişti. Kendisi de yanıma oturup dirsekleriniz dizlerine koydu, düşünceli gözlerle kardeşine baktı. "Karmen'i dinlemek ister misin?"

Evet, Deren'e anlattıklarımı ona kendim anlatsam belki içtenliğimi görürdü. Elbette Deren bir şeyleri ona açıklamıştır ama benim anlatmam daha farklı olurdu. Bize doğru dönüp aramızdaki mesafeye, yanımdaki kırmızı gülüme baktı. "Hayır, istemiyorum. Sen anlattın zaten. Kızının katillerini... bulmak için yapmış. Fakat sonuçta yaptı, bizim canımızın ne kadar yandığını, senin nasıl parçalandığını görmesine rağmen vazgeçmedi. Bu kadar bencil bir kadının... sana verdiği değere de inanmıyorum." Tekrar önüne dönerken yanakları kızarıktı ve kollarını gergin şekilde göğsüne bağlamıştı. "Karina için çok üzüldüm, çok sevindim... Ama bu bize yaşattıklarını değiştirmez."

Deren, Utku için kendisinin daha genç ve fevri hali olduğunu söylemekte çok haklıymış. Deren'in ki daha olgun bir öfkeyken Utku'nunki yakıp yıkan bir gençlik öfkesiydi. Koluna, benim yüzümden vurularak açılan kurşun yarasına bakıp, "Benim yüzümden vuruldun bile," dedim. "Haklısın, zaten benim yaptığım affedilecek şey değil."

Kurşun yarasına bakıp omuz silkti. "O, bize açtığın diğer yaraların yanında bir hiç. Abim... kendini sana kaptırmış olabilir ama ben hâlâ aklı başındayım, yaptığında hiçbir haklılık payı bulamıyorum."

Çikolatalı sütümden bir yudum daha alıp uzun parmaklarımı fincanın etrafına sardım. "Çok şanslısın, aklın hâlâ başında olduğu için. Çünkü ben uzun zaman önce kaybettim. Kendi acımdan başka hiçbir şeyi görüp hissetmedim."

"Biz de sayende aynı raddeye geldik," dedi tamamen arkasını dönerek.

Hemen kalkmış olmamak için fincandan iki yudum daha aldım. Boğazımdaki yumruyu itmeme yardımcı olmuştu. İnsanların hayatlarına yaptığım dokunuşlar düşünülürse gerçekten iyi bir insan

değildim. Çok da kötü bir insan olsam iyi olup olmadığımı sorgular mıydım, orası da muammaydı. Fakat... iyi bir insan değilsem de bunun bedelini yeterince ödedim.

Fincanı sakince sehpaya bıraktıktan sonra doğruldum. Koltuktaki gül ile çantamı alarak Utku'ya son kez baktım. "Yine de anlatmamı istersen gelebilirsin."

Deren, gergince oturduğu koltuktan kalkıp Utku'ya göz attıktan sonra peşime düştü. O gelene kadar kapıyı açıp dışarıya çıktım ve Deren'in de ceketi aldığını görüp, "Sen nereye?" diye sordum.

"Nil uyanmadan bırakıp geleyim seni."

Hakikaten bazen gangster olduğumu unutuyordu.

"O kadar yol yapmana gerek yok, tek başıma gideceğim."

Kapıyı yavaşça kapatıp kolunu omzuma attı, bana omzunun altında arabaya kadar eşlik edip kapımı açmak için eğildi. Beni ilk kez bu şekilde omzunun altına almıştı. "Korumalarını gönderdin, yalnızsın. Daha geçtiğimiz gün keskin nişancının birisi seni hedef aldı. Yalnız kalman tercihim değil, huzursuz olurum şimdi."

Bunun için inatlaşmanın pek de bir anlamı olmayacaktı. Açtığı kapıdan geçip koltuğa yerleştim. "Mersi."

Kapımı kapatıp kaputun etrafında dolanırken dışarıdaki polislerle bir şey konuştu, sonra koltuğa yerleşti. Arabayı dikkatlice buradan uzaklaştırırken, ben de güneş gözlüklerimi tekrar gözlerime indirdim. Sabırsızca Karina'ma dönmeyi beklerken sırtımı koltuğa yasladım. Otobana çıkıp seri şekilde ilerledi ve birkaç dakika sonra terlemiş olmalı ki, üzerindeki ceketi çıkartmak için direksiyonu tek eliyle kavradı. Gözlüklerimin üstünden hareket eden omuzlarını, kemikli ellerini, terleyen boğazını izlerken avuçlarımı kaşıdım.

Yolu takip ederek çıkarttığı ceketi dizlerime atınca, üstündeki sıcaklığı bacaklarımda hissedip ceketinin kumaşına yumuşak şekilde dokundum. Gözlerim, içimdeki ateşle onu izlerken, "Gördün, Nil ile ben beraberken çok mutlu oluyoruz," dedim.

İtiraz etmedi. Kabul etmedi. Dirseğini cama koyup direksiyonda ritim tuttu.

"Eve dönünce onu tekrar görmeye geleceğimi söyle olur mu? Vedalaşamadım, gönül koymasın." Bu terimi ondan öğrenmiştim, gönül koymanın ne demek olduğunu.

Deren bana yan bir bakış attı. Ceketini okşayan parmaklarımı izleyip huzursuz bir nefes aldı. "Nil ile tekrar görüşeceğini mi sanıyorsun?"

Ceketini bıraktım. "Görüşemeyecek miyim?"

Parmağı direksiyona çarpmaya devam ederken gözlerimi uzun uzun inceledi. Kimse bana aşk hakkında nasihatlar vermemişti ama aşk hayatına seni mutlu etmek için girip öldürerek çıkarmış gerçekten de. Gözlerindeki kararsızlıklıkla önüne dönüp kafasını iki yana salladığında aklımdan bu düşünce geçti. "Bilemiyorum, doğru olur mu bilemiyorum..."

Demek hâlâ bilmiyordu, hayır demeye devam ediyordu. Nil'i görmek için her defasında yalvaracak mıydım? O bir kez olurdu. Bu dengesizlik can sıkıcı olmaya başlamıştı. Görüşmüştük işte, tekrar görüşmek için aynı tartışmaları yeniden mi yaşayacaktık? Sabırla soluyup, "Arabayı durdur," dedim ona.

"Ne?"

"Arabayı durdur!" Diye bağırarak ona döndüm.

Deren, bağırdığım için ciddiyetimin farkında oldu ve arabayı sert bir frenle durdurup bana döndü. Tek kaşını sorgular halde kaldırmıştı. Ona dışarıyı gösterip, "İn," dedim. "Evine defol. Ben kendim gideceğim."

Gözbebekleri ısınmaya başladı. "O ne demek? Kovuyor musun beni? N'oldu şimdi?"

"Ne olduğunun farkındasın, bana aptalı oynama." Dizimdeki ceketi onun suratına doğru fırlattım ve kendi tarafımdaki kapıyı açtım, kızgınca koltuktan inip aracımın etrafını dolandım. Şoför kapısını açıp kolumdan tuttuğum gibi onu dışarıya çektim. "Madem ben Nil'i göremem, sen de şoförüm olamazsın! Haksızken üste çıkmamaya çalışıyordum ama yeter! Fazla naz aşık usandırır!"

Deren, onu çekerek çıkarttığım için neye uğradığına şaşırarak dışarıya çıktı, yere düşen ceketini alıp şaşkınlıkla doğruldu. "Fazla naz aşık usandırırmış... Kimden öğrendin kızım sen bunu?"

"Ebenden!" Diyerek oldukça kabalaştım.

Deren ellerini sertçe beline koyunca onu göğsünden itip arabadan biraz daha uzaklaştırdım. Açık kapıdan içeriye girmeye yeltendiğimde de beni kolumdan tuttuğu gibi kendisine çevirip göğsüne çekti. "Ha... Arabaya binip öylece gideceğini sanıyorsun?"

"Evet," dedim çenemi kaldırarak.

Deren ona doğru kaldırdığım çeneme bakıp elinin birisiyle çenemi kavradı ve ben sinir olup elini itecekken, kolumu kavradığı gibi arkama götürüp belime sabitledi. "Arabaya bineceksin, konuşacağız, eve dönmeyeceğim."

Her harfin üstüne bastırarak yüzüne yaklaşarak, "Yalnız gideceğim," dedim.

Deren bu kadar sert bir karşılık vermemi beklemediğini gösterir şekilde gözlerini kısıp üzerime gelmeye başladı. Sanki farklı bir niyetimi sezmiş gibi bir parlaklık oluşmuştu gözlerinin içinde. "İnatlaşacaksın yani beni?"

"Evet," dedim yeniden.

Üzerime doğru bir adım atınca ben de geriye attım aynı adımı. "Gitmiyorum."

"Gidiyorsun!"

Belime doğru götürdüğü elimi avucunda bir şeyler anlatırmış gibi sıkarak gözlerini yüzümün alçaklarına kaydırdı, dudaklarımı izledi. "Bu konu üzerine kavga mı edeceğiz?"

"Kavga etmek istediğimden yapmıyor..."

"Hayır, kavga etmek etmek istiyorsun," dedi ve üzerime daha büyük bir adım atıp beni sertçe arabaya bastırdı. O kadar baskın bir hamleydi ki vücudumun tümünde sıcaklığını, arsız isteğini hissetmiştim. Duygularımı yüzüne yansıtıp taviz vermemek için sırtımı gerip meydan okur şekilde, "Defolup evine gideceksin," dedim.

Beni arabaya, kendisini de bana bastırıp başını önce sağ, sonra sol tarafına yatırıp dudaklarını yavaşça yaladı. "Bana meydan okumak, sözünü geçirmek istiyorsun. Hoşuna gidiyor değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin," dedim onu itmeye çalışıp ama yalnızca onunla araba arasında kıpırdanıp vücuduna sürtünmüş oldum.

Deren beni zaptetmek için tüm ağırlığını verip, "Yapma," dedi hızlanan nefesleriyle.

Gözlerimi dudak çizgilerinde dolaştırarak, "Bir şey yapmıyorum," dedim.

"Ben senin niyetini anlamıyor muyum?" Çenemi biraz daha yukarıya kaldırarak yüzlerimizi yaklaştırdı. "Kavga edelim, senin peşinden koşayım, sana yalvarayım istiyorsun."

"Eksik söyledin," dedim o beni omuzlarımdan da bastırırken. Nefeslerimiz birbirinden hızlıydı. "Dizlerinin üstüne çökmeni de istiyorum."

Yumuşak İtalya havası tenlerimize değerken Deren'in gözleri kısıldı ve baş parmağı alt dudağıma sürtünmeye başlarken, "Hadi," diye inledi. "Öp artık."

Gözlerim bir daha aralık, istekli duran dudaklarına yoğunlaştı. "Hayır."

Alnını alnıma sertçe koyup kendini bacaklarımın içine sürttü. "İtiraf et, gitmemi değil, kalıp seni öpmemi istiyorsun."

Kalbim çarparken, "Git," dedim kararlı şekilde.

"Gitmeyeceğim!" Alnını bir kez daha alnıma vurdu.

"Aptal," dedim bir kalp atışı mesafesinden.

Gözlerini kapatıp açtı ve benim gözlerine bakma zamanım olmadan, "Başlarım böyle işe," diye fısıldadı. Çenemdeki elini arkaya götürüp kafamı kendisine doğru çekti ve ağzımı sertçe ağzına kapattı. İlk saniyesinde dudaklarımız yalnızca birbirine bastırılmış şekilde kaldı, hareket etmedi. Sıkı dudaklarını, sıcak nefesini hissederek elimi göğsüne koydum ve bu küçük dokunuş Deren'in boğazından inlemesini sağladı. Dudaklarını aralayıp başını sola yatırarak beni feci şekilde öpmeye başladı.

Seni seviyorum öpücüğü müydü senden nefret ediyorum öpücüğü müydü ayırt edemiyordum.

Yalnız üç saniye kadar Deren'i karşılıksız bırakabildim. Dudaklarımı bir nefesle aralayıp ben de onu öpmeye başladığımda gözlerim sonuna dek kapandı ve kalbi elimin altında hızlandı. Boğazımdan alçak inleme seslerinin çıkmasına engel olamadım, uzunca inleyip daha rahat öpebilmek için başımı ona doğru eğdim. Deren'in ıslak dudakları alt dudağımı sertçe kavrayınca acı ve sertliğinden şikayet eder gibi sızlandım fakat hoşuma gidiyordu. Öpüşürken çıkardığımız sesleri ve onun inlemelerini gözlerim kapalı dinleyip gömlek yakasını sertçe açtım. Elimi göğsünden içeriye sokarak tenine dokunurken de dilimi onun dudaklarına sürtüp sürtüp geriye çektim.

"Doğru yap şunu," diye sertçe fısıldayarak kafamın arkasından biraz daha bastırdı ve dudaklarımız acı verici şekilde birbirini ezince ikimiz de inledik.

Nefesim *ruhumda* hapsoluyordu. Onun iki dudağının arasında.

Yapamayacağımı biliyordum, kısa sürede ondan uzaklaşamayacaktım. Parmaklarımın hâlâ gömleğini çekiştirip açmasından o da anlamış olmalıydı ondan kopamayacağımı. Hem kafamdan hem de çenemden beni öyle kuvvetle ağzına yaslıyordu ki beni bırakacağı bir dünya yokmuş gibi hissediyordum. Vücudum sürekli arabaya çarpıyordu ama umurumda değildi. Avuç içini okşar gibi saçlarıma bastırıp üst dudağımın ortasından öpünce elimi karnından aşağıya kaydırıp ben de onu dudağının köşesinden öptüm. Diliyle öptüğü küçük kısımları yaladığında da nefes nefese inleme sesleri çıkarıp kafamı arkaya attım. Gözlerim hâlâ kapalıyken Deren'de dudaklarını çeneme, çenemden boynuma kaydırarak, "Yer ve zaman söyle," dedi hızlıca.

Tırnaklarım karnına saplanırken boynumu sol tarafa yatırıp onun dudaklarına alan açtım. Hâlâ çenemi tutuyor, dudaklarını bir boynuma bir çeneme çıkarıp bulduğu her noktadan öpüyordu. "Bu gece," diye fısıldadım parmağı ağzıma girerken. Dudaklarımı parmağıyla sertçe okşadı. "Yalnız birkaç saat..."

"Bu gece," diye onayladı ve dudakları tekrar yukarıya çıkıp ağzıma yaklaştı, sertçe bastırdı benim dudaklarıma. Dilimle dudaklarını ıslatarak, alt dudağını emerek öptüm onu. "Eve gelip seni alacağım."

Başımı sallarken alınlarımız birbirine yaslandı. Gözlerimi açınca onun da bana baktığını gördüm. Saçlarım birbirine girmiş, dudaklarım hemen tahriş olmuştu. Onun dudakları da koyu bir vişne rengini almıştı ve hâlâ benim dudaklarıma doğru uzanıyordu. Çenemi kaldırıp bir daha ağzımı ağzına bastırdı ve öpmeden dudaklarıyla okşadı. "Seni, seni sabah kadar..."

Ağzım açılınca Deren dayanamayıp bir lanet savurduktan sonra dilini ağzımın içinden kaydırıp kafamı arkaya yatırdı. Neredeyse arabaya çıkmıştım, üzerimizdeki kumuşlar kırışmıştı. Birbirimizi hızlı, sabırsız şekilde öpüp geri uzaklaştık ve birbirimizin gözlerine baktıktan sonra tekrar aynı anda ileriye uzandık, dudaklarımız acıyana kadar öpüştük.

"Vazgeçtim, şimdi," dedi Deren dudaklarını yanağıma doğru kaydırarak.

"Olmaz," dedim elimi yüzüne çıkarıp alt dudağına bastırdım. "Karina'nın yanına döneceğim."

Alnını alnıma vurup yüzünü boynuma saklarken ağzından sert nefesler aldı. Bir şey diyemedi, kızlarımız söz konusu olduğunda diğer şeyleri erteliyorduk. Saçlarımla beraber ensemi de okşayıp baş parmağını bastırınca bir ses çıkarıp yüzümü boynuna yasladım. "Elimde değil, özledim seni," dedi ve dudakları boynumda bir yer arıyormuş gibi telaşla dolaştıktan sonra bir noktada durdu, dudaklarını sürterek öptü orayı. "Yapamayacağımı biliyordum, sana diremeyeceğimi. Ben aşk diyorum ama belki de aptallık benimkisi."

Konuştuğunda parmaklarıma çarpan dudaklarını izleyip parmak uçlarımda son bir kez yükseldim. "Sen, benim seni sevdiğimi düşünerek bana aşık oldun. Bense senin benden nefret edeceğini bilerek sana aşık oldum. Hangimiz... daha büyük aptalız? Bence ben." Gözlerine bakıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve ruhumu öperken tüm nefesimi verdim.

Uzaklaştığımda Deren'in gözlerinde bir derinlik, derinlikte bir ateş vardı. Buna devam edersek çok daha fazla uzayacağı için ellerimi göğsüne koyup onu ittim ve kendime alan açıp kıyafetlerimi düzelttim. Deren hızlı hızlı nefes alarak beni izlerken, saçlarımı da düzelttim ve sonra yüzüne bakarak yaklaştım. Baş parmağımla dudaklarının çevresine bulaşan kırmızılığı sildim. "Hadi, beni eve götür."

Dengesi bozulmuş şekilde başını sallayıp benimle birlikte dudaklarını temizledi. Çoğu çıkmıştı ama hafif bir kırmızılık hâlâ vardı. Yerdeki güneş gözlüğümü alıp uzatana kadar neden eğildiğini anlamamıştım ama gözlüğü bana verince, "Mersi," diyerek arabamın koltuğuna yürüdüm.

Deren birkaç dakika sonra şoför koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdı. Sırtımı arkama yaslamış yolu izlerken elimden tuttu. Parmaklarımızı birbiri arasından geçirip kenetledi ve gözlerini hiç ayırmadan beni eve kadar götürdü. Nil meselesinin üstü örtülmüştü ama sonra açacaktım, o konudaki kızgınlığım geçmemişti.

Birleşen ellerimizi izlerken, "Geri geldi mi?" diye sordum.

Deren sanırım arabayı bir kez daha durdurup beni öpmekten endişe duyduğu için yüzüme hiç bakmadan, "Ne geri geldi mi?" diye sordu.

"Ellerime dokununca öpme isteğin."

Böyle söylediğim an ellerimize baktı. Benimkisi üstte, onunkisi alttaydı. Onun avuç içi de parmakları da büyüktü, benimkisi ise ince. Heyecanla kıpırdayan küçük serçe parmağıma bakarken, "Küçük

detaylar kafanda çok büyük yer kaplıyor," diye fısıldadı ve kaldırıp o küçük serçe parmağımdan öptü. Elimden buse alınca o isteğin geri geldiğini düşündüm, Deren dile getirmese de.

Yolun devamında konuşmadım ama ona bakmadan da yapamadım. Gözlerim uzun uzun inceledi. Nefesleri düzene girmişti. Gözleri nadir şekilde uğruyor, dudaklarımda, vücudumda oyalanıp tekrar yola dönüyordu. Yapamayışını seviyordum. Bana bakamdan yapamayışını.

Malikaneye yaklaştığımızda saatler öğleni bulmuştu. Doğrudan ön bahçeye geçtik ve arabadan beraber indik. Gözlüğümü ve çantamı bana yaklaşan Enrica'ya uzatıp sıcaklayan ensemden saçlarımı çektim. Alt dudağımı ısırarak baktım Deren'e. Arabamın anahtarını vermek için bana yaklaştı ve avuç içime bırakırken sabırsızca soludu. "Gelmemi istediğin saati söylemek için ara beni sevgilim."

Başımı sallayıp parmak uçlarımda yükseldim ve en sevdiğim korumamı boynundan öptüm. Etraftaki korumalar başını eğmişti. "Sesini duymak için de arayayım mı?"

"Arama. Çıkıp gelmek isterim."

Uzaklaşıp arkamı dönerken beni bir daha kendisine çekti ve ben ona oflarken aniden arkasından bir başka gül çıkardı. Şaşırıp ona bakarken, "Karina için," dedi, biraz mahcubiyetle.

"Yaa," dedim etkilenerek. "Onun için de mi aldın?

"Elbette. Nil ve sana almışken onu eksik bırakmam."

Nil'e ben almıştım ama tabi dolaylı yoldan çiçek alınmıştı. Duygularımı, ne kadar etkilendiğimi nasıl yansıtacağımı bilemeden ona bakıyorken, Deren yolu gösterdi. "Hadi, güzelliği daha fazla bekletme."

"Güzellik... Karina mı?"

"Güzelliğim deseydim sen olurdun, güzellik dediğime göre o."

Dönüp eve giderken başımın üstünden iki kez baktım ona. Ellerini ceplerine koymuş, arkamdan izliyordu. Kaldırıp elimi salladım, parmağıma bir öpücük koyup elimi silah gibi yaptım ve öpücüğü de kurşunmuş gibi fırlattım. Gülerken eliyle yüzünü kapatınca içimi çektim. Sokak kapısını Sara benim için açınca salona uğramadan direkt asansöre koştum, asansöre binerken dışarıdan araba sesini duymuştum. Herhalde Deren gitmiş olmalıydı.

Katta inince Karina'mın odasına koştum, kapıyı açtığım gibi içeriye daldım. Carlos bana döndü. Camın önünde, kolları göğsündeydi. Ona

başımla selam verip derhal yatağa yaklaştım, Karina'mın yüzüne bakarak kenardaki elinden tuttum. Solgun teninin üstünden okşayıp, "Eve girerken o kadar heyecanlandım ki," dedim sessizce gülerek. "Merhaba aşkım, kızım, yavrum. İyi misin? Nasıl hissettiğini bilsem keşke." Dizlerimin üstünde, yatağın kenarına oturdum. "Şu elin bir kez hareket etse... dünyalar benim olur. Şimdi elimi sıksan, gözlerini bir anda açsan... dünya bir kez daha benim olur. Kalkıp bana sarılsan... dünya yeniden yeniden benim olur."

Galiba dünyanın benim olması kötü bir fikirdi, bu yüzden gözlerini açmıyordu.

Başka bir şey mi dileseydim.

"Şimdi gözlerini açsan... Yemin ederim tüm günahlarımı bırakacağım, bir daha silaha bile dokunmayacağım, rahibe bile olurum yani..." umutsuzca elinden öptüm. "Ama belki de böyle olması gerekir. Ne kadar çok acı çektiğini hatırlamamak için uyumaya devam etmen gerekir."

"Belki bilinç altı bizi duyuyordur, farkındadır," dedi Carlos. "Yanında kötü şeylerden bahsetme."

Makinelere ve burnundan giren hortumlara bakarken içimde zaman zaman oluşan yaşama sevincinin nasıl öldüğünü hissettim. "Bugün Nil'in yanına gittim," dedim bu kez, Türkçe. "Çok özlemiştim onu, sarıldık epey. Senden konuştuk, çok merak ediyor seni. Çok tatlı, iyi kalpli bir çocuk." Deren'in Karina için de aldığı gülü yatağının kenarına bıraktım. "Bunu da Deren sana aldı. Galiba benim gibi kırmızı gül seveceğini düşünmüş, yanılmadı."

Carlos dediklerimden anlamadan Karina'ya ve yanına koyduğum çiçeğe baktı. "Mark ve diğerleri nerede? Bir de ben yanlarına gitmek istiyorum."

Açılan elbise eteğimi düzelterek dizlerim üstünden kalktım ve sıcaklamış şekilde ceketimi çıkarttım. "Korumalar eşlik etsin sana."

"Kendi korumalarım burada, onlarla gide..."

Kapı aniden, çalmadan açılınca kafalarımızı çevirdik. Sara'yı beyazlamış bir yüzle gördüm. "Karmen Hanım... Çabuk aşağıya inmeniz lazım."

Acele olduğuna göre konuşmaya vakit yoktu, aşağıya indiğimde görmem gereken bir şeydi. Carlos'a, "Karina'nın yanında kal," dedim

ve Sara ile beraber odadan çıktım. Asansörü kullanırken Sara'ya baktım. "Angel Hanım," dedi yalnızca.

Angel'ın adını geçinci kalbim iki katı hızında çarptı. Asansörden inip salona geçerken sokak kapısının açık olduğunu görüp dışarıya baktım. Sonra da şok oldum. Angel, onu kollarından tutan Deren ve Marianne ile basamakları çıkıyordu. Yürümekte zorlandığı açıktı, korumalar endişeyle ona bakıyordu. Marianne ağlamıştı, yüzü ıslaktı. Deren ise n'olduğunu soruyordu.

"Angel?" dedim o kapıya yaklaştığında.

Kafasını kaldırınca yüzünden akan ter damlalarını gördüm. Kızıl saçları karışmıştı, gözlerim önünde tuttuğu eline çevrildi ve Angel dizleri üstüne yere düşerken, avuçlarını kaplayan kanı görüp çığlık attım. "Angel! Angel n'oldu!"

Beyaz mermere doğru düştüğünde kanlı ellerinden birkaç damla sıçradı. Deren, vurmaması için onun kafasının arkasını tutup yardımcı olurken, "Enrica!" diye seslendim. "Salvador nerede?"

"Dante ve Noah Beylerle çıktılar," dedi yanımıza geldiğinde. "Bugünü evde geçireceklerdi ama bir pürüz çıkmış efendim."

Angel gözlerini açıp bana bakarken, Deren onu sırtından ve bacaklarının altından tutarak kucağına aldı. Derhal onların peşinden ilerlerken Marianne gözyaşları içinde beni takip etti. Sara'nın açık tuttuğu kapıdan içeriye girdik ve Deren salona doğru koşup onu koltuğa bıraktığında, yengeme eğilip göz kapaklarını kaldırdım. Bilinci yerinde ama bakışları odaksızdı. "Angel, Angel n'oldu sana? Kim yaptı?"

"Orla... Orlando'nun adamları peşimizdeymiş, ateş açtılar," dedi Marianne, suçluluk dolu gözlerle bana bakarak gerilerken. Kıyafetlerine de biraz kan sıçramıştı.

"Nasıl fark etmediniz? Nasıl yapabilir bunu?" Korkuyla Angel'a bir daha döndüm ve onun elimi tutan parmaklarını hissettim. Zorlukla nefes alıyor, kirpiklerinden damlalar düşüyordu. "Salvador'u ara... Yanıma çağır, çok korkuyorum..."

"Angel sana hiçbir şey olmayacak," diyerek söz verdim ve derhal üzerindeki bluzun önünü yırtıp yarasını gördüm. Etrafı kan ile kaplıydı, kurşunun içeride olup olmadığını bilemiyordum. "Neden hastaneye gitmediniz?"

"Ben söyledim ama... Angel polislerin karışmasından korktu, senin yardım edeceğini söyledi..." Marianne bakışlarını kaçırarak kanlı ellerine baktı.

"Deren," diyerek sol tarafıma döndüm. "Angel'ı aşağıya taşıyalım, orada bir ameliyat ortamı var. Yarasına bakıp pansumanını yapayım."

"Tabi tabi," dedi hemen.

"Ölecek miyim?" dedi Angel.

"Yenge, hayır, kurşun hayati bir yerde değil," dedim ve Deren yengemi koltuktan kaldırıp doğrudan alt katın merdivenine giderken, ben de onları takip ettim. Marianne perişan bir şekilde salonda kalmıştı.

Sara'da yardıma ihtiyacımız olabileceği için arkamızdan geldiğinde alt kata inip sağdan üçüncü kapıyı açtım. Deren girip yengemi hastane yatağına bıraktı ve etraftı inceleyerek geri çekildi. Direkt ameliyat eldivenlerini taktım ve yengemin yarasına baktım. Parmaklarım yaranın etrafında dolanınca kurşunun içeride olmadığını fark ettim ve yarasını temizlemeden önce sağ tezgâha ilerledim, anestezi için yapacağım iğneyi hazırlayıp yengemin yanına geri döndüm. Gözleri baygın bakıyordu. "İğneden çok... korkarım."

"Yaranı temizledikten sonra dikeceğim yenge. Daha fazla iğne teması hissetmemen için yapıyorum." Şırıngayı çekip direk sol kolunu tuttum, damarını aradım.

Kafasını sallayıp titreyen sesle, "Salvador'u istiyorum, lütfen," dedi. Elimden kaçmaya çalışıyordu, abim olmadan nefes bile almayı istemiyordu sanki.

"Uyandığında yanında olacak, söz veriyorum."

Angel korku ve acıyla kafasını iki yana sallayınca, Deren onu omuzlarından bastırarak bana kolaylık sağladı. Bu şekilde damarını bulup anesteziyi damardan verdim ve Angel hıçkırarak kendinden geçtiğinde derhal yarasıyla ilgilenmeye başladım.

Deren ilgi ve merakla beni izlerken, "Yarası ölümcül değil değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim telaşlanmamak için buraya gelene kadar çektiği acıyı düşünmemeye çalıştım. "Kanaması çok olmuş ama onu öldürmez, organlarında zarar görmüyorum." Deren'e tezgâhı gösterdim. "Oraya geçip istediklerimi sırasıyla bana uzat."

Tezgâhta birbirinden farklı duran ameliyat malzemelerine baktı. "Bunları tanımıyorum be!"

"Anlatacağım," dedim ve parmağımla pamukları işaret ettim. "Onu ver, önce yarayı temizleyip önümü açayım."

Pamuk yerine dikiş ipliğini uzattığında sertçe nefes aldım.

"Sence şu an dikebilir miyim? Pamuğu gösteriyorum, görmüyor musun?" Öfkeyle gözlerimi büyüttüm.

"Bağırma, telaşlıyım şu an!" Diyerek bana bağırdı. "

Sinirle elinden pamuğu aldım ve yaranın etrafını, fazla kanı temizledim. Yara görünür olduğunda da derinliğine, onun canını ne kadar acıttığına baktım. Deren'in aldığı yaraya benziyordu, aşağıda, belinin yanındaydı. Organlarına zarar verecek kadar derine girmemiş, tenini acıtıp uzaklaşmıştı kurşun. Kanlanan pamuklara bakıp yengemin kanını temizlediğim için hissettiğim mide bulantısıyla yüzümü buruştururken Deren'e dönüp tezgâhın arkasındaki sıvı ilacı istedim, bu sefer doğru bilip uzattığında da yaradaki kurşun mikrobunu kırmak için yarasına sürdüm.

Akan kanı durdurmayı başarıp yarasını temizledikten sonra huzursuzca etraftaki kanlara, yengemin kapalı gözlerine bakarak dişlerimi sıktım. Terliyordu, uyanık olsaydı çoktan bir şok geçirirdi. Deren'den bu kez yarasını kapatmak için iğne ile ipliği istediğimde, az önce yanlışlıkla uzattığı iğne ve ipliği aldı. "Ben vurulsam sen bu şekilde diker misin beni?"

"Hayır, umursamam," diyerek Deren'den aldığım ipliği iğnenin deliğinden geçirmeye çalıştım. Kan ve ölüm sevdiğim insanlara yaklaştığında eskisi kadar soğukkanlı olamıyordum, çünkü kaybetmenin ne olduğunu biliyordum. Parmaklarım titrediği için bir türlü yapamadım ve küfrederken, Deren ellerimin ikisini birden kavrayıp sabitledi. Gözlerimin içine bakıp bir daha denemem için başını salladı. Onun sabitlediği ellerim sayesinde ipliği daha sakin şekilde iğne deliğinden geçirip nefesimi bıraktım.

Eğilip dudaklarımdan takdir eder gibi öpüp çekildi.

Kontrolümü geri kazanıp yengeme döndüm ve Deren bana alan açtığında, eğilip yarasını kapatmaya başladım. İyi temizlemiştim, mikrop kapmış olamazdı. Kurşun içeride ve yara derinde olsaydı çok daha uzun, sancılı olurdu. Plastik eldivenimden akan kan damlaları yere düşerken iğneyi çok sevdiğim yengemin tenine çok kez batırmak

zorunda kaldım ve ona yirmi dikiş atarak son dikişimi bir makasla kestim. Yengemin derisi, dikiş izleriyle gerilmiş şekilde inip yükselirken de ellerimi geri çekip derin bir nefes aldım.

Deren'de bittiğini anlayıp bana yaklaştı. Terleyen alnımı gömleğinin koluyla silerek gözlerime baktı. "Sevdiklerin söz konusu olunca her şeyi yapabilecek güçte birisine dönüşüyorsun."

"Çünkü bir kişiyi daha kaybedemem," dedim ve geri çekilip arkamı döndüm, kanlı eldivenleri ilerideki küçük çöp kutusuna attım.

"Sana su getireyim mi?" diye sordu Deren. "Korktun, iyi değilsin."

"İstemiyorum." Yengemin yanına geri dönerken odanın köşesindeki ayaklı serumu da kendimle beraber çektim. Yengemin koluna bir damar yolu daha açıp serumu bağladım, vücudundaki ağrının hafiflemesine yardımcı olacaktı. Başı hafif yüksekte duran, kıyafeti yırtık, canı acımış duran yengeme bakarken kızıl saçlarını okşadım ve bir rahatlamayla iç geçirip eğildim, alnından öptüm. "İyisin aşkım, birkaç saate kendine geleceksin."

"Sen iyi değilsin," dedi Deren, her şeyden çok benimle ilgilenerek.

Şu an kendim umurumda değildi. Yengemin böyle incinmesine dayanamamıştım. Çok kırılgan, canı kolaylıkla acıyan birisiydi. Masumdu, yokluğunu düşünemediğim birisiydi. Alnını aldığım selpakla silip rahatlaması için saçlarını okşamaya devam ettim. "Neden... Neden sevdiğim insanları kaybedecek olmam bu kadar kolay? Bu hayatın, bu varlığın, bu günahların bedeli olmalı."

"Yengene aşıksan söyleyebilirsin," dedi Deren.

Hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırıp yengemin yanından uzaklaştım. "Aramızdan çekilir misin?"

"Hayır. Kusura bakmasın ama yengeni ortadan kaldırmak durumunda kalırım."

"Aptal." Yanından geçerken yüzüne hafif bir tokat attım.

Elini yanağına götürüp kaşlarını sertçe çatınca omuz silkerek dudaklarımı yaladım. Sonra yengeme döndüm, dikişlerini iyi attığım için bir sorun yoktu. Yatağın ucundaki örtüyü üstüne örtüp saçlarını terlemiş boynundan çektim ve odamı dönmek üzere arkamı döndüm. Deren peşimden gelirken koridora çıkmıştım. Marianne'yi endişeli şekilde buraya bakarken görünce, "Yukarıya çıkalım, bana neler olduğunu anlat," dedim.

Gergince kollarını göğsünde bağlayıp bizimle beraber üst kata çıktığında dışarıdaki Enrica'yı çağırdım. Onu aşağıya gönderdim, odanın kapısında beklemesini söyleyip salondaki koltuğa oturdum. "Sen iyisin değil mi?" diye sordum Marianne'ye. "Yaran yok."

"Hayır," dedi koltukta küçülürken. Uzun sarı saçlarına kan damlaları sıçramıştı. Üzerinde açık mavi, askılı elbise vardı. "Biz... Alışverişe çıkmıştık. Angel Karina için kıyafet almak istediğini söylemişti, Salvador abi henüz evdeydi o zaman. Gittik, Karina'ya güzel birkaç kıyafet aldı ve mağazan çıkıp arabaya dönerken bir anda kurşunlar yağdı..." devamını anlatmakta zorlanarak sustu.

Karina'ya kıyafet mi? Aklımın ucundan bile geçmemişti. Peki ya abilerim, onlar neredeydi? O su aygırı nereden öğrenip gelmişti, şoför takip edildiği nasıl anlamazdı? Bu hatası Angel'ın hayatına sebep olabilirdi, böyle küçük hataları yapmayacak kadar donanımlıydık biz. Deren elleri cebinde şekilde beni izlerken, ellerimi saçlarımdan sinirle geçirip Marianne'ye bir daha baktım. "Gelene kadar çok acı çekti mi? Epey kanaması olmuş."

"Çok korktuğunu söyledi, çok üzüldüm, sürekli Salvador abiyi sayıkladı..." gözlerinden avuçlarına doğru birer damla yaş düşerken gözleri öfkeyle ileriye sabitlendi. "Orlando yüzünden, dolaylı yoldan da benim yüzümden. Ben... bu kadar şeye sebep olacağımızı düşünmemiştim. Çok üzgünüm."

"Orlando sabaha kalmadan ölecek," dedim emin şekilde. "Senin suçun yok."

Marianne ellerindeki kana bir daha bakarken dışarıdan gelen araba freninin sesini duydum. Koltuktan, sertçe yutkunarak kalktım ve Sara korkuyla bana bakarken, ilerleyip sokak kapısını açtım. Salvador abimi, diğer iki abimin önünden eve koştuğunu gördüğümde de öğrendiğini anladım. Yanımdan, kapıyı vahşice iterek geçti ve eve girerek, "Angel!" Diye haykırdı. Bakışları büyümüştü, panik ve korku doluydu. Yüzü ise kızarık ve terliydi. "Aşkım neredesin?"

"Abi," diyerek aldım sonraki nefesini.

Abim sesime doğru döndü ama gözleri beni görmeden bakıp, "Nerede?" diye bağırdı. "Karım nerede?" Gömlek yakası ve saçları darmadağındı, gözlerini odaklayamıyordu. Derinde yüzeyde, kalben ruhen, o kadar huzursuzdu ki nefes alamıyor deseler inanıyordum.

"Aşağıda," dedim hemen. "İyi, yarasını..."

Abim beni görmeden ve hiçbirimizi dinlemeden aşağı koşmaya başladığında arkasından iki adım ilerleyip durdum. Bir anda yok olmuştu bile. Çok korktuğu belliydi. Noah ile Dante'de bana bakarak içeriye girdiklerinde, "İyi," diye fısıldadım onlara. Derin birer nefes aldıklarında ne kadar korktuklarını gördüm. "Yarayı kapattım, dikiş attım, birkaç saate kendine gelecek."

"Siktim seni Orlando," dedi Dante.

Aynı saniyelerde Marianne salonun girişinden, "Noah," diye fısıldadığında küçük abim başını ona çevirdi ve endişeyle üzerine yürüdü. Marianne kendini abimin göğsüne atıp onu sıkıca kavrarken yüzünü de göğsüne bastırdı. "Hepsi benim hatam, sonuçlarını düşünmeden hareket ettik..."

"Hayır," dedi abim, ellerini korka korka ve endişeyle, bir hasar arayarak onun üzerinde gezdirirken. "Bizim hatamız. Orlando'yu buraya geldiği ilk seferinde öldürmeliydik. Sen ve Angel masumsunuz, hata bizim."

Marianne kim ne derse desin suçluluk duygusundan kopamayacağı açıktı. Bu evde en yakın hissettiği Noah'ın göğsünde kendini ağlamaya teslim ederken, Dante salona girip dikilen Deren'e ters ters baktıktan sonra içecek tezgâhına ilerledi. Kendine en ağır içkiyi alıp kristal bardağa koyarken, "Belli ki evde işini doğru yapamayan birisi var," dedi ve gözlerini artık nefret ettiğinden emin olduğum Deren'e çevirdi. "Ya da ajan."

Deren Türkçe, "Kişi kendinden bilir işi," dedi.

Birbirilerine duydukları öfkeye ayıracak vaktim yoktu. Bir üst katın merdivenlerine bir de aşağıya baktım. Abimi Angel hakkında bilgilendirip hemen kızımın yanına dönmek istiyordum. Aşağı kata indim ve koridorda yürürken takip eden adımları duydum. Daha bakmadan onun Deren olduğunu anladım. Asker adımları, bir komut verir gibi birbirinin önüne düşüyordu.

Enrica'nın kenarda dikildiğini gördüm ve yengemin kaldığı odanın kapısından kafamı uzattım. Abim yengemin yanındaydı. Üzerindeki örtüyü açmış, yarasına bakmıştı. Bir eli onun yüzünü tutarken diğeri dikişlerin üzerindeydi. Odayı aldığı öfkeli nefeslerin sesi kaplamıştı. Sol gözünden bir damla yaş kayarken bakışlarını karısının yüzüne çevirdi ve öfkesi acı ile harmanlandı. İkinci bir yaş yüzünden düşerken yengemin yüzüne doğru alçalıp avuçlarıyla alnını sildi. "Seni hayatımın

son gününe kadar koruyacağıma söz vermiştim. Yalnız bir gün, bugün koruyamadım. İstediğin kadar cezalandırabilirsin beni. Ben seni koruyamadıysam... her cezayı, her işkenceyi hak ediyorum."

Yengemin alnından öptü ve dizlerinin üstünde yatağın önüne çökerken onun ellerinden sıkıca tuttu. Yüzünü onun göğsüne gömüp af dilerken çok aşık ve korkmuş görünüyordu. Eminim birinin, ben dahi olsam kendisini bu şekilde izlemesini istemezdi. Bu yüzden geri çıktım ve Salvador yengemden af dilerken sessizce arkamı döndüm. Deren'de gözlerini içeriden çekip bana döndü ve elinin tersini yanağıma koyup sıcaklığıma baktı. "Bizde derler ki yiğidi gül öldürür, gam ağlatır."

"Ne demek?" diye sordum, abimin durumuyla ilgili olduğunu anlayarak.

"Bir adamı ne kendisine atılan oklar ne de kılıç darbeleri öldürebilir. Onu ağlatan sevdiğinin zarar görmesidir, onu öldüren sevdiğinin hasretini çekmesidir." Eğilip dudağımın kenarından öptü, benim verdiğim nefes onun aldığı nefes olana kadar.

🎠

Gece yarısı.

Karina'm, kızım... Bu mektubu seni bir daha kaybedersem diye kendime yazdım. Sen şimdi hâlâ karşımdayken, dokunabileceğim kadar yakınımdayken, kalbin atıyorken ne kadar mutlu hissettiğimi yazacağım ilk önce. Sen hayattayken nasıl hissettiğim kayıtlara girsin istiyorum, çünkü seni tekrar kaybedersem nasıl hissettiğimi unutmaktan korkuyorum. 2023 yazı, seni tekrar bulduğum o yaz, akşam, saatler gece yarısı on iki... Tanrı bana seni geri mi verdi yoksa yalnız ölmeden önce seni görmemi mi istedi bilmiyorum ama o saniye sana baktığım için çok mutluyum.

Ama sen... mutlu değilsin, çünkü uyuyorsun. Şimdi kafanın içinden geçenler ben değil de yaşadıklarınsa diye düşünüyorum, işte o noktada tekrar acı çekiyorum. Uyanmanı istiyorum ama acılarınla yaşamana dayanamayacağımı biliyorum. Cennete mi gitmelisin, yoksa annene mi dönmelisin? Cennete gitmen için o fişi çekmem gerekir, bana dönmen için de uyanman gerekir. Ben uyanmanı istiyorum ama... sen ne istiyorsun? Seni bu eziyetten kurtarmamı mı? Yoksa uyanıp kollarıma dönmeyi mi?

O saniye kollarıma dönmeni istiyorum.

Belki kollarıma tekrar döndüğünde bu mektubu açıp buruk şekilde okuyacağım.

Ya da o fişi çekip seni cennete gönderdikten sonra bu mektubu yazdığımı bile unutacağım, bir gün tesadüfen karşılaşacağım, açıp seni izlerken nasıl hissettiğimi okuyacağım, kalbim yerinden çıkacak gibi atacak ama asla çıkmayacak. Çünkü benim kalbim sensin, çünkü kalbim senin olmayı hiç terk etmeyecek.

Kalbim Karina'm...

Seni daha sonra göremezsem diye son bir not düşeceğim buraya. Ben senin uyanmanı istiyorum ama acılarla yasamanı değil. Bu yüzden yalnız güzellikleri hatırlayacaksan uyan. Çünkü ben... iyi bir anne olamadım ama tüm acıyı çekmeye devam eden bir anne olabilirim, sen huzurlu ol diye. Belki sonra bu satırları okurken seni çok özlemiş olacağım, böyle düşündüğüm için kendime kızacağım ama ben bir anneyim, kendi mutluluğumu değil, senin mutluluğunu istiyorum. Mutluğun neredeyse Tanrı seni oraya götürsün. Ya cennete, ya da kollarıma.

Seni tekrar görmem için hayatta kaldın. Teşekkür ederim küçük savaşçım.

Bu mektup Karina'nın Kalbi Karmen'e.

Gözyaşım, Karina'nın isminin mürekkebine düşünce siyahlık silindi. Kuruması için üfleyip kâğıdı katladım ve kırmızı zarfın içine koydum. Başımı kaldırıp Karina'ya baktım. Yapabildiği başka şey olmadığı için yalnızca uyuyordu. Öğleden beri onun yanındaydım, ayrılamamış, gidememiştim. Yemeğe bile inememiştim, korkmuştum onsuz geçirdiğim her dakikadan pişman olacağım diye.

Yanağımı silip mektup ve kalemimle doğruldum. Odadan ayrılmadan önce Karina'mı kontrol ettim. Yanaklarından birer öpücük aldım, hissetmesi için gülümsedim. Hayallerimde o da bana gülümsedi. Çıkarken kapıyı kilitleyip anahtarı yanıma aldım, karanlık koridorda odama yürüdüm.

Noah ile Dante bir saat kadar önce Orlando için evden, korumalarla beraber ayrılmışlardı. Salvador yengemi yalnız bırakamamıştı, kendine geldiğinde onu odasına çıkarmış ama yengem yaptığım bir iğneyle beraber tekrar uykuya dalmıştı. İyi olduğu için seviniyordum ama Orlando'nun bunu nasıl yaptığı, yaptırdığı hâlâ muamma olduğu için merak içindeydim. Salvador, Angel ve Marianne ile giden, arabayı kullanan tüm korumaları kenara ayırmıştı, gün doğduğunda, yengem

yeniden kendine geldiğinde onlarla ilgilenecekti. Bu sorumsuzluk yüzünden hepsi ölebilirdi. Abimin bunu yok sayacağını asla düşünmüyordum.

Karısı için herkesi öldürürdü.

Düşüncelerim arasında hazırlandım ve saatler bire yaklaşırken çantamın içine anahtar dahil olmak üzere birkaç şey koydum. Normalde evin ışıkları bu saatlerde yanardı ama gelişen olaylar yüzünden etrafta kimse yoktu. Mektubu koyduğum yere bakarak makyaj masama yürüdüm, geçtiğimiz gün kullandığım kiraz renkli ruju sürerek parfümü sıktım, son halime bakarak odamdan çıktım.

Asansörden çıkıp sokak kapısına yürürken Sara'nın mutfaktan çıktığını gördüm. Beni hazırlanmış görünce biraz şaşırdı. "Çıkıyor musunuz efendim?"

Kapıyı sessizce açtım. "Birkaç saate döneceğim. Çıktığımı kimse bilmesin."

Ağzına hayali bir fermuar çekerek gülümsediğinde göz kırpıp basamakları indim. Gece olduğu için korumalar değişmişti, hepsi dikkat ve temkinle etrafı inceliyordu. Enrica çıktığımı görünce, "Araba lazım mı efendim?" diye sordu.

"Hayır," dedim yürümeye devam ederek.

"Efendim," dedi çekingen sesle. Ne diyeceğini dinledim. "Korumanız Deren öğleden beri yok, işi astı sanırım. Şikâyet etmek için söylemiyorum... haberiniz olsun diye."

Gözlerimi kısarak yüzünü inceledim. "Haberim var."

"Aaa." Başını önüne eğdi. "Sevindim efendim. Gözünüzden kaçmıştır diye haber vermek istedim, korumalar benim gözetimimde olduğu için..."

"İyi yaptın Enrica," dedim. "Korumaları gözetlemeye devam et, şüpheli bir şey olursa mutlaka haber ver."

"Derhal efendim."

Arkamı dönüp kaldığım yerden yürümeye devam ettim. Deri ceketimin altında siyah, mini elbisem vardı, bacaklarımın dekoltesi görünüyordu. Araziden arabasız ayrıldım ve dakikalar önce Deren'in söylediği gibi arka sokağa yürüdüm, beni arabasıyla orada bekliyordu.

Gün doğumuna kadar vaktimiz vardı.

Çantam elimde sallanırken topuklarım karanlıkta tok sesler bıraktı. Arka sokağa girince aracı görüp heyecanlandım. Dakikalar önce ıslak

olan kirpiklerim heyecanla kıpırdandı. Arabaya yürüdüm ve doğrudan şoför koltuğunun yanındaki kapıyı açıp kendimi içeriye atarken bir şaşkınlıkla duraksadım. Direksiyonda Deren değil, Yaman vardı.

"Sen burada n'apıyorsun?"

"Deren piçi seni almamı istedi," diyerek gecenin bu saatindeki hazırlığıma, kıyafetime bakarak önüne döndü. "Onun yanına götürecekmişim seni."

Kendisinin alacağını sandığım için yaşadığım hayal kırıklığıyla kemerimi takıp çantamı kenara bıraktım. "Kendisi neden gelmedi? Resmen kandırdı beni."

"Gece buluşmalarına mı başladınız?" diyerek aracı çalıştırdı. "Ben aranızda yaşanıların hızını ve seyrini takip edemiyorum."

Ellerimi birleştirip tersini gerdim ve yalnız Deren'in yanına ulaşmakla ilgilenerek, "Beni nerede bekliyor?" diye sordum. Bu sabah gideceğimiz ev olduğunu sanmıyordum, Nil'in olduğu evde benimle sevişmezdi.

"Ben de bilmiyorum adresteki yeri. Gittiğimizde göreceğiz."

Kalbim kızımda, ruhum Deren'de şekilde dakikaları geçirirken yolu izledim. Birazdan kaçamak şekilde ona bakıp, "Bugün Nil'i gördüm," dedim.

Yaman yüzüne yansıyan bir miktar duygu ile benden tarafa döndü. "Nasıl ikna ettin? Olmaz diyordu, neden kararı değişti?" Gözleri düşünceli bir hal aldıktan sonra benden uzaklaşıp karşısına döndü. "Piç Deren, bana hâlâ göstermiyor. Aslında göstermesi için bir yol var..."

"Neymiş?" dedim merakla.

"Boşver sen," dedi. "Ben biliyorum ona ne yapacağımı..."

Birbirlerinin zıttına gitmeye bayıldıkları için çok alakadar olmadım, önüme tırnaklarımdaki koyu ojelere baktım. Sokaklar boş olduğu için araba çok hızlı ilerliyordu. Karnımdaki o tanıdık ağrı ve heyecanlı mide bulantısıyla camı indirip telefonumu çıkardım. Deren'den yeni bir arama ya da mesaj yoktu.

Avuçlarımı birbirine bastırıp sevdiğim her şey oradaymış gibi sıkıca kapattım.

Yaman, "Siz burada ne yapacaksınız?" diye sorduğunda geldiğimizi gördüm. Karanlıkta keskince etrafı tarayınca da geçtiğimiz günlerde konuşmak için geldiğimiz ev olduğunu gördüm. İçeriden dışarıya

yalnız loş, belli belirsiz ışık yansıyordu. Heyecanla kendimi kapıdan dışarıya atarken Yaman'a kısaca cevap verdim. "Özel bir şeyler, anlarsın ya..."

"Kahretsin... Daha kirli elbiseyi unutmamıştım," dedi elini kulağına kapatarak.

Eprileşmemize gülümseyerek kapıyı kapattım, arkamı dönüp o gün çıktığım basamakları tırmandım. Kızıma mektupta kalbimin yerinden çıkmayacağına söz vermiştim ama şimdi öyle atıyordu. Kapının aralık olduğunu görünce Deren'in girmem için açık bıraktığını anladım. Ahşap kapıyı itip girdim ve ardından kapattım. İçeriye, oturma salonuna baktığımda da dışarıya ışığı yansıtan şeyin yaktığı mumlar olduğunu gördüm.

Heyecanla dudaklarımı ısırdım.

"Deren," diye seslenerek kafamı sola sağa çevirdim, onu aradım fakat gölgesini bile göremedim.

Salonda olmadığından emin olunca üst kat merdivenine bakıp oraya yöneldim. Basamaklara her basışımda topuklarımdan çıkan ses yankı yapıyordu. Üst katta, kapısı açık yalnız bir oda görünce oraya ilerledim. Avuçlarımdaki nemi elbiseme silerek aralık kapıdan süzüldüm ve bu odayı aydınlatanın da mum ışıkları olduğunu gördüm. Odanın dört ayrı köşesinde yerde beyaz, sedefli mumlar vardı. Geniş, yuvarlak, örtüsü pürüzsüz görünen yatağa bakıp, "Deren," diye seslendim.

Bir kapı çarpma sesi duydum ve arkama dönmeden ağırlık hissettim. Deren'in sert vücudu beni kendisine çekti ve elleri belimden tutup ayaklarımı yerden kesti. Elimdeki çanta ile ayakkabılarım düşerken bağırdım ve Deren beni kolaylıkla kendisine çevirip yüzlerimizi hizaladı. Ellerim omzuna tutunurken yukarıda olduğum için saçlarım yüzüne doğru döküldü. Mum ışıklarında yüzü ufuk çizgisinde gibi, belli belirsiz görünüyordu. Kollarımı boynuna sarıp dizlerimi karnına sürterek alnımı alnına yasladım. "Merhaba."

"Merhaba sevgilim."

Birbirimizin gözlerine, sonra da dudaklarına baktık.

"Mum yakmışsın," dedim hızlı nefesler alırken.

Yavaşça eşikten geçip benimle odanın içine yürüdü. "Işıkta sevişemiyorum, karanlıkta da yüzünü göremiyorum."

"Yüzümü seviyor musun?"

"Kendimden bile çok," dedi.

Üstü çıplaktı, saçları ise nemli. Duş almıştı, sevdiğim gibi kokuyordu. Temiz ve sabun. İstemsizce kısa saçlarını bu evde açtığım yarasına dokunurken, "Az vaktimiz var," dedim.

"Acele etmeliyiz yani," dedi kalbi çarparken. Benim değil ama belki onun kalbi yerinden çıkabilirdi.

"Evet," dedim bakışlarımı gözleri ile dudakları arasında dolaştırarak.

"Evet," dedi.

"Hıhı."

Yalnızca bir saniye gözlerimizin içine baktık, sonra dudaklarımıza ve birbirine dokunan ellerimiz sıkılaşırken aynı anda inleyerek ileriye uzandık. Dudaklarımız acıtarak birbirine çarpınca aceleci şekilde öpüşmeye başladık. Deren çıldırmış bir hızla ilerleyerek beni geriye götürdü ve biraz sonra alçaldı, sırtım yatakla buluştu. Kollarımı sımsıkı sararak dilimi ağzından içeriye soktuğumda, başını sola eğerek daha vahşi öptü beni. Alt dudağımı ben gözlerinin içine bakarak inleyene kadar ısırdı ve ben inleyince gözleri zevkle kapandı.

(Devamındaki sahnelerde +18 içerik olacaktır. Bir tık ağır, bu yüzden uyarma gereği duyuyorum.)

Isırdığı kısmı öperek, "Kendime zor engel oluyorum, canını acıtıyorum," dedi.

"Önemli değil," dedim hemen. "Böylesi daha hoşuma gidiyor, biliyorsun."

Gözlerimin içine bakarak alt dudağımı emdi ve emme sesi kulaklarıma kadar gelince vücudum ısındı. Deren dudaklarıma son bir sıkı öpücük kondurup üzerimden doğruldu ve nefes nefese kıyafetlerime baktı. Aynı anda birbirimizin üzerindeki her şeyi çekip çıkarmaya, adeta parçalamaya başladık. Yırtılmaları, birbirimize kazayla zarar vermemiz umurumuzda değildi. Ellerimiz sertçe kıyafetleri uzaklaştırırken, ağızlarımız bir daha çakıştı ve ikimiz de yüksek sesle bağırdık.

"Öyle bir sevişeceğim ki seninle," dedi, dizleri üzerine çıkıp elbisemi kafamdan çıkarırken. Sökülen elbise üstümden ayrılınca saçlarım omuzlarıma döküldü ve sutyensiz, yalnız siyah saten çamaşırımla kaldım. Deren bir saniye geriye çekilip gözlerini üzerimde dolaştırırken elini omuz hizama koydu ve yavaşça omzumdan aşağıya, bileğime

kadar kolumu okşadı. Sonra kaldırdı, sol kolumun üzerindeki çizikleri öperken yumuşak bir ses çıkardı. "Senin canın acıdığında benim de acıyor, sen benim altıncı duyumsun." Dudaklarını kolumun içine sürterek elimi omzuna koydu. "Ama nefes almaktan bile, görmekten, dokunmaktan, duymaktan bile daha çok seviyorum seni."

Mumun alevleri yüzünde titreşirken dizlerim üstünde ona biraz daha yaklaştım. Göğüslerim göğüslerine değince dişlerini sıkıp gözlerime baktı. Etkilenmiş, duygulanmış şekilde yaklaşıp burnundan, gözlerinden, derisinden, dudaklarından kulağının altından... duyu organlarından öptüm onu. "Özür dilerim... Sana bu kadar acı çektirdiğim için özür dilerim."

Elini enseme dolayıp saçlarımı avucunda kavradı ve yüzümü kendisine doğru çekerek çenemi ısırdı. "Uzan ve yalnızca inle."

Tek kaşımı kaldırdım ve dudakları çeneme sürtünürken, onu omuzlarından sertçe ittim. Sırtı yatağa çarpıp kaşları çatılırken, ellerim ve dizlerim üstünde onun üzerine doğru tırmandım. Pantolonunu çıkarmıştık, yalnızca siyah çamaşırı vardı. Bacaklarım iki bacağı arasında, yatağa yerleşti ve ellerim onun kollarını tutup başının üstünde bağladı. Deren karşı koymadan çıplak bedenimi izlerken, eğilip omuzlarından öpmeye başladım. Dizim, onun sertliğine doğru yaslanıp sürtünürken dudaklarım yavaşça aşağıya iniyordu. Kalbi hızlı ritimde atıyordu. "Sen inleyeceksin," dedim, vücudunda aşağıya kayarak.

"Biraz daha aşağıya in," dedi, avuç içini kafama bastırıp inlerken.

Başım karın hizasındayken gözlerimi kaldırıp soluksuz haline baktım. O kadar çok nefes alıyordu ki dudakları birbirine değmiyordu. Alnında ter birikmişti. Beni kafamdan, sertliğine doğru bastırınca, "Şşt," dedim ve karın hizasına öpücükler dizerek gözlerimi kapattım. Benim için inlemesini dinledim. Sertliği çeneme çarpıyordu.

"Em," diye fısıldadı Deren, boğuk bir sesle. Pozisyonumuz dolayısıyla her dakika büyüyen uzvu boynumu ısıtıyordu.

"Yalnızca ben istediğimde," diyerek boynumu sertliğine bastırdığımda, kafamdaki saçlarımı çekerek tepki verdi, karnı kasıldı. Kafasını arkaya atarak yüksek sesle inledi.

"Siktir, her yeri siyah görüyorum..."

"Emirleri her zaman sen veremezsin," diyerek kasıklarından kalktım ve bedenimi bedenime bastırarak tekrar yukarıya çıktım.

Yüzlerimiz hizalanınca Deren gözlerini yavaşça açıp sertçe kalçamı kavradı, gözlerime öfkeyle baktı. "O kadar acelen olmasına rağmen benimle oyun oynuyorsun öyle mi?"

Bu kez dizimi sertliğine sürttüm ve gözleri zevkle kısılırken, "Hıhı," diye fısıldadım. "Yalvar bana."

"Bu gerçekleşmeyecek, anla artık."

"Ben de Karmen'sem, bu bir gün olacak."

Bana üç saniye kadar baktı ve sonra bir anda alt üst olduk. Yerlerimizi, güçlü bedeni sayesinde kolayca değiştirerek üzerime çıktı ve bu kez o ellerimi başımın üzerinde bağladı. Beni kolayca kafeslemişti. Bir diğer eliyle de birbirine bastırdığım bacaklarımı aralayarak parmaklarını siyah çamaşırıma sürttü. Gözleri bilmiş şekilde parladı. "Sırılsıklamsın."

Dudaklarımı ileriye uzattım ve Deren'de eğilip öperken, beni sertçe okşadı. Miyavlar gibi kendimin de şaşırdığı bir ses çıkarı kendimi eline bastırınca çamaşırımın lastiğini tutup sertçe kopardı, doğrudan çıplak tenime dokundu. Parmaklarını bu şekilde hissedince zevkle dudaklarını ısırıp yatakta kıvrandım. Çarşaflar ısınıp nemlenmeye başlamıştı. Deren memnuniyetle iç çekip ıslanmış parmaklarını karnımdan yukarıya, göğüslerime kadar sürttü. Sonra eğilip göğüslerimi, karnımı, göğüs uçlarımı, boynumu beni inlete inlete yalayıp öptü. "Asıl sen yalvar içine girmem için." Göğüs ucumu sıkınca bağırdım.

"Yalvarmak mı? Bir dakika daha dayanamayacaksın içime girmemeye, yalvarmama gerek olmayacak..."

Boynumu diliyle dişleriyle emip ısırınca tatlı bir acı hissettim. Gözlerim onun dudaklarını, dilini izliyordu. Terlemiş, çok da ısınmıştım. Sevişmelerimiz hiçbir zaman yumuşak, kibar olmamıştı ama ilk kez yalansız, tam teslimiyetle birbirimizin oluyorduk. Deren'in dudaklarının her santimini izleyip elimle kafasındaki yarayı okşarken, "İlk kez aramızda hiçbir sır yok," dedim.

Bana bakmak için gözlerini kaldırdı, gözlerimin içine bakarak çenemi yaladı ve bir şey demeden tekrar başını eğdi. Hisse yenilerek gözlerimi kapattım, Deren dudaklarını tüm vücudumda dolaştırırken tüm hücrelerimde hissettim. Özel bir şey yaşadığımız için aklımda hiçbir şey kalmamıştı, gözlerim kapalıyken bile yalnız onu görüyordum. Öpücüklerinin şiddetini, dengesini, uzun ve kısalığını

takip etmek o kadar zevkliydi ki, iç çekiyordum. Dudaklarını boynumda daha uzun tutuyordu, belki de kokum onu boynumda fazladan tutuyordu. Ya da az önce onu boynumla okşadığım için oraya karşı zaafı oluşmuştu.

Dudakları kulağıma yakınken, "Senin yanın, kendimi dünyada ait hissettiğim tek yer," dedi, bunu bir iltifat değil de bir itiraf olarak söylüyordu.

Başımı çevirip yarı açık gözlerle dudaklarını aralarken ensesini sıkıca tuttum. Deren alnını alnıma koyup istediğimi bana verdi. Dudaklarımdan sıkıca, inleyerek, seslice öpüp bedenimde yükseldi. Diğer eliyle bacaklarımı aralayıp ağırlığını üzerime koydu ve çıplak sertliği temas edince Deren burnunu burnuma sürttü. "Sen de aynısını söylemeyecek misin?"

Kollarımı boynuna sarıp sırtımı biraz yataktan kaldırdım. Vücudum göğsünün şeklini alıp ona sığınırken, "Senin yanın değil, sensin benim kendimi ait hissettiğim yer," dedim. "İnsan ruhundan ayrılamaz neticede."

Geldiğimden beri ilk kez gülümseyip yüzüme düşen saçımı çekti. Dudaklarını nemli yanağımı koyup uzun öpücükler bıraktı. "Sana o kadar adanmış hissediyorum ki, bu beni korkutuyor."

Bunun farkındaydım, belki Deren'de bunun da öfkesi vardı. Yaptıklarıma rağmen bana bu kadar teslim oluşuna nefret duyuyordu. Fakat ona söylemiştim, o gurursuzsa ben aptaldım. Benden nefret edeceğini bilerek ona aşık olmuştum.

Yalnız birbirimizin olmayı istediğim için, "Dudakların," diye fısıldadım ve Deren dudaklarını dudaklarıma sürterken gözlerime baktı. Ağzının içine inleyerek başımı sallayınca kalçasını kaldırdı ve sonra ağırca bacaklarımın arasına girip içime yerleşti. Birleşmemizin her saniyesini hissedip tırnaklarımı omzuna bastırırken vücudumla beraber onu karşıladım. Deren, yumuşakça girdiği bedenimden yine yumuşakça ayrıldı ve boynuma eğilip omzumdan sertçe öperken, ikinci kez, vahşice içime girip bağırdı.

"Siktir," dedim, başım ve etrafım dönerken.

"Siktir," dedi o da. "Sadece içine girdim ve neredeyse..." dişleri ve dudaklarının ıslaklığıyla omzumu daha sırt ısırınca, vücuduna sürtünme isteğiyle, "Hareket et," dedim.

Vücudu çok ağırdı, bu yüzden üzerime tamamen koymamaya çalışıyordu. Bunu yaparsa nefes dahi alamazdım. Kendini bırakmamaya çalışıp içimde hareket ederken dudakları telaşı varmış gibi, ısırıp emerek omuzlarımda dolaştı. İnlemelerimi dişlerimle bastırdım ki onun inleme ve bağırmalarını duyayım. Kaslı kolunu okşayarak boğazından çıkan sesleri dinlerken, Deren elinin birisini bacaklarım arasına götürüp bacak içlerimizi, birleştiğimiz yeri okşadı. "Bebeğim olduğunu söyle," dedi nefes nefese. Zevkten hıçkırıyordu.

Göğüslerimiz sertçe birbirini ezerken başımı hızlıca salladım. "Sen söyle."

"Bebeğimsin," diyerek ağzımın kenarını yaladı, sınır tanımadan öptü beni. Sevişirken çok pisleşiyordu, sınır koymuyordu.

Kendini, sonraki saniye içime daha kuvvetle itince kolunu sıkıp altında kıvrandım. Şiddetten başım dönüyordu. Yüzümü boynuna gömüp tırnaklarımı derisine batırırken, "Boynumu öpsene," diye fısıldadım.

Deren kendini içimden çekip daha güçlü şekilde girerken nefes nefese, "Ne?" dedi. O kadar hızlı ve sert hareket ediyor ki, söylediklerimi geç fark ediyordu.

"Boynumu öp," dedim bir daha.

"Boynuna baktığımda artık bana yaptığını hatırlayacağım."

Başını boynuna gömüp beni öpücüklere boğarken, kendini daha sert şekilde vücuduma gömdü. Bu baskıyla bağırıp onu göğsünden yumrukladım, tırnaklarımla üzerine iki uzun, insafsız çizgi çektim. "Deren... Aptal! O kadar iyisin ki!"

"Sana sürekli bunları yapmak istiyorum. En kızgın olduğum anda bile." Sol kolumun üzerini okşayıp başını biraz eğdi, göğsüme nefesini üfleyip emdi. Vücudumdaki dolulukla yatakta kayıp ona bir daha vurdum. "Dayanamayacağım."

Kalbinden inanılmaz yüksek sesler çıkarken, Deren bir anda içimden çıktı. O his kaybolunca gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. Hayal kırıklığımdan zevk alıyormuş gibi göz kırpınca bir yumruk daha savurdum ona ama havada yakaladı ve bir anda belimden tuttu, beni ters çevirdi. Suratım sertçe yatağa çarparken, Deren bacağımın içini sıkıp kalçamı yukarıya kaldırdı ve bakıp inleyerek kendini içime itti. Dolulukla altımdaki çarşafı sıkıp alnımı yatağa bastırırken, Deren dizleri üzerinde durarak içime baskı yaptı. Avuç içini sırtımda,

kalçamda gezdirerek belimden öptü. "Şimdi gel bebeğim, sikimin üstüne."

Avucumdaki çarşafı daha kuvvetli sıkıp bir çığlık atarken vücudumdaki her damlanın, her kemiğimin, hep öpücüğünün farkındaydım. Kalçamı kaldırdım ve Deren kendini sertçe itince tüm kaslarım güçlü şekilde kasıldı. Deren'in bağırıp elini saçlarıma doladığını hissettim ve kafamı kaldırdığında yüzümü kendisine çevirdim. Birbirimizin gözlerine bakarken dudaklarımı yalayıp bile isteye seslice inledim ve Deren'in yüzünden geçen zevki gördüm. Duyumsuzluk ve tatmin olma hissiyle altında hareket edip kıvrandım. Saçlarımı bıraktı ve elini yüzüme götürdü, baş parmağını acımasızca dudaklarım arasından sokup ıslatırken, "Şimdi," diye fısıldadı.

Kendisini son kez daha vücuduma itince tutunacağım hiçbir kemiğim, kasım kalmadı. Vücudumdaki tüm ağırlık, baş dönmesi ve uyuşmayla beraber kendimi bırakırken dudaklarım içindeki parmağını sertçe ısırdım. Deren yüzümü, dudaklarını ısırarak izledi ve sonra bacaklarımın arasına bakarak inledi. Vücudum, kendini yatağa doğru bırakıp ondan ayrılırken, Deren sertliğini avuçlarına alarak kalçama yasladı ve dudaklarımı izleyerek rahatladı. Her yerimi ıslattı.

Eliyle ıslaklığı kalçama, belime yayarken üzerime yaslandı ve yetişebildiği ensemden öpüp inledi. Dönen başımın dengesini bulmasını, kalp atışlarımın düzene girmesini bekledim ve Deren rahatlamış olmasına rağmen inlemeye devam ederek kendini bana sürttü.

(Devam edebilirsiniz. Tabi okumadıysanız.🙂)

"Bir daha," dedi hemen, parmağını çıkarıp dudaklarımın kenarlarını okşayıp sıkarken.

Saçlarımı kulağımın arkasına koyarak sırt üstü döndüm ve başım yastığa yerleşirken, Deren'de sırtını yatağa atıp dönen başıyla birkaç saniye tavana baktı. "Siktir," diye fısıldadı sakinleşmemiş halde. Sonra, nefes alalım diye aralanan dudaklarımıza bakarken hafifçe gülümsedik. Sol kolumun üzerine doğru yattım ama Deren beni kaldırıp sağ tarafıma aldı, göğsüne yasladı. Nefes nefeseydi. Başımı kalbinin üstüne koyup ağırlığımı ona verdim. Odanın tavanı hâlâ dönerken yüzüme gelen saçı üfledim. Deren yaptığımı görüp kendisi çekti saçımı ve başımı tepeden aşağıya okşayarak, "Seninle çok yoğun hissettiriyor," diye fısıldadı.

"Daha önce... hiç böyle hissettin mi?" diye sordum.

"Deli misin? Hayır!" Nefeslerini düzenlemeye çalışıp kolumu ovaladı. "Ben daha önce böyle aşık mı oldum ki?" Anlayayım diye kafama hafifçe vurup üstümdeki nemi sildi. "Şimdiden gitmeyi düşünüyorsun değil mi?"

"Gitmem lazım," dedim ve hafif doğrulup dirseklerimi göğsüne koydum. Gözlerine bakarken o da hâlâ istekle bana bakıyordu. "Kızımdan ayrı vakit geçirince... sonradan pişman olurum diye korkuyorum."

"Seninle uyumayı özledim," dedi, gözlerini ıslak, heyecanlı vücudumda dolaştırıp elini uzatırken. Özellikle boynumu okşarken bakışları yoğunlaştı.

"Ama biz... yalnız birkaç kez birlikte uyumuştuk," dedim. "Seviyor muydun benimle uyumayı?"

"Vücudun soğuk, sürekli sıcaklığa ihtiyacın var. Ve ben veririm o sıcaklığı sana, sadece ben."

Gözlerimi duvar saatine kaydırınca evden ayrılalı iki saat kadar olduğunu gördüm. Deren'in göğsünden doğruldum ve o da gidiyormuşum gibi endişeyle hemen yatakta doğrulurken, elimi omzuma götürdüm. Hissettiğim acıya dokunurken Deren'de elini uzatıp dokunduğum kısma baktı. Çok fazla ısırmıştı. O sırada, bana doğru uzattığı kolundaki izler dikkatimi çekince bileğinden tutup kolunun içine baktım. Sol kolunun içinde birkaç yara izi vardı. "Bunlar ne? N'oldu?" dedim endişeyle.

Bakışlarını yavaşça kaçırdı. "İz."

"Yara mı?" diye sordum ve yukarıya kaldırıp mum ışığına yaklaştırdım.

"Hayır, dövme o." Konuşurken sesinin biraz rahatsız oluyormuş gibi çıktığını fark edip yaptırdığı dövmeye doğru baktım. Her nasılsa koluna atılmış çizikler gibi duruyordu, neden bu tarz bir dövme yaptırdığını anlayamadım. Yatay ve dikey birkaç tane vardı. Deren gergince kolunu çekerken, "Yaparken acıdı mı?" diye sordum.

"Hayır," diyerek ensemden tuttu, yaklaştırıp dudağımın tam ortasından öptü. "Dudakların kalp şeklinde, harikalar."

Gülümseyip bir tuhaf utangaçlıkla yüzümü boynuna sürttüm ve Deren beni yatağa yatırmaya çalıştığında, göğsüne yumruklar savurarak uzaklaştırdım. Bileğimden tuttuğunda üzülerek kendimi geriye ittim. Odada, girerken gördüğüm duşa doğru koştum.

Gerçekten kalmayı istiyordum ama aklım kızımdaydı. Üstelik geceydi, yanında kimse yoktu. Canım kızım korkuyormuş gibi hissetmeden yapamıyordum.

İçerinin ışığını yaktım ve duşkabini görüp içine girdim. Suyu ayarlayıp Deren'in sabun ve şampuanlarını görünce direkt uzandım, onda sevdiğim kokuya sahip olmak için başımı yıkadım. Refleks şekilde gözlerim acımasın diye kapattım ve temizlendikten biraz sonra açtım. Deren'i görünce şaşırmadım, o kabine girip saçlarımı yumuşakça duruladı. Her bir tutamına, teline dokundu. "Bir daha saçlarını böyle çekerek yıkama."

Ellerimi indirdim ve Deren saçlarımı duruladıktan sonra duş jeliyle vücudumu yıkadı. Sırtımı arkaya yasladım ve onun elleri her yerimde dolaşırken ellerimi kalbine koydum. Gözlerimiz tekrar istekle birleştiğinde sol kolumu tutmuştu. Parmak uçlarını yaramın üzerinde gezdirerek, "Unutamıyorum," diye fısıldadı. Sanki bu ona acı veriyordu.

Parmak uçlarıma yükseliyordum ki duraksadım. Önce kendi koluma, sonra Deren'in sol koluna baktım. Yaraya benzeyen çizik şeklindeki dövmelerin dağılımı, uzunlukları çok tanıdıktı. Kolumu kolunun yanına koydum ve irkilmiş gibi gözlerimi büyüttüm. Deren rahatsızca çekiliyordu ki parmaklarından tutup bakmaya devam ettim. Benimkiler yaraydı, onunkilerse yara şeklinde iz. Aynı yerde, aynı ölçüde, aynı sayıda... *aynı histe.*

"Neden?" dedim kafamı kaldırarak.

Bir mahcubiyeti varmış gibi başını sola eğdi, gözlerini kaçırdı. "Ben de... sende o izleri görünce ölmek istedim. Ve sen böyle ölmeyi denedin, ben de neden ölmek istediğimi tenime kazıdım."

Gözümden bir damla yaş kayarken bir daha birbirine denk duran izlere baktım. Çiziklerde hafif kırmızılık vardı, dövmeyi yapan her kimse gerçekten yaraya benzetmişti. Belki pişmanlıktan, belki de intihara kalkışmam onu üzdüğü için böyle bir şey yapmıştı. Mantıklı veya kazançlı bir davranış değildi, hatta saçmaydı. Ama bu gece buraya gelirken o mektupta yazdığım şeyin aksi oluyordu, kalbim neredeyse yerinden çıkıyordu. Belki onun tarafından çok önemsendiğim için duygulanmıştım belki de... derisine işleyen dövme değil de ben olduğum için.

Avuç içiyle yanağımı sertçe silince kendime geldim. Ürperip ona baktım. Kızgınca gözyaşlarıma bakıyordu. "Bana yaptığın her şey için sana çok kızgınım. Sana yaptığım her şey için kendime kızgınım. Ama en çok ölmeyi denemene kızgınım. O gün yine... kafamı sallardım, belki nefretimden, belki gururumdan... ama sen yapamazsın, bir daha böyle bir şey yapamazsın."

Kafamı göğsüne koyup yaslandım ve su üzerimizden akarken çok garip bir korku hissettim. Kaybetme korkusuydu. Hayır, bunu zaten çok kez hissetmiş ve yaşamıştım ama Deren şimdi bu kadar yakınımdayken, sonra olmadığını düşünmek çok üşüttü beni. Kollarımı kendime sararak kulağımı kalp atışlarına yasladım.

İnsan ruhuna gizlenir. Ve benim ruhum o.

Banyodan çıktığımızda beni Deren kuruladı, üstümü giydirdi. Bir an elbisemle cama yürümüştü, ben de çığlık atarak ona vurmuştum. İlk kez birlikte olduğumuzda yaptığı şeyi yapacağını sandım ama sonra beni kandırdığı ortaya çıktı. Saçlarımı kurutmadan bırakmadı, kurutucunun sesinden nefret ettiğim için kulaklarımı kapatıp işini bitirmesini bekledim. Saçlarıma, benim aksime özenli davranıyordu. Ama hiç inanmıyordum açıkçası.

Saat gecenin üçü olduğunda evden beraber çıktık. Yaman çoktan gitmişti. Deren'in arabasının sağ tarafına yerleştim ve ruhumdan sonra kalbime gitmek için dakikaları saydım.

Araç, malikanenin arka sokağında durduğunda geldiğimizi anladım. Abilerim görmesin diye burada bırakmasını rica etmiştim. Deren koltuğunda bana dönerken yüzümü görmek için tavan lambasını yaktı. Bunu ilk yaptığı zamanı hatırladım ve Deren çenemi tutup dudaklarını gülümsememde gezdirirken, "Her gece, birkaç saat seni çalmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Ne yazık ki her gece olmaz. Hem Karina... Hem de abimler fark eder, her gece seninle sevişmek için evden ayrıldığımı bilmelerini medeni karşılamazlar." Tadı kaçmış görününce beni bu kadar çok yanında istemesine gülümsedim. "Ama bazı geceler, söz."

Kafasını salladı ve baş parmaklarıyla yüzümü okşayıp gözlerimden ruhuma baktı. Çantamı aldım ve kapıyı açmıştım ki, Deren hızlıca beni çekti kendisine. Yüzümü avuçlayıp kafasını yana yatırarak dudaklarımdan sıkı ve sertçe, itiraz eder gibi inleyerek öptü. "Ben neden seni bırakamıyorum... Çıldıracağım."

Kulağının arkasındaki yanık yarasını okşayıp ben de onu öptüm ve geri çekildim. Kızımı almaya girerken yakmıştı burayı. Bu kez daha kararlı şekilde kapıdan çıkıyordum ama Deren hareketini tekrarladı, beni kendisine çekti. Ben kızıp gülerken de koltuğa doğru yaslayıp çenemden kavradığı gibi aynı noktadan, alt dudağımın ortasından öptü.

"Deren, bırakmalısın," dedim, içimden ona sıkıca sarılmak gelirken.

Oflayarak dudaklarımdan koptu, alnını koltuğun diğer kısmına yaslayıp kafasını salladı. "Tamam, gözlerimi kapatıyorum, sen çabuk in."

Abartmasına gülümsedim, yanağından öpüp kapıyı açtım. Tenlerimiz birbirine sürtünürken araçtan indim. Çantamı elimde sıkıca kavrayarak evin olduğu sokağa ilerledim, gözden kaybolmadan önce de ona bir daha baktım. Tavan lambasını söndürmüştü. Yalnızca yüzümü görmek isterken yakıyordu.

Arazi kapısından girdim ve omzumu ovarak eve doğru koştum. Karina'm beni beklediği için acelem vardı. Evden girdiğimde etrafın karanlığından, gittiğimin fark edilmediğini anladım. Asansöre yöneldim ve asansörden çıkınca topuklularımı çıkarıp elime aldım, parmak uçlarımda koşarak Karina'nın odasına girdim. Çanta ve topuklu ayakkabılarım elimden yere düştüğünde bir avucumla kalbimi tutup Karina'ya döndüm. Gece lambasındaki yüzüne bakarak gülümsedim. "Annen çok aşık Karina. Annen... çok aşık oldu."

Kalbim Karina'ma özlemle iki adım attım, gözlerimi yüzünden çekemeden ilerledim. Fakat üçüncü adımda ayağıma bir şey takılınca kafamı eğip ne olduğuna baktım. Kabloydu. Kaşlarımı çatıp kabloyu takip ettim ve gördüğümle beraber duraksadım.

Karina'nın... fişi çekilmişti.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

N'oluyor bu aşağılık yerde...

Sizce bir casusumuz var mı?

Bu bölüm sonundan da anladığınız üzere her duyguyu doruklarda yaşamaya devam edeceğiz. Nil ile Karmen sahnesini nasıl buldunuz? Veyahut diğer sahneleri? Angel'in başına gelen şeyin de kurguda bir amacı var, anlayacaksınız. Lütfen yorumlarınızı, düşüncelerinizi benimle paylaşın <33

Bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi
Bir kalbinizi alırım. ♡

40. “İhanet.”

Yasemin Mori, Aslında Bir Konu Var.
Çağan Şengül & Cem Adrian, Ben Sana Veda Edemem.

Merhaba canımın içleri.

Burada mıyız?? Sayalım. 1

40.bölüme geldik, 40 kere maşallahınızı alırım :d

Bölümü okurken her zamnaki gibi paragraf arası yorumlarınızı bekliyorum. Fakat ayrıca bir ricam daha var. Lütfen OY vermeyenler de YILDIZA dokunabilir mi? En azından iki bine yuvarlarsanız sevinirim. Bir artış görmek istiyorum, sayılar sizin, bu hikâyede ne kadar var olduğunuzu gösterdiği için değerli. Lütfen.

🖤

♥

Kalbim Karina'm.

40. “İHANET.”

Birisi Karina'nın kalbinin durmasını istemişti.

O gecenin başında mektuba kalbimin asla yerinden çıkmayacağını, çünkü kalbimin kızım olduğunu yazmıştım. Fakat o saniye göğsümün içinde bir boşluk açılmış, ellerimin yeri bile karışmıştı. Bu yüzdendir ki eğilip fişi tutarken parmaklarımdaki duyguyu kaybettim. Eğildiğim yerden kalkamadım, fişe bakarak üç derin nefes aldım ve avucumda sıkmaya başlarken öfkeli bir çığlık attım.

Bu evdeki biri Karina'nın fişini çekmişti.

Ama... kim?

Çığlığımın sesi bana geri dönerken titreyerek kalktım ve elimde fişle iki adım attım. Fişi, yatağın yanındaki prize takıp kızımın yüzüne döndüm. Hayattaydı, birisi kalbini durdurmak istemiş olsa da yapamamıştı. Prizdeki fişi çekmişti ama makineler hâlâ kızıma bağlıydı ve onlar bataryalıydı, çalışıyorlardı. Fişi prizden değil, Karina'nın bedeninden çekersek ölürdü. Bunu bilmeyen birisi yapmıştı, Karina'nın odasına girip kızımı öldürmeyi istemişti.

"Karina," diye fısıldarken başımı çevirip kendisine ilerledim ve avuçlarımı hızlı şekilde yüzüne koydum, teninin ısısına, nabzına baktım. Her şey yolundaydı, onu bıraktığımdaki gibiydi. Fakat birisi denemişti, doğrusunu bilip makine kablolarını Karina'nın bedeninden de çekebilirdi. Ya da makine bataryaları boş olsaydı, fişi çektiği an şarjı olmadıkları için çalışmayı durdursalardı? "Aşkım, aşkım... İyisin, iyisin! Aman Tanrı'm! Çok özür dilerim bebeğim, ben..." sendeleyerek geriledim, elimi korku dolu ağzıma kapattım. "Kapını kilitlemiştim, anahtarın bendeydi..." kızıma neler yaşatıyorum böyle?

Kulaklarım uğuldarken dengesizce kapının oraya koştum, yere düşen çantamdan hızlıca telefonumu çıkardım. Son aramadaki numarayı aradım ve Deren telefonu, "Beni hemen özledin mi?" diyerek açtığında, "Eve dön," dedim panikle. Nefesim, birisi boğazımı sıkıyor gibi çıkmıştı. "Eve dön, çok kötü bir şey oldu." Düşünmemiştim, ilk onu aramak istemiştim. "Aşkım lütfen eve dön."

Arabanın sert viraj alışını, fren sesini buradan bile duydum. "Sen iyi misin?"

"Kızım... Karina..."

"Geliyorum yavrum."

Arama kapanınca telefonu elimden düşürüp bir süre dizlerim üstünde durdum. Sonra çalıştıklarını görmüş olsam da koşarak makinelere ilerledim, sırasıyla hepsini ve ayarlarını kontrol ettim. Yatağının etrafında tur attım, yanına gidip bir daha kızımın yüzüne, eline dokundum. Üstündeki örtüyü çekip vücudunu kontrol ettim, herhangi bir yarası var mı diye baktım. Kıyafetleri dokunulmamış gibiydi, teni ılıktı. Yalnız fişi çekilmiş gibiydi ama kapıyı kilitlemiştim, kimin girebileceğini bilmiyordum.

Ellerimi sinirle saçlarım arasından geçirerek çığlık attım.

Karina'mın yeniden incitilmesine izin vermezdim.

Kapıya koştum, koridora çıkıp merdivene ilerledim. Merdiven başından aşağıya, "Enrica!" Diye bağırdım. Ellerimi ahşap merdivene öfkeyle vurdum. "Enrica, duymuyor musun! Derhal buraya gel!"

Koşturma sesleri duydum ve Sara merdiven boşluğunda göründü, kafasını en üst kata doğru kaldırmıştı. "Efendim, n'oldu?"

"Enrica'yı çağır bana, çabuk!"

Tekrar koşturma sesleri gelirken hızlıca kızımın odasına geri döndüm. Yatağına kadar ilerleyip etrafta başka bir iz aradım. Şok

etkisiyle düşünemiyordum, birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Koridor ışıkları yandığında titreyerek Karina'nın ellerinden tutuyor, göz kapaklarına bakıyordum. Kapının önündeki gölgeler dikkatimi çekerken, "Efendim?" dedi Enrica. "Beni çağırmışsınız, bir problem mi var?"

Vücudumda ağrı varmış gibi acı çekerek, "Bu gece malikaneye birisi geldi mi?" diye sordum yüksek sesle. "Herhangi birisi? Önemsiz saydığın birisi bile olabilir? Geldi mi?"

"Hayır efendim," dedi hızlıca. Başımı çevirdiğimde endişeyle izlenildiğimi gördüm. "Kimse gelmedi. Siz çıktığınızdan beri buradayım, kimsenin yaklaştığını bile görmedim."

"Gözden kaçırdığın bir şey yok mu?" Karina'nın örtüsüne uzanıp omuzlarına kadar örttüm, narin vücuduna korkarak temas ettim. "Korumalardan birisi girdi mi peki eve?"

"Hayır, yalnız Salvador Bey çağırdığı için ben bir kez girdim," dedi ve içeriye tedirginlikle adım atıp nazikçe sordu. "Efendim, sorunun ne olduğunu söylerseniz..."

"Sara'yı çağır çabuk bana," dedim düşünceler kafamda uçuşurken.

Enrica direkt geri çekildi ve o sırada asansörün sesini duydum. Adım sesleri yaklaştı ve Deren nefes nefese Karina'nın odası önünde durup endişeyle bana, kızıma baktı. "Karmen?" diyerek içeriye girdiğinde yatağın arkasından çıkıp ona koştum, endişeyle kollarından tutarak soluk almaya çalıştım. Boğazıma oturan hıçkırıklar yüzünden sözcükleri bir araya getirmekte zorlanınca, Deren yüzümü avucu içine aldı. "N'oldu? İyi misin? Karina iyi mi?"

"İyi," dedim kalbim sıkışırken. Ayakta durabilmek için kollarından destek aldım. "Çok korktum! Birisi Karina'nın fişini çekmiş, gelince fişi yerde gördüm..." parmak ucumla yeri ve sonra duvardaki prizi gösterdim. "Ben odanın kapısını kilitleyip gitmiştim, dönünce de yine anahtarla açıp girdim. Kim o fişi çekti bilmiyorum, bu evde böyle birisi yok!"

"Fiş çekildiyse?" diyerek endişeyle Karina'ya baktı.

"Yok hayır," dedim hemen. "Prizdeki fiş çekilmiş ama makineler vücuduna bağlı ve bataryalılar, ancak şarjları biterse kapanırlar." Elimi bir daha şaşkınca açtığım ağzıma kapattım. "Deren... Ya birkaç saat sonra gelseydim, makinelerin şarjları bitmiş olurdu, kızımı kaybederdim."

Deren elimi ağzımdan çekip omuzlarımdan kavradı beni, hafifçe sarsıp gözlerimin derinliğine baktı. "Kendini suçlamaya yer arama bebeğim. Odaya kim girmiş, onu öğrendin mi?"

Kollarını gergince sıkıp sıkıp bıraktım, Karina'nın yanına geri yürüyüp korkarak ellerimi üzerine uzattım. Çarşafın altındaki elini tuttum. "Bilmiyorum, aklıma kimse gelmiyor."

Deren odayı, Karina'nın yatağını incelerken, "Efendim," diyen başka ses duydum. Gözlerimi Sara'ya diktim. Enrica hemen arkasındaydı. "Bir sorun mu var?"

"Bu odaya girdin mi?" diye bağırdım üzerine hiddetle yürüyerek.

Gözlerini iki kez kırptı. "Hayır efendim, sizin izniniz olmadan nasıl gireyim zaten?"

"Gecenin bu saatinde neden uyanıksın?" diye yüzümü yüzüne yaklaştırarak bağırdım. Saçları açık ve yüzündeydi, nadiren böyle görünürdü. Hep düzenli, nizami olurdu. "Saat dört! Çok erken. Üstelik... Evin anahtarları yalnızca sen de var Sara?"

"Ben..." bocalayarak işaret parmağıyla koridoru gösterdi. "Babanızın ihtiyacı oluyor diye her gece bakıyorum, bu gece de odama geri dönerken sizin bağırdığınızı duydum."

"Babama soralım bakalım her gece onun yanına çıkıyor musun?"

Sara hızlıca baş salladı. "Tabi, sorun efendim."

Enrica nazikçe araya girip, "Her gece babanıza muhakkak bakıyor," diye onayladı.

Deren iki yana savurduğum kollarımı tutup beni yavaşça kendisine çekiyorken, "Kamera?" dedi. "Kamera yok mu?"

Doğru bir hatırlatmaydı, bu evde çok sayıda kamera vardı. Kendimi hemen koridora attım ve gözüme kestirdiğim kameralara baktım. "Çalışıyorlar değil mi Enrica?"

"Tabi efendim."

Kamera kayıtlarının alındığı odaya inmek için hareket ettim ama sonra kızımı yalnız bırakamayacağım için olmaz, diye fısıldadım. Aynı sırada merdivenleri çıkmış olan Noah ile Dante'yi gördüm. Koridorda birikmiş olmamıza şaşırarak bu taraf yürürlerken, "N'oldu?" diye sordu ortanca abim. Sonra önünde olduğumuz kapıya baktı. "Karina'ya bir şey mi oldu yoksa?"

"Abi," dedim onlar bana, ben onlara yürürken. Hâlâ diğer olabileceklerin korkusu içindeydim. "Birisi Karina'nın fişini çekmiş,

onu öldürmeyi denemiş."

Noah'ın elinde tuttuğu ceketi düştü ve gözleri kocaman açılarak yanımdan geçti, kendini Karina'nın odasının kapısına atıp içeriye bakarken, "Hayatta mı?" diye korkuyla sordu.

"Evet," dedim, Dante beni tutarken. "Prizden çekmiş her kimse, makineler hâlâ bedenine bağlıydı. Ama... ama kim abi..."

Dante kendi duygularını benimle ilgilenebilmek için derinine gömüp beni tuttuğu gibi sıkıca sarıldı. Yüzümü üşümüş, kan kokan gömleğine yaslıyken, "Karina hayatta," diye tekrarladı. "Kimin yaptığını buluruz. Önemli olan Karina'nın hayatta olması."

"Ama... olmayabilirdi abi, her şeye çok gecikebilirdim..." abimin kollarından çıkıp kendi etrafımda döndükten sonra koşarak kızımın odasına geri döndüm. Deren büyük adımlarla arkamdan gelirken endişeyle izlediğini görüyordum. Deren ellerini omuzlarıma koyup beni dengede tuttu. "Güvenlik kayıtlarına bakıp kimin yaptığını bulduktan sonra hiçbir endişen kalmayacak. Karina'da bir daha böyle bir şeyle karşılaşmayacak." Omzuma alçalıp dudaklarını dokundurdu. "Sakinleş, buradayım. Daha da önemlisi Karina burada. İkimiz de seninleyiz."

Noah bize baktı ve ben de ona dönünce Deren'i görmezden gelmeye çalışsa da, "Haklı," dedi, sırf benim için. "Kamera kayıtlarını inceleyelim, her kimse ölmesi gerekiyor."

"Ben Karina'yı bırakamam," dedim. "Siz bakın olur mu?"

Noah hızlıca baş sallayıp yeğenine yaklaştı, kızımın dışarıdaki elini çarşafın içine koyup aynı öfkeyle makineleri kontrol etti. Eğilip yeğenini öptükten sonra arkasını dönüp kapıda gergince izleyen Dante ile bakıştılar, Enrica ve Sara'yı benimle bırakıp asansöre yürüdüler. Korumamıza ve yardımcımız Sara'ya bakıp ikisini de incelerken, "Otur," diyerek beni kızımın yanındaki koltuğa oturttu Deren. "Kimseyi görmedin değil mi? Sen gelmeden bir süre önce yapılmış yani?"

"Görmedim," dedim Deren'in parmaklarını tutup sıkarken.

"Sara," diyerek o tarafa döndü Deren, sertçe. "Uyanıksın madem, kimseyi görmedin mi?"

"Hayır," dedi Sara, hemen. Üzerinde beyaz pijamalar vardı, ellerini önünde bağlamıştı. "Bu evde yaşayan tek yabancı olarak doğrudan

beni suçluyorsunuz efendim, çok haklısınız. Fakat... hayatım üzerine yemin ediyorum ki, Karina'ya asla zarar vermedim."

Öfkeli nefesler aldım. "Zaten kızıma zarar vermen için bir sebebin de yok değil mi Sara?"

"Elbette," dedi, başını hemen sallayarak. "Bu zamana kadar bir hata mı gördünüz mü efendim?"

"Bir hatanı görmedim," dedim. "Ama ben bu dünyada çok fazla şey gördüm. Herkes her şeyi yapabilir."

"Ben yapmam efendim," dedi başını önüne eğerek.

Doğru mu söylüyordu?

Enrica ve onu uzun uzun süzdükten sonra kızıma döndüm. Görebilseydi, konuşabilseydi, keşke söyleyebilseydi. Deren, Karina'nın eline dokunurken ne kadar titrediğimi gördü ve bu yüzden Karina'nın küçük elini benim avuç içime koyup kendi avucunu da iki elimizin üstüne örttü. "Gerekirse burada nöbet tutarım, seninle beraber Karina'nın da koruması olurum. Kimse onu incitmesin diye dilediğin kadar beklerim."

Sol gözüme tutunan gözyaşlarıyla ona bakarak sinirli bir soluk aldım. "Neden böyle bir anneyim?" diye sordum.

Şaşırdı soruma. "Nasıl bir annesin?" diye de sordu.

Kendimden utanç duyarak Karina'ma baktım. "Sorumsuz bir anneyim."

Deren üçümüzün de birleşen ellerine baktı. "Şimdi böyle şeyler düşünme, bundan bahsetme. Yersiz bir düşünce, sen iyi bir annesin."

"Araba kapısını kilitlemeyi unutuyorum, onu kaybediyorum, bulamıyorum, yalnız bırakıyorum, bana ihtiyaç duyduğunda yanında olmuyorum..." kızıma karşı o kadar fazla sorumsuzluğum vardı ki, tüm bunları bilse ne hissederdi diye düşünüyordum. "Onu sevdiğimi söyleyip gece yanından ayrılıyorum... anneler çocuklarının yanında olur, bense..."

"Sen ise aşık olduğun insanın yanında birkaç saat geçirip evine, aceleyle kızına döndün. Ben bir sorumsuzluğunu, hatanı göremiyorum." Anlayayım diye hafifçe kafamı okşadı.

"Çok güçlüyüm ama onu bir türlü koruyamıyorum," dedim hissizce. "Hiçbir çocuk böyle bir anne istemez."

"Ama ben çocuğuma böyle bir anne isterim," dedi.

Annesinin sen olduğu bir çocuk düşünemiyorum.

İkisini diyen de sensin. Hangisi doğru?

Deren'in ikimizin elini de kapatan büyük avucuna bakıp sonra da ona döndüm. Diğer eli kafamın üstündeyken şefkatle Karina'ya bakıyordu. Kaşları çok çatıktı, ona zarar verilmiş olmasına karşı öfke duyuyordu. "Bunun için yapman gerekeni biliyorsun," diyerek mırıldandım.

Yanaklarını şişirerek bana göz attı. "Yalvaracak mıyım?"

"Evet," dedim. O gün söylediklerimin kelimesi kelimesi aklımdaydı ve onu yalvartmakta kararlıydım.

"Asla," diye bir daha karşı koyup anlamam için de kafama vurdu.

Suratsız şekilde birbirimize baktıktan sonra aynı anda Karina'ya döndük. Deren daha önce uçakta da söylediği tarzda bir şey söyleyip, "Bu güzellik sakinleştiriyor," dedi Karina için.

"Sen Karina'ya istediğin zaman bakıyorsun, dilediğince izliyorsun, ben Nil'i görmek için neredeyse gururumu ezip geçtim, defalarca söyledim..."

"Bunun sebebi açık değil mi?" diye sordu.

Sesindeki hırs ve dışarıya çıkmak için yer arayan kızgınlığı fark edince, sinirlerim bozuk şekilde yüzünü inceledim. Onu ne kadar acıtmış olduğumu unutmayacağını biliyordum ama üstesinden geldiğini düşünüyordum. Fakat bazen aniden kendimi görmeyi bile istemediği biriymiş gibi hissediyordum. Bunu sesiyle, sözüyle, gözlerinin derinlerinde üstünü kapatamadığı bir bakışıyla belli ediyordu. Bir parçası hayatının sonuna kadar bana öfke duyacaktı.

"Karmen," diyen Dante'nin sesini duyduğumda abilerimin döndüğünü fark ederek o tarafa baktım. Elinde bir laptop tutuyordu, ekranın yansıyan ışığından açık olduğu belliydi. İçeriye girerken Derenle birleşen ellerimize, sonra Deren'in yüzüne bakıp, "Çekil ayak altından," dedi sertçe. Geçtiğimiz gün yaşanan kavga yüzünden artık ona karşı hiç tahammülü yoktu.

Deren ona dik dik baktı. "Baltayı taşa vurup duruyorsun, en son kafana indireceğim pezevenk."

"İtalyan'ca konuş, piç herif," dedi abim ve Derenle aramıza girip laptopu kucağıma koydu.

Harika anlaşıyorlardı.

Elimi kızım ile Deren'den çekip laptobu tuttum, gözlerimi açık ekrana diktim. Deren, abime değil de sanırım bana izin vererek biraz

geriye çekildi, ben ekranı izlerken Karina'yı kontrol etti.

Açık olan videoyu başa sardım ve kamera kaydını izlemeye başladım. Fakat kayıt en başından hayal kırıklığıydı. Evin içi çok karanlık olduğu için hiçbir şey görünmüyordu. Bir dakika kadar izledim ve sonra koridor başındaki gölgeyi fark edince heyecanlanıp görüntüyü yaklaştırdım. Dante'de daha önce izlediği görüntüyü bir daha izlemek için eğildi. Görüntüdeki gölge karanlıktan ibaretti, sadece ilerleyişini görüyordum. Karina'nın odasına yürürken iki kez durdu ve geri döndü, zor fark edilen gölgesi uzaklaştı ama biraz sonra tekrar yürüyüp Karina'nın odasına ilerledi. Kapıyı, kilidi çevirerek açtı ve kararsızca bekledikten sonra içeriye girdi.

Karina'nın fişini çektiğini göremedim.

Ama birkaç dakika sonra çıktığında doğrudan merdivene yürüdü.

"Bu... bu bir kadın," dedim, yürüyüşünden anlamıştım.

Abim başını sallarken, "Evet," diyen Noah'ı duyup bir daha kapıya baktım. "Yüzü görünmüyor ama yürüyüşü kadın yürüyüşü."

Laptop ekranına bir daha baktım, görüntünün devamında bir şey olacak mı diye izledim. Yakın zamanda kimse ekranda görünmeyince laptobu kenara bırakarak ayağa kalktım. Abilerim ve Deren bana bakarken, Noah'ın arkasında, koridorda duran Sara'ya ilerledim. "Bu evde kaç kadın var Sara?"

Sara'nın yüzündeki tüm kan çekildi ve ellerini önünde sıkarak, "Üç," dedi. "Sizden hariç üç kadın var efendim."

Kafamı, onu onaylayarak salladım ve önünde durduğumda, omuzlarının titrediğini gördüm. Yüzüne düşmüş bir tutam saçını çekip kulağının arkasına koyarken, "Birisi Angel, diğeri Marianne," dedim. "Sence onlar yapmış olabilir mi?"

Sara'da buna ihtimal vermiyormuş gibi başını iki yana salladı. Yüzünde bir ümitsizlik, korku vardı. Gözlerine yansıyan duyguların üzerinde düşünmeye vaktim yoktu. Bu korkunun birden fazla sebebi olabilirdi ama benim için o an sorgulanması gereken kişi Sara'ydı. "Hayır efendim," dedi. "Tabii yapmış olamazlar."

Bir anda avucumu boğazına sardım ve onu duvara sertçe ittiğimde, gözbebekleri büyüdü. Yüzüne yaklaşıp bir annenin öfkesiyle ona bakıyorken, "Geriye kim kaldı?" diye sordum.

Başını iki yana sallayarak, "Ben," dedi. "Ama yemin ederim ki yapmadım efendim, Karina'nın fişini çekmedim. Size de bir çocuğa da

bunu asla yapamam."

Sara'yı gerçekten seviyordum, hayatımın bu zamanına kadar da ona güven duymuştum. Bu, bizimle çalıştığı altıncı senesiydi. Dante onu, baskın yaptığı bir gece kulübünde, zorla fuhuşa sürüklenirken bulmuştu ve öldüremediği için İtalya'ya getirmişti. Kızı, bir aracıyla ailesine göndermek istemişti. Fakat Sara ailesinin hayatta olmadığını söyleyince Dante onu benim özel hizmetlim olması için eve getirmişti. Bir yıl bana her türlü yardımı dokunup haddini hiç aşmadığında, tek bir hata yapmadığında babam evin ihtiyaçları için de ona koşullar sunmuş ve Sara böylelikle hepimize, yüklü bir para karşılığında yardımcı olmaya başlamıştı.

Onun bunu yapmış olmasını hiç istemiyordum, hatta derin bir hayal kırıklığı hissediyordum. Fakat, görüntülerden sonra yapabileceğim tek şey onu bir süre buradan uzaklaştırmak olacaktı. Kızımın güvenliği için, küçücük bir ihtimal bile varsa Sara'yı buradan göndermek zorundaydım.

Duygusal hayal kırıklığımı kendime saklayarak geri çekildim ve ellerimi ondan uzaklaştırıp Enrica'ya döndüm. "Sara'yı alıp buradan götür, ardından kaldığı odayı araştırıp telefon aramalarını kontrol edin."

Sara, Enrica'nın da sevdiği birisi olduğu için gözlerinde bir üzüntü belirdi. Buna rağmen derhal harekete geçip ona ilerliyordu ki, "Aceleyle karar alıyorsun," diyerek yanıma yürüdü Dante. Karşımda, sırtı Sara'ya dönük şekilde durdu. "Sara bu zamana kadar hiçbir hata yapmadı, bu kadar kolay harcanmayı hak etmiyor. Yıllardır bu evde, Sara yerine hayatımıza yeni giren insanlardan şüphe duymalıyız."

"Kimden mesela?"

"Videonun devamını da izleyelim," dedi hemen, katı bir sesle. "Belki eve dışarıdan başkası girmiştir, ya da... gönderilmiştir." Bakışları omzumun üzerinden Deren'i buldu ve daha sert şekilde ekledi. "Onun kızını kaçırdın, belki o da karşılığında kızına zarar vermek, ya da seni korkutmak istemiştir Karmen. İçeriye birisini sokmuştur, hatta korumalardan birisini bunun için ayarlamıştır bile..."

Bu özel geçirdiğim gecenin devamında, Deren'in bu şekilde suçlanmasına hasta oldum. Abime, "Deren tüm gece benimleydi, hiçbir şeyle alakası yok," derken, Deren'de süratle abimin yanına yürüyüp dibinde durdu. "Siktirtme kendini Dante, belan olurum bak senin. Ben

Karina'ya zarar vermem, ben bir çocuğa zarar vermem. Karmen sevdiği için Yaman'ı bile öldüremiyorum ben, Karina'yı mı öldüreceğim?"

"Sen yapmazsan Sara hiç yapmaz!" Diye bağırdı abim, onu omuzundan sertçe iterek.

"Bir tokat daha atarım sana lan, piç!"

Deren yumruğunu kaldırıyordu ki, "Beyler!" Diyerek araya girdi Noah ve ikisini de iterek birbirinden uzaklaştırdı. "Sara'ya zulm edecek halimiz yok Dante, fakat görüntüdeki bir kadın ve Karmen ondan şüpheleniyor. Her şey açıklığa kavuşana kadar Sara'nın uzaklaşması lazım. Yeğenimiz için."

Dante işaret parmağını sen göreceksin der gibi Deren'e sallayarak Noah'a döndü. "Noah, hadi sen..." bir anda durdu, gözleri kocaman açılarak bana döndü. "Sen, gece Derenle beraber miydik dedin? Sen... bu gece onunla mıydın?"

"Evet," dedi Deren, abimin üstüne gitmeye devam ederek. Kızımla ilgili korkularımdan sonra bu tartışma konusunu kaldırabilecek değildim. "Karmen şahit, saatlerdir beraberdik. Karina'ya bir şey yapmam imkansız. Beraberdik. Yalnızdık. Yapayalnızdık."

Manyak.

Dante ile Noah sırasıyla Deren ile bana baktılar. Beni baştan aşağıya süzünce dışarıdan gelmiş gibi göründüğümü ancak fark edebildiler. Dante, beraber geçirdiğimiz geceyi tahmin etmiş gibi ellerini yüzüne kapatıp sertçe ovaladı ve bağırarak Noah'ı itti, Deren'in üzerine atlayıp yakasından kavradı. "Sen kimsin de benim kardeşimle gönlünce vakit eğlendiriyorsun! Seni aşağılık herif! Kız kardeşime dokunmayacaksın, uzak duracaksın!"

Deren onu zerre umursamadan, "Siktir git," dedi. "Bem Karmen'e dokunmak için yalnız kendisinden rıza alırım!"

Konunun Karina'dan uzaklaşmasına duyduğum öfke ile, "Yeter!" Diye çığlık attım. Çığlığım yüzünden Deren'de Dante'de irkilip bana dönünce, öfkeyle nefes alarak kızımın odasını gösterdim. "Az önce ne yaşadığımın, nasıl korktuğumun farkında mısınız? Erkeksi egolarınızı sonra yarıştırın, şimdi buna vakit ayıramam!"

Abim ile Deren aynı anda ellerini birbiri üstünden çekip saygısızlık yaptıklarını fark etmiş gibi bakışlarını kaçırdıklarında, gözlerimi bir

kez daha Sara'ya çevirdim. Kafasını iki yana sallamış, dolu gözleriyle bana bakıyordu. "Enrica, sana söylediğimi yap," dedim.

Enrica'dan önce Dante eyleme geçti ve arkasını dönüp Sara'ya bakarken, "Ben yaparım," dedi. "Sara'yı evden ben uzaklaştırırım."

Sara Dante'nin gözlerine doğru baktı ve sonra bir anda dizleri üstünde önüme, yere çökerek, "Yapmadım," dedi. Ellerini çenesinin altında birleştirerek aşağıdan, yalvaran gözleriyle bana baktı. "Karina'ya zarar vermedim. Bu suçlamayla ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen babanıza sorun, gece yalnız ona bakmak için uyandım, bu kata çıkmadım..."

Taviz vermedim. Yapmış olabileceği ihanetin beni ne kadar yaraladığını saklayıp, "Dante," dedim sertçe. "Sara'yı götür."

Dante huzursuzca eğilip Sara'yı kolundan kavradı ve onu dizleri üstünden kaldırırken, "Kalk," dedi, kısık sesle. "Madem yapmadın dizlerinin üstüne çöküp af dileme."

Sara bu kez gözlerini ona kaydırdı ve yanaklarına yaşlar düşerken, "Böyle suçlanmak ağrıma gidiyor," dedi. "Efendim... bana hiç mi inancınız, güveniniz yok?"

"Ben sana inanıyorum," dedi Dante ve onu daha sert tutup kaldırdı, ben istediğim için buradan uzaklaştırırken Enrica'ya seslendi. Enrica derhal onlarla beraber asansöre yürürken, Sara yapmadığını söylemek için bir daha Dante'ye döndü. Asansör kapandığında omuzlarımı düşürüp ellerimi saçlarımdan sertçe geçirdim.

"N'oluyor burada?" diye kükreyen bir başka ses duyduğumda irkilip kafamı sol taraf çevirdim, alt kattan bu kata çıkan Salvador'u gördüm. Üzerinde hâlâ gündüz giydiği kıyafetler vardı, dağınık ve yorgun görünüyordu. Buraya yürürken üçümüze de bakarak, "Bu gürültü ne?" dedi kızarak. "Karım üst katta, rahatsız! Uyanıp acılarını fark edecek diye aklıma çıktı." Deren'e bakıp, hiç sabrı yokmuş gibi üzerine yürüdü. "Kardeşimin katında ne işin var? Bu yüzden mi kavga ediyorsunuz? Bu kata çıkmamalısın! Bak Deren... Kardeşlerim seninle kavga eder ama ben direkt öldürürüm seni."

Salvador, her zaman için söylediklerinde en ciddi ve en korkutucu olan abimdi. Deren'de sanırım bunun farkına varmıştı, bu yüzden söyleyeceklerini hesapladığını gözlerinde gördüm. Fakat bir kez daha kavgaya vakit ayıramadan, "Karina'nın fişi çekilmiş," dedim abime.

Salvador bir şokla bana döndüğünde Deren ile tartışması son buldu. "Kızıma bir şey oldu mu?" diye sordu, korkuyla.

"Kablolar hâlâ bedenindeydi ve bataryaları doluydu neyse ki." Sinirlerim bozulduğu için dolan gözlerimi kaçırdım. "Hayatta ama geç kalsaydım..."

"Kim yapmış?" diye bağırdı.

"Kamera kayıtlarına baktık. Çok karanlık olduğu için görünmüyor ama bir kadın gibi," dedi Noah.

"Bu evde bunu yapabilecek kimse yok," dedi Salvador abim. "Bir kadın hiç yok."

"Sara," dedim abime.

"Yapmaz," dedi, elini sallayarak.

"Ben de yapmamış olmasını umuyorum," dedim, kalpten geleni. "Ama yaptığı kesinleşirse ya da kendisi itiraf ederse onu öldürürüm."

"Bu kız hangi niyetle, neden bunu yapsın aklım almıyor," dedi küçük abim.

"O yüzden Enrica'dan odasını, telefonunu kontrol etmesini istedim. Sayısız düşmanımız var, birisi onu ikna etmiş olabilir, ya da..."

Noah daha iyi niyetli düşünerek, "Zorlanmış da olabilir," dedi.

"Herkes çok gevşemeye başladı," dedi Salvador abim, kontrol ellerinden kayıp gittiği için sinirlenmiş gibiydi. "Tüm o korumaları topla bahçeye Noah, aşağıya iniyorum. Hepsiyle tek tek konuşacağım. Eve yabancı girmiş mi öğrenelim. Karımın vurulduğunun aynı gecesinde Karina'nın da fişinin çekilmesi... bin yılda olacak iki şeyin aynı gün olması tesadüf olamaz."

"Hemen abi," dedi Noah, abimin tekrar söylemesine gerek bırakmadan. "Sen yengemin yanına çık, ben tüm korumaları bir araya toplayıp sana haber vereceğim."

Noah asansöre yürürken Salvador abim Karina'nın odasına girdi. Ben de eşikten girdim ve kızımın yanına abimle yürüdüm. Gözlerim istemsizce makineleri kontrol etti, hemşire olduğum için değerlerinde bir değişiklik olmadığını görüyordum. İyiydi ama ben kendime kızıyordum. Çünkü kızımın hayatını birkaç saat içinde tükenecek bataryalara bırakmış olmak bir anne olarak çok sorumsuz hissettiriyordu. Abim eğilip onu öperken ben de küçük elinden tutarak yanındaki koltuğa oturdum, fısıldayarak özür diledim. "Lütfen lütfen anneni affet aşkım."

Neden... Neden bu kadar düşüncesiz bir anneydim?

"Sen," diyerek beni süzdü o esnada abim. "Neredeydin? Geceleri hemen Karina ile olurdun? Üstelik... üzerinde elbise var."

Neyse ki elbisemin üstündeki ceketi hâlâ çıkarmamıştım. Çünkü elbisemin omuz kısmı yırtıktı, Deren bir ara üzerimden çıkarırken yırtılmıştı ama ceket örtüyordu. Genzimi temizleyip Deren'e bir göz attım. "Korumamla bir toplantımız vardı," dedim.

"Toplantı?" diye vurguladı abim.

"Evet," dedi Deren, kapının eşiğinde. "Bir konuyu masaya yatırdık, üzerinde çalıştık."

Evet, birbirimizin üzerinde.

Salvador ne düşündüğü belli olmayan gözlerini ikimiz üzerinde gezdirdi. "Gecenin ikisinde toplantı?"

"Benim şeyim... yani beynim geceleri daha iyi çalışıyor," diye mantıklı (!) bir açıklama yaptı Deren.

"Evet, gündüz beyninin çalıştığına hiç rastlamadım."

Salvador abim bunu söyleyip her ikimizin de yüzünü inceledi. Bu sırada kızımla ilgilenip bu konunun üzerine gitmemesini diledim. Karina'nın alnından bir daha öpüp doğrulduktan sonra yatağın etrafını dolandı, kapının önünden geçerken Deren'e sertçe baktı. Sonra koridora çıktı ve Deren, abimle eğlenmiş şekilde sırıtırken, Salvador aniden geri döndü. Hızlı ve beklenmedik anda yumruğunu Deren'in suratına geçirdi. Deren, daha abimi bile göremeden aldığı bu yumrukla bağırıp elini suratına götürürken, Salvador ona doğru tısladı. "Bir daha kardeşimle gece toplantısı yapmak yok!"

Bunu söyleyip bir saniye daha durmadan koridora çıkıp ilerleyince ağzımda ufak bir aralıkla Deren'e baktım. Onun da gözleri ve ağzı açılmıştı, burnunu tutuyordu. Salvador'un arkasından baktıktan sonra aynı öfke ile bana dönüp, "Vurdu," dedi, sayıklayarak. "Bana vurdu! Yumruk attı!"

Fısıldayarak, "Çünkü anladı," dedim.

"Seviştiğimizi mi?" dedi, parmağıyla burnunu yoklayarak.

"Bağırmak zorunda mısın?"

"Daha da duysun o zaman," diye koridora doğru bağırdı.

"Buraya gel," dedim Deren'e. Abimin yumruğu ağır olmuştu, kalıcı bir hasar bırakmasını istemezdim. Deren hâlâ koridora öfkeyle

bakarak yanıma yürümeye başladı ve karşımda durduğunda, "Eğil," dedim bu kez de.

"Bir şey yok," dese de önümde eğildi. Ellerini koltuğun iki tarafına koyup yüzlerimizi hizaladı. Parmak uçlarımla kızaran, sıcaklayan burnuna dokunup kontrol ettim. Kırılmış, çatlamış değildi. "Biraz buz koymak gerekir. Yoksa birkaç gününü ağrılı ve şiş geçireceksin."

"Yumruk atıp elini koşunu sallayarak gitti," dedi, abimi bana şikâyet ederek.

"Ben hâlâ nasıl hayattasın ona şaşırıyorum," dedim. Üç mafya abime rağmen...

"Aşkın beni hayatta tutuyor," dedi, kimse duymasın ister gibi fısıldadı.

"Shakespeare'a meydan okuyorsun."

Yüzünü buruşturup doğruldu ve burnuna bir daha dokunup sinirle inlerken, "Bir daha gece randevusu yok mu gerçekten?" dedi, üzülerek.

Kalbim incinmiş ve sinirlerim bozulmuş olduğu için bu konuşmayı devam ettiremedim, kızıma dönüp ellerimi dizlerim arasında sertçe sıktım. Kafasını oynatamıyordu, acaba boynu ağrıyor muydu? Yaklaşarak yastığını düzelttim, yüzünü kendime çevirip gözyaşlarımla gülümsedim. "Evet, böyle bana bak aşkım. En azından ben öyle hissedeyim, yüzün bana dönük olsun."

Deren'de yumruk yemiş olmaktan dolayı kırılan gururunu ve acısını yok sayarak, "Kalbi hep sana dönük," diye fısıldadı.

"Gerçeği söyle," dedim, sinir olarak. "Kızımın bana kırgın ve kızgın olduğunu söyle. Çünkü böyle, doğrusu bu."

"Eğer öyleyse de... uyanınca, yüzüne bakınca kızgınlığı geçer. Sana kızgın kalınmıyor."

Bana kızgın kalamadığı için kendine kızıyor gibiydi.

"Bir kez olsun iyi bir anne olamayacağım," dedim, sonunda o damla gözümün kenarından kayınca. "Kızıma cehennem gibi bir hayat verdim."

"Peki korkuyor musun?" diye sordu.

"Neyden?"

"Bir daha... anne olmaktan?"

Yüzümü önüme eğip gözyaşlarımı aceleyle silerken, "Çok," dedim. "Çok."

Sert bir nefes alıp, "Ne olursa olsun," dedi. "Yeniden dünyaya gelse, ona sorulsa, tekrar senin kızın olmayı isterdi."

Sinirle güldüm. "Yeniden yeniden ölmek için mi?"

Ellerimi yüzümden hızlıca çekerek çenemi yukarıya kaldırdı. Kirpiklerim parlak olduğu için yüzü de pürüzlü görünüyordu. "O hayatta. Kalbi atıyor, nefes alıyor. Bir gün de uyanacak. Acılarını unutacak, iyileşecek, sana anne diyecek."

Kendime karşı öfke ve nefret duyarak, "Çok sorumsuz davranıyorum Deren!" Dedim. "Nasıl daha sorumlu olabilirim, bilmiyorum. Elimden geleni yapıyorum ama anlık hatalarım yüzünden... onu incitiyorum."

"Sana söyledim, Karina'nın da koruması olabilirim. O zaman kimse ona tek bir şey yapamaz."

Gözlerimi kıstım. "İki maaş birden mi almayı isteyeceksin?"

Sırıttı. "Herhalde."

"Sen hakikaten paragöz bir adamsın," dedim, ciddi bir tespitte bulunarak.

İtiraz etmeden, "Bir çocuk bakmak kolay değil," dedi. "Ben şimdiden Nil'in lise masraflarını düşünüyorum, çok para lazım..." omuz silkti. "Nil bir de çok süslü, kesin sürekli alışverişe çıkar, para yetiştirmek zor olur ona. Ben... hayır da diyemem ona, diyemiyorum."

"Süslü mü? Çapkın diyecektin sanırım."

Huzursuz olarak bana kaş çatınca, omuzlarımı umursamazca silktim. Parmağının tersini kirpiklerime dokundurarak kalmış biraz yaşı sildi. "Ee, Karina'nın koruması mıyım?"

"Neden olmak istiyorsun?"

Bakışlarını kaçırarak, "Onun bir şeyi olmak istiyorum," dedi. "Ve sanırım... yalnızca koruması olabilirim. Başka bir seçeneğim yok. Üstelik koruması olursam tamamen o görev bilinciyle, onu koruyarak hareket ederim."

"Kabul edebilirim ama ayrı bir maaş daha vermem," dedim.

"Neyse ki annesini çok seviyorum, parasız da koruması olabilirim," dedi Karina'yı izleyerek.

Kızımın avucunu, dünyayı tutuyor gibi tutarak, "Çantada telefonum vardı," dedim Deren'e. Az önce söylediği yüzünden kalbim buzul gibi çözülmüştü. Yüzüne bakamıyordum. "Verir misin?"

İkiletmeden yerdeki çantamı alıp geldi. Telefonu çıkarıp doktoru aradım, gelebileceği en yakın zamanda gelmesini rica ettim. Karina'nın değerlerinde sorun olmasa da doktor kontrolünden geçmesini istiyordum. Üstelik rapor sonuçlarını da öğrenmem gerekiyordu, her ne kadar hazır hissetmesem de.

Günün ilk ışıkları odanın içini aydınlatırken hâlâ Derenle beraber Karina'nın odasındaydım. Yalnız abilerimi görmek için camdan dışarıya baktım. Abilerim ve kırktan fazla koruma arka bahçeyi kaplamıştı, Salvador gür sesle konuşuyordu. Yerde yatan, dayak yemiş üç koruma vardı; onlar Angel ile Marianne'yi alışverişe götüren korumalardı.

Abilerim korumalara vakit ayırıp dünden beri yaşanan olağanüstü olaylarına peşine düşmüşken araziye giren aracı gördüm. Doktorun geldiğini de biraz sonra anladım. Sara olmadığı için aşağıya inmem gerekti, Deren'e kızımın yanından hiç ayrılmaması gerektiğini söyleyerek kapıyı açmak için indim. Doktoru karşılayıp kendisiyle beraber kızımın odasına çıktık ve o, anlattıklarımla beraber cihazları kontrol etti. Birkaç dakika sonra, "Bir sorun görünmüyor," dedi.

"Evet, ben de anladım. Fakat sizin de onaylamanız çok önemliydi benim için." Deren gerçek bir koruma edasıyla odanın kenarında dikilip doktor ile beni izlerken, kızımın yüzüne bakıp sorup sormamakta kararsız kaldığım o gerçekleri düşündüm. Doktora kaçamak şekilde baktım. "Karina'nın test sonuçları çıktı mı? İncelemeler... onun için ne diyor?"

Doktor elini Karina'nın cihazından çekip doğruldu, bana döndü. Kızım konusundaki hassasiyetlerimi, çok az tanıdığım bir adama göstermek istemiyordum ama doktoru dinlerken kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Kızınız... iyi değil."

Karina'nın elinin üstünü okşayan parmağım dondu.

"İyi olmadığını biliyorum ama... ne kadar iyi değil?" Karina'm... sevdiğim, aşık olduğum kızım, Karina'm... hiç koruyamadığım kızım.

"Kızınız ciddi bir hasar almış, bir süre beynine oksijen gitmemiş. Beyin hücrelerinin... bir kısmı ölmüş, bu sebeple de komaya girmiş." Doktor, siyah, zarf şeklindeki çantasını açarak içerisinden zımbalanmış bir evrak çıkardı. "Burada yazıyor, siz de inceleyin. Kızınızın solunumu ve organları hâlâ beyninin kontrolü altında olsa da... vücudu

çok yorulmuş, beyin ölümü gerçekleşmemiş olsa da... daha buna ne kadar dayanır bilemiyorum."

O buna dayanamıyor, ben ise yokluğuna.

Ama... Tanrı'ya bunun için yalvarmıştım, kızımı son bir kez daha görebilmek için. Ve görmüştüm. Onu görmem için elimden geleni yapıp hayatta kalmıştı. Savaşmıştı. Artık... tüm sorumluluğu ona bırakıp, her şeyi ben yapmışken uyanması için zorlayamazdım. Huzurunu bulsun istiyordum. Çünkü onu kendimden katbekat fazla seviyordum.

Deren benim yerime, "Ama yine de uyanma şansı var?" diye sordu doktora.

"Ümitsiz olmak istemem ama kızımız çok küçük, uyansa dahi endişe duyacağımız başka şeyler olacaktır..." doktor gözlerini bana çevirdi ve söylediklerinden dolayı kendisinin de canı sıkılmış gibi iç çekti. "Neyse, ben sizi daha fazla yormayayım. Hemşiresiniz, evrakları inceleyin. Görüşmek için de hastaneye beklerim."

Deren, doktoru geçirirken ben Karina'm ile kaldım. Gülümsemeye çalışıp gözyaşlarımı sildim. Dirseğimi yastığının kenarına koyup yüzünü yakından izledim. "Karina'm... Çok uzun süredir savaşıyorsun, biliyorum. Dayanıp direndin, biliyorum. Ama eğer yorulduysan... pes edebilirsin aşkım. Ben sana kırılmam, kızmam. Sen... benim her zaman güçlü ve savaşan kızım olacaksın." Yanağından, dudaklarım titreyerek öptüm. "Mis gibi kokuyor benim kızım, çok tatlı, çok güzel, prenses gibi. Uyuyan güzelim benim, kelebeğim."

Kanatların böyle vahşice koparıldığı için özür dilerim.

Ne kadar suçlu hissediyorum, bilemezsin.

Başımda ağırlık hissedince Deren'in eli olduğunu anladım. Eğilip dudaklarını saçlarımın üzerinde, dura dura gezdirdi. "Artık acı çekmeni istemiyorum."

Ben kızımı, o beni öperken, "Bunun için ölmem gerekir," dedim.

"Yani ölmemiz," dedi.

Ben kızımla ölebilirdim ama o bizimle ölemezdi. Çünkü Nil vardı.

Tırtılımız.

"Biraz uyu," dedi Deren, sonra da beni kaldırmak için hamle yapınca, "Hayır," dedim Karmen'in çarşafını sıkıca tutarak. "Yalnız bırakmayacağım kızımı."

"Ben yanında dururum," dedi yumuşayan sesiyle.

"Beni ister." *İstersin değil mi anneciğim?*

Sen benim hislerimsin, ben senin sessizliğinim.

Sen benim kalbimsin, ben de bu yüzden ölümsüzüm.

Sen bensin, ben senim.

"Korumasıyım artık, bana güvenmiyor musun?" Karina'nın koruması olmaktan gurur duyar gibi söylemişti bunu.

"Bırakmayacağım, yanından ayrılmayacağım, kızıma sarılacağım." Yanağına bir öpücük daha koyup hissetti mi acaba diye yüzüne baktım. "Çok güzelsin, ne yaşamış olursan ol. Kimse, hiçbir şey senin güzelliğini bozamaz."

"O senin kızın, güzel olduğunun zaten farkındadır," dedi Deren.

Bu kelime sanki ikisi arasında bir yakınlık varmış gibi hissettirip beni gülümsetti. "Seni görse... çok çekinir biliyor musun? Utanır ama belli de etmez. Göğsüme sarılır, bana gizlenir, ben de anlarım onu, utanması geçene kadar kucağımda tutarım."

"Benimkinde hiç utanma yok," dedi Deren, sesinde bir gülümseyişle. "Baksana, abilerini bile soruyor, Yaman'dan bahsederken gülüp duruyor, üstelik bir de naz yapıyor..."

"Beni görünce nasıl seni bile unuttu," dedim.

Omzumu ovaladı. "Hatırlatma. Kızmış gibi yapmam gerekiyor, şu an yapamam."

Deren'in kalbinin derinliğini ve aslında ne kadar hassas olduğunu, kurduğu bu tarz cümlelerden anlıyordum. Ailesinin ölümüyle beraber sürüklendiği hayatta elleri, görünüşü, bakışları sertleşmiş olabilirdi ama göğüs kafesi kalbini korumuştu.

Kızımın, yavrumun yanından ayrılamadım. Gitmesi gerekirken Deren'de gidemedi, ruh halim onu endişelendirmiş gibiydi. Yanağım Karina'nın yastığına değerken Deren'in onu aldığı gülü koklattım. Sonra doğruldum, Deren'e göz attım. "Ben yengeme bakacağım, Karina'nın yanından ayrılma tamam mı?"

"Asla," dedi.

Odadan çıkarken bile hâlâ geri dönmeyi istiyordum. Yanından geçerken Deren beni kendisine çekince izin verdim. Gözlerimin içine bakarak boynuma eğildi, sıcak dudaklarını sürterek öptü. Boynumun artık onun için çok özel olduğu belliydi.

İki alt kata inip sessizce odanın kapısını açtım. Yengem yatakta, yanında serum ve yaralı şekilde uzanıyordu. Geniş, koyu renklerdeki odada ilerleyip serumunu kontrol ettim. Hafifçe terlemişti ama

sakinleştirici ilaçlar sayesinde rahatça uyuyordu. "Orlando olabilir mi Angel? Hem sana hem de Sara'yı kullanıp Karina'ma zarar vermiş olabilir mi?"

Yengem sayıkladı. "Salvador, kocam..."

Gülümsedim. Bu dünyada onun için abimden daha değerli başka şey var mıydı acaba?

Yengemi rahatsız etmeden odadan ayrıldım, babamın yanına çıktım. Odasına girdiğimde yatağında uyuyor olduğunu gördüm. Yatağının yanına oturup çok sevdiğim adamı izlerken gözlerimden birer damla düştü. "Baba... Ben kötü bir anne miyim? Neden düşüncesizim, bir şeyleri eksik yapıyorum? Sadece aşık olduğum adamla birkaç saat geçirmek istemiştim, çünkü onu çok özlemiştim. Kızımın güvende olduğunu sandım, hemen döndüm ama... Ah, çok yoruldum baba, Karina ile sınanmaktan çok yoruldum."

Beni duymadığını biliyordum, ilaçları yüzünden derin bir uykudaydı. Çarpık dudağına, kullanamadığı sol tarafına bakıp yüzüne alçaldım. Yanağından öptüm. "Acaba büyük babamın yanına gitsem, Karina için dua eder mi? O iyi bir insan, papaz, belki duası kabul olur. Ben günahkâr birisiyim, hiçbir dileğim, duam kabul olmuyor..."

Belki de Mark'ı öldürdükten sonra büyük babamın dediğini yapmalıyım. Kızımı alıp manastıra gitmeliyim, onu koruyup dua etmeliyim.

Başımı sallayarak odadan ayrıldım, koşarak üst kata çıktım. Karina'mın odasından girerken de Deren'in Karina ile konuştuğunu duydum. "Uyanınca bana bir kere baba der misin, baban kıskansın. Sonra abi dersin ama bir kere baba de tamam mı..."

Aralıktan onlara baktım. Deren koltukta oturmuş, onun küçük elini yanağına sürtüyordu. Konuşurken sesi Nil ile konuşurken olduğu kadar nazikti. Sonra elini yanağından çekti. "Sakalım pek yok ama batar, acıtır yine de elini..."

Kapıya yaslanıp birkaç dakika durdum, dileyip sesli olarak yansıtmadığım düşüncelerimle beraber odaya girerken, "Bir karar verdim," dedim Deren'e.

İrkilip koltukta döndü, Karina'nın elini örtünün içine koydu. "Ne kararı?"

"Kendimi Karina ile manastıra kapatacağım, günahlarımdan temizleneceğim." Kararlı şekilde baş salladım.

Deren bir süre gözlerini kırpıştırdı. "Rahibe mi olacaksın?"

"Evet evet," dedim. "Rahibe olacağım."

"Hasbinallah..." burun kemerini sıktı.

Bu kelimeyi daha önce duymuş muydum, hatırlamıyordum bile. Ne düşündüğü de umurumda değildi. Mark'ı ve diğerlerini öldürüp artık günahsız yaşayacaktım, bunun karşılığında da belki Tanrı kızımın yaşamasına izin verirdi.

"Kızım, senin çocuğun var. Rahibeler bakire olmuyor mu? Beni neler konuşturuyorsun ya..."

"Olsun, bundan sonra öyle yaşarım." Omuz silkerek yanına yürüdüm, dizinin üstüne oturup kızıma gülümseyerek baktım. "Büyük babam papaz, günahlarımdan arınmamı söyledi, haklıdır belki."

"Ha, adam öldürmeyi bırakıp rahibe olacaksın yani?"

"Evet."

"Benimle sevişmeyi de bırakacaksın?"

"Evet. Benden rahibe olmaz mı?"

"Olmaz," dedi doğrudan.

"Olacağım, büyük babam halleder." Karina'ma sevgiyle bakarak güneşte rengi açık görünen saçlarını seyre daldım. "İncil de okurum, biraz biliyordum, umarım unutmamışımdır."

"Rahibeler kucağa oturmaz, kalk o zaman," dedi Deren, homurdanarak.

"Henüz rahibe değilim," diye açıkladım kızarak.

Uzun uzun iç çekti.

Sonra da, "Delidir ne yapsa yeridir," diye söylenerek başımı göğsüne yasladı ve başka bir şey demeden sustu.

Gün iyice aydınlanırken vücudum istemsizce Deren'in göğsüne doğru uzandı, ellerim gömleğini tuttu. Karina'mın yanından ayrılamadım, kimsenin ona dokunmaması için hep yanında kaldım. Ben bile dokunamıyorum, öperken iki kez düşünüyorum, başkaları da dokunmasın ona...

Bir noktada vücudum iflas etmiş olmalıydı. Çünkü kendime gelirken Deren'in o sert göğsünde değildim. Yatağımın yumuşaklığını fark ederek gözlerimi açtığımda tavanı gördüm. Karina'mın yanında olmadığım düşüncesi beni endişeyle yataktan doğrulturken de çaprazdaki koltukta duran Deren'i gördüm. Huzursuz, hatta öfkeli diyebileceğim gözleriyle bana bakıyordu. Üstümde yalnız elbisem

vardı. Uyuyup uyanmam arasındaki zamanı düşünürken, "Karina'nın yanında kalacaktım, niye beni buraya getirdin?" diye sinirle sordum.

Cevap vermeyip dikkatlice bakınca huzursuzluğunun sebebini anlamayarak yataktan doğruldum. Hemen kızımın yanına gidecektim ama bu vaziyetin sebebini de öğrenmek istiyordum. Deren'in gözleri yüzümden kopup sol kolum boyunca ilerleyip kesiklerin üzerinde dururken, ben de onun elinde tuttuğu kâğıdı gördüm. Garip şekilde telaşlanıp hemen komodine baktım, açık olduğunu görünce de kâğıdı bulduğunu anladım.

Deren anladığımı anlayarak koltuktan kalktı ve elindeki kağıda bir daha bakarak bana yaklaştı. Aramızdaki iki adımlık mesafenin karşı tarafında durup kâğıdı incelerken, "Üç kişinin üzerine çizik atmışsın," dedi. "Feda. Kadın doktor. Benim öldürdüğüm adam." Kâğıdı avucunda sıkarak başını tekrar bana doğru kaldırdı. Komodini ne için açıp o kâğıdı bulduğunu bilmiyordum. "Dördüncü çiziği kendi isminin üzerine mi atacaksın?"

"Mark'ın," dedim.

"Ya sonra? Sen ölünce ben mi isminin üstüne çizik atarım?"

"O kâğıdı... Karina'yı bulmadan önce yazmıştım," dedim, sol kolumu arkama doğru götürüp saklayarak.

Deren sakladığımı görüp dişlerini sıktı ve kâğıt avuç içinde ezilirken, "Ben hayatındayken," dedi. "Karina yoktu ama ben vardım. Bunun senin hayatta kalmana bir etkisi yok mu?"

"Ölmem için başını sallayan sen mi söylüyorsun bunu?"

Bir anlık bile olsa ölmemi istemişti.

O bile benim ölmemi istemişken... ben bu kadar suçluluk ve kayıpla nasıl ölmeyi istemezdim?

Başını önüne eğip yutkunurken gömlekle sarılı omuzlarının nasıl kasıldığını gördüm. Keyifsizce gülerken burun kemerini sıktı ve yumruğunu sıkıp gevşetirken, "Karina ölse... sen de kendini tekrar öldürecek misin?" diye sordu.

Kendi ölümümün düşüncesini soğukkanlılıkla karşılayıp gözlerimi kaçırdım. "Öyle bir durumda... acılarım dinsin istemez misin?"

Kâğıdın buruşturulma sesi devam ederken, "İsterim," dedi. "Ama ya... benim acılarım? Ben ölünce bile senin olmak isterken... sen yaşarken bile benim olamıyorsun."

Sesindeki acı yüzünden durumu toparlamak istedim. Yumruğunun sertliğine bakarak, "Karina'yı tekrar kaybetsem ne düşünürüm bilmiyorum," dedim. "Kâğıt eski, zaten sen de intiharı denediğimi biliyordun. Mesele senin olamamak değil... kızıma gitmekti. Üstelik sen o zaman yaşamımı da istemiyordun."

Aramızdaki mesafeyi öfkeli adımlarıyla kapatıp karşımda durdu ve buruşturduğu kağıdı sertçe, parçalayarak yırtarken gözlerimin içine baktı. "İşte bunun için yalvarabilirim. Hayatta kalman için. İstediğin gibi... yalvarabilirim sana, yaşaman için." Kâğıtları yere fırlattı. "Senin gücün yok da benim var mı sevdiğim birisini daha kaybetmeye?"

Yere düşen kâğıtlara ve sonra onun yalvarmayla kızgınlık arasında karmakarışık olmuş gözlerine bakarak yutkundum. Sanırım ölümümden sonra yaşamaya devam edecek olmasıydı onu daha da korkutan, kendini bırakamayacak olmasıydı. Çünkü dünyalar kadar sevdiği kızı vardı.

Uzanıp arka tarafıma sakladığım sol kolumu çekince göğüslerimiz birbirine çarptı. Gözlerini indirip izlere yeniden yeniden baktıktan sonra beni bırakıp uzaklaştı, arkasını dönüp kapıyı çarparak çıktı.

"Hem kızıyorsun hem üzülüyorsun, dengesiz," diye seslendim arkasından.

"Adamı delirttim demiyorsun da dengesiz diyorsun!"

Kızgınlıkla ve çıplak ayaklarım, yırtık elbisemle odamdan koşarak ayrıldım. Koridora çıkınca Deren'in süratle asansöre yürüdüğünü gördüm. Arkasından koştum ve geldiğimi anlayarak bana döndüğünde nefes nefese üzerine ilerledim. Asansör kapıları açılmıştı, onu, içeriye girmek üzereyken kolundan tuttuğumda alev alev gözlerini bana doğru çevirerek üzerime doğru yalpaladı. Birbirimize sinirle baktık. Sonra, sonra...

Aynı şeyi hissettik.

Deren beni tuttuğu gibi asansörün içine çekti, sırtımı geniş asansör duvarına çarpıp çenemi yukarıya kaldırmak için tuttu. Birbirimizin gözlerine baktıktan sonra eğilip dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı, dilini ağzımın içinden kaydırarak beni öpmeye başladı. Çıplak ayaklarımla onun ayakkabısının üstüne çıkıp kollarımı boynuna sararken onu geri ittim, sırtını ben yaslayıp sertçe dudaklarını kavradım. Yüksek sesle inleyip alt dudağımı emdi. "Kapıları kapatıp

bağırtayım mı seni?" diye sordu, elini bacaklarımın arasına götürerek. Bacağımın içini sıkınca dudaklarına doğru inledim. "Adımı söyleyene kadar çığlık attırayım mı sana?"

Dudaklarını boynuma kaydırarak yerlerimizi değiştirdi ve benim sırtımı asansöre yaslayıp kollarımı başımın üzerine kaldırdı. Asansördeki hareketin farkındaydım ama ondan başka şeye odaklanamıyordum. Aramızdaki bu ilkel davranış ve istek bir anda ortaya çıkıyordu, üzerinde durup düşünemiyorduk. Sessizce inleyip kendimi ona sürttüğümde, boynumda iç geçirip bacağımın arasını bir daha sıktı. "Elbiseninin uçlarını kaldır, altına girmek istiyorum."

Bir elim serbest kalınca bacaklarıma dökülen elbiseyi yukarıya çektim. Deren boynumdan biraz uzaklaşıp nefes nefese aşağıya, açtığım çamaşırıma doğru bakıp yüzünde karanlık bir ifadeyle inledi. Alnını alnıma yaslayıp pantolonunun önündeki sertliği bacaklarımın arasına yasladı ve ikimiz de inleyince, gözleri ardına kadar kapandı. Kafasını arkaya atıp kendini o noktaya bastırırken elbisemin eteği tekrar düşüp önümüzü kapattı, yaptığı o şeyi gizledi. Dudaklarımı, muhtaçmış gibi çenesine bastırıp onun sertliğini karşılarken deli gibi nefes alıp veriyorduk. Kemerinin soğuk metali çıplak karnıma değince ve sertliği çok hassas bir noktaya dokununca istemsizce çığlık attım. Deren kafasını tekrar öne atıp avucunu ağzıma kapattı ve sırıtıp inleyerek, "Abilerin görürse ya onlar beni öldürür ya ben onları öldürürüm," dedi.

Zevkle, gözlerinin içine bakarak kısık inleme sesleri çıkardım. "Beni seni korurum."

Elini çekti ve ağzını ağzıma kapatıp inlerken zorlukla kendini bacaklarımın arasından geri çekirdi. Şikâyetçi olsam da asansörde olmasını istediğim bir şey değildi rahatlayıp kendimden geçmek. Beni daha yumuşatarak, hassas ve bir şeyler anlatır gibi öperken eteğimi de bacaklarımın üstüne çekip kapattı. Şimdi yalnızca öpüşürken, gözlerim kapalı sesini dinlerken bana olan aşkının ateşini her hücremde hissediyordum.

"Kendine zarar verme, lütfen," dediğini duydum ve gözlerimi açıp ona bakıyordum ki, asansör kapılarından çıkan sesi fark ettim. Gözlerimi kırpıştırıp Deren'i sertçe üzerimden ittim ve onun sırtı karşıya çarparken, ben de bakışlarımı kapılara diktim.

Asansör kapıları tamamen açılınca Yaman başını kaldırdı ve bizi görünce duraksadı.

Yüz ifadesi ilk birkaç saniye durağan kaldı ve sonra bakışları üzerimde, saçlarımda dolaştıktan sonra Deren'e döndü. Onun üzerine, nefes nefese haline bakıp ellerini beline koydu. "Ben her defasında buna maruz kalmak zorunda mıyım?"

Saçlarımı hızlıca düzeltip omzunun üstünden koridora baktım. Giriş katına gelmiştik. Asansörü bekleyen abilerimden birisi olmadığı için rahatlarken, Deren genzini temizleyerek dışarıya çıktı. "Neyden bahsettiğini anlamadım."

"Gerçekten, asansörde mi?" dedi Yaman, her ikimize de bakarak.

Deren ona kaş çatıp sorarcasına bana döndü. "Neyden bahsediyor bu, sen anlıyor musun?"

Arkama doğru yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, ben de anlamadım."

"Siz... şey yapıyordunuz işte," dedi Yaman, kaş çatarak.

"Ney?" dedi Deren, anlamamış gibi. Kolunu onun omzuna attı. "Patronumla asansörde ayaküstü toplantı yaptık, hepsi bu."

Yaman bir omzundaki kola, bir de bana baktı. Cidden kafası karışmış görünmeye başladı. "Ben... yanlış anladım galiba."

"Sen ne anlamıştın ki?" dedim masumiyetle gülümseyip.

Yaman aynı kuşku ile Deren ve bana bakıp omzunu silkti. "Siz... son günlerde çok yakın olunca benim kafam karıştı sanırım."

"Olur öyle şeyler," diyerek Yaman'ın omzuna iki kez vurdu Deren ve kolunun altında onunla ilerlemeye başladı. "Ee sen nasılsın? Dün göremedim seni, neler yaptın?"

"Sabah arayıp küfür edip telefonu kapattın, küfür edeceğine halimi hatırımı sorsaydın."

"Sinirlenmiştim, senden çıkardım," dedi Deren, ona sertçe bakarak.

"Manyak," dedi Yaman ona ve yüzüne bakarken bir duraksadı. "Burnuna n'oldu senin? Kavgaya falan mı karıştın?"

"Aa, o mu? Duvara çarptım ya," diye salladı Deren.

Onlar sokak kapısına ilerlerken ben tekrar asansörde kaldım yukarıya çıkmak için. Tuşa dokundum ve kapılar kapanırken Deren'in omzunun üstünden bana baktığını gördüm. Göz kırpıp sırıttı.

Sevgilim evden ayrılırken ben de direkt en üst kata çıktım. Koridorda koşarak Karina'nın kapısından içeriye girdim. Duvar

saatine bakınca henüz on bir olduğunu gördüm, yalnız birkaç saat uyumuştum. Kızımın yanından kısa süreli de olsa ayrılmış olmak tekrar kötü hissettirdi bana. Düşünceli şekilde onu izleyip yaşadıklarımızı düşündüm.

Gerçekten Sara mı yapmıştı?

Dante dönmüş müydü?

"Bulacağım Karina. Bunu sana kimin yaptığından emin olana kadar da yanından ayrılmayacağım."

Tam bunları düşünürken kapının açıldığını duydum. İçeriye girenin Dante olduğunu görünce de bu kafa karışıklığımın sonuca ulaşması için, "N'oldu?" diye sordum hemen. "Sara ne anlattı?"

Abim kızıma bakıyorken merhametli göründü ve bana dönünce, "Aşağıya in, konuşalım," dedi.

"Buradan ayrılamam," dedim. "Karina'mdan ayrılamam."

"Konuşmalıyız," dedi ciddiyetle. "Çocuğun yanında mı konuşalım? Ben... bakmıştım, komadaki insanlar hissedebilirmiş. Yanında bunlardan bahsetmeyelim."

Evet, bunu ben de biliyordum ama yalnız bırakmak istemiyordum. Abim kararsızlığımı görüp, "Enrica çıkıp birkaç dakika burada kalır," dedi.

Düşünceli şekilde dudağımı ısırdıktan sonra hâlâ koltukta duran çantamdan telefonumu aldım. Kamerasını açıp telefonu görünmeyen, kör bir noktaya koyup kaydı başlattım. "Tamam, Enrica'yı çağır," dedim ve abim aşağı inmek yerine bir telefon açıp onu çağırınca Enrica hemen geldi.

"Ben birkaç dakikaya döneceğim, sakın yanından ayrılma," dedim kameradan bahsetmeyerek. "Kapı açık kalsın, herhangi bir şey olursa hemen seslen bana."

Enrica içeriye iki adım atıp köşede dikilmeye başladı. "Tabi efendim."

Aklımı ve kalbimi her zaman olduğu gibi kızımda bırakarak odadan çıktım. Stresli şekilde aşağıya indim, ne konuşacaksak konuşup hemen yukarıya dönmek istiyordum. Salvador'un da salonda dört döndüğünü görüp, "N'oldu?" diye sordum ikisine de.

Salvador abim bize döndü ve Dante kendisine bir puro yakıp sinirle cama yürürken, "Sara hâlâ yapmadığını söylüyor," dedi. "Odasında, telefonunda hiçbir şey çıkmadı."

Yukarıya, en üst kata doğru bakıp, "Başka bir telefonu varsa?" dedim.

"Çıkmadı işte," dedi Dante.

"Angel ile Marianne'yi dışarıya çıkaran korumalar da Orlando'nun adamlarının nereden çıktığını bilmediklerini söyledi, takip edildiklerinden bile emin değiller." Salvador abim stresli şekilde yüzünü ovaladı. Benim gibi, onun da aklı ve kalbi yukarıdaydı. "Belki de Orlando'nun adamları en başından beri oradaydı, gelmelerini bekliyorlardı. Sonra saldırdılar. Orlando, ondan kadınını aldığımızı düşündüğü için... Angel'ın canını almaya çalıştı."

"Gece Orlando'nun evine baskın yapmıştınız, n'oldu?" diye sordum Dante'ye.

"Evde bulamadık," dedi, purosunun dumanını üfleyip camları sürükleyerek açtı. Bahçeye baktı. "Korumalarına da söylememiş nereye gittiğini. Arıyoruz, çok yakında bulup öldüreceğiz."

"Onu daha önce öldürmeliydik!" Diye bağırdı Salvador. "Benim sorumsuzluğum yüzünden karım incindi. Benim risk alma şansım yok, nasıl yaptım böyle bir hata?"

Abimin kendini ne denli suçladığını biliyordum. Ben de dün gece bir hata yapmıştım.

"Eğer korumaların dediği gibiyse, zaten Orlando'nun adamları orada Angel ile Marianne'yi bekliyorsa evden birisi haber vermiştir demek." Olayların beni getirdiği sonuçtan emin şekilde başımı salladım. "Karina'nın fişini çeken de odur. Orlando çektirmiştir belki de."

"Evet," dedi Salvador, bana katılarak. "Casus var."

"Sara," dedim bir daha, Dante'ye bakarak. "Elimizdeki tek şüpheli o. Konuşturmanın yolunu bulmalısın."

Dante, duman sızsın diye açtığı cam kapısını ayakkabısının ucuyla eşeleyip bana döndü. "Ne yapmamı önerirsin?"

"Diğer herkesi nasıl konuşturuyorsak onu da o şekilde."

"O diğer insanlarla bir mi?" dedi, dudakları ve yüzü bembeyaz olmuştu. "Bizim çalışanımız. Eğer ona eziyet etmek gibi bir hata yapıp... üstüne suçsuz olduğunu fark edersek... nasıl yüzüne bakacaksın?"

"Kızımın da yüzüne bakamıyorum!" Diye bağırdım, kalbim buz gibiyken. "Ne yapabilirim bu durumda? Başka kimi sorgulayabilirim?

Kadındı görüntüdeki işte! Ya korumaları sorgulayın eve kadın almışlar mı diye ya da Sara'yı! Bu iş çabuk çözülsün, kim yaptıysa öldürmek istiyorum!"

"Sara'ya eziyet etmeyeceğim!" Diyerek purosunu fırlattı Dante.

"Peki yeğenine yapılan? Ona yapılan eziyet! Onun öldürülmek istenmiş olması? Hiç mi canını yakmadı abi?"

Yüzü daha de beyazladı. "Nasıl böyle düşünürsün Karmen? Çok korktum tabii ki!"

"O zaman Sara'yı konuştur! Ben de buna bayılmıyorum ama kızımın hayatı söz konusuyken şansa bırakamam." Karina'mı birinin şansı, merhametsizliğine, soğuk kalbine bırakamazdım. Onun için sevdiğim insanları da üzerdim. Anne olmak böyle bir şey, anlatamıyorum ki...

"Neden Sara'yı bu kadar fazla koruyorsun?" diyen Salvador'u duyunca bakışlarım ikisi arasında dolaştı. Bu soru hiç oluşmamıştı kafamda. Çünkü kızımla çok ilgileniyordum, başka bir şey düşünemiyordum.

Dante geri adım atarak kafasını iki yana salladı. "Yıllarca bize hizmet etti, hiçbir kusurunu görmedik. Bize olan fedakarlığına böyle karşılık veremeyiz."

"Aptal mısın, durduk yere mi yapıyoruz? Konuşması lazım ki ölüp ölmeyeceğine karar verelim!" Salvador abim o kadar çok bağırıyordu ki ben ve Dante araya girmeyi denemedik bile. "Enrica, buraya in!"

Bağırması üst katlara kadar ulaştı ve bir dakika içinde, biz birbirimize bakarken, "Efendim?" dedi Enrica, merdivenlerden nefes nefese inerek.

"Sara'nın yanına git. Onu konuşturun."

Enrica derhal son basamağı da inip sokak kapısına ilerliyordu ki, "Tamam," dedi Dante, Salvador'a engel olamadığı bir öfke ile bakarak. "Ben konuşturacağım, tamam!"

"Akşama kadar vaktin var," dedi Salvador ona ve kafasıyla kapıyı gösterdi. "Kaybol."

Dante puroyu çıkardığı tableti elinde sıkıca tutarak hışımla arkasını döndü, süratle kapıya ilerledi. Karşı koyuşundaki şiddeti daha sonra düşünmeyi aklıma yazarak arkama döndüm ve Karina'nın yanına dönmeden önce abime baktım. "Angel nasıl? Kendine geldi mi?"

"Bir ara uyandı, biraz konuştuk," dedi, bakışlarını ve yüzünü benden gizlerken. Anladım ki üzgün olduğu için bunu yapıyordu. "Söylediğin ilaçları verdim, tekrardan uykuya daldı." Yalnızca bir saniye baktı gözlerime. "Canı daha ne kadar yanacak?"

"Bir süre acısı olur. Tabi, yengem çok nazlı olduğu için birkaç ay boyunca sızlanıp durabilir."

Abim karısının o halini hayal etmiş gibi dalıp dudaklarını kıvırırken, ben de koşarak asansöre gittim. İndiğimde de kendimi Karina'nın odasında buldum. Kapıyı kapatıp kızımla yalnız kaldım, dünyada en sevdiğim insana yaklaşıp sarılamadan, dokunamadan izledim. "Seni alıp gerçekten manastıra mı gitmeliyim? Dedem orası için Tanrı'nın evi diyor? Belki böylelikle seni daha iyi korurum."

O gün akşamına doğru eve bir daha Angel'ı kontrol etmek için doktor geldi, ben odadan çıkmadım. Karina'm duymuyor, konuşmuyor bilse olsa ondan hiç sıkılmadan birçok şey anlattım. Bakmaktan, nefes alışverişlerini izlemekten sıkılmıyordum. Bir ara onu çok az yalnız bırakmam gerekti, üstümü değiştirdim ve odaya geri dönerken Karina'ma da bir elbise getirdim. Üzerindeki çarşafı kaldırıp kızıma Angel'ın aldığı, üzerinde ayıcık resimleri olan, önden düğmeli elbiseyi, kablolara dikkat ederek giydirdim. Öndeki son düğmesini kapatırken de gözlerim böbreğindeki dikiş izlerine kaydı, titreyen ellerime iki damla gözyaşı düştü.

"Ne yaşarsak yaşayalım... Hiçbir şey ve hiç kimse bizim birbirimize olan aşkımıza engel olamaz değil mi?" Örtüyü omuzlarına örttüm. "Her şeye rağmen beraberiz Karina'm. Ben senin sesinim, sen benim hissimsin. Ben senin konuşamadığın her şeyi anlayabiliyorum, sen de benim hissettiğim her şeyi."

Koltuğa oturup onun bakımını yaptım. Hijyenik mendillerle yüzünü, vücudunu sildim. Sonra bir tarakla saçlarını, canını hiç acıtmadan taradım. Saçlarının iki yanına sarı renkli tokalar taktım. Yanaklarını okşayıp kollarından öptüm. "Artık duygularım karmakarışık oldu Karina'm. Tek istediğim senin huzurun, saadetin. Kendi duygularım, acılarım umurumda değil. Sadece seni mutlu ve huzurlu kılacak şeyi düşünüyorum. Benim kızım olmanın verdiği acıyla... yeterince yaşadın, artık yalnız huzurlu olmanı istiyorum."

Ondan ellerimi çekmek çok zordu, üstelik aylarca özledikten sonra. Ama yapmalıydım, az dokunmalıydım. Onu izlerken doktorun verdiği

evrakları inceledim, gerçek bir umut kırıntısı aradım. Saatler geçerken kızımla bir odayı, ikimiz arasındaki aşkı paylaştım.

Gece olduğunda Salvador birkaç kez yanıma uğramıştı. Enrica'da yemek getirmişti. Onu, yemekle beraber geri göndermiştim. O olaydan birkaç saat sonra da aniden bir ses duyup koltukta sıçramıştım. Sesin nereden geldiğini anlamak için koridora çıktım ve aşağıdan geldiğini anladım, birisi bağırıyordu. Merdiven korkuluğuna yürüyüp Enrica'ya ya seslendim. "Noah mı bağırıyor Enrica?"

"Evet efendim," dedi, merdiven altından. Birinci kata baktı. "Sesi odasından geliyor."

Odasında Marianne ile kalıyordu. Kendisine bağırmadığına göre de ona bağırıyor olabilirdi. Gecenin bu saatinde kavga mı ediyorlardı? Endişeyle kızımın odasına yürüdüm, kapısını kilitleyip birinci kata indim. Noah'ın bağırması daha kuvvetliydi. Kapıyı tıklattım ama duyulmadığında açıp içeriye baktım.

Noah'ın odası çok genişti, yatakla aramızda neredeyse on metre vardı. Marianne yatağın ortasında ağlıyor ve Noah ayakta, sırtı bana dönük duruyordu. Odaya birisinin girdiğini anladıklarında ikisi de bana baktı. Marianne endişeli görünürken Noah'ın bakışları öfke ve acıma doluydu. Beni gördüğünde bir adım geriye çıktı. "Ka... Karina'ya bir şey mi oldu?"

"Hayır, sesini duyunca geldim." Abilerim belli ölçütlerde kadınlara nasıl davranmaları gerektiğini biliyorlardı ama yine de iyiliği için Marianne'yı kontrol etmek istemiştim. "Neden kavga ediyorsunuz?"

Marianne yataktan indi, koşarak banyoya doğru ilerledi. Kaşlarımı çatıp, "Marianne çok hassas bir kız, bu kadar bağırmana dayanamaz," dedim.

Noah şakağını ovalayarak birkaç saniye gözlerini kapattı. Üzerinde yakaları açık gömleği ile kumaş pantolonu vardı. Yüzü kıpkırmızı ve terliydi. Tekrar bana bakarken, "Odana dön," dedi, soğuk bir sesle. "Biz hallederiz."

İkili ilişkilerine belli bir noktaya kadar müdahale edebilirdim ama Marianne'nin ağlamaya devam etmeyeceğinden emin olmak istedim. "N'oldu? Marianne ile konuşayım mı?"

"Konuşma," dedi, kafasını iki yana sallayarak. "Özel bir sorun. Aramızda hallederiz."

Çok stresli göründüğü için müdahalemi burada durdurmak istedim. Tekrardan ilgilenip sorardım ama şimdi yalnız bırakacaktım. "Kalbini kırma," diyerek sessiz bir uyarı yapıp odadan ayrıldım, heyecanla tekrar kızımın yanına döndüm.

O gece de, önceki gece gibi uyuyamadım. Kızımı izledim. Dünyanın en en güzel şeyiydi onu, nefes alışverişini, kalp atışını izlemek. Ah bir de şöyle sıkıca sarılıp uyuyabilsem bununla... Ama hayır, ben kızımın bana verebileceklerine razı olacaktım. "Hatırlıyor musun, bir gün yürümeyi yeni öğrenirken yere düşüp canını acıtmıştın. Direkt çığlık atmıştın, yanına gelene kadar dizlerimin bağı çözülmüştü. Yanına gelince ağlamamak için dudaklarını büzdüğünü, dizini tutup bana baktığını gördüğümde... ne kadar güçlü bir kız olduğunu anlamıştım. Belki de... bana o kadar güveniyordun ki, acını geçireceğimi biliyordun."

O gece, nihayet sabah olduğunda hâlâ Karina'm ile konuşuyordum. Günün ilk ışıkları odaya düşerken dışarıdaki araba seslerini duyup doğrulmuştum. Camdan baktığımda Dante'nin arkasında bir araçla daha geldiğini gördüm. Kızımın odasından, kapısını kilitleyerek çıktım ve aşağıya indim, Dante'ye malikanenin kapısını açtım. Aracından yorgun şekilde inip buraya yürürken beni görüp duraksadı. Ceketi elindeydi.

"İtiraf etti mi?" diye sordum kalbim küt küt atarken.

Abim yüzümü izledi. Kaş çatışıma baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Yapmadığını söylüyor. Ben... ona inanıyorum."

"Ona inandığın için işkence etmedin değil mi?" diye sordum, öfke ile.

Sabah güneşine rağmen soğuk rüzgârı saçlarını uçuştururken bana doğru ilerledi. "Konuşturmak için yeterince şey yaptım, daha fazlasını yapamam."

"Salvador abim korumaların hepsiyle konuştu, arka bahçe güvenlik kameralarını taradı, başka hiçbir şey çıkmadı." Sakin sakin anlattım. "Ne yazık ki tek şüpheli o."

"Şüpheli olduğu için değil, aileden olmadığı için suçlanıyor," dedi. "Aileden olsaydı bu kadar kolay suçlayamazdın."

Soğuk hava tenime lastik gibi çarparken dişlerim arasından acı bir soluk aldım. "Aileden olsun ya da olmasın, kızımı öldürmeyi deneyeni öldürürüm."

"Karina için... ben de."

"Konuştuğun gibi davranmıyorsun," diye azarladım.

Başını önüne eğip ayağını sertçe yere vurdu. "Bekleyelim, pişman olacağın bir..."

"Enrica," diye seslendim abimin omzunun üzerindeki korumamıza. "Arabamı hazırlat, evden ayrılacağım." Kızım için halletmem gereken bazı meseleler vardı.

Dante, yüzüme uzun uzun bakıp bir şey demeden dikilirken Enrica derhal bir korumaya seslendi. O sırada arazi kapıları açılınca kimin girdiğine baktım. Deren'in arabasını görünce de şaşırmadım. Doğrusu bir çalışan gibi değildi, istediği saatte gidip geliyordu ama dünden beri sürekli geri dönmesini beklemiştim.

Dante'de onun geldiğini görüp yanımdan geçerken, "En büyük şüpheli o," dedi. "Gece siz beraberken, o seni oyalarken belli ki içeriye bir kadın soktu. Bir süredir koruman olduğu için kör açıları da biliyordur, kadın kameralara görünmeden girmiştir."

Saçmalıklarına sinirle gülerek, "Yapmaz," dedim. "Ben ona ne yaparsam yapayım o bana bunu yapmaz."

"Neden, aptal mı?"

Hayır... aşık.

"Fişin çekildiğinde Karina'nın yaşamaya devam edeceğini biliyordu," dedi bir daha, yüzüme dikkatle bakarak. "Seni korkutmak için yaptı, anlasana! Sen onu böyle korkuttun çünkü, kızının öldüğünü düşündürdün."

Abimin mantığa sığan ve birbirini lego gibi güzelce tamamlayan düşüncelerine rağmen, "Hayır," dedim. "Deren merhametli ve şefkatli birisi. Asla böyle bir acı vermez bana."

Abim, ona hiç inanmamam karşısında kırılmış ve bir o kadar da kızmış gibi başını salladı. "Peki kardeşin, umarım canı yanan sen olmazsın."

O eve girip uzaklaştığında kalbini kırmış olmaktan huzursuz şekilde önüme baktım. Derenle beraber Yaman'da buraya geliyordu. Konuşarak bana döndüklerinde Deren'in gergin yüzünü bir yumuşaklık kapladı. Karşımda durunca üzerime, giydiğimden taktığıma kadar, saçlarımın dağınıklığından nefesimin sesine kadar inceledi. "Erken gelmişsin," dedim.

"İş aşkıyla yanıyorum, biliyorsun," dedi, elini cebinden çıkarıp omzuma uçan saçları arkaya atarken.

Aramızda sıcak, yoğun bir bakışma yaşandı.

Yaman'a döndüm. "Sen de erkencisin."

"Ben de iş aşkıyla yanıyorum," dedi Deren'e bakarak.

Ona ne şüphe.

"Harikasınız beyler," diyerek ellerimi çırptım. "O zaman iş yapmaya gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordu Deren.

"Sara'nın yanına."

Yaman üzgün bir ifadeyle bana döndü. "Deren anlattı, geçmiş olsun. İyi mi bizim cimcime?"

"Cimcime?" diye sordum, bu kelimenin anlamını bilmiyordum.

"Küfretti," dedi Deren, işaret parmağıyla onu göstererek.

Yaman'ın yüzünde bıkkın bir ifade oluşunca Deren'in yalan söylediğinden çok emin oldum. Korumamın korumasına, "Karina iyi, teşekkürler," diyerek Deren'e baktım. "Enrica arabayı hazırlatıyor, yardımcı ol."

"Bir arabayı kaç kişi hazırlayacağız," diyerek gözlerini devirdi.

Uzanıp çenesini kavradım ve Yaman gözlerini kısıp dikkatini bizden başka noktaya vermeye çalışırken, Deren'in çenesini uyarır gibi sıktım. "Ben ne söylersem o. Korumamsın. İkiletmeyeceksin. Emrediyorum, arabayı hazırlat."

Gözleri aşağıya inip çenesini tutan parmaklarıma odaklanınca bakışlarında karanlık bir mizah parladı. Başını, beni anlıyormuş gibi aşağı yukarı salladı. "Emrinizi yerine getirmeden önce bir şey diyebilir miyim?"

"Ne diyeceksin?" diye sorarken pürüzsüz yanağını okşadım.

"Yalnız."

"Sanki benim varlığım yokluğum cilveleşmenize çok fark ediyor," diye homurdanarak merdiven basamaklarını indi Yaman ve bizi yalnız bırakmış oldu.

Deren onun gidişini izleyip, "Arada güldürüyor beni piç," dedi.

Aralarındaki nefret ilişkinin birbirlerine duyduğu bir sempatiye dönüşmesini ben de beklemezdim açıkçası. Hâlâ dönüşmüş değildi ama umut vardı. Deren etraftaki korumalara da bakıp dirseğimden nazikçe tuttu, beni eve çekti. Kapının arkasına geçtiğimizde de gülümseyip

ellerinin tersini yüzümde, saçlarımda dolaştırdı. "Günaydın sevgilime."

Mesafeli koruma tavrından samimi aşık tavrına geçişini takip ederek ellerimi ceketinin yakalarına koydum. Temiz ve ütülüydü kıyafetleri, pürüzsüz bir şekilde üzerinde taşıyordu. Omuzları o kadar genişti ki, dakikalarca öpsem bile bitmez gibiydi. Üstelik bu kez R işlemeli kravatını da takmıştı. "Günaydın. Takım elbisen çok güzelmiş, bayıldım." Gerçekten harika görünüyordu.

"Noah'tan çaldığım paralarla aldım," dedi, hafifçe sırıttı.

Burnumu kırıştırdım. "Gerçekten mi?"

Omzunu silkti. Sanırım emin olmamı istemiyordu ve biraz ortalık karıştırıyordu.

"Sadece günaydın demek için mi yalnız kalmamızı istedin?" diye sordum bu kez de.

"Bir de bunun için," diyerek elini ceketin iç cebine attı. Göğüs cebinden bir kâğıt çıkardı ve katlarını açıp bana uzattı. İlgilenerek kâğıdı çekip aldım.

Asla ölmesine izin vermeyeceklerim listesi.

Nil.

Karmen ile Karina.

Kâğıda attığı başlığa ve isimlere bakarak bir küçük şaşkınlık yaşadım. Benim öldürecekler listemin aksine o asla ölmeyecekler listesi yapmıştı. *Kızımla beni kâğıtta bile ayırmamış, yan yana yazmıştı.* Parmaklarımı güzel el yazısısında, isimlerimizde gezdirerek, "Karina'yı da eklemişsin," dedim.

"O ölürse... sen de ölürsün," dedi, kısıkça.

Kalbim bir sıkışmayla göğsümü acıtırken kirpiklerimin altından bakıp güldüm. "Utku'yu yine eklememişsin."

Göz kırptı. "Böyle söyleyeceğini biliyordum."

Kâğıdı elimden alıp arkasını çevirdi. Kocaman Utku yazıyordu. Onu elbette unutmamıştı, yalnızca beni kandırmıştı. Kâğıdı göğsüne vurdum, sonra katlayıp sıkıca tuttum. "Bunu Yaman'ın yanında da verebilirdin."

"Kendi adı yazmıyor, bu yüzden ağlayabilirdi," dedi.

"Ağlaması hoşuma giderdi," dedim.

Durdu. "Siktir, doğru."

Geri çekiliyordum ki, "Bir de bunun için geldim," diyerek beni kendisine çekti. Ellerini elbise eteklerinden içeriye soktu. Kalçamı avuçlayıp beni sertçe vücuduna yapıştırdı. Gözlerim önce ardına kadar açıldı, sonra, vücudumda patlayan enerjiyle beraber kapandı. Yüzüm boynuna yaslanırken Deren kendini uyluklarıma sürterek bacaklarımın arasına yasladı. Saçlarımın arasında iç geçirip avucuyla kalçamı sıkarken, diğer bir elini de belime dolayıp sırtımı kavradı. "Sana böyle sıkıca sarılmadan güne başlamak istemedim."

Elimi güçlü ve sert kolunda gezdirirken geçtiğimiz gece onun vücuduna attığım çizikler geldi aklıma. "Sen bana böyle sarılınca yaralarım da sarılıyor," diye itiraf edip başımı önüme eğdim. İçinde doğduğum hayatın bir getirisi olarak söylenen her duygusal şeyin bir zayıflık olabileceğini düşünerek büyümüştüm.

"Gerçekten mi?" diyerek sırtımı okşadı.

"Hıhı. Gerçek."

"O zaman... ölmeyeceksin değil mi?"

Sorusunu duyunca başımı, içim titreyerek kaldırdım ve aynı anda sert bir homurtu duyup irkildim. Noah huysuz ve yüksek bir sesle, "Ellerini kardeşimden çek," dediğinde gelenin o olduğunu anladım ve Deren'i göğsünden itip hızla uzaklaştım.

Deren kayıtsızca başını merdivene kaldırdı. Ben de omzumun üstünden Noah'a baktım. Üzerine yeni takımını giymişti. Marianne'de yanındaydı. İkisi de benden de rahatsız görünüyordu. Deren ceketinin yakasını düzeltip onlara selam verdi ve bana göz kırpıp abimi biraz daha delirttikten sonra, "Dışarıda bekliyorum efendim," dedi.

O kapıdan çıkarken Noah gergin şekilde bana döndü. "Nereye?"

"Sara'nın yanına," dedim, Deren gidince birkaç dakikadır hissettiğim yumuşaklık da kaybolmuştu. "Dante onu konuşturamamış, ben yapacağım."

Noah birkaç saniye boyunca ifadesizce suratıma bakarken Marianne başını önüne eğdi. Belli ki hâlâ kavgalılardı. Salvador'a haber vermek için asansöre yönelirken, "Biz de gelelim," dedi Noah.

"Biz?"

Çenesiyle Marianne'yi gösterdi.

Garipsedim. "Neden geliyor?"

"Bence de," dedi Marianne, Noah'a hüzünlü bir bakış atarak. "Gelmeyeyim."

Noah ona bakmadan, "Arabaya geçiyoruz," dedi.

Onlar kapıya ilerlerken Marianne'nin üzerinde uçuşan açık sarı elbiseye baktım, ipek bir elbiseydi. Saçlarını tepesinde bağlamıştı. Dışarıya çıkarlarken dönüp abime bir şeyler söylemişti. Asansöre binip üçüncü kata çıktım, Salvador'a Karina'nın yanında olmasını, asla da ayrılmamasını söyledim. Beni anlayışla karşıladı, Karina ve Angel'ın kendisine emanet olduğunu söyledi.

Kızımın yanına gidince huzursuzlandım, onu tekrar bırakmak istemeyerek odada birkaç tur attım. Fakat öğrenmem de gerekiyordu, suçluyu bulmadan kızımın güvenliğinden emin olamazdım. Bu yüzden Karina'mı abime emanet ettim, odaya geçip topuklu ayakkabılarımı giydim ve çantamı alıp evden ayrıldım.

Deren evin kapısı önünde beni bekliyordu. Ben gözlüklerimi takarken arabama kadar eşlik etti. O sırada Dante'nin de Noah ile aynı arabada olduğunu görmüştüm. Deren'in açtığı kapıdan koltuğa yerleştim, Yaman aracı kullanmaya başlarken Deren'de yanıma oturup arkasına yaslandı. Çantamı ve ceketimi aramıza koyup aklım kızımda olduğu için huzursuzlandım, avuç içlerimi sertçe kaşıyarak geri dönmemek için direndim.

Evde yalnız Salvador kalmıştı.

Kimsenin eve girmesine izin vermezdi.

Sorumluyu öğrenmek için evden ayrılmaya mecburdum.

Yaman, söylenen istikamete ilerlerken yüzüme yaklaşan bir müdahale hissettim. Deren'in eli olduğunu anlayınca da başımı sol tarafıma çevirdim. Aramıza, önüme düşen saçlarımı parmaklarının tersiyle alıp kulağımın arkasına koydu. "İyi misin sevgilim?"

"Karina," dedim, sanki birisinin bunu sormasını bekliyormuş gibi. "Aklım, kalbim onda."

"Bir saate döneriz, uzun sürmez," diyerek başını salladı.

"Evet ama..." midemdeki ağrı yüzünden yüzümü ekşittim. "Keşke Slenderman'ı da alsaydım, Sara ondan korkuyordu."

Gerildi. "O kim? Adını bir daha duymuştum."

"Doğru, sen hâlâ yılanımla tanışmadın," dedim. Doğrusu bir süredir ben de yanına uğramamıştım. "Seni Slendermanla tanıştırmamıştım."

Deren inatçı saç tutamını bir daha yüzümden alırken birkaç saniye sessiz kaldı. "Süleyman yılanının adı mı?"

"Ne Süleyman'ı, Slendarman." Ona dik dik baktım.

"Süleyman işte," dedi.

"Süleyman kim ya? Padişah değil miydi o?"

Yaman ön koltuktan, "Türkçe tarihini de biliyor," dedi. "Olur bu kızdan Deren."

"Önüne dön puşt," dedi Deren ona.

"Babandır puşt," dedi Yaman, ona.

"Vururum seni," dedim Deren'e.

"Ruh hastası," dedi bana ve saçlarımı okşamaya devam ederek cama döndü. "Süleyman koymuş adını ya..."

Kollarımı göğsümde kavuşturup camdan dışarıya baktım. Yaman arabayı hızlı kullanıyordu ama daha da hızlı olmak istiyordum. Abimi aradım, bana Karina'nın yanında olduğunu söylediğinde de rahatladım. Zaten ayrılmadan önce Karina'nın odasına bir kamera koymuştum, en kısa sürede de uzaktan izlenen kamera ayarlayacaktım.

Araç durduğunda geldiğimizi anladım. Dante Sara'yı, boş bir depoda, korumalarla beraber bırakmıştı. Sicilya'nın deniz kıyısına yakın, terk edilmiş bir marineydi. Araçlarımızdan inip o depoya yürürken çantamı Deren tutuyordu ve abilerim de arkamdan geliyordu. Enrica deponun kapısını benim için açarken, silahımı arkamda tutarak içeriye girdim.

Deren, abilerim ve Marianne'de bizimle içeriye girerken en önde olan bendim. Kapıyı açtığımda Sara'yı direkt bir ranzanın üzerinde gördüm. Bağlı bile değildi, dizlerini kendisine çekmiş oturuyordu. İçeride üç iri koruma vardı, hepsi bize dönmüştü. Sara kapı sesiyle beraber kalktı, üzerinde hâlâ o günkü kıyafetleri vardı. Önce bana, sonra arkama baktı ve ranzadan inerken, "Efendim," diye fısıldadı. Çok yorgun, ağlamış ve üzgün görünüyordu. "Gelmişsiniz... Kimin yaptığını buldunuz mu?"

"Buldum," dedim. "Sen yaptın ya."

Sara ayağa kalkıp birkaç adım atmışken duraksadı, gözlerindeki cam gözyaşlarıyla yıkıldı ve kırgın duygular yanaklarına aktı. "Ben yapmadım," dedi. Bana yaklaşınca korumalardan birisi ona ilerledi. "Sizin kızınıza, bu aileye asla zarar vermem."

Bana bir adım daha atınca korumalardan birisi onu tuttuğu gibi yere, dizlerinin üstüne çöktürdü. Sara, zaten iyi olmadığı için karşı koyamadı. Dante'nin yanıma yaklaşan adımlarını görünce ondan tarafa baktım, sert şekilde Sara'ya ve yanındaki korumaya bakıyordu.

Önüme tekrar dönüp Sara'ya yaklaştım, karşısında durunca biraz eğilip, "O saatte uyanıktın, kameraya yansıyan bir kadındı ve eve başka kimsenin girdiği tespit edilmedi," dedim. "Benim yerimde olsaydın ne yapardın Sara? Kızın için tehlikenin ihtimalini bile ortadan kaldırmak istemez miydin?"

Arkamdaki gergin soluk alışverişleri duydum ve birinin daha yaklaştığını fark ettim. Noah'tı, Sara'ya üzüntü ve acımayla bakıyordu. Sara omuzlarını bir daha düşürüp ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Efendim, beni öldürseniz bile tehlike ortadan kaybolmayacak! Çünkü ben yapmadım! Karina'ya zarar veren kimse hâlâ o evde olacak!"

Sara'nın yapmış olduğuna tamamıyla inanıyor değildim, hâlâ başka ihtimalleri düşünüyor ama başka şüpheli göremiyordum. Sara'yı o evde barındıramazdım ama... emin olmadan onu öldüremezdim de. Fakat bildiği bir şey varsa veyahut kendisi... bir sebepten bunu yaptıysa öğrenmem lazımdı. Geriye çıkıp silahımı kaldırdım ve alnına odaklayıp, "Üzgünüm, kızımı korumak için seni öldürmek zorundayım," dedim.

Nefesi kesildi ve gözlerini alnına hizalanan silaha dikerken gözyaşları yüzünde dondu. Elleri kucağına düşerken omuzları titredi. Soğukkanlı görünmeye çalışıp parmağımı tetiğe yerleştirdiğimde, "Sara," dedi Dante ve ona yaklaştı. Hiçbir duygu sezdirmeden sertçe konuştu. "Birisi seni bir şeye zorladıysa söyleyebilirsin. Veyahut birisini gördüysen anlat, hatırlamaya çalış..."

Sara'nın gözleri çaresizlik ve kırgınlıkla abime dönerken, "Dante," diye fısıldadı. Hemen sonra ise, "Efendim," diyerek ekledi. Soğukta üşümüştü, elleri mosmordu. "Kimseyi görmedim, ben yapmadım. Beni suçlamaktan başka çareniz olmadığını biliyorum ama... ben Karina'ya zarar vermedim. Ne sebebim olabilir ki?"

Dante hızla doğrulup arkasını döndü, ensesini kaşıyarak uzaklaştı. Gözlerinin kısa bir an girişte duran Deren'e uğradığını gördüm, ona öfke ile bakıyordu. Deren'de onun bakışlarını görüp dik dik karşılık verdi. Öleceğini bilse dahi abimleri karşılıksız bırakmıyordu.

Deren, abilerim ve Yaman ile soğuk savaştaydı.

"Sara," diyerek bağırdım ve silahın namlusunu çeneme vurarak onun etrafında döndüm. "Madem bana anlatacak farklı bir şeyin yok, seni öldürmek zorundayım. Yaşadıklarından sonra... kızıma bir daha acı verecek her şeyi silerim."

Sara umutsuzca yerden kalkmaya çalıştığında, gözlerimi kapatarak saçlarından tuttum ve onu bir daha yere oturturken, Marianne'nin çığlık attığını gördüm. Noah dönüp sersemlemiş şekilde ona bakarken, Dante'de bize doğru çevirmişti başını. Sara ile bana bakıp, "Belki kaza ile olmuştur," dedi ve üzerimize doğru yürüdü. "Ayağı çarpmıştır, fiş prizden kazayla çıkmıştır..." karşımızda durunca Sara'ya kaşlarını çattı. "Değil mi Sara? Böyle olmuştur belki? Anlatmaya korkmuşsundur..."

"Ben, ben," diye kekeledi Sara, saçları avuçlarımdayken.

Dante sabırsızca, "Değil mi Sara?" diye kükredi.

Sara bir anda başını sallamaya başladı, hıçkırarak ağlayarak, "Evet," dedi. "Ev... evet efendim! Kaza ile yaptım, ayağım kabloya çarptı... fiş çıkınca çok korktum.."

Dante onu destekler gibi başını sallarken, ben öfke ile abime bakıyordum. Sara'ya bilerek yalan söyletiyordu, kendini kurtarması için yardım ediyordu. Öfke ile silahımın hedefini değiştirdim ve abimin başının üstüne yönelttim, tetiğe dokunup kurşunu sıktım. Abim ile aynı anda diğerleri de irkilip gerilerken, Dante ellerini kafasına koyup eğilerek dehşetle bana baktı. "N'apıyorsun!"

"Benim aklımla oynamayın!" Diye bağırdım ve hiç beklemeden silahımı çığlık atan Sara'ya yönlendirdim. Parmağım tetikteyken acımasızca çenemi kaldırdım. "Kimse Karina'ya zarar veremez, bir daha olmaz."

Parmağım tetiğin üzerinde bir küçük baskı oluşturdu ve içeriyi tiz nefes sesleri doldururken, "Yapma," diye bu kez başka bir ses duydum. Başımı, bunu söyleyen Noah'a çevirdim ve onun dolmuş gözleri, sert yüz hatları ile karşılaştım. Yapmamamı söyleyen oydu. Tek kaşımı kaldırdım ve tüm bakışlar kendisine yönelirken, silahını bel kısmından çıkartıp emniyet kilidini açtı.

"Sen mi yapacaksın?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı ve gözlerini bir kırmızılık, gözyaşları ile beraber kapladı. Bunu der demez de Sara'ya bakıp sol çaprazına döndü, silahını kaldırıp hedef aldı. İrkildim ve herkesle aynı anda abimin hedefine baktım. Sara'ya dönmesini beklediğim silahın adresi, abimin aşık olduğu kadındı. "Sara değil, Marianne yaptı. Fişi o çekti."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Karmen Marianne'ye ne yapar sizce? Ona veda eder miyiz?

Önümüzde yazmayı beklediğim çok olaylı, duygusal bölümler var. Yazmaya devam etmemdeki motivasyonum için güzel yorumlarınızı, düşüncelerinizi, fikirlerinizi paylaşırsanız çookk sevinirim.

Bölümü bir emoji ile anlatalım mı?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Kalbinizi alırım. ♥

41. “Terk Etmek.”

Cem Adrian, Zincir.

Merhaba canımın içleri <3

Burada mıyız? Sayalım. 1.

Geçen beğenileri yükseltmenizi rica etmiştim. Ricam pek karşılık bulmamış ama olsun, umarım bu bölüm yıldıza daha fazla dokunur, daha fazla yorum yaparsınız. Yorumları okumak gibisi yok.

Deren odasından çıkarken Karmen onu izliyor gibi bir his verdi fotoğraf.

♡🐛🦋

41. “TERK ETMEK.”

Bazı insanları koyduğunuz yerde bulamazsınız. Kalbinize koyarsınız ve hâlâ orada olduğunu sanırsınız, o sizden bir parçanızı alıp gidene kadar.

Deren'e, bazı insanlar hayatına girdiği insanı öldürür, dediğimde oldukça gerçekçiydim. Fakat bu cümleyi, böyle bir an yaşarken hatırlayacağımı düşünmezdim. Bazı insanlar hayatına girdiği insanı öldürür ama o... kızımı öldürmeyi denedi. Hayatımın kendisi olan insanı.

Karina'mı... O zaten çok acı çekmişken...

Elimdeki silahı, ancak yerden bir ses yükseldiği zaman düşürdüğümü fark ettim. Abimin hedefine bakarak önce bir adım attım, ardından inanamayarak ikinci adımı attım. Marianne gözlerini ben ve abim arasında dolaştırarak başını önüne eğdiğinde, bunu yapmasının sebebinin utanç duygusu olduğunu anlayıp bir daha hayrete düştüm. Herkes sessizliğe bürünmüşken Marianne ile olan mesafemi sıfırlayıp, "Nasıl?" dedim. Ağzımı bir kez kapatıp açtım. "Neden? Neden yaparsın böyle bir şeyi?"

Başını önünden kaldıramadan elinin tersini hıçkıran ağzına götürdü. "Ben... İsteyerek yapmadım, yemin ederim ki..."

Gerçeği dudaklarından duymanın şokuyla geriye sıçrayıp şaşkın bir nefes verdim. Hiç düşünmemiştim, onun yapmış olabileceği aklımdan geçmemişti. Çünkü... zorla evlendirilen, hayatı darmadağın olan

kendisiydi. Sara olduğunu sanmıştım, çünkü aileden değildi ve odaların anahtarı ondaydı. Aileden birisini suçlamaktansa onu suçlamak... daha mantıklıydı.

Başımı çevirip yerde, benim kadar şaşkın görünen Sara'ya baktım. Yorgun ve üzgün görüntüsünü bana borçluydu, görünen o ki tamamen masumdu. Dante, sessizlikte hareket eden ilk kişi oldu ve Sara'ya ilerledi. Onu omuzlarından kaldırıp üzerindeki ceketi çıkarıp sırtına koydu ve öfkeli şekilde, "Enrica," diye seslendi. "Sara'yı araca götür."

Sara, Dante'nın ceketini tutarken onun gözlerinin içine baktı.

Şaşkın olduğu için komutlara uydu ve Enrica onu aralık kapıdan dışarıya çıkardığında gözlerim yeniden Marianne ile kesişti. Sara'nın gittiği kapıya ağlayarak bakıyordu. Deren'in gözlerini üzerimde hissettim, önce bana sonra da Marianne'ye öfke ile bakınca, ben de gözlerimi ona doğrulttum. Noah'ın silahı hâlâ aramızda dururken de Karina'mın yüzünü hatırlayıp elimi öfkeyle onun kafasına attım. Saçlarından tuttuğum gibi yere fırlattım. "Seni sürtük! N'aptın kızıma?"

Marianne dizleri ve avuçları üzerinde yere çarpınca Noah'ın, ona bir silah tutmuyormuş gibi irkilerek gerilediğini gördüm. Marianne kafasının acısıyla inlerken, onu fırlattığım yere koşup saçlarından bir daha kavradım. O ipek gibi saçlarını avucuma dolayıp çekerken, "Başka bir şey yaptın mı?" diye sordum. "Ben evde değilken başka zarar verdin mi ona? İlacına... serumuna bir şey kattın mı?"

"Hayır hayır," diye inkârını sıralayıp kalçası üzerinde uzaklaşmaya çalıştı. "Ben Karina'yı seviyorum, isteyerek yapma..."

"Seviyormuş? Bu nasıl sevgi? Onu öldürmek istedin!" Karakteri, onu benimsediğim hali yalan mıydı? En baştan beri ailemize girmek değil, ailemize sızmak mıydı niyeti? Yüzünü tutup kendime çevirdim, nefret ile izledim. Yaşlar ve kırmızılık yüzünü haritaya çevirmişti. "Kızım... ne kadar acı çekti, öğrenmiştin. Neden ona böyle bir zarar verdin Marianne?"

"Ölmeyeceğini biliyordum, öleceğini düşünerek yapmadım yemin ederim!" Elleriyle gözündeki yaşları silmeye çalışıp sol tarafa baktı. Noah hâlâ elinde bir silahla, beyazlamış yüzüyle bizi izliyordu. "Orlando yaptırdı, o istedi..."

O piçin adını duymamla beraber daha da öfke dolup çenesini sıktım. Ağzı acıdığı için inleyip çaresizce bana bakıyorken, "Yapmasaydın,"

diye bağırdım. "Sen onunla görüşüp abimi aldatıyor musun? En başından beri amacın ailemize sızmaktı değil mi? Abime aşık rolleri kestin, masum gibi davrandın, belli ki su aygırıyla oyun oynuyordun!"

Başını iki yana sallarken, "Abine aşığım!" Diye bağırdı. "Onu seviyorum! İsteyerek yapmadım diyorum, neden anlamıyorsun? Zorladı beni, Noah'a da söyledim..."

Suratını geriye itip tekrardan saçlarını elime doladım ve onun yüzünü de kendimle beraber abime çevirdim. Noah kolunu indirdi ve gözlerini Marianne'de dolaştırıp, "Yeni öğrendim," dedi. "İlk saatlerde bilmiyordum, yemin ederim!"

"Öğrenir öğrenmez niye söylemedin?" diye haykırarak Marianne'nin saçını bir daha çektiğimde, Noah irkilip geriye sıçradı. "Dakikalardır burada Sara'yı öldürmekle korkuttum, neden geldiğimiz ilk an söylemedin!"

"Yapamadım!" Diye haykırıp silahı fırlattı. "Onu öldüreceğini bilerek... yapamadım!"

Hayal kırıklığıyla nefesim kesildi. "O da... kızımı öldürmek istedi."

"Hayır!" Diye bir daha reddetti Marianne ve saçları elindeyken hıçkırarak yüzüme baktı. "Orlando... zorladı beni, ben de öldü gibi göstermek için fişi çektim ama yemin ederim ölmeyeceğini biliyordum! Orlando öyle düşünsün istedim... Kanıt istedi, fotoğraf istedi benden! Sonra geri takamadan... sesler duydum, eve döndüğünü fark edince hızla odama indim..."

"Neden öyle düşünsün, neden onun dediğini yapmak zorunda kaldın?" diye bağırıp saçlarını bıraktım ve koşarak yerdeki silahıma ilerledim. Silahı aldığım gibi ona çevirip topuklularım üzerinde yürüdüm. "Yapmasaydın, tehdit edildiysen bize söyleseydin! Bizimleyken kim ne yapabilirdi sana pislik sürtük?"

Omuzlarını tamamen düşürüp ona doğrulttuğum silaha bakarken, "Bir saniye," diyerek araya girdi Deren. Bana doğru yaklaşıp Marianne'ye tek kaşını kaldırdı. "Angel'ın vurulmasına da sen sebep oldun değil mi?"

Salvador'un söyledikleri... Orlando'nun adamları bizim korumaları takip etmemişlerdi, bizzat Angel ile Marianne'nin gidecekleri yerdelerdi zaten. Yengem gerçekten de onun yüzünden vurulmuştu. Sinirli bir kahkaha atıp ağır ağır karşısına yürüdüğümde, "Neden yapmış?" diyerek Noah'a döndü Dante. Noah yalnız Marianne'ye,

derinlerinde bir acı ve soğuk bir öfke ile bakıyordu. "Noah, kardeşim neler olduğunu açık açık anlat. İstersen biz seninle dışarıya çıka..."

O an, "Noah," diye fısıldadı Marianne ve Dante'nin konuşması bölündü. Yerinden kalkarak ona doğru birkaç titreyen adım attı. "Sana anlattım. Kimse değil... sen inanıyor musun isteyerek yapmadığıma?"

Noah, geriye doğru iki adım daha çıkıp kafasını iki yana salladığında yeniden Marianne'ye ilerleyip boğazından kavradım. Parmaklarım boğazındaki damarlara sertçe çarpınca çığlık atıp sendeledi. "Orlando'nun şartlarını neden yerine getirdin Marianne?"

"Kardeşim..." dudaklarından bu sözcük çıktı ve gözünden de damlalar düştü. "Orlando kardeşimi kaçırdı. Kız kardeşimi. Beni kaybettiği için... onu karısı yapmak... istiyor."

Parmaklarım boğazında gevşese de onu bırakmadım. Marianne'nin ailesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama Orlando bunu yapacak birisiydi. Bu bilginin doğruluğundan emin olmak için Noah'a baktığımda yutkunarak gömlek yakasını açtı ve bana kafasını sallayıp bunu onayladı.

"Neden söylemedin?" diye her ikisine de bağırdı Dante. "Madem böyle bir şey var neden söylemiyorsun Marianne? Kurtarırdık kardeşini!"

"Söylersem... onu bulana kadar kardeşime kötü davranmakla tehdit etti beni." Nefes alamadığı için kelimeler önce boğazına sonra dudaklarına sıkışıyordu. "Çok korktum, iki... ikileme düştüm. Önce arayarak ulaştı, kardeşimi bırakması için ona geri dönmeyi kabul ettim. Zaten bu yüzden gideceğimiz yeri söyledim, beni alacaklarını sanıyordum ama... Angel ve korumalar engel olunca ateş açtılar, Angel vuruldu."

Boğazını serbest bırakırken onu yere ittim ve öğrendiklerimle beraber geriledim. Silahımın namlusu hâlâ ona dönükken elimi sinirle saçlarımdan geçirdim. "Kardeşin... Kız kaç yaşında?"

Marianne düşmüş şekilde öksürerek, "On altı," dedi. "Çok küçük, Orlando ona zarar verirse, te... tecavüz ederse diye çok korktum! Çünkü bana zorla sahip oldu, beni çok dövdü." Noah arkasını dönüp ellerini yüzünden, saçlarından geçirirken Marianne yerden bir daha kalkıp hıçkırarak ona ilerledi. "Noah lütfen bana inan, yeğenine zarar vermek istemediğime inan. Benim duygularımı yalnız sen anlıyorsun,

bir kez daha anla. Kendim için olsa... yine yapmazdım ama kız kardeşime bir şey olacak diye korktum."

Gözlerimi kapatıp elimin tersini göz kapaklarıma bastırdım. Eğer doğruysa ailemize girme amacı kötü niyetli değildi, isteyerek yapmamıştı fakat yapmıştı. Bir kız kardeşi olduğunu bile unutmuştum, aklıma tehdit edildiği gelmemişti. Gözlerimi tekrar açtığımda Deren'in elinde çanta ile yaklaştığını gördüm. Marianne'nin çantasını bana uzattı. "Telefonunu kontrol et, aramalarını ve mesajlarını da. Söylediği gibiyse su aygırı kaçırdığı kardeşinin fotoğrafını göndermiştir."

Silahımı kısa süreliğine ona verip Marianne'nin çantasını açtım, telefonu çıkardım. Dante Noah'a yaklaşıp alçak sesle konuşurken, Marianne'nin yanına gidip telefonu yüzüne çevirdim. Ekran açılınca da aramaları, mesajları karıştırdım. Aramalar değil ama uygulama mesajları duruyordu. Yabancı numaradan gönderilen bir genç kız fotoğrafı gördüğümde söylediklerinin doğruluğundan emin olup telefonu fırlattım.

"Doğru," dedim Deren'e.

"O kızı kurtarmalıyız," dedi Deren.

"Lütfen," dedi Marianne, hemen. Noah ona sırtını çevirdiği için yüzünü bu kez bana döndü, utançla baktı. "Bana istediğini yapmakta haklısın ama lütfen kız kardeşimi kurtarın. Ya da... Orlando'ya ver beni." Bir çözüm bulmuş gibi hızla yanıma ilerledi, sarı saçları etrafına dağılmıştı. "O istediğini yapar zaten bana, Karina'ya yaptığım kötülük için cezalandırılırım. Ona geri döndüğüm için de Orlando kız kardeşimi bırakır..."

"Asla!" Diye haykırdı Noah ve süratle buraya yürüdü, Marianne'nin karşısına geçip yüzüne eğildi. "Seni Orlando'ya vermem!"

Marianne gözyaşlarını silmekten ıslanan ellerini Noah'ın göğsüne koydu. "O zaman istediğiniz gibi öldürün beni," dedi. "Ama önce kardeşimi kurtarın."

"Kardeşini alırız, o oldukça basit," dedi Dante, daha arabulucu davranarak. "Sana ne yapacağına ise... Karmen karar verecek."

Gözler üzerime dönünce ben abime baktım. Noah dürüst davranmış, biraz gecikse de gerçekleri söylemişti. Marianne'nin incineceğini göze almasına rağmen bana, Karina'ya ihanet etmemişti. Fakat... öfkeli görünse de bakışlarının uzandığı derinlikte çok büyük korku

görüyordum. Silahı kendisi çevirmişti ama Marianne'yı asla öldüremezdi, benim öldürmemi de istemiyordu.

Fakat... Karina çok acı çekmişti ve Marianne bir daha ona zarar vermeyi denemişti.

Angel'ın vurulmasına sebep olmuştu.

Belki Orlando'nun bundan sonraki hamlesi daha acımasız olacaktı, o hamleyi de yapacaktı.

"Şimdi bir şeye karar vermek zorunda değilsin," dedi Deren, Türkçe. Tekrar yanıma gelip elinin içiyle avucumu tuttu. "Ama eve dönemez. Karina'nın bir daha tehlikede olmasına izin vermem."

"Ne diyorsun?" diyerek ona patladı Noah.

Deren abimin söylediklerini umursamadan gözlerime bakmaya devam edince elimi kalbime götürdüm. Kalbim Karina'm... Ne gerekçesi olursa olsun Karina'mın fişini çeken birisi evde kalamazdı.

"Deren," diye seslendim korumama ve Marianne onun adını duyduğunda ne yaşayacağını biliyormuş gibi isterik nefesler aldı. "Marianne'yi dışarıya çıkar."

Deren, korumam olmayı çok ciddiye aldığı için ikinci kez söylememe gerek olmadan ileriye çıktı. Marianne'ye yürüyordu ki Noah, bir anda ileriye atılıp vücuduyla Marianne'yi kapattı ve silahını panikle Deren'e çevirdi. "Yaklaşma, dokunma!"

Deren silahtan pek etkilenmeden Marianne'ye ilerlemeye devam edince, Noah huzursuzca inleyip silahı boşluğa sıktı. Marianne korku ve endişeyle çığlık atıp yüzünü Noah'ın sırtına gömerken, "Yaklaşma diyorum," diye tekrarladı. "Ben yaparım ne yapılacaksa!"

Dante ile Deren aynı anda bana döndüğünde kollarımı göğsümde kavuşturup Noah'ın gözlerinin içine baktım. İçgüdüsel olarak kendini Marianne'nin önüne attığını, duygularına engel olamadığını biliyordum. Bu yüzden yalnız bana çaresizce bakıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Yapılması gereken onu öldürmekse sen mi öldüreceksin? Kıyamayacaksın, bağırmaya bile dayanamayacaksın."

"Ona... Aşık olduğum kadına başkasının dokunmasına nasıl izin veririm?" dedi bağırarak. Dante bana bakıp ona biraz daha yaklaştı.

"Aşık olduğun kadın yeğenine dokundu!" Gözlerimi irice açıp öfkeyle tısladım. "Karina çok acı çekti, hâlâ çekiyor. O fişi prizinden çıkardığı an Marianne benim için bitti!"

"Tamam!" Noah hızlıca kafasını salladı. Marianne'nin ufak elleri onun kollarını sıkıca kavramıştı. "Ben onu buradan uzaklaştıracağım."

"Hayır," dedim ve Deren, bunu bir komut olarak algılamış gibi Noah'a ilerlemeye devam etti. Marianne'ye uzanmadan önce abime bakarak, "Zarar vermeyeceğim, Karina'nın istediği gibi onu uzaklaştıracağım," dedi.

"Sen ne olarak bunu yapıyorsun?"

"Korumam," diye bir daha ses yükselttim. Topuklarım üzerinde kaldığım yerden yanlarına yürüdüm, abimin gözlerinin içine bakarak Marianne'yi arkasından çekip çıkardım. "Marianne buradan gidecek, artık bu şehirde, bu ülkede yaşamayacak. Nereye gittiğini bilmeyeceksin Noah, onu hayatından çıkaracaksın."

"Nerede, nasıl yaşayacak?" dedi abim, fısıltıyla. "Ben de çok kızgınım ona ama isteyerek yapmadı, korktuğu için panikle davrandı..."

Dante, "Hadi o fişi çekerken ölmeyeceğini biliyordu ama yengem?" dedi, yanımdaki Marianne'ye bakarak. "Fazladan bir kurşun daha yiyip ölebilirdi, ya da kurşun birkaç santim yukarıya, kalbine çarpıp Angel'ı o saniye öldürürdü. Marianne'nin yaptıkları... hafife alınacak şeyler değil. Üstelik biz onu istemediği o hayattan çekip çıkarmışken."

"Salvador öğrendiğinde kesin öldürür," diye müjdeli haberi verdi Deren. Demek o bile abimin Angel'ı ne kadar delici sevdiğini fark etmişti.

Noah, belki de doğruları söylediği için ona öfkeyle bakıp, "Söylemeyeceksin," dedi.

"Ben karar vereceğim," dedim ve hıçkırığını duyduğum Marianne'ye baktım. Noah'da ona dönmüştü. Kızın gözleri yalnız abimdeydi. Bunları kardeşi için yaptıklarına inanmıştım ama yine de affedemezdim, doğru kararlar vermemekle kalmayıp hayatlarımızı değiştirecekler kararlar vermişti. "Marianne buradan gidecek ve sen yerini bilmeyeceksin. Bir daha asla ailemizden birisi olmayacak."

Marianne'yi kendimle beraber çekiştirmeye başladığımda, Noah'ı Dante tuttu. Deren benimle gelirken de Yaman kapıyı bizim için açtı. Ağlayan Marianne ile beraber dışarıya çıktığımızda Noah'ın adımı bağırdığını duydum fakat durmadım. Enrica'ya doğru yürüdüm ve Marianne'yi ona terken, "Al götür, ben gitmesi gereken yeri seçene kadar abim onu görmesin," dedim.

Enrica, bugüne kadar Marianne'ye saygı duyduğu için ona sert davranamadı. Kollarından nazikçe tutup bana baş salladı. "Peki efendim, sizden haber bekleyeceğim."

Onu arabaya götürmeye yeltenince Marianne bir daha bana döndü ve telaşlı şekilde ellerimden tuttu. Yüzü bembeyazdı, damlalar inci tanesi gibi görünüyordu yanağında. "Nereye gideceğim? Beni istemiyorsan özgür bırak, tutsak yapma lütfen!"

"Özgür bırakamam, yaptıklarımın bir bedeli olması lazım."

Enrica tekrardan onu nazikçe çekmeye başladığında, Marianne, "Bari son kez Noahla vedalaşayım," diyerek Enrica'dan kurtulmaya çalıştı. Deren ileriye çıkıp Marianne'nin kolundan nazikçe tuttu, onu arabaya götürmek için Enrica'ya eşlik etti.

"Marianne!"

Arkamdan yükselen haykırışı duyunca baktım. Noah nefes nefese buraya ilerlemeye çalışırken Dante onu tutuyordu. Abilerimi çok sevdiğim için Noah'ı gördüğüm bu hal beni derinden incitti. Canının ne kadar yandığını biliyordum, bunu sağlamak istemezdim ama bunu daha da zorlaştırmak istemiyordum. Dante'nin kollarından çıkmaya çalışarak Deren ile Enrica'nın tuttuğu Marianne'ye baktı. "Bırakın, ben götürürüm onu diyorum size!"

"Olmaz. Nereye gittiğini bilirsen ayrılamazsın," dedim. Ama Marianne'nin ölmesi gerekmese bile gitmesi gerekiyordu.

Derenle bakıştık ve o baş sallayıp hızlı şekilde Marianne'yi en arkadaki araca götürdü. Kapıları kapattığında şoför koltuğuna Enrica yerleşti. Olduğum durumdan hoşlanmasam da sağlıklı karar verebilmek için bir süre düşünmem gerekirdi. Enrica Marianne'nin olduğu arabayı uzaklaştırırken, Noah'ın Dante'nin kollarından son bir güçle fırladığını gördüm. Yanımdan süratle geçip arabanın arkasından koşarken bir daha, "Marianne," diye bağırdı ama araç hızla ilerliyordu. Abim dizleri titreyerek aracın arkasından iki adım daha gidip elindeki silahı düşürdü. "İsteyerek yapmadı, sadece kardeşi için korktu..."

Panikle gerileyip gözünü diğer arabalardan birisine dikince hızla Noah'a ilerledim ve onun önüne geçip durdurdum. Ellerimi delice inip kalkan göğsüne koydum. "Abi lütfen sakinleş. Onu öldüremem... ama bundan sonda bizimle kalamaz. Arkasından gitmek istiyorsun ama bir daha kendisine güvenebilir misin?"

"O senin arkandan gelmedi mi?" dedi Noah bir anda, işaret parmağıyla arkamda kalmış Deren'i göstererek. "Üstelik senin ona yaptıklarına rağmen? Senin de kendince zorundalıkların vardı, Marianne'nin de vardı! Deren her şeye rağmen buraya kadar geldi. O sana güveniyor mu?"

Kendimle acımasız şekilde yüzleştirilince ellerim abimin göğsünden düştü. Belki de haklıydı. Deren'de bana güvenmediğini zaten söylemişti. Yalanlar söylemiş, onu kandırmıştım. Marianne gibi kendimce sebeplerim vardı ama sonuçta aşık olduğum adamın tüm güvenini kaybetmiştim, tıpkı onun gibi.

"Konuyu Karmen'e neden getirdin şimdi?" diye bakışlarımızın arasına girdi Dante ve Noah'ı kolundan kavradı. "Olay çok sıcak, kimse sağlıklı düşünmüyor. Eve gidip kafamızı toparlayalım."

Noah aynı panikle yola doğru bakıp Dante'ye döndü. "Dante lütfen, isteyerek yapmadığını siz de gördünüz. Ara Enrica'yı, bir şey yapmasın ona."

Dante onun yüzünü kavrayıp hafifçe sarstı. "Yapmayacak kardeşim. Şimdi gel, biraz kafamızı toparlayıp ortak bir kararda buluşmak için eve gidelim. Salvador'a da anlatmamız gerekiyor, babama da. Marianne'ye aşık olduğundan doğru düşünemiyorsun, ben boşuna demiyorum aşk aptalların işi diye..."

Deren, yanına gelmiş olan Yaman'a doğru eğilip Türkçe konuştu. "Az önce Sara için götü başı yırtmıyor muydu bu? Tencere dibin kara, seninki benden kara..."

Yaman, "Ben İtalyan'ca konuşulan hiçbir şeyi anlamıyorum," dedi ona.

"Doğru. Öğreteyim mi sana?" Deren'in yüzünde anlık sırıtış yakaladım.

"Hayır. Küfür falan öğretirsin. Dayak yerim bu mafyalardan, sana da gün doğar..."

Deren, Yaman'ın karşılığı üzerine kaş çattı. Planları suya düşmüş gibi hayal kırıklığına uğramıştı. Ah, sanırım gerçekten bunu amaçlamıştı.

Abilerime tekrar baktığımda Noahla göz göze geldik. Bana söylediklerinden etkilenmemiş görünerek arkamı döndüm, Dante onunla ilgilenirken aracımıza ilerledim. Deren ile Yaman hemen peşimize düştü. Deren kapımı açtığında koltuğa yerleşip çantamı ve

silahımı kenara bıraktım. Yaman aracı çalıştırmak için şoför koltuğuna, Deren'de yanıma oturmuştu. Dirseklerimi dizlerime koyup ellerimi saçlarım arasından düşünceli şekilde geçirirken araç hareket etti.

"Nasıl hissettiriyormuş?" diye sordu Deren.

"Ney?" dedim dalgınca.

"İhanet," dedi sadece.

Sol profiline bakarken abimin cümlelerinin ardından ikinci kez savunmasız kalmış hissettim. Etkilendiğimi yansıtmamak için koltuğumda kayıp kollarımı göğsümde bağladım. "Hoşuna mı gitti ihanete uğramam? Doğrusu ilişkimizi yaptıklarımla yeterince alçaltan benim, bu yüzden senin buna sevinmen... çok ağır olmaz."

Yaman'ın dikiz aynasından Deren'e baktığını yakaladım. Deren'de bana dönerken onunla bir an bakıştı ve yüzümü izlerken yaşadıklarını düşünüyormuş gibi göründü. "Bunun Karina üzerinden olması değil ama... sanırım evet, bu hissi tatman hoşuma gitti."

Gözlerine bakarken üşüyüp başımı diğer tarafıma çevirdim. Parmaklarım kollarımı sıkıca tutarken gözlerimdeki yanma yüzünden derin soluklar aldım. "Böyle bir şey hoşuna gittiğiyse... belki de Dante abim haklıydı. Sen de böyle bir şey yapabilirdin ihanete uğramam için."

"Bir çocuk üzerinden bunu yapmam," dedi Deren huzursuzca ve sonra bir bakış atınca kravatını sertçe boynundan çıkardığını gördüm. Elinin etrafına sarıp gömleğinin bir düğmesi açtı. "Ama... ihanetinle nasıl hissettiğimi anlamışsındır belki."

Ben böyle bir kadın mıyım gerçekten? Mark'a ihanet etmiştim, Deren'e ihanet etmiştim, kendime ihanet etmiştim... Kendime bir saygım kalmış mıydı? Herkes bana duyuyordu ama ben kendime saygı duyuyor muydum?

"Ama tabi, insan beşer de şaşar da," diyen Yaman'ı gördüm. Konuşmalarımızı duyuyordu. İkimize de bakıp önüne dönerken, "Karmen Nil'i görmüş," diyerek konuyu değiştirdi. Ama benim içim hâlâ buz gibiydi. Demek acı çekmem... Deren'in hâlâ hoşuna giden bir şeydi. İçindeki öfkeyi yenemiyordum. Nasıl yapacaktım? Hep böyle mi kalacaktık? Üzerine hiç konuşmadan ama bana öfkeli olduğunu bilerek? "Ben de görmek istiyorum, hem de en kısa sürede."

Deren değişen konudan da hoşlanmayıp, "Nil'i o gün Gece ile kaçıran sensin," dedi. "Nasıl kızımı sana göstermemi bekleyebilirsin?"

"Özledim lan, vallahi," dedi Yaman, sesi gerçekten üzgündü. Sanırım kendisi de fark edip bakışlarını Deren'den çekti. "Hepimiz Nil'i seviyoruz, sen de biliyorsun bunu. Bir kere görsem ölecek değilsin ya?"

Deren katılığını koruyup, "Dünyada kızını, kaçırdığı adama gösteren bir tane insan bulabilir misin?" dedi.

"Ee, Karmen'e gösterdin ya," dedi Yaman. "Ayrıca bizim ilişkimiz sıradanlıktan uzak Deren. Özeliz biz."

"Karmen özel," dedi Deren sadece. Gergince nefes alıp verdi. "Bir daha açma bu konuyu."

Yaman ısrarına devam edip, "Herkes hata yapar," dedi. "Senin de hataların olmuştur, hepsinin bedelini ödedin mi?" Elindeki çakmağı yakıp yakıp söndürdü.

Deren gözlerini ona kaldırdı ve çakmağa, sonra da gözlerine baktı. "Ben yaptığım her şeyin bedelini önceden ödemişimdir. Hata dediklerin, yalnızca karşılıktır."

Yaman, onun kendinden emin konuşmasını sakince dinledi. "Emin misin?"

"Kes sesini."

İkisi de susarak birbirlerine bakmaya devam edince tek kaşımı kaldırdım. İkisini bu kadar geren şeyin sebebini düşündüm, belki de sebebi bile yoktu. Oflayıp, "Susun artık," dedim ikisine de ve cama dönünce gözlerini birbirlerinden ayırdılar.

Araç bir süre sonra malikanenin kapısından girince suçlulukla dışarıya çıktım. Deren'den çantamı bir çırpıda alıp gözlüklerimi saçlarıma iterek eve yürüdüm. Kapıyı benim için Salvador açtı ve merakla bana bakıyorken, "Sara nerede?" diye sordum.

Sara'yı getiren koruma abime bir şeyleri açıklamış olmalı ki sorgulamadan, "Alt katta, odasında," dedi.

Çantam ve ceketimi onun kucağına bıraktım. Onun da bunları Deren'e verip asmasını söylediğini duyarak aşağıya doğru yürüdüm. Bir alt kata geldiğimde Sara'nın odasına bakıp kafamı iki yana salladım. Bu dünya böyle bir dünyaydı fakat suçluluk hissetmemiz gereken çok fazla zamanımız oluyordu. Karina'ya bunu yaptığını

düşündüğüm ilk insan ondan başkası olmamıştı ve... yanılmıştım. Gururunu, kalbini kırmıştım.

Bir yüzüm olmadan odasına ilerledim, kapıyı açtım ve kaldığı odaya baktığımda onu hemen gördüm. Üzerini değiştirmişti. Bir siyah kot şort ile beyaz tişört giyinmişti. Yaklaşınca yataktaki kıyafetlerini bir çantaya doldurduğunu görüp irkildim. "Sara?"

Sıçrayıp bana döndü. Yüzü ve bakışları kıpkırmızıydı. Bir an korksa da ardından rahatlayıp, "O gece Marianne'yi hiç görmemiştim," dedi. "Görseydim size söylerdim. Tabi siz... inanır mıydınız bilemem."

Karşısında durunca elindeki kıyafeti alıp yatağa bıraktım. "Gitmek için mi çantanı topluyorsun?"

Uzaklaşıp kaldığı işi yapmaya geri döndü, kıyafetlerini çantanın içine koydu. "Böylesi daha iyi olur efendim. Kendime başka bir iş bulabilirim. Siz de daha güven duyacağınız insanlarla çalışırsınız, bana güvenmediğiniz aşikar."

Elinden tutup, "Özür dilerim," dedim, demem gereken ilk şey bu olduğu için. "Saatlerce seni suçlayıp abimden sana eziyet etmesini istedim. Vurmayacak olsam da seni silahla korkuttum. Kızıma... herhangi bir tehdit oluştuğunda doğrudan hedefi bulmaya çalışıyorum, acele ediyorum." Pişmanlığımdaki içtenliği hangi kelimelerle aktaracağımı bilemedim. "Dante haklıydı, seni çok hızlı suçladım. Fakat o saatte olay yerine yakın olman, anahtarın yedeklerinin sen de bulunması... Birinin Karina'yı incitmesinden öyle çok korkuyorum ki, hemen onu yapanı bulmak istedim."

Sara, nazik bir gülümsemeyle benden uzaklaşıp kırgın bakışlarını da çekti. "Hizmetçinizim, doğrudan beni suçlamakta haklıydınız. Herkes bana o an böyle davranırdı." Kalan birkaç kıyafeti daha çantaya koydu. "Ben yalnızca... sizlerle aramda duygusal da bir bağ kurduğum için üzüldüm. Tek taraflı böyle bir bağ kurmam da çok yanlışmış. Eğer izin verirseniz gitmek istiyorum, bu kadar şey üzerine burada kalmaya devam edemem."

Gerçekten gitmeyi istediği için panikleyip ellerinden bir daha tuttum. Parmaklarını sıkıp, "Gidersen kendimi affedemem," dedim. "Sana kendini değersiz bir insan gibi hissettirdiğim için üzgünüm. Telafisini yapabileceğim bir şey olmalı, lütfen söyle."

"Gerek yok efendim," dedi, bakışlarını kaçırarak. "Gerçek suçlunun bulunmasına sevindim, Karina şimdi güvende."

"Seni bırakamam." Ellerini, o geri çekmesin diye daha sıkı kavradım. "Gitme, telafi edeceğim bir iste benden. Ne istersen yaparım."

Bir an düşünceli göründü. "Her şeyi mi?"

"Evet," dedim hemen.

Sara kararsızca dudaklarını ısırırken, kapının biraz daha açıldığını duydum ve onunla aynı anda dönüp baktım. Dante'nin gelmiş olduğunu gördüm. Karşılıklı duran bize ve sonra etraftaki kıyafetlere bakıp sertçe, "Özrünü diledin mi Karmen?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"O zaman beni Sara ile yalnız bırak."

Sara ellerini benden çekip tedirgin şekilde Dante'den bakışlarını kaçırırken, "Onu gitmemesi için ikna edecektim," dedim.

"Sen çık," dedi. Bana kızgın olduğu sesinden belliydi. "Ben ikna ederim."

Sara'ya mahcup bir bakış daha atıp odadan çıkmak üzere ilerledim. Ayrılırken de abim kolumdan tuttu, bana acımasızca baktı. "Bir daha, özellikle korumaların yanında kurşun sıkıp beni küçük düşürürsen kalbini çok fena kırarım."

"Şu an... sen de bunu yapıyorsun abi," dedim.

Russo acımasızlığını tanıdığım için kalbimi kıracağını biliyordum. Abilerim her zaman için bana sonsuz kredi sağlarlardı ama en nefret ettikleri şey küçük düşmeleriydi. Kolumu sertçe çekip arkamı döndüm ve abim arkamdan kapıyı çarparken yukarıya çıktım.

Bir an geri dönüp konuşmalarını dinlemek istemiştim.

Sinirlerim bozuk şekilde yukarıya çıktığımda bağrış sesleri duydum. Noah ile Salvador'un sesini takip ederek salona girdim. Noah koltuğa oturmuş, kafasını ellerinin arasında tutarak abimi dinliyordu. Salvador'un gerçekleri öğrendiği aşikârdı, sesiyle evi inletiyordu. "Sana söylemiştim, Marianne'ye güvendiğinden emin misin demiştim? Ama sen saçmalama abi diyerek geçiştirdin beni! Nasıl bu kadar kör olabilirsin? İnsan sevdiği kadının tehdit edildiğini hiç mi anlamaz? Nasıl fark etmedin, hissetmedin? Marianne'nin yardıma ihtiyacı olduğunu görseydin bunların hiçbiri yaşanmazdı! Ne karım acı çekerdi ne de kız kardeşimiz!"

"Abi," dedi Noah başını ona çevirip. Dudakları hırslı şekilde titriyordu. "Marianne hep ürkek bir kız, içine kapanık. Sizin aranıza

bile karışmıyordu, korkuyordu. Orlando'nun ona ulaşacağını asla tahmin edemedim!"

"Bir de utanmadan tahmin edemedim diyorsun. Sanki dünkü çocukla konuşuyorum, şu haline bak..." Salvador Noah'ı, halini süzüp sinirle güldü. "Bunu tahmin etmeyip neyi tahmin edeceksin lan! Marianne'nin kocasıydı, bir şeyler yapacağı belliydi! Şimdi siktirip git o adamı öldür, cezasını vermeden de girme bu eve!"

Konuşmaya müdahale etmemem gerektiğini biliyordum ama Noah'ın kalbinin daha da kırılmasını istemiyordum. Fakat Salvador'un yapacağı konuşmanın bu olacağı çok açıktı, Noah'ın aşk acısından ziyade aile güvenliğimiz önceliğiydi.

Noah yüzünü bir daha önüne eğip elinin tersiyle yanağını silerken, "Marianne ve kendi adıma, sebep olduğumuz her şey için üzgünüm," dedi.

"Karım ölebilirdi," diye haykırdı abim bir daha Noah'a dönüp üzerine yürürken. "Ben de Marianne'yi öldürürdüm. Sonra sen de beni öldürmek isterdin. Oluşabilecek tabloyu görüyor musun? Bir hata, dikkatsizlik yüzünden birbirimizi öldürecek raddeye gelirdik Noah!"

Noah koltuktan kalkarken gözleri bana çarptı ve duygu karmaşasıyla gölgelenen bakışları daha da kızardı. Ne yapması gerektiğini bilmediği çok açıktı, aramızda en hassas kalbe sahip olsa da o da gerçeklerin farkındaydı. Marianne'nin affedilmeyecek olduğunun.

Noah bakışmamızı bölüp bir daha abime dönerken, "Aynısını Angel yapmış olsaydı sen ne yapardın?" diye sordu, gerçekten bu sorunun cevabına ihtiyacı var gibiydi.

"Angel böyle bir şey yapmaz, bu yüzden yapmam gereken hiçbir şey olmazdı. Kimse benim karımı tehdit edemez."

"Eğer yapsaydı diye soruyorum abi? Bir şekilde mecbur kalsaydı sen ne yapardın?" Noah abime doğru ilerledi, omuzları düşüktü. "Ben ne yapmalıyım abi? Marianne'yi tanıyorum, zarar vermek istemediğini biliyorum. Şimdi ona... ne yapmalıyım, ne söylemeliyim?"

"Orlando'yu bul, Marianne'nin kardeşini kurtar ve kızı, Marianne ile birlikte gönder." Salvador abim geniş orta sehpaya eğilip tablette duran purolardan birisini aldı. "O kız bir daha malikaneye girmeyecek."

Noah ağzını iki kez açıp kapattı, sanki diyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Sonra arkasını döndü, geçip tekrar koltuğa otururken elleriyle

saçlarını çekiştirdi. Marianne'yi bırakmak istemiyordu, onu çok iyi anlıyordum ama her şeyden sonra nasıl bu evde kalabilirdi ki?

"Peki ben... ben de onunla gitsem?" diyerek başını bir daha abime kaldırdı Noah.

Bu beni irkilttiği kadar Salvador'u sinirlendirdi. Dudaklarına koymak üzere olduğu puroyu çekip Noah'a baktı. "Babam bir felci de senin yüzünden mi geçirsin istiyorsun?"

Senin yüzünden...

Cümle içinde gizlenen gerçeklik beni daha çok irkiltti ve farkında olmadan geriye sendeledim. Topuklu ayakkabılarımın çarpık sesi yüzünden Salvador kafasını çevirdi ve burada olduğumu fark edince yanaklarını şişirip puroyu yaktı. "Sara nasıl?"

"Dante..." arkanda hareketlilik hissettim. "Dante onunla konuşuyor, ben özrümü diledim."

"O Dante Sara'nın odasından uzak dursa iyi olur," dedi Salvador abim, soğuk bir sesle. Noah'a tekrar baktı. "Sen de özrünü dile. Gerekirse sizi affetmesi için ayaklarına kapanın."

Noah, o an yapması en basit olan şey buymuş gibi başını salladı. Abimin son söylediğinden sonra daha da çaresiz görünüyordu. Salvador ona bakarken kafasını iki yana salladı ve bakışları bana dönünce, "Babamın haberi var mı?" diye sordum.

"Onu üzmek istemiyorum," dedi abim.

Evet, yerinden felç geçirebilirdi.

Boğazımdaki yanmayı yutkunarak hafifletmeye çalışırken, arkamdan gelen zil sesini duydum. Kapıyı açmak için dönünce de Derenle Yaman'ın arkamda olduğunu gördüm. Deren elleri cebinde bizi dinlerken, Yaman ne konuşuyorlar, çevirsene, diye ricada bulunuyordu.

Deren'e gözlerimi kısarak baktım. "Kapı çalıyor, duymuyor musun?"

"Seni izlemeye daldı, beni bile duymuyor şu an," dedi Yaman.

Deren gözlerini üzerimden çekip sakince ona çevirdi, yüzüne yaklaşıp hırladı ve Yaman'da karşılık olarak ona diklendi. Alınlarını sinirle birbirlerine yaslayıp yumruklarını sıkmalarını izlerken, ayaklarımı yere vurdum. "Otuz yaşında adamlar, çocuk gibisiniz." Uzanıp Deren'i ceketinin arkasından tuttum. "Git, kapıya bak."

Kızgın surat ifadesiyle bana dönüp, "Affedersin canım, ben neden bakıyorum?" dedi.

"Korumasın işte, koruma! Neden her bir şey yap dediğimde sorguluyorsun!"

"Kadınım çıldırdı," diyerek ceketini elimden kurtardı Deren ve yanımızdan geçip asker adımlarıyla kapıya ilerledi. Zil bu sırada üçüncü kez çalmıştı. Deren kapıyı açtı ve bir iki saniye baktıktan sonra kapatıp, "Evde yokuz," dedi.

Yaman, "Herhalde Carlos geldi," diye tespitti bulundu.

Sinirlerim bozuk şekilde ben de kapıya ilerledim, Deren arkasını dönünce de beni görüp omuzlarını silkti. Bir yetişkinden ziyade çocuk gibi davrandığını fark etmesini beklerken uzanıp ben kapıyı açtım. Carlos ateş saçan gözlerle eşikten girerken omzumun arkasında kalan Deren'e baktı. "Dikkat et, her an seni öldürebilirim."

"Ne diyor?" diye çeviri istedi Yaman.

Deren, Carlos'a karşı kişisel bir öfke duyduğu için söylediğine da kin duyup yüzüne uzun uzun baktı. "Keşke denesen biliyor musun? Benim seni öldürmem için sebebe ihtiyacım var çünkü. Kişisel sebeplerim dışında."

Gözlerimi kapatıp açtım ve sabırla soluyup Carlos'a döndüm. "Ben Karina'nın yanına çıkıyorum, gelmek istiyor musun?" diye sordum.

Gözlerini aşık olduğum adamdan çekip bana çevirdi. Bakışları daha insani oldu. "Elbette. Eve sizin için geldim."

Huzursuzca bakıp arkamı döndüm ve Deren onu göz hapsine alır şekilde arkamıza düşerken, "Ne dedi?" diye bir daha sordu Yaman, ona.

"Elinin körü!" Diyerek Yaman'a tısladı.

Asansöre ilerlerken duraksadım ve Carlos yanımdan geçip düğmeleri tuşlarken Deren'e baktım. Karşımda dikiliyor olsa da Carlos'u, hareketlerini izliyordu. Elimi göğsüne bir kez vurup dağınık duran yakalarını düzelttim. "Korumalardan birisine söyle, güvenlik uzmanı çağırsın. Karina'nın odasına, onu sürekli izleyebileceğim bir kamera taksınlar. Ayrıca evdeki kameraların gece görüşlerini de ayarlasınlar, bir daha böyle ihmallik yaşamayalım."

Deren bakışlarını bana çevirip el hareketlerimi, parmaklarımı izledi ve bir an gözlerinin derinliğinde huzurlu ifade açığa çıktı. Ardından kaşlarını çatıp, "Şimdi mi?" diye sordu.

"Evet."

Deren rahatsızca kafasını salladığında, parmak uçlarıma yükseldim ve ona aşık olduğum adamın kim olduğunu göstermek için yanağından öptüm. Ve onu öperken hissettim kendisine olan kırgınlığımı. Arabada söyledikleri yüzünden huzursuz bir duygu beni ondan geriye itmiş hissederek tabanlarım üzerine geri basınca, Deren'de eğilip sol yanağımdan, güzel bir öpme sesi çıkararak öptü. "Asansörde sadece beni düşün tamam mı?"

"Öpüştüğümüzü," diyerek sessizce güldüğümde, Deren'de hafifçe gülüp gözlerimin içine anlık neşeyle baktı.

"Biliyordum işte!" Diye bağırdı Yaman.

Yakalandık!

İrkilerek özel alanımızın dışına çıkınca Yaman'ın sinirle baktığını fark ettim. Türkçe konuştuğumuz için duymuştu. Ona göz kırpıp asansöre yönelince Carlos'un çoktan çıktığını fark ettim. Demek Karina'yı çok özlemişti, oyalanmak istememişti. Buna gülümseyip diğer asansöre binerken, Deren'de Yamanla konuştu. "Asansöre bindiğimizde bir anda bana saldırmıştı Yaman, inan ben de şok olmuştum. O şaşkınlıkla inkâr ettim..."

İçinde olduğum asansör yukarıya çıkmaya başladığında inanamazca Deren'e bağırdım ama sesimin gitmediğine emindim. Üstüne atladığımı söylüyordu, oysa birbirimizin üzerine atlamıştık. Söylenerek asansörden indim, kızımın odasını gördüğüm an ise koşmaya başladım. Carlos kapısını açık bırakmıştı, girdiğimde onu hemen kızımızın yanında buldum.

"Bugün uyandığım ilk andan beri seni özledim," diyerek onunla yumuşak bir tonda konuşuyordu. "Keşke beraber yaşayabilsek."

Yanlarına yaklaşırken hemen makineleri kontrol ettim, her şey yolunda görünüyordu. O sırada gözüme yerdeki kırmızı gül çarpınca eğilip aldım, köşeye doğru fırlamış ve ezilmişti. Deren'in Karina'ya aldığı güldü. Geçen gece arbede de ezmiş olabilirdik. Üzülerek gülün yapraklarını düzeltirken, "Gerçekten Karina'ya bakınca çocuğuna baktığını hissediyor musun?" diye sordum ona. "İma yapmak için sormuyorum, gerçekten merak ediyorum. Çünkü hislerin olduğu gibi Karina'ya yansıyor ve ben... onu gerçekten sevmeni istiyorum."

Carlos elimdeki güle baktıktan sonra soruma yöneldi. "Alışması zaman alacak ama onunla içimden geldiği için ilgileniyorum, görüşmek

istiyorum. Çok tuhaf bir his, çok sahiplenici, çok koruyucu... Kendi kendime düşünürken bile mutlu ediyor beni."

Gülünü kızımın yanına bırakıp onunla beraber Karina'mın meleksi güzelliğini izledim. "Doktor geldi, konuştuk biraz." Carlos'a olanlardan bahsetmek istemiyordum, çünkü... beni sorumsuzlukla suçlayacağından emindim. "Karina komada, yani bitkisel hayatta. Doktor, vücudunun çok yorgun olduğunu söyledi. Ayrıca böbrek yetmezliği de var, raporlarda yazıyordu."

"Kahretsin." Sesinin yüksek çıktığını fark edince bir an korkuyla Karina'ya baktı. "Ben de bir doktorla görüştüm, Amerikalı bir profesör. Durumu anlattım, çıkacak olan inceleme raporlarını kendisine iletmemi istemişti."

Carlos'un böyle bir şey yapması üzerine yüzüne uzunca baktım. Karina'yı seviyordu, babası Karina'yı seviyordu. "Raporların birer kopyasını sana gönderirim," dedim.

"Kızımı iyileştireceğim," diyerek Karina'ya döndü. "Kızımı iyileştirip onunla tanışacağım." Bir küçük duraksama yaşayarak benimle göz teması kurdu. "Bundan sonra hep Karina'dan ayrı mı yaşayacağım? Onu görmek için her gün buraya mı geleceğim?"

"Aynı anda ikimizin de yanında olamayacağına göre böyle olmak zorunda."

"Aynı anda ikimizin yanında olabilir," dedi ve yatağın kenarından kalktı. "Evlenelim."

Herhalde... aklını kaçırmıştı.

"Kızımız için, Karina için," diye devam etti.

O gece yapması gerekirdi bu teklifi, şimdi değil. Ne sanıyordu? Aynı hissettirebileceğini mi?

"Saçmalama lütfen," dedim ve susması için elimi kaldırdım. Konuşmanın bir anda dönüştüğü durumdan hoşlanmamıştım. "Söylememişsin sayıyorum böyle bir şeyi. Hayatımda bir adam var dedim, nasıl böyle bir şeye cüret edersin? İlişkimiz çoktan sonlandı."

"Karina'nın ikimize ihtiyacı var, inkar edemezsin," dedi direkt, sesi kendinden emindi. Bunu düşünmüştü, bir araya gelecek olmamızı. "Beraber yaşayalım."

Aramızdaki elime baktım ki durması gereken yeri bilsin. "Beraber olacağımıza neden, niye inandın bilmiyorum ama söylediklerin beni sinirlendiriyor."

Yaklaşarak devam etti. "Bir süre beraber yaşayalım. Evimde hemen ikiniz için de oda açtırırım. İkimizle beraber olması Karina için de iyi olur. Hissettiğini söyledin, bizim onun için beraber çabaladığımızı hissetmek iyileşmesine yardımcı olur."

Teklifini onun anlattığı kadarıyla, arkasındaki niyetleri incelemeden ele almaya çalışıp, "Mümkün değil," dedim. "Aileme yeni döndüm, yanlarından ayrılamam. Ayrıca beraber değiliz, bir müddet yaşasak bile evlerimiz tekrardan ayrılacak. Hem de bir ilişkim varken... ne münasebet!"

Derin nefesler aldı. "Eminim kızımız ilişkinden daha önemlidir."

"Bu tür bir kıyasa girmek için hiçbir gerekçe görmüyorum," diye kısa kestim.

"İyi de Karina'yı her gün görmek istiyorum, nereye kadar böyle gidecek?"

"Her gün ziyaret etmene müsaade ediyorum, başka bir şey yapamam," dedim, mesafemizin altını çizerek.

Bana biraz daha yaklaştı, kolumu tutup bir yakınlık kurdu. "O zaman buraya en yakındaki evi satın alacağım. Her an sizi görüp ulaşabilmek istiyorum."

"Bizi görmek isteme. Kızını görmek iste ve gelip gör."

Omuzlarını düşürüp bir adım daha yaklaştı bana. Artık ayakkabıları topuklularımın hemen yanındaydı. "Bana karşı çok soğuksun," dedi. "Evet, aradan seneler geçti ama bir çocuğumuz var. Yaşadıklarımız, hissettiklerimiz hakkında konuşmaya hiç açık değilsin."

"Hayatımda başka bir adam varken neden oturup seninle olan eski ilişkimi konuşayım ki?"

"Hayatında birisi varken... daha ileriye gittiğimiz de olmuştu." Ben bunu söyleme cüreti gösterdiğine inanamıyorken o yüzüme alçaldı. "Görüşelim, birbirimize vakit ayıralım. Bu kadar şey yaşadık ve hâlâ buradaysak bir anlamı olmalı."

"Tabi bir anlamı var," dedim kızgınca. "Sonuçta yanlış insanlar bizi doğru insanlara ulaştırır, neyi kazandığımızı fark ettirir." Kolumu sertçe çektim. "Seninle bir hata yaptım diye öyle bir kadın olduğumu mu sandın? İlişkilerimde aldatan, hayatımdaki insana saygısızlık yapan birisi değilim. Bir kez böyle bir insan olmanın bedelini zaten... kızımla ödedim."

Konuşma sırasını hemen devralıp, "Bahsettiğim sevgilini aldatman değil, sadece aramızdaki duyguların zamanında bu kadar fazla olduğunu anlatmak istememdi," dedi.

Ondan bana hiçbir şey anlatmamasını rica edecektim ki kapı tok bir yankıyla açıldı. Hemen aramıza mesafe açarak bakınca Deren'in başını içeriye uzattığını gördüm. Yanlış anlamasa da Carlos ile beraber olmamızdan rahatsızlık duyuyordu. Gözlerini onun üzerinde fazla tutmadan bana çevirdi ve yanıma yürürken, "Sevgilim," dedi. "Sana bir sürprizim var."

Hiç beklemediğim bir şey olduğu için afalladım. Carlosla yaşadığım atışmanın gerginliğini kenara bırakıp Deren'e yaklaştım. "Ne sürprizi?"

"Sevgilime," diye tekrarladı ve Carlos'a dönüp ona yandan, sert bir bakış atıp bana dönünce elini uzattı. Büyük elini tutmak için sabırsızlandım. "Aşağıya in, kendi gözlerinle gör."

Parmaklarını tutup kendimi eline doğru ittim. "Heyecanlandım," dedim kıkırdayarak.

Eğilip şak diye gülüşümün çıktığı yanağımdan öptü.

Geri çekilirken gözlerine yalnız onun beni anlayacağı şekilde baktım.

Yalnız Deren'in gözlerine bakabileceğim şekilde.

Onun avucunu sıkıp Carlos'a döndüm. "Karina'nın yanında kal, vakit geçir. Birazdan geleceğim."

Burnundan bir nefes alıp bölünen konuşmamızın gerginliği ile Karina'ya dönünce ben de Deren'in beni çekmesine izin vererek ilerledim. Koridora çıktığımızda bana hazırladığı sürpriz için çok heyecanlıydım. Asansörle inerken aşağıda Yaman'a dediklerini hatırladım ve yüzümü ona kaldırınca Deren'in derin gözleriyle karşılaşıp söyleyeceklerimi unuttum. Kafasını arkaya koymuş, yüzümü, saçlarımı izleyip sol kolumu okşuyordu. Ona baktığımı fark edince kaldırıp elimden öptü, sonra eğilip yanağımdan. Ardından saçlarımdan, bir de omzumdan, sol kolumdan...

"Deren," dedim bu kadar öpücüğe şaşırmış şekilde.

"Güzelliğim."

Ellerimin ikisini birden tutup kalbine götürdü. Boynumda iç geçirirken hızla çarpan kalbi avuçlarıma yüklendi.

"Ellerimi kalbine götürerek ne anlatmak istiyorsun? Benim için ne kadar hızlı attığını mı?"

Islak öpücüğüyle huylanıp boynumu kıvırırken asansör kapıları açıldı. Deren'i yumuşakça itip önüme döndüm ve dışarıya çıkarken Deren'de gömleğini düzeltip arkamdan geldi. Bak ya, Yaman'a söylediği yüzünden kızamamıştım.

"Sürprizim nerede?" diyerek salona girdim.

"Orada," dedi, ileriyi gösterip.

Başımı oturma odasına çevirdim ve gördüğüm karşısında Deren'in göğsüne doğru sendeledim.

Gece gelmişti.

"Aman Tanrı'm!" Diye attığım çığlıkla ileriye çıktım ve Gece oturduğu koltuktan kalkarken ona doğru koştum. O da bana ilerledi ve oturma odasında karşı karşıya geldiğimizde ancak birkaç saniye baktık birbirimizin yüzüne, ardından sıkıca sarıldık. Kollarım Gece'yi sıkıca kavrarken, o da bir çığlıkla beni tutup olduğu yerde zıpladı. "Nereden çıktın sen bir anda, ben seni aldıracaktım..."

"Deren ulaştı bana, o getirtti beni," diyerek bir an geriye çıktı ve bakmasını özlediğim gözlerimizi birleştirdi. Yanaklarında bir kızarıklıkla, parlayan koyu renkli gözleriyle bana bakıyordu. Saçları uzamıştı ve biraz da zayıflamış görünüyordu. Yüzünde çok az makyaj, üzerinde koyu renkle jean ile crop tişörtü vardı. Beni inceleyip nasıl olduğumu gördükten sonra bir daha çekip sarıldı. "Karmen seni çok özledim, çok merak ettim."

"İyiyim," dedim ve yanağından öpüp tekrar yüzüne baktım. "Gece, keşke daha önce gelseydin. Görünce... Seni ne kadar özlediğimi daha iyi fark ettim."

"Şimdi buradayım, beraberiz." O da benim yanaklarımdan öpüp sol tarafa bakınca ben de oturma odasının girişinde duran Deren'e göz attım. Düz bir ifadeyle bize bakıyordu. İkimizin onun hayatına giriş şekline bakacak olursak, izledikleri karşısında derin düşüncelere dalmış olması tuhaf olmazdı. "Teşekkür ederim," dedim ona. "Gece'den hoşlanmasan da... benim için getirdin onu."

"Sağ ol ya," dedi Gece, gülüp koluma vurarak.

Kendi söylediğime yüz buruşturup salona göz attım. Kimse yoktu. Noah evden ayrılmış olmalıydı, abim onu Orlando'yu öldürmesini söylemişti. Salvador ise yengemin yanına çıkmış olmalıydı. Gece'nin ellerinden bir daha kavrayıp engel olamadığım şekilde güldüm, Deren'e göz attım. "Ona söyledin mi?"

"Hayır," dedi Deren.

"Neyi?" dedi Gece.

Kalbimi, kalbimi buldum Gece.

Gülümserken elimi ağzıma kapattım ve onu alıp hızla merdivene koştum. Gece bir şaşkın çığlıkla bana yetişmeye çalışırken Deren arkamızda kalarak bizi seyretti. Yaman'ı görememiştim, geldiğini görseydi Gece'nin dibinden ayrılmazdı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Gece, bu enerjime şaşırarak. "Ayrıca bu ev ne Karmen? Oturduğum semt kadar! Sanki kendi şehrinizi kurmuşsunuz, arazide su parkı bile gördüm..."

Onun konuşmalarına gülümseyip en üst kata kadar nefes nefese koştuk. Karina'nın kaldığı odanın önüne geldiğimizde Gece bana şaşkınlıkla bakıyordu. Arkasına geçip parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi gözlerine bağladım. "Kapıyı açıp içeriye gir, sana birisini göstereceğim."

"Tamam," diyerek merakla yanıt verdi ve önünü görmeden kulpu aradı, kapıyı açtı. Onunla içeriye girdiğimizde Carlos bize döndü ve misafirime şaşkınca baktığında İtalyan'ca, "Sus," diyerek kızıma döndüm. Carlos anlamayarak geriye çekilirken önümdeki Gece ile kızımın yatağına kadar ilerledim. Tam Karina'yı görebileceğimiz açıda durunca kulağına eğildim. "Ellerimi gözlerinden çekeceğim, sakın bayılma."

"N'oluyor ya, ben... seni bu kadar mutlu edecek ne olabilir, anlamıyorum."

Gözlerimdeki yanma eşliğinde ellerimi çekip yüzüne doğru baktım. Gece gözlerini kırpıştırdı ve görüşünü temizleyip bakışlarını alçağa indirdiğinde konuşan ağzı açık kaldı. Bakışları odaklandı, vücudu hareketsiz kaldı. Karina'ma bakıp gözümden hızlıca kayan yaşı sertçe silerken, Gece'nin sessizliğini kontrol etmek için yeniden baktım ona. Dudaklarını birbirine bastırıp panikle nefes aldı, bir adım geriye çıkıp aniden çığlık attı ve ellerini ağzına kapatıp yerinden çıkacak gibi görünen gözlerini bana çevirdi. "Hasiktir lan!"

"Karina," diye fısıldadım, gözümden bir damla daha akarken. Gece, Türkiye'de Karina'yı öğrenen ilk yakınımdı ve şimdi... ne kadar acı çektiğimi bildikten sonra onu ilk görüşüydü.

"Siktir siktir..." bir daha çığlık atıp gözlerini kızım ile benim aramda gezdirdi. Carlos onun şaşkınlığını çatık kaşlarıyla izliyordu. "Nasıl

olabilir Karmen? Ben... gözlerime inanamıyorum. Gerçekten... Bu gerçekten Karina mı?"

Şaşkınlığını çok iyi anlayarak başımı salladım. Kısa saçlarıma dokunup kulağımın arkasına koyarken, "Hayatta," diye açıkladım ona. "Karina nefes alıyor, kalbi atıyor. Kalbimin kalbi atıyor."

Gece bir daha yatağa bakıp Karina'yı izlerken şaşkın gözlerinden damlalar düştü. Hayretle nefes alırken boğazından bir hıçkırıp kopup geldi. Zor hareket ediyordu, omuzları titriyordu. Ellerini çekince dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Tahmin ettiğim gibi miymiş? Mark sana eziyet için onu saklı mı tutmuş?"

"Hayır, onu gerçekten öldürmek istemiş ama Karina... o kadar güçlü ki, hayatta kalmış."

Gece ellerini nereye koyacağını bilemeden yatağa doğru eğildi, nefes bile almadan kızıma yakından baktı. Aralarında, benim anlattığım kadarıyla bir bağ oluşmuştu ve her nedense Karina'yı gördüğünde o bağın derinleştiğini hissettim. "Uyuyor mu peki? Nasıl şimdi? Bu cihazlar..." merakla gözlerini çevirdi bana. "Kendinde mi? Her şey yolunda mı?"

"Değil," dedim. "Komada, bitkisel hayatta. Uyanacak mı bilmiyorum, bekliyorum, onu izliyorum..."

Gözleri biraz daha yaşardı, birkaç damla yanaklarından aktı. Korkarak Karina'nın saçına dokunup, "Çok güzel," diye fısıldadı. "Fotoğraflarından daha güzel."

Kızıma edilen iltifatla mutlu olup gülümsedim. "Herkes böyle söylüyor."

Gece devam eden şaşkınlığıyla doğruldu, ellerini bir kez daha ağzına kapatıp kafasını iki yana salladı. "Tabi ya, telefonda kalbim diye ipucu vermiştin. Karina'dan başkası senin kalbin olabilir miydi ki? Anlamalıydım."

"Kimin aklına gelirdi ki," dedim kızıma hayranlıkla bakarak.

Gece üzerime doğru geldi ve beni kendisine çekip sarılırken adeta ruhumda hissettim sevgisini. Kemiklerime kadar ısıtmıştı bu sarılma beni. Gece ile arkadaşlığımız o hastenede, trajik şekilde başlamıştı ve ne kadar acı çektiğimi hep izlemişti. Şimdi bu karşılaşma onu da yaşadığımız günlere sürüklemiş olmalıydı. "Her şeyi anlat bana. Buraya döndükten sonra neler yaşadığını, Karina'yı nasıl bulduğunu, Derenle nasıl bir araya gediğinizi..."

Geri çekilip hâlâ titreyen ellerini tuttum. "Vaktimiz var, hepsini anlatırım sana." Güzel yüzünde, uzamış saçlarında dolaştırdım gözlerini. "Sen nasılsın? Neler yaşadın? Polisler çok sıkıştırdı mı?"

"Sonra konuşuruz bunları, öncelik Karina." Ona dönüp inanamayarak iç geçirdi.

O sırada, "Karmen," diyen Carlos'u duyduğumda dalgınlıkla o tarafa döndüm. "Arkadaşın mı? Bu kim?"

Gece konunun kendisi olduğunu anlamış gibi Carlos'a baktığında, "Evet, arkadaşım," dedim ona ve tanıştırdım. "Gece, Türkiye'den arkadaşım. Gece, Carlos... Karina'nın babası."

Gece onu baştan aşağıya süzerek kaş çattığında, Carlos'ta baş sallayarak ilgisizce Karina'ya döndü. Gece huzursuz şekilde bana bakıp, "Bu muydu?" dedi. "Karina'yı istemediğini sanıyordum? Ben yokken ne kadar şey olmuş."

Ona küçük bir kız kardeşimmiş gibi davranmaya alışkın şekilde saçını düzeltip, "Yorgun musun? Dinlenmek ister misin?" diye sordum.

"Karina'nın yanından asla ayrılmam!" diyerek mahcubiyetle güldü.

Kızımı böyle içten sevmesine dudak kıvırıp kararsızca bekledim. "Aşağıda... Yaman'ı gördün mü?"

Gece belirgin şekilde irkildi. Görmediğini böyle anladım. Nefesi hızlanırken, "Burada mı?" diye sordu.

Gözlerimi yumup açtım. "Aşağıdaydı, sanırım karşılaşmadınız."

Dudaklarını ısırıp bakışlarını çekerken heyecanlandığını ellerinin titremesinden anladım. Yanakları yukarıya doğru kızarıyordu. Kızgın olsa da görmeyi istediği açıktı. Elinden tuttum ve onu hızla odadan çıkardığımda, "N'apıyorsun?" diye şaşırarak arkamdan geldi. "Karina'nın yanında kalacağım dedim, nereye gidiyoruz."

Koridor sonuna yürüdüğümüzde Gece asansöre hayretle baktı ve biz binerken, "Evde asansör mü var?" dedi, biraz garipseyerek.

Aslında o da varlıklı bir kadındı ama yine de bunu garipsemiş göründü.

Asansörden indiğimizde etrafta kismeyi göremedim, sonra sokak kapısının açıklığını fark edip Gece ile oraya ilerledim. İlk gözüme Deren çarptı. Sırtı bizlere dönüktü, merdivenin aşağısındaydı. Yaman yanındaydı fakat sırtı bize çevriliydi, görmüyordu. Deren'in onunla dert yakınır gibi konuşurken sigarasını içtiğini gördüm ve Gece yanımda nefesini tutarken, "Yaman," diye seslendim.

Yaman, Derenle konuşurken sesimi duyup olağan şekilde başını çevirdi ve daha gözleri benimle birleşmeden Gece'yi buldu. Kaşlarını çatmasını şaşkınlığına bağladım. Ağzı birkaç saniye açık kaldıktan sonra kapandı ve sanki daha iyi görmek istiyor gibi basamağı çıktı. Deren'de bize bakıp elindeki sigara ile yaklaşırken, Gece gergin ellerini birleştirip Yaman'ın yaklaşmasını izledi. Öne çıkmamış, ona doğru bir adım atmamıştı. Yaman karşısında durunca onu tepeden tırnağa izleyip, "Buradasın," dedi, şaşkınlığını derinine gömmüş, onu her gördüğünde baktığı gibi bakmaya başlamıştı. "Ne ara geldin? Nasıl?"

Deren Yaman'ın yüzünün aldığı ifadeyi izlerken sigarasından bir nefes daha çekti. Topuklu ayakkabımı onun ayakkabısına yaklaştırınca da dikkati bana yöneldi. Topuğumla ayağının altında daire çizerken, Gece'de Yaman'a yalnız bir adım yaklaşıp, "Aa şoförüm de buradaymış," dedi. "Tabi, artık başkasının şoförü."

Yaman huzursuz olup yüz buruşturdu. "Anlatacaktım, bir türlü arayamadım seni."

"Yalancı," diyerek kızdı Gece ona. Soğuk davranıyor olsa da incinmiş görünüyordu. "Yalan söyleyip bıraktın beni, Karmen söylemesi hâlâ ailen ile olduğunu düşünecektim. Anlamıyorum, ne için bu adamın..." Deren'e kaçamak şekilde baktı. "Şoförüsün?"

"Bana bayıldığı için," dedi Deren, Yaman'a göz atarak. "Değil mi Yaman? Büyüyünce benim gibi olmak istiyorsun?"

Gözlerimi devirmeme engel olamadım ve Deren bunu kaçırmadan bana kaş çatarken, Yaman onun küstahlığından huzursuz olup Gece'ye döndü. "Yalnız senin şoförlüğünü severek yapıyorum ben, bu herifi ne yapayım. Aklım sürekli sendeydi... Nasıl geldin? Karmen mi getirtti?"

Gece bu sorunun cevabından memnun değilmiş gibi Deren'e baktı. "O getirdi." Deren'den ürktüğü açıktı.

"Bu herif?" dedi Yaman, inanamayarak.

"Herif ne, çok kabasın," dedi Deren, sırf Yaman'ı rahatsız etmek için araya girip duruyordu.

"Evet, Deren bana ulaştı, Karmen'in süprizi için..." bana bakarak gülümsedi. "Karina'yı görmem için getirdi."

Yaman inanamadı Deren'in bunu yaptığına, ben de inanamıyordum. Üstelik Gece ve Yaman'dan öç almak için onları ayıran kendisiydi. Yaman Deren'e dönüp bir anda ona doğru hamle yaptı, erkeksi şekilde

onu kucaklayıp sarılarak, "Dipte köşede bir kalbin olduğunu biliyordum," dedi.

Deren, Yaman'ın ona sarılmasına inanamayarak üstündeki kollara dehşetle bakarken, ben doğal gelişen bu yakınlığa gülmemeye çalıştım. Gece'de kafası karışmış görünerek bana döndü. "Bunların bir ilişkisi mi var?"

"Birbirlerine karşı koyamadıklarını düşünüyorum," dedim.

Tekrar onlara dönünce Yaman'ın donup kaldığını gördüm. Ne yaptığının farkına varmıştı. Deren'in sırtını sıvazlayan ellerini durdurup hiç sempatisi olmayan o adama sarıldığını anlayınca hızla kendisini geriye çekti. Deren, onu süzüp ceketindeki hayali tozları silkelerken, Yaman ürpererek homurdandı. "Şeytana uydum resmen n'apıyorum lan..."

Deren göz kırpıp uzandı, Yaman'ın yanağından makas aldı.

Yaman irkilip geriye kaçtı ve onun elini savurup alay etmesiyle rahatsız olarak, "Bizi ayıran sensin, niye şimdi sarıldım ki ben sana..." diye söylendi. Kaşınmış gibi üzerindeki kıyafetleri temizledi.

"Aptal," diye kızdı Gece, Yaman'a ve arkasını dönüp evden içeriye girdi. "Ben gelmişim, Deren'e sarılıyor."

Yaman eşikten girmeyi deneyince, Gece henüz istemediği için kapı girişini kendimle kapatıp girmesine engel oldum. İtiraz ederek ofladı. "Sen ve sevgilin, ne istiyorsunuz benden! Farkındaysanız her şey sizin yüzünüzden oldu."

"Nil'i kaçıran sizsiniz, hatırlatırım."

"Gece senin için yaptı bunu," dedi Yaman. "Sen biraz iyi ol diye! Fakat cezalandırılan yalnızca biziz. Deren seni sevdiği için her şeyini sildi, sana için duyduğu öfkeyi de bizden çıkarıyor!"

"Benim adıma konuşma," dedi Deren. "Ama haklı olabilirsin."

Yaman'ın bu kelimeleri karşısında sessiz kaldım. Bunları hep söylemek istiyormuş gibiydi, belki de Deren'in göz hapsinde ve adeta mahkumiyetinde olduğu için beni sorumlu tutuyordu. Yaptıklarım karşısında böyle küçük bedeller ödemem gerektiği için alınmamaya çalışıp her ikisine de baktım. "Eve girmeyin. Gece ile konuşacaklarım var."

Deren kızgın gözlerini Yaman'dan çekip sertçe araya girdi. "Carlos'da çıkacak!"

"Kızıyla vakit geçiriyor. İstediğinde ayrılır."

Kapıyı suratlarına kapattım, onlar birbiriyle tartışırken de çalışan asansöre ilerledim. Gece tekrar hevesle Karina'nın yanına gidiyordu. Ben de ona katılmadan önce alt kata indim, Sara'nın odasına bir daha girmek için kapıyı çaldım. Karşılık aldığımda başımı içeriye soktum ve Sara'nın yatağında oturduğunu gördüm. Beni görür görmez elindeki bir şeyi arkasına götürüp hızla doğruldu. "Efendim..."

"Sara," dedim, mahcubiyetim yüzünden gözlerine uzun bakamadım. "Gitmemişsin, kalıyor musun?"

Biraz utanmış görünerek, "Dante Bey kalmamı rica etti," dedi.

Bu konu hakkında yorum yapıp yapmamak arasında kaldım. Yine de sormadan yapamadım. "Sanırım onun kalmanı istemesi senin için daha önemli."

"Hayır efendim, yanlış anlamışsınız." Hızlıca kalktığı yatağına döndü, üstünü düzeltti. "Kendisi yapmadığıma inanmıştı. Bu yüzden kalmamı rica edince geri çeviremedim."

"Olsun, yine de bu durumu ben telafi etmeliyim." Yanına yürüdüm. "Senin için bir şey yapmamı iste, lütfen."

"Efendim," diyerek gözlerime baktı. "Siz bunu benim için istemiyorsunuz, kendiniz için bana bir şey yapmak istiyorsunuz. Mahcubiyetinizi anlıyorum, beni suçlamanızı da. Gerçeklerin ortaya çıkmasına sevindim, sizden başka bir şey istemiyorum."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Abim içeriye girmeden önce bir şey isteyecek gibiydin. Ne isteyecektin, söyle?"

"Gerek kalmadı," dedi, kumral saçlarını yüzünden çekerek. "İzin verirseniz işime yarın devam etmek istiyorum, bugün... biraz yorgun hissediyorum."

"Senin için hemen doktor çağıracağım," dedim.

Yatağını düzeltmeyi bırakıp tekrardan ucuna oturdu. Sade döşeli, açık renklerde, oldukça büyük bir odası vardı. "Dante Bey aradı doktoru, birazdan burada olacak."

Bunun hakkında sonra düşünmeye karar verdim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece... biraz uyumak istiyorum," dedi bana bakmadan, saygısını korusa da sesinde soğukluk vardı.

İçimi çekip, "Tabi, dinlen," dedim ve istemsizce ayaklarım beni onun yanına götürdü. Elimi uzatıp dün gece yıpranan saçlarını okşadım. Yardımcılarımızı sever ama her zaman da mesafemi korurdum. Zaten

birkaç konu haricinde duygusal bir insan da değildim. Bu yüzden Sara bana çekingen, şaşkın bir bakış atınca elimi geri çektim. "Beni gönülden affetmeni istiyorum. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Odasından çıkarken düşünceler kafamda süzülüyordu. Karina söz konusu olunca düşünemiyordum, artık buna son vermeliydim. Marianne'yi aklımdan geçirmemem mesela, çok basit bir hataydı. Salvador abim ondan şüphe duymuştu, keşke bana da söyleseydi.

Koridora çıkıp odama girdiğimde Gece'nin hâlâ hayretler içinde Karina'yı izlediğini gördüm. Oturduğu koltuğun kenarında durdum ve Carlos'da Karina'yı izlerken Gece'ye olanları anlatmaya başladım. Türkçe konuşuyordum, Carlos anlamıyordu. Mark'a beraber küfrettiğimiz sırada Gece, Karina duyabilirmiş gibi korkup ellerini ağzına kapattı. Bu da beni gülümsetti. Keşke duymuş olsaydı. Kızımın duyduğu tek kötü sözcükler bunlar olsaydı. Ama... Mark, Feda, diğerleri onlara ne kadar kötü sözcükler söylemiştir, düşünmeye tahammül edemiyordum.

Mark, Andrei, Valeri... Onlarla geçtiğimiz gün görüşememiştik. Fakat eziyetlerime tüm hızımla devam edecektim.

Carlos evden ayrılırken Gece'yi kızımın yanında, güvende bırakıp Carlos ile aşağıya indim. Asansörden çıkarken, "Onların yerini söyle," dedi bana. Cebinden bir paket sigara çıkardı. "Andrei'yi öldürmek, diğerlerini cezalandırmak istiyorum."

Karina'nın babası olduğu için onlara bir şey yapma hırsı ve arzusunu anlıyordum, bu yüzden nerede olduklarını söyleyip ekledim. "Mark'ı ve korumasını bana bırak, yalnız Andrei'yi öldürmen konusunda anlaşmıştık."

Bu konudaki ısrarımdan bezmiş şekilde güldü. "Tamam güzelim, en katil sensin."

"Mark'ı ben öldürmezsem gözlerim açık ayrılırım bu dünyadan..."

Köşeyi döndüğümüzde aniden bir karartıyla karşılaştık. Bunun Deren olduğunu göğsünün genişliğinden hemen anladım ve başımı kaldırıp ona baktığımda, Carlos'a kilitlendiğini gördüm. Dudakları gergin şekilde birbirine bastırılıydı. Ellerini cebinden çıkarıp, "O benim güzelim," dedi ve sonra yolu gösterdi. "Sana eşlik edeyim."

Carlos, Deren'in müdahalelerinden sıkılmış şekilde yürümeye devam ettiğinde, Deren'de onunla beraber kapıya ilerledi. Sokak kapısından çıkarken arkalarından baktım. Carlos bir adım önden giderken Deren

sert sert onu izliyordu. Bir koruması Carlos'un arabasına hemen bindi ve başka bir koruma onun kapısını açınca, Carlos bana, "Hoşça kal," diyerek aracına bindi.

Deren kapısını çarptı ve Carlos'un korumalarının aracı uzaklaşırken, Carlos'un arabası da hareket etti. Deren araba bahçeden ayrılana kadar izleyip sonra ayağını yere vurdu, oflayarak elini saçlarının arasından çıkardı. Yaman merdivende dertli dertli oturuyordu, Deren'in eve nasıl girdiği ise muammaydı, Salvador kapıyı açmış olabilirdi.

Arkasını dönüp de bana yürümeye başlayınca saçlarımı sıcak havada ısınan ensemden çekerek tepemde tuttum. Deren soluğu karşımda alıp, "Sigarasını sen mi teklif ettin?" diye sordu.

Ah, doğru. Sigarası vişneliydi, zamanında Carlos'a ben alıştırmıştım. Güneşte kıstığı gözlerine bakıp, "Hayır, aynı sigarayı kullanıyoruz," dedim.

Kalpten bir rahatsızlık hissettim gözlerinde. "Zıkkım içsin."

"İletirim."

Gözlerine bakıp bugünkü tüm konuşmalarımızı düşünerek arkamı döndüm, kızımın yanına dönmek için üç adım atabildim. Deren arkamdan yaklaşıp kolunu belime doladı, beni çekip göğsüne yasladı. Vücudu şekil alıp etraflıca beni sararken, saçlarımı benimle beraber tepemde tutarak enseme doğru nefes nefes üfledi. Huylanıp uçuşan eteğimin uçlarını bacağıma bastırırken, birbirine değen kolladımızdaki izleri izledim. Deren, ben rahatlayana kadar enseme üfledi ve ardından eğilip dudaklarını bastırdı. "Terledin mi?" diye sordu şefkatli bir sesle.

Beni tutan eline, parmaklarının belimdeki duruşuna bakarken tiz bir nefes aldım. Beni tutuşandaki sertlik, bırakmayı istemeyişi, parmaklarının dizilimi hoşuma gidiyordu. Eli daha aşağıya kayıp elbisemin uçuşan eteğini bu kez kendisi bacağıma bastırırken, "Çok güzel kokuyorsun," dedi.

"Sen soluma," diyerek ellerini üzerimden çekip ittim ve hızla uzaklaştım, basamakları çıkıp eve yürüdüm. Sinirlerim bozuk şekilde kızımın yanına gittim. Teselliyi ve sevgiyi onda bulup arkadaşımla konuşmaya devam ettim. Kızımın rutin bakımlarını yaptım, Gece'ye ailemden bahsettim. Ardından Karina'mı çok kısa süreliğine yalnız bırakmam gerekti, kapısını kilitleyip bir alt kata Gece ile indim. Onu tanıştırmak için babamın kapısını tıklattım. Girdiğimde camın önünde

dışarıyı izlediğini gördüm, Salvador abim de içerideydi. Gece'nin eve geldiğinin illa ki farkındaydı ama tanışmamışlardı. Babam ile beraber bize bakarken, "Arkadaşım Türkiye'den geldi," dedim ikisine de. "Adı Gece, sizinle de tanıştırmak istedim."

Salvador abim ileriye çıkıp nezaketen bize yaklaştı. Tanışmak üzere Gece ile el sıkışıp, "Hoş geldin," dedi. "Deren senden bahsetmişti. Salvador ben, Karmen'in abisiyim."

"Senin haberin var mıydı?" diye sordum.

"Benim iznim olmadan evin kapısından kimse giremez," dedi.

Gece abimin elini sıkıp geriye çekilirken, "Memnun oldum," dedi İngilizce. Abilerim bazı durumlarda ortak dil olduğu için İngilizce konuşurdu, az önce de öyle yapmıştı. "Gelişim ani oldu, rahatsızlık vermemişimdir umarım."

"Keyfine bak," diyerek babama döndü abim, onunla, konuştukları bir şeyler olduğunu düşündüğüm şekilde bakıştılar ve sonra yanımızdan geçti. "Hoşça kalın hanımlar."

Abim ayrılınca Gece bu kez babamla tanıştı, onun için üzgün olduğunu gözlerinden okudum. Babam arkadaşıma sempatiyle yaklaştı, hemen sonra ise bana Karina'yı sordu. Kızımın iyi olduğunu babama da söyledim ve hemen özledim Karina'mı, sanki birkaç dakika önce görmemiş gibi.

O günü Gece ile geçirdim. Güvenlikler geldi ve Karina'nın odasına kamera taktılar, telefonuma da onu sürekli izleyebileceğim sistemi ayarladım. Dante ile Noah bir türlü dönmediler ama Enrica geldi, Marianne'yi söylediğim yere bırakmıştı. Deren öğleden sonra gitmişti, belli ki Nil'i özlemişti. Doktor geldiğinde Sara ile yengemi kontrol etti, abim Angel'ın kendisine geldiğini söylemişti. Fakat acıları olduğu için bu geceyi de odasında geçirmek istemişti, abimin söylediğine göre Marianne'nin yaptıklarına inanamıyordu.

Gece yarısı olduğunda arkadaşıma kattaki misafir odalarından birisini hazırladım. Yanındaki çantasından eşyalarını çıkardı, banyo yapıp pijamalarını giyindikten sonra esnemeye başladı. Uyumadan önce Karina'yı tekrar görmeyi istemesine gülümsedim, gözleri kapanana dek orada oturdu ve Karina ile konuşurken uyuyakaldı.

Onu yerine götürdüm ve Karina'mın odasına geçip kızıma bugünlerin favori masalını anlattım. *Uyuyan güzeli.* Carlos'un bahsettiği doktoru araştırdım, Nobel ödüllü bir profesör olduğunu

görünce heyecanlandım. Fakülte de adını duymuşluğum da vardı. Telefonu bırakınca tekrar kızıma döndüm. Elini, yüzünü okşadım. Beslenmesini kontrol edip kıyafetini değiştim, kaliteli pamuk elbisesi içinde, ay ışığının altında uyurken tüm ışığımın kendisi olduğunu fısıldadım. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken küçücük parmaklarından korkarak öptüm. "Sara'nın gururunu, kalbini çok kırdım Karina. Sence nasıl telafi edebilirim? Hemen sana bunu yapanı bulmak istedim, aceleci davrandım. Ne dese haklı ama o hâlâ saygısını koruyor. Her şeye sahibim. Saygınlığa, varlığa, güce, aileme... ama sana sahip değilim ya, hiçbirinin anlamı kalmıyor."

Yüzümü avucuna kapattım, derinden gelen bir hisle ağladım. "Sadece senin yanında bu kadar içten konuşabiliyorum, sadece senin yanında kendim olabiliyorum. Bazen... Deren'in yanında da kendimi bırakıyorum ama sonra... savunmasız hissediyorum. Çünkü canını çok yaktım ve o da benim canımı yakmayı isteyebilir diye düşünüyorum. Belki istemiyor ama öyle düşünüyorum. En başından beri kendimi onu sevmemek için tutmama rağmen bu kadar çok sevdiysem, her şey daha farklı olsaydı nasıl abartırdım onu sevmeyi acaba. Şimdi... hissettiklerimin yarısını bile gösteremiyorum ona."

Kızıma bir erkekten uzun uzun bahsettiğimi fark edince elinden öpüp başımı kaldırdım. "Büyüyüp senin bana bir erkekten bahsetmen gerekirken ben yapıyorum."

Saçlarındaki tokaları çıkardım, şefkatle okşadım. "Acaba büyüyecek misin kalbim Karina'm? Yoksa... seni son gördüğüm halin bu mu olacak? Minik savaşçım, kalp atışım, uyuyan güzelim... uyan güzelim."

Saatler gece ikiyi bulduğunda kafamı Karina'nın yanına koymuş, onun kokusuyla uykuya dalmıştım. Dünyanın en güzel uykusuyla gülümsedim ve gözlerimi tekrar açtığımda kendimi karanlıkta buldum. Aradan zamanın geçtiği, uyuşan sırtımdan belliydi. Yüzümü yastıktan kaldırırken gözüme odadaki gölge çarptı ve elim korkuyla Karina'yı tutarken, "Abi?" diye seslendim.

"Benim bebeğim," diyerek bir adım attı Deren ve yüzü göründü. Cam tarafındaydı, sesimin yüksek çıkmasına şaşırmış gibiydi. "Sizi izliyordum."

"Sen... Ne zaman geldin?" diyerek Karina'ya baktım, üstündeki çarşafı düzelttim.

"Bir saat kadar oldu. Nil'i uyutup geldim." Konuşurken bana yaklaşmıştı.

"Karina'nın odasına izinsiz girme," dedim, uyku sersemliğinden kurtulmaya çalışıp kafamı yukarıya kaldırırken. Uykulu yüzümü izleyen gözleri bir an duraksadı, ağzını bir kez kapatıp açtı. "Ben... rahatsız mı ettim?" diye sordu.

Yanlış düşünmesini istemeyip, "Hayır," dedim hemen. Esneyip ensemi ovaladım, ay ışığındaki yüz hatlarına iç çektim. Nasıl oldu da bu kadar çok oldu bu sevgim? Ona olan sevgim? "Odada benden habersiz birisi olunca tetikleniyorum. İlk tepkim, hissim Karina'ya bir şey olduğu oluyor. Yoksa... her zaman Karina'yı görebilirsin."

Beni anlıyormuş gibi baksa da bir bulanıklık, içe dönüklük de gördüm gözlerinde. Biraz daha yaklaşınca yüzüm kasıklarıyla aynı hizaya kaldı, Deren büyük elleriyle yüzümü kavrayıp baş parmaklarıyla çene hattımı okşadı. "Sonunda baş başa kalabildik," diye fısıldadı.

Yüzümü biraz daha yaklaştırdım ve dudaklarım kemerinin metaline dokunurken, kollarım onun beline dolandı. Deren'in nefes alışverişi ağırlaştı. "Sen benim kızımı insandan saymıyor musun?" diye tehlikeli bir sesle sordum.

Kemeri üzerinde hareket eden dudaklarımı izlerken bir elini saçlarıma kaydırdı, hırsla çekti. "Hayır, o bir meleğe benziyor."

"Ya ben? Meleğe benzemiyor muyum?" Oldukça masumum bence.

"Sen çok zeki bir kadınsın, meleksen de iyi huylu olanından değilsin." Her konuştuğunda dudaklarını izliyordum, kalbime temas ediyor gibi hissettiriyordu dudakları. "Ama fark etmez sevgilim, benim zaten bir meleğim var. Ben bir melek değil, bir kadın istiyorum. Seni. Ağzı kirli, cesur, diz çöktüren İtalyan kadınımı."

Dudaklarımı kemerine sürttüm. "Diz çöktüren?" dedim hoşuma gittiği için. Dudaklarımı takip ederken büyüyen sertliği boynuma yaslanıyordu.

Elini saçlarıma koydu, diplerinden çekti. "Yalnızca yatakta, bacaklarının arasında."

"Ne zaman?" Dudaklarımı kemerinden aşağıya doğru sürükledim.

"Nerede ne zaman istersen."

Ona karşılık vermek için sabırsızlanırken kapının açıldığını duydum ve kollarım Deren'in belinden çözülürken Salvador abim kafasını

ileriye uzattı. Yüzümdeki etkilenmiş ifadeyi hemen toparladım. Yakınlığımızı görmüş olsa da pozisyonumuzu göremezdi kısık ışıktan dolayı, "Ben size gece toplantısı yok dememiş miydim?" diye sordu.

Deren genzini temizleyerek kemerini düzeltti. "Henüz toplantıya başlamamıştık."

Yumruk yediğini unutmuş olmalıydı.

Salvador abim ona dünya üzerindeki en öfkeli bakışlardan birisini atınca hemen koltuktan kalktım. Birisinin o an kendisine saygı duyması lazımdı. O ben oldum ve abime yaklaştım. "Yengeme bir şey mi oldu abiciğim?"

"Hayır, karıma iyi bakıyorum." Kolumdan tutup beni nazikçe odadan çıkardı. "Noah ile Dante geliyor."

Ah. Salvador Noah'a, Orlando'yu öldürmeden eve gelmemesini söylemişti. Döndüklerine göre... Aslında Orlando'yu ben ve Salvador'da öldürmek isterdik ama bu Noah için kişiselleşmiş bir meseleydi.

Aşağıya inip kapıyı açınca abilerimin araçtan çıktıklarını gördüm. Üç araç girmişti araziye. Dante ile Noah buraya yürürken doğrudan bize bakıyorlardı. İkisi de bitkin, mutsuz görünüyordu. Salvador abim birkaç basamak inip tam karşılarında durdu. "Öldürdünüz mü onu?"

Noah, onun gözlerinin içine baktı. "Öldürdüm."

Salvador'un rahatlayan omuzlarını görürken ben de derin bir nefes verdim. Bu ana şahitlik etmek isterdim ama geceyi kızımla geçirmek gibisi yoktu. Omuzlarımda bir ağırlık hissettim ve irkilerek Deren'e baktım. Ceketini üstüme bırakmıştı. "Uykudan uyandın, üşürsün."

Ceketi tutup bir daha abilerime baktım. Salvador Noah'ın ensesini kavrayıp takdir edercesine başını salladı. "Neredeydi? Marianne'nin kardeşini de buldunuz mu?"

"Bulduk," diyerek dahil oldu Dante. Elleri kumaş pantolonunun cebindeydi. "Araçta, buraya getirdik. Orlando... Roma'daydı. Bulduğumuzda kız evdeydi, eziyet gördüğü belli."

"Marianne'nin ailesi kızın peşine düşmemiş mi?"

"Sanmam abi, iş için Marianne'yi su aygırısına satan kendileri zaten."

Salvador abim bu meseleden sıkılmış gibi oflayıp yeniden Noah'a baktı. Onun gözleri yerdeydi, elindeki silahı izliyordu. Salvador onun omuzlarını sıkıp okşayarak, "Kardeşini götürüp Marianne'ye ver,"

dedi. "İkisi de ayrılacak buradan. Ailelerinden de uzak durmaları iyi olur."

"Marianne'nin hak ettiği gerçekten bu mu?" dedi Noah, kafasını aşağıdan kaldırmadan.

"Hayır, ölmek," dedim abim ve ellerini ondan çekip arkasına, bana döndü. "Dante ve Noah ile git. Kızların son ihtiyaçlarını gör. Sonra helikoptere bırakın, o nereye götüreceğini biliyor."

Başka bir şey demeden eve yürüdüğünde Noah başını kaldırıp onun arkasında öfkeli bir çaresizlikle baktı. Silahını beline yerleştirip tekrar araca yöneldiğinde, Karina'yı hiç bırakmak istemediğim için ofladım. Fakat Marianne'yi de son kez görmek istiyordum, çünkü ne olursa olsun kızımın fişini çeken oydu.

Başımı arkama çevirip Deren'e baktım. "Ben dönene kadar Karina ile kalır mısın?"

Rüzgâr üzerindeki beyaz gömleği uçuştururken huzursuzca iç çekti. "Hayat gerçekten zor."

Bak sen.

"Kızıma birkaç saat bakmak mı zor?" Kırıcıydı.

"Hayır tabii ki." Kollarımı ceketin üzerinden ısıtmaya çalıştı. "Aynı anda hem senin, hem Nil'in hem de Karina'nın yanında olmayı istemek ama yapamamak zor."

"Nil'i buraya getirebilirsin," dedim hemen, kendimi de heyecanlandırarak. "Burada vakit geçirir, arazide park, havuz var. Yüzer, eğlenir..."

Geri adım attı. "Getireyim de aşkım aşkım diyerek abilerinin peşinden koşsun değil mi... Kahrımdan ölürüm."

Doğru, bunu ben unutmuştum ama Deren unutmazdı. Ceketini suratına atarak yanından geçtim ve hızla asansöre bindim, odama gittim. Deren gölgemmiş gibi beni takip edip izlerken üzerime bir ceket aldım, çantamı hazırlayıp omzuma astım. Deren odamdaki koşuşturmacamı izlerken parfümlerime, makyaj masama bıraktığım saatlerime bakıyordu.

"Böyle sürekli beni takip mi edeceksin? Mesela beraber tuvalete mi gideceğiz?" diye sordum ona.

"Sakınca görmüyorum."

"Karina'nın yanına git," dedim bu kez, saçlarımı düzeltirken.

"Ben senin ateşli gölgenim, ateşimle hem yolunu aydınlatırım hem de seni korurum."

"Bu dizeleri öğrendiğin kitabı bana da getir lütfen," diyerek yanına ilerledim.

O konudan bağımsız şekilde, "Hiç yüzüğün yok neredeyse," dedi, hâlâ takılarıma bakıyordu.

"Yüzükten pek hoşlanmam," diyerek yanına ulaştım, kolundan tutarak sürükledim. Bir elime, bir ceket yakasına bakıp homurdanarak peşimden geldi. Karina'nın odasına geldiğimizde bebeğimin yanına koştum, bir küçük veda öpücüğü aldım. "Hemen geleceğim aşkım. Deren seninle olacak, hiç bırakmaz. Keşke... Gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı diye sorabilsem. Belki... başka zaman." Sıcak, canlı teninden öpüp çekildim.

"Bana emanet," dedi Deren.

"Sana ikiye geliyor, üç gibi dönerim," dedim.

Ellerini omuzlarıma koydu, kaydırarak göğüslerimin üzerinden geçti. Huzursuzlandı hemen. "Çelik yeleğin yok."

"Çatışmaya gitmiyorum ki," dedim.

"Olsun," dedi. "Giy lütfen, öyle git. Koruman da yanında değil zaten."

"Tek korumam sen değilsin, bizle beraber her yere gelen onlarca adam var." Gıcık olacağını bilerek söylemiştim.

"Hiçbirisi bir ben etmez. Onlar seni yalnızca korur, ben sana siper olurum."

Onu yumuşakça itip yanından geçtim fakat çok ilerleyemedim, hemen elimden tutup gözlerimin içine baktı. Kara bakışlarını bir kaygı esir almıştı. "Lütfen," diye rica etti. "N'olur nolmaz, giy sen."

"Peki, yakışıklı korumam."

"Yakışıklı olmamın şu an konuyla alakası yoktu ama sanırım bana hayransın..."

Deren'i Karina ile bırakıp odama geçtim, elbisemi çıkarıp çelik yelek giymişken de üstümü değiştim. Yüksek bel siyah pantolonumla geniş askılı bluzumu geçirdim. Uzun deri ceketim ve çantamla çıkıp aşağıya indim. Arabalar çalışıyor, abilerim beni bekliyordu. Kapısı açık olan arabaya binip koltuğa yerleştim, kalbimi ve ruhumu bir odada bırakıp seyahate başladım.

Noah'ın ağzını bıçak açmıyordu, karşımda sus pus oturuyordu. Dante'de onun sessizliğinden endişeli şekilde bana bakıyordu. Bu endişeyi onunla paylaşıp karanlık yolları izledim. Telefonumu çıkarıp Karina'nın odasına kurduğumuz kamera görüntülerini açtım. Deren koltukta oturuyordu, Karina ise elbette yataktaydı. Deren'in ona bir şeyler anlattığını duydum, kulaklığı takıp dinlemeye başladım. Benden bahsettiğini anlayınca da dudaklarım kıvrıldı. Yorgun bir sesle *işte öyle* diyordu küçücük kızıma. *Ben anneni bir gör iki gör derken baktım heyecanlanmaya, yanında terlemeye başlıyorum. Kalbim hızlanıyor, tuhaf oluyorum. Tabi o sıralar ölmekten beterdi halim... ben de herhalde ölüyorum sandım ama aynı zamanda aşık da oluyormuşum... Annene aşık oluyormuşum.*

Kalbim, Deren sanki bunları bana söylüyormuş gibi hızlandı. Konuşmaya devam etmesini bekledim ama yapmadı. Tavana doğru bakıp oflarken kollarını göğsünde kavuşturdu. Neler düşündüğünü merak ederken bu anı ekran görüntüsü aldım. Kızımla sevdiğim adamın bir arada ilk fotoğrafıydı.

Marianne'nin olduğu yere geldiğimizde kapıdan ilk çıkan Noah oldu. Dante ile yan yana arkasından gittik. Marianne, büyük arazideki depodaydı ve deponun önünde iki tane koruma vardı. Helikopter sesi geliyordu, Salvador abim bu konuma yollamış olmalıydı. Noah korumalara bakarak, "Kapıyı açın," dedi ve kapılar açıldığında Marianne göründü.

İçerisi soğuk ve karanlıktı. Marianne dizlerini kendisine çekmiş, yerde oturuyordu. Kapı sesini duyunca başını kaldırıp doğrudan Noah'a baktı. Dante flash ışığını açınca kızın yüzünü görebildim. Saçları koyu görünüyordu, gözleri şişmişti. Ellerini yere yaslayıp kalkarken, "Noah," dedi, yalnızca onu görüyormuş gibi. Önce bir adım attı, sonra koştu ve soluk soluğa yaklaşıp kendini abimin kollarına attı. Yumruklarıyla ceketini sıktı. Noah sessiz ve kıpırtısızdı. "Dakikalardır helikopterin sesini duyuyorum. Gideceğim değil mi? Göndereceksiniz beni?"

Marianne'ye ne kadar kızgın ve kırgın hissettiğimi kenara bırakıp Noah'ı düşündüm. Canı yanıyordu, saklayamıyordu. Bir çıkış aradığına emindim ama bulamıyordu. Dante, Noah'ın ne kadar sıkışmış olduğunu bildiği için araya girip, "Kardeşini getirdik," dedi ve sol taraftaki korumaya döndü. "Araçtan getirin kızı."

Marianne yüzünü Noah'ın göğsünden kaldırdı, inanamayarak ona baktıktan sonra dışarıya çıktı. Hızla yanımızdan geçtiğinde araçtan çıkarılan kıza doğru baktım. Marianne'ye çok benzeyen, küçük bir kızdı. Üzerinde kendisine ait olmayan ceket vardı, korumalardan birisinin olabilirdi. Ürkerek onu tutan korumaya baktıktan sonra karşısına döndü ve Marianne'yi görünce çığlık attı. "Abla!"

"Diana..." Marianne onu sağ bulduğuna inanamaz şekilde kardeşine koştuğunda, abilerimle beraber onları izledim. Kız kardeşiyle sarıldığında yüzünden korkuları okunuyordu. Diana ablasını sıkıca tutup tek güvendiği oymuş gibi sığınırken, Marianne hızla onun yüzünü, vücudunu izledi. "N'aptı sana? Yüzün... yaralanmış duruyor. Canını yaktı değil mi? Çok üzgünüm bebeğim, elimden geleni yapmaya çalıştım ama..."

"Saldırdı bana, saldırdı..." Diana ablasını daha sıkı tutunca, Marianne hıçkırarak onu göğsüne bastırdı. Kız kardeşi gerçekten çocuk yaştaydı, su aygırının onu ne kadar yaraladığını tahmin edebiliyordum. Yüz buruşturup küfrettim ve Dante ile yüz yüze geldiğimizde, onun da ne kadar öfkeli olduğunu gördüm. "Ama öldü... Noah onu öldürdü."

Marianne Orlando'nun ölüm haberini alınca hareketsiz kaldı, sonra omzunun üstünden bizlere baktı. Noah onlara en yakın duran kişiydi. Omuzları titriyor, dolu gözleriyle onları izliyordu. Marianne'nin gözlerindeki acıya bir minnet duygusu eşlik etti. "Öldü mü gerçekten?"

"Evet," dedi Noah. Sesi çok çok doluydu.

"Aman Tanrı'm." Marianne kardeşini tutarken yalvaran gözlerle Noah'a baktı. "Ondan kurtulduk ama lütfen... benden kurtulmayı isteme."

Noah'ın göğsü hiddetle inip kalkarken yerimden hareket edip kızlara yürüdüm. Marianne, sanki zarar vermemden endişe ediyormuş gibi kardeşini benden korurken, yandaki korumaya, "Araçtaki ilk yardım çantasını getir," dedim.

Koruma uzaklaşırken Marianne'nin kardeşine eğildim, o ürkerek ablasına sığınırken parmak uçlarımla yüzündeki yaralara dokundum. O yetişkin değildi, yalnız on beş yaşındaydı. Bir kız çocuğuydu. Ben bir kız annesiydim.

"Orlando... sana dokundu mu?"

Ablası gibi sarı olan saçları rüzgârda yüzünü kapattı. "Saldırdı ama... yapmadı bir şey, yalnızca vurdu."

Kalbimdeki el çekilince rahatlayıp parmaklarımı yüzünden çektim. O sırada korumanın getirdiği çantadan bir merhem aldım, yüzündeki taze yaralara sürdüm. Bazı yaraların tarihi geçmişti. Marianne'de Diana'ya endişeyle bakarken, ilk yardım çantasını korumadan alıp ona verdim. "İçinde birçok şey var. Merhemi sık sık sürün, yaralar kuru kalmasın."

"Teşekkür ederim," dedi Marianne ve elimi tutmaya çalıştı ama çektim.

Geriye çekilip uzaklaştım ve Dante'nin helikoptere baktığını gördüm. Noah'ta ilerideki helikopter sesini dinleyip Marianne ile Diana'ya yaklaştı. Rüzgâr ıslık çalar gibi ses çıkarırken, Noah Marianne'nin yüzüne derin derin baktı. "Helikopter hazır."

Marianne panikleyip helikoptere baktıktan sonra Noah'ın yüzüne döndü. Gözyaşı kızarık yanağından kaydı. "Beni terk ediyorsun."

"Beni sen terk ettin," dedi Noah, sesinde yıkım vardı. "Bana güvenmeyerek, tüm bunlara sebep olarak."

Marianne'nin saçları rüzgârda bir tur savruldu ve dolu gözlerinden sayısız yaş düşerken başını salladı. "Korkumu, mecburiyetimi, nasıl hissettiğimi anladım. Özrümü, affımı diledim... Sevdiğin kadının bunları hissetmesi hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?"

"Güvenmedin," diye tekrar etti abim, gözlerini Marianne'den ayıramadan. "Kardeşimi kurtarabileceğine inanmadın."

Marianne, "Korkmuştum!" Dedi yeniden. Hâlâ kardeşini tutuyordu.

"Ama beni kaybetmekten korkmadın! Gerçekler ortaya çıktığında neler olacağını biliyordun!"

"Sen..." Marianne yanağını silip sırasıyla üçümüze de baktı. "Siz böyle bir babanız, aileniz varken beni anlayamazsınız zaten. Keşke hiçbir tehditten korkmadığım bir ailenin içinde olsaydım... Ama görüyorum ki artık mümkün değil."

Kız kardeşini olduğu yerde bırakıp kıpırtısız duran abime ilerledi. Karşısında durduğunda parmaklarını kulaklarına götürdü, bir çift küpeyi çıkarıp abime doğru uzattı. Gecenin içinde parlayan takılara baktım, onların... anneme ait olduğunu hatırlıyordum, ona mı hediye etmişti? Marianne parmak uçlarında yükseldi ve abimi her iki

yanağından öperken hıçkırdı. "Keşke tehditlere boyun eğmeyen, güçlü bir kadın olsaydım. Çok üzgünüm, hoşça kal."

İncecik bedeni abimden geriledi, Noah'ın yumrukları iki yanında titrerken Diana'ya ilerledi. Onun elinden tutup helikoptere yürüdüğünde, soğuk havayı burnumdan içeriye çekip beni kendime getirmesini diledim. Birkaç koruma onlarla birlikte helikoptere bindi ve etrafta uçuşan toz gözlerimi acıttı. Hostes helikopterin kapılarını kapattığında, yutkunarak Noah'a döndüm. Dante onun kolunu tutmuş, üzgünce bakıyordu. Noah karanlıkta buğulanan, ıslak gözleriyle helikopterin pervanelerini izliyordu.

Dante, "Kalbinin sesini dinle," dedi ona.

Normalde böyle söylemezdi ama ona bir şey olmuş gibiydi.

Noah sol omzunun üzerinden ona baktı ve helikopter havalanırken, çenesi seğirdi. Gözlerini sımsıkı yumup elinin tersiyle yanağını sertçe silerken, Dante oflayarak bana döndü. Umutsuz bir bakışla iç çekerken, onlara doğru yürüdüm. Noah, helikopterin kalktığını anladığında oraya döndü ve yerden yükselen aracı izlerken, gözlerinde çaresiz panik oluştu. Omuzlarımı düşürdüm, abimi o helikoptere doğru itmek istedim fakat Marianne o kadar fazla hassasiyetimize dokunmuştu ki... ortadaki durum çok kırılgandı.

"Dante," dedi Noah, ellerini yüzüne kapatıp hıçkırırken.

"Bitmiş değil kardeşim," diyerek Noah'ı kendisine çekti abim, kafasını kendi göğsüne yasladı.

Noah, yüzü avuçlarının içindeyken abime dayandı ve omuzları acı çeken bedeninin altında titredi. Korumalar kaçamak şekilde bu tarafa bakıp önlerine dönerken, helikopterin sesi abimin boğazından çıkan çatallı sesleri bastırdı. Elimi sızlayan dudaklarıma, sonra da acıyan kalbime götürüp yanlarına gittim. Dante'nin elleri onun ensesini, saçlarını okşarken Noah'ın gözleri gökyüzüne doğru çıktı. Ben elimi onun sırtına koyarken, gökyüzünde küçülmeye başlayan helikopteri izleyerek, "Gitmesini istemiyorum," diye fısıldadı.

"Belki de gitmesi gerekir kardeşim. Hayatında ilk kez tehdit edilmediği, özgür olduğu bir hayatı olur ve dilediği gibi... güçlü bir kadına dönüşür."

"Ama ben onu şimdiden özlüyorum."

Noah gözlerini ayıramadan helikopterin kayboluşunu izlerken, kollarımı beline sararak ona arkadan sarıldım. Ellerim karnında

birleşip kalbine yaklaşınca adeta acısını hissettim. Güçlü bedenini daha az sarsılsın diye tutup sırtından öptüm. Ve merak ettim; o gece Türkiye'den bu helikopterle ayrılırken Deren'de abim kadar çaresiz hissediyor muydu?

Birini sevmenin en sakıncalı yanı, terk edileceğin bir günün olması mıdır?

Abimin sessizliği gecenin karanlığını daha da ağırlaştırmıştı. Geçen her dakikada kalbimdeki his tamamen ışıksız kalmıştı. Saatler üçe gelirken arabadan abilerimle inip eve yürüdüm. İçeriye girdiğimizde salonda aydınlıktı. O aydınlığa ilerlediğimizde Salvador'un bizi beklediğini gördüm. Altında bir pijama vardı, üstü çıplaktı. Koltukta oturmuş, camdan dışarıyı izliyordu. Kadehini dudaklarıyla buluşturmadan önce dönüp bize baktı. Noah'ın gözlerini ele aldı. "Gitti mi?"

Gittiğini Noah söyleyemedi. Dante, "Evet," dedi. "Kardeşiyle birlikte gitti."

"Nereye?" diye sordu Noah, çatallı ve boğuk bir sesle. "Nereye gittiler Salvador?"

Salvador abim sanırım eve döndüğümüz için artık burada olmamaya karar verdi. Doğrulup salon çıkışına ilerledi. "Bilmemen senin için daha iyi."

Kadehiyle beraber odadan ayrıldığında Noah onun arkasından, gözleri seğirerek baktı ve yavaşça içecek dolabına ilerledi. Kendisine konyak koyarken titreyen ellerini izledim. Çok kısa sürdü ve bardağı da konyak şişesini de fırlatıp ellerini masaya çarptı, bağırarak küfretti. Parçalanan camlara bakıp omuzlarımı düşürürken, Dante hızla Noah'ın yanına ilerleyip, "Sen yukarıya çık Karmen," dedi.

Zaten aklım, kalbim kızımda olduğu için reddetmedim. Noah için hissettiğim üzüntüyle asansöre binip yukarıya çıktım. Doğrudan Karina'nın odasına yönelip kapıyı yavaşça açınca Deren'i göremeden içeriye yürüdüm. Karina yataktaydı ama o yoktu? Gitti mi diye düşünürken aniden belime sarılan kollarla çığlık atıp ellerimi savurdum ve çantam düşerken, Deren beni kendisine çevirip yanağımdan sertçe öptü. "Kızın burada olmasına rağmen, geleceğini bilmeme rağmen gelmeyecekmişsin gibi korktum."

Bana böyle sarıldığı, bir anda çekip çevirdiği için yüzümü boynuna yaslı bulmuştum. Her gün duş aldığına emindim, tertemiz sabun kokuyordu. Omzunun üstünden Karina'ma bakarken, "Sadece Karina burada olduğu için değil, sen de beni beklediğin için gelmeye sabırsızlandım," diye itiraf ettim.

Dudaklarını yanağımda sabırsız, istekli, özlemiş gibi dolaştırıp sert bir nefesle birlikte uzaklaştı. Fakat hâlâ beni tutuyordu. Beni böyle sıkıca tuttuğunda birbirimizi en sıkı tuttuğumuz anları düşünüyordum. Yangına girmemek için birbirimizi tuttuğumuz anları... "Karina'ya çok iyi baktım. Ara ara terledi, koyduğun mendillerle yüzünü sildim."

Kara gözlerine bakıyorken kalbimin atışındaki artışı hissettim. Kalbimi böyle attıran birisi, onu böyle de durdurabilirdi. "Teşekkür ederim. Ee, neler konuştunuz?"

Omzunu silkti. "Ne konuşabiliriz ki? Öyle... onu izledim sadece."

"Hımm," dedim gülümseyip. Konuştuklarını duymuştum.

Yanaklarıma doğru bir şeyi arıyormuş gibi gözlerini kısıp baktı. Sonra parmakları gülümsememin üzerinden geçerken, "Neler oldu?" diye sordu kısık sesle. "Marianne'ye ne yaptınız?"

Gülümsememi kaybedip, "Gitti," dedim. "Nereye gittiğini sadece Salvador biliyor."

Hâlâ beni üzerinde yaslı tutuyordu, ayaklarım yere değmiyordu. Ayakları yere basmasını seven bir kadın olsam da onun beni böyle tutmasını seviyordum. "Noah," dedi huzursuzca. "Nasıl? Benimki de soru, kötüdür herhalde."

"Çok üzgün," dedim. "Noah'ın iyi olmasını mı istersin ki?"

"Hiç de değil," diyerek bakışlarını çekti.

Esneyerek güldüğümde Deren dudaklarını yüzüme alçalttı. Soğukta yeterince üşümüş dudaklarıma yaklaştığında kalbim ters bir taklayla göğsümü acıttı. Gözlerimin içine bakarak dudaklarını sıkıca alt dudağıma bastırınca kollarındaki parmaklarım titredi. Onun direnip gözlerini hiç kapatmaması karşısında benim gözlerin örtülmüştü. Bir dünya duygu dudaklarından dudaklarıma sızarken, Deren boğazdan gelen bir inleme sesi çıkararak alnını alnıma koydu. "Bedenimi bile terk edebilirim ama dudaklarını asla."

"Bedeninden çıkarsan ruhunla öpersin artık beni." Alt dudağını ısırıp çektim.

Öpmeyi bitirip dudaklarını dudaklarımın üstünde tuttu. Sıcaklığını, titreyişini, heyecanlı dengesiz nefes alışverişini hissederek ellerimi göğsünde gezdirdiğimde Deren inleyerek uzaklaştı. Duvar saatine bakarken genzini temizledi. "Kızımın yanına döneyim."

"Uyumuştur tırtılım."

Dudağını kıvırdı. "Uyanmadan gideyim, kızımla uyuyayım."

Yanağıma dokunup odadan çıkmak için uzaklaştı. Çıkmadan önce iki kez dönüp kızım ile bana bakmıştı. O gittiğinde ellerini hâlâ üzerimde hissederek kızıma döndüm. Karina'ma gülümseyip ceketimi kenara bıraktım, koltuğa oturup sırasıyla her şeyini kontrol ettim. "Duydun mu Deren'i? Hiçbir şey konuşmadık diyor. Sanki bana olan aşkını anlatmadı. Pek utanması yok ama bunu duyduğumu söylesem yüzünü önüne eğer, bakışlarını kaçırır. Mahcup oluyor, bundan utanıyor galiba... Bence seni seviyorum demeye pek alışkın değil, Deren'in jargonu biraz farklı bebeğim."

Kızımın yanından ayrılamadım. Arazide çalışan araba sesini duyunca Deren'in gittiğini düşündüm. Yer rahatsız edici olsa da umursamadan başımı Karina'nın yanına koydum, elimi de elinin içine. Bir kıpırtı bekleyerek uykuya daldım ve kesintisiz uyudum, ta ki sesler duyana kadar. Gözlerimi açarken bir anlığına elimi tutan el kıpırdamış gibi hissettim ama sonra bunun hızlı hareketimden dolayı olduğunu anlamıştım. Kendimi doğrulturken seslere kulak verip duvardaki saate baktım. Beşi biraz geçiyordu, gökyüzü ağarmış ama henüz aydınlanmamıştı.

Gürültünün kaynağına doğru ilerlemek üzere odadan çıkarken Karina'nın kapısını kilitledim.

Seslerin aşağıdan geldiğini anlamak zor olmamıştı. Ev çok sessiz olduğundan duyuluyordu. Asansörden çıkarken ağrıyan ensemi ovuşturdum ve gürültünün salondan geldiğini duyup oraya yaklaştım.

"N'oluyor bu saatte?" diyerek içeriye doğru baktım.

Gördüklerimi akıl süzgecinden geçirmesi pek kolay olmadı. Dante salondaki koltukta oturmuş, bıkkın bir hayretle karşısına bakıyordu. Gördüklerimden sonra açıkçası ben de hayrete düştüm, ağzımı kapatamadan Noah ile Deren'e baktım. Ayakta, birbirlerine gülüyorlardı ve yerdeki, sehpadaki boş şişelere bakılırsa... çok içmiş görünüyorlardı. Deren'in gittiğini sanıyordum, Noah'a eşlik etmişti demek.

"Hadi, bir daha takla atıp göster bana," dedi Noah, Deren'i yere itmeye çalışarak. Takla mı? Deren takla mı atmıştı? Hangi gürültüye uyandığım belli olmuştu.

"Hayır, bir daha olmaz," dedi Deren, o Noah'ı dizleri üzerine oturtarak. "Mafya adamsın, sen nasıl takla atmayı bilmezsin?"

Noah elleri ve dizleri üzerinde pozisyon alıp, "Yapamıyorum işte," diye sızlandı. "Zaten bu yüzden çatışmalarda sık sık yaralanıyorum, abimler takla atarak kaçarken ben zıplıyordum..."

"Kıyamam," diyerek kolunu onun omzuna attı Deren ve yanağından öptü.

Ha?

Aldatılıyorum...

Elimi şaşkın ağzımdan çekerek içeriye girince Deren ve abilerim aynı anda bana döndü. Noah'ın bakışları baygındı, yanakları kızarık ve saçları dağınıktı. Deren'in gözleri beni gördüğünde parladı, bakışları Noah gibi baygındı. Doğrulup Noah'ı itti ve abim koltuğa düşerken, Deren bana doğru ilerledi. O an etrafında farkında olduğu, görebildiği yalnızca benmişim gibiydi. "Görüyor musunuz hayatımın kadınını..."

"Lan Deren öldüreceğim seni!" diye bağırarak yerinden fırladı Dante. Zaten sarhoş olan Deren'i kolaylıkla geriye itti ve Deren koltuğa, Noah'ın yanına düşünce inledi. Dante'ye kızmış gibi bakarak tekrar kalktı ve bana yürürken, "Abine bir şey söyler misin?" diye şikâyet etti.

Ne söylediğinin ve yaptığının çok da farkında değildi. Aralıksız iki saat içtiklerine göre bayağı kafası gitmiş olmalıydı. Noah, Deren'in Dante'yi itip geçmesine gülüp, "Çok tatlı," dediğinde, Dante dehşetle ona baktı. "Noah, kendine gel artık! Sabahtandır saçmalıyorsunuz, üstünüzü soyunmuşsunuz, birbirinizi öpüyorsunuz, sarılıyorsunuz..."

Gerçekten aldatılıyorum...

"Bir susun!" Deren bağırınca Noah ile Dante ona döndü. "Karmen'e bir şey diyeceğim!"

Salona ilerledim, onu ve yapacaklarını, söyleyeceklerini durdurmak için ağzımı açmıştım ki Deren bir anda dizlerinin üzerinde önüme çöktü. Noah'ın gözleri yarı yarıya kapanıp Marianne'yi sayıklarken, Deren kollarını karnıma sararak adeta benimle bütünleşti. Şaşkın, o yaklaştığı için heyecanlı bir nefes alırken, Dante etrafına bakınarak bir şeyler aradı. Tahminen silahını.

"N'apıyorsun?" diye fısıldadım Deren'e ve tam eğilip onu kaldırmayı deniyordum ki, çenesini karnıma yaslayıp gözlerini yukarıya kaldırdı. "Bir şey söyleyeceğim sana."

"Silahımı bulamıyorum," diyerek bağırdı Dante.

"Marianne..."

Bu ev tımarhane.

"Karmen," diye fısıldadı Deren, hiçbir şeyin farkında olmayarak. Yanakları kızarıktı, gömleğinin tüm düğmeleri ise çözülmüştü. Bakışları baygın olsa da kapkara gözlerinin derinliğinde çok muhtaç, dopdolu bir bakış vardı. Bir elim istemsizce onun saçlarına ulaşırken, Deren kalbimin yerini bir daha buldu. "Sevgilim, n'olursun karım ol."

Ah, ruhum...

Parmaklarım, saçlarının arasında titredi ve Deren'in sözcükleri yaşamla yer değiştirdi. Kelimeler bir zincirmiş gibi beni hayatta tutarken, "Delirmişsin aşkım," diye fısıldadım.

Deren'in gözleri hafifçe örtüldü. Sesli nefes alıyor, farkında olmadan konuşuyordu. Yüzünü karnıma yaslayarak boğuk şekilde, "Sensiz nefes alamıyorum," diye fısıldadı. Ağzını kapatıp nefesini tuttu.

Bu yaptıklarına kalpten gülümserken ona doğru alçaldım. Söyledikleri o farkında olmasa da benim bu gecemi uykusuz kılmıştı. Tam Derenle göz hizasına gelip kaldırmak için dirseklerinden tutuyordum ki, Türkçe konuştuğumuz için hiçbir şey anlamayan Dante bir anda Deren'e tekmeyi atıp onu yere düşürdü. Sinirli bir çığlık attım ve Deren sırtüstü parkeye düşüp gözlerini kapatırken, abime öfkeyle baktım. "Niye vuruyorsun? Sarhoş! Ne yaptığının, dediğinin farkında değil!"

"Bırak, bayılsınlar! Salvador kalkıp görsün, ikisini de öldürsün..." bir koltukta sızan Noah'a, bir de yerde sızan Deren'e bakıp yüz buruşturdu.

Deren Karmen, diye sayıklayıp gözlerini açtı. Tavana bakarak tekrar kapattı.

"Yaman'ı arayacağım, gelip Deren'i alır," dedim, merhametle Deren'e bakıp. "Sen de Noah'ı odasına taşı."

"Neyle uğraşıyorum, neyle..." söylene söylene Noah'a ilerledi, geniş vücudunu kaldırıp omzuna doğru yasladı. Onlar asansöre giderken, ben dizlerim üstünde oturup Deren'i izledim. Elimin tersini gülümseyen dudaklarıma yaslayıp omuzlarından tuttum, kafasını

kaldırıp kucağıma koydum. Sarsıldığı için gözleri açıldı ve beni görüp kapanmadan önce gülümsedi, yanağını dizime sürttü. "Nil yukarıda mı? Çağırsana gelsin."

"Ooo," dedim onu kaldırmak için kendim de doğrulurken. "Senin kafa bayağı uçmuş."

Ayaklarımı yere sağlam basıp Deren'i omuzlarından tuttum, kaldırmaya çalıştım ama çok zordu. Ağırlaşmıştı, hiç yardımcı olmuyordu. Dudaklarına bakıp söylediklerini düşünürken, "Deren," diye seslendim. "Bana yardımcı ol, koltuğa geç."

İnleyerek ellerini yere yasladı, doğruldu. Ayağa kalktığında kolundan tutarak koltuğa kadar götürdüm, bırakıp sırtına doğru baktım. Abim sert vurmuştu ama bence hâlâ abimin ona vurduğunun farkında değildi. Kafasını arkaya koyup kapalı gözlerine baktım ve biraz geriye çekilirken yanağını okşadım. "Karım ol diyor, aptal..." gülümsedim.

Benden duydu ve gözlerini açıp, "Karım," diye fısıldadıktan sonra tekrar kapandı gözleri.

Eğilip gözlerinden öptüm ve geri çekilmeden pantolon cebine uzandım. Parmaklarım cebinde dolaşıp telefonunu buldu. Ekranı, yüzüne tutarak açtığımda Nil'in fotoğrafıyla karşılaştım.

Tırtılımın güzelliğine hayranlıkla bakarken aklım dağıldı. Deren'in telefonunu açtığında onu görmeyi istemesi hiç tuhaf değildi, dünya güzeli bir bebekti. Rehberine girmek durumunda kaldım ve Yaman'ın adını aradım. Fakat ismiyle bulamadım, ancak birkaç dakikadan sonra lüzumsuz, diyerek kaydedilen numaranın ona ait olduğunu görüp aramayı başlattım.

Yaman uykusundan uyanıp bir müddet söylendikten sonra geleceğini ileterek aramayı kapattı. Abim sabah Deren'i bu halde görürse işler tatsızlaşırdı, zaten Marianne konusunda çok hassastı. Telefonunu cebine koymadan önce kamerasını açtım, gülerek kamerayı yukarıya kaldırdım, güzel bir açı yakalayıp poz verdim. Ardından saçmalığıma gülüp telefonu cebine bıraktım.

Eğilmişken sevdiğim adamın saçlarından, kafasındaki yaradan öpüp doğruldum. Mutfağa gidip ayılması için kahve yaptım, geri döndüğümde yanına oturup ona içirmeye çalıştım. Hem sızmış hem uykuluydu. Nil ve benim adımı aralıklı şekilde sayıklıyordu. Birkaç

yudum zehir gibi kahve içip omzuma düştü, kapı çalana kadar başı omzumda kaldı.

Kollarımı ona sarıp avucumu koydum göğsüne. "Kabul, sen benim ateşli gölgem ol, ben de senin... yaban mersinli kurabiyen?"

Çenesinden yukarıya baktım ve buna tepki vermediğinde gerçekten kendinde olmadığını anladım. "Şaka yaptım tabi, sakın böyle söyleme bana." Avuç içimi göğsünde kaydırdım, karnından aşağı indirip kemerine, kasığına, kırışmış pantolon beline dokundum. "Sen benim ateşli gölgem, kıyafetsiz sevgimsin. Öpeyim mi?" Dudaklarımı uzatıp pürüzsüz çenesinden öptüm. Çok seviyordum onu, kendimden çok. Kendimi zaten pek sevmiyorum, bu yüzden çok kolaydı zaten onu kendimden çok sevmek. Her şeyden çok sevmek.

Derenle paylaştığımız sessizliği her zaman için konuşmaktan daha çok sevmiştim. Çünkü kelimeler öldürücüydü, sessizliğimiz dinlendirici.

Sokak kapısından ses geldiğinde Deren'in başını koltuğun arkasına bırakıp aceleyle doğruldum. Uykum kalmamış şekilde açtım ve Yaman'ı eşofman altı, üstünde deri ceketle görüp süzdüm. "Hayret, uyurken takım elbise giymiyormuşsun."

Yaman esneyerek kapı pervazına yaslandı, korumalar bahçede dolaşıyordu. "Nerede başımın belası?"

"Hayatımın aşkı demek istedin galiba," dedim, Deren'i almak için buraya gelmesine bir imaydı.

"Başlayacağım aşkınıza, her şey aşkınız yüzünden başımıza geldi zaten..."

"Kaldırmama yardımcı ol," diyerek onu eve aldım, salona geçtik. Deren'i ve etrafı görünce gecenin bir yarısı uğraştığı şeylere inanamayarak ona eğildi. Ben de yardım ettim ve Deren'i ikimiz birden koltuktan kaldırdık, kolları omuzlarımızdan düşerken kapıya kadar götürdük. "Düğmeleri falan açık bunun," dedi Yaman, Deren'in ağırlığıyla yüz buruşturup. "Uyurken de mi yaptınız, nasıl bir şeysiniz ya..."

Derenle özel bir an yaşamamıştık ama öyle sanmasına karşı çıkmadım, hatta Yaman'ın bundan rahatsız olmasıyla eğlenmeye başlamıştım. Deren'in gömleğine baktım ve sonra ceketini unuttuğumuzu fark edip onu Yaman'a bıraktım. Yaman, onun ağırlığıyla eşikten dışarıya sersemledi, zorlukla ayakta kaldı.

"Bu adam ne yiyip içiyor lan... belim kırıldı."

Deren bir anlığın gözlerini açınca endişeyle baktım. Kusacakmış gibi görünüyordu, gömleği rüzgârda uçuşurken. Etrafına bakıp odaklanmaya çalıştı ve Yaman'ı görünce, "Ne işin var Karmen'in yanında?" dedi bağırarak.

"Ne diyorsun ağzına sıçtığımın herifi, zaten leş gibi kokmuşsun..."

Onları atışmalarıyla bıraktım, arkamı dönüp salona koştum. Deren'in ceketini koltuğun ayağında görünce kaldırıp silkeledim, doğrudan kapıya döndüm. Derenle Yaman'ın atışmalarını duyarak yaklaştım. Yaman Deren'e kısık sesle, "İtiraf edeceğini söylüyordun, umarım anlatmamışsındır," diyordu ama Deren'in gözleri kapalıydı. Üşümüş olmalı ki gömleğinin düğmelerini kapatıyordu. Parmaklarının beceriksizliğine gülümsedim. Güneş tam o esnada hafifçe yükseldi. "Sarhoşsun, ezkazayla anlattın mı acaba? Sakın o yangını çıkardığını söylememiş ol, Karmen seni asla affetmez..." ve batması çok kısa sürdü. Güneşin.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bir bölümde iki evlilik telifi alan Karmen vs ben...

sgsjwkskdkd

Bu bölümü en iyi anlatan emoji ne sizce, onu bırakmanızı istiyorum.

Bir de her zamanki gibi yorumlarınızı tabii ki. Önümüzde duygusal ve aksiyonlu bölümler var. Kurguya gelecek karakterlerimiz olabilir. 🤭 Deren'in suikastçi olduğunu ve Russoların mafya olduğunu hatırlayalım değil mi? Tabi, konusu çok yoğun bir hikâye olduğundan önceliklerimiz başkaydı ama artık bu hikâyenin bu tarafını da yazmak istiyorum.

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

♥♥♥

42. “Doğum Günü.”

Şebnem Ferah, Sil Baştan.
Bengü, Saygımdan.

Merhaba canımın içleri. 🌷

Burada mıyız? Sayalım efeniiim. 1.

Saydıysak bölümü okumaya geçelim. Rica ederim OY verin, YORUM yapın. Bu kadar zamandır okuyorsanız seviyorsunuzdur diye düşünüyorum, bunu gösterirseniz beni mutlu edersiz<3

Karmen'in odasına bir bakış.

Bebeklerime bakın. 🦋🐛

🖤

42. “DOĞUM GÜNÜ.”

Yıkım.

Birisinin kalbinde kalmak, o kalbe girmekten daha zormuş.

O gün başlayan yangın bu gece son bulmuştu. Belki de görmeyi isterdi gözlerimdeki hayal kırıklığını, bakıp aklında tutmak isterdi, canımın yanması onun için bir kazanç olurdu. İstemezdi böyle hissetmeyi ama... canım yandığında mutlu olurdu, öfkesi yatışırdı. Canım yandı diye canı yanardı ama bir o kadar da tatmin hissederdi. Seni seviyorum derken gözlerime bakamıyordu da... bunu yaptıktan sonra nasıl bakmıştı gözlerime?

O gece yangına girmemem için beni sıkıca tutmuştu.

Kendisinin çıkardığı yangına.

Ben kızımı bulma umuduyla o eve giderken, Deren bana tuzak kurmuştu.

Ne kadar kalbinden gelerek yapmıştı bunu, duyduğumdan beri merak ediyordum? Ne düşünmüştü? Ne kadar öfkeliydi?

Yangından korkmasına rağmen benim için bir yangın çıkarmıştı.

Demek, Nil'in içeride olduğunu sanarak girdiği yangını asla unutmamıştı.

Ben bunu nasıl unutacağım Deren?

"Karmen, Deren'i sen götürecektin madem beni neden çağırdın, anlamıyorum..."

Yaman'ın sesini duyunca gözlerimde büyüyen yangın ufaldı ve bakışlarım yanıma çevrilip onu buldu. Ani bir kararla Deren'i evine ben bırakmak istemiştim, Yaman'ı da kaldığı otelin önünde birazdan indirecektim. Oldukça gergindi, muhtemelen değişen fikrimin sebebinin ne olduğunu merak ediyordu. Duyduğumu tahmin ediyor ama soramıyordu.

Deren'i korumuştu.

"Fikir değiştirdim Yaman, beni sorgulama."

Duyduğumu anlayıp anlamaması umurumda değildi.

Zaten çok yakında hesabını soracaktım.

Dönüp arka koltukta sızan Deren'e baktı ve arabanın içine sızan alkol kokusuna yüz buruşturdu. "Deren'in ilk kez kendini kaybettiğini görüyorum, bu halinin bir fotoğrafını çekeyim." Telefonu çıkarıp gerçekten Deren'in kendinden geçmiş halini fotoğrafladı. "Nil'i görmek için bir koz."

Yaman son günlerde Nil'i göreceğinden bu yüzden emindi.

Arabadaki hata derken kastedilen buydu.

Deren çakmağını bugünlerde çok izliyordu, alev onu düşündürüyordu.

"Nil'i görmek için tek kozun bu mu?" diye sordum. Eminim Deren'i, yangını bana söylemekle tehdit etmiştir.

Yaman bana doğru bakıp sessiz kalınca ben de dizimdeki telefona göz attım. Gece'yi Karina'nın yanında bırakmıştım, kameradan da ara ara göz atıyordum. Deren'i evine ben götürmeye karar kılmıştım, kendine geldiğinde gözlerine bakmak istiyordum.

Canım yanıyordu. Gerçekten.

"Geldik."

Yaman'ın kaldığı otelin önünde durup ruhsuzca dışarıya bakmaya devam ettim. Yaman sessizliğimden rahatsız şekilde kapıyı açtığında, "Burası lüks bir otel," dedim. "Kim ödüyor?"

"Ihmm. Noah."

Demek abimden çaldıkları paraları harcıyorlardı.

Siz göreceksiniz...

Ona ters bir bakış attığımda bir şeylerin gerçekten yolunda gitmediğini anlayıp kapıdan dışarıya çıktı. Gözden kaybolduğunda

arabayı çalıştırıp Deren'in daha önce bir kez ziyaret ettiğim evine sürdüm. Yaklaşmıştık, birazdan evde olurduk. Deren'in telefonu birkaç kez çalmıştı, muhtemelen Utku yokluğunu fark edip onu aramıştır.

Dikiz aynasından arka koltuğa bakıp sokak ışıklarında kaybolan yüzünü izledim. "Ben o kadar mutluyken sen bana tuzak kurdun." Direksiyondaki ellerimi sıkılaştırdım. "Kızımın içeride olduğunu düşüneceğimi bilerek o evi yaktın."

Ona bakmaya dayanamayıp başımı önüme eğdim. Araç pürüzlü yolda ilerleyip varış noktasına ulaştığında dışarıdaki polisler bir adım yaklaştı, Deren'in aracı olduğunu gördüklerinde sorun olmadığını anladılar. Dışarıya çıkıp arka kapıyı açtım ve sızan adama bakıp eğildim, uyanması için hiç düşünmeden yüzüne sert bir tokat attım. Başı çevrildi. "Geldik, kalk."

Suratını buruşturup elini yanağına götürdü ama uyanmadı. Bu tarafa bakan korumalardan birisine seslendim ve adam geldiğinde durumu izah ettim. Deren'i araçtan beraber çıkardık. Daha önce geldiğim için beni içeriye almakta sorun görmediler. Deren'in cebindeki anahtarla kapıyı açtım ve onu oturma odasına kadar götürdük. Onu koltuğa sertçe bırakıp, "Gidebilirsiniz, teşekkürler," dedim adama.

Adam ayrıldığında tepesinde dikilerek Deren'in yüzüne baktım. Büyük vücudu çok rahatsız görünüyordu, gömleğinin önü hâlâ açıktı. Her şeyden habersiz uykusuna bakıp, "Uyan da gözlerimdeki hayal kırıklığına, acıya bak," dedim. "Görmeyi istediğin bu."

Artık acı çekmeni istemiyorum demişti.

Yalan mıydı?

Karina benim zayıflığımda, hassasiyetimdi. Onu kullanan herkesi silerdim.

"Bir de dalga geçer gibi yeniden olsa o yangına girerim, seni ve Karina'yı kurtarırım demiştin. Ben böyle bir adamım, düşünmem demiştin..." araçta, dağ evine dönerken söyledikleri dün gibi aklımdaydı. "Hafife almışım seni. Sen benim için sadece yangına girmezmişsin, yangın çıkartırmışsın."

Deren geçmiş günlerin birisinde bana *ne öfkeme ne de aşkıma teslim olamıyorum* demişti.

Demek ki o an öfkesine teslim olduğu anların birisiydi.

Ben kızıma kavuşacağım için mutluluktan adeta kanat çırparken... o bir daha kızımı kaybettiğimi düşünmem için plan yapmıştı.

Kalbime yayılan acıyla dizlerim titredi. Geriye sendeledim ve ayaklarım koltuğa değene kadar geriledim. Onun karşısındaki koltuğa oturup yüzünü izlerken gözlerim buğulanmaya başladı. Yanaklarıma birkaç damla yaş düştü. Odayı aydınlatan sabah ışıklarına rağmen kapkaranlık hissediyordum.

"Bunu yapmak zorunda mıydın? Bana ne yaptıysan kabul ettim, hepsinde haklı olduğunu söyledim. Aileme, babama hep senin ne kadar haklı olduğunu anlattım. Kırgınlıklarımı içime attım, ağır gelse de sözlerini yuttum..." gözlerimi yumarken cezaevinde ona attığım tokadı hatırladım. "Sadece kızım söz konusu olunca sana tepki gösterdim, çünkü o benim dokunulmazım. Dokunmaman gereken tek şeyin Karina olduğunu biliyordun ama sen onun acısına, benim acıma, yaşadıklarımıza dokundun."

Kollarımı kendime sardım.

"Mutlu olduğum bir ana bile tahammül edemedin Deren," derken boşluğa konuşuyormuş gibi hissediyordum. "Hani asla Karina'yı kullanmazdın, benim yaptığımı yapmazdın? Nasıl ağrına gitmedi zaten o kadar çok acı çekmiş kızımı kullanmak? Ben sana çok merhametlisin, şefkatlisin diye aşık oldum..."

Önümü göremez olunca ellerimle yanaklarımı, gözlerimi sertçe silip kirpiklerimi temizledim. Kalbimi yaran o bıçağın varlığı yüzünden elimi indirip kalbime götürdüm. "Ben senin sırtına sapladım o bıçağı, sen kalbime."

Her şeyi yapabilirdi bana ama Karina... Onun üzerinden yapamazdı. Bunu biliyordu, yaparsa onu terk edeceğimi biliyordu. Çünkü herkes zaten Karina'ya bunu yapmıştı, o farklıydı, yapmazdı...

Öfkeyle nefes alıp koltuktan fırladım, soluğu karşısında alıp gömlek yakalarından kavradım. Onu sertçe sarsarak, "Uyan!" diye bağırdım. Kafası, kopacakmış gibi hareket edip savruldu. "Uyanıp bana hesap ver Allah'ın cezası! Neden, nasıl yapabildiğini söyle! Benim çektiğim acı yetmemiş miydi! Daha ne kadar acı çekmemi istedin? Yok mu olayım? Yok mu olayım Deren! Yok olurum Deren..." ellerim titreyince gömlek yakaları avuçlarımdan düştü, sesim fısıltıya dönüştü. "Hayatından yok olurum Deren."

İnleyip koltuğa doğru düşmesini izledim, kafası koltuğun kenarına geldiği için acımıştı. Kinle yüzüne bakıp arkamı döndüm, kalktığım koltuğa geri yürüyüp oturdum. Telefonumu çıkarıp Karina'nın odasını

izlemek için kamerayı sephaya koydum. Gözlerim kızım ile Deren arasında dolaşırken dakikaları geçirip dışarıya yansıtmadığım düşüncelerime kafa salladım. Ağlamama öfke duydum, beni mutsuzluktan ağlattığı için ona da.

Yüzündeki huzursuzluğu izlerken kalbimdeki bıçak daha derine indi.

Sırtıma kadar battı.

Beni hem kalbimden, hem sırtımdan bıçaklamış oldu.

"Sana gününü göstereceğim. Sen Karmen Russo ile hiç tanışmadın."

Sol yanağımdan akan son yaşı da sildim ve bir ruhum olmadan camdan dışarıya baktım. Gün epey aydınlanmıştı, saat sekize geliyordu. Tüm geceyi kalbim acıyarak geçirmiştim, bu yüzden yorgundum. Elimi saçlarım arasından geçirirken karşımdaki aptala döndüm, ne zaman uyanacaktı acaba?

"Kaymen!"

Kalbimde bir bıçakla sese doğru döndüm ve tırtılımı, merdivenden heyecanla inerken gördüm. Onu görünce saatler sonra ilk boğulmayan nefesimi aldım. Beni görünce parlayan gözlerinin gerçekliğine inanıp kollarımı ona açtığımda, küçücük ayaklarıyla yanıma koştu. Gelip kollarımın arasına girdiğinde, Deren'in haberinin olup olmamasını umursamadan kucakladım. "Kaymen, aşkım hoş geldin."

"Hoş buldum güzeller güzeli tırtılım." Masum, iyi kalpli tırtılım. Karina ve o, bu hikâyenin tek masumlarıydı.

"Ya sen niye geleceğini habey veymiyorsun ben sana yemek falan hazırlardım." Kafasını kalbime koyup küçük ellerini sırtıma dolamaya çalıştı, kucağıma o kadar güzel sığıyordu ki. "Bak, bu sefey Kayina'yı getirdin değil mi? Eğer getirmediysen..." düşünüyormuş gibi yapıp bana parmağını salladı. "Ağzına diş macunu sıkayım!"

Karina'yı asla unutmaması o kadar özeldi ki. Belki de bizi seven yalnızca oydu.

"Getirdim," diyerek kucağımda o varken sehpaya uzandım. Ekranı tırtılıma çevirdim. Mavi gözlerini kırpıştırıp telefonu tuttu. "Bak, odadaki Karina. Ancak... Yatakta yatıyor, uyan... uyanmıyor Nil, bir tütlü uyanmıyor."

Nil ekrana heyecanla baktı ama Karina'nın yüzünü pek göremiyordu, yalnız yatağı ve bir kadını, yani Gece'yi görüyordu. Bana

dönünce heyecanlı ifadesi burkuldu. "Yaa, hâlâ yoygun mu? Kıyamam."

Babasından öğrendiği lafları öyle yerlerde kullanıyordu ki, ağlıyorken gülümsetiyordu beni. "Yorgun. Herkes çok yordu, üzdü onu."

Nil ıslak kirpiğime dokunup boynuma sıkıca sarıldı. "Ben döveyim onlayı Kaymen! Kimse benim arkadaşımı üzemez!"

Dövmek için hazırladığı yumruğunu öptüm. "Babanı döv o zaman."

Tırtılım şaşkın bir surat ifadesine bürünüp baktığım yöne döndü. Babasını görmüştü ama benimle ilgilendiği için yanına gidememişti. Aşkla babasına bakıp, "Ben babamı dövemem Kaymen," dedi. "Öpeyim öpeyim!"

Yanağımdan öpüp dizimden indi ve daha fazla uzak kalmaya dayanamadığı babasına ilerledi. "Babam," diyerek yanağına eğildi ve onu öptükten sonra çarpılmış gibi bir ifadeyle geriye çıktı. Dilini çıkarıp burnunu tuttu. "Ay bu babam kötü kokuyoy Kaymen!"

Zıkkım kokuyor bebeğim.

Ağır alkol kokusu çocuğu rahatsız etmişti tabi. Buna rağmen eğilip bir daha Deren'i öptü, saçları gün ışığı gibi onun yüzüne düşerken, "Uyansana baba," dedi. "Sabah oldu! Kahvaltımı bile hazırlamamışsın! Kaymen gelmiş, yatıyoysun! Tembel Deyen!"

Gözlerimi kısıp koltuktan doğruldum, güzelimin yanına gidip kendime çevirdim. Üzerinde barbie pijamalarıyla çok şirin gözüküyordu. "Bu Allah'ın cezası babanı nasıl uyandıracağımızı biliyorum."

Güldü. "O ne demek?"

Ne söylediğimi fark edip yüz buruşturdum. Çocuğun aklını karıştırmadan, "Mutfağın yeri nerede?" dedim.

Elimden sıkıca tutup beni mutfağa götürdüğünde ona aferin öpücüğü verdim. Beyaz, damarlı mermer görünümüyle döşenmiş mutfağa girdim ve adada bulunan sürahiyi gördüm, ağzına kadar su ile doldurup tırtılıma göz kırptım. "Gel tırtılım, şu babana cezasını verelim."

Neşeyle güldü. "Veyelim veyelim!"

Salona geri dönüp yüz buruşturan Deren'in yanına ulaştık. Cam sürahiyi Nil'in küçük avuçlarına bıraktım, sapından tutarak, "Kafasından aşağıya dök tırtılım," dedim.

Nil ağzını kocaman açıp bana baktıktan sonra bu fikir hoşuna gitmiş gibi gözleri parladı. Gizli iş yaptığı için heyecanla babasına döndü. Sürahiyi kaldırıp tek seferde Deren'in kafasından aşağıya boşalttığında çok eğleniyordu. Deren suyla temas ettiği an bir küfürle gözlerini araladı ve nefes nefese tavana, sonra etrafına bakıp anlamaya çalıştı. "N'oluyor? N'oluyor?"

Nil bir kahkaha attığında Deren'in şaşkın bakışları onu buldu, odaklanamıyordu. "Baba, su döktüm sana! Göydün mü?"

"Gördüm mü? Nil, sırılsıklamım babacığım..." Deren şaşkın şekilde doğrulurken yüzünden akan suları silip üstüne baktı. Gömleği, pantolonu ıslanmıştı. Kafasındaki saçlarda alnına yaslanmıştı. "Neye uğradığımı şaşırdım yavrum, n'apıyorsun sen?"

Nil sürahiyi bir daha ters çevirip Deren'in kafasında tuttu, dibinde kalan birkaç damlayı daha dökmeye çalışarak neşeyle kahkaha attı.

Deren Nil'e bakakalıp ardından kafasını iki yana sallarken gülümsedi, uzanıp sürahiyi elinden aldı. "Yaramaz tırtıl seni, kim verdi sana bu aklı?"

"Sus," dedim Deren'e.

Deren ve Nil aynı anda bana döndü, Deren şöyle bir etrafına baktı ve evde olduğunu anlayınca gözlerinde soru işaretleri göründü. "Ben mi susayım?" dedi anlamayarak.

"Evet, sen."

Nil neşeyle gülmeye devam ederken, Deren bu ani uyanışın ardından gelen tepkimi anlamayarak kaş çattı. "Ciddi ciddi sus mu diyorsun bana şu an?"

"Evet, sesin sinirimi bozuyor," dedim. Çarpsam mı suratına bir tane?

Deren yüzündeki suları elinin tersiyle sildi. "Sinirini mi bozuyor? Ne alaka? N'oldu?"

"Ne oldu diye sorman da sinirimi bozuyor. Hatta nefes alman bile. Ölür müsün?"

"Hı?" dedi dehşetle.

Nil bir daha sürahiye uzanacaktı ki, Deren ona uslu ol, bakışını attı ve Nil başını önüne eğerken, Deren bana döndü. "Solundan mı kalktın? N'oluyor böyle?"

"Solundan kalkınca ne değişiyor geri zekâlı?"

Deren ne diyeceğini bilemediği birkaç saniye geçirdi. "Nil'in yanındayız, kötü konuşma."

"Sen su dökünce küfyettin ya baba!"

Nil'e göz kırptım ve Deren huzursuzca bana bakarken donuk şekilde gülümsedim. "Aman Deren, şaka yapıyorum işte."

Huzursuzluğu, suyun içinde dağılan mürekkep damlası gibi dağıldı ve biraz rahatlamış göründü. "Nereden esiyor sabah sabah bu şakalar, su dökmeler? Şakadan bile olsa öl denir mi hiç..."

Sen de bana dedin, hem de gerçekten.

Sol koluma doğru bakarak bunu düşündüğümde Deren'de izlerime bakıp belki de aynı şeyi aklından geçirdi.

"Biz komik kızlayız babacığım." Nil, gönlünü almak için babasına gülümsedi.

Deren onun söylediğine tepkisiz kalamadı, gülerek üzerindeki gömleği çıkarmaya başladı. Nil anında kendini Deren'in önüne atıp ellerini tuttu. "Niye soyunuyoysun baba! Kaymen burada, ayıp!"

Nil'in birinin yanında soyunup giyinmeme hassasiyetini biliyordum, muhtemelen annesi ile babası iyi öğretmişti. Fakat ayrıca... sanki babasını kıskanıyordu. Deren onun tepkisiyle eğlenip bana göz attı. "Karmen'e ayıp olmaz," dedi.

"Niyeymiş?" diye çemkirdi tırtılım.

Deren eğilip onun yanaklarından abartılı şekilde öptü. "Daha önce gördü zaten."

Nil inanamadı ve bunu ortaya koyma tepkisi çok tatlıydı. Nedenini anlamaya çalışır gibi beni ve Deren'i izledi. "Niye göydü ki? Ayıp değil mi Kaymen?"

"Ben de şaşırdım," dedim, ona masumiyetle bakarak. "Baban bir keresinde yanımda böyle gömleğini çıkarmıştı. Ben de *ayıp, çabuk giy demiştim.* Benim suçum yoktu Nil."

Deren, Nil'den daha şaşkın şekilde bana bakıyorken, "Teybisiz," diyerek babasının göğsüne vurdu tırtılım. "Çabuk odana git, gözüm göymesin seni!"

Ben sırıtırken, Deren Nil'in çenesinden tutup yüzünü kendisine çevirdi. "Sen bunu nereden duydun? Ben sana asla böyle şeyler söylemem."

Nil babasına neden kızdığını unutmuş şekilde omuz silkti. "Televizyonda göydüm. Bir tane dede oğluna söylüyordu."

Deren onun saçlarını tepeden aşağıya, benim saçlarıma dokunduğu gibi dokunup okşadı. "Bir daha izleme sen öyle şeyler. Ayrıca sen iyi ve kötü sözü ayırabiliyorsun artık bebeğim, böyle laflar etme."

"Tamam babacığım."

Nil çok usluydu gerçekten, babasını her zaman dinliyordu. Bu haline tebessüm ederken, Deren kaldığı yerden gömleğini çıkardı. Nil bir daha ses etmedi ama Deren'e sarılıp onun çıplaklığını saklamaya çalışırken bana düşünceli şekilde baktı.

"Nil, böyle yapışık mı kalacağız babacığım?"

"Hee."

"Kızım," diyerek şefkatle güldü Deren. "Öldüreceksin beni tatlılığınla."

"Ben de Kaymen'e yapışırım!" Koşa koşa yanıma gelip karnıma sarıldı. "Bana bu kez çiçek aldın mı Kaymen?"

"Gelişim biraz ani oldu, alamadım. Bir sonraki sefere alırım ama."

"Olsun olsun, sen gel yetey."

Dayanamadım, eğilip yanaklarından öpüp saçlarını okşadım. Deren elinde gömlekle kalktı ve ikimize düşünceli şekilde baktı. Burada olduğuma şaşkın olmasının yanısıra Nil ile vakit geçirdiğim için gergindi. "Karmen, bir dakika benimle yukarıya gelir misin?"

"Gelemem," dedim ve bu cevabım Nil'i güldürdü.

"Ben de geleyim mi baba?" dedi sevimli sevimli.

Deren ona öpücük atıp bana döndü. "Hakikaten sol tarafından kalkmışsın güzelim."

"Efendim?" dedi Nil.

Deren irkildi ve hatasının farkında olup kızına göz kırptı. "Güzelim, sabah sabah bu ne güzellik diyorum."

Nil'in kulağına eğilip vermesi gereken cevabı söyledim.

Nil kafa sallayıp, "Hey zaman ki halim," dedi.

Deren ittifakımız hakkında ne düşündüğünü bilemez şekilde bakınca, tırtılımı bırakıp doğruldum. Önden yürüdüm, Deren Nil'i koltukta beklemesi için tembihleyip arkamdan geldi. Üst kata çıkınca, "Soldan ikinci kapı," dedi Deren ve ben de oraya yöneldim. Çok sade, az eşyalı odaya girdim. Siyah ve kahve renkleriyle dizayn edilmişti. Deren kapıyı kapatıp elindeki gömleği saten örtülü yatağa attı. "Dün gece n'oldu? Eve nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. Ayrıca sen n'apıyorsun burada?"

"Gideyim mi?" dedim ters ters.

Deren hiddetli şekilde nefes alıp verdi. "Ne alakası var güzelim? Neden yanlış anlıyorsun?"

Kara gözlerine ne kadar tutkun olduğumu bildiğimden bakmadım. Islak, çok az tüylü göğsünü izleyip, "Hiç mi bir şey hatırlamıyorsun?" diye sordum.

Şakağını tutup ardından yanağını yokladı. "Tokat yemiş gibiyim."

"Arabadan indirirken de hassas davrandım aslında, bir yere mi çarptın acaba?" İç çektim.

Deren ensesini de ovaladı, geceden beri garip pozisyonlarda uzandığı için her yeri ağrıyordu. "Bilmiyorum ya." Geniş kapaklı dolaba ilerledi. "En son Noahla içmeye başladığımı hatırlıyorum. İçmeyecektim, onu durduracaktım ama kötü görünüyordu. Eşlik edecektim ama... ipin ucunu kaçırdık demek, pek bir şey hatırlamıyorum."

"Abime yalvardın," dedim, ona bir küçük hatırlatma yaparak.

Deren dolabından kıyafet alırken kaskatı kesildi, bir anda bana döndü ve kocaman açtığı gözlerindeki dehşetle baktı. O an bunu yaptıysa kendinden utanacak gibiydi. Adeta ürpermişti. "Ne saçmalıyorsun Karmen?"

"Şaka yaptım." Donuk şekilde kıvırdım dudaklarımı.

Deren sırtını dolaba yaslayıp elini kalbine götürdü. Gerçekten yapmış olsaydı kalp krizi geçirebilirdi. Rahatlamış nefes verip, "Bu nasıl şaka?" dedi. "Sen bugün beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Evet.

"Abilerime neden yalvarasın Deren? Bir sebebin bile yok." Samimiyetsiz bir duyguyla gözlerinin içine baktım. "Ama bana yalvardın."

Az önce rahatlayan Deren yeniden dehşete sürüklendi. Bu daha inandırıcıydı, çünkü uzun süredir bunu dilediğimi biliyordu. Hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıp, "Hayır," dedi sinirle. "Sana yalvarmadım."

Evet, bana yalvarmamıştı. Dizlerinin üzerine çöküp karım ol, demişti.

İkisi aynı şey değildi, bu yüzden henüz istediğimi yaptırabilmiş değildim. Fakat bir süre öyle bilmesinde sakınca görmüyordum. "Bunun yalanı olur mu Deren?" Evet, oluyordu. "Dizlerime kapandın,

bana yalvarmaya başladın. Dante ile Noah'ta oradaydı, seni izleyip şu salağa bak dediler. Ben de baktım."

"Sa... Salak mı dediler?"

"Evet ama haklılar, ne diyeyim. Çok şapşal görünüyordun."

Bir şeyi yapmak istiyorsam son derece iyi yapardım, yalanımı da iyi söyledim. Deren tereddütsüzlüğüme bakarak, "Yapmadım," dedi bir daha. "Hatırlamıyorum. Neden durduk yere yalvarayım ki? Bir de bana salak diyecekler öyle mi? Öldürürüm onları!"

"Demek içten içe sen de bana yalvarmayı istiyordun, bilincin kapanınca da yaptın. İnsanlar sarhoş olunca içinde tuttuklarını söylerler, yaparlar..." salla Karmen, piç zaten hiçbir şey hatırlamıyor.

"Eğer öyleyse emin ol başka şeyler söylemişimdir..."

Yangını çıkardığın gibi mi?

Deren... Nasıl dayandın o yangını izlerken? İçin soğudu mu?

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı, ben tahminim yüzünden olduğunu düşündüm ama Deren farklı bir şey söyledi. "Şey, seninle ilgili bir şeyler düşünüyordum."

Karın olmam gibi mi?

Demek ki bunu yalnız sarhoşken düşünmemişti.

"Ee, söylesene," dedim.

"Böyle... Hazırlıksız olmaz." Kaşlarını çatarak sertçe gözlerime baktı. "Gerçekten abilerinin önünde sana yalvardım mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Seni kaldırmaya çalıştım ama engel oldun. Hatta... bir şey daha yaptın."

Elini kaldırıp beni durdurdu. "Hayır, söyleme. Daha fazlasını kaldıramam." Gözlerimin içine bakarken sessizce küfretti. "Tamam! Başka n'aptım?"

Dolabına ilerleyip elimi içindeki kıyafetlerde dolaştırdım. Takımlarına, gömleklerine dokundum. Bordo gömleğini daha önce de beğenmiştim, bugün giymesini istiyordum. Gömleği ona uzatıp, "Noah'ı öptün," diye fısıldadım.

Deren'in gözleri seğirdi ve gömlek elinden düştü. "Neresinden?" diye sordu.

Parmağımla dudağıma dokundum. "Maalesef."

"Hassiktir oradan!" Kükreyip yüzüme alçaldı. "Yapmadım tabii ki böyle bir şey!"

"Deren, bu sabah şakadan hiç anlamıyorsun," diyerek parmak uçlarımda yükseldim, yaklaşırken acıyan kalbimi gizleyip yanağından öptüm. "Niye abimi öpesin? Ayrıca ben oradaydım, izin vermezdim."

Şakalarımın şokuyla sersemlemiş şekilde nefes alırken, "Niye böyle şakalar yapıyorsun?" dedi, garipseyen bir ses tonuyla. "Hangisi şaka, hangisi gerçek karıştırdım ben şu an."

Dudaklarımı teninden güçlükle koparıp tabanlarıma geri basarken gözlerimdeki ifadeyi gizledim. Deren, onu öperken bozulan saçlarımı düzeltip tutamları hafifçe okşarken neredeyse dikkati dağılmış göründü. İlgisini tamamen saçlarıma, yüzüme vermişti. "Bana yalvardığın gerçek, abimi ise sadece yanağından öptün."

Saçımı okşayan parmakları durdu. "Öptüm yani?"

"Kardeşçe bir öpücüktü." Derenle ruhum arasına giren o buzdan duvarın arkasından bakıyordum ona. Çok uzun sürmezdi, fark ederdi. Kaldığımız yerden devam ediyormuş gibi, "Yaptığın bir şey daha var," dedim.

"Yeni bir şaka ha?" Uzanıp samimi bir harekette bulundu. Burnumu iki parmağıyla kıstırdı. "İnanmıyorum artık."

"Bu şaka değil Deren," derken gözlerimde bir kırgınlık vardı. "Akşam çok sarhoş olduğun için sana kahve yaptım, ayılmanı istedim. Sen... fincanımı kırdın."

Deren, böyle bir konu hakkında şaka yapmamın eğlenceli olmayacağını düşündüğü için inandı. Başını yana eğip elini yanağımda dolaştırırken, "Bana kahve mi yaptın?" diye sordu. Takıldığı nokta yalnız bu olmuştu.

"Evet, fakat... fincanı düşürüp kırdın." Üzüntüyle içimi çektim.

Dudaklarını suçlulukla birbirine bastırdı. "Onu da hatırlamıyorum. Affedersin, sana yeni bir fincan takımı alırım."

"O babamın annem için Fransa'dan aldığı takımdı," dedim, daha önce Derenle aramızda böyle bir konuşma geçmişti. "Bir parçası eksildi. Gidip bana yeni bir takım alacaksın."

Deren'de o günkü konuşmalarımızı hatırladığı için yalan söylediğime dair bir inanç beslemedi. "Fransa'ya mı gidip alacağım?"

"Evet, o takım benim için çok değerliydi." Bu kısmı gerçekti, o fincanları çok seviyordum ama hiçbirisi kırılmamıştı. "Kırdığın için gidip yeni bir takım al."

Bir fincan için o kadar uzağa gideceğine inanamıyor gibiydi. "Annene alınmış, yani yıllar önce. Aynısından nasıl bulayım sevgilim?"

"Çok ünlü bir porselen markasına ait, senelerdir üretiyorlar." Yanağıma, saçlarıma dokunmasının yettiğine karar verip ondan uzaklaştım. "Bugün gidip altılı fincan takımını al ve gel."

Odanın içinde ilerlerken komodindeki paketi gördüm, içinden bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına koydum. Sırtım ona dönük olduğu için öfkem yüzümden okunuyordu. Yaklaştığını anlayınca o bıçak daha derinime indi. Çaktığı bir çakmakla dudaklarıma yaklaşıp sigaramı tutuştururken gözlerimin içine düşünceli şekilde baktı. "Bugün huzursuzsun. Bir sebebi var mı? Söylesene."

Beni yıktın.

Sen.

Ki, bu diğerlerinden daha acıtıcı.

Çünkü sen farklısın.

"Fincanlarımı alıp gel," dedim. O saniye bir şey anladıysa da umurumda değildi.

Dudaklarımda yanan sigaraya bakıp, "Senin için gerçekten o kadar önemli mi?" diye sordu.

Sigarayı dudaklarım arasından çekip nefes verirken, "Evet," dedim. "Sen gitmezsen Enrica'yı göndereceğim. Beni asla reddetmez, en sadık korumamdır."

Onun zaaflarını biliyordum, bendim, Nil'di, Utku'ydu. Birbirimize yaptıklarımıza rağmen birbirimiz için akan suyu durdururduk. Planlayarak söylediğim kelimeler tahmin ettiğim gibi onun için tetikleyici oldu. Avuç içiyle yanağımı sertçe kavrayıp baş parmağıyla okşadı. "Ben gidip alırım. Hiçbirisi değil, senin koruman benim. İstediklerini ben yaparım."

Kalbimdeki acı yüzünden bu odadan bir an önce çıkmak istedim. Sigaramın külünü odasının yerine silkerek, "Önce duşunu al," dedim, kibar olmaya çalışarak ama sesim sertti. "Kötü kokuyorsun."

Biraz incinmiş görününce arkamı dönüp çıktım, Deren'i odasında bıraktım. Elimde sigara olduğu için aşağıya inmeden önce koridorda bekledim, dolan gözlerimi kapatıp kapatıp açtım. Ne varsa o an orada, ben yalnızken akıp gitsin istedim.

Gözyaşlarının gittiği gibi ben de buradan gitmeyi istiyordum. Kızımın yanına dönmek, onunla vakit geçirmem lazımdı. Hatta tam şu

an ihtiyacımdı. Ona, kimsenin kendisini incitemeyeceğini söylemek istiyordum. Ama tabi, inanmaz. Yaşadıklarından sonra nasıl inansın ki?

Kızımı... incitilmemesi için Deren'den koruyacağımı asla düşünmezdim.

Gidip Karina'nın fişini o çekecek değildi. Ya da zarar verecek. Ama beni incitmek için onu kullanmıştı, bir daha yapmayacağından emin olur muydum?

Sigaramı bitirince aşağıya indim. Yalnız Nil'i değil, Utku'yu da gördüm. Utku yerde şınav çekiyordu, Nil'de onun sırtında onunla beraber alçalıp yükselirken amcasına gülüyordu. Ayrıca yaptıklarını çok doğal karşılıyordu, babası ve amcası ile bunu sık sık yapıyor olmalıydı.

"Amca biyaz havada kalır mısın? Ayağa kalkacağım..."

Utku elleri üstünde dururken Nil ayağa kalkıp onun sırtında yürümeye başladı, eğleniyordu. "Sol tarafa ilerle Nil, orası ağrıyor biraz." Kıza adeta masaj yaptırıyordu.

"Tamam Utkucuğum."

Yaklaştığımda alçalıp yükselen Utku yere çarpan ayakkabılarımı gördü ve başını kaldırıp beni. Burada olmama şaşırmamıştı, Nil çoktan söylemiştir. "Merhaba," dediğimde, tırtılım da beni görüp amcasının sırtından indi. "Abin dün sarhoştu, onu eve getirmem gerekti."

Utku'nun neden burada olduğumla ilgili soru işaretleri gözlerinden kayboldu. Nil yanıma gelirken yerden kalkıp kollarını esnetti. "Şimdi de gidiyordun sanırım?"

"Yoo," dedi Nil, ona dil çıkarıp.

"Gideceğim ama önce seninle konuşacağız," dedim Utku'ya.

Sesimdeki kararlılıkla duraksadı. Baştan aşağıya beni süzdü, üzerimde geceden kalan kıyafetlerim vardı. Nille aramdaki ilişkiyi izleyip kafası karışık şekilde, "Konuşmak istemiyorum," dedi.

"İsteyip istemediğini sormadım. Konuşacağız dedim."

Utku, daha önceki nazik tavrımın aksine olan bu ısrar karşısında biraz afallamış göründü. "Gerçek yüzün bu mu?" diye sordu. "Konuşacak neyimiz var bizim?"

"Konuşacağız, çünkü seni seviyorum ve beni anlamamı istiyorum." Ona mutfağı gösterdim.

Sesim sert olsa da sözcüklerim ona dokunmuş gibiydi. Utku benim bir yalancı olduğumu biliyordu ama birisini sevdiğim hakkında yalan söylemediğimi tahmin ediyordu. Birisini sevecek türden bir kadın bile değildim. Nil'e yaklaşıp onu kucakladığı gibi koltuğa bıraktı. "Bebeğim sen çizgi film izle, biz sana kahvaltı hazırlayalım."

"Nesguyik de koyay mısın amca?"

"Hayır, daha dün yedin. Her gün her gün olmaz."

"Babama söyleyeceğim."

Nil mutsuz olup yüzünü adeta göğsüne kadar eğerken Utku yanıma dönüp benimle mutfağa girdi. Deren duştan çıkmadan buradan gitmek istiyordum. Bu yüzden üzülerek konuşmayı kısa tutacaktım. Utku buz dolabını açıp kahvaltılıkları adaya dizmeye başladığında, karşısına geçip elindeki tabağı aldın. Sertçe bırakıp gözlerine baktım. "Beni seviyor musun Utku?"

Duraksadı. "Bu bir aşk kavgasına benzemeye başladı, lütfen abim duymasın. Ölmek için çok yakışıklıyım."

"Sen buna bir cevap veremesen de ben seni seviyorum," dedim. Yukarıdaki sahteliğime rağmen şimdi çok gerçektim. Utku'ya baktığımda aşırı benzerliklerinden dolayı Deren'i görüyor olsam da. "Ben iyi bir insan değilim Utku ama kötü birisi de değilim. En çok çıkarlarımı, sahip olduklarımı gözetirim. Sevdiklerim için dünyayı yakarım ve... zaten bu yüzden, Karina'nın katillerini bulmak için tek bir şey bile görmedi gözlerim. Sizi geç farkına vardım, fark ettiğimde de geri dönmedim. Hatalar yaptım, etiksiz davrandım. Ama... ben de tuzağa düştüm, hiç beklemezken sizi çok sevdim, kendi sonumu getirdim."

En başında beni dinlemeyi istemese de sözlerimin ona dokunduğunu gözlerindeki duygu yoğunluğundan anladım. "Sen... Nil'in babasının abim olduğunu, onu ne kadar sevdiğimizi fark ettiğinde her şeyi anlatsaydın abim o katilleri seninle birlikte bulurdu."

"Bulurdu, evet ama onu görür görmez tanımadım ki. Nasıl emin olabilirdim?" O an beni öldürmeyeceğini nasıl bilebilirdim?

Şimdi bile bilmiyordum. Baksanıza, kalbimde bir bıçak vardı.

"Tamam, bunu da anladım." Başını sallayıp hiç anlamadığı başka şeyi sordu. "Karina kaçırılmışken, canı yanmışken... Aynılarını nasıl bize yaşatabildin? Ben en çok bunu anlamıyorum."

Kısa süreli bir sessizliğin başlangıcı oldu bu kelimeler. Belki de onu derinden tatmin edecek cevabı duymak için dikkatle bakıyordu gözlerime. "Ben Nil'i kaçırdığımı değil, kurtardığımı düşünüyordum. Nil'i kızıma benzettiğim ve Derya ona kötü davrandığı için... her şeyi onun için güzel yapmaya çalıştım."

"Ancak bir deli böyle düşünür," diye homurdandı, bana tersçe bakıp parmaklarını tezgâhta gezdirirken.

Benim hakkımda dediği en doğru şeylerden birisiydi. Yine de duyunca irkilip gözlerimi ondan ayırdım. "Ben de deliyim, hem de raporlu."

"Dalga geçme şimdi..."

Sesindeki yumuşamayı fark edince dudaklarımı kıvırdım.

"Ayrıca Nil Karina'ya benzemiyor, bunu nereden çıkarıyorsun?"

Neden herkes böyle söylüyordu? Onların benzerliklerini ben mi görüyordum? Gece'de, Deren'de benzetmiyordu. O zaman benim benzettiğim neydi? Sadece... üzüntüleri miydi?

İç çekerek gözlerine baktım. "Şey, sen neler yapıyorsun? Buraya alıştın mı?"

En azından normal konuşmayı denemek istiyordum, belki bir anda değil zamanla affederdi beni. Oflayıp, "Hayır," dedi hemen. "Türkiye'ye dönmek istiyorum, buradan çok sıkıldım!"

"Bunun benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dolaba dönüp kahvaltılıkları dizmeye devam etti. "Kısmen. Fakat abim kendisi sürüklendi buraya, sana. Onu da biliyorum."

Sürüklenmiş... aşk için. O yaptığı ne için? Nefret için mi?

Acımın çok sert şekilde yüzeye çıktığını fark edince burada daha fazla kalamadım. Utku ile tekrar bir araya gelecektim ama şimdi devam edemiyordum. "Sence abinin bana olan hangi duygusu ağır basıyor Utku? Sevgisi mi öfkesi mi?"

Düşünmeden, "Sevgisi," dedi.

Neden dün gece öyle hissettirmemişti?

Solan yüzümü toparlamaya çalışıp, "Bence öfkesi," dedim ve bir an önce evden çıkmak üzere ondan uzaklaştım. Ama mutfak girişinde durup baktım. "Peki senin öfken mi ağır basıyor sevgin mi?"

Bakışlarını önüne düşürüp, "Sanki eşit," dedi.

En azından öfkesi ağır basmıyordu.

Ona yumuşak bir ifadeyle bakıp dönüyordum ki, "Şey," diyerek bu kez o beni durdurdu. Arkasını dönüp dolapla uğraştı. "Karina'yı görmeye gelebilir miyim?"

Yüzüme bakamamasına şaşırmamıştım, iyi bir şey söylüyor ya bakamazdı. Konuşmamızın biraz işe yaradığı anlayıp, "Kapım Nil ile sana her zaman açık," dedim.

Başını dolabın kenarından çıkardı. "Abime kapalı sanırım."

El sallayarak mutfaktan çıktım. Nil ile vedalaşmadan gidemezdim. İçeriye geçince onun camdan dışarıdaki polislere baktığını gördüm, beni fark edince hızla yanıma koşup sıkıca bacaklarıma sarıldı. "Kaymen, aşkım Noyah napıyor?"

Ben de diyordum ne zaman soracak...

Saçlarını güzelce okşadım. "Biraz üzgün, sevdiği kadın gitti."

Nil kaşlarını çatıp düşünmeye başladı. "Kadın mı? Kimmiş o!"

"Bir ara anlatırım bebeğim." Onu öpmek için eğildim, ipek gibi saçlarını okşayıp pembe yanaklarından öptüm. Öyle tatlıydı ki, insanı bağımlısı yapıyordu. "Ben şimdi gidiyorum. Bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum ama selamını arkadaşına ileteceğim."

Gideceğime üzülen yüz ifadesi arkadaşından bahsettiğimde tebessümle yer değişti. "Kayina'ya mı?"

"Evet."

Gözleri parladı. "Buyada bekle, bir şey getiyeceğim."

Ben cevap vermeden arkasını döndü, koşarak yukarıya çıktı. Dışarıdaki polisleri sorgulayıcı şekilde izledim ve tırtılım birazdan, elinde bir kâğıtla aşağıya indiğinde merakla baktım. "O nedir güzelim?"

Utana utana zarf olduğunu anladığım kâğıdı uzattı. "Ben Kayina'ya mektup yazdım."

Duyduğumla beraber kalakaldım, aklına böyle bir şeyin geldiğine inanamadım. Zarfa konmuş, üzerinde Karina'nın adı yazan mektubu alırken, "Şapşal, sen yazmayı bilmiyorsun ki?" dedim.

Surat astı. "Ben söyledim amcam yazdı Kaymen! Ben yazmış oldum."

O an Nil'e duyduğum sevgiyi koyacak hiçbir şey bulamadım, adeta içimden sızdı, gözlerimden okundu. Mektuba ve sonra onun masum mavi gözlerine bakarak gözyaşlarımı sonuna kadar tuttum. Sonra eğilip Nil'i kalbime, kızımın olduğu yere çekip sıkıca kucakladım.

"Teşekkür ederim Nil. Bir gün... Karina uyanırsa umarım kendisi okur mektubu."

"Tamam aşkım."

O an Nil'i bırakmak ölesiye zor geldi ama yanına gitmeyi daha çok istediğim tek kişi vardı o an. Tırtılımı öpücüklere boğdum, eşyalarımı alıp evden hızla ayrıldım. Arabama gidene kadar gözyaşlarımı tuttum, şoför koltuğunda otururken de mektubu kalbime bastırıp gözlerimi yumdum. "O yangını ben değil, Derya çıkarmıştı. Ama sen bedelini bana ödettin."

Sen de kızının kaçırılmasının bedelini ona ödettin.

İç sesimin devreye girişinden nefret edip, "Sus," diye bağırdım ve arkama yaslanıp direksiyonu tuttum. Arabayı sertçe çalıştırdım ve uzaklaşırken evin kapısının açıldığını gördüm. Deren, üzerine giydiği bordo gömleği ve siyah kumaş pantolonu ile eşikten dışarıya çıkıp aracıma hayretle baktı. Bir anda gitmeme şaşırdığı açıktı. Ama durmadım, gözlerine ruhsuzca bakıp hızla evinden gittim. Yolda da alacağı fincanın görselini ve alacağı yeri mesaj olarak attım, aramasını da cevapsız bıraktım.

Arabayı oldukça hızlı kullandım, marina tarafından gittim. Sicilya, etrafı denizlerle kaplı bir kara parçasıydı ve denizi berrak, güzeldi. Eve yaklaştığımda korumalar arazi kapısını açtı, arabamın etrafında pervane oldular. Bahçeden girince arabamı korumalardan birisine verip köşedeki Enrica'ya baktım. "Yokluğum fark edildi mi?"

"Salvador Bey fark etti efendim."

Tabi, gözünden kaçmıyordu. Evin hakimiyetini çok önemsediği için kimin girip çıktığını ilk kendisi fark ederdi. Yanından geçerken Enrica'ya yaklaşıp bir ricada bulundum. "Özellikle senin yapmanı istediğim bir iş var Enrica. Türkiye'den birisini getirmeni istiyorum. Ben kişisel bilgilerini sana ileteceğim, irtibatı kuracağım. Sen de helikopterle günübirlik buraya getireceksin."

"Tabi." Sordu. "Kimdir efendim?"

"Ece Güzel."

"Tamamdır efendim."

"Bir şey daha var." Nazikçe gülümsedim. "Benim için Fransa'ya gidip kısa sürede dönmen lazım. Söyleyeceğim yerden bir takım fincan

almanı istiyorum. Sana hangi fincanı ve nereden alacağını söyleyeceğim. Helikopteri kullan, birkaç saate dön. Deren'den önce."

Enrica için tuhaf istekler yoktu, başlı başına yaşadığımız hayat zaten tuhaftı. Derhal başını salladı. "Birkaç saate dönerim efendim."

Enrica'ya gerekli tüm bilgileri verip eve yürüdüm. İçeriye girdiğimde gitmek istediğim yalnız kızımın yanıydı. Kızaran gözlerimi silerek asansöre yönelirken Sara'nın mutfaktan çıktığına şahit oldum. Elinde bir tepsi vardı, kahvaltı masasını kuruyordu. Beni gördüğünde nazikçe selam verdi. "Günaydın efendim. Bir isteğiniz var mı?"

"İyiliğin Sara, iyiliğin..."

Asansöre binip doğrudan kata çıktım. Önce bu bitik halimden eser bırakmamak için odama girdim. Kapıyı çarpıp giyinme bölümüne ilerledim, tuttuğum yaşlarla beraber kendime kıyafet seçtim. En sevdiğim parçalardan birisini dolabımdan çıkarıp kenara bıraktım, birkaç takı aldım ve topuklu ayakkabı seçtim.

Banyodan, üzerimde yoğun duş jeli kokusuyla çıktım ve aynadan kendi ruhsuz gözlerimi izleyerek kurulandım. Bakışlarım kıpkırmızıydı, sinirden ve gözyaşlarından dolayı. Çıkardığım elbiseyi giydikten sonra saçlarımı kurutup makyaj masama yöneldim. Deren'in geçen gün dokunduğu her şeyi elimin tersiyle itip bir küçük gürültü çıkardıktan sonra sevdiğim koyu kırmızı ruja uzandım, dudak çizgilerimden içeriye sürdüm.

Hazırlığım biter bitmez kızımın yanına geçtim. İçeriye girdiğimde Gece onunla konuşuyordu. Beni görünce önce bir süzüp ıslık çaldı ve akabinde, "Hoş geldin," dedi. "Gece apar topar gittin. Bir sorun mu var?"

Karina'mın yanına geçince baktığım ilk şey cihazlar, sonra yüzü oldu. Elbette uyuyordu, hep uyuyordu, hiç kıpırdamıyordu. "Deren sarhoştu, eve götürdüm," dedim, yutkunarak. "Gecenin yarısında uyandırdım seni, özür dilerim. Yol yorgunuydun, dinlenemedin."

"Yok canım," dedi hemen. Elinin tersi Karina'nın yanağına dokunuyordu. "Teyzeciğimle vakit geçirdim, senden bahsettim. Uyumaktan daha iyi geldi. Hep uyuyor ya... insan uyanmasını bekliyor, her dakika tepki verecekmiş gibi hissediyor."

"Ama vermiyor." Karina'nın yüzüne, masumiyetine bakarken gece duyduğum kelimeler canımı bir daha yaktı. Karina'nın o yangında olduğunu düşündürmüştü bana, öldüğünü. Sanki... onun ölümüyle

çektiğim acı yetmemiş gibi. "Uyanmıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir işaret bekliyorum. Ondan ya da Tanrı'dan."

"Şimdi terziye sökük dikmeyi öğretmek gibi olacak fakat ben araştırdım, seneler sonra bile uyanan vakalar oluyormuş Karmen..."

"Karina'nın öyle bir vakti yok," diye fısıldadım kızımın elini tutarak. "Organları gün geçtikte zarar görüyor. Üstelik onu incitmek isteyen, beni onunla yaralamak isteyen çok insan var. Hep çok masumdu, hep günahlarımın bedelini ödedi. Artık buna dayanamıyorum. Böyle bir anne olmaya dayanamıyorum."

"Sen harika harika bir annesi," dedi kızarak. "Mark ve diğerlerini buldun. Ona zarar verecek başka kimse yok ki. Ama mafyasınız tabi, başka düşmanlarınız mı var?"

"Keşke düşmanım olsaydı bunu yapan, sevdiğim olmasaydı." Deren'i anlıyordum. Artık ben de aşkla nefreti karıştırıyordum. İsmi kafamdan geçince bile gözlerim kararıyordu.

"Sevdiğim derken?" Şüpheyle yaklaştı. "Karmen, bir şey mi oldu canım? İyi de görünmüyorsun. Ağlamışsın, kapıdan girer girmez anladım."

İşaret parmağımla gözlerimin altında biriken birkaç damlayı sildim. "Karina'nın benim yüzümden kullanılmasına, incitilmesine tahammül edemiyorum Gece. Deren'in bile saygısı yok ona, çektiği acılara..."

"Deren mi? N'aptı? Karina ile ilgili bir şey mi söyledi?" Bu kez sesi sinirliydi. "Öldürürüm onu bak."

"Ona güveniyordum, gerçekten. O her defasında bana güvenmediğini söylerken ben kızımı bile ona emanete ettim..."

Gece, birbirinden alakasız kurduğum cümleler karşısında, "Sanırım güvenini kırdı?" dedi. "Zaten, nasıl güvenirsin ben anlamıyorum Karmen? Tamam, birbirinize duygularınız var ama... kızını kaçırdığın bir adama güvenemezsin."

Gece'ye doğru baktım. Aslında... çok doğru söylüyordu. Ona güvenemezdim, öyle hissettirse bile. Beni yaralamak isteyeceğini tahmin etmeliydim. Öfke doluydu, bunun bir şekilde yansıyacağını düşünmeliydim. Kendi içinde duygularıyla savaşıyor sandım, en fazla acımasızca konuşur sandım ama... o bıçağı hep saklıyormuş, kalbime saplamak için.

O bıçağı getirip gerçek anlamda, fiziken kalbime saplasaydı canım bu kadar acımazdı.

Biz birbirimize n'apıyoruz?

Daha ne kadar alçalacağız?

Gece ile daha fazla konuşamadım, Karina'dan başkasını göremedim. Kızımı alıp gitmeyi istiyordum. Her şeyden, Deren'den bile uzağa gitmeliydim. Karina ile yalnız ben kalırdım. Kızımı kimsenin hedefi olmadan yaşatırdım, uyandırırdım. Uyanmasa da... önce onun fişini, sonra kendi fişimi çekerdim.

Kahvaltıya inmediğimde Gece bana bir tepsi getirdi. Cappuccinomu içip biraz kuruvasan yedim. Salvador, Angel iyileştiği için ona erkenden kuruvasan almıştı. Midemin bulantısı geçince doğum kontrol hapımdan bir tane daha aldım. Dün atlamıştım, kendime bunu bir daha tekrarlamamayı söyledim.

Carlos, bugün de öğleden önce eve geldi. Deren hâlâ ortalıkta yoktu. Beni aramıştı ama açıp çekmediğini söyleyerek suratına kapatmıştım. Umarım Fransa için yola çıkmıştır, fincanlarımı alıp gelir. Ben Deren'e neler yapacağımı düşünerek Karina'mı izlerken Carlos bir süre onu kontrol edip aşağıya indi. Sara'nın ona yaptığı kahveyi içerken koltukta oturuyordu. Ben de kollarımı göğsümde bağlamış, camdan dışarıdaki havuzu izliyordum.

"Bugün pek iyi değilsin," diye konuştuğunda bile ona bakmadım, öfkeyle nefes alıp omuzlarımı silktim. "Karina'yı gördün, neden hâlâ buradasın?"

Carlos, fincanını dudaklarına götürürken duraksadı. "Kabalaşma. Kızımın yanından gönderemezsin beni."

"Şu an benim yanımdasın," dedim tersçe.

Tavrım Carlos için düşündürücü oldu ve fincanını koltuğun içecek bölmesine sertçe bıraktı. "Sevgilinle kavga ettin anlaşılan. Zaten ortalıkta da yok, olsaydı dibinden ayrılmazdı..."

Deren'e delicesine öfkeli olsam da onu koruma içgüdüsü bilinçsizce devreye girdi. "Lafı döndürüp dolaştırıp ilişkime, Deren'e getirmenden bıktım Carlos!"

"Sen de kızının babası olduğumu hatırlayarak davran! O piç bile benden çok görüyor kızımı!"

"O da göremeyecek artık," dedim sinirle kafamı sallayarak.

"Bak." Carlos koltukta öne doğru kaydı. "Beraber yaşamayı kabul etmedin, o zaman şöyle yapalım..." omzumun üstünden ona dönünce Carlos'un gergin bakışlarıyla karşılaştım. "Karina birkaç gün seninle,

birkaç gün benimle kalsın. Aralıklı olarak. Onunda daha çok vakit geçirme imkanım olur."

Gözümde kusursuz bir seğirme başladı ve Carlos yutkunarak bana bakarken, ayaklarım beni ona götürdü. Koltuğun önünde durup ona doğru eğildim ve ellerimi koltuğun iki yanına koyup, "Asla," dedim. "Bu fikri aklından çıkar."

Gözleri yüzümde dolaştı ve arkasına doğru yaslanıp, "Yoksa?" dedi.

"Karina sence kolaylıkla yer değişecek durumda mı aptal?" Elimi omzuna koydum, göğsünden aşağıya kaydırdım. Carlos'un ilgisi dağıldı ve gerildi. "Hep benimle kalacak. Sana, onu her zaman görebilirsin diyorum. Haddini aşmaya başladın, yeter."

"Karmen, o benim de kızım! Nüfus dairesine başvurdum, resmi olarak kızım olduğu kayıtlara geçecek. Soyadı da Russo olmayacak." Elini yanağıma dökülen saçlarıma uzatıyordu ki, sertçe ittim bileğini ve bu ona kızdırdı. Çenesini yukarıya dikti. "Karmen, eğer adil olmazsan velayet davası açarım."

Gözlerimi kapattım ve bu çok kısa sürdü. Sertçe onun belindeki silahı çekip kendisinden uzaklaştım ve namluyu göğsüne çevirdiğimde, Carlos önce beline, sonra dehşet içinde bana baktı. Ellerini sakince yukarıya kaldırırken sinirle güldü. "Ciddi misin sen?"

"Sen ne kadar ciddiysen o kadar ciddiyim," diye bağırdım ve parmağımı korkusuzca tetiğe dokundurdum. "Russo soyadı o kimlikten kalkmayacak, istersen yanına kendi soyadını da eklersin. Velayet davası ise açmayacaksın. Ama sen..." koltuğa yaklaşıp silahı terleyen alnına koydum. "... şaka yaptın değil mi? Beni biraz kızdırmak istedin?"

Artık hiçbir şeyden korkmadığımı gözlerime bakıp da görmeyen yoktu. Belki öldürmek için değil ama o an gerçekten Carlos'u vururdum. Bunu görebildiği için, "Evet," dedi dişleri arasından. "Şaka yaptım."

"Ben anlamıştım zaten..." gülümseyerek eğildim, silahını yanına koydum. "Ben de şaka yaptım." Arkamı dönüp tekrardan cama yürüdüm. "Çıkarken kapıyı kapatırsın."

Söyledim ya, elbette giderken kapıyı açık bırakıp gitti.

Elimi sinirle saçlarımdan geçirdim. Ne istediğini anlamıyordum. Kızını dilediğinde görüyordu, fazlasını yapamazdım. Belki birkaç gün kendisinde kalması adil olurdu ama Karina yer değişecek durumda

değildi ve... kızım, kalbim benden ayrılamazdı. Onunla yalnız ben vardım, hep ikimiz olacaktık.

"Seni kızdırdı mı?"

Yaman'ın sesini duyunca arkama doğru baktım. Deren gelmemişti fakat o buradaydı. Kasılıp sinirle, "Sen bizi mi dinliyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi utanmadan.

Sinirle güldüm, neredeyse bir daha ağlayacaktım. "Git de Deren'e yetiştirtir. Artık benden çok onun yanında olduğun çok aşikâr."

Gözlerinde gerilime sebep olan bir kuşku uyandı. "Deren mesaj atmıştı Carlos gelirse haber ver diye ama tabi... istemiyorsan söylemem."

"Hayır, söyle," dedim hemen. Sinirle kollarımı sıktım. "Hatta baş başa konuştuğumuzu da ekle."

"Emin misin?" diye sordu, anlamsız kalan bu isteğime.

"Evet."

Yaman bir adım yaklaşıp iki adım geriye çıktı, bir türlü o soruyu soramadı. Rahatsızca ensesini kaşıyıp gitmek üzere döndü ve sonra omzu üstünden bakıp, "Gece'nin yanına çıkmak istiyorum, hangi odada kalıyor?" diye sordu.

"Karina'nın yanında," dedim sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıp. "O seninle konuşacak mı bilmiyorum ama şansını dene."

Yaman ayrıldığında sinirle dışarıya yürüdüm. Kapıyı açıp korumalara baktım. Kendi aralarında sohbet ediyorlardı. En yakınımdaki korumaya seslenip, "Arabayı hazırlayın," dedim. "Orospu çocuklarının yanına gidiyoruz."

Korumalar öne çıktı. "Mark'ın yanına mı efendim?"

"Evet."

Sinirimi onların üzerinde atacaktım.

Yukarıya çıktım. Kızımın odasına gelince içeriden Gece ile Yaman'ın kısık konuşmalarını duymuştum. Kapıyı açıp girdim ve ancak kızımı gördüğümde sinirim uçtu, acıyan yüz kaslarım gevşedi. Onlarla konuşmadan Karina'mla ilgilendim. "Aşkım, seninle vedalaşamadan bir yere gidemiyorum biliyorsun. Birkaç saate döneceğim." İtalyanca konuştum. "Umarım ben döndüğümde uyanmış olursun." Gülümsedim, yalnız kızıma, kalbime.

Kızımı yanaklarından, boynundan, saçlarından öpüp doğruldum. Yüzüm ve vücudum eskisi gibi katılaşırken de Gece ile Yaman'a baktım. "Birbirinizi özlediniz. Kazayla kızımın yanında öpüşüp sevişmeyin."

Gece ayağa kalkıp elini açık kalan ağzına kapatırken, Yaman arkasından yaklaşıp Gece'nin saçlarını omzundan çekti ve yanağına hafifçe dokundu. "Bu evde bir sürü boş oda var."

Gece ona gününü gösterirken odadan ayrıldım. Ceketimi alarak gitmeden önce bir kat aşağıya indim. Yengemi görmek istiyordum, Salvador hâlâ onunla ilgileniyordu. Noah odasındaydı, onunla konuşacaktım ama öfkesinin biraz dinmesini bekliyordum. Dante ise sabahın ilk ışıklarında evden ayrılmıştı, Portekiz'den gelen misafirlerini kendisi ağırlıyordu.

Kapıyı tıklattım ve ses gelmeyince tereddütle içeriye girdim. Abim ile yengemin sesi giyinme bölümünden geliyordu. Büyük odalarında ilerleyip onlara yaklaştığımda yengemin pufun üstünde oturduğunu, abimin ona kıyafet seçtiğini gördüm. Yengemin üzerinde askılı geceliği vardı, abim seçtiği bir beyaz elbise ile ona yürüyüp karşısında durdu ve yengemin kızıl saçlarını sırtına doğru attı. "Sen hiç yorulma bebeğim. Ben çıkarıp giydireceğim."

Yengem iyi görünüyordu, ellerini abimin göğsüne koyarken gözleri başka hiçbir şeyi görmüyordu. "Çıkardıktan sonra giydirmeyebilirsin," dedi abime.

"Yaralısın," dedi abim. "Ve izleniyorsun."

Angel'ın kaşları çatılırken ben yüz buruşturarak onlara yürüdüm. Yengem ancak o zaman beni farkına varıp neşeyle gülümsedi. Yaralarını gülümsemesiyle kapatmasına ben de gülümsedim ve eğilip yanağından yumuşakça öptüm. "İyi misin bebeğim?"

"İyiyim ama hâlâ dikişlerime alışamadım..." bir çocuk gibi ofladı. Bence bu evde Karina'dan sonraki en tatlı kişiydi.

"Az kaldı, kısa süre sonra dikişlerini aldıracağız." Geriye çekilince beyaz tenine, birkaç çiline, doğal renkli saçlarına hayranlıkla baktım. "Hiç yara almamış, yorulmamış gibi, o kadar güzelsin ki."

"Karina gibi yani?" dedi yüzünü abimin karnına yaslayıp kollarını beline dolarken.

"Şu işveye cilveye bak," dedim hayretle. Eğilip bir daha öptüm yengemi. "Abimin senin karşında gerçekten hiç şansı yoktu."

"Benim de onun karşısında şansım yoktu," dedi Angel, abimin çıplak karnını öperek. Her hücresinden abime duyduğu hayranlık akıyordu. Yüz buruşturarak güldüm. "Ona bir baksana, hayatımdaki en yakışıklı, en seksi, en iyi adam."

Abim yengemin çıplak kolunu okşayarak geceliğin uçlarından tuttu ve yukarıya çekip çıkarırken, "Çık," dedi bana, uygunsuz bir sesle.

Cidden çıkmam gerekiyordu.

Arkamı döndüğüm gibi koşarak çıktım. Koridordan, onlar bir gürültü çıkarmadan ayrıldım. Aşağıya indiğimde aracım hazırdı. Birinin şoförlük yapmasını istemedim. Siyah Bugatti'yi kendim kullandım ve korumalar beni takip ederken Mark'ın olduğu yere ulaştım.

Sigaramı içerek yukarıya çıktım, Mark ve diğerlerinin olduğu odanın kapısını korumam açtı. Aromalı sigaramı içerek girdiğimde karşılaştığım manzara rezaletti. Bir kere içerisi çok kötü kokuyordu, etrafta kan ve deri parçaları vardı. Benden sonra Carlos gelmişti, hepsine eziyet etmişti. Köşedeki cesette... Andrei'ye aitti.

Carlos Karina için onu öldürmüştü.

Mark ve Valeri yerde kendinden geçmiş vaziyettelerdi, korumalar onları ara ara dövüyordu. İlk hedefim Mark oldu ve yanına ilerleyince tek dizimin üzerinde alçaldım. Suratı şiş ve kanlıydı, gözü morarmıştı. Dudaklarını okuyunca su istediğini anlayıp, "Bizim korumaların kabalığına aldırma canım," dedim. Mark'ın şiş gözleri birkaç saniye sonra güçlükle aralandı. "Sana su vereyim." Sigaramı çıkardım ve o henüz gözlerini odaklayamamışken külünü dudaklarına sertçe bastırdım.

"Ah!"

Çığlığını büyük bir keyifle dinledim ve küller derisine yapışana kadar sigarayı çekmedim. Sonra kaldırıp yanağına doğru gezdirdim külleri, elmacık kemiğine sertçe bastırdım. Çığlık atarken sesi titriyordu ve gözleri korkunç şekilde büyümüştü. "Sana çok yakıştı," dedim dudağındaki ize bakarak. "Fotoğraflarını çekeyim, Rusya'ya gönderirim. Ahbapların seni merak ediyordur."

Acıyla inlerken söylediklerimi duydu ve korumalarımdan birisi yaklaşıp yakından onu fotoğraflamaya başladığında, "Yapma!" dedi. Gözlerindeki ifade korku ile nefretti. "Beni... itibarımı..."

"Yapma," diye tekrarladım ve çantamdan yeni bir sigara çıkarırken gözlerine baktım. Korumam direkt çakmağıyla uzanıp sigaramı tutuşturunca bir iki nefes aldım. "Senden duymayı en çok beklediğim şey bana yalvarman. Sanırım bazı erkeklerin bana yalvarması hoşuma gidiyor."

Vücudunun bazı yerleri kırıktı, bu yüzden hareket edemiyor, karşı koyamıyor, yalnız gözleriyle ifade ediyordu duygusunu. İnlemeyi hiç kesmeden, "Öldür," dedi, sesi çok cılızdı. "Artık... bitir."

Korumama dönüp, "Ses kaydı aç," dedim. "Yalvarmasını kaydedelim, öldükten sonra açıp dinlerim. Çok büyüdüğünde kızıma da dinletirim."

Mark'ın ağzından acı bir gülüş çattı. "Ben öleceğim ama sen... kızını asla bulamayacaksın."

"Off, geri zekâlı," dedim korumam dilediğimi yaparken. Sigaramdan biraz daha içtim. "Karina'yı günler önce buldum, evimde, benimle."

Mark'ın tamamıyla kaybettiğini anlatan yüzüne karşı kahkaha attım ve onun başı iki yana sallanırken, "Hayır," çıktı dudaklarından. "Bulmadın, söylemem için..." dudağındaki acı yüzünden konuşmaya devam edemedi, gözlerini kapatarak inledi.

Üstündeki yırtık, kanlı gömleğine bakarak sigaramı çıkardım ve onun gözleri kapalıyken sıcacık külü pantolonun üzerinden sertçe penisine bastırdım. Köz birkaç saniye sonra kumaşı yaktı ve derisine ulaştı. Mark'ın kasılan bedenini hissettim ve can havliyle bağırıp elini kaldırdığında, korumam ayağıyla eline tekme atıp bana dokunmasına engel oldu. "Mersi," dedim korumama göz kırpıp ve sigarayı daha sert bastırdım. Ne kadar acı çektiğini attığı çığlıklardan dinledim.

"Tahminen yedi sekiz kırığı var efendim," dedi koruma. "Carlos Bey sandalyeleri üzerlerinde parçalamıştı."

"Ölmeden önce tüm kemiklerini kıralım," diyerek sigarayı çektim. Yüksek sesle konuşmak zorunda kalmıştım Mark'ın çığlıkları yüzünden. "Fotoğrafları Rusya'daki ahbaplarına gönderin, basına da. Her yere yayılsın, dostu düşmanı görsün. Kulaktan kulağa da benim yaptığımı iletin, Karmen Russo yapmış deyin."

"Tabi efendim."

Küçükken hatırladığım bir anım vardı. İşaret ile orta parmağımın arasını kesmiştim o kadar acımıştı ki, odama koşup ağlamıştım.

Oradaki deri öyle zayıf ve hassastı ki, parmaklarımı kullanmaya çalıştığımda gerilip acıyordu. Bu acıyı tattırmak istediğim için korumamdan bıçak istedim, inleyen Mark'ın sağ elini tuttum. Kendini geriye çekmeye çalışsa da kırık kemikleri ve ezik vücudu izin vermiyordu. Gözlerinin içine bakarken bıçağı sertçe parmaklarının arasına sürttüm. Deri kesildi ve kan sızarken Mark küfretti. İki elinin tüm parmak aralarına aynısını yaptım, avuçlarına kan birikirken gülümsedim. Attığı her çığlığı kaydettim, o öldüğünde bile hâlâ çığlık atıyor olması için.

Parmak aralarını kestikten sonra acıdan bayıldı. Ben de bu sırada Valeri ile ilgilendim, aynı muameleyi ona da yaptım. Carlos çok şiddet uygulamıştı, yüzleri tanınamaz haldeydi. Andrei'nin cesedi çürümeye başlıyordu ama insan gibi gömülmesini istemiyordum. Mark uyanana kadar Andrei'ye vakit ayırdım, cesedini parçalamaya başladım. Ellerini kollarından, kollarını omuzlarından söktüm. İçeriye yayılan kokuda boğuldum, kan da ıslandım. O akşam Mark'a ziyarete gidip her şeyi başlatan bu adam olmuştu.

Andrei olmasaydı Karina'm kırılmayacaktı.

Mark'ın inlemesini duyduğumda yorulmuş ve kana, tere batmış şekilde yeni bir sigara yakarak ulaştım yanına. Beni gören gözleri bir şeytanı görmüş gibi olduğunda da güldüm. Ellerini zorlukla hareket ettirip ayakkabıma tutundu. "Yap... Yapma. Öldür beni... bırak."

"Karina'yı nasıl boğduğunu gülerek anlatmıştın hatırlıyor musun? Nasıl nefessiz kaldığını, ellerinin çırpındığını anlatıyordun. Bebekti o, minicik, masum... Sen cani orospu çocuğu. Öleceksin ve arkandan ağlayan bir annen olmayacak, kızımdan bile yalnız öleceksin."

Topuklu ayakkabımla kafasına çıktım ve sivri topuğumu gözüne sertçe bastırdım. Duyduğum en büyük çığlığı attı ve öyle ki, dışarıdaki korumalar hızla kapıyı açıp içeriye baktılar. Ne yaptığımı gördüklerinde de sessizce kapıyı kapattılar. Hep beraber onun çığlıklarını dinledik ve son sigaramın izmaritini de üzerine fırlatıp geriye çıktım. Gözünün altındaki bir kırmızılık yüzeye çıkmış ve irisi kaybolmuştu. Çok üzücü, kör kalmıştı.

"Bir doktor çağırın, bunun sikini kessinler ama ölmesin." Korumanın yanına yürüyüp çantamı aldım, Mark'ın çığlıklarına yüz buruşturarak ekledim. "Abimler gelecek, Mark'a kendi eziyetlerini

yapacaklar. Sonraki gelişimde... Mark'ı öldüreceğim. Bu, onun yaşamasına tahammül ettiğim son seferdi."

Oradan korumalarımla ayrıldım ve aracıma giderken bugünü beşinci sigarasını yaktım. Toplamda bir ayda bile bu kadar sigara içmemiştim. Sahil kenarına gidip ellerimi direksiyondan çektim ve denizi izlerken hıçkırarak ağlamaya başladım. Öfke... böyle çıkarılır, sinip gider, azalır belki. Ama kırgınlığım nasıl geçer, neye dönüşürdü?

En mutlu anımda bana tuzak kurdu.

Bir daha kızımın öldüğünü düşündüm, çünkü o bunu düşünmemi istedi.

Aşk mı? Olsa n'olur ki? Aşk olsa n'olur, o ve ben birbirimizi en adice parçalandıktan sonra?

Aracımı hareket ettirip gözyaşlarımı sile sile evime ulaştım. Araziden girerken gözlerim kıpkırmızıydı. Evin kapısını açan Sara'ya teşekkürümü ilettim ve o hayretle üzerime bakarken, "Banyo mu hazırlayabilir misin?" diye ricada bulundum.

"Siz iyi misiniz efendim?"

Ona kötü davranmanın mahcubiyetini hâlâ taşıdığım için gözlerine bakamadım. "İyiyim, temizlenmem lazım."

O hızla uzaklaşırken içeriye yürüdüm. Enrica'yı da o sırada gördüm, salon sehpasına bir kutu bıraktı ve doğrulduğunda beni fark etti. "Efendim..." Kanlı, vahşi halimi görünce bekledi. "Fincanlarınızı aldım. Özel yapım altılı porselen."

Kızarık gözlerimle ve kirli ellerimle oraya ilerledim. Sehpadaki kutuya bakarken an an dudaklarım kıvrıldı. Deren'den önce dönmüştü, Deren'de Enrica'nın kendisinden önce bana fincan alıp geldiğini öğrenecekti. "Çok teşekkür ederim canım. Ücretini sana havale edeceğim, misliyle beraber."

Göz kırpıp çıkması için elimle nazik bir hareket yaptığımda evden ayrıldı. Fincanlarımı kutusundan çıkarıp orada bıraktım ve yukarıya çıktım. Sara'nın hazırladığı banyoya girip küvete yerleştim, sol kolumdaki izlere bakarak köpüklerin içinde kayboldum.

"Benden bir isteğiniz var mı efendim?"

"Dante'ye aşık mısın?" diye sordum, izlerime, yaralarıma dokunarak.

Sara'nın nefesi sertçe kesildi, onu göremesem de yaydığı panik havasının farkındaydım. Ancak birkaç saniye sonra, "Haddime değil

efendim," diye fısıldadı, küçülen sesiyle.

Ona döndüm ve aşağıya eğdiği yüzüne bakarak, "Sen de hadsizlik yap o zaman," dedim ve göz kırptım.

Sara kafasını kaldırıp aynı panikle bana bakınca bu konuşmanın onu utandırdığını anladım. Dudağımı kıvırdım, gözlerime yaşlar batarken de isterik bir nefes alıp, "Çıkabilirsin canım," dedim ve onu serbest bıraktım.

Sara hemen ortadan yok oldu, koşarak çıktı. Yanaklarımı bir daha ıslattım ve dudaklarımı parçalarcasına ısırdım. Ağlamamalıydım, hissettiğim bu olsa da. Buradan çıktıktan sonra dünyada en sevdiğim insanın yanına gidecektim, sırf bu yüzden ağlamamalıydım.

Fakat...

Hislerim ölümümse, yaşamım yalnız bedenimdi.

Kızımın yanında olmadığım her saniye kalpsiz bir robot gibi hareket ediyordum.

Küvetin içinde geçirdiğim vakitte çok şey düşündüm. Hatta bunu hak ettiğimi bile düşündüm. Ben Deren tarafından bana her şeyin yapılmasını hak ettim, doğru. Ama... ben ona şefkati, merhameti yüzünden aşık oldum. Ben hak etsem de onun Karina'yı kullanmayacağını derinlerimde hissettiğimden aşık oldum.

Aramızda aşk vardı.

Fakat güven yoktu.

Küvetten çıkıp banyodan ayrıldığımda güneşin battığını gördüm. Beyaz bornozumla kıyafet bölümüne geçerken de yatağımın üzerindeki çiçek buketimi görüp duraksadım. Odaya ilk girdiğimde orada değildi, kim getirmişti?

Yoksa... Deren mi?

Gelmiş miydi?

Bayağı süslenmiş bir buketti. Bir kartı olup olmadığına baktım, yoktu. Ben kırmızı, beyaz ve mor çiçekleri severdim ama bu da güzel bir buketti. Pek umursamadan üstümü giyinmeye başladım. Askılı bir bluz ile yüksek bel pantolonumla ayrıldım odamdan.

Karina'nın odasına yürürken de asansörden Dante'nin çıktığını gördüm. Ceketini omzuna atmış, bana yürüyordu. Aramızdaki ufak gerginliği unutmuş olmalı ki, gülümsüyordu. Karşımda durunca eğilip alnımdan kibarca öptü. Bir katil ne kadar kibar olursa işte...

"Çiçeklerini beğendin mi?"

Ah, Deren almamıştı demek.

Neden öyle ummuştum?

Sanki telafi mi olurdu...

"Sen mi aldın?"

Dante nemli saçlarımı avuç içleriyle okşayıp, "Hayır," dedi huzursuzca. Söyleyeceği şeylerden memnuniyet duymadığını gözlerinden okudum. "Görüştüğüm Portekizli adamın oğlu bu görüşmede senin de olacağını sanıyormuş, çiçekleri getirmiş. Kibarca verdiği için aldım, bir sonraki görüşmeye seni de bekliyormuş..." kafasını iki yana salladı. "Daha çok bekler."

Geceyi kalbim kızımla ve hain düşüncelerimle geçirdim. Yıldızları da gördüm, ay ışığını da. Güneşi de, aydınlandığında. Ertesi gün olduğunda telefonumda Deren'den on bir tane cevapsız arama ve mesaj vardı. Eğer İtalya'da olsaydı cevapsız aramalar için evime kadar gelirdi ama Fransa'daydı, muhtemelen de birazdan dönmüş olurdu.

"Ona bunları öğrendiğimi ne zaman söyleyeyim Karina? Bence bir süre daha oyun oynamalıyım..."

Üzerimde dünden kalma kıyafetlerimle odadan çıktım. Kendi odama geçince dolaptan bir süre kıyafet bakındım, sonra da en sevdiğim elbiselerden birisine uzandım.

Elbisemi giyindikten sonra saçlarımın kenarlarına parıltılı iki toka takıp koyu bordo renkli ruju sürdüm. Hazır olunca odadan çıkıp kızımın yanına döndüm. Asla açamadığı gözlerine bakıp boğazımdaki yumruyla etrafımda döndüm. "Nasıl olmuş Karina? Güzel miyim?"

Evet anneciğim.

"Teşekkür ederim anneciğim, sen de çok güzelsin."

Topuklu ayakkabılarımla koşarak yanına gittim. Sabahki bakımını yapmış, tertemiz kıyafetlerini giydirmiştim. Omzundan, yanağından, kokusunu çok az aldığım boynundan öpüp doğruldum. "Şimdi birilerine gününü göstermeye gideceğim bebeğim."

Kapısını kilitleyip aşağıya indim, ailem kahvaltıdaydı ama Noah yoktu. Ne yanımıza geliyor ne de bizim gitmemize izin veriyordu. Fakat böyle olmazdı, konuşmam lazımdı. Gece'de kahvaltıya inmişti, Angel'da. Salvador, yengeme yemeğini yedirirken Gece onlara gülümseyerek bakıyordu. Dante'nin nerede olduğunu düşünürken bahçeden gelen araç sesini duyup duraksadım.

Kalp atışlarım arttı.

Deren... gelmişti.

Sara arkasında Dante ile mutfaktan çıktığında onu durdurup kapıya kendim ilerledim. Yüzümde bir ifadesizlikle ve içimde hınçla kapıyı açtığım anda bir ses duydum. Bakışlarımı göz hizamdan aşağıya kaydırınca da beklemediğim şekilde şaşırdım. Nil, elindeki kutuyu bana uzatırken, "İyi ki doğdum Kaymen, iyi ki doğum Kaymen," diye neşeyle şakıyordu.

Onun burada olmasına karşı verdiğim ilk tepki sessizlik oldu. Mavi gözlerinin ışığı eve bir aydınlık getirmiş gibi hissettim. Deren'in onu malikaneye getireceğini asla düşünmezdim ama... Deren'in onu yapacağını da düşünmezdim, ya da beni affedeceğini de. Somurtkan dudaklarım kıvrılırken, "Bugün benim doğum günüm değil," dedim anladığım kadarıyla.

"Kaymen hayır benim doğum günüm!" Nil yanlış anlamamı komik buldu, çocuksu neşesiyle güldü. "Ben de doğum günü hediyesi olayak Kayina'yı görmeyi istedim."

Onun kafasındaki prenses tacına, yüzündeki heyecana bakarken, "Yaa," diye fısıldadım, kalbimdeki bıçakla. Ve tekrar kafamı yukarıya kaldırdım, kızının arkasında duran Deren'e baktım. Üzerinde beyaz gömlek ve siyah Russo kravatı vardı, ceketini elinde tutuyordu, diğer eli ise Nil'in küçük elindeydi. Gözleri beni süzmekle o kadar meşguldu ki, gözlerimle buluşması zaman oldu. Kısa saçlı ve sakalsızdı, yüzünde bir özlem vardı. "Nil'in yaş günü," diye doğruladı. "Ve benden hediye olarak Karina'yı görmeyi istedi."

Nil'in Karina'yı bir hediye olarak görmesi, doğum gününde en çok bunu dilemesi...

Nil bir çocuktan fazlası, bir umut.

Tırtılımın yüzüne içten bir sıcaklıkla bakıp, "Çok isterim onu görmeni," dedim hemen. "İyi ki geldin Nil, çok çok mutlu ettin beni!"

"Eee, Noyah nerede?" Başını yana eğip evin içine bakmaya çalıştı.

Deren'in sabırla soluduğunu duyup eğildim, tırtılımı sevinçle kucaklayıp göğsüme bastırdım. "Acaba Karina'yı değil de Noah'ı mı görmeye geldin?"

Bakışlarını kaçırıp babasına utangaç bir bakış attı, gelmeden önce bu meselenin konuşulduğuna emindim. Elindeki kutuyu bana bir daha

uzatıp, "Kayina'yı göydükten sonra Noyah'ı da görebilirim belki," dedi masum masum.

Elindeki kutuyu aldım ve arkamı dönüp fincanları kenara koyarken görünmeden sırıttım.

"Noyah yok, ölmüş," dedi Deren.

Nil dehşete kapıldı ve babasına hayal kırıklığıyla bakarken, ben bir daha onu yanağından öptüm. "Baban şaka yapıyor, tabii ki Noah'ı da görebilirsin." Babasına hiç bakmadan kafasındaki taca dokundum. "Tacına bayıldım, moda ikonusun."

"Benim modam çok güzeldir," dedi biraz geri çıkıp üzerindeki yeşil, askılı elbisesini gösterirken. O her şeyden güzeldi, bir bilseydi.

Tırtılımın tatlılığıyla hislerim dibe çöktü ama gerçekliğe dönmeye ihtiyacım vardı. Nil çekingen şekilde içeriye girerken, Deren eşikten geçip bana yaklaştı. Tertemiz ve kahretin, çok çekici görünüyordu. Gözleri yüzümde dolaştı ve elini belime yerleştirip beni kendisine çekti. Avuç içi çıplak sırtımla bütünleştiğinde, bakışları beni yutmaya başlamıştı. Parmak uçlarını dolaştırıp sırt dekoltemin büyüklüğünü kontrol ederken, "Chanel, çok güzel bir elbise," dedi. "Sana güzel bir hediye almak mümkün mü acaba? Her şeye sahipsin." Gözleri yumuşakça bakıyordu.

"Sana değilim," dedim.

Şaşırdı bunu duyduğuna. "En çok bana sahipsin."

Güvenine sahip değilim.

O ruh halimi, söylediğimi tartıyormuş gibi beni süzerken, "Neden Nil'in doğum günü olduğunu bana söylemedin?" dedim. "Hediye alırdım ona, sevinirdi."

"Telefonlarımı açsaydın söylerdim," dedi avuç içini sırtıma daha sert bastırarak. Yüzüme alçalınca gelenin ne olduğunu tahmin ettim ve dudakları beni yaktığında gözlerimi kapatarak acıyla yutkundum. Yanağımdan dudakları titreyerek, beni koklayarak öptü. "Neden açmadın hiçbirini? Bir sorun olduğunu düşünüp Yaman'ı aradım. Carlos ile... tartıştığını söyledi. Sinirini mi bozdu o piç?"

"Sanırım Yaman yanlış anlamış," dedim, kravatını istemsizce okşayarak. "Carlosla konuşmamız gayet iyi geçti." Dudak bükerek uzaklaştım. "Sanırım çoğu zaman aramızda gerginliğe sebep olan sen oluyordun, dün sen yokken aramız daha iyiydi."

Deren'in eli sırtımdan düşerken dudakları gergin bir hal oldu, karşımda ansızın bir buz kütlesine dönüştüğünü görsem de ilgilenmeden arkamı döndüm. İçeriye yürüdüğümde Nil'in salona girip aileme şaşkınlıkla baktığını gördüm, Russolar ise Nil'e anlamsızda bakıyordu. Gece'nin sandalyesini korkarak ittiğini, bize doğru yaklaşırken gözlerinin dolduğunu gördüm. Abilerime ve yengeme, "Nil Ateş," diye tanıttım onu. "Deren'in kızı."

Dante bu durumu komik bulmuş olmalı ki güldü ve Salvador abim tek kaşını kaldırırken, Angel Nil'e el salladı. "Ne kadar tatlı bir kız, Deren'e hiç benzemiyor."

Deren''in sert adım sesleri arkamdan gelirken, Gece yanımıza ulaşıp Nil'in hizasında eğildi. Nil doğrudan abilerime baktığı için arkadaşımı görmedi. Gece'nin ise gözleri doluydu. "Nil, güzelim merhaba."

Nil, Gece'nin sesiyle irkildi ve ona dönünce gözleri büyüdü. Çocuğun şok yaşadığı belliydi. Gece'ye bakarken, "Sen buyada napıyorsun?" dedi inanamazca. "Gece!" Beklemediğim şekilde ona sarılınca, gülümsedim ikisinin bir arada olmasına. Nil'den Gece'den pek hoşlanmadığını sanıyordum ama onu sevmişti demek ki. "Ya ben çok şaşıydım!"

"Nil, inanamıyorum burada olduğuna..." Gece onun saçlarını öpüp kolları arasında sıkıca tuttu. "Seni bir daha göremem sandım. Sen... çok iyi görünüyor..."

"Yeter." Deren'in sert sesinden hemen sonra gövdesi görüş alanıma girdi. Hemen eğilip Nil'i Gece'nin kollarından aldığında arkadaşım dizleri üstünde kalakaldı ve Nil ise babasına şaşkınca bakarak kaş çattı. "Baba, Gece benim aykadaşım. Yaman'ı elimden aldı demiştim ya o kız işte..."

Gece derhal dizleri üzerinde doğrulup gerilerken Deren ona olan öfkeli bakışlarını Nil'e çevirerek yumuşatmaya çalıştı. Bir diğer elinin yumruğuna bakılırsa pek beceremiyordu. Onun tacını düzeltip, "Buraya sadece Karina'yı görmeye geldik babacığım," dedi.

Gece heyecanla, "Karina'yı hiç gördün mü?" diye sordu ona. "Çok güzel değil mi Nil?"

Nil heyecanlı bir cevap veriyordu ki, Deren Gece'ye aynı acımasızlıkla bakıp, "Nil'i, çok istediği için buraya getirdim," dedi. "Gidene kadar onunla konuşma."

Gece, belki de vereceği bir karşılık olmadığı için başını salladı ve ardından bana bakıp, "Kaldığım odaya çıkayım," dedi.

"İsabet olur," dedi Deren.

Ona zaten öfkeliydim, Gece'yi incitmeye devam ettikçe de bu öfke çoğalıyordu. Gece bir şey eklemeden yanımdan geçip asansöre yürüyünce Nil'in kızgınca Deren'i süzdüğünü gördüm. Çocuk aklıyla da olsa davranışındaki gerginliği görüyor ve o da bunu düşündürüyordu. Nil Gece'nin arkasından üzgünce bakarken, Salvador'un buraya yaklaştığını gördüm. Nil'in önünde dikilince tırtılım önündeki devi fark edip başını kaldırdı. Yanakları kızarırken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sen Dante misin?"

Dante, adı geçince bu tarafa bakıp, "Selam," dedi İtalyan'ca. "Ben Dante bebeğim, senin adın ne?" Göz kırptı.

Nil anlamadan gülümsedi ve başını önüne eğip tekrar kaldırırken bakışları hayranlıkla Salvador'da durdu. Abim, tek dizinin üstüne eğilirken Deren'in bir daha araya girmeyi istediğini fark ettim. Salvador Nil'in küçük elini kaldırıp dudağına götürdü, elinin üstüne öpücük koydu. "Ben Salvador, Karmen'in abisi. Çok memnun oldum."

Hemen Nil'e çevirdim. "Bu Salvador abim, seninle tanıştığına çok memnun olduğunu söylüyor."

Nil, "Yaa," diye iç geçirdi ve Salvador'a bakarken başını yanına eğdi. Utangaçlıkla kıkırdadı. "Ben de memnun oldum."

Abime, "O da seninle tanıştığına memnun olmuş," diye çevirdim.

Salvador, bir küçük kız olduğu için Nil'e çok nazik, adeta beyefendi gibi davranıyordu. Göz kırpıp, "Çok güzelmişsin," dediğinde bunu hemen tırtılıma çevridim ve karşılığında Deren'in öfkesinin sebebi oldum. Nil ise bunu duyduğuna sevinip Salvador'a hayranlıkla baktı. "Sen de çok yakışıklısın."

Abime ne dediğini söylediğimde karizmatik şekilde gülüp Nil'in yanağından makas aldı.

"Yaa," dedi Nil, utanıp Deren'e dönerek. Yüzünü onun bacağına yaslayıp gizlendi. Ah, bebeğim benim.

Salvador, gözlerinin derinliklerindeki bir özlemle onun kafasını okşayıp doğrulduğunda Deren elini Nil'in omuzlarına koyup ifadesizce abime baktı. Salvador çok hızlı şekilde gözlerindeki duyguyu örtüp, "Kızını arada getirebilirsin," dedi. "Ona... zarar vermeyiz."

"Kalsın," dedi Deren, kabaca. "Çok istiyorsan kendine bir çocuk yap."

Bakışlarım sertçe yukarıya kalktı ve masada oturmuş, bu tarafa bakan yengem ile kesişti. Gözlerindeki kırgınlığı gördüm ve buna rağmen Nil'e gülümseyişini. Salvador abim ellerini ceplerine koyup Deren'e bir adım yaklaştı. "Yapacağımdan değil ama istersem Nil bu evden asla gidemez. Korumam olmak için köpek gibi yalvardın bana, şimdi de bir köpek gibi itaat edeceksin."

Deren henüz bunları sindirememişken abim eğilip her şeyden habersiz olan Nil'in yanağına hafifçe dokundu. Sonra ise yanımızdan geçip sertçe uzaklaştı. Deren seğiren gözlerini kızına odakladı ve ona güçlükle gülümsedi. "Hadi bebeğim, arkadaşının yanına gidelim."

"Dante ile de tanışayım baba," dedi Nil ve hızla ileriye koştu, yemek masasına yaklaştı. Angel ve Dante ona ilgiyle bakarken, Nil Dante'nin sandalyesine ulaştı. Abim, marmelat sürdüğü ekmek dilimini ona uzattığında, tırtılım utangaçlıkla alıp, "Ben Nil," dedi. Sonra hafifçe öksürdü.

Dante onun adını söylediğini anladı. Uzanıp sarı saçlarına dokunurken, sandalyeden kalktı ve onun önünde, Salvador abim gibi alçaldı. "Pamuk Prenses misin sen? Bu saçlar, bu gözler..."

Deren yanaklarını şişirip Nil'in isteklerine tahammül etmeye çalışırken, "Sana ne kadar güzel olduğunu söylüyor," diye açıkladım tırtılıma. Nil ikinci kez bunu duyunca Dante'ye gülüp parmak uçlarında yükseldi. "Kutu kutu pense oynayalım mı? Noyah ve Salvadoy'da oynasın."

Dante, anlamadığı için çevirmemi bekleyerek bana dönünce, ben de anlamadığım için Deren'e döndüm. Olduğu duruma inanamıyormuş gibi iç çekti. "Oyun, bir oyundan bahsediyor."

Dante'ye döndüm. "Bir oyun oynamak istiyormuş sizinle."

Nil tatlılıkla bizi dinlerken, Dante bu teklife sırıtarak Nil'in tacına dokundu. "Ne tatlı bir çocuksun, asla inanmıyorum Deren'in kızı olduğuna..."

"Baba senin adını söyledi," dedi Nil, neşeyle kıkırdayıp.

Deren kaderine teslim olmuş şekilde ellerini yüzüne kapatıp ofladı.

"Benimle de tanış ya," dedi Angel, o sırada ve Nil, kendisiyle göz teması kurduğu için ona baktı. Gözleriyle uzun uzun inceledi. "Sen kimsin?"

"Salvador'un karısı," diye açıkladım tırtılıma.

"Kocam," dedi yengem, sahiplenici bir tavırla.

Nil, beni duyunca yüzündeki gülümsemeyi kaybetti ve yengeme hayranlıkla bakmayı bırakıp, "Hımm," dedi hoşuna gitmemiş gibi. Sonra Dante'ye geri döndü, üzgünce sordu. "Senin kayın var mı?"

Nil'in sorusunu çevirdim ve Dante bu soruya tepkisiz kalamadı, başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Nil ona eşlik ederek gülerken yengemde Nil'in söyledikleri yüzünden şoka girmişti. Deren ise... hayatının en korkunç manzaralarından birisini izliyor olmalıydı, dehşetti.

Bu yüzden, "Yeter!" diye bağırdığı gibi Dante ile Nil'in yanına ilerledi. Kızını nazikçe kavradı ve kucağına alıp gözlerine uyarıyla baktı. "Karina'yı görüp gidiyoruz, hemen."

Nil Dante'ye el sallıyordu. Ve açıkçası o an babası, ilgisi dışındaki bir insandı.

Dante sandalyesine geri otururken Nil'e öpücük attı.

"Baba, bak," diyerek heyecanla güldü Nil.

"Allah'ım sen sabır ver," diyerek yanıma geri döndü Deren, bana da sinirle bakıyordu. Bana olan öfkesinin sebebi az önce kapıda söylediklerimdi. Doğrusu, bu öfkeden ziyade kırgınlıktı, görebiliyordum. Söylediklerim kalbine bir yumruk gibi çarpmıştı.

"Kucağıma gelmek ister misin Nil?"

"Hemen," dedi tırtılım.

Onu kucağıma alıp asansöre yöneldim, içeriye üç kişi bindik ve Deren doğrudan karşısına bakıp hissizce dikilirken ben Nil'in saçlarını okşadım. Deren'in yaydığı güzel parfüm kokusunu duyumsuyordum, kalbim hızlanıyordu. Nil bana baktı. "Kalbin atıyoy!"

Deren'in bana dönen gözlerini görünce yakalanmış gibi hissedip dudaklarımı ısırdım. "Birini düşünüyordum, kalbim hızlandı," dedim.

"Kimi?"

Omzumu silkip, "Söyleyemem," deyince Nil bana güldü ama Deren tek bir an bile bırakmadan beni izlemeye devam etti. Ruhuna, kalbine sızan huzursuzluk ikimizi kaçınılmaz bir uçuruma sürüklüyordu.

Karina'nın odası önüne geldiğimizde hislerim Nil ile Karina etrafında odaklıydı. Deren'e olan öfkemi dışarıda bırakıp kapıyı açtım ve Karina'yı gördüğümde gözlerime yaşlar battı. Karina ile Nil'i bir araya geleceğini yalnız hayal edebilmişken, şimdi gerçeğe dönüşmesi

duygusal bir hız treninin tepesindeymiş gibi hissettiriyordu. Nil, ben ve Karina. Üçümüz. Ya da dördümüz... Unutabilir miyim bu anı? Nasıl hissettiğimi. Bir trajedinin geldiği bu yeri... Tırtılım ve kelebeğim bir aradaydı, biz de buradaydık.

"Karina," diye fısıldadım kızıma, yanına yaklaşarak.

"Kayina," dedi Nil, sesi coşkuydu, mutluydu. O, hâlâ burada olmanın, Karina ile beraber olmanın ne kadar büyük bir şey olduğunu bilmiyordu. "Kayina, arkadaşım burada gerçekten. Beni yere indiysene."

İnmek için çabalamaya başladığında dudaklarım titreyerek onu aşağıya bıraktım. Tırtılım heyecanla kızıma koştu ve Karina'ya bakmaya başlarken gülümsedi. Elimi kalbime götürdüm, üşüyerek kızlarıma yaklaştım. Nil birkaç saniyesini sessizce onu izleyerek geçirdi, sonra küçük elini yanağına götürüp onunla ilk temasını kurdu. "Kayina ben geldim, iyi ki gelmiş miyim?"

Deren'in bakışları benimle kızlar arasında ağır ağır gezinirken, Karina'nın verdiği tek cevap sessizliği oldu. Nil onun yüzüne, etrafındaki kablolara, cihazlara bakarak kızımın yüzüne biraz daha eğildi. "Hasta mı oldun sen? Annen öyle dedi, yoygunmuşsun! Çok üzüldüm ben... Biyaz dinlen ama sonra uyan olur mu? Seninle oyun oynayacağız diye bekliyorum ben Kayina."

Kalbim, ruhum ve ışığım ile aynı yerdeydim.

Ama artık ruhum bana zarar veriyordu.

Işıksa kalbimi aydınlatıyordu.

Bu anı bölmek istemedim, yalnız ikisini izlemek istiyordum. Deren çok sessizce ilerleyip Nil'in yanında alçaldı ve Nil tekrar öksürürken, onunla beraber Karina'ya baktı. "Çok güzel değil mi?" diye sordu.

Bu soruyu her zaman ben sorardım.

O Karina'ya baktığında bir güzellik mi yoksa... intikam aracı mı görüyordu?

Bunu düşünmek bile gözlerimden iki damla yaşı akıttı. Hayır, bu kadarını düşünmezdi. Ben bu adama aşık olduysam... o bunu düşünecek bir adam değildi.

Üzgün ve öfkeli olduğum için dramatikleşiyordum.

"Çok güzel," diyordu Nil, o sırada. "Benden bile güzel bence." Kıkırdadı, söylediğinin ne kadar masum ve içten geldiği açıktı.

Deren kızının başını şefkatle okşayıp dudaklarını yanağına bastırdı. "İkiniz de çok güzelsiniz gözbebeğim."

Karina'da gerçekten güzel mi Deren? Onu kullanmak istemedin değil mi? Bir hataydı.

Nil dikkatini bir daha Karina'ya verdi, yüzünde heyecan ve tanışma arzusu vardı. Sanki Karina'nın sessizliği onu üzüyordu, böyle bir tanışmadan fazlasını istiyordu. *Ben de güzelim, ben de.*

Nil bana dönerek bir umutla baktığında, ruh halimi ona yansıtmamaya çalıştım. Çekingen şekilde, "Kayina'yı öpebilir miyim?" diye sordu.

Hemen, "Tabi," dedim. "Sen onun ilk arkadaşısın, belki öpücüğün onu uyandırır."

Nil bunun olmasını istediği için hızla Karina'ya dönerken, Deren'de onun saçlarını okşayarak bana baktı. İstemeyi istemedim ama kaderime teslim oldum. Kara gözlerinde ay ışığını gördüm, o bana yansımam olduğunu söylemişti. Işığını benden aldığını söylüyor, ben karanlığım.

"Ay, o da bana öpücük attı Kaymen!"

Nil'in mutlu sesi aramıza girdiğinde bakışlarımız bölündü. Tırtılıma dönerken irkilmiş ve dediğini anlamamış durumdaydım. Bana parlak gözleriyle bakıp zıpladı. "Kayina'nın dudakları hareket etti..." dudaklarını büzdü. "Öpücük attı bana."

"Hı," diye fısıldadım ve hızla ileriye çıktım, yatağa yaklaşıp kızıma yakından bakarken gerçeği bilen ama umudu hayal eden birisi gibi hissettim. Heyecanla kızımın kıpırtısız, masum yüzüne baktım ama dudaklarında yalnız onu hayatta tutmaya çalışan incecik kablolar vardı. Onu kablolar hayatta tutuyor, beni o.

Deren'de doğrulmuş benim gibi Karina'ya bakmıştı. Fakat kızımın cansızlığı onu da ümitsiz gerçekliğe itti ve Nil'e dönüp saçını okşadı. "Uyanınca öper," dedi yumuşayan sesiyle.

"Böyle yaptı," diye gülerek bir daha dudaklarını büzüştürdü Nil.

Kızımın hayata dönmesi ile hayatımdan kaybolması arasındaki o çizgide saniyeler geçirdim. Sonra kalp ağrımla beraber Nil'e döndüm, gözlerime yaşlar batarken güldüm. "İyi ki geldin Nil. Onun yalnızlığı beni çok üzüyor çünkü," dedim.

Nil bana kızmış gibi bakıp, "Ben onu yalnız bırakmam, uyanmasını beklerim," derken, Deren söylediğim son kelimelerden sonra

dayanamamış gibi yanağımı okşadı. Parmakları çok kibar hareket ediyordu. "Ben de bırakmam."

"Sana ihtiyacım yok," dedim ve Deren'in parmakları önce duraksadı, sonra sertçe yanağımdan indi. Bir adım geriye çıkıp gözlerindeki garip bir panikle baktıktan sonra hışımla arkasını döndü, ensesini sertçe kaşıyarak cama yürüdü. Bana bir karşılık vermemesi için onu durduranın Nil olduğunu hemen anladım. Onu boğan kravatını gevşetirken kızına döndüm. "Nil, doğum günün olduğunu bilseydim sana harika hediyeler alırdım," dedim utançla. "Hediyesiz oldu doğum günün. Ama sana harika bir hediye alacağım tamam mı? Hatta, şimdi sana çok güzel bir pasta..."

Nil yerinde heyecanla zıpladı. "Biz kutladık ki Kaymen! Hatta babam bana Payis'ten pasta aldı, mum üfledim..."

Ah, Fransa'ya Nil ile beraber gitmişti demek ki. Onu gezdirmiş, bana fincan almış, sonra da Nil'e doğum günü hediyesi vermişti. Gece duyduklarım olmasa bu olanlara öyle mutlu olurdum ki... Deren'i defalarca öperdim dudaklarından ve çok sıkı sarılırdım ona.

Duygularım, karanlık bir denizdeymişim gibi hissettirirken, "Dört yaşına girdin," diye fısıldadım Nil'e. Eğilip yanaklarından, saçlarından öptüm. "İyi ki doğdun Nil, iyi ki varsın. Bir gün büyüyüp bir şeylerin farkında olacaksın. O zaman hayatında olur muyum bilmiyorum..." sanmıyordum, sanmayı isterdim. "Sen bu dört küçük yaşınla bana çok büyük dersler verdin, umut oldun. Yaptığım en büyük ve en güzel hatasın. Özür dilerim, seni seviyorum."

Nil güzel bir duygu yaşıyormuş gibi beni izlerken, gözlerimdeki yaşlardan kurtulmak için doğrulup birkaç saniyeliğine arkamı döndüm. Nil sevgisini göstermek için hemen sarıldı bana. "Biz Kayina'ya hediye aldık."

Bu kız bugün beni epey şaşırtıyordu. "Senin doğum günün, Karina'ya hediye almana gerek yoktu ki."

"Biz babamla daha önce almıştık ki..."

Nil koşarak Deren'in yanına gitti, Deren'in elinde bir torba vardı. Nil gülümseyerek onu alırken Deren gözlerinin ucuyla onu takip etti. Tırtılım koşarak yanımıza döndü, torbanın içinden, beyaz paketlenmiş, pembe kurdele ile düğüm atılmış paketi çıkardı. "Biz süsledik Kaymen," dedi paketi kastederek ve hediyesini Karina'nın yanına koydu. "Umayım beğenirsin Kayina."

Merak ve bir parça neşe ile uzandım. "Bakabilir miyim?"

"Bak bak ama geri koy tamam mı?"

Kurdelesini çıkarıp paketi açtım ve Deren ile Nil beni izlerken avuçlarıma yumuşak bir kumaş değdi. Çiçekleri olan bir çocuk elbisesiydi. Renkli çiçekleri gördüğüm an nefesim kesildi ve Nil neşeyle zıplarken, "Atmıştın?" dedim başımı kaldırıp Deren'e bakarken. "Bu... o çiçekli elbisenin aynısı."

"Evet, babam Kayina'nın elbisesini atmış," dedi Nil, üzgünce bana bakıp. "Biz de aynısından yaptıydık, babam dedi ki biraz farklılıklay var ama bana aynı geldi Kaymen." Elbiseye inceleyici, mutlu gözlerle baktı.

Peş peşe titreyen soluklar alıp elbiseye bir daha baktım. Evet, farklılıkları vardı ama benziyordu. Belli ki akıllarında kalan kadarıyla yeni bir elbise diktirmişlerdi. Parmaklarım çiçeklerin üzerinde dolaşırken yeniden Deren'e baktım. Ruhunun ağırlığını taşıyan kara gözleriyle beni izliyordu. "Ne zaman?" diye sordum. "Bu elbiseyi ne zaman yaptırdın?"

"Ooo, çok oldu," dedi Nil.

Hislerim zaten benim elimde değildi ama bu kez ne düşüneceğimi de bilmiyordum. Yangından önce mi yoksa sonra mı yapmıştı? Belki de elbiseyi attığına çok pişman olduğu için yaptırmak istemişti. Yani... önemsemiş miydi Karina'yı?

Dudaklarıma kadar gelen teşekkürü iletemedim, Deren'in gözlerinde kayboldum. O da bir cevap beklemiyormuş gibi bakışlarını Nil'e çevirdi ve yanımıza doğru yürüyerek, "Hediyeni de verdin, gidelim kızım," dedi, boğuk bir sesle. Yüzü bembeyaz olmuştu, burnu tıkalı gibiydi.

Nil babasına dönerken hayret içindeydi. "Baba daha yeni geldik!" Hapşırıp burnunu çekti, acaba rahatsız mıydı?

Ben hâlâ çiçekli elbiseyi okşayarak Karina'ya bakarken, Deren'de, "Görüp ayrılacaktık," dedi kızına. "Öyle konuşmuştuk sevgilim, söz vermiştin."

"Ama daha biy dakika bile olmadı ki baba!" Nil ayağını yere vurdu.

Elbiseyi paketine geri koymaya başladım ve Karina'nın yatağına bırakıp onlara döndüm. Deren eğilip ikna edici, sakin bir sesle konuştu. "Utku evde, yalnız. Özler seni babacığım."

"Offf..." Nil çaresizce bana baktı. "Utku bensiz yapamıyoy ya."

Tırtılım yine gülümsetti beni. "Çok haklılar, sensiz nasıl yapılır."

Nil Kayina'ya döndü ve yanına koşup yüzüne eğildi. Deren o ikisine bakarken saçlarımı hızla kulaklarımın arkasına koyup onu izlememeye çalıştım. Nasıl hissettiğini biliyordum ve zaten böyle hissetmesini istemiştim. Pişman olmayacaktım.

"Kayina ben şimdi gidiyoyum, sonra geleceğim." Karina'nın saçlarına yavaşça dokundu, eğilip yanağından öperken de kıkırdadı. "Geldiğimde uyan bak!"

Keşke bebeğim, keşke.

Karina'nın ona verdiği yanıt sessizlik olunca yumruklarımı sıkıp yutkundum. Nil bize döndü ve hızla üstüme koşup kollarını bana doladı. Sıkı sarıldı. "Yine gelebiliy miyim Kaymen?"

Nasıl olacak bilmiyorum ama keşke...

"Tabii ki," dedim, pürüzlü bir sesle. "Sen bana her zaman gelebilirsin."

"Güzel Kaymen'im." Beni sevme şekline dudaklarımı kıvırdım. "Eğilsene seni öpeyim..." o istediği için hemen eğildim, yanağımdan öptüğünde gülümsedim. Ondan gelen her şey umutlu hissettiriyordu. "Kayina uyanırsa beni hemen aya tanam mı?"

"İlk seni arayacağım," dedim kirpiğimden bir damla yaş düşerken. Artık her damlada yok olduğumu daha çok hissediyordum.

Nil babasına dönünce, bizi izleyen Deren hemen bakışlarını kaçırdı. Omuzları çökmüştü, eve ilk geldiğindeki gibi parlamıyordu gözleri. Elini kızına uzattı. "Gidebilir miyiz artık tırtılım?"

"Tamam baba tamam!" Yüzünü astı.

Deren onun elini kavrayıp kapıya yürürken yalnız omzunun üstünden bir kez dönüp Karina'ya baktı. Onu izlediğinde gözleri soğuk değildi. Yana doğru kayıp Karina ile arasına girdim ve artık onu göremez olduğunu, ne yaptığımı anlamıyormuş gibi baktı.

"Sizi geçireyim," diyerek eşlik ettim.

Karina'nın odasından onlarla beraber çıktığımda Nil koridora, etrafına inceleyici gözlerle bakıp babasına döndü. Heyecanla gözleri parladı. "Noyah'ı da görüp öyle gidelim baba."

Ben, Nil Deren'ı oldukça gıcık ettiği için memnuniyet duyarken, Deren kıskançlıkla kızına bakıp, "Unut şu adamı," diye isyan etti. "Evde yokmuş, sonra görürsün."

"Aslında evde," dedim sadece Nil'e bakarak.

Deren'in gözlerini üzerimde hissetsem de duyarsız kaldım. Nil'in gözleri parladı ve olduğu yerde zıplamaya başladı. "Hadi hadi Noyah'ı görelim baba, hem sizi tanıştıyıyım! Çok yakışıklı biliyor musun?"

Tanıyor bebeğim, parasını bile çaldı.

"Ben daha yakışıklıyım," dedi Deren.

"Yanii," dedi Nil, gözlerini kaçırıp.

Deren durup ona bakınca, Nil hemen gülümsedi. "Hadi, Noyah'ta beni özlemiştiri

Deren, "Olmaz," diyerek asansöre yürümeye devam etti.

"Oluy!" Nil babasının elini bıraktığı gibi yere oturdu ve kollarını göğsünde bağlayıp aşağıdan, dev gibi görünen babasına baktı. "Noyah'ı görmeden gitmeyeceğim!"

Benim ağzımdan sinirleri bozuk bir gülüş çıkarken Deren tek kaşını kaldırarak oturma grevi yapan kızına baktı. Bana bakmayı istediğini, yana kayan ama sonra hemen önüne dönen gözlerinden anlıyordum. Nil oldukça kararlı görünüyordu. Burun kemerini sıkıp, "Babanın sözünü dinle," diye uyardı onu. "Karina'yı görmeyi istedin, ben de getirdim. Bu evde senin yakının olan kimse yok, o yüzden gidiyoruz."

"Baba ya niye böyle yapıyoysun! Gece'ye de kızdın!" İleriye doğru uzattığı ayaklarını yere vurmaya başladı, olduğu gibi çocukça davranıyordu. "Onlar benim aykadaşlarım, üzülüyorlar!"

"Nil," dedi Deren, göğsünden içeriye sığ bir nefes alarak. "Seni buraya getirmek benim için oldukça zordu zaten. Fakat Karina'yı görmeyi diledin, doğum günü hediyesi olarak bunu istedin. Ben de senin için gerçekleştirdim. Benden... daha fazlasını isteme, istememelisin."

Onun ne demek istediğini ben anlıyordum ama Nil anlamıyordu, çünkü onu kaçırdığımı bilmiyordu.

"O zaman sen neden buyadasın?" diye sordu babasına. "Utku buyada çalışıyor dedi. Sen de gelme o zaman!"

Doğru söylüyordu. Nil'i ailemden uzak tutarken benim hayatımda var olmaya çalışıyordu.

Bu imkansızdı, görmüyor muydu?

"Kızım," dedi Deren, gerçekleri görmezden gelerek. "Hasta olacaksın, kalk yerden. Ayrıca beni üzüyorsun, ben senin neyine yetmiyorum da başkalarını görmek istiyorsun?"

"Noyahla oyun oynayacağız."

"Ne dediklerini bile anlamıyorsun Nil," dedi Deren, ona eğilerek.

"Kaymen bana söylüyor," diye hemen cevabını verdi akıllı tırtılım.

Deren, Nil'i yerden alıp doğruldu ve Nil onu itmeye çalışarak çığlık attığında, araya girmekten vazgeçtim. Deren'e, Karina için öfke duyarken baba kız arasına girmek çok saçma olurdu. Deren onun kafasını okşayıp yanağından öptü, sakinleştirmeye çalıştı. "Tamam, bir dahakine sırf Noah için getireceğim seni. Ya da o gelir bize? İster misin?"

Nil omuzlarını silkip gözlerindeki yaşları silerken, "Şimdi niye göyemiyorum?" diye sordu.

"Şimdi aşk acısı çekiyor," dedi Deren.

Nil bu kelimeyi biliyor, kullanıyor olsa da anlamını bilmediği için, "Aşk ne ya?" diye sordu.

Beni öldüren bir şey.

Deren bir sır verir gibi ona eğildi. "Seninle birlikte beni yaşatan diğer bir şey."

Nil'in ağlayan gözlerinde gülücükler göründü. "Yaaa senin aşkın ben miyim?"

"Sensin," dedi Deren, gözlerinin ucuyla bana bakarak.

Asansör geldiğinde Nil'i uğurlamak için onlarla beraber aşağıya indim. Kızımın odasının anahtarı elimdeydi. Asansörden çıktığımızda salona göz attım ve herkesin yemek masasından kalktığını gördüm, Sara yavaşça masayı topluyordu. Durup oraya bakmaya başladığımda Deren'de istemsizce bakışlarımı takip etti. Yaklaşıp Sara'ya yardım etmeye başladım ve Deren Nil'i ayakları üzerine bırakarak bu tarafa yürürken, "Fincanları ne ara açtınız?" diye sordu. Gözleri, masada tam takım duran porselen fincanlardaydı. Kafası karışmış göründü. "Ben, daha yeni getirmiştim..." kafasını çevirip, Nil eve girdiğinde verdiği fincanları koyduğum yere baktı. Fincanlar kutularıyla beraber hâlâ oradaydı. O yüzden Deren bana tekrar dönerken adeta şaşkındı. "Fincanlar kırılmamış mıydı? Burada tamlar, nasıl... oluyor?"

"Ah ya..." uzanıp, en yakınımdaki fincanı aldım ve etraflıca bakıp gülümsedikten sonra Deren'e döndüm. "Enrica'yı gönderdim, o senden çok önce alıp gelmişti. Harika bir koruma, işinde bir numara olduğunu kanıtladı."

Deren bu saniyeden sonra Enrica'dan nefret etmeye başlamıştı.

Nil evin içinde dolaşıp eşyalara, tablolara bakarken Deren'in bakışları gözlerimin içinde donup kaldı. Burun delikleri hızla açılıyor, an an yanakları kızarıyordu. "Nasıl... Ben zaten almaya gitmiştim, beni göndermiştin. O neden gitti?"

Fincanı nazikçe masaya geri bırakıp karşısına yürüdüm. "Onun daha hızlı döneceğini biliyordum. Sabah kahvaltısına fincanların yetişmesini istedim."

Gözlerimde neyi okuduğunu bilmiyordum ama ona oyun oynadığımı anlamıştı. Eğlendiğimi, yalan söylediğimi, kandırdığımı... Daha önce de yaptım zaten, çok şaşırmış değildi bence. Yine de yutkunurken soluğu dudaklarını titreterek çıktı ve alt dudağını acımasızca ısırarak başını salladı. "Nil, dışarıya çıkıp beni hemen kapının önünde bekler misin babacığım?"

Tırtılım, sehpadaki vazoya bakarken babasına döndü. Anlamamış gibi baktıktan sonra, "Buyada bekleyeyim," dedi.

"Kızım, dışarıda bekle," dedi Deren, itirazsız bir sesle.

Nil usluca aramızdan geçerken bana el salladı ve sokak kapısından çıktı. Kapıyı açık bırakmıştı, buradan görünüyordu. Deren, o bizi duyamaz ve göremez bir mesafede olduğu an sertçe buraya yürüdü. Yanımdan geçtiği gibi yemek masasına yürüdü, ben tepkisizce izlerken de sert bir küfür eşliğinde masanın örtüsünü tutup çekti. Fincan ve tabaklar, beyaz örtü ile beraber kayıp peş peşe yere düştü, hızla birlikte kırılıp gürültü çıkardı. Sara'nın bir korkuyla mutfaktan çıktığını gördüm ve Deren, elinde kalan örtüyü kırılan fincanların üzerine atıp bana döndü. "Bir sonraki çayını benim getirdiğim fincanda iç." Kırık parçaların üzerine basarak yanıma yürüdü, çenemden tutup yüzümü çektiği gibi dudaklarımdan sert ve ani şekilde öpüp çekildikten sonra gözlerime baktı. "Ve bana bir daha oyun oynama aşkım."

Beni bırakıp sertçe yanımdan geçtiğinde titreyen kalbim beni bir adım geri götürdü. Parmaklarımın dudaklarımı okşayışına engel olamadım ve Deren sertçe kapıya ulaşırken, benim için imkansız dedikleri birisine verdim kalbimi. "Sen hiç oyun oynamadın mı?"

Aralık kapıdan çıkmak üzereyken durdu. Sırtının daha da kasıldığını gördüm. Acaba aklına geldi mi? Anladı mı? İtiraf etmek istedi mi? Eğer öyle istediyse de yapmadı, açık kapıdan çıktı ve kapının önünde dans eden Nil'i alıp kucakladı. Onunla beraber gözlerimin önünden kayboldu. Belli ki hayatımdan da kaybolacaktı, tıpkı böyle.

"Efendim, buralar..."

"Sen toplama," diyen ses yukarıdan gelince aynı anda baktık. Evden çıkmak için hazırlıklı görünen Dante, Sara ile bana baktı. "Korumaları göndereceğim, süpürsün."

Midemdeki kusma isteğiyle beraber kendimi asansöre attım, yukarıya çıkarken başımın dönmemesi için gözlerimi kapattım. Kendimi, kızımla aynı odaya tıktım ve yanında otururken yaşanacak olan sonumuzu düşündüm. Ama kızımdan sonra. Kızımı her şeyden çok düşündüm. Her şeyden çok özledim.

Geciktiremem, buna son vermeliyim.

Zaten olmazdı, en başından hatalıydı. Onun kızımı görmesini bile istemiyordum, kızını görmemi istemiyordu. Tam anlamıyla bir arada olamıyorduk, aşıktık ama güvenmiyorduk. Birisi sorsa, nasıl tanıştınız derse anlatamazdık bile.

Kimseye anlatacağımız türden bir tanışma hikâyemiz vardı.

"Hâlâ aklıma geldikçe deliyorum Karina. O an, Deren'in de beni en mutlu gördüğü andı. Uçağa binip oraya gitmeden önce sesimden bile anlamıştı ne kadar sevinçli olduğumu. Nasıl mutluluğumdan rahatsız oldu, tuzak kurdu, ateşten korkarken benim için bir yangın çıkardı..." düşündüklerim beni ürpertti, yoksa Dante'nin söylediği gibi her şey bir oyundan mı ibaretti. "Neden beraberiz ki? Çok saçma bir kere, çok mantıksız. Olmaz, ne o unutur ne ben. O hâlâ acı çekmeni istiyor ama ben... artık acı çekmiyorum, yok oluyorum. Madem öyle, yok olacağım Karina. Çünkü ben, söz konusu sen olduğunda affetmem."

Gözlerimdeki yaşları son kez olduğunu umut ederek sildim.

"Bu arada... Nil'e ne hediye alayım sence? Tırtılıma güzel bir hediye almayı istiyorum anneciğim." Anne... anneyim ben, Karina'nın annesiyim. O kalbim ve atmadan yapamam. "Nil'e özel hissettirecek bir hediye olmalı."

O hediyeyi düşünerek zaman geçirdim, kızımı Angel ile bırakıp dışarıya çıktım. Korumalarla hareket ettim, gidip Nil için istediğim hediyeyi aldım. Geri dönerken de kızıma yeni kıyafetler aldım, hastaneye uğrayıp doktorla konuştum. Bana bir saatini ayırdı, Karina'nın testlerinden bahsetti. İncelemeler açıktı, ben de hemşireydim, görüyordum. Bana önerdiği profesörleri buraya çağırmamı istedi, Karina ile yakından ilgilenmeleri için. Ben de o profesörlerle konuştum, İsveçli profesöre durumu izah ettim. Adam,

kendisine arkadaşı vasıtasıyla ulaştığım için beni reddetmedi. Kendisi, İsveç'e gelebileceğimizi, Karina'yı kontrol edeceğini söyledi.

Bunu düşünerek eve döndüğümde Enrica eve kadar bana eşlik etti. Etraf çoktan toplanmıştı, Dante dışarıdaydı ve Noah hâlâ odasından çıkmamıştı. Sara'nın yemek hazırlığında olduğunu gördüm ve heyecanla aldığım elbiseleri Karina'ya göstermeye başladım. Uyandığında hangisini giymeyi isteyeceğini sordum, kızım hepsini giymek istedi.

Uyuyan güzelim, uyan güzelim.

Akşam yemeğine, Deren'e yapacaklarımı düşünerek katıldım. Onu hayatımdan nasıl çıkaracağımı düşündüm, nasıl birbirimizin olamayacağımızı... Ona hâlâ aşıkken, karşımda görüp dokunmak isterken, en hassas duygularıma hâlâ dokunuyorken, kalbimi bir taş gibi yerinden oynatıyorken...

Yemek masasından kalkıp odama giderken telefonum çalarak beni irkiltti. Arayanın Deren olduğunu görmek de düşündürdü. Koridor ortasında durup gözlerimi tavana kaydırdım. Kafamı iki yana sallayıp aramayı reddettim.

Gönderen: Deren Ateş.

Bana neden böyle soğuk davrandığını bilmiyorum ama konu ben değilim, Nil. Biraz rahatsız, buraya gelmen gerekiyor.

Rahatsızlık mı? Sabah iyiydi, bir şey mi olmuştu? Panikle odama girdim, Enrica'yı arayıp arabayı çıkarmasını söyledikten sonra ceketim ve çantamla odamdan çıktım. Karina'mı kontrol edip aşağıya indim, Dante maç izlemek için koltuğa yerleşmişken durumu kısaca izah edip evden ayrıldım.

"Benim yerine öp Nil'i."

Gittiğimde aynen öyle yapardım. Aracıma binip Deren'in kaldığı eve giderken Karina'nın odasını da izledim. Yanında olmadığım her zaman açıp mutlaka bakıyordum ona. Angel iyileşmişti, ben evde olmadığımda onunla ilgileniyordu ama insanların vaktini sürekli alamazdım.

Gözlerden uzak, yol ayrımından içeride, dağ evinde bulunan eve ulaştığımda ışıkların yandığını gördüm. Polisler daha hareket etmeden evin kapısı açıldı, Deren göründü. Aracımı kilitleyip çantamla beraber ona yürürken gözlerinden, yüzünden okunan paniği seçtim. Üzerinde bir siyah tişört ile kot pantolonu vardı, daha rahat görünüyordu. Son saatlerde hiç yakın değildik, bu yüzden onu görünce aşırı bir sarılma

isteği bastırdı bana. Bu duyguyla yanından geçerken yer açtı ve ben içeriye girdiğimde, kapıyı kapatıp peşimden geldi.

"Nil nerede?" diye sordum etrafıma bakarak.

Deren onunla hiç irtibat kurmadığım için huzursuz oldu, karşıma geçip bana bakıyorken bir yumruğunu sıktı. Alnı hafif terliydi, gözleri saldırgan bir panikle bakıyordu. O sırada maç sesi duydum ve sola bakınca Utku'nun abimle aynı maçı izlediğini gördüm. Benimle göz göze gelince, "Hoş geldin ex yenge," dedi.

Ona bakarken yüz kaslarım yumuşadı. Deren'e tekrar döndüğümde de daha fazla kara gözlerine bakamadım, yalnız da kalmak istemedim. Derhal yukarıya çıkmaya başladım, Deren'de hemen peşime düştü. Basamaklarda beni tuttu, sabrı kalmamış gibi hızla kendisine çevirdi. Elim göğsüne çarptı ve Deren yüzüme alçalıp panikle, "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu. Evde onu kırmış olmama rağmen öfkeliden çok telaşlıydı. Kalbi hızlı atıyordu. "Dünden beri çok soğuksun, konuşmuyor, doğru dürüst yüzüme bakmıyorsun. Fransa'ya yolladın, gittim, yine giderim! Döndüğümde karşılaştıklarım, söylediklerin, bakışlarındaki o hiçlik... Ben bilmeden bir şey mi yaptım Karmen?"

Kaygılanmıştı, korkmuştu, öfkelenmişti, kırılmıştı. Hepsi, hepsi... Birbirimize yaptığımız bunlardı işte. Neden diye bağırmayı çok istiyordum ama böyle çelişkide, bilinmezlikte yanmasını daha çok.

Kolumu sertçe çekip bir şey demeden arkamı döndüm, sertçe basamakları çıktım. Geçen sefer öğrendiğim Nil'in odasına sessizce girdim, akşamdı ama gece lambası yanıyordu. Direkt yanına yürüdüm, ilk yardım çantasını kenara bırakıp elimi yüzüne koydum. Terlemişti, yanakları kızarıktı. Ateşi olduğunu hemen anladım ve tam ölçecektim ki, "Otuz yedi buçuk," dedi Deren, kapının önünde.

Sesi, sırtımda bir ürperti oluşturdu. Üzerindeki ince örtüyü çekip kollarına, vücuduna baktım. Sonra üzerindeki elbisesini çıkarıp atlet ve çamaşırıyla bıraktım onu. Atleti terlemişti, bu yüzden, "Çamaşır getir," dedim Deren'e. "Banyo yaptırdın mı?"

"Evet, yarım saat önce ılık su ile yıkadım, kıyafetlerini de o zaman giydirmiştim.." konuşarak içeriye girdi, dolabından Nil için kıyafet seçti. Onları yanıma bırakırken gözleri ikimiz arasında geziniyordu. Atleti de çıkarıp yenisini giydirdim, o sırada tırtılımın gözleri açılınca da gülümsedim. "Sürpriz bebeğim, ben geldim."

Gözünü ovalayıp ağlamaklı bir sesle, "Üşüyorum," dedi.

"Babacığım," diyerek ona alçaldı Deren, içgüdüsel hareket edip üstünü örtmeye çalıştığında elini sertçe kavradım ve birkaç saniye tutup ittim. Neden tuttum bilmiyordum, özlediğimden herhalde. "Cahil misin Deren? Ateşi olan insanın üstü örtülmez."

"Biliyorum ama..." sessizce iç çekip Nil'in saçlarını yüzünden aldı. "Üşüdüm deyince..."

Nil'in üşümesine katlanamıyordu. Ya da ateşlenmesine. Ama... Karina'nın o ateşte yandığını bana düşündüren oydu, Nil'in ateşinin çıkmasına bile dayanamazken.

İlacı çıkarırken ellerim titredi. Nil'e şurubu içirmek için biraz doğrulttum ve karanlıkta bir damla gözyaşı yanağımdan kaydı. Yutkunup şurubu geri koydum, Nil'i yatırdım. Aynı anda Deren'in eli yanağıma temas etti, nefes almayı kesmişti. "Karmen... Bebeğim, sana n'oluyor?"

Ayrılacağız ve bunu şimdilik yalnızca ben biliyorum.

Deren'in elini tuttum ve yanağımdan iterken, "Çık," dedim boğularak. "Nil'in yanında kalırım ben, sen çık."

Olanlar karşısında duyguları sabit kalamadı, tekrar dişleri arasından, "Kantarın topuzunu kaçırıyorsun," dedi. Hırslı nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. "Beni cevapsız, böyle huzursuz bırakamazsın."

"Düşünüp cevabı bul, ahmak." Onu omuzundan sertçe ittiğimde Deren gözlerini kapatıp soludu ve bir şey diyecekti ki Nil'e döndü. Kafası karışmış, hiçbir şey anlamamış şekilde yutkundu. Nil olduğu için bağırmadı ve onun alnına bir daha dokunarak doğruldu. Arkasını dönüp sinirle odadan çıkarken ağzının içinde söylendi ama sesini yükseltmedi, onu tutan kızıydı. Bağıramazdı, üstelik o hastayken.

Tırtılımla yalnız kalınca ellerimi bir süre yüzüme kapattım. Sinirlerim çok bozuktu, anlayamadığı için onun da. Ama biraz akıllıysa çok yakında anlardı, anlamazsa da ben anlatacaktım ona.

Nil'in yanına uzandım ve onun ateşini, durumunu yoklayarak yanağımı yatağın arkasına koydum. Telefonum açıktı, Gece Karina'nın odasına gelmişti. Yolda mesaj atmıştım, ara ara bakıyordu. Canım benim, onunla da hak ettiği gibi ilgilenememiştim.

Nil'in sayıklamalarını dinleyip ateşini düşürmek için serin su ile alnına, boynuna ferahlık sağladım. Üstünü örtmeye her yeltendiğinde tuttum, avuçlarından öptüm. Bu ateşe sebep olan şeyi düşündüm.

Dışarıdaki sesleri dinledim. Deren koridorda serçe yürüyordu, kapının önüne kadar gelip geri gidiyordu. İçeriye girecekken yapamıyordu, Nil hastayken konuşamıyordu, hangimizi düşüneceğini şaşırıyordu.

Keşke yapmasaydın Deren, keşke...

Nil ile beraber sabah ışıklarını gördüm ve onun ateşi ağır ağır dinerken gözlerim kapandı. Mayıştım ve bir elimde telefon, bir elimde Nil'in eli varken huzursuz uykuya daldım. Fakat çok sürmedi, bir kâbustan sıçradım ve Nil yüzünü bana dönüp uyurken, bir sert ses duydum. Bilincim yerine gelmişti ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Açınca ilk önce aydınlığı gördüm, adım sesleri duydum. Bir esneme ve Nil'i kontrol etme telaşıyla doğrulurken de o tarafa baktım. Kapıdan girenin bir kadının öfkeli gözleri olduğunu gördüm.

"Sen," diye fısıldadı.

Nalan, elinde bir doğum günü hediyesi ile Nil ve bana bakıyordu.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Karmen ve Nalan yüzleşmesi için çoook heyecanlıyım.

Umuyorum çok severek okumuşsunuzdur bölümü. Oy verip yorum yapmanız için bir hatırlatma daha yapayım. Onun haricinde de bir şey diyecektim. Önümüzdeki hafta bölüm atamayacağım. Sizlerin de şahit olduğu için 40 küsür bölümdür her hafta, hatta bazen haftada iki kez bölüm attım. Haliyle de biraz yoruldum. Neredeyse bir yıldır aralıksız yazıyorum, bıraksanız bir yıl daha yazarım skxkked. Fakat küçük bir molaya da ihtiyacım var, biraz dinlenip daha sonraki haftaya müthiş bir bölümle devam edeceğiz. Yani önümüzdeki değil, sonraki haftaya gelecek bölümümüz.

Bakarsınız iki günde özleyip hemen yazmaya da başlayabilirim skskeks

Eee, bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Instagram: emineasr

sirenkitaphesabı

♥ kalbinizi alırım ♥

43. “Yüzleşme.”

Sezen Aksu, Kurşuni Renkler.
Sezen Aksu, Sarı Odalar.
Hande Mehan, Beni Böyle Sevme.

Merhaba canımın içleriii.

Özlediniz mi bizi?☺

Burada mıyız?? Sayalım. 1.

Geçen bölümde yorumlarımız biraz düşmüş, üzüldüm ama siz bu bölüm arttırırsınız <3 Şu OY ve YORUMLARINIZ fazlalaşsa çok mutlu olurum.

Hayalimdeki Angel'ı sizlerle hiç paylaşmamıştım<3

43. “YÜZLEŞME.”

Nalan beni ikinci kez dövmeyi istiyordu.

Gözlerinden okunuyordu.

İlk defasında gururum paramparça olsa da buna izin vermiştim. Çünkü benim gibi bir anneydi ve canı yanmıştı. Ben de Karina söz konusu olduğunda vahşileşmiştim. Fakat bir kez daha bu yaşanamazdı, artık tekrardan Sicilya'ya hükmettiğim günlerdeki kadar kibirliydim ve... zaten kalbimde bir bıçakla, yeterince acı çekiyordum.

Soğukkanlılığımı Nalan'dan önce kazandım. O şaşkın şekilde bize bakıyorken, yavaşça yataktan kalkıp kendisine doğru birkaç adım attım. Yürüdüğümü görmek her şeyi daha gerçekçi kılmış olmalıydı ki, elindeki hediyeyi düşürdü. "Senin burada... ne işin var?"

Kendimi böyle bir açıklamaya hiç hazır hissetmediğim için ilk birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. Karşısında durunca da Utku'nun birkaç adım geride, gergince bize baktığını gördüm. Nalan'a kapıyı açan o olmalıydı, kendileri için de beklenmedik bir ziyaretçi gibiydi. Nalan, Utku ile bakıştığımı görünce elindeki çantasını da fırlatıp üstüme geldi. "Kızımla sarmaş dolaşsın, berabersin, sen de burada... İtalya olduğunu duyduğumda anlamıştım ama bu kadarını yapıyor olamaz demiştim, bu kadarı olamazdı! İyi ki habersiz gelmişim, şu şahit olduklarıma bak..."

Histerik bir hale dönüşmesi yalnız birkaç saniyesini buldu. Soğukça bakıyor olsam da ona kıyasla daha sakin bir tepki verip, "Burada kalmıyorum," dedim. "Nil rahatsızlandı, hemşire olduğum için onu kontrol..."

Cümlemi bitirmeme mani oldu, kolumdan tutup beni sarsmaya başlarken yanaklarının üstü kızarıyor ve burun delikleri öfkeyle büyüyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Bunlar bir şaka mı ya! Bu ne? Sen onu kaçırdın, senin onun iyiliğini düşüneceğin nasıl bir aklın hayal ürünü! Nil senin umurunda değil!"

Utku, durum kaosa sürüklendiği için bize yaklaşıp araya girmeye çalıştı. "Nalan, bu normal bir kaçırma olayı değil, biliyor..."

"Siktir git!" Nalan'dan ilk kez bir küfür duyuyordum. Daha önce bana sürtük olduğumu söylediğini saymazsak. Bir sinirle Utku'nun elini itti. "Bu her şeyiyle kanıtlanmış, planlanmış bir kaçırmaydı! Nil, onu kaçıran kadınla uyuyordu ya, farkında mısınız siz? Kime söyleseniz güler buna!"

Utku, genç yaşının verdiği heyecanla öfkelenirken, ben Nil'in uyanmaması için hızla odadan çıktım. Nalan, beklendiği gibi peşime düşüp arkamdan gelirken, "Derenle ilişki yaşamaya devam ediyorsun öyle mi?" diye bağırıyordu. Ben merdivenden inmeye başlayınca kolumdan tutup çevirmeye çalıştı. "O aptal sana inanıyor, üstelik kızımla görüştürüyor? Ne bekliyorsun, Nil'in senin kızın olacağını mı? Rüyanda bile göremezsin bunu!"

"Deren bir aptal değil!"

"Zamanında nasıl aptal yerine koydun? Hatırlatayım mı? Utku, sen hatırlatmak ister misin?"

Uykusuz gözlerimi sinirle kısıp kolumu sertçe çektim ve son basamağı da inip ona dönerken, "Ayrıca benim zaten bir kızım var," dedim, Karina'mı düşünerek.

"Evet, ölmüş bir kızın!"

Ayaklarım vücudumu bir adım geriye çekti. Bu olayın adı, irkilme hissiydi. Biliyor muydu? Demek söylemişti Deren.

"Kendi kızını kaybettiğin için Nil'i istiyorsun," dedi, benim hakkımda her şeyi biliyormuş gibi. Bir noktada doğruydu, Nil'i kendime istediğim zamanlar olmuştu. "Ama o benim kızım, annesi de benim! Küçücük bir kızın aklıyla oynuyorsun, iyi birisiymiş gibi davranıyorsun ona! Deren sana istediği duyguyu beslesin, bu

umurumda değil ama seninle beraberse kızımla olamaz! Ben bu saçmalığa katlanamam!"

"Be... Benim kızım yaşıyor ki," dedim, Karina'mın öldüğünü duymaktan nefret ederek.

Utku telaşlı bir şekilde tekrar aramıza girmeye çalışıp, "Karmen'in artık öyle bir niyeti yok," diye ekledi.

Nalan hem onun benim hem de onun söylediğine şaşırıp sinirle nefes alıp verdi. "Bana kızı olduğunu ve onu kaybettiğini, psikolojisinin bozuk olduğu için bunu yaptığını söylemiştin Utku?"

Ah, arkasından konuşulan deli bir kadın gibi geliyordu kulağa.

"Ama yaşadığı ortaya çıktı," dedim ona buz gibi bakarak. "Nil'e anne olmak değil benim amacım. Onu sevdiğim, iyiliğini merak ettiğim için geldim."

"Gelme!" diye bağırdı, tekrar üzerime yürüyerek. Gün ışığında saçları Nil'inki gibi parlıyordu. "Başka doktor mu yok? Ya da hastane? Sana mı kaldı Nil'in sağlığı? Ama yok, asıl suç Deren'de! Buraya kadar geldi, kızımı da sürükledi! Şimdi bile yok, Allah bilir ki nerede? Kızını, onu kaçıran kadınla bırakıp gitmiş, bir de beni sorumsuzlukla suçlar... Dünyanın en sorumsuz babası!"

Utku daha sert bir ses tınısıyla, "Ben buradayım görüyorsan," dedi. "Nil Karmen ile yalnız bırakmıyoruz."

"Neden buradasınız?" diye tekrar bağırdı Nalan, sinirden gözleri dolmuştu. "İşim var diyerek Türkiye'den ayrıldı, tahmin ettim ama yakıştıramadım bu kadarını! Bilhassa uzak durması gerekirken İtalya'ya, bu kadının ayağına kadar gelmişsiniz! Babam zor güçte olsa yerinizi buldu, öyle gelebildim. Abine kalsa sürekli erteleyecekti beni, doğum gününde bile göremeyecektim kızımı..."

"Abim geçtiğimiz hafta sonu Türkiye'ye getirecekti ama ülkede değildin, hatırlatırım."

"Abinin istediği zaman istediği yerde olamaz..."

"Velayeti biz de," dedi Utku.

Onları, kendi aralarındaki tartışmayla bırakıp gitmek üzere arkamı döndüm ama daha üçüncü adımda, "Kaçma," diyerek kolumdan yeniden tuttu Nalan. Bu kez kendimi çevirdiğimde ondan daha sinirliydim. "Polisi arayacağım, zaten aranıyorsun, seni hemen tutuklayacak..."

"Kolumu bırak," diye ilk kez bağırdım Nalan'a ve sanırım bu yüzden şaşırarak eli kolumdan düştü. "Gidip sıç polise her şeyi, umurumda değil. Çocuk kaçırmak işlediğim en hafif suç. Sicilya'da, hatta artık dünyanın hiçbir yerinde kimse bana bir şey yapamaz. Hele sen..." küçümseyerek onu süzdüm. "Hiç!"

Beni son gördüğü halden farklı olduğumu idrak ettiğinde gözlerindeki öfke yerini bir afallamaya bıraktı. Yerdeydim, çünkü tacımı arıyordum. Ama artık ayaktaydım ve bunu görmeye başlamıştı. "Madem yalan söyledin, kızın yaşıyordu neden benim kızıma göz koydun!"

"Kızımın yaşadığını yeni öğrendim," diye yineledim. "Ayrıca neden Nil'i aldım biliyor musun? Parkta gördüğümde o piç kocanı Nil'in babası sandım, Nil'e öyle kötü davranıyordu ki kızına yardımcı olmayı istedim. Tabi, duyduğuma göre sen buna inanmıyormuşsun ama inansan iyi olur Nalan. Derya, Derenle bir araya gelmemen için Nil'i gözünün yaşına bakmadan öldürecek bir adam."

"Aynı şeyleri tekrar ediyorsun ama bir kanıtın var mı?"

"Nil," dedim. "Kanıtım Nil. Gidip sor kızına, artık Derya ile yaşamadığı için korkmadan anlatacaktır onun kendisine neler yaptığını."

Dudaklarını açıp kapattı ama bir şey diyemedi.

"Korkuyorsun değil mi?" diye sordum. "Bu soruyu Nil'e sormaya korkuyorsun? Ben bir saniye olsun beklemeden sorardım."

"Diyelim öyle," dedi hızlıca kafa sallayarak. Çok agresif davranıyordu. "O zaman Derya'yı hayatımdan çıkartırım. Peki sen neden hayatımızdan çıkmıyorsun, neden buradasın?"

"Onu ben bırakmıyorum," diyen sert sesi duyunca, Nalanla olan bakışlarımız bölündü ve o omzumun üzerinden arkaya bakarken, ben Deren'in varlığını ensemde hissettim. Nalan'ın eve girerken açık bıraktığı sokak kapısından yeni girmişti. "O hayatımdan çıktı, ben peşinden geldim."

Nalan'ın göğsü sertçe inip kalktı, adeta gümbürdüyordu. Yanıma doğru gelen Deren başını çevirip bana baktığında, elindeki torbayı gördüm. Yakınlardaki bir yere gittiği belliydi. Sanki nasıl olduğumu görmek istiyormuş gibi beni süzüp en sonunda nefes nefese kalmış şekilde gözlerime bakınca ona sarılmakla, suratına bir tane tokat atmak arasında kaldım.

Nalan sertçe Deren'e yürüyüp bağıra bağıra, "Öyle mi?" dedi. "Bu orospuyla ne yapıyorsan yap ama ben artık buna tahammül edemem, Nil'i alıp gidi..."

"Lan sen kime ne diyorsun!" Deren elindeki torbayı koltuğa doğru fırlatıp aynı hiddetle Nalan'a yöneldi, dışarıda araba görüp koşarak eve geldiği belliydi. Ceketini de çıkarıp koltuğa fırlatırken, "Böyle destursuz konuşmayı kes!" dedi. "Evime gelip sevgilime hakaret edemezsin!"

"Sen... sen..." Nalan çıldırmanın eşiğindeydi. "Sen neyden bahsediyorsun? Bana söz vermedin mi Karmen Nil ile görüşmeyecek diye? Bu gördüklerim ne? Bir geldim ki beraber yatıyorlar..."

"Sen nasıl buldun burayı ya?" dedi Deren, hâlâ olanlara inanamadığı açıktı. "Beni neden hiç aramıyorsun? Baskın mı yapıyorsun sen bana?"

"Kızımın doğum günü olduğu için gelmiş olabilir miyim?"

"Bak, Karmen Nil ile devamlı olarak görüşmüyor, ben sözümde duruyorum," dedi Deren, ellerini belinin iki tarafına koyup. "Bir kez görüştüler. Dün de hasta olduğu için bakmaya geldi. Karmenle görüşen benim, Nil'i buna dahil etmiyorum."

"Biz Nil'i kaybettik diye velayeti benden aldın ama sen bizzat onu çalan insanla bir araya getiriyorsun kızımızı! Aklım almıyor benim!"

Deren'e baktım ve boğazındaki damarların gerilip şiştiğini gördüm. Her zorlukta ona el uzatmak, ya da en yakın zamanda sarılıp kollarım arasında tutmak istiyordum. Yaptıklarına rağmen ona üzülebilmek, benim aşkımın sınavıydı. Nalan'a, "Karmen çok kötü şeyler yaşadı," dedi üstü örtülü şekilde. "Ve ben neler yaşadığını, ne kadar acı çektiğini öğrenmek için onun peşinden gelmek zorundaydım. Bırakamazdım onu, öğrenmem gereken bir sürü şey vardı. Nil'i de bırakamazdım, zaten gerekmedikçe görüşmüyor..."

"Yani bana diyorsun ki bu kadını kızıma tercih ediyorum, öyle mi?"

Deren bir adım önümdeydi, bu yüzden kasılan sırtını çok net gördüm. "Sakın bana böyle söyleme Nalan. Ben her şeyin farkındayım. Görmemek için çabalayan sensin, kocanı kızına tercih eden sensin. Ben kızıma ihanet etmeden sevdiğim kadının hayatında olmaya çalışıyorum."

Deren'in kalbindeki hükmüm, kalpten gelen bir sızıyla gözlerimi yaktı. Nalan bir sinir bozucu gülüş atarak, "Onu sevdiğini hiç

çekinmeden söylüyorsun," dedi.

"Evet," dedi Deren, düz bir sesle. "İnkâr edecek bir yanı yok."

Nalan yeterince incinmiş görünüyordu. "Kızın için bir utanç kaynağısın," dedi Deren'e.

Deren'in benimle kızı arasındaki mücadelede ne kadar yara aldığını, zorlandığını çok iyi biliyordum. Kendimi tutamadım, önüne geçip Nalan'a, "Öyle olsaydı Nil babasını, annesinden daha çok sevmezdi," dedim.

Nalan büyük ölçüde sersemledi. "Sen... sen bana bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Benim haddime değil, biliyorum ama Deren'i böyle yaralayamazsın," dedim. Ben onu yaralarım, o da beni. Ama başkasının yaptığını izlemek canımı yakıyordu.

"Merak etme, dünya üzerinde hiç kimse Deren'i senin kadar yaralayamaz!" Beni baştan aşağıya süzdü. "Ayrıca Deren Nil içinse, sen de kendi kızın için utanç kaynağısın. Biriniz çocuk kaçırıyor, diğeri çocuğunu kaçıran kadınla beraber olmaya devam ediyor. Hayatta aşktan daha önemli şeyler var ama belli ki siz farkında değilsiniz!"

Nefes nefese konuşup arkasını döndüğünde Nil'i almaya gideceğini anladım. Deren'de bu panikle hareket etti ve tam Nalan'a ilerliyordu ki, Nalan durunca durmak zorunda kaldı. Bakışlarını takip edince Nil'in zaten orada, basamakta olduğunu gördüm. Yoğun bir şaşkınla annesine kilitlenmişti. "Anne... anne sen ne zaman geldin?"

Nalan'ın hiddeti yüzünün rengiyle beraber soldu. Günler sonra kızını görmenin etkisiyle gözlerinde yaşlar birikti ve heyecanla, "Kızım, anneciğim," dedi.

Nil, bir rüya görmediğini, annesinin gerçekten burada olmadığını anlamış gibi hızla basamaktan inip Nalan'a doğru koştu. Nalan'da ona ilerleyip Nil'i yerde yakaladı ve sıkıca sarılırken, "Anne," diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı tırtılım. "Anne! Anneciğim! Seni çok özledim, günleydir seni bekliyoydum! Doğum günüme gelmedin diye çok üzüldüm ben..."

"Geldim," dedi Nalan, direkt. Kızının saçlarını okşayıp yanaklarından sırasıyla öptü. "Sürpriz yaptım sana, bu yüzden telefonda söylemedim. Hediyemi aldım, uçup sana geldim. Nasılsın sen? Hasta mısın? Bakayım ateşine..." Nalan dudaklarıyla onun alnını yoklayıp üzerine baktı. "Nasıl hasta oldun anneciğim sen?"

Nil yumruğuyla gözyaşını silip annesine daha sıkı sarıldı. "Seni özledim de ondan hasta oldum."

Karina'da beni özlemekten hasta olmuş mudur?

Geldim ben kalbim Karina'm, artık iyileş.

"O zaman ben bir kendime kızayım," dedi Nalan, yumuşayan sesiyle.

Kızımla konuşmayı özledim.

Tanrım! Çok çok özledim!

Nil ağzından gülücük kaçırıp annesine özlemle baktı, küçük elleriyle salık bırakılmış saçlarını okşayıp yanaklarından öperken bizi de tekrar fark etti. İfadesi kararsızlığa düşerken, "Siz kavga mı ediyoydunuz?" diye sordu. Aklına, Nalan'ın beni dövdüğü gelmişti belli ki.

Nalan omzunun üstünden bize bir kez öfkeli bakarken, Deren yüz hatlarını oldukça yumuşatmaya çalışıp onlara yaklaştı. "Hayır Nil, biz ne zaman kavga ettik babacığım?"

"Hey zaman baba," dedi tırtılım.

Utku hiç yeri olmasa da güldü ve Nil'de bunu fark edince iyi bir şey yaptığını düşünüp amcasıyla gülüştü. "Bugün benim en mutlu günüm! Babam yanımda annem yanımda Kaymen yanımda! Bir de Noah olsa keşke..."

Canım benim.

"Ben yine sayılmıyorum," dedi Utku, oflayarak. "Noah'ı bile saydı ya."

Nalan gözlerime sinirle bakıp Nil'e döndü. Kucağına alıp doğruldu. "Karmen buraya hep geliyor mu Nil?"

Deren, sözlerinin doğruluğunu test ettirmesine öfkelenip Nalan'a baktığında, bakabileceği tek kadının kendim olmasını isteyerek yüzüne yansıyan siniri izledim.

O sırada Nil annesi ile benim aramdaki tatsızlığı hissettiği için ne demesi bilemiyormuş gibi ikimize baktı. "İki keye geldi. Hatta bana çiçek getiydi. Sonra ben de onlara gittim, Kayina'yı görüp geldim..." heyecanla Nalan'ın yüzünü kendisine çevirdi. "Kayina çok güzel anne!"

Nalan kendini kızına gülümsemek zorunda hissedip bana dönünce donuk donuk baktı. "Karina kızın mı?"

"Evet, kızım. Yaşıyor. Ve ben sadece Karina'nın annesi olmayı istiyorum..." Nil'e doğru bakıp tekrar annesine döndüm. "Baş başa

konuşalım."

"Bensiz?" dedi Deren.

"Öldürürsünüz birbirinizi," dedi Utku

Nil ise, "Ne konuşacaksınız?" diye sordu merakla.

Nalan kafasını iki yana sallayıp, "Biz bundan sonra sadece mahkemede konuşuruz," dedi. "Polisleri arayacağım."

Deren tane tane, "Karmen'in maaşlı korumasıyım," dedi. "Polisleri ararsan Karmen'i korumak zorunda kalırım."

Nalan duyduklarına inanamadı. Yüzündeki şok, sanırım sinirlerim bozuk olduğu için neredeyse güldürecekti beni. "Koruma mı? Karmen'in koruması mısın?"

"Evet," dedi Deren, ciddi ciddi. "Polisleri ararsan Karmen'i buradan kaçırırım, kaçıramazsam polislerle çatışırım, vurulmaması için vurulurum. O yüzden bunu yapmak istemezsin."

"Babam herkesi döver anne! Yumyuk adam!"

Nalan o saniye gerçekten diyecek bir şey bulamadı. Deren'in benim korumam olduğunu aşamıyordu. Açıkçası haklıydı. Biz koruma ve patron olarak bir araya gelecek son iki insandık. Aslında birbirine aşık olacak da son iki insandık ama... elimde olsa, yine onu seçerdim aşık olmak için. Sonunda, kalbimde bir bıçakla terk edecek olsam da.

Nalan'ın şaşkınlığını fırsata çevirip bir daha, "Konuşalım," dedim. "İki anne gibi."

Benden nefret etse de merak etmeyi engelleyemediği şeyler vardı. Nil'e dönüp onu bir daha öptü ve tırtılım özlemle annesine sarılırken, Deren'de bana baktı. Bu sabah üzerinde bir tişört ile deri ceketi vardı, altında da siyah eşofmanı. Sabahın ilk saatinde evden ayrılmıştı, kısa saçları hafif dağınıktı ve hâlâ gergin nefes alıyordu.

Gözlerime derin derin bakıp, "Geleceğini bilseydim seni yalnız bırakmazdım," diye fısıldadı. Çaprazımızda duran koltuğa eğilip geldiğinde bıraktığı torbayı aldı. "Size... uyanınca yemeniz için pastaneden bir şeyler aldım, döndüğümde kahvaltı hazırlayacaktım ama..." yutkunarak tekrar gözlerime baktı, bakışlarında bir yalnızlık, ıssızlık vardı. Sanki benden, içini rahatlatacak bir tepki görmek istiyordu. "Bana... sanki iştahını kaçırıyormuşum gibi bakıyorsun."

O geceden beri Deren'e hissettirdiklerim, bunu duyduğumda canımı yaktı. Her nefesimde ciğerimi talan eden bir öfke ve kalbime hükmeden

aşkla savaşırken zorlanıyordum. Kara gözlerine bakarken kendi bakışlarım istemsizce yumuşadı.

Bırakmadan önce onu son kez sevebilir miydim?

Kimsenin duymaması için kulağına yükselip fısıltıyla, "O kadar yakışıklısın ki, sana bakınca iştahımın kaçması mümkün değil," diyerek bir küçük jest yaptım.

Deren'in gözleri beni takip ederken şüpheyle kısıldı, ardından yüzünde bir rahatlama gördüm. İki gündür ona söylediğim tek güzel şey olduğu için kara gözleri ışıldadı. Yüzümü hayranlıkla inceleyip, "Daha yüzünü bile yıkamadın, güneşin tersindesin ama o kadar güzelsin ki," dedi.

Bir adamın sözleri en fazla ne ifade edebilirse o kadar ifade ediyordu Deren'in her bir sözcüğü. Cehennemi kızımın kaybıyla, cenneti onun aşkıyla yaşadıktan sonra şimdi araftaydım işte. Gözlerine kabullenmiş bir üzüntüyle bakıyorken, "Ne söyleyeceksen söyle," diyerek bana yaklaştı Nalan. "Artık seninle ne konuşabiliriz, nasıl insanca kalabiliriz bilmiyorum ama..."

Deren'den uzaklaştım ve o kararsızca ikimize bakıyorken, mutfağa doğru ilerledim. Nil'in yanından geçerken ona gülümsedim fakat o annesinin eteğini tutup, "Kulağına biy şey söyleyeceğim," dedi.

Nalan ona sevgi dolu yaklaşıp eğildi ve Nil fısır fısır bir şeyler söyledi. Duyamadım ama doğrulurken Nalan'ın yüz ifadesi çok huzursuzdu.

Mutfağa geçtik ve adanın altındaki bir tabureyi çekip oturduğumda, "Evi de ezberlemişsin," diyerek karşımdaki tabureyi çekip oturdu Nalan. "Hiçbir şey olmamış gibi oturup konuşacak mıyız cidden? Ne söyleyeceksin ki?"

Kollarını göğsünde bağlamıştı. Öfkesi, sabırsızlığı vücut dilinden okunuyordu. Omuzlarımı dik tutup ellerimi ada tezgâhın üzerinde birleştirdim ve mutsuzluğum gözlerimden okunurken, "Aslında ne hissettiğini en iyi ben anlıyorum," dedim. "Öğrenmişsin, ben de kızımı kaybettim. Kızım kaybolduğunda, eziyete uğradığında, öldüğünde... enkaza dönüştüm, ruhumu ve kalbimi kaybettim."

"Eziyet?" dedi Nalan, rahatsız bir sesle.

"Kızımı çocuk çetesi kaçırdı," dedim. Cehennemde geçirdiğim yirmi üç gün. "Ona... bir çocuğun kaldıramayacağı şekillerde eziyet ettiler.

Dövdüler, vurdular, ağlatıp kırdılar, ameliyatla böbreğini aldılar..." gözümden indi bir damla yaş. "Boğdular."

Nalan'ın teninin rengi kaçtı ve gözleri yanağımdan kayan gözyaşını takip etti. "Ama... ölmedi dedin? İçeride yaşadığını söyledin?"

"Evet, her şeye rağmen hayatta kalmış, ben de yeni öğrendim," dedim, detayları anlatmaya gerek görmeden. "Komada, uyuyor. Uyanmasını, bana geri dönmesini bekliyorum. Anlayacağın... Nil'i kendi kızım yapmak gibi isteğim yok. İçin rahat olabilir."

Bakışlarını kaçırdı, camdan dışarıya doğru bakıp huzursuzca, "Bize ihbar ettiğini çete değil mi?" diye sordu. "O çete kızını kaçırdı? Sen de o çeteyi buldurmak için Nil'i kaçırdın? Kızımı kullandın?"

Bağlantıyı kurmuştu. Fakat başta Nil'i kaçırma amacım bu değildi. Başımı iki yana salladım. "Nil'i alma amacımı söyledim, Derya ona kötü davrandığı için yaşadığım psikolojide Nil'i kurtardığımı sanıyordum."

"Yani," diyerek baştan aldı Nalan. "Kızın kaçırıldıktan, öldükten bir süre sonra Nil'i gördün ve yaşadıklarının etkisinde olduğu için ona yardım etmek istedin. Onu kaçırdıktan sonra niyetin değişti, bize kızının katillerini buldurmaya çalıştın? Ama anlamadığım..." beni süzdü, bu kez üzerimde onunkilerden daha pahalı kıyafetler ve daha gerçek bir cesaret vardı. "Ailen çok güçlü, bize mi ihtiyacın vardı?"

Ona Mark ve Carlos'tan, detaylardan bahsetmek istemediğim için, "O zaman şartlarım farklıydı," dedim.

Anlatmayı istemediğimi gözlerime bakıp da fark etti. Dudaklarını somurtkan şekilde birbirine bastırırken, "Nil'e fiziki olarak zarar vermediğini biliyorum," dedi. "Fakat onu ve bizi çok yıprattın, psikolojisini bozdun. Ne yaşamış olursan olsun bunları yapmaya hakkın yoktu."

"Bazen kendimize hak olmayan şeyler yapıyoruz. Fakat benim kibrim en azından gözlerimi boyamıyor, hatalarımın farkındayım." Avuçlarımı tezgâha sertçe bastırıp ona doğru eğildim. "Ama senin baban hatasının farkında değil. Kızımın mezarına kurşun sıktığı için eminim hâlâ böbürleniyordur."

Nalan'ın mesafeli, suçlayıcı bakışları şoka uğradı. Son günlerin en çok gördüğüm ifadesi... herkesi şoka sokuyordum. "Kurşun mu?" diye tekrarladı. "Babam n'apmış?"

Elbette haberi olmayacaktı, Edip bunu yaptığını asla söylemezdi. "Baban, beni yakaladığı gece kızımın mezarının yanına götürdü, gözlerimin önünde kızımın mezarına kurşun sıktı. Ben... yapmaması için yalvarmaya başladığımda da silahını bana uzattı, ancak kendimi vurursam duracağını söyledi."

Ve saniyeler, Nalan bu konuştuklarımın üstüne hiçbir şey eklemeden geçti. Babasının korkunç bir şey yaptığını inkar etmemesine sevindim, aynı zamanda gözlerinde bir miktar da olsa sempati duygusu gördüm. Kafasını iki yana sallarken, "Nasıl yaptı böyle bir şeyi bilmiyorum," dedi. "Bu... çok kötü bir şey, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sen de az önce Karina için... ölmüş bir kız dedin kolaylıkla." İnsanların her şeyden habersiz kızım hakkında konuşup durmasından sıkılmıştım.

"Sinirle söyledim tamam mı? Küçücük kızana karşı bir kinim yok, ya da babamın yaptığını onaylamıyorum."

Gözlerine bakıp da samimi olduğunu görünce, "O gece Deren geldi, ben kendimi vurmak üzereyken engel oldu," dedim. Aslında bunu söylemek istememiştim ama Deren'in hayatımı kurtardığını kendim de bir daha fark etmiş gibiydim. "Ben suçsuzum demiyorum Nalan ama yaptığım her şeyin bedelini ödedim. O kurşun, bir tek o kurşun bile ölmekten daha çok yakmıştı canımı. Benden hayatının sonuna kadar nefret edebilirsin, haklısın da. Fakat... bir anne olarak sana söz veriyorum ki, bir araya gelsek ya da gelmesek de Nil'e asla zarar vermeyeceğim. Bunu seni kendime inandırmak için söylemiyorum. Bir anne olduğun ve Nil'in güvenliğinden endişe duyduğun için söylüyorum. Ve asla Nil'in annesi olmak değil amacım. Onun bir annesi var, sensin. Tıpkı kendi kızımın da bir annesi olduğu gibi."

Sırf bunları söyledim diye bana inanacak değildi fakat daha konuşmayı istemiyordum. Sözümde duracaktım. Nalan'da samimiyetimi tartıyormuş gibi kararsızlıkla izlerken, kendimi geriye çekerek tabureden kalktım. "Yine de olmaz," dedi. "Deren bir seçim yapmak zorunda. Aynı anda ikinizi hayatında tutamaz. Ben buna izin veremem. Kızımın... onu kaçıran kadınla benden daha fazla görüşmesine tahammül edemem."

"Ben son sözlerimi söyledim, eklediklerin ve duyguların artık önceliğim değil," dedim.

Birbirimize baktık ve arkama dönerken saçımı kulağımın arkasına koydum. Sert adımlarla mutfaktan çıkıp salona geçince Deren'in odayı turladığını görmüş oldum. Nil'de babası gibi ellerini sırtında bağlamış, ona yetişmeye çalışarak gülüyordu. Utku ise oturduğu koltuktan bacağını uzatmış, onlara çelme takmaya çalışıyordu.

"Başım döndü," diyerek koltuğa doğru düştü tırtılım.

Ben onun bu sevimliliğine gülümserken, Utku Nil'i alıp havaya doğru atıp tutmaya, adeta top gibi sektirmeye başlayarak sırıttı. Nil'de karşılığında ayağını onun ağzına sokmaya çalıştı.

Bakış açısına girerken Deren o ikisini yılgınca izliyordu ve beni görünce hemen yanıma ilerledi. Karşı karşıya geldiğimizde gözlerindeki panik havasını gördüm, ellerini omuzlarıma koyup kollarımda kaydırdı ve beni kendisine çekip yüzüme alçaldı. "Kadına bir şey yaptın mı? Sadece kızımın annesi diye soruyorum."

Cidden Nalan'a bir şey yaptığımı mı düşünmüştü? Demek Karmen Russo'yu tanımaya başlamıştı. "Yaklaş," dedim ve Deren gözlerini kısarak yaklaşınca kulağına fısıldadım. "Tencereye koyup pişirmeye bıraktım, yirmi dakika sonra servis edebilirsin."

Sırıtarak geri çekildim ve Deren büzdüğüm dudaklarıma bakarak çenemden tuttu. "Ben yalnız seni yemek istiyorum."

Onunla yakın olmaya çok alışmıştım, bu yüzden son günlerimi uzağında geçirirken zorlanıyordum. Şimdi gözlerine bakarken, biteceğini hissederken, olmayacağını kabul etmişken, öfke duyarken ve aşıkken... öyle aklı karışıkken, kalbimde adeta sarmaşıklar varken... ona nasıl davranacağımı ben bile bilmiyordum. Bu yüzden dünden farklı şekilde davranıyordum.

Kısık sesle, "Bunu en son söylediğin günün sonrasında benimle sevişmiştin," dedim.

Bir eliyle çenemi tutarken dudaklarıyla yüzümdeki saça üfleyerek uzaklaştırdı. Huylanıp yüz buruşturdum. "Bu, yarın sevişelim demek mi?" diye sordu.

"Bayılıyorsun değil mi her şeyi anlamak istediğin yere çekmeye?" Doğru, kim bayılmaz ki?

"Benim olayım bu bebeğim," dedi yanağımdan makas alırken.

"Beni mi daha çok seviyorsun kendini övmeyi mi?" diye sordum, ciddiyetsizce.

Fakat Deren bu sorumu ciddiye aldı. Farkında olmadan yanağımı okşayıp düşünceli şekilde yüzümü izledi. "Seni sevmek övgülerin en büyüğü zaten."

Yanağımdaki elini bileğinden tuttum, parmak uçlarımda atan nabzını hissederken, "Ama sen beni isteyerek sevmezsin ki," dedim.

Deren kaş çattı bu söylediğime, huzursuz oldu. Ama ne, gerçekti işte? Bir şey diyecek olduysa da arkamızdan Nalan gelince konuşmamızı devam ettiremedik. Bize tersçe bakıp hızla Nil'e ilerledi, onu Utku'nun kucağından alıp yüzüne gülümsedi. "Hadi kızım, yukarıya çıkıp hediyeni açalım."

Nil hevesle annesinin kollarına atılırken duraksadı. "Kaymen'e sarılayım, öyle gidelim oluy mu?"

Nalan böyle bir yakınlaşmayı hemen reddedip, "Hayır," dedi. "Sarılmıyorsun, Karmen senin hiçbir şeyin değil."

Nil'in kafası karıştı, Deren onlara yaklaşırken olaya hangi açıdan gireceğini düşünüyor gibiydi. Tırtılım, "Kaymen benim dadım ya," dedi.

Nalan Deren'e kızgınca bakıp Nil ile basamaklara yürüdü. "Öyle bir şey yok Nil. Kafan karışmış senin, ben sana açıklayacağım."

Arkalarından bir iki adım giderken, "Kızımın aklını bulandırmayacaksın," dedi Deren, Nalan'a.

"Beni biraz daha zorlarsanız Nil'e her şeyi anlatırım," dedi Nalan, tek solukta. "O kadını alıp git buradan!"

Deren hemen, "Sakın," dedi. "Öfkene yenilip Nil'in aklına olur olmadık şeyler sokma."

"Ben de buyadayım ya," dedi Nil, gülerek.

Nil ile beraber Deren'in konuşması dağıldı ve Deren ondan tarafa dönünce yüz ifadesini yumuşattı. Nil'e bir kez olsun kötü baktığını, sert olduğunu görmemiştim. Nil'in elini tutup göğsüne götürürken sırıtmaya başlamıştı. "Sen buradasın burada. Ben seni buraya hapsettim, başka yerde olamazsın."

"Annem de oyada mı?" dedi Nil, babası ile annesine gülümseyerek.

Hiç sanmıyorum tırtılım. Bunu bir daha demezsen çok mutlu olurum.

"Yaa, hem de nasıl," dedi Nalan samimiyetsizce ve kaldığı yerden basamakları çıkarken, Nil düşünceli şekilde babasına el salladı. Odaya girerken de annesiyle konuşuyordu. "Kaymen dadı değilse neyim ki?"

Deren onları baş başa bırakmak konusunda tereddüt yaşarken, Utku tembelce koltuktan kalktı. "Sanırım artık kırmızı bir pelerin takmam gerekecek, sürekli kıçını kurtarıyorum abi."

Deren kızmakla mahcup olmak arasında bocalayıp kardeşine yaklaştı. "Söz alacağım kırmızı pelerin."

"Yok, ben başka bir şey istiyorum," dedi Utku, abisinin gözlerine adeta yalvararak bakarken. "Ne istediğimi biliyorsun."

Deren başını salladı. Sanırım ben de ne istediğini biliyordum. Ama dert etmeyin beyler, o işi ben hallediyordum.

"Korumam," diye seslendim Deren'e. "Nil'in odasında eşyalarım kaldı, alıp gel."

Utku, abisinin lafımı ikiletmeden merdivene doğru yürüdüğünü görünce şok oldu. "Aaa... Ne istersen yapıyor mu?"

Deren'in merdivende kaybolan geniş omuzlarını izledim. "Onun da işine geliyorsa."

"Şey," dedi kararsızca. "Ne kadar maaş alıyor?"

"Yüz bin euro." Öyle konuştuğumuzu hatırlıyordum.

Utku inanılmaz bir dehşet ifadesiyle bana doğru yürüdü. "Türk parasıyla... ayda üç milyon lira yapar. Aa... başka korumaya ihtiyacın var mı?"

Ben ümitsizce bakıyorken, "Yok," diyerek basamaklardan eşyalarımla indi Deren. "Ayrıca yanlış hatırlıyor, elli bin euroya anlaştık."

Ben Deren'den eşyalarımı alırken, Utku koltuğa geri oturup arkasına yaslandı. "Yalan söyleme, artık inanmıyorum elli bin aldığına. Sen her işinden bana söylediğinin iki katı para mı alıyordun? O zaman sen bayağı ultra zenginsin?"

"Her neyse," diyerek onu geçiştirdi Deren.

"Allah'tan zenginsin. Hem çekilmez hem fakir bir abi de olabilirdin," diye kendi kendine söylenip telefonunu aldı Utku.

Deren ona köşedeki bir koltuk minderini atarken ben arkamı dönüp kapıdan çıktım. Ilık havada arabama yürürken mutsuz ve üzgündüm. Deren evin kapısından çıkıp köşede, muhtemelen Nalan'a ait olan kiralık arabaya ve içindeki şoföre baktı. Ardından polislere İtalyanca, "Onu sakın içeriye almayın," dedi.

Polislerle anlaşmaya vardıktan sonra arabama yürüdü. Ben kemerimi takıp izlemek için Karina'nın odasını açtım, aracı

çalıştırırken onun bakışlarının hedefi oldum. Deren silahını, muhtemelen rahatsız olduğu için belinden çıkarıp dizine koyarken, "Bugün mevsim geçişi yaşamışsın," dedi. "Dün böyle fırtınalı bir kış günüydün, bugün tatlı bir ilkbahar günü gibisin."

Ruh halimi böyle tasvir etmesini komik buldum ama gülümseyemiyordum. Deren'e gülmek içimden gelmiyordu. "O kadar emin olma," dedim.

Huzursuzlandı, dizini sallamaya başladığında anladım. "N'oluyor Karmen sana, konuşmayacak mıyız artık?"

"Neden böyle davrandığımla ilgili bir fikrin yok mu?" diye sordum.

"O akşam her şey normaldi, sonra ne olduğunu bilmiyorum." Gözlerini benden ayırmıyordu.

Arabayı hızlandırdım ve parmaklarım direksiyonu sıkıca sararken, "O zaman düşünüp bul," dedim.

Koltukta ileriye kayıp kızgınlıkla soldu. "Sen söylesen ölür müsün kızım? Derdini anlatsan, derman bulsam? Beni mutsuz ediyorsun ama daha önemsediğim senin de mutsuz olman. Anlat, halledeceğim. Bana anlat, seni kıracak ne yaptım?"

Burun kemerimi sıkıp gözlerimi görmemesi için camdan dışarıya baktım. "Sonra," dedim.

"Ama ben sana şimdi sarılmak istiyorum, sen sorunu sonra anlatmak istediğin için barışamadığımızdan sarılamıyorum," dedi kızmakla homurdanmak arası bir sesle. "Beni mağdur ediyorsun."

Duyduğum en mantıklı şeyler değildi. Hatta deliceydi. Ama aşık olmak ve deli olmak... bir yerde aynı şeylerdi.

Çok hızlı giderken durdurdum arabayı ve Deren, kemerini takmadığı için torpidoya tutunmak zorunda kalırken ellerimi direksiyondan çekip kendisine döndüm. "Arabadan mı kovacaksın?" derken düşünceli görünüyordu. Ve dudaklarını yalama şekli, sabah uyuşukluğu, tatlılığı...

"Sadece sarılmak mı istiyorsun?" diye sordum.

Deren'in kalp atışları gözlerinde göründü. Onu arabadan atmayacağımdan emin olunca arkasına doğru yaslanıp başını iki yana salladı. "Başka şeyler de yapmak istiyorum."

Kirpiklerimin altından, yüzüne dair akılda kalacak her şeyi izlerken, "Neler?" diye sordum.

Beni, saçlarımın uçlarından arabanın altında kalan ayaklarıma kadar izleyip dudağını ısırdı. Isırığın dudaklarında bıraktığı hafif kırmızılığı izlerken nefesim daralıyordu. "Sana sarılmak. Ardından seni öperken saçlarını sevmek ve sonra eve gidene kadar elini tutup parmaklarını okşamak."

Saçlarımı okşamayı istemesine aynı bir parantez açmasına gülümsedim. Beni mutlu ediyordu ama açtığı yara kanıyordu. "Sırasını bile ayarlamışsın," dedim.

"Sürekli senin hakkında düşündüğüm için her şeyi ayarlamış oluyorum," dedi. Kibirli görünmüyordu, içinden gelmiş de söylemiş gibiydi.

"Mutluluğum hakkımda mı düşünüyorsun?" diye sordum. Ya da mutsuzluğum hakkında mı?

"Mutlu olduğunu sanıyordum?" dedi.

"En mutlu olduğum an hangisi biliyor musun?" diye sordum.

"Sana aşık olduğumu söylediğim an mı?" diye sordu, ciddi ciddi bunun olduğunu düşünüyordu.

Gözlerimi devirmeden yapamadım. "Hayır, en mutlu olduğum an Karina'nın yaşadığını öğrendiğim andı. Onu ararken, uçakla onu bulmak için seyahat ederken, o eve ulaşıp kızımı aldığımda..." gözlerinin içine baktım. "Bunlar en mutlu anlarımdı. Ve sen hepsinde yanımdaydın. Teşekkür ederim."

Koltuğumda kaydım ve ona istediğini verirken kollarımı boynuna doladım. Aramızdaki küçük engellere rağmen ellerimi ensesinde birleştirip yüzümü omzuna gömdüm. Onun kollarında tuzağa düşmüş bir kadın gibi hissettim, tırnaklarımı öfke ile ensesine bastırırken de onun ellerinin sırtıma tutarsızlıkla yerleştiğini hissettim. Bana sarılmadan önce beş saniye kadar beklemişti. Birine ihanet ettikten sonra böyle oluyordu, sarılırken iki kez düşünüyordunuz.

Bizim birbirimize yaptığımızı düşmanımız bile bize yapamazdı.

Deren'in parmaklarındaki seğirişi kaburgalarımda hissederken, ıslanan gözümü tişörtüne silip yutkundum. Deren'de alnını omzuma yaslayıp beni kolayca kaldırdı ve kendi koltuğuna doğru çekti. Dizine oturtup hafifçe uzaklaştığında ona yukarıdan bakmaya başlamıştım. Bir eli sırtımı tutarken, diğer eliyle sarıldığımız sırada bozulan saçlarımı düzeltip yüzümden çekti. "Tabi... Kızını bulduğun an en mutlu anın."

Söyle hadi, itiraf et Deren.

"Evet, kızımı çok özlüyordum, onu göreceğim için mutluluktan ölecektim," dedim gözlerimi bile kırpmadan. "Hayatımın en en en mutlu günüydü."

Deren hafifçe dudaklarını kıvırırken başını cama çevirdi ve dışarıya bakarken şakağındaki bir damar atmaya başladı. Yutkunuşundaki paniği görünce daha güçlü şekilde ağlamak geldi içimden. Başını sallarken, "Mutlu olduğun için mutluyum," dedi.

Yalan söyleme, değilsin...

Olsan yapmazdın.

Birbirimizin mutluluğuyla mutlu olamıyorsak birlikte olmamızın ne anlamı var ki?

Bana hep yaptığı gibi ben onu yüzünün altından tutup kendime çevirdim. Bakışlarında tutku ve ihtiyacı gördüm, derinliklerinde de paniği. Yüzümü yaklaştırdığımda nefesini tutarak dudaklarıma doğru baktı. Onu öpmeden önce alnımı alnına koydum ve gözlerimi kapattım. Hareket etmeme gerek kalmadan Deren dudaklarını dudaklarıma kapatıp elini saçlarıma götürdü, hayalini kurduğu gibi beni öperken saçlarımı okşadı.

Avuç içimi yanağına koyup kendimi öpüşmemize teslim ettim. Öfkeliydim ama zaten bitmiş bir şeydi bizimkisi, bir öpücük kararımdan döndürmezdi. Ah, birkaç saniye sonra kararımın ne olduğunu bile unuttum. Deren ağzımın içine inleyip kafamdan bastırırken çenesindeki belirgin çizgiyi okşayıp kalçamı dizine sürttüm. Ondan nefret ettiğim günler olacaktı ama onu sevmediğim bir gün bile olmayacaktı.

Tıpkı onun gibi.

Deren'in dudaklarından kalbime doğru sözcükler akarken, elinin birisi sol koluma dokunarak izlerime temas etti. Parmak uçlarında hissettiği her bir iz ile dudaklarını daha da sertleştirdi, inlemesini dinlemek buna uzun saatlerce devam etme isteği uyandırdı. Çenesindeki parmaklarım dudaklarına kadar ilerledi ve öpücüğümüzün arasına girince Deren nefes nefese geri çekilip itiraz eden gözlerle baktı. "Biraz daha nefessiz kalabilirdik, dayanabilirdim."

Parmağımla dudak çizgilerini okşadım ve Deren hemen parmağımdan da öptü. "Daha uzun öpüşünce sevişmek istiyorum,"

diye itiraf ettim.

Bununla beraber gözlerindeki hüzün gölgelendi. Alttan bana kara gözlerle bakarken kolumu kaldırıp üstündeki izleri izledi, öptü sırasıyla hepsinin üstünden. "Ben yaptım bunları sana, hepsini. Gün geçtikçe daha çok pişmanlık hissettiriyor. Birbirimize... neler neler yaptık sevgilim."

Yaktığın için pişman mısın?

Dudaklarımı öperken ne kadar sert ise yara izlerimi öperken o kadar hassas davranıyordu. Diğer kolumu boynuna doladım ve alınlarımız birbirine yaslıyken Deren izlerin üstünden birer kez daha geçti. Sonra öpücükleri kolumdan yukarıya çıktı, omzuma kadar gelip boynuma yaklaştı. Yüzlerimiz de birbirinize bakarken, gıdıklayarak boynumu öptü. Ben huylanınca güldü. "Benim yanımda kimsenin yanında olmadığın kadar sadeleşip tatlılaşıyorsun, çok hoşuma gidiyor," dedi.

Buruk şekilde yanağını okşadım. "İnsanlar beni tatlı bulmaz."

"Çünkü bu bana çevirdiğin yüzün. Güzel yüzün... Aklımdan çıkmayan yüzün..." yüzümle ilgili söylemek istediği çok şey varken durmuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ve ben böyle olmasından memnunum. Kimseyle değil, benimle ve Karina ile beraberken böylesin." Saçlarımı avucunun içine alıp hafifçe okşadı.

Karina'nın adı geçtiğinde donuklaştım ve o saçlarımı izlerken, yutkunarak kalkmaya çalıştım. Deren ani kalkışımı anlamaya çalışarak bana bakarken, "Geç kalıyoruz," diyerek koltuğuma yerleştim. Deren kaşlarını kaldırıp beni incelerken de motoru çalıştırıp arkama yaslandım.

"Kime geç kalıyorsun?"

"Kızıma."

Bunu duyunca bir şey demedi, boştaki elimi dizimden alıp tuttu ve camdan dışarıya bakarken bir an olsun bırakmadım. Şaşırsam da sonra konuşmalarımızı hatırladım, saçlarımı okşayarak beni öptükten sonra yol boyunca elimi tutmayı istediğini.

Öyle de oldu. Araziden içeriye girerken bile beni bırakmadı. İkimiz de düşünceli ve gergindik. Arabayı bahçeye bıraktım ve dalgınca kapımı açtım. Elim ancak o zaman Deren'in elinden koptu ve Deren irkilip bana dönerken, ben de dışarıya adımımı attım. "Seni isteyerek seviyorum," dedi o an, sanki irkilmeden hemen önce bunu

düşünüyordu. "Sen istediğim tek kadınsın. Ben seni sevmeye katlanmıyorum. Ben sadece... senin beni sevmediğin bir günün düşüncesine katlanamıyorum."

Yarın.

Ona bir şey diyemeden diğer adımımı da attım. Arabamın anahtarını yaklaşan korumaya fırlatıp eve yürürken de ilerideki hareketlilik dikkatimi çekti. Enrica ile Yaman'ın kavga ettiğini gördüm, birkaç koruma da onları durdurmaya çalışıyordu.

"Lan," diyen Deren'e baktım ve koltuktan hızla indiğini gördüm. İleriye bakıp hızla yürümeye başladım. "Bu it n'apıyor Yaman'a?"

"Asıl Yaman bu ite... Yani Enrica'ya bir şey yapıyor olabilir," diyerek arkasından gittim.

Yaklaştıkça konuşulanlar duyuldu. Korumalarım İtalyanca konuşurken Yaman Türkçe küfürler savuruyordu, birbirlerini anlamıyorlardı. Ben yüksek sesle, "Burada n'oluyor?" diye bağırırken, Deren hızla korumaları dağıtıp onların arasına girdi. Enrica'nın, Yaman'a atmak için kaldırdığı yumruğunu havada yakalayıp yüzüne eğildi. "Ona bir daha vuracak olursan seni öldürürüm."

Yaman ve diğerleri Deren'i bir anda aralarında bulmanın şaşkınlığıyla gerilerken, Enrica kafasını sol yana eğilip Deren'i süzdü. "Sana vurayım o zaman?"

Deren, fincan meselesi yüzünden, Enrica ise Deren'in konumu yüzünden rahatsızdı. Bu yüzden kavga etmek için bir an bile beklemeyeceklerini düşündüm. Elbette Deren böyle bir meydan okumayı reddetmedi, Enrica'nın elini indirip gömlek yakasını tuttu. "Bana dokunmaya cüret edersen senin ellerini kırarım."

Enrica gözlerini kapatıp soludu ve tam Deren'e karşılık verecekti ki, "Ayrılın," diyerek biraz daha yaklaştım. Ceketimle çantamı en yakınımdaki korumaya verip aralarına girdim. "Enrica, neden kavga ediyordunuz?"

"Anlamadım efendim, bir anda bana saldırdı," dedi Enrica.

Konuşmalardan bir şey anlamayan Yaman'a döndüm. Burnu kanamıştı, koluyla tampon yapıyordu. Deren'de ona döndü ve avucuna dökülen kana bakarken kaş çattı. "Neden saldırdın korumama?" diye bu kez Yaman'a sordum.

Deren bana göz ucuyla baktı. "Enrica bir şey yapmış olmalı ki saldırsın, yabani mi bu adam durduk yere üstüne atlasın?"

Yaman kafasını kaldırıp Deren'e emin olamıyor gibi baktı ve ardından bana dönüp rahatsızca, "Elimde çay fincanı vardı, beni itip üzerime döktü," dedi sinirle. Yere baktım, ıslaktı ve fincan kırıkları etraftaydı. "İtalyan'ca bir şeyler dedi anlamadım, üzerime gelince de savundum."

"Yandı mı elin?" dedi Deren, uzanıp onun ellerine dokunurken.

Yaman burnundan akan kanı durdurmaya çalışırken, "Hangi dağda kurt öldü," diye homurdandı.

Deren agresif şekilde onun ellerine doğru bakmaya devam etti. "İki Türk'üz şurada, bizi itin donuna sokmalarına asla izin veremem!"

Birkaç saniyemi Deren'in tepkilerine şaşırmakla geçirdim ve sonra en yakınımdaki korumaya döndüm. Enrica Türkçe konuştuğu için Yaman'ın dediklerini anlamamış, ters ters bakıyordu. Korumaya, "Kavga nasıl başladı?" diye sordum.

"Efendim, Enrica ona çay saatinden önce çay içmemesini, görev yerini terk etmemesini söyledi ama o konuşulanları anlamayıp üstüne yürüdü." Yaman ve Enrica'ya göz atıp bana döndü. "İlk teması o adam yaptı."

Duyduklarım üzerine Yaman'a döndüm. "İlk teması sen yapmışsın?"

Yaman sıkılmış gibi oflayıp, "Üstüme yürüdü çünkü!" diye bağırdı. Deren'de, az önce konuştuğum korumaya kızgınca bakıp, "Sallama Yaman'a, piç," dedi.

Bunca derdimin arasında buna gerçekten vakit ayırmak istemiyordum. Deren ve Yaman istemeden de olsa bu evin korumaları arasında huzursuzluk çıkarıyordu. İlk ve son kez bunun hakkında konuşmak üzere Enrica'ya baktım. "Yaman'a müdahalede bulunma. İtalyan'ca bilmediği için sizi anlamıyor. Ayrıca o benim korumam değil, kendisine emir vermiyorum, siz de vermeyin. Kendisine de gerekli uyarıları yapacağım."

Enrica'dan aldığım karşılık saygılı bir baş sallama olduğunda Yaman'a döndüm. Bu sırada Deren onun boynundaki kravatı çıkarmış, burnundaki kana tampon yapmaya çalışırken Yaman bu vicdan gösterisini hayretler içinde izliyordu. "Acıyor mu?" diye sordu Deren ona.

"Aynen acıyor, öp de geçsin," dedi Yaman, suratsızca.

Deren kafasını kaldırıp Yaman'ın onunla alay ettiğini ve hepimizin kendisinin gösterdiği şefkati izlediğimizi anladığında suratı kızardı.

Elindeki kravatı onun göğsüne fırlatıp geri çekildi ve samimiyetsizce gülüp, "Canın cehenneme," dedi.

Yaman gözlerini devirdi. "İtalyan'lar gibi beddua etmeyi de öğrenmişsin. Canın cehenneme ne ya, adam gibi Allah belanı versin de geç..."

"Sıktınız ama," diyerek ofladım. Çenesinden tutup Yaman'ın yüzüne dikkatlice baktıktan sonra Enrica'nın yüzündeki yumruk izini de izledim. "Birbirinizi eşit miktarda dövmüş gibisiniz. Bu ilk olduğu gibi son olsun. Enrica bir daha sana müdahale olmayacak, sen de saldırgan davranma."

Deren, "İlk Enrica üzerine yürümüş, saldırgan davranan o," diyerek altını çizdi. "Kovalım onu."

Ona işaret parmağımı sallamaya başladım. "Her şey zaten senin yüzünden, sus."

Deren pes der gibi ellerini kaldırdı. "Ben o sırada seni öpüyordum yahu, benimle ne alakası var?"

"Yine mi?" diyerek öğürdü Yaman.

"Konudan sapıyorsunuz," diyerek ses yükselttim. Hayret bir şey, bu adamlara beni daha ciddiye almalarını acilen öğretmem gerekiyordu. "Dediğim gibi Yaman, sen Derenle meşgul değilken... buralarda takıl, arabaları falan yıka, bahçeyi süpür ama korumalarımla kavga etme."

Yaman Enrica ve diğer korumalarıma kötü kötü bakıp bana döndü. "Araba mı yıkayayım? Ya ben adam öldürürüz, iş yaparız, mafya sikeriz falan sanıyorum uğraştığım şeylere bak..." arkasını dönüp kravatı aldı ve söylene söylene ilerledi.

Arkasından seslendim. "Git de Gece pansuman yapsın. Krizi fırsata çevir, bunu da ben mi söyleyeyim..."

Önüme döndüm ve korumalarımın her birisine sırasıyla baktım. Neyse ki Salvador görmemişti, Yaman'ı attırabilirdi. Deren Enrica'ya bir adım yaklaşıp diğerlerine de sert sert baktığında, uzanıp kolundan çekmeye çalıştım. "Bir saniye bebeğim," dedi bana ve tekrar diğerleriyle göz teması kurdu. "Yalnız diye bir daha onun üzerine giderseniz sizi kapıya attırmanın yolunu bulurum, bir daha bu eve giremezsiniz. Yaman dokunulmaz, kimse kendisine emir vermezse huzursuzluk çıkmaz."

"Hey, onları sadece ben kovabilirim," diye hatırlattım Deren'e. "Ve seni de."

Deren, emrine itaat etmeye gönüllü olmayan korumalara pislikçe bakıp tekrar bana döndü. "Bu kadar ateşli olmanın yeri değil. Korumalara kızıyorum. Bekle."

Gözlerimi kapatıp soluduktan sonra onu bırakıp eve ilerlemeye devam ettim. Deren onlara konuşmaya devam ediyor ama korumaların bir tanesi bile tepki vermiyordu. Çünkü sinirden Türkçe konuşuyordu.

Eve girdiğimde abimin tam da basamakları indiğini gördüm. Angel onun elini tutmuş, parmaklarını öperken Salvador abim ona gülümsüyordu. Beni fark eden abim son basamakta durdu ve üzerimi inceledi. "Gece toplantın mı vardı?"

Ah...

"Nil ateşlenmişti, Dante'ye söylemiştim."

Kafasını bir kez salladı ve Angel hızla bu tarafa yürüdü. "Canım benim, şimdi neyi var? O beni pek sevmedi ama ben ona bayıldım. Keşke getirseydin, çorba yapardım. Deren yemekten pek anlamaz gibi."

Angel'ın çocuklara olan sempatik yaklaşımın altındaki nedeni bildiğim için üzüldüm. Duygularını incitmemek için bunu yansıtmadan, "Sabah iyiydi, doğrusu tekrar kontrol etme fırsatım olmadı ama annesi yanında," dedim.

Salvador abim yengemdeki düşünceli gözlerini bana çevirdi. "Annesi mi? Onlar seni aramıyor mu? Polise gitmesin bu kadın?"

"Gidebilir," diye omuz silktim. "Fakat korkan kim?"

"Biz yine önlemimizi alalım," dedi abim, cebinden telefonu çıkararak. Avukat Emma'yı arıyor olabilirdi. Bu yüzden Angel hemen abimin peşinden koşup telefon konuşmasına kulağını dayadı.

Çatlak...

En özlediğim insanın yanına ulaşmak için yukarıya koştum ve kızımın odasına girer girmez gülümsedim. Aşk acımı hafifleten, keskin yerlerimi yumuşatan, günde birkaç huzurlu nefes almamı sağlayan tek yer burasıydı. Kendimi, kanatlanmış bir insan gibi hissederek yanına koştum, güzel yüzüne gülümseyerek her şeyini kontrol ettim. "Karina'm, sana müjdeli haber vermemiştim. Bir profesör doktor var, senin için görüşmeyi kabul etti." Küçük elini tutup öpücüğe boğdum. "Seni yıpratmaktan, yormaktan çok korkuyorum ama... bu kadar savaştıysan bir anlamı vardır diye düşünmeden de yapamıyorum."

Bu belirsizlik can yakıcı olmaya başlamıştı.

Kızıma, dolabından çok güzel bir kıyafet seçtim. Deren ile Nil'in getirdiği çiçekli elbiseyi giydirmek isterdim ama vücudunda kablolar varken giyemezdi maalesef. Ona yumuşak pamuktan sarı elbisesini giydirirken, "Acaba kabloları çıkarmadan seni kucağıma alabilir miyim?" dedim hevesle. "Denemeye bile korkuyorum. Birisi yardımcı olsa... yapabilirim belki."

Deren'den yardım isteyebilirdim ama...

Narin vücudun incitmekten korktuğum için elbiseyi ancak beş dakikada giydirdim.

Çıplak kaldığında böbreğindeki dikiş izlerine içim parçalanarak baktım.

"Sen... tüm bu acılara rağmen annen için dayandın ya, ben de senin için dayanacağım." Eğilip yara izlerinden öptüm kızımı.

Üstünü örttükten sonra doktorunu aradım, konuştuğumuz gibi Karina'nın değerlerinden bahsettim. Görüşmem sonlanınca da kızıma dönüp, "Noah dayın ile konuşacağım," dedim. "Gelmek ister misin?" Gülümsedim. "Tamam tamam, şaka yapıyorum."

Hemen eğilip yanaklarından öptüm, saçlarını düzeltip odasından ayrıldım. Birkaç kat inip Noah'ın odasına girdim ve içerinin boş olduğunu görünce şaşırdım. Neredeydi?

Bir alt kata daha inince salondan gelen sesleri duydum. Hemen yaklaşıp bakınca Noah'ın burada olduğunu gördüm. Dante'de buradaydı ve çok eğlenerek Noah'a bakıyordu. Çünkü... yılanım Slenderman abimin üstündeydi ve Noah, ısırılmamak için kıpırdayamıyordu. Yılanı oraya koyanın Dante olduğu gülmesinden belliydi.

"Al şunu," dedi Noah, yılanım kafasını kaldırıp ona tısladığında.

Dante purosunu içerken omuzlarını silkip sırıttı. "Slenderman dişi bir yılan, biliyorsun. Sürtünüyor hayvan, senin keyfini çıkarıyor."

"Hayaller Marianne, hayatlar Slenderman..."

"Hey," diyerek kızdı Dante. "Alınıyor."

"Almazsan yılanı Sara'nın üzerine atarım," dedi Noah ona.

Dante eğlencesine ara verdi. "Onu sakın korkutma." Sırıttı. "Çünkü ben yapacağım."

Sertçe oraya ilerledim, yılanımı buna alet ettiklerine inanamıyordum. Noah beni görünce bakışlarında bir kopukluk oluştu. Sanki bana ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Marianne'nin

gidişinden sonra herkesi biraz suçluyordu. Ben yılanı almak için eğildiğimde sessiz kaldı ve Dante, popoma bir şaplak attı. "Keyfimi bozuyorsun."

"Senin elini kırarım," diye homurdanıp yılanımı sakince, huzursuz etmeden abimin üstünden kaldırdım.

Dante söylediğimle eğlenip saçımı çekti. "Öyle mi? Lütfen kır."

"Çok mutlusun, Sara sana lezzetli kurabiyeler mi yaptı?" diyerek yapmacıktan sırıttım.

Dante purosunu ağzından çekip kızgınlıkla üstüme yürüdü. "Aklınızdan neler geçtiğini bilmiyorum ama böyle şeyleri yanında söyleyerek sakın Sara'yı huzursuz etmeyin."

"Aynen aşk aptalların işi falan," diyerek açıkça dalga geçtim onunla ve Slendarman vücuduma dolanırken abime arkamı döndüm. Aynı zamanda Deren'in şoklar içinde beni izlediğini gördüm. Doğrusu vücuduma sıkıca sarılan yılanıma bakıyordu. Onu ilk kez görüyordu ve bu yaratıkla kurduğum ilişkinin samimiyetinden hoşlanmamış görünüyordu.

"Süleyman bu mu?"

"Slenderman," diye düzelttim. "Bir efsanenin adı."

"Çok çirkin gözüküyor."

Yılanım kafasını omzumdan kaldırıp gözlerini bana sabitlediğinde, Deren hızla bu tarafa gelmeye başladı. Kızan bir ses tonuyla, "Ne yapacağı belli olmaz, indir şu sürüngeni," derken, ben omzumu silkip Slenderman'ın kafasına dokundum.

"Bir şey yapmıyor, huzursuz etme dostumu."

"Koynunda dost yerine yılan taşımak böyle bir şey olda gerek."

Bilgeliğine ofladım ve Slenderman, kıvrak bir hareketle boynuma dolandığında Deren korkuyla ileriye uzandı. Ona, "Sakın dokunma," diyordum ki yılanın dilini çıkardığını görüp fevrice hareket etti. Yılanı, bana bir şey yapacağını sanarak kafasından tuttuğunda, Slenderman huzursuzlanıp kıvrakça ona saldırdı. Deren, hayvanın kafası bir anda suratında belirince nefesini tuttu ve yılanım onun boynuna doğru eğildiğinde, uzanıp vücudunu tutmak zorunda kaldım. Vücudunu Deren'den çekip uzaklaşması için kuvvet uyguladım ve Slenderman'ı yere fırlatıp öfkeyle ona döndüm. "Senin yüzünden canını yakmak zorunda kaldım."

Deren yere yapışıp sürtünen, dilini çıkarıp kendisine tıslayan yılanıma bakıp bana döndü. "Seni ısıracaktı, gerçekten gördüm."

Yılanın yanına eğilip sakinleşmesi için temkinli şekilde kafasına dokundum. Sert yüzeyine temas ettiğimde dilini içeriye soktu. "Seni değil de beni mi ısırsın dedin sen de?" diye homurdandım.

"Elbette," dedi.

Slenderman elime yaklaştığında hareketsiz kaldım ve koluma doğru çıktığında gülümsedim. Onu irkiltmeden doğrulup Dante'ye ilerledim. "Abi, onu aldığın yere koy."

Dante emrivakimden hoşlanmayarak surat assa bile ben çoktan yılanı onun boynuna dolamıştım. Hayvanın huyunu bildiği için sakin kalıp onun istediği şekilde davrandı. "Hayvanı gerdiniz iki dakikada, ne kadar gergin insanlarsınız, gören de bizi mafya falan sanacak..."

Slenderman'ı bırakmak üzere evin kapısına yürüdüğünde Sara mutfaktan çıktı ve Dante'yi bu şekilde görünce korkuyla sıçradı. "Dante Bey..."

Dante Sara'yı baştan aşağıya süzüp, "Bunu deliğine tıkıp geleceğim," dedi. "Odama sıcak bir kahve çıkar."

Sara hafife gülümseyip derhal abime itaat ederken, "Kahve içmeye vaktin yok," diyerek evin açık kapısından içeriye girdi büyük abim. Otoriter sesini duyunca hepimiz ona baktık. "Portekizlilerle görüşmeye gidiyoruz."

Dante, abimi onaylarken, ben gözlerimi kısarak birkaç saniye düşündüm. Artık neredeyse hiç eski günlerdeki gibi görüşmelerde bulunup toplantılara katılamıyordum. Karmen Russo olarak geri döndüğüme göre bir yerden başlamam gerekiyordu.

Deren'e dönüp, "Siyah Bugatti'yi hazırla, biz de çıkalım," dedim.

"Emredersiniz efendim," dedi Deren.

Arkamı dönüp asansöre yöneldim. Odamın olduğu kata çıktığımda tabii ki ilk önce kızımın yanına gittim. Biraz izledikten, ona gülümsedikten, onun için dua ettikten sonra çıkıp odamda giyindim.

Yeterince iyi görününce odadan ayrıldım. Gece'yi terasta, Yaman ile bulup Karina'yı kontrol etmesini rica ettim. Yaman'ın burnuna pansuman yapılmıştı, Gece seve seve bunu kabul ettiğinde Yaman ile aşağıya indik. Hafiften gülümsüyordu, Gece ile vakit geçirdiği için keyfi yerine gelmişti demek.

Evin kapısından çıkarken güneş gözlüklerimi taktım ve hazır arabalara, yan yana dizilmiş korumalar ile abilerime baktım. Çok fazla erkek, çok fazla testesteron, çok fazla erillik... Hepsi dönüp saçlarımdan topuklu ayakkabılarıma kadar beni süzdü ama aralarında en fark edilir bakışlar Deren'e aitti.

Bakışları bana güzel bir kadın olduğumu sonuna dek hissettiriyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve Deren'de hemen hareket edip benim için aracın kapılarını açtı. Dante ile Salvador aynı arabaya binerken, ben de Bugatti'nin arka koltuğuna yerleştim. Yaman şoför koltuğuna oturduğunda aracımız hareket etti. Önümde abilerimin aracı vardı, arkada ise iki ayrı koruma arabası.

Çantamı kenara bırakıp bacak bacak üstüne attım ve Deren koltukta benden tarafa kayıp profesyonel sınırı aştı. Kalbim aşkla yanarken buz gibi oluşumu saklayamadım ve o parmaklarını bacağımın dekoltesinde gezdirirken, dudaklarını da kulağıma yakın tuttu. Bir süre hiç konuşmadı, boynumu ve saçlarımı izledi. Yaman, öğrendiği konuma varmak üzereyken de, "Nil'in aklı çok karıştı," dedi Deren, sonunda. "Sence... ona ilişkimizi açıklamalı mıyız? Ya da beraberliğimizi söylememiz gerekir mi? Pedagogla konuşacağım ama önce sana danışmak istedim."

Ah, beni Nil'in hayatına mı almak istiyordu? Ya da kısa süreliğine de olsa Nil'in merakını önlemek istiyordu?

Hayal ettiğim resim gözlerimin önündeyken kalbim hızlandı. Hani oynadı ya yerinden kalbim, bu yüzden hissettirdi oradaki bıçak kendisini. "İlişkimiz?" dedim. "Sence Nil'e açıklayacak kadar ciddi bir ilişkimiz mi var?"

Bacağımın kenarını okşayan parmakları tekledi, ardından devam etti. "Bu kadar badireyi, ciddiyetsiz bir gönül eğlencesi için mi atlattık?"

Atlatamadık ki.

Kalbimden adeta gözyaşları akıyorken, "Çok garip," dedim. "Sen böyle söylüyorsun ama dışarıdan böyle görünmüyoruz. Eğer öyle görünseydik Carlos bana evlenme teklifi etmezdi."

Araç durdu ve ben Deren'e bir kez bile bakmadan dışarıya çıktım. Ayrılmadan önce son hissettiğim tırnaklarının tenime battığıydı. İlerideki abilerime yaklaşırken bir kez olsun arkama dönmedim,

Yaman'ın ona seslendiğini duyup lüks restoranın kapısından içeriye girdim.

İçerisi boştu, görüşmemiz için bugün müşteri alınmıyordu. Restoran sahibi derhal Salvador ile Dante'ye yaklaşıp ikisiyle de el sıkıştı, ağırlayıp ilerideki uzun masaya eşlik ederken, "Sizleri çok özledik efendim," diyordu. "Karmen Hanım, merhabalar. Senelerdir sizleri görmüyordum, gelerek bizleri onurlandırdınız."

Gözlüklerimi kafama doğru itip kırk yaşlarında, daha önce tanıştığım ama şimdi adını hatırlayamadığım adama zarifçe baş salladım. "Teşekkür ediyorum."

Masaya yaklaştıkça oturanları gördüm. Bir adam koltuktan kalkıp bizleri selamlamak için yaklaştığında onun Portekizli John olduğunu hatırladım. Korumalar eşit aralıklarla mekâna dağılmıştı, bizim korumalarımız da arkamızdan geliyordu. Salvador ve Dante, yaşlı kurt John ile el sıkışırken, oğlunun hemen arkasında olduğunu gördüm. Seneler önce onu bir kez görmüştüm, o zaman henüz on dokuz yaşındaydım. Babası, "Bu güzel hanım Karmen mi?" diyerek bana yaklaştığında, oğlu da onu takip etti. John karşımda durduğunda elimin üstünden nazikçe öptü. "Çok güzel bir kadına dönüşmüşsün, gözlerime inanamadım."

Filipe, babasının söylediklerine katılır şekilde baş sallayıp, "Hem de çok güzel," dedi.

Salvador ile Dante dönüp ona anlık bir uyarıcı bakış attılar.

"Oğlumun pervasızlığına kızmayın," dedi John abilerimi tanıdığı için ve onları buyur etti.

Abilerim koltuklara otururken korumalarımız bize yakın şekilde etrafımızı sarıp varlıklarını belli ettiler. John'da abilerime eşlik edip masaya otururken, Filipe bana yaklaşıp elimden tuttu. Beni, nazikçe kenardaki koltuğa çekti. "Buraya oturmak ister misin?" diye sordu ama çoktan koltuğumu çekmişti.

Emrivakisini farkında olduğumu gözlerine nezaketsizce bakarak belli ettiğimde, utanmazca göz kırptı ve ben yerleşirken, hemen yanıma oturdu. Enrica yaklaşıp çantam ile ceketimi aldıktan sonra mesafe alanına geri çekildi. Dante yanımdaki Filipe'ye kilitlenmişken, Salvador abim John ile konuşmaya başlamıştı.

Dante ise o sırada mendilini açarak hâlâ Filipe'ye bakıyordu. "Kardeşim bir masada oturacağı koltuğu kendisi seçer."

Abime katılmak için Filipe'ye döndüm. "Bir daha aynı ortama gireceğimizden şüphe duyuyorum ama yine de söyleyeyim. Bana emrivaki yapma."

Nezaketen bile pişman görünmedi, bu da beni rahatsız etti. Abilerim bir kadın olduğum için hiçbir zaman negatif ayrımcılığa maruz bırakmamışlardı, masada oturmak istediğim yeri kendimin seçeceğini bilirlerdi. Filipe'ye anlatmak istediğim buydu ama belli ki o ilk tanıştığımızdaki kadar arsızdı. Dudaklarını kıvırıp omzumun arkasına doğru bir hareket yaptı ve birkaç saniye sonra önümde çiçek buketi belirdi. Ah... tabi ya, bu adam geçtiğimiz gün de bana çiçek göndermişti.

"Senin için," dedi.

Salvador abim John ile konuşmayı kesip masaya gelen çiçeğe dönerken, ben kaşlarımı çatıp elimin tersiyle gönderdim buketi. "İstemez, teşekkürler."

Çiçeği uzatan koruması Filipe'ye bakınca, Filipe ona baş salladı ve adam geriye çekilirken ben gergince karşıma döndüm. Elim düzeltmek için saçlarıma giderken de Deren'in kara gözleriyle karşılaştım. Buraya doğru bir adım attığı, sol ayağının önde oluşundan belliydi. Yaman onu kolundan tutmuş, endişeyle kulağına fısıldıyordu ama Deren'in duymadığına emindim. Çıldırmıştı. Yalnız gördükleri değil, arabada duydukları da zıvanadan çıkarmıştı.

Birini öldürmek istediği açıktı. Carlos burada olmadığına göre yeni rota Filipe'ydi.

Önüme döndüm ve ensemi kaşırken, garsona yalnızca şarap içmek istediğimi ilettim. Abilerim John ile Portekiz'den getirttikleri tarihi eserler üzerine konuşurken, ben de onları dinleyip olabilecek riskleri abilerime hatırlattım. Bu ruh halinde olmayı özlediğimi fark ettim, iş konusundaki muhabbetleri koyulaşırken şu tarihi eserleri merak ettim. Dante merak ettiğimi duyunca böbürlenmiş bir ifadeyle bana döndü. "Aralarında bir mücevher var, tam sana layık. Onu pazarlamak yerine sana getirmemi ister misin?"

Çok değerli ve ender bulunan bir şey olmalıydı. Parmaklarını boynumda gezdirirken, "Harika bir fikir," dedim abime.

Sırıtarak göz kırptı.

Kadehi dudaklarıma götürürken gözlerim tekrar sol çapraza kilitlendi. Deren hâlâ aynı yerdeydi, gözlerini buradan ayırmıyordu.

Profesyonel görünmüyordu, John ve korumaları onun Filipe'ye öyle baktığını gördüğünde ölüm emrini verebilirdi. Yalnız bir şey daha vardı... Acı çekiyor görünüyordu, kendini güçlükle tutuyordu.

Sırıtarak kadehimi ona doğru kaldırdım.

Aynı zamanda bacağımda bir şey hissettim. İlk saniye bacağımı çarptığımı düşündüm ama sonra bunun sıcak el olduğunu anladım. Gözlerimi yavaşça önüme düşürüp kadehi bırakırken, Filipe'nin eli hafifçe bacağımı okşadı.

Hadsizliği için hemen öldürebilirdim. Hemen.

Yanıma dönüp sert bir bakış attığımda bunu iyi karşılayacağımı sanan bakışlarıyla karşılaştım. Abilerim John ile olan hararetli konuşmasına devam ediyorken, "Bugün ölmek için güzel bir gün galiba?" diye sordum, İngilizce. Ortak dil olduğu için bunu tercih ediyorduk.

Sanırım nazlandığımı düşündü, elini geriye çekip sandalyesine yaslanırken omuz silkti. "Senin gibi bir kadının ellerindense hemen."

Ona ne yapacağım hakkında düşünmeye başlarken Salvador abimin seslendiğini duyup baktım. Çatalına bir bezelye tanesi alırken ikimizi izliyordu. "Sorun mu var kardeşim?"

"Oğlum kabalık ediyorsa kusuruna bakma," dedi John hemen, oğlunun neler yapabileceğini tahmin edebiliyormuş gibi. "Tarihi eserleri nereye satacaksınız? Düşündünüz mü?"

Salvador abim bir süre cevap vermeden yanımdaki piçi izledi, ardından John'u yanıtladı. "Polis didik didik arıyor, suç işlemenin İtalya'ya göre daha yasal olduğu ülkelere gönderirim. Kanada mesela? Ya da meksika? Irak'da olabilir."

"Suriye'de de durumlar karışık, kimsenin ruhu duymaz."

Uzanıp gevşemek için bir daha şarap içerken, ileriye, tuzluğa yasladığım telefon ekranıma baktım. Gece Karina'nın yanına girmiş, konuşmaya başlamıştı. Kızlarıma gülerken konudan uzaklaştım ve birazdan tekrar aynı şey yaşandı. Olmamasını umduğum el bacağıma cüretkâr şekilde dokunup parmaklarını bacak içime kaydırdı.

Gözlerimi kapatıp dilimi dişlerim arasında sıktım.

Onu öldürmeye karar verdim.

Gözlerimi açtım ve tam Enrica'ya dönüp silahımı isteyecektim ki Deren'in Yaman'dan kurtulduğunu gördüm. Masada, buraya yürüdüğünü gören tek kişi ben oldum ve Deren masaya gelip hiç

duraksamadan Filipe'ye yaklaştığında konuşmalar kesildi. Filipe'de konuşmaların kesildiğini anlayarak önüne baktı ve daha ne olduğunu kavrayamadan Deren onun elini tutup masaya yasladı. John ayağa kalkıp korumaları yaklaşırken, Deren silahın namlusunu onun eline yaslayıp iki kurşun sıktı.

Her şeyi görüyordu ama kendi ölümünü çağırdığını değil.

John, "Filipe!" diye bağırarak koltuğundan fırlarken, Salvador'da aynı dehşet ile ayağa kalkıp, "Sen n'aptın?" diye kükredi Deren'e.

"Karmen'e dokundu," dedi Deren, yalnız Salvador'un gözlerine bakarak. "Onu taciz etti. İki defa!"

John ile Filipe'nin korumaları Deren'e müdahale ediyordu ki, bunu duyan abim elini sertçe kaldırıp onlara öfke ile baktı. Sonra da elini kurtarmak için çabalayıp bağıran, küfürler eden Filipe'ye döndü. "Doğru mu bu?"

John hem Filipe'ye hem de Deren'e bakıp haykırdı. "Sen kim oluyorsun?"

Dizlerimdeki mendili çekip masaya fırlattım ve ayağa kalkıp, "Kendisi özel korumam," dedim. "Fedaim. Yapması gerekeni yaptı, büyütülecek bir şey göremiyorum."

Salvador abim, Deren'in söylediklerini doğruladığımı duyunca yaşanılanlardan emin oldu ve John'a döndü. Babası, Salvador'a bir açıklama yapmak üzereyken, "Madem oğlun böyle bir piç, korumamız hak ettiğinden bile iyi davranmış," dedi abim, tükürürcesine. "Beynine de sıkabilirmiş ama görüyorum ki beyni yok, Deren'de kurşunu boşa harcamak istememiş."

John, öfkeli bakışlarını oğluna çevirip avuçlarını masaya çarparken, Dante'de koltuğundan doğruldu ve Salvador abim masanın etrafını dolanıp Filipe'ye yaklaştı. Acıdan kızaran yüzüne eğildi. "Kardeşim kendi seçtiği adamın yanına, kendi seçtiği koltuğa oturup istediği çiçeği kendisine alabilir. Belli ki baban seni kadınlar konusunda hiç terbiye etmemiş ama artık öğrenmişsindir."

Deren ekledi. "Her gün gezen kırda, bir gün uğrar kurda."

Abim çekilince, Deren'de silahıyla birlikte uzaklaşıp adamı serbest bıraktı. Filipe kulakları sağır edecek şekilde bağırırken de masayla koltuk arasından çıkıp arkamı döndüm. John oğluna bağırıp korumalarına emirler yağdırırken, güneş gözlüğümü indirerek Dante'ye eşlik ettim. Abim benim için kapımı açtı ve Salvador ile Deren

birkaç adım arkamızdan gelirken Dante kulağıma eğilip fısıldadı. "Madem sana izinsiz dokundu onu sen öldürmeliydin."

"Yapmak üzereydim," dedim. "Benden önce davrandı."

"Şovcu piç."

"İlkinde onu benim öldürmemi bekledi zaten, yapmadığımı görünce kendisi yaptı."

Yaman hızla ilerlediğim arabaya eşlik ederken, Enrica'da Dante'nin bineceği araç kapısını açıyordu. Yaman arka kapıyı bana açarken, "Durdurmaya çalıştım," dedi fısıltıyla.

"Duracağı ya da devam edeceği yeri kendisi seçer," dedim Yaman'a.

Bana katılarak başını sallayıp direksiyona geçti. Koltuğa yerleştim ve arkama yaslanırken, Deren bagajı dolanıp arabaya diğer kapıdan girdi. Koltuğa oturduğunda Yaman ikimize de dikiz aynasından bakıp abilerimin arabasının arkasından hareket etti. Doğrudan cama baktım ve Deren'in varlığı, kokusu, öfkesi arabanın içini kaplarken yavaş nefesler aldım. Birazdan Yaman arkaya doğru bir mendil uzatınca Deren'in eli bakış açıma girdi. O mendili yüzünü silmeye başlayınca ona baktım. Gözleri yerdeydi, yüzünde biraz kan lekeleri vardı. Önce yüzünü sonra da büyük ellerini silip mendili aramızdaki boşluğa fırlattı, arkasına yaslanıp tembel ama gergin bir oturuşla camdan dışarıyı izledi.

Hiç konuşmadık. Fakat ne kadar çok şey demek istediğini biliyordum. Solukları düzensiz, elleri hareketliydi. Bir ara telefonu çalınca daha da sinirlendi, ekrana bakıp açmadan yana fırlattı. Evden olsaydı muhakkak açardı, demek ki istemediği birisiydi. Fırlattığı telefon ekranındaki İ harfinden gelen aramaya baktım. Koltuğun derisini kavrayan asabi parmaklarını izledim ve eve ulaştığımızda arabadan ilk çıkan kendisi oldu. Yaman kapımı açıp benimle yürürken, Deren Salvador ile Dante'nin arkasından çıkmaya başlamıştı. Enrica çantam ile ceketimi verirken korumalar nizami şekilde yerleşiyordu.

Eve girdim ve Sara bizi karşılarken abimin oturduğunu gördüm. Salona kadar ilerleyip onlara baktım. Salvador tekli koltuğa yerlemiş karşısında duran Deren'e bakarken, Dante mutfağın yolunu tutmuştu. Yaman hemen arkamda benim gibi onları izlerken, Salvador abim bir puro çıkarıp zippo aradı. Bulamadığında Deren kotunun cebinden çıkarıp ona verdi ve duman tütmeye başlarken, "Benim olduğum

ortamlarda kendine göre kararlar vermezsin," dedi abim, ona. "Neyse ki bu kararın doğru bir karardı. Fakat yanlış da olabilirdi."

"Ben bu kararı bir koruma olduğum için vermedim," dedi Deren, dümdüz. "Sevdiğim kadın rahatsız oldu, ben de gerekeni yaptım."

"Kız ne diyorlar?" dedi Yaman, merak içinde ve sonra kendisine yüz buruşturdu.

Abimin ayağa kalkışını dudaklarımı ısırarak izledim. Purosunu orta sehpaya fırlatıp Deren'e yaklaştı ve onunla konuşuyordu ki, Angel yanımızdan geçip hem bizim hem de onların dikkatini çekti.

"Babam," dedi, Salvador abime bakarak. "Deren'i görmek istiyormuş."

Salvador hızla kaşlarını çatarken, Deren'de Angel'a dönüp sorarcasına baktı. Yengem söylediklerini desteklemek için kafasını salladığında da Salvador bir kafa işaretiyle serbest bıraktı Deren'i. "Bekletme babamı."

Deren arkasını döndü ve beni görüp gözlerime baktığında, kalbim hızla kaburgama çarpmış gibi hissettim. Üstü örtülen, konuşulmayan her şey ikimizi o kadar geriyor, ateşliyordu ki, baş başa kalacağımız ilk anda yaşanacak felaketi düşünemiyordum.

Deren asansöre yönelince abim yaklaşıp yengemi dudaklarından öptü, ona nasıl olduğunu, kendisi yokken neler yaptığımı sorarak koltuğa oturdu. Yengemi de dizine yerleştirdi. Angel cilveli cilveli onunla konuşurken arkamı dönüp merdiven çıktım. Babamın katına gelip odası önünde durunca gerginlikten kaskatı kesilmiş haldeydim. Babam zaten zor konuşuyordu, bizlerle bile az görüşüyordu. Deren'i neden misafir etmişti?

Konuşulanları dinlemek gibi bir hataya düşmedim. Zaten duyamazdım da. Koridorda aşağı ve yukarı yürüyerek dakikalar geçirdim. İlk kez tanışıyorlardı, Deren ya da babam benim hakkımda birbirlerine ne söylüyor olabilirlerdi.

Kapı sesi duyduğumda yürümeye devam ediyordum. Başımı yerden kaldırdım ve Deren'in kapıyı sessizce örtüp çıktığını gördüm. Beni fark edince duraksadı ve gözlerimin içine sessiz saniyeler boyunca baktı. Ardından hiçbir şey demeden asansöre ilerlemeye başlayınca arkasından üç yavaş adım attım.

"Ne söyledi?" diye sordum, merakla.

"Sana ne?"

"Deren!" dedim uyarırcasına.

Dönüp bana bakmadan, "Bilmeni isteseydi seni de çağırırdı," dedi.

Asansörü çağırdığında sinirden dilimi kıvırıyordum. Arkasından sert adımlar atıp, "Ona saygısızlık yapmadın değil mi?" diye sordum.

Sertçe, "Sanki öyle bir adamım," dedi.

Evet, değildi ama az önce yaşananlardan ve duyduklarından sonra ateş misali yakıcıydı. Tahmin edilemezdi ve kalp kırıcıydı. Olduğumuz duruma yardım edecek kelimeleri düşünürken Deren gelen asansöre binip bana döndü. Gözlerimize bakıyorduk. "Artık bana neden böyle davrandığını biliyorum. Carlos'un evlenme teklifi aklını karıştırdı..." asansör kapanmadan önce acımasızca mırıldandığını duydum. "Bu akıl karışıklığını ortadan kaldıracağım."

Böyle mi sanmıştı? Carlos evlenme teklifi ettiği için kendisine soğuk davrandığımı? Hayır, anlamasını istediğim kendi hatasıydı ama o tamamen başka düşünmüştü.

Asansöre saniyeler boyunca bakıp hızla çantamı açtım, Yaman'ı arayıp telaşla, "Deren'in peşinden ayrılma," dedim. "Carlos'u öldürmeye gidebilir."

Yaman ani telefonumu soğukkanlılıkla karşılayıp hızlı bir cevap verdi. "Yardım edeceğiz, mecbur."

Gözlerimi devirerek Karina'nın odasına yürüdüm. "Carlos ölmeyecek, Karina için."

Anlaşmaya varınca telefonu kapattık. Kızıma yaklaştığımda huzursuzluğumu yansıtmamak için yüzüme gülümseme koydum. Angel ve Gece onunla seve seve ilgilense de bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, tabi her anımı onunla geçiremeyeceğimi de. Ama kızımı bir daha gördükten sonra hiçbir şey imkansız değildi benim için, ölene kadar yanında olmak da.

"Uyuyan güzelim, uyan güzelim..."

Ona daha kaç kez böyle söyleyecektim? Kaç kez söylesem uyanırdı?

Elimi kalbine indirdim, bana umut olan ritmi dinleyip tek ışıltım olan gözyaşlarımla gülümsedim.

O günümü benden beklendiği gibi Karina'mla beraber geçirdim. Onunla konuştum, daha önce alıp göstermediğim birkaç elbisesini gösterdim. Şu yabancı doktorla mailleştim, Karina'nın raporlarını fotoğraflayıp gönderdim. Ayrıca başka doktorlarla da görüştüm. Deren'i aramadım, inat yapmıştım. Fakat Carlos beni aradı, telefon

çaldığında onun ölmek üzere olduğunu düşündüm ama konuştuğumda iyi olduğunu anladım. Yaman Deren'i durdurmuş olmalıydı.

Ama muhtemelen kendisi durmuştu.

Karina için.

Ertesi gün kendimi çok yorgun, öfkeli, aşık, mutsuz hissediyordum. Kızımın yanında uyanmıştım. Kahvaltıda gevrek yemiş, Gece ile konuşmuştum. Bir şeyler konuşmak düşüncelerimi ertelese de dönüp durup hep Deren'i düşündüm. O sabah, genel de geldiği saatte gelmemişti. Öğleden sonra da, akşam olurken de gelmemişti.

Sıkkın şekilde Noah'ın kütüphanesine yürüdüm ve kapıyı açıp bu sıralar vaktini geçirdiği yerde gördüm onu. Okuma masasında oturmuş, bir konyak şişesinin yarısını bitirmişti. Üzerinde keten gömleği vardı, saçları uzamıştı. Gözleri masasında duran kitabın üzerindeydi ve bakmadan geldiğimi anlamıştı.

"N'oldu?"

"Seni merak ettim," dedim masanın ucuna kadar giderek.

Sertçe yutkunup uykusuzluk ve alkoldan kızarmış gözünü ovaladı. "İyiyim ben, sorun yok."

Noah'ı çok sevdiğim için defalarca iyiyim dese de inanmayacak, gerçekten iyi hissetmesini isteyecektim. "Değilsin abi. Bize öfkelisin, bu yüzden odadan çıkmıyorsun. Kendine de öfkelisin, Marianne'nin gitmesine izin verdiğin için, bu yüzden odandaki aynayı kırmışsın."

Tesbitim doğru olduğu için inkâr etmedi, gözlerini baktığı şiir kitabından çekip bana kaldırdı. "Aklımla kalbim arasına sıkıştım, Marianne gittiğinden beri tek bir huzurlu nefes alamadım."

"Abi, ne hissettiğini anlayabiliyorum." Yanına yaklaşmaya cesaret ettim. "Fakat Marianne iyi, güvende, sağlık..."

"Abim hâlâ yerini söylemiyor!" Bağırdığı gibi elindeki kadehi fırlattı ve kadeh üç parçaya bölünüp krem halıya dağıldı. Hararetle arkasına yaslanıp ellerini savurdu. "Haksızlık bu, bana, ona. Angel yapsaydı asla göndermezdi!"

Evet, abim gitmesinden korktuğu için Marianne'nin yerini söylemiyordu. Bu da gün geçtikçe Noah'ın kontrolden çıkmasını sağlıyordu, sabrı tükeniyordu. "İnsan kalbi ile aklı arasında kaldığında kalbini seçmek istiyor," dedim. "Ama kalbini seçtiğinde de aklını unutamıyorsun Noah. Bir kere ikisi arasında kalınca o insanla eskisi gibi olamıyorsun."

Bunu duymak her şeyi daha da kötü yapmış gibiydi, gözlerini yaşlar doldurdu. Dirseğini masaya yaslayıp yüzünü önüne eğdiğinde benden saklamak istediğinin ne olduğunu anladım. Omuzlarının hafif titreyişine, parçalanan nefesine bakıp kendimi tutamadan yaklaştım ona. Eğilip kollarımı boynuna doladım. "Lütfen bana kızma abi. Seni çok seviyorum ama Karina çok incindi, bunu deneyen birisine... evimi açamam."

Noah bana sarılmadı, genzini temizleyerek uzaklaştı ve ellerim iki yanıma düşerken kitaplıkların arasında kayboldu. Başımı önüme eğip kötü hissettiği için uzaklaştığını düşündüm, kendimi üzmemeye çalışıp bir süre bekledikten sonra odasından çıktım.

Gece ile konuşmaya gidecekken telefonumun titrediğini hissettim. Yaman'dan bir geri dönüş beklediğim için direkt açtım. Ekranımda mesaj görünce de kalp atışlarımdan sendeleyip arkamdaki duvara yaslandım.

Gönderen: Deren Ateş.

Akşam yemeği yiyelim, bekliyorum.

📍

Alt dudağımı ısırıp ekranıma dokundum. Mesaj çok makuldu, belli ki biraz sakinleşmişti. Akşam yemeğine çağırıyordu, konuşmak istiyordu, sorunlarımızı çözmeyi istiyordu. Bu yüzden gelmemiş olabilirdi, sakinleşmiş, ne yapması gerektiğini düşünmüştü.

Demek vakti gelmişti ayrılığın.

İlk kez Deren'e giderken bu kadar mutsuz hissettim. Odama girip dolabımdan bana aldığı çiçekli elbisemi çıkardım, giyindim. Saçlarımı tarayıp iki taraftan incili toka taktım, dudaklarıma nemlendiren kırmızı parlatıcımı sürdüm.

Yanağımdan akan gözyaşı pudraladığım tenimi ıslattı.

Dudaklarımdaki ruju zedeledi.

Birkaç damla gözyaşının durulmasını bekleyip rujumu tazeledim. Çantama gerekli gördüğüm şeyleri koyup yanıma aldım. Gün batıyordu ama hava sıcaktı, üstüme bir şey almadım. Ayrılmadan önce babamın yanına uğradım, bana Deren ile ne konuştuğunu söylememişti ama ben Deren'in yanına gittiğimi ona söylerken yanaklarından öptüm. Fizyoterapisti odadaydı, bize gülümseyerek bakmıştı.

Evden klasik kırmızı BMW ile ayrıldım. Camı açtım ve ılık rüzgâr çiçekli elbisemi uçuştururken attığı konuma ilerledim. Ben ulaşana

kadar güneş battı, Sicilya'nın ışığı kayboldu ve ay bir ihanetin hançeri gibi parladı.

Konum beni nezih bir restaurantın önüne getirdi. Burası sahil kenarıydı, deniz az ileride seçiliyordu. Aracımı park edip inince gözden uzaktaki, merdivenlerin başındaki restauranta ilerledim. İçerideki hafif ışıltı dışarıya yansımıştı, etraf oldukça sessizdi ve Deren'in arabası da az ilerideydi.

Basamakları çıktım ve restaurantın kapısından girdiğimde onu gördüm. Mekânın ilerisinde, masada oturmuş, yerden yükseklikteki camdan dışarıya bakıyordu. Üzerinde takım elbisesi vardı, zaten iş alışkanlığından olsa gerek ki hep giyiyordu. Masaya yaklaşırken içeride kimsenin olmadığını anladım, nezih ve sakin bir yerdi. İtalya'yı gezmek için pek zamanı olmamıştı ama burayı beğenmişti demek ki.

Kare şeklindeki, üzerinde beyaz ipek örtü olan masaya yaklaşıp sandalyemi çektim. Deren, ben karşısına otururken bile camdan dışarıya bakıyordu. Araba anahtarı ile cüzdanını masanın kenarına koymuştu, elinde de boş kadehi tutuyordu. Bacaklarımı birbirine yapıştırıp ellerimi masaya koydum ve sert yüz hatlarını izlerken, "Merhaba," diye fısıldadım.

Sesimi duyduğunda ifadesiz yüzünde yumuşak bir geçiş oldu. Başını çevirip gözlerime baktığında da her şey çok ağır gelmeye başladı. Onu sevmek de, onu bırakacak olmak da. "Hoş geldin," dedi yüzüme, gözlerime bakarak.

Türkçe konuşmayı seçtiği için ben de Türkçe'ye geçip yapıp, "Hoş buldum," dedim.

Gözlerinin saçlarıma takıldığını görünce incili tokama baktığını anladım. Çenesiyle de gösterip, "Güzel olmuş," dedi. "Gerçi hep güzelsin ya..."

Bunu bir iltifat olarak söylemiyordu. Beni o an gerçekten güzel görüyordu. Parmak uçlarımla incili tokaya dokunup burukça gülümsedim. "Karina ve kendime almıştım bunlardan."

Karina'nın ismi geçtiğinde dudağı hafifçe kıvrıldı. Ve hatırlattı kendisini yangın, kalbimden gelen bir harlanma sesiyle.

"Nalan gitti mi?" diye sordum, hem acım belli olmasın hem de merak ettiğim için.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir iki gün kalır. Nil'de onu bırakmak istemiyor."

"Gece aynı evde mi kaldınız?"

Gözlerime, ruhumu -yani kendisini- görüyormuş gibi bakarak, "O Nille üst kattaydı," dedi. "Ben alt kattaydım, zaten... uyanıktım, gecenin gündüzden bir farkı yoktu."

"Çok konuşuyor mu seninle? Kızıyor mu? Ya da yumuşuyor mu? Sana gülüyor mu?"

Bu konu umurunda değilmiş gibiydi. "Nalan'dan mı konuşacağız gerçekten?"

Başımı cama çevirip sessiz kaldım. Doğru, ondan konuşmayı istemiyordum. Bizden konuşmak istiyordum ama... söyleyeceklerim, henüz söylemeden bile kalbimi yakıyordu.

Sessizliğim üzerine endişeyle sordu. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Su bile içemeyecek durumdaydım.

Boğazımdan nefes bile geçmiyordu.

Kafamı iki yana salladığımda onda çok tanıdığım bir his belirdi yüzünde; kızgınlık. "Hiçbir zaman yemiyorsun. Karina'yı da buldun oysa ki, iştahın hiç artmadı."

"Karina'yı buldum ama... o hâlâ hiçbir şey yiyemiyor. O yemeyince ben de yiyemiyorum." O incecik hortumlarla beslenirken ben nasıl afiyetle yemekler yiyebilirdim ki?

Duyduklarından sonra Deren'in bakışlarında hayata karşı bir öfke belirdi. Duygusal, elinden bir şey gelmiyor olmasının öfkesiydi, anlıyordum. "Keşke onu uyandırabilsem, bunu her şeyden çok isterdim," dedi.

Bunu diyen sen, o yangını çıkaran sen... hangisi sen?

Aşk ile öfke duygusu aynı anda aynı yerdeyken insan gerçekten hangisine teslim olacağını bilemiyormuş demek.

"Sen yiyebilirsin," dedim, boş tabağına bakarak.

O da kafasını iki yana salladı. "Sen yemeyince de benim iştahım olmuyor."

"En son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordum.

Parmakları arasındaki boş kadehi çeviriyorken, "Hatırlamıyorum," dedi. "Fransa'da olabilir. Bu arada... sabah çayını hangi fincanla içtin?"

Kara gözlerine o kadar aşıktım ki, bakmaya daldığım için cevap vermem gecikti. "Senin... senin getirdiğin fincanda."

Bu, onunla bu Fransa oyununu oynamamı hafifletirmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Paris'e Nil ile beraber gitmeseydim Enrica'dan önce gelirdim, biliyorsun değil mi? Onunla gidince kızıma vakit ayırdım, gezdirdim onu."

Bu beni gülümsetti tabii ki. "Egolusun Deren."

"Bunun ego ile alakası yok," dedi dürüstçe. "Senin için en iyisi olmayı kafaya koyduğumdan beri böyle. Sana yetişen, istediğini derhal yapan, olduğun yere herkesten önce gelen tek kişi ben olmak istiyorum. Başına bir şey gelecek bile olduğunda ilk beni ara, o kadar güven."

Evet, sanırım bu düzeltme daha doğruydu. Çok güçlü bir suikastçiye göre makul şartlarda egosu tabi vardı ama daha çok benim için en iyisi olmayı istiyordu.

"Ama ben senin için en kötüsü oldum," dedim, yaptıklarımı düşünerek. Gözlerine bakıyordum, çok sevdiğim o adamın. "En kötü tercih, en büyük yalan, en büyük hata..."

Parmağını hafifçe dudağına bastırıp bir küçük sus işareti yaparken kafasını iki yana salladı. "Herkes sana bir hata olduğunu söyledi, yeri geldi ben de. Ama... sen kendine söyleme."

Dizinin titreyip masaya çarptığını fark ettim, muhtemelen gerginliktendi. Deren'de bunu fark edip masanın altına bir göz attı ve bacağı sallanmayı bıraktı. Bana tekrar bakarken, "Beni neden bir akşam yemeğine çağırdın?" diye sordum.

Yüzündeki o renk çekildi, suratı beyazlayana kadar konuşmadı. Sonra, "Ben neden burada olduğumu biliyorum," dedi. "Sen neden buradasın?"

Sözcüğü dudaklarımdan çıkartmakta öyle zorlandım ki, kendime öleceğimi söylemek bile daha kolay gelirdi eminim.

Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissederken, "Ayrılmak için," dedim. "Ayrılmak için geldim buraya."

Hiç şaşırmadı, beklediği bir şey olduğunu anladım. Fakat gözlerinde büyük bir telaş, panik gördüğümde istemesem de içim burkuldu. Onu gözlerimde tutan da şok değil, bu panik hissi oldu. Kafasından neler geçirdiğini o kadar merak ettim ki, birkaç dakika zihninde olmak istedim. Nefes alamıyormuş gibi gömleğinin ilk düğmesini açtı ve kafasını önüne eğip gözlerini yumdu. Kızgınlığını, sinirini hissettin. Masada savurup kıracağı o kadar şey vardı ki... özellikle kalbim.

Başını tekrar kaldırıp gözlerimin içine bakarken, "Onun yüzünden," dedi, sesi yükselmeye başlamıştı. "Benden ayrılıp... ona mı gideceksin?"

Carlos'un evlenme teklifini ona söylerken bunlara sebep olacağını düşünmemiştim. Şimdi evlenme teklifinin kafamı karıştırdığını, bunun için terk edildiğini sanıyordu. Alev alev yanan, panik yerleşen gözlerini izlerken, "Hayır," dedim. "Carlos'a gitmeyeceğim."

Adını duyunca dişlerini sıkıp, "Neden?" dedi. Ellerini o sebebi arıyormuş gibi iki yana açtı. "Neden bana böyle davranıyorsun? Neden benden ayrılıyorsun! Neden yalnızca birkaç gün önceki gibi bakmıyorsun gözlerime? Öyle bak, önceki gibi... böyle değil."

"Çünkü yaktın," dedim, hâlâ içten içe böyle olmamasını, bir yanlışlık olmasını dileyerek. "Ben mutlulukla kızıma gitmişken, sen onu kaybettiğimi düşünmem için o evi yaktın. Ben kanatlanıp uçtum, sen vurup düşürdün..."

Deren'in gözlerine bakarken bu duyduklarına şaşırmasını bekledim ama o dehşete düştü. Ve anladım ki, gerçekten yaptı. Nefessiz kalıp dudaklarını ayırırken, sol gözümden bir damla yaşın kayışına engel olamadım. Ayrılık nedenimizi öğrenmek, onu bambaşka bir ruh haline sürükledi ve kafasını telaşla iki yana sallarken sandalyeyi itip ayağa kalktı. "Sen... nereden öğrendin?"

Gözlerim gözlerini takip ederek yukarıya çıktı. "Yaptın... Sen bana bunu yaptın yani?"

Bir adım geriye sendeledi ve gözlerinde bu kez çaresiz duygular açığa çıktı. Beni o kadar yüksekten düşürüp kırmıştı ki, sandalyeden onun kadar kolay kalkamadım. Hatta kıpırdayamadım. Deren bir adım yaklaşıp iki adım geriye çıkarken, "Bir anlık hataydı!" dedi telaş içinde. "Aptalca bir hataydı, duygularıma yenik düştüm ama sonra hemen kendime geldim! İtfaiyeyi... itfaiyeyi ben aradım, gelmeden söndürsünler diye çabaladım! Çok kızdım kendime, yemin ederim ki hemen pişman oldum!" Hızlıca, yüzünde bir korku ifadesiyle konuşuyordu. "Aklımda böyle bir şey yoktu, sana tuzak kurmadım, eve gelip Karina'nın orada olmadığını gördükten sonra..." nefes nefese durup gözlerime baktı ve konuştuklarının hiçbir şeyi değiştirmediğini görünce korkuyla nefes aldı. "Yapma, lütfen. Benden ayrılma."

Konuştuklarının bir şeyleri değiştirmesini çok isterdim ama kalbim hâlâ çok içten acıyordu. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken, "Ben o

kadar mutluyken senin aklından nasıl bunlar geçebildi?" diyerek hıçkırdım. "Yalan söyledin, sen benim mutluluğumla mutlu olmuyorsun. Benim için her şeyi yapacağını söyleyen ama benim mutluluğumla mutlu bile olmayan bir adamsın."

Gözyaşlarıma dehşet içinde bakarak dengesiz bir adım attı bana. "Oluyorum, Karina'yı bulduğun için çok sevindim ben! Onu görmen için her şeyi yapmaya hazır..."

"Gözlerimin içine bakarak yalan söylüyorsun!" dedim, istemsizce bağırarak. Göğüs kafesim bir kuşunki gibi çarpıyordu. "Yaptıklarımın cezasını çekmemi istedin, en mutlu olduğum andan yararlandın, asla yapmam deyip Karina'yı kullandın!"

Elini hızla kafasından geçirip histerik bir panikle, "Kullanmadım!" diye bağırdı. "Kullanmadım! Kullanmak... istemedim." Kollarını iki yana indirip gözlerime pişmanlıkla baktı. "Onu incitmek istemedim."

Gülümsedim. "Beni incittin."

Zamanında onun bana dediği gibi.

Devam ettim. "Ve zaten beni incitmeyi istedin."

Daha da devam ettim. "Artık paramparçayım."

Deren, beni kırdığını duymaya tahammülü yokmuş gibi parmağını susmam için dudağına bastırıp, "Böyle söyleme, seni çok seviyorum," dedi hızlıca.

Ben de seni.

Ama sevmemeliyiz.

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Çok seviyorum." Her şeye rağmen. Çünkü sen de beni her şeye rağmen sevdin. "Ama bundan sonra nasıl seveceğim?"

Gözlerinde peş peşe karmakarışık duygular oluşurken daha da yaklaşıp, "Ben seni nasıl sevdiysem," dedi bastırarak. "Ben seni hâlâ nasıl seviyorsam!"

Sandalyemi itip kalktım ve onunla aramdaki iki adıma bakıp sonra gözlerine döndüm. "Sevmemeliyiz Deren. Biz birbirimizi sevmemeliyiz."

Her şeyi kötüleştiriyormuşum gibi kafasını iki yana sallayıp arkasını döndü, etrafında endişeli bir daire çizip kafasını sertçe kaşıdı ve bana tekrar döndü. Sözcüklerini nefes almadan sıralayıp, "Sizi beklerken... seninle Karina'yı ararken, birlikte Nil'i aradığımız zamanları düşündüm," dedi. Elleri gergince etrafına savruluyordu. "O yangını,

senin o yangından çıktıktan sonra bile Nil'i bana getirmeyişini, hiçbir şeyin seni durdurmayışını, ölsem bile devam edeceğini... bunları düşünürken beni anlamanı istedim, o öfke ile harekete geçtim ama pişmanlık duydum, itfaiye..."

"Ben seni anlamaktan ötedeyim demiştim!" diye bağırdım yumruklarımı sıkıp öfkeyle ona yaklaşırken. "Ben zaten çok fazla acı çektim, sen bana daha neyi anlatmak istedin! Benim kızım işkence çekti, boğuldu, böbreği alındı, vücuduna kemerle... defalarca vuruldu! Komaya girdi, gülümsemeyi kesti, sadece ağladı, acı çığlıklar attı..." öfkeyle çığlık attım ve sağ tarafımda duran masadaki kadehi elimin tersiyle fırlatıp delirdim. "Kızımla ben daha ne kadar acı çekelim? Ne olsa öfken diner? Yok mu olayım? Senin için yok olmamı mı istiyorsun? Bir de senin ellerinden mi acı çekeyim? Bittim ben Deren, görmüyor musun? Bittim ben! Paramparçayım, mutsuzum, korkuyorum..."

Deren, bakışlarında acıyla hızla yaklaşıp beni kolları arasına çekmeye çalıştığında, yumruklarımla ve vücudumla onu itip geriledim. Hızla uzaklaşıp ellerimi ona savururken, "Lütfen lütfen," diyordu ama sinirden kulaklarım uğulduyordu. Omu göğsünden iki elimle birden iterken, "Öfkemi yenemiyordum!" diye bağırdı çaresizce. Sesi pürüzlü, boğuktu. "Affedemiyordum seni! Yapamıyordum! Çok seviyorum ama unutamıyordum! Canımı bu kadar yakmanı unutamıyorum! Beni sevdiğini söylerken hiç merhamet etmeyişini unutamıyorum! O kadar uzun sürdü ki bana yaptıkların, hiç pişmanlık duymamanı unutamıyorum!"

Hıçkırarak geriledim ve sonumuzun karanlığından başka şey göremeden, "Artık bunları unutmana gerek yok," dedim, onun kadar çaresizce. "Beni unutsan yeter."

"Hayır!" dedi hemen, bağırarak. Çok hızlı nefes alıyor, kahrolmuş bakıyordu. "Böyle söyleme, kendi aklını da karıştırma."

Kabullenmiş bir çaresizlikle, "Deren, olmuyor," diye fısıldadım. Ellerim acı ve sinirden uyuşmuştu, ayakta zor duruyordum. "Bizden olsun isterdim ama olmuyor."

Daha fevrice kafasını iki yana sallayıp arkasını döndü, üç adım uzaklaşıp ellerini yüzünden geçirdi. Tekrar kendini bana çevirdiğinde gözlerinde kırgınlık, sinir vardı. "İlk hatamda bırakıyorsun beni, terk ediyorsun! Ben her şeye rağmen geldim, bırakamadım seni!

Affedemedim ama o kadar özledim ki, o kadar özledim ki... her şeyi göze alıp, gururumu çiğneyip geldim! Sen hep bugünü beklemişsin gibi bırakıyorsun beni!"

Yenilmiş şekilde omuzlarımı düşürüp yanağımdaki yaşları sildim, belli ki yenilerine yer açmak için. "Ben seni kendim için değil, ikimiz için de bırakıyorum. Biz... birbirimizi kızlarımızla, çocuklarımızla sınadık. O kadar alçaldık ki, saygımız kalmadı. Ben senden nefret etmeye, benden nefret etmene dayanamıyorum artık."

Sinir ve mutsuzlukla gülüp bana kafa salladı. "Sen zaten hiçbir zaman kendini bu ilişkiye benim kadar ait hissetmedin ki!"

"Ait hissetmedim öyle mi?" Dişlerimi sıkıp ona doğru yürürken yanından geçtiğim masalarda ne varsa alıp üzerine doğru fırlattım. Çatal ile bıçaklar göğsüne vurup düştü ve tam boş kadehi de fırlatıyordum ki, kıyamayıp aramızdaki boşlukta atıp kırdım. "Oysa ben seni o kadar seviyorum ki, artık kendime ait değilim. Ruhumsun dedim sana ama artık git, bir ruhum olmasın."

Her cümlemde daha da yıkılıyormuş, kontrolden çıkıyormuş gibi, "Bir ruhun olmadan nasıl yaşayacaksın?" diye sordu.

"Ben bir kalbim bile olmadan yaşadım," dedim, söylediğine ruhsuzca gülerek. "Defalarca ölmeyi denedim, delirdim, aklımdan oldum ama yine de bir şekilde yaşadım. Hem... seni bulmadan önce de bir ruhum yoktu ama nefes alıyordum işte."

Yaşadığım, söylediğim her şey bakışlarının önünde resmediliyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumdu. "Tamam, sen yaşarsın ama ben... yaşayamam."

"Yaşarsın," dedim. "Benden önce bir ben yoktu hayatında ama yaşıyordun işte."

Yüz kasları seğiriyordu, tekrar bana bakarken bir şeyleri yapmayı istiyormuş gibi etrafına, bana bakıp yumruklarını sıktı. "Neden yaşayayım? Neden kendime bunu yapayım? Seninle olmak varken neden kendime böylesine eziyet edeyim?"

Göğüs kafesim, vücudumu parçalıyormuş gibi kalkıp inerken, "Birbirimizden kızlarımızı koruyoruz," dedim fısıltıyla. "Böyle bir ilişki... nasıl yaşanır Deren? Nil ile bir araya geldiğimde kafandan bir sürü tereddüt geçiyor, geriliyorsun. Ben de seni Karina ile gördüğümde tekrar onu kullanacak bir şey yapacak..."

"Hayır, hayır!" Bana doğru bir adım gelirken kafasını şiddetle iki yana savurdu. "Ben zaten yaptığımdan çok pişmanım, vicdan azabını çekiyorum! Yaptığımdan gurur duymuyorum, yemin ederim ki! Benim Karina ile bir derdim olabilir mi Karmen? Küçücük bir kız o! Ben öyle bir adam değilim! Yemin ederim değilim! Sadece... öfkemi yenmem için yardım et bana! Sen istemeden Karina'yı görmem, beni affetmeni beklerim, ondan da af dilerim!"

Bana bir daha dokunmaması için ellerimi kaldırdığımda, dokunmak için kullanacağı ellerini indirip yüzünü buruşturdu. "Sen beni affettin mi?" diye sordum. "Gönül rahatlığıyla beni affettiğini, içindeki tüm her şeyi hallettiğini söyleyebilir misin? Deren, affedebildin mi beni?"

Dudaklarını çok çabuk araladı ama kendisinden beklediği cevabı çıkaramadı. Gözlerime bakarak dudaklarını birbirine bastırdığında, tüm duygularımız söylenmemiş o kelimeye hapsoldu. "Affettim deseydin de inanamazdım zaten. Ben bile kendimi affetmiyorum yaptıklarım, suçluluklarım, kızımın ve senin başına getirdiklerim için."

Korktuğunun, öfkemden çok kabullenişim olduğunu fark ettim. Öfkemden değil de kabullenişimden korkuyordu. Karşı çıkmaya devam ederek, "Zamanla affederiz her şeyi, üstesinden geliriz," dedi.

Ona çok korktuğum başka şeyi söyledim. "Ya... ya zamanla, bu öfke yüzünden bana olan aşkın biterse? Ben bunu görmeye katlanamam. Bunu göreceğime... seni hiç görmemeyi tercih ederim."

Bu söylediğime, omuzları sarsılarak güldü. Neşesiz, dertli bir gülüştü. "Ben gerçekleri öğrendim, buna rağmen bitmedi aşkım. Bundan sonra mı bitecek? Bitmiyor işte! Neden anlamıyorum ama azalmıyor bile!" Sanki kendisi de buna bir sebep bulamıyormuş gibi yılgınca iç çekti. "Seni sevmemek için çok sebebim var ama... sevmek için de çok sebebim var."

"Ya ya... biz birbirimizin mutluluğuyla bile mutlu olmuyoruz!" Aklımdan çıkaramıyordum ilk mutlu olduğum anda bana yaptıklarını. "Artık öğrenmiştin, kızıma neler yapıldığını öğrenmiştin. Buna rağmen sen bir daha bana... onun öldüğünü düşündürdün. Onu kurtarmak için yangına girerim demiştin ama o yangını sen çıkardın!"

"Sen de Nil'in öldüğünü düşündürdün bana!" Tamamen kontrolden çıkarak haykırdı. "Ben kızımı teşhis etmek için morga girdim! Morga! Öyle bir acı çektim ki, beynim uyuştu benim!"

Bir vazgeçişle düştü omuzlarım. "Bak işte, şu halimize bak. Birbirimi getirdiğimiz hale bak. Hayatının yarısında bana aşık olup diğer yarısında öfke mi kusacaksın!"

"Beni çok sev o zaman! Çok sev ki unutayım!"

"Çok seviyorum! Ruhumsun dedim, bir adam daha ne kadar sevilebilir!" Gözlerimde yine o yaştan parıltılar vardı.

"Unutalım istiyorum," dedi fısıltıyla, kafasını iki yana sallayarak. "Birbirimize yaptığımız her şeyi unutalım istiyorum."

"Sen, ben ve kızlarımız bir aile olamayacağız Deren." Parmaklarım son kez gözlerimdeki yaşlara dokundu çekmek için, onu görebilmek için. "Sen kendi ailene, kızına dön. Ben de aileme, kızıma döneyim."

"Beni hiç mi ailenden saymadın Karmen?"

Kırıkların kenarlarından geçerek masaya ilerledim, koyduğum çantamı aldım. Deren, hareketlerimi uyuşmuş şekilde izledi ve ben geriye çekilip aramızdaki dağınıklıktan ona baktım. "Hoşça kal."

Daha arkamı dönmeye fırsatım olmadan üstüme yürüdüğünde kafamı iki yana salladım ama durmadı. Karşıma kadar gelip aceleci şekilde kollarımdan tuttu, dolduğunu fark ettiğim gözleriyle bana bakıp, "Gitme," dedi, sesi titreyerek. "Beni terk etme!"

Kollarımı çekmeye çalışırken ellerim hareketli göğsüne çarptı ve gözyaşları bir daha aramıza girdi. "Sen o kadar şefkatliydin ki, kalbim buz gibiyken bile senin yanında sıcacık hissediyordum. Orayı yaktığını öğrenince... o kadar hayal kırıklığı hissettim ki. İçim parçalandı sanki, artık beni sevmediğini bile düşündüm..."

"Hayır!" Hızlıca reddetti. "Seni her gün seviyorum, her an seviyorum. Her kahrolası hatamıza rağmen seviyorum!"

"Sevgi? Aşk? Öyle mi? Evet, öyle Deren. Onlar gerçek ama bu da gerçek; birbirimizle yapamadığımız."

"Lütfen," dedi kara gözlerindeki ıslaklıkla bakarak. "Affet beni. Süründür gerekirse ama affet!" Üstüme, elbisemdeki çiçeklere baktı. "Benim aldığım elbiseyle geldin yanıma, o kadar büyük olsaydı kızgınlığın giyinmezdin bile."

"Son kez görmeni istedim," diyerek bir daha itmeyi denedim onu ve birbirimizle nefes nefese mücadele ettik. "Bırak beni Deren, gideceğim."

"Peşinden gelirim, her yere!" Söyledikleri üzerine bir de kafasını salladı.

"Gel, ben de Enrica'ya vurdurturum seni!"

"Öldürürüm onu, hepsini! Senin tek koruman benim!"

Heceleyerek, "Enrica," dedim.

Sakin kalabilmek için burnundan nefesler aldı. "Onu eyfelin tepesinden aşağıya atarım! Kırmızı bültenle aranır, yine de yaparım!"

Soluk soluğa yüzüne, sinirden titreyen dudaklarına, kara kara gözlerine bakıp son kez üstümden ittim. "Peşimden gelme, manyak!"

Ellerinden kurtuldum ve gözlerimden yaş akarken uzaklaştım. Ondan geriye iki adım attım ve arkamı dönmek istedim. Beni bir duygu tuttu, gözlerine mahkum etti. Sanki bir daha asla uyuyamayacakmış, nefes alamayacakmış, gülemeyecekmiş gibi bir telaş oluştu içimde. Deren gördü, belki de bu yüzden daha yavaş, çaresizce yaklaştı. Tekrar beni tutacağını sansam da o gözlerimin içine bakarak telaşla önümde eğildi, dizlerinin üstüne çöküp ellerimden tuttu. Kafasını arkaya atıp aşağıdan bana bakarken, "İstediğin olsun," dedi hızlı bir baş sallamayla. Dizleri kırık cam parçalarına battıysa da kalkmadı. "Yalvarıyorum sana, n'olursun bırakma beni! Yalvarırım gitme! Kal! Ben... seni mutlu bile edemedim daha, bir kez bile kahkaha attıramadım..." avuçlarımı sıkarken gözlerinde de yalvarma ifadesi oluştu. "Boyun eğiyorum, diz çöküyorum. Bırakma beni! İstediğin her şey olurum, istediğin her şeyi yaparım! Bir daha affedilmeyecek hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum!"

Sanki istediğimi yapmış, sonunda bana yalvarmış olursa gitmem sanıyordu. Birini bırakmanın ne kadar zor bir şey olduğunu biliyordum ama kızım can çekişirken, önceliğim onun hayatıyken... ve Deren beni affedemiyorken, nasıl oldurabilirdim ki?

Düşünmeyi bile istemiyorum ama Karina uyansa... ondan da çıkarır mı mesela öfkesini?

Deren böyle bir şeyi asla yapmaz derim ama... yangını da asla çıkarmaz derdim.

Onun camların üzerindeki dizlerine bakıp geriye çıktım, çiçekli elbisemin etekleri bacaklarıma yapışırken de kafamı iki yana salladım. Deren ellerinden çekilen ellerime ve uzaklaşan bedenime inanamayarak bakarken, "Beni ve Nil'i bir evde beraber yaşatamayacaksın," dedim pişmanlıkla. Yaptıklarımın pişmanlığıyla, yaşattıklarımın pişmanlığıyla. "Bu yüzden... olmaz bizden."

Daha güçlü şekilde arkamı döndüm, onun dizleri cam kırıklarının üzerinde ezilirken çıkışa ilerledim. Yüzünü göremediğimde gözyaşlarım daha çok aktı yanaklarıma, hıçkırır oldum ve parmaklarım yanaklarımda çaresizce dolaşırken çıkmak için kapıyı açtım.

"Gidersen," dedi Deren, soluk soluğa. Histerik şekilde titrediğini sesinin tınısından anladım. "Bir aydır şahit olduğum tüm aile suçlarınızı... kanıtlarıyla polislere iletir, abilerini bitiririm."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Deli ettiniz beni. (Deren ile Karmen'e karşı.)

Böyle bir yüzleşme sahnesi yazmak çok iyi geldi. Üstünü örttükleri, erteledikleri şeyleri açık açık konuştular. İkisi de haklı olunca, öfke duyunca, aşık hissedince... birbirlerini tabi ki kırıyorlar. Zaten gerçekçi bakarsak böyle bir şeyi yaşayan iki kişinin elbet ağır sınavları olur. Ben de onlarla birlikte hissediyorum her şeyi. Ve çook seviyorum onları, hikâyemi. Lütfen siz de yorumlarınızı mutlaka bırakın, bana güç veriyorsunuz çünkü.

Ee bölümü anlatan emojiyi bırakmazsanız olmaz.

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Bir kalbinizi alırım. ❤️

ÖZEL BÖLÜM.

Bu bir özel bölümdür.

Bu bölümü, en çok kendim yazmayı istediğim için yazdım. Aranızda okumak isteyenler olursa bakabilir. 🖤

Adettendir, burada mısınız?

Dante RUSSO.

Sıradanlık. Kelimen bu; sıradan. Hayatın, etrafın, yaptıkların. Yediğin yemekler, sevdiğin lezzetler... Kullandığın silah ve öldürme şeklin, hataların ve başarıların. Öldürmek rutinin, yaşatmak da. Sıradan hataların, sıradan doğruların. Hatta... kalp atışın bile sıradan.

Ailem için tam bir iş bitiriciydim. Her şeyi duygusuzca, üzerine zaman harcamadan bitirip tamamlardım. Sicilya avucumun içi gibi bir yerdi. Sicilya'nın etrafını kaplayan su parçaları, her zaman görev yerimdi. On dokuz yaşımda babam beni deniz kaçakçılığındaki adam olarak seçmişti, şimdi otuz bir yaşındaydım ve deniz yoluyla, yasa dışı yapılan her hamle benim sorumluluğum altındaydı.

Denizi ve suyu severdim.

İlk işimde sıçmıştım. Hem de kadının birisi yüzünden. Ajanın teki, henüz hormonlarımla çalışan beynimin farkına varıp beni yatağa atmış, bir gecede tüm gemilerdeki silahları kaçırmıştı. O gün utancım ve korkum yüzünden eve dönememiştim, Salvador beni bulduğunda da babamdan ağır bir tirat işitmiştim.

Kadınlar gerçekten zekiler. Kimisi bunu iyiye kullanıyor kimisi kötüye.

Hafife almamak gerektiğini öğrendim.

Ağustos ayındaydık ama saat sabaha karşı dört olduğu için deniz çok soğuktu, dalgalar üşütüyordu. İkinci yük gemisi az önce kalkmıştı, üçüncüsü de yola çıkmak üzereydi. Enrica hemen arkamdaydı, korumalar da etrafı gözetliyordu. Deniz polisini denizin diğer tarafındaki bir olayla meşgul etmiştik, kısa vaktimiz vardı. Her deniz maceramızı sabaha karşı yapardık, gün aymadan da ortalıktan kaybolurduk.

İçlerinde elmaslar olan koliler dolusu oyuncak bebekleri Meksika'ya gönderiyordum.

İçlerinden en güzel elması almıştım.

Hediye vermek için.

Neredeyse avuç içim kadar olan elmasın parlaklığını izleyip arkama doğru baktım. Korumalar son kutuları da yük gemisine çıkarıyorlardı, işi tamamlamak üzereydim.

Yarın sabah hesabıma iki yüz yirmi beş milyon euro yatacaktı.

Elmasları, Güney Afrika'dan getirtmiştik. Yani, çalarak. Tam dört ayrı sandığı çalmıştık ve ancak altı ülkede değiştirdikten sonra buraya getirmiştik izimizi kaybetmek için. İki aydan uzun sürmüştü. Şimdi de Meksikalı iş adamına, normalde alacağından daha ucuza gönderiyordum. İki yüz yirmi beş milyon liralık bir kazancım vardı, üstelik hiçbir kaybım olmadan.

"Efendim, bitti."

Diğer bir iş bitirici olan Enrica'ya döndüm ve bittiği için derin bir nefes vererek sırıttım. "Oyuncak bebeklere doldururken elmas arakladın mı Enrica?"

Kafasını iki yana salladı. "Asla."

Avucumdaki elması gösterdim. "Ben yaptım."

"Siz istediğinizi yapabilirsiniz efendim."

Dönüp dalgalanan, lacivert rengindeki denize baktım. "Çıplak yüzebilir miyim?"

"İsterseniz."

Yanaklarımı şişirip elması ceketimin cebine attım ve kaptanın gemiye yaklaştığını gördüm. Mallar iyi yerleştirilmişti, hava şartları yüzünden hiçbirisi açıkta değildi. Ayrıca üç ayrı gemiyle, aralıklı vakitlerle yola çıkartmıştık ki gemilerden herhangi birisi yakalanırsa diğerleri rota değiştirsin.

"Çıplak yüzemem Enrica, vücudum yaralarla dolu."

Sessiz kaldığında sırıtarak ona baktım. "Buna itiraz edemiyorsun, demek gerçekten çok yaram var."

"Başarıya giden yolda atlattığınız badireler diyelim efendim." Hafifçe gülümsedi ama gülmese daha iyiydi, adama hiç yakışmıyordu. O da bunu fark edince gülümsemesini kesti zaten.

O sırada yaklaşan korumalardan birisi, "Arabayı getirelim mi efendim?" diye sordu.

"Getir yakışıklı," diyerek denizi izledim.

Dalgalar yoğunlaşmıştı, gün ağarıyordu. Gömleğim üzerime yapışmış, ceketim uçuşuyordu. Kaptan, gemiyi uzaklaştırmaya başladığında korumalarla beraber arkasından baktık. İtalya'nın soğuk, engin denizlerinde kaybolana kadar başka yere dönmedim. Sonra kapısını benim için açtıkları aracıma binip arka koltuğa yerleşirken telefonumu çıkardım, abimi aradım. Telefonu Angel, "Kocamı rahat bırak artık," diyerek açınca dişlerimle sırıtıp, "Benden de kıskanıyor olamazsın," dedim.

"Kocamı, benden fazla vakit geçirdiği herkesten kıskanıyorum," dedi ciddiyetle.

"İyi," diyerek ofladım. "Söyle, iş tamam. Son gemiyi yolladım, varana kadar takipteyim."

"Söylerim, bay."

Arkadan Salvador'un sesi geldi ve Angel telefonu bile kapatmadan abime kur yapmaya başlayınca yüz buruşturarak hattı kestim. Telefonu yanıma bırakıp tabletten bir puro çıkardım, ıssız İtalya merkezinden geçip eve yaklaşırken dördüncü puromu içiyordum. Evin bir kilometre yakınında hiçbir başka ev yoktu, arazi ise çok genişti. Bir insanın hayatında yapmak istediği tüm aktiviteler arazi içindeydi, çünkü... o kadar fazla parayı bu standartlardaki bir hayat için kazanıyorduk.

Böyle bir yaşam için ödediğim tek bedel kurşun yaraları olmuştu.

Ailemizdeki en büyük bedeli Karmen ödemişti.

Ödemeye devam ediyordu.

Dişlerimi sıkıp kapımın açıldığı araçtan indim. Korumalarımızın saygılı selamına hoş görüyle karşılık verip evin kapı deliğine anahtarımı yerleştirdim. Fakat kapı içeriden açılınca başımı kaldırdım. Sara'nın kapıyı benim için açmasına hiç şaşırmadım. İşten geldiğim her defasında kapıyı açmış oluyordu.

Doğrulup anahtarımı cebine atarken, "Hoş geldiniz efendim," diyerek çekildi.

Eşikten geçip içeriye girdim ve sırtımı kapıya yaslarken ona baktım. Üzerinde siyah, diz hizasında bir etek ile beyaz, ütüsü biraz kırışmış gömleği vardı. Saçlarını da kafasında at kuyruğu yapmıştı. Açık kahve rengi saçları, koyu gözleri ve porselen gibi bir cildi vardı. Çıkık elmacık kemikleri, sivri çenesi, hafif çekik gözleri... Geri çekilip

nezaketle beni ağırlarken incecik parmaklarına, ayaklarındaki alçak topuklularına, boş bileklerine baktım. Ancak sonra daldığımı fark edip gözlerine diktim gözlerimi. Yanından geçip mutfağa yürürken, "Neden bu saatlerde uyanık oluyorsun?" diye sordum ona.

"Altıya doğru kalkıyorum efendim, sekize kadar kahvaltıyı hazırlamış oluyorum."

Arkamdan yükselen topuklu ayakkabılarının sesini dinleyip mutfaktaki adaya yaklaştım. Sürahiyi bulup kendime çektim ve Sara derhal dolabı açtı, parmak uçlarına yükselerek bir bardak aldı. Gözlerimi kıvrılan poposundan çekip önüme baktım ve bardağı bana verdiğinde, "Az uyuyorsun," dedim ona. "Gece de geç yatıyorsun."

Adanın karşı tarafında durup parmaklarını yüzeye koydu. "Altı saat uyuyorum."

"Az," dedim.

"Siz daha az uyuyorsunuz," dedi, sessizce.

Sudan birkaç yudum içip sertçe ona baktım. "Uyku saatlerimi takip mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi ve arkasını dönüp ocaktaki porselen demliğe ilerledi.

Bardağı bırakıp ağır adımlarla ona yaklaştım. Hâlâ bu evdeydi, yaşanılanlardan sonra bile. Zaten fişi çekenin kendisi olduğuna hiç inanmamıştım, ne o kadar cesur ve ne de o kadar sadakatsizdi. Üstelik bizi sevip saygı duyuyordu ve ne kadar para isterse vereceğimizi bilirdi, para için de böyle şeyler yapmazdı.

Bunu ne zaman anladığımı bilmiyordum.

Her zaman çok sessiz, uslu, itaatkar birisiydi.

Ve bu aralar çok fazla gözümün önündeydi.

Onu, Karmen'in şiddetinden kurtardığım günden beri bana bir kahramanmışım gibi bakıyordu ve açıkçası... o bakışların karşısında bir kral gibi hissetmemek olanaksızdı.

Arkasında durunca kalçasına değen saçlarına bakıp elimi saç uçlarına uzattım. Hissedilmeyecek kadar hafifçe dokunurken, "Saçlarını neden hep bu kadar sıkı bağlıyorsun?" diye sordum.

Porselen demliği kenara bırakıp omzunun üstünden döndü bana. Nefesi aralıklı dudaklarından peş peşe çıktı. "Mutfakta çok vakit geçiriyorum, yemeklerinizden saç çıkmasını istemem."

At kuyruğuna düşünceli şekilde bakarak, "Evi tek başına idare edip yoruluyorsun," dedim. "Başka birisini alalım, sana yardımcı olur."

Yüzü düştü. "Gerek yok, size... Yani sizlere ben bakarım."

Elimi saç uçlarından çektim ve ceplerime sokup birer yumruğa dönüştürdüm. Aldığı nefeslerle inip kalkan göğüslerine bakıp, "Hiç tatil de yapıp hafta sonları dinlenmiyorsun," dedim.

Başı önündeydi, gözlerime pek bakamıyordu. Bacaklarının titrediğini gördüm ve sessizce, "Burada tanıdığım kimse yok," dedi. "Nerelere gidilir bilmiyorum."

Kendime engel olmadan çenesinden tuttum, yüzünü kendime doğru kaldırdım. Gözlerimiz birleştiğinde, "Ben seni gezdiririm," dedim.

Dudaklarını telaşla yalayıp sığ bir nefes aldı, gözlerini üç saniyeden fazla gözlerimde tutamadı. "Vaktinizi alırım, gerek yok."

"Vaktimi nasıl yöneteceğimi sana mı soracağım?"

Koyu renkli gözlerinde bir ışık parladı, ilk kez itaatten başka duyguyla karşılaşınca duraksadım. Bunun, üstünü çok çabuk örttüğü bir sinir olduğunu anladım. Aynı sessizlikle, "Tabii ki hayır," dedi.

Çenesini hafifçe sıktım. "O halde ben ne dediysem o."

Sara'ya daha önce hiç bu şekilde dokunmamıştım. Ancak elinden bir şey alırken, düştüyse kaldırırken, kazayla ellerimiz çarpışırsa... Şimdi o da neden kendisine dokunduğumu anlamıyormuş gibi telaşlıydı ama bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Bana bakışlarında... çok gizli bir sıcaklık vardı.

Düşüncelerimin akışını durdurmaya çalışıp, "Odama çıkıp banyomu hazırla," dedim. "Karina'nın yanına gideceğim, beş dakikaya inerim. Ben inene kadar hazırlamış ol."

Telaşla tezgâhtan ayrılıp uzaklaşmaya başladı. "Beş dakikada hazırlayamam. Yukarıya bile iki dakikada ancak çıkarım."

Uzanıp kravatımı çözmeye başladım. "Beş dakikaya hazır olsun dedim."

Dudaklarını birbirine bastırıp arkasını döndüğünde sırıtarak ilerledim. Koşuşuyla beraber at kuyruğu beline çarpıyor, eteğinin arkasındaki yırtmaç hafifçe açılıyordu. Bacaklarındaki ince çorabına, kalçasını saran eteğine bakarak dudaklarımı ısırdım ve o asansöre binerken merdivene gidip kardeşimin katına çıktım.

Karina'nın odasının kapısını yavaşça açtım. Karmen her gece olduğu gibi buradaydı. Kızının yanında uyuyakalmıştı. Elleri birlikteydi, ikisi de çok güzel görünüyordu. Karmen'in günlerdir bu şekilde yatmaktan sırt ağrısının oluştuğu kesindi ama Karina buradayken kendisi

odasında yatmıyordu. Özellikle fişin çekilmesinden sonra çok korkmuştu. Kız kardeşimin saçlarını okşarken Karina'ya baktım. Zaman, üzerindeki kıyafetler, çevresi değişiyordu ama o hep aynıydı. Hareketsiz, sessiz, hissiz.

Gözlerinin rengini bilmiyordum. Sesini ve neşesini de. Beni sevip sevmeyeceğini de. Muhtemelen severdi. Ona kibar ve tatlı davranırdım, kalbini kazanana kadar peşinde olurdum. Dayısına karşı koyamazdı.

Karmen daha önce yapabileceğimi söylediği için yeğenimin yanağına eğildim, sessiz ve yumuşakça öpüp saçlarına dokundum. "Artık uyan Karina. En çok annen için. Seni çok özledi, sana çok ihtiyacı var."

Oflayarak çekildim ve uyanacağını bildiğimden Karmen'i öpemeden çekildim. Saçlarını okşadım bebeğimin, kızımın. Odadan, girdiğim gibi sessizce çıkıp iki kat aşağıya indim. Kravatım elimde sallanırken odamdan içeriye girdim. Banyodan gelen sesleri takip ettim ve kafamı içeriye uzatınca Sara'nın küvete eğilmiş olduğunu gördüm. Küvet su ve sabunla dolmuştu. Köşeye de bornoz ve havluları çıkarmıştı.

Eğlenerek, "Beş dakika doldu," dedim.

İrkilerek bana döndü. Telaşlıydı ama duşu hazırlamıştı. Bu yüzden yüzünde gurur ifadesi vardı, nefes nefese, "Duşunuz da hazır," dedi.

Başımı salladım ve duşa ilerlerken gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Sara birkaç saniye parmaklarımı takip edip ardından arkasını döndü, nefes nefese başını eğdi. Küvete ilerleyip gömlekle ceketi yere bıraktım, kemerimle pantolonumu da üstlerine. En son da çamaşırımı. Çıkan her tok seste irkildi ve ben çıplak şekilde suyun içine girdiğimde, avuç içini eteğine sildi.

Kafamı arkaya koyup, "Dönebilirsin," dedim.

"Çıksam?"

"Bak," dedim yavaşça ve tereddütle bana dönüp doğrudan gözlerime baktı. Karnımdan aşağısı suyun altında kalıyordu. Daha önce duşumu defalarca hazırlamıştı ama hiç içeride kalmamıştı. Onu bir daha baştan aşağıya süzüp kulaklarına, boş bileklerine baktım ve o hızlı nefesler alırken, "Yerdeki ceketi al," dedim.

Hemen eğilip kumaş ceketi aldı. "Kuru temizlemeye gönderiyorum efendim."

"Hayır," dedim. "Cebinde bir şey var. Onu al. Senin olsun."

Gözlerini büyütüp şaşkınca baktı bana. Sonra tereddütle elini ceketin cebine soktu ve çıkarınca büyük elmas avuç içinde parladı.

Zarif, ince, beyaz elleri vardı. Elmasa hayretle bakıp ceketi düşürdü. "Benim mi?"

"Evet," dedim şaşkın kalan ağzına sırıtarak. Bu kız hep bu kadar tatlı mıydı?

"Yok daha neler," dedi.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Aynı hayretle, "Ne kadar güzel, çok da büyük," dedi ve derhal kafasını iki yana salladı. "Bu çok pahalı bir şey, benim olması hiç iyi olmaz. Kabul de edemem, ne haddime."

Elimi köpüklerin üzerinde dolaştırırken dudaklarına bakıp sertçe yutkundum. "Bir sürü elmas çaldım. Aralarından birisini seçmiştim. Sana vermek istiyorum. İtiraz etme."

"Neden ki?"

"Hesap mı vereceğim?" dedim, sinirlenmesi için.

Burnundan solusa da yine itaatkâr davranıp, "Hayır," dedi ve bunu bir daha sormadı. "Ama çok pahalı, ben bunu ne yapacağım?"

"İstersen at, istersen sat, istersen kırıp onlarca parçaya böl; bir sürü elmasın olsun."

Kararsızca dudaklarını ısırdığında, rahatsız bir karıncalanma hissi bacaklarımın arasına yerleşti. Ellerime sahip çıkarak arkama iyice yaslanırken, gözlerini bana kaldırıp fısıltıyla sordu. "Saklayabilir miyim?"

Gözlerinin içindeki heyecanlı parıltılara bakarken omuzlarım kabardı. "İstediğin yere saklayabilirsin."

"Hiç bu kadar değerli bir hediye almamıştım," dedi kendi kendine.

Omuzlarının zarif kıvrımlarını, boğazındaki yumuşak yutkunuşunu izlerken yeniden güldüm. "Kendini layık görmezsen kimse seni böyle şeylere layık görmez."

Elması avuç içinde sıkarak bana kaçamak şekilde baktı. "Sen... Yani siz layık gördünüz."

"Elmaslar, pırlantalar senin de hakkın. Değerli birisin sen."

Yanaklarının yukarısına çıkan kırmızılığı gördüm ve bu tepkiyi yalnız bana mı veriyordu merak ettim. Abilerim zaten ona yaklaşmazdı, korumalar da uzak dursa iyi olurdu. Bana gülümsemeye başladı ve o yumuşak fısıltısıyla, "Teşekkür ederim," dedi.

Gözlerimi kapatıp arkama yaslandım. "Bir dahakine ne istersin?"

Bir süre ses çıkarmadı ama nefesini duyuyordum. "Soru sordum," diye tekrarladığımda, "Hiçbir şey," dedi boğuk bir sesle. "Siz her gece, ya da sabah... sağlıkla eve dönün bana yeter."

Gözlerimi açarsam bir şey yapacağımdan korktum ve bu yüzden yalnızca, "Çık," dedim.

Birkaç saniye sonra adım sesleriyle uzaklaştığını anladım. Banyo kapısını açtı ve orada kaldı, daha fazla uzaklaşmayınca gözlerimi açıp tahrik olmuş şekilde ona baktım. Kapı aralığından bana dönmüş, utangaçlıkla gülümseyerek dudaklarını ısırıyordu. "Siz bu elmastan çok çok daha değerlisiniz efendim."

Biraz daha gülümseyip kapıdan çıktı ve sonra odamdan ayrıldı. Kafamı sertçe arkaya gömüp bir küfür savurdum.

Siktir.

Bu kez hiç sıradan değil... kalp atışlarım.

~

Cuma akşamı her zamanki gibi yeni bölümde görüşeceğiz canımın içleri. Hatta belki kıyak yapıp perşembeden de atarım bölümü, bildirimlerinizi kontrol edin<33 Çok öpüyorum, hoşça kalın.

🌷

44. “Suçlama.”

Sertap Erener, Vur Yüreğim.

Merhaba canımın içleri!

Burada mıyız? Sayalım. Adetimiz yerini bulsun. 1.

Ayrıca yine bol BOL verip YORUM yaparsanız beni çok motive edersiniz<3 Emeğim karşısında sizden istediğim tek şey bunlar. Bu sıralar ihtiyacım var ballarım.

Karmen'im burada ne kadar güzel.

44. “SUÇLAMA.”

Bir ay sonra.

İsveç.

Deren ATEŞ.

Onun benden gidişini izledim. İkinci kez. Bir helikopterle. Bu kez durdurmak için ikiden fazla kurşun yerdim ama fırsatım bile olmadı. Ben oraya vardığımda helikopter gökyüzündeydi ve Karmen, Karina ile beraber gidiyordu. Ben ondan tek seferde, asla bu kadar hızlı gidemediğim için olsa gerek, gözlerimle görene kadar gittiğine inanmamıştım.

Bir sabah uyanarak görmedim onun yokluğunu.

Çünkü beni terk ettiği gece hiç uyumadım.

Sorsalar iyiyim derdim, çünkü hiç başka türlü cevap vermemiştim. Ama iyi değildim. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, bir trafik kazası yaşamış gibi hissediyordum. O gün, restauranta beni yalnız bırakıp gittiğinden beri onu bir kez olsun görmemiştim. Benden o kadar kolay gitmişti ki, hâlâ orada, Karmen'in geri dönmesini bekliyor gibi hissediyordum. Yok oldu o deniz kenarındaki restauranttan, evinden, İtalya'dan.

Salvador'un gittiğini söylediği yer burasıydı ve hayatta olmam gereken tek yer burasıymış gibi, ben de peşinden buraya kadar gelmiştim. Haftalardır İsveç'teydim, Karmen ile Karina'yı arıyor ama hiçbir iz bulamıyordum. Salvador ve diğer abileri tam konumu hakkında hiçbir şey anlatmıyordu. Belki de Salvador en başından beri

yalan söylemişti, İsveç'e değil de başka bir ülkeye gitmişti ama ondan hiçbir iz bulamazken Salvador'a inanmaktan başka çarem yoktu. Çünkü korkak bir adam değildi, yalan söylemek yerine hiçbir şey söylemeyebilirdi.

Korumaları onu koruyor olmalıydı.

Saklanıyordu.

O restaurantta konuştuklarımızı her gün, her saat düşünüyordum. Ne kadar kırgın olduğunu, ne kadar kızdığını hatırlıyordum. Zaten unutamam ben, ona dair hiçbir şeyi. Karmen'i unutulmaz yapan ihaneti değil, ona duyduğum sınırsız aşktı.

O yangını planlamamıştım, ona komplo kurmak istememiştim, Karmen'i bir daha kaybetmek istememiştim. Öfkeme yenik düşüp kendime çok kızmıştım, pişman olup itiraf etmek istemiştim. Ben yapamadan Karmen öğrenmişti, ne kadar incindiğini görünce mahvolmuştum. Karina için ne kadar hassas olduğunu, kırılgan olduğunu biliyordum ve yaptığımdan sonra kendi özsaygımı da kaybettiğim için bana her şeyi yapmasına razı gelirdim.

O her şeyden daha kötü bir şey yapmış, terk etmişti beni.

Ki, Karmen biliyordu, terk etmesinin beni bir kurşundan daha hızlı öldüreceğini.

Onsuz yapamadığım gözler önünde... ama o hâlâ görmüyor mu?

Bu daha kaç kez olacak bilmiyorum, daha kaç kez onunla birbirimizi bırakacağımızı. Tabi daha öncesinde onu ne zaman bulacağımı. İsveç'te olmasının dezavantajı İsveç bakanından, polisinden yardım isteyemiyor olmamdı. Çünkü İsveç bakanının oğluyla yaptığımız anlaşmanın şartını yerine getirmemiştim, benden nefret ediyor, o işi yapmadığım her gün için bana bileniyordu.

Sözlerimde duran sadık birisiydim. Fakat hayatım Karmen, Karina ve Nil üçgeni etrafında döndüğü için, yalnız onları koruyup onlara bakmak istediğim için erteleyip durmuştum.

Hayır, Utku'yu unutmadım.

"Bence İsveç'te değil," diyen Yaman'ı duyduğumda yanıma doğru baktım. İsveç'te, Stokholm'da, bir bardaydık. Stokholm İsveç'te değiştirdiğim dördüncü şehirdi ve Karmen'den burada da hâlâ iz yoktu. Yaman, İsveç'e geldiğim günden beri benimleydi. Ben artık Karmen'in koruması değildim ama o hâlâ benim korumamdı. "Ya da çok iyi saklanıyor. Abileri kuş bile uçurtmuyordur yaşadığı yerde."

İçeride kısık sesli, abartsız bir caz müzik çalıyordu. Duyabilmem için bağırmasına gerek yoktu. Bu akşam içtiğim üçüncü kadehi de sıkarak tükenmiş halde yutkundum. "Hâlâ nasıl anladı bilmiyorum. Sen söylemediğini söylüyorsun, nasıl öğrendi o zaman?"

"Ben söylemedim," dedi Yaman, daha önce dediği gibi. Karmen beni restauranta bıraktığı o gün Yaman'ı arayıp çağırmış, önce dövüp hırpalamıştım, çünkü onun söylediğini düşünmüştüm. O da biliyordu. "Karmen'e bir şey anlatmadım. Belki Russolar bir şekilde öğrenmiştir, ya da... o gün itfaiye eri bizden de şüphelenmişti, söylemiştir onlara. Diğer bir ihtimali de konuştuk, sarhoş olduğun gece sayıklamışsındır."

"Hatırlamıyorum ama olabilir, çünkü sarhoş olduğum geceden sonra değişti," dedim sertçe. "Gerçi bundan daha önemlisi öğrenmiş olması. Ama yine de... umarım sen söylememişsindir."

Ona döndüm ve düz düz bakan gözleriyle karşılaştım. Bu konudan sıkıldığı belliydi. Gerçekten gidip Karmen'e söylememiş gibiydi. Beni birkaç kez Karmen'e söylerim, Nil'i bana göster gibisinden, tehdit etmişti ama tehditlere boyun eğecek bir adam olmadığımı öğrenmişti. Hem beni o kadar tehdit edip sonra karşılığında bir kazancı olmadan söylemiş olması manasız geliyordu ama Karmen hakikaten nasıl öğrenmişti? "Neyse, elbet bir gün öğreneceğiz," diyerek önüme döndüm. "Sence... Carlos'da onlarla beraber midir?"

Bu soruyu Yaman'a üçüncü kez sormuştum, üçünde de cevap vermemişti. Fakat bu kez, "Muhtemelen," dedi, benim kendime olamadığım kadar dürüst olarak. "Karmen Karina ile Carlos'un bir arada olmasına önem veriyor, kızı için."

Sadece kızı için olduğunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Fakat benim onlarla geçirebileceğim her bir saniyeyi, onların Carlos ile geçirmesine tahammül edemiyordum. "Carlos'un Karmen'de hâlâ gözü var."

"Siktir et onun ne düşündüğünü," dedi umursamadan. "Karmen seni seviyor. Yaptığın için kızgın ama geçecek ve sana geri dönecek."

"Seviyor ama çok kızdı, kırıldı bana. Onu sevmediğimi sanmış, onu artık sevmediğimi..." sevgilime, onu her anımda sevdiğimi söyledim, acaba inandı mı? "Sanki öyle bir dünya mümkün. Öyle dünyayı sikeyim."

Öyle bir dünya varsa muhtemelen ben ölmüşümdür. Öldüğüm için, artık yapamadığım için sevemiyorumdur onu.

Ha, sevmek mümkünse ölünce... o zaman ben ölünce de, ölünce de...

Ama o gün bana demek istedi ki, ben onu üzerek seviyorum, mutlu ederek değil.

Onu üzmek istemiyorum ve bu, beni ne kadar üzdüğünü unutmakla mümkün olurdu ancak.

"Bu kızın dayanıklılığının da bir sınırı var, dayanamadı bunu yaptığını öğrenince," dedi Yaman, sessizce sohbetime katılarak. "O da biliyor senin onu sevdiğini."

"Bizden bir gelecek görmüyor. Ama bu yalnız benim suçum mu Yaman?"

"Değil tabii ki," dedi. "O da bunu biliyor."

Artık Yaman ile... daha az kavga ediyorduk, garip, kendi akışında bir iletişimimiz oluşmuştu. İsveç'e kendi rızasıyla gelmişti, onu bu kez zorlamamıştım. O da Gece'yi arıyordu, çünkü Gece'de muhtemelen Karmen ile beraberdi, ulaşamıyorduk.

Dirseğimi tezgâha koyup titreyen elimi kafamdan geçirdim. Sürekli panik halindeydim, çünkü düşüncelerim yüzünden aklıma beni deli edecek varsayımlar geliyordu. "Nil ve Utku'yu çok yıpratıyorum," dedim kendime olan nefretimle. "Oradan oraya sürüklüyorum. Yerleşik bir düzene geçmeleri lazım ama onları... bırakamıyorum da."

"Onları bana emanet et, gözüm gibi bakarım diyorum ama inanmıyorsun," dedi, üzerindeki takımın gömleğini düzelterek. İşini o kadar ciddiye alıyordu ki, pazar günleri dahil her gün takım elbise giyiyordu.

"Bana kim bakacak?" dedim.

Tezgâhtaki kolasına uzanıp -görev başında içmediğini söylemişti- hafifçe sırıttı. "Doğru, Nil ve Utku'dan daha çocuksun. Yakında tuvalete bile ben götüreceğim seni."

"Sikerim seni," dedim dik dik bakarak.

"Heveslendirme beni," diyerek dalga geçti.

Oflayıp tırnaklarımı kafa derime geçirdim ve görmeyen gözlerle karşıma bakarken yanıma bir şeyin dokunduğunu hissettim. İlk an Yaman'ın bana yaklaştığını sandım ve sol tarafımdan ağır bir parfüm kokusu gelince rahatsız oldum. Kadınla temasımı kesmek için taburemde kaydığımda, "Afedersiniz," dedi kadın hemen, İngilizce. Sanırım turistti. "Sipariş verecektim."

N'apayım kadın! Ver!

Bakmadan, "Sorun yok," dedim ve barmen siparişini kadına vermesine rağmen kadın uzaklaşmayınca Yaman kadına dik dik bakıp sonra bana döndü. Türkçe, "Dikkatini çekmeye çalışıyor," dedi.

"Sürtünmesinden anlamıştım," diyerek taburede biraz daha kaydığımda Yaman halime sırıtttı. "Kalkalım, huzursuz oldum."

Yaman beni onayladığında cebimden birkaç euro çıkarıp tezgâha bıraktım ve tabureden kalktım. Aynı anda üzerimde bir soğukluk hissettim ve az önceki kadın ince bir sesle, "Çok özür dilerim!" dedi. Üzerime döktüğü sıvının bardağını tezgâha bırakıp hızla gömleğime dokundu. "Bir anda döndünüz, sizi fark edemeden elimden kaydı bardak." Elleriyle gömleğime, göğsüme dokunarak başını bana kaldırdı ve gülümsedi. İçimde hastalıklı bir tiksinme duygusu oluşunca kendimi geriye çekmeye çalışıp, "Lüzumu yok," dedim sert bir sesle.

"Barmenden hemen peçete isteyeyim, gömleğinizi silelim." Bu sırada ellerini peçete gibi kullanarak gömleğimde tutmaya devam etti ve parmak uçlarıma yükselip kulağıma yaklaştı. "Aslında ben birkaç dakikadır sizinle tanışmak istiyordum, kadehimi de heyecandan düşürdüm."

Yaman ceketlerimizi alırken kadına dik dik baktı. İstemeden aldığım koku ile rahatsızlık hissim iki katını buldu, bu yüzden daha sert uzaklaşıp kadının kollarını tuttum. Kendimden uzaklaştırarak iterken, "Evliyim," dedim, sorumu kökten çözeceği için.

Otuzlu yaşlarında görünen bu sarışın kadının yüzünde hiç etkilenmediğim bir hayal kırıklığı oluştu. Onu tutup sonra bıraktığım ellerime bakıp, "Yüzüğün yok," dedi, sorgular gibi. Hafifçe sırıttı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Yaman mekânın çıkışına doğru ilerlemiş beni beklerken, ıslanan gömleğime göz atıp kadının yanından geçtim. "Karım ve çocuklarım bekliyor, gitmeliyim."

Arkamdan, "Yalancı piç," diye bağırdı.

Ne var yani hayalini kurduğum gibi yaşıyorsam?

Kapıdan, Yamanla beraber çıktım ve sokağın kenarına park ettiğimiz araca ilerlerken soğuk hava yüzüme çarptı. Kendime gelmek için silkelenip şoför koltuğuna yerleştim, arabayı kullanırken kızlarımı ve karımı düşündüm. Yani... hayalimdeki halini.

Karmen'i fena özlemiştim, hem de çok fena. Halim hiç iyi değildi, akıl sağlığımı koruyamıyordum. Onu düşünmekten daha çok yaptığım

tek şey, Nil ile kardeşimi düşünerek onlara bakmaktı. Hayatımı, olmasını istediğim yere yaklaştıramıyordum bile. İş yapmıyordum, çalışmıyordum, kızımı ve kardeşimi, sevdiğim kadını mutlu etmiyordum. Karina'nın uyanması için bir şeyler yapamıyordum. Tüm bunlar Karmen'in ve benim hatalarımın sonuçlarıydı ama katlanamıyordum.

Onu bir kez bile mutlu etmemiştim.

Yapamamıştım.

Hatalarımızın canı cehenneme, yalnızca aşkımı istiyorum, kadınımı, Karmen'i...

"Biraz yavaş git," diyen Yaman'ı duyunca arabayı çok hızlı kullandığımı fark edip göstergeye baktım, yavaşlayıp paniğimi yatıştırmaya çalıştım. "Bir gün kaza yapacaksın, umarım o gün arabada olmam."

Sataşmasına karşılık vermeden, "Bir kez soracağım," dedim. "Nil'i görmek istiyor musun?"

Hızlıca bana döndüğünü koltuktaki hareketlilikten anladım. "Asla göstermeyecektin, fikrini ne değiştirdi?"

"Nil... bugünlerde mutsuz, seni görmek onun havasını değiştirebilir."

"Kızın için."

"Hayatımdaki her şeyi sevdiklerim için yapıyorum," dedim sol taraftan dönüp kaldığımız eve ilerlerken. Yaman, değiştirdiğimiz tüm şehirdeki evleri kendisi bulmuştu ama buna rağmen çıkıp Nil'i görmeye gelmemişti, adresleri biliyor olsa da.

"Kardeşinle de hiç tanışmamıştım, onunla da tanışacağım," dedi, sesini ikinci kez heyecanlı duyduğum için garipsedim. Daha önce Gece ile konuşurken sesinin böyle çatladığını duymuştum.

"Uzun uzun vakit geçirmeyeceksin," diye uyardım baştan. "Bir merhaba deyip gidersin."

"Nil beni bırakamaz ki," dedi.

Yana döndüm ve Yaman bakışlarımda gördüklerinden sonra dudaklarına hayali bir fermuar çekip sustu. Sertçe önüme bakıp önümdeki arabaya sabırsızca korna çaldım, telefonumu çıkarıp Mert'ten bir arama var mı diye baktım. Karmen ile Karina'yı bulmama yardımcı olmasını istiyordum ama o asla tatmin edici dönüşler yapmıyordu.

Kaldığımız eve ulaşıp arabayı garaja park ettim. Yaman yol üzerinde durup Nil'e çikolata almak istemişti ama onun kızım için daha fazla sempatik görünmemesi için reddetmiştim. Bahçeyi geride bırakıp eve doğru yürüdük. Ev iki katlı, çitli bir bahçenin içindeydi. Sık sık şehir değiştirdiğimiz için evleri tatil bölgesindeki yerlerden kiralıyorduk.

Kulağımı ahşap kapıya dayadım ve kızım için yüzüme sahte bir gülümseme koyup anahtarımla açtım. Girişte geniş salon hemen görünüyordu, Nil tırtıl kostümü içinde amcasına gösteri yapıyordu. Utku'nun can sıkıntısını ta buradan gördüm ve Yaman arkamdan gelip kapıyı kapattığında, içeriye yürümeye başladım.

"Sevgilim," dedim Nil'e.

Nil, yalnız kafasının açık kaldığı tırtıl kostümüyle bana döndü ve ardından gözleri kocaman oldu. Yaman'ı gördüğü için bu kadar şaşırdığını anladım ve tek dizimin üzerinde onu kucaklamak için eğildim. Nil heyecanla çığlık atıp buraya koştu fakat yanımdan geçip kendini Yaman'ın kollarına attığında yıkılarak başımı önüme eğdim.

Yemin ederim bunun olacağını biliyordum.

Utku oturduğu koyu yeşil döşemeli koltuktan kalkıp bu yabancıya bakarken, ben de doğrulup onlara döndüm. Yaman kucağında kızımla beraber kalkıp ona gülümserken, Nil telaşlı bir heyecanla, "Seni göydüğüme inanamıyorum," dedi. Kızımın gülüşünü görünce kıskanma duygumu bastırıp onu şefkatle izledim. "Biz tatile çıktım babamla, şehiy şehiy geziyoruz, sen de mi buyadaydın?"

Nil'e böyle söylemiştim, ufak ufak gezintilere çıktığımızı. Kafasında çok soru işareti vardı ama çocuk olduğu için bizimle, oyuncaklarla vakit geçirip unutabiliyordu. Yaman yüzüne çapkın bir gülücük kondurup Nil'i yanağından öptüğünde kızımı almamak için mücadele verdim. "Evet, ben de buradaydım, babanla karşılaşınca seni görmek istediğimi söyledim."

"Ya hayika hayika!" Nil kollarıyla bir daha onu çerçeveleyip neşeyle kucağında zıplayınca, arkasından yaklaşıp kızımın sarı saçlarını okşadım. "Babam bana böyle sürpyizler yapıyor, bir tek Noah'ı göyemedim hâlâ."

Doğum gününü bu kadar heyecanla beklememişti bu çocuk.

Utku huzursuzca bize yaklaşarak, "Abi?" dediğinde Yaman'da o tarafa bakıp ilk kez tanıştığı kardeşime mesafeli şekilde gülümsedi. "Selam."

Utku ilk kez görüyor olsa da elbette Yaman'ı tanıyor, yaptıklarını biliyordu. Tüm bu yaşananlar karşısında ortaya koyduğu tepkisi öfke oldu ve gözlerini bana dikip, "Ne işi var burada?" dedi.

"Utkucuğum, hiç misafirpeder değilsin," dedi Nil, yanlış bir kelime kullanarak. Kim bilir nereden duymuştu bu sözcüğü. "Ne güzel, tüm aşklarım beyaber..."

Tepemi attırdığı için kızıma dönüp, "Bir daha böyle söyleme," dedim.

Utangaç şekilde yüzüne yansıyan mahcubiyetine baktım ve tekrar Yaman'a dönüp masumca, "Çok özlemişim seni," dedi. "Beni görmeye neden hiç gelmedin? Kaymenle Gece n'apıyor? Bir de Kayina? Uyanmış mı? Mektubu mu okumuş mu?"

Hangi mektuptan bahsettiğini bilmiyordum ama ondan önceki sorular için benim de cevabım yoktu. Acaba Karina... gerçekten uyanmış mıdır? Keşke uyansa, bunun için Karmen'i bir daha görmemeye bile razı gelirdim. Onun yaşayacağı mutluluğu hayal edince... binlerce kez keşke diyordum.

"Saçların çok uzamış," diyerek onun kafasını dağıttı Yaman, sonra eğilip kucağından indirdi. Nil'e zarar vereceğini düşünsem asla eve getirmezdim ama haftalar içinde böyle bir niyeti taşımadığını öğrenmiştim. "Cimcime, ne çok özlemişim seni. Beraberken... büyüdüğünü bu kadar fark etmiyordum ama aylar sonra karşımda görünce..." Yaman susup dudaklarını birbirine bastırınca gözlerinin dolduğunu görüp hayrete düştüm. Hadi canım, Nil'i cidden tekrar gördüğünde ağlayacak kadar mı özlemişti?

"Yamaaan," dedi Nil, nazlı nazlı gülüp yerinde zıplayarak. "Keşke hepimiz tekyaydan beraber olsak! Ama bu sefer annemle babam da olsa."

O akşam eve dönüp apar topar Nil ile Utku'yu alırken Nalan'da evden ayrılmıştı. İtalya'dan gideceğimi öğrendiğinde sevinmiş, bu yüzden sorun çıkarmamıştı. Bu geçen günlerde de İsveç'e iki kez gelmiş, Nil ile kalmıştı. Kızım annesi ile vakit geçirirken ben de Karmen'i aramaya devam etmiştim. Nalan hep hayatımda olmak zorundaydı ama asıl olmasını istediğim Karmen'di, onu bulup hayatımın düzenini oturtacaktım.

Yaman Nil'e gülümseyip onun yanaklarından bir daha öperken, "Baban sana sahip olduğu için çok şanslı," dedi. "Hayat veriyorsun

insana, babanın gücünü kimden aldığı anlaşıldı." Nil iltifat aldığını anlamış gibi gülümserken, Yaman genzini temizleyerek kalktı. "Çok vaktim yok, şimdi gitmem gerekiyor ama en kısa sürede tekrar geleceğim seni görmeye."

Yaman, ben fazla kalmasını istemediğim için hemen gidiyordu. Nil ise onu tutabilmeyi umar gibi elini kavrayıp yerinde zıpladı. "Biyaz daha kal, lütfeeen! Ben çok sıkılıyorum, eskisi gibi saklambaç oynayalım seninle."

Yaman Nil'e çok şefkatli bakıyordu, omzunu yumuşakça sıkıp, "Bir sonraki sefer oynamayalım," dedi ve bir sır verir gibi fısıldadı. "Bir sonraki sefere sen ben, Karmen, Gece ve baban da olur, kalabalık oynarız."

Nil bu fikre bayılmış gibi kafasını sallarken, Utku homurdandı. "Bu piç bile unutuyor beni."

Yaman duysa da duymamış gibi yapıp kızıma bir daha eğildi, onu kucaklayıp saçlarını okşadıktan sonra sıcak bir yüz ifadesiyle uzaklaştı. "Seni gördüğüme çok sevindim, beni unutmadığın için ne kadar mutluyum anlatamam."

"Kaymen bana bizi unut demişti ama ben sizi asla unutamam," dedi Nil, gurur duyar gibi.

Bu cümleyle beraber yaşadığımız her şey gözlerimin önünden geçti ve Yaman, bu geçişin bir parçası olarak bana bakmaya başladı. Nil'in duyamayacağı bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. Bana ilk kez minnettar davranıyordu. "Sana çok fazla kızıyorum ama en başından beri Nil'i görmeme izin vermemekte haklı olduğunu biliyorum. Başkalarına olan davranışların tartışılır ama... kızın için harika bir babasın. Benden duymaya ihtiyacın yoktur tabi ama içimden geldi." Çok konuşmaktan rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturdu ve hızla arkasını dönüp kapıyı açtı, dışarıya çıktı. "Hadi selametle, yarın görüşürüz."

Uzaklaşmaya başlamasını, karanlık bir gölgeden ibaret olana kadar izlerken Nil'de benimle beraber onu izleyip arkasından seslendi. "Yaman, aşkım yine gel! Gece'yi getiymesen de olur..." kendi kendine gülüp bana döndü, bacaklarıma kapanarak sarıldı. "Ya baba bazen yok diyoysun ama sen benim her istediğimi yapıyorsun! Ben bundan sonra sana dünyanın en iyi babası diyebiliy miyim?"

Kızım, aslında onu kimlerle görüştürdüğümden habersizce, tüm masumiyetle bana sarılırken dopdolu bir iç çekip kapıyı kapattım. Sonra eğilip yavrumu kucağımın arasına aldım. Kızımın gözlerine, gülüşüne bakabilmenin ne büyük şans olduğunu daha iyi anlıyordum. "Ben dünyanın en iyi babası mıyım bilmem ama sen dünyanın en sevgi dolu çocuğusun."

Nil bu neşeyle amcasına koşup sarıldığında, Utku ona kuru kuru gülümseyip bana döndü. Nil bir şarkı söyleyerek salonda dönerken de yaklaşarak, "Ne yapıyoruz biz?" dedi hayretle. "Biz burada n'apıyoruz? Bu adamla n'apıyoruz? Mafyalarla n'apıyoruz, kim için sürükleniyoruz? Ya da ben! Ben bunları kim için yaşıyorum abi? Haftalardır bıktım bu durumdan, tahammül edemiyorum!"

Sabrının sonuna geldiğinin farkındaydım, son günlerde bana öfke kusmasını beklemiştim. Nil'i canından bile çok sevse de hayatını bir ev ve yeğenine hapsolmuş şekilde geçirmekten bıkmıştı. Konuşurken sanki ağzından duman çıkıyordu, ateşli bir öfkeydi. "Karmen'i arıyorsun ama yok işte, istemiyor belli ki! Bulunca ne olacak? Tekrar koruması mı olacaksın? Sonra tekrar bir kavga, lanet olası abileri, kaotik hayatı! Beni neden hiç düşünmüyorsun? Neden duygularımın bir önemi yok! Sana Ece'yi özlediğimi söyledim ama sikine bile takmadın, varsa yoksa kendi bildiğin, kendi isteğin! Sanki... hayatında yokum, o kadar gözden çıkardın beni! Oradan oraya sürüklüyorsun, kafanı kaldırıp nasılım diye bir kez bakmıyorsun!"

Hayatımda bir arada tutmam, iyiliğini sürekli kontrol etmem gereken birçok kişi vardı. Fakat Karmen hakkındaki kararları alamadığım için, Karina hasta olduğu için hiçbir şeyin kontrolünü sağlayamıyordum. Üstelik hatalarım, hatalarımız... her geçen gün daha da yakınlaştığım alevden bir çemberde gibi hissediyordum. Kimse yokken kardeşim vardı, ne kadar değerli olduğunu söylememe gerek bile yoktu ama belli ki... gösteremiyordum.

Çünkü affetmek istiyorum, affedilmek istiyorum.

Bunları yapamadan hayatımı sürdüremiyorum.

"Çok üzgünüm," dedim, çatlayan, pürüzlü bir sesle.

"Zorlama abi, olmuyor!" dedi bağıra bağıra. "Karmen ve senden olmuyor! Bizi de mahvediyorsun, görmüyor musun? Sadece bizi de değil üstelik... kendini de."

Başımı sertçe önüme eğip araba anahtarını avucumda sıkarken, Utku nefes nefese kalmış şekilde yanıma ilerledi. Ev halindeydi, sinirden kızarmış ellerini iki yanına düşürüp, "Biz, içinde sevdiklerimiz olmasına rağmen yanan bir arabayı bırakıp gittik," dedi yorgun bir sesle. "Bazen gitmek gerektiğini biliyorsun abi. Ama o yanan evde kalıp ölmek istiyorsan... ben artık yokum!"

O yanan ev. Ben yaktım. Sevdiğim kadına tuzak kurdum. Şimdi yanmak da, terk edilmek de bunun bedeli.

Yanımdan süratle geçip üst kata çıktığında anahtarı avuç içimde bir izi çıkana kadar tutup sonra parçalanan bir nefes aldım. Omuzlarım öne doğru seğirirken, ağzımdan öfkeli bir küfrün sürüklenişine engel olamadım.

Ölüyorum ve o yok.

Kimse yok.

Sadece kızım var... çünkü o beni tanımıyor, tanısaydı o da olmazdı.

Nil'in küçük bedeni bakış açıma girdiğinde gözlerimi kaldırdım ve bu kez hiçbir duygumu gizleyemeden baktım ona. Yüzü beyazlamıştı, Utku ile ilk kez karşısında böyle şiddetli bir kavga etmiştik. Üzüldüğü gözlerinden okunuyordu. Kendimi, en yakındaki koltuğa attım ve boşluğa doğru bakıp yutkunurken, Nil yaklaşıp dizlerime çıktı. Yanağımı küçük eliyle tutup kaskatı vücudumu çözmeye çalışırken, "Baba," dedi, titreyen sesiyle. "Amcam niye bağıydı sana? Kavga etmeyin, lütfen."

En berbat hissettiğim o anda bile kızımı düşünme iç güdüdüyle sırtından, düşmesin diye tutup dudaklarımı şakağına yasladım. "Nil, sana bir şey söylemem gerekiyor."

Hayatımı bir saniye bile düşünmeden verebileceğim mavi gözlerindeki merakla, "Hemen söyle," dedi.

Nefesim boğazımdan güçlükle geçtiği için canımı yaktı ve istemsizce yüzüm buruştu. Kızımın karşısında yıkılmazmış gibi görünemediğim için öfke duyup omuzlarımı dikleştirmeye çalıştım ama dolan gözlerim beni ele veriyordu. "Biliyor musun," dedim gözlerine bakarak. "Ben aşık oldum."

Nil, böyle söyleyerek ne anlatmak istediğimi anlamamış gibi bana bakarken, "Onu çok özlüyorum," dedim fısıltıyla. "Affetmek, affedilmek istiyorum. Sen... canını çok yakan birisini her şeye rağmen affedebilir misin?"

Nil, ilk kez onunla böyle konuştuğum için şaşırmaya devam edip sonra elini benden çekti, kafasını önüne eğerken çenesi titredi. "Biy kadına mı aşık oldun sen?"

Karmen'in adını geçirip geçirmemek konusunda tereddüt duyarken, "Evet," diye itiraf ettim. "Kızdın mı?"

"Kızdım," dedi, bana bakmadan. Kollarını kendisine sardı. "Sen benim babamsın, ben başkasını istemiyoyum! Başka kadın yok!"

"Ama..."

"Aşık falan olma baba!"

Bunu söyler söylemez kucağımdan indiğinde onu üzdüğümün düşüncesiyle mahvoldum. Pedagog bu konuyu açabileceğimi söylemişti. Kızım, onu eskisi kadar sevmeyeceğim sanıyordu belki de. Amcası gibi üst kata koşup merdiven çıktı ve sonra arkasını dönüp bana bakarken bağırdı. "Ben biy tek annemi istiyorum! Bir de Kaymen'i! Başka kadın gelmesin!"

Kızım bana bir daha arkasını dönüp basamakları söylene söylene çıkınca bir süre baktım ve sonra sinirlerim bozulmuş şekilde kahkaha atarak kafamı arkaya koydum. Bahsettiğimin Karmen olduğunu bilse, hayatımdaki kadına tahammülü yükselirdi belki. Bilmeden bir de bana Karmen'den başka birisini istemiyorum demesi yok mu... sanki ben isterdim.

Ah... İyi ki Nil'im var.

Karmen'de olsun.

Karina'da.

Daha fazla dayanamayarak telefonumu cebimden çıkardım, gözüm hiçbir şeyi görmeden bildiğim numarayı tuşlayarak aradım. Yalnız Karmen ve Karina'yı bulmalıydım ve kızımla kardeşimi de hepsinin olduğu bir yere kapamalıydım. Son dakika haberi, delirdim! Aramam yanıt bulduğunda yanağımdaki yaşı sertle silip, "Müdüre bağlayın," dedim, karşı tarafa. "Bir suç duyurusunda bulunacağım."

Bir Ay Önce,

O akşam.

Yapmaz, biliyorum.

Yapsa bile giderim, o da biliyor.

Fakat yine de beni tehdit ediyordu. Nedendir bilmiyorum hiç kızmıyordum, tehdit edilmiş gibi de hissetmiyordum. Yalnızca çok

çaresizce geliyordu yaptığı, her koşulu zorluyor, dönüp tekrar kollarının arasına girmemi istiyordu. Başka çaresi kalmamış birisine benziyordu, bu yüzden omzumun üzerinden dönüp baktığımda gözlerimde yalnızca hüzün vardı.

Cam kırıklarının, dizlerinin üzerindeydi.

Onu böyle görmeye katlanamıyordum. Kendimden başka kimsenin önünde de bu halde görmeyeceğimi biliyordum.

Başka kimsenin önünde diz çökmezdi.

Bu kadar çaresiz görünmezdi.

Deren, arkama döndüğüm için umutlanmış gibi bir parlaklıkla gözlerimin içine bakarken, son son dememe rağmen bir türlü sonu gelmeyen yaşlardan yenisi düştü yanağıma. "Gerçekten... abilerim hakkında kanıtlar mı biriktirdin?"

Hırçın biçimde, "Ben suikastçıyım," dedi. "Çalıştığım herkes hakkında suç dosyam vardır, bunca yıldır nasıl hayattayım sanıyorsun!"

Hatırlasana Karmen, milletvekilinin bile video kaseti vardı. Hatta o kasada bir sürü suç delili, hayatını garantiye alacak kanıtlar tutmuştu. Bu yaptığı da farksız değildi. "Benim hakkımda da kanıtlar biriktirdin mi?" diye sordum alaycı tavırla. "Mark'a eziyette ettiğimle ilgili belki? Beni de polise verirsin."

Gözlerinde inanamazmış gibi öfkeli bir itiraz oluştu. "Sana... sana yapar mıyım sanıyorsun? O piçi seninle beraber öldürmekti benim hayalim! Bu yüzden seni polise vereceğimi mi sandın?"

"Hiç düşünmedim bunu... ama az önce dediklerine baksana." Gözlerimiz birbirine alev alev bakarken biz soluk soluğa konuşuyorduk.

"Abilerini dedim, seni demedim! Abilerin beni çok mu umursar sanki! Noah'ın sıktığı iki kurşunun izi var hâlâ bende!" Gözlerinin ateşi olmasa... hiç aydınlanmaz sanki bakışları. Ama o ne dedi bana? *Benim gözlerimin parıltısı, ışığı sensin.* "Benim kızım var, kardeşim var! Elbette hayatımı garantiye alacağım. Ne sanıyordun? Abilerim yarın bir gün beni tehdit ettiğinde hayatımı nasıl koruyacaktım?"

Burukça gülümsedim. "Peki... Ben? Beni böyle zorla mı tutacaksın yanında?"

Alnı kırıştı ve yutkunurken âdem elması titredi. "Abilerine bir şey yapmayacağım! Sadece sen yanımda biraz daha fazladan kal, beni

dinle diye..."

Dedim ya, çaresizlikten yapıyordu. Böyle davranmayı istemediğini biliyordum, ya da öfkesiyle daha kolay başa çıkmayı istediğini. Ben de zorla kalmazdım tabi yanında, o da böylesini kabul edemezdi.

"Belli ki sen İtalya'dan gitmeyeceksin," dedim çenemi dikleştirerek. "O zaman ben gideceğim. Elbet... beni bulamayacağın bir yer vardır!"

Kararımın arkasında olduğumu görünce omuzları biraz daha alçaldı ve gözlerini tahammülsüzlük bürüdü. "Bensiz mi?"

"Sensiz."

"Bırakamam seni, bırakamam... Biliyorsun."

Daha bir şey eklemedim, çünkü her kelime aslında kalbime yara ekliyordu. Arkamı tekrar dönüp açtığım kapıdan çıktım ve Deren aynı panikli sesle, "Nil'i düşün!" dedi. "Onu da mı bir daha görmeyi istemiyorsun?"

İsterdim, hem de her zaman. Fakat bunun için bile daha fazla kalmayacaktım.

"Karmen, lütfen..."

Sesinin korkuyla nezakete dönüştüğünü duyduğumda kapıyı çarpıp çıktım ve basamakları hızlıca indim. İtalya'nın denizinden esen rüzgâr elbisemi uçuştururken hızla Deren'in aracına ilerledim. Peşimden kolaylıkla gelememesi için çantamı açıp çıkardığım silahımı onun tekerine sıktım, sessizlik bir patlama sesiyle dağıldığında da arkamı dönüp kendi arabama yürüdüm. Kapımı açtım ama binmeden önce bir daha restauranta baktım.

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Avuçlarını de yere koymuş, başı önüne eğilmişti. Bu uzaklıktan görmem imkansızdı ama neredeyse dokunuyordum yanağından inen gözyaşlarına.

Sevdiğim adamı terk edişimin anını zihnime kazıdım.

O yangını çıkararak beni terk eden o muydu? Yoksa şimdi ben miydim bizi terk eden?

O seni her şeye rağmen terk etmedi, dedi iç sesim.

Direksiyona yerleştim ve görmeyen gözlerle kullandım, hızlıca uzaklaştım. Karanlıkta delice sürerek evime doğru ilerledim. Birazdan Yaman'ı arayıp çağırırdı, onunla malikaneye gelirdi. Hamlelerini tahmin ediyordum, bu yüzden ona göre davranacaktım.

Birbirimize affedilmeyecekler şeyler yaptık.

Güvenimizi tamamen kaybettik.

Aile... böyle olmaz, kurulmaz.

Eve gidene kadar tüm yaşadıklarımız gözlerimin önünden geçti. Çoğunda birbirimize bağırdığımız, kırıldığımız anlar vardı. Birbirimize karşılıklı gülümsediğimiz yalnızca iki anı hatırladım, sonraki tüm anılar gözyaşı ve kanla kaplıydı.

Araziden girdiğimde hızlıca dışarıya çıktım, Enrica bana yaklaşırken etrafıma bakıp Yaman'ı aradım. Sonra korumama döndüm. "Yaman nerede?"

"Deren aramıştı efendim, ondan sonra çıktı."

Oraya gitmek için yolda olmalıydı, kısa zamanım vardı. Enrica'ya, "Pilota söyle gelsin," dedim. "Helikopteri hazırlayın."

Biraz meraklı görünse de hiçbir şey sormadı. Hemen eve yürüdüm, çantamla beraber en üst kata çıktım. Önceliğim her zamanki gibi kızım oldu, Karina'mın odasına girince Gece'nin orada olduğunu gördüm. Bana döndü ve yüzümün yaşlarla yıkanmış olduğunu görünce koltuktan kalktı. "Canım... N'oldu?"

"İsveç'e gidiyorum," dedim, Karina'ma bakarak. "Oradaki profesör Karina'yı görecek. Gelmek ister misin?"

Sorum ağzını açık bıraktı. Ruh halimi inceliyormuş gibi bakıp, "Doktor gelemez mi?" diye sordu. "Sen Karina ile neden gidiyorsun? Çok yorulmaz mı?"

"Çok para teklif edersem belki gelir ama... sessiz, güvende olması daha iyi olacak." Onunla ben, ikimiz, hep olduğu gibi. En azından uyanana kadar, ya da ölene kadar. "Carlos'u arayacağım, ambulans helikopteri getirtir."

Karina'nın iyi olduğunu görünce odasından ayrıldım, Gece'de hemen peşimden geldi. "Carlosla mı gideceksin? Ya Deren, ona ne olacak?"

"Ayrıldık," dedim odama girip giyinme bölümüne geçerken.

Gece sendeledi, adım sesleri sonradan devam etti. "Neden? Anlamıyorum? Her şeye rağmen beraberdiniz, ne oldu da ayrıldınız?"

Dolabın alt kısmından valizleri çıkardım, sonra da dolaptan aldığım kullanışlı kıyafetleri valizin içine düzensizce koymaya başlarken otomatik bir robot edasıyla hareket ediyordum. "Bir aile olamayacağımıza karar verdik, ortak kararla ayrıldık."

"Ortak karar? Hımm, inandım."

Birinci valizi doldurup köşeye koydum, ikincisini açarken Gece'ye ıslak gözlerle baktım. "Karina'nın kıyafetlerini sen alır mısın?"

Gece telaşlı halime anlam veremeyerek, "Deren Carlosla gittiğini öğrenirse çok yanlış anlar," dedi.

"Gece, lütfen," dedim.

Oflayarak arkasını döndü, odamdan ayrıldı. Gittiğinde elimdeki kıyafetleri fırlatıp suratıma sinirle vurdum, gözyaşlarıma dahi şiddet uyguladım. Deren'in o hali gözlerimin önünden gitmek bilmiyordu, kalbime gömmem gereken çok şey vardı.

O bana baktığında kızını kaçırdığımı hatırlıyordu. Ben Karina'ya baktığımda Deren'in onu kullandığını.

Onu yalnız bana yaptığı acımasızlık yüzünden terk etmiyordum. Birbirimize yaptıklarımız yüzünden terk ediyordum.

Kaldığım yerden devam edip ikinci valizi de hazırladım, sonra koridora çıkıp Sara'yı çağırdım. Yardım etmesini istedim ve o şaşkınlıkla bana eşlik ettiğinde beni bir süre idare edecek ihtiyaçlarımı hazırlamış oldum. Karina ile beraber İsveç'te yalnız kalacaktım, tedavisini olduğunda geri dönecektik.

Telefonumu çıkarıp Carlos'u aradım ama cevap alamadım. Bunun üstüne ikinci kez aradım, belki de son kez onu bu evden kovduğum için açmıyordu. İyi madem, üçüncü kez aramayacaktım. Onu aramak yerine hastaneyi aradım, helikopter ambulans hakkında konuştum. Hastanenin bir yıllık tüm masraflarını karşılayacağımı söyleyerek hemen evime gönderilmesini rica ettim.

Enrica eşyalarımı aşağıya indirirken ben de arkasından ilerledim ve stresli şekilde gözlerimi silerken Salvadorla karşılaştım. İnen eşyalarıma, araziye alçalan helikoptere, korumaların koşuşturmacalarına bakıyordu. "Mantıklı bir açıklaman var mı kardeşim?"

"İsveç'e gidiyorum, Karina için bir profesörle görüştüm."

"Mantıksız, reddedildi," dedi abim arkasını dönüp salona yürürken.

"Neresi mantıksız?"

"Zenginiz. İnsanlar gelir, biz gitmeyiz. Üstelik Karina kolay taşınmıyor, biliyorsun."

Kibirli karşılığına ofladım. Fakat doğru, paranın avantajını bugünler de değil de ne zaman kullanacaktık ki? Yine de gitmem en iyisiydi, burada olursam Deren beni asla bırakmazdı.

"Ambulans helikopteri ile..."

"Karmen," diye bağırdı abim, aniden ve bu ses beni irkiltti. Sertçe bakıyordu. "Nereden çıktı bu saçmalık? Babamızın haberi var mı? Bir kez gittin ve kızını kaybettin. Bir kez daha mı kaybetmek istiyorsun?"

Korkuyla yutkundum. Hayır, asla istemiyordum. O zaman Mark vardı, şimdi ise ölmek üzereydi. Ayrıca bir sürü koruma ile gidecektim, korunmasız ve kaçak olmayacaktım.

"Mark etkisiz halde, üstelik birçok koruma olacak."

"Bizim tek düşmanımız Mark mı?" dedi, kızgınlıkla. Ellerini beyaz kumaş gömleğinin beline koymuş, sertçe nefes alıp veriyordu. "Daha dün bir adamın elini parçaladık, yarın da başkasına kim bilir ne yapacağız? Üstelik bir kızın olduğunu herkes öğrendi, rahat bırakmazlar seni. En güvenli yer burası, asla gitmiyorsun."

"Abi... Bir süre uzaklaşmam lazım."

"İyi git," dedi abim bir anda. "Ama Karina'yı götüremezsin. Sağlıksız kararlarınla onu riske atamazsın!"

Kızım olmadan gideceğimi mi hayal ediyordu? Bu asla gerçekleşemezdi. Kızgınlıkla, "O benim kızım," dedim.

"Benim de yeğenim. Ve bir şey olmasını istemiyorum. Senden daha sağlıklı düşünüyorum."

Sesi her kelimede yükselmişti, bağırıyordu. Yoksa haklı olan abim miydi? Karina'mı yormamam mı gerekirdi? Ama artık Deren'i görmek istemiyordum, bittiğini anlamasını istiyordum. Gücüm kalmamıştı, vaktimi yalnız kızıma ayırmak istiyordum.

"Tamam," dedim, aklıma gelenlerle beraber. "Fakat... Deren gidecek, onun artık korumam olmasını istemiyorum."

Abim, beraberinde koşul getiren kabullenmem hakkında düşünceli görünerek, "Bir hadsizlik mi yaptı?" diye sordu. "Siz... beraber olmak istiyordunuz?"

"Onunla görüşmek istemiyorum," dedin yangını anlatmamayı tercih ederek. "Fakat buradan gitmez, bu yüzden benim gitmem gerekirdi."

Salvador koltuğa oturduğunda ben de salona ilerledim. Ağladığımın anlaşıldığı gözlerime bir süre bakıp, "Gitmezsin ama gittiğini düşünür," dedi. "Buraya geldiği an helikopter kalkar, içinin dolu olduğundan tereddüt etmez. Ben de İsveç'e gittiğini söylerim, soluğu İsveç'te alır."

Yani... onu kandıracaktık.

Helikopter ile ambulans uçağın kalktığını gördüğünde gerçekten de inanırdı, çünkü gideceğimi söylemiştim. Doğrudan evine gidip Nil ile Utku'yu hazırlar, İsveç'e doğru yola çıkardı. Beni uzun uzun arardı ama asla bulamazdı.

"Birazdan burada olur," dedim abime.

"Odana çık, Deren'in aracı araziye yaklaştığı an ben uçakların kapılarını kapattırıp kalkışa hazır hale getireceğim," dedi abim, bu ani kararımdan dolayı düşünceli görünüyordu. "Deren eve yaklaşınca uçakların kalktığını görür zaten, İsveç'e gider ve arayıp durur seni. Bir süre kafamız rahat olur."

Bu şekilde ayrılmak istemiyordum. Kendi rızasıyla gitmesi daha dürüst olurdu, yaşadıklarımıza biraz daha saygılı olurdu. Fakat gitmezdi, biliyordum. Sanırım kalbinden hiç gitmeyeceği için, Deren'in de beni bırakıp gideceğini hiç düşünemiyordum.

Arkama dönüp dakikalardır kapıda olan Enrica'ya baktım. "Valizleri odama çıkarın. Korumaların bir kısmını da arka tarafa gönder, Deren koruma yoğunluğunun azaldığını fark edip onların da uçakla gittiğini düşünür."

Enrica hemen uygulamaya geçerken ben kafam karışmış bir halde Salvador'a döndüm. Bir şeyleri onaylamadığı yüz ifadesinden belliydi. "Nil'i bir kez daha görseydik bari," diyordu.

Abimin, beni bir şeyler anlatmaya zorlamasından endişe duyduğum için - yangını çıkardığını öğrenirse Deren'i kahrederdi- merdivenleri çıkıp Enrica'ya katıldım. Valizleri odama bırakıp kapıyı kitledim ve o aşağıya inerken ben de Karina'nın yanına geçtim. Gece meraklı sorularını sıraladığında ona yapacağımız şeyi anlattım, karşılığında da üzüntülü gözleriyle karşılaştım.

"Deren bunu hak edecek ne yaptı, anlamıyorum."

Hayal kırıklığıyla Karina'yı izledim. "Ben Karina'yı ararken bir ev adresi bulmuştuk, Deren oraya bizden daha yakın olduğu için gidip Karina'nın orada olup olmadığına bakmıştı." Bunları günlerdir içimde düşünüyordum, sesli olarak yansıtmak kalbimi üşütüyordu. "Bakıp Karina'nın olmadığını anladıktan sonra... o evi yakmış, sırf geldiğimde Karina'nın içeride olduğunu düşünmem için, canımın yanması için."

Canımın yanması için...

"Niye böyle bir şey yaptı ki Gece? Kızımın öldüğünü düşündüğümde çektiğim acıyla... mutlu olacak mıydı?"

Gece'nin sessizliğinde kahrolasıca gözyaşları bir daha yüzümü ıslattı. Birazdan, "Bu... gerçekten çok acımasızca olmuş," diyerek yanıma geldiğinde ona kirpiklerimin arasından baktım. Dolu gözleriyle uzanıp saçlarımı yüzümden çekti. "Nil yangında kaldığı için mi yapmış? İyi de onu sen yapmamıştın ki.0

"O da biliyor yapmadığımı, Derya'nın yaptığını söylemiştim hatta." Gece, her şeyi en yakından bilen birisi olduğu için onunla konuşurken savunmasızdı sesim. "Yine de dolaylı yoldan benim yüzümden olduğunu düşünüyor, bu yüzden yaptı."

Elleri yüzümden düştü ve kendime sardığım ellerime dokunup hafifçe sıktı. "Demek hâlâ intikam istiyor, seni kandırmış bunca zaman."

"Hem aşık yaşamamızı istiyor, hem de öfkesinin dineceği şeyler yaşamamı." Gerçekleri kabul etmek, o gerçekleri yaşamak kadar zor gelmişti o an. "Zaten en başından beri imkansızdı."

Derenle olamamak ruhuma sığamamak gibiydi.

O benim ruhumdu ama bedenimle uyumlu değildi.

Derinden bir iç çekişle kollarını etrafıma doladığında perdenin arkasından dışarıya bakıyordum. "Evet, biz suçluyuz, çok kötü şeyler yaptık. Fakat böyle olmaz. Ya affetsin, unutsun her şeyi. Ya da çekip gitsin, bir karar versin."

Onunla aynı düşünceleri paylaşıyordum, Deren neyi istediğine karar veremeyip bu kararsızlıklar içinde canımı yakıyordu.

Dışarıdaki hareketliliğe bir daha bakarken yanaklarımı sildim. Ambulans uçak gelmişti, Salvador abim pilotlarla konuşuyordu. Biraz sonra pilotlar uçaklara yerleştiğinde kararsızlıkla olacakları izlemeye devam ettin. Helikopterler tamamen hazırlandı, korumaların birazı ortadan kayboldu ve Angel Salvador'un yanına katıldı. Abim ona anlatmış olmalı ki, Angel birazdan yalancı gözyaşları dökmeye başladı.

Arazi kapılarındaki sesleri fark edince bedenimi hemen gizleyip Gece'yi de sakladım. Yaman ile Deren, başka bir araç ile arazi kapısından girdiklerinde helikopterler yerden kalkmaya başladı. Salvador abim ve yengem helikopterlerin gidişini izlerken, Yaman'ın kullandığı araç malikanenin önüne kadar geldi. Deren şoför koltuğunun yanındaki kapıdan hızlıca indi ve yüzünde bir şok ifadesiyle ileriye birkaç adım attı, gözleri an an yükselen helikopterlere bakarken, Yaman'da şaşkınlıkla olanı izliyordu.

Deren'in yüzündeki acı ve hayal kırıklığına bakılırsa... gerçekten gittiğime inanmış görünüyordu.

"Telefonunu kapattın mı?" diye sordu Gece.

"Evet," dedim ruhum çekilmiş gibi bir sesle. "Sen de kapat."

O söylediğimi yaparken, Deren'in helikopterlere doğru çaresizce birkaç adım gitmesini izledim. Artık tamamen gökyüzündelerdi ama o farkında olmadan ilerliyordu. Ceketi üzerinden çıkmıştı, gömleğinin düğmeleri de çözülmüştü. Nefes nefese gökyüzündeki helikopterlere bakıp sonra öfke ile abime döndü, bir anda onun üzerine doğru yürümeye başlarken avazı çıkana dek bağırdı. "Nereye gitti? Karina'yı alıp nereye gitti! Neden izin verdin! Yalnız mı yolladınız onu? Nasıl yalnız bırakırsınız onu! Kafayı mı yediniz?"

Abimin dudakları hareket etti ama Deren'e kıyasla sakin olduğu için ne dediğini duyamadım. Korumalar, bir kriz yaşanabilme riskine karşı direkt Deren'in önüne geçerken, Yaman'da onları kollarından çekiştirip Deren'den uzaklaştırmaya çalıştı. O sırada fark ettim Yaman'ın yüzünün kan olduğunu. Deren ise etrafında olup biteni göremeden, abime yine bağıra bağıra karşılık verdi ama sesini bu kez alamadım. Ellerini etrafına savuruyor, restaurantta bıraktığım kadar çaresiz görünüyordu. Bu mesafeden gözlerindeki bakışı göremiyordum ama sanki kalp atışlarını hissediyordum, ya da kalbinin atamadığını...

Angel bir adım öne çıkıp Deren'e bir şeyler söyledi ve Deren'de ona karşılık verdiğinde Salvador abimin onun üzerine atladığını gördüm. Gözlerim büyüdü ve Gece'de şaşkınlıkla bağırıp geriye sıçradı. Yaman hızla Salvadorla Deren arasına girip Salvador'u itmeye çalışırken, çok sayıda koruma da Deren'i kollarından tutup çıkışa sürüklemeye çalıştı. Deren çok fevri, öfkeli hareket edip önüne çıkan korumaları yumrukladı ve en sonunda onu Yaman tuttu, bir şeyler söyleyerek arabaya götürmeye çalıştı.

Deren, kaybedecek hiçbir şeyi yokmuşçasına bir cesaret ile abime bir daha bağırdı. Bu kez, "Nereye gidiyorlar?" dediğini duymuştum. "Sevgilim nereye gidiyor? Karina ile yalnız başına ne yapacaklar? Nasıl izin verirsin! Karina hasta, yapayalnız n'apacak Karmen!"

"İsveç," dedi abim, tıpkı konuştuğumuz gibi. Angel'ın elini sıkıca tutmuş, Deren'e bakarken bu kez kendisi de bağırıyordu. "İsveç'e gittiler, bir süre de dönmeyecekler! Karina için tedavi arıyoruz, Karmen'in sana ayıracak vakti yok! Ülkene geri dön!"

Deren abime orta parmağını gösterdi ve burada işi bitmiş olmalı ki, süratle arkasını dönüp araca doğru fırladı.
Her hareketi soluk soluğa, korku içindeydi. Yaman'da onunla gitti ve şoför koltuğuna yerleşti, arabanın farları yandı. BMW araziden, son sürat bir hızla ayrıldığında gözlerim çaresizce kapandı.

Gitmişti.

Bitmişti.

Perdenin kenarını kapatıp kızımın yanına gittim. Koltuğa oturdum ve ona bakıyorken ancak birkaç saniye dayanabildim. Hıçkırarak ağlamaya başladığımda elimin tersi dudaklarımdaydı ve çok korkuyordum Karina hissedecek, huzursuz olacak diye.

"Karmen, bu kadar acı çekiyorsan ayrılmak zorunda değilsiniz," dedi Gece, hemen yanıma gelip. "Diğer yandan da... ya bir araya gelip daha fazla kötü şey yaşarsanız diye düşünmeden edemiyorum."

Konuşacak kadar iyi değildim, bu akşam nefesimi çok fazla yormuştum. Sessiz ve hissiz olan kızıma bakıp ruh halimi değiştirmeye çalıştım. Bu odadayken yalnız mutluluktan ağlamak istiyordum, diğer türlüsü kızıma haksızlık gibi geliyordu.

Böyle olmasını istemedim.

Ama her şeyi de ben başlattım.

Biraz sonra odamın kapısı tıklayınca yüzümdeki ağlamaklı ifadeyi toparlayıp arkama döndüm. Sara nazikçe kafasını uzatıp, "Bir misafiriniz var efendim," dedi.

Akşam saatiydi, kim gelmiş olabilirdi? Deren gideli on beş dakika kadar ancak olmuştu. Gece'yi Karina ile bırakıp odamdan çıktım, çiçekli elbiseme bakarak aşağıya inerken aslında kimse ile görüşme isteğim yoktu. Yaşadıklarım dolayısıyla uzun, yıpratıcı bir gün olmuştu. Tek dileğim yatağıma uzanıp Deren'i, bizi düşündüğüm dakikalar geçirmekti.

İsveç'e gidecekti.

Beni arayacaktı.

Böyle yalanla olmasını arzulamamıştım ama başka türlü gitmezdi.

Gitmeliydik. Çünkü korkuyordum. Birbirimizi affedemediğimiz bir hayatta, aşkımızı da kaybetmekten korkuyordum.

Onun aşkını da kaybedersem... ıssız bir kadına dönüşürdüm.

Halsizce asansörden inince evin kapısının açık olduğunu gördüm. Salvador ile Dante merdivendeydi. Dışarıya iki adım attım ve

gördüğüm karşısında şok yaşadım. Büyük bir şoktu, çünkü Derya burada görmeyi beklediğim son kişi bile değildi.

"Yok artık," diye Türkçe bir şekilde inledim.

Derya sesimle beraber bu tarafa döndü ve beni gördüğünde, yüzünde çok neşeli bir gülümseme oluştu. Düşman olduğumuz için bu gülümsemenin hiç dostane olmadığını anladım. Ben basamakları inerken, "Eve girmek istedi," dedi abim. "Kim bu? Dostun olduğunu söyledi."

Abilerim Derya'yı ismen tanıyorlardı ama hiç görüşmemişlerdi. Salvador'a, "Yaa, çok sevdiğim bir dostum," dedim ve Derya hızla yanıma yürüdüğünde, bacağının aksadığımı gördüm. Üzerinde bir kumaş ceket, altında siyah pantolon vardı. Karşımda dururken beni baştan aşağıya süzdü ve ellerini cebinden çıkarıp gözlerime bakarken, gülümsemesi yabani bir sırıtmaya dönüştü. Uzandı ve sanki dostmuşuz gibi beni kavrayıp sarılırken, "Ah eski dostum," dedi, büyük bir sahtelikle. "Seni ne kadar özlemişim."

Abilerim ve korumalar bizi izlerken, Derya'yı göğsünden sertçe inip hayretle geri çıktım. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Bir sorun mu var?" dedi Dante, kızarak.

Ona durması için bir el hareketi yaparken, Derya başını etrafında çevirip abilerime, korumalarımıza, malikaneye bakıp bana döndü. Çok tanıdık olan sinsi ifadesiyle, "Beni özlemedin mi yoksa?" dedi.

Yeterince sinirli olduğum için sabrım yoktu. "Burada ne işin var?"

"Eve davet et, burada mı konuşacağız?" dedi ayıplarcasına.

Sanki en son dün görüşmüşüz gibi bir kaygısızlıkla konuşuyordu benimle. Belli ki o da Nalan ile gelmişti, burayı nasıl bulduğu ise merak konusuydu. Derya'yı gündemime almak istemesem de neden burada olduğunu öğrenmeliydim. Bezgince arkamı dönüp eve ilerledim. "Gel, sana zehir ikram edeyim."

"En sevdiğim," diyerek peşimden geldi.

Abilerimin yanından geçerken sorgulayan bakışlarını yumuşatmak için, "Sorun yok," dedim ve eve girdim. Derya büyük bir rahatlıkla beni takip edip oturma bölümüne geçerken, abilerimin korumalarla konuşmaya başladığını arka planda duydum. Derya etrafını inceleyerek salondaki geniş koltuğa yerleşti ve kollarını arkaya atıp yüzünü bana döndü. Ayakta durup kollarımı göğsümün üzerinde bağladım.

"Evimi nasıl buldun?"

"Ev mi? Burası bir şehir şekerim." Etrafını süzüp bana döndü.

"Derya," dedim, sertçe.

"Şakaya da gelmiyorsun, hâlâ aynısın," dedi, sesi alaycı olsa da gözlerinde her zamanki soğukluğu taşıyordu. "İtalya'ya Nalan ile geldim fakat o sabah Nalan, Deren'in beni öldürmesinden korktuğu için eve giremedim. Dışarıda bekledikten sonra sizin çıktığınızı gördüm. Birbirinizle o kadar meşguldünüz ki, sizi buraya kadar takip edip evi öğrendim."

O gün... Evet, Deren'de ben de aracı durdurmuş, konuşmuş, birbirimizle ilgilenmiştik. Onu fark etmediğimiz için kendime sinirlendiğimde, "Bir otelde kalıyorum," dedi. "Gelip seni ziyaret etmeyi istedim."

"Ah, çok onore oldum," dedim ellerimi göğsüme koyup yapmacık bir oyunculukla göz kırpıştırırken.

Derya, gördükleri karşısında tüm dişlerini sergileyerek sırıttı. "Sana bir teşekkür borcum var."

Oyunculuğu kesip aynı soğuklukla, "Ne için?" diye sordum.

"Öyle ya da böyle dileklerimi gerçekleştirdin," dedi, bir anda çok ciddi oluvermişti. "Deren Türkiye'den ayrıldı, Nalan ile her hafta görüşmüyorlar. Hep birbirlerinden uzakta olmalarını istemiştim ve sen bunu başardın. Artık siz bir ailesiniz, biz de başka bir aileyiz. Karım ve ben."

Bu adam Nalan ile kafayı fena bozmuştu.

Teşekkür etme sebebine, hatta bunun için evime zahmet etmesine şaşırmamıştım. Ta en başından beri Nil'i alıp İtalya'ya gitmemi istemişti ve sonunda hayalleri gerçek olmuştu. "Hâlâ Nalan'ı kandırıyorsun, acıyorum ona."

"Karım harika bir kocaya sahip, onun için üzülmeyi kes," dedi, onaylamazca kaş çatarak. "Deren'i hâlâ nikah masasına oturtamadın mı? Lütfen yap, istersen nikâh şahidin olurum."

Ruh hastasına sertçe bakıp, "Deren seni gördüğü yerde öldürecek," dedim.

"Gerdeğe kanlı kanlı girersiniz," dedi gülüp ve sonra gözlerini bacağına indirdi.

Aksaklığını görmüştüm, acaba bunun Derenle bir ilgisi var mıydı? Ah, tabi vardı. Derya'nın yüz kasları gerildi ve öfkesini çok çabuk

kapatmaya çalışıp gözlerime döndürdü bakışlarını. "Onu oyala, Türkiye'ye asla dönmesin. Karım ile bir çocuk yapacağız, Nalan tüm ilgisini ve sevgisini bize verecek."

Bu adam benden daha sağlam bir ruh hastası olabilirdi.

"Ee, çocuk nasıl yapılır bunu mu anlatayım Derya? Bana ne?"

O sırıtmasına asla kanmazdım. Onun, Nil'in ortadan kaybolması için her şeyi yapabilecek bir adam olduğunu biliyordum. Çocuklara olan hassasiyetim ve yaşadıklarımdan dolayı Derya'ya hiçbir olumlu hissim yoktu.

"Yok, onu biliyorum," dedi, kafasında planları varmış gibi düşünceliydi. "Senden de aynısını yapmanı istiyorum. Deren'i tamamen buraya bağla. Ondan bir çocuk yap."

Bir süre sakin kaldım, sonra ise gülmeye başladım. O kadar güldüm ki, ev kahkahamla çınladı. Mutluluğu olmayan bir gülüştü. "Sen istedin diye Deren'den çocuk yapacağım öyle mi? Buraya bunu iletmek için mi geldin? Bunun hakkında bir anlaşmaya mı varacağımızı sandın?"

Beni, çattığı kaşlarının altından izleyip, "Komik olan ne?" diye sordu.

"Benim Deren'i kendime bağlamak için bir çocuğa ihtiyacım yok," dedim, gülüşümü aniden kesip asabileşirken. "Ama haklısın, senin var. Tabi Nalan'da akıl olmadığı için bu tuzağına düşebilir."

"Deren'de çok mu akıl var? Haftalarca kandırdın da göremedi."

Derya gibi nefret ettiğim birisinin bunu söylemesine katlanamadım. İlişkimizin en başından beri ortak bir çıkarımız olmuştu ama artık kesinlikle ortak hiçbir şeyimiz yoktu. "Bak Derya, bana bir şey dersin seni öldürmeyebilirim. Ama Deren'e bir şey dersin, seni kesin öldürürüm."

Eğlencesi nedense bitti, gözlerindeki o düşünceli hal gitti. Ruh halini değiştirenin ne olduğu hakkında düşünmeye bile değer görmedim. Gözlerime derin derin bakarak, "Nalan'ı ilk okuldan beri seviyorum," dedi. "Onun hayatında Deren yokken de vardım, Deren varken de vardım, Deren'den sonra da vardım. Ama... hayatımın son saniyesinde kadar onunla olsam da benim için asla bu cümleyi böyle teslimiyetle kurmaz. Bazı erkekler çok şanslı," diye ekledi Deren'i kastederek ve cümlelerini tamamladı.

"Nil'e nasıl davrandığını bilmiyor olsaydım bu söylediklerine üzülürdüm," dedim düşük bir ses tonuyla. "Sana bundan daha fazla vakit ayıramam, git artık."

Oflarken yanaklarını şişirdi. "Biraz dertleşmeyi umdum, ne kadar yabanisin."

"Sevdiğim adamın kızını incittin. Defalarca. Ben Deren'e aşıkken, Nil'i bu kadar seviyorken asla hiçbir derdine ortak olmam." Kapıyı gösterdim. "Git artık, yoksa dövdürerek seni attıracağım."

Kapıya doğru bakış attı, abilerim ve korumalar hâlâ oradaydı. "Ee, Deren'den çocuk yapacak mısın?"

Yeter artık!

"Derenle ayrıldık!"

Şokla gözlerini büyüterek koltuktan kalktı. "Saçmalama! Ayrılamazsın ondan! Türkiye'ye dönemez!"

Üzerine sertçe yürüdüm ve kolundan tuttum, onu kapıya doğru çekiştirmeye başladığımda beni ittiyse de umurumda olmadı. Sokak kapısından dışarıya fırlattım ve o hırlayarak üstüme geliyordu ki, Dante ile Salvador'u görüp duraksadı. Ceketinin önünü düzeltip gerilerken abilerime hafifçe gülümsedi. "Naz yapıyor." Sonra bana döndü. "Eğer Türkiye'ye dönüp Nalan'ın hayatına tekrar girerse yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım."

"Nalan Deren'in umurunda değil. Sen Nalan'ın Deren'in çevresinde olmasına engel ol."

Sinirli sinirli nefesler aldı. "Çocuk yapmanızı söylüyorum, sen ayrıldım diyorsun!"

"Ah!" Uzanıp tuttuğum gibi kapıyı suratına çarptım. "Seni gerçekten hiç özlememişim!"

"Lanet olsun sana Karmen! Deren'den çocuk yapman gerekiyor!"

Bağırdığını duydum ama çok kısa sürdü, abilerim olaya dahil olunca Derya'nın sesi kısıldı. Abilerim onun dediğini anlamıyordu, o da abilerimin dediğini. Ben merdivene yürürken sesler iyice kısıldı, neredeyse yok oldu. Derya aptal bir adam değildi, bu evden sağ çıkmayı istiyorsa olay çıkarmaması gerektiğini de biliyordu.

Yorgunlukla en üst katta durdum ve gözlerimdeki kararmanın geçmesini bekleyip odaya yürüdüm. Uyuya kalmadan önce yavrumu, Karina'mı bir daha görmek istiyordum. Gece, ben odaya girer girmez Derya'nın neden geldiğini sordu. Camdan dışarıya bakıp gittiğini

görmüş olmalıydı. Kendisine kısa bir özet geçtim ve ardından kızımın yanına oturdum, ümitsizce bekledim.

Ufacık bir hareketini bekledim.

Kirpiklerini kırpmasını, dudaklarını aralamasını, elimi tutmasını.

Kızımı canlı hissetmek istedim.

Ama olmadı. Olmamasına dayanamadım. Koltuktan kalkıp odadan hızlıca ayrıldım, kendi odama geçip kapıyı çarptım ve yalnız kalır kalmaz yatağıma koşup hıçkırarak ağlamaya başladım. Yüzüm yastığa gömülüyken avuçlarım altındaki örtüyü sıkıca tuttu. Elbisemin çiçekleri yatağı örtmüştü, her bir çiçek solmuş gibiydi. Kızımı bulduğum için çok mutluydum, o benim kalbimdi çünkü. Yalnız bu yetmeliydi, biliyordum. Fakat ben hem kızımın uyanmasını istiyordum hem de Deren'i.

Birisi kalbimken, diğeri ruhumken... Ve ikisi birden yokken... güçlü olmak bile istemiyordum. Çünkü gücümü sevdiklerimi korumak için kullanmayı seviyordum ama onlar yoktu.

Gece yarısına kadar yüzüm yastığımda hıçkırarak ağladım. Odamı ziyaret eden hiç kimseyi içeriye almadım. Deren'e yaptıklarımı, bana yaptıklarını düşündüm. Deli oldum, hislerim yoğunlaştı, gözlerim kıpkırmızı oldu. Kendimi, yanında olmayı hayal ettiğim her şeyden daha da uzaklaşmış hissediyordum. Bunun gerekli olduğunu bilsem de içimde büyük bir panik ve korku vardı.

Bu panik ve korku yüzünden, üstelik bir de ağlamaya devam ettiğim için nefesim sıkılaştı. Boğulmuş hissederek doğruldum ve elbisemin yakasını açmaya çalışıp karanlık tavanıma baktım. Bu hareketim, gözlerimin kenarlarındaki damlaların saçlarımın arasına kaymasını sağladı. Ellerimi kendime dolayıp hem kalbime, hem ruhuma sarıldım.

İkisi de var ama yoktu.

O gece boyunca hiç uyumadım, birkaç saat sonra kızımın yanına döndüm. Onun sessizliğinin binlerce kelimelik ağırlığı var gibiydi. O ağırlıkta ezildim, küçüldüm, ufaldım, tam anlamıyla kahroldum.

Ertesi sabah kendimi Karina'nın yanında buldum. Sara beni kahvaltıya çağırdı ama gitmedim. Odama girip kapımı kilitledim, banyoma yürüyüp küveti hazırladım. İçine girip köpüklerin arasında oturdum, bileklerimdeki izleri izlerken Deren'in dövmesini düşündüm. Beni unutmaya hiç niyeti yoktu, teninde izim vardı.

Banyoda uzun kaldım. Çıktığımda ise kıyafetlerimi giyip bir robot gibi hareket ederek saçlarımı kuruladım, yüzüme nemlendirici sürdüm. Deren'in bugün bu eve hiç gelmeyecek olduğunu bir daha idrak edince ellerim yüzümde aşağıya indi. Aynaya bakarken kendi gözlerimdeki korku ve dehşeti gördüm, hıçkırarak makyaj masama tutundum.

Bir daha birbirimizi görebilecek miydik?

Odamın kapısı tıklayınca hemen doğruldum ve dik durup, "Gir," diye seslendim.

Sara kapıdan içeriye kafasını uzattı ve sonra da odada yürüdü. Yanıma gelip nazikçe elindeki kartı uzattı. "Yeni hat efendim, Enrica'dan istemişsiniz."

Hattı alıp masanın kenarına bıraktım ve konuşacak bir ruhum olmadığı için aynaya geri döndüm. Sara aynı nezaketle, "Bir de babanız sizi çağırdı," dedi.

"Tamam. Teşekkür ederim."

Sara gülümseyip arkasını döndüğünde aniden ismini söyleyerek onu durdurdum ve dönüp bana baktığında, "Haddini aştın mı?" diye sordum, daha önceki konuşmamızı kastederek.

Sara'da neyi kastettiğimi anladı ve bakışlarını kaçırıp cevap verdi. "Evet."

Hafifçe gülümsedim ve Sara ayrıldığında gözlerimi sımsıkı yumup açtım. Bakışlarımdaki aşk acısını gölgelerin arasına itip saçlarıma, üstüme son kez çeki düzen vererek odamdan çıktım. Bir kat inmem gerekti ve babamın odasına girdiğimde doğrudan karşısına yürüdüm. İzlediği televizyonun sesini kısıp bana döndüğünde, cam kenarındaki koltuğa oturdum. "Beni görmek istemişsin babacığım."

Babam evdeki en sessiz, varlığını en gizleyen insandı ama her şeyden haberi vardı. Salvador abim babama sormadan adım atmıyor, gün sonunda her şeyi rapor ediyordu. Öyle ki, babamın hissettiklerimin bile farkında olduğunu düşünüyordum. "Salvador... senin için..." dinlene dinlene konuşması gerekiyordu ve onu akşama kadar bekleyebilirdim. "Bir doktordan... randevu alacak. Terapi...ye gitmeni istiyorum."

İlk önce Karina için bir doktordan bahsettiğini sanmıştım ama cümlesini tamamladığında... "Nereden çıktı bu?" diye sordum.

"İhtiyacın... var."

Olmadığını söyleyemezdim. Zaten İstanbul'da hastanede bile yatmıştım, hatırlamak istemeyeceğim gündüz ve geceler yaşamıştım. Çok ilaç almıştım, kendiliğimden de bırakmıştım. Fakat ne kadar sağlıksız olduğumun ailem tarafından göründüğünü bilmiyordum. "Gitmek istemiyorum," dedim. "Bu terapiler unutmaya yönelik oluyor, ben kızımı unutmak istemiyorum."

"Sen de bir hemşi... hemşiresin," dedi, her konuştuğunda çarpık duran ağzına bakmak beni çok üzüyordu. "Terapiye... iyileşmek için... gidilir kızım, biliyor... sun."

"Karina'm iyileşmeden iyileşemem baba," dedim uzanıp felçli elini tutarken.

Babamın gözlerinde merhamet görünce aslında hayatımda bana değer veren ne kadar çok insana sahip olduğumu yeniden hatırladım. Fakat işte... bu kadar sevginin arasında kızımın olmaması öyle bir kayıptı ki... "Torunum uyandığında..." babam kullanabildiği eliyle yanağımı okşadı. "İyileşmiş... bir anne görmeyi... ister. Önce kendini... sonra onu."

Babam rica ediyor görünüyordu ama bunun bir emir olduğunu gözlerindeki despotluktan anlıyordum. "Haftada bir kez," dedim.

Başını salladı ve sonra, "O gitti mi?" diye sordu.

Kimden bahsettiğini hemen anladım. Ruhum yoğunlaştı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

Gözlerini camdan dışarıya çevirdi. "Bana... senin... senin onu bırakacağını... söylemişti."

Babamla o gün başka neler konuştuğunu bilmiyordum, öğrenir miydim belli de olmazdı. Demek onu bırakacağımı o saniye de biliyordu, o yüzden bir süre gelmemişti, bunu kendince geciktirmeye çalışmıştı.

Babamın yanından ayrıldıktan sonraki adresim kızım oldu. O ve sonraki günlerimi kızımla geçirdim. Hep izledim, bekledim. Yaklaşık bir hafta sonra ilk kez yeniden heyecanlandım. Çünkü İsveç'teki o doktor nihayet gelecekti, Karina'yı kontrol edecekti, belki de tedavi edecekti.

O doktoru beklerken Gece heyecanıma gülüyordu. Abilerimden yalnız Noah evdeydi, Salvador ile Dante günün ilk ışıklarında gitmişti. Karina'yı hazırlamış, bakımını yapmıştım. Doktorunun onun için iyi şeyler söylemesine çok ihtiyacım vardı.

Sara odamızı ziyaret edip doktorun araziye girdiğini söyleyince heyecanla yerimde zıpladım. Gece ile el ele tutuşup aşağıya indik ve beyaz jip malikanenin önüne yaklaştığında Enrica yaklaşıp araç kapısını açtı. En fazla kırk yaşlarında görünen kumral doktorumuz, şoför kapısından çıkıp ona teşekkür ettiğinde ben de basamakları indim. Doktor hareketliliği gördü ve başını bana çevirip gözlerime baktı. "Karmen Hanım?"

"Evet," dedim elimi uzatıp kibarca selamlaşırken. "Hoş geldiniz."

Elimi sıktı. "Hoş buldum," dedi İngilizce. "Nasılsınız?"

"Kızım iyi olursa iyi olacağım," dedim açıkça ve yolunun üzerinden çıkıp kenara geçtim. "Buyurun."

Adam siyah, zarf çantasıyla eve ilerlemeye başladı. Üzerinde kahverengi keten gömlek ile bej pantolonu vardı, saçları hafif kıvrıktı. Yolunun üzerindeki Gece'yi, "Arkadaşım," diyerek tanıttım ve onlar selamlaştıktan sonra yolumuza devam ettik. İçeriye girince Noah'ın basamaklarda olduğunu gördüm. Doktorun geleceğinden evdeki herkesin haberi vardı. Tanışmak için yaklaştı ve adamı inceleyip kibarca konuştu. "Karina bizim en değerlimiz. Hassasiyetle yaklaşırsanız çok mutlu olurum."

Doktor Kevin, beni yanıltmayan bir karşılık verdi. "Ben her hastama aynı hassasiyetle yaklaşırım."

Noah'ın yanından geçtik ve Gece peşimden gelirken asansörü kullanıp en üst kata çıktım. Karina'nın odasına girdiğimizde doktor onunla tanışmış oldu. Tuttuğum raporlarına yakından bakıp inceledi, beyin tomografilerini izledi. Karşılıklı konuşmalar sırasında ellerim kızımın ellerindeydi.

Sonunda, "Karina'nın uyanması imkansız değil," dediğinde yüreğimden yükseklere doğru bir güneş ışığı süzüldü. "Uyanmama ihtimali daha çok ama uyanması imkansız değil."

"Ne zaman uyanabilir?" diye heyecanla fısıldadım. Uyansın ama ya... bir daha nasıl uyumasına izin verirdim?

"Bir tarih vermem mümkün değil," dedi elindeki belgeleri kenara koyup bana dönünce. "Böyle birkaç vakam daha olmuştu. Komadan uyanan en küçük hastam altı yaşındaydı. Kızınız çok daha küçük, bu da uyandığında bizi başka risklerin karşılayacağı anlamına gelir."

"Bunları yeterince duydum, olumsuzlukları biliyorum," dedim, Karina'ma dönüp. Uyuyan güzelim, bunun senin için yalnızca bir

masal ismi olmasını istiyorum. Bu yüzden n'olur uyan. "Bana olumlu ihtimallerden bahsedin."

"Kızınız sekiz ay gibi bir süredir komada, neredeyse bir yılı bulacak. Bağışıklığı zayıflamış, üstelik organ yetmezliği de var." Bunlar hâlâ olumlu şeyler değildi. "Bu kısasları ele aldığımda Karina için en fazla dört beş aylık bir yaşam görüyorum. Bu zaman diliminde uyanabilir ve yoğun bir tedaviyle hayata dönebilir. Diğer ihtimal ise açık, yaşamla son bağları da kopup hayata gözlerini yumabilir."

Eli soğuk değildi, sıcaktı. Bu his anlamına gelirdi, yaşam ve canlılığı temsil ederdi. Ölenin teni soğurdu. Bu ele... böyle soğuk, buz gibi olmuş halindeyken dokunursam... öldürürdüm kendimi.

Gece elini sırtıma koyup doktora, "Uyanması içim yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedi sorarcasına.

"Var," dedi doktor Kevin. "Bir tür sinir uyarı cihazı kullanabiliriz. Son yıllarda denenen bir teknik. Bu şekilde, eğer tepki verirse bitkisel hayattan çıkıp az da olsa etrafının farkında olacak bir bilinç düzeyine çıkabilir."

Kızıma ve en yakın arkadaşıma baktıktan sonra hevesle doktora dönüş yaptım. "Bunu Karina'da deneyebiliriz."

"Evet," dedi. "Deneyebileceğimizden anlattım. Fakat yaşı küçük olduğu için çok dikkatli davranmalıyız."

Derhal başımı salladım. "İstediğiniz ortamı oluştururum, ne gerekirse yaparım."

Hafif bir tebessümle, "Şüphem yok," dedi. "Birkaç gün hastanede ağırlayalım. İlk denememizi yapalım. Hastane koşullarında daha konforlu olur. Eğer denememiz başarılı olursa da evinde devam ederiz..." odaya baktı. "Zaten siz bir hastane ortamı oluşturmuşsunuz."

Heyecandan dizlerim titrerken gözlerimi parıltılar kapattı. "Olur," dedim beklemeden. "Hemen yarın yapalım mı?"

"Ben uygunum."

Doktorun karşısında kendimi utandıracak bir sevinç gösterisi yapmamak için direndim. Yarınki randevumuzu detaylandırdık ve doktor gittiğinde heyecanla zıplayıp Gece'ye sarıldım. O da benim kadar neşeli halde çığlık atıp yanağımdan öptü. "Güzel şeyler olacak, en az Karina kadar güzel."

O an telefonuma koşmak, Deren'i aramak, çığlık ata ata bir ümit olduğunu söylemek istedim. Fakat o artık numaramı bile bilmiyordu, ben en son sesini günler önce, bana yalvarırken duymuştum. Aramızda... birbirimize müjdeli haberler verecek kadar bir sıcaklık yoktu.

Ama burada olsa... en çok onun yanında sıcak hissederdim.

O ateşim, bense yangınıyım.

Yarının olmasını beklerken çok sabırsızlandım. Abilerim geldiği an haberi onlara da verdim, heyecanımı izlerken gülümsediler. Angel en az benim kadar mutlu olmuştu, Karina'nın uyanacağı günü bekliyordu. Onlardan sonra Carlos'u aradım, kendisine durumu özet geçtim. O da geleceğini söylediğinde kızım için sevindim.

Telefonu kenara bırakırken, "Karmen," dedi Gece, hemen yanımdan.

Devam eden heyecanımla ona döndüm. "Carlos'da gelecek, Karina'yı seviyor."

Buna gülümsedi fakat sonra üzgünce, "Benim... artık gitmem gerekiyor," dedi. "Günlerdir buradayım, babam artık kuşku duymaya başladı. İstemesem de... eve dönmeliyim."

Az önceki müjdeli haberlerin üzerine bu ayrılık çağrısı gelince gülümsemem kayboldu. "Haklısın, doğru... Ama yarından sonra git olur mu? Karina'nın ilk tedavisinde yanında ol."

"Tabii ki," dedi hemen. "Ben de aynısını düşündüm. Ayrıca... tekrar geleceğim. Hatta... Karina uyandığında hemen uçacağım yanına. Umarım o kadar hızlı uyanır ki, hemen geri dönerim ben de."

Genelde sevgisini gösteren, temasta bulunan hep kendisi olurdu ama bu kez elinden ben tuttum. "Ya uyanmazsa?"

"Uyanmazsa da... asla kabuslarındaki gibi ölmeyecek. Senin yanında, huzur içinde son nefesini verecek."

Evet, boğulmadan ölecekti.

Yarın olduğunda Karina'yı ambulans helikopteri ile hastaneye taşıdık, odaya aldık. Ben ve etrafımdaki herkes ona hassas davrandı. Hastane yatağında kıpırtısız yatarken Kevin'de bize katıldı. İçeride hastanenin kendi doktor ve hemşireleri ile biz vardık. Üç abim, yengem, Carlos, Gece ve ben. Kevin hepimize sırasıyla baktıktan sonra kapıyı gösterdi. "Bu şekilde operasyon yapamam. Beyler ve hanımlar, lütfen dışarıya."

Salvador karşı durmak istedi. "Kızımızı yalnız bırakmayız."

"Ben kalacağım," diye ekledi Carlos, hemen bir adım arkamdaydı. "Benim kızım sonuçta."

"Abi," diyerek heyecanla, sabırsızca konuştum. "Kevin haklı, doğru olmaz. Ben de hemşire olduğum için kalacağım zaten. Koridorda bekleyin, bir şey olursa haber veririm."

Kabullenmesi gerekti ve baş salladı, yengemin elini tutarak çıktı. Dante'de bana el sallayıp yüzünü asarak onların ardından devam etti. Noah ise çıkmadan önce bana yaklaşıp yanağımdan yumuşakça öptü. Sonra Gece'ye, "Hadi çıkalım," dedi ve beraber çıktılar.

İçeride ben ve Carlos kalınca Kevin bir kez daha operasyondan başladı. Sonraki dakikalar kızımı ve ona yapılanları izledim. Sinir uyarım cihazı kablo ve kumanda ile oluşan bir cihazdı. Kabloların uçları bantlar ile kafasının iki yanına yerleştirildi ve cihaz çalıştığında, uyarı kafasının içine ulaştı. Ellerimi çenemin altında birleştirip kalbim sıkışa sıkışa kızımın bu halini izledim. Carlos'da biraz yaklaştı, gözlerini kırpmadan olanlara şahitlik etti. Kızımın tepki vermesini izledim, cihaza bir uyarı gelmesini. Yakın zamanda bu olmadı ve doktor cihazı durdurup Karina'ya yaklaştı, kabloları yavaşça çıkardı.

"Bir şey olmadı," dedim gözlerim dolarken.

"İlk seferinde olacak bir şey değil, bu kadar kolay olsa kimse komada olmazdı."

Biliyordum ama olmasını hayal etmiştim. Zaten hayal de, olması imkansıza yakın şeylere verilen bir isim değil miydi?

"Ne zaman olabilir?" diye sordu Carlos, sesi heyecan doluydu.

"Bir zaman veremem. Sadece... kızınızın zamanı az."

Yine de kızım için bir şeyler yapıyor olmak iyi hissettiriyordu. Fakat onu hastane yatağında görmekten hoşlanmıyordum, bu yüzden koridora çıktım ve ailem heyecanlı bir halde beni izlerken, "Bir şey olmadı," dedim. "Ama zamanla... olacak."

Dante bana doğru yürüdü. "Elbette bebeğim. Sicilya Karina'nın kalbinin tekrar attığı yer olacak."

Sicilya'nın o yer olması için canımı, kanımı verirdim.

Sicilya'nın, Karina'nın kalbinin tekrardan attığı şehir olmasını beklerken günler geçmeye devam etti. Gece, o akşam maalesef ki gitmişti. Onu helikopterle evine göndermiştim, güvende olduğundan emin olmuştum. Yamanla iletişime geçmemesini istemedim, çünkü bu

kadarı haksızlık olurdu. Karina evde tedaviye devam etti, Kevin aralıklarla bize geldi, ben de aralıklarla terapiye gittim. Buna vakit ayırmak istemiyordum ama babamı kıramazdım. Babam da fizik tedavisine devam ediyordu ama doktoru gidişatı yalnız Salvador abimle paylaşıyordu, umuyorum babam da bir gün tekrardan ayağa kalkacaktı.

Deren'i özlüyordum.

Günlerimi tabii ki de en çok kızımla geçiriyordum. Evden de pek çıkmıyordum. Deren'in İtalya'da olmadığından emindik, çünkü abim kaldığı evleri kontrol etmişti. Noah hâlâ pek iyi değildi ama sanki bu iyi olmama hali kronikleşmişti, bundan sonra hep eksik olacaktı.

Deren'i özlüyordum.

"Deren artık geri dönmeyecek mi?"

Bu soruyu soran Carlos'a baktım. Kızımızın odasındaydık. Neredeyse her gün bize geliyordu. Deren gittikten sonra ilk kez geldiğinde onun yokluğu hemen dikkatini çekmişti. Ve ertesi gün, sonraki gün gelmeye devam etmişti. Karina'nın tedavisiyle yakından ilgileniyordu, zaten doktor arayışına düşen ilk kendisi olmuştu.

Uyanması için heyecanla beklediğini Karina'ya her baktığında görüyordum.

Sabırsızca ayağıyla yere vuruyor, saniyeler geçmek bilmezmiş gibi davranıyordu.

Elimdeki hikâye kitabını kapatıp, "Neden soruyorsun?" diye sordum.

"Bir süredir yok, seni bu kadar yalnız bırakıyorsa tamamen gitmiş demektir."

Doğru gitmişti, ben istemiştim. Hâlâ beni arıyor olabilirdi, Deren kolay vazgeçmezdi. Kızıma bakıp masalını anlatmaya devam etmeden önce Carlos'a, "Nereye giderse gitsin, hep kalbimde," diyerek sınırlarını hatırlatan cevabı verdim.

O günden sonra Deren'den bir daha bahsetmedi, meraklısı da değildi. Çoğu zaman Karina'ya bazen de bana hediye getiriyordu. Kızımın uyanıp babasından gelen hediyeleri görmesi için çıldırıyordum.

Kızım, kız çocuğum.

Benim ise sakladığım tek hediye... Deren'in bana aldığı kırmızı güldü. Soldu ama önemli değil, o çiçek ilişkimizin aşamalarının

yansımasıydı. O çiçeği ilk verdiğinde ilişkimizin en mutlu zamanlarını yaşıyorduk, şimdi ise o çiçek gibi, en solgun...

O gece yatağımda uyuyakaldığımda kötü bir kâbus gördüm. Deren başka bir gülü başka bir kadına veriyordu, benim için tamamıyla korkunçtu. Sarsılarak uyanırken Deren'in ismini sayıkladığımı sabah olduğunda abim söyledi. Kâbusum sırasında Karina'nın yanındaydı ve çığlığımı duyup koşarak gelmişti. Kollarında ağladığımı, evden çıkıp Deren'e gitmek için sayıkladığımı ben de hatırlıyordum. Noah'ın kollarında tekrar ağlayarak uykuya dalmış olmalıydım. Aylar önce Karina'nın rüyama gelmesi için dua ederdim, o gecenin devamında da rüyamda Deren'i görmeyi istedim.

Çıkıp ona gitmek istedim.

Ona öfke doluydum ama o ve etrafımdaki herkes biliyordu ki, Deren; gözyaşlarımı son damlasına kadar tüketeceğim tek adamdı.

Kendimi tüketeceğim tek adam.

Ama benden önce o beni tüketti. Bu yüzden de birbirimizden uzaktayız.

Günler sonra terapi koltuğuna üçüncü kez oturduğumda psikiyatriste Deren'den bahsetmem gerekti. Konuyu farkında olmadan ona ben getirdim. Çünkü bir anda durup dururken, alakasız bir cümlenin ardından Deren'i özlediğimi fısıldadım.

Onu özlediğim düşüncesi bir anda aklımdan süzülüp dudaklarımda can buluyordu.

Alakalı alakasız her cümleyi Deren'i özlüyorum, kelimeleriyle bitirebilirdim.

Onsuz yirmi günü geçince saymayı bıraktım.

İnsan... kavuşma yaklaşınca günleri saymayı seviyor, ayrılık uzayınca değil.

Ama ona özlemimden geceleri çok ağlıyorum.

İşte o zamanlarda kalbim paramparça oluyor.

"Belki bir sonraki terapiye Derenle gelebilirsin," dedi terapistim, ben birkaç kelimeden sonra susunca. "Üstü kapalı şeylerden anlattığına göre onun da psikolojisi iyi değil."

"Deren," diyerek cümleme başladım ve sonra sadece ismini tekrar etmeyi istedim. "Deren, Deren..."

"Evet, Deren?"

Durup iç çektim. "Onu bir daha görecek miyim, bunu bile bilmiyorum."

Terapilerden hep erken çıkıyordum, bu kez son dakikasına kadar kaldım ve ayrılıp dışarıya çıktığımda hafif bir yağmurun başladığını gördüm. Buraya korumasız ama çelik yeleğimle, silahımla gelmiştim.

Deren hâlâ korumam olarak çalışıyor olsaydı beni asla buraya yalnız göndermezdi.

Onun her yere peşimden gelip korumam olmak için çıldırıp azmettiği günleri düşünürken dudaklarımı kıvırdım.

Nil'i de düşünmeye başladım. Tırtılım n'apıyordu acaba? Bizim yüzümüzden o da sürükleniyordu, kafası karışıyordu. Belki de dönmüşlerdi Türkiye'ye.

Aracıma bindiğimde bir süre arabayı hareket ettiremedim. Derenle ayrıldığımızdan beri yaşadığım panik hissiyle tekrar boğuşmam gerekti. Arabanın tavan lambasına bakarken omuzlarım sarsılmaya başladı. Deren'den başka hiç kimse sırf yüzümü görmek için araba lambasını açmamıştı.

Ellerimi yüzüme sertçe vurup bu özlemle başa çıkmaya çalıştım.

Ne sanıyordum? Hayatımın sonuna kadar onu görmemeye dayanacağımı mı?

Arabamı hareket ettirdim ve eve doğru sürerken ellerime bakıp ne kadar yalnız gördüğümü düşündüm. Deren'in ellerine günler, haftalardır dokunmuyordum. Yalvarmasına rağmen onu terk ettiğim için kin duyuyor muydu bana?

Eve yaklaşan sokağa girerken camın üstüne düşen yağmur damlalarına baktım ve o sırada yanımdan geçen arabayı gördüm. Polis aracı olduğunu fark edince garipsedim ve bir süre aynı güzergahta ilerleyince şaşırdım. Polis arabası malikanemizin arazisine yaklaştığında, korumalar kapıları açtı ve araç bahçeye girdi. Ben de aynı şekilde girdim ve hemen koltuğumdan çıktım, anahtarı korumalardan birisine fırlatıp ilerideki polis aracına yürüdüm. Enrica ve diğer birkaç koruma da hemen arkamdan gelirken, kapılardan çıkan polisler bize baktı.

"Bir sorun mu var?" diyerek karşılarına dikildim.

Yoksa benim için mi gelmişlerdi?

Nalan beni tekrardan şikâyet mi etmişti?

Pek tabi, tüm İtalya gibi polislerde bizi tanıyordu. Hakkımızda açılan sayısız dava, suçlama vardı. Fakat her zaman titiz ve sadık avukatlarla çalıştığımız için suçlarımızın kanıtlandığı herhangi bir

dava olmamıştı. Polis memuru beni süzüp şöyle bir eve bakarken bu kez ne ile suçlandığımızı düşünüyordum. "Karmen Russo, değil mi?"

"Evet," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aile üyeleriniz evde mi?"

"Özellikle kimi arıyorsunuz?" diye sordum.

Polisler korumalarımıza baktığında bile bu evde yasal olmayan şeyler olduğunu görüyordu. Fakat elbette polislerin dünyasından da ahbaplarımız vardı. Enrica'yı süzüp tekrar bana döndü ve eve doğru, benimle yürümeye başladı. "Ben kayıp bürodan Leo. Aldığımız bir ihbar üzerine geldik."

Daha biz kapıya varmadan malikanenin kapısı aralandı. Salvador abim eşikten çıkıp polis araçlarını ve beraber yürüdüğüm polisleri süzüp ilerledi. Birbirimize yürüyüp buluştuk ve abim son derece nazikçe, "Merhaba," dedi polis memuruna. Uzattı ve onunla el sıkıştı. "Ziyaretinize neye borçluyuz?"

Polis memuru abimle el sıkıştıktan sonra abimin arkasından gelen Angel'a göz attı. Yengemin kızıl saçları ondan bile önce geliyordu. Gözleri endişeden kocaman açılmıştı. Salvador abim elini arkasına götürüp yengemin elini tutarken, polis memuru tekrar abime baktı. "Salvador Russo, ailenin hangi abisi?

Bilse de teyit etmek istemiş olabilirdi.

Ben huzursuzca abimin safına geçip onun sol tarafına yürürken, abim endişesiz ve sakin bir sesle, "Benim," dedi. Kendinden oldukça emindi. Her zaman. "Salvador Russo."

"Sizi ifadenize başvurmak için emniyete kadar götürmemiz gerekecek." Polis memuru elindeki beyaz evrağı kaldırıp abime gösterdi ve ruhumun adı dudaklarından geçti. "Korumanız Deren Ateş'i ortadan kaldırmakla suçlanıyorsunuz."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Nedense karakterlerim ruh hastalıkları artık beni sinirden güldürecek seviyeye getirdi skxkkekdkd

Attığınız her yorumu okuyorum. Bazen bazılarınızın fikirleriyle uyuşmadığımı görüyordum ama farklı bakış açısına sahip olmamız hoşuma gidiyor. Çünkü farklı baktığımız noktalar bile bana ilham verebiliyor. Sizden yine yorumlarınızı, düşüncelerinizi bekliyorum. Biliyorum, olmasını dilediğiniz şeyler var. Bu hikâye için bu zamana dek en içime sinen şeyleri yazdım, bundan sonra da öyle olacak. Siz desteğinizi esirgemeyin yeter.

Bir de sormak istediğim bir şey var. 44.bölüme kadar geldik. Hikâyemi yakında bitirmeyeceğim ama artık yarısını da geçtik kurgunun. Bu yüzden bölüm aralarında biraz esnekliğe gitmeyi düşünüyorum. Yani mesela üç hafta ard arda attıktan sonra bir hafta ara vermek gibi küçük esneklikler. Bazılarınız bu esnekliğin uzayacağını, bölüm aralarını daha fazla açacağımı düşünebilir ama inanın öyle bir niyetim asla yok. Yalnızca kitabımı daha uzun yazmak için çok küçük aralar düşünüyorum. Tabi, bu zamana kadar siz de belli rutinde okuduğunuz için fikrinizi sormak istedim.

Ee, bölümü bir emoji ile anlatalım mı?

Çok çok öpücükler. ♥

45. “Meleğin Kalkışı.”

SİREN için bir şarkı öner. (Listeme eklemek için ara ara istiyorum.)

Merhaba canımın içleri<33

Burada mıyız? Saymak adettendir :') 1.

OY ve YORUMLARIZI eksik etmezseniz çok sevinirim. Çünkü bu bölüm için çoook heyecanlıyım ve istediğim tek şey etkileşimde bulunmanız<3 Keyifli okumalar<3

Kalbim Karina'm.

45. “MELEĞİN KALKIŞI.”

Bu kez korktuğum o siren sesini kalbimden duydum.

Kızım Karina'm için defalarca siren sesleri çalmıştı. Benim de siren seslerinden korkma hikâyem böyle başlamıştı. Emniyet binasından içeriye girip herkes için çalan siren seslerinin o gün ilk defa kızım için çalması... hayatımda ilk kez o siren sesine kulak vermemi sağlamıştı.

Bir şarkı çalar kalbin atar,
Bir siren çalar kalbin durur.

Benim kişisel tarihimdeki o yalnız günün üstünden aylar aylar geçmişti. Bugün yine siren seslerini duyduğum o yerdeydim. İtalya'daki polis binası önünde, araba içindeydim. Polisler abimi araç ile nazikçe buraya getirdiklerinde biz de peşinden gelmiştik. Angel ile Dante içerideydi, Noah ile ben de buradaydık.

Henüz içeriye girmemiştim, çünkü neler olduğunu düşünmek için vakte ihtiyacım vardı.

Salvador böyle bir şey yapmamıştı, abilerimin hiçbirisi yapmamıştı. Deren ortadan gerçekten kaybolduysa bunu şikâyet eden yalnız Utku olabilirdi. Fakat Deren nasıl ortadan kaybolabilirdi? Korktuğum, soğuk terler döktüğüm ilk ihtimale değil de ikinci ihtimale daha yakın hissediyordum işte bu yüzden.

Abime işlemediği bir suç atıyordu.

Ortaya çıkmam için.

Ne yalan söyleyeyim, eğer öyleyse oldukça zekiceydi. Abime işlemediği bir suç atıyordu, böylelikle ona hiçbir şey olmazdı. Ben de

hayalini kurduğu gibi onun karşısına çıkmış, kendisine geri dönmüş olacaktım. Aslında oldukça kirli oynuyordu ama işleri en başında bu kadar kirli oynayarak başlatan bendim, o yüzden ilişkimizi sağlıklı bir ilişkiymiş gibi aşırı tepkiler vermek manasız olurdu. *O tepkileri yalnız... Karina konusunda veriyordum.*

Zaten bu yüzden ayrıldım.

Bu kadar kirli oynadığımız için.

Yine de diğer bir yanım... ona gerçekten bir şey olmuş olmasından çok korktu.

Hayattaki tek gerçek aşkıma.

"Deren'i gerçekten öldürmeliydik," dedi Noah, şoför koltuğundan. "Çok baş ağrıtıyor."

"Ondan gerçekten nefret mi ediyorsun?" diye sormak istedim nedense.

"Hayır, bize benzitiyorum," dedi. "Ama söylediğim gibi, çok baş ağrıtıyor."

"Ona katlanma sebebiniz benim haksız olmamdı değil mi?" diye sordum ilerideki polis arabalarına bakarak. "Ona en başından beri katlanıyorsunuz, çünkü benim onun canını yaktığımı biliyordunuz."

"O da var," dedi abim. "Ama daha da önemlisi, sen ölmesini istemiyorsun. Biz de öldürmeyiz. Senin dediğin her şey bizim için bir yasa gibi, bazı durumlar haricinde."

Ne şanslısın Deren...

Gergince ovuşturduğum ellerimdeki ağrıyı hissedince durup yutkundum. "Ama bu yaptığından sonra Salvador onu öldürebilir." En azından sağlam bir döver.

"Böyle kaçak göçek olmaz Karmen. Adam gibi bitirin ilişkinizi. İsveç'de seni arayıp bulamayınca ortaya çıkarmanın yeni yollarını düşünmüş ve Salvador'u harcamış."

Doğrusunun bu olduğunu biliyordum ama Deren vazgeçmezdi. Sahi... gerçekten mi istiyordum vazgeçip gitmesini? Ama beraber olamayacağımızı da biliyordum.

"Nasıl bir plan yaptı, bilmiyorum ki..."

Bina kapısından çıkan Dante'yi görünce Noah ile oraya yoğunlaştık. Paketinden bir sigara alarak buraya yürüdü ve o yaklaştığında camı indirdim. "N'olmuş? Detay ver," dedim hemen.

"Emniyete gelen kardeşi Utku'ymuş," dedi her ikimize de bakarak. "Deren'in dört gündür ortada olmadığını söylüyor."

Korkuyla nefes aldım. "Abimi o mu şikâyet etmiş?"

"Evet, korumalığımızı yaptığını söylemiş," dedi gergince. "Polisler de bunun üzerine bizi ziyaret etmiş."

"Sence doğru mu söylüyor?"

"Onun ağzından dinlemedim, çevirmen anlattı," dedi sigarasını dudaklarına koyup. "Bu yüzden doğru söyleyip söylemediğini anlamadım. Ama abisi ortadan kaybolduysa bile bizim bir şey yapmadığımız açık." Sırıttı. "En azından ben yapmadım. Aslında yapsam zevkli olurdu."

Aynen, bir tokat daha yerdin.

Kararsızca her iki abime de baktım. Organize şekilde bizi kandırıyor olabilirler miydi? Öyle olmalıydı, yoksa birden bire nereye yok olacaktı ki? O zaman İtalya'ya dönmüş demekti, belki de buralardaydı. Nereye kadar saklanacaktım? Gerçeği öğrendiğinde kızacak mıydı peki? Amacı abilerimin bana haber vermesi, benim de hem onlar hem de kendisi için endişelenip ortaya çıkmam mıydı?

Piç ya...

Sonsuza kadar kaçacak halim yoktu, üstelik bunu yaptıysa son derece kararlı şekilde beni aramaya devam edeceği anlamına gelirdi. Kapıyı açtım ve Dante gerilerken, Noah'ta şoför koltuğundan indi. "İçeriye gireceğim," dedim.

"Eğer hepsi bir plansa Deren buralarda, seni izliyor olabilir," diye hatırlattı Noah.

"İtalya'ya gelmişse, bize kadar yaklaşmışsa daha fazla bu yalana devam edemem zaten."

"Siz gidin, ben bir Sara'yı... Yani evi arayayım, belki oraya gelmiştir," dedi Dante, cebinden telefonu çıkarırken.

O arkamızda kalırken biz Noah ile binaya yürüdük. Korumalar buraya gelirken bize eşlik etmemişti, çünkü dikkat çekmek istememiştik. Asansör kullanarak birkaç kat yukarıya çıkarken etrafımda duyduğum telsiz ve siren seslerinden dolayı Karina'mın yaşadıklarını hatırlamak zorunda kaldım.

"Buradan," dedi Noah, koridora çıktığımızda. Daha önce bu emniyete gelmiş olması şaşırtıcı değildi.

Noah ilerlediğimiz odanın kapısını tıklattı ve içeriden aldığımız yanıtla kapıyı açtık. Kendimizi müdür odasında bulduk ve baktığımda gördüğüm ilk şey Utku ile Nil oldu. Utku Salvador'un karşısındaki deri koltukta, kucağında yeğeniyle oturuyordu ve abimle yengem de karşılarında, yan yana. Emniyet müdürünün tam karşısındaki koltukta da buraya gelirken çağırdımız avukatımız Emma vardı.

Kapının sesiyle başlar bu tarafa döndü ve Nil, bizi gördüğü an amcasının dizinden kalktı. Babasını özledim de onu özlemedim mi sanki? Çok özledim onu da. Tırtılım kocaman açtığı ağzıyla bu tarafa baktı ve sonra da ilk adımı attı, ardından buraya koştu. Onu karşılamak için eğildim fakat yanımdan geçip bir adım arkamdaki Noah'a coşkuyla yaklaştığında, kollarımdaki boşluğa bakarak arkama döndüm.

Nil Noah'ın önünde durmuş, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, rüyasından çıkmış gibi onu izliyordu.

Bunu gören abimin yüzünde günler sonraki ilk tebessümü oluştu. Bir dizini kırarak eğildi ve onun omzuna yumuşakça dokunup Türkçe konuştu. "Merhaba güzel kız."

Anlamını bildiği böyle birkaç kelime elbet vardı ama telaffuzu açıkçası komikti. Nil utangaç şekilde dudak kıvırıp, "Beni hatıylamışsın," dedi.

Abimin İtalyanca söylediği cevabı Türkçe'ye çevirip Nil'e ilettim. "Senin unutulmaz olduğunu söylüyor."

Nil sesime döndü ve beni yeni fark etmiş gibi şaşırdı. Sonra bir de koltukta oturan Salvadorla Angel'a baktı. Ailecek burada olmamıza karşı yaşadığı sorgulayıcılıktan sonra gözlerime baktı. "Ben günleydir seni görmüyorum aşkım, neyelerdesin sen?"

Haftalar sonra onu ilk kez gördüğüm için oluşan heyecanımla eğildim ve tırtılımı kendime bastırıp saçlarından öptüm. "Duydum ki kelebeğe dönüşmekte olan bir tırtıl beni çok özlemiş, ben de hemen onun yanına uçtum!"

Kollarımda neşeli bir ses çıkarıp yüzüme bir güneşten daha parlak şekilde baktı. İçimi ona sonsuz açmamı sağlayan şey anne oluşumdu. Karina'm gibi o da masum bir kız çocuğuydu. "Ya ben bir de kelebek olmakla uğyaşamam Kaymen, uçmam geyekir."

Bana bilmiş bilmiş cevap verdi ve Noah'ın eşikten geçip içeriye yürüdüğünü görünce hemen kollarımdan sıyrıldı. Abimin arkasına

düşüp peşinden yürüdü, Noah Emma'nın yanına oturunca Nil Emma'ya huzursuzca bakıp aralarına yerleşti. Ayaklarını sallayarak Noah'a döndü, başını eğerek ona gülümsedi.

"Karmen," diyen şaşkın sesi duyduğumda başımı Utku'ya çevirdim. Bana, burada olduğuma inanamayarak bakıyordu, gözleri yerinden çıkacak gibiydi. "Sen nasıl bu kadar hızı gelebildin? Sen... İsveç'te değil miydin?"

Gözlerimi kısıp tehlikeli bir sesle, "Abin nerede?" diye sordum.

Yavaşça yutkundu. "Eminim olmayı istediği tek yer şu an burasıdır."

Kapıyı kapatıp içeriye yürüdüm ve müdürle el sıkıştıktan sonra abime döndüm. Salvador çok sakindi ama gözleri ateş ediyordu. Angel onun elini tutmuş, endişeyle müdüre bakıyordu. Odanın ortasında durup kollarımı göğsümde bağladım ve müdürün konuşmalarının bir kısmını yakaladım. "Dediğim gibi Salvador Bey, kardeşinin ifadesinden başka hiçbir kanıt yok şahsa bir şey yaptığınıza dair. Bu yüzden ifadenizden sonra sizi bırakacağım, biz de Deren Bey'i aramaya devam edeceğiz."

Tabi kayıpsa...

Utku'nun hâlâ bana baktığını görünce gözlerimi kendisine çevirdim. Gözlerinde garip düşünceli hal vardı, bir şeyleri oturtmaya çalışıyor gibiydi. Odadan çıktığımızda ona her şeyi soracaktım. Avukatımız Emma konuşmaya girip, "Deren Bey, Bay Russo ile gayet iyi anlaşıyordu," dedi. Buna o kadar hakim değildi ama söylenecek en iyi şey buydu. "Kardeşi abisinin malikaneyi ziyaret edeceğini söyleyerek evden çıktığını anlatmış fakat Russolar böyle bir ziyaretin gerçekleşmediğini söylüyor. Dilerseniz kamera görüntülerini de size iletebiliriz..."

Müdür, bunu onaylayan birkaç şey söylerken Nil'in Emma'ya kilitlendiğini gördüm. Dudağını büzmüş, gözlerini de kısmıştı. Onu Emma'ya bu kadar odaklayan şeyi anlayamadım, sonra bana dönüp, "Babamı neyeden tanıyor?" diye sordu. Adını geçirdiği için duymuştu. Bir anda ellerini şokla açılan ağzına kapattı. "Yoksa bu kadın o mu?"

Duraksadım. Hangi kadınmış o? "Ne kadını canım?" dedim.

Nil yanında duran Emma'ya bir daha bakıp ellerini indirdi. Keyfi kaçmıştı. "Sen babamın adını neyeden biliyorsun?" diye sordu ona.

Emma, onu anlamadığı için yalnızca tebessüm etti ve Nil bunun karşılığında dilini çıkarıp ona doğru salladı.

Emma Nil'in tatlı yüzünün ardından böyle bir sinirle karşılaşınca şaşırıp kaldı ve o sırada Noah'ın seslice güldüğünü gördüm. Salvador'da bu tarafa dönmüş, az önceki öfkeden ziyade şefkatle Nil'e gülümsüyordu. Nil bakışların farkına varınca utandı ve Emma'ya bakıp, "Babamdan uzak dur!" diye çemkirdikten sonra kalkıp Utku'ya koştu. Amcası onu hemen kucağına alınca da göğsüne yaslandı.

Yemin ederim çocuğu da delirttik.

"Ne dedi?" diye sordu Emma.

Memnuniyetle cevap verdim. "Babasından uzak durmanı istedi."

Emma yalnızca bir kez Derenle bir araya gelmişti, bu yüzden böyle bir tavıra şaşırmıştı. Ben de Nil'in bu yaptığını kafamda bir yere oturtamadan, "Niye böyle yaptı?" diye sordum Utku'ya.

"Sonra anlatırım," dedi Utku. Hâlâ başka şeyler düşündüğü gözlerinden okunuyordu.

"Bu kadın mı?" dedi Nil, başını Utku'nun göğsünden kaldırıp endişeyle bakarken. "Bak Utku, benim siniylerim bozuldu! Kötü bir şey yapacağım!"

Utku sakinleştirmek için yeğeniyle ilgilendi. "Lütfen bize zarar verme prensesim!"

Tırtılım yanaklarını şişirip oflarken, aile üyelerimin onu hayranlıkla izlediğini gördüm. Kapı açıldığında da dönüp giren üniformalı polise baktım. Abimin ifadesini alacaklarını anladığımda da biraz geri çekilip olan biteni izledim. Angel, abime kıyasla çok endişeliydi, bir türlü onun elini bırakmıyordu. İfadesi alındı ve müdür buraya kadar yorduğu için oldukça kibar davranarak bizi kapıya geçirdi.

Deren'in planında hesap edemediği ufak bir nokta vardı.

Biz Sicilya'dan büyüktük.

Koridora çıktım ve Angel rahatlamış şekilde abime sarılırken, Utku ile Nil'e baktım. Nil Noah'ı takip ediyordu, Utku ise çevirmenin aktardıklarını dinliyordu. Ona doğru yaklaştım ve çevirmen uzaklaştığında, gözlerimi kısarak yüzüne eğildim. "Abin hangi cehennemde?"

Dudağını bilmem dercesine büktü. "Biz de arıyoruz işte."

"Demek abin günlerdir yok ve..." dönüp Noah'ın peşinde yürüyen, ona gülümseyen Nil'e baktım. "Nil gayet iyi öyle mi? Gayet neşeli?"

"Hatırlatırım ki az önce neşeli değildi, abimi özlemekten kadını dövüyordu neredeyse," dedi ciddi ciddi. "Canım benim, öksüz kaldı..."

Resmen organize bir tuzağın içindeydim.

"Asıl sen," dedi Utku, ben henüz cevap vermeden. "İsveç'te değil miydin? Seni aramak için abimle İsveç'e gittik. Ama sen... buradasın."

Gözümü kırpmadan, "Yeni geldim," dedim. "Abin nerede Utku? İsveç'ten buraya onsuz dönmezsiniz."

"Zaten buraya geldiğimizde kayboldu," dedi hafifçe yutkunarak. Alnında ter birikmişti. "En son dört gün önce size geleceğini söyleyerek evden çıktı, o günden sonra görmedim."

"Bak sen," dedim, hiç inanmadığım sesimden belliydi. "Sen de bizden, abilerimden şüphelendin öyle mi?"

Başını salladı. "Sonuçta mafyasınız."

Kollarımı göğsümde birleştirip sert bir nefes aldım. "Yani Derenle organize olmadınız? İş birliği yapmadınız? O git bunları söyle, Karmen ortaya çıksın demedi."

Yutkunarak başını iki yana salladı.

Hayretle güldüm. "Resmen organize olmuşsunuz. Abin, sen ve Nil."

Kaş çattı. "Küçücük yeğenime iftira atıyorsun."

"Nil babasını dört gün görmese böyle olmaz tamam mı? Yalan söylüyorsun," dedim.

Gözlerini kıstı. "Doğru, Nil'in ailesini görmediğinde nasıl olduğunu biliyorsun..."

Bu kez bana gönderdiği taş karşısında kırgın kalmak yerine hırçınca ileriye uzandım, topuğumu hızlıca ayakkabısına bastırdı. Utku bağırıp geriye kaçarken, "Yenge n'apıyorsun ya!" diye yükseldi.

Tekrardan o kelimeyi söyledi.

Bir an tekrardan bana o kelimeyi kuracağı samimiyette olduğumuzu hissedince içimde bir sıcaklık oluştu. Bundan sonraki düşünülmemiş hamlem de bu yüzden oldu. Ne kadar dengesiz olduğumu ispat edercesine bir anda Utku'ya yaklaşıp kollarımı belinden geçirdim, başımı omzuna yaslayarak ona sarıldım. Abisi ile aynı parfümü kullanıyordu, o sevdiğim kokuyu alıp küçük kardeşim gibi gördüğüm bu genç adamın sırtını hafifçe okşadım. "Seni çok özlemişim."

Utku bu yakınlığıma şaşırdığı için kollarını bile saramadı bana. Sonra gerçekten endişelenmiş gibi, "İyi misin?" diye sordu.

Bu aptala kendim için yeterince sarılıp derin bir nefesle uzaklaştım ve tekrar karşısına geçip aynı pozisyonu aldım. Kollarımı göğsümde bağlayıp sertçe sordum. "Abin olacak yalancı nerede?"

Utku ellerini iki yana açtı. "Keşke bilsek, umarım bir şey olmamıştır."

Yanaklarımı sıkarak arkamı döndüm. Utku dökülmezse tırtılım illa ki bir şey söylerdi. Baktığımda onun hâlâ Noah'ı izlediğini gördüm, Noah ise ellerini cebine koymuş, ara ara dönüp Nil'e göz kırpıyordu. Tırtılım kıkırdayıp ona öpücük attığında, önünde eğilerek dikkatini çektim. "Aman, baban görmesin," diyerek ağzını aramaya çalıştım.

Nil gözlerini bana çevirip, "Babam buyada yok ki," dedi rahatlıkla.

"Doğru, ben de göremedim," dedim, ellerine yumuşakça dokunup. "Nerede biliyor musun?"

Hızlı bir cevap vermek için dudaklarını aralayıp sonra omzumun üstünden amcasına baktı, dudaklarını ısırmaya başladı. "Bilmiyorum, yüz gündüy görmüyorum." Ellerini masumca iki yana açtı. "Neyede bu eşek sıpası ya."

Ah, demek Nil'i de çoktan ikna etmişlerdi. Bir de yüz gündür görmüyorum diyerek abartması yok mu... "Yaa," dedim inanmış gibi. "Ama babanı hiç özlememiş gibisin. Çok mutlusun bakıyorum."

Nil bir anda gözlerini büyüttü, gösterdiği performanstaki eksikliği yeni fark etmiş gibiydi. Yüz ifadesi hemen değişti ve saniyeler içinde ağlamaklı şekilde, "Baba," demeye başladı. "Babacığım neyedesin babacığım, gel aytık, sensiz ben n'aparım..."

Bu kızın gelecekteki kariyerinde oyunculuk görüyorum... Ve hiç şaka yapmıyorum.

Utku ağzının içinde cık cıklayarak yanımdan geçti, eğilip yeğenini kucağına aldı. "Al işte, çocuk zaten kaç gündür baba özleminden yataklara düştü, bir daha hatırlattın."

Nil bir gözünü açıp bana doğru baktı ve hemen sonra oyununa devam etti. "Babamın neyede olduğunu sende mi bilmiyorsun Kaymen?"

Her ikisine de bakıp yanağımı şişirdim ve o sırada bana yaklaşan Emma'yı fark ettim. Hızlıca kulağıma eğildi. "İfade olduğu için Deren'i aramaya başlayacaklar. Kim olduğunu, bağlantınızı bulurlarsa işler karışır. Bir an önce ayrılalım."

Doğru, sonuçta ben Türk yasalarına göre hâlâ çocuk kaçırmaktan aranıyordum.

Emma'ya baş salladım ve Salvador abimin konuştuğu telefonu kapattığını gördüm. Sinirle nefes alıp gözlerini bana doğru çevirdi.

"Deren'i gerçekten öldüreceğim!"

"Ben de!" dedi Angel, sinirli sinirli.

"Deyen babam," dedi Nil, kafasını amcasının göğsünden çıkarıp ve sonra hepimize bakıp tatlı tatlı güldü.

"Böyle gıcık bir adamın nasıl bu kadar tatlı kızı olabilir," dedi Noah.

Saçlarımı çekiştirerek yürüdüm asansöre, ailemle beraber beklerken Utku'nun cebinden telefonunu çıkarmakta olduğunu gördüm. Ah, belli ki beni abisine haber verecekti. Hızla uzanıp telefonu elinden kaptım ve o şok olurken, "Asansöre binin," diye emrettim. "Abini aramak yok."

"Ulaşamıyorum ki zaten," dedi.

Bu çocuk gerçekten beni salak sanıyordu. Ve buna üzülüyordum.

Telefonunu aldığımda ekranın kapalı olduğunu gördüm, şifresini girmesini isteyecektim ama muhtemelen açmazdı. Utku'yu omzundan hafifçe ittim ve onlarla, ailemle asansöre bindim. Emma hâlâ Salvador abimle muhattap olurken, Angel ve Nil onu izliyordu. Biraz sonra tırtılım eğilip Utku'nun kulağına tekrar bir şey fısıldadı.

"O kadının saçını çekeyim mi amca?"

"Prensesim, insanları korkutmai

Dışarıya çıktığımızda Salvador abim yakasındaki kravatı sinir harbiyle çıkardı ve yengem derhal ondan kravatını alırken, Noah ilerleyip arabayı açtı. "Bu konu yüzünden beni bir daha rahatsız ederler mi?" diye sordu Salvador, Emma'ya.

"Piç Deren," dedi Angel, topuklu ayakkabısını yere vurmaya başlayarak.

"Sürekli abimin adı geçiyor, umarım güzel şeyler söylüyorsunuzdur," dedi Utku.

Emma sarı saçlarını omzundan arkaya atarak rahat bir tavırla, "Sizin için sakınca görmüyorum," dedi. "Ama umarım o korumayı öldürmemişsinizdir, kendim için çok üzülürüm."

Salvador ve Angel, ben ve Noah ona düz düz baktığımızda sırıttı.

"Öldürmedim," dedi Salvador. "Öldürsem karım bilirdi. Bak, hiçbir şey bilmiyor."

"Öldürmedi," dedi onayladı Angel.

"Teşekkürler karım," dedi Salvador.

"O adamın neden sizin korumanız olduğunu da anlamıyorum ki," dedi kafası karışık şekilde bana bakarak. "Çocuğunu kaçırdığın adam

bu..." sonra Nil'e döndü. "Mantıklı bir açıklaman var mı? Avukatınızım. Geleceğini garantiye almam için bilmem lazım."

İtalyanca, "Çünkü bana aşık," dedim, her sözcükten keyif alarak. "Bu yüzden korumalığımı yapıyor."

Anlattıklarım saçmalıkmış gibi bir müddet şaşkın şaşkın baktı. Kardeşi ve Nil'i de izleyip biraz keyfi kaçmış gibi sol bacağı üzerine verdi ağırlığını. "Enteresan. Yani... Deren artık senden şikâyetçi değil, anladığım kadarıyla kızıyla da görüşüyorsun. Sana davayı açan kendisiymiş, o halde bu davanın hükmü yok sayılır."

Noah sordu. "Karmen artık aranmaz mı?"

"Türk polisi tarafından aranmaya devam eder ama Deren şikayetini geri çekerse problem kalmaz..." bir an duraksadı. "Ama Salvador davanın kamu davasına dönüştüğünü söylemişti, o zaman şartlar değişir. Fakat şu anlık endişe etmemiz gereken bir şey yok. Yine de bana kalırsa Karmen elinde bir kanıt bulundur, Deren'in bir mesajı, Derenle çekildiğin bir fotoğrafın falan... Nil ile de olur. Deren'in kızını bile isteye senin yanında tuttuğu bir kanıt olursa ters durumda yararlanırız."

Emma bir avukat gibi sinsice düşünmüştü, bakıldığında sözlerinde hiçbir şey yoktu ama ben rahatsız oldum. Derenle ilişkimiz güvensizlik yüzünden bitmişti, bir gün başıma geleceklerden kaçmak için böyle bir kanıt bulundurmak da güvensizliğin başka çeşidi olurdu. Emma'ya olumlu veya olumsuz bir yanıt vermezken, "Geçin, sizi şöyle çekeyim," dedi Noah, hemen.

Abime ters ters baktım. "Saçmalama istersen."

"Emma haklı, kendimizi garantiye almalıyız," dedi Salvador, kızgınlıkla.

Aileme sırtımı dönüp Utku ve Nil'in yanına doğru yürüdüm, onları ilerideki arabaya götürdüm ve arka kapıları açıp yerleşmelerini istedim. Utku huzursuzca, "Biz eve gideceğiz," dedi.

"Yok öyle," dedim. "Gidip evdeki abine burada olduğumu söyleyeceksin değil mi? O piçe bu hazzı yaşatmayacağım!"

"Afedersin ama abim piç değil."

"Piç ne?" dedi Nil.

Bu masum kızıma baktım ve yanında konuştuklarımızdan pişmanlık duyup gülümsedim. "Bir şey değil canım. Hadi, amcanla arabaya bin."

Utku ve Nil'i aracın arka koltuklarına yerleştirdim ve Nil, aşklarından bir tanesini, Dante'yi arabanın şoför koltuğunda görüp gülümserken, Dante omzu üstünden ona baktı. "Seni kaçırıyoruz bebek."

Abi... Bu çok tetikleyici bir şaka.

İleriye baktım, abim yengem ile Enrica'nın şoför koltuğunda olduğu arabaya yerleşiyordu. Emma ise ilerideki kırmızı aracına yürümüştü. Koltuğuma otururken Nil'in de Emma'yı dikkatle izlediğini gördüm, yüzünde çok üzgün bir ifade vardı. Hiç tanımadığı Emma ile sorununun ne olduğunu sahiden anlamamıştım.

Eve doğru ilerlerken hem kendi telefonumdan Karina'mı kontrol ediyor hem de Deren'in Utku'yu aramasını bekliyordum. Belki de aramazdı, çünkü abilerimin onunla olduğunu tahmin ederdi. Ne umuyordu? Kendisine bir şey olduğunu sanıp İsveç'ten apar topar gelmemi mi? İsveç'ten gelmem saatler sürerdi, mantıken de Deren yarın malikanede olurdu.

Fakat Nil ve Utku'dan haber almazsa daha erken bile gelirdi.

Bu adamın benim için ya da benim yüzümden yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Korkusuz adamları severdim, çünkü babam ve abilerim her zaman korkusuz, fedakârdı. Korkak bir adam tabiatıma uygun değildi, ben de öyle bir adama. Derenle birbirimize bu yüzden oldukça uyumluyduk, birbirimiz için ya da sevdiklerimiz için yapacağımız şeyler aykırı değildi.

Herhangi birilerini öldürüp kanını birbirimizin üzerinden temizleyebilirdik.

Fakat işte... söz konusu kızlarımız olduğunda o kadar hassaslaşıyorduk ki, güven birbirime hissetmemiz gereken en önemli duygu oluyordu.

Arazi kapılarından geçtiğimizde Nil, yağmaya devam eden yağmura karşı bir şarkı söylüyor, Utku tedirginlikle etrafına bakıyordu. Hiçbir şey planladığı gibi gitmedikleri için ne yapacağını karıştırmıştı. Araçtan inerken ona, "Abin nerede?" diye bir daha sordum.

"Kaybettik," dedi Utku, gayet endişeli görünerek.

O evde olabilirdi ama oranın adresini bildiğimiz için bu riski almazdı da. Belki de emniyetteydi, beni çoktan farkına varmıştı. Onu

neden görmeyi istediğimi kendime bile itiraf edemiyordum. Öfkeden diyordum ama ya... aşktansa?

Utku ile Nil indiğinde abilerimin de malikanenin merdivenini çıktığını gördüm. Angel hâlâ Deren'e söyleniyordu. "Onu bir hayvanat bahçesindeki ayının önüne atalım, parça parça olsun. Yapabilirsin değil mi kocam?"

"Evet," dedi Salvador, gergince. "Ayı olur mu?"

Angel kıkırdadı. "Çok iyi olur."

"Sen istiyorsan."

Nasıl olduğuna bakmak için Nil'e döndüm. Amcasının kucağından inmiş, Noah'ın peşine düşmüştü. Eminim ki bu çocuk çok yakın zamanda babasını görmüştü, aksi halde gözü başka kimseyi görüyor olmazdı.

Sara biz kapıyı açtığında Dante ilk giren oldu, ceketini ova verirken göz kırptı. Utku'nun hâlâ etrafını incelediğini gördüm. Salvador abim ceketini çıkararak yere fırlattı ve salona doğru ilerlerken diğer abilerim arkalarından giderek kendi aralarında endişeyle bakıştı. Utku salonun köşesinde dururken, yalnız neşeyle etrafta dönen Nil'di.

Salvador Utku'ya dönüp işaret parmağını salladı. "Bana o itin yerini söyle!"

Çevirdim. "Abinin nerede olduğunu soruyor."

"Size sormalı," dedi Utku, hâlâ etrafı inceliyordu.

Salvador abime Utku'nun devam ettirdiği yalanı söyledim ve o da sabırsız bir nefes alıp salonda dönmeye başladı. Kolları, omuzları kaskatı olmuştu. Angel yavaşça yaklaştı. "Odaya çıkalım, biraz sakinleş aşkım."

"Bu adam bu cesareti nereden alıyor Karmen?" Abim bu kez bana seslendi. "Seni istiyorsa bizimle iyi geçinmesi gerektiğinin farkında değil mi?"

"Ruh hastası o biraz," dedi Dante ve içeriye geçip koltuğa yerleşti, hafifçe sırıtarak Noah'a baktı. "Bence senle beni biraz seviyor, bu yüzden Salvador abimi sattı."

"Salvador acımasız ama bizim karşı koyulamaz bir sempatimiz var bence." Noah keyifsizce onun yanına yerleşti. "Acaba bir sonraki sefere hangimizi satar?"

Dante, "Bence seni," dedi eğlenmeye devam ederek. "Onu vurdun oğlum! Ben ona hiçbir şey yapmadım ki!"

"Kesin!" Salvador abim eğilip sehpadaki oda parfümünü onlara fırlattığında, Noah ile Dante yerlerinden sıçrayıp biraz ürktüler. "Beni sattı diyorum! Siz sizi satmadığı için seviniyorsunuz!"

"Bizi de satabilirdi. Kötünün kötüsü var," dedi Dante, omuz silkerek.

Salvador abim sabırla solurken ben Nil'e baktım. Etrafta dönüp neşeyle oyun oynuyordu. Tamam, o iyi ve güvendeydi. Biz yetişkinler hallederdik, yeter ki o ve kızım iyi olsun.

"Utku," diyerek her şeyden bağımsız bir heyecanla arkamı döndüm. "Karina'yı görmek ister misin?"

Bugün onun yüzündeki ilk gerçek gülümsemeyi gördüm. Hevesli şekilde baş salladığında Nil'e ilerleyip onu aldım ve beraber asansöre ilerlerken, abilerim tartışmaya devam etti.

Biz asansörden inerken, "Hatıyladım," dedi Nil yerinde zıplayarak. "Kayina'yı göreceğiz! Vallahi hatırladım!"

Utku yeğeninin kafasını okşarken, ben de Karina'nın kapısında durup sabırsızca onlara baktım. "Aslında beni kandırdığınız için bunu yapmamalıyım ama..." onlar hâlâ masum masum, hiçbir şey yapmadık bakışları atarken gülümsedim. "Karina'mın sevgiye ihtiyacı var. Onu ne kadar çok kişi severse o kadar mutlu oluyorum."

Çünkü yeterince hissetti sevilmediğini.

Kapıyı açtım ve tırtılın birisi bacaklarımın yanından geçip hızla içeriye girdi. Onu Utku takip etti. Arkalarından kapıyı kapattım ve Nil amcasına Karina'yı tanıtırken, kızımın kapalı gözlerine üzgünce baktım. Utku onu, odayı, sayıca fazla aletleri izleyip şaşkınlıkla bana baktı. "Kızın... Karina sana ne kadar benziyor Karmen?"

Mutlu oldum hemen. Kızımla ilgili ya hani... beni mutlu eder hemen. "O daha güzel ama," dedim kıkırdayarak.

Utku, bir süre onlara neler yaptığımı unutmuş göründü. Yaklaşıp kızımın küçük eline dokundu, yüzünü yeniden inceledi. Nil ise çoktan Karina'ya derdini anlatmaya başlamıştı. "Kayina uyan da şu kadını beraber dövelim ya, ben tek başıma yapamam ki..."

Şu kadın meselesine açıklık getirmezsem rahatlayamazdım. Utku yeğeninin söylediğine gülüp Karina ile ilgilenmeye devam etti. "Karina'yı sevdin mi Nil?"

"Ben onu sevdim de o beni sevmedi galiba, ne zaman gelsem uyuyoy..." Nil bundan şikayetçiymiş gibi yüzüne alçaldı. "Elma deysem

uyan, armut dersem uyu." Heyecanla bekleyip bağırdı. "Elma elma!"

Keşke Karina'm desem ve uyansa, o da bana annem dese.

"Kayina'nın en sevdiği şey ne Kaymen? Onu getirelim uyanır? Ben babam gelince uyanıyorum mesela..."

Nil'in masum düşüncesine gülümseyemedim bile. Utku bana o kadar uzun baktı ki kızımdan ayrılıp ona dönmek zorunda hissettim. Ah... uzun zaman sonra bana iyilikle, ailesinden birisiymişim gibi baktığım ilk andı. "Bu kadar paranız var, onu gerçekten iyileştiremiyor musunuz?"

"Tüm iyi doktorlarla görüşüyoruz, bazı tedaviler uyguluyoruz ama yine de uyanmıyor kızım," dedim sıkıntıyla kalbimi ovarak.

"Uyanırsa benim yeğenim mi olacak?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Yeğenin mi?"

"Yani... abimle berabersiniz, Karina'da benim yeğenim oluyor mantıken," dedi bakışlarını kaçırıp.

Nil'in duymaması için kısık sesle, "Biz abinle beraber değiliz," dedim.

"Hay aşkınızın ızdırabını," dedi Utku bıkkınca ve Nil ile Karina'ya biraz daha yaklaştı. Vakit geçirmelerini, Utku ile Nil'in Karina hakkında konuşmasını izlerken neredeyse gülümsüyordum. Kızımın uyanmasını bekliyorlardı. Kızımı, aşkımı sevip öpüyorlardı.

Hisset n'olursun.

Çektiğin acıları değil, sevildiğini hisset.

Gözlerim yaşarınca arkamı döndüm, parmak uçlarımı kirpiklerimde yavaşça dolaştırdım. Kızım, yangın, Deren... Her saat kızımı, yaptıklarımızı, yaşattıklarımızı, onu terk edişimi düşünüyordum.

Kibrit mi kullandın Deren?

Yoksa çakmak mı?

"Ya Noyah Kayina'nın neyi oluyor?"

Nil'in meraklı sorusuna cevap vermek üzere dönerken yüzüme gülümseme koymaya çalıştım. "Dayısı oluyor."

"Aaa! Benim dayım yok." Pıtı pıtı yanıma yürüdü. "Noyah'a söylesene benim de dayım olsun."

"Söylerim tabi, seve seve olur."

Benden istediği yanıtı alınca sevinçle Karina'nın yanına döndü. "Uyan da dayımızla gezelim Kayina, babam da gelir."

"Amcanı hemen sattın," dedi Utku.

Nil tüm güzelliğiyle gülümsedi. "Sen benim ikinci tanemsin."

"İkinci tanen mi?"

"Evet, babam biyinci tanem, utku ikinci tanem, annem üçüncü tanem." Nil'in bunları gururla söylemesi çok tatlıydı. Kalbi sevgi doluydu. Acaba Deren'de... Ona bunları yaşatmasam bana karşı daha sevgi dolu mu olurdu? Beni sevmesinin çoğunluğundan değil bahsettiğim. Beni sevmesinin sevecenliği... bu şekilde zararsız mı olurdu?

Deren... Neden her şey sana varıyor? Ev sensin diye mi? Ama biz yuva kurmayı bile bilmiyoruz ki.

"Karina'yı daha fazla yormayalım." Utku Nil'i alıp biraz geriye çekildi, kızımdan uzaklaştılar. "Yanlışlıkla kablosunu falan çeker şimdi."

"Çekmem," dedi Nil kızgınca. "Babam bana söylemişti. Sakın o kabloya dokunma demişti!"

Çıkmamız için kapıyı açtım ve onlar önden çıkarken ben de arkalarından kapıyı kilitledim. "Ve Nil o kadar akıllı ki, babasının her sözünü dinler değil mi?"

"Babam sakın diyoysa yapmam, sakın demezse yapayım..."

Beraber aşağıya inerken Nil'in üzerindeki badisine, kalpli pantolonuna gülümsedim. Utku'nun üstünde ise deri ceketi, beyaz tişörtü, keten siyah pantolonu vardı. Asansörden indiğimizde Utku doğrudan evin çıkışına yöneldi. "Biz de gidelim artık..."

Ceketinin arkasından tutup onu çektim. "Nereye canım?"

"Abimi aramaya işte."

Onu salona doğru ittim ve Nil gülerek amcasını takip etti. "Abini şimdi telefondan arayacaksın, abimin serbest kaldığını, polislerin hiçbir şey yapmadan sizi bıraktığını söyleyeceksin."

"Abime ulaşamıyorum ki."

Bu oyundan sıkıldım ve Utku Nil'i kucağına alıp köşedeki koltuğa otururken, Dante hızla elindeki purosunu söndürüp tırtılıma baktı. "Selam bebek."

Diğer abilerim ve yengem yukarıya çıkmış olmalıydı, Sara ise mutfaktaydı. Nil Dante'ye el sallayıp etrafına baktı, Noah'ı aradığını anladım ve salonda dönmeye, düşünmeye başladım. Utku aramayabilirdi, Deren sonunda ortaya çıkacaktı. Kızını, kardeşini merak edecekti.

Neden gelmesini bu kadar çok istiyordum?

Bari bir kez daha göreyim diye mi?

Akşam yemeği yaklaştığında yapabileceklerimi düşünüyordum. Deren Utku'yu hâlâ aramış değildi, belki de Utku'nun kendisini araması üzerine anlaşmışlardı. Herhalde Utku doğru söylüyor da olamazdı, Deren eminim ki günlerdir kayıp falan değildi.

Sara mutfaktan son olarak içecekleri getirince Dante abim son merdiven basamağını da inip masaya yaklaştı. Sara'ya eğilip bir şey dediğini duydum ve Sara elindeki şişeleri bırakırken hafifçe yanakları kızardı.

"Amca, babam ne zaman gelecek?"

Karina'nın sorusunu duydum ve abilerim yemek masasına geçerken ona baktım. Camdan dışarıyı izliyordu. Abilerimle yeterince vakit geçirmişti, artık istediği babasıydı. Utku'da oturduğu koltukta gergince baş çevirip yeğenine baktı. "Ben de bilmiyorum Nil."

Düşüncelerimin kaosunda yürüyüp tırtılımı arkadan kucakladım. Yanağından öptüğümde bana dönüp gülümsedi. "Yemek yiyecek misin aşkım?"

"Ne yemeği vay?"

"Sara, sen çok sevdiğin için sebzeli çorba yaptı. Bir keresinde benim yaptığımı içmiştin, bayılmıştın."

Gözlerini kısıp bir süre düşündükten sonra gözleri parladı. "Yeyim yeyim. Ama babama da ayıralım."

"Ayırırız güzelim," dedim. Kızımı özledikçe daha da şefkatli yaklaşıyordum Karina'ya. Anne olmayı özlüyordum. Bir çocuğa güzel davranmak istiyordum.

Onu kucakladığım gibi masaya yürüdüm ve aylardır boş olan koltuğa ilk kez onu oturttum. Karina'nın henüz oturamadığı koltuğa Nil'i yerleştirdim ve ailem bizi izlerken, ben de yanındaki koltuğa yerleştim. Sara'nın koyduğu çorbayı ona içirmeye başladım.

"Orası Karina'nın," dedi Salvador, Nil'e bakarak.

"Benim güzel Nil'im oturabilir," dedim başını okşayarak.

Nil konuşulanları anlamasa da ona iyi davrandığım için başını eğip gülümsedi. Arkama baktım ve Utku'nun gerginlikle ellerini ovaladığını, bizi izlediğini gördüm. Yanaklarımı şişirdim. "Hadi gel, bir şeyler ye."

Abilerime, yengeme doğru bakıp omuz silkti. "Abimi öldürmüş olabilirsiniz, bir lokma ekmeğinizi yiyemem."

"Bunun abisi benim babamdı değil mi?" dedi Nil, kafası karışık şekilde.

"O başka şeyden bahsediyor," diyerek kafasını oyalamaya çalıştım ve çorbasını içirmeye devam ettim. Kendim yine bir şey yiyemedim, Salvador abim Dante ile bugünün kritiğini yaparken Nil benimle vakit geçirip abilerimi izledi. "Noyah neden yok?" diye sordu sonra da.

"Biz götürürüz ona," dedim göz kırpıp.

Hemen sevindi, kabul etti. Çocuk işte. Keşke bu yaşta da çocuk kalbim olsaydı. O kalp Deren'i affederdi ve Deren'de beni.

"Buyada bir sürü adam vay Kaymen, hepsi abin mi?"

"Hayır, dışarıdakiler korumalarımız. Baban gibi korumalar."

"Babam gibi olamazlar," dedi omuz silkip.

O gece bitmek bilmedi. Abilerim ve Utku çok gergindi. Nil aralıklarla Deren'i sorsa da abilerimin peşinde koşuşturduğu için aklı dağılıyordu. Bir ara Salvador'un peşinde o kadar ilerledi ki, Angel ile beraber gittikleri yatak odasına yürüdüğünü gördüm. Angel'da bunu fark edip arkasına döndü, ona bakıp gülerek eğildi. Nil gözlerini abimden alıp yengeme çevirdiğinde Angel onun yanaklarını okşayarak heyecanla gülümsedi. "Çok tatlısın, keşke dilimiz bir olsaydı. Seninle konuşmayı çok isterdim."

Nil ona dil çıkarıp arkasını döndü ve Salvador'un peşinde ilerlemeye devam etti.

Utku'da Nil'in peşinde dolaştığı için olanları gördü, derhal yukarıya çıkıp onu aldı. Geç olmuştu, uykusu geldiği esnemesinden belliydi. Onları benim yaşadığım kata çıkardım ve Utku sürekli telefonunu sorarken, ben Nil'e Karina'ya aldığım bir pijama takımını giydirdim. Bu oda büyüktü, eminim Nil de amcası ile uyumaya çok alışkındı. Utku'ya da Noah'ın kıyafetlerinden verdim ve onları, devam eden planlarını konuşmaları için yalnız bıraktım.

Kızımın yanına gittim.

Evime.

Yuvama.

Geceyi kızımla geçirdim. Koltuğa oturup onu izlerken aşkımı da düşündüm. Ah Deren, ne zorsun ve ne kadar kolaysın aslında. Seni zorlaştıran benim sana yaptıklarım, seni kolaylaştıran bana duyduğun aşk.

Her şeyi güzelleştirecek olansa Karina'm... Onun gözlerini açması, uyanması.

O uyanamıyordu, ben de onu izlerken uyuyamıyordum. Saatler öyle geçiyordu. Her bir gözyaşım keder olup akıyordu. Deren'in oyuna nasıl devam edeceğini ve kızımın ne zaman uyanacağını düşünürken bir ufak sesle irkildim. Dönüp bakınca Nil'in yavaşça içeriye girdiğini gördüm. Ona giydirdiğim pijamalarla ve uzamış, dağınık saçlarıyla çok tatlıydı.

"Nil... Canım, neden uyandın?"

"Gök güyledi, duymadın mı?" dedi koşa koşa yanıma gelerek.

Onu nazikçe kucağıma aldım, sarıp sarmaladım. Başı göğsüme düşerken gözleri Karina'ya çevrildi ve esnedi. "Sabah olunca uyanıy mı?"

"Bilmem. Öyle umut ediyorum." Umut öldürür mü, göreceğiz.

Küçük ellerini birleştirip bana bakarken sesimdeki veya yüzümdeki hüznün onu etkilediğini anladım. Çocuk olsa da bir şeyleri anlıyordu. "Umayım," dedi o tatlı sesiyle ve esneyerek konuştu. "Babam o kadının yanında mı Kaymen?"

Kadın ve Deren kelimeleri aynı cümle içinde geçince... en basit haliyle acı çektim.

"Ne kadını Nil? Bugün sürekli kadın kadın dedin, Emma'ya da babandan uzak durmasını söyledin?"

Yanaklarını şişirip en tatlı haliyle ofladı. "Babam bana biy şey söyledi."

"Ne dedi canım?"

"Aşık olmuş!" Gözlerime bakarken bu kelimeleri, aşkımızı onun dudaklarından duymanın garipliğiyle ürperdim. Aşksa, aşık olunmuşsa... o cümlelerde geçen kadın ben miydim? "Başka bir kadınla olacakmış. Ben istemiyoyum Kaymen, annemden başkasını istemiyoyum..."

Demek Emma'yı bile o kadın sanmasının sebebi buydu, babasının sözleriydi. Elbette böyle hissedecekti, çünkü o bir çocuktu, zaten anne ile babasının beraber olmasını istememesi garip olurdu.

Yine de... Ya beni, diye sormak istedim. Ya beni ister misin Nil?

Ama önemi var mıydı bilmiyordum, çünkü beraber değildik. Tepetaklak giden aşk hayatımızla Nil'in de kafasını karıştırmaya gerek yoktu.

"Ee, sen de Noah'a aşıksın," dedim yumuşak bir sesle. "Aşkım aşkım diye dolaşıyorsun, Dante'ye gülüyorsun, Salvador'un peşinden koşuyorsun?"

Nil'in yanakları ısınmaya başladı ve gülüp elini ağzına kapattı. "Yaa, o başka."

"Neyi başka? Yoksa sen abilerimle gönül mü eğlendiriyorsun?"

Dikkati dağıldı biraz. "O ne demek?"

Çocuğun aklıma tuhaf tuhaf şeyler soktuğumu fark edince kendime gülüp konuyu değiştirdim. "Babanın hayatında neden birini istemiyorsun?" diye sordum.

"Derya gibi o da bana kötü davyanır," dedi, omuzlarını düşürüp.

Asla. Asla davranmam.

"Baban böyle biy şeye izin vermez ki," dedim derhal. "Hem sana öyle davranmaz, sever seni güzelim."

"Off Kaymen." İçini çekti. "Çok deytliyim."

Nil'i daha sıkı sarıp saçının üstünden öptüm. "Sen daha çocuksun, bunları düşünme. Baban ve annen seni çok seviyor, hep seninle olacak."

Üstündeki pijamayı izleyerek, "Ama ben babamı çok çok seviyoyum," dedi. Sonra da gözlerimin içine baktı. Bir meleğin düşüşünü izlemek gibiydi Nil'i üzgün görmek. "Babam da en çok beni sevsin istiyoyum. Başka kadını severse üzülüyüm. Biy daha benimle de uyumaz, o kadınla uyur."

Neler neler düşünmüştü, Deren neden söylemişti ki? Elbette kızını düşünmeden hareket etmezdi, eminim pedagogla falan konuşmuştur. "Üçünüz beyaber uyursunuz," dedim, çözüm olarak.

"Yok aytık!" Kaş çattı hemen. "Ben onu iteyim yataktan."

Başıma gelecekleri öğrenirken neredeyse gülüyordum. Benim karanlık dünyamda Nil ve Karina'nın tek aydınlığım olması, onlarla geçirdiğim her vakitte güneşin tekrardan doğacağını hatırlatıyordu bana. "Peki benimle uyur musun?"

Bu çok basit bir soruymuş gibi hemen cevap verdi. "Uyuyum ama... Kayina'da bizimle uyusun." Cümlesini coşkuyla bitirdi.

O meleğin hüznü kayboldu ama bu kez benim için kırık döküktü. "O daha fazla uyumasın Nil, uyansın artık." Kızıma dönüp baktım. "Lütfen uyansın, çok ihtiyacım var. Bana tekrardan anne diyeceği gün için yaşıyorum."

Nil, dertlerimi anlamış gibi ince kollarını etrafıma doladı. Zayıf kollarının bir kaldırma kuvveti yoktu ama çok güzel sarma kuvveti vardı. "O benimle hiç konuşmadı ama ben Kayina'yı çok seviyoyum. Keşke... Kayina benim kardeşim olsa, beyaber yaşasak."

O meleğin haberi yok, istemediği şey ile istediği şey arasında ne kadar ince bir çizginin olduğundan.

Ben bunları düşünürken, "Elma deysem uyan Karina, armut dersem uyu," dedi Nil, Karina'ya doğru fısıldayarak. "Elma!"

Karina... Elma!

🍎

Keşke rüyalarımı satın alabilseydim.

Geceyi Nil ve Karina ile tamamladım, tek eksiğimin de ruhum olduğunu düşündüm. Çok istedim kızıma kavuşmayı ve cennet böyle bir şeydir diye düşündüm. Ama üşüdüm cennetteyken ve anladım ki, arzuların bitmez ve tükenmez, terbiye olmaz.

Utku'nun telefonunu yanımdan hiç ayırmamış, Deren'den sürekli arama beklemiştim. Ne yazık ki aramamıştı. Oynadığı bu oyunu nasıl sonlandıracağını merak ediyordum, bu yüzden gün içinde sürekli bunu düşündüm. Utku Nil'i alıp gitmek istese de bırakmadım, Deren'in nerede olduğunu bilmediğini o kadar fazla tekrarladı ki artık ben de bir terslik olduğunu düşünmeye başladım.

Neredeydi?

Amacı ortaya çıkmamsa artık malikaneye gelip ortaya çıktığımı görmesi gerekmez miydi?

Günümü Nil ile geçirdim, o ise gününü abilerimin peşinde koşarak geçirmeye niyetliydi. Onu sürekli bir abimin arkasında topladım, gün doğduğu gibi batarken endişelerim daha da yoğunlaştı. Öyle ki Nil'e bile gülemedim.

"Efendim..."

Enrica'nın sesini duyunca mutfaktaydım, Nil'e dondurma yediriyordum. Tırtılımla birlikte mutfak kapısındaki ona baktık. Nil Enrica'dan biraz korkuyor ve onun dev olduğunu söylüyordu. Enrica gördüğü en iri adamdı şüphesiz.

"N'oldu?" diye sordum.

Yoksa... gelmiş miydi Deren?

"İstediğiniz misafirinizi getirdik efendim."

Bunu duyunca o gün ilk kez biraz sevindim. Nil merakla bize bakarken de kucakladığım gibi doğrulup koşarak mutfaktan çıktım. Utku'yu misafir ettiğimiz odaya gittik ve içeriye girdiğimde onu endişeyle odada dolaşırken gördüm. Beni fark edince gerçekten abisine bir şey olmuş gibi endişeyle sordu. "Abimden haber mi var yoksa?"

Kafam karışık şekilde ona baktıktan sonra, "Hayır," dedim. "Bir misafirim geldi, sen de tanış."

"Mafya dostlarınızla ilgilenmiyorum. Ya da seri katil falan mı demeliyim?"

"Ben de mafya olacağım," dedi Nil, ne olduğunu bilmeden.

Ona gülüp Utku'ya, "Lütfen," diye ricada bulundum ve o peşime düştüğünde beraber aşağıya indik. Asansördeyken Nil Utku'dan daha heyecanlıydı birisiyle tanışacağı için. Ona Karina'ya aldıkları çiçekli elbiseyi giydirmiştim, bu kez çöpe gitmeyeceğinden de emindim.

Asansörden inip salona geçtik ve tepkisini görmek için Utku'ya baktım. Arkamızdan gelirken başını kaldırdı ve atacağı adımı atamadan kalakaldı. Nil'de kollarımda şaşkın bir ses çıkarırken, etrafı merak ve endişeyle izleyen Ece, bize doğru döndü. Buraya geldiğinden haberi vardı, Utku'yu göreceğinden de. Sabah Enrica, dershaneye gitmek için evden çıktığında Ece'yi almıştı. Daha önce Ece ile konuşup durumu anlatan ise ben olmuştum. Ailesinden çok çekinmiş ve korkmuştu ama aynı gün içinde onu geri götüreceğimin sözünü vermiştim.

"Merhaba," dedi Ece, heyecandan titreyen, yabancılaşmış bir sesle.

Utku yavaşlayan, şaşkın birkaç adım atarak yaklaştı. "Ece... Ece, güzelim sen nasıl geldin? Nereden çıktın?"

"Karmen... Karmen abla uçak yolladı," dedi ve bana çekingen bir bakış atarken, Utku'da inanamazca bana döndü. Abisinin kopyası olan koyu gözlerinde haftalar sonra ilk ışıltıyı görmüştüm. Tekrar Ece'ye döndü ve daha hızlı ilerleyip soluğu onun karşısında aldı, yüzüne, gözlerine dikkatle baktıktan sonra da bir anda onu kendisine çekip kuvvetlice sarıldı. Ece'yi öyle bir kucaklamıştı ki, kızın ayakları yerden kesildi ve kollarını Utku'nun boynuna dolarken yüzünü de omzuna yasladı. "Görene kadar seni gerçekten göreceğime inanmıyordum," dedi.

Utku, onun düşüncesine katılır gibi başını hızlıca sallayıp yüzünü onun boynuna doğru yaklaştırdı. Hararetli, heyecanlı biçimde, "Seni

çok özledim," dedi. Sanki uzun zamandır bu kelimeleri söylemeyi beklemişti. "Neden söylemedin? Sana her gün yazıyorum, hiç haber vermedin."

"Sürpriz olmasını istedim," derken Ece'nin elleri Utku'nın sırtında dolaştı ve sonra Nil'in bakışlarını fark edince duraksadı. Yanakları kızararak Utku'dan uzaklaşırken, Utku'da çekilip onun yüzüne ilgiyle baktı. "Sürprize falan ihtiyacım yoktu. Dün gece söyleseydin, bugün seni göreceğim için daha uzun süre mutlu olurdum."

Ece biraz utanmış görününce Utku gülümsedi ve elinin tersiyle onun yanağına hafifçe dokundu. Nedense bu beni gülümsetti. Deren'de yanağımı okşayacak olduğunda genellikle elinin tersini kullanıyordu.

"Bana beni özlediğini söylemedin," dedi Utku.

"Özlemedim çünkü," dedi Ece ve sıcaklamış gibi gerileyip bakışlarını etrafında dolaştırdı.

Utku dudaklarını ısırıp sonra gülümsemeye devam ettiğinde, Nil kucağımda hareket ederek, "Ece," diye seslendi. Ece bu tarafa dönerken, Utku baştan aşağıya Ece'yi süzerek dikkatini onda tutmaya devam etti. "Yok aytık, sen napıyorsun buyada? Mafya sen misin?"

Ece bu tarafa ilerledi, bana bakışları bir şeyleri anlamlandıramıyor gibiydi. Muhtemelen Nil'i kaçırdığımız gibi, neden bir arada olduğumuz gibi. Yine de vakit geçirmeyi istediği için Nil'i kucağımdan bıraktım ve onlar sarılırken tırtılımın saçlarını okşadım. "Ne kadar büyümüşsün Nil? Güzelleşmişsin de. Elbisen peki? Çok yakışmış."

Nil Ece'nin yanağından öperken hevesle anlattı. "Bu elbise Kayina'nın. Uyanınca ona giydireceğiz."

"Karina?" dedi Ece.

"Ben sana anlatırım," dedi Utku, derhal buraya yaklaşarak. Gözlerini Ece'den çekmiyordu, bakışları çok hevesli ve parlaktı. "Ailen... burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır tabii ki!" Ece korkuyla baktı Utku'ya. "Kısa vaktim var, akşam eve dönmeliyim."

Utku tersçe ofladı. "O zaman sabah gelseydin! Birkaç saate dönecek misin yani?"

Nil aralarındaki ilişkiyi anlamaya çalışıyormuş gibi Ece ile amcasını izlerken, "Utku," diye seslenerek dikkatini çektim. "Enrica'ya söyleyeyim, sen ve Ece'yi dışarıya çıkarsın. Birkaç saat İtalya'yı gezin."

"Ben?" dedi Nil.

Utku gözü başka şeyi görmeden, "Tamam," dedi hemen. Başını heyecanla sokak kapısına çevirip seslendi. "Enrica buraya gel!"

Yemin ediyorum abisinin aynısı...

Enrica içeriye girince ona konuştuklarımızı aktardım, Utku koşarak üst kata çıktı ve ceketi ile geri döndü. Çocuk bir anlığına Nil'i bile unutmuştu. Evden ayrılırken neyse ki yeğenini hatırladı, Nil'in bizlerle yalnız kalacağını da. Bu yüzden bir kararsızlık oluştu yüzünde, ne yapacağını bilemedi. Gözlerinin içine bakıp tüm içtenliğimle, "Nil güvende olacak," dedim. "İstediğin zaman Ecrica'dan arayabilirsin."

Emin olmasa da Ece'ye dönüp baktığında başını salladı. Evden ayrılmalarını Nil ile izlerken elim hâlâ saçlarını okşuyordu. Çok genç ve heyecanlı görünüyorlardı, öyle ki Utku binecekleri aracın kapısını Ece için açtığında kız bayağı şaşırdı. Utku'da yaptığına şaşırmış olsa ki kapıyı geri kapatıp kendi tarafına doğru ilerledi binmek için. Ece'de kafasını iki yana sallayarak kendi kapısını tekrardan açtı.

"Neyse Ece'yi seviyoyum, gezebilirler," diyerek giden arabaya el salladı Nil.

Nil'in kendince verdiği izne gülümseyip onunla içeriye geçtim. Mutfağa götürüp dondurmasını yedirirken oturduğu sandalyenin yanında Karina'yı hayal etmeden duramadım. Hayal kurmak, neden bunun bir hayal olduğunu hatırlattı. Karina'm ve yaşadıkları... En son ne yedi, çok aç mıydı diye hâlâ her gün düşünüyordum.

N'olur gözlerini aç kızım.

"Noyah'ın yanına gidelim mi?"

Nil'i kırmak istemedim. Deren olsa kesinlikle gitmeyelim derdi. O da olsaydı ne yapayım, benimle oyun oynamasaydı. Nil'i Noah'ın vaktini geçirdiği kütüphaneye götürdüm ve Noah onu gördüğünde yüzünü yumuşattı, Nil'i masaya oturtup karşısına aldı, onunla konuştu. Birbirlerine ne söylediğini ben çevirdim ve Nil kütüphaneyi gezmeyi isteyince Noah elinden tutup ona kütüphaneyi gezdirdi.

Deren'e bu anı fotoğraflayıp göndersem hemen ortaya çıkardı sanırım.

Akşam olurken korkum, kızgınlığımdan daha çok yer kapladı. Deren'in amacı ortaya çıkmamsa artık dönmüş olması gerekirdi. Neden hâlâ ortada yoktu, üstelik Utku ve kızını da merak ederdi.

"Efendim?"

Enrica'nın sesini duyduğumda başımı oda kapısına çevirdim. Nil ile Noah hâlâ rafların arasındaydı, o ise bana bakıyordu. Yüzündeki gergin ifadeyle, "Bakmanız gerekiyor," dedi.

Abimle bakıştım ve tırtılımı kısa süreliğine ona emanet ederek odadan çıktım. Aşağıya inerken, "Noldu?" diye sordum Enrica'ya.

"Yaman geliyor."

Yaman mı? O geldiyse, eğer ki o geldiyse...

"Ya Deren?"

"Yaman yalnız efendim."

Asansörden, hayatım buna bağlıymış gibi bir heyecanla çıkıp malikanenin kapısından geçtim ve bahçeye bakınca Yaman'ın berbat halde buraya yürüdüğünü gördüm. Ayağı sekiyordu, yüzünde darp izleri vardı ve gömleğinin yakaları yırtılmış, ceketi üstünden çıkmıştı. Bir ay sonra onu gördüğümden ötürü karmaşık duygular hissettim ve basamakları inerken öfkeyle korumalara döndüm. "Yardım etsenize!"

Korumalar derhal Yaman'a koştu ve kollarından tutup yardımcı oldular. Koşarak yanına gittim ve karşısında durup ben de dirseklerinden tuttum. Üstüme düşecek gibi görünüyordu, birkaç kişinin aynı anda kendisini dövdüğü belliydi. "N'oldu?" diye sordum korkuyla. Yaman böyleyse Deren... nerede ve nasıldır? "Neden yalnızsın? Deren ile beraber değil miydin?"

Gözleri yarı yarıya kapandı ve hırçın bir sesle, "Aldılar," dedi. "Birkaç adam aldı onu."

Ellerim seğirdi. "İtalya'da mı? Kim... Kim alır Yaman?"

Cevap verecekken gözleri bir daha kapandı ve bacakları kendini taşıyamadı. Korumalarım onu derhal tuttu ve içeriye taşırlarken ben birkaç saniye hareket edemedim. Birileri Deren'i zorla almıştı, tek sebebi ona zarar vermeyi istemeleri olmasıydı. Kim olabilirdi? Kim? Kalbimdeki sıkışmayla yürüyüp eve geçtim, korumaların Yaman'ı koyduğu koltuğa koşup, "Sara, aşağıdan ilk yardım çantasını getir!" diye seslendim.

Sara dediğimi yaparken ben Yaman'ın adını birkaç kez tekrarlayıp uyandırmaya çalıştım. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu, bahsettiğine bakılırsa Deren'in az vakti olabilirdi, her neredeyse onu kurtarmam gerekiyordu. Onun yaralarına bakıp pansumanını yaparken parmaklarımın titreyişini gördüm.

Deren'i kim böylesine hırpalamak ister ki?

Yani şey... Benden başka?

Ya... Çoktan öldürmüşlerse?

"Yaman, nereye götürdüler Deren'i? Kaç kişilerdi? Neden aldılar? Bir şey söyle, lütfen!"

Yaman, yüzüne müdahalemi ve konuşmamı duyup gözlerini açmaya çalıştı. "Öldürecekler..."

Ölüm mü? Bir daha beni bulamazdı.

Kim? Neden böyle bir şeyi yapardı? İtalya'da kim düşman olurdu benim sevgilime? Kimse, her kimse yemin ederim ona zarar verecektim.

"Başka bir şey söyle," dedim ama Yaman inleyerek elimi tutup itince canının acıdığını anladım. "Gece, Gece yanıma gelsin..."

Ah... Gece gitmişti, onu uğurlamıştım. Fakat sadece Yaman değil, ben de tam şimdi burada olmasını isterdim.

"Gelecek," dedim o an iyi hissetmesi için. "Vücudunda acıyan yer var mı? İç kanama geçiriyor olabilir misin?"

"Kalbim," derken gözleri kapalıydı. "Kalbim acıyor, Gece'yi çağır."

Dinlenerek, güçlükle nefes alarak konuşuyordu. Ayrıca onu ilk kez ciddiyetsiz, disiplinsiz görüyordum. Canı gerçekten yanmıştı, kendinden geçecek, Gece'yi sayıklayacak kadar.

Onu yormamak için cevap vermedim. Açık yaralarına bakıp pansumanını yaptım, yaraları olabildiğince kapattım. Ellerimle vücudunu yokladım, en azından tepki verirse ağrısı olduğu anlamına gelecekti. Karnına dokunduğumda inledi, açıp baktığımda morluk gördüm. Tekme yemişti. Derhal aldığı o yara ile ilgilendim ve onun gözleri yorgunlukla tamamen kapanınca korumalara söyleyip odaya çıkarmasını istedim.

"N'oluyor?" diyerek evden içeriye girdi o sırada, Salvador.

Abime dönüp titreyen dizlerle birkaç adım attı. "Yaman geldi."

Gözleri dikkat kesildi hemen. "Deren neredeymiş?"

"Söylediğine göre... Birileri Deren'i almış. Zaten Yaman'da çok dayak yemiş abi, hırpalanmış. Doğru dürüst bir şeyler anlatmadı ama..." ağzımda zehir birikmiş gibi hissettim. "Deren'i bulmam lazım."

Salvador abim ceketini çıkararak içeriye yöneldi. Karşıma kadar geldi. "Bu da oyunun bir parçası, inanma."

Oyun mu? Bu kadarı mı? Yaman delicesine dayak yemişti. Deren onu sırf bir oyun için bu kadar hırpalamazdı. Ayrıca Deren'in amacı beni bulmaktı, bir şey olmamış olsaydı yanıma gelirdi.

Salvador'un tezini çürütecek birçok sebep bulduğum için, "Hayır," dedim. "Deren'e gerçekten bir şey oldu. Hissediyorum."

"Eğer öyleyse bile..." omuzlarını silkti. "Bana yaptıklarından sonra benden ne bekliyorsun?"

Deren abime gerçekten zarar vermek istememişti. Çünkü gerçek suç kanıtlarını öne sürebilirdi ama o yalnızca benim bulmak istediği için ruh hastası gibi davranmıştı.

"Nil için," dedim abime. "Deren'i her kim aldıysa öldürebilir." O zehir tadı yoğunlaştı. "Eğer aramama yardım etmezsen babamın yanına çıkar sızlanırım. O da derhal seni çağırır, yapmanı söyler."

Yüzünde bir korkutucu dehşet ifadesi göründü. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Hayır. Sadece aklımı kullanıyorum."

Bana işaret parmağını sallarken bakışları omzumun üstünü buldu. Enrica ve diğer korumalar iniyordu. Diğerleri evden çıkarken abim Enrica'yı tuttu. "Deren'in telefon izini ara, en son hangi güzergahta göründüğünü bul." Bana baktı. "Kim kaçırmış, hiçbir isim yok mu?"

Gözlerimin önü kararınca avuçlarımı yüzüme kapattım, abim yaklaşıp kolumdan tuttu ve endişeyle hemen sordu. "Bebeğim, biraz dinlenmek ister misin?"

Telaş içinde ellerimi etrafıma savurmaya başladım. "Öldürdülerse? Ya çok dövdülerse? Sürekli kavga ediyor, sürekli bir yerinde iz oluyor..."

Abim bana bakarken birbirinden farklı şeyler görmüş olmalıydı. Birisini kaybetmenin benim için ölüm anlamına geldiğini de. Hızlıca vücudumu kendisine bastırıp Enrica'ya çıkmasını iletirken eklemeden yapmadı. "Çabuk bulun, bir şey olmadan."

Enrica evden çok hızlı çıktı. Abimin kolları arasında boğulmaya başlayana kadar kaldım, sonra nefes nefese merdivene yürüdüm. Abim hemen arkamdan geldi. "Gözlerinin önü mü karardı? Kucağıma alayım mı?"

Ben daha cevap vermeden eğildi, beni kucakladı. Kollarımı, bu eve seneler sonra ilk kez girerken yaptığım gibi boynuna doladım ve abim

beni odama çıkarıp yatağa bıraktığında oturur pozisyonda birkaç saniye gözlerim kapalı bekledim.

"Çelik yeleğini giymiş midir acaba?" diye düşündüm, onu kurşunla yaralama ihtimali kafamda dolaşırken.

"Nil nerede?" diye sordu abim, girdiğinden beri onu görmemişti.

"Noah'ın yanına bıraktım, endişelenmiştir," dedim telaşla.

"Eminim keyfi yerindedir," diyerek odadan dışarıya çıktı abim, kapıyı gergince kapatarak. Ellerimi yüzümde dolaştırıp paniğimi yatıştırmaya çalışsam da beceremedim, kalkıp üç adımdan sonra önüme gelen ilk şeyi tekmeledim.

İtalya'da Deren'e düşman kim olabilirdi?

Aklıma yalnız bir kişi geliyordu.

Kafamı iki yana sallayarak arka cebimden Utku'nun telefonu çıkardım. Hâlâ arama ya da mesaj yoktu. Ekranı açıp ben de onu arayamıyordum. Odamdan koşarak çıktım, Yaman'ı yerleştirdiğimiz odaya girdim. İçeride iki koruma bırakmıştım.

"Konuştu mu hiç?" diye sordum onlara.

Korumam Türkçe, "Gece," dedi, garip bir aksanla.

Uyanıp bir şeyler söylemiyordu, biraz anlatsa Deren'i bulmam daha kolaylaşırdı. Sinirlenerek odamdan çıktım ve Karina'nın yanına gittim. Enrica kısa sürede Deren'in telefon sinyalini bulabilirdi, oraya doğru yola çıkardım. Fakat ondan haber beklerken geçireceğim zaman...

"Nil'e bir şey hissettirmemem lazım, o yüzden yanına gidemiyorum." Karina'mın elini tuttum, yine cansızlık hissetmekten yorulmuş şekilde dişlerimi sıktım. "Bu elinin benim elimi tutması için hayatımdan seneleri... hatta tüm hayatımı verirdim."

Kaldırıp parmaklarının her birinden minik minik öptüm.

O da beni öpecek mi? Belki... bir gün.

Oturamadım, telaşla hareket etme arzusu içinde odamı dolaşıp Enrica'dan haber bekledim. Nil'e görünmem gerekiyordu ama Deren'i sorarsa, özlediğini söyleyebilirse ağlayabilirdim.

"Karmen Hanım..."

Enrica kapıyı tedirgin şekilde açarken akşam vakti olmuştu. Gökyüzündeki son ışık Karina'nın yüzüne dokunup kaybolmuştu. Korumama dönerken, "Buldun mu?" diye sordum hemen.

"Evet," dediğinde birisi beni dizlerimin üstünden kaldırmış gibi hissettim. "Telefonu bir süredir aynı konumda sinyal veriyor. İsterseniz

arkadaşlarla çıkıp baka..."

"Aracımı hazırlayın," diyerek derhal kapıdan çıktım, Enrica emrimi alarak uzaklaşırken odama doğru yürüdüm. Dolabımdan kendime kıyafet seçtim ve siyah, dar tişörtümün altına ilk kez Deren'in giydirdiği çelik yeleği giyindim. Sonra bol paça, yüksek bel pantolonumla ceketimi aldım. Sırasıyla giyip çantamı hazırladım, silahı içine koydum. Odadan çıkarken asansörden Nil'in Noah ile el ele indiğini gördüm.

Nil hazırlandığımı görerek bana doğru koştu. "Neyeye aşkım?"

Hemen bir gülümsemeyle kandırmam gerekti onu. "Sana sürprizim var."

Gözleri ışıldadı. "Kayina mı uyandı?"

Ah Nil, o zaman dünyalar seninle benim olurdu değil mi?

Şefkatle gülümsedim. "Ben gelene kadar sen Karina'nın yanında kalır mısın?"

Başını sallasa da gideceğim yerle ilgili şüpheleri oluşmuştu. Noah konudan haberdarmış gibi bana bakarken, onları Karina ile bırakıp asansörle indim. Saçlarımı telaşla kulak ardına koyarken Dante ile Salvador'un da kapıda olduğunu gördüm. Doğrusu yengem de oradaydı, fark edilmeyecek gibi değildi. Çünkü Salvadorla öpüşüyorlardı ve Dante gözlerini kapatmış, bezgince soluyarak bunun bitmesini bekliyordu.

"Kısa sürede döneceğiz," dedi abim, Angel'dan uzaklaşırken. "Eğer çok yorulmayacaksan, bana kendi ellerinle yemek yapar mısın?"

"Aşkım, her istediğini yaparım," dedi yengem.

Dante ile göz göze gelince evin kapısından beraber çıktık. Hazırladıkları aracıma yürürken birkaç koruma bana eşlik etti. Abilerim diğer arabaya beraber binecekti. Şoför koltuğuma oturdum ve Enrica'nın verdiği adrese doğru son sürat sürdüm. Yollar karanlıktı ama beni asıl korkutan göreceklerimdi.

Deren yalnız kendisinin benim için diz çekebileceğini sanıyordu.

Ama onun bir acı ahı yüzünden ben dizlerimin üstüne çökerdim.

Telefonundaki en son sinyal oradan geliyorsa ve gittiğimde Deren'i... söylemekten korktuğum halde bulursam?

Arabamı hızlandırdım, sanırım ki en son Karina'ya giderken bu kadar aceleciydim. Ayağımı gaza bastırdım, önümdeki boş yol boyunca hiç çekmedim. Cam açıktı, rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Sinirli

şekilde diğer elimle çantamı açtım, bir kirazlı sigara çıkarıp dudaklarıma koydum. Onu yakıp içerken dişlerimi kim bilir ne kadar sıktım.

Deren'e her kim ne yaptıysa onu öldüreceğim.

Navigasyon bana varacağım yere kalan dakikanın iki olduğunu gösterdiğinde korkudan gözlerim keskinleşti, kısıldı. Bir şekilde korkum öfkeme dönüştü. Arabayı, arkamdan gelen üç araca öncülük ederek yolun çevresinden döndürdüm. Farlarımın aydınlattığı yeni yola girdim ve sokak kenarında kaza yapmış aracı görünce... ellerimdeki bir uyuşuklukla frene basıp durdurdum arabamı, çektim ellerimi direksiyondan.

Tanrı'm lütfen Deren'e bir şey olmasın! Tanrı'm lütfen! N'olursun! Yalvarıyorum!

Arkamdaki arabalar da durdu, hızlı fren seslerinden duydum. Kapıyı elim titreyerek açtım ve dışarıya çıkıp karanlıkta birkaç adım attım. Araba yolun kenarında ve kapıları açıktı, yamuk duruyordu. Abilerimin ve korumalarımın da arabalardan indiğini duydum.

"Karmen, bekle!" dedi abim, bana yetişmek için, bir olay varsa ben zarar görmeyeyim diye.

Fakat attığım o yavaş adımlardan sonra duramadım, bağırarak koşmaya başladım. "Deren! Deren! Aşkım!"

Arabaya, nefesim kesilerek koştum ve yaklaştıkça aracın içi görünmeye başladı. Hani aşığım ya, hani biraz da korkuyorum ya... bu yüzden o saniye dünyada yalnız Deren'i görebilirmişim gibi hissettim ve onu sağ, gözleri açık görünce koşuşum zayıfladı, ayaklarım duraksadı.

Şoför koltuğunda oturuyordu, bir ayağı dışarıda, diğeri içerideydi. Arkasına yaslanmış sigara içiyordu. Etrafta, arabanın önünde ve diğer yanında yere serilmiş, kendinden geçmiş dört adam vardı. Deren'in yüzünde ise korktuğum gibi birkaç darbe vardı ve yorgun görünüyordu ama... kalbi atıyordu, nabzı gibi.

Gözlerimiz buluştuğunda sigarası dudaklarında kaldı, gözbebekleri büyüdü. Saçlarım rüzgârda uçuşurken içimde korku kadar büyük bir özlem duygusu açığa çıktı. Deren elindeki sigarasını üstüne düşürdü ve bunu fark etmeden dışarıya çıktı, kaşları keskince çatılırken üzerime doğru birkaç adım attı. Durdu sonra, gözlerimin içine bakarak.

Dizlerimin güçlü titremesiyle mesafeyi tamamen kapattım. Karşısında durunca üzerindeki is ve sigara kokusunu aldım. Ceketi ve gömleği, altında da kumaş pantolonu vardı. Gömlek yakasını dağıtmıştı, belki de adamları döverken dağılmıştı. Netice de dört kişiyi birden döverken elbet onun da aldığı darbeler olmuştu. Gözlerine bakıyorken elimi kaldırıp göğüs kafesine koydum. Sertçe atan kalbi parmaklarımdan ruhuma akarken, Deren'in dudakları hırçın bir nefesle aralandı.

"Çelik yelek giymemişsin," diye fısıldadım, gözlerinin karanlığında... ya da kendi ışığımda.

"Yanımda olsaydın, giydirseydin," dedi.

Doğru, kızdım ona, terk ettim onu. Çünkü kızım için o yangına gireceğine benim için bir yangın çıkardı.

"Ben yanında yokum diye... Ölecek misin o zaman?" dedim ağlamamak için yanaklarım seğirirken.

"Hayatından çıkmamı istedin. Ha giderek ha ölerek... Ne fark eder," dedi, boğuk sesle.

Kalbindeki elime doğru bakıp ardından yüzümün etrafında uçuşan saçıma uzandı. Parmakları saç tutamlarımın arasından girip yaklaştığında, sesini haftalar sonra duymanın etkisiyle kalbim sıkıştı. Deren çekiliyormuş gibi bana bir adım daha yaklaşıp yüzünü avucundaki saçlarıma eğdi, koklarken gözlerini kapattı.

Kapanan gözlerine bakarken tüm duygularım savunmasızca yüzüme yansıdı. Ellerim gömleğini sımsıkı kavrarken, "Ne mi fark eder?" diye fısıldadım önce ve ardından bağırdım. "Ne mi fark eder! Benim için ne fark edeceğini biliyorsun! Benim gibi... kızı ölen birisi için... ne mi fark eder gerçekten Deren!"

Gözlerini açtığında bu kez içlerinde alevler vardı, bir aydan sonra ilk kez bakıyordum gözlerinin yangınına. Tuttuğu saçlarımı rüzgâra doğru bırakarak, "Ancak... öldüğümü sanmak getirdi seni bana," dedi. "Seni bana getirecek her şeyi gözümü kırpmadan yaparım. Ama seni benden götürecek hiçbir şey olamaz. Şimdi anladın mı?"

Konuşmasına bile gerek yoktu, gözlerine baktığımda görüyordum. Kızmaktan ve özlemekten burnum sızladı, kaşlarımı o kadar çattım ki alnımdaki deri kırıştı. Gömleğinden tutmuşken onu sarsıp bağırmaya başladım. "Bu da mı oyunun bir parçasıydı! Yaman'ı da sen mi dövdün? Burada... gelip seni almamı mı bekledin?"

Adamı sarsıyordum ama yerinden bile kıpırdamıyordu, yalnız benim bedenim onu ittirmek için kuvvet harcıyordu. Deren bileklerime, yumruklarıma bakıp, "Hayır," dedi. "Bu oyun değildi. Gerçekten kaçırılıyordum. Buna engel olmak için arabayı kazaya sürükledim, yaralanan adamları da sırasıyla dövdüm."

Uzandı, bunları söylerken ya dikkatimi dağıtmak ya da ellerimi daha fazla yormamam için bileklerimden tuttu. Ona vurmamı durdururken ellerime dokunduğuna inanamıyormuş gibi sertçe yutkundu. "Ben sana demedim mi bileklerin ince, ellerin ufak, vurma... incinirler? Demedim mi ha Karmen! Demedim mi!"

Aptal, öyle bir aptal ki... Bana bağırırken aslında ne kadar şefkatli baktığını, suratına bir ayna tutarak göstermek istiyordum ona. Yapma, dediği şeyi yapmaktan daha büyük zevk alacağım için onu sarsmaya devam edip, "Aptal!" diye bağırdım. "Bana oyun oynadın; abime suç attın, ortadan kayboldun! Sonra bir geri zekâlı gibi gerçekten kaçırıldın, dayak yedin..."

"Aynı zamanda onları dövdüm, birisini de öldürdüm," diyerek araya girdi. "Bunları da ekle. İtibarım için."

"Kes!" diye yüksek sesle elimi kalbine vurdum. Sıcaktı, oysa üşümüş olması gerekirdi. "Tüm bunları yapmamış gibi ellerin diyorsun! Ellerim... En son ne zaman tuttun ellerimi, hatırlıyor musun ki?"

"Sana yalvarırken!" diye bağırdı bileklerimi baş ve işaret parmakları arasında hapsederek. "Dizlerimin üstüne çöktüm, ellerinden tuttum! Çünkü senin, benim seni hiç bırakmayacağıma inancın vardı ama benim, senin beni asla bırakmayacağına karşı inancım yoktu! Yalvarırsam kalırsın sandım!"

Kalmadım.

"Ben bu ilişkiye senin kadar ait hissetmedim ya zaten," dedim, nefes nefese.

"Keşke hissetseydin," dedi, bileklerimi bırakarak.

"Keşke benim kızım da nefes alıyor, gözlerime bakıp gülümsüyor olsaydı," dedim dudaklarım çaresizce titrerken. "O zaman bu kadar mahvolmazdım belki yaptığınla."

Karina masum bir melek benim için, kullanılınca mahvoluyorum.

Senin bize şefkat göstermeni istedim. Bunu yapmanı değil.

Deren'in dudaklarından yüklü bir nefes çıktı ve gözleri bana hapsolurken, yanımdaki ufak hareketliliğin farkına vardım. Onun

takım elbiseli abim olduğunu anlaması zor olmadı. Salvador yanımdan geçtiği gibi Deren'e hücum etti, yanımda uçan yumruğunu gördüm ve yumruk Deren'in suratına bir çarpma sesiyle yerleşti. "Gelin bu orospu çocuğunu alın! Araba bagajına tıkın!" diyerek seslendi korumalara.

Deren, suratına aldığı darbe ile bir adım geriledi, avuçlarını suratına örtüp burnuna dokunurken gözleri eğlenceli bir parıltıyla abime döndü. "Selam. Gelemezsin, hapistesin sanıyordum."

Bunları duyunca Salvador'un gözlerinden alevler fışkırdı. "Biz de seni beklemiyorduk, öldün sanıyorduk."

Deren ellerini kanamış burnundan çekerek dudaklarına inen metalik kanı tükürdü abimin ayakkabısının önüne ve abim oraya bakarken, Deren bir daha sırıttı. "Size zahmet, şu leşleri temizler misiniz?"

Bu tarafa gelen Dante'de Deren'e öfke ile baktı, onu özlemedikleri aşikârdı. Salvador abim gözleri seğirirken, Enrica ile diğer bir koruma Deren'e yaklaştı. Onu, abimin istediği gibi uzaklaştırmaya çalıştıklarında, Deren kollarını onlardan çekip Enrica'yı süzdü. "Özledin mi beni piç?"

"Çok özledim," dedi Enrica.

Deren sırıtıp Enrica'yı elinin tersiyle itti, gözlerimin içine bakarak bana yürüdü. "Nil iyi mi?"

"Noahla çok iyi," dedim.

Gözlerinde ateş parladı, bunun hangi türden bir ateş olduğunu biliyordum. Beni tutup azarlamak, sonra da tüm yüzümü öpmek istiyordu. Yutkunurken adem elması kavislendi ve yaklaşıp karşımda dikildiğinde, kimseye göstermediği gözleriyle bakmaya devam etti bana. Bu kez o elini kaldırdı, parmaklarının tersini göğsüme yasladı. "Çelik yeleğini giymişsin."

Senin.

Ya da bizim.

Zaman aldı konuşması, çünkü o bana dokundu; kalbime. "Niye giydim sence? Seni ölecek kadar sevmediğim için mi?"

Kaşları bir hizaya gelene kadar çatıldı. "O kadar seviyor musun?"

"O kadardan bile fazla sevdiğimi biliyorsun."

Yanıma uzandım, Deren'in gözlerinde bir umut görünürken Enrica'nın ceketinden aldığım mendili yaklaşarak onun burnuna yasladım. "Tut, bastır," dedim ve o mendili kan akan burnuna bastırırken, gerileyip arkamı döndüm. Deren arkamdan bir adım geldi,

sonra Salvador tuttu onu. Onun bakış açısından çıkınca tüm rahatlığım yüzüme yandısı, aracıma gidip şoför koltuğuma oturunca gözlerimi yumup arkama yaslandım.

Canı yanmış ama... neyse ki onu öldürecek kadar değil.

"Tanrı'm... Ya bir şey olsaydı..."

Yüzümü direksiyona gömdüm, bir dakika kadar duygularımın sakinleşmesini bekledim. Sonra tekrar camdan dışarıya baktım, Deren ile Salvador'un karşılıklı, sertçe konuştuğunu duydum. Dante bir sigara içip aralıklarla müdahale oluyordu. Hepsi de bunun bir sefer de konuşulup çözülecek bir durum olmadığını fark etmiş olmalı ki, Salvador konuşmayı kesti. Arabaya yürürlerken Deren benim aracıma baktı, buraya ilerlemeye çalıştı ama Dante onun ceketinin arkasından tutup çekiştirdi. Deren asabi şekilde onun elini iterek abilerimin arabasına yürüdü.

Korumalar da araçlara yerleştiğinde buz tutmuş ellerimi nefesimle ısıtıp ardından direksiyonu çalıştırdım. Gaza yüklendim ve abilerimin, Deren'in olduğu aracın yanından geçerken camımdan baktım. Deren'de camdan bakıyordu ve arabalar aynı hizaya geldiğinde gözlerimiz birbirini buldu. Ona kızgınca baktığımda, parmağını alt dudağında dolaştırarak gözlerini kıstı.

Dudaklarımı kıpırdatarak *geri zekâlı,* dedim.

Frene basıp yanlarından geçerken, "Aşkım diyecektin sanırım?" diye bağırdı. Böylelikle duyduğunu anladım; ona koşarken aşkım diye bağırdımı.

Aynalardan arkaya baktım. Abilerimin aracı hemen dört metre kadar gerimdeydi. Diğer korumaların bir kısmı olay yerinde kalmıştı, ölü adamı gömüp yaralı olanları tutsak edeceklerdi. Deren'i kimin kaçırdığını henüz öğrenmemiştim ama çok yakında açığa çıkardı.

O yaptırmış olabilir miydi?

Arabayı son hızda kullandım. Karanlıkta yollar ıssız ve müsaitti. Araziye yaklaşırken Nil'in babasını gördüğünde yaşayacağı sevinci düşündüm. O Deren'se, onu görmenin ne kadar sevinçli olabileceğini çok iyi biliyordum. Ve o Deren. Deren... Sahi adının anlamı neydi acaba?

Araziden girerken Deren'i tekrar görmeme kaç dakika kaldığını düşünüyordum. Arabayı malikanenin önüne bıraktım. Koruma almak

için yaklaşırken de hızlı yürüyerek basamakları çıktım. Kapı, ben daha yaklaşmadan açıldı. Noah, kucağında Nil ile bana bakıyordu.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Noah.

Nil ona gülümseyip bana döndü. "Ya Noyah konuşmayı bilmiyoy Kaymen, ona adımı öğretiyordum."

Anlaşamadıkları halde birbirlerine gülümsemelerine baktım ve Nil diğer arabaları görünce dikkati dağıldı. Deren'e tekrar bakmadan önce Nil'in gözlerini izledim. Ve bakışları pasparlak olduğunda anladım babasını gördüğünü. Önce şaşırdı, sonra bir çığlık attı ve Noah'ı unuttu, inmek için kollarını sallamaya başladı. "Babacığım! Aşkım!"

Noah, onun sevincini görünce gülümsedi. Bugünlerde yalnız Nil ile beraberken gülümsediğini görüyordum. Onu yere bıraktığında Nil heyecanla basamakları indi, ben aşkla onu izlerken babasına koştu. Deren araçtan inmiş, tüm yüzüne yansıyan şekilde Nil'in koşuşuna gülümsüyordu. Ona doğru ilerleyip tek dizinin üstünde eğildi ve Nil kollarının arasına girdiğinde, çekip göğsüne sıkıca bastırdı. "Bitanem, sevgilim, güzel kızım!"

Salvador ve Dante'de inmiş, onlara bakarken, Nil bütün etrafta çınlayan neşeli sesiyle, "Ya baba oyun oynuyoyduk, yarın döneceğim dedin, dönmedin," dedi. "Ben rolümü çok güzel oynadım, Kaymen'e dedim ki babam yok, bulsana..." kıkırdaya kıkırdaya gülüp Deren'in yüzünü tuttu, yanaklarından sırasıyla, seslice öptü. "Bulmuş seni geyçekten. Öpeceğim onu."

Salvador ile Dante hiçbir şey anlamadan Nil'in sevimliliğine dudak kıvırırken, Deren duymadığıma baktı ve duyduğumu görüp tekrar Nil'e döndü. "Hani sır olacaktı bunlar Nil'im? Tırtılım?"

"Baba bunlay zaten hiçbir şey anlamıyor ki," dedi Nil, Salvador ile Dante'yi gösterip eğlenerek.

Deren onu kucağına alıp yerden doğruldu. "Karmen anlıyor."

"Hii!" Nil başını arkaya çevirip elini ağzına kapatırken bana suçlulukla baktı. "Kaymen niye bizi dinliyorsun?"

Ona gülümsedim ve babasıyla beraber buraya yürümeye başladıklarında Nil tekrar Deren'e döndü. İlgisini ona verip parmaklarıyla yüzüne dokundu. "Yine yüzüne bir şeyley olmuş babam. Acıyoy mu? Öpim biy tane." Nil Deren'i yüzündeki izlerken öpüp sıkıca boynuna tutundu. "Kim vuydu sana?"

"Sen bir de karşı tarafı gör Nil, süzgece çevirdim hepsini," dedi Deren, ona göz kırparak.

"Süzgeç ne?"

Deren gözlerini bana kaldırınca gözlerindeki alevlere hapsolmaktan korkup hızla arkamı döndüm. Noah benimle beraber eve girip, "Sanırım ailecek buraya yerleşecekler," diyerek tespitte bulundu.

"Nil ile eğleniyor gibiydin."

"Nil'i bırakıp gidebilir."

En yakınımda olduğu için merdivene yöneldim ve ilk basamağa kadar çıktım. Dönüp bakınca da Deren'in Nil ile eve girdiğini gördüm, bakışları üzerimden hiç çekilmiyordu. Yaralı yüzüne karşı hassaslaştım, ona vuran ellerin hiddetinden nefret ettim. Önüme tekrar döndüm ve Noah'ın katından asansöre bindim, en üst katta çıkıp doğrudan Karina'mın yanına gittim. Odaya girer girmez çantamı kenara atıp kızıma baktım, yorgunlukla gülümseyip dudaklarımı ısırdım. "Deren'i soracak olursan eğer... merak etme, iyi. Aşağıda, Nil ile."

Yüzümü buruşturarak öpmek için kızımın yanına gittim. Güzel yüzüne hırçın bir üzüntüyle bakıp her iki yanağından öptüm. "Çok korkuttu beni, bir şey oldu sandım ona. Yine oyun olsaydı çok kızardım ama gerçekten kaçırılmış! Kimin kaçırdığını bulacağım. Geç olmadan bulmalıyım, yoksa ikinci kez deneyebilirler."

Acaba... Mark seni kaçırtmayı kaç kez denedi Karina'm?

Hiç hissettin mi? Anladın mı bir şeyleri.

Ben anlamadım.

Parmağımı kirpiklerine dokundurdum, bu gözlere bakmanın özlemiyle içimi çekerken de kapının aralandığını duydum. Işık sızdı ve Deren, kucağında Nil ile içeriye bir adım attı. Karina'mın elini tutmaya devam ederek doğruldum ve Nil babasının boynunda esneyip gülümserken, Deren gözlerimin içine baktı.

"Uyanmıştır diye umut etmiştim," dedi Karina için.

"Bir kez bile uyanmadı."

Karina'ya döndü, ona bakarken Nil'i daha sıkı kucakladı. Çenesi gergin ama gözleri merhametli, sıcak bakıyordu. Onu haftalar önce bıraktığım gibiydi. Güçlü ve sertti. Her zaman işe hazırmış gibi görünürdü, silahı ceketinin altındaydı. Onu ilk tanıdığımda Nil'in

olduğu eve silah bile sokmuyordu ama hayatı düzensizleşmişti, silahını bırakamıyordu.

"Uyanması için her şeyi yaparım. Keşke onu iyileştirecek doktoru bulsam," dedi, bunu kalpten istediği anlaşılıyordu.

"Bir doktorla görüşüyoruz."

Bana tekrar dönünce, "Ne zaman döndün?" diye sordu. Gözlerinde hem kırgınlık, hem de rahatlama vardı. "Salvador tutuklanınca mı?"

Nil'in esnemesi bir daha dikkatimi çekti. Babasına sıkıca dolanmış, esnerken bir şeyler mırıldanıyordu. Deren çenesini onun saçına yaslarken, "Hayır," diye cevap verdim. "Dönmedim, çünkü hiç gitmedim. O gün helikopterler boş kalktı, sen gittiğimi zannet diye."

Deren'in bakışları boşluğa gömüldü, bir an neredeyse Nil'i bile düşüreceğini sandım. Ancak yarım dakika sonra gözlerini kırpıştırmaya başlayarak başını önüne eğdi, kafasını iki yana sallarken inanamıyor gibi alaycı gülüş attı. Gözleri birkaç saniye sonra benimkilerle birleştiğinde de yalnızca kin vardı.

"İlişkimizin yarısında senin peşinde koştum, seni bulmak için çabaladım, seni affetmek için çabaladım, seni güvende ve huzurlu tutmak için çabaladım, kızını bulmak için çabaladım..." her bir kelimeyi dudakları arasından, sert bir fısıltıyla ve İtalyanca söylüyordu. "İlişkimizin yarısında beni kandırdın, bana kaba davrandın, peşinde koştuğum her defasında uzaklaştın. Tek bir hatama tahammül edemedin, beni affetmek için çabalamak yerine bana tekrar oyun oynadın. Ben birlikte olmamız için elimden gelen her şeyi yaptım, sen ise birlikte olmamamız için..." bir adım geriye çıktı. "Ben aşkım için gururumdan vazgeçiyorum, sen gururun için aşkından."

Ben demedim, o kendi rızasıyla gitmeye karar verdi. Karina'ya, sanki son kez bakıyormuş gibi bakıp arkasını döndüğünde o ya da kendimi bir uçuruma doğru yürüyormuş gibi hissettim. İçimde, tarifi ancak böyle yapılabilen bir panik oluştu. Arkasından baktım. Koridorda sert adım sesleri çınlayınca, gitmesini defalarca kez istememe rağmen durdurma güdüsü oluştu. Kirpiklerim telaşla hareket ederken, Karina'nın loş odasında bir adım ileriye çıktım. Fakat ikinci kez yürüyemedim.

Bir meleğin düşüşünden sonraki ilk kalkışını hissettim.

Kalbim... Kalbim Karina'mın parmakları parmaklarımın etrafına sarıldı ve beni tutup, kalmam için durdurdu.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

O kadar heyecanlandım ki bu bölüm sonunu yazarken... Siz de aynı heyecanı hissettiniz mi?

Önümüzdeki bölüm çok fazla güzel sahne yazmayı planlıyorum, umarım siz de okurken çok beğeneceksiniz. Bu bölümle ilgili duygu ve düşüncelerinizi derhal yazın, her birini okuyayım.

Bölümü bir emoji ile anlatalım mı?

Bu arada özel bölüm yazmamı istediğiniz çift hangisi??

Çok öpüyorum. Kalplerce. ♥♥♥

46. ❝Küçük Savaşçı.❞

Kıraç, Yıkık.
Sezen Aksu, Bu Gece.

Merhaba canımın içleri<333

Burada mıyız?? Sayalım. 1.

Son bölümden sonra ne kadar heyecanlı olduğunuzu biliyorum, o yüzden derhal geçin bölüme ve keyifle okuyun. Heyecanınızı benim de hissetmem için de yorumlarınızı eksik etmeyin. ♡ Ayrıca rica etsem daha fazla kişi oy verebilir mi? Mutlu olurum.

Deren & Karmen.

🦋

46. ❝KÜÇÜK SAVAŞÇI.❞

Kalbim hareket etti ama göğsümün içinde değil, parmaklarımın arasında.

Kendiminkinden başka bir kalbe ilk kez Karina doğduğunda bağlanmıştım. Doğduğunda kendiminkinden başka bir kalpti, sonra benim kalbim oldu. Ve onu kaybettiğimde o kalbim durdu, dondu; Karina bir daha yerini hatırlayıp bana dönene kadar.

Her şey o saniye, tek bir an ikimiz arasında olmuştu ama bana yüksekten atılan bir çığlığı duymuşum gibi gelmişti. Hissettiğim hareketten sonraki şok etkisini, ancak saniyeler ardından üstümden atıp kızıma doğru döndüm. Hareket ettiği, aynı zamanda uyandığı anlamına gelecek sandığım için dehşet içinde yüzüne, gözlerine baktım.

Gözleri kapalıydı.

Yüzü hareket etmiyordu.

Dudağım arasından neden attığını bilmediğim bir çığlık kopardım ve ardından birleşmiş ellerimize baktım. Onun ellini dakikalardır tutan bendim ama parmaklarını kavramamıştım, o az önce kendisi yapmıştı. Parmağımın kenarından yumuşacık şekilde kaymıştı, ilk kez hareket etmişti.

"Ka... Karina?" diye seslendim az önce attığım sevinç çığlığından sonra ve eline dikkatle bakıp kekeledim. "Ka... Karina, uyandın mı?

Beni duyuyor musun aşkım?" İtalyanca konuştum. "Annen burada, sesimi alıyor musun?"

Gözlerini açmıyordu, dakikalar önceki gibiydi ama... ben hissetmiştim. Beni tutmuştu, belki annesi olduğumu anlamıştı. Eli tekrardan hareket etmiyordu, az önceki saniyelik hareketle sınırlı kalmıştı. Fakat... haftalar sonra, hatta belki de uykuya daldığı aylar sonra ilk kez kıpırdamıştı.

Gözlerimden bir anda delicesine yaşlar dökülmeye başladığında, "Karina!" diye aynı sevinç çığlığını atıp yüzüne eğildim. Titreyen elimle yanağına dokunup kirpiklerini, dudaklarını heyecanla izledim. "Annene dönüyor musun yoksa? Bebeğim, uyandın mı? Korkuyorsan eğer... güvendesin, n'olursun aç gözlerini!"

Sevinçle karışık acı hatıralar yanaklarımdan kayarken, gözlerim bir daha kapıyı buldu. Asansör çalışmış, Deren inmiş olmalıydı. Karina hareket etmişti, öğrenmesi lazımdı. Gidemezdi, şu an olamazdı.

Tekrar kızıma bakıp heyecanla, "Bekle, hemen geliyorum!" dedim ve bir daha hayretle ellerimize baktım. Küçücük parmaklarıyla annesini tutmuştu, demek savaşmaya devam ediyordu. "Deren'e, Nil'e, amcalarına söyleyip hemen geliyorum..."

Böyle söylememe rağmen bir daha dokunur diye bırakamadım elini, eğilip parmağından öptüm. Ayrılınca heyecanla kapıya koştum, asansörü beklemeden merdivenlerden inerken, "Deren!" diye bağırdım. "Deren! Nil! Abi!"

Nasıl bu kadar çok ağlamaya başladığımı anlayamıyordum ama gözlerimin önünü görmek zordu. Basamaklarda takılıp korkuluğa tutundum, aşağıdan sesleri duyarken son kata doğru indim. Saçlarımı hızlıca yüzümden çekip başımı kaldırdım ve evin içerisini görünce, Deren'in Nil ile çıkışa yürüdüğünü fark ettim. Seslerimi duymuş olmalı ki, bu tarafa bakıyordu. Dante ile Salvador'da buraya yaklaşmış, endişeyle izliyordu.

"Gitmeyeyim diye mi geliyorsun?" dedi Deren, koşuşumu kendiyle anlamlandırarak.

Gülerek başımı salladım. "Karina," dedim tek nefeste.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu, korkuyla merdivene yaklaşarak.

Ortasında durduğum merdiven basamağından ona ve abilerime baktım ve Dante Deren'e göz devirip homurdandı. "Bir şey olsa güler mi?"

Deren bana yoğunlaştığı için ona cevap vermedi ve Sara'da sesleri duymuş olmalı ki, mutfaktan çıktı. Gülüşümü durduramadan ellerimi ağzıma kapattım ve mutlu olmuş sesimle, "Hareket etti!" dedim. "Elimi tuttu, parmakları kıpırdadı!"

Abilerim şok oldu ve Deren, Nil'i şaşkınlıkla kucağından düşürürken, "Uyandı mı?" diye sordu.

"Ağğ!"

Nil, bacaklarının üstüne düşünce uykusundan bağırarak uyandı ve Deren onun sesiyle irkilip ne yaptığını fark etti. Derhal birkaç basamağı endişeyle indim ve Deren eğilip korkuyla, kocaman açtığı kara gözleriyle ona bakarken, "İyi misin Nil?" diye sordu.

Abilerim şokla olanı biteni izlerken, Nil n'olduğunu anlamamış şekilde doğrulmaya çalıştı. "N'apıyoysun baba ya! Beni yeye attın! Dizim kırıldı!"

Deren ona mahcubiyetle bakıp hemen kucağına tekrar aldı, ellerini vücudunda dolandırdı. "Bebeğim, benim heyecandan elim ayağım boşaldı bir an..." Nil ile beraber tekrar doğruldu. "Karmen'i duydun mu? Karina uyanmış!"

"Ne?" dedi Nil, uykusundan eser kalmadan. Gözlerini kocaman açarak bu tarafa döndü. "Uyandı mı? Konuştu mu yoksa?"

Nil'in ciddi bir düşüş yaşamadığını ve iyi olduğunu anlayınca gülmeye başladım. Abilerim derhal yanıma gelirken, "Gözlerini açmadı ama elimi tuttu, hissettim," dedim.

Nil bir anda bana kızdı. "Ben sana söylemiştim! Benim de elimi tutmuştu ama siz inanmadınız!"

Ah, evet, hatırlıyordum. Belki de o da gerçekti, Karina ilk kez Nil'e dokunmuştu. Bu, sürekli olarak tepki verdiği, bizi duyduğu anlamına mı gelirdi?

"Emin misin?" diyerek hızla yanımdan koşarak geçti Salvador. "Gözlerini açmadı, peki konuştu mu? Kahretsin! Keşke orada olsaydım."

Dante'de abimin arkasından koşup üst kata ilerlerken, "Doktoru arıyorum," dedi.

Ben de heyecanla önüme döndüm ve Nil'in babasının kollarından inmeye çalıştığını gördüm. Deren az önce gidiyordu ama şimdi gitmesini istemiyordum, kalması lazımdı. Onun da Karina'yı görmesini istiyordum. Nil, "Kayina'nın yanına gideceğim," dediğinde, Deren kara

gözlerini bana doğru çevirdi. Heyecanı yüzünden okunuyordu, ne yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Gelsene," diye fısıldadım panikle.

"Gidiyordum," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ gitmek mi istiyorsun?"

"Kalmamı mı istiyorsun?"

"Belli olmuyor mu, aptal!"

Kaşlarını çattı ama kara gözleri ışığını geri kazanmıştı. Nil nihayet yere inip, "Aptal," dedi ve koşa koşa merdivene geldi, abilerimin arkasından yukarıya çıkmaya başladı.

"Kızım bu evden bir mafya olarak çıkarsa bozuşuruz," diyerek yanıma geldi.

Kızımın bana geri döndüğü o saniyelerde o kadar mutluydum ki, bu söylediğine güldüm. Ona, "Ne dilediğine dikkat et," diyerek arkamı döndüm ve Deren peşimden gelirken heyecanla koştum.

Sara arkamızdan seslendi. "Efendim, sizin için çok mutlu oldum!"

"Sen de gelebilirsin Sara."

En üst kata kadar koştum, kata geldiğimde Noah'ın ve Angel'ın da buraya çıktığını gördüm. Abilerim haber vermiş olabilirdi. Ben, bir adım arkamdaki Derenle odaya girerken, önümdeki Nil'de koşarak Karina'ya yaklaştı. Yatağın etrafına merakla dizilmiş olan abilerimi kenara itip aralarından geçti. "Bir çekilin de aykadaşıma bakayım ya."

Deren, kızının heyecanına hafifçe güldü ve abilerim Nil'e bakıp tekrar Karina'ya döndü. Çok sessizlerdi, bir hareket bekledikleri açıktı. Hemşireydim, bu gelişmeyle ilgili birkaç tahminim vardı ama doktorun kontrol etmesi daha sağlıklı olacaktı. Deren'de, kızının açtığı aralıktan geçip Karina'ya yakından bakarken, "Bir çekilin de kızımıza bakalım," dedi Nil gibi.

Noah, Dante ve Salvador ona doğru sertçe bakıp yatağa döndüklerinde, ben de kızıma yaklaştım. Angel yatağın kenarına oturmuş, sanırım tekrar bir tepki görmek için elini tutmuştu. Bana bakıp, "Çok sevindim," dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bu, uyanacağı anlamına mı gelecek Karmen?"

Salvador arkasından yaklaşıp yengemin kafasından öptü ve Angel ile beraber kızımın elini tuttu. "Bir Russo asla pes etmez. Karina bunun en açık örneği."

Noah heyecanlı şekilde, "Tedaviye tepki vermiş olabilir," dedi.

"Ne tedavisi?" dedi Deren, kafasını ona çevirip.

Dante, "İsveçli bir doktor Karina'da bir tedavi uyguluyor," dedi. "Sonuç vermesini bekliyorduk, tedavi işe yaramış olmalı."

"Haberim yoktu," dedi Deren, bana doğru bakıp. Yanak kasları seğirmişti, belki de İsveç'e gitmediğimi hatırladığı için.

"Haberinin olmasını istemediğimiz için seni gönderdik zaten," dedi Salvador ve Deren'in bakışları onu buldu. Kinliydi, çünkü İsveç'e gittiğim yalanını kendisine o söylemişti.

"Kayina, yoksa sen uyandın oyun mu oynuyorsun?" dedi Nil, kızıma doğru eğilip. "Ben de bazen babamı böyle kandırıyoyum. Bana söyleyebiliysin, kimseye anlatmam."

Yanaklarımı, gözlerimi silerek koltuğa doğru oturdum. Nil hemen önümdeydi, Deren ise ayakta, yanımda. Tekrar bana dokunması için Karina'nın elini tuttum. "Lütfen bir daha yap, herkes görsün. Yaptın, o kadar güçlüsün ki hâlâ savaşıyorsun Karina. Seni koruyacağım, n'olursun bana güven ve aç gözlerini."

Bu dünyadan korktuğu için gözlerini açmaya cesaret edemiyor muydu?

Bir küçük hareket daha beklerken ellerine, dudaklarına, kirpiklerine, nefes alışverişine bile baktım. Odadaki herkes de benim gibi sessiz kalıp onu izledi ve sonra Deren, "Sana güveniyor," diye fısıldadı, Türkçe.

"Tabii ki güvenmiyor, artık benim yanımda güvende hissetmiyor," dedim, söylemesi, tekrar yaşaması kadar zordu. "Onu koruyamadım."

Deren'in iç çekişini hissettim. Sonra bana doğru eğildi. Kolunu, oturduğum koltuğun kenarına koyup kulağıma konuştu. "Senin ihtiyacın yok ama ben korumak istedim. Seni de, onu da."

Başımı hafifçe soluma çevirip baktım.

Bana alçalmıştı, yakındı. Hatta haftaların ardından ilk kez böyle yakındı. Gözlerime oturan öfke ve mutluluk gözyaşlarına bakarken güçlükle yutkundu. "Artık istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedim.

"Sen istemiyorsun," dedi gözlerimden ayrılmadan.

Alnım kırıştı ve aramızdaki her şeyin batış öyküsünü ona anlatmak istedim. Eminim o durumda onun da bana anlatacak bir öyküsü olurdu; her şeyi en başından benim batırdığımla ilgili bir öykü.

"Kaymen, Kayina'nın babası nerede?" diye dikkatimi çeken Nil ile beraber önüme döndüm ve Deren'de doğruldu. Kolu hâlâ koltuğun kenarındaydı, dirseğime değiyordu. "Kayina onu bekliyordur belki."

Kendisi öyle olduğu için Karina'nın da öyle olabileceğini zannediyordu. Fakat babasını aramam konusunda haklıydı. Bilmesi gerekiyordu. Hâlâ üstümde duran ceketimden telefonumu çıkartırken, "Dost musun düşman mısın kızım?" diye homurdandı Deren, Nil'e.

"Dostum ben," dedi Nil, esneyip Karina'nın saçlarını düzeltirken.

Deren gözlerini bana çevirirken, abilerimin Karina'ya biraz daha yaklaştığını gördüm. Noah eğilip onu öptü. Telefon rehberimden bulup Carlos'u aradım ve telefon açıldığında, "Sana harika bir haberim var!" dedim istemsiz yüksek sesle.

Carlos, sesimi uzun zamandır hiç böyle duymadığı için afalladı. "Karina mı?" diye sordu anlayarak.

"Hareket etti," dedim Deren, ayağıyla yerde ritim tutarken. Onunla ilgili detayların gözüme çarpmasına engel olamıyordum. "Elimi tuttu, birkaç saniyeydi ama gerçekten oldu!"

Söylediklerim Carlos'un cevabını geciktirdi. Olduğu ortamdan gelen birkaç sesi duydum ve ardından, "Gözlerini açtı mı?" diye sordu.

"Maalesef," dedim, Karina ile Nil'e bakıp. "Ama o da olacak bence."

"Oraya geliyorum," dedi Carlos ve arkadan bir takım sesler geldi, araba hazırlamaları yönünde direktif verdi. "Siktir! Keşke orada olup bunu görseydim."

Güldüm. "Kamera kayıt alıyor, görebilirsin."

Carlos'ta güldü. "Sesin mutlu."

"Kızım elimi tutu, beni hayatta daha fazla hiçbir şey mutlu edemezdi."

Onun konuşmasına eşlik eden kapı sesleri duydum. "Beni de." Sesinde gerçekten mutluluğu alıyordum. "Bu yüzden istedim beraber yaşamayı, bunlardan mahrum kalmamak için."

Deren'in keskin bakışlarını hissedip ufak bir an baktım. Parmağını bileğindeki saate vurarak dudaklarını kıpırdattı. "İki dakika oldu, neyini anlamadı!"

Ona düz düz bakıp Carlos'a cevap verdim. "Bunları konuşmanın zamanı değil. Hadi, gel sen."

"Ben gelmeden bir daha olursa hemen ara beni."

Onaylayarak telefonu kapattım. Deren kısık bir sesle, "Neyi konuşmanın zamanı değil?" diye sordu.

Onunla şu anda Carlos'u konuşmak istemiyordum. Önceliğim kızımdı, bizdik. Neyse ki Nil bir daha araya girip, "Geliyor mu babası?" diye sordu.

Deren ona kızar gibi baksa da gözlerinin içi Nil'e döndüğü an otomatikman yumuşuyordu. "N'apacaksın elin adamını kızım!"

"Kayina için diyorum baba!"

"Başka bir şey diyemezsin zaten hanfendi!" Deren ona parmağını sallayınca, Nil yanaklarını şişirip ofladı ve Deren salladığı parmağıyla bana döndü. "Sadece Karina için. Sadece."

Hâlâ kızımın elimi tuttuğu düşüncesi içinde o kadar mutluydum ki, Deren'e hiçbir aksilik yapmadan başımı salladım. Üstelik bunu yaparken uzanıp parmağını tuttum, ona dokunmanın hisleriyle heyecanlanarak elini indirdim. "Elbette sadece Karina için."

Noah Karina'nın yanından doğrulup bize döndü ve aramızdan geçerken dokunan ellerimizi iki yana ayırıp öyle geçti. Kapıya yaklaşarak, "Babama haber vereyim," dedi.

Babacığım o kadar çok sevinirdi ki, hayal edebiliyordum. Parmak uçlarımda hafifçe yükselip gülerken, tekrar kızıma dönüp koltukta kıpraştım. Angel ile Salvador bana döndüler. İkisi de biraz gülümsüyordu. "Şimdi bile çılgına döndün," dedi Salvador. "Karina gözlerini açtığında dünyanın en mutlu kadını olacaksın galiba."

Kıkırdadım. "Hıhı!"

Çıkardığım sesle beraber Nil başını kaldırıp baktı. "Kaymen, sen gülebiliyorsun," dedi hayretle.

Ah, o kadar az gülüyordum ki, daha önce güldüğümü gördüyse de unutmuştu demek. Söylediğine de kıkırdadığımda Nil babasına döndü. "Kaymen gülüyormuş baba."

Deren bana bakınca, yani kalbimi görünce ona da gülümsedim. "Evet," dedi Deren ona. "Çok güzel güldüğü için az gülüyor, insanlara kalp krizi geçirtmemek için. Çok düşünceli."

Nil, kaşlarını kaldırıp babası ile bana dikkatle baktı ve ben kendimi Deren'in daha yakınında hayal ederken, Dante Karina'yı öpüp doğruldu. Konuşulan Türkçe kelimeleri anlamadan, "Babamı buraya getirelim," diyerek koridora çıktı. "Karina'yı görmeyi çok istiyordu."

O koridora çıktığında Deren onu huysuz bakışlarıyla süzdü ve abim iki adım atamadan durdu. Ne için durduğunu anlamadan kapıya yaklaşıp koridora bakınca Yaman'ın, Sara yardımıyla buraya yürüdüğünü gördüm. Ah tabi, Yaman! Buradaydı, nefes nefese yaşadığımız şeyler yüzünden unutmuştum onu. Deren'de dışarıya doğru baktı ve Yaman'ı görünce sıkı bir küfür savurup koridorda ilerledi. "Buradasın!"

Yaman'da Deren'i görünce rahatlamış bir nefes verdi. "Ölmemişsin!"

"Dur lan, ne ölmesi!"

Deren onlara ilerlerken, Dante'de Yaman'a sertçe baktı ve Sara Yaman'ın ağırlığını Deren'e verip gömleğini düzeltirken, kaçamak şekilde Dante'ye baktı. "Merdivenden çıkmaya çalıştığını görünce yardımcı oldum."

"Sürünseydi," dedi Dante.

Sara hafifçe kaş çatarak kapıya yaklaştı ve kafasını çekingen çekingen şekilde içeriye uzattı. "Karina nasıl efendim?"

"Bir daha hareket etmedi," dedim, bu cümleyi bir daha kurmamayı hayal ederek. "Ama elimi tutmuştu Sara, gerçekten."

Sara mutlu olmuş şekilde gülümsedi. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Ona gülümserken Deren ile Yaman'a baktım. Kısık sesle konuşuyorlardı. Hâlâ beraber olmaları garipti, çünkü ben gerçekleri Yaman sayesinde öğrenmiştim ve Deren'de bunu anlamış olmalıydı. Neyse, bununla ilgilenemezdim şimdi. Yaman'ın Deren'e, "Benim sayemde Karmen'e kavuştun," dediğini duydum. "Seni hemen bulmuş. Bu Rossolar'a sayıp sövüyoruz ama bayağı ta..."

Yaman başını kaldırıp bana bakarken sustu ve Deren'de onu tutarken gözlerinin ucuyla beni izledi. "Korktu mu benim için?" diye sordu Yaman'a.

Bakışlarımı kaçırdım. "Çok," dedi Yaman, bir bana, bir ona bakarak. "Aklı çıktı, bana pansuman yaparken elleri titriyordu."

Muhtemelen Deren'in memnun ifadesini birazdan görebilirdim ama bunu gönüllü kaçırdım. Aklım kaldığı için odaya dönüp kızıma yaklaştım. Koltuğa oturup onunla ilgilenirken koridordaki seslerini hâlâ duyuyordum.

"Bu halde neden yukarıya çıktın?" diye sordu Deren ona.

"Geldiğini öğrenince seni merak ettim," dedi Yaman. Sesi çok bitkindi.

Deren'de ona, "Aklım sendeydi, buraya vardığından emin olamamıştım," dedi.

"Sen benden daha az dayak yemişsin," dedi Yaman'da karşılık olarak.

"Ee bir zahmet! Ben hem senden güçlüyüm, hem de benim korumamsın, beni korumak için dayak yemek en asli görevin."

Belli ki atışacaklardı, bu yüzden dinlemeyi kestim ve Salvador'un da dik dik onlara baktığını gördüm. Konuştuklarını anlamamaktan gıcık oluyordu. "Bu adam," derken Deren'den bahsediyordu. "Yüzüme karşı beni öldürme planlarından bahsetse asla anlamayacağım. Ve böyle bir adam korumamız."

Bunu yeni fark etmiş olmasına gülmek istedim. Doğrusu şu an her şeye gülebilirdim.

"Bahsetmedim ama bundan sonra yapabilirim," dediğini duydum Deren'in, üstelik İtalyanca.

Salvador abim homurdandı. "Üstelik onun her dediğimi anlaması daha sinir bozucu."

Gözlerimi ikisi arasında gezdirdim. Deren'in abime olan öfkesinin sebebi çok açıktı ama anlamıyorum, Yaman'a neden ayrıldığımız için öfke duymuyordu?

Umarım ona aşık olmamıştır...

"Karina'yı yorduk gibi hissediyorum," diyen yengemle beraber kızıma ve ona döndüm. Yatağın kenarından doğrulup bana baktı. "Siz yalnız kalın, biz inelim."

Her zaman o kadar tatlı ve anlayışlıydı ki, umarım hayalini kurduğu her şey onun olurdu.

Bir bebek... mesela.

Salvador Karina'ya daha da yaklaşınca Nil ona başını kaldırıp gülümsedi, bunun karşılığında da Salvador onun başını okşadı.

"Kafam çok kayışıyor ya," dedi sonra da tırtılım. Muhtemelen abilerimin hangisini daha çok seveceği konusunda kafası karışıyor olabilirdi...

Abim eğilip Karina'yı da öptü, saçlarını düzeltip doğruldu. Yanıma gelip beni de öptüğünde kirli sakalları yanağımı gıdıkladı. "Kızın sana

güveniyor, seni seviyor. Seni sevdiği için sana geri dönmek istediği için çabalıyor, bunu anlamıyor musun?"

Etrafımdaki herkes mantığımın söylediğinin aksini söylüyordu. İnanmayı, anlamayı çok isterdim ama kendimi suçladığım bir hayata mahkumdum, onlar da bunu anlamıyordu.

"Anla," dedi abim alnımdan öperek.

Yengemle beraber odadan çıktıklarında Dante'de içeriye, Karina'ya bir daha umutla bakıp sonra koridora döndü. Yanlarından geçerken Deren ile Yaman'a kaş çattı, Sara'da abimin arkasından yürüdü.

Kızımın elini okşarken, Nil bir daha esneyerek yanıma yürüdü. Kafasını koluma yasladı. "Sen bana yoyulmuş dedin ama Kayina hasta değil mi?"

Evet, Nil'de artık onun sadece yorgun olduğuna inanmıyordu. "Evet," dedim bir diğer elimle de Nil'in başını okşayıp. "Hasta oldu. Birisi... ona kötü davrandı, Karina'da incindi. Ama ben iyileşeceğine inanıyorum."

"Kimmiş o ya?" dedi Nil, beklediğim gibi. "Kayina'ya kimse kötü davranamaz! Hem... babam da döver onu."

Deren ile Yaman'ın arkamızda bizi dinlediğini biliyordum, sessizleşmelerinden anlamıştım. Nil'e, "Evet, bir daha kimse ona kötü davranamayacak," dedim.

"Buldum!" dedi Nil, kafasını coşkuyla kaldırarak. "Sen benim dadımsın, babam senin koyuman, ben de... Nil'in koyuması olurum!"

Bu fikire bayılmış gibi kendi kendine ellerini çırpmasına gülümsedim ve o sırada asansör sesini duydum. Kafamı çevirip baktım, Deren ve Yaman'da gelene bakıyordu. Birazdan İsveçli doktor bakış açıma girdi, yanında Noah vardı. Deren adamı incelerken, ben de koltuktan kalktım. Doktorla el sıkışırken heyecanlı şekilde sıralamaya başladım. "Doktor Bey, bir anda oldu! Karina'nın yanındaydım, elini tutuyordum. Sonra o gidince... odadan çıkmak üzereydim, Karina'nın elini bırakacaktım ama bir anda onun parmakları hareket etti! Çok kısa sürdü ama olduğuna eminim."

Doktor heyecanımdan dolayı sanırım tebessüm edip Karina'ya yaklaştı. Biraz eğilip cihazlara, vücuduna bağlı kablolara baktı. "Başka bir hareketlilik olmadı ama değil mi?"

"Olmadı ama bu oldu." Elimi uzattım. "Parmaklarımı sıktı, beni tutuşu o kadar tatlıydı ki..."

"Şöyle ki, bunun gerçekleşmesinin iki sebebi olabilir," dedi, doktor. Karina'nın elini tutup parmaklarını inceledi. "Ya tedaviye yanıt veriyor ya da beyninden bağımsız bir vücut kasılması."

"Hayır, bilinçliydi," dedim hemen. "Tuttu, kalmamı istiyor gibiydi. Belki de varlığımı hissetti."

"Benim de temennim tedaviye tepki vermiş olmasından yana," dedi doktor. "Yarın hastaneye gidelim, emar çekelim, kapsamlı bir beyin taraması daha yapalım."

"Elimi tuttu, bilinçliydi," dedim bir daha kızıma bakıp.

Doktor anlayışla başını salladı. "Komadaki hastalar biz doktorları her geçen gün şaşırtıyor, bu yüzden belki gerçekten uyanacağının habercisidir bu."

Doktora gülümserken arkamdan gelen adım seslerini duydum. O sırada doktorla konuşmayı Noah devralmıştı. Nil Karina'nın elini tutarken, Deren sol omzuma doğru yaklaştı. Bana temas etmiyordu ama arkamdaki yürüyüş şeklinden bile onun olduğunu anlamıştım. "Bence Karina benim gitmemi istemediği için tepki verdi."

Acaba neden hiç şaşırmadım kendisiyle anlamlandırmasına? Nil ile Karina'nın buluşan ellerine bakarken dudaklarım kıvrıldı. "Yani senin tarafını mu tutuyor?"

"Çok açık öyle. Annesinden daha affedici," dedi, gücenmiş bir sesle. Deren'deki kırgınlıklar çok çabuk öfkeye dönüşürdü, o yüzden bu ses tonu etkiledi beni.

"Sanki sen beni affettin," dedim, nefesi saçlarım arasından süzülürken.

"Deniyorum," dedi, o kırgınlık öfkeye dönüşürken. Başımın üstünden konuşmaya devam ediyordu. "Denemeye devam edecektim. Olana kadar. Ama sen... denemedin bile."

Kendisinin kolayca vazgeçilir olduğunu düşündürmüştüm. Ama onunla olmamak vazgeçmek demek değildi. Daha fazlasını kaybetmekten korkmuştum.

Kırgınlığını kızgınlığa dönüştüren bir adamdan bahsediyoruz. Aşkının nelere dönüşeceğini nasıl tahmin edebilirdim.

"Yarın görüşeceğiz hastanede," diyen Noah'ı duyunca Derenle ikili diyaloğumuz bölündü. Doktoru geçirmek için abime eşlik ederken Deren'in keskin gözlerini ensemde hissettim. "Hoşça kalın, yeni bir gelişme olursa beni haberdar edin."

Noah doktorla aşağıya indi. Babam henüz gelmemişti, belki de uyumuştu bile. Yaman'ın kapı kenarındaki varlığına bakıp, "Deren seni odaya geri taşısın," dedim. "Yoruluyorsun böyle."

Deren asker adımlarıyla yanımdan geçip Yaman'a ilerledi. "Nil seni tanıyamadı sanırım, yüzüne bile bakmadı."

"Dakikalardır bunun şokundayım," dedi Yaman, Karina ile ilgilenen Nil'e bakarak.

Deren bundan duyduğu memnuniyeti saklamadan Yaman'ın ağırlığını kendisine yasladı, onunla asansöre yürüdü. Odada kızlarım ile kalınca koltuğa dönüp oturdum, esneyen Nil'i kucağıma çekerken onun, "Bu çok güzelmiş," dediğini duydum. Karina'nın bileğindeki kurdeleye dokunuyordu. "Ben de takabilir miyin Kaymen?"

Nil'den başka hiçbir güç bana o kurdeleyi Karina'nın bileğinden çözdüremezdi. Tırtılım istediği için kızımdan yavaşça çıkarıp Nil'in bileğine bağladım. "Biraz sende kalabilir."

Hemen mutlu oldu. "Teşekküyler aşkım."

Küçük tırtılı kucağıma alıp tekrar kızımın elini tuttum. Nil esneyerek boynuma yaslanırken, Karina'nın her bir hareketini izledim. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu, çünkü Karina'm bana geri dönmenin savaşını veriyordu.

Nil benim gibi Karina'yı izleyerek uyuyakaldığında hâlâ üçümüz yalnızdık. Onu bu pozisyonda bırakmaya gönlüm el vermedi, doğruldum ve Karima öpücük atarak odadan çıktım. Onları misafir ettiğim odaya girip Nil'i yatağa bıraktım, başının dipleri acımasın diye saçlarındaki lastiği çıkardım ve yanaklarından birer tane öptüm. "Seni çok seviyorum tırtılım."

Onun saçlarını okşayıp üstünü örttüm. Bildiğim o uyuma pozisyonunu alınca gülümsedim. Benimle kalırken de hep böyle uyuyordu. Bacaklarını kendine çekip ellerini çenesinin altında birleştiriyordu.

Karina... bana sarılarak uyurdu.

Muhtemelen yalnızken de kendine sarılmıştı.

Gece lambasını, Nil uyanıp korkmasın diye açıp doğruldum ve arkamı dönünce geniş omuzların üstündeki başı, karanlık gölgeyi gördüm. Deren yukarıya çıkmıştı, buradaydı. Ağır adımlarla ilerledim ve o eşiğin önünde beklerken, kapıyı kapatıp kapının önünden ona

doğru baktım. Elleri ceplerindeydi, yukarıdan bakıyordu. "Merak etme, sabah gideceğiz," dedi.

Az önceki düşüncemden ötürü zaten çok üzgündüm, bunu duyunca o duygu katlandı. Aslında şaşıracağım bir şey yoktu, gitmesini defalarca söylemiştim ve o da zaten gitmek üzereydi. "Karina'nın uyandığını görmek istemiyor musun?" diyebildim.

Bana düz düz bakarken omuzları alçak, alaycı bir gülüşle sallanmaya başladı. "Görmemi istemeyen sensin, unutuyor musun? Kendini, Karina'yı benden kaçırdın!" Konuşmanın yarısında dişlerini sıkmaya başladı. "Bana yalan söyledin, yeniden! Günlerdir seni arıyorum, kaç şehir değiştim biliyor musun! Üstelik sadece ben de değil, kardeşimi ve kızımı da kendimle sürükledim!" Ne kadar kızgın ve kırgın olduğunu ifşa etmekten rahatsız olmuş gibi başını önüne indirdi. "Önceliğin Karina, biliyorum. Ama ben ikinci sırada bile gelmiyorum senin için."

Bir saat kadar önce gitmek üzereyken ki söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Haklıydı ama ben de haklıydım. Belki de kimin haklı olduğunu düşünmemeliydim. Ama... nasıl olacaktı bizden? Nasıl?

"Hâlâ sana olan hislerimi hafife alıyorsun, küçük görüyorsun," dedim kara gözlerine bakarken. Hayır, şu an ona bakmayı asla, asla kesemezdim. Bakmasını çok özlemiştim.

"Seni, Karina'yı deli gibi merak ettim! Bulamamamdan belliydi aslında ama beni böyle kandıracağın aklıma gelmemişti!" Elini aramızda savurmaya başladı. "Fino muyum ben? Köpek miyim! Ne gursuzluğum, ne kötü babalığım, ne şerefim kaldı! Abilerin ayrı, sen ayrı itin götüne soktunuz beni!"

Yaptığıma gerçekten çok sinirlendiği belliydi, kelimelerin en keskin olanlarını seçiyordu. Sakalsız yüzünü, dudaklarını, hızlı nefes alışverişini izlerken yutkunmam gerekti. Kısık bir sesle, "Kızım elimi tuttu diye ne kadar mutlu olduğuma bak," dedim. "Ben bu ufacık şeyle mutlu olmaya mahkum edildim. Ve sen böyle bir kadın olduğumu bile bile kızım üzerinden tuzak kurdun bana. Nasıl kırılmam, nasıl öfkelenmem sana?"

Alnı kırıştı, aralıklı dudaklarını birbirine bastırırken de gözlerinde bu kez üzüntü gördüm. "Ama... insan biraz affetmeye yanaşır. Sevdiğin adamı affetmeyip kimleri affedeceksin sen bu hayatta? Carlos'u bile affettin! Aptal adam! Evlilik teklifimi bile aldı elimden!"

Acaba... bana evlilik teklifi ettiğini hâlâ hatırlamıyor muydu?

"Onun evlilik teklifi umurumda bile olmadı," diye açıkladım. Çünkü öfkeli olduğum o ilk günlerde bu konu havada kalmıştı.

"Bir de olsaydı!"

Normalde azar çekerdim ama Karina'nın yaydığı mutluluk hâlâ devam ettiği için yapmak içinden gelmiyordu. "O da zaten Karina için bu teklifte bulundu, yüzük, çiçek alıp önümde diz çökmedi."

Sol gözü seğirdi. "Beni delirtmek için mi devam ediyorsun?"

"Neye? Teklifi anlatmaya mı?"

Gözündeki seğirme çoğalınca neredeyse gülecektim. Karina'm elimi tutmuştu, bu gece hiçbir şey beni uzun süre sinirlendiremez, üzemezdi. Uzanıp seğiren sol gözüne dokunduğumda dikkati dağıldı ve elime bakmaya başladı. Burnu şiş ve hâlâ kızarıktı, gözleri de uykusuz bakıyordu. Ona dokunan elime, bileğime bakarken, "Abim sana vurduğunda ona bağırmak istedim," dedim.

Başını salladı. "Hıhı! Kesin öyledir!"

Gerçekten öyleydi ama anlaşılan o ki... ben Deren'e hiçbir duygunu gösteremiyordum. Çünkü aklım, kalbim kızımın acılarıyla, yaşam ihtimaliyle, uyandığında neler olacağıyla o kadar doluydu ki Deren'e kendimi tam anlamıyla veremiyordum. Bunu itiraf etmeyi isteyerek, "Ben Karina için hissettiğim endişelerden dolayı kendimi tam veremiyorum hiçbir şeye," dedim. "Mesela sana gülemiyorum, sen beni güldüremediğini zannediyorsun. Durduk yere üzülüyorum, yanında mutlu olmadığımı zannediyorsun. Sen kendini tamamen bana adıyorsun, ben kızım için o kadar endişeleniyorum ki bunu yapamıyorum."

Kafası karışmış gibiydi, en azından gözlerinden okunan buydu. Ben de böyle hissediyordum, iki dakika içinde çok mutlu ve mutsuz oluyordum. "Ben bunların hangisinden şikayet ettim Karmen?"

"Şikayet ettiğin için söylemiyorum Deren." Adını haftalar sonra ona karşı kullanmak heyecanlandırdı beni, bu yüzden konuşamadım. Dilim dolanınca kendi salaklığıma gülüp elimi dudaklarıma yasladım. "Sana Deren dedim."

Kaşlarını çatıp elimi bileğimden tuttu, ağzımdan çekti. Kıvrılan dudaklarıma baktı. "Zaten çok az görüyorum," diye üstü kapalı belirtti niyetini. _Gülüşümü._

Bir gerçekten deliydik. Hem de birbirimizin delisiydik. Daha bir saat önce gitmesini istiyordum, o da kızıp gidiyordu. Şimdi ise ben gülüyordum, o izliyordu.

"Karmen!"

Koridorun diğer ucundan gelen sesi duyunca Deren'in vücudu kasıldı, gözleri buz gibi oldu. "İti an çomağı hazırla," diye söylendi.

Anlamadım.

Başımı çevirip baktım ve Carlos, Deren'i süzerek buraya ilerlerken, "Hoş geldin," dedim ona.

Yanımıza yaklaştığında Deren ellerini ceplerine koyarak onunla ilgilenmeden diğer tarafına döndü. Carlos birkaç saniye ona baktı, bir daha gelmeyeceğini sanmış olmalı ki şaşırmıştı. "Dönmüş," diyerek bana döndü ve sonra kafasını iki yana salladı. "Her neyse! Karina nasıl? Başka bir şey oldu mu?"

Benden bir cevap beklemeden Karina'nın odasına ilerleyince arkasından yürümeye başladım. Yatağa yaklaşıp, Karina'ya eğildi. "İtalya'nın en güzel kızı, merhaba."

Onu öpmesini izledim ve sonra heyecanla, "Elimi tuttu!" dedim. "Parmaklarımı tuttu, odadan çıkacaktım, sanki gitmemi istemedi."

Carlos onun eline baktı, sanırım aynı dokunuşu hissetmek için kendisi de Karina'nın elini tuttu. Üzerinde keten pantolon, beyaz tişört vardı. Bugün takım giymemişti. "Emin misin?" diye sordu bana. "Yanlış görmüş olabilir misin?"

"Hissettim diyorum." Kızmamak için direndim. "Nil'de demişti bir kez, onun da elini tuttuğunu."

"Nil kim?" dedi.

"Deren'in kızı demiştim."

Dönüp kapı girişini geniş omuzlarıyla kaplayan Deren'e baktı. Adamım, elleri cepte, ters ters Carlos'u izliyordu. "Hatırlamasam da olur," dedi Carlos, ona.

"Bence de," dedi Deren, tıslayarak. "Unut kızımı."

Yanaklarımı şişirip konuyu değiştirdim. "İsveçli o doktor geldi. Yarın hastaneye gidip emar çekileceğiz, test yapacağız."

"Orada olacağım," dedi derhal.

Karina'nın eline doğru eğilip öptü, ona dönerken yüzü yumuşadı. Koltuğa oturup sessizce konuştu. "Seninle tanışmayı çok istiyorum, lütfen uyan aşkım."

Araya girmedim, sadece izledim. Carlos Karina ile vakit geçirince mutlu oluyordum. Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim, sürekli kızımın ellerini, gözlerini, dudaklarını takip ettim. "Üstelik seni evime götüreceğim," dedi Carlos ona. "Senin için bir oda hazırlıyorum, ben de kalabileceksin. Annen sarı rengi çok sevdiğini söyledi, mobilyalarının çoğunu sarı seçtim. Annene senin hakkında bir sürü şey soruyorum ama aslında... hepsini senden öğrenmek istiyorum."

Carlos'un onu tutarken ki nazik, yumuşak ellerine baktım. Bu evdeki, o da dahil herkes tehlikeli insanlardı ama Karina'ya dokunurken hepsi yumuşak davranıyordu. Kızıma o kadar vahşice davranıldıktan sonra böyle, hak ettiği gibi davranılmasını izlemek iyi geliyordu.

"Gerçek," dedi Deren bir anda, Türkçe.

Sesiyle irkilip ona döndüm. "Ne gerçek?"

"Hisleri," dedi, yalnız bana bakıyorken. Yüzüme bakıyordu. Boynuma, saçlarıma. Özlediği ne varsa oraya. "Carlos'un Karina'ya hisleri gerçek, anlayabiliyorum. Onu gerçekten önemsiyor."

Carlos hakkında söylediği ilk olumlu şeydi. Şaşırmıştım. Sonra bunu neden dediğini anladım. Benim şüphem olmaması için söylüyordu, Karina'nın babasıyla ilişkisinin iyi olmasını istediğimi bildiği için. Hiç sevmese de aklımın kalmaması için demişti. Bu olgunca bir hareketti, inceydi de. Ona karşı gülümsetti beni, Deren'in kazandığı da sanırım gülümsemi izlemek oldu.

"İstersen sen dinlenebilirsin," diyen Carlos'a rağmen bakışmamız bölünmedi. Bu gece mutlu olduğum için sanki bir anda her şey kolaylaşmıştı, Derenle olan aşılması güç zorluklar da. "Ben Karina ile kalırım."

Deren, gözlerimi ondan ayıramadığımı fark etti ve bir an boşluğuna geldi, buna dudaklarını kıvırdı.

Güçlükle Carlos'a döndüm ve dediklerine odaklanıp, "Gitmemi istemiyor," dedim. "Dedim ya, kalmam için parmaklarımı tuttu."

"Saat geç oldu, ayakta uyuyacaksın," diye cevap verdi bana. "Karina tekrar hareket ederse haber veririm."

Omuzlarımı silktim. "Gitmem."

Gülümsedi. "İnatçılık yapma. Sen Karina'nın yanındayken ben sana güveniyorum. Sen de bana güven ve gidip dinlen."

Ben tekrar itiraz etmeden, "En azından üstünü değiştir," dedi Deren, Türkçe. Herkesin ne dediğini anlıyordu ama kimse kendisinin ne dediğini anlamasın diye Türkçe konuşuyordu. "Geri dönersin."

Kıyafetlerime baktım, hâlâ ceketim ve pantolonumla duruyordum. Deren isteyince öyle kolay itiraz edemedim, kararsızca Karina'ya bakıp sonra başımı salladım. Carlos'a, "Gözlerini ondan ayırma," diyerek kapıya yürüdüm.

"Ayıramıyorum," dedi Carlos, onun elini kaldırıp bir daha öperken. "Yalnız fark ettim de bileğinde hep kurdele olurdu, şimdi yok?"

"Nil'de, yarın geri takarım," dedim ve Karina'ma öpücük atıp odadan çıkarken, Deren'de geriledi. Koridora çıkıp hemen yandaki odama ilerledim ve kapıyı açıp girmeden omzumun üstünden Deren'e baktım. Yönünü bana çevirmiş, karanlık gözleriyle izliyordu her bir hareketimi. "Gel, burnuna merhem sürelim."

Girerken kapıyı açık bıraktım ve odamın ışığını yaktım. Heyecanla giyinme tarafına geçip ceketimi çıkardım, kenara bırakıp rahat bir kıyafet seçtim. Elim beyaz, pamuklu bir hafif elbisenin üzerinde dolaşırken kapının çarpıldığını duydum. Elbiseyi çekip aldım ve Deren'in buraya yürüdüğünü hissettim, arkamı dönünce de girişin kenarına yaslanmış halde buldum.

"Giyinme odama kadar neden geldin?" diye sordum.

"Beni çağırdın," dedi.

"Buraya kadar çağırmadım," dedim.

Gözlerime manidar şekilde baktı. "Buraya kadar çağırdın."

Piç, kadınların neyi kastettiğini çok iyi anlıyor.

Bu kadar tecrübeli olmasına öfkelenip elbiseyi önümdeki pufa attım. Deren'den gizlendiğim falan yoktu, sadece sataşıyordum. Üstümdeki bluzu çıkardım ve o kıpırdamadan beni izlerken, altımdaki pantolonu da çıkarmak için eğildim. Çamaşırlarımla kalınca beyaz, rahat elbiseyi başımdan geçirerek vücuduma oturttum. Salaş kollarını düzelterek odama doğru yürüdüm ve yanından geçerken, Deren beni elbisemin kuşağından tuttu. Sertçe kendisine çekince dirseğim göğsünü adeta deldi. Dişleri arasından soluk alıp elbisenin arkasındaki kuşağı bağlamaya başladı. Omzumun üstünden yüzünü, kızgınmış gibi duran bakışlarını, sonra da büyük ellerini izledim. Elbisenin kuşağını sıkıp düğümü attı. "Sana çok kızgınım," dedi.

Parmaklarının asabiyetine bakarken göğsüm daha ağır inip kalkmaya başladı. "Ben de sana kızgınım."

"Beni ikinci kez kandırdın," dedi, attığı düğümü izlerken. "Artık bana kızgın olmaya hakkın yok."

İkinci kez düğümü atarken elbisenin kuşağını o kadar sıktı ki, nefesim kesildi. Sırtım kavislenip dikleşti ve bu şekilde ona daha da yaklaşmış oldum. Nefesi elbisenin ince teninden girerken, "Beni hediye paketine çevirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Siktiğimin elbisesi sana o kadar yakıştı ki..." ikinci düğümünü de atıp parmaklarını durdurdu. "Bu düğümleri geri açmak istiyorum."

Aramızdaki sorgulanmayan, üstüne düşünülmeyen, kendiliğinden ortaya çıkan alevlerin ilk ısısını gözlerinde gördüm. Başını kaldırıp baktığında hislerim boğazıma takıldı. Birbirimize bu şekilde temas etmemiz beraber olmamızdan, o an karşılıklı olarak kızgın olmamızdan ayrıydı. Kuşağı bıraktı ve gözlerini terleyen boynuma, elbisenin dekoltesine çevirip elini boğazıma çıkardı. Parmaklarını boynuma yavaşça dolayıp nabzımın üstüne koyarken, "Gece oldu, neden elbise giydin?" diye sordu.

"Gecelik gibi bu elbisem, rahat," dedim, her kelime dudaklarımdan oldukça boğuk çıkmıştı.

Bana bir adım daha gelince tam tepemde olmaya başladı, yukarıdan bana bakarken baş parmağı boynumun yanını okşuyordu. Dişleri arasından kızgın bir sesle, "Bir uysallaştın, kovsana beni tekrardan," dedi.

Güçlü, kasılan çenesine, alnında seğiren damara bakıp dudağımı kıvırdım. "Bu gece mutluyum, kalabilirsin."

Tahmin ettiğim gibi daha da kızdı. "Yarın mutsuz olabilirsin ve tekrar kovabilirsin, öyle mi?"

Dilimi çıkarıp dudağımı yaladım ve Deren niyetimi çok iyi anladığı için boğazımı hafifçe okşadı. "Karina elimi tutmadan önce ben zaten senin peşinden gelecektim," diye itiraf ettim. "Konuşmak isteyecektim, seni durduracaktım."

Kaşları biraz daha kavislendi, söylediğime inanamamış gibiydi. "Ama... gitmemi istiyordun," dedi. "Gidiyordum işte, neden durdurdun ki? Kahretsin, bir kez olsun senden gitmeyi denedim, sanki yapabilirmişim gibi... Onda da sen durdurdun."

Başımı hafifçe eğerek yaklaştım ve göz hizamdaki inip kalkan göğsüne bakarak, "İlişkimizin diğer yarısında da seni sevmemem gerektiği halde çok sevdim," dedim, odadan çıkarken bana söylediklerini tekrar ederek. "Gitmeni söylüyorum ama geceleri yatağa yalnız girdiğimde hep seni sayıklıyorum, ben de ne yaptığımı bilmiyorum."

Gözlerini yukarıya kaldırıp arkamdaki yatağa bakarken adem elması yavaşça hareket etti. "O zaman niye ayrıldın benden? Hem de yalan söyleyerek."

"Çünkü acı çekmemi istedin," dedim, kalbimdeki bıçağı tekrar hissederek. "Çünkü acı çekmemi istiyorsun ama benim gücüm kalmadı."

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda gözlerinde bir ay önceki o pişmanlık duygusu vardı. "Acı çekmeni istemiyorum."

"En mutlu olduğum anda istedin. Nasıl aksine inanacağımı bilemedim. Şu an bile acı çekmemi istiyor musun, bir daha böyle bir şey yapar mısın bilmiyorum." Deren'in acı çekmemi dilediği bir dünya... yaşadığım hayatın diğer karanlık yüzü gibiydi.

"Nasıl isterim acı çekmeni!" dedi dişlerinin arasından. "Gülüşünü bir kez görmek için ölüyorum!"

Şu ki, bu konuda da haklı olduğunu biliyordum. Gülüşümü görmeyi istiyor, seyretmeyi seviyordu. Zaten üzerinde durduğumuz şey bir anda ortaya çıkan düşünülmemiş öfkesinin sonuçlarıydı, üzerine düşünse yapmayacağı ama bir anlık kızgınlıkla yapacağı şeylerden endişe duymuştum. Çünkü beni affedememişti.

İçimi çekip, "Seni kaçıran adamlar kimdi?" diye sordum, saatlerdir aklımda olan diğer düşüncemi dile getirip.

O mevzudan bahsetmek istemiyor gibiydi. "Bir tanıdık, eski bir dost. Söz verdim ama duramadım sözümde, bana bunu hatırlattı."

Daha da meraklanmış şekilde, "Seni bir daha kaçırırlarsa?" diye sordum.

"Evet, ben sözümü yerine getirmezsem bir daha yapabilirler," dedi. Sesinde kızgınlıktan ziyade sözünü tutamamış olmanın mahcubiyeti vardı.

"Ne sözü vermiştin?"

"Mesleğimi biliyorsun, ne olabilir? Adamın birisini ortadan kaldıracağım."

Demek kendi işleriyle alakalıydı, Carlos'un bir ilgisi yoktu. Üstü kapalı bahsettiğine göre işin ne olduğunu detaylı anlatmayacaktı ama onu korumak için öğrenmek de istiyordum.

"Burnun için merhem bakayım," diyerek konuşmayı böldüm ve arkamı dönmeye çalıştım ama Deren boynumu bırakmadı. Bakışlarını yüz hatlarımda dolaştırıp sanki yüzümün her yerinden öpmek istiyormuş gibi eğildi, gözlerimiz aynı doğrusal ritimle atarken de yutkunup bir eyleme geçmeden bıraktı.

Boynum serbest kalınca elinin izine dokunarak arkamı döndüm, yatağıma yürüyüp komodini açtım. Birkaç merhem, ilaç hemen oradaydı. Zihnim istemsizce Deren'in adımlarını sayarken bir merhemi alıp arkamı döndüm. Deren omzumun üstünden açık komodine bakıyordu, odaklandığı şeyin doğum kontrol hapları olduğunu anlayınca çekmeceyi kapattım.

"Düzenli kullanıyor musun?" diye sordu.

"Bazı günler unutuyorum ama kullanıyorum."

Bu kez komodin üstündeki kırmızı güle baktı. Yaprakları tamamen solmuştu, haftalardır oradan ayırmamıştım. "Yenisinin alınması gerek," dedi.

Merhemi açıp elime bir miktar aldım, kızarık burnuna sürdüm. "Ayrıldığın kadına çiçek mi alacaksın?"

"Ayrıl, yine benimsin sen. İstediğim kadar alırım." Anlayayım diye hafifçe kafama vurdu.

Deren'in bu üslubuna alışkındım, adamın tarzı buydu. Merhemi burnuna yayıp ifadesine tebessüm ederken, bakışlarını alanımda, odamda dolaştırdı. Ona, "Nil'e benden bahsetmişsin," dedim, bu konu beni heyecanlandırıyordu.

Kelimelerin çıktığı dudaklarıma, yüzüme bakarak, "Senin olduğunu anlamış mı ki?" diye sordu.

"Hayır," dedim, tırtılımla konuşmamızı düşünerek. "Bana, senin bir kadına aşık olduğunu anlattı. Ve kendisinin o kadından nefret ettiğini."

"Hay aksi." Yüz ifadesi yumuşadı, kızlarımızdan bahsederken mutlu oluyorduk. "Beni sana şikâyet edeceğini düşünmemiştim."

"Seni çok kıskanıyor," dedim. Aslında Nil'e benden bahsettiği için çok heyecanlanmıştım, yaptığım her şeye rağmen Nil ile beni bir arada hayal ediyordu. "Seni ondan alacağımı sanıyor."

Ama ben onu senden aldım.

Nil'in benimle o konuşmasını hayal ediyormuş gibi havada asılı kaldı gözleri. "Acaba sen olduğunu düşünse ne hisseder?"

Dudağımı ısırdım. "Nil ile konuşurken ben de bunu merak ediyorum."

İrkilip tekrar bana baktı ve elim burnundan inip yanıma düştü. "Söylemeden bilemeyiz."

"Bir de şey dedi... Karina'yı kardeşi gibi gördüğünü, onunla yaşamayı istediğini." Neden ben de böyle istiyormuş gibi konuştuğumu bilmiyordum.

Burnundaki merhemden rahatsız olmuş gibi burnunu kırıştırıp bir adım geriledi, etrafında dönüp odamı incelemeye devam etti. "Kızım yalnız bir çocuk. Hiç arkadaşı yok. Bu yüzden de Karina'yı hemen sahiplendi."

Başka bir şeyi düşünmeye başladım. "Kreş yaşı gelmedi mi?"

"Geldi," dedi, sesi sıkıntılıydı. "Ama yerleşik bir hayata geçmediğimiz, bir yere nüfus aldırmadığımız için onu bir okula yazdıramıyorum. Zaten bir aydır..." omuzları kasıldı ve arkasında olmama rağmen alnını sıkıntıyla kaşıdığını gördüm, konuşmaya da devam etmedi.

İsveç'te olduğum yalanım onu gerçekten üzmüş, sinirlendirmişti. Bakıldığında... haklıydı da ama başka türlü de gitmezdi. Yine de Utku'nun, Nil'in hayatlarını, düzenlerini sürekli bozduğum için huzursuz oluyordum.

"Bunlar ne?"

Deren'in sesini daha agresif şekilde duyunca odanın kenarında duran yere baktım. Açılmamış, üst üste birikmiş birkaç hediye paketini izliyordu. "Gördüğün gibi, hediye."

"Ne sormak istediğimi biliyorsun," derken omzunun üstünden bana dönmüştü.

"Carlos," dedim sakince. "Karina'ya hediyeler alırken bana da birkaç hediye getirdi, jest olsun diyedir."

Tekrar üst üste duran hediye kutularına ve sonra da komodin üstünde, yanı başımdan ayırmadığım tek bir kırmızı güle bakıp gözlerime doğru uğradı. "Hiçbirini açmamışsın," dedi.

"Bir ara bakarım."

"Merak etmiyor musun?"

Dudağımı suçlulukla ısırdım. "Hayır."

Deren istediği cevabı almış şekilde önüne dönüp yavaşça çıkışa yürürken, yatağın kenarındaki geceliğimi görüp eğildi. Kırmızı geceliği eline alıp avucunda sıkarken kara gözleri benimle ilgisiz gibiydi. Ben de, kendisi de uzaklaşacağını, beni umursamayacağını sandığı zamanlarda bile istemsizce hakkımdaki her şeyi farkında olmasını seviyordum. "Bunun içindeyken kaç kez beni düşündün?" diye sordu.

Karnımın altı kasıldı. "Hiç."

Hiç inanmadığı belli şekilde başını salladı. "Ama ben seni bunların içinde çok düşündüm," diyerek kenara bıraktı geceliği ve arkasına dönüp çıkışa ilerledi.

Beni nasıl düşündüğüyle ilgili sınırsız şey gözlerimin önünde belirdi. Ruhum oydu, sırf bunun için özlüyordum onu ama... daha derinimde, bir erkekle kadının paylaşacağı en özel anlarımızı da özlemiştim. Deren gibi ilkelce sevişen birinin beni ne kadar, nasıl şekillerde düşündüğünü de tahmin ediyordum.

Onun arkasından koridora çıktığımda Deren'in Nil'in kaldığı odaya yürüdüğünü gördüm. Asansör kapıları da açılıyordu. Çıkanın Utku olduğunu görünce Deren'de benimle aynı anda durdu, Utku abisine şaşkınca bakıp sonra hızla ilerledi. "Abi! Ölmemişsin!"

Gözlerimi devirdim ve Deren'de hızla Utku'ya ilerleyip, "Nerelerdesin sen?" diye sordu. Kardeşini baştan aşağıya süzüp iyi olduğunu teyit edince kendisine çekip erkeksi şekilde sarıldı, kucaklayıp kafasından öptü. "Ece ile berabermişsin, öyle dediler."

Bunu kimden öğrenmişti? Bana hiç sormamıştı, belki aşağıdayken abilerim, Angel falan demiş olabilirdi. Utku, yüzünde serseri bir sırıtışla, "Evet," dedi. "Beraberdik, İtalya'yı gezdik. Karmen benim için getirmiş onu."

Abisinin omzu üstünden bana baktığında, omuzlarımı silktim. "Benim için böyle şeyler çocuk oyuncağı. İstemen yeterli."

Utku'nun gözlerinde bana karşı bir hayranlık görünce, hiçbir şeyin ortaya çıkmadığı o günlerin birindeymiş gibi hissettim. Deren, "Evet, Karmen isterse boş uçak bile kaldırır," dedi, yalnız benim anlayacağım şekilde.

Utku sırıtırken, "Yaa evet, aynı abin gibi," dedim. "O da mesela boş bir evi yakabilir. Öyle çılgınız."

Utku, birbirimize bir şey anlatıyormuş gibi konuşmamızı sezip sonra üzerinde durmadan, "Nil'i bu mafyalarla bıraktım," dedi abisine.

"Kızdın mı? İyi mi tırtılım?"

"Yok, mafya oldu, beline tabanca taktık," dedim oflayarak.

Deren kendini tutamadı, gülüp çok kısa sürede hemen tekrar surat asıp kardeşinin omuzlarını sıvazladı. "Kızmadım abiciğim. Hatta Ece ile görüşmene çok sevindim. Zaten Karmen yapmasa ben yapacaktım, benim de helikopterim var sonuçta."

"Yapsaydın o zaman," dedim. Hâlâ bir helikopteri nasıl vardı, bilmiyordum doğrusu.

Deren omuzlarını huysuzca indirip kaldırırken, Utku bana haklıymışım gibi bakıp, "Ece ailesi anlayacak diye çok gergindi, sürekli huzursuzdu ama..." gülümserken abisine kaçamak şekilde baktı. "Ben rahatlattım onu, ilgilendim."

"Nasıl rahatlattın lan?"

Utku irkildi. "Hiç."

Deren, muhtemelen kendisinin nasıl bir adam olduğundan yola çıkarak kardeşini tarttı. Üstelik ben de Utku'nun abisi gibi biraz istekli bir adam olduğunu görebiliyordum. Deren çok üstünde durmadan, "Gitti mi?" diye sordu.

"Maalesef," dedi kardeşi, dağılan koyu saçlarını havalı havalı düzeltmesine gülümsedim. "Evine kadar bırakacaktım ama Nil'deydi aklım."

"Evine kadar mı bırakacaktın? Sanki iki arka sokakta oturuyor, dediğine bak..."

Utku abisinin göğsüne bir yumruk atınca, Deren onun kafasını kaslı kollarının arasına alıp sıkıştırdı. Utku abisinin kollarında nefessiz kalıp itmeye çalışsa da Deren kıpırdamadı, Utku'ya sataşmaya devam etti. Babalığına hayran olduğum gibi, böyle bir abi olmasına da hayranlık duyup yüzündeki hafif sırıtışı izledim.

"Yaraların nasıl oldu? Dönmeyince gerçekten sana bir şey olduğunu sandım," dedi Utku, birazdan, kısık sesle.

Deren onu nihayet serbest bırakıp bana yandan baktı. Arkamdaki duvara yaslanmış, ellerimi arkamda birleştirmiştim. "Bir şeyler oldu, anlatırım."

Utku anlatması için odaya girince Deren'de beni süzüp Karina'nın odasına rahatsız bir bakış attı, sonra kaldıkları odaya girdi. İç çektim ve aralık kapıdan konuşmalarını dinlemeye çalıştım ama sesler boğuk geliyordu.

Kızımın yanına gidince Carlos'un sessizce onu izlediğini gördüm, elini hiç bırakmamıştı. Karina'ya o kadar odaklanmıştı ki, ancak on dakikadan sonra falan kendine gelip beni fark etti. Camın önünde, kollarım göğsümde bekliyordum. Beni süzüp ardından koltuktan kalktı. "Gel, ayakta bekleme."

"Gerek yok," dedim.

"Gel," dedi daha sert.

Ona karşı çıkmak istesem de Karina'ya daha yakın olacağım için koltuğa ilerledim. Oturunca hemen elini tuttum, kıpırdaması için hevesle bekledim. Bir sürenin ardından ev de, düşüncelerim de sessizleşti. Baktım ki bir şey düşünmüyorum, uyumak üzere olduğumu anladım. Deren'in birkaç duvar ileride, bana birkaç metre yakında olduğunu bilmenin düşüncesi sürekli uykumu böldü. Başımı koltukta sağa sola çevirirken burada ama yanımda olmayışından o kadar rahatsızdım ki, uykumun kalanı bir kalp ağrısıyla devam etti.

Ertesi sabaha kulağıma gelen seslerle uyandım. Ensemdeki ağrıyı hissederek gözlerimi açınca odada Karina'm ile yalnız olduğumuzu gördüm. Gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm gibiydi, eli de onu tuttuğum gibi duruyordu. Umutsuzca iç çekerken koltuktan kalkıp esneyerek koridora çıktım.

Noah ile Deren karşılıklı dikilmiş birbirine bakarken, Nil'de Noah'ın kucağında durmuş babasına doğru huysuzca konuşuyordu. "Gitmeyeceğim diyoyum baba! Niye anlamıyorsun! Sen ne istersen yapıyorum ama sen benim istediklerimi yapmıyorsun!"

Gitmek mi? Deren gitmeye mi çalışıyordu? Nil'de bundan kaçabilmek için mi abimin kucağına çıkmıştı? Üstüne bakınca ceketini giydiğini, Utku'nun da oda kapısında beklediğini gördüm. Demek ben uyanmadan, beni görmeden, Nil ve kardeşini alıp gidecekti. Neden... Bir ay boyunca beni aradıktan, beni istedikten sonra neden gidiyordu?

İsveç yalanı yüzünden.

Noah onun gitmek istediğini anlamış olmalı ki, Nil'i gayet sahiplenici şekilde kucağında tutarak Derenle konuştu. "Sen ve kardeşin gidebilirsiniz, Nil kalsın."

Deren alay bile etmedi. Ruhsuzca abime baktı. "Nil'in yanı yalnızca benim yanım."

"Tüykçe konuş baba," dedi tırtılım. "Buyası çok güzel, kocaman! Gitmek istemiyoyum! Karmenle yüzeyeceğiz, bana söz verdi."

"Türkçe mi konuşayım hanımfendi? Gidiyoruz! Bakıyorum canım cicim işlemiyor sana artık, pabuç gibi oldu dilin..."

"Kötü adam!" dedi Nil, gözleri dolarken. "Kötü konuşuyoysun!"

İleriye çıktım ve Deren beni hissedince omuzları kasıldı. Yanlarına doğru yürüdüm, Nil bana gülümserken Deren'in karşısına dikildim. Gün ışığında gözlerindeki şişlik, tahammülsüzlük daha belirgindi. Hiç uyumadığı belliydi. Zaten Carlos ile ben bir odada, Karina'nın yanındayken Deren'in gözüne uyku girmeyeceğini biliyordum.

"Gidecek misin?" diye sordum, İtalyanca.

"Benden kurtulmak için her yolu denedin, seni hayal kırıklığına uğratmayayım."

Gerçekten yalan söylememe fena takmıştı. Bir aydır hiç olmadığım bir yerde aramıştı beni, daha da fenası kardeşi ile kızını buna sürüklediği için de öfkeliydi. "İsveç konusunda yalan söylemeyi planlamamıştım, bir anda oldu. Yoksa gerçekten oraya gidecektim."

"Ben de bir anda yaptım dedim, af diledim, hem de hatamın delicesine farkında olmuş şekilde..." aynılarını söylemekten tükenmiş gibi yükselip alçaldı omuzları. "Şu halime bak, delirttin beni! Ne iş yapabiliyorum ne kızımla kardeşime vakit ayırabiliyorum! Ancak affedilmek için didinip duruyorum!"

"Sen ne yaptın ki?" diyerek araya girdi Noah.

Nil anlamasın diye İtalyanca konuşuyorduk ama belli ki abim açık açık dinliyordu.

Daha kısık sesle, "Aşkımızı kaybetmekten de korkmuştum," dedim. "Bu yüzden bitirmek istedim. İkimiz için de."

"Sen bana güvenmedin! Kızına bir şey yapacak kadar ileriye gitmemden korktun! Bir hatayla senin gözünde böyle bir adama dönüştüm!"

Yutkunup dişlerim arasından, "Kızım nefes bile alamıyor!" dedim. "Böylesine acı çekmiş bir kızım var! Onu tabii ki her bir ihtimalden koruyacağım!"

"Koru o zaman!" derken gözleri kırgınca bakıyordu. "Koru benden! Gidiyorum işte, istediğin olsun!"

Yanımdan fevrice geçmek için adımını attığında ceketinin kenarından sertçe tutup, "Ama elimi tuttuğunda," dedim hızlıca. "Elimi tuttuğunda... her şeye rağmen ilk sana söylemek istedim Deren. İlk sen geldin aklıma bunu paylaşmak istediğim."

Gözlerini yumdu ve tekrar açtığında doğrudan gözlerimin içine baktı. Kahretsin, bana böyle bakmasına dayanamıyordum. Kızıma yaptığı için çok kırılıyordum ama o da bana kırgınca bakınca... "Gerçekten böyle mi hissettin?"

"Evet," dedim. "Koşa koşa aşağıya indim, gitme diye söyledim. Anlamadın mı?"

Abim, Nil ve Utku sessizce bizi izliyordu. Sanırım Nil, babasıyla bu kadar fazla konuşacak neyim olduğunu düşündüğü için sessizdi. Deren ceketinin kenarından tutan asabi parmaklarıma baktı ve sonra kirpiklerimin derinliğine gömülü koyu gözlerime. "Kalmak için bir koşulum var," dedi.

Yüzümde garip bir ifade oluştu. "O kadar da değil canım!"

"Bir koşulum var," diye tekrarladı.

"Ne koşulu?"

"Sen, ben, Nil, Karina," dedi ve cümlesine devam edecekti ki, Utku araya girdi. "Sikeceğim ama artık..."

Siteminin ne için olduğunu anladım ve Derenle aynı anda ona baktım. Abisi, "Hemen şimdi seni de ekleyecektim," dedi.

"Sağ ol ya," dedi darılmış şekilde.

Anlık sırıtmasından Deren'in artık bunu bilerek yaptığını düşündüm ve bana dönünce, "Benim ailem ve sen ile Karina," diye tekrarladı. "Bir hafta, başka bir evde beraber yaşayacağız. Bana, bizim bir aile olamayacağımızı söylemiştin. Deneyeceğiz. Ben Nil ile yaaşaman hakkında ne hissedeceğim, sen Karina ile beni yalnız bırakmak hakkında ne düşüneceksin... yaşayıp göreceğiz."

Böyle bir şeyi isteyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Ona aile olamayacağımızı söylemiştim, bu konudaki fikrim de değişmemişti. Deren'in kalmasını isteme sebebim Karina uyanırsa görmesiydi, onu özlememdi ama aile olacağımızı düşünmem değildi. Bunu denemek... Ya olmazsa? Kendimize gerçekten bir arada olamadığımızı kanıtlarsa ne olacaktı?

O zaman Deren'de benim gibi düşünürse, razı gelirse?

"Olmaz," dedim, elimi indirerek.

Deren yanıma düşen elime doğru baktı. "Korkak. Hiç şaşırmadım böyle söylemene."

"Ben korkak değilim!"

Korkaklık etsem de bana söylemesi canımı sıkmıştı, kibrim ve gururum yüzünden olabilirdi. Kızgın kızgın, "O zaman kabul et," dedi.

"Ya... olmadığını görürsek, bir arada yapamazsak? Sen de vazgeçer misin bizden?"

Bakışlarını çekti. "Vazgeçerim derim ama... muhtemelen bir daha denemeyi isterim."

Onun da aklı benim gibi karışıktı. Yapabilmeyi, vazgeçebilmeyi istiyordu ama yapamıyordu. Ben de öfkeli bir şiddetle ayrılmıştım ondan, dün geceden beri ise Karina'mın mutluluğunu onunla paylaşmak istiyordum.

"Nerede yaşayacağız?"

Kafasını hızlı kaldırdı. "Kabul mu ediyorsun?"

"Karina'yı oraya taşımak nasıl olur bilmiyorum."

"Ambulans," dedi hemen, sesindeki ruhsuzluk gitmişti. "Bana akşama kadar zaman ver, her şeyi halledeceğim."

Kararsızca dudağımı ısırıp abime doğru baktım. Konuşulanları duyuyordu, kafası karışıktı. Nil ise aşağıya inmiş, düşünceli şekilde izliyordu bizi. Yanıma yürüyüp kollarını göğsünde bağladı. "Siz babamla aykadaş mı oldunuz? Zaten sana gül almıştı, hatırlıyorum."

Ah... sanırım artık bizden şüphelenmeye başlamıştı. Belki o kadının ben olduğumu düşünüyordu. Korkuyla gülümsedim. "Arkadaş olalım mı?"

Babasına doğru baktı. "Bence olmayın. Babam kötü bir aykadaş olur."

Deren yere eğildi ve dizine kadar ancak gelen Nil'i koltuk altlarından kavrayıp havaya kaldırdı. Nil gülmemeye çalışarak bağırırken, Deren ona dik dil bakıyordu. "Ne kötülüğümü gördün? Neden kötü arkadaş olurmuşum?"

Nil havada olmaktan hiç korkmadan, endişe duymadan ellerini iki yana salladı. "Çünkü annemle arkadaş olduğunu söylemiştin ama ona bağırıyosun, Kaymen'e de bağırıysın."

Deren'in Nalanla ilişkileri agresifti, birbirlerine sürekli bağırıyorlardı ama kızlar, babalarının annelerine nasıl davrandığını unutmazdı. Nil'in de unutmadığı belliydi. Söylediklerinin Deren'i önce şaşırttığını, sonra üzdüğünü fark ettim. Nil'i havada tutmaya hevesi kalmadan göğsüne indirirken, Utku'da Nil'e kızgınca baktı. Deren gülümsemeye çalışıp, "Bir daha yapmayacağım aşkım," dedi Nil'e,

yanaklarından öperek. Nil'in söylediğiyle irkildiği, kötü hissettiği çok açıktı. "Yanlışlıkla olmuştur, özür dilerim."

Nil'de Deren'in üzüldüğünü anlamış gibi bir halde, dudaklarını ısırarak onun geniş göğsüne yaslandı. "Şey şaka yaptım zaten babacığım."

Deren yutkunup Nil'in başını okşadı. Başarısız bir ebeveyn gibi hissettiğini anladım. Nil çocuktu, bir yetişkin olana kadar annesi ve babası hakkında bir sürü şey düşünecekti ama Deren, Nil için kadınlara kötü davranan bir baba olmayı asla istemezdi. Kadınlara karşı üslubu tabi iyileştirilebilirdi ama genel de davranışında duracağı yeri biliyordu.

"Karmen." Carlos'un sesini duyduğumda güçlükle Deren'den çektim bakışlarını. "Hastaneye gidelim mi?"

Carlos ensesini ovarak buraya yürüyordu, diğer elinde fincan vardı. Çayını, Deren'in Fransa'dan getirdiği fincanda içtiğini gördüm ve Deren'de aynısını görünce, zaten huzursuz olan hali daha da berbatlaştı. "Allah'ım, gerçekten bir evde bu kadar fazla öldürmek istediğim adam olmak zorunda mı?"

Salvador, Dante, Noah, Carlos..

Karina'nın odasına geçerken, "Evet, gidelim," dedim Carlos'a.

Odaya geçtiğimde, dışarıdan gelen ambulansın sesini duydum. Demek Carlos çoktan çağırmıştı, iyi olurdu. Karina ile ilgili gelişmeleri bir an önce öğrenmek istiyordum. Sağlık çalışanları eve girip Karina'nın odasına geldiğinde, onu sarsmadan, özenle kaldırdılar. Sedyeye koyup kabloları bedeninden ayırmadan koridora çıkardılar. Merdivenlerden, çok dikkat ederek ve sarsmadan indirdiklerinde az kalsın ayağımda ayakkabı bile olmadan arkalarından gidiyordum. Neyse ki abilerim ve Carlos sedye ile ilgilenirken, Deren birkaç adım arkamdan bana seslendi. "Üstüne bir şey al."

Duraksayıp kendime baktım. Elbisem günlük, rahattı ve hava da sıcaktı. Yine de odama döndüm ve Nil, abilerimle aşağıya inmişken Deren beni odama kadar takip etti. Dolabımdan elbiseme uyumlu blazer aldım, aynanın önünde saçlarımı düzelttim ve dudaklarıma kahve alt tonlu bir pembeden oluşan parlatıcımı sürdüm.

Deren'in dikkatli bakışlarını fark edince, "Karina her an uyanabilir," dedim. "Uyandığında beni güzel görsün istiyorum."

"Eminim onun da güzellik anlayışı zaten sensindir."

Parlatıcıyı makyaj rafına geri koyarken gözlerimin parladığını hissettim. Nadiren olurdu yaştan başka bir şeyle parlaması. Çantamı yatağın kenarından alıp omzuma astım, kapıya ilerleyip eşikten çıkarken, "Sen de gelecek misin?" diye sordum.

"Hayır."

Defalarca git demiştim, gelmesinden ümidi zaten ben kesmiştim. Ama yine de... "Gidecek misin peki?"

"Karina hastaneden ayrıldığında o evde olacağız," dedi kararlı şekilde. "Gidip birkaç saat orayla ilgileneceğim."

Duraksadım. "Henüz... aileme söylemedim Deren, birdenbire olmaz."

"Yaparım, olur."

Daha fazla uzatmadan arkasını döndü, Utku'nun durduğu kapıya ilerledi. Yanaklarımı şişirip asansöre yürüdüm ve içine bindiğimde yönümü ona çevirdim. Kardeşiyle konuşsa da gözleri üstümdeydi. Her açıdan o aptal suratı o kadar güzel görünüyordu ki, kapılar kapanana kadar defalarca dışarıya çıkmak istedim.

Aşağıya inince ambulansın hazır olduğunu gördüm. Carlos'da ambulansa binmişti. Dante ile Noah dışarıdaydı, yengemle Angel ise bizle gelmek için araca yerleşmişti. Nil, binmek üzere olduğum ambulansın önünde Karina'ya el sallıyordu. "Çabuk dön Kayina."

Eğilip tırtılımın yanaklarından öptüm. "Sen Noahla vakit geçirirken yokluğumuzu fark etmezsin bile, merak etme."

"Ya Kaymen sen bana ne demek istiyoysun?"

"Çapkın demek istiyorum."

Utangaç şekilde dil çıkarıp Noah'a bakınca, gülümseyip ambulansa bindim. Çantamla ceketimi kenara koydum ve Enrica ile korumalar peşimizden gelirken hareket aldık. Carlos Karina'nın elinden tutuyordu, dün geceden beri yalnız kızına odaklanmış gibiydi. Hastaneye giderken de onunla ilgilendi, gözlerinde bir hüzünle bakıyordu.

Hastaneye geldik ve Karina çok dikkatli şekilde odaya alındı. İsveçli doktorla bir araya gelince Karina'nın testlerini yapmaya başladık. Odadan, beyin tomografisi çekilmesi için çıkıp geri dönene kadar bir saat geçmişti. Karina çok hassas olduğu için şartları ona uyumlu kılmaya çalışıyorduk.

Yapılması gerekenler yapıldıktan sonra bu kez kızıma uyguladığımız tedaviyi yeniden uyguladık. Sinir uyarı kabloları onun kafasına yerleşti ve uyarı gönderildiğinde kızımın solgun ellerine baktım. Kasları dahi kıpırdamıyordu, uzun uykusundaki yeni gündeydi.

"Senin elini tuttuğuna emin misin?" diye sordu Carlos, Karina'nın tedavi sırasındaki hareketsizliğiyle huzursuz olup.

Kızgınlıkla, "Gerçekti," dedim. "Sanırım sen hayal gördüğümü sanmaya başladın."

"Olabilir, yanılabilirsin," dedi. "Sana öyle gelmiş olabilir."

Söyledikleri moralimi bozduğu için konuşmayı cevap vermeyerek bitirdim. Doktoru ve kızımı izlemeye devam ettim. Tedavi boyunca Karina cihaza tepki vermedi ve sonra doktor bizimle, defalarca konuştuğumuz şeyleri konuştu. Kızımın solgun yüzüne, ağlamaklı bir ifadeyle bakıp bu kadar şeye maruz kalmasının acısıyla odadan çıktım. Koridorda olan Salvador ile Angel beni gördüklerinde de yüzümdeki ifadeyi görüp yanıma geldiler. Yengeme sarıldım ve abim saçlarımı okşarken, nefretle gözlerimi yumdum.

Hastaneden, Karina'mı alıp ayrılırken saatler geçmişti. Sonuçlarının yarın çıkacağını öğrendim. Eve giderken telefonumu kontrol ettim ama Deren'den bir arama görmedim. Gerçekten evle ilgileniyordu, İtalya'ya geldiğinde kaldığı ev olmalıydı ama o evin Karina için uygun olup olmadığını bilmiyordum.

Malikaneye geldiğimizde biz ambulanstan çıkana kadar evin kapıları açılmıştı. Sara heyecanla eşikte duruyorken, Dante onun arkasında dikiliyordu. Sağlık çalışanları sedyeyi eve taşırken, abim ve yengem ve benimle eve yürüdü. Carlos kendi evine geçmişti. İçeriye girdiğimizde doğrudan Karina'nın yanına çıkacaktım ama salondaki sesleri duyunca yaklaşıp baktım.

Deren ile babam satranç oynuyordu.

Babam çok nadiren bize katılırdı, şimdi burada olmasına şaşırmıştım. Hareket eden eli sayesinde taşları ağır ağır yerine götürüyor, Deren'de sabırla hamlesini bekliyordu. Nil babasının dizine oturmuş, heyecanla izliyordu. Demek babamla tanışmıştı.

"Deren beni hileyle yendi ama babama yeniliyor," dedi Dante, yanıma geldiğinde.

Deren ile babam aynı anda bu tarafa bakınca Nil'de beni görüp el salladı. Babam elindeki taşı koyacağı yere bırakırken, adeta gözleriyle

bana sorusunu sordu. "Yeni bir gelişme yok," dedim Karina için ve yanına yürüdüm. Eğilip kollarımı boynuna doladım, sarılıp yanaklarından öptüm. "Ama dün gece hareket etti, bence yeniden tepki verecek."

Nil ile Deren beni izlerken, babam sağlıklı eliyle yanağıma dokunup bir kez kafa salladı. "Ağla... ağlamışsın."

Çabucak kirpiklerimi silip, "Bir sinir boşalması yaşadım," diyerek doğruldum. Deren'e döndüm, birbirine yapışan ıslak kirpiklerime bakıyordu. "Babamı neden yoruyorsun?"

Nil, "Yoyulmuyor ki," derken, Deren göz devirdi. "Adama tuğla mı taşıttık Karmen?"

"Taşıtmadık babacığım."

Sanırım Nil bugün Deren'in gönlünü almaya çalışıyordu.

Babama dönüp bu kez İtalyanca konuştum. "Odana çıkmana yardımcı olayım mı babacığım?"

Elimi tekrar tuttu. Sadece, "Karina," diyebildi.

Torununu görmeyi istiyordu, anlamıştım. Bu yüzden Deren ile babamın ilerleyen samimiyetlerini düşünerek tekerlekli koltuğunu asansöre yönelttim. Salona geçen abilerim Deren ile konuşmaya başlamışken, babamla Karina'nın odasına çıktık. Sağlık çalışanları onu yatağa almıştı, her birine teşekkür edip uğurladım ve koltuğa oturup babama baktım. "Sence boşuna mı unut ediyorum?"

Karina'nın elini tuttu. İkisi de sağlıklı değildi. İkisi de benim yüzümdendi. "Zaten... daha kötü..."

Başımı salladım. "Evet, daha kötü ne olabilir ama... vücudunu yoruyorsam o kadar üzülürüm ki baba."

Kızgınmış gibi bir ifadeye dönüştü yüzü. Konuşamadı ama söyleyeceklerini duydum sanki. Kirpiklerimi bir daha silerek, "Deren," dedim. "Bugün bana bir şey teklif etti."

Babam hiç şaşkın gözükmedi. "Bili... biliyordum," dedi.

Neyi? Bir süreliğine beraber yaşama teklifini mi? Ah, daha önce konuştuklarında mı söylemişti? Ya da bir kez daha mı konuşmuşlardı? "Peki ne dedin?" diye sordum.

Gözlerinde söyleyeceğinin keskinliğini vurguladı. "Yalnız... bir haf... hafta."

Demek, günü de babam belirlemişti. Bu, bir hafta sonra eve geri dönmemi istediği anlamına geliyordu. Ya abilerim? Babamın rızası

üzerine tabi itiraz edemezlerdi ama... "Bunu kabul etmene şaşırdım," dedim.

"Tabi," dedi yorgunca. Konuşurken yüzüne bakamıyordum, yana doğru kayan ağzına çok üzülüyordum. "Ona... pan... pantolo... nunu indir... memesini söyle... dim."

Babamın karşısında utanma duygumu tamamen kaybetmediğin için kızardım. "Baba!"

Acaba deren bu koşulu kabul mu etmişti?

Kızımı babamla bırakıp aşağıya inince salondan yükselen sesleri duydum. Salvador ile Dante Derenle sözlü tartışıyordu ve Nil bugün babacı gününde olduğu için Deren'in önünde dikilmiş, abilerimin anlamadığı şekilde babasını savunuyordu. "Babama bağırıysanız gideyim, beni biy daha göremezsiniz!"

"Kocam, bu kadar hiddetlenme, şekerin çıkacak," diyordu Angel'da bir taraftan.

Son basamakta durup, "Beyler!" diye seslendim ve öfkeli, kızarmış yüzler bana döndü. "Neden kavga ediyorsunuz?"

Salvador ağzını kocaman açarak konuştu. "Seni alıp gideceğini söylüyor! Babamla bile konuşmuş! Seni bu evden ne hakla götürebilir?"

"Haberim var, kabul ettim," dedim Deren'e bakmadan. "Çocuklarımız ve biz bir arada yaşayabiliyor muyuz diye bakacağız. Olmazsa da... Deren tamamen gidecek."

"Hiçbir şey anlamıyoyum!" diyerek yere oturup ağlamaya başladı Nil.

Aile üyelerim ve ben ona baktıktan sonra tekrar birbirimize döndük. Dante ellerini kafasından geçirirken sabırsızla soludu. "Karmen, bu adama çok büyük bir hata yaptın. Belli ki o sana bir şeyler yaptı ki araya zaman girdi. Seni koruma içgüdümü bir kenara bırakarak konuşuyorum, birbirinizle olamayacağınızı görmüyor musunuz?"

Salvador Dante'ye katılır şekilde kafasını sallayıp koltuğa hiddetlice oturunca, Nil biraz ürküp geriye sıçradı. Deren derhal eğilip onu kucakladı, Salvador'a sertçe bakıp Dante'ye döndü. "Noah'tan Marianne'yi aldınız, benim de gitmemi istiyorsunuz. Sizin aşkla sorununuz ne?"

"Siz çok normal bir ilişki yaşıyorsunuz da anormal olan biz miyiz?"

"Evet," dedik Derenle bir ağızdan ama cevap kesinlikle hayırdı.

Abilerim ona ve bana sertçe baktığında arkamı dönüp hazırlanmak için odama çıktım. Derenle vardığımız anlaşma hem mantıklı, hem de korkutucuydu.

Çünkü... bir yuva kuramayacağımızdan emin olursak... biterdi her şey.

Kendime, bir haftalık kıyafet, bakım vs şeylerden oluşan valizimi hazırlarken ellerim sürekli gözlerimin önüne geliyor ve kızımın beni tuttuğunu hatırlıyordum.

Uyan güzelim, uyan...

Valizim hazır olunca kızımın yanına geçtim. Carlos'un henüz haberi yoktu. Tamam, bundan nefret edecekti ama yalnız bir hafta sürecekti. Önceliği kendi duygularıma verdiğim için aşağıya indim, Enrica'dan valizimi getirmesini istedim ve salona bakınca Derenle Utku'nun, ayrıca Nil'in de hazır olduğunu gördüm. Deren koltukta arkaya yaslanmış, istediği olduğu için kaygısızca abilerimi süzüyordu. Nil yanıma koşup çığlık attı. "Kayina ile beraber olacakmışız, doğru mu bu?"

"Bir süreliğine," dedim tırtılıma.

Utku oturduğu koltukta ofladı. "O evde üçüncü bir dünya savaşı çıkarır mısınız? Çocukları alıp kaçarım?"

Deren Utku'ya göz kırptı. "O zaman biz de savaşmaz..."

"Lütfen devam etme," diyerek arkamdan bir ses geldi.

Yaman'dı.

Bakınca daha iyi olduğunu gördüm. Yeni bir takım giyinmişti. Görünen o ki bizimle gelecekti, tabi anlamadığım şekilde hâlâ Deren'in korumasıydı. Deren ayağa kalkarken ona sırıtıp sonra Nil'in elinden tuttu. "Gidiyoruz yavrum."

"Gidelim yavyum."

Salvador abim oturduğu koltukta gözlerini yumdu. "Angel, benim gerçekten şekerim düşüyor."

Hiç istemesem de abime güldüm ve Deren Nil ile beraber kapıdan çıkarken, Yaman ile Utku onlara eşlik etti. Burada beklettiğimiz sağlık çalışanları içeriye bir daha girip Karina'yı indirdiklerinde kızımı yoruyor muyum endişesindeydim. Babam da asansörle indi ve abilerim, yengem malikanenin merdivenlerinde dikilirken ben de babamla dışarıya çıktım. Eğilip onu öptüğümde, biraz uzakta,

arabasının önünde duran Deren'e uyarıcı gözlerle baktığını gördüm. "Sözümü tutacağım baba. Bir hafta sonra döneceğim."

Doğruldum ve yan yana dikilip bana sertçe bakan abilerime yanaştım. Usulca Salvador'un göğsüne sindiğimde oflayarak kollarını etrafıma sardı, yanağımdan öptü. "Bir sorun çıkarırsa ara. Birkaç koruma da olacak, sen ve Karina için evin dışında bekleyecek."

"Baş korumam buna darılır ama kabul," dedim ve yana kayıp bu kez Dante'ye baktım. O suratsızca kaş çatınca da boynuna sarılıp, "Şımarıklıklarım ve sürekli yoran isteklerim için özür dilerim," dedim.

"Bir hafta sonra burada olmazsan ben gelir seni alırım," dedi.

Yanağından öpüp çekildim, yengeme de sarıldıktan sonra yukarıya doğru baktım. Noah camın önündeydi, durağan gözlerle odasından olup biteni izliyordu. Evet, bizimle katılıp yanımızda oluyordu ama abim artık etkisi gibi değildi. Bizimle arasında Marianne duruyordu, belli ki durmaya devam edecekti.

Basamaklardan inip güneş gözlüklerimi saçlarıma ittim ve arka arkaya duran araçlara baktım. Deren'in arabası öndeydi, koruma aracı da arkada. Nil ile Deren haricinde herkes de yerleşmişti. Yürürken, bir savaş kazanmış kadar gururlu duran Derenle göz gözeydim. Benim içim kapısını açtığı koltuğa binmeden önce yanında durup bir saniye onu süzdüm. "Çok kibirli görünüyorsun."

"Sizin gibi birisinin koruması olmanın kibri efendim," dedi, bir anda tekrardan korumam olup.

Şoför koltuğunun yanına yerleştim ve Deren Nil'i arkaya, Utku ile Yaman'ın yanına koyup direksiyona yerleşti. Ambulans hareket ederken korumalarımızda arkamızdan gelmeye başlamıştı.

Biz ayrılmıştık.

Bunu yapmamız, söylediğim her şeyin tam zıttıydı. Fakat yapmayı durduramıyordum.

"Kaymen, sen niye geliyoysun?"

Nil'in sorusuyla beraber tepe aynasından baktım ona. "Gelmeyeyim mi?"

"Gel ama kafam kayıştı," dedi bir babasına bir de bana bakarak. "Yine dadım mı olacaksın?"

Onun anlamasını kolaylaştırmak için, "Evet," dedim.

Deren doğrudan ön yola bakarken, "Benim de dadım olacak," dedi Nil'e.

Utku gülerken, Nil adeta şok olup elini ağzına örttü. "Nasıl yani?"

Yaman Nil'e biraz eğildi. "Sana yaptıklarını babana da yapacak."

Nil ile Yaman'ın görüşmesinde artık o kadar sıkıntı olmadığı açıktı, yan yana oturuyorlardı hatta. Nil Yaman'ı duyduktan sonra, "Baba, Kaymen sana da mı yemek yedirecek?" diye sordu. "Üstünü mü değiştirecek?"

"Evet," dedi Deren, ciddiyetle. "Seni uyuttuğu gibi beni de uyutur hatta."

Nil bir süre daha babası ile bana bakıp sonra parmağını salladı. "Baba anladım, sen bana şaka yapıyoysun!"

Deren tepe aynasından bakıp öpücük atınca Nil kıkırdayıp aradaki bölmeden geçmeye çalıştı. Ona yardımcı oldum ve Deren'in dizine oturduğunda istemsizce onlara hayran kaldım. Deren çenesini onun başına yaslayarak arabayı tek eliyle kullanırken, diğer eliyle Nil'in kafasını okşadı.

"Baba ben seni dünyadaki hey şeyden daha çok seviyoyum, kendimden bile!"

"Ben de seni kendimden çok seviyorum kızım."

"Ben?" dedi Utku.

Aynadan, arkamızdan gelen ambulansa bakarken yutkundum.

"Ya ben?" dedi Yaman.

Kimse onlara bir cevap vermedi ve Deren aracını kullanmaya devam etti. Gözlerimi kapayınca güneş ışıklarını daha net hissettim. Boynum terlemeye başlamıştı, bu yüzden elimle sildim ve bacağımı diğer bacağımın üstüne attım.

"Bacağın açıldı Kaymen," diyerek Nil eteğimi örtünce gözlerim kapalı güldüm.

Bir daha araba yavaşlayana kadar gözlerimi açmadım. İçerisi sessizdi. Deren'in aldığı her nefesi dinliyordum, benim parfümlerimden birisini sıkmıştı ama ne zaman yaptığını bile bilmiyordum. Benim gibi kokmakta sakınca görmediği aşikardı.

Araç durduğunda kapı seslerini duyup mayışmış gözlerimi açtım. Doğrudan sağ camdan dışarıya baktım ve güneşin üzerinde battığı evi gördüğümde... kalbim göğsümün içinde adeta yarıldı.

Sicilya'da, adeta denizle bitişik yerde, o evdeydik.

Hayalini kurduğum ev.

Kulaklarımdaki çınlamayla kapıyı açıp çıktım ve büyük, yerleşim yerinden uzaktaki bu görkemli eve hayretle baktım. Geniş kapıları az ilerideydi. Buradan evin arkası görünüyordu, çünkü önü geniş denize bakıyordu. Fakat daha önce defalarca gördüğüm, gezdiğim için ezbere biliyordum.

Yüzümdeki hayret ifadesiyle Deren'e döndüm. "Sen... bu eve nasıl sahip olabilirsin?"

"Yalnız bir haftalığına," dedi, kucağında Nil ile yanıma gelip. Güneş gözlükleri vardı, gözlerini göremiyordum. "Hayalini kurduğun evde benimle olmanı istedim."

Cümle kurmaya çalıştım. "Bu evin sahibini ikna edemezsin."

"Ettim," dedi. Sesinden, bunun için zorlandığı belli oluyordu.

Açık açık, "Buraya paran yetmez," dedim.

Deren karşımda durunca yüzüme belli bir süre baktı. O sırada kalbimdeki yarıktan içeriye, tepedeki güneşin ışığı sızıyordu sanki. "Bir haftalığına yetti."

Şaka mıydı ciddi miydi anlamıyordum ama gülesim gelmişti. Ambulans, arazinin açık kapılarından girdiğinde Utku ile Yaman'ın da evi hayranlıkla incelediğini gördüm. Ayaklarım beni kızımın arkasından götürürken, gözlerim bu evin duvarlarında, estetik mimarisinde dolaştı. "Aman Tanrı'm! Ev sahibini öldürdün mü yoksa?"

"Evet," dedi Deren, Nil ile arkamdan gelirken. "Evimizin arkasına gömdüm."

İleriye doğru, geniş arazi boyunca koştum ve evin ön tarafına ulaşınca gördüğüm manzara ile nefesim bir daha kesildi. Evin önündeki deniz sonsuzmuş gibi geliyordu, masmavi suyun üzerinde yansımalar vardı. Malikanemizden büyük değildi ama etrafı, içi, mimarisi o kadar güzeldi ki, önümdeki havuza, ilerideki denize, etraftaki devasa büyüklükteki doğal oluşum taşlara sırasıyla, dakikalarca baktım.

"Baba bu ev bizim ki? Kocaman!"

Arkamı döndüm ve Deren'in hâlâ bana baktığını gördüm. Bu evle bir süredir ilgilendiği belliydi, adamı bir haftalığına da olsa nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama... kalbim o an güneşten sıcaktı.

"Karina'nın odası hazır," dedi, bana bir adım atarak.

Ah.

Ambulansa baktım ve bana yaptığı sihirin etkisinden kurtulmaya çalışarak kızıma yürüdüm. Yaman ile Utku evden içeriye girmişti bile. Sağlık çalışanları sedye ile indirirken, ben de Karina'ya çok dikkat ederek arkalarından ilerledim. Evin ikili geniş kapısından girince ferahlığına, büyüklüğüne bir daha aşık olmuş şekilde baktım. Camlar yerden tavanaydı ve ev denize o kadar yakındı ki, içerideymiş gibi hissettiriyordu.

"Karina'ya bu kattaki odayı hazırlattım, merdiven çıkmaya gerek olmasın diye."

Nil amcası ile Yaman'a katılırken, Deren benimle gelip sol taraftan döndü. Arkasından yürüdüm ve sedye de benimle gelirken, Deren odalardan birisinin kapısını açtı. Denizi tamamen gören geniş oda beyaz ve sarı renklerinde, oldukça ferahtı. Kızımın cihazlarını yerleştirdik ve sonra kendisini de yatağa aldık, kabloları yerlerine taktık. Üstüne, yatağın beyaz örtüsünü kapattım ve cihazlar çalışıp Karina için her şey kolaylaştığında rahatlayıp yüzünü sevdim. "Kızım, aşkım. Bu evi görmeni çok istiyorum, bence bayılacaksın."

Deren'in sağlık çalışanlarına teşekkür ederek uğurladığını duydum ve kapı kapandığında, omzumun üstünden ona baktım. Gözlüğü elinde tutuyor, dudaklarını ısırarak bana bakıyordu. Ev kokmuyordu, havalandırıldığı belliydi. Üstelik sıcaktı da. İkimiz arasında uzayan bakışma, ağır nefeslerimizle beraber daha da yoğunlaştı ama ikimiz de gözlerimizi birbirinden ayıramadık.

"Bu evin yerini kimden öğrendin?"

"Gece'den öğrenmiştim, bir hayli zaman önce."

Demek o zamandan beri aklındaydı, almaya çalışmıştı. Belki de evi aldığı için bana bu teklifi sunmuştu, beni bu evde, hayallerimin evinde kendisiyle görebilmek için.

"Her şeyi hazırlamışsın."

Başını sol tarafa eğdi, gözlerini dudaklarımın kıvrımında dolaştırdı. "Sensizken... çok vaktim oldu."

Ellerim sevinçten uyuşmuştu, bir an sonra endişeyle titriyorlardı. "Başını belaya sokmadın değil mi?"

"Bela derken ne kastettiğine bağlı."

Kollarını göğsünde bağlamasını izledim. Ceketinin yüzeyi gerilmiş, kolları şişmişti. Birkaç saniyemi kollarını izleyerek geçirip,

"Borçlandın mı?" diye sordum. "Ya da ev sahibini zorladın mı? Kaba davrandın mı?" Yoksa bu olay yüzünden mi kaçırılmıştı?

"Adamı öldürdüğümü söyledim, eve de böyle sahip oldum. Neden ciddiye almıyorsun?"

Gözlerimi devirip yatağın kenarından kalktım. Doğrusu yatağa oturmama gerek yoktu, Deren beni düşündüğünden olsa gerek bir koltuk koymuştu odaya. Karşısına kadar yürüyüp, "Bir şeye zorla sahip olacak türden bir adam değilsin de o yüzden inanmıyorum," dedim.

Beni baştan aşağıya süzerken, "Ne tür bir adamım?" diye sordu.

"Kaşları çatık, kızgın, huzursuz, huysuz, hesapçı, takıntılı..." yeterince olumsuz şey söylemekten mahcup olsam da eğlenmiştim de. "Merhametli, gözü kara, korkusuz, şiddetli, tutkulu..."

"Teşekkürler," dedi. Sesi hâlâ donuktu, benim gibi eğlenmiyordu. "Arada üç tane falan iyi şey söyledin."

Arkasını dönüp koridorda yürümeye başlayınca omuzlarımı düşürdüm. İsveç yalanıma tahminimin ötesinde sinirlenmişti, belki bu yaptığım daha önce söylediğim yalanları da tetiklemişti. Fakat yalnız kırgın ve kızgın olan kendisi değildi.

Uzaktan Nil'in ve diğerlerinin sesini duyarken kızımın yanındaki koltuğa oturdum. Denizin üstünde güneş batmıştı, artık hava kararıyordu. Yerini yabancılayan bir insan değildim, üstelik Deren'in yanında evdeymiş gibi hissettiğim için burada kalmakla alakalı sorunum yoktu ama bu evi birbirimizin başına yıkmaktan endişe duyuyordum.

Karina'mı bir miktar fazladan sevgiye boğduktan sonra koridora çıktım ve gördüğüm ilk odanın kapısını açtım. Tahmin ettiğim gibi bavulum buradaydı, Deren Karina'ya en yakın odayı almamı istemişti. İçeriye geçince bu odanın kırmızı ve siyah tonlarında dekor edildiğini gördüm. Çok fazla detayla boğucu olmamıştı, sade ve düzenliydi. Yatak yuvarlaktı, yatağın karşısındaki duvarda boydan boya aynalı bir dolap vardı. Yatağın sağ arkasında da kapı duruyordu, banyo olmalıydı. Yer beyaz mermer zemindi, topuklu ayakkabılarım tıkırdıyordu.

Bu evde bir yardımcı olmadığı için valizimi kendim açmam gerekecekti.

Valizi açıp içindekileri boş dolaba yerleştirdim, sonra da siyah, bol paça pantolon ile siyah büstiyerimi aldım. Artık bugün tamamlanması

gereken bir son vardı, onu tamamlamak üzere bir süreliğine evden çıkmam gerekecekti.

Siyah Chanel çantamı ve bordo deri ceketimi yanıma alıp çıktım. Kapısından kızıma bakıp ardından etrafı inceleyerek oturma odasına geçtim. Tavan çok yüksekti, dışarının deniz manzarası ayaklarımızın altında gibiydi. Utku pencereye yapışmış, hayranlıkla izliyorken, Yaman krem koltuğa oturmuş, yaralarına merhem sürüyordu.

"Daha iyi misin?" diye sorduğumda beni fark etti. Halsiz ve yorgundu, göz kapakları şişti. Başını ağır ağır sallarken, "Gece?" dedi sorarcasına. "Türkiye'ye dönmüş."

"Evet," dedim, evde birisinden duymuş olmalıydı. "Deren artık seni tehdit etmiyor gibi, onu bırakıp Gece'yi görmeye gidebilirsin."

Ya da Karina'm uyanır ve Gece çok kısa zaman sonra burada olur.

"Gitmeyi istiyorum," dedi Yaman, elindeki merhemi kenara fırlattı. "Deren'in de bana eskisi kadar ihtiyacı yok zaten."

Deren gerçekleri Yaman'dan öğrendiğimi bilmiyor muydu?

Kafam karışmış şekilde Utku'ya baktım. "Bir saatlik işim var. Rica etsem... Karina'yı ara ara kontrol eder misin?"

Utku hayranlık duyduğu manzaradan çekti gözlerini. "Daha yeni geldik, nereye gidiyorsun?"

"Birisini öldürmeye," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Utku, mafya bir yengen var daha ne istiyorsun," dedim şakacı şekilde ve el sallayıp arkamı döndüm, kapıya giderken de Deren ile Nil'in indiğini gördüm. Nil babasının omuzlarındaydı, Deren onu yere bırakırken beni süzerken, "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Tırtılım düşünceli şekilde babası ile beni izlerken, "Ufak bir işim var," dedim İtalyan'ca. "Bugün, artık ölmesi gereken birisini öldüreceğim."

Deren üstünü değişmişti. Siyah tişört ile koyu gri kot pantolon giyinmişti. Daha rahat ve şey... kaslı görünüyordu, kolları çıplak olduğu için. Nil'e eğilip onun çenesinden çok tatlı bir şekilde öptü. "Biz dönene kadar Karina'ya bakar mısın? Tabi amcanla beraber. Ve sakın..."

Nil oflayarak baş salladı. "Kayina'nın fişini çekmeyeyim."

Deren doğrulurken içeride kalan Utku'ya temkinli bir bakış attı. Nil bu sırada bana düşünceli şekilde bakıyordu. "Sen babamla yalnız mı

kalacaksın?"

Durumu onun anlayacağı şekilde yumuşattım. "Baban benim korumam ya, o yüzden beni götürecek."

"Sana gül alacak mı?"

Ah, iş ciddileşmeye başlıyordu.

"Hayır," dedim gülümseyerek.

Başını sallayarak Deren'e döndü, kollarını ona uzattı. Deren anlayıp eğildi, ona sarılıp boynundan seslice öptü. "Gelirken sana ne alayım?"

"Çiçek," dedi, bana düşünceli şekilde gülümseyerek.

Nil babası ile vedalaşıp içeriye yürüdü, koltuğa oturup elleriyle oynamaya başladı. Onu bu kadar düşünceli hale getiren biz olmalıydık. Her nedense duruşundaki o masumiyet canımı sıktı, arkamı dönüp evden çıkarken, "Nil ile kal istersen," dedim.

"Mark'ı seninle öldürmek en çok istediğin şeylerden birisiydi," dedi.

Böylelikle evden beraber ayrıldık. Etrafta abimin benimle beraber gönderdiği korumalar vardı. Deren'in aracına giderken bir saniyeliğine arkamı döndüm, anahtarı cebinden çıkardığını görünce adeta atlayıp elinden aldım. Deren, boşluğuna geldiği için anahtarı kolaylıkla kaybetti. Şoför koltuğunun kapısını açıp çantamı içeriye attım. "Bazen kontrolü elime almasını seviyorum," diyerek yerleştim arabaya.

Deren aynı donuklukla diğer koltuğa yerleşip bir şey demeden oturunca yüzümdeki anlık gülümseme tekrar silindi. İyi madem, yalvaracak değildim. Bana yaptığını unutmuş da değildim. Aracı kullanmaya başlayıp evden ayrılırken kızımı düşünmeye başladım. Utku ve Yaman'ın ilgineceğini tabi biliyordum ama ben yokken hareket ederse, göremezsem?

Karina'mın hareket etmesine duyduğum sevinç ile bir daha hareket edemeyecek olmasına duyduğum korku ile arabayı hızlandırdım. Kızım ve diğer yanda Deren, çalkantılı, fırtınalı, acıtan ilişkimiz... Kızıma ne olacağını, bize ne olacağını bilememek strese sokuyordu, bir saniye yüzüm gülüyorsa diğer saniye mahvolmuş hissediyordum.

Arabayı daha da hızlandırırken Deren'in ellerine baktım. Sigara içiyordu, duman camdan sızıyordu. Bana bir kez bile bakmayınca üzüntüden dudaklarım titredi, önüme tekrar döndüm.

Mark'ı hapsettiğimiz yere geldiğimizde araçtan sessizce indik. Ben önde giderken Deren biraz arkamdan geliyordu. Yaklaşmasını, bana

temas etmesini çok özlediğim için garip bir eksiklikle Mark'ın kaldığı odaya çıktım ve içeriye girdim.

Korumalar dönüşümlü olarak onlarla beraber kalıyorlardı. İçerisi o kadar kötü kokuyordu ki, girdiğim ilk saniyede midem bulandı. Bir insanın dayanabileceği en ağır şartlarda haftalar geçirmişlerdi, tıpkı... Karina'm gibi.

Fakat artık tamamen ölmeliydi.

Zemin kusmuk, kan ve deri parçalarından ibaret olmuştu. Andrei'nin cesedi çürümüş, Valeri ile Mark ise sanki bir daha hiç uyanmayacakmış gibi kendilerinden geçmişlerdi. Abilerim ve ben Mark'a her türlü eziyeti yapmıştık. Artık görünüşü bile aynı değildi, gözü çıkmıştı, saçları koparılmıştı, parmaklarının üçü kopmuştu, üstelik iç çamaşırı dışında çıplaktı.

Markla ilgili söylentiler kulaktan kulağa aktarılmıştı. Camia, ahbaplarımız, bağlantılı tanıdıklarımız hem onun bana neler yaptığını hem de benim ona neler yaptığımı biliyordu. Bugünden sonra öldüğünü de öğreneceklerdi.

Ve benim kızım için her şeyi yapabileceğimi.

Eğer yaşamaya devam ederse... Kimse kızım için bir tehdit olmaya cesaret edemeyecekti.

Çantamı Deren'e uzatıp Mark'a ilerledim. Uyanacak hali yoktu, belki de son nefeslerini veriyordu. Ne kadar vahşice öldürürsem öldüreyim ölümü beni asla tatmin etmeyecekti.

"Nasıl ölmesini istiyorsun?" diye sordu Deren.

Karina gibi, benim gibi...

"Boğularak."

Boğulurken gözlerinin içine baktığını söylemişti.

"Onu aşağıdaki arabaya indirin, bagaja tıkın," dedim korumalara ve hiç beklemeden Mark'a yaklaştılar. Dediğimi yaparak ölmüş gibi yatan adamı sürükleyerek çıkardılar.

"Kusmadan nasıl durabiliyorsun?" dedi Deren, tiksinti dolu sesle.

Bugün o kadar az konuşmuştu ki, benimle konuşunca heyecanlandım.

"Sen nasıl durabiliyorsan," dedim.

"Ben sana bakıyorum, o kusmamı biraz engelliyor. Ama sen hem bu iğrenç kokuyu soluyorsun, hem de onlara bakıyorsun."

Birisi ceset, diğeri ölmek üzere olan adamlara baktım. Artık eziyetleri bile hissetmeyecek kadar acı çekmişlerdi. Hıncımı almaya devam etmek istiyordum ama ölme zamanları gelmişti. Deren'e dönüp yaklaştım, ceketinin altında, belinde duran silahı alıp Valeri'ye çevirdim. İlk kurşunu zevkle kalbine sıktım. Bedeni kurşunla titredi ama gözlerini açamadı, belli belirsiz inleyerek Rusça küfretti.

İkinci kurşunu, sesini tamamen kesmesi için beynine sıktım ve alnının ortasında açılan delikle beraber hareketsiz kaldı. Öldüğünü anlasam da devam ettim, boğazına da bir kurşun fırlattım. Kurşunun saplanışını izlerken gözümü bile kırpmadım. Belki onun da Karina'ya bir tokat atmışlığı, bağrışı vardı.

"Bir tane de ben sıkabilir miyim?"

Durup omuz üstünden Deren'e baktım. "Zaten öldü."

"Zevkine."

Silahı uzattım ve Deren nişan bile almadan rastgele şekilde adamın vücuduna kurşunları dağıttı. Sızan kan yerde birikmeye, onun tenini boyamaya başlamıştı. Ben saymayı bıraktıktan bir süre sonra Deren'de kurşun sıkmayı bırakıp nefes nefese durdu. Kan ayaklarımızın ucuna sızana kadar durduk ve sonra arkamı döndüm, mide bulantısıyla yürüyüp dışarıya çıktım.

"Buraları temizleyin," diyerek arkamdan geldi Deren. "N'oldu, iyi misin?"

Endişelenmesi hoşuma gitti. Normalde hiç de böyle bir kadın değildim ama o an biraz nazlanıp, "Midem bulandı," dedim.

Yanıma gelip düşmemem için dirseklerimden tutunca büyük ellerine baktım. Şu an dokunuşuyla kafamın karışmaması gerekirdi, ortam dahi müsait değildi ama... ellerini üzerimde seyretmek için çok çılgın bir istek duydum. "Seni temiz havaya çıkarayım."

Bana yardımcı olurken yüzüne baktım. Endişelenmiş ifadesinden haz alsam da hiç belli etmedim, o düşmeyeyim dize ayaklarımı izlerken yüzüne karşı hayranlığımdan soluklarım kesilmeye başladı. En alt kata indik ve dışarıya çıktığımızda serinlik yüzüme çarptı, Deren yüzüme baktı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Bilmiyorum ki," dedim nazlanmaya, mızmızlanmaya devam ederek.

Deren, bu ses tonumu pek duymadığı için hafifçe şaşırıp yüzümü incelemeye karar verdi. "Sesini yengen gibi yaptın."

"Angel mı?"

"Evet, kocasıyla konuşurken sesi kedi gibi çıkıyor," dedi suratını buruşturarak.

Evet, yengem tam öyle bir kadındı. Cilveliydi, nazlanmaya, abimi baştan çıkartmaya bayılırdı. Deren'in bunu yorumlamasına gülerken, "Pek tarzın değil sanırım," dedim.

"Hayır, ben kedi miyavlaması değil ısırık seviyorum."

"Ben de miyavlamayı değil, ısırmasını severim."

Bana bir şey dememek için kendisini tuttuğunda, edepsiz bir ima yapmanın eşiğinde olduğunu anladım. O sırada araba anahtarımı uzatan korumayı görüp şoför koltuğuma yerleştim, Deren'de yanıma oturup camları açtı. Havayı solumam için yaptığını anlarken aracı çalıştırdım.

"Mark'ı çoktan öldürdüğünü sanmıştım," dedi, biraz sonra.

"Beraber olduğumuz ilk gece," dedim, o şehri ve yaptıklarım ortaya çıkmadan öncesini düşünerek. "Mark'ı seninle beraber öldürme hayali kurmuştum. O zaman imkansız gelmişti, çünkü bir daha görüşmeyiz sanıyordum."

"Sana kalsa hâlâ ayrı olacaktık," dedi.

"Ben senden kendim için değil, ikimiz için de ayıldım!" dedim, aynı cümleyi kurmaktan yorulmuş şekilde.

Aramızda çıkacak tartışmanın gergin havası arabanın içini doldurdu ve Deren göğsünü şişiren bir nefes aldı. "Yaptığın her şey normalmiş gibi sağlıklı kararlar vereceğin tuttu..."

Çünkü Karina girmişti aramıza, ona yaptıkları, onu kullanması... Benim canımı onun sayesinde yakması.

Elimi saçlarımdan geçirip sertçe onun dizinde duran çantama uzandım, içini açıp vişneli sigaramı çıkardım ve yakıp içmeye başladığımda Deren kafasını arkaya gömüp uzunca ofladı. Yolu izleyip onun arabayı dolduran saf temiz kokusuyla duygusal bir açlık yaşadım.

Arabayı, geleceğimiz yere ulaşınca durdurdum ve Deren kendi kapısını açarken dışarıya çıktım. Bagajı açıp Mark'ı çekiştirerek aşağıya indirdim, sürükleyerek uçurum kıyısına kadar götürdüm. Sicilya'nın en yüksek yerindeydik, rüzgâr dalgaları kayalıkları aşındırıp gürültülü sesler çıkarıyordu. Mark'ı yere, uçurumun ucuna bıraktım ve Derenle beraber tepesinde durup ona baktık.

"Karina ve benden o kadar çok şey aldı ki... Kızım uyansa bile bir daha mutlu olacak mı, bilmiyorum."

Deren o saniyeden sonra bana baktı. "Her şeyin bir sırası var. Önce uyanacak, sonra unutacak, ardından seninle mutlu olacak."

Dizlerimi kırıp eğildim, Mark'ın vahşet haline dönmüş yüzüne son kez baktım. Korumalar onu hayatta tutmuştu ama ölmekten beter durumdaydı. Fakat gözlerini açmasını istiyordum, ölürken son gördüğü benim gözlerim olacaktı. Bu yüzden suratına vurmaya başlarken son kez kendine gelmesi için seslendim. "Uyan, gözlerini aç."

Uyandırmak hiç kolay olmadı. Vücuduna dışarıdan aldığı darbeleri hissetmiyordu. Ancak Deren'in güçlü tekmesini fark edince göz kapağı hareket etti, diğer gözünde sargı vardı. Uyanınca ilk hissettiği acı oldu ve acınası şekilde inleyip o gözünü açtı. Beni görmesi, anlaması, etrafın farkına varması zaman aldı.

"Karmen..."

Ona müjdeli haberi vererek, "Dün... dün kızım ilk kez yaşama tepkisi gösterdi, elimi tuttu," dedim gözlerim sevinçte dolarken. "O sanki hem onun yaşayacağının habercisiydi, hem de artık senin öleceğinin."

Mark karanlık gökyüzüne baktı, tüm acısı yüzünden okunurken yalvardı. "Bitir artık."

Sırf o istediği için işkenceyi daha da uzatmak istiyordum ama Karina her an uyanabilirdi, uyandığı dünyada Mark'ın yaşamasını istemiyordum.

"Bitireceğim," dedim ve göz göze geldiğimizde yaşamak değil, ölmek için yalvaran gözleriyle tatmin oldum. Ona, bunu yapacağımı söylemiş ve yapmıştım. Ellerimi pislik içindeki boynuna sardım ve yavaşça sıkmaya başladığımda, korkuyla ilk nefesini aldı. "Vur," dedi kekeleyerek.

"Hayır!" dedim. "Boğulacaksın! Nefessiz kalacaksın!"

Böyle ölmeyi istemiyordu ama konuşamıyorken bile karşı çıkamıyordu. Yalnızca bakışlarıyla engel olmaya çalışıyordu. Elini güçlükle kaldırdığında, Deren tekmesini indirdi ve Mark çaresizce inleyince parmaklarım sıkılaştı. Her anın tadını çıkardım, başkaları için kabus olabilecek bu görüntü bir süredir benim rüyalarımı süslüyordu.

Deren onu kıpırdayamaz halde tutarken ben de baskımı arttırıp boğmaya devam ettim. Fazla dayanamayacaktı, nefesi kesilmişti, burnundan soluk vermeye çalışıyordu. Gözleri arkaya kayıyor, vücudu şiddetli şekilde titriyordu. Dalgaların sesi kulaklarımda yankı yaparken, gözlerimi bir an kırpmadan Mark'ı boğdum.

Ölene kadar.

Sıkılaşan, boğuklaşan nefesleri artık tamamen kesilince ve gözü kapanınca, avuçlarımı daha sıkı bastırdım. Aldığı son hırıltılı soluktan sonra da başının sola devrilip ağzının açıldığını gördüm, nabzı kesildi ve dudaklarından köpükler dökülürken, Mark ellerimde boğularak öldü.

Yaşamı son bulduğunda tüm acılarım bitecekmiş gibi gelmişti, bu yüzden öldüğüne inanamadım; çünkü acılarım hâlâ devam ediyordu. Saçlarım savrulurken kafamı iki yana sallayarak onu boğmaya, öldürmeye devam ettim. Artık, ondan alacağım her şeyi almıştım ama bana yaptıkları hâlâ benimleydi.

Karina'ma yaptıkları hâlâ Karina ile beraberdi.

"Karmen..."

Ellerimi daha güçlü bastırarak hıçkırdım.

Karina'nın ne kadar ağladığı, çığlık attığı hâlâ kulağımdaydı.

BOĞDULAR ONU. BOĞDULAR.

BÖBREĞİNİ ALDILAR. BELKİ YETERİNCE NARKOZ BİLE VERMEDEN.

"Güzelim..."

Sırtımda dokunuşunu hissettim ve sonra beni çekişini. Karşı durmak için Mark'ı daha sıkı boğdum ama biraz sonra ellerim uzaklaşmak zorunda kaldı, Deren beni taşların üzerinde geriye çekip sırtımı ovaladı. "Öldü. Siktirip gitti cehenneme. Bırak."

Ellerim kucağıma düştü ve omuzlarım da aşağıya. Dizlerim taşların üzerinde seğirirken nefes nefese önüme eğilip yutkundum. Ölmüştü, Karina uyandığında ona zarar veren kimsenin bu dünyada kalmadığını görecekti. Korkması gerekmeyecekti.

Haz ve öfke dolu gözyaşları yanaklarımdan inerken boğazım düğümlendi. Hıçkırarak kalbimdeki ağrıyla doğrulmaya çalıştığımda Deren'de düşmemden korkuyormuş gibi beni uçurumdan uzaklaştırdı, gözlerime acıyla bakarak diğer eliyle saçlarımı topladı. "Onu

öldürdün, kızını yaşattın. O kadar güçlüsün ki... eminim kimse düşmanım olmak istemiyordur."

Bana ilk kez ne kadar güçlü bir kadın olduğumu söylüyordu. Hissetmediği hiçbir şeyi söylemediği için ona çok inandım ama öylesine hatırlamıştım ki Karina'ya yaptıklarını, gözlerimdeki yaşları çekemiyordum. "Ka... Karina'yı böyle boğdu, elleriyle! O an orada değildim! Keşke ölseydim, böyle bir anne olacağıma keşke ölseydim!"

Deren kızmış gibi kafama vurup beni kendisine hızlıca çektiğinde başım göğsüne gömüldü ve yaşlar bir anda onun tişörtüne döküldü. Kollarımı etrafından geçirip ellerimi sırtına gömdüm ve seslice hıçkırırken, Deren yüzünü saçlarıma yasladı. Ona haftalar önce sarılmıştım, bu o zamandan sonraki ilk yakın temasımızdı. Birbirimize sarılmayı özleyeceğimiz kadar zor bir ilişkimiz olduğu için daha da kahrolup ağlarken, "Gülümsediğinde o kadar güzelsin ki, ağlamana dayanamıyorum!" dedi, sesi kalbinden geliyormuş gibiydi. "Ölmeyi istemene hiç!"

"Karina hayatının sonuna kadar o anla yaşamak zorunda kalırsa diye korkuyorum."

"Karmen, neler düşünüyorsun," dedi, sırtımı aşağıya doğru okşayıp vücuduna daha sert bastırırken. "O çocuk, tabii ki unutacak!"

Kolları sıcaktı, rüzgârı engellemişti. Temiz ve sabun kokuyordu, en sevdiğim haliydi. Ellerimi daha sıkı dolayıp ihtiyacım olan her şey kendisindeymiş gibi tutunurken, "Ben sürekli bunları düşünüyorum," dedim. "Bunları düşünüp sonra seni düşünüyordum, ardından tekrar bunları ve sonra seni..."

"Ben de seni düşünüyorum, sonra Nil'i. Ardından tekrar seni ve Nil'i..."

Deli gibi onu koklayıp, "Utku'yu unuttun," dedim.

Göğsü heyecan ve ihtirazsız bir gülüşle hareket etti. Bilerek adını geçirmediği belliydi, hatırlatmam için yapıyordu. Yanağını, çenesini saçlarıma sürtüp omuzlarımı, belimi okşadı. Bana her açıdan dokunmayı mümkün kıldıktan sonra hafifçe uzaklaşıp yürümeye zorladı. "Arabaya otur, üşüdün."

"Üşümedim."

"Ama ben üşüdüğünü hissediyorum, huzursuz oluyorum," dedi ılımlı şekilde.

Arabasına doğru giderken mücadele etmedim, açık koltuğa beni bırakıp yüzüme dikkatle baktı, beni inceleyip arkasını döndü. Mark'ın cesedinin yanına gidip bir süre başında izledi. Öldüğüne şüphe yoktu ama ceketinin altından silahını çıkardı, kalan tüm kurşunları onun vücuduna dağıtttı. Kurşunun patlama sesini dinlerken arkama yaslanıp yanaklarımı sertçe sildim. Mark bu kurşunlarla beraber tamamen tanınamaz olduğundaysa Deren omzunun üstünden bana baktı.

Telefonu çıkarıp Enrica'yı aradım, olduğum yeri arayıp gelmesini söyledim. Enrica gelene kadar orada bekledik ve o geldiğinde Mark'ın cesedini diğer bir koruma ile beraber araca taşıdılar. Arabadan çıkıp Mark'ın bagajdaki görüntüsüne son kez baktıktan sonra Enrica'ya anlattım. "Cesedini bir tabutla Rusya'ya, ahbaplarının yanına gönderin. Ne hale geldiğini herkes görsün, öğrensin. Bundan sonra kimse... kızım için bir tehdit olmaya cesaret edemesin."

"Memnuniyetle efendim."

Enrica ve diğer koruma Mark'ın cesediyle beraber uzaklaştığında uçurumun kenarında bir müddet durdum. Suyun ve alçakta uçan kuşların sesini duyup tenimde rahatlık, tatminkâr yaşları hissettim.

Sonra Deren yaklaştı, omuzumdan tutup beni arabaya kadar götürdü. Dudaklarında bir sigara vardı, kemerimi benim yerime bağlarken gözlerime baktı. İşi bitince sigarayı dudaklarından hızla çekti, dudaklarını sertçe yanağımdaki gözyaşlarına bastırdı. Adeta titredim.

"Öldürmeyi istediğin başka birisi kaldı mı?"

"Evet."

Kızımın mezarına kurşun atıp beni yalvartan Edip.

Ve birkaç aracı.

Deren koltuğa oturup arabayı çalıştırdığında, sanki kızımın yanına dönmeyi ne kadar istediğimi biliyormuş gibi çok hızlı kullandı. O hayalini kurduğum eve gelince de etrafımı bir daha hayranlıkla izledim. Karanlıkta dışarısı pek görünmüyordu, evin içindeki duvarların güzelliğine ise dokunmak istedim. Odamdaki duvarlarda çok güzel bir duvar kağıdı vardı.

Deren kesintisizce arkamdan gelirken evdeki ışıkların azaldığını fark ettim. Salondaki koltukta Yaman uyuyordu, yüz ifadesine bakılırsa yaraları dolayısıyla hâlâ ağrısı vardı. Sonra köşeden döndüm,

koridorda hızla ilerleyip kızımın odasına ulaştım. Kapıyı açtığımda Utku kafasını kaldırıp buraya baktı, kucağında Nil vardı, Karina ise yataktaydı.

Heyecanla, "Hiç hareket etti mi?" diye sordum.

Utku üzülmüş gibi, "Hayır," dedi.

Zaten etseydi direkt söylerdi, heyecanlı görünürdü. Omuzlarımı düşürüp içeriye girdim, kızımın başında dururken ellerimle el son ne yaptığımı hatırladım. Bu ellerle, o piçin izleri avuçlarımdayken kızıma dokunamazdım.

"Teşekkür ederim," dedim Utku'ya. "Vaktini ona harcadın, yanında bekledin."

"Prenseslerin nöbetçisi olmaya çok alışkınım," dedi eğilip kucağındaki yeğenini öperken.

Deren yanımdan geçip odaya girdi, sessizce yaklaşıp Karina'ya bakarken Nil'i Utku'nun kucağından aldı. "Eyvallah abiciğim."

Utku'da doğruldu ve Karina'ya gülümseyerek abisinin ardından yürüdü. Deren Nil'i göğsüne sıkıca bastırırken yalın, durgun gözlerime derinliklerindeki karanlıkla bakıp yanımdan geçti. "Nil'i yatırıp ineceğim."

Gecenin karanlığında yanımda olmasını teklif edeceğim tek adama baktım ve o üst kata giderken ben de cebimden telefonu çıkarıp videoyu açtım. Banyo yaparken Karina'mın kayıtta olması içindi. Kendi odama geçip havlu ve kıyafet aldım, ebeveyn banyosuna geçip soyundum. Deren'in olduğu her yerde güvende hissederdim ama Karina konusunda beni bir daha incitmeyeceğinden nasıl emin olacaktım, bilmiyordum.

Banyo, böyle bir eve yakışan cinsten büyüktü. Geniş bir küvet vardı ve içerinin görünmediği cam duvardan dışarısı, deniz görünüyordu. Soyunup çamaşırlarımı olduğu yerde bıraktım, küvetin musluğunu açtım ve sıcak su biriktiğinde kenardaki duş jeline baktım. Kullanmadığım bir şeydi, kokular konusunda da hassastım. Fakat köpüklenmek beni rahatlatacağı için sıcak suya bol miktarda sıkıp küvete girdim.

Bu ev çok güzeldi.

Görünen manzaraya bakarken gözlerimden kalplerin çıktığı nadir anların birisindeydim.

Kafamı arkaya koydum ve ellerimi vücudumda dolaştırıp arınmaya çalıştım. Mark'ın izlerini silmek istiyordum. Hâlâ bitmemiş gibi geliyordu ama kızım uyandığında, kimseden korkmayacaktı.

Deren onun için bir tehlike değildi.

Bir anlık hata ile yapmıştı.

Pişmandı.

Karina'yı seviyordu.

Ellerimi daha sert ovalayıp Mark'ı boğmanın izlerini tamamen sildim. Bileğimdeki kesiklere bakarken de zaman bir anlığına dondu. Başarsaydım, ben Karina hayattayken ölseydim... Ya da Edip o mezarlıkta öldürseydi beni?

Kızım benim olmadığım ama canavarların olduğu o dünyada yalnız kalacaktı.

Ürperip parmaklarımı köpüklerde dolaştırırken odadan buraya sızan ışığın azaldığını fark ettim. Duraksayıp mermer zemine düşen geniş omuzlu gölgeye baktıktan sonra da omzumun üstünden Deren'e döndüm.

"Dikkat et," dedi. "Seni çıplak görürsem ısırırım."

Aramızdaki hava ağırlaştı, şehvet ve kayıtsızlıkla kabardı.

Elimi kaldırıp işaret parmağımı kırarak onu çağırdığımda göğsü şişti ve ağır ağır yanıma yürüdü. Küvetin önünde durduğunda elleri hâlâ ceplerindeydi. Küvette dizlerimin üzerinde oturdum ve yükseldiğimde su dalgalandı, göğüslerim açığa çıktı. Ellerimi küvetin kenarlarına koyarak başımı sola eğdim, kara gözlerinin kontrolünü kaybetmesini izledim. "Bana kızgın... olmana rağmen mi beni ısırmak istiyorsun?"

"Kızgın ya da anlayışlı olmam fark etmiyor. Seni gördüğüm her an bir yere yaslamak istiyorum." Mücadele içinde yutkunarak omuzlarıma, göğüslerime baktı. "Bilmiyormuş gibi yapma şimdi bana..."

Biliyordum, ilişkimizin cinsel gerilimi hep çok yakıcıydı. Fakat duyması hoşuma gidiyordu. Gözlerimi indirip pantolonun önüne, her an belirginleşen sertliğine bakarak bacaklarımı birbirine yasladım. "Bazen bana cennetten çıkmışım gibi bakıyorsun. O bakışı tekrar tekrar görmek için her şeyi yaparım."

"Ne yaparsın mesela?"

"Büyü yaparım," dedim, sırıtıp göz kırparak.

O benim aksime hiç eğlenmeden, "Madem öyle, neden benden ayrıldın?" diye sordu, sertçe. "Hayatımın sonuna kadar sana böyle bakmamı istiyorsun ama beni bırakıyorsun."

"Çünkü bana böyle, cennetten çıkmışım gibi bakarken... en mutlu anımı da cehenneme çevirdin."

Gözlerini kapatınca o bakışlara mahrum kaldım. Yavaşça önümde eğilirken tekrar bana bakmaya başlamıştı. Elini uzatıp ıslanmış saçlarıma dokunurken ikimiz de hastaymış gibi tiz nefesler alıyorduk. Saçlarımı kulağımın arkasına koyup çenemi tuttu ve baş parmağını dudağıma sertçe bastırıp yüzüme yaklaştı. "Şu an bunların hepsini yok sayıp seni üst kata çıkarmak istiyorum."

Alt dudağımla parmağını emmeye başladım ve Deren'in ağzı açık kalırken, dizlerimin üzerinde biraz daha doğruldum. Üzerimdeki sular ona sıçrarken, elimi ensesinden geçirip kısa saçlarını kavradım. "Beni altına mı almak istersin yoksa kucağında mı?"

Söylediklerim onu daha da tahrik ettiği için kızıp çenemi sıktı, dudaklarıma doğru hırıltılı soluk verdi. "Önce kucağımda, çünkü yukarıdan beni izlemeni seviyorum. Sonra da arkana geçip seni yatakla bir bütün olana kadar ezmek istiyorum."

Bacaklarımın arasına inen ısı yüzünden tıkandım, konuşamadım. Gözlerinin içine bakarak parmağını dibinden ucuna dek yavaşça yalarken, Deren'de soluğu kulağımın yanında aldı. Gözlerimiz yoğunluk yüzünden düşüp kapanırken, "Eğer ben yokken o sikini pantolonundan çıkardıysan seni öldürürüm," dedim, yapmayacağını bilsem de.

Çenemdeki eli sayesinde kafamı acımasız bir kolaylıkla ağzına kadar çekti, boynumu yalayıp dişleriyle emerken, "Asla," dedi. "Sen benden istediğin kadar ayrıl ama ben hep seninim."

Şüphe duymamıştım ama bir korkutmak istemiştim. Fakat kimi korkutuyordum ki? Deren'i mi? Yabani şekilde, vahşice boynuma gömüldüğünde gözlerim ardıma kaydı ve hıçkırarak inledim. Deren saçlarımı diplerinden çekip avucunda toplarken ellerimi pantolonunda, kasıklarında kaydırmak istedim. Onun kalbinin ve nefesinin sesinden başka şey duymuyordum, uzun zamandan sonra bana böyle dokunuyordu. Neredeyse bayılacaktım, bacaklarımın içi cehennem gibiydi.

"Bunu duydun mu?" dedi Deren, bir anda kasılıp.

"Ne?" dedim ağzımın salyaları eline akarken.

Deren başını uzaklaştırdı, yatak odama doğru dönerken dudaklarından hoyrat nefesler alıyordu. Kaşlarını sertçe çattığında onun gibi odaklandım ve koridordan gelen bip sesini duydum. Bu sesle kurduğum ilk bağlantı Karina olunca tek nefeste doğruldum, Deren'de benim gibi endişeyle hareket etti ve hemen köşeye koyduğum havluyu aldı. Dışarıya çıkıp havluyu vücuduma sardım ve ona, "Cihazlar!" dedim korkuyla.

Bir küfür savurup peşime düştüğünde yatak odamdan geçmiş, koridora çıkıyordum. Islak saçlarımı hızla yüzümden çektim ve gece lambasının aydınlattığı odaya girdiğimde Karina'nın sol tarafında duran cihaza odaklandım. Kalp ritmimin arttığını, düzensizleştiğini gösteriyordu. Panikten karnım kasıldı, titreyen bacaklarımla üç adım daha attım ve Deren telefonunu çıkarıp doktorla ilgili bir şeyler gevelerken, şok içinde Karina'nın yüzüne kilitlendim.

Aman Tanrı'm... Dudakları aralanmıştı, sanki içine nefes çekiyordu.

Şaşkın, korku dolu çığlığım dudağımdan çıktı ve ellerim hızla onun kollarına uzandı. Tüm bilgilerimi unutmuş gibiydim, Karina'nın o an neye ihtiyacı olduğunu hesaplayamıyordum. Kalp atışlarının artması kötü bir şey değildi ama çok artması kesinlikle iyiye işaret olmazdı.

"Karmen, n'oluyor?" dedi Deren, telaşla Karina'ya bakıp.

"Kalbi hızlanıyor," diyerek cihaza bir daha baktım, sayılar gözlerimin önünde adeta uçuşurken arkamdaki Deren'e doğru sendeledim. "Ya... ya iyi bir şey oluyor, ya da kötü."

Parmaklarımla uzanıp nabzına baktım, tenindeki dokuda ritim aradım. O nabzın her zamanki gibi soluk olmadığını fark ettiğimde bir çığlık daha atıp Karina'nın yanağına dokundum. "Karina, bebeğim. Beni duyuyor musun?"

Kalp atışlarım, kızımınki gibi hızlandı ve Deren panikle cihazlara dönerken, korkudan başımı iki yana salladım. Gözlerimle fişleri, kabloları takip ettim ve Karina'ya tekrar döndüğümde... inandığım tek Tanrı'dan bana doğru bir meleğin süzüldüğünü gördüm. Karina'nın kirpikleri hareket etti ve ben ile Deren nefessiz, kıpırtısız kalırken, kızımın göz kapakları yavaşça yukarıya kalktı.

Koyu kahve gözlerini açtı.

Ve acısını çektiğim, savaşını verdiğin her şey anlamını bulmuş gibi bir duygu o saniye içime yerleşti. Dümdüz yatan Karina'nın gözleri

tavana bilinçsizce baktı ve beynim uyuşma noktasına geldi. Uyan güzelim dedim, uyandı. Beni duydu, onu beklediğimi anladı.

"Ka... Karina..."

Sesimi duyup duymadığını anlayacağım hiçbir geri dönüş almadım. Bakışları tavanda sabit kaldı ve dudaklarından kendi nefesini kendi alırken, heyecandan dizlerim titredi. Yere doğru düşerken beni dehşet içindeki Deren tuttu ve Karina'nın hızlanan kalp atışları normaline dönüştü. Ve buzlar çözüldüğünde, kalbimin etrafındaki yangın söndü. Her şey küllerinden doğdu ve uyanan güzelimin dudakları hareket etti.

"Korkuyorum."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Bu kitapta çok fazla üzücü şey yazdım ama beni o son replik kadar kahreden bir şey oldu mu, bilmiyorum.

Karina ve Nil'in yeri benim için çok ayrı, bayılıyorum onlara. Elbette zaten ben yazıyorum olanları ama tekrar okuduğumda da mutlu olmalarını çok istiyorum shsjwjskeks. Umarım severek okumuşsunuzdur balım, haftaya her zamanki günümüzde buluşacağız. Oy ve yorumlarınızı eksik etmezseniz çok mutlu olurum. 🙏

Ee anlatalım mı bölümü bir emoji ile?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

♥♥♥

ÖZEL BÖLÜM.

Merhaba<3

Bölüm aralarını iki haftaya çıkardığın zamanlarda size özel bölüm yazmayı istiyorum. O yüzden yazdım. Umarım keyifle okursunuz balım.

Sormak adetten :) Burada mıyız?

ÖZEL BÖLÜM.

SALVADOR RUSSO.

Altı yıl önce.

"Salvador Bey, takımlarınız hazır."

Kasanın ardındaki nazik kadına baktım ve uzattığı paketleri görünce siyah kartımı verdim. "Enrica, al," dedim ve o derhal paketleri kadından teslim alırken ödememi tamamladım. Birkaç paket kıyafetim aracıma taşınırken, kartımı geri alıp bana gülümseyen mağaza görevlisine göz kırptım.

"Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu en kibar sesiyle.

Aldıklarımı bir daha gözden geçirip kartımı cüzdanıma özenle yerleştirdim. "Kravat... Kravat bakmadım."

"Size eşlik edeyim efendim."

Cüzdanımı cebime koyup mağazanın önündeki korumalara göz attım. İçerideki görevliler için korkutucu olmaması adına adamlarımı dışarıda bırakmıştım, dikkatle etrafı ve arabayı izliyorlardı. Ceketimin önünü düzeltip yürüyen görevliyi takip etmeye başladım, beni tekrar takımların oraya götürdüğünde özenle dizilmiş kravatlara baktım. Siyah, desensiz kravatlardan sonra lacivert olanlara da baktım. Birkaç ipek kravatı çekip alırken, "Bu da siyah takımlarınıza çok yakışır," diyerek bordo bir kravat önerdi kadın görevli.

"Dikişleri göze batıyor," diyerek reddettim.

Kadın başını sallarken elimdeki kravatlarla arkamı döndüm, genellikle giydiğim siyah takımların üstünde nasıl duracağını görmek için aynalı tarafa geçtim. Yansımamdaki yakışıklılığımdan sonra kravatlara baktım, ölçüp tarttım. İkisini de almaya karar vererek arkamı dönerken de duyduğum sesle beraber yavaşladım. Önce duyup,

ardından dinlemeye başladığım neşeli bir kahkaha sesini takip ettim. Adımlarım beni kabinlerin oraya götürdü, köşeyi dönerken yavaşladım ve kafamı ileriye uzattığımda aynadan kendisine bakıp gülen bir kadın gördüm.

Kabin önündeki koltuklarla bir erkek, bir kadın oturuyordu. Benim odaklandığım kadın ise ayakta, ileriye geriye yürüyerek kıyafetini gösteriyordu. Arkası dönüktü ama aynaya yansıyan yüzünü görüyordum. Beyaz, krema gibi teni vardı. Çıplak ve ince kolları parlaktı. Kahveli kızıl saçları beline dökülüyordu, her hareketinde de dalgalanıyordu. Yerinde duramıyordu, topuklu ayakkabılarına rağmen. Neşesi gülüşüyle aynı ritimde hareket ediyor gibiydi. Gerçeklikten çok hayali bir karaktere benziyordu. Vücudu, sesi, yüzü çok idealdi. Bu kadar güzel ve ideal görünen bir şeyin gerçekliğine inanamayarak sertçe yutkundum, kesildiğini fark ettiğim nefesimi toplamak için hafifçe öksürdüm.

Siktir...

Bayıldım ona.

Koltukta oturan erkek kalkıp ona giderken, "Bu elbise sana çok yakıştı," dedi.

Çok genç görünüyordu, benden ne kadar küçük olabilirdi? Yirmi yedi yaşındaydım, ondan bayağı iri ve uzundum. Yanına gelen adama gülümseyip, "Bu vitrinin önünden geçtiğim her defasında bu elbiseyi giymeyi istemiştim," dedi.

Haklıydı, çünkü ona çok yakışmıştı. Beyaz, ince askılı, uçuş uçuş bir elbiseydi. Belinden aşağısı bol inmişti, bir prensese benzemişti. Gözlerime bir anda inen perdeye inanamadım, onu izlemeye devam ettiğime de.

O adam kimdi? Sevgilisi mi? Arkadaşı mı?

"Sen beğendin mi?" diyerek bu kez koltukta oturan bir siyahi kıza döndü. Elbisenin içinde, benim gördüğüm kadar güzel hissettiğini fark ettim.

"Ben hiç beğenmedim," dedim, sert ve boğuk bir sesle.

İlk o olmak üzere hepsi irkilerek bana döndü. Kızın gözlerinin açık bir mavi olduğunu daha net fark ettim, aynaya bakarken ışık kırılmıştı, anlamamıştım. Yüzüne bir tutam saç düşmüştü. Bana bakarken bir süre nefesini tuttu, ardından kaşlarını çattı. "Size sormadım beyefendi."

Tepkisi o kadar hırçın, tatlıydı ki kayıtsız kalmak için duvarın arkasında kalan yumruğumu sıktım. Diğerleri de bana huzursuzca bakarken, "Doğru, sormadın," dedim gözlerinin içine bakarak. "Zaten ben de yalan söyledim. O elbiseyi sizin üstünüzde beğendim."

Bozguna uğradı. Onu düşündürmekten hoşlanarak dudağımı kıvırırken, beni izlemeye başladığını fark ettim. Gözleri üzerimde dolaştıkça yanakları kızardı ve daha kibar, tatlı sesiyle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Et öyleyse," dedim.

Kısık sesle, "Ettim ya," dedi dedi.

"Ederim dedin, etmedin," dedim, konuşmamızı sürdürmek için.

Hafifçe gülerken yüzündeki o tutamı çekti, bana güzelliğini biraz daha açınca göğsümde hava birikti. Nefes alırken adeta canım acıdı ve bunu fark edip gözlerime kilitlenirken, "Size ne söylendiğine her zaman bu kadar dikkat eder misiniz?" diye sordu.

Buna cevap vermek yerine, "O elbiseyi al," dedim, kişisel bir yakınlıkla. "Senin için dikilmiş gibi."

O da bu yakınlığıma kızmalı mı karşılık mı vermeli bilememiş gibi bir müddet yüzüme baktı. "Hayır, yalnızca denedim," dedi.

Şu adam tekrardan ona doğru gidip elini beline yerleştirdi, bana anlık bir bakış atıp kıza eğildi. "Rahatsız olduysan güvenliğe haber verelim."

Siktir git, piç.

Bir kadına yaklaşma amacım rahatsızlık vermek asla olmazdı. Bu orospu çocuğunun beni mağazadan attırabileceğine inanmasına gülerken, "Hayır," dedi kız ve bana bir bakış atarak tekrar aynaya döndü. Kendini incelemeye devam etti. "Ben iltifat almaya bayılırım."

Koltukta oturan diğer kız, "Biraz daha oyalanırsak görevliler bir şey almadan çıkacağımızı anlayacaklar," dedi etrafına bakarak.

Demek bir şey almak istemiyorlardı, o elbiseyi de. Yanlarında ki çantalarına, kıyafetlerine baktım. Çok basit, sıradan kıyafetlerdi. Üstelik çantaları... demek üniversite öğrencileriydi, o zaman yirmi yaşının başlarında olmalıydı.

"Tamam," dedi kız, gözlerimiz aynadan kesiştiğinde. Alt dudağını ısırarak ellerini elbisenin yanlarında dolaştırdı. "Üstümü giyineyim."

Kabine doğru giderken hareket eden saçlarını izledim ve baş parmağımla gülüşümü kaşıyıp orada dikilmeye devam ettim. Kız kalktı

ve genç adama bir şeyler söyleyip onunla ilerideki reyona gitti. Onların açtığı boşluğu doldurdum, az önce kızın dikildiği aynanın önünde dikilerek kravatları sakince elime doladım. İçeriden sesini duyuyordum, elbisesini giyinişinin sesini. Dudaklarımı yalayıp kravatı elime daha sert bağlarken, kabinin geniş perdesi açıldı ve dışarıya çıkarken duraksadı. "Hâlâ buradasınız."

Aynadan yansımasındaki gözlerine bakıp elimdeki kravatları gösterdim. "Bunları deniyorum."

Üzerinde kısa, askılı, mavi çiçekleri olan pamuklu kumaştan bir elbise vardı. Bana doğru yaklaşıp önüme geçtiğinde aynadan artık sırtının, kalçasının yansımasını görmeye başlamıştım. "Bu kadar fazla kravat aldığınıza göre sürekli takım elbise giyiyor olmalısınız."

Yüzü artık bana daha yakındı, üstelik kendi rızasıyla. Beni beğendiğini anladım. Tipi olayım ya da olmayayım, bir şekilde sohbete katılıyordu. Onun daha dolgun duran alt dudağını izleyerek, "Her gün," dedim. "Ciddi bir iş yapıyorum."

İnsan öldürüyorum.

Senin gibi tatlı bir kız için kan dondurucu olmalı.

Yüzümü, gözlerimi, dudaklarımı izleyip hafifçe tebessüm etti. "Seni bir yerden tanıyor gibiyim."

Boştaki elimi ona uzattım. "Salvador," dedim. "Salvador Russo."

Ağzı açık kaldı ve gözlerinde havai fişek görüntüsünü andıran ışık parlamaları oluştu. Teni daha da kızarırken elimi tutup, "Angel Martini," diyerek tanıttı kendisini. "Siz... Tabi Russolar, tanıyorum."

Angel... Melek. Görünüşüyle ne kadar uyumluydu.

Belki magazinsel birkaç haberimizden, belki sahip olduğumuz zenginlikten, belki de kulaktan kulağa dolan suçlamalarımızdan dolayı tanıyor olabilirdi. Elini sıkıp baş parmağımla niyetimi belli edercesine okşadım. "Sen beni daha yakından tanıyabilirsin."

Bu kadar açık bir teklif karşısında biraz şaşırdı, kararsızlıkla geçirdiği bir süreden sonra da, "Bir suçludan uzak duracak kadar aklı başındayım," dedi.

Elinin üstünü bir daha okşayıp sonra kaldırdım, dudaklarıma kadar götürdüm. Yumuşak görünen teninden, elinin üstünden küçücük öptüm. "Göreceğiz."

Yanakları daha da kızarırken elini çekti ve o sırada arkadaşı genç çocuk, "Angel," diyerek seslendi. "Buraya gel, gidelim artık."

Kafasını salladı ve yanımdan geçip koltuktaki çantasına ilerledi. Çantasını alıp arkadaşlarının yanına giderken onun görüntüsünü, hareket edişindeki her detayı zihnime kazıdım. Birkaç adım gitti ve sonra durup geri döndü, bir anda üstüme yürüdü. Bana çok yaklaşıp meraklı şekilde eğildi. "Silahın da var mı?"

Ah, gerçekten bir suçlu olduğumu biliyordu. Bunu sorma cesareti göstermesine hayran kalıp az önce öptüğüm elini tuttum, ceketimin üzerinden belimin sol tarafına götürdüm. Parmakları altında hissettiği sert çıkıntıyla beraber gözleri büyüdüğünde, "Silahım," diyerek bir suçlu olduğumu resmi olarak ilan ettim. "Beni polise şikâyet edecek misin?"

Bakışlarında önce korkuyu gördüm, sonra heyecan ve merakı. Arkadaşları endişeyle bu tarafa bakarken, elini hızla geriye çekti ve bir adım geri çıkıp, "Evet," dedi tatlı şekilde. Sesi kadınsı, nazlıydı. "Polise gidiyorum, sizi şikâyet edeceğim."

Bunu yapmayacağını bilen şekilde dudaklarımı kıvırıp omuzlarımı gerdim ve onun bir daha arkasını dönüp uzaklaşmasını izledim. Yürüyüşünde, adımlarında bedeninin kıvraklığı daha çok belli oluyordu. Onun arkasından birkaç adım daha gittiğimi fark ettim, sonra ayaklarımı güçlükle durdurup yanındaki piçe baktım. Sevgilisi değil, yalnızca arkadaşıydı anlaşılan. Fakat Angel bir işaret verse onu yatağa atmak için bir saniye beklemezdi.

Çenemi sıvazlayarak kasaya yürüdüm.

Öldürsem mi acaba?

Kravatlar için ödememi yaparken bana yardımcı olan görevliye, "Hanımefendinin denediği beyaz elbiseyi paketleyin," dedim.

Görevli birkaç saniye baktı ve ciddiyetimi gördüğünde o elbiseyi paketledi. Elimde paketlerle dışarıya çıktım ve önüme yaklaşan arabamın arka koltuğuna binerken, Enrica'da içeriye girip kapıları kapattı. Kafamı arkama gömdüm ve gözlerimi kapatıp Angel'ı düşündüm.

Siktir... Galiba bir süre onu düşüneceğim.

Bunun için bir şey yapmam lazımdı.

"Angel Martini," dedim Enrica'ya. "Araştır."

İki gün sonra Angel ile ilgili her şey masamdaki odadaydı. Yürüme bandından, o dosya geldiğinde nefes nefese indim ve masama yürüyüp gelen dosyayı açarken Enrica ensemi, omuzlarımı silmeye başladı.

Angel tahmin ettiğim gibi yirmi iki yaşındaydı, üniversitede son sınıf moda tasarım okuyordu. Eski kumarhane sahibi Mattios'un tek çocuğu, kızıydı. Babası ile beraber Sicilya'da yaşıyordu, babası iflas edince özel liseden sonra devlet üniversitesine devam etmişti. Muhtemelen beni de babası sayesinde tanıyordu, çünkü adam ile aynı ortamda bulunduğum birkaç anıyı hatırlıyordum. Fakat Angel'ı hiç görmemiştim, görseydim tanırdım.

Demek o beni görmüş.

Ben de rüyamda onu gördüm. Beyaz elbisesini ve kızıl saçlarını o kadar düşündüm ki, gece nefes nefese uyanıp yatağın soğuk tarafına döndüm, karanlığın içinde gölgesini hayal ettim. Tekrar uyup uyanana kadar bir şekilde hep benimle oldu. Bu yüzden ertesi sabah çok aksi, düşünceli bir adamdım. Kardeşlerime ateş saçtım, Angel'ı bir daha görmek için en saygılı yolu düşünürken kafamı patlattım.

Sonra onun babası ile yaşadığı eve gitmeye karar kıldım. Annesi, babasının iflasından sonra ortadan kaybolmuştu, en azından bilinen buydu. Angel babası ile hâlâ varlıklı zamanlarından kalan bir villada yaşıyordu. Babasını, eski bir dostummuş gibi -adamı hayatımı boyunca ancak dört sefer görmüştüm- ziyarete giderken yanıma günlerdir bende olan hediyeyi aldım. Güzel bir takım giyinip Angel'ı tanıdığım gün aldığım kravatlarımdan birisini taktım. En seksi kokan parfümümü sıktım, aşağıya indiğimde Karmen'in havuzda yüzdüğünü, Noah ile eğlendiğini gördüm.

Kraliçemi öpüp evden çıktım.

Enrica'nın kullandığı araçta, Angel'ın babası ile yaşadığı eve giderken bir çiçekçi dükkânında durduk. Angel'ın hangi çiçeklerden hoşlanabileceğini bilmiyordum ama bana saçlarını hatırlattığı için turuncu, sarı laleler aldım. Arabaya dönerken Enrica'nın gülümsediğini gördüm.

Duraksayıp suratına baktım. "Bana gülüyor musun?"

"Evet... Affedersiniz, hayır efendim."

Gözlerimi kısıp, "Babasına alıyorum," dedim. "Elim boş gidemem ya."

"Mattios'a mı?"

"Evet efendim Enrica. Başka bir sorunuz var mı? Lütfen sorun, sizi merak içinde bırakmayayım!"

Enrica sertçe yutkunup bakışlarını çekti, benim için araç kapısını açtı. Derhal koltuğa yerleşip çiçeği özenle kenara koydum, arabam hareket edince sabırsızlanca koltuğun derisini ovuşturdum. Babasına, kendisine bir ziyarette bulunduğumu söylerken gözlerimi Angel'dan nasıl uzak tutacaktım acaba?

Araç Mattios'un evinde durduğunda korumaları dışarıda bırakarak bahçe kapısından girdim. Etrafı sarmaşıklarla kaplanmış, beyaz badanalı, üç katlı bir evdi. Sahili görüyordu. Bahçede ne koruma ne de bahçıvan vardı, iflas ettikten sonra bu lükslerinden vazgeçtiği anlaşılıyordu. Yürürken sokak kapısının aralık olduğunu gördüm, böylelikle zile basmama gerek olmadı. Kapıyı hafifçe tıklattım ve ben bir cevap beklerken içeriden duyduğum hıçkırık sesiyle kaskatı oldum.

Çok içli, can acıtıcı hıçkırıktı.

Kapıyı, tekmemle sertçe açtım ve daha içeriye girmeden elimdeki paketle çiçeği düşürdüm. Buketten bir lale ileriye sıçradı ve Angel başını kaldırıp bana bakarken, omuzları güçlü şekilde sarsıldı. Titreyen elleri ileride, babasının kanla kaplı vücudundaydı. Gördüğüme inanamadan içeriye yürüdüm ve Angel yüzünü babasına çevirip, "Öldü," diye fısıldadı. "Kendini vurdu, öldü."

Yumruğum taş gibi kasıldı. Mattios'un kızına bıraktığı acı yüzünden o saniye yaşadığı hiçbir şey umurumda olmadı, ondan nefret ettim. Dayanılmaz para ve itibar kaybının en beklenen sonuçlarından birisi intihardı ve o buna yenik düşmüştü. Angel, daha çok sarsılarak yüzünü babasının göğsüne gömdüğünde, derhal dizimin üstüne eğildim ve onu babasının meftasından çekip kendime yaslarken, "Sorun yok," diye fısıldadım yumuşak bir sesle. "Seni buradan çıkaracağım."

Kollarımdan çıkmaya çalışması, acıdan kaynaklı verdiği hırçın bir tepkiydi. Elbette o an burada ne yaptığımı sorgulayacak run halinde değildi. Bu yüzden, beni itmeye çalıştıktan sonra pes edip yüzünü göğsüme gömdü ve hüngür hüngür ağlarken, "Kimsem kalmadı," dedi. Elleri o kadar titriyordu ki, en sonunda hareket edemez oldular. "Annem terk etti, babam... intihar etti."

Annesinin, babasının gözümde hiçbir değeri yoktu. Mattios'un sızan kanından duyduğum tek rahatsızlık, Angel'ın tenini lekelemesiydi. Elimi başına koyup sakinleşmesi için saçlarını okşadım. "Desene doğru bir zamanda karşına çıktım," diye fısıldayarak, onu ağlamaya ve sakinleşmeye devam etmesi için kollarımda tuttum.

"Öldü... Beni hiç düşünmeden öldü."

"O zaman ben de senin için yaşarım," dedim ona. Bu kadar büyük bir sözü ne verdirtti bana, o an bilmiyordum.

Bir saat sonra babasının kanını üzerinden temizliyordum. İki saat sonra evden çıkarıyordum. Aynı gece onu evimizdeki bir misafir odasında uyutuyordum. Aileme asla söylemedim, çünkü babasının intihar ettiğinin duyulmasını istemiyordu. Bir hafta sonra, neşesini kazanması için onunla bir oyun oynadım ve kazanırsam, benimle evlenmek zorunda kalacağını söyledim. Beni hiç ciddiye almadı ama... açıkçası çok ciddiydim. Beni tuttu, çekti, ilgi alanına aldı. Bu his o kadar yabani, tatlı, rahatlatıcıydı ki, onun verdiği bu duygulara yalnızca ben sahip olmak istedim.

🖤

Dostlarım, umuyorum ki çok sevmişsinizdir. Angel ile Salvador'un ilişkisine bu kadar yakından bakmak bana çok iyi geldi.

Siz bu bölümle idare edin, CUMA akşamına, uzun ve heyecanlı bölüme çok az kaldı. Görüşene kadar hoşça kalın, çok öpüyorum.

♡

47. “Yeniden Doğuş.”

Emir Can İğrek, Gönül Davası.
Model, Sarı Kurdeleler.

Merhaba canımın içleri.

Buradaysak sayalım. 1.

Güzellerim lütfen paragraf arası yorumlarınızı ihmal etmeyin, siz dolu bölümler okumayı ne kadar seviyorsanız ben de bir sürü yorum okumayı o kadar seviyorum <33 Ve size çok daha fazlasını yazasım geliyor.

🔥

47. “YENİDEN DOĞUŞ.”

Sanırdım ki insanların bana söyledikleriyle canım yanıyor, kalbim kırılıyor. Sanırdım ki, kelimeler beni üzüp yıpratıyor. Sanırdım ki ben çok fazla acı sözcük duydum. Meğer... Benim kalbim daha önce bir kelime yüzünden hiç bu kadar kırılmamış, acı çekmemiş.

Korkuyorum.

Ben de seni kaybedeceğim diye.

Gözlerimi nefes nefese açtım. Her şeyin bir rüya veya kâbus olduğunu sandım. Daha önce bir kez gördüğüm tavana bakınca yaşadıklarım beynimden süzüldü. Hatırladığım son anı... Karina'nın gözlerini açışı, kalbimin atışı, kıpırdayışı ve kahredici son... korkuyorum deyişi.

Gözlerimi kırpınca kirpiklerimin ıslandığını fark ettim ve telaşla etrafıma bakınca odadaki yatağımda olduğumu gördüm. Karina'nın yanındaydım, ne olmuştu da burada yatar haldeydim? Yoksa gerçekten bir rüya mıydı?

"Yoksa Karina uyanmadı mı?"

Yatağımdan doğrulup loş ışıkta hareket ettim, odadan çıkıp başımı koridora çevirdiğimde de Deren'in Karina'nın odasının eşiğinde olduğunu, içeriye baktığını gördüm.

Korkuyorum.

Gözümden bir damla yaş süzülürken, boşlukta yürüyormuş gibi ilerledim ve Deren adımlarımı duyup arkasını döndü. Beni gördüğünde yüzünde, en az kalbimdeki kadar karmaşık duygular oluştu. Bana doğru sertçe iki adım attı ve ben kapının önünde durduğumda, "Bayıldın yavrum," diye fısıldadı.

Acaba... mutluluktan mı bayıldım, üzüntüden mi?

Ellerim önümde titrerken Deren'e dolu gözlerle baktım. İçeriye bakmaya cesaret edemiyordum. "Uyandı mı?"

Elini belime kaydırıp beni tutarken nihayet cevap niteliğinde gülümsedi. "Uyandı, fakat sen kollarıma bayılırken gözlerini kapattı."

Ama uyandı... ama ilk kelimesi korkuyorum, oldu.

Korkuyor, çünkü her şeyi hatırlıyor.

Uyandığı için mutlu, hatırladıkları için üzgün şekilde içeriye baktım ve İsveçli doktoru Karina'nın yanında gördüm. Deren ben bayılmadan önce doktoru aramıştı, adam da gelmişti. Adamın numarasına daha önce sahip olmuştu anlamılan. Beni fark ettiğinde gülümseyip, "Uyanmış," dedi, müjdeyi bana da vererek. "Kalp atışları, nabzı normal. Şu an beyni kendi başına çalışıyor."

İçeriye yürürken Deren beni tutarak geldi. Karina'nın yanına kadar gittim, yüzüne gözyaşlarıyla bakıp hıçkırırken duyulmaması için Deren elini ağzıma kapattı. Kulağıma eğilip hafifçe gülümsedi. "Ağladığını duymasın, üzülür."

Avuçlarımı yüzüme örtüp tüm gözyaşlarımı sessizce bıraktıktan sonra cihazlara baktım. Ah, beyin fonksiyonlarını sağlayan cihazın fişi bedeninden ayrılmıştı, çünkü artık ona gerek kalmamıştı. Karina, artık o fiş olmadan yaşayabiliyordu. Bunun müjdesiyle gülümserken korkarak kızımın elini tuttum, sıcaklığına hayret dolu bir ses çıkarıp, "Aşkım," diye seslendim.

"Efendim," dedi Deren.

"Sana demiyorum ki."

Onun eli yanağımı okşarken kızımın yanına oturdum. Carlos'a, aileme hemen haber vermeliydim. Fakat daha önce kendim olanları idrak etmeliydim. Doktor Karina'nın burnundaki ince hortumları çıkarmıştı, kendi başına nefes alıyor ve Tanrım... kirpikleri hareket ediyordu. Uyanmadan önce görmüş müydü beni? Hatırlamış mıydı?

"Karina," diye seslendim kızıma, eski günlerdeki gibi. "Beni duyuyor musun?"

Dudakları sanki konuşacakmış gibi hareket ettiğinde heyecanla nefesimi tuttum. Fakat bu yaşanmadı. Omuzlarımı düşürüp elini tuttum, öpmek için dudaklarıma götürdüm. Öpücüklere boğup yanağıma yasladım. "Güvendesin, ben yanındayım. Evindesin, annenlesin."

Doktor kısık bir sesle araya girip, "Nerede olduğunu bilmiyor, muhtemelen hatırladığı son anı..." doktor, Karina'nın başına bu kadar şeyin nasıl geldiğini biliyordu. "Yabancı bir yerde, üzücü şeyler yaşadığı. Bu yüzden... gözlerini açmak istemiyor olabilir."

O adamları görecek diye korkuyordu.

Evet, anlamıştım. Zaten kendisi demişti, korktuğunu söylemişti. Bir anne olarak bu kelimeyi duymak o kadar acımasızdı ki... birinin çekip beni vurmasını tercih ederdim.

"Üzerine gitmemem, onu ürkütmemem lazım ama o kadar heyecanlıyım ki!" Kızımı kaldırıp sarılmamak, göğsüme yaslamamak için savaş veriyordum. "Beni farkında mı, anlamıyorum."

"Yarın hastaneye gidelim, travma sonrası stres bozukluğu için de bir pedagogla görüşelim..." doktor çantasından çıkardığı eşyalarını yerine koyarken bana gülümsedi, Deren varlığını hem doktora hem bana hissettirincesine saçlarımı okşamaya devam etti. "Kalp atışı, solunumu normal. Fakat beyin içini daha iyi gözlemlememiz lazım. Neyi ne kadar hatırladığını öğrenmeliyiz."

Keşke... Hafızasını kaybetseydi. Beni unutmasına bile razıydım çektiği acıları hatırlamaması için.

Bir anne olarak daha ne kadar çaresiz yalvarışlarım olabilirdi?

"Babası ve ailem onu görmek isteyecek," dedim doktora.

Doktor düşünceli halde, "Bir süreliğine yeni yüzler görmemesi iyi olur," dedi. Bir hemşire olduğum için bunun onu kötü etkileyeceğini tahmin etmiştim. "Herkesten korkup rahatsızlık duyabilir. Sessizlik ve konfor alanı, hatırladığı ve sevdiği birisi dışında çok fazla insanı görmemeli. Korkup kendi rızasıyla uyumak isteyebilir, hiç cevap vermeyebilir."

Korkuyla, "Yok, onu rahatsız etmem, kıyamam," dedim. "Çok haklısınız, korkar! Maalesef benim yüzümden babası, dayıları onun için bir yabancı."

"Ben de mi görmeyeyim?" dedi Deren, hayal kırıklığına uğramış gibi.

Doktor İngilizce şekilde, "Sizinle de hiç tanışmadıysa onunla yalnız kalmanızı önermem," dedi.

"Tanıştık aslında. Doğrusu... ben onunla tanıştım, onun haberi yok."

Bir anlığına Deren'e baktım. Soğukkanlıydı ama heyecanını, ellerini nereye koyacağını bilemez halini görüyordum. Karina ve onun uyanışına duyduğum mutluluk onu dağıtıyordu. Doktoru çıkışa geçirene kadar gözlerimle onu izleyip Karina'ma döndüm. Korkuyla yanağına dokunup yüzüne alçaldım. "Sadece sen ve ben varız güzelim, gözlerini açabilirsin."

Parmaklarının titremesinden beni duyduğunu anladım ve çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım. Duygularım sesli sözcüklere dönüştükçe ürperdiğini anlıyordum, bu yüzden susmayı düşündüm ama bana bakmasına ihtiyacım vardı.

"Yalnız kalmak ister misiniz?"

Deren'in alçak sesli sorusunu kapının oradan duydum. Islak kirpiklerimi kırparak baktığımda bu soruyu neden sorduğunu anlamış oldum. Karina konusunda ona güvenmediğim, canımı Karina ile yaktığı için burada istendiğinden emin değildi. Başımı sallayıp koltuğu gösterdim. "Otur."

Cevapla rahatlamış şekilde gelip koltuğa oturdu. Yatağın yanından sarkan bacaklarım onun dizlerine sürtüyordu. Üzerimde, Deren'in giydirdiğini anladığım elbisem vardı. Ellerini gergin şekilde birleştirip yüzüme bakarken, "İyi misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." İtiraf ettim. "Gözlerini açtığında her şeyin bittiğini sandım ama korkuyorum dediğinde... kalbime aynı anda onlarca bıçak saplandı. Benim kalbim böyleyse onun küçük, masum kalbini düşünemiyorum."

Deren sıkıntılı dolu ses çıkarıp elini dizime koydu, sıcaklığını hissettirir düzeyde okşadı. "Ben Nil'e haber verecektim ama şimdi çok heyecanlanır. Biliyorsun, Karina'yı öpüp yanaklarına falan dokunuyor, farkında olmadan onu ürkütür diye uyandırmadım."

"Nil'e, Karina uyandığında ilk kendisine haber vereceğimi söylemiştim." Kısık sesle, Karina'yı rahatsız etmeden konuşuyorduk. "Haklısın, heyecandan çığlıklar atabilir. Karina kor... korkuyorken pek iyi olmaz."

Deren birkaç saniye sessiz kaldı, parmaklarını dizimde bir geri iki ileri dolaştırdıktan sonra daha kararlı şekilde elimden tuttu. Benim

elimde de Karina'mın eli vardı. Böylelikle üçümüzün eli birleşti. "Bir süre sonra senin varlığını hissettiğinde her şey yoluna girecek. Tekrar güvende hissedecek."

Gözlerimden birer damla çoktan yuvarlanmıştı. "Anne demeden önce korktuğunu söyledi. Hatırladığı tek duygunun korku olması öyle yaktı ki canımı..."

"Şşşt, yapma bebeğim."

"Deren, bana anne desin tekrardan lütfen..."

Deren diğer elinin içini yanağıma koyup baş parmaklarıyla ıslaklığı iter gibi sildi. "Sana anne diyecek, sana tekrardan sarılacak. Sana sarılmak bana bile neler neler hissettiriyor. Kim bilir ona nasıl iyi hissettirecek."

Yanağım istekli şekilde avuç içine yaslandı. "En son rüyamda sarıldım ona, biliyor musun?"

"Keşke bana daha çok şey anlatsan, bilsem," dedi. Onunla az konuşmamdan bıkmış gibiydi.

İtalya'ya döndüğüm ilk günlerdeki rüyamı derinlemesine hatırlayıp, "Bir gece rüyama korktuğum, sevdiğim her şey girdi," dedim. "Önce Carlos girdi, beni kalbimden bıçakladı. Sonra Mark girdi olduğum yere, o da bıçak sapladı kalbime. Sonra sen..."

Anlattıklarımı öfkeli bir tavırla dinlerken, "Ben bunu yapmış olamam," dedi, rahatsızca.

"Hayır," dedim. "Sen o karanlık odaya girip, üzerime yürüdün... Kalbimdeki bıçakları çekip çıkardın, akan kanı durdurdun."

Deren'in yüzünde hafiflemiş bir ifade oluştu. "Bunu rüyanda dahi yapmış olsam... çok kızardım kendime."

***O yangını çıkararak gerçekte yaptın,* cümlesi dudaklarıma kadar geldi ama o saniye hatalarımızı yüzlerimize vurmak için değildi.**

"En son Karina gelmişti rüyama, sarılmıştım onunla. Bana kalkmamı, güçlü olmamı fısıldamıştı. O gün... benim için değişimin, Karmen Russo olarak dönmenin başlangıcı oldu." Ama hâlâ gözlerimde yaşlar vardı, Karmen Russo olurken hayal ettiğim bu değildi.

"Müzayede, seni günler sonra gördüğümde görünüşünden, güçlü duruşundan bir şeylerin değişimini ateşlediğini anlamıştım," dedi. Parmakları gözyaşlarını, anılarla beraber itmeye devam ediyordu. "O

kadar kararlı, güzel, çekici duruyordun ki... sana olan özlemimle bu gördüklerim bir araya geldiğinde kalbime inecekti."

Yediremeyip, "Fakat hâlâ ağlıyorum," dedim.

"Keşke senin acılarını ben hissetsem, benim mutluluklarımı sen."

Gözlerini görmek için kirpiklerimin yukarıya doğru hareket etmesi gerekti. *Birinden yuvan olmasını istemen gerekmez, o sana böyle bakıyorsa.* "O zaman ben hiç acı çekmem, sen de hiç mutlu olamazsın," dedim.

"Hiç bile olurum ben, sen ve kızlarım iyi olsun yeter."

Gözyaşlarım o kadar feci şekilde boşaldı ki, Deren tekrar ses çıkarmamam için elini yavaşça ağzıma kapattı. Hatalarımız, pişmanlıklarımız, suçluluklarımız... Hiçbirisi onun ruhumun kendisi olmasına engel değildi.

"Yaptıklarımı... Karina'ya anlatacak mısın?" diye sordum, içten bir korkuyla.

Eli hareket etmeyi kesti. "Yaptıkların?"

Karina'ya göz atıp suçluluk dolu sesimle, "En başından beri yaptıklarım," diye açıkladım. "Karina'ya nasıl bir annesi olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır tabii ki," derken elini tamamen yüzümden çekti, ses tonundan kızdığını hemen anladım. "Küçücük kıza bunları mı anlatacağım? O yüzden yanında olduğumu, geldiğimi falan mı sanıyorsun? Karina'yı... bu şekilde kullanacağımı mı?"

"Böyle bir şey yapacağını pek düşünmedim," dedim, bu kez ben onun eline uzanırken. Dengesizliğim, bir gidip bir kalmasını söylemem yüzünden bana kızacağını sanarak kavradım elini. "Sadece aklıma geldi. Karina için yeterince hayal kırıklığı oldum. Annesinin de bir çocuk kaçırdığını öğrenir..."

Türkçe ve oldukça kısık sesle, "Öğrenmeyecek," dedi. "Asla. Karina'yı aramızdaki hatalara dahil etmeyeceğim. Söz verdim, yemin ettim."

Biliyordum ama Karina ile ilgili her konuda korktuğum için düşüncelerini öğrenmem gerekmişti. Rahatlamış şekilde avuç içindeki çizgileri okşadım. "Ya Nil'e?"

"Söyleyemem. Fakat ileride, biraz büyüdüğünde illa ki öğrenecektir."

Doğru, öğrenebilirdi. Adını bir kez internete yazsa hakkında, hakkımda çok fazla şey görürdü. Edip Akşın bu sürece, tüm ülkeyi, basını, gazeteleri dahil etmişti. Bir şekilde geçmişimizden bir şey kopup önüne gelecekti. Biz ayrı veya beraber de olsak.

"En azından planın işe yaradı," dedi Deren, avucunu kapatıp parmağımı içinde kıstırırken. "Suçluları, kızını buldun. Bu planı yapıp sonunda hiçbir şey kazanamasaydın hüsrana uğrardın."

Dudaklarımı dişleyip bakışlarımı kaçırdım. Kızını kaçırdığım adamdan hâlâ bunları duymak, ilişkimizin ne kadar sarkastik olduğunu gözler önüne sermek garip geliyordu. Karina'mın hareket eden kirpiklerini hayranlıkla izleyip yatakta biraz daha yaklaştım, heyecanla konuştum. "Karnın... aç mı Karina?"

En son ne zaman yemek yedin bebeğim?

Ona bir daha, "Evdeyiz," dedim. "Burası güzel bir yer, bizden başkası yok. Şu an gece yarısı, gökyüzünde yıldızlar var. Camdan deniz ve ay görünüyor. En sevdiğin oyuncağın da burada, üzerinde de... sana yeni aldığım bir elbise var."

Ona kendisini, beni, etrafını anlatıyordum.

"Seni buldum, aldım, evimize getirdim. Her şey bitti, sen ve ben tekrar bir aradayız. Söylemek istediğin bir şey varsa anlatabilirsin aşkım."

Her sesimi duyduğunda ürperiyormuş gibi olması beni çok üzüyordu.

Dokunmaya bile korkuyordum... beni o zanneder diye.

"Aileni ve onu çağıracak mısın?" diye sordu Deren.

"Carlos'a söylemek istiyorum," dedim. "Aileme de sabah haber veririm. Zaten şu an Karina ile vakit geçiremezler, gece yarısı uykularından uyanmalarına gerek yok."

Karina'ya bakarken, "Böyle bir güzelliğe değer," dedi.

Yutkundum. Deren'in şefkatle bakması, şefkatle konuşması benim zaafımdı.

"Onunla tanışacağın için heyecanlı mısın?" diye sordum.

Deren başını hafifçe eğdi, sonra kaldırıp gözlerime baktı. "Evet. Umarım sever beni."

"Karina'm benim sevdiğim her şeyi severdi."

"Bu..." üçümüzün birleşen ellerine baktık. "Tekrardan bir aradayız demek mi?"

"En az bir hafta boyunca beraberiz değil mi?"

Baş salladı. "Minimum bir hafta diyelim."

Karina'ma yeniden bakınca içim ümitle doldu. O yıldız gökyüzüne geri döndü, zaten kendisinden başka ışığım yoktu. Bir de gölgem vardı, oldukça ateşli... Karina'mın yumuşak ellerinden son kez öpüp kalkarken Deren gözleriyle beni takip etti. "N'oldu?"

"Telefonumu alıp geliyorum," dedim.

"Bence Carlos'u da arama, uykusunu bölmeyelim şimdi," dedi.

Yaa, Carlos'un uykusunu çok da önemser...

"Kıskançlığın sırası değil şimdi."

Arkamdan cevap verdi. "Seninle hiç yalnız kalamıyoruz, sıkıldım..."

Odanın ilerisindeki dolaba ilerledim, üzerine koyduğum telefonumu alıp Carlos'u aradım. İlk aramam yanıt bulmadı, geç bir saatti. İkinci kez aradığımda uykulu bir korkulu sesle, "Karina iyi mi?" diye sordu.

"Gözlerini açtı," diye coşkuyla fısıldadım. "Sonra kapattı ama... konuştu da Carlos!"

Deren benim boşluğumda Karina'nın elini tutarken, Carlos'un bölünen nefes sesini duydum. Yatağını terk ediyor olmalı ki, çarşafların sesi geldi. "Aman Tanrı'm! Ne söyledi sana?"

Burukça, "Korktuğunu söyledi," dedim.

"Korkacağı hiçbir şey yok," dedi inanamazca. Hızlı hareket ettiğini duyuyordum. "Ben hemen geliyorum, sonunda onunla tanışabileceğim! Doktoru da çağır, hatta hastanaye gidelim..."

Yatıştırır şekilde, "Doktor gelip baktı," dedim ve bir tartışmaya girmeden hemen söyledim. "Ben sana konum atacağım, hemen gel."

Aramayı bitirdim. Devam etseydi neden başka bir yerde olduğum hakkında tartışacaktım, şu an uğraşamazdım. Yatağın yanına geri dönerken Deren'e, "O telaşta bir de beni giydirmişsin, teşekkürler," dedim.

"Zevkti."

Karina'mın çalışmaya devam eden bir diğer cihazına baktım, kalp ritmini ölçüyordu. Alt dudağımı ısırırken, "Eli kıpırdıyor!" diye fısıldadığını duydum Deren'in ve derhal Karina'ma baktım. Parmaklarının hareket ettiğini görünce de onun yapabilecekleriyle bir daha karşılaştım. O kadar güçlüydü ki... yapabileceği her şeyi yapıyordu. Nedense elimi aradığını düşünüp o parmaklarını tuttum. "Sen benim elimi mi tutmak istiyorsun aşkım? Hemen tutarım elini."

Güvende hissetmesi için tuttum elini ve Karina'da parmaklarımı kavrayınca, gerçekten de amacının bu olduğunu anladım. "Sen de anneni özledin değil mi?"

Geçmişte böyle olmadığıma yemin edebilirdim. Ama şimdi... Karina'nın her hareketinde, her hissettirdiğinde ağlayasım geliyordu.

"Senin farkında," dedi Deren, kulağıma doğru. Nefesiyle ürperip boynumu kaşıdım. "Elimi tutmak istedi, sana güveniyor."

Neden açmıyordu gözlerini?

Belki de bir yerlerden Mark'ın çıkacağını zannediyordu.

Onu yormamak, üstüne gitmemek için konuşamadım. Deren bizimle beklerken elini, yanağını çekinerek öptüm. Biraz sonra beklenildiği gibi dış kapının sesi geldiğinde Deren kafamı okşayarak çıktı. Birkaç dakika sonra boğuk konuşmalar eşliğinde yaklaşan adımları duydum. Dönüp baktım ve Carlos şaşkınlıkla içeriye girdi, Karina'ya kilitlenmiş şekilde sordu. "Hani uyanmıştı, gözleri kapalı."

"Bilinci yerinde ama gözlerini kapalı tutuyor," dedim kısık sesle ve aceleyle ekledim. "Dedim, korktuğu için yapıyor. Doktor kısa çaplı muayene etti, iyi olduğunu söyledi. Ama... hatırladığı son şeyler yüzünden korkuyor."

Carlos'un kıyafetleri, saçları dağınıktı. Uykusunu yarım bırakıp geldiği çok belliydi. Yatağın yanına kadar yürüyüp eğildi, artık fişe takılı olmadığını görünce hafifçe güldü. Donuk, anlaşılabilir bir şaşkınlık içindeydi. "Karina, senin uyanmanı bekliyordum bebeğim."

Gerçekçi ve endişeli şekilde, "Doktor tanımadığı herkesten korkacağını söyledi," dedim. "Heyecanlısın, seni görmesini istiyorsun ama... korkabilir Carlos."

Elini ağzının çevresinde dolaştırıp doğruldu, bariz bir heyecanla bana baktı. "Anladım! Ben... korkutmak istemem tabii ki onu ama artık tanışmamızı istiyorum."

Fısıltıyla, "Bir anda olmaz, ürker," dedim.

İç çekerek başını salladıktan sonra beni, odayı ve kapı eşiğinde duran Deren'i epey bir süzdü. "Burada n'apıyorsun?"

"Birkaç günü burada geçireceğiz," dedim, bu konudaki kararlılığımı gösteren bir sesle. "Buraya da istediğin zaman gelip Karina'yı görebilirsin."

Dudaklarını ısırıp bundan hiç memnun olmadığını söyleyen gözlerle baktı. Fakat karşı çıkacak bir durum söz konusu değildi, zaten

normalde de bizimle yaşamıyordu. Deren'in az önce kaldığı koltuğa oturup geriye yaslandı, kollarını göğsünde bağlayıp Karina'ya odaklandı. "Tabii ki istediğim zaman geleceğim."

Deren Türkçe bir şeyler söyledi. "Bunun sonsuza kadar devam edecek olması çok sinir bozucu."

Evet, Carlos ile Nalan'ı hayatımızdan çıkaramazdık.

Carlos, ne söylediğini anlamasa da homurdanmasından iyi bir şeyler demediğini anlayıp gözlerini devirdi. İkisi de birbirlerinin benim hayatımda olmasından hoşlanmıyordu. İlişkilerinin gerginlik düzeyinin artmamasını dilerken Deren odaya girip yanıma kadar geldi. "Saçların ıslak, kurutalım."

Elimi saçlarıma götürdüm, hâlâ ıslak olan tutamlara dokunurken de omuz silktim. "Kendiliğinden kurur."

"Ben kuruturum," diyerek elimden tuttu, yavaşça kendisine çekti. Kapıdan çıkarken gözlerimi Karina'dan ayıramadım. O kadar heyecanlıydım ki, garip sesler çıkarıyordum. Odamdaki ebeveyn banyosuna girerken Deren çıkardığım sesleri fark edip gülümsedi. "Carlos yanında, endişelenme."

Aynanın önüne geçtim ve Deren kurutma makinesini fişe takıp saçlarımı kurulamaya başladığında aynadaki yansımasını izledim. Belki gerçekten çok yakışıklıdır, belki de benim güzellik anlayışım odur... belki de sevdiğimden güzel görünüyordu gözlerime. Ciddiyetini takdir ettim ve saçlarımı kurulayıp tararken hafif hafif kokladığını gördüm. Saçlarımı her kokladığında gözlerini yumacak gibi oluyordu.

Biraz sonra saç kurutma makinesini tezgâha bırakıp saçlarımı elleriyle düzeltti, artık nemlilik ensemi üşütmüyordu. Gözlerini kaldırıp aynadan gözlerimin içine bakarken, "Sana bir şey sormayı istiyorum," dedi.

Elleri saçlarımda bu yavaşlıkla, sıcaklıkta dolaşırken yabaniliğimden kurtulmuş, evcimen oluvermiştim. "Sor tabi."

"Sen Karina'yı çok seviyorsun, ona çok bağlısın." Cümleyi kurarken doğru kelimeleri aramaya başladığını anladım, Deren'i çok iyi tanıyordum. "Onu... teşhis etmeden öldüğüne nasıl inandın? Son ana kadar onu arayacak birisisin."

Suçluluk duygusu vücudumu katılaştırdı, kalbimin içimde sertleştiğini hissettim ve kaybolup gitmeden gözlerindeki aşka tutundum. "Onu ararken aklımı kaybetmeye başlamıştım, polise her

gittiğimde sinir krizi geçirip hastanelik oluyordum. Yine hastanede olduğum bir gün... bana Karina'nın ölüm raporunu getirdiler, şu an bile parça parça hatırlıyorum. Boğulduğunu, böbreğinin alındığını söylediler. Şiddet gördüğünü, dayanmaya çalıştığını... Çok inandırıcıydı, ki gerçekti de. Yine de inanmadım, reddettim, kızımı bulacağımı söyledim. Halimi görünce doktor beni psikiyatriye yönlendirdi, onlar da... hastaneye kapattı beni."

Deren'in elleri, kelimelerin sonlarına kadar hareket etti fakat sonra öfkeli bir sertlikle kafamda durdu. "Hastane mi? Seni... ruh hastası olarak hastaneye mi kapattılar?"

Bunu hiç söylememiştim, özellikle saklamamıştım ama anlatacak çok şey vardı, belki de sırası gelmemişti. "Evet," dedim, sesimden bile belliydi bundan nefret ettiğim. "Oraya yatınca, o kadar ilaç alınca, doktor ve hemşireler sürekli kızımın öldüğünü söyleyince... Üstelik Karina hiç rüyama gelmeyince ben artık gerçekten inandım onun öl... öldüğüne, inandırıldım. Meğer... uyuyormuş, ölmeye çok yakınmış."

Deren duyduklarını hazmetmeye çalışır gibi başını önüne eğdi, şakağını sertçe ovaladı. Bazen kolaylıkla ruhsuz birisi olabiliyordu, bazen de o kadar derinden anlıyor ve hissediyordu ki beni... neden ruhum olduğunu anlıyordum. "Hepsi işin içindeydi demek ki," dedi öfkeyle. "Mark onları tutmuş besbelli ki. O ölüm raporunu hazırlayanı, yardım edeni, hastaneye yatırıp sana kötü davrananları... Hepsini."

Deren gibi benim de üzüntüm öfkeye dönüştü. "Kızımı unutturmaya çalıştılar. Beni delirtmeye çalıştılar."

Huzursuzca gözlerime döndürdü bakışlarını. "O zaman... seni asla tedavi etmediler, yanlış ilaç verdiler."

"Ben de düşündüm ama Karina önceliğim olduğu için henüz o duruma vakit ayırmadım."

Deren arkasını dönüp birkaç saniye ellerini sıktı, ardından içindeki duygudan kurtulmak için yumruğunu duvara geçirip bir küfür savurdu. Aynadan sırtını, duvardan çektiği yumruklarını yüzüne kapayıp sakinleşmeye çalışmasını izledim. Ben bir süredir bu gerçeklerle yaşadığım için yeniden hırpalanmıyordum ama onun sinirleri alt üst oluyordu.

"Türkiye'ye bir ziyarette bulunmamız gerekecek," dedi kinlenmiş halde. "Hayatlarını sikeceğim onların."

Yönümü kendisine çevirip bir adım attım. "Ben de. Karina'nın uyanmasını bekliyordum, o uyandığına göre yakında Türkiye'ye gideceğim." Deren bana dönerken hâlâ yumruklarını sıkıp gevşetiyordu. "Nil... Edip'i seviyor mu?"

İlgisi hâlâ az önce öğrendiği gerçeklerde olduğu için soruma odaklanırken sorun yaşadı. "Maalesef, evet. Edip Nil'e sevecen görünmeyi her zaman başarmıştır."

Nil... Edip'i bir daha görememekten yana üzüntü duyacak mıydı?

Deren düşüncelerimi duymuş gibi kafasını hemen iki yana salladı. "Öyle bir adamın Nil'e hiçbir katkısı olmaz! Mezara kurşun sıkan bir adam... zaten görüşmesin benim kızımla!"

Evet, Edip'in Nil işe görüşmemesi zaten iyiydi. Nil... unuturdu zamanla. Fakat ben unutamazdım onun Karina'nın mezarına kurşun sıktığını, bu yüzden yapacaktım.

Kinlenmiş şekilde baş sallarken, Deren yanıma tekrar gelip beni omuzlarımın arkasından tuttu. Vücudumu kendisine çektiğinde ellerim belinin yanlarına hafifçe temas etti. "Bana neden hastane olayını hiç söylemedin?"

Durgunca, "En başta... Türkiye'deyken söylememe sebebim tekrardan hastaneye yatmaktan korkmamdı," diye itiraf ettim. "O ilaçlardan, kızımı unutmaktan korktum. Fakat... abilerim beni kaçırmak için avukatla anlaşma yaptılar, hastaneye yatırıldım. Buraya geldiğinde, tekrardan görüştüğümüzde de... anlatacak o kadar şey birikti ki, bir türlü konuşamadık."

Deren'in dokunuşları şefkatli bir hal aldı, gözlerinde de karanlık bir üzüntü açığa çıktı. Bir şeylere engel olamadığı için rahatsız gibiydi ama o zamanlar birbirimizi tanımıyorduk bile. "Sen Nil'i kaçırır... alırken, belki de o ilaçların etkisindeydin, o adamlar psikolojini bozduğu için yanlış kararlar verdin."

Deren'in bunu doğrulamamı isterken ki hali çok saf, nedense masum görünmüştü gözüme. Suçu tamamen ilaçlara atamazdım ama sağlıklı olmadığımda da kesindi. "Tamamen ilaçların suçu değildi Deren. Biliyorum, böyle olmasını isterdin ama çoğu zaman yaptıklarımın bilincindeydim."

Beni kalbinde, aklında, vicdanında haklı çıkarmaya çalışıyordu.

"Ama... bence ilaçlarda etkilemiştir," dedi kafasını sallayarak.

Ona dayanamayan, kıyamayan ben oldum. Beni sevdiği şekilde, elimin tersiyle yanağına dokundum. "Evet, çünkü zihnimde hep bir sis vardı, önünü göremediğim adımlar attım. Sonra... sana vardım, aşık oldum. Önünü görememek insanı bir uçuruma da sürüklerdi ama beni sana sürükledi. Şanslı mıyım, şanssız mıyım bilmiyorum..."

Hiçbirisiyle mücadele edemedi, duyguları gözlerinden taştı. Yutkunarak yanağındaki elimi tutarken, "Seni orada çok incittiler mi?" diye sordu.

"Çok çok kötüydü! Sen beni cezaevine sokmaya çalışıyordun, hastaneye gitmemin kurtuluş olacağını sanıyordun ama asıl orası benim için bir cezaydı." Hastanede geçirdiğim günler gözlerimin önünde belirdi, anılarıma kan sıçramış gibi hissettim. "Orada öylesine aciz, zavallıydım ki... anlatmaya bile utanıyorum."

"Böyle tarif etme," dedi rahatsız olarak. "Senden, bu dünyada birinden alınacak en kötü şeyi, kızını almışlardı. Dünyanın en güçlü insanı bile bunun yüzünden dizlerinin üzerine çökerdi, aciz veya zavallı olduğundan değil."

"Sen de... o gün üzüntüden yaşamıştın bunu. Dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladığında çok üzülmüştüm ama hiçbir şey yapamamıştım."

Deren, hangi günden bahsettiğimi anladı. Neden yaptığım acımasızlıktan bahsettiğimi, ateşini körüklediğimi bilmiyordum. Belki ben de kendimi hiç affedemediğimden yapıyordum. "Hatırlamak istemediğim bir gün," dedi, gözlerini çekip.

Onu iki kez dizlerinin üzerine çökertmiştim. Gurur duymuyordum ama gerçeği görüyordum. Deren için ne kadar önemli olduğum gerçeğini.

"Karmen! Karmen!"

Carlos'un sesini aynı anda duyduğumuzda derin bakışlarımız bölündü. Ana adapte oldum ve endişeyle arkamı dönüp koştum, Deren peşimden gelirken Karina'nın odasına gittim. Eşikten geçer geçmez ise... durdum.

Karina'm gözlerini yeniden açmıştı.

Kalbim zamandan bile hızlı hareket etti, deli kuvvetiyle çarptı. Tavana dönük gözlerine bakarak içeriye girerken yeniden bayılmamak için bilincimi sakin tutmaya çalıştım. Şaşkınlıkta ayakta dikilen

Carlos'un yanından geçip yatağın yanına oturdum, korkarak üstündeki örtüyü tuttum. "Karina'm, aşkım merhaba."

Sesimi duydu, dahası beni fark etti. Gözleri tavandan kayıp bana çevrildiğinde cehennem gibi geçen aylar sonra ilk kez göz göze geldik. Sevinç dolu çığlığımı atacakken onu korkutmamak adına dudaklarımı ısırdım, gözlerine karşı verdiğim ağlamama savaşını kaybedip hıçkırırken de elini yavaşça tuttum. Bakışları donuktu fakat derinlerindeki korku... dünyadaki tüm kötülükleri görmüş bir meleğe baktığımı hissettirdi. "Güvendesin," dedim gözlerinin içine doğru. "Evdeyiz. Sen ile ben. Beraberiz." Burada Mark yok demek istiyordum ama onun adını duymasına tahammül edemezdim.

Beni duyduğunu, anladığını parmaklarının hareketinden fark ediyordum. Sakince nefes alırken gözlerini yavaşça açıp kapattı. Sonra ağır ağır Carlos'a, içeriye girmiş olan Deren'e bakıp tekrar bana döndü. Boşluğun içinde, her şeye yabancıymış gibiydi. "Bir süredir uyuyordun, ben seni bekliyordum. Uyandın, bana geri döndün. Seni çok özledim Karina. Her gün, her saat seni düşündüm. Sen... elime dokununca, gözlerini açınca dünyalar benim oldu. Sen de... beni özledin mi?"

Onunla İtalyanca konuşuyordum, Türkçe bir şeyler de biliyordu ama daha çok İtalyanca anlıyordu. Anlaması için ona zaman verdim ve gözlerini ellerimize kaydırıp tekrar bana baktığında, dudakları titredi. Umut ve korkuyla, "Beni özledin değil mi?" diye sordum. "Beni hâlâ seviyorsun değil mi?"

Gözleri ağır ağır kırpıştı, ağzı hafifçe açık kaldı. Atan kalbine baktım ve Karina elimi sıktığında tüm yüzüm aydınlandı. *Ben de seni özledim,* der gibi gözlerini kapayıp açtı.

"Aman Tanrı'm," diye fısıldadım nefesim daralırken. "Deren... Deren gördün mü? Evet dedi sanki bana."

"Gördüm bebeğim."

Karina gözlerini benden ayıramazken, yanağımdaki yaşları temizleyip, "Hadi, beni özlediysen gözlerini bir daha kapayıp aç," dedim.

Deren güldü. "Oyun oynama çocukla."

Karina gözlerini kapattığında beni özlediğini göstermek için geri açacağını sandım ama yapmadı. Bunun üzerine Carlos tedirgin şekilde, "Bu sefer n'oldu?" diye sordu.

Karina'nın yüzü ve gözleri belli belirsiz buruşunca köşedeki abajura baktım. "Uzun süre karanlıktaydı, ışık ve sesler gözünü kamaştırıyor."

Carlos hemen abajuru kapatmaya uzanıyordu ki, "Yapma," dedim. "Artık karanlıkta değil, zaten ışık da loş. En nihayetinde ışığa alışması gerekecek, şimdi ertelesek sonra."

Carlos elini çekip Karina'ya endişeli şekilde baktı. "Çok uzun süredir... karanlıkta olmasını kabullenemiyorum."

Karina'ya yaklaşmasını, etkileşim kurmasını istiyordum ama kızımı ürkütmekten korkuyordum. Sanırım ki Carlos'da bu yüzden çekimser davranıyordu. Karina'ya babası olduğunu bile söyleyemiyordum.

Bu benim hatamdı.

"Hastaneye götürelim," dedi Carlos. "Kontrol etsinler, vücudu, zihni nasıl öğrenelim."

Evet, doktor sabah gidebileceğimizi söylemişti ama ben de bir an önce iyi olduğunu duymayı istiyordum. Karina'mın elini onu korkutmadan öpüp, "Tamam sen ambulansı ara," dedim Carlos'a.

O telefonunu çıkararak odadan ayrıldığında Deren bize yaklaştı. Karina'ya eğilip onun gözleri kapalıyken yüzüne daha yakından baktı. Rahatsız etmek istemediği için sanırım, hiç konuşmadı.

Bana dönünce de, "Senin bu versiyonun çok güzel," diye fısıldadı. "Erkek versiyonun nasıl olur acaba?"

Üstü örtülü imasına dudak kıvırırken, "Abilerim gibi olabilir," dedim.

Deren irkilerek doğruldu. "O zaman kalsın."

Odanın çıkışına yürüdüğünde arkasından gülerek baktım. Arada benimle şakalaşıyordu, mizah anlayışını seviyordum. Çıkmak üzereyken dönüp baktı bana. "Yaman'ı uyandırayım, biz dönene kadar Utku ile Nil'e baksın."

"Olur."

O uzaklaştığında Karina'm ile ilgilenmeye devam ettim. Gözlerini kapalı şekilde kısmaya devam ediyordu, ışıklar onu rahatsız ediyordu. Fakat benim farkındaydı, bunun içime sığmayan duygusuyla yüzüne alçalıp saçlarına dokundum. "Acaba aç mısın güzelim? Bir ihtiyacın var mı? Bana söyleyebilir misin?"

Gözlerini açmaya başladığında nefesimi tuttum. Doğrudan beni gördü ve ben onun gözlerindeki karanlıkta boğuldum. Bakışlarında korku, bilinmezlik, aitsizlik vardı. Dahası... acı vardı.

Carlos, "Ambulans geliyor, hazırlanalım," diyerek odaya girdiğinde Karina'nın sık kirpiklerinin arkasındaki bakışlar irkildi. Buna rağmen gülümsemeye çalışıp saçlarına yavaşça dokundum. "O yabancı değil aşkım, sorun yok."

Carlos geldiğinde onun bizi izlediğini gördü. Heyecanlandı, Karina'ya gülümseyip elini salladı ve sonra yaptığına kızıp elini indirdi. "Merhaba güzelim."

Acımı yüzüme yansıtmadan doğruldum, o huzursuzca karanlığa geri dönerken de üstüme bir şey almak için odadan çıktım. Gözyaşlarımı tutarak dolaptan bir ceket alırken hıçkırığım hislerimi yansıttı.

Yalvarırım bana bir daha acıyla bakmasın.

Yalvarırım.

Hazırlandım, yanıma çanta ve eşyalarımı alıp koridora çıktığımda Deren'i Yaman ile gördüm. Buraya doğru yürüyorlardı, Yaman oldukça şaşkındı. "Uyanmış, öyle mi?"

Kızımın acısı duygularımı gölgelemişti, sessizce, "Evet," dediğimde Yaman kafasını içeriye uzattı. Karina'ya bakarken yaralı yüzünde hayranlık dolu gülümseme oluştu. "Canım benim, nasıl şaşkın şaşkın bakıyor."

İçeriye girip Carlos ile Karina'nın bakışmasına eşlik ettim. Yanlarına geldiğimi gördüğünde, "Benden korkuyor mu?" diye sordu acıyla.

Karina'nın donuk, derinlerinde korku olan gözlerine bakarak, "Bilmiyorum," dedim üzgünce. "Belki de."

Carlos başını bana çevirdi, dişlerini sıkarken öfkeyle fısıldadı. "Senin yüzünden," diyerek yanımdan geçti, Deren ile Yaman'ın arasından dışarıya çıkıp koridorda dört dönmeye başladı. Çekip gittiğim, kızıyla arasına yılları aldığım için çok kızgındı.

Deren Carlos'un fevriliğini iki dakika kadar izleyip bana döndü. Karina ile olan bakışmamıza dahil olup Türkçe, "Her şeyin bedelini ödedin, artık sana bu kadar kızgın olmasına gerek yok," dedi.

Karina'mın vücudu pek hareket etmiyordu, yalnız gözlerini yavaşça çevirip bakıyordu. Deren'e baktığında, sevdiğim adamın bakışları yumuşadı, Karina ile göz teması kurduğunda heyecanlandığını fark ettim. Ona göz kırptı.

"Hiç konuştu mu?" diye heyecanla sordu Yaman. "Sağlığı nasıl?"

"Korktuğunu söyledi," dedim, hüzünle. "Ama korkmasına gerek yok. Bunu ona hissettireceğim."

Birazdan ambulans geldiğinde, Deren ile Carlos odaya girdi. Ambulans çalışanları da geldi ve yola çıktığımızda Karina olan biteni açık gözleriyle, tepki vermeden izledi. Yolda abimi aradım ve telefonu biraz çaldıktan sonra, "Bir şey mi oldu?" diyerek açtı, geç aradığım için.

Hüzün ve mutluluk karışımı bir duyguyla, "Salvador," diye fısıldadım. "Sicilya... Yeniden Karina'nın kalbinin attığı yer oldu."

Abimin nefesi kesildi, ardından yengemin abime sorduğu soruları duydum ama ona bile cevap veremedi. Sonra abim gülmeye benzer sesler çıkarıp, "Uyandı mı?" diye teyit etti.

"Evet," dedim Karina'mın gözlerinden ayrılamadan. "Gözlerime bakıyor şu an, hastaneye gidiyoruz. Siz de gelin."

Abimin yengemi öptüğünü, coşkulu şekilde ona olanları anlattığını duydum. Telefonu kapatmadan elinden bırakmış olmalıydı. Gülerek çağrıyı ben sonlandırdım, hastaneye gidene kadar Karina'mın saçlarını okşayıp sakin kalması için gülümsedim. Elini tuttum, Carlos onu rahatsız etmekten korkarak Karina'ya bakarken Karina yalnız tem tanıdığı olan bana bakıyordu.

Gözlerinin derinliklerinde acı bir bakış vardı.

Belki de... her şey gözlerinin önünden geçiyordu.

Hastaneye geldiğimizde onu derhal odaya aldılar. Doktor ve hemşireler hassas kızımı daha yakından, ürkütmeden incelemeye başladı. Gözlerini, kalp atışını, soluğunu kontrol ettiler. Ben odanın köşesinde dikilirken Deren ile Carlos koridoru adımlıyordu. Karina ise gözlerini tavana dikmiş, yapılan müdahalelere tepki vermeden duruyordu. Birkaç test için odasından çıkardık, geri döndüğümüzde yine aynı hassasiyetle yatağına bıraktık. Doktor ve hemşireler kendi aralarında konuşuyor, bir çocuk psikoloğu Karina ile iletişim kurmaya çalışıyordu.

Sabahın ilk ışıklarında Karina'ya uygulanan tüm test bittiğinde doktor beni odanın kenarına nazikçe çekti. Deren ile Carlos açık kapıdan bize doğru bakarken, doktor ıslak gözlerime tebessüm etti. "Beyninde kalıcı bir hasar gözlemlemedim. Henüz hafıza kaybı belirtisi yok, herhangi bir zihinsel gelişiminde kayıp da yok. Konuşma becerisi yerinde, zaten sen de konuşabildiğini söylemiştin. Böbrek konusu... en ciddi sıkıntımız bu olabilir. Vücudu çok zayıf, bu yaştaki çocuk için

uzun süredir yetersiz ve eksik besleniyor. Ne yazık ki... çok yorgun, olduğu yere yabancı, ne yaşadığını anlamıyor."

Evet, bir anne olarak, bir hemşire olarak bunları ben de biliyordum. Dizlerim, ellerim, kalbim titriyordu. Bir yandan sevinçli, diğer yandan mutsuzdum. "Zaman içinde bedeni gelişimine devam edebilir. Bu kadar savaştıysa... bir anlamı olmalı."

Doktor omuzlarımı sıkıp bir daha gülümsedi. "Kızın gerçekten çok güçlü, umarım bundan sonrasında da hayata geri dönmeyi başaracaktır."

Doktorla konuşmaya bir süre daha devam ettim ve Karina'nın odası yavaşça boşalırken koridordan gelen sesleri duydum. Abilerimin geldiğini anlatarak baktım ve koridora çıkıp onlara yürüdüm. Üç abim ve yengem, uykudan uyandıkları belli halde buraya yürüyorlardı. Kendimi en önde yürüyen Salvador'un kollarına attığımda, beni iri kollarıyla sarıp sordu. "Nerede? Nasıl?"

"Odada. Doktorlar muayene etti, ilgilendiler. Çok şaşkın, ne olduğunu anlamıyor, korkuyor..."

Noah heyecanla, "Gözleri açık mı?" diye sordu.

"Evet," dedim ve abimin kollarından çıkıp sırasıyla yüzlerine baktım. Gözlerini iri iri açmış, merakla bakıyorlardı. Telaş içinde giyindikleri belliydi, üzerlerinde spor kıyafetler vardı. Enrica ve bir diğer koruma koridorun ucunda belirmişti. Angel beni çekip sıkıca sarılırken, "Görebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet ama..." endişeyle dile getirdim. "Doktor farklı ve tanımadığı yüzleri tehdit olarak algılayacağını düşünüyor, ben de. O yüzden bir arada çok kalmasanız iyi olur, korkar. Hem... yaşadıkları düşünülünce..."

"Hiç meraklanma bebeğim." Dante omzumu sıvazlayıp saçlarımdan öpmek için eğildi. "Uzaktan bakarız, onu korkutmayız."

"Gelin," dedim hevesle ve onlarla kapıya doğru yürüdüm. Deren beni izlerken, Carlos'da oda kapısından Karina'ya bakıyordu. Doktorlar içeride loş bir ışık yakmıştı, çünkü kızımın ışığa hassasiyetinin farkındalardı. Kapının önünde durduğumuzda abilerim ve Angel içeriye, yatağa baktılar. Karina'yı gözleri açık gördüklerinde ise hepsinden hayret dolu bir ses çıktı. Karina'mın donuk bakışları tavandan aşağıya kayıp önce beni, sonra ailemi buldu. Öylesine boş ve yabancı bakıyordu ki... onu korkutacağım diye aklım çıkıyordu.

"İnanamıyorum," dedi Angel, ağlamaklı bir sesle. "Resmen uyanmış! Uydurmamışsın!"

Gözlerimi devirdim. "Aşk olsun Angel."

"Şaka şaka."

Abilerim sessizce Karina'yı izlemeye devam ettiler. İçeride yalnız bir hemşire kalmıştı, hâlâ Karina'nın belgelerini kontrol ediyordu. Dante arkamdan sarılıp eğlenen bir sesle, "Resmen bize bakıyor," dedi. "Özellikle bana bakıyor, fark ettiniz mi? Aşık oldu bence bana."

Dante'nin abilerim arasında kendini en beğenen olduğuna şüphe yoktu. İtiraf da edeyim, abilerimin sivri, dikkat çekici yakışıklılıkları vardı. "Hayır," dedi Noah, Dante'yi ittirdiğini fark ettim. "O sana bakmıyor, sen onun baktığı yerde duruyorsun. Bak, yer değişince şimdi bana bakmaya başladı."

"Kızımın kafasını karıştırmayın," diyerek azarladım onları.

Yengem heyecanlı şekilde, "Çok güzel, uzağında durmak çok zor," dedi.

Dante ve Noah sanırım ki onların çocuklarının olamadığını biliyordu, ya da aradan geçen senelerden sonra anlamıştı. Yoksa abilerimin bu duruma uygun kaçacak şekilde yengeme bir bebek yap o zaman, diyebileceğini tahmin ediyordum.

"Gözleri çok güzel, kocaman, koyu," dedi Salvador, ses tonundan gülümsediği çok belliydi. "Sicilya, artık gerçekten Karina'nın kalbinin attığı yer."

"Karina Russo," dedi Dante, gururlu şekilde.

Karina'nın gözleri tekrardan bana dokunduğunda yüreğimi kaplayan sıcaklığa inanamadım. Onun yokluğunda buz olan her şey şimdi eriyecek kadar sıcaktı. Aileme, "Babama haber verdiniz mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Salvador. "Uykusunu bölmek istemedik. Üstelik heyecanlanır, gelmek ister, kendisini yorar."

"Böylesi daha makul," dedim söylediklerine katılarak. "Birkaç gün geçsin, Karina daha iyi olsun, belki... kendisi yürüyerek gelir."

Yengem neşeli bir çığlık atıp Salvador'a sarıldığında, ona burukça baktım. İçinde hiçbir kıskançlık olmadan benim için mutlu oluyordu. Angel'ı gerçekten çok seviyordum.

"Seninle hiç konuştu mu?" diye sordu Noah bana.

Kapının önüne dizilmiş halde hâlâ en küçük Russo'ya bakarken, "Konuştu," dedim dağılmış şekilde. "Korktuğunu söyledi. Gözlerini açar açmaz korktuğunu söyledi, canım çok acıdı."

Dante bir daha bana sarılıp kafamın üstünden öptü, dudaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Bir bilse artık korkmaması gerektiğini, ona siper olacak onlarca insan olduğunu..."

Islanan gözlerimi hemen sildim. Gözyaşlarımın Karina'ma hüzünlü anıları hatırlatmasından korkmuştum. "Ona... daha iyi bir anne olacağım, hep koruyacağım, bir daha asla... onu yalnız bırakmayacağım."

"Aşkım sen zaten çok iyi bir annesin," dedi Angel, kollarını Dante'ye rağmen bana dolamaya çalışıp yanağımdan öperken. "O da senin ne kadar iyi bir anne olduğunu bildiği için sana dönmek için savaştı. *O kadar iyi ve harika bir annem var ki, hemen yanına dönmeliyim* dedi."

Yengemin teselli cümlelerine dudak kıvırırken elini sıktım ve Karina'mı sessizce izlemeye devam ettim. Hiçbir şeyin farkında olmayan bu masum haline içim gidiyordu. Gözlerinden... her an birer damla yaş düşecek gibiydi. Ben anlıyordum onun her şeyden korktuğunu, o da anladığımı anlıyordu.

Avucuma öpücük koyup ona doğru üfledim.

Gözlerini havada dolaştırıp sanki öpücüğümü aradı.

Aman Tanrı'm...

Hemşire odadan ayrılırken biz de kapıdan biraz uzaklaştık, onun söylediklerini dinledik. Abilerim ve Carlos ona daha yakın olmak için çıldırıyordu ama korku duymasını da istemiyorlardı. Doktor birazdan dönüp Karina'yı götürebileceğimizi söylediğinde Salvador abim direkt, "Malikaneye gidelim," dedi.

Deren yaslandığı hastane duvarından sertçe doğruldu. "Hayır, Karmen ile Karina benimle gelecek. Konuşup anlaştık Salvador, sorun çıkarma."

Abilerim doğrudan ona kilitlendiler, üstelik bu kez Carlos'da. Bu kadar fazla oldukları için Deren hepsine sırasıyla bakıyordu. "Şartlar değişti," dedi Dante. "Yeğenimiz için bizim ev daha uygun. Üstelik hep bizimle yaşayacaklar, bu yüzden nerede uyandığı, ilk nereyi keşfettiği çok önemli. Bize güvenmesi için etrafında olmalıyız."

"Düzeltmeme izin ver," dedi Deren ama konuşurken izin alacağı falan yoktu. "Karmen ile Karina'nın bundan sonra hep sizinle

yaşayacağı nereden çıktı? Sonuçta Karmen'in hayatında ben varım."

Kastedilen açık olduğu için Salvador hiddetlendi. "Yoksun. Seni istemiyor. Onu manipüle edip duruyorsun, kafası karıştığı için seninle zaten."

"Benim adıma konuşma," diyerek araya girdim.

Salvador'un odağı bu kez ben oldum. "O da senin adına konuşuyor."

"Biz bir sayılırız," dedi Deren, sıkılmış bir sesle. "Anlaşma yaptık, sözünüzde durun. Karina'yı dilediğiniz zaman gelip görebilirsiniz... tabi çok gelmeyin, müsait olmayabiliriz."

Carlos yanımızdan uzaklaşıp kapıdan Karina'yı izlemeye başladığında, abilerim Deren'in imasını anlamış şekilde dik dik baktılar. Deren ise bunu hiç umursamadan bana döndü, göz kırptı.

"Ruh hastası," diyerek koridordaki koltuğa oturdu Noah. "Karmen sen terapiye gidiyorsun ama bu adamla yaşarsan asla işe yaramaz."

Abilerim onu onaylayan birkaç ses çıkarırken, yengem de Deren'e ters ters baktı. Salvador'a suç attığı ona hâlâ kızgındı. Deren Noah'ın söylediğinin üzerine birkaç saniye dalıp gitti, sonra bana çevirdi gözlerini. "Terapiye mi gidiyorsun?"

"Senin yüzünden ihtiyacı var maalesef," dedi yengem, sırf Deren'e gıcık olduğu için bunu söylemişti ama Deren bunu sorgular şekilde yüzüme bakakaldı. "Benim... yüzümden mi?"

"Hayır," dedim hemen. Bunu böyle ayak üstü, kalabalık içinde konuşmak istemiyordum. Deren'e kendimden bahsederken sadece ikimizin olmasını seviyordum. "Evde konuşuruz, olur mu?"

Abilerim, ben Deren'e onunla bir hafta geçireceğimin sözünü verdiğim için daha fazla ısrar edemediler. Doktor ve hemşireler kızımı bir daha kontrol ettikten sonra hastaneden ayrıldık. Abilerim eve giderken Carlos'da kendi evine geçti, hiç gitmeyi istemediği açıktı ama sonuçta uzun süre boyunca bizimle de kalamazdı. Karina'nın bundan sonra benimle yaşayacağı açıktı.

O aşık olduğum eve ambulansla geldiğimizde artık neredeyse sabahtı, günün ilk ışıkları evi aydınlatıyordu. Korumalar Karina için bana sevinçlerini iletirken, ambulans çalışanları onu eve taşımıştı. Yaman'ın salonda olduğunu gördüm, geldiğimiz an sorularını sıraladı. O da gözlerini Karina'dan alamayanlardandı, herkes onun mucizesinin farkındaydı.

Karina yatağına kibarca yerleştiğinde ve ambulans, sağlık çalışanları ile beraber gittiğinde yorgun şekilde yanındaki koltuğa çöktüm. Karina'm aylar sonra güneşi hissediyordu, camdan dışarıya bakarken gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu. Oysa güneş teninde o kadar güzeldi ve parlıyordu ki... Ben, Deren ve Yaman onu hayranlıkla izlerken, Karina'm güneşe doğru mayıştı, gözlerini yumdu.

"Kızım," diye seslendim kalbime.

Gözleri tekrar açıldı ve bana döndü. Bakışları hareket ederken vücudunu, kafasını pek çevirmiyordu. Fakat bedensel bir sorunu olmadığını doktorlar teyit etmişti. "Güneş... sıcak ve parlak değil mi? Gözlerin acıyorsa perdeleri kapatayım mı?"

Sanki söylediklerimi anlamıyormuş gibi bakınca üzüldüm. Fakat sonra tekrar güneşe dönüp yüzünde yumuşak bir ifade oluştuğunda ışığa alıştığını anladım.

Deren heyecanlı bir fısıltıyla, "Nil birazdan uyanır," dedi.

Yaman'da gülen bir ses tonuyla, "Karina'nın uyandığını görünce delirecek," dedi.

"Sanırsın gerçekten kardeşler, öyle bağlandı," dedi Deren.

"Ee, o zaman bir tane de gerçek kardeş yaparsınız, ikisinin de kardeşi olmuş olur," dedi Yaman, sesi bayağı ciddiydi.

Kafamı çevirince Deren'in onu takdir eden bakışlarını gördüm ve kararımdan vazgeçmediğimi göstererek, "Bunun için birinin yalvarması lazım," dedim.

Deren hâlâ mı, der gibi bakıyorken, Yaman hafif bir ıslık çaldı. "Deren'in bunun için sana yalvarmasını mı istiyorsun?"

"Evet, bence çok makul."

"Rüyasında görür," dedi Deren, Yaman'a.

Yaman Deren'e umutsuzca baktı. "Ben bundan pek emin değilim."

Karina'ma dönerken sırıttım ve Deren'in ona homurdanmaya başladığını duydum. Kızıyordu, çok gururlu olduğu için kendisine laf söyletmiyordu. Sessiz sessiz birbirlerine homurdandıktan sonra Yaman bezgince söylendi. "Karmen'e çok aşıksın Deren, her şeyi yapabilirsin. O yüzden ben sana güvenemiyorum."

Artık ona kalmıştı. Bir çocuk istiyorsa yalvarırdı.

Doğrusu... ben bunu ister miydim, bilmiyordum.

Karina'mın açıp kapattığı gözlerini, kalbimden tutarak izledim. Konuşmamdan korkmadığını anlamıştım, bu yüzden onunla

konuştum. "Seni özlediğimde hep kalbimi tuttum Karina'm. Şimdi de ellerinden tutuyorum. Sürekli seni öpmek istiyorum. Biraz toparlan... hemen sarılacağım sana!"

Omuzları dingince inip kalkarken kalbi sakince atıyordu. Artık cihazlara bağlı değildi, fişi çekilecek diye korkmama gerek yoktu.

"Aç mısın?" diye sordum.

Karina açlık hakkında bir şey bilmiyormuş gibi bana bakmaya devam edince, birleşen ellerimizi kaldırdım. Kalbime götürdüm ve kalbim onun minik avucuna doğru çarpınca gülümsedim. "Bak, bu kalbim Karina. Sen gözlerini açtığın için hızla çarpan kalbim."

"Bir de benim için atan kalbin. Bunu da ekle."

Deren'in söylediğine gözlerimi devirip kızımın kalbimde hareket eden küçük parmaklarına kıkırdadım. Beni gördüğü için sevinmesini, mutlu olmasını istiyordum. "Sana bir arkadaş getireceğim Karina. Onu görmek ister misin? Yalnız kalmak istiyorsan da kalabilirsin aşkım."

Ne onayladı ne de reddetti. Kararsızlığımla bir süre geçirdim, onu kaldırıp delice sarılmamak için kendimi durdurmaya çalıştım. Gözleri tekrar camdan dışarıya çevrildiğindeyse, beni özlemedi mi acaba diye merak ettim.

Belki Nil... mutlu edebilirdi onu.

Yatağın kenarından doğruldum, hemen dönmek üzere odanın çıkışına ilerledim. Deren benimle gelirken Yaman kapının önünde kaldı. Üst kata tırmanırken, Deren ellerini belimin yanlarında dolaştırdı.

"N'apıyorsun?" dedim ürpererek.

"Birkaç dakikalık yalnızlığın ve boş koridorların keyfini çıkarıyorum."

Böylelikle ben iki kat çıkana kadar elleri belimde kaldı, hafif hafif okşadı. Nil'in kaldığı odayı tarif ettiğinde yavaşça odanın kapısını açtım. Sabah ışıkları tırtılımın odasını aydınlatıyordu ve o uyanmış, dolabından kıyafet alıyordu. Bizi fark edince kafasını çevirdi, dağılmış sarı saçları ve uykulu gözleriyle çok şirindi.

"Günaydın sevgilim," dedi Deren, ona.

"Günaydın," dedi Nil, babasına gülümserken ve bana düşünceli şekilde baktı. "Siz gece gitmiştiniz, yeni mi geldiniz? Neley yaptınız?"

Demek aklı hâlâ oradaydı, bu konuyu erteleyip, "Hayır, gece evdeydik," diye cevap verdim. "Karina ile beraberdik."

"Kayina mı? Niye rahat bırakmıyoysunuz arkadaşımı? Hı?"

Ellerinize beline yaslayıp hesap sorar gibi bize baktığında, Deren bana göz kırptı. Bunu söylemeyi bana bıraktığı için Nil'in yanına ilerledim. Altlı üstlü pembe pijamaları içinde babasına kaş çatıyordu. "Niye göz kıyptın?"

Bu kız tam Deren'in kızı.

Nil'in önünde dizlerimi yere yaslayıp oturdum ve onu tanıdığımdan beni bana umut olan, neşe olan mavi gözlerine baktım. Onu izlemeye başladığımda utandı, gülümsedi. "Karina," diye fısıldadım heyecanla. "Gözlerini açtı, uyandı!"

"Neeee?" Nil çığlık atarak ellerini ağzına kapayınca, ben de sesli şekilde güldüm. Gözbebekleri yerinden çıkacak gibiydi, dehşete düşmüştü. "Duyduklarıma inanamıyoyum! Kayina, arkadaşım uyandı mı yani?"

Onun kadar mutlu halde başımı salladım. "Hatta... benimle konuştu."

"Beni mi soydu! Allah'ım inanamıyoyum!" Boynuma atladığında neredeyse ikimizi de geriye düşürecekti. Onu titreyen ellerimde tutarken Nil yerde zıplamaya başladı. "Hemen onu göymem lazım, hemen!"

"Nil bir dur..."

"Sen duy baba!"

Kollarımdan ayrılıp odanın çıkışına koştuğunda, arkasından baktım. Deren, Nil yanından geçerken onu gurur ve babalığa has o duyguyla izledi. Sonra başını önüne eğerek güldü. "Heyecandan düşer bu şimdi, onunla gide..."

"Ağğ!"

Deren daha cümlesini bitirmeden Nil'den bir bağrış koptuğunda aynı anda aksiyon aldık. Deren derhal koridora çıktı, ben de arkasından koştum. Nil takıldığı merdivende doğrulup bize kıkırdadı. "Heyecandan ayaklarımı kayıştırdım ya..."

Deren eğildiği gibi onu kucakladı, basamakları kolaylıkla indi. Arkalarından giderken Deren'in omuzlarına, Nil'i tutan kollarına iç çektim. Zemin kata indiğimizde Nil evin içinde bağırdı. "Yaman, Utkucuğum Kayina uyanmış."

Deren onu odaya yaklaştırınca Nil Yaman'ın zaten orada olduğunu görüp duraksadı. "Ya sen napıyoysun arkadaşımın yanında? İzin aldın mı benden?"

Yaman, Nil'in şımarık bir şakacılıkta söylediği sözlere gözlerini devirdi. "Deren'in kadın versiyonu buysa erkek versiyonu kaş çatarak doğar herhalde."

Nil için o saniye herkes ikinci plandaydı, önemli olan Karina'ydı. Deren'in kollarında odanın eşiğinden geçti ve ben de onlarla girdiğimde Nil ellerini bir daha heyecanlı ağzına örttü. Karina'm, dışarıyı seyrettiği gözlerini yavaşça bu tarafa çevirip Nil ile birleştirdiğinde, içimi çok sıcak bir duygu kapladı. Deren kızını kollarından bırakınca, tırtılım yatağa yürüyüp Karina'nın önünde durdu. "Merhaba Kayina."

Karina'm bu kelimenin anlamını biliyordu ama o an hatırlıyor muydu, bilmiyordum. Nil, heyecanlı konuşmasına geri dönüş alamayınca bize baktı, ben de ona gülümsedim. Cesaret alıp bir daha Karina'ya döndü, kolunu karnına atıp ona karşılıksız sarılırken kıkırdayarak konuştu. "Kaç zamandıy uyanmanı bekliyordum, sonunda uyandın! Çok sevinçliyim!"

Nil'in gözleri dolduğunda bir an inanamadım. İnanamadığım neydi? Bu kadar hisli bir kız olması mı? Yoksa Karina'ya kalpten bağlanmış olması mı?

Karina Nil'e tepkisizce baktığında, Nil'e arkasından yaklaştım. Omuzlarını okşayıp, "Çok uyuduğu için biraz şaşkın, seninle konuşması zaman alabilir," dedim.

Nil bu bir sorun değilmiş gibi gülümseyip Karina'yı daha sıkı tuttu, neşeli gözleriyle kızımın durgun gözlerine bakıyordu. "Sizinle konuşmamıştıy ama benimle konuşur."

Doğrulup Karina'nın yastığının yanına dek ilerledi, eğilip çekincesizce yanağından öptüğünde tedirgin oldum ama Karina rahatsız olmuş gibi değildi. Nil geri çekilip utanmış şekilde güldü. "Ceeeee."

"Bu dakikadan sonra pabucumuz dama atılmıştır," dedi Deren.

"Beni çoktan unuttu zaten," dedi Yaman, iç çekerek.

"Ceee." Nil bir daha Karina'ya gülüp onun açık gözlerine doğru eğildi. Yüzleri arasında bir karış kalmıştı, Karina gözlerini

kırpıştırıyordu. "Beni tanıyoy musun? Sana adımı söylemiştim, hatırladın mı? Nil'im ben. Sen de Kayina'sın, benim tek arkadaşım."

Nil'in başını okşarken, Karina'mın gözleri bana sabitlendi. Dudakları arasından yavaşça soluk alıp elini hareket ettirdi, yüzüne götürdü. Hayret ve gururla onu izlerken, yanağına dokundu. "Ayy öpücüğüme dokundu," diyerek havalara uçtu Nil.

Nil sevinç dansını yapıp Karina'nın ellerinden tutunca Derenle bakıştık. Çok fazla vakit geçirmenin Karina'da nasıl bir etkisi olurdu, bilmiyordum.

"Canım benim, istediğin biy şey var mı?" dedi Nil, bir anne edasıyla konuşmasına neredeyse gülecektim. "Uyandın, açsındır! Kaymen, yemek yedirdin mi?"

Tebessüm ettim. "Henüz değil. Hafif ve sıvı şeyler tüketmeli." Böbreği yoktu, bu bir sorundu.

"Ben ona çorba yapayım," dedi tırtılım, mutlulukla Karina'nın ellerini bırakırken. "Ama hiçbir şey yapmıyor, sevmedi mi acaba beni?"

"Hayır tırtılım, yorgun olduğu için dedim ya."

"Hımm, peki." Eğilip bir de Karina'nın diğer yanağından öptü, geri çekilirken de bileğiyle uğraşmaya başladı. Kısa zaman önce kendisine taktığım kurdeleyi çıkarıp Karina'nın bileğine dolamaya başladığında o kadar kibardı ki, uyarmama gerek olmamıştı. "Bu senindi, sende kalsın. Biy da sana elbise almıştık..." Nil zıplayarak yanıma doğru geldi, etrafıma sarıldı. "Kalktığında o elbiseyi giydirelim mi? N'oluuuuy."

"Giydiririz," diye söz verdim.

Nil tekrardan arkadaşına döndü, ellerinden tutup sevgiyle, sessizce yüzüne baktı. İkisini izleyip Deren'e döndüm, o ise üçümüzü izliyordu. Gözleri sırasıyla bizim üstümüzde dolaşıyordu. İşte aşık olduğum o şefkatli bakış... Yuva kurmayı öğrenebilir miyiz bilmiyorum ama her şeyin ona çıktığı bakış buydu.

Nil, "Baba," dediğinde Derenle bakışmamız bölündü ve yerdeki tırtıla doğru baktı. "Utku'yu evden atıp Kayina'yı alalım mı?"

Bunu söyledikten sonra gülmeye başladığında Deren'de ona karşılık verdi. "Karina'da bizimle yaşasın istiyorsun, öyle mi?"

"Evet!" Yerinde zıpladı. "Sen, ben, Karina!"

Hıh, kızımın annesi olarak ben de kapının önünde falan yaşayayım istersen Nil?

Deren düşüncelerimi duymuş gibi burnunu kaşıyarak güldü. "Karina annesiyle yaşamak ister Nil."

"Hımm, doğru..."

Deren yatağa kadar yürüyüp Nil'i kucaklarken Karina'ya sıcacık baktı. Nil ayrılmak istemeyerek itiraz ederken, "Karina dinlensin, biz kıyafetimizi giyelim," dedi.

"Zaten dinlendi, kalksın oyun oynayalım," dedi Nil, oflayarak.

Ellerini Karina'ya uzattığında kızım Deren ile onu izledi. Gözden kaybolduklarında yanına oturdum, hareket eden ellerinden tutup narince okşadım. "Nil Deren'in kızı. Deren ise... güvenilir birisi, korkma olur mu?"

Ona eğildim, ürkütmeden yanağından öptüm. Kokusunu, sıcaklığını içime çekerken de güçlükle yutkundum. "Bir daha seni asla bırakmayacağım, özür dilerim."

Karina'nın hızlı nefes aldığını fark ettim ve gözlerine baktığımda... canımı çok yakan bir şey gördüm. Kırgınlık. Sanki gerçekten onu bıraktığımı düşünmüşçesine bir kırgınlık.

"Hayır," dedim fısıldayarak. "Bırakmadım, yemin ederim! Sen de beni bırakma, yalvarırım beni sevmeye devam et."

Dakikalar önce hareket eden eli tekrar hareket ettiğinde nefesimi tutarak bekledim. Parmakları yavaşça yanağıma tutunduğundaysa mutlulukla hıçkırdım. Hafifçe yanağımdaki ıslaklığa dokunup sonra elini saçlarıma götürdü, hafifçe tutup bıraktı. Ardından alnıma, yanağıma, burnuma, gözlerime dokundu. Sanki... beni tekrar keşfediyordu, benim olduğuma emin olmaya çalışıyordu. Bana dokundukça da dudakları titriyordu.

"Beni anlıyor musun?" diye sordum ona.

Bir şey demeden elini yüzümden çekti, yatağa bırakıp tekrar ışığa bakarken gözleri kamaştı. Onu biraz rahat bırakmaya çalıştım, sessiz kaldım.

Ama... "Seni seviyorum, seni çok seviyorum," diye defalarca tekrarladım, sessizce.

Birazdan Nil kıyafetini giymiş şekilde gelip Karina'ya kendimi gösterdiğinde, kızım kafası dağılmış şekilde onu seyretti. Nil coşkuyla

babasının saçlarını ördüğünü de gösterip en sonunda Karina'nın omzundan öptü. "Senin saçların da çok güzel! Tarayayım mı?"

Cevap vermeyince Nil üzülse de onu sevmeye, ilgilenmeye devam etti. "Aaa sen kalkınca saçlarımızı birbirine öyelim mi Kayina? Ben reklamda gördüm! İki tane kız saçlarını birbiyine örmüştü, beraber dolaşıyorlardı!" Kıkırdayıp bana baktı. "Örer misin Kaymen?"

"Örmem," diyerek göz kırptım.

Şaka yaptığımı anlayıp güldü. "Ama... Kayina'nın saçları acır mı?"

Acımasın. Karina'nın artık tek bir yeri bile acımasın Tanrı'm.

Birazdan yaklaşan adım seslerini duyunca gözlerimi koridora diktim. Utku, gözlerini ovalayarak eşikte görünürken, "N'apıyorsunuz burada ya?" dedi.

"Aykadaşım uyanmış amca!"

Nil bağırınca Utku'nun gözleri yatağa çevrildi. Elleri iki yanına düşerken de nefes almayı kesti. Karina'nın açık gözlerine bakarken, "Siktir," diye fısıldayıp geriye sendeledi. "Hasiktir, uyanmış!"

"Amca, ne diyoysun arkadaşıma?"

Nil Utku'yu azarlarken, Karina'da kendisi için yabancı olan bu genç adama bakıp sonra gözlerime döndü. Sanki ben güvenli limandım, tanımadığı kimi görse hemen sonra bana dönüyordu. Ona ıslak gözlerle gülümserken, "Ne zaman?" diye sordu Utku.

"Gece," dedi Deren, kısık sesle. "Biz şey... biz Karmen'in odasındayken cihazdan sesler geldi. Kalp atışları hızlandı, gözlerini açtı. Hastaneye gittik, kontrollerini yaptık. İyi ama... neyin ne kadar farkında bilmiyoruz."

"Dumura uğradım," dedi Utku, dalgın dalgın gözlerini bana odaklayıp. Önce donuk, sonra içten şekilde gülümsedi. "Başın sağ olsun... Ay gözün aydın, yani iyi ki anlamında..." elini ağzına örttü. "Çok şaşkınım ben, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kayina çok güzel diyebilirsin," dedi Nil, amcasına kıkırdayıp.

Utku'da gülüp Karina'ya bir daha bakınca, "Mutlu olduğunu biliyorum," dedim. Bana hâlâ kırgın ve kızgınsa bile... Karina'nın gözlerini açmasını o da beklemişti. "Teşekkür ederim."

"Gözleri çok güzelmiş," dedi fısıltıyla.

Kızıma döndüm, gözlerine baktım. Hayranı olduğum gözlerindeki korkuyu silip atmak için kendimde çok büyük bir güç hissettim. Parmaklarıma öpücük koyup ona üfledim.

Havada öpücüğümü aradı.

Beyler ve Nil, bir şeyler atıştırmak için mutfağa gittiğinde Karina'm ile yalnız kaldık. Ona doktorun tavsiye ettiği şekilde yemeğini yedirip hemşiresi olacaktım. Yatağıyla beraber doğrulttum ve kafasını arkaya yaslayıp saçından öptüm. Daha dik durmaya başlamıştı. "Süt ısıtıp geleceğim Karina'm."

Yanağından öpüp koşarak koridora çıktım ve kafamı kaldırınca Deren'in bir tepsi ile buraya yürüdüğünü gördüm. Bir kasede süt, bir dilim ekmek ve kaşık vardı.

"Hazırlamışsın," dedim gözlerine bakarak.

Tepsiyi uzattı. "Az önce konuşurken süt ısıtmaktan bahsetmiştin."

"Deren," diye fısıldadım ruhuma ve o arkasını dönüp Nil'in yanına giderken içeriye girdim. Karina'mın yanına oturup tepsiyi dizlerime koydum. O gökyüzüne, aylarca mahrum kaldığı güneşe bakarken biraz süt alıp ona uzattım. "Tadına bakar mısın Karina'm?"

Sondası hâlâ takılıydı ama uyandığına göre çıkarmak istiyordum. Normalde yanında hemşire bulunması gerekirdi ama onun hemşiresi bendim. Doktor yine ziyarete gelecekti. Kaşığa doğru bakarken hiçbir şey demedi, ben de uzatıp yavaşça ağzına koydum. Yarısını içti, yarısı aşağı döküldü. "Hiç problem değil," dedim hemen ve peçeteyle ağzının kenarını sildim. "İstediğin zaman duracağım."

Birkaç kaşık daha süt içirdim. Ekmeği doğrayıp sütle ıslattım, yavaşça yedirdim. Vücudu, organları yavaş hareket ediyordu. Bir süre ihtiyaçlarını yerine getirirken sersem gibi olacaktı. Birkaç kaşık daha yedirdim ve kızıma yemek yedirdiğime inanamaz halde gözyaşlarına boğuldum.

Aç ölüp ölmediğini o kadar çok merak etmiştim ki...

Şimdi karnını doyuruyordum.

Hıçkırığımı tutmak için direndim ve Karina'nın dudakları kapandığında daha yemek istemediğini anladım. İlaçlarını birazdan verecektim. Tepsiyle beraber doğruldum ve arkamı dönüp koridora çıktığımda gözyaşlarımı serbest bıraktım. Onun böyle muhtaç ve sessiz olmasına dayanamıyordum. Mutfağa giderken tepsiyi elimden kayıp düşürdüm, telaşla ve gözyaşlarıyla eğilip toplamaya başladığımda da yanıma Deren'in geldiğini anladım. Beni hızla doğrulttu, dağınık olan her şeyi boş verip sertçe göğsüne çekti. "Ona yemek yedirdim Deren, yemek... yedirdim. Bir daha asla aç kalmayacak."

"Kalbini ve ruhunu o kadar doyuracaksın ki bir daha aç kaldığını hatırlamayacak."

"Üstünü değiştireceğim. Vücudundaki kemer izlerinin bazıları... duruyor." Deren'in kalbi ve vücudu kaskatı olurken kesik kesik devam ettim. "Onunla birlikte o izlere nasıl bakacağım?"

Deren mutsuz bir sesle, "O izleri geçirecek bir şey yok mu?" diye sordu.

"Hayır, artık yok," dedim. "İlk zamanlar olsaydı... ilaç sürerdim ama artık kalıcı iz olmuş hepsi."

Deren'in bunu duyduğuna üzüldüğünü anladım, üstelik o hiç konuşmadan. Böyle bir üstün yeteneğim yoktu ama... onu okuyabiliyordum, belki de ruhum olduğu için.

"Gördükçe hatırlar mı?" diye sordu, boğuk bir sesle.

"Muhtemelen," dedim yüzümdeki tüm yaşlar gömleğini ıslatırken. "Nasıl unutturacağım Deren?"

"Keşke bir ilacı olsaydı her şeyi unutmasının, hayata yeniden başlamasının."

Hıçkırıktan nefesim kesilince biraz geriye çıktım, ellerimle yüzümü çabuk çabuk silip saçlarımı geri atarken Derenle göz göze geldim. "Öyle sihirli bir ilacı yapabilsem keşke."

Benim telaşlı ellerimle beraber hareket edip saçlarımı yavaş yavaş düzeltti. "Saçlarına her zaman yolar gibi dokunuyorsun, kızgınlıkla. Sen kendini sevmiyor musun?"

Önceleri hiç düşünmezdim ama... kızımı kaybettikten sonra kendimden nefret ettiğim açıktı.

"Nil'in, Karina'nın saçlarına çok yumuşak dokunuyorsun ama kendi saçlarını adeta yoluyorsun. Kendinden bu kadar nefret edersen..." ellerimi saçlarımdan indirdi. "Karina'ya nasıl iyi geleceksin?"

Sanırım bana çok şeyi yaptırabilirdi ama kendimi sevdirmeyi başaramazdı.

Sebeplerimi ona açıklayamadan arkamı döndüm, kızarmış yüzle kızımın yanına gitmek istemediğim için odama yürüdüm. Deren arkamdan gelirken Nil'in neşeli sesini mutfaktan alıyordum. *Çabuk yemem lazım, Karina'nın yanına gideceğim.*

Odamdaki ebeveyn banyosuna geçip yüzümü yıkamaya başlarken Deren kapı eşiğinde durup benimle konuşmaya başladı. "Şu bahsettiğim iş için bir süreliğine gitmem gerekiyor," dedi.

Temiz havlulardan birisini alıp suratımı kuruladım. "Nereye? Ne zaman?"

"Bugün," dediğinde biraz şaşırdım. "Daha fazla bekletirsem izimi sürerler, olay daha da tatsızlaşır."

"O zaman bizi neden buraya getirdin?" dedim havluyu yere fırlatıp. "Ailemin evindeydim, gidelim dedin. Geldik, sen gideceğim diyorsun? İntikam almaya mı çalışıyorsun?"

Yere attığım havluya tek kaşını kaldırarak baktı. "İş diyorum kızım, ne intikamı?"

Gergince nefes alıp verdim. "Uzun mu sürecek? Yalnız mı gideceksin? İş ne? Riskli mi?"

Eliyle gömleğinin önüne dokunarak, "Her işin riskleri var," dedi. "Bu da öyle bir iş. Helikopteri bir tanıdığımdan, iş karşılığında almıştım. Erteledim, bir türlü zamanını bulamadım. Bana sinirlendiler, bu yüzden indirilmesi gereken o teröristi öldüreceğim. Bugün çıksam, ertesi gün akşam dönerim diye hesap ettim. Helikopteri kullanacağım, Yaman'da benimle olacak."

Daha detaylı açıklama sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı. Deren hayatının büyük kısmında zaten bu işi yapmıştı, şimdi endişelenmemi manasız bulabilirdi ama... mesleğine geri döndüğünde yaşayacağım korkuları hiç düşünmemiştim. "Nasıl bir terörist?"

"İran'dan kaçırılan, Türk düşmanı bir terörist. İsveç'te, özel bir mülkte saklıyorlar. Muhtemelen bu görev hükümetten İsveç büyükelçisine geldi, onlar da fırsatı varken bana yaptıracaklar." Göz kırptı. "Kapiş?"

Anlattığına göre yapacağı şey çok zor değildi ama risklerini göz ardı edip anlatıyor da olabilirdi. "Madem gidecektin, hastaneden malikaneye geçebilirdim," dedim. "Beni yalnız bırakıp gidiyorsun."

Banyoya girip üzerime doğru kesintisizce yürüdü. Tam önümde durduğunda gözyaşlarımın ıslattığı gömleğine doğru bakıyordum. O ise yukarıdan bana. "Bu alınganlığını neye borçluyuz bebeğim?"

Ah, sinirlerim bozuktu. Doğru düşünmüyordum, daha birkaç gün önce gitmesini isteyen zaten ben değil miydim? Buna cevap vermeden, "Enrica'yı arayacağım," dedim. "O ve birkaç koruma da seninle gelsin."

"Güzel fikir. Enrica'da gelsin ve onu orada öldüreyim. Sana da *bebeğim, çatışma sırasında öldü, çok üzgünüm* diye palavra atayım."

Ciddi ciddi anlatıyordu. "Ne dersin?"

Bu cevap karşısında sorulabilecek en makul soruyu sordum. "Neden herkesten nefret ediyorsun?"

"Enrica senin için herkesse ondan nefret etmem."

Islattığım gömleğini izlerken dudaklarımı ısırdım. "Enrica benim için herkes değil," dedim, başıma gelecekleri bilerek. "Sadık, güvenilir, güçlü, dost kadar sevdiğim bir korumam."

Göğsü sinirli bir gülüşle hareket ederken tahmin ettiğim gibi boynumu kavradı, parmaklarını yumuşak bir şekilde sarıp kendisini bana yasladı. Kulağımın altına alçalıp diliyle boynumu yaladığında ayaklarım yerde sendeledi. "Enrica'yı da götürüyorum, cesedini getireceğim."

Arkamdaki lavaboya yaslandım ve gömleğini yumruğum arasına alıp sıkarken güldüm. "Öldüremeyeceksin."

"Nedenmiş?"

"Gece ve Yaman'ı neden öldüremediysen." *Beni sevdiği için. Sevdiklerime zarar veremediği için.*

"Yaman sana aşık olsaydı onu çoktan öldürürdüm."

"Enrica'da bana aşık değil."

Boynumu sıkıp okşayarak, "Sana hayran," dedi dişleri arasından. "Yalnız bu bile çıldırtıyor beni."

"Çıldırmaya devam et o zaman."

Boynumu bir daha, sert ve uzun uzun yaladığında onun bacaklarına doğru sürtündüm ve sertliği bacak arama yerleştiğinde kısık sesle inledim. Yüzümü omzuna gömüp onun sertliği üzerinde hareket ederken, Deren'de kendini bana itip buna bir ritim kazandırdı. Bu şekilde bir teması delicesine özlemiştim, onun için hemen baştan çıktım ve omzunu ısırıp inlemelerimi bastırmaya çalıştım.

"Daha hızlı," dedim sürtünmeyi hızlandırması için.

"Çok istiyorsan eline alıp yap," dedi kabaca.

Deren boğazımı bırakıp saçlarımı kavradığında acı ve zevk karışımı duygu ile daha sesli inleyip adeta omzunu parçalarcasına ısırdım. Bir elim üzerinde kayıp bana baskı yapan sertliğini buldu, kavradı. Onu aşağı yukarı okşadığımda daha da büyüdü, bacaklarımın arasını tamamen kapladı. Kıyafetlerimiz üzerimizdeydi, tenlerimiz dokunmuyordu ama böyle bile çok yoğundu. Omuzlarımız,

kalplerimiz, nabzımız... O kadar hızlı, istekliydi ki, Deren yüksek sesle inlememek için yumruğunu arkamdaki lavabo aynasına geçirdi.

"Kıracaksın," diyerek göğsüne vurdum.

"Siktiğimin aynası umurumda değil!" Boynumu yalayıp aceleci şekilde emdi.

Elimi koluna kaydırdım, diğer elim hâlâ bacaklarının arasındaydı. Kendisini bana itiyordu, sürtünme o kadar hızlı bir hal almıştı ki titriyor ve geriye kayıyordum. Tırnaklarımı koluna geçirdim, hatta orayı ısırmak istedim. Deren saçlarımı çekip ismimi inlerken, nefesim öyle bir sıkıştı ki göğsüm yanmaya başladı. Kokusu, hissi, tadı... Dişlerim omzunu daha sert ısırırken, Deren belimden destekleyip beni kendi sertliğinde kaydırdı ve bu hamleyle beraber genzimden çığlık kaçtı

"Hasiktir," diye fısıldadı alnını boynuma koyup gözlerini bacaklarımın arasına kaydırırken. Kıyafetimden pantolonuna doğru akan ıslaklığa bakarken zevkle inleyip kendini serbest bıraktı. Güçlü omuzları sarsılıp kolları titrerken rahatlayışını gözlerimi kırpmadan izledim ve pantolonuna geldiğinde, elimi ıslaklığının üzerinde dolaştırıp zevkle dudaklarımı ısırdım. "Onu pantolonuna nasıl sığdırabiliyorsun?" dedim nefes nefese.

"İçine nasıl sığdırabiliyorsam," dedi pislik.

O da benim ıslattığım kıyafetime dokunarak iyice boynuma gömdü başını. Sert, sesli nefesler alarak sakinleşmeye başladığında kolunu hayranlıkla okşayarak omzuna doğru yattım. Bir iki dakika sessiz kaldı, vücudumu okşadı. Ardından mutfaktan gelen sesleri duyup inledi, benden uzaklaşıp tişörtünü pantolon içinden çıkardı. Önüne doğru örttü. Ben de lavabo tezgâhından kalktım, ayaklarım yere basarken dudaklarımı ısırmaya devam ettim. "Ne zaman gideceksin?" diye sordum.

"Hazırlık yapmam lazım," diyerek saçlarımı düzeltti.

Başımı salladım ve Deren gözlerini baştan aşağıya üzerimde dolaştırıp sonra etrafına baktı. Banyoda kalmaya devam edeceğim kesinleşmişti, onun da banyosuna gitmesi. Burada kalmasını isteyebilirdim ana Nil hemen evin diğer ucundaydı. Elini bacaklarımın arasına götürüp ıslanan kıyafetime bir daha dokunurken gözlerime baktı. "Sen banyonu yapana kadar Utku ile Nil Karina'yı kontrol eder."

Başımı salladım ve Deren arkasını dönüp banyodan çıktığında gözlerimi yumarak inledim. Ellerimde hâlâ kollarındaki o sıkı ten duruyordu sanki. Kapıları kapattım ve soyunup banyomu yapmaya başladım. Sabunlanıp köpüklendim, kurulanıp çıktım. Karina'mı uzun süre yalnız bırakmamak adına hemen giyindim, saçlarımı kurutmadan çıktım. Kızımın yanına geçince Utku ile Nil'in gerçekten burada olduğunu gördüm.

Nil sırasıyla tüm oyuncaklarını ona gösteriyordu ama Karina'nın gözleri etraftaydı. Ta ki beni görene kadar. Beni gördüğünde arayışı durdu, gözlerindeki o belirgin korku ve yabancılık gitti.

Yine hata yaptım.

Hiç yalnız bırakmamam gerekirdi.

Pişmanlıkla yanına yürüdüm, eğildiğimde nemli saçlarım yüzüne döküldü. Yanağına sesli öpücük bıraktım. "Annen banyo yaptı, temizlenip geldi."

"Kaymen sen hep güzelsin," diyerek bacaklarıma doğru sarıldı Nil.

Karina'nın gözleri onunla benim aramda dolaşırken hüzünlü göründü, hatta neredeyse kırgın. Ne için böyle göründüğünü düşündüm ve kulağına eğilip fısıldadım. "Seni her şeyden çok seviyorum."

Yanına oturdum, benimle konuşması için cevap verebileceği şeyler sordum. Yalnız izledi. Nil neşeyle onun kadrajına giriyordu, Karina'nın cevapsızlığına rağmen bıkmıyordu. Kızım ise yalnız bakıyordu, arada bir de onu tutan elime sarılıp kapıya dönüyordu.

Sanki... evde birilerinin olmasından korkuyordu.

Birazdan üst kata çıktım. Deren'in kaldığı odaya girince onun banyo yapıp giyindiğini, kendine bir çanta hazırladığını gördüm. İçine silah, kurşun ve yedek kıyafetler koydu. Ayrıca bir de ilk yardım için eşyalar. İçeriye girdim, yaklaşıp beyaz gömleği üstünden dokundum. Takdir edercesine başımı salladım. "Çelik yeleğini giyinmişsin."

"Elbette. Geri dönmemi bekleyen dört kişi var sonuçta."

Gözlerim ısındı. "Utku'yu unutmadın."

"Yaman'ı kastetmiştim."

Göz göze geldiğimizde ikimiz de gülmemek için zor duruyorduk. Göğsüne hafifçe vurdum, elbette Utku'yu kastediyordu. "Benim seni beklediğimi nereden çıkardın peki?"

"Seni değil, Utku'yu kastetmiştim."

Gözlerimi devirdim ve Deren sırıtarak çantaya döndü, fermuarını kapattı. Yedek birçok silah ve patlayıcı vardı, belki yine bizden çalmış bile olabilirdi. Ceketini gömleğinin üzerine geçirip kravatını taktı, yakalarını düzeltip saatini de aldı. Odanın ortasında durmuş, etrafımda dönmesini izliyordum.

"Nil ile Utku sana emanet," dedi.

Nil'in bana emanet olması... Birkaç ay önce imkansızdı.

"Elbette," dedim bunun heyecanıyla.

Deren tamamen hazır olunca aynanın önünden çekildi. Sıktığı o güzel parfüm kokusuyla karşıma geldi, çantayı yatağın kenarından alıp yüzüme bakarken keyfi yok gibiydi. "Bir şey olursa beni ara."

"Ararım."

Sağ elini sol bileğime uzattı. Elbisemin açık bıraktığı izlere hafif hafif dokundu. O kesiklere ne zaman baksa gözlerinde hep aynı bakış oluyordu. O duruşma gününde, intihar ettiğimi öğrendiğindeki o savunmasız, hırçın, inkâr dolu bakış. Kolumu kaldırıp dudaklarımı bileğimin içine, izlere doğru bastırdı. "Kolunun üstüne yatma."

"Tamam."

Gitmek için arkasını döndüğünde kollarımı kendime sararak arkasından baktım. Deren çıkışa kadar kararlıca yürüdükten sonra eşikte durdu, birkaç saniye hareketsiz kalıp çantayı yere bıraktı ve arkasını dönüp üstüme yürümeye başladı. Tamamıyla ürperdim ve o daha beni öpmeden, elleri kafamı tutup saçlarımın arasına girdiğinde inledim. Beni kendisine çekip dudaklarını acımasız bir sertlikle dudaklarıma bastırınca ellerim vücuduna yerleşti. Başımı, hızlı öpücüğüne cevap verebilmek için sol tarafıma eğdim ve Deren dilini ağzıma sokup fevrileştiğinde, korkunç bir şekilde fark ettim onun tarafından öpülmeyi ne kadar sevdiğimi.

Parmak uçlarıma çıktım, aramızdaki boy farkını kapatmak istediğimi anladığında Deren bir elini kalçama götürdü, beni yukarıya kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Daha rahat ve istekli şekilde kolumu boynuna sarıp alt dudağını öperken, onun dudakları da kalp atışlarımı hızlandırırcasına hareket ediyordu. Yalnız tenime değil, göğüs kafesimin koruduğu kalbime bile dokunuyordu. Dudakları o kadar ısrarcı, aceleciydi ki, beni bir saat boyunca öpmesini istesem hiç durmaz gibiydi.

Beni ölürken bile öpmesini istiyordum.

Beni, neredeyse kucağında olduğum için etrafında döndürerek üst dudağımı kavradı ve yumuşak iç çekişlerle, ısırıp emerek öptükten sonra yavaşça bıraktı. Kapalı gözlerini açarken heyecanla ona bakıyordum. Gövdem sert göğsüne yaslıydı, beni istediği yere götürebileceği bir güçle tutuyordu. Koyu bakışlarıyla dudaklarıma bakıp alnını alnıma koydu ve dudaklarıyla ısırdığı yerlerin üzerine hafif hafif dokunarak beni neredeyse ağlattı. "Eve döndüğümde sana daha fazlasını yapacağım."

Diliyle dudağımdaki tüm ıslaklığı yalayıp boynuma eğildi ve sesli bir öpücük bıraktıktan sonra beni yere koydu. Ellerimle üstüne tutundum ve dengemi sağlamaya çalışırken, Deren'de hızlı şekilde üzerini düzeltip saçlarını yatırdı. Başını kaldırıp bana baktı. "Öpüştüğüm anlaşılıyor mu?"

Hararetten kızarmış dudaklarına doğru gülümsedim. "Yaman kesin anlar."

Sırıttı. "Güzel."

Yanağımı elinin tersiyle okşayıp gözlerime derin derin baktı. "Şu terapiyi konuşacağız," dedikten sonra da yanımdan geçip kapıya yürüdü. Yerdeki çantasını alıp doğruldu ve gözden kayboldu. İç çekip dudaklarımı okşarken odasını inceledim. Koyu renklerde, çok düz ve uğraşılmamış bir odaydı. Gün ışığının turuncusu odayı aydınlatıyordu. Evin her odası gibi burası da büyüktü. Yataktaki siyah örtünün üstüme oturup parmaklarımı yastığında dolaştırırken, uzaklaşan araba sesini duydum.

O günün kalanını Karina'm ve Nil ile geçirdim. Yaman Deren ile gitmişti, Utku ise odasına kapılıp Ece ile görüntülü konuşmuştu. Carlos geldiğinde Nil, Karina'nın babasıyla ilk kez tanışmış oldu. Ve maalesef korkunç son, abilerim gibi... onu da oldukça beğendi.

Deren burada olmadığı için Tanrı'ya şükrettim.

Nil, Karina uyandığı için Deren'in yokluğunu pek sorgulamadı, zaten alışkındı da. Carlos Karina ile yumuşak şekilde konuşurken Nil her ikisiyle de sohbet etmeye çalışıyordu ama Carlos'un dediklerini anlamıyordu. Karina'm ise hep beni arıyordu, en çok bana bakıyordu. Herkes onun için yabaniydi, evi yalnızca bendim sanki. Fakat kimsenin onu görmemesi de kötü olurdu, o yalnızlık ve karanlıktan çıkması lazımdı.

O akşam Nil kucağımda, Karina'ya bakarken uyuyakaldığında bile kızım hâlâ uyanıktı. Doktor gelmiş, onu kontrol ettikten sonra Carlos ile gitmişti. Nil'in rahatsız pozisyondaki duruşuna dayanamadığım için onunla odadan çıktım, kendi odasına götürüp yatağına bıraktım. Üstünü örtüp baş ucu lambasını açtım, çıkarken de kapıyı açık bıraktım bir şey olursa sesini duyayım diye. Arkamdan hâlâ Karina'yı sayıklıyordu.

Tekrar aşağı inince bahçenin etrafındaki korumalara baktım. Hepsi yerindeydi, etrafı yeterince iyi koruyorlardı. Her şeyin yolunda olduğunu görerek Karina'nın yanına döndüm. Yemeğini yedirmiştim, aslında onu yıkamak istiyordum ama henüz yataktan hiç kalkmamıştı. Koltuğa oturup ellerine uzanırken, aşk yaşadığım gözleri bana doğru döndü. Acılı, ağır bir bakışla nefesimi keserken dudaklarının aralandığını görüp heyecanla bekledim. Eğer konuşursa... bu benimle ikinci konuşması olacaktı.

"Beni," dediğinde sesini duymanın hissiyle kalbimden gözyaşları aktı. Hafif, sessiz şekilde, kekeleyerek çıkarıyordu sözcükleri. "Beni bir daha almaya gelecekler mi?"

🎠

İstanbul.

İki hafta önce.

Edip Akşın, o akşam yemek masasında otururken karşısındaki kızına düşünceli gözlerle bakıyordu. Nalan, son günlerde kendisine karşı çok soğuk, mesafeliydi. Bunun sebebini anlamadığı gibi, merak da ediyordu. Bu yüzden yemeğin ortasında durup söylediklerine geçiştirici cevaplar veren kızına huzursuzca baktı.

"Allah aşkına sana n'oluyor Nalan? Son günlerde bana karşı mesafelisin, bu akşam yemeğe gelmeye bile zor ikna ettim seni."

Nalan, masanın diğer ucunda oturuyordu. Babası haklıydı, yemeğe gelmeyi istememişti. Babası haklıydı, aralarında görünmeyen ama hissedilen bir duygusuzluk vardı. Elindeki çatal ile bıçağı bırakıp ağzını silerken, "Son günlerde moralim bozuk," dedi.

"Neyin var yavrum?"

Nalan, babasının kendisi ile konuşurken ki nezaketini hissederken, Karmen'in söylediklerini hatırlayıp ürperdi. Kurşun... Küçük bir bebeğin mezarına kurşun sıktığını söylemişti. "Nil değil mi?" dedi

babası, kendisi cevap vermeyince. "Onu özledin? Eski kocan olacak şerefsiz sizi görüştürmüyor mu?"

Nalan, babasının Deren hakkında hep kötü konuşmasına alışkın şekilde ofladı. "Hayır, Nil'e istediğim zaman ulaşabiliyorum." Tabii ki Nil'i Türkiye'de istiyordu, o kadar uzakta olmasına dayanamıyordu ama velayeti ne yazık ki kaybetmişti. "Ben... Karmen'i gördüm."

Edip Akşın'ın gözlerine yansıyan hiddet apaçık göründü. Elindeki kadehi masaya kırar gibi bırakıp, "Ne zaman?" diye sordu. "Sana bir şey yaptı mı? İtalya'da gördün değil mi? Polise söyledin mi?"

Nalan babasının nefretle kararan gözlerine düşünceli şekilde baktı. Kendisi de Karmen'den hiç hoşlanmıyordu ama... söylediğinden beri düşünüyordu babasının bunu nasıl yapabildiğini? Bu düşüncelere daha fazla dayanamayıp, "Karmen'in kızının mezarına," dedi. "Kurşun mu sıktın gerçekten?"

Edip Akşın oturduğu koltukta ağırlaştı ve yemek odasını bir süre sessizlik kapladı. "Sen... O orospu mu söyledi?"

"Baba!" dedi Nalan, yüz buruşturarak. "Karşında kızın var, böyle konuşma!"

Edip Akşın oturduğu sandalyeden doğruldu, ağzını yemek mendiliyle silip sertçe Nalan'ın oturduğu sandalyeye kadar yürüdü. "Öyle değil mi? Orospunun teki! Evet, kızının mezarına kurşun sıktım, çünkü torunumu kaçırarak bunu hak etti!"

Nalan gerçekten bir an sorguladı, Karmen'in bunu hak edip etmediğini. Kendisine çok büyük bir acı vermişti, anneliğini sorgulatmıştı, kızını özletmişti, suçluluk hissettirmişti ve hâlâ... kızını özlemek zorunda kalıyordu. Yine de... "Karmen'in cezayı hak ettiği doğru," dedi Nalan. "Fakat bu... ona ceza vermekten başka bir şey. Senin aklından böyle bir şeyi geçirmen, yapman... kan dondurucu baba! Zaten ölmüş birisine, üstelik bir çocuğa nasıl kurşun sıkarsın?"

Edip Akşın, bunun öğrenilmesinden utanç duymuyordu fakat kendine kıyasla Nalan'ın bu tür bir karşılığa sıcak bakmayacağını zaten biliyordu. "Acı çeksin istedim Nalan. Senin gibi, çocuğuyla acı çeksin istedim!"

"Ben de onun acı çekmesini istedim ama ben daha çok senin bunu nasıl yapabildiğinde ilgileniyorum!" Nalan'da sandalyesini itip doğruldu, babası masanın başında sabit dururken kendisi yemek

masasının etrafında dolaşmaya başladı. "Bu fikrin aklına geldiği gerçeği... benim bile kanımı dondurdu."

"Bu kadar hassas olma!" dedi Edip Akşın, tükürürcesine. "Hak ettiğinden az bile yaptım! Bak, cezasını çekmeden sahip olduğu hayata geri döndü! Olan sana oldu, kızının velayetini kaybettin!"

"Kaybettim..."

"Evet, geri almamız lazım!"

"Nil, kızım..." Nalan Nil'i hiç özlemediği kadar özlüyordu, haftada bir iki gün görmek ona yetmiyordu. "Kahretsin baba! Bu yaptığın yüzünden neredeyse Karmen'e karşı suçluluk hissettim! Doğrusu, o mezar boş olduğu için kurşun sıkmanın bir anlamı olmamış ama yine de..."

"Boş mu?" diyerek araya girdi Edip Akşın. "Nasıl boş?"

Nalan, Karmen'in kızı ile ilgili gerçekleri art niyetsizce anlattı. "Meğer kızı ölmemiş, Karmen kandırılmış. Hasta, komadaymış. O kıza... üzüldüm, çok acı çekmiş."

"Allah kahretsin!" Edip Akşın nefretle soludu. "Nasıl ölmemiş? Ölüydü! Nasıl yaşayabilir?"

Nalan olduğu yerde durup babasına birkaç saniye baktı. Her zaman için hiddetli, yargılayıcı, sert bir adam olduğunu biliyordu ama küçük bir kıza bunları yapması, küçük bir kızın ölmediğine üzülmesi... "Beni korkutuyorsun baba," dedi, kalbinde bir acı hissederek. "Ben bunları duymak istemiyorum, beni kendi düşüncelerinin etkisinde bırakma. Seninle birlikte bir çocuk için... böyle konuşmayacağım." Yemek masasından epeyce uzaklaştı, salona girip sehpadaki çantasını aldı. "Nil ile de bir süre görüşmemen iyi olur, onun da senin gibi düşüncelere sahip olmasını istemiyorum."

Edip Akşın şok ve kızgınlık içinde Nalan'ın salonu terk etmesini izledi. "Saçmalama Nalan! Buraya dön!"

"Sen de Derya'da beni bir süre rahat bırakın!"

Nalan, oturma odasından hiddetle çıktığında, evin uşağı onu kapıya kadar geçirdi. Edip Akşın bir küfür savurup en yakınındaki koltuğa otururken, yumruğunu dizinde sıkıp camdan dışarıya baktı. Nalan'ın araba ile uzaklaşmasını izlerken de, hazımsızlıktan midesi yanmaya başladı. O kadın, Nil'i kaçırdığı yetmemiş gibi Nalan ile aralarını da bozmuştu. Üstelik hâlâ serbestti, o Deren piçi de kadınla beraberdi. Nil

onların yanındaydı, kendi torunu onu kaçıran mafya ailesiyle beraberdi.

Nil'in gerçekleri öğrenmesi gerekirdi.

Uzanıp sehpada bulunan telefonunu aldı, bir ahbabını aradı. Konuşmasını başlatırken gözlerini, camdan dışarıda gezdirmeye devam etti. Bu mesleğe harcadığı otuz yıl içinde çok karanlık adamlar tanımıştı, en güçlüsü o an kendisine yardım edebilirdi. "Haklısın, yardımın lazım. Beni şu kiralık katille görüştür. Başka çarem kalmadı. Biliyorum, adam işi aldı mı öldürmeden bırakmıyor, tehlikeli ama bana da öylesi lazım."

Edip bu adamın övgüsünü çok duymuştu, psikopatın birisiydi, işi aldığında tamamlamak en büyük arzusuydu. "Karmen Russo, İtalya'da biliyorsun. Sicilya'ya olduğundan emin oldum. Evet evet, oradaymış. Ailesine rağmen... onu bulup öldürmesinin bir yolunu bulsun. Torunumu da alıp bana getirsin, Deren piçi de sevdiğinin leşine sarılıp kaybettiklerinin yasını tutsun."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Hikâyede sevmediğim karakterler konuşunca of kes kes diye bağırmak istiyorum ama onları konuşturan da benim asgsksksj

Karina'mı yazdığım, doğrusu yazacağım için çok heyecanlıyım. Ben de onu sizinle beraber tanıyacağım, ona replik yazarken resmen kalbim çarptı. Umarım sizin de beklediğinize değmiştir. Lütfen düşüncelerinizi benimle paylaşın, çok mutlu oluyorum.

Bölümü bir emoji ile anlatalım mı?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Kalplerce. 💌♡

48. “Akıl Davacı Kalp Aşık.”

ARKADAŞLAR GÖRDÜNÜZ MÜ BİZ KİTAP OLUYORUZ?

SİREN KİTAP OLUYOR.

KALBİM KARİNAM YAZISINA SAYFALARDA DOKUNACAĞIZ.

Merhaba, merhaba! Bu konudaki heyecanım yüzünden konuya direkt girdim! Dün bu kitap olmayla alakalı bilgiyi instagram hesabımda bir postla paylaştım, birçoğunuz görmüş bile olabilirsiniz. Görmeyenler de gidip baksın, beğenisini yorumunu bıraksın mutlaka! SİREN'e o kadar emek verdim ve o kadar derinden bağlandım ki, onu sayfalarda görmeyi istedim. Belki çok okunması yok, ilgi görmüyor. Ki bununla ilgili bazı güven kırıklıklarım da oldu fakat sizin yorumlarınız her zaman iyi geldi bana. Burada okuyanlarınızın verdiği değer bile yeter bana. En önce de benim kitabıma verdiğim değer.

Merak etmeyiniz, bölümler burada kalacak ve biz aynı düzenimizde devam edeceğiz, finali de elbette sizlerle paylaşacağım ama finalden konuşmak için henüz erken. Kitabı okuduğunuz için, kitap fiyatları da oldukça yükseldiği için kitabı alamayacak olanlarınız elbet olacaktır ama ben raflarınızda görmeyi gerçekten çok isterim! Hatta imzalamayı. Umarım siz de istersiniz, benim kadar sevinmişsinizdir bu habere. 🙏♡

Bu arada kitap MART ayında çıkacak. SİREN'e çok da yakışan bir kapağı olacak.

Tüm bu haberler sonrasında tekrar soruyorum;

Burada mıyız? Sayalım. 1.

Ve bu bölümün müjdesine özel bir sürü oy verip paragraflara yorum yapın lütfen<33 Çifte mutluluk yaşarım.

En küçük Russo gibi :)

48. “AKIL DAVACI, KALP AŞIK.”

Bir melekse o... bu kadar ağlatabilir mi beni?

O kadar güzel, o kadar masum, o kadar melek ki... kendimi yanında bir şeytan gibi hissediyordum.

Ağlamak kötü bir şeydir, eğer mutluluk gözyaşları değilse. Ağladığım son kez mutluluktan değildi, ağlamam da güzel değildi. Onun

sözcükleri incitti beni ve dayanamayıp ağladım. Bir melek olarak düşündüğüm kızımın uyandığı ilk andan beri... yalnızca korkması, işte beni ağlatan buydu.

Uykulu gözlerimi loş odada açarken kirpiklerimdeki ıslaklığı farkına varmıştım. Karina, son kez konuştuğundan beri söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Üzerinden bir gün geçmişti ama hâlâ canımı yakıyor, rüyalarıma kadar giriyordu. Hiç kalkmıyor, konuşmuyor, yalnız etrafını ve beni inceliyordu. Bense hep onunlaydım. Carlos, doktorlar gelip giderken, Nil onunla konuşmaya çalışırken, Utku abilik yaparken... hep Karina'm ile beraberdim.

***Kimse bir daha seni almayacak Karina'm,* demiştim ona.**

Fakat inanmamıştı.

Uykulu gözlerimi ağır ağır kırptım. Onun odasında, koltukta uyuya kalmıştım. Gecenin karanlığına bakılırsa henüz sabah olmamıştı. Karina'da uyuyordu, ne zaman uyuya kaldığımı hatırlamıyordum ama umarım ben uyuduğumda korkmamıştır. Keşke uyumasaydım ama sanırım... yorgunluktan sızmıştım.

"Özür dilerim, umarım ben uyuduğumda yalnızlıktan korkmamışsındır aşkım..."

Koltukta ileriye kayıp elimi nazikçe alnına koydum, sıcaklığına ve kalp ritmine bakınca her şeyin yolunda olduğunu fark edip rahatladım. Koltuğa tekrar yerleşirken de boynumda bir ağırlık hissettim. Elimi boynumdaki zincire götürdüm ve turuncu, loş ışıkta bakınca şok oldum. Bu kilit kolyesi... Deren'in bana aldığı hediye kolyeydi, uzun zamandır benimle değildi ama şimdi boynumdaydı.

Gözlerim kocaman açıldı.

Yerimden fırlayarak kalktım, odadan koşarak çıktım. Koridoru da aynı rekor sürede koştum ve oturma odasına geçtiğimde kalbim hızla çarptı. Deren'i iki güne yakın süredir görmüyordum, en son dün akşama doğru konuşmuştuk ama olay yerinden ayrılması gerektiği için çok uzun tutmamıştı konuşmayı. Şimdi bakıyorum da... dönmüş, gelmişti. Koltukta oturmuş, doğrudan bana bakıyordu. Sağlıklı görünüyordu, rahatça koltuğa yayılmış, elinde bir kadeh tutuyordu. Ceketini çıkarıp kenara atmıştı ama üstünü değişmemişti. Aramızda duran sehpaya kadar yakınlaştım ona.

"Ölmemişsin," dedim.

Gözleri saçlarımdan ayaklarıma kadar üzerimde dolaştı. "Bu şekilde karşıma çıkarak beni öldürebilirsin."

Geç saatlerde rahat olmak için gecelik giymiştim...

Eve sağlıkla dönmesine sevindiğim için söylediği üzerinde pek durmadan, "Adamı öldürdün mü?" diye sordum.

Gözleri belirgin bir açlık ve özlemle üzerimde dolaşırken, "Evet," dedi. "Önce mülkün etrafındaki korumaların hepsini öldürdük, ardından teröristi. Çoktan peşimize düşmüşlerdir ama ben... eve döndüm." Kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Yaman yukarıya çıktı, çoktan uyumuştur."

Deren iş konusundaki aldırışsızlığı biraz canımı sıktı. Her işi kolaylıkla yapabileceğini sanması daha fazla risk almasını sağlayabilirdi. O an bunu göz ardı edip boynumdaki zincire dokundum. "Kolyenin sende olduğunu unutmuştum."

Gözlerime kilitli kaldı ve zaten ıslak olan dudaklarını yaladı. "Benim sana verdiğim hediye sende değilse bendedir. Başka kimse de olamaz."

"Hapishanede... benden almışlardı."

"Ben de onlardan aldım."

Zinciri avucumda ısıtırken ağır ağır nefesler alarak onun boynuna bakmaya çalıştım. O kendi kolyesini takıyor muydu acaba? Sesini daha çok duymaya ihtiyacım olduğundan, "Ne zaman geldin?" diyerek konuşmamızı sürdürdüm. "Uyandırsaydın beni."

"Kıyamadım." İleriye uzanıp kadehi sehpaya bıraktı. "Bir saat kadar oldu."

"Yakın zamanda... yeni bir iş alacak mısın?" diye sordum.

Ağır ağır koltuktan kalktı. "Bana maaşımı vermezseniz paraya ihtiyacım olabilir."

Biraz alay ettiği açıktı, parasının bittiğini hiç zannetmiyordum. Ama evet, ona hiç maaş vermemiştik. Deren dudaklarımı takip edip güldüğümü gördükten sonra ıslak kirpiklerime de baktı. "Gülerken çok güzel bir güzelliğin oluyor."

Gülümsemem onun kalbine dokununca bir anlam kazandı. "Güzel bir güzelliği mi oluyor? Türk olmadığıma rağmen bu cümledeki hatayı görebiliyorum."

Hafifçe yüzünü buruşturup kravatına uzandı, yavaşa sökmeye başladı. "Karina nasıl? Kızım nasıl?"

"Nil'in yanına çıkmadın mı?"

"Çıktım," dedi, bordo kravatını tamamen çözüp. "Fakat uyuyordu aşkım. Uyurken nasıl olduğunu anlayamam değil mi?"

Ona mı aşkım demişti bana mı anlamadım...

"Nil iyi, tek şikâyeti Karina'nın tepkisizliği," dedim. "Kızım ise... Aynı, donuk, sessiz, hareketsiz. Yalnızca bir kez konuştu."

Elinde kravatla beraber doğrulurken gözleri parladı. "Ne söyledi?"

"Birilerinin... gelip kendisini alacağını zannediyor. Beni bir daha onlara verecek misin dedi." Cümleler bir zehir gibi içime yayıldı.

Deren'in tatsızlaşan yüzüne bakılırsa benden aşağı kalır bir şey hissetmiyordu. Koltuktan doğrulduğunda içimdeki acıyı paylaşan adama baktım. Gecenin o karanlık hissi, üzerime attığı her adımda yoğunlaştı. Gözleri de gece kadar karanlıktı o an. İriydi, geniş omuzlarının kapladığı alanı izlerken kollarına ayrı bir vakit ayırdım. Karşımda durduğunda bakışları, bir sonraki hamlesinden emin gibiydi. Kravatı elinin etrafına dolarken, "Ne zaman uyanır?" diye sordu.

Nefesim hızlanmaya başladı. "Dün... gün aydınlanınca uyanmıştı."

"Bir saatimiz var."

Ne için olduğunu sormadım, itiraz etmedim. O da ben de ne kastettiğini biliyorduk. Üzerime son bir adım daha gelip elimi sertçe kavradı, beni koridora çıkarırken adımları çok hızlıydı. Kırmızı, saten gecelik takımım her adımda tenime yapışıyordu. Odamdan girdiğimizde beni sertçe duvara itti ve odanın kapısını çarpıp yatağın yanındaki abajura yürüdü. Yakıp odayı aydınlatırken sırtım duvarla bir bütün halindeydi ve gözlerim arzuyla üzerinde geziniyordu. Kalbimin sesini dinlediğim ilk seferden bu sefere... hiç azalmamıştı ona baktığımda hissettiklerim.

"Beni bir daha duvara böyle itme," dedim, çenemi kaldırarak.

Üzerime yürürken gömleğinin düğmelerini ağır ağır açtı ve yatağımın üzerine fırlattı. Gövdesi çıplak kalınca gözbebeklerim ilgisizliğe devam edemedi. Kollarını, kravatı tutan ellerini, belirgin karın çizgilerini izlerken, "Seni o duvara yaslarım," diyerek karşımda yer aldı Deren ve beni tutup ters çevirdi, bedenimi duvara yasladı. Kendisini de bana dayayıp boyun açıklığıma eğildi. "Değil seni bu duvara itmek, seni bu duvarda..." elini önüme getirip sol kolumdaki izleri okşadı.

Kalçamı dışarıya itip onun sertliğine yasladım. "Bir anda beyefendi mi oldun? Söylesene," diye alay ettim.

"Seni bu duvarda..." dudaklarını enseme koyup bir dizi öpücükle kulağıma yaklaştı ve en ahlaksız şekilde fısıldadı o kelimeyi. Sonra da elini kolumdan yukarıya çıkardı, üstümdeki geceliğin göğsüne asılıp acımasızca çekti. Söküğün sesini duydum ve yanağım soğuk duvara yaslıyken, geceliğimin önü tamamen açıldı. Deren bir adım geriye çekildi, yırttığı geceliği aceleci şekilde üzerimden çıkarıp yere fırlattı ve tekrar bana yaslanıp ellerini vücuduma koydu. "Acelemiz olmasa her bir santimini dakikalarca öperdim, dakikalarca."

(Bu kısımdan sonra yetişkin içerik mevcuttur.)

Vücudu sıcaktı, en sevdiğim halindeydi. Odada yüzümüzü, vücudumuzu görebileceğimiz bir ışık vardı. Üstelik yalnız bir uyanıktık, kimse engel olamazdı. İlişkimizle ilgili sorunlarımız vardı ama... biz bir ilişkimiz yokken, ben ona yalanlar söylerken de sevişmiştik. Bu yüzden sevişmemizin yeri, zamanı umurumda değildi. Deren göğsümü avuç içine alıp sıktığında, "Uykun yok mu? Yorgun değil misin?" diye sordum. "Aç değil misin?"

"Sanki şu an senden başka bir sik umurumdaymış gibi..." elini bir saniyeliğine üzerimden çekti, az sonra da kemerinin sesini duydum. Kemerin kayışı açılıp çıplak popoma çarptığında sızı ve zevkle yüksek sesle inledim.

"Onun değil..." fermuarını indirdi, pantolonu düştü, iç çamaşırı da. Çıplak kalan sertliğini bir daha popoma yaslayıp omzumu ısırdı. "Bunun için inleyeceksin."

Beni yüksek sesle inletmeyi başardığında ensemdeki karanlık gülüşünü duydum. Dişlerini çektiği yere dudaklarını bastırdı, lezzetli bir şey yiyormuş gibi ses çıkararak öptü beni ve elini vücudumdan aşağıya kaydırıp çamaşırımdan içeriye soktu. Parmaklarını en özel yerlerimde dolaştırmaya başlayınca duvardaki yumruklarımı sıkarak eline doğru hamleler yaptım.

Bir diğer eliyle göğsümü sıkıp karnıma, boğazıma dokunurken istediğim gibi hızlandı. Birinciden sonra ikinci parmağını da içime sokup beni adeta duvarda zıplattı. Kendini bana bastırdığı için zor hareket ediyordum, o da beni kafese kapatmaktan haz duyuyordu. Sertliğini kalçama yaslayıp sürtünürken parmaklarıyla da içimde hareket edip adeta işgal ediyordu beni.

"Bir daha beni terk edersen, bana oyun oynarsan..." parmaklarıyla bacaklarımın arasındaki teni öyle bir sıktı ki, acı ve zevkle çığlık yükseltip başımı arkaya attım. Kafam omzuna düştüğünde kulağıma fısıldadı. "Bir daha bunu rüyanda bile göremezsin."

Gözlerim tavana bakarken buğulandı, ona bunun hesabını sormak için elimi arkaya, aramıza götürdüm. Deren'in sertliğini elime alıp sıktığımda canı yandığı için beni tutan eli seğirdi. "Karmen..."

Tırnaklarımı hassas derisine geçirip başımı sola eğdim, onunla göz göze geldim. "Ben seni terk edersem rüyamda görmeyi de bırakırım. Ama belli ki sen sık sık rüyanda görmüşsün beni."

"Evet," dedi, dilini çıkarıp yanağımı yalarken. "Böyle içine girdiğimi gördüm, defalarca."

Beni bir daha duvara ittiğinde yanağım yüzeyle buluştu. İçimdeki parmaklarını çekip karnımdan yukarıya doğru çıkardığında eksiklik ve ihtiyaç yüzünden sertliğine sürtündüm. "Devam et," diye buyurdum ona ama beni umursamadı, parmaklarındaki ıslaklığı göğsüme, boynuma, köprücük kemiğime sürterek omzumun üzerinden tenimi izledi. "Islakken seni izlemeye bayılıyorum."

"Beni nadiren ıslatmayı başarıyorsun," dedim, gövdemde dolaşan elini tutup sıkarak. "O konuda pek becerikli değilsin..."

Alaycı şekilde gülüp avucunu sertçe göğsüme kapattığında göğüs ucumdaki acıyla bağırdım ve aynı zamanda zevkle titredim. Deren elini tekrar iç çamaşırıma kaydırıp ne kadar ıslandığıma baktı, memnuniyet dolu ses çıkarıp boynumu öptü. "Çığlık atıp Karina'yı korkutma," dedi ve diğer elinde duran kravatını ağzıma sokup beni nefessiz bıraktıktan sonra altımdaki çamaşırı tek seferde yırttı.

Boğuk bir ses çıkarıp dirseğimi karnına geçirdiğimde güldü ve elini çıplak bacak içlerimde dolaştırıp ardından karnıma yasladı. Beni karnımdan kendisine çekip yavaşça içime girerken dudaklarını boynuma kapatıp çok yumuşak bir ses çıkardı. Kalçalarımı kaldırıp biraz öne eğildim ve o kolaylıkla derinime girerken, zevkle gözlerimi yumdum. Deren'in sert acımasızlığına alışmam kısa sürdü, çünkü ben de onun gibiydim.

Dudaklarını boynumdaki zincire götürdü, kolyemin üzerinden boynumu öptü. "Bir daha boynundan çıkarma."

Ağzım dolu olduğu için konuşamadım. Kalçamı kaldırdım, onu karşıladım. İçime girişleri sertleşince yüzünü boynuma gömüp yüksek

sesle inledi. Kalçalarımın onun sertliğindeki sürtünüşü, karnının sırtımdaki hissi, içimdeki varlığı, dudakları, inlemeyle dökülen nefesleri... hepsi bitiriyordu beni. Onunla ilgili en ufak detaylar kalbime izahı olmayan şeyler yapıyordu. Ellerinin aceleci dokunması, her yerime yetişmeye çalışması, ısırıkları, öpücükleri...

"Siktir," dedi birkaç kez üst üste ve içime çarpıp beni duvara daha da yaslarken, elini de duvara koydu yüzüm çarpmasın diye. Tenin tene çarpma sesiyle beraber Deren zevkli bir inilti çıkarıp kalçama sert bir tokat attı. "Konuşamadığın halin de çok tatlı, sana istediğimi diyebilirim."

Dirseğimle karnıma vurmaya çalıştığımda erkeksi şekilde kıkırdadı. Bu şekilde güldüğünü ilk kez falan duyuyordum. Vurduğu yeri nazikçe okşayıp içimde kayarken gülüşü karanlık bir iniltiye döndü. "Seninle o kadar zevkli ki... içindeyken beş dakikadan fazla dayanamıyorum."

Ensemi ısırıp aynı yere bir daha avuç içiyle vurunca dizlerim titredi. Alnımı eline sertçe bastırıp içimdeki sertliğine doğru yükselip alçaldığımda Deren'in duvardaki eli yumruk oldu. O yumruğu duvara geçirip içime acımasızca çarptı. "Sıkıldım, şimdi de sesini duymak istiyorum," diyerek kravatı ağzımdan çıkardı, kenara fırlatıp dudaklarımı okşadı. "Bana güzel şeyler söyle bebeğim."

"Piç," dedim nefes nefese kalmış halde.

"Daha güzel," diye talep etti.

"Geri zekalı."

Kalçamı sıkıp erkekliğini en derinimde yavaş yavaş hareket ettirince ağzımdan neredeyse çığlık kaçacaktı. "Daha güzel," dedi yeniden.

Gücüm kalmamış şekilde, "Külüstür," dedim.

Her yerime sertçe dokunan eli sol koluma kaydığında yumuşadı. "Bu hepsinden ağırdı."

Ben bir şey demeden kendisini geri çekip içime girince duvara karşı bir çığlık attım. Deren çığlığımı dinlemekten aldığı zevkle inleyip kasıldı, içimde hareketsiz kaldı. "Daha güzel," diye fısıldarken sesinde bu sefer ihtiyaç vardı.

Gözlerimi kapayıp, "Sevgilim," diye fısıldadım.

Bu kez dudaklarıma dokundu, kaskatı olmuş şekilde içime yüklendi. "Daha da güzeli."

"Aşkım," diye fısıldadım ve Deren içimde tamamıyla kaskatı oldu, ardından bir dizi küfürle ağzını enseme gömüp kendini serbest bıraktı.

Omuzlarının altında ben de hafiflemeye başladım ve o içime gelip, bacaklarımdan aşağıya akarken ben de tamamıyla kendimi bıraktım. Titreyerek, sesli şekilde inleyip birbirimize dokunarak rahatlarken, Deren'in dudakları saçlarıma hapsolmuş gibi hiç hareket etmedi. Gırtlaktan aldığı nefesler, kalp atışı, nefesi, ağır ağır dolaşan elleri... titreyişi dinen vücudumda yalnız bunlar ve hatıraları kaldı.

"Seni çok seviyorum," dedi kollarını etrafıma dolayıp saçımdan öperken.

"Daha güzeli?" diye talep ettim.

Beni bir anda belimden tutup ters çevirdi, sırtım göğsüne yaslıyken odanın içinde yürüdü. Üzerinde çalıştığı bir gücü olduğu için beni taşırken zorlanmadı. Boy aynasının önüne geçtiğimizde bakışlarımız aynanın üzerinde birleşti. Ellerini ıslak, kızarık, dağınık vücudumda dolaştırırken, "Daha güzeli bu," dedi, iltifat ediyor değil de gerçeği söylüyor gibiydi. Aynadan yansımamı tepeden tırnağa izledi. "Yeniden daha güzelini sorma, bundan daha güzeli yok."

Sırtım göğsüne yaslıyken ellerimi, karnımdaki eline götürdüm. Parmaklarını okşayıp olduğum yerde hafifçe sallandım. "Son bir yıldır güzelliğimin üstüne hiç düşmedim, bu yüzden kendime hiç güzel görünmüyorum."

"Aynı şeye bakıyoruz, nasıl benim gördüğümü göremezsin?" dedi, parmak uçlarını yüzümde gezdirerek. "Türkan Şoray'a benziyorsun, yani onun gibi kara kaşlı, kara gözlü... Kalemle çizilmiş gibisin."

Kaş çattım. "O kim?"

Deren seyre daldığı yüzüm yüzünden bir süre odaklanmadı, "Eski sevgilim," dedi sonra da.

İrkilerek kollarından çıktım, arkamı dönünce de yüzündeki sırıtışa bir süre baktım. Tabii ki değildi ama beni bir an kıskançlıktan öldürecek duruma getirmişti. Onu önümden itip odadaki banyoya yürürken, "Bana böyle geri zekâlı şakalar yapma," dedim.

Ayrıca kim bu kadın?

Üstümdeki parçaları çıkarıp sepete attıktan sonra küveti doldurmakla uğraşmak yerine kabine yöneldim. Sıcak suyu açtım ve Deren kapı eşiğinde dikilirken kendimi ıslattım. Altında yalnız çamaşırı vardı, heykel gibi dikilmesi biraz göz korkutucu ve doyurucuydu. Saçlarımı şampuanlarken kabine girdi, önümde dikilip ellerimi tuttu.

"Tamam. Senin bana yapsan rahatsız olacağım şeyleri bir daha sana yapmayacağım."

"Deren Ateş empati ile tanışıyor."

"Bana diyorsun ama sen de hemen her şeye kızdığının farkında mısın?"

Doğru tespiti üzerine sessiz kaldım, birbirimize benzeyen yönlerimiz vardı. Deren ellerimi iki yanıma bırakıp üzerime geldi, beni kabinin camına bastırıp kendi elleriyle saçlarımı yıkamaya başladı. Elimi koluna koydum, son günlerde kollarına karşı inanılmaz bir hayranlık beslemeye başlamıştım. Su yavaşça ikimizin de üzerine akarken, parmaklarımla kolunu sıktım. "Birisinin sana daha önce bu kadar yaklaştığını düşündükçe deli oluyorum," dedim fısıltıyla.

"Ben de," dedi, iç çekerek.

Omzundaki diş izlerine dokundum, geçtiğimiz gün yine banyomda yapmıştım bu izleri. Yaklaşıp dudağımı ıslaklığa koydum, onu öperken, "Güzel," dedim. "Deli olsan iyi olur, belki bu şekilde bir daha beni kaybedecek hatalar yapmazsın."

Isırdığım yerden bir daha ısırıp ondan uzaklaştığımda, zor bir kadın olmam hakkında düşünüyormuş gibi bir süre yüzüme baktı. Bir vücut kremiyle vücudumu yıkarken de tekrar yaklaştı, ellerini benim ellerimle beraber üzerimde dolaştırdıkça niyeti hissedilir oldu. Göğsümün üzerinden geçerken dişleri arasından istekle soluyup gözlerime baktı. "Ağzıma alabilir miyim?"

"Düşüneyim," diyerek onu sinir etmek istedim ama Deren elbette beklemedi, zaten sormayı umursamazdı bile. Beni sertçe kabine yapıştırıp eğildi, dudaklarını göğüslerimde dolaştırırken sertliğini bacaklarımın arasına yasladı. Başımı arkaya atıp elimi kafasına koydum, göğüs uçlarım dudaklarının altında, dişlerinin arasında ezilirken kıvranmaya başladım. "Ihmm, Deren..."

İç çamaşırını indirdiğini hissettim, çünkü artık bacaklarımın arasındayken çıplaktı. Dudaklarını daha da aşağıya kaydırırken kendisi de eğildi, dizlerinin üstünde kabine yerleşip yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Kafasındaki kısa saçları tutup yüzündeki açlığı, gözlerindeki arzuyu izlerken sertçe inliyordum. Sırtım kabinin camında durmuyordu, sürekli hareket halindeydi. Dudakları en özel yerlerde dolaşırken öyle zevkle inliyordu ki, sanki şu an onu bırakmak hayatımın hatası olurdu.

"Senin sıcaklığın gibisi yok bebeğim," diye fısıldıyordu kendisinden geçmiş gibi. "Senin gibi güzeli, harikası yok..." bana ahlaklı, ahlaksız bir sürü sözcük fısıldarken dudakları sertçe öpüp emiyordu.

"Siktiğimin ağzı," diye inledim, kafasını bacaklarımın arasına daha sert bastırırken.

Deren bir hırlama sesiyle beni bir daha öpüp geri çekildi, sorgulama zamanım olmadan doğruldu. Yüz yüze geldiğimiz an çenemden tutup beni öpmeye başladı ve diğer eliyle belimden çekip üstüne oturttu. İçime doğru girip benimle birleştiğinde birbirimizin ağzına yüksek sesle inledik. Çılgın gibi, delirmiş gibi beni arkaya bastırdı, üzerimde gidip geldi. Kafam kabinin camına o kadar sert çarptı ki, baştan aşağıya titredim.

"Siktir, siktir..." Deren konuşmaya bile zaman ayırmadan, nefes bile almadan bacağımı beline doladı, birleştiğimiz noktaya bakarken içime sertçe gidip geldi. Diğer ayağım yerdeydi ama kayıyordu, ellerim omun göğsünde, çarpan kalbindeydi. Gördüğü, hissettiği her şey onu daha da delirtti ve tüm kuvvetiyle derinlere ulaştığında sırtım kabine yeniden çarptı, ağzımdan çığlık kaçtı.

"Deren..." bir daha tekrarladı aynı hareketi, yavaşça çıkıp sertçe vücutlarımızı birleştirdi. Arkaya doğru her çarpmamda aldığım zevk katlandı.

Soluksuzca, "Deren," dedim, başka hiçbir şeyin farkında olamıyordum.

"O ağzına öyle bir geleceğim ki..."

Parmağını dudaklarıma koyup okşarken beni arkaya daha sert yapıştırdı ve zevk dolu çığlığımı dinlemekten hoşnut olmuş şekilde inledi. Dirseklerim kabinin camına vurdu ve Deren yumruğunu başımın üzerine geçirince, emin olamadığım bir ses duydum. Odaklanmaya çalıştım ama Deren hiçbir şeyin farkında olmadan, yeniden üzerimde sürtündü, beni arkama yaslandı.

"Deren..."

Aynı sesi bir daha duydum ve Deren sertçe beni kabinin camından çekti, etrafımda döndürüp duvara yasladı. Yumruğunu başımın yanına koyup içimdeki son hamlelerini yaparken kısılmış gözlerimle az önce yaslı durduğum kabin camına baktım ve kabindeki çatlağı görünce sesin nereden geldiğini anlamış oldum.

"Cama yumruk atılır mı?" dedim kolunu okşayarak.

"Adımı bağırmayacaksan çeneni kapa," diyerek yanağımdan öptü.

Bir daha cümle kuramayacak haldeydim, dizlerim titriyor, Deren içimde kasılıyordu. Kalbimden aşağı yuvarlanan taş, onun kalbine düşmüş gibi bir ses çıkarıp dudaklarını dudaklarıma kapattı ve bacaklarımdan aşağıya rahatladı. Kendimi bıraktım ve yüzüm boynuna gömülürken birkaç dakika boyunca sarsıldım.

"Durmalıyız," diye fısıldadım, maalesef buna daha fazla vakit ayıramazdım.

Yüzünü boynumdan kaldırıp içimden, beli delirtecek bir yavaşlıkla çıkarken gözlerime baktı. "Sen bu kadar güzelken, iyiyken, ait hissettirirken durması o kadar zor ki... anlatamam."

Ona yaslandım ve kollarımı boynuna sarıp başımı yana eğdim. Tamam, agresif sevişiyordu ama bir noktasında kalbime dokunacak söz etmeyi de ihmal etmiyordu. Başımı önüme eğip gülümsediğimde, hemen çenemden öptü. "Kızgın yüzünü hemen gösteriyorsun, gülümseyen yüzünü çeviriyorsun. Görmesi için başımı sürekli eğecek miyim gülüşüne doğru?"

Biraz şımarıkça, "Evet, ben zahmete katlanılır birisiyim," dedim.

"Katlanırım."

Elini aşağıya indirip sol kolumda gezdirirken benden biraz uzaklaştı. Akmaya devam eden suyun altında vücut kremine uzandı, beni bir kez daha köpükleyip yıkarken sessiz kaldı. Ben de onun kolundaki dövmeye baktım, yara izi gibi durmasını sağlaması oldukça psikopat bir hareketti.

Deren bana bir havlu getirmek için kabinden çıktığında kollarımı etrafıma sardım. Gelip havluyu etrafıma sardı, beni koltuk altlarımdan tutup kaldırdı. Gün doğmaya başlamıştı, güneşin ilk ışıklarını yüzümde hissederken, Deren'in durup kabine baktığını fark ettim. Elleri belinde, kaşları çatıktı. "Çatlamış."

Yüzümden akan damlalara dokunup sırıttım. "Yumruk attın, ne bekliyordun."

"Benim suçum mu? Kabine çarpıp durdun."

"Hayır, sen beni çarpıyordun," dedim suçlama karşısında şok olarak.

Bana dik dik bakıp çatlak cama uzandı, hasarı görmek için hafifçe dokundu ve kabinin camı bir anda titreyip aşağıya düştüğünde Derenle beraber irkildim. Camlar yerde parçalanıp bir dakika kadar gürültü

çıkardı ve Deren inanamazca güldü. "Bu ev verdiğim parayı hak etmiyor. Kabinin kullanışsızlığına bak, sevişilmiyor bile."

"Bu kez haklısın," diyerek arkamı döndüm, cam kırıklarına dikkat ederek çıkmaya çalıştım.

"Dur!" diye kızarak geldi, koltuk altlarımdan tutup beni çıkışa götürdü. Odama bırakıp ayaklarıma baktı. "Battı mı bir şey?"

"Yok, iyiyim."

Homurdanarak banyoya geri döndüğünde ben de kurulanmaya başladım. Bana diyordu ama kendisi kırıkların olduğu yere geri dönmüştü. Dikkat etmesini seslendim, dolaptan aldığım kıyafetleri giyindim. Sonra da odamdan çıktım, iki kat yukarıya gidip Deren'in odasından çamaşır ile kıyafet aldım. Aşağıya indiğimde Deren'in bir havluyla kurulandığını gördüm. Büyük cam parçalarını toplayıp banyonun kenarına koymuştu. Kıyafetleri yatağa bıraktığımda, "Teşekkür ederim," dedi ve ekledi. "Banyoya girme, yerde sayısız küçük cam kırıkları var."

Aynanın önüne geçip Karina'm beni göreceği için kendime özenmeye başladım. "Bir hafta sonra evden çıkacağız, birisini çağıralım yapsın."

"Ellerinden öper diyorsun yani..."

"Ne demek?"

"İşine gelmeyeni de anlamıyorsun..."

Yüzümü nemlendirdikten sonra dudaklarıma hafif bir parlatıcı sürdüm, kirpiklerimi maskaraladım. Parfüm sıkıp bileğime saat taktım. Üzerime elbise giyinmiştim, rahat ve serin olması için. Saçlarımı tarayıp kulaklarımın arkasına koydum, Karina'ma gitmek için dakikalar sayarken Deren'e göz attım. Ona, kollarını izlemek için getirdiğim tişört işe kot pantolonu giymişti. Etraftan da çamaşırlarımızı topluyordu. Onları banyoya bırakıp döndü ve odanın ortasında durup beni izledi. "Türkan Şoray kim?" diye sordum.

"Ünlü bir film yıldızı."

İsmi aklımda tutarak odamdan çıktım, Karina'mın yanına gelince hâlâ uyuduğunu gördüm. Koltuktan telefonumu alıp internette bir arama yaptım, karşıma çıkan kadın görsellerini inceledim. Türkan Şorayla ilgili birçok fotoğraf vardı ve açıkçası kadın çok güzeldi. Yalnızca... estetikli hali ile estetiksiz hali arasında fark vardı.

Kafamı kaldırıp kapıda duran Deren'e baktım. Karina'nın üzerine yansıyan güneşe doğru dudak kıvırıyordu.

"Türkan Şoray'ın estetikli haline mi benziyorum estetiksiz hali mi?"

"Efendim?" diyerek bana döndü.

Ona birkaç adım atıp Türkan Şoray'ın yan yana duran iki fotoğrafını gösterdim. "Estetikli haline mi benziyorum, estetiksiz haline mi?"

Deren, olayı ciddiye almamı bir süre izledi. Ardından hafifçe, anlayayım diye kafama vurdu. "Filmdeki hallerine benziyorsun. Estetiksiz halini falan bilmiyorum."

Bu kez Türkan Şoray'ın film ve gençlik zamanlarını arattım, gördüklerimden memnun kaldım. Birbirimize benzemiyorduk ama gerçekten göz yapımız, bakışlarımız andırıyordu. Deren'in ne kastettiğini anlamıştım. Ayrıca çok güzel bir kadındı filmlerdeki hali.

"Ruh hastası," dedi Deren, bu kadar irdelemem hakkında.

"Ben mi daha güzelim? O mu?"

Sen, demezse onu öldüreceğimi biliyor olmalıydı.

"Sen."

Memnun kalmış şekilde yanağını okşayıp kızımın yanındaki koltuğa gittim. Oturmadan önce yanağına öpücük bırakıp kokusunu içime çektim. "Günaydın bitanem, kalbim, kızım."

Birazdan uyanacaktı, biliyordum. Aslında benim de uykum vardı ama Karina uyandığında beni görmesi lazımdı, ben olmayınca korkuyordu.

"Hiç kalktı mı?"

Deren'in sorusuna, "Kalkmadı," dedim. "Hâlâ sarılamadım ona." Yaralarını onunla beraber görmekten korkacağım için kıyafetini bile değişmemiştim.

"Hep yatmaya devam edemez Karmen. Biliyorum, onu hiçbir şeye zorlamak istemiyorsun. Elbette zorlama ama kalkmasına, konuşmasına teşvik et."

Bir nebze haklıydı ama... "Bana sarılmak istemiyorsa onu zorlayamam ki."

"Yaptıklarına rağmen ben bile sana sarılmak istiyorum, tabii ki o da annesine sarılmak isteyecek."

Birkaç saniyeyi sessiz geçirip ardından sertçe ona baktığımda, "Öyle demek istemedim," diye düzeltmeye çalıştı. "Yani, kan bağımız olmamasına rağmen ben sana ne kadar düşkünüm, o da ne kadar seviyordur."

"Az önce seviştik Deren, üzerine yaptıklarımı hatırlatmasan olmaz mıydı?" Ona tekrar bakmadan kızıma döndüm, üstündeki örtüyü karnına kadar indirdim. Artık kıyafetini gerçekten değişmeliydim.

"Ben... kıyas etmek açısından dedim," dedi Deren, iç çekerek. "Öyle demek istemedim."

"Tamam," dedim.

"Karmen..."

"Deren, tamam."

Doğruldum, dolaba ilerleyip Karina için bir kıyafet aldım. Askılı badi ile rahat bir şorttu, bunları ona giydirmek için geri dönerken Karina'nın gözlerini açmaya çalıştığını gördüm. Hemen koltuğa oturdum ve gözlerini açıp da gördüğü ilk şey ben olduğumda, heyecanla güldüm. "Günaydın aşkım."

Gözlerini birkaç kez kırpıştırıp her uyandığında yaptığı gibi etrafını inceleyince kalbim acıdı. Etrafta... kendisine eziyet eden birileri var mı diye bakıyordu. "Deren var, onu hatırladın mı?" diye sordum dayanamayıp elinin üstünden öperken.

Karina bakışlarını kapının oraya çevirdi ve birkaç saniye ona bakıp başını salladı.

Deren heyecanla güldü. "Hatırlamış."

Karina'm beni hatırlamayıp olanları hatırlasa daha da kahrolurdum. Neyse ki beni hatırlıyordu.

Ama... eskisi gibi değildi bana karşı.

"Karina'm, seni şimdi biraz doğrultacağım kıyafetini değiştirmek için..." izin ister gibi kendisine baktığımda, kıpırtısız durmaya devam etti. Bebeğimi sırtından tutup hafifçe doğrulturken, kendime çekip sarılmamak için adeta mücadele verdim.

"Ben... çıkayım mı?" diye sordu Deren, kıyafetini değiştireceğim için.

"Arkanı dönmen yeterli. Onu çekip sarılmamak için zor duruyorum, korkutmamam için yanımda kalıp beni durdur..."

Karina'm bir bez bebek gibi onu doğrultmama izin verdiğinde oturur pozisyona geçirttim onu. Örtüyü tamamen çekip üzerindeki elbisenin düğmelerini açtığımda ellerimi ve vücudunu seyretti. Parmaklarımı üzerinde fazladan tutarak askılı üstü ve alt şortu giydirirken, Karina'mın eli hareket etti. Parmaklarını böbrek hizasındaki dikiş izlerine götürdüğünde donup kaldım. Sanki acılarını

hatırlamış gibi belirgin izlere dokunup sonra başını bana kaldırdığında gözlerinde canı yanıyormuş gibi bir bakış vardı.

Bittim ben, mahvoldum...

"Bunlara bakınca... ne görüyorum biliyor musun Karina? Senin ne kadar güçlü, savaşçı bir kız olduğunu." Eğilip izlerin üstünden öptüm, doğrulunca da alnından. Hıçkırmamak için bir şeye sığınmaya çalışıp titrek soluk aldım.

"Orasında bir iz mi var ki?" dedi Deren, daha çok Karina'ya doğru. "Ben Karina'nın güzelliğinden başka bir şey göremiyorum."

Anlaması için İtalyanca konuşuyordu, Karina'nın sözcükleri anladığını da biliyordum. Deren'e doğru bakıp önüne eğildi, iltifatı sessiz ve asilce karşıladı.

"Bak bak, güzel olduğunu nasıl da farkında," dedi bu kez Deren.

Karina kirpiklerinin altından ona bir daha bakıp hak edilmiş iltifatı karşısında başını sallayınca, gözyaşlarımı silip yanağından öptüm. Belinden tutup onu hafifçe geriye yasladım, hasta gibi hissetmemesi için de örtüyü kenara çekip oyuncağını bacaklarının arasına koydum. "Ne yemek istersin?"

Karina beklediğim gibi cevap vermedi, bir süre aşağıya bakıp parmaklarını koluma koyduğunda izlerin dikkatini çektiğini fark ettim. Sanki *n'oldu,* dercesine bana baktığında, benimle ilgilenmesi karşısında heyecanlandım. "Sakarlığımı görüyor musun Karina? Yere düşünce kolum sürtünmüştü, izi kaldı ama acımıyor."

Deren'de neler olduğunu anlamış şekilde koluma baktığında, Karina'da çiziklerin üzerini okşayıp sonra elini çekti. Söylediğime inanmamış gibiydi ama konuşmadığı için emin olamıyordum. "Biz anne kız olduğumuz için birbirimize benzer izlerimiz var!" dedim coşkulu bir şekilde.

Uzanıp siyah, omuzlarından aşağıya dökülen saçlarını düzelttikten sonra koltuğun kenarından kalktım. "Yemek için sana bir şeyler hazırlayıp geleceğim güzelim."

Deren hâlâ kolumdaki izlere bakınca, elimle onları kapatarak yanından geçtim. O Karina ile kalırken mutfakta bir şeyler hazırladım. Acele ettim, çok çabuk kızımın yanına döndüm. Onu, sulu ve lapa yemeklerle besliyordum ki bedeninde ağırlık yapmasın. Yemeğini yedirirken bana ve Deren'e tepkisiz kaldı, tabağının ancak yarısını

bitirebildi. Biraz sonra dudaklarını kapatıp cama döndü, bana olan ilgisini kesti.

Keşke geçmişe gitsem, onun kötü anılarını yakıp küle çevirsem.

"Karina," diyerek en yumuşak sesiyle seslendi Deren. "Nil'i alıp geleyim mi? Oyun oynarsınız?"

Karina Nil'in adını duyduğunda Deren'e doğru baktı, artık Nil'i tanıdığından emin oldum. Sonra bana döndüğünde gülümseyerek baş salladım.

Konuş bebeğim, yapabilirsin, çok güçlüsün.

"Hey!" diye bağıran bir başka ses duyduğumuzda Karina ile aynı anda kapıya baktık. Deren'de arkasını döndü ve gördüğü karşısında omuzları sallandı. Nil'in tırtıl kostümü içinde görünce gülümsememi tutamadım, tamamıyla bir tırtıla benzeyerek odadan içeriye girdi. "Senin için tıytıl oldum Kayina! Beğendin mi?" Yere uzandı ve bir tırtıl gibi sürünerek ilerlemeye başladığında, Deren sesli gülmemek için genzini temizledi.

O kadar tatlıydı ki, ben güldüm ve tepkisini görmek için Karina'ma baktım. Yüzü hâlâ donuktu ama gözlerine bir ışıltı yansımıştı. O ışığa tutunup heyecanla, "Nil ile oynayalım mı?" diye sordum.

Nil yüz üstü yattığı yerden kafasını kaldırıp soluk soluğa Karina'ya baktı, gülüyordu. "Beğendin mi kostümümü? İsteysen sana giydirebilirim?"

Karina bana ve sonra Nil'e baktı, ikimizi izlemesine sebep olan duygusunu merak ettim. Biraz hüzünlü göründükten sonra da cama döndü, peluş oyuncağı sıktı.

Nil doğrulup, umudunu hiç kaybetmeden yatağa geldi. "Sen benim kelebeğimsin Kayina!" Eğilip, Karina rahatsız olmadığı için onu yanağından öptü. "Ben de senin koyumanım. Bundan sonra kimse sana biy şey yapamaz."

Karina'nın sıkılaşan parmaklarına içim acırken, Nil bu kez bana döndü. "Sana küsüm! Ben buyada yatıyordum, alıp yatağıma götürmüşsün! Koyumalar görev yerlerinden ayrılmazlar. Değil mi baba?"

"Aynen öyle bebeğim," dedi Deren.

Babasından destek alınca daha da kararlı görünen Nil'i izledim. "Koltukta, kucağımda rahatsız oluyordun. Güzel uyuman için götürdüm yatağına."

"Olsun, uyanınca geçer ağyım! Ama yanından ayrılırsam Kayina bana güvenmez..."

Ben onun bu büyük cümlesine gülerken, tırtıl kostümü içinde terlemiş ve sıkışmış şekilde oflayıp Karina'ya döndü. "Bunları giyerken dört kez düştüm Kayina." Sonra güldü.

Deren arkasından yaklaşıp eğildi, Nil'in ensesinden öpüp belinin yanlarından gıdıkladı. Tırtılım gülerek babasına dönerken, ben Karina'mı izledim. İkisine, yabancı bir sahneyi izliyormuş gibi bakıyordu. Çünkü bunu hiç yaşamamıştı. Sorumlusu tamamen bendim.

"Baba, devlete gitsek, desek Kayina'yı benim kardeşim yaparlar mı?" Nil meraklı şekilde bunu babasına sorunca, Deren düşünüyormuş gibi yaptı. "Devletin sizi kardeş yapmasının bir yolu var."

"Ne ne?"

Deren bana sinsi bir bakış attı. "Karmen'e sor, o iyi biliyor."

Nil bu kez bana döndü. "Nasıl olabiliy bu Kaymen?"

Babanla ben evlenirsek, desem kıskançlık ve şoktan kalp krizi geçirebilirdi. Deren'in de amacı bu köşeye sıkışmış halimi görmekti. Ona sinir olup, "Baban sahte bir evrak alıp suç işleyerek belki sizi kardeş yapabilir," dedim.

Nil kaşlarını çatıp babası ile bana baktı. "Suç mu? Sonya da hapse girsin. Ben de babasız kalayım öyle mi? Allah koyusun!"

Uzanıp göğsünden gıdıkladım onu. "Baban gitsin. Sen, ben, Karina beraber kalırız işte."

Omuzlarını düşürdü ve Deren'e doğru bakarken adeta içi erimiş göründü. Onun dizine oturup boynuna sarıldı. "Yok, babamsız yaşayamam ben. Babam da bensiz yaşayamaz değil mi baba?"

Deren gözlerini kapayıp açtı. "Hapse girmem ama senin için her türlü suçu işlerim ben." Nil'in kalbini çalarak yanağından öpünce, tırtılım bir anda dünyanın en mutlu kızı oldu.

Dünyanın en hüzünlü kızına doğru baktım. Böyle gülmesi, neşelenmesi için her şeyi yapardım. Korka korka parmaklarımı yanaklarında dolaştırdım. "Hava çok güzel, dışarıya çıkıp dolaşalım mı?"

Karina bana cevap vermeden kapı çaldı. Deren bizi yormadan derhal açmaya gittiğinde, Karina'nın ürkmeye başladığını fark ettim. Ellerimi kollarına koyup onu her tehlikeden koruyacağımı gösterirken,

"Merhaba," diyen Carlos'u duydum. Dönüp baktım, ellerinde hediye paketi ve rahat kıyafetleriyle kapı önünde durmuş, heyecanla Karina'ya bakıyordu. "Günaydın Karina, uyanmışsın bile. İçeriye girebilir miyim?"

Karina'nın hassasiyetlerine göre davranmasına gülümserken, Carlos içeriye girip yatağa kadar yürüdü. Hediye paketlerini yatağın kenarına bırakıp Karina ile göz teması kurdu. "Sana inanılmaz hediyeler aldım! Açmak ister misin?"

Karina bu özel ilginin sebebini anlamaya çalışır gibi ona bakarken, Nil'de ellerini birleştirerek Carlos'a yaklaştı. Onun koluna dokunup tatlı şekilde, "Hoş geldin, bana da hediye aldın mı?" diye sordu.

Gerçekten o an Deren'e bakmamaya çalıştım ama dayanamadım, yüzündeki o dehşeti görünce de içimde sinsi bir yaramazlık duygusu oluştu. Sol gözü seğirmeye başlamıştı bile. Nil'in söylediklerini Carlos'a çevirdim ve o da aldığı hediyelere bakıp aralarından bir tanesini seçti, Nil'e uzatırken nazik görünmeye çalıştı. "Bunu alabilirsin."

Nil paketi hemen yakalayıp kucakladı. "Teşekküyler Carloscuğum."

"Ne?" diye dehşet haliyle fısıldayan Deren'e bir daha baktım. Gördükleri kendisi için o kadar kötüydü ki, tepki bile veremiyordu. Ben, Karina ve Nil Carlos'un yanındayken kendisi kapının önündeydi.

Kâbus görmekten beter olduğu açıktı.

"Kaymen, Carlos senin sevgilin mi?" diye sordu Nil, kafası karışmış görünerek.

"Hayır!" diyerek seslendi Deren.

Nil irkilip babasına dönerken, ben Deren'e kaş çatıp Karina'ya baktım. Yüzünü önüne eğmiş, Carlos'un getirdiği hediye paketlerini izliyordu.

"Niye, çocuklayı var baba?" dedi Nil.

Deren onu bir el hareketiyle yanına çağırınca, Nil Carlos'a döndü. Carlos o an yalnız kızımız ile ilgileniyordu ama Nil'e de kibar davranıyordu. "Ben dönene kadar gitme Caylos, oyun oynarız."

"Bir kâbus olsun, lütfen," diyerek ellerini yüzüne kapattı Deren.

Nil onun yanına giderken hediye paketini açtı, içinden çıkan sarı oyuncağa bakıp sevinirken, "Carlos çok yakışıklı değil mi?" dedi, Carlos'un kendisini anlamadığını biliyordu.

"Değil," dedi Deren, ona kaş çatıp.

"Ay gözün bozulmuş baba."

Deren eğilip Nil'e bir şeyler fısıldarken, Carlos hediyelerden birisini açtı. Çıkan gece lambasını hevesli şekilde yaktı ve Karina ışığa bakarken, Carlos yutkunarak ona gülümsedi. "Bir daha asla karanlıkta kalmaman için." Yaktığı oda lambasını komodinin kenarına koydu. "Ben hep senin yanında olacağım."

Karina ışığa izlerken, ben Carlos'a minnetle baktım. Gerçekten deniyordu, baba olmayı deniyor ve istiyordu.

"Bunlar da diğer hediyelerin," diyerek Karina'nın saçlarına uzandı Carlos ama onun bakışlarını gördüğünde üzülerek elini çekti. Gülümsemeye çalıştı. "Ama en güzel hediye sensin bebeğim. Benim hediyemsin. Keşke konuşsan benimle, tanışsak."

Karina başını önüne düşürüp bana yaklaştığında, yabancılara karşı savunmasız hissettiğini anladım. Onun başını okşayıp saçlarından öptüm, Carlos sessiz bir tonda onunla konuşmaya devam ederken de Deren'e baktım. Üçümüzü, garip bir kıskançlıkla izliyordu, doğrusu özenmişlikle. Carlos'un yerinde olmayı hayal ettiğini saklayamıyordu.

"Anladım baba," diyerek bezmiş bir nefes verdi o sırada Nil. "Tek yakışıklı eykek sensin, senden başka erkeğe yakışıklı demeyeceğim. Caylos'da Kaymen'in sevgilisi değil..." duraksayıp babasına kısık gözlerle baktı. "Bu seni neden alakaday ediyor?"

Deren, Nil'in şüpheciliğinden korkmuş gibi yutkunarak omuz silkti. "Öyle, dip not geçtim."

Onun gibi birisinin Nil'in vereceği tepkiden korkması... neredeyse tatlıydı.

"Doktorun dediklerini düşündün mü?"

Carlos'un sorusuna baş salladım. Dün çocuk psikiyatristiyle görüşmüş, Carlos'un babası olduğunu Karina'ya nasıl söyleyeceğimizi danışmıştık. Bize, anlattığımız şartlar doğrultusunda bazı şeyler önermişti.

Deren, Nil'i yemek yemeye götürdüğünde Utku ile Yaman'ın sesini de duymaya başlamıştım. Karina'nın korkularının farkında oldukları için yalnızca uzaktan bakıp geçiyorlardı. Carlos bana doktorun söylediklerini bir daha hatırlattığında anladığımı gösterdim.

Babası Karina'ya kendini alıştırmaya çalışıp ürkütmeden onunla konuşurken Karina ara ara ona bakıp dinliyor, sonra sessizce camdan dışarıyı seyrediyordu. Bundan sonra hep böyle hüzünlü mü görünecekti?

Bir takım sesleri duyunca Karina'mı öpüp kalktım, birkaç dakikalığına salona uğradım. Hayallerimin evindeydim ama keşke Karina'm kalkıp bu evi benimle beraber gezseydi. Kapıdan içeriye tesisatçının geçtiğini gördüm, Deren kapıyı açmıştı. "Üstünü aradınız mı?" diye sordu korumalara.

"Temiz."

Deren, şapkasının yüzünü bir nebze örttüğü adamı içeriye alırken Utku bu tarafa yürüyerek baktı. "Tesisatçıyı neden çağırdınız?"

Deren kafasını kaldırıp benimle birkaç saniye bakıştı.

"Karmen'in duş kabininde bir sorun olmuş."

Bir sandviç yiyerek mutfaktan çıkıp buraya yürüyen Yaman'da tesisatçı ile Deren'e baktı. "Duş kabininde nasıl bir sorun olabilir? Duş mu alınmıyor?"

Deren tesisatçıyı odaya doğru geçirirken Yaman'a dik dik baktı. "Basit bir sorun işte Yaman, ne yapacaksın?"

Elimin tersini hafifçe ısınan yanağımda gezdirsem de oldukça soğukkanlıydım. Utku omzunu silkerek salona geçerken Yaman ikimizi süzdü ve sonra ağızdaki lokmayla öksürmeye başladı.

"Helal Yaman, helal," dedi Nil, babasından öğrendiği belli şekilde.

"Lütfen aklıma gelen olmasın..." Yaman elini gözleri üstüne kapatarak başını iki yana salladı. "Aman Allah'ım cidden yaptınız mı?"

"Ne, ne?" dedi Nil.

Deren onun ne anladığını anlayıp bir boyun kesme hareketi yaptı. "Sus lan."

Yaman genzini temizleyip Deren'in nemli saçlarına ve sonra benim ıslak saçlarıma bakıp, "Yapmışsınız," dedi. "Yuh!"

"Ne yapmışlar?"

Yaman Nil'e, "Kabinin camını kırmışlar," dedi, inanamayarak.

Nil gözlerini büyüttü. "Ay nasıl?"

"Bir anda kırıldı," dedim.

Yaman'a kızgın bir bakış fırlatıp odama doğru ilerlerken, Karina'mın kapısını kapattım. Hiçbir yabancının onu görmesini istemiyordum. Tesisatçı adam gelip kabine baktı, camın ölçülerini ve şeklini aldı. Biraz da cam örneği aldı, aynısı ve en benzerini ayarlayabileceğini söyleyerek evden ayrıldı. Nil Karina'mın odasına

koşarken Deren Yaman'ın karşısına geçerek tişört yakasından kavradı. "Kızımın yanında aptalca imalar yapma!"

"Ne iması yaptı?" dedi Utku, telefonuna sırıtarak. Telefonuyla meşgul olunca hiçbir şeyin farkında olmuyordu.

"Asıl siz bizimle yaşadığınız evde yetişkin içerikli şeyler yapmayın! Aile evi burası!"

Deren, Yaman'a abartılı şekilde göz devirip onu silkerek bıraktığında, Utku'da elindeki telefonu düşürüp bize doğru baktı. Birkaç dakikadır yaşanan şeyleri kafasında birleştirip elini ağzına kapattı. "Ben Ece ile görüşemiyorken bile siz..."

"Seninde mi sevgilin var?" dedi Yaman, ona.

"Abim yüzünden olamıyor," dedi Utku, sinirle.

"Ne tesadüf," dedi Yaman. "Benim de abin yüzünden sevgilim olamıyor."

"Merak etmeyin, onun da yok," dedim Deren'i süzerek.

Deren bana kızgınca baktıktan sonra işaret parmağını dudağına koyup onları susmaları konusunda tehdit etti. Arkamı dönüp Karina'nın odasına yürüdüm. İçeriye girince Carlos'un hâlâ Karina ile konuşmayı denediğini gördüm, Nil'de yatağın başında, Karina'nın saçlarını tarıyordu. "Acıyoysa söyle."

Carlos Nil'in Karina'ya olan yaklaşımını kararsızca izlerken Karina gözlerini kapıya dikmişti. Geldiğimi görünce yüzündeki o beyazlık kayboldu, gözlerini benden ayırmadı. Hemen yanına gidip burnundan öpücük çaldım. "Ayy, sen burnuna bir şey mi sürdün? Çok tatlı geldin dudaklarıma."

Karina birkaç saniye beni izleyip tepki olarak başını iki yana salladığında neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Anlıyordu, onaylıyor veya reddediyordu. Heyecanla gülünce, Carlos'da olanları anlamış şekilde Karina'ya göz kırptı. "Demek bir şey sürmedin. Neden bu kadar tatlısın o zaman?"

Karina Carlos'u süzerken, hafifçe elini kaldırıp kendisini gösterdi. Sanki, *ben mi,* dercesine soruyordu.

Carlos hemen baş salladı. "Evet, sen. Ben tatlı sevmem ama seni sık sık öpesim geliyor."

Karina yanağına doğru dokundu, sonra önüne eğilip bana yaklaştı. Her şeyi ve herkesi bir tehdit olarak algıladığı açıktı. Carlos'da kızı için

bir tehdit olmayı kaldıramıyordu, bana attığı sonraki agresif bakışın sebebi buydu.

Onu boşverip kızımla ilgilendim. Nil onun saçlarını taramayı bırakıp bağlamaya çalıştığında nazikçe uyardım. Canı yanacak diye aklım çıkıyordu, Nil üzülse de uzaklaştı. "Canını yaktıysam özüy dilerim," dedi kızıma.

Uzanıp tırtılımın koyu sarı saçlarını okşadım. "Acıtmadın."

Başını usluca sallayıp Carlos'a baktı. Ona göz kırptı. Karina'm Nil'in taradığı saçlarına dokunup cama döndüğünde bir ümit konuşmasını bekledim. Sadece küçük, anlık tepkiler verdi. Sık sık ürperdi, etrafını kontrol etti.

Onu almaya gelecekleri için delicesine korkuyordu.

Carlos öğleden sonra, hiç gitmek istemeyerek ayrıldı. Doktorun söylediklerini düşünmem konusunda beni uyardı. Onun evde olduğu süreç boyunca uzaktan bizi izleyen, gözlerini ayırmayan Deren Carlos gittiğinde beni koridorda sıkıştırdı. Belimden tutup duvara yasladıktan sonra yüzüme alçalarak dudaklarını alnıma yasladı. "Bence beraber yaşama işini kıvırıyoruz, ne diyorsun?"

"Kıvırıyor muyuz?" dedim şaşkınca. "Birkaç saat önce duşun camını parçaladık, kesinlikle kıvıramıyoruz."

Omzunu silkti. "Bence tam da bu, ne kadar harika bir ilişkimiz olacağının kanıtı."

"Cam kabini parçalamak mı?"

"Evet. Şehvet aşkı körükler."

"Şu an körüklenen tek şey sana olan gıcıklığım..."

Hafifçe tebessüm etti. "Bu senin dilinde seni seviyorum demek."

"Dilimden anlıyor musun?" diyerek göğsünden itmeye çalıştım.

Ellerimi göğsünde tutup daha çok bastırdı bedenine. "Evet, anlıyorum. Şu an gülümsemeni bastırdığını da görüyorum, bu da aslında söylediklerine kıyasla içinden benim için ne kadar güzel şey geçirdiğinin kanıtı."

Kaşlarımı kaldırıp parmak uçlarıma yükseldim. "Bir erkek beni böyle duvara kıstırdığında onun için içimden güzel şeyler geçirmem."

"Birkaç saat önce duvarda yalvarıyordun," diye hatırlattı.

Soğukkanlı şekilde gülümsedim. "Sayende o kadar kısa sürdü ki, hatırlamıyorum."

Açık şekilde afallayıp söylediğime sinir olduğunda, çenesinden sertçe öpüp onu bir daha iterek yanından geçtim. Kızlarımızın olduğu odaya girerken, göğüs kafesim hızlı yumruklar yüzünden çatlamak üzereydi. Çünkü haklıydı. Dışımdan ne söylersem söyleyeyim içimde bir düzine kelebekle yaşıyordum onun yanındayken.

Günün kalanında Karina ile beraberdim. Yaman ile Utku'da zaman zaman buraya uğradı fakat kızım korktuğu için yalnızca uzaktan sevimlilik yaptılar ona. Nil zaten yanımızdan ayrılmıyordu. Günlerdir birkaç saatten fazla uyumadığım için öğleden sonra uykum geldi, Karina'ya bakmak, onu yalnız bırakmamak için enerji veren, uykumu açan bir ilaç aldım. Böylelikle daha uzun saatler dayanabiliyordum.

"Bak Kayina, attığım taklaya bak..."

Nil hiç yılmadan Karina'nın gönlünü kazanmaya çalışmak için yerde takla attığında, Karina biraz olsun ilgisini ona verdi. Fakat ben, boynunu incitmesinden korktuğum için yere eğilip Nil'i kaldırdım. "Canını yakarsın, yapma."

Hafifçe inleyip doğrulurken bana güldü. "Kayina gülsün diye yapıyorum."

Yanağını sıktım. "Anladım ama sana da zarar gelmesin."

"Babam on kez üst üste takla atıyor..." bunu coşkulu şekilde söyledi ve ardından gözleri kocaman açıldı. "Babamı alıp geleyim, Kayina için takla atsın."

Bir telefon görüşmesi yaptığını uzaktan duyduğum Deren'in yanına gitmeden önce eğilip yanağımdan öptü, sonra koşarak çıktı. Arkasından gülümseyip Karina'ya dönünce hiç beklemediğim bakışlarla karşılaştım. Kırgınlık dolu.

Konuşmak için gayret ettiğini fark edince nefesim kesildi, ellerim titredi.

Dudaklarını aralayıp, "Artık... senin kızın o mu?" diye sordu.

Sesini duyduğum için kendimi o kadar şanslı hissettim ki, sorusunu anlayana kadar mutlu oldum. Fakat hissettikleri derinden yaraladı beni. Korkuyla başımı iki yana salladım. "Hayır, sensin benim kızım. Nil... Nil Deren'in kızı, ben onun ablası... arkadaşı sayılırım." Heyecanlı şekilde ellerini kavradım. "Ben sadece senin annenim."

Ne gözlerindeki ifade değişti, ne de yüzündeki. Alt dudağı hafifçe titriyordu. Tekrar konuşmasını sabırla bekledim ve harfleri yutarak,

"Beni yalnız bıraktın," dediğinde hep olmasından korktuğum şey oldu. "Beni bırakıp ona mı gittin?"

Donup kaldım. Öyle olmadığını söyleyecektim, yapacaktım ama bu suçlama... kızımın böyle hissetmesi ve onu terk ettiğimi sanması konuşturmadı beni. "Hayır," diye kekeledim fısıltıyla. "Seni bırakmadım, seni hiç bırakmadım Karina. Sadece... yerini bilmiyordum, seni aradım..." ama bulamadığımı söylemedim, başarısız olduğumu anlatamadım.

Gözlerinde korkmuş bir bakış belirirken, "Beni sevmiyorsun," diye fısıldayıp cama döndü.

Bu söylediği, en az diğer söyledikleri kadar canımı yaktı. Gözyaşlarım sebebiyle yüzü puslanmaya başladığında ellerini daha kuvvetli sıkarak, "Çok seviyorum," dedim hıçkırarak. "Böyle hissettirdiğim için özür dilerim! Yalvarıyorum affet beni! Seni çok seviyorum, sen benim kalbimsin..." tuttuğum ellerini telaşla kaldırdım, kalbime götürüp koydum. "Sen... sen benim kalbimsin. N'olur böyle söyleme, böyle hissetme. Hatalarım, kötü anneliğim için özür dilerim ama seni seviyorum Karina. N'olur sen de beni sevmekten vazgeçme, ben de senin kalbin olayım..."

Hıçkırarak fısıldadım ama Karina'nın kendini bana kapattığını anlamıştım. Tepki vermeden, başını kaldırmadan dışarıyı seyrediyordu. Ağlamam korkunç bir hal alınca yataktan çabucak kalktım, onu korkutmadan koridora çıkınca Deren'in buraya yürüdüğünü gördüm. Halimi görünce rengi attı, panikle üstüme yürüdü. "N'oluyor?"

"Bırak beni," diyerek odamın kapısını açtım, içeriye girip kendimi yatağa attım. Hıçkırarak ellerimi yüzüme kapattığımda Deren kaskatı kesilerek odanın ortasına kadar ilerledi. "Neden ağlıyorsun?"

"Bir arada yaşamak hataydı, beni yanlış anladı, Nil'i kendisiyle kıyasladı, üzüldü..."

Deren, söylediğim kelimeleri birleştirmeye çalıştı. "Neden bir hata olsun? Nil ona arkadaşlık yapıyor, Karina rahatsız olmadı ki."

"Artık Nil'i benim kızım sandı," dedim, neler hissettiğini düşünüp mahvoldum. "O acılar çekerken benim Nil ile keyfime baktığımı sanıyor."

Odayı hıçkırığımın sesi kaplamasına rağmen kendimi durduramadım. Ellerim iter gibi, nefret ederek gözyaşlarımda

dolaşırken Deren birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. "Malikaneye mi dönmek istiyorsun?"

Gözlerimi kaldırıp onun düz bakışlarına doğru baktım. İstesem itiraz etmeyeceği belliydi, çünkü Karina söz konusuydu. Fakat gözlerinin derinliğine bakılırsa, ki bu karanlık bir okyanusa bakmakla eş değerdi... o derinlikte bunun olmaması için bastırılan duyguyu görüyordum.

"Bilmiyorum," diyerek yorgunca camdan dışarıya baktım. "Bilmiyorum."

Genzini temizledi. "Şey... Karina için takla atabilirim. Güler belki."

Demek Nil, takla atmasını babasına söylemişti. Ağladığım sırada kızaran dudaklarımı yalayıp, "Atar mısın?" dedim.

"Evet, tabi. Bir adamın karizması bununla çizilmez değil mi? Sonuçta senin kızın söz konusu."

Tek kaşım kalktı. "Abilerime söyleyecek olsam?" Dalga geçiyordum.

"Gelsin onlar da takla atsın."

Karina'nın karşısında takla atan Deren ve abilerimi hayal edince dudaklarımda tebessüm oluştu.

Sonra hüzünlü sözcükler ve gözyaşları gülümsememi alıp götürdü.

"Dün... sen yokken çocuk psikiyatristiyle konuştuk," dedim, yüzüne bakamadan. "Karina'ya babası olduğunu nasıl söyleyeceğimizi danıştık."

Huzursuzca aldığı nefesi duydum. "Ne önerdi?"

"Carlos'un sık sık etrafında olmasını. Yaşadığı durumdan ve hayatımda... birisinin olduğundan da bahsettim. Seni Carlos'tan daha çok görecek olması Karina için anlam karmaşası oluştururmuş." Karina'nın huzursuzluğunu ve Derenle sürekli çıkmaza sürüklenen aşkımızı düşünerek ofladım. "Bir süre Carlos ile olmasının daha iyi olacağını önerdi."

Cevap vermedi. Buna gönülden rıza göstereceğini zaten düşünmemiştim ana Karina söz konusu olduğu için asla böyle bir şey olamaz, diyemiyordu. Kapının orada bir süre kaldıktan sonra bir şey demeden odadan ayrılınca kafamı kaldırıp gözden kaybolmasını izledim.

Onu bazen okyanus derinliğinde kaybettiğimi hissediyordum ve tıpkı kızımı ararken olduğu gibi... boğuluyordum.

Kalktım, kızımın yanına gitmek için odadan çıktım. Onu sevmediğimi sanması hataydı, bu hatayı nasıl düzelteceğimi düşünerek kapıdan onu izledim. Carlos'un aldığı gece lambasına bakıyordu. Sondası hâlâ altındaydı ama artık çıkarmalıydım, çünkü katı gıdaya geçiş yaptığı için tuvalete gitmesi gitmesi gerekiyordu. Fakat ayağa kalkmayı hiç denemiyordu.

Telefonum çaldığında sesten öyle bir irkildi ki, derhal telefonumu cebimden çıkardım. Korku dolu bakışlarını yumuşatmak için gülümseyip, "Abim arıyor," dedim. Ona dedesinden, abilerimden bahsetmiştim. "Hastanede seni ziyarete gelmişti, hatırlıyorsun değil mi? O arıyor, kesin seni merak ettiler."

O tepkisiz kalırken ben aramayı açtım. Salvador abim derhal, "Karina nasıl?" diye sorduğunda, "Gayet iyi," dedim. "Şu an ona bakıyorum. Uyandı, kıyafetini giydirdim, yemeğini yedirdim."

"Biz hepimiz onu tekrar görmek istiyoruz," dedi, abimin sesinden bu heyecanı yalnız Angel'dan bahsederken duyardım. "Açık adresi yolla, gelelim."

"Abi," dedim sıkıntılı şekilde. "Karina'ya birkaç gün izin verin. Çok fazla kişiyiz, onu tedirgin ediyoruz. Tepki vermiyor ama gözlerinde görüyorum, endişe duyuyor."

Tersçe ofladı. "Deren ile Carlos görüyor, biz neden göremiyoruz."

"Abi, Carlos babası, Deren'de inanın çok yanında kalmıyor..." Karina'dan bakışlarımı çekip odama doğru yürürken fısıldadım. "Bana... beni almaya gelecekler mi diye sordu. Sizi on... onlardan birisi bile sanabilir. Ben sizden bahsedeyim, alıştırayım, yeniden fotoğraflarınızı göstereyim."

"Çok mu korkuyor?" diye sordu abim, çatlayan bir sesle.

"Çok az tepki veriyor. Ya ürküyor, titriyor, ya da üzülüp içine kapanıyor."

Bu kez, "Sen nasılsın peki?" diye sordu.

"Sonunda okyanusun yüzeyine çıkmışım ama... kıyıya varamıyormuşum gibi."

Artık önceki gibi boğulmuyorum ama kıyıya varıp kurtulmam için Karina'nın elimi tutması gerekli.

Aramayı kapattığımız sırada doktorun geldiğini koridordan duydum. İsveçli doktor ve çocuk psikiyatristi gelip Karina ile

ilgilenirken yanlarından hiç ayrılmadım. Ne kadar onu sevmediğimi... düşünsede tanıdığı tek kişi ben olduğum için gözleri beni arıyordu.

Belki de... artık o beni sevmediği için onu sevmediğimi düşünmüştü.

Doktorla ben de konuştum ve onlar ayrıldıklarında Karina'ya kendimi tekrar sevdirebilmek için neler yapabileceğimi düşündüm. Belki ben de bir tırtıl kostümü giyebilirdim.

Deren'i iki saatten uzun süre görmeyince evin içinde ufak bir turlayıp ona baktım. Nil Karina ile beraberdi. Deren'in odasına çıktım ve kapısını sessizce açtım. Yatağında yüz üstü yatıyordu, cam açıktı ve içeriye giren ılık rüzgâr çıplak sırtına çarpıyordu. İlerleyip yatağın kenarına yavaşça oturdum. Komodinde açılıp yarılanmış konyağa sıkıntıyla bakıp parmaklarımı omzuna koydum, dingince aldığı solukları takip ettim. "Keşke her şeyi bu kadar çıkmaza sokmasaydım, çok üzgünüm."

Deren beni affetse Karina affeder mi?

İkisinin de ruhunda ağırlık yapmıştım, kalplerinde acı olmuştum.

Sadece birkaç dakikalığına Deren'in arkasına doğru uzandım, sol tarafıma yatıp kolumu onun üstüne attım. Uzun süredir beraber yatmıyorduk, bunun için vakit bile olmamıştı. Ona sarılıp yatınca... bu his gözlerimi yaşarttı, yüzümü sırtına gömüp yanında epey küçüldüm.

Aklım kızımda olduğu için birkaç dakikadan fazlasını ayıramadım Deren'e. Kızımın yanına geri inerken evi epey süzdüm. Her yerden ışık alıyordu, başımı çevirdiğim camdan denizi görüyordum. Tabi, evin diğer bir tarafı ise yola bakıyordu.

"Karmen Hanım, bir sorun var."

Koridordan geçerken buraya doğru hızla yürüyen korumayı gördüm. "N'oldu?"

"Evin bahçesinde yaralı bir adam var."

Kaş çatarak Karina'nın odasına baktım, sonra da salona geçtim. Utku bir maç izliyordu, Karina'nın yanında kalması için onu tembih edip dışarıya çıktım. Yaman'da korumaların yanındaydı, beni görünce ciddiyetle, "Sen Karina'nın yanında kal, biz hallederiz," dedi.

"Tehlikenin ne olduğunu öğrenmezsem rahat edemem."

Yaman ve korumalar benimle gelirken bahsedilen yere yürüdüm. Evin etrafı büyük olsa da yeşil alan pek yoktu, bu yüzden evin yola bakan arka tarafına geçerken ilerideki karmaşayı hemen gördüm. İki koruma aşağı eğilmiş, bir adamı kontrol ediyorlardı. Ben yaklaşınca

Yaman önüme geçip emin olmak için sordu. "Üstünde bir şey var mı? Karmen'e zarar vermesin?"

"Temiz," diye doğruladı koruma.

Yaman'ın bunu içgüdüsel olarak yaptığını bilsem de onlardan daha deneyimli bir kadın olduğumun unutulması biraz gıcık durumdu. Dizimi kırarak eğildim ve adamın yüzünü kendime çevirdim. Baygın görünüyordu, yarası kurşun yarası da değildi. Zararlı veya zararsız birisi olduğundan emin olamadığım ve hemşire olduğum için ilk yardımı yapmayı düşündüm. "Arabadan ilk yardım çantasını getir, nabzına, tansiyonuna bakayım."

Koruma uzaklaşırken Yaman etrafı inceleyip, "Yolu nasıl buraya düşmüş olabilir?" diye sorguladı.

"Bilmiyorum ama eve daha yaklaşmamış olması iyi." Kafamı kaldırıp bir daire halini almış korumalara baktım. "Bu evde iki çocuk yaşıyor, kimse bu kadardan fazla yaklaşamaz."

"Elbette efendim. Zaten biz de bu amaçla etrafı kontrol ederken rastladık."

İyi, sürekli kontrol halinde olmaları güzeldi. Koruma ilk yardım çantasıyla döndüğünde otuz yaşlarının başında görünen, kumral saçlı adamın nabzını ve kalp atışlarını kontrol ettim. Açık bir yarası yoktu, yorgunluktan bayılmış görünüyordu. Nabzı yavaştı, uyandırmayı deneyerek seslendim ama tepki vermedi. Kendi adıma yapmam gerekeni yaptıktan sonra, "Alıp hastaneye götürün," dedim korumaya. "Bırakıp uzaklaşın ve burada kalanlarda etrafı titizlikle kontrol edin."

Adamın üzerinde beyaz gömlek ile siyah kumaş pantolon vardı. Resmi giyinmişti, ceplerini kontrol ettim ama garip şekilde hiçbir şey bulamadım. Korumalar adamı, en yakındaki araca götürürken ben de doğrulup eve yürüdüm. "Bir tuzak olabilir mi?" dedi Yaman.

"Eğer öyleyse... sikeyim."

Yaman, dışarıda kalıp etrafı kontrol etmekle ilgilenirken ben eve girdim. Yüzündeki yaralar hâlâ geçmemişti ama o alışkın bir adamdı. Gece ile konuşuyorlar mıydı acaba? Benim konuşmam lazımdı, Karina'nın uyandığını görünce hemen gelmeyi isterdi.

Kızımın yanına giderken ona muz lapası yaptım. Nil içinse muzları doğradım. Kızıma küçük lokmalarla yedirdim, Nil onun etrafında dolaşarak yedi.

"Senin en sevdiğin meyve ne? Benimki eyik."

"En sevdiğin yenk ne? Benim ki pembe."

"Kayina senin en sevdiğin hayvan ne? Benimki Utku." Kahkaha attı. "Şaka şaka, tıytıl."

Hiç yılmaması çok tatlıydı ama Karina'nın karşısında Nil'e ilgi gösteremedim. Kızıma muz lapasını yedirip ilaçlarını su ile içirdim. Yemek yerken çıkardığı o sesler bile tatlı gelmişti gözüme, ya da ilaçları içerken yüzünü buruşturması. Hâlâ daha sarılmamıştım, kollarım resmen ihtiyaçla sızlıyordu.

Beni iter diye mi korkuyorum?

Ya da onun bana sarılmasını mı bekliyorum?

Hava karardığında Karina'ma iyi gelecek şeyleri düşünüyordum. Nil en son amcası ile beraberdi. Kızım yanağını yastığına yaslamış, ona anlattıklarımı dinliyordu.

"... zaten dayılarından daha önce bahsetmiştim Karina'm. En büyüğü Salvador, ortancası Dante, küçükleri ise Noah. Angel Salvador'un karısı, Dante bekâr, Noah ise kalp kırıklığı yaşıyor..." beni dinlemesi için sesime neşe kattım. "Senin gözlerini açmanı sabırsızlıkla beklediler ve tekrardan seni görmek istiyorlar. Bir de... büyük baban var, seni görse çok mutlu olur. Gelmelerini ister misin?"

O gün, Karina'mın benden ayrıldığı gün ailemin yanına dönüyorduk ve ben bu kez de ailemden bahsetmiştim. Belki de bu yüzden Karina'mın bakışları dalgınlaştı, kaçırıldığı anı hatırladı. Konuştuğum her sözcükten, onun attığı her bakıştan pişmanlık duymak çok yorucuydu.

Karina'm uykuya daldığında saçlarını okşadım, kokladım, öptüm. Carlos ve abilerim tekrar arayınca onlara fotoğraf gönderdim, Carlos fotoğrafı ekranına koyduğunu söyleyerek beni güldürdü. Benimle değil ama Karina ile ilgilendiğinde seviniyordum. Bir melek gibi uyuyan kızımın omzunu, saçlarını doyumsuzca öptüm. "Her uyuduğunda korkuyorum tekrar uyanmayacaksın diye."

Bir daha uyuyan güzelim olamazsın, sadece güzelimsin.

Gözyaşımı, onun yanağına düşmeden tutup boğazını okşadım. Boğulduğunu hatırlıyor olmalıydı. Buna rağmen... o kadar dirayetli, soğukkanlıydı ki, benden bile güçlü bir kızın annesi olduğumu anlıyordum.

Gece yarısından saatler sonra bile hâlâ kızımın yanındaydım. Evdeki ışıklar sönmüştü. Karina'ya öyle özlem doluydum ki, yıllar boyunca

baksam, öpsem bile dinmeyecekti.

Tuvalete gitmek için odadan çıktım, geri dönerken de odamın kapısının açık olduğunu gördüm. Yaklaşınca yatağımdakinin de Deren olduğunu anladım. Ne ara aşağıya indiğini, yatağıma uzandığını bilmiyordum. Kolu alnının üzerindeydi, gözleri kapalıydı ama bu onun uyuma pozisyonu değildi. Yaklaşıp dizlerimin üstünde yatağa çıktım, ona doğru ilerleyip tepesinde durdum. "Neden burada yatıyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp, yüzüne değen nefesime doğru yaklaştı. "Seninle yatmaya en yakın hissettirecek yer burasıydı. Ama burada doğru dürüst uyuyamamışsın. Ne kokun var ne hissin."

Gözlerini açmasına çok ihtiyaç duydum ama açmıyordu. Hafifçe üzerine yattım, yüzü boynuma değince, "Böyle iyi mi?" diye fısıldadım, çenemi başına koyarak.

Lezzetli bir şey yiyormuş gibi ses çıkararak yüzünü boynuma daha çok gömdü. "Aynı evin içindeyken beni şuna bile mahrum bıraktın ya Karmen... canın sağ olsun."

Kolumu boynuna dolayıp sarıldım ona. "Karina'mın yanından ayrılamıyorum ki."

"Biliyorum," dedi ve beni bir anda tuttu, ters çevirdi. Sol kolumun üzerinden alıp sağ tarafına yatırdı, yüzünü boynuma gömüp elimden tuttu. "Ben de iki saattir Nil ile yatıyordum, biraz önce indim buraya. Sen de Karina ile olmak istiyorsun ama bir saat olsun, yanımda kal. Bir saatliğine Karina'yı, kendini... bana teslim edip uyu."

Bu aralar koluna karşı zaafım vardı, bu yüzden koluna yattım. Kaslı ve genişti, rahattı. Dudaklarım teninde oyalanırken Deren'de sol kolumu durmadan, yavaşça okşadı.

"Terapiye tekrar gidecek misin?" diye sordu.

Benimle ilgili birden fazla şeyi aynı anda düşünüyordu. Muhtemelen kolumu okşarken intiharımı, alnımdan öperken de ruh sağlığımı.

"Karina'yı bırakamam, zaten gitmemi babam istemişti," dedim.

"Bence senin asıl terapin Karina'nın sana gülümsemesi olacaktır."

O da bunu biliyordu. Terapiye ne kadar gidersem gideyim... Karina'm beni affetmedikçe, bana gülümsemedikçe ruhum iyileşmezdi.

"Nil hâlâ aşık olduğun kadını merak ediyor mu?" diye sordum.

"Oldukça," dedi, sesine bir hafifleme geldi. Eminim ki Nil'i düşünerek gülümsedi. "Akşam üstü telefon konuşması yapıyordum, bir

baktım sinsi sinsi yanıma yaklaşıp telefonu dinlemeye başladı. O kadar tatlıydı ki... öpmelere doyamadım, yanakları kıpkırmızı oldu."

Nil'in o hali gözlerimin önünde belirirken gülümsedim. Sanırım Deren bir şekilde anladı, parmaklarını dudaklarımın etrafında dolaştırdı. Gülümsememe dokundu.

Sonra gözlerimi kıstım. "Telefonda bir kadınla konuşmuyordun herhalde değil mi?"

Boynumda esneyip güldü. "Hayır."

"Güzel. Nil'i bu konuda destekliyorum. Telefon konuşmalarını daha sık dinlemeli."

"Nil gibi seni öpücüklere mi boğayım istiyorsun?"

Koluna daha sıkı sarıldım, duvardaki gölgelerimize baktım. Onun geniş omuzlarının altında benim gölgem görünmüyordu neredeyse. Parmağımı duvardaki gölgesinin üzerinde gezdirdim, gölgedeki kirpiklerine dokundum. Aşk bakışları da nefret dolu bakışları da bu kirpiklerin arasından akmıştı kalbime. Kara gözler, kara kirpikler ve... benimle kedere boğulan talihi.

Onu her geçen gün daha çok seviyordum, ona çektirdiğim acıların ağırlığını daha çok hissediyordum.

Vicdan azabıyla doğruldum, Karina'mı kontrol etmek için odadan ayrıldım. Yanına gidip oturdum, sabahı onunla bekledim. Ben de isterdim gözlerimi kapattığım an uyumayı ama... bu en son Karina kaçırılmadan önce yaşanmıştı.

Ertesi gün olduğunda Nil bu kez bir başka şekilde çıktı kızımın karşısına. Ben güzeller güzeli kızıma ilaçlarını verirken babasının taklidini yaparak girdi. Bunun Karina'yı güldüreceğini düşündü. Sesini kalınlaştırıp Deren gibi konuşmaya çalıştı, kapının önündeki Deren'i de kendi yerine koyup babasının kendisine kızdığı gibi kızdı. Karina gözlerini Deren ile onun arasında dolaştırırken biraz şaşırmış göründü, en azından bir bağ kurduğumuz için sevinip Nil'e minnettar kaldım.

"Biy daha ayakların çıplak dolaşma Nil," diyerek babasını azarladı tırtılım.

Ben hayranlıkla Karina'mı izliyordum.

Nil'de Karina'nın şaşkın bakışlarını fark edip hevesle devam etti oyununa ve Deren'in yanına kadar gidip işaret parmağını salladı. "Ve biy daha toplum içinde ossuyma Nil."

Deren'in göğsü sessiz gülüşüyle hareket ederken, Nil elini hızla ağzına kapattı. Utanmış şekilde bana baktığında, Deren eğilip onun yanaklarından bayıla bayıla öptü. "Tamam babacığım bir daha yapmam."

"Affeyin Nil."

Karina'm gözlerini kırpıştırırken bu sabah giydirdiğim salı tulumunun tatlılığına baktım. Sarı rengi çok sevdiğinden giydiriyordum. Bakışlarımı fark edince bana döndü, o kadar masum baktı ki... ona tüm bunları yapanlara nasıl çaresiz baktığını düşünmeden yapamadım.

"Karmen," diyerek odaya yaklaşan Utku'nun sesini duydum. Karina'ya gülümseyerek el sallıyordu. "Bir misafirin var, baksana."

Derenle göz göze geldik ve Karina'ya dönüp gülümseyerek konuştum. "Hemen döneceğim aşkım."

Deren kaş çatarak benimle gelirken koridora çıktım. "Kimmiş?"

"Bir adam," dedi Utku. "Tanımıyorum, korumalar bahçeye almış."

Bu evde olduğumu bilen bir misafirim yoktu. Şüpheyle salona geçtim, açık sokak kapısına yürüdüm. Kapının dış tarafında, yanında korumalarımla dikilen adamı görünce de hemen tanıdım. Dün, bahçede baygın bulduğum adamdı. Üzerinde temiz bir gömlek ile kumaş pantolon vardı, abilerim yaşlarında görünüyordu.

Burada olma sebebini merak ederek öne çıktım. "Merhaba. Burada ne yapıyorsunuz?"

Adam garip bir aksan ve İngilizceyle, "Dün bana yardımcı olduğunuz için teşekkür etmek..." bakışları omzumun üzerinden arkaya kaydığında yüzü sarardı ve gözbebekleri büyüdü.

"Senin burada ne işin var?" diye dehşet içinde fısıldadı Deren aynı anda.

Kaşlarım çatılırken omzumun üzerinden arkama baktım. "Onu tanıyor musun?"

Deren'in bakışları büyümüştü, gözlerinin içinde bir karmaşa vardı. Adama bakakalmış vaziyette, "O bir suikastçı," diye fısıldadı. "O normal bir adam değil."

Açıkça irkildim ve adama tekrar dönerken, "Suikastçı?" diye tekrarladım. "Evimde bir suikastçı mı var?"

"İki," diye düzelterek Deren'i gösterdi Yaman.

Bahçedeki adam Deren'deki şaşkın, rahatsız bakışlarını bir daha bana çevirip, "Siktir," diye fısıldadı Türkçe. "Sen... Ben işini mi bozdum?"

Deren, "Kim gönderdi seni buraya?" diyerek dehşetle öne çıkarken, ben de, "Ne işi?" diye sordum.

"Ben... Senin de haberin var sanıyordum," dedi adam, Deren'e. "Sen buradasın? Bu, kızını kaçıran kadın değil mi?"

Deren adamla karşı karşıya geldi. Vücut tipleri benziyordu, ikisinin de normal meslekler yapmadığı belliydi. "Bunu nereden biliyorsun?" dedi Deren, parçaları birleştirmeye çalışıyor gibiydi. "Burada olman tesadüf olamaz. Bu bir görev mi? Kim seni buraya gönderdi?"

Adamın kafası da en az bizimki kadar karışmıştı. Bana göz atıp Derenle bakışırken, "Evet, bir görev," dedi. "Karmen'in infazını gerçekleştirmem istendi. Senin de haberin var sanıyordum."

İnfaz, öldürülmem... Bunun bir Türk'ten istenmesi, ölüm emrimi verenin de Türk olduğunu gösterirdi.

"Sen..." Deren'in yüzü bembeyaz oldu ve adama bakarken açıkça düşman göründü. "Karmen'i öldürmek için mi buradasın?"

Adam, şaşkınlıktan sıyrılmış, daha çok düşünceli görünerek, "Sen de bu yüzden burada değil misin?" diye sordu.

"O benim sevgilim," dedi Deren, sesini yükselterek. Adama saldırmaması, zamanında onunla bir arkadaşlık kurduğunu düşündürmüştü bana. "Öldürmek için burada değilim! Ama sen... gerçekten öldürmek için buradasın? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Deren..." dedi adam ellerini kaldırarak. "Bu bir görevdi, kabul ettim. Ayrıca sevgilim ne demek, bu kadın senin kızını kaçırdı?"

Dişlerim arasından soludum ve önce yavaş, ardından sert bir adım attım. Deren'i çaresiz bırakan bu sorudan nefret ederek adama yaklaştığımda yüzünü bana doğru çevirdi. Kaldırdığım yumruğu tam suratının ortasına geçirdim ve adam geriye sendeleyip bir küfürle elini yüzüne götürürken, gömlek yakasından tutup sarstım. "Edip değil mi? Seni o gönderdi? Beni öldürmen için gönderdi ve sen... buraya kadar yaklaşabildin!"

"Üstünü aradık, hiçbir şey yoktu," dedi Yaman, hemen.

"Muhtemelen bir sonraki gelişinde olacaktı!" diye bağırdı Deren, bu işleri çok iyi bildiği için.

Adam elini tersçe burnundan çekip bana kızgınca baktığında yumruğumu bir kez daha kaldırdım ama sonuçta o da bir suikastçıydı, yumruğumu tuttu. Bunu gören Deren ile Yaman adamı aynı anda sertçe itip üzerlerine yürüdüğünde, adam ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol Deren, bunca yıllık tanışıklığımız var, bir yanlış anlaşılma yüzünden bozmayalım."

"Yanlış anlaşılma yok," dedi Deren, bağıra çağıra. "Karmen'i öldürmeye geldin! Görevin bu! Ne Karmen'in kendisi, ne ben, ne bu kadar adam buna izin vermez!"

"Ben de," dedi Yaman.

"Seni adamdan saydım ya işte," dedi Deren.

Yabancı suikastçı, "Senin de böyle olmasını istediğini sanıyordum," dedi Deren'e. Korumalara biraz geride, benden herhangi bir hareket bekliyorlardı. "Edip Akşın istemiş. Kızının babası olarak... senin de böyle istediğini sandım."

"Salak mısın?" diyerek hakaret etti Deren ve adamın yüzü öfkeden kızardı. "Öldürsem ben öldürürdüm! Sonuçta ikimiz de aynı işi yapıyoruz, sana ne gerek olsun."

"Belki yeterince becerikli olamadığını, işin bana kaldığını düşünmüşümdür," dedi adam, ses yükselterek.

"Siktir git," dedim Türkçe, Deren'in becerilerine laf atması sinirlerimi bozmuştu.

"Karmen asla ölmeyecek," dedi Deren, becerilerini kıyaslanmasını ciddiye bile almadan. "Kimse... Hiç kimse onu öldüremeyecek. Edip bunu istediğine, dilediğine pişman olacak."

Deren benim için endişe duysa da ben Karina'm için korkuyordum o an. Buraya kadar yaklaşan birisi ona zarar verme fırsatı da bulabilirdi. Aman Tanrı'm, adama hiç yardım etmemeliydim. Cehenneme kadar yolu vardı, kızımın güvenliğinden önemli değildi.

"Bu bir görev Deren," dedi adam. "Tamamlamam gerekiyor."

Ben sinirle gülerken, Deren kaşlarını sonsuzluğa kadar kaldırdı. "Sana henüz dokunmamamın sebebi, zamanında ahbaplık etmiş olmamız. Eğer bunu bir daha tekrarlarsan ben seni öldüreceğim."

"Peki, ne söyleyeceğim?" dedi adam. "Milyonlarca para aldım, parayı iade edip yapamayacağımı mı söyleyeceğim?"

"Bence iade etme," dedi Deren, gerginlikten yumrukları açılıp kapanıyordu. "Şimdi geri dön, telefonlara çıkma, parayı afiyetle ye."

Yaman sessizce araya girip, "O para çalmaya alışkın," dedi Noah'ın parasını çaldığı için.

"Her neyse," dedi Deren ona dik dik bakıp. "Sen bir suikastçısın, Edip Akşın sana bir şey yapamaz, parasını çaldığını söyleyerek polise de gidemez."

"Başka bir tetikçi tutup beni öldürebilir," dedi adam.

"O zaman ölürsün. Ya da şimdi Karmen'i öldürmeyi deneyip kesin ölürsün. Fark edersen ilk seçenekte ölme şansın düşük, ikinci seçenekte ise kesin."

Adam, şansları ve geleceğiyle ilgili seçenekleri değerlendirirken sessiz kaldı. O an aklımdan çok sayıda düşünce geçiyordu. En nihayetinde kafasını sallayıp, "Peki, dediğini yapacağım," dedi adam. "Ortadan yok olacağım ama... Edip bana bir şey yapacak olursa..."

"Meraklanma," dedim. "Edip'in bunun için zamanı olmayacak."

"Evet," diyerek onayladı Deren beni. "Kendi canının derdine düşeceği için sana vakit ayırmayacak."

Adam burnuna dokunarak hasarı ölçerken bir daha söylenenleri onayladı. "Kızını kaçıran kadınla, kayınpederini öldüreceksin öyle mi? Bu ne amına koyayım..."

Yaman ciddi ciddi söylendi. "Böyle denildiğinde kulağa çok tuhaf geliyor."

Deren korumalara dönüp İtalyanca konuştu. "Onu geçirin, uzaklaştırın, evin yolunu unutmasını sağlayın. Bundan sonra da daha dikkatli olun, kimseyi yaklaştırmayın."

Adam, korumalarla beraber uzaklaşırken sertçe arkamı dönüp evin içine yürüdüm. Koridorda ilerleyip odanın kapısından kızıma baktım. Bir tehlike ona bu kadar yaklaşabildiği için kanım donmuştu, hayatı bundan daha değerliydi. Bir kez daha acı çekerse ölürdüm.

"Sana ne için teşekkür ediyordu?" diye sordu Deren, endişe ve öfkesi devam eder halde.

Kendisine dönünce koridorda karşılıklı durduk. "Dün bu piçi evin arkasında buldum, baygındı. Korumalara, onu hastaneye götürmelerini söyledim."

"Yaman bahsetmişti," dedi, parçaları birleştirerek. "Kendisine, sana teşekkür etme fırsatı oluşturup buraya kadar geldi demek ki. Bu evi nasıl öğrenmiş? Bu evi öğrendiyse beni nasıl daha önce görmedi ki?"

"Edip ölmeli," dedim hepsinden önceki aciliyetimi bildirerek. "Bir an önce! Bu kadar yakınıma geldiyse... Karina... Kızıma tekrar birisi bir şey yapabilir." Telaşla kalbimi ovdum. "İkinci bir şansı olmamalı, bir an önce ölmeli."

"Ben halledeceğim..."

"Hayır, ben yapacağım!"

"Karina... Onu nasıl yalnız bırakacaksın?"

Doğru, bırakamazdım. Fakat... Edip'e ikinci bir şansı da veremezdim. Bu adam bana yaklaşmanın yolunu bulduysa tekrar denemekten çekinmezdi. Oturup bekleyemezdim. Ve eğer onu ben öldürmezsem de, sonsuza kadar öldürmüş olmayı dilerdim.

"Hey, Karina'm nerede?"

Carlos'un sesini duyunca Deren arkasını döndü, ben de açtığı boşluktan Carlos'a baktım. Kızını ziyarete gelmişti. Üzerinde rahat kıyafetler vardı, korumaları dışarıda olmalıydı. Bize yaklaştığında gözlerim parladı. Karina'mı Carlos'a birkaç saatliğine, güvenle bırakabilirdim. Tamam, Karina'm beni arardı ama... Edip'in etkisiz hale gelmesi artık şarttı.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedim.

"Öyle mi?" dediler Derenle aynı anda.

Deren'e yumuşak bir bakış atıp Carlos'la göz kontağı kurdum. "Özel uçakla birkaç saatliğine uzaklaşmam gerekiyor, maalesef önemli bir iş yüzünden. Sen Karina ile kalır mısın?"

Deren, onu gördüğüme sevinmeme açıklık getirdiğim için rahatlarken Carlos çok basit bir şey istemişim gibi başını salladı. "Evet, tabi günlerimi bile geçiririm Karina ile ama... bu kadar önemli iş ne?"

"Kapanmamış bir mesele. Bugün kapatmam lazım."

Carlos, sanki bunun Derenle alakası varmış gibi onu rahatsızca süzerken Deren bana bakıyordu. Arkama, Karina'ma döndüm. Beni izliyordu. O masum bakışlarından birkaç saat ayrılmak zorundaydım, çünkü... bir daha kimsenin ona tehdit olmaması için yapmam gerekenler vardı.

Kendimden emin şekilde odama geçtim, en korunaklı ve rahat kıyafetlerimi giydim. Hazırlanmaya başlarken Deren kapıda belirdi. "Türkiye'ye gideceksek bir gün beklemeliyiz, öncesinde yapmamız gereken bir şey var."

Hırslı hazırlanışıma ara verdim. "Neden bekleyeceğiz."

"Türkiye'ye gideceksek almamız gereken bir önlem var."

Sonraki gün akşam İstanbul'a gitmek için yola çıkarken kalbimi Karina'mla bıraktım. Geç gittim ki, uyuduğu vakte denk gelsin, sabah gözlerini açtığında da yanında olayım. Carlos evdeydi, Nil Karina gibi uyumuştu ve Utku ile Yaman bizim yokluğumuzda daima kızları kontrol edecekti.

Evin önüne alçalan uçağa binip yola çıktığımızda bizimle gelen iki koruma vardı. Kalabalık olmak iyi değildi ama yalnız da kalmayacaktık. Türkiye'ye uçarken Deren'in karşısında oturuyor, bir şeyler içiyordum. Edip için hazırladığım sonu düşündükçe de hırslanıyordum.

O benim onlara yaptıklarımı unutmamıştı.

Ben bana yapılanları.

Bu durumda güçlü ve hızlı olan kazanacaktı.

"İleride hiç hemşire olarak çalışmayı düşündün mü?"

Deren'in sorusunu duyunca gözlerine doğru baktım. Ellerini koltuğun iki yanına koymuş, rahatça oturuyordu. "Hayır. Mafya olmayı seviyorum."

Komik bulup dudağını kıvırdı. "Tabi seversin, bu kadar varlığı, hakimiyeti, itibarı kim sevmez."

Eee, yani.

"Ve tabi, korumalarımı da," diyerek ekledim. "Seni mesela. Bir mafya olmasam senin gibi becerikli korumam olabilir mi?"

Gözlerinde, görmeyi sevdiğim o ifade oluşunca kadehimi kaldırıp bir yudum daha aldım. Beni seyretmesini seviyordum, gözlerinin geçtiği her yerde bir karıncalanma oluyordu. Beni izlemek onun için keyifli vakit geçirdiği hobisi gibiydi. Parmağımı kadehin ağzında dolaştırırken, uçağın alçalmaya başladığını fark ettim. Pilot da bununla ilgili konuşmayı yaparken, Deren yerinde dikleşti.

Özel uçağı, Edip'in evine en yakın araziye indirmiştik. Buradan arabayla devam edecektik. Deren dedektif Mert'e ulaşmıştı, uçaktan inince Mert'i aracın dışında görmüş oldum. Rüzgârda dağılan saçlarımı düzeltirken, Derenle yan yana yürüdük. Çelik yeleğim üzerimde olduğu için gövdem sıcaklamış, rahatsızlaşmıştı.

"Görüşmeyeli epey oldu," dedi Mert, Deren ve benimle el sıkışırken. Onu son gördüğüm halinden pek farklı değildi, bu iş için de Deren'den epey para almış olmalıydı.

Ya da Noah'tan mı demeliydim...

"Teşekkür ederim," dedi Deren, ona. Araba anahtarını aldı. "Birkaç saate tekrardan buraya bırakırız."

"Tabi başınız belaya girmezse."

"Ağzınıza hayıra aç da sen..."

Mert bana göz kırpıp uzaklaşırken, Deren arabanın şoför koltuğuna yerleşmeyi tercih etti. Ben de yanına oturdum, korumalar arkaya. Saat gece yarısıydı, Edip uyumuş olmalıydı. Veya uyumak üzere. Deren aracı kullanırken tamamıyla işi ciddiye almış görünüyordu, sigarasını içmek için de camı açmıştı. Edip'e yapmak istediklerimden şüphe duymuyordum ama aklım Nil'deydi. Deren'de bunu düşünüyordu, Nil dedesini görmek istediğinde onun ikimiz tarafından öldürülmüş olacağını.

Eve yaklaştığımızda araba yavaşladı, sokağın kenarına park ettik. Büyük, bahçeli bir evdi. Geç olduğu için o ev ve etraf sessiz görünüyordu.

"Konuştuğumuz gibi," dedi Deren. "Edip'in çok koruması yok, kapıda bir güvenlik var. Bir de sürekli onunla olan, uykusunu bile takip eden dadısı. Edip uyumuşsa o da uyumuştur, Edip uyanıksa o da uyanıktır."

"Dadısı?"

"Evet, muhtemelen tuvaletlerinden sonra sifonunu bile çeken bir dadısı."

Sanırım yardımcısıydı ve yakından ilgileniyordu. Başımı salladım ve Derenle birbirimize baktıktan sonra aynı anda kapıları açtık, dışarıya çıktık. Korumalar da çıkıp aracın orada beklerken biz bahçe kapısına yürüdük. Deren kapıya yaklaştığında iç taraftaki güvenlik görevlisi buraya yürüdü. "Deren Bey?" dedi şaşırarak.

"Kapıyı aç," dedi Deren, karanlıkta benim yüzüm çok görünmüyordu. Zaten başımda da şapka vardı. "Ediple görüşmeye geldim."

Edip'in eski damadı olduğu için karşı çıkamadı, rahatsızca eve baktı. "Geleceğiniz bana söylenmemişti, ben bir Edip Bey'e sorayım..."

"Mevzu Nil," dedi Deren. "Edip'in bilmesi gereken bir şey var."

"Anladım, peki hanımefendi..."

"Aç şu kapıyı be adam!" Deren elinin tersiyle demir kapıya iki kez vurdu. "Kayınpederim benim, n'apabilirim?"

Yani, öldürmekten başka.

Adam, gözlerini kısıp yüzümü görmeye çalıştığında Deren tısladı ve bunun üzerine güvenlik kapıyı açtı. Bizimle sokak kapısına kadar yürüyüp kapıyı da bizim için açtı, eve girmeyi denedi ki Deren onu göğsünden itti. "Özel bir konu."

Güvenlik bahçede kalırken biz Deren ile içeriye girdik. Adam, en nihayetinde Deren eski damat olduğu için çok ısrarcı davranmadı. Evin içi karanlıktı, Deren ezbere bildiği yolda, elimi tutarak ilerlerken aniden durdu. Ben de durma sebebini merak ederek bakışlarını takip edince merdiven çıkan gölgeyi gördüm. Deren bana dönüp ayakkabılarımı gösterdiğinde, baş sallayıp eğildim. Ses yapmaması için ayakkabılarımı çıkarırken Deren'de aynısını yaptı, ayakkabılarını eline aldı.

Bu şekilde daha sessizce adamı takip ettik. Deren'in bahsettiği yardımcıydı, yaşlı olduğundan ağır da işitiyor olabilirdi. Aramızda mesafe bırakarak arkasından gittik ve üst kata çıktık. Adam koridordaki bir oda kapısını açınca, duvarın köşesine, Deren'in omzunun altına saklandım. "Yatak odası mı?" diye sordum.

"Hayır, çalışma odası. Dadısı da sütünü götürdü."

Güldüm ve Deren ses çıkaracağımı anlayarak elini ağzıma kapattı, bu şekilde zarar vereceği benmişim gibi görünüyordu ama vücudunu bana yaslama şekli çok samimiydi. Parmakları dudaklarımın etrafında dolaşırken, yardımcısı odadan çıktı ve koridorun diğer tarafındaki merdivenden indi. Adam gözden kaybolunca beraber harekete geçtik. Silahımı, ceketimi bel kısmımdan çıkardım ve kapısına kadar gittikten sonra tel harekette kapıyı açtık.

Ben silahı doğrultarak içeriye girerken, Deren arkamdan kapıyı kapattı.

Edip Akşın şok olarak benimle göz göze geldi. Şapkamı kafamdan çıkardım ve odanın içerisine iki adım attım. "Edip, canım... Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen."

Kulağında tuttuğu telefona dehşet içinde, "Nalan," dedi. "Karmen burada, elinde bir silah..."

Gözlerimi kısıp susturucu taktığım silahı göz hizama kaldırdım ve nişan alıp telefona kurşun attım. Telefon elinden düşerken Edip öfke ile bağırıp haykırdı. "Burada ne işiniz var!"

"Seninle kapanmamış bir meselemiz vardı," diyerek yaklaştım. Deren bu işi bana bırakmış şekilde ama arkamı koruyarak peşimden geliyordu. "Kızım hayata gözlerini açınca, onun için tehlike olabilecek herkesi ortadan kaldırmaya karar verdim. Üstelik sen... beni öldürmesi için bir suikastçı tutarak ne kadar ileriye gideceğini bana gösterdin."

İri bir adamdı ama şaşkınlıktan, korkudan zavallı görünmüştü gözüme. Geriye doğru adımlar atarak benden uzaklaşırken, "Torunuma sahip oldun, kızımı üzdün," diye bağırdı. "Sana yaptığım her şeyi hak ettin!"

"O gece Karina'nın mezarına değil de bana kurşun sıksaydın seni yine bağışlayabilirdim," dedim son derece dürüst şekilde. "Fakat kızımın ruhunu huzursuz etmeni unutamam, affedemem."

"Yaşıyormuş işte kızın!" Edip birkaç adım daha gerileyip bu kez Deren'e döndü. Gözleri kinli baksa da ellerinin titremesinden ne kadar korktuğunu anlıyordum. "Ben senin kızının dedesiyim! Beni öldürürsen Nil'e ne diyeceksin! Yüzüne nasıl bakacaksın!"

"Kes sesini!" dedim. "Nil'e ne katkın olur ki senin?"

"Senin ne katkın olur! Onu kaçırdın, yetmemiş gibi onunla görüşmeye devam ettin!" Hiddetlendi. "Şimdi suçlu olan ve ölmeyi hak eden ben miyim?"

Onun işkencesini uzatmak için biraz zaman verdim. "İkimiz de birbirimizi öldürmek istiyoruz Edip. İkimizden birisini bunu yapacak. Neden seni sağ bırakayım ki beni öldüresin?"

Edip bu sorularıma bir yanıt veremeden tekrar Deren'e döndü. Ellerini savurarak, "Deren!" diye bağırdı. Adamım, odanın ortasında hâlâ tepkisizce dikiliyordu. "Nil'e ne diyeceksin Deren? Dedesinin katili mi olacaksın? Kızına... bunu da mı yaşatacaksın? Onun acısına sebep mi olacaksın?"

Silahım Edip'e hizalıyken göz ucuyla Deren'e baktım. Silahı yanındaydı, oldukça serinkanlı görünse de gözlerinde üstü kapalı bir panik vardı. Kararlı olsa da Edip'in haklı olduğunu biliyordu. Nil, şu an çok şeyle meşgul olduğu için dedesini pek sormuyordu ama bir yerde özleyecekti. Deren, bunun sebebi olmayı istemezdi. Nil özlem duyacaktı. Benim yüzümden. Edip yüzünden. Deren yüzünden.

Benden öldürmememi istese yapar mıydım?

Deren bana döndü, dişleri arasından soludu. "Seni öldürmeyi denedi," dedi, onu öldürmek için var olanı sebebi ikimize de hatırlatarak.

Bir nefes verip önüme döndüm ve aynı anda Deren'in silahını kaldırdığını gördüm. Edip'in, masadan aldığı sıcak süt bardağını, onun eli havadayken vurdu ve ben irkilirken, Edip bağırarak kurşunlanan eline baktı. Bir diğer eliyle bileğini tutarken, yere düşüp kırılan bardağa dehşetle baktım. Sıcak sütü bana atacaktı.

"Yaşamayı istiyorken hâlâ Karmen'e zarar vermeye çalışıyorsun!" diye alçak tonda bağırdı Deren. "Sen Karmen'i öldürdüğünde Nil üzülmeyecek mi! Eğer üzülecekse Karmen'in değil, senin ölümüne üzülsün!"

Edip, eli yaralandığı için geriye sendeleyip çalışma masasının koltuğuna düştü. Gözlerinden yaşlar düşerken kan damlaları da ahşap parkeye akmaya başlamıştı. "Beynin yıkanmış senin. Bu kadını öldüreceğine... bana düşmanlık yapıyorsun!"

"Beynim yıkandı! Kalbim düğümlendi! İtibarım sikildi! Anladım... Hepsini anladım! Sürekli aynı şeyleri söylemekten vazgeç! İnandım tamam mı, Karmen'in yaptıkları için üzgün olduğuna inandım! Nil ile beraberken Nil'in ondan hiç korkmadığını gördüm, aralarının iyi olduğunu, her şeye rağmen yapabileceğimizi..." Edip kafasını iki yana sallayarak duyduklarını reddederken, Deren silahı onun yüzüne doğru tekinsizce salladı. "Biliyorum, mantıklı ve akla yatkın değil, hatta çaresizce... Fakat en azından insanı bir zayıflık bu, senin gibi canice değil, bir kızın mezarına kurşun sıkmak gibi canice değil!"

Koridorda adım sesleri duydum, bağrışları fark eden yardımcısı olduğunu düşündüm. Edip daha yüksek sesle inleyip etrafında, eline yardımcı olabilecek bir şey ararken ona doğru yürüdüm. "Gelme üstüme, şeytan!"

Deren gergince beni kollarken, düştüğü koltuğa dek yaklaşıp üstüme eğildim. Ayaklarıyla beni itmeye çalışsa da elinin acısı yüzünden odaklanamıyordu. Silahı alnına yaslayıp, "Bana olan kinin geçmeyecek, tekrar ölmemi isteyeceksin, kızıma zarar vereceksin," dedim. Son ihtimal aklımdan geçtiği an kalbim yumruk gibi kasıldı. "İkimizden birisi ölecekse sen öleceksin!"

Deren'in mücadele içindeki gergin soluklarını duydum ve silahı Edip'in alnına yasladığım anda kapıya sertçe vuruldu. Kaşlarım çatıldı ve Edip bağırırken, Derenle aynı anda kapıya baktık. "Polis," dedi kapının ardındaki ses. "Derhal kapıyı açın!"

Derenle göz göze geldik. "Siktir, Nalan aramış olmalı..."

Edip polislere bağıracaktı ki, elimi ağzına kapattım ve Derenle bakıştım. Konuştuğumuz gibi yapmak üzere Edip'e döndüm. "Polislere elini vuranın kendin olduğunu söyleyeceksin! İstanbul'da, hapishanede kalamam."

Edip asla dercesine kafasına iki yana sallayınca, Deren sertçe buraya yürüdü. O sırada polisler kapıyı açmaya çalışıyordu. Edip'e öfke ile eğilip, "Birkaç dakika ile hayatın kurtuldu!" diye tısladı. "Şikâyetçi olmayacaksın! Yanlışlık olduğunu söyleyeceksin!"

Edip eli dolayısıyla kaybedecek vakti olmadığını biliyordu, bu yüzden savaşı erken kaybedip başını sertçe salladı. Elimi ağzından çektiğimde de, "Zaten aranıyor!" diye hatırlatma yaptı ikimize de. "Karmen'i zaten tutuklayacaklar."

Ona cevap vermedim, silahımı açık camdan dışarıya fırlatarak suç delilini şimdilik ortadan kaybettim ve aynı anda kapı sertçe açıldı. İçeriye sızan ışıkla beraber döndük, Nalan'ın ve üç polis memurunun orada olduğunu gördük. Derenle karşılıklı duruyorduk, Edip ise aramızda, koltuğundaydı. Nalan gözlerini dehşetle açarak içeriye sendeledi. "Babama... n'aptınız?"

Polis memurları da hızla içeriye girdi. "Karmen Russo, tutuklusunuz."

Kolaylıkla tutuklanabilirdim, çünkü Türkiye yasalarına göre zaten aranıyordum. Nalan bir çığlıkla aramızdan geçip babasının önünde eğilirken, polisler hızla üzerime yürüdü. Ben, yüzüme düşen saç tutamını sakinlikle kulağımın arkasına koyarken, Deren sertçe ileriye çıkıp önüme geçti. "Şartlar değişti, Karmen tutuklanamaz."

Polis memurları, bana davayı açan Deren'e doğru bakıp sonra beni süzdüler. "Baktığımız son sefer de Karmen Russo hâlâ aranıyordu."

"Ne için?" dedi Deren.

Şaka gibisin aşkım...

"Nil Ateş'i kaçırmak suçundan."

"Artık şikâyetimi geri alıyorum. Onu benden başka kimse arayamaz." Deren, ceketinin iç cebine uzandı ve kapaklı nikâh

defterini çıkarıp polis memuruna uzattı. "O benim karım, bu dava düşer."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Aaaaa ne ara? Benim de haberim yoktu...

Bir sonraki bölüm yeni karakterlerle tanışacağız gibi, sizin aklınızda bir şeyler var mı? Umarım bölümü severek okumuşsunuzdur, yorumlarınızı bırakarak beni mutlu edebilirsiniz.

Bölümü de bir emoji ile anlatalım tabi.

Kitapla ilgili gidişatı takip etmek için beni emineasr ınstagram hesabımdan takipleyebilirsiniz canımın içleri.

Ve SİREN için bir kalp alırım. ♥

ÖZEL BÖLÜM.

Merhaba canımın içlerii <33

Size yeni bir özel bölüm getirdim. Umarım ki severek okursunuz.

Burada mısınız?

(Sara, temsili.)

ÖZEL BÖLÜM.

DANTE RUSSO.

Beni, hissetmeye cesaretimin olmadığı bir duygu yokluyordu.

Her eylemin belli bir amacı vardı. Dile getirmesem de benim de vardı. Kendime sesli söylemediğim sebepten ötürü, birazdan aklımdakileri eyleme dökecektim. Sorgulanınca da sadece canımın böylesini istediğini söylemekle yetinecektim.

Malikanenin kapısını, kendi anahtarımla açtım ve önümdeki kadını davet edip arkasından girdim. Daha içeriye attığım ikinci adımda Sara, koridorun köşesinden döndü ve benimle beraber yanımdaki genç kadını görüp duraksadı. Bugün her zamanki gömlek ve kumaş eteğini giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. İnatla sıkı sıkı bağlıyordu, başı hiç mi ağrımıyordu anlamıyordum. Yanımıza doğru yaklaşırken, "Hoş geldiniz Dante Bey," dedi ve önümdeki kadına bakarken sorgulayıcı göründü.

"Sara, Gia ile tanış. Kendisi artık malikanede, bazı işler için sana yardımcı olacak."

Gia, yirmi yaşlarının sonunda, neredeyse benimle yaşıt bir kadındı. Sara ile zıt fiziksel özelliklere sahipti. Kibar ve sessiz olduğu için evde çalışması için makul bulmuştum. Ben, Sara'yı takdim edince ona yaklaşıp selamlaşmak üzere elini uzattı. "Memnun oldum."

Sara hâlâ çattığı kaşlarıyla bana bakıyordu. Açıkçası bozulacağını biliyordum, birkaç kez kendisinin bu eve yettiğini savunmuştu ama yanılıyordu. Çok yoruluyordu. Üstelik... yüzündeki bu kızgınlık için bile bunu yapardım. Onu kızdırmaktan hoşlanıyordum. Gia'nın elini sıkarken, "Memnun oldum," dedi kuru bir sesle. "Sorgulamak tabi

bana düşmez ama evde çalışmak istediğine emin misin Gia. Burası büyük bir yer, oldukça iş var."

"Evet, sorgulamak sana düşmez ve Gia oldukça emin," dedim, kelimeleri en gıcık olacağı şekilde seçip kullanmaya bayılıyordum. Yanlarından geçerken Sara'yı süzdüm, sonra oturma odasındaki koltuğa yerleşip kollarımı arkaya yerleştirdim. Sara sabit tutmaya çalıştığı yüz ifadesiyle beni izlerken, Gia etrafına bakıyordu. "Gia temizlik işleriyle ilgilenecek, sen ise yalnızca mutfakta."

Gia derhal başını sallarken, Sara parmaklarıyla oynamaya başladı. "Odalara o mu girip çıkacak artık?"

"Evet, öyle uygun gördüm," dedim sırıtarak.

Az önce gergince uğraştığı parmakları yumruk halini aldı. "Angel Hanım... odalarına benim çıkmama alışkın, başkasına izin vereceğini sanmam."

"İzin al o zaman," dedim.

Gia araya girip, "Mutfakla da ilgilenebilirim," dedi.

Sara ona yan bir bakış atıp, "Ben de işi bırakıp gideyim istersen," dedi.

Gergince açıp kapattığı dudaklarına bakıp çenesinin hattı boyunca takip ettim. Kulak arkasına koyduğu bir tutam saçı görünce parmaklarım kaşındı. Diğer saç tutamlarını da özgür bırakmayı istedim. Dudaklarımı sertçe ısırırken, Gia biraz şaşkın görünerek bana döndü. "Sara, dediğim gibi," diyerek tekrarladım ciddiyetle. "Evin temizliğiyle Gia ilginecek..." ince parmaklarına doğru baktım, çok fazla deterjandan tahriş olmuşlardı. "... sen ise mutfakla."

Ağzını bir kez açıp konuşmadan kapattı, başını salladı. Gia'ya dönüp, evi tanıtmaktan bahsettiğinde, "Bu arada," dedim, dikkatlerini çekerek. "Benim odama sen girmeye devam edeceksin. Yatağımın, banyomun, kıyafetlerimin sorumluluğu sana ait."

Bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı, hiç itirazsızca başını salladı. Dudaklarındaki kıvrıma baktım ve kafamı arkaya koyup gözlerimi kaparken, "Şimdi Gia'ya evi göster," dedim. "İlgileneceği yerleri ve uzak duracağı odaları. Nereye ne zaman vakit ayıracağını, kimlerle nasıl konuşacağını... Sonra'da hazırlanıp aşağıya in, bir yere gideceğiz."

Cevap vermekte biraz gecikti. "Nereye efendim?"

"Efendin nereye isterse," dedim ve sırf ne kadar sinir olduğunu görmek için gözlerimi açtım. Tahmin ettiğim gibi bir kızgınlıkla kısmıştı gözlerini ama çok da merak etmişti. "Rahat bir şeyler giyin."

Herhalde bana itiraz edecek değildi, aslında etmesini isterdim, cesur görmek hoşuma gidiyordu. Fakat sinirle başını salladı ve Gia ile beraber uzaklaştı. Belini saran gömleğine, poposunu saran eteğine bakıp belinde salınan at kuyruğunu izledim. O saçlarından tutup kendime çekmek istiyordum, çok güzel ve uzunlardı.

Gia, bir süredir araştırdığım bir yardımcıydı. Her bir şeyini biliyordum, güvenilmez olan kimseye evi alacak değildim. Abilerime de danışmıştım, onaylamışlardı. Sara'ya bu kadar yük bindirmek saçmalıktı, eve hapsolması sinirlerimi bozuyordu.

Vakit, ben Enrica ile konuşurken geçti. Denizden götürdüğümüz yeni bir geminin gidişatı hakkında bana rapor verirken birkaç puro yaktım. Noah odasındaydı, abim Angel'ı alışverişe götürmüştü ama kız kardeşim, yeğenim ile piçin evindeydi. Bugün gidip Karmen ile Karina'yı görmeyi isterdim ama Karina'nın bizden ürkebileceğini, sabretmemizi söylemişti kardeşim.

"Efendim, adamlar yakut mücevherlerin konuştuğumuz sayıdan az olduğunu söyledi, toplamda yedi tane olması gerekiyormuş."

"Biliyorum Enrica ama son dakika birisi burada kalmaya karar verdi, kaybolmuş falan değil. Ben Georgi'ye açıklarım, sen bir şey deme."

Enrica, "Nasıl isterseniz efendim," dedi. Bu adam, ne zaman susup ne zaman konuşması gerektiğini bildiği için favori adamımdı.

"Ben hazırım."

Sara'nın sesini duyunca, Enrica benden de önce ona döndü. Bunun üzerine korumama gitmesini söyledim ve o evden ayrılırken Sara'ya döndüm. Nadiren onu kendi kıyafetleriyle görürdüm. Bu kez de açık mavi renginde, basit kumaştan, vücudunu saran bir pamuklu elbise giyinmişti. Üzerinde küçücük çiçekleri vardı, yakası açık, kolları boldu. Bacaklarının yarısı çıplaktı, omzundan aşağıya sarkan bir beyaz çanta takmıştı. Gördüklerimi takdir ederek koltuğumdan kalktım, ağır ağır üstüne yürüdüm. Karşısında durunca sürdüğü ruju fark ettim, dudakları eve geldiğim ilk andan daha pembe ve ıslaktı. "Neden, daha az kendi kıyafetlerini giydiğini şimdi anlıyorum," dedim.

Onu sinir edeceğim bir şey söyleyeceğimi sanarak, "Ne demek istediniz?" diye sordu.

Güneş gözlüğümü ceketimin cebinden çıkardım. "Böyleyken güzel görünüyorsun."

Onun ısınan yanaklarına doğru bakıp gözlüğümle bir adım daha yaklaştım. Gözlüğü yüzüne takarken biraz geriye kaçtı ama yüzüne alçalmış şekilde, "Hava güneşli," diye açıkladım. "Güneşe alerjin yok mu senin?"

Gözlüğü yüzüne bırakıp çekildim ve küçücük, güzel yüzündeki duruşuna sırıtıp arkamı döndüm. Enrica'nın açık bıraktığı kapıdan çıkarken beyaz, spor ayakkabılarıyla arkamdan koştu. "Var sayılmaz efendim."

"Artık var."

Seri adımlarla yürüdüm ve evin arkasına geçip hazırlanan helikoptere baktım. Korumaların üçü de binmişti, isteğim üzerine. Sara şaşkın şekilde bana yetişip, ben basamakları çıkarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Helikopterin içine binip ona döndüm. Hâlâ ilk basamakta duruyordu. Elimi uzattım ve parmaklarından, sertçe kavrayıp onu yukarıya çıkmaya zorladım. "Seni birkaç günlüğüne özel yardımcım yapacağım."

"Efendim..." merdivenleri çıktı ve ilk kez bindiği özel uçağa bakarken ağzı açık kaldı. Çok lüks, geniş, donanımlı bir uçaktı. Varlığımıza alışkındı ama böylesine bir deneyimi ilk kez olacaktı. Onu, kendi oturacağım koltuğun cam kenarına götürdüm ve o koltuğa yerleştiğinde, kemerini takmak için eğildim. "Daha önce hiç uçağa binmiş miydin?"

"Siz... beni getirirken, kurtarıp aldığınızda..."

Neyden bahsettiğini anladım ve başımı kaldırıp bakınca yüzlerimiz arasındaki yakınlığı fark ettim. Bir elimi, koltuğunun arkasına koyarak gergin görünen yüzüne bakarken, "O günün üzerinden seneler geçti," dedim. "En son kaç yaşına girdin Sara?"

Nefesini tutmuştu, gözleri gözlerimde olmaya çalışsa da bakışları anlık olarak dudaklarıma kaydı ve ben bunu hemen fark ettim. "Yirmi beş."

Biliyordum.

Biraz daha eğilip yüzünün sol tarafına düşmüş saç tutamına üfledim, onu diğerlerinin arasına katıp uzaklaştım. Yutkunurken omuzları, boynundaki damarlar aceleyle hareket ediyordu. Sırıttım ve yanına oturup koltuğa iyice yerleştim, bacağımı hafifçe açıp onun çıplak bacağına değdirdim ve hostes bize içecek ikram ettiğinde, Sara'ya da alması gerektiğini söyledim. Ben söylemesem hiçbir şey içmeyecekti.

"Efendim... İş için bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Evet," diyerek kafamı arkaya koydum, tavana doğru baktım. "Evde yardıma ihtiyacım olacak, senin de olmaz lazım."

"Keşke baştan söyleseydiniz, bu kıyafetlerle mi size yardımcılık yapacağım." Ellerinin hareketini gördüm, üzerindeki kıyafetleri işaret ediyordu.

"Çıkarırız," dedim.

Kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı, yanaklarına sıcaklık oturdu. Bu kadında başka duygular uyandırmaya bayılıyordum, evdeki herkese aynı ölçüde, aynı kibarlıkta davranıyordu ama... bana bakışı bile farklıydı.

Bu cevabım üzerine bir şey demeden önüne dönünce profiline bakarak sırıttım. Uçak kalkmaya başladığında da izledim onu. Dışarıya doğru bakıp sakince elindeki kadehi tuttu, gökyüzüne ulaştığımızda da gülümsemeye başladı. Duygularını gizli yaşayan birisi olduğu için onu gülümsettiğimi gördüğümde bir kral gibi hissettim.

Kendi kemerimi çözüp dirseğimi koltuğun kenarına koydum, çenemi elimin içine yaslayarak onu izledim. Kendini eğlendirecek hiçbir şey yapmıyordu, bense eğlenmeye bayılırdım. Bulutları merakla izlediğini gördüm ve kenara koyduğu gözlüğümü uzanıp alırken parmağımı kazayla dirseğine çarptım. Hissederek bana döndü. "Nereye gidiyoruz efendim?"

"Yunanistan'a."

Gözlerini kaçırıp birkaç saniye sonra tekrar baktı. "Orası güzel bir yer mi?"

Çenemi kaşıdım. "Sen gidince güzel olacak."

Ona ilk kez açık açık iltifat ettiğim için çok şaşırdı, gözlerimin içine saniyelerce bakıp sonra da önüne eğildi. Elindeki kadehten birkaç yudum şampanya içti. "Beni kız arkadaşlarınızdan birisiyle karıştırdınız sanırım."

Onu sinir etmekten delici zevk aldığım için, "Sanırım," dedim.

Kadehi dudaklarından indirirken gözleri donup kaldı, birazdan da bakışlarını ateş sardı. Onu kızdırmakla beraber kırdığımı da anlayınca o kadar da zevk almamaya başladım, benim de tadım kaçtı. Çenesini dikerek cama döndüğünde sessizce küfrettim ve Sara bir anda dönüp elindeki kadehi suratıma doğru fırlattığında, neye uğradığımı şaşırarak ellerimi kaldırdım. "Madem öyle... oraya kız arkadaşlarınızı götürseydiniz!"

Kulağım zonklamaya başladı ve suratımı bir ateş sardı. Şampanyanın serinliği ve damlaları yüzümden aşağıya akarken, gömleğimin de üzerime yapıştığını gördüm. Pantolon ağıma kadar sıçramıştı. Hızlı hızlı nefesler alıp başımı ona kaldırdım ve gözlerini kırpıştırdığını, dudaklarının panikle aralandığını gördüm. Elindeki boş kadehe ve sonra tekrar ıslattığı üstüme bakıp dehşetle nefes aldı. "Ben... ben çok özür dilerim, ne yaptığımın farkında olamadım!"

Gözlerinde, sanki ona bir şey yapacakmışım gibi bir korku belirdiğinde sertçe yutkundum. "Gömleğimi çıkar."

Korkmaya devam etti. "Neden?"

"Islattın çünkü. Düğmeleri çöz."

Birkaç saniye bakıp ardından titreyen parmaklarıyla gömleğime uzandı. Düğmeleri çözerken bakışları düğmeleri takip ediyor, nabzı hızlanıyordu. Paniklemiş ve heyecanlanmıştı. Alt düğmelere geçerken tekrardan özürler fısıldadı, her birinde sesi küçüldü. Öfkem yatıştı ve öne doğru eğilip, onunla birlikte gömleğimi üzerimden çıkarırken, bakışlarını önüne eğdi. Gömleği dizime bırakıp onun elbisesinin uçlarına uzandım, eğilip yüzümdeki şampanya damlalarını silerken nefesini tutarak izledi beni. "Neden bu kadar sinirlendin Sara?"

Eteğini, dizlerine doğru bırakırken, elbisesinin sıcaklığını yüzümde hissederek doğruldum. Hafifçe yan dönüp ona baktığımda, "Sadece ukalalığınıza kızdım," dedi, hâlâ korkuyordu. Çünkü en nihayetinde çalışanlarımın bu saygısızlığını cezalandıracağımı biliyordu.

"Bana kızmaya hakkın var mı senin?"

Uzanıp, tedirgin şekilde dizimdeki ıslaklığa dokundu, hemen de elini geri çekti. "Yok tabi. Üzgünüm. Bir daha tekrarlamayacağım."

Boynundaki belirgin damarlara, yutkunurken hareket eden omuzlarına bakıp yüzüne uzandım. Parmaklarımı yanağının üstüne koyup yukarıya doğru okşarken, "Benim sana kızmaya hakkım var

ama kızamıyorum," dedim. Teninde hiç pudra yoktu, canlılığını hissediyordum. "Korumalarımdan birisi yapmış olsaydı öldürürdüm."

"Biliyorum," dedi tek nefeste.

"Sana neden bir şey yapmıyorum peki?"

Bu kez, "Bilmiyorum," dedi.

"Çünkü sen de bana, kimseye davranmadığın gibi davranıyorsun."

Bu cümleyi beklemediği açıktı. Belki de şaşkınlığı bunun fark edilmesineydi. Bakışlarını benden kaçırıp ellerinde tuttuğu şampanya kadehini dudaklarına götürdü ve sonra, hepsini üstüme döktüğünü hatırlayıp aşağıya indirirken bana utanmış bir bakış attı. Bu yaptığına neredeyse gülecektim.

Uçak yere inene kadar bir daha konuşmadı. Yunanistan'a geldiğimizde de. Uçağın denizin ortasındaki bir adaya indiğini fark ederken çok şaşkın göründü. Evet, şehirden uzak, denizin ortasında, küçük bir adaydı. Uçaktan inip adadaki eve yürürken etrafını inceliyordu. Bu adayı geçtiğimiz yıl satın almış, birkaç kez de gelmiştim. Sara'yı ilk kez getiriyordum. Etrafı deniz ve yeşilliklerle kaplı olan eve girerken korumalar da peşimizden geliyordu. Sara, beyaz badanalı, kocaman eve girip etrafını izledi, sonra koşarak üst katlara çıktı. Korumaları dışarıda bıraktım, onun arkasından ağır ağır çıktım. En üst kattaki terasa gittiğini görünce de hiç şaşırmadım, buradan tüm ada ve deniz ayaklarının altında görünüyordu.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Gözlerini dışarıdan alamadan, "Bizden başka kimse yok," dedi. "Burada kimle iş yapacaksınız ki?"

Kimseyle.

Bir yorumda bulunmadım. Kollarımı göğsümde kavuşturup terasın önünde durdum. Teras bayağı büyüktü, cam korkulukları vardı, çok yaslanmasa iyi olurdu. "Yoksa bu ada sizin mi?"

"Evet."

"Benim arabam bile yok." Serbestçe güldü ve sanırım benim orada olduğumu hatırlayınca sustu, geri çekilip bana döndü. Saçları rüzgârda uçuştu. "Elmasın var," dedim onu izleyerek. "O sana bir araba alabilir."

"Hayır, onu satmam. Saklayacağım."

Elması ben vermiştim, maliyeti fazlaydı ama hâlâ paraya çevirmemişti. Ben verdiğim için sadece saklamak istiyordu.

"Gel, sana odanı göstereyim," dedim.

Arkamı dönerken derhal peşime düştü. Sırıttım ve elimi çıplak gövdemde gezdirerek koridorun sol tarafında yürüdüm. Bu evdeki en beğendiğim odanın kapısını onun için açtım. Geriye çekilip görmesi için uzaklaştığımda, içeriye girip etrafını süzdü. Ada ayaklarının ucundaydı, balkonundan tüm manzara görünüyordu. "Bu oda... epey büyükmüş."

Gözlerimi üzerinde dolaştırıp sert bir nefes aldım. "Biraz dinlen."

Heyecanlı gözlerini hemen bana çevirdi. "Yorgun değil misiniz? Duşunuzu hazırlayayım mı? Ya da yemek..."

"Hayır," dedim kesince. "Odanda kal, dinlen. Ya da evin etrafını dolaş, gez. Ama çok uzaklaşma, bağırdığımda sesimi duyacağın mesafede ol."

Tüm bu yaptıklarımın nedenini anlamak istercesine gözlerime bakıp sonra itaatkar şekilde kafasını salladı. Boğazımda bir yumruyla arkamı döndüm, koridor boyunca ilerleyip kendi odama geçtim. Kapıyı çarpıp ebeveyn banyosuna girdim, pantolonumu ve çamaşırımı da çıkarıp duşa girdim. Buz gibi suyun altında oyalanıp ellerimi birkaç kez yüzümde dolaştırdım.

Duşta, odada, yatakta, iş yerinde, mutfakta, masada... herhangi bir yerde Sara'yı düşünmeyi kesmem lazımdı.

Duştan çıkıp üzerime alışkını olduğum kıyafetlerimi giyindim. Gömleğimi kumaş pantolonumun içine sokarak düğmelerini takarken, bir yandan da aynadan kendime bakıyordum. Telefonum, duşa girdiğimden beri çalıyordu ama bir kere bakıp, konuşmak istemediğim birisi olduğunu görünce açmamaya karar vermiştim.

Odamdan çıkarken gün batıyordu, ev de kararmıştı. Yavaşça Sara'nın odasına yaklaştım, kapısı aralıktı. İttirip baktım ama onu odada göremedim. Bunun üzerine koridora dönüp terasa çıktım, olduğum yerden aşağıya bakmaya başladım. Onu, denizin kenarında, ayaklarını suya sokarken görünce de sırıttım.

Onun gibi kadınlar bu yumuşaklıkta şeylerden hoşlanıyordu.

Denizden, güneşten, yağmurdan, romantik her bir halttan işte.

Peki ben ne halt ediyordum Tanrı aşkına? Salvador beni öldürmek için evde bekliyordu, Sara'yla eğlenemeyeceğimi netçe belirtmişti. Bakıldığında eğlenmeyi gerçekten severdim ama Sara'yla niyetim

tamamen bu değildi. Ne yaptığımı ben de bilmiyordum. Ne oluyorsa... bana olan bakışları yüzünden oluyordu.

Elimi korkuluğa vurup önüme eğildim. Ona bulaşmasam iyi olurdu, biraz yalnızlığın ve istediğini yapabilmenin keyfini çıkarırdı. Mutfağa indim, istediğim gibi dolapta birçok hazır yemek vardı. Kendime bir sandviç yapıp tezgâhta yedim, salona geçerken de bir konyağın kapağını açtım. Kanepeye oturup camdan dışarıya baktım, Sara'yı izledim. Yanına yaklaşan korumayı görünce dikkat kesildim. Her ne konuştularsa Sara'yı gülümsetti, sahil boyu beraber yürüdüler. Geri dönerken denizin kenarındaki kaptan da o onları gördü, birkaç şey sordu.

"Orospu çocukları," dedim dişlerim arasından.

Birazdan eve tekrar yaklaştılar, Sara telefonunu çıkarıp etrafın birkaç fotoğrafını çekerken yanındaki koruma beni fark etti. Bakışlarımda gördüğü şey, onun yüzünü sararttı ve Sara'nın yanından yok oldu. Gözlerimi devirip kalan konyağımı içtim, başımı arkaya kapatıp gözlerimi dinlendirdim. Uyanık kalırsam Sara'yla uğraşmayı isterdim, uyursam biraz kendi keyfine bakabilirdi.

Gözlerimi yeniden açtığımda tamamen karanlıktaydım. Yerimi ve ne yaptığımı hatırlamam sadece üç saniyemi aldı. Hızlıca koltuktan doğrulurken çaprazımdaki gölgeyi fark ettim ve kafamı çevirdiğimde Sara'yı gördüm. Başını koltuğun kenarına koymuş, yan şekilde oturuyordu. Gözleri kapalıydı, uyuyakalmış gibiydi. Elleri, ikimizin arasında duruyordu. Burada uyuyakalması için uzun süre karşımda, bu şekilde oturmuş olması gerekirdi.

Dişlerim arasından soluyup bahçeye bakındım. Korumalar yerlerindeydi. Tekrar Sara'ya dönüp yaklaştım, yüzünü uzun uzun izledim. "Sara, uyan, odana çık."

Sesimi duyunca uykusunda rahatsız olmuş gibi kaş çattı. "Hayır, git..."

Gözlerimi kıstım. Kiminle konuştuğunu sanıyordu acaba? Uykuya devam etmesi için sustum ve tekrar daldığında yerimden kalktım. Belinden ve kafasının arkasından tutarak onu kucakladım, vücudu gövdeme yaslanırken salondan uzaklaştım. İki katı ağır ağır, onu sarsmadan çıktım. Üşümüş gibi yanağını omzuma sürttüğünde, temasın etkisini hemen bacaklarım arasında hissedip kendime küfrettim.

Kalacağı odaya girdiğimizde yatağa bırakıp doğruldum, üstüne örtüsünü kapattım. Bir elim yastığın kenarında dururken karanlık bakışlarla onu izledim. Sonra elim cebimden, bir yakut kolye ile beraber çıktı. Mavi yakut mücevheri yastığının kenarına bırakıp doğruldum, arkamı dönüp odadan yavaşça çıktım.

Telefonum çaldı.

Sikimin çetelesini tutmayı bırak Salvador.

Ekrana sinirle bakıp açmadan cebime geri koydum, basamakları yavaşça indim. Oflayarak son basamağı da inecektim ki, önce adımının sesini duydum ve sonra Sara'nın elimi tuttuğunu. Bir anda elimden kavrayıp beni kendisine çevirdiğinde, kaşlarım çatıktı ve ne ara uyandığını bilmediğim için şaşkındım. Nefesini tutmuş, yüzüme bakarken, kalbinin sesini duyuyordum.

Gözlerimi kıstım. "Uyumuyor muydun? Beni mi kandırdın sen?"

Elimi sertçe sıkıp ağır ağır yutkunduktan sonra diğer elini açtı, avucundaki yakut mücevheri bana gösterirken, "Neden?" diye sordu. "Bana neden elmas veriyorsunuz? Mücevher bırakıyorsunuz?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerinin içini izledim. "Ben eli açık bir patronum Sara."

"Değilsiniz," dedi, bir adım daha aşağıya inerek. Benden yukarıda olmasına rağmen benden kısa görünüyordu. "Parayı seviyorsunuz, paylaşmaktan da hoşlanmazsınız. Bana neden bunları veriyorsunuz?"

Beni sorgulamasına kaş çattım.

"Beni neden buraya getirdiniz?" diye sordu bu kez de, kalbi göğsüyle beraber yükselirken. "Yardım için dediniz ama duşunuzu kendiniz alıyorsunuz, yemeğinizi kendiniz hazırlıyorsunuz. Ben buraya ne için geldim?"

Onu itmek veya çekmek için kolundan tuttum. "Beni sorgulamak için olmadığı kesin!"

"Siz bana burada çalışanınızım gibi davranmıyorsunuz, ben de size efendim gibi davranmıyorum o halde! Ve sorguluyorum!"

Gözlerinde ateşi görünce kanım tutuştu, başkaldırısı üzerine bileklerinden tutup onu işgal etmeyi istedim. Bana yaklaştığından beri ısınan tenim bu kez yanıyordu. Sertçe olduğu basamağa çıktığımda, arkaya doğru düşer gibi olup gömleğimden tuttu. "Bana nasıl davranacaksın peki Sara? Bana nasıl davranmak istiyorsun?"

Kolye, beni tuttuğu eliyle birlikte göğsüme değerken, her an üstüme düşecekmiş gibi titredi. "Siz... Siz bana nasıl davranmak istiyorsunuz?"

Onu boğazından kavrayıp sertçe merdivenin korkuluğuna yasladım ve sonra yapacağım şeyin sabırsızlığını gözlerinde okudum. Dudaklarımı, dudaklarına sertçe bastırıp, "Böyle," diye cevap verdim ve onu yiyip bitirerek öpmeye başlarken, kalbim bir taş kadar ağırlaştı. Ona elmasları, yakutları baştan çıkartmak için vermemiştim ama bu öpücük beni baştan çıkartmıştı. Ona verebileceğim hiçbir başka elmas, altın, mücevher... bu öpücük değerinde olamazdı.

🖤

Beğendiniz mi?

CUMA akşamı, her zamanki saatimizde görüşene kadar hoşça kalın canımın içleri.

Özel bölüm olsa da yine de oylarsanız sevinirim<33

Öpüyorum. ♥

49. “İnfaz.”

Merhaba canımın içleri<33

Kadınlar günümüz güzel kutlu olsun. 🌷

Buradaysak sayalım. 1.

Rica ediyorum bir sürü yorumunuzu bırakıp oylarınızı verin! Çok mutlu olurum! Çünkü emeklerinin karşılığını almak çok iyi hissettiriyor, almamak da kötü.

KARMEN RUSSO.

😚

49. “İNFAZ.”

"Kelepçeyi karımın bileğinden çıkarın, derhal!"

Deren'in sesi gürdü, kalp atışlarımdan sonra duyduğum yalnız bu bağrıştı. Kalbimden kilometrelerce uzakta olup onu bu kadar derinden duymam mı garip yoksa bileğimde bir kelepçeyle, emniyet müdürünün odasında oturmam mı? Asıl yaşadığım trajediden sonra özgürlüğümün elimden alınması bile hiçbir şeydi, o saniye korktuğum tek şey kızımın yanına geç dönecek olmamdı.

Ortaya koyduğumuz evlilik gerçeğinden sonra bile polis memurları beni, defalarca geldiğim bu İl emniyetine getirmişti. Müdürün odasına gireli iki dakika kadar oluyordu, müdür dahil kimse Deren'in söylediklerini mantığına oturtamadığı için bir karmaşa vardı. Nalan, Edip ile beraber hastaneye gitmişti, Edip henüz ifade verecek durumda olmadığı ve ben zaten arandığım için son birkaç dakikadır buradaydım. İçeriye girdiğimizde Deren'in müdüre söylediği ilk şey bu olmuştu.

"Karın?" diyerek Deren'e baktı müdür, bunun üstüne. "Anlayamıyorum, neler oluyor? Bu kadın kızını kaçırmaktan bir süredir aranıyor, farkında mısın Deren?" Müdür gerçekten şaşkın görüyordu, içerideki memur da. "Üstelik şikayetini geri çektiğini söylüyorsun?"

Dünyaya karşı evet, biz anormaliz, diye bağırmayı istiyordum.

Deren ayaktaydı, ben ise oturuyordum. Emniyet binasının dışında, olayların aktarıldığı birkaç muhabir vardı, girerken görülmüştüm. Birkaç ay önce ülkeyi bir çocuk kaçırma suçundan sallamıştım, bu yüzden hâlâ merak unsuruydum. Fakat... yarın benden daha çok konuşulacak şey Deren ve bana duyduğu aşk olacaktı, orası kesindi.

"Karım," diye yineledi Deren, bu cümleden sonra ona söylenen her şeyi göğüslemiş gibiydi. "Artık şikâyetçi değilim, biz evliyiz. Nalan'da şikâyetçi olmayacağına göre bu dava düşer."

Müdür yaşadığı şaşkınlıktan sonra koltuğa yığılıp kalmıştı, içeriye ilk girdiğinde Derenle selamlaşmak üzereydi ama onun söylediklerinden sonra şok içindeydi. Deren'in elinde sıkıca tuttuğu nikâh defterine anlamsızca bakıp ardından bana döndü, benim aklımdan geçen Karina'm için buradan çıkıp gitmem gerektiğiydi.

"Aklım almıyor ama sanırım... sen Karmenle ilgili sorunlarını çözdün," dedi müdür, biraz sonra. "Fakat Nalan hâlâ şikâyetçi, o yüzden Karmen'i bırakamam..."

Eh, yeter ama!

Bir öfke ile koltuktan kalkıp müdür masasına yaklaştım. "Burada asla kalmam! Eve dönmem lazım, benim bakıma ihtiyacı olan bir kızım var! Bir saati bile bensiz geçiremez!"

"Kızın mı? Allah aşkına, neler oluyor?" dedi müdür, kafası tamamen karışmış şekilde.

Deren bezgince oflayıp başını arkasına çevirdi, polis memuruna, "Karımın bileğinden kelepçeyi çıkar!" dedi.

Müdür, "Polisime bağırma, işini yapıyor," dedi kızarak.

"Bağırmamıştım!" dedi Deren, bu kez bağırarak.

"Buradan gideceğim," diyerek arkamı döndüm, gözüm hiçbir şeyi görmeden sertçe kapıya ilerledim. Polis müdahale etmek için yaklaştığında Deren'de araya girdi ve bir daha, "Kelepçeyi çıkar," dedi.

Memur, onay almak için müdüre baktıktan sonra cebinden bir anahtar çıkarıp kelepçeyi çözdü. Deren derhal özgür kalan bileklerimden tuttu, beni kendisine çekip baş parmağını bileğimde ve bileğimin üstünde duran kesik izlerinde yavaşça dolaştırıp gözlerime baktı. "Acıyor mu?"

Kelepçenin çıkması yönündeki ısrarı bu yüzdendi demek... kelepçenin altında kalan kesikler yüzünden...

Bana duyduğu hassasiyet içimdeki çalkantılı duyguları sarsttı. "Buradan gitmeliyim," dedim ona. "Evli olmanın işleri kolaylaştıracağını, polise yakalanırsak kurtulabileceğimizi söylemiştin?"

"Sözümde duracağım," diyerek kaldırıp bileklerimi öptü.

Bu adamla bir ara çok özel ilgilenmeliydim. Kesinlikle hak ediyordu.

İzlenildiğimizi fark edince memur ile müdüre baktım. Muhtemelen bizi son gördüklerinde ben burada ifade veriyordum, Deren acımasızca bana bakıyordu. Bu kez ise beni öpüyordu. Anlaşılabilir şaşkınlıkları neredeyse beni güldürecekti ama Karina'yı düşününce... mideme ağrı saplandı. "Nalan'da şikayetini geri alırsa dava kapanacak mı?"

"Evet ama bu gece Edip Akşın'ın evine baskın yapmışsınız..."

"İftira," dedi Deren.

İkimiz de karşılıklı durmuş, müdüre bakıyorduk. Fakat adam artık bize olan ciddiyetini kaybetmişti, sinirleri bozulmuş halde gülmeye başlamıştı. "Edip hastanede, eli yaralanmış," dedi.

"Kendisi vurdu," dedi Deren, yalan olduğu odadaki herkes tarafından anlaşılıyordu.

"Engel olmaya çalıştık," dedim.

"Bahçede bulunan silah Edip'e ait değil, balistiğe gönderdik, parmak izine bakılıyor," dedi memur.

Ellerimi kendime sardım ve odanın içinde birkaç gergin adım atıp Deren'e döndüm. Müdüre sertçe bakıyordu, kendi şikâyetinin geri alınmasının yeteceğini sanıyordu ama henüz yetmiş değildi. Huzursuzca boynundaki kravatı çekiştirip, "Edip Karmen'i öldürmesi için suikastçı tuttu," dedi, bağırarak. "Karmen içeride kalırsa ben de Edip'in pisliklerini ortaya dönerim, ahbabının kelepçelerle birlikte hapishaneye tıkmak zorunda kalırsın."

Müdür, arkasının yaptıklarını duyunca paniklemiş göründü ama hiç şaşırmadı, sonuçta Edip'i tanıyordu. Polis memuruna dışarı çıkmasını söyleyip ayağa kalktı, bize yaklaşıp karşımızda durdu. "Nalan davayı geri çekmeden Karmen'i bırakamam! Bu kadar vatandaşa, gazeteciye ne diyeceğim! Bu olay günlerce medyanın önünde yaşandı, herkes bu kadından nefret etti! Çok istiyorsan gidip karın olduğunu söyle, benim yerime sen yuhalan!"

Müdür bunu söyleyip yanımızdan sertçe geçti, kapıyı açık bırakıp çıktı. "Karmen Russo'yu nezarethanede ağırlayın," diyerek seslendi

koridora doğru.

Bunu duyduğumda gözlerimin önünde Karina'mın güvensiz, herkesten korkup beni arayan gözleri belirdi. Birkaç damlanın o gözlerden düştüğünü resmettim zihnimde ve sonra her şey siyaha boyandı. Kendimi bir öfkeyle kapıdan dışarıya atıp, "Buradan gideceğim!" diye bağırdım ve Deren hızla arkamdan gelirken, etrafımızı polis memurları kapladı. "Beni bırakmazsanız emniyeti patlatırım!"

Aklımı kaybetmiştim, neyden bahsediyordum? Bunu ancak abilerim yapardı, onların da burada olduğumdan bile haberi yoktu. Deren, bir kez daha polislerle arama girip elini kaldırdı. "Karım diyorum! Şikâyetçi değilim diyorum! Kimseyi kaçırdığı yok, kızım kendi rızamla onun yanında! Nezarethanede falan kalmayacak!"

Deren'i ve memurları birkaç adım ileriden izleyen müdür, "Bu tek taraflı bir dava değil!" diye bağırdı. "Nalan sana bile dava açabilir kızını kaçıran kadınla evlendiğin için!"

"Karmen'in kızımı kaçırdığına dair bir kanıt var mı?"

"Senin ifaden var ya be adam!" dedi müdür.

Deren bir şey diyecekken duraksadı, aralıklı dudaklarını birbirine bastırırken koridoraki polisler ona baktı. Nil'i alıkoyduğumla ilgili tek kanıt her zaman için Deren'in ifadesi olmuştu, çünkü zaten onu kaçırmamıştım ve Gece ile Yaman çoktan kamera görüntülerini ortadan kaldırmışlardı. "Yalan ifade verdim," dedi Deren, bu kez. "İfademi geri çekiyorum!"

Müdür ve çalışanlar olan bitene inanamayarak birkaç saniye Deren'e baktılar. Bu sessizlikte hareket edip bir adım attım ve bana en yakında duran polis memuru sertçe üzerime geldi. Deren, hamleyi fark edip hızla bana döndü ve koruma iç güdüsüyle önüme geçti, kalan polisler de ona doğru ilerleyip uzaklaştırmaya çalıştı. "Karmen Hanım'ı bırakamayız, mümkün değil!"

"Bırakacaksınız!" diye bağırdım polise.

"O zaman odada beklesin. Soğuk bir köşede, karanlıkta durmayacak!"

"Sanki odada durur," dedi müdür, bana bakarak. "Kaçmayı istediğini buradan bile görebiliyorum!"

"Evet," diye haykırarak karşımdaki polisi itmek için hamle yaptım ve aynı anda bileklerim sertçe kavrandı, iki polis aynı anda bana

hücum etti. Deren'in dehşetle savrulan, polislere uzanan kollarını karmaşa içinde gördüm ve kalan beş diğer polis memuru onu tutup geri çekmeye çalıştı. Vücudum ve ayaklarımla hareket edip gerilemeye çalıştım ama kelepçe bir kez daha bileklerime geçince bağırmaya devam ettim. "Burada duramam! Kızımın bana ihtiyacı var! Kocam ifadesini geri çekiyor, duymuyor musunuz?"

Deren'in beş polisle mücadele etmeye çalıştığını gözlerimin ucuyla görüyordum, fakat onlara vurmuyordu, çünkü işini yapan insanlar olduğu için saygı duyuyordu. Bu yüzden mücadele ederken zorlandı ve iki polis memuru beni koridorun sonuna götürürken müdüre doğru bağırdı. "Beni kalayım, Karmen gitsin! Bir kızı var, onun yanına dönmek istiyor, ayrı kalamaz!"

"Sana bunun hesabını soracağım!" diye çığlık attım müdüre doğru ve polisler beni asansöre bindirirken, Deren'in beyazlayan bir yüzle bana döndüğünü gördüm. Bakışlarında benim için endişe vardı, benim gözlerimde ise korku. Asansör kapıları kapanırken ağzımdan çığlıkla karışık hıçkırık kaçtı ve Karina'nın ismi dudaklarımdan döküldü.

Uyanıp beni görmediğinde etrafındaki herkesten korkacaktı.

Acele bir plan mı yapmıştık? Burada olmadığımıza göre kusursuz bir plan değildi. Fakat Edip'in saldırısından sonra kızımı tehlikede hissetmiştim, bir an önce de ölmesini istemiştim. Belki de hızlı davranmalıydık ama Nalan'ın polislerle geleceğini düşünmemiştim. Polis riskini göze almıştık ama suç üstü yakalanmamıza çok olanak vermemiştim.

Memurlar beni, nezarethaneye bırakıp kapıları üstüme kapattığında ayaklarımı parmaklıklara öfkeyle geçirip sonra acı bir çığlıkla içerideki alçak banka oturdum. Nefes nefese arkadaki duvara yaslanırken etraftaki nezarethanedeki insanların bana baktığını hissettim. Başım dönüyordu, gözlerimi bir noktaya odaklayamıyordum. Ellerimin panikle üstümdeki bluzun önünü açmaya çalıştığını, tırnaklarım tenimi çizdiğinde fark ettim.

Evlenirsek kolaylaşır demişti.

Nalan'ın bir an önce burada olması gerekiyordu ama... bu gece babasını öldürmeye geldiğimi bilerek davacı olmaktan vazgeçer miydi? Kahretsin, tabii ki yapmazdı. Fakat burada kalamazdım, bu ilk kez hapsolduğumdan bile daha zordu. Kızım beni bekliyordu, onu sevmediğimi sansa bile... tanıdığı ve güvendiği tek kişi bendim.

Tanrı'm... Adalet bu mu?

Ben elimdeyken Nalan'ın Nil ile görüşmesine engel olmuştum.

Şimdi o da Karina ile görüşmeme engel olabilir miydi?

"Olmaz, olamaz... Karina hasta, bensiz yapamaz."

Edip, kızımdan bahsettiğimde hiç şaşırmamıştı, kendisi de söylemişti hatta. Biliyordu, Nalan mı bahsetmişti? Neden ki! Babası kızımın mezarına kurşun sıkmıştı, bunu neden söylüyordu? Adam, Karina'mı annesiz bırakmak için beni öldürmeye çalışmıştı. Nalan yüzündendi, bunun karşılığında beni buradan çıkarmak zorundaydı.

Deren... Beni elbet burada bırakmazdı.

Bir zamanlar hapse girmem için ne kadar savaş verdiyse şimdi çıkmam için verirdi.

Dakikalar geçerken paniğim sabit bir hızda arttı. Babası onunlaydı ama Karinam gözlerini açar açmaz etrafında beni arayacaktı. Bir daha onun güvensizliği olamazdım, üstelik beni, onu bırakmakla suçlamışken, kendimi ona kanıtlamam gerekirken...

"Tanrı'm lütfen kızıma aynı korkuyu yaşatmış olmayayım. Başka zaman ceza bulsun yaptığım her kötü şey... şimdi olmaz..."

Bir şey beni itmiş gibi kalktım alçaktaki o banktan, nezaretin içinde komut almışçasına yürüdüm. İstanbul'dan ayrılırken hapiste değil, hastanedeydim, o yüzden aslında burada tutulamazdım ama kaçtığım için apar topar olmuştu her şey. Nalan o kahrolası babasının yanından bir an önce dönmeliydi.

Kızımın yalnızlığını düşündükçe öfkem pekişti. "Tanrı'nın cezası piç!" diye haykırdım banka tekmemi savurarak. "Geber orospu çocuğu! Keşke erken davransaydım, öldürseydim seni!"

Deren akıllılık edip Nalan'ı aramıştır, birazdan geldiğinde onu ikna ederdim. Abilerime de haber vermiş olabilirdi, beni gelip almak için can atarlardı. Kendim, özgürlüğüm umurumda değildi. Düşünebildiğim, kalbimden ne kadar uzakta olduğum ve yuvaya dönene kadar, kalbimin ne kadar yalnız kalacağıydı.

Bir süre sonra yere sertçe basan adımları duyunca başımı kaldırdım. Yere çöküp oturduğumu da o an fark ettim. Merdivenin sonunda gelenin yakası paçası dağılmış Deren olduğunu görünce de hemen yerden doğruldum. Yüzümdeki çizgiler öfkemi belli ederken ıslak yanaklarım ağladığımı gösteriyordu. Deren hücum eder gibi, arkasında

bir adamla buraya koşarken, kendimi parmaklıklara doğru attım. "Deren..."

Karşımda durur durmaz parmaklıktaki ellerimden tutup soluk soluğa, "Çıkarıyorum seni," dedi.

Ah... Yapacağını biliyordum.

"Hey, onu ben çıkarıyorum."

Başka bir erkek sesi duyunca Deren'in omzunun üstünden yaklaşana odaklanmış oldum. Birkaç saniyeden sonra yüzü netleşince şaşırdım, bu avukat Emre'ydi. Birkaç ay önce Noah'ın tuttuğu, davada beni savunan adamdı. Herhalde, davanın da avukatı olduğu için emniyete çağrılmış olmalıydı. Bir polis memuru nezarethanenin kapısını açarken, "Beni buradan hemen çıkarmalısın," diyebildim adama.

"Sana da merhaba canım," dedi, ben dışarıya çıkarken.

Deren adamdan hâlâ hoşlanmadığını belli edercesine araya girip beni kendisine yavaşça çekti, kollarım derhal ona sarılırken yüzüm de göğsüne yaslandı. Biraz rahatlamak, ağrıyan kaslarımı gevşetmek için onu adeta sıkıca tutarken, yüzümü de kalp atışlarına doğru yaklaştırıp yanaklarımı sildim. Ağladığımı kimsenin görmesini istemiyordum. O da zaten kimse değildi.

"Demek evliliğiniz gerçekmiş?" dedi avukat Emre, şaşkın ama bir o kadar da eğlenen sesle. "Sizi son gördüğümde Deren seni hapse tıkmak istiyordu, bu kez çıkman için başımın etini yiyor. Bu ikisi arasında neler yaşandı, öğrenebilir miyim?"

Deren, ihtiyacımın olduğunu anlamış gibi ellerini sırtımda, omuzlarımda, ensemde ve saçlarımda dolaştırıp gerginlikten titreyen dudaklarını alnıma yasladı. "Yeterince engel olamadım, daha fazla şey yapmam gerekiyordu!"

Kendisini suçlamasını istemediğim için başımı iki yana sallayıp biraz uzaklaştım. Arık yüzünü görebiliyordum. "Evi aradın mı? Karina'm hiç uyanmış mı? Odasının ışığı yanıyor mu?"

Muhtemelen dağıtıp çekiştirdiğim saçlarımı güzelce düzeltip, "Aradım, Carlos bir melek gibi uyuduğunu söyledi," dedi.

Kalbimdeki sıkışma o an yok oldu, birazdan geri döneceğini biliyordum. Dayanamayıp parmak uçlarıma çıktım, ıslak dudaklarımı Deren'in çenesine bastırdım. "Teşekkürler kocam."

Gitmek üzere döndüm ve Emre'nin eğlenen gözlerle bizi izlediğini gördüm. Deren'de fark edip dik bakışlarını ona yöneltti. "Aşırı

manyaksınız, bayıldım," dedi avukat.

Yanından geçmeden önce, "Geldiğin için teşekkürler," dedim. "Şimdi beni buradan çıkar."

"Ben size ruh hastası dediğimde ikiniz de bana bağırıyordunuz, şimdi tescillediniz..."

Deren ona, "Bırak bunları," diyerek arkama düştü. "Karımı çıkar."

"O da ruh hastası ya, aslında toplum sağlığı açısından ikiniz de içeride olsanız daha iyi bile olur."

İkimiz aynı anda durup omzumuzun üstünden bakınca, Emre omuzlarını silkip yürümeye devam etti ve önümüze geçti. Bunun üstüne Derenle göz göze geldik, ondan hiç hoşlanmıyordu. Belki de intiharımı ilk ondan duyduğu için. Neyse ki Emre ile zıtlaşacak zaman değildi. Deren'in dağılmış üstüne, açılmış düğmelerine, karıştırdığı saçlarına bakıp elinden tuttum. Bir duygu, bir hissin ruhu ikimizin konuşmadan anlaşmasını sağladı.

"Nalan'ı aradın mı?"

"Aradım, çabuk gelmesini söyledim."

Polis memuru arkamızdan gelirken avukatın peşinden yukarıya çıktık. Emre bizim için asansörü açık bırakmıştı, iki kat çıktık ve koridor sonunda bir odaya girdik. İçerisi sadece eşyaların olduğu, kimsenin yaşamadığı bir odaydı. Emre polise, "Müvekkilimle yalnız görüşeceğim," diyerek bizimle içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Derenle el ele tutuşmuş şekilde onun karşısında dururken bir elini beline yasladı -diğer elinle evrak çantası vardı- ve inanamazca, "Kaçtığın ülkeye neden dönüyorsun?" diye kızdı bana. "Üstelik gece yarısı dönüyorsun! Uyuyordum yahu, uykumdan uyandım."

"Çok üzgünüm, bir dahakine gündüz vakti geleceğim," dedim sertçe nefesimi üfleyerek. "Deren artık kocam ve benden davacı değil, buradan nasıl çıkabilirim?"

Evrak çantasını köşedeki koltuğa doğru attı ve Deren'in memnuniyetsiz bakışlarını süzüp, "Nalan Hanım'ı bekleyeceğiz," dedi. "Onun da davacı olmaktan vazgeçmesi lazım. O şekilde sizi çıkarabilirim, tabi birkaç prosedürü var..."

"Karmen'in kızı var, rahatsız! Bunu söyle, bıraksınlar, prosedürle falan uğraşacak vakit yok!"

Hararetle başımı salladığımda, "Ne ara çocuk yaptınız?" dedi Emre şaşkınlıkla. "Aylardır hamile miydin sen?"

"Kızım üç yaşında," dedim her gereksiz gördüğüm soruda daha da sinirlenerek. "Komadaydı, yeni uyandı. Eve dönmem, ilgilenmem lazım. Avukatsın, çok iyi bir konuşmacısın, üstelik Deren ifadesinden de vazgeçti, Nil'i kaçırdığıma dair kanıt yok. Konuş müdürle, buradan çıkıp gideyim."

Az önceki alaycılığı yoktu, tamamen durumla ilgilenmeye başlamıştı. Deren'in alnındaki teri, çıkardığı kravatla sertçe sildiğini gördüm. Öfkeli ve sürekli birileriyle tartışma halinde olduğundan terlemişti. Emre ikimize de bakıp, "Olaylar çok karışık, bu sıradan veya daha önce eşine rastladığım bir dava değil," dedi. "Müdürle konuştum, seni ancak nezarethaneden çıkarabildi. Üstünde birden fazla suçlama var, çıkıp biraz ortalığı kolaçan edeyim, memurlar ne öngörüyor bakayım..."

Evrak çantasına uzanıp aldı, kapıya yürüdü. Konuştukları beni rahatlatmamıştı, daha fazla iyiliğe ihtiyacım vardı. Çıkmak üzereyken dönüp baktı. "Bu arada... daha iyi ve güzel görünüyorsun. Karşılaştığımıza sevindim."

Kapıyı kapatıp çıktığında Deren kravatı sertçe eline dolayıp omuzlarını hareket ettiren bir nefes aldı. "Hiç hoşlanmıyorum ondan."

Ellerimi yüzüme kapatıp nefeslenirken, "Evliliğimiz ne işe yaradı şimdi?" diye sordum.

"Aradan çıkartmış olduk işte," dedi.

Gözlerimi devirip etrafımda dönmeye başladım ama daha ikinci turumu atmadan Deren kolumdan tuttu. Durdurup gözlerimin içine bakarken vücudumu geniş omuzlarının altına çekti. "Karım olarak geçirdiğin ilk günün böyle olmasını istemezdim."

Sinir bozukluğuyla güldüm. "Her şeyimiz çok normal, bir o mu anormal oldu?"

Başımdan tutup beni göğsüne yasladı ve alnım kalbini eşelerken kolları etrafıma dolandı. Üstündeki gömleği avuçlayıp çenem titrer halde, "Aceleci olmalıydık, polise yakalanmamalıydık," dedim. "Karina uyanıp beni görmediğinde telaşlanacak, hissedebiliyorum. Var olan bir parçacık güvenini de kaybedeceğim!"

"Belki de uyanıp seni göremediğinde özlediğini farkına varacak, daha çok yanında olmak isteyecek."

"Ama bunu fark edene kadar... korkacak."

"Senin için her şeyi yaparım, biliyorsun değil mi?" dedi, düşünceli şekilde saçlarıma dokunarak. "Nalan birazdan gelip davadan vazgeçtiğini söyleyecek, onu ikna edeceğim."

Saat üçü geçmiş olmalıydı, Karina'm gün doğumuyla uyanıyordu. Bu kadar hassasken... onu düşünmeden yapamıyordum. Sinirle Deren'in gömleğini daha sert sıkınca, göğsünden hafif bir ses çıktı. "Bilerek gelmiyor belki de," dedim.

"Telefonda... sesimi yükseltmek zorunda kaldım. Elbette gelecek." Kulağıma eğildi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır," derken sesimdeki çatlamadan nefret edip göğsünden uzaklaştım. Deren'e yaklaştıkça, yeni bir duyguyu fark ediyordum. Benim için her şeyi yapacak olduğundan, kendimi ağlamak ve dahasını hissetmek için kollarına teslim etmek istiyordum ve bu beni zayıflatıp yavaşlatıyordu. "Telefonu ver, onu bir de bana arayayım."

Telefonu kumaş pantolonundan çıkarıp son aramayı açtı, yalnızca ismiyle kayıtlı olan Nalan'ı aradım ama açmadı, reddetti. İnanamayarak dişlerimi sıktım, ikinci kez aradım. Yine yanıt alamadım. "Amacı ne bunun?" dedim.

Telefonunu geri alıp kalçasını arkasındaki koltuğun sırtına yasladı. "Defalarca aradım, bıktığından cevap vermiyordur."

Hıh... iyi de tanıyor.

Ellerimi saçlarımda dolaştırıp odanın içinde dört döndüm. Kaçma girişiminde bulunamazdım, çok gereksiz olurdu. Deren dışarıdaki polisi hallederdi ama ya binadaki sayısız polis? Gerginlikle kollarımı kaşırken, Deren'de bir şey yapamıyor olmanın stresiyle kravatıyla uğraştı.

"Edip ile Nalan farklı bir ifade vermeye cesaret edemeyecekler, merak etme," dedi, emin şekilde. "Nil benimle, bir daha görmek istiyorlarsa dediklerimi yapmak zorunda kalacaklar."

"Nalan'a Nil'i göstermeyecek misin?"

"Tabii ki göstereceğim ama göstermeyeceğimi sansın, birkaç saat zalim bilsin beni."

Tırnaklarımı kollarımdan çektiğinde yanaklarımı şişirerek ofladım. "Herkes... benden çok senin hakkında konuşmaya başlayacak Deren."

Kızını kaçıran kadınla ilişkisi olduğunu söyleyecekti haberler ve herkes de bu gerçeği bilecekti.

"Üstesinden gelirim," dedi, sesinde zerre etkilenme yoktu.

Kirpiklerimin ardından baktım. Şu an yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşiyorduk, hislerimizin sonuçlarıyla. İnsanlarla boğuşmaktan kızaran yanaklarına, uykusuzluktan şişen gözlerine, sıkıntılı aldığı nefeslere bakarak bacaklarının arasına girdim. Kolumu boynuna sarıp en sevdiğim pozisyonu aldım, çenesinin altına saklandım. "Dünyanın en güzel suçlusuna aşıksın, biraz iyi tarafından bak."

Alışkını olduğu şekilde hafifçe kafama vurdu. "Yalnız aşık değilim, onunla evliyim."

Parmağımı gömlek düğmesinde dolaştırırken *tabi ya,* dercesine kafamı salladım. Nalan geldiğinde özgür kalacaktım, evleliğin de anlamı olacaktı. Manşetler ne yazarsa yazsın... ne yaşadığımızı sadece ikimiz biliyorduk.

"Öpeyim karımı," diyerek yanağıma eğilip bu fırsatı sonuna kadar kullandığında, dudakları yanağımdayken gülümsemeye çalıştım.

Kapı, bir anda açıldığında Derenle başımızı kaldırıp çevirdik. Emre bize bakıp içeriye girerken dudağında çarpık bir gülümseme oluşmaya başladı. "İçinde olduğum en saçma dava. Gördüğüm en saçma davacı ve davalı."

"Bu kadar saçmalık hoşuna gitmiş gibi," dedim.

"Kim işini yaparken eğlenmekten hoşlanmaz ki?"

Deren rahatsızca ikimizin arasına girip, "Konuştun mu, müdür ne söylüyor?" diye sordu.

"Durumu oldukça dramatize ettim ama sayın müdürüm Nalan gelmeden gidemeyeceğin konusunda ısrarcı."

Nefesimi üfleyip Deren'den uzaklaştım, kendi etrafımda bir daire çizip hatalı planımıza sessizce küfrettim. Kızım için çok korkmuştum, vakit kaybetmek istememiştim ama sonuçları...

Kapı bir daha, polis tarafından açıldığında hızla başımı kaldırdım. Deren'de koltuktan uzaklaştığında, memur avukatıma dönüp, "Nalan Hanım müdürün odasına çıkmış," dedi.

Büyük bir rahatlamayla, "Sonunda!" dedim ve kendimi hızla odadan attım. Deren peşime düşerken, avukat da polisle beraber yürümeye başladı. Asansörü kullandık, üçüncü kata kadar çıktık. Deren elimden tutarken koridora girdik, müdür odasına ilerledik. Polis kapıyı açtığı an ise Nalan'ın bu tarafa çevrilen başını gördüm, ben ona bakarken ayağa kalktı ve gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra üzerime adım attı. "Sen... sen nasıl babamı öldürmeye çalışırsın!"

Müdür, "Nalan," diye uyararak araya girerken, Deren içgüdüsel olarak önüme doğru geçip, "Baban İtalya'ya bir suikastçı gönderdi!" dedi dişleri arasından. "Karmen'i öldürmeyi ilk o denedi!"

Nalan yolun yarısında durdu, gözlerini kırpıştırarak Deren'e ve ardından tekrar benim solgun yüzüme baktı. "Babam... nereden suikastçı tanısın, ne diyorsun?"

"Hatırlatırım ben de suikastçı korumasıydım, babanın bilmediği halt mı var."

"Sen... farklısın."

Dişlerimi sıktım.

Müdür, kapıyı kapatmasını söyleyerek polisten çıkmasını istedi ve ben içeriye yürürken, Nalan kafasını iki yana salladı. "Hayatımı mahvettin, girdiğin ilk günden beri hayatım mahvoldu..."

Müdür, durumun kişiselleştiğinin farkında şekilde, "Sakinliğinizi koruyun," diye uyardı.

Karşısında durduğumda Nalan'ın öfkesinin bir daha hedefiydim fakat önceliğim kızımdı. Diğer kişisel duygularımızı, hırslarımızı bir kenara bırakıp, "Eve dönmem lazım," dedim ona. "Karina'nın bana ihtiyacı var, davadan vazgeçtiğini söyle ve gerekli her neyse imzala."

Ağlamış, dağılmış görünüyordu. Gözlerini kenarları kızarıktı, üstünde aceleyle giydiği belli olan kıyafetler vardı. Babasının ve benim suçlarımın üstesinden gelmeye çalışıyormuş gibi şakağını tutup, "Babamı yaralayıp öylece gidecek misin?" diye sordu.

"Yaralamadım," dedim, içeride bir müdür varken suçu kabul edecek değildim. "Kızımın hasta olduğunu biliyorsun, bana ihtiyacı var! İtalya'ya dönmeliyim!"

"Hayat ne garip," dedi, dudaklarında titrek bir gülüş oyalandı ama gözlerinde keder vardı. "Bir zamanlar ben kızım için senin vicdanına kalmıştım, şimdi sen benim vicdanıma kaldın öyle mi?"

Benim düşündüğümü onun dile getirmesi hiç de garip değildi. Fakat farklar vardı, onu tatmin etmeyecek olsa bile Karina hastaydı, Nil her zaman sağlıklıydı ve korunuyordu. Bu gerçeği, bana duyduğu öfkeden dolayı görmezden geliyor olabilirdi ama... "Babandan şikâyetçi olurum, o suikastçi de ifadesini verip babanı hapse tıktırır! Beni bu gece çıkarmazsan hayatının kalanında babanın da senin de canına okurum!"

"Hanımlar," dedi müdür, bir daha.

"İyi gidiyorsun," dedi avukatım, oldukça sessiz ve yakınımda.

Deren ona dik dik bakarken, Nalan söylediklerimin karşısında ağzını açık bıraktı. "Önce kızımı aldın benden, sonra babamı almaya çalıştın. Hâlâ canımı okumaktan mı bahsediyorsun? Ben sana ne yaptım Karmen? Ben sana ne yaptım da sürekli bana zararlar veriyorsun!"

Ona karşılık vermeden önce birkaç saniye durdum. "Bizi yalnız bırakır mısınız?" dedim sonra da içeridekilere.

Müdür memnuniyetsizce, "Bu durum hiç aklı başında gitmiyor," dedi.

Anla artık adam, deliyiz...

"Müdürüm, hanımları bir süre yalnız bırakalım," diye benim için rica etti avukatım. "Durum oldukça karışık, üstelik Edip Bey'de oldukça yaramazlık yapmış görünüyor. Hanımlar durumu kendi aralarında hallederse her şey çözülür, ahbabınızın irtibatı da zedelenmez."

Deren'in bakışlarını üzerimde hissettim ama isteğime yorumsuz kaldı. Müdür koltuğundan kalktı, çıkarken avukatla konuştu. Deren'in gitmeyeceğini, kapı kapandığında anladım ve ona bezgince bakıp tekrar Nalan'a döndüm. "Nalan, ben hiçbir zaman yaptıklarımdan gurur duymadım ama baban kızımın mezarına zevkle kurşun sıktı. Üstelik hiç pişman olmadı. Senden... kızımın yaşadığını öğrenip onu annesiz bırakmak için beni öldürmek istedi. Bunun karşılığında sessizce oturmamı bekliyorsan beni hiç tanımamışsın demektir! Kızım için... babam tehlikeli olsa onu bile vururum, senin baban mı umurumda olur!"

Her kelimeyi dudaklarıma bakarak, içimdeki şiddetin farkında olarak dinliyordu. Yutkunurken kollarını etrafına sarıp, "Babamın yaptıklarından ben sorumlu değilim," dedi. "Üstelik... bir de evlenmişsiniz, evlenmiş! Nil... artık seninle yaşayacak öyle mi? Deren..." başını bu kez ona çevirdi. "Bana sözler vermiştin, Karmen Nil'i görmeyecekti. Şimdi ise... aynı evde kalacaksınız! Mutlu aile tablosu oluşturdunuz, tüm günahlarınız, yaptılarınız hiç olmamış gibi hayatınıza devam edeceksiniz! Ben n'olacağım? Kızım, velayetini kaybetme sebebim olan kadınla beraberken ben burada onu özleyeceğim! Hiçbir suçum yok ama geriye bedel ödeyen yalnız ben kaldım!"

"Nalan, sen her zaman haklıydın, şimdi de haklısın. Fakat... tüm bu haklı isyanlarını tekrar tekrar dinlemeye vaktim yok!" Bencil oluyorum kızımı düşündükçe, kör oluyorum, ne kadar duymuyorsam o kadar görmüyorum. "Kızım... ürkek, beni görmeden yapamaz, üzülür. Suç duyurunu geri çek, ben de babandan şikâyetçi olmayayım. Ödeşelim ve ben kızımın yanına döneyim!"

"Ben?" diye bağırdı hıçkırarak. "Sen kızımın yanına dönerken ben nereye döneceğim? Nil seninle, aldın onu elimden..."

"Kızını görmek istedin de seni kovdum mu? İstediğin zaman gelip gör! O zaten annesinin sen olduğunu biliyor, neden elinden alayım?"

"Her defasında senin varlığına katlanmak zorunda mı kalacağım!"

Adeta saç diplerimde bile siniri hissederken, "Öyle bir kocan olmasaydı, ben de Nil'in zarar gördüğünü sanmazdım, onu kurtarmak istemezdim!" diye karşılık verdim. "Hepimiz hatalarımızın bedellerini öderken birbirimize katlanacağız, kızlarımız için!"

"Eski kocamı, kızımı aldın benden! Bir de öyle kocan olmasaydı, diyorsun! Sana ne? Deren bana söz verdi, tutmadı..." çenesi hırs ve üzüntüden titriyordu, gözleri ise dolu dolu bakıyordu. "... Nil'in velayetini tekrardan bana verecek, ancak öyle ifademi geri çekerim."

Deren'i bana kaybetmiş gibi konuşması... ona hâlâ hisleri var mıydı?

Nalan'ın öfkesinin yatışmayacak düzeyde olduğunu bu şekilde anladım ve sunduğu koşul, içime ümitsiz bir endişe sürükledi. Rüzgâr gibiydi, sanki vücudumu ağrıtmıştı. Nalanla hiddetli nefesler alırken, Deren ikimize doğru tekinsizce yaklaşıp Nalan'a eğildi. "Velayeti gönüllü olarak sana mı vereceğim? Onu inciten, ağlatan, ondan nefret eden Derya'nın yanına mı göndereceğim? Böyle kötü, öyle iyi bir baba mı olacağım!"

"Derya ile bir süredir ayrıyız, evde kalmıyor," dedi, ben Deren'i kendime doğru çekerken. Nalan bu hareketime gözlerini devirdi. "Ayrıca hayatlarımızdaki insanların kızımıza ne kadar zarar verdiğini tartışmayalım, sen kaybedersin."

"Velayet davası açarsan ben de Derya'nın ona zarar verdiğini kanıtlarım, asla kazanamazsın o davayı!"

Nalan, "O zaman Nil'e soralım?" dedi, her ikimize de bakarak. "Kreş yaşı geldi, onu okula göndermediğine eminim. Nerede yaşıyorsunuz belli bile değil. Küçücük kızımızı gerçekten mafya ile mi büyütmek istiyorsun?"

"Ben de suikastçıyım Nalan!"

"O zaman seninle de büyümesin! Velayeti ver, onu huzur içinde büyüteyim."

"Biz huzurlu bir aileyiz," dedi Deren. "Mafya olabilirler ama çok sakin ve nazik insanlar. Sevgi dolular."

Duraksadım. Abilerimden mi bahsediyordu? Sevgi dolu mu? Ah, bir hata var burada...

"Kahretsin ya! Allah seni de onu da kahretsin!"

Nalan sinirle bağırıp arkasındaki koltuğa ağlayarak çöktü, avuçlarını yüzüne kapatıp hıçkırdı. Deren, söyleyeceği her neyse vazgeçip gözlerini kapattı, oflayarak ellerini beline koydu. Nalan'ın dağınık saçlarına bakarak ağlamasını dinlerken hiçbir yere varamamaktan sıkılmış haldeydim. Deren'in önünden geçip Nalan'ın yanına oturdum, elimi omzuna koydum. "Velayet davası açmana gerek yok. Nil'i her zaman görebiliyorsun zaten."

"Ama sen benden fazla görüyorsun!"

"Derya'da bir zamanlar Deren'den fazla görüyordu, Deren buna rağmen velayeti almaya çalışmadı, ta ki o günlere kadar... Bak, şartlarımız çok zor. Ben de Deren'de sen de bazı şeylere katlanmalıyız Nalan. İstediğin ayrılmamız mı? Ayrıldığımızda, Nil'i bir daha görmediğimde mi mutlu olacaksın?"

Ellerini yüzünden çekerken yanaklarındaki yaşları göstermek istemiyormuş gibi hızlı hızlı silip sonra başını bana çevirdi, omzundaki elime bir göz attı. "Yediremiyorum, gücüme gidiyor benden çok seninle olması. Çünkü sen kaçırdın onu, bana çok kötü zamanlar geçirttin. Nasıl bunun hakkında bir şey hissetmememi istiyorsun?"

"Hisset Nalan, hakkımda ne kadar kötü şey hissedebilirsen hisset ama bu gece... eve dönmem lazım, kızım için. O uyandı ama travmatik bir dönemden geçiyor, ben olmadan güvende hissetmiyor..." omzunu sıktım. "Lütfen. Sabah olmadan kızımın yanına dönmem için davadan çekil."

Deren başımda dikilmiş sert nefesler alırken, "Doğruyu söylediğini ne bileceğim?" dedi Nalan.

"Kızımı böyle bir şey için kullanmam," dedim dudaklarımı sıkarak.

Deren, "Nalan," dedi sıkılmış şekilde. "İtalya'ya gelip Karmen'i gördüğünde polise falan şikâyet etmemiştin, şimdi neden yakasından tuttun işin?"

"Çünkü o zaman Karmen reddetmişti, Nil ile görüşmediğini söylemişti! Şimdi ise beraber yaşayacaklar!"

Nil ile yaşamamı istemesi normaldi, bunu istememeye devam da edebilirdi ama bu gece daha fazla tartışamazdım. Elimi omzundan sertçe çekip, "Babanı şikâyet ettirip tutuklatmamı, hatta öldürtmemi istemiyorsan davadan çekil," dedim. "Abilerim öğrenirse Edip'i parçalarına ayırır Nalan, çok korkunç şeyler yaparlar. Babanın ölmesini istemiyorsan gerekli olanı yap!"

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı, dediklerimi yapabilecek kapasitede bir aile olduğumuzu anlamıştı. Ellerini sertçe ovalarken, kapı hafifçe tıklatıldı. Odağımız değişti ve açılan kapıya döndük, huzursuz görünen müdürle karşılaştık. "Bir karar verdiniz mi?"

"Evet," dedim, koltuktan kalkarak. "Nalan davadan geri çekiliyor."

Emniyet müdürü ve avukat inkâr etmesi için ona baktılar ama ses çıkmadı, bunun üzerine omuzlarım gevşedi ve Derenle göz göze geldik. O da rahatlamış görünerek alnını sildi, bana göz kırptı.

"Evrakları getirin," dedi müdür, koridordaki polise.

Müdür ve avukat içeriye girdiklerinde ben de kocamın yanına yürüdüm. Dirseklerimiz birbirine değecek şekilde durduk. Elini sırtımda dolaştırırken avukatım müdür ile konuştu, gerekli olan adımları attı. Nalan kollarını göğsünde kavuşturmuş, yorgun şekilde önüne bakıyordu. Tüm olanlardan bıktığı, hayatından defolmamı istediği açıktı ama... birbirimize katlanmamız gereken zamanlar olacaktı.

Polis memuru içeriye bir avukatla geldiğinde o adamı hemen tanıdım. O gün mahkemede gördüğüm, Deren ile Nalan'ın davasını savunan adamdı. Nalan ile Deren'in davayı geri çekmelerine şaşırmış şekilde her ikisiyle de konuştu, evlenmiş olmamız karşısında ayrı bir şok yaşadı. Durum o kadar sıra dışıydı ki, avukatlar da böyle olayı nasıl yönetecekleri konusunda bocalamışlardı.

Nalan, polisin hazırlayıp getirdiği evraklara imza atmadan önce kalemi elinde dakikalarca tuttu. Bu da beni strese soktu, gün neredeyse ayacaktı. Onu hiçbir şey için suçlamıyor olsam da Karina'nın yanına gitmemi geciktirdiği için sinirleniyordum.

"Nalan!" dedi Deren.

Nalan'ın yanında oturan avukat Deren'e baktı. "Müvekkilimi zorlamayın."

Nalan hem Deren'e hem de bana bakıp kalemi kâğıdın üstüne koydu. İmzasını atarken, "Bu burada bitmedi," dedi kızgınlıkla.

Davacı olmaktan vazgeçtiğinin imzasını görünce yüzümde bir rahatlamış gülümseme göründü. Deren belimi hafifçe sıktı ve avukat Emre, müdüre döndü. "Davacı taraflar şikâyetçi olmaktan, davadan, zamanında verdikleri ifadeden vazgeçtiler müdürüm. Üstelik bahsi edilen küçük kız oldukça iyi durumda, ortada bir suç ve suçlu görünmüyor. Zaten Karmen Russo'nun Nil'i kaçırdığına dair tek ifade Deren Ateş'inkiydi, başka bir kanıt da yok."

Müdür hem Deren'in hem de Nalan'ın imzaladıkları dosyalara, evlilik cüzdanına ve sonra da bizlere doğru baktı. "Savcı yine de mahkeme talep edecektir, kamu davasına dönüşebilir olay."

"O güne kadar müvekkilim hapiste kalacak değil, sonuçta şu an hiçbir şeyle suçlanmıyor. Efendim, üstelik kendisi en son hastanedeydi, zaten hapiste değildi..."

"Bu evrakları savcılığa göndereceğim, birkaç saat içinde de bize dönüş sağlarlar. İzin çıkmadan serbest bırakamam, böyle bir yetkim yok."

Gözlerim seğirdi. Dedim tam çıkıyorum, kızımın yanına gideceğim ama lanet olası prosedürler... Önce Deren'e baktım, burun kemerini sıkarak ofladığında da avukatla göz göze geldik. *Yapacak bir şey yok,* dercesine bakıyordu.

Sessizce inleyip arkamı döndüm, kapıyı açıp koridora çıktım. Polisler hemen etrafımı sararken koridordaki koltuğa oturup beklemeye başladım. Kahrolasıca birkaç saat daha... savcılıktan gelen izinle gidebilecektim, kızımı görecektim. Kaçmayı denesem, bir daha nezarethaneye girerdim. Deren yanıma otururken, saçlarımı yolan ellerimi sertçe indirip avuçlarının içine aldı. Etraflıca, güzelce sardı ellerimi. "Üzülmene dayanamıyorum karım."

Onun yumuşak dokunuşlarına karşı vücudum duygularla titredi. Bende yerini bildiği bir sürü yara vardı, dokunmayı seçerken de ilk o yaralardan başlıyordu. Parmaklarımın kendime bu kadar öfkeyle dokunmasından nefret ediyordu, bakışlarına oturmuş kızgınlıkta bu yüzdendi.

"Çifte kumrular da buradaymış," diyen bir ses duyduğumuzda yalnızca birbirini gördüğümüz gözlerimiz sol tarafa çevrildi. Derya'yı ayakta, elleri cebinde görünce nefesimi sertçe üfledim. Uykusuz ve

yorgun görünüyordu, belli ki Nalan'ın burada olduğunu öğrenip damlamıştı. Deren'in ellerinin kasıldığını, sinirlendiğini hemen anladım. "Görüşmeyeli nasılsın Karmen?"

"Buradan siktirip git," dedi Deren, her kelimeyi tıslayarak, düşmanlıkla kurmuştu.

Derya Deren'i süzerken dudakları düzleşti ve o sırada gözleri kısıldı. Bakışlarına odaklanınca kocamın dizindeki evlilik cüzdanına bakakaldığını gördüm. Hızlıca yaklaştı, Deren kaşlarını çatarken de bir çırpıda dizinden evlilik cüzdanını aldı. "Bırak lan karımı!" dedi Deren.

Karın cüzdan mı?

Derya'nın gözbebekleri bir misket kadar büyüdü, nefesi kesildi. Cüzdanın içinde fotoğraflarımızı ve imzalarımızı görüp gülmeye başlarken, Deren onun elinden defteri kapıp hızla kendisine çekti. "Seni bir daha gördüğüm yerde öldüreceğimi söylemiştim Derya? Ölmek için mi buradasın?"

Bu Derya'nın umurunda değildi, adamın sevinçten gözleri parlıyordu. Gülmesi devam ederken uzandı ve bir anda beni omuzlarımdan sıkıca tuttu. "Dediğimi yapmışsın, evlenmişsin onunla! Harikasın! Böyle devam et, şimdi bir de çocuk yap tamam..."

Deren yanımdaki koltuktan hücumla kalktı, Derya'yı omuz içlerinden kuvvetle itti ve adam ayakları yerden kesilerek arkadaki duvara çarparken bile güldü. Deren, gözleri öfkeye açılırken işaret parmağını yüzüne salladı. "Sakın... kızlarıma ve karıma dokunma!"

"Kızların mı? Hamile misin?" dedi Derya, tamamen sevinçle.

Bu adam... tanıdığım en takıntılı manyağın kendisiydi. Nasıl da kendisini, çıkarlarını düşünmüştü. Nalan ve Deren'in başka evliliklerde olması, asla tekrardan bir araya gelmeyecek olmalarının diğer bir kanıtıydı kendisi için. Bu yüzden Deren'in ona davranış şekliyle bile ilgilenmiyordu, istedikleri olduğu için Nalan'a tamamen sahip olduğunu düşünüyordu.

Nalan'ın sesi de işte o an, "Derya?" diyerek bize katıldı ve hepimiz ona döndük. "Senin burada ne işin var?"

Derya duvardan ayrıldı ve hızla kapısının yanına yürüdü. "Evlenmişler."

Nalan gözlerini kapatıp açtı ve Derya'ya sinirle bakıp inmek için merdivene yöneldi. Derya derhal onun arkasından, topallayan

bacağıyla yürürken bir şeyler söyledi ama onlara olan ilgimi kaybettim. Önüme döndüm, gelecek haberi beklerken dakikaları saydım. Deren koltuğuna çöküp kafasını arkaya attı, kravatını ellerinde sıkarak, bağlayarak homurdandı.

Gün aydınlanırken hâlâ buradaydım, avukat da. Gittiğimde Karina'm bana küsecek diye korkuyla geçirdim dakikaları ve iki saatin sonunda avukat, fakslanmış bir izin kâğıdıyla yanımıza geldiğinde döndüğüm, baktığım, güldüğüm ilk kişi Deren oldu. Yanağımı avucunun içine alarak korkulu gözlerimin kenarlarını okşadı, eğilip alnımdan sertçe öptü. "Gidelim bitanem."

Avukatla beraber aşağıya indiğimizde dışarıda birkaç muhabirin olduğunu gördüm. Emre bizi derhal arabasına yönlendirdi, Deren daha önce benden nefret ederek çıktığı binadan bu sefer elimden tutarak çıktı. Avukat bizi arabasıyla, ulaşıp yerlerini öğrendiğim korumaların yanına götürdüğünde her şey için ona teşekkür ettim.

"Bir mahkeme daha görülecektir, davanın tamamen kapanması için," dedi.

Araca bindiğimizde o kadar heyecanlı ve yorgundum ki, direkt Deren'in omzuna düştüm. Beni kollarının arasına yaslayıp korumalara gerekli olanları söyledi ve helikoptere giderken gözlerim ağırlaşmaya başladı. Parmaklarım Deren'in gömleğini sıkıca tutarken, o uzanıp bacaklarımı yukarıya kaldırdı, beni arka koltuğa yatırırken yanağımdan, omzumdan, saçlarımdan öptü. "Biraz uyu karım."

Kaygıdan, yorgunluktan, heyecandan bitap bitmiş şekilde gözlerimi kapatırken, "İyice alıştın sende," diye fısıldadım. "Fakat evlilik belgelerimiz sahte Deren..."

Sonra bir şey dediyse de duyamadım, kokusu bana yardım edince huzursuzca kendimden geçtim. Etrafımın biraz farkında olduğum bir kendinden geçme haliydi, çünkü biraz daha kapatmasam gözlerimden acı ve uykusuzluk yaşları gelecekti.

Ama sanırım uykumun bir yerinde Deren'e onu ne kadar çok sevdiğimi söyledim, çünkü onun bana, *ben de,* dediğini duydum.

Çünkü tüm her şeyiyle yanımda oldu. Ruhuyla. Kalbiyle. Affedilemez hatalarımın dolu olduğu zihniyle. Hep kalmaya devam edecekmiş gibi. Onunla beraber aslında o gece sanırım beni hiç bırakmayışını da sevdim. Kendisiyle mücadele ederek beni sevişini. Kendisine rağmen beni sevişini. Bana rağmen beni sevişini.

İnsanları, aklını, beni bile değil... sadece kalbini dinleyecek kadar kararlıca sevmesini sevdim.

Elimi, kolumu, yüzümü nereye koyduğumu merak bile etmedim uyurken. Çünkü Deren'in benim için ilgilendiğini biliyordum. Birkaç kez sarsıldığımı, etrafımı farkında olmadan konuştuğumu duydum ama gözlerimi uzun süre sonra açmamı sağlayan şey Deren'in sesi oldu.

"Karmen, eve geldik, uyan."

Ev... öyle mi? Evse Karina'dır. Bir uyuşuklukla gözlerimi açtığımda Deren'in bana doğru eğilmiş kafasını gördüm. Uçak koltuğundaki kemerimi çözüyordu. Beni buraya oturturken, uyumama devam etmemi sağlarken yaşadığı zahmeti düşündüm ve gözlerimi kırpıştırdım. "Günaydın adamım."

Uçağın sesini duyuyordum ama çoktan yere inmiş, sallantı durmuştu. Saçlarımı yüzümden çekerek eğildi, alnımın üstünden öptü. "Günaydın. Ne zamandır uykusuzsuz sen? Adeta sızdın."

Birkaç defa uyumamak için hap almıştım, o gecelerin uykusuzluğu vardı. Esneyerek, "İyiyim," dedim ve Deren geri çekildiğinde bir an rüya falan gördüğümü sandım. Karşımdaki koltukta Gece oturuyordu. Yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle de bana bakıyordu üstelik.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen... nereden çıktın?"

Deren koltuğundaki eşyalarını alırken bana üstten bir bakış attı. "Helikoptere dönerken onu aradım, acilen gelmesini söyledim."

Koltuktan kalktım ve Gece'de heyecanla doğrulduğunda kendimi onun kollarına attım. Biliyor muydu acaba? Yoksa beni gördüğünden mi bu kadar sevinçliydi. Sersemlemiş şekilde onun boynuna sarılırken, "İnanamayacağın bir şey oldu!" dedim heyecanla.

"Deren'de böyle söyledi ama anlatmadı," dedi biraz geri çekilerek. Acele hazırlandığı, geceyi uykusuz geçirdiği belliydi. "Benim bir tahminim var tabi."

Elbette olacaktı, beni böylesine mutlu edenin kızım olduğunu biliyordu. Yanağını okşayıp eğildim, yine de hiçbir şey söylemeden onu öptüm ve çıkmak için helikopterin merdivenine yöneldim. Deren aşağıya inmişti, bana elini uzattığında parmaklarından tutup aşağıya kadar indim ve Gece arkamdan gelirken eve doğru yürüdüm. Karina uyanalı birkaç saatten fazla olmuştu tahminime göre, bensizlik onu korkuttuysa ne haldedir kim bilir.

"Tahmin ettiğim şey değil mi?" diyerek heyecanla çığlık attı Gece.

Deren, uykusuz gözlerini ovalayarak arkamdan gelirken Gece'ye eğleneceli bir bakış atıp evin kapısına vardım. Ben daha vurmadan kapıyı Yaman, şaşkın şekilde açtı ve doğrudan omzumun arkasındaki Gece'ye bakakaldı. Deren haber vermiş olmalıydı, zaten araziye inen uçağı duymaması da imkansızdı. Ben hızla onu itip içeriye girerken, Yaman şaşkın şekilde Derenle Gece'yi içeriye aldı. "Hoş geldin," dedi, Gece'ye eğilip öperken.

Gece trençkotu ile çantasını onun ellerine bırakıp, "Merhaba," dedi ve gülümseyerek peşimden geldi.

Salonun girişinde kararsızca durdum. Bu sırada Deren'de sokak kapısını kapatıp Yaman'ı süzerek içeriye girdi. "Sana da merhaba Yaman! Ben de geldim, gördün mü?"

Yaman, elbette Deren'i göremez, duyamaz şekilde Gece'ye ilerledi. Yanında durup nefesini tutarak, gözlerini kırpmadan ona baktı. Deren, geniş omuzuyla Yaman'a çarparak yanıma geldiğinde korkuyla ona baktım. "Çok kötü görünüyorum Deren, Karina'nın karşısına böyle çıkarsam korkuturum."

"Haklısın," dedi baş sallayarak. "Seni kâbus sanabilir."

Kızımın odasına giden koridordan çektim bakışlarımı ve kısarak ona yönelttim. "Affedersin? Haklısın derken? Korkutucu mu görünüyorum?"

Kara gözlerinin derinliklerinden gelen ışıltıdan anladım onun biraz eğlendiğini ve arkamdan bana neşeyle dolanan kollarla irkildim. Gece yerinde zıpladı. "Doğru işte! Tahminim doğru! Karina uyandı değil mi?"

Evet ama yine de gözleriyle görmesini istiyordum. Ona dönüp elinden tuttum ve hızla odama doğru sürükledim. Kızımın odasının kapısı kapalıydı, çok çok merak ediyordum ama nasıl göründüğüme bakmam gerekiyordu. Odama girdiğimde Gece etrafını inceleyerek, "Neden buradasınız?" diye sordu.

"Derenle aile olarak yaşamayı deniyorduk ama yakında malikaneye döneceğiz."

"Aile mi? Şu yaşananlara bak? Nil'i iyi ki kaçırmışım mı demeliyim ne demeliyim..."

"Bunu Deren'in yanında deme de..."

Onun yanağını severek hızla geniş aynaya doğru gittim ve kendime baktığımda... gerçekten de korkunç göründüğümü fark ettim. Hemen

üstümü değişip yüzümü toparlamalıydım. Duşla vakit kaybetmek istemedim, dolabı açıp beyaz bir saten büstiyerle, geniş paçalı, yüksek bel kot pantolonu aldım. Onları giyinirken Gece adapte olamamış bir şaşkınlıkla beni izledi. "Anladım işte, hâlâ neden söylemiyorsun? Ayrıca bana neden haber vermedin? Hani Karina uyanır uyanmaz arayacaktın?"

"Karina'nın uyandığını söylemedim," dedim ama şakası bile parçaladı kalbimi.

Banyoya geçtim, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra cildimi nemlendirdim. Odama dönünce de direkt makyaj masamdaki eşyaları kurcaladım. Göz altlarımın kızarıklığını kapatıp uzun kirpiklerimi kıvırdım, beni daha tatlı gösterecek allık sürdüm. Saçlarımı tarayıp doğal haliyle bıraktım ve son bir dokunuş yapıp dudaklarıma pembe alt tonlu bir kahve ruj sürdüm.

Güzel görünüyordum. Karina belki bana sarılırdı.

Parfümümü sıkıp aynanın önünden çekildiğimde Gece hayretle güldü. "İki dakika falan mı sürdü tüm bu hazırlık?"

"Kızım için Batman hızında hareket ederim canım."

Yanına yürüyüp elinden tuttum, onu da kendimle beraber çıkardım. Koridorda beni bekleyen Deren'i gördüm, üstüne yeni bir gömlek giyerken Yaman'a söyleniyordu. Yaman, Gece'yi tekrar gördüğünde Deren'e karşılık vermeyi unuttu ve Deren' de başını çevirip beni görünce birkaç saniye odaklanamadı. Saçlarımdan ayaklarıma kadar inceledi beni, hafifçe öksürüp gömleğinin son düğmesini de kapattı. "Evlendik iyi hoş da... ben her gün kendimi bu güzelliği göreceğime hazırlamamıştım."

İstediğinde nasıl da romantik olabildiğini görürken, Gece ile Yaman'ın irkildiğini açık açık gördüm. İkisinin bakışları birbirinden ayrılarak bize çevrilmişti. Ah, evlilik meselesi. Evlilik sahte evraklarla gerçekleşmişti, bu yüzden, "Sahte bir şey, evlilik yok," dedim ve Karina'nın kapısına baktım.

"Şaka mı?" dedi Gece.

"Lan n'aptın ettin evlendin?" dedi Yaman, Deren'e dehşetle bakarak. "Yemin ederim korkulur senden. Nasıl manipüle ettin kadını?"

Deren, gömleğinin kollarını kıvırırken, "Nil'in yanında sakın ağzından bir şey kaçırma," diye uyardı onu.

Kızımın odasına doğru iki adım attım. Nil ile Utku henüz ortada görünmüyordu, saat dokuza geliyordu. Uyanmamış da olabilirlerdi. Ama kızım, kalbim Karina'm güneşi hisseder hissetmez açıyordu gözlerini. Gece'nin de heyecanla arkamdan geldiğini fark ederek elimi kapının kulpuna koydum. "Lütfen tekrar küsmesin bana, daha kalbini kazanamadım bile..."

Kapıyı korkarak açtım ve duvara kadar itip içeriye baktım. Karina'mı gördüğümde ruhuma temas ederek içimde dolaşan bir kelebeğin canlandığını hissettim. Başı kalkıp bana çevrildi, ben odaya girene kadar da koltukta, elinde bir masal kitabı ile uyuyakalan Carlos'a bakıyordu. Gözlerimiz birleştiğinde yüzüme gülümseme yerleşti ve yemin ederim ki kızımın gözlerindeki o rahatlamayı gördüm, ellerindeki hırkamı bırakırken çenesi titredi.

Hırkam... birkaç kez üstüme aldığım kıyafetimdi ama onu en son odamda bırakmıştım, şimdi ise kucağında tutuyordu.

Gece nefesi kesilerek onun adını fısıldarken, ben de tedbirli şekilde gülümseyip eşikten geçtim. "Merhaba aşkım, günaydın."

Sırasıyla arkama, Gece'ye ve Derenle Yaman'a baktıktan sonra tekrar bana döndürdü bakışlarını. Saçları örülüydü, üstü değişmemişti. Bir umut cevap vermesini bekleyerek, "Ne zaman uyandın? Bu sabah nasılsın?" diye sordum.

O bakışlarına dayanamayıp korkutmadan içeriye yürümek istedim ama Karina hareket ettiğinde duraksadım. Yavaşça üstündeki örtüyü çekip bacaklarını dışarıya attı ve ayaklarını yere bastı. Kalkmayı denediğini anladığımda neredeyse heyecandan bağıracaktım. Elimi ağzıma kapattım ve Karina'm yataktan inip gözlerime baktı. Mutluluk gözyaşları bakışlarımda pus oluştururken, yavaşça buraya yürüdü. Artık vücudunda ağırlık yapan bir şey yoktu, sondasını bundan önceki gün çıkarmıştık. Pijamalarıyla, küçük bedeniyle, minik ayaklarıyla bana doğru geldiğinde, bir rüyadaymış gibi hareket edemedim.

Gözlerini kırpıştırarak önümde durdu, yanımda ne kadar küçük olduğunu hatırlayıp kahroldum. Dudakları pembeleşmiş, yanakları güneşten ısınmıştı. O muazzam kirpiklerini kırpıştırıp elini kaldırdı, yanımda titreyen elimden tuttu. Birleşen ellerimizle beraber o yaşlar kirpiklerimden aktı ve Karina elimden tutup beni koridora çıkardığında, Gece ile diğerleri de beyazlamış yüzleriyle bana baktılar.

Ayağa kalktı.

Yürüdü.

Gelip elimden tuttu.

Şimdi de... beni götürüyordu.

Mutluluktan ayaklarımın yere değdiğini hissetmiyordum ama onunla her yere giderdim. Yavaşça, etrafına bakarak yürüdü ve koridor sonunda salona ulaşıp durdu. Başını kaldırıp bana bakınca dizlerim beni neredeyse yere düşürecekti. Kısık sesle, "Susadım," dedi.

"Ah..." ağzımdan heyecanlı, şaşkın bir ses çıktı ve Gece'nin ağladığını göz ucuyla gördüm. Yaman onunla mı ilgilensin, Karina'yı mı izlesin bilememiş gibi kalırken, Deren'de hayranlıkla peşimizden geldi. Ayaklarımı mutfağa yönlendirirken, "Ben aşkıma su veririm," dedim heyecanla.

Yavaş yürüyordu, çünkü aylardır yalnızca yatmıştı. O da yapabildiğine şaşkın gibiydi. Mutfaktan girince onun elini bırakmadan adadaki sürahiden su doldurdum, eğilerek Karina'ma uzandım. Küçücük elleriyle bardağı almasına kıkırdadım ve suyu çenesine akıta akıta, kana kana içince mutluluktan başım döndü. Bardağı geri bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Çığlık atacaktım!

Elimi, o çığlığı atmamak için bir saniyeliğime ağzıma koydum ve konuşamadığımı gören Deren Karina'ya eğildi. Elini ürkütmeden onun saçlarına koyarken, "Annene de biraz kibarlık öğretsin çok güzel olur," dedi.

Karina, Deren'e kısık gözlerle baktıktan sonra başını eğip tekrar elimden tuttu. Onunla mutfaktan çıkarken Deren doğrulup benim de başımı okşadı, heyecanıma gülümseyip hemen peşimizden geldi. Salona geri yürürken Karina yanından geçtiğimiz Gece'nin yanında durdu. Gece onun önünde eğilip, "Merhaba, ben Gece," diye tanıttı kendisini. Karina ilk kez gördüğü için inceliyordu onu. "Annenin çok yakın arkadaşıyım, senin de teyzen sayılırım. Annen bana senden çok bahsetti ama seni böyle görmek gibisi yok. Çok güzelsin... çok tatlısın."

Karina biraz bacaklarımın arkasına saklanmış gibiydi, kafasını çıkararak dinliyordu. Gece'den korkmayıp dinlediklerine başını salladığında, arkadaşımla göz göze gelip gülümsedim. Doğrulup boynuma atladı, bana sıkıca sarıldı. "Çok mutluyum, seni tahmin edemiyorum!"

"İlk kez ayağa kalktı, uyandığından beri ilk kez..."

Arkadaşımdan uzaklaşıp tekrar kalbime baktım ve Karina'nın yüzünü karnıma doğru sakladığını gördüm. Bebeğim, nasıl sessiz ve masumca utanıyordu. Hemen geri yatmasını istemediğim için, "Hava çok güzel, biraz dolaşmak ister misin?" diye sordum.

Kafasını bir tavşan gibi çıkardı ve eliyle üstünü gösterdi. Deren gülüp, "Güzel şeyler giymek istiyor sanırım," dedi.

Kızımı odasına götürdüm. "Senin için harika bir çiçekli elbise almıştı Deren. Giyelim mi?"

Odasından girdiğimizde hâlâ uyuyan Carlos'a baktım. Bunu kaçırmamalıydı, uyanmalıydı. Deren iç sesimden haberdarmış gibi hareket edip Carlos'a yaklaştı, belli düzeyde bir samimiyetle onun omzuna uyandırmak için vurdu. "Dostum uyan, bunu kaçırmak istemezsin."

Carlos Deren'in elini iterek gözlerini açtı, yüzünü ovalayarak başının tepesinde duran adama baktı. "Omzumu kırsaydın!"

"Dokundum sadece!"

Genzimi temizledim ve Carlos başını buraya çevirdiğinde şaşırıp kaldı. Hislerini çok iyi anladım ve ayakta duran Karina'ya bakarak koltuktan kalktı, buraya kadar yürüdü. "Bebeğim, sen ayağa kalkmışsın."

Karina başını sallayınca Carlos dizlerini kırarak önünde eğildi. Onun omuzlarını kibarca okşadı. "Benim uyumamı mı bekledin kalkmak için? Yoksa annen geldi diye mi kalktın? Özledin mi anneni?"

Bir şey söylemeden parmaklarını parmaklarımdan geçirdiğinde, ben bunun bir cevap olduğunu umdum. Elini bırakmadan dolaptan onun için kıyafet aldım, hevesle gösterdim. "Bunu giymek ister misin?"

"Benim aldıklarımdan giydirsene," dedi Carlos hevesle ve bununla beraber istemsizce Deren'e baktım. Gözlerini devirse de benim bakışlarımı görünce sorun yok, dercesine omuz silkti. Bunun üzerine ben de Carlos'un aldığı bir elbiseyi aldım, kızımın önünde eğildim. "Şimdi bu odadan herkesi kov aşkım, ben de üstünü değiştireyim."

Dudaklarını ısırıp başını önünden kaldırdı, onu heyecanla izleyenlere sırasıyla baktı ve konuşma cesareti arıyormuş gibi bana. Başımı salladığımda, "Çıkar mısınız?" dedi utana sıkıla.

"İnanamıyorum, konuşuyor bizimle!" diyerek coşkuyla doğruldu Carlos ve ellerini nereye koyacağını bilemeden etrafında döndü. "Gördün mü Deren? Resmen konuşuyor!"

Deren'in ilk kez Carlos'a güldüğünü gördüm. "Duydum Carlos. Konuşuyor."

"Beyler, kız çıkmanızı istedi," dedi Gece ve Carlosla Deren kapıya yönelirken, Yaman'da başını sallayarak koridora çıktı. Deren'in çıkmadan önce gözlerimdeki ışıltıyı izlediğini gördüm ve içeride kız kıza kaldığımızda Karina'mın pijamalarını çıkardım. "Bugün seni banyo da yaptırayım mı? Suyun içine girmek ister misin?"

Bir şey demeden camdan dışarıya bakınca zorlamadım. Gece ve ben içimiz acıyarak onun vücudundaki yara izlerine bakarken, en azından Karina bir daha görmediği için rahatladım. Çabucak elbiseyi giydirip fermuarını çektim. "Prenseslerden bile güzel oldun!" dedim coşkuyla.

İltifatı asilce karşılayınca onu ısırarak yemek istedim. Saçlarını nazikçe açtım, tarakla, kıyamayarak taradım ve sonra renkli bir taç taktım. Gece ellerini çırptı. "Melek gibi oldum, teyzen şu an seni yemek istiyor!"

Doğrulup elinden tuttum, onunla odadan ayrıldım. Koridora çıktığımızda Carlos kafasını kaldırıp hemen buraya baktı, Karina'yı izledi. Kızımla salona geçince de Derenle Nil'i gördüm. Deren kızının gözlerini kapatmış, yanağından öperken, "Sabret, biraz tırtılım," diyordu.

Nil ise, "Ya baba süypriz umurumda değil, Kayina'yı görmek istiyorum," diye itiraz ediyordu.

Deren bu tarafa baktı ve Karina'yı hayranlıkla inceleyip ardından ellerini Nil'in gözlerinden çekti. Bir kez daha babasına çemkirmek üzere olan Nil bizi görünce afalladı, Karina'nın ayakta olduğuna inanamayıp heyecanla buraya koştu. Kızım, Nil yaklaştığında elimi daha sıkı tutup önüme geçti ve Nil bunu fark etmeden heyecanla gülümsedi. "Sürpriz sen mişsin Kayina! Kalktın mı sen? Ya çok mutlu oldum!"

Tüm masumiyetiyle Karina'nın boynuna atlayıp sarılınca, kızım tepkisiz kalarak başını eğdi. Nil yerinde zıplayıp, Karina'nın yanaklarından öperek çekildi ve ellerinden tuttu. "Benimle arkadaş olacak mısın aytık? Hiç konuşmuyorsun benimle? Sevmedin mi? Çok mu konuşuyoyum, Utku öyle diyor aslında..."

Deren Nil'e arkasından yaklaştı, onu kaldırıp omuzlarına doğru oturttu. Nil gülüp babasının kafasını tutarken, Deren onu salona geri götürdü. "Seninle biraz konuşalım Nil."

"Kayina ile oynayacağız."

Karina, Nil ile vakit geçirdiğimde başka başka düşüncelere sahip oluyordu. Bu yüzden Nil'in yanından o anlığına uzaklaştım, Deren onunla konuşurken Nil arkamızdan baktı. Karina'yı bahçeye çıkardım ve Gece'de Nil'i öpüp bizimle geldi. Carlos ve Yaman'da bahçeye çıkmıştı. Karina'ma ayakkabısını giydirdim ve onu dışarıya çıkardığımda kafasını kaldırıp baktı, dışarıdaki iri, sayısız korumayı görünce de hemen kafasını karnıma gömdü. Titreyerek başını iki yana salladı.

Carlos, "N'oldu?" dedi değişimi fark ederek.

İç çekip Karina'nın duyamayacağı şekilde fısıldadım. "Bu kadar çok ve takım elbiseli adamlar... korkuttu onu."

Carlos üzgün ve ardından öfkeli görünerek korumalara yaklaştı, alçak sesle onlarla konuştu. Hem onun hem de bizim korumalarımız ortadan kaybolduğunda Karina'nın saçlarını okşayıp yumuşakça seslendim. "Aşkım, o adamlar bizim korumamız ama şimdi hepsi gitti. Ben seni korumaya yeterim çünkü..." onu kaybettikten sonra, ne kadar inandırıcılığı az bir cümleydi. "Bak, bizden başkası yok. Dolaşmak ister misin?"

Kafasını korkarak kaldırınca yüreğim parçalandı. Bir noktada benimle daha çok konuşup her şeyi anlatacaktı. İşte o zaman... acılarını ondan dinlerken nasıl dayanacaktım acaba? Etrafına tedirginlikle bakıp elimi daha sıkı tuttu, benimle beraber çekinerek yürüdü. Küçük, ufak adımlarından gurur duyarak konuştum onunla. "Güneşte ne kadar güzel parlıyorsun, çok güzelsin kızım. Terliyor musun? Ya da üşüyor musun?"

Gözleri güneşten kamaşırken bana baktı, sonra önüne eğilip yürüdüğü yola. Evin etrafı çok büyüktü, biz havuzun etrafında yürürken Carlos'da hemen arkamızdaydı. Benimle konuşmayan Karina, yerdeki bir çiçeğin üzerine basmamak için zıpladığında, onu izleyen gözlerimden birer damla daha düştü. Gücüyle, kalbiyle, ruhuyla gurur duyuyordum onunla. Ve o bu kadar ince ruhluyken... savaşçıyken yaşadıkları...

Omzumun üstünden Carlosla göz göze geldim. "Karina'ya hırkamı sen mi verdin?"

"Ne hırkası?"

Onun haberi yoktu, Yaman veya Utku'da yanına pek girmiyordu. O halde... Aman Tanrı'm yoksa kendisi mi gidip odamdan almıştı, daha önce kalkmış mıydı? Hırkama sarılıp mı yatmıştı?

Mutluluğum sırasında Karina'nın az ileriye yürüdüğünü fark ettim, ağacın altındaki beyaz bir kediye yaklaşıp eğildiğinde ben de yanında eğildim. "Çok tatlı değil mi?" dedim. Hayvanlara özel bir ilgim yoktu aslında, yılanlar haricinde.

Elini yavaşça kedinin üzerinde gezdirince Carlos hemen, "İstersen eve alalım mı?" diye sordu Karina'ya.

Karina'm çekingen şekilde bir daha kediyi severken, ben onun güzelliğini izlemekten adeta deli olacaktım. Gözlerimi alamıyordum. Uzanıp kediyi kucaklamaya çalıştığında, Carlos hemen eğilip onun yerine bunu yaptı. Kızına göz kırptı. "İstersen onunla evde de oynayabilirsin."

Karina doğrulup kaldığı yerden elimi tuttuğunda havuzun etrafında yürümeye devam ettik ve birazdan korumanın birisi koşar gibi buraya gelince Karina hemen bacaklarımın arkasına saklandı. Carlos homurdanarak korumasını uzaklaştırırken, Karina kirpiklerinin altından bana baktı. "Bana bağıracaklar, gidelim buradan."

Bir anım mutluluksa diğeri mahvolmak oluyordu. Kendimi, bu duyduğumdan sonra çabuk toplamam gerekti. "Kimse sana bağıramaz, dokunamaz. Bana inanmıyor musun?"

Donuklaşan gözlerini önüne indirdi. "Bağırdılar, vurdular."

Kalbimdeki belirgin acı yüzüme yansıdı ve Karina'm ayaklarını eve doğru çevirdi. Ona adapte olmaya çalışırken, konuştuklarımızı değil ama üzüldüğümü anlayan Gece'de bizimle geldi. Evden girerken Karina'mın başının eğik olmasına çok içerledim, tüm acılarını kalbinden silmeyi istedim.

Eve girip koridora geçerken Nil'in koltukta olduğunu gördüm. Bu kez buraya koşmadı, Karina ile bana bakarak başını önüne eğdi. Deren, onun saçlarını örerken dönüp bize baktı. Gözlerimi gördüğünde kaşları çatıldı, o an koşarak yanıma gelmek istedi ama ilgilenmemiz gereken kızlarımız vardı.

Odaya geçtiğimizde Karina yatağında olmak istedi, sırtını arkaya yaslayıp başı önde şekilde elleriyle oynadı.Gece, Yaman'ın sesini duyup koridora çıktığında içeride benle Carlos kaldık. Deren'in, Karina'nın bize alışması için, o gün beni ağlayarak gördüğü için kendisini ve Nil'i

uzak tuttuğunu anladığım sıralarda Carlos koltuğa oturdu. Ben de kızımın yatağının kenarında durup, onun oynadığı ellerine dokundum. "Karina'm... Ne yemek istersin? Canının çektiği bir şey var mı?"

Bize doğru bakıp tepkisizce cama döndüğünde, hatırladıklarının etkisinde olduğunu anladım. Ve kızımı almak istedim o canavarların pençesinden.

Ona bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğimde Nil'in de peşimden koştuğunu fark ettim. Ben kızıma yiyecek hazırlarken etrafımda döndü ama pek konuşmadı. Ara ara onu öpüp işime devam ettim, bir şey soracakmış gibi görününce de teşvik ettim. "N'oldu tırtılım?"

"Kayina yı üzdüm mü ben?"

Tahmin ettiğim gibi Deren onunla biraz konuşmuştu. "Üzmedin güzelim. Baban ne anlattı sana?"

Yanaklarını şişirdi. "Kayina biraz hassasmış, seninle vakit geçiymesi lazımmış, beni senin kızın sanarsa üzülürmüş."

"Evet, biraz hassas," diye kabul ettim tepsiye son dokunuşumu bırakırken. "Benim kendisiyle ilgilenmediğimi sanmış, biraz üzülmüş."

"Evet, babam söyledi," dedi, üzgün görünerek. "Meyak etme, ben üzmem onu. Sen Kayina ile ilgilen, ben babamla oynayım." Gülümsedi ama Karina'dan, ona gösterdiği sevgiyi göremediği için üzüldüğü belliydi.

Onun önünde eğildim. Çok olgun, usluydu. Yanağından sevgiyle öpüp, "Sen çok iyi bir ablasın," dedim ona. "Teşekkür ederim güzel kızım."

O bilindik utangaç gülümsemesini atıp yanağımdan öptüğünde anlaşarak mutfaktan çıktık. Salona, telefonuyla yazışan babasının yanına gidip sırtına oturduğunda ben de kızımın yanına döndüm. Ona yemeğini yedirirken bizimle konuşmadı, yaşadıklarını düşündüğünden emindim. Carlos'un sık sık esnediğini gördüm ve dağınıklığını süzdüm. "Eve gidip biraz dinlen, toparlan istersen," diye teklif ettim.

Karina'ya eğilmiş, saçlarını okşarken, "Evet, gitmem gerekiyor," dedi. "Küçük bir işim de var."

Muhtemelen karanlık, finansal bir işti. Hayatına, benden sonra daha da zenginleşerek devam ettiği açıktı. Fakat hemen gitmedi, Karina'nın kalan yemeğini yedirmek istedi. Yemeği bitince de onunla biraz karşılıksız konuştu, sevdi, ardından evi korumalarıyla birlikte terk etti.

Ben kızımın yanından hiç ayrılamadım. Onu rüyamda görmek için yalvardığım günlerden sonra şimdi karşımda olması hâlâ inanılmaz geliyordu. Bir saat kadar sonra nihayet gözlerini çevirdi bana, tekrardan konuşma cesareti aradı. Gülümseyip, "Bir şey mi isteyeceksin?" diye sordum.

Biraz utangaç göründü, duyguları gözlerindeki ruhtan döküldü. Onun ruhuna, gözlerine bakarken kalbim hızlandı. Hecelerine ayırarak, "Altım ıslandı," dedi.

Ah... Çiş mi yapmıştı? Tabi, sondası olduğu için tuvalete gitmemeye alışıktı ama şimdi sondası çıktığı için altını ıslatmıştı. Yanaklarının utanç ve şaşkınlıktan kızardığını görünce üzerindeki örtüye uzanıp çektim. "Sorun değil bebeğim. Gel, yeni kıyafet giyelim."

Gözlerime bakamadan kalktı, beni takip ederken bu kez elimden tutmadı. Odasındaki banyoya gittiğimizde onu kucaklasaydım keşke diye düşündüm. Hiç kendi rızasıyla sarılmamıştı bana. Elbisesini çıkarıp onu küvetin içine koydum, savunmasız duruşu içimi parçalarken titrek nefesler aldım. Onun vücudunu ılık su ve bitkisel şampuan ile yıkarken kendisinin de titrediğini gördüm. Küvete oturmuş, kafasını önünde tutuyordu.

"Bu göz yakmayan şampuanı kullanacağım ama yine de gözlerini kapatabilirsin," diye gülümseyerek uyardım onu ve saçlarını nazikçe yıkadım. Vücudundaki izlere bakarken çok zorlandım, bilmekle görmek arasındaki o deneyimi sonuna dek yaşadım. O benim evladımdı, çocuğum, kızımdı... Bundan on sene sonra bile her şey ilk günkü gibi canımı yakacaktı.

Vücudunu, saçlarını yıkayıp onu bir havluyla sardıktan sonra küvetten çıkmasına yardım ettim. Bana gerek kalmadan kendini kurulama çabası o kadar tatlıydı ki, kıkırdadım. Çok güçlüydü, çok.

Bir sürü adam bir araya gelmiş, yine de silememişti onu bu dünyadan.

Kurulandığında yanıma aldığım çamaşır ve temiz, pamuklu elbiseyi giydirip içeriye götürdüm kızımı. Gece odadaydı, bizi beklemişti. Karina'nın güzelliğine iltifatlar ederken ben de kızımın saçlarını kuruttum. Tüm bu süreç boyunca az ve ara ara tepkiler verdi, neredeyse hiç konuşmadı. Güneşi, mahrum kalmış gibi aydınlığı izledi.

Duşun sıcaklığından mayışmış olmalı ki, temizlediğim yatağına girdikten biraz sonra uyuyakaldı. Buna rağmen yanından

ayrılamadım. Gece ile onu izledim. Pek konuşmadık, hakkında konuşacağımız her şey önümüzdeydi ve onu izlemem daha güzeldi.

Sonraki iki gün neredeyse aynı rutinde gerçekleşti. Carlos her gün geldi, geç saatlere kadar durdu, kendini Karina'ya alıştırdı. Deren ile Nil, Yaman ile Utku'da onu yalnızca günde bir kez gördü, yanında pek kalmadılar. Deren'in ağladığım, Karina'nın kırıldığını söylediğim o günden sonra sadece Nil ile değil, diğerleriyle de konuştuğundan emin oldum. Kendisini bile uzakta tutmuştu, sırf Karina bir daha yanlış anlamasın ve ben suçlu hissetmeyeyim diye. Carlos geldiğinde bile koridorun sonundan izledi bizi, onunla azami ölçüde, saygısını pek bozmadan konuştu her defasında. Önceliğini kendi duygularına değil, Karina ile bana verdi.

İki gün içinde Karina'm yalnızca tuvalet ihtiyacı için kalktı. Doktorlar birkaç kez geldi. Ailem de çok sabırsızlandı, onlara oldukça hak verdim. Doktor, Karina'nın tek böbrek ile hayatını devam ettireceğini ama ileride hastalandığı takdirde bunun bir böbrek yetmezliğine dönüşeceğini söyledi. Konuşma ve yürüme becerisini geliştirmek için de psikolog onunla konuştu ama Karina'm pek yanıt vermedi.

İki günün sonunda, güneş batarken yemeğini yedirip ilaçlarını içirdikten sonra Karina'mın bana baktığını gördüm. Konuşmadan önce her defasında cesaret arıyordu. "Bir şey mi isteyeceksin aşkım? Ne istersen yaparım?"

Gözleri omzumun üstüne kayınca bakışlarını takip ettim. Koridorun ortasında, kolları göğsünde bağlı olan Deren'e bakmıştı. Deren ona göz kırpıp sonra benimle göz göze geldi. İki gündür az şey paylaşmıştık, ben kızımın yanından ayrılamadığım ve o buraya pek girmediği için. Aynı evin içinde onu çok özlemiştim.

"Kedi," dedi Karina'm, sessizce. "Kedi nerede?"

Bahçede gördüğü kediden bahsettiğini hemen anladım. "Getirmemi ister misin?"

Başını yavaşça sallayınca ona beklemesini söyleyip çıktım odadan. Deren, koridordaki koşuşumu izleyerek arkamdan baktı. Bahçeye çıktım, korumalara kediyi sordum. Buralarda dolaşıyor, bazen uzaklaşıp bazen yaklaşıyordu. Kediyi beş dakika içinde buldum, kucağıma alıp onunla kızımı sevindirmesi için konuşarak eve girdim.

Salondan geçerken Nil çizdiği resimden kafasını kaldırdı, kediyi görünce neşeyle bağırdı. "Aaa miyav!"

Ona göz kırpıp koridora geçince Deren'in çatılı kaşlarıyla karşılaştım. Kızımı mutlu edeceğim için mutluydum, gülümseyip odaya yürürken Deren kucağımdaki beyaz kediye huzursuzca bakıp burnunu ovuşturdu. "Kediyi neden eve aldın?"

"Karina'm istedi, daha önce bahçede görmüştü, aklında kalmış..."

Deren, ben yanından geçerken başını salladı ve Karina'mın odasına girdiğimde arkasını dönüp koridordan ayrıldı. Hayvanlara düşmanlık beslediğini sanmıyordum ama ayağının altında bir şeyin dolaşmasını istemiyor olabilirdi.

"Karina'm, buldum kediyi," diyerek coşkuyla koltuğa oturdum. Kızım ilgili gözlerini kediye çevirdi, hayvan kıpırdayarak yatağa inince temizliğinden şüphe duydum. Pireli falan olabilirdi, en kısa zamanda veterinerde kontrol ettirmem lazımdı. "Oynamak mı istiyorsun onunla?"

Aşık olduğum, koyu gözlerini biraz olsun enerji çevreledi. Başını sallayıp ellerini kedinin tüylerinde dolaştırdığında mutlu olarak izledim. Bu şekilde açılır, eğlenebilirdi. O kedisini okşarken ben de meleğimin saçlarını okşadım, istemeden dudaklarımdan şu kelimeler çıktı. "Bana... pek yaklaşmıyorsun. Sarılmıyorsun da. Yoksa sarılmak istemiyor musun Karina'm?"

Beni anladığını biliyordum ama hiçbir cevap vermedi. Sessizlik içinde kedisiyle ilgilenmeye devam etti. Üstüne gitmedim, varsın konuşmasın, sarılmasın ama... güvende ve sağlıklı olsun. Ben sabrederim, son anıma kadar beklerim.

Birazdan, sesleri duyup odadan çıktığımda Nil ile Deren'in tartıştığını gördüm. Nil, Noah'ın yanına gitmekten bahsediyordu, Deren ise evinin burası olduğunu. Abilerimi ben de özlemiştim, burada geçirdiğimiz altıncı gündü. Yarın dönmemiz lazımdı. Utku ile Yaman'ın Madrit maçını izlediğini gördüm ve Nil kavgayı kaybedip ağlayarak koltuğa gömüldüğünde, Deren bana doğru bakıp omuzlarını düşürdü. Ona ilerledim ve karşısında durduğumda, neresi olduğu fark etmeksizin dokunmak istedim ona. Parmaklarımı göğsüne koyup siyah tişörtünde yukarıya çıkardım, boynuna sardım. Dudaklarımı kıpırdattım. "Seni özledim."

Boynu kasıldı ve göğsü daha hızlı hareket etti. Koyu gözleri yüzümün aşağısına kayarken, alt dudağını ısırmaya başladı. Sonra köşedeki koltuğa, elleri yüzüne kapalı Nil'e bakıp, "Bunu yaptığını görürse seni kulaklarından tavana asabilir," dedi.

Çarpıkça gülümsedim. Nil'in bunu yapacağını sanmıyordum ama oldukça sorgulardı. Kollarımı ensesinden çektim ve kollarını okşarken, Deren'de Nil'i kontrol edip hemen eğildi, yanağımdan öpüp geri çekildi. "Farkında mısın?"

Elimi, aptal bir aşık gibi yanağıma götürerek, "Neyin?" diye sordum.

"Senin mutluluğunla mutlu olduğumun," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Sen öyle olmadığını söyledin ama ben senin mutluluğunla mutlu oluyorum."

Evet, ayrılırken ona böyle söylemiştim. Canımın yanmasını istediğini, mutluluğumla mutlu olamadığını, acımın öfkesini yatıştırdığını... Ve böyle bir ilişkimizin olamayacağını. Fakat, son birkaç gündür çabasının beni götürdüğü sonuç, şimdi haklı oluşuydu. Mutlu olayım diye çabalamıştı, hatta onun için yapmayı en sevmediği şekilde, Karina ve benden uzak durarak. Mutluluğumla mutlu olduysa... öfkesi artık bitmiştir değil mi?

Onu çılgınca öpmek istedim ama...

"Baba, niye gönlümü almıyoysun?!"

Nil, ellerini yüzünden indirip kızdığında Deren hiç istemeyerek benden uzaklaştı, tırtılının yanına gidip onun gönlünü aldı. Nil zaten babasını o kadar seviyordu ki, iki dakika sonra kucağına çıkıp onu öpücüklere boğdu.

Deren'i izlerken içimde oluşan hayranlık katmanlarına ayrıldı. Yakışıklılığına, Nil'i sevmesine, karizmasına, gülümsemesine, bana çaktırmadan bakıp öpücük atmasına ayrı ayrı hayranlık duydum.

"Seni affetmemi istiyoysan beni sırtında gezdir."

Deren, Nil'in isteğini yerine getirmek için onu sırtına aldığında, Yaman'ın onun haline güldüğünü gördüm. Deren'de bunu gördüğü için sırtında Nil ile oraya ilerledi, Nil'de babasının söylediği yapıp ayaklarıyla Yaman'ın yüzüne yüzüne vurarak kıkırdadı. "Babama gülme! Babama biy tek ben gülerim! Bir de Kayina!"

Onları kendi hallerinde bırakıp kızımın yanına geri döndüm. O da gülme seslerini duymuşçasına, merak içinde bana bakıyordu.

Konuşmamı sever diye, "Deren ile Nil biraz oyun oynuyor," dedim. "Katılmak ister misin?"

Nil'in adını duyunca gözlerinde garip bir ifade oluştu ve ardından konuşma cesareti aradı. Hevesle başımı salladım. Onun dudaklarından çıkacak her sözcük için öldürdüm. "Baba," dedi Türkçe şekilde. Sanırım Nil sık sık kullandığı için öğrenmişti. "Baba ne?"

Ah... artık merak ediyordu. Önceden çevresinde böyle bir etkileşim olmazdı, şimdi ise Deren ile Nil'i görüyordu. Vakti gelmişti, Carlosla beraber bunu kızıma açıklamalıydık. "Her çocuk, dünyaya anne ve babası sayesinde gelir Karina'm. Her çocuğun iki ebeveyni olur. Birisi annedir, diğeri baba."

Onunla Türkçe konuşmuştum, anlamasını kolaylaştırmak için. Beni anladığını da gözlerinden okudum. Bir sonraki sorusunun benim babam, nerede olmasından korktum ama bir şey demedi. Kedisine döndü. "Karina'm," dedim. "Kedine isim verecek misin?"

Kedisini kibarca, içinden gelerek severken düşünüyormuş göründü. Kediyi bile seviyordu ama... bana yaklaşmıyordu. "Bence dünyanın en güzel kızın kedisi diyebiliriz ona. Biraz uzun bir isim var ama tamamen doğru. Çünkü sen..." ona korkarak yaklaştım, yüzüne eğilip burnundan öptüm. "Dünyanın en güzel kızısın."

Bakışlarındaki o duvarlar kalktığında, aramızda sıcaklığı birkaç saniyelik de olsa hissettim. Savunmasız ve üzgün görünerek eliyle kıyafeti üstünden böbreğini gösterdi. Ve, "Güzel değilim, yara var," dediğinde anladım dikiş izlerine dokunduğunu.

"Karina'm," dedim söylediklerine rağmen güçlü kalmaya çalışarak. Kolumu gösterdim. "Bu izleri görmüştün, bende de var. Bu yara var diye ben çirkin miyim?"

Koluma bakarken benim için üzülmüş göründü. Bu, aramızdaki o duyguyu yoğunlaştırdı. Yakınlık kurmaya devam ettik. "Güzelsin," dediğinde, az önce yıkılan dünyalar benim oldu.

"Yaa meleğim, sen de o kadar güzelsin işte," dedim anlık mutlulukla. "O kadardan da güzelsin." Onun elinin durduğu yere dokundum. "Bu yara... yaraya rağmen çok güzelsin. Bunlar geçecek, geriye yalnız güzelliğin kalacak."

Konuşmam onu teşvik etmiş gibi bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. O kadar masumdu ki... bu gözlere bakıp bir sürü şey yapmış olmalarını kaldıramıyordum. Titreyen sesiyle, "O kadın bana bağırdı," dediğinde,

kaşlarım neredeyse beni kızgın gösterecek şekilde çatılıyordu. "Bir de iğne yaptı."

Böbreğinden sonra bahsettiği kadın... onu ameliyat eden kadından mı bahsediyordu? O gece vahşice öldürdüğüm kadın, Karina'ma bağırıp onu ürkütmüştü demek. Yavrumun elini sıkıca tutup, "Ben o kadını sana asla dokunamayacağı, sana bir daha bağırmayacağı bir yere gönderdim," dedim, sesimi kontrol etmeye çalışıp. "Sana yaptıkları için çok pişmandı ama ben ona dedim ki... benim kızıma kimse dokunamaz, ben Karina'mı üzen herkesle konuşurum. Onunla da konuştum. Senden af diledi ama affetmedim."

Karina olgun bir çocuktu, beni anlıyordu. Gözlerime bakmasına bile hasrettim, bu yüzden bakışlarını çekmemesi için yalvardım. "Ben de affetmeyeceğim," dediğinde dudağım kıvrıldı. "Bir daha gelmeyecek mi gerçekten?"

Benimle konuşma cesareti göstermesine hayran kalsam da kötü anılardan uzaklaşmasını istiyordum. Fakat bir noktada bunları açmadan kendini bulamayacağını da biliyordum. Bana tekrardan güvenmesinin aşamalarıydı bunlar. "Asla," diye söz verdim. "Karina'm... bana biraz inancın, güvenin kaldıysam n'olur inan. Bir daha kimse seni almayacak. Yanına bile kimse yaklaşmayacak. Sana hiç kimse bağırmayacak."

Hayatımda birçok insanın güvenini, inancını kaybetmiştim. Babam, abilerim, sevdiğim adam... Ama Karina'mınkini kaybetmek, nasıl acıtıyordu anlatamazdım. Bana inanıp inanmadığından emin olamadan bakışlarını kedisine çevirdi, onunla ilgilenmeye devam ederken ben de kızımın güzelliğini izledim.

Gece olduğunda uyumamak için tekrardan ilaç aldım. Kızım uykuya dalarken ben yanında oldum. Ev sessizleştiğinde ve ışıklar kapandığında Karina babasının aldığı gece lambası ışığında uyuyordu. Sonumdan korkuyordum, kendimi beş yıl sonra bile hâlâ onu böyle özlemle izlerken görüyordum. Hiç bitmeyecekti ona özlemim.

"Karmen..."

Deren'in sesini duyduğumda direkt arkama baktım. Kapının önündeydi. Altında bir eşofman vardı, üstünde tişört. Birkaç dakikadır orada olduğuna emindim ama kızıma dalınca etrafımı geç fark ediyordum. Sonunda yalnız ikimiz kaldığımız için koltuktan kalkıp yanına kadar ilerledim, gözlerinin içine bakarak çenemi göğsüne

koydum. Ellerimle belinin iki yanından tuttum. Derhal sırtımdan kavradı, elinin tersini yanağıma koyup yüzüme eğildi. Alnını alnıma yaslayarak sessizce inlediğinde, gözlerimi kapatarak o temiz kokuyu içime çektim. "Aynı evin içinde olmama rağmen bir kadını özlediğime inanamıyorum. Birisine söylesem ne çok güler..."

"O kadar da uzak durmuyorsun. Gözlerin hep üzerimde. Sürekli koridorda dolaşıyorsun, hep bana bakıyorsun." Kafamı koridora çevirdiğimde neredeyse hep orada oluyordu. Ben Karina için, Deren'de benim için siper oluyordu sanki.

"Kocanım," dedi, çenemi tutup dudaklarını dudaklarıma koyarak. Bir öpücük değildi, bastırıyordu. "Kocanım," diye tekrarladı dudakları dudaklarıma değerken. "O kadarı da olsun."

"Sahte," diye hatırlattım. "O belgelerin hepsi sahte Deren."

"Sonuçta bana evet dedin. Bu beni senin kocan yaptı."

"Sana hayır diyemiyorum," dedim gözlerimi kapatarak. Güzel şeyler söylemeye alışmaya çalışıyordum ama soğuk bir kadındım işte. Bir de yaşadıklarım... beni daha savunmacı, katı bir kadına çevirmişti.

Dudaklarımın üstündeki dudakları kıvrıldı. Parmaklarıyla yanağımı sıktı. "Ben de sana ismini söyleyemiyorum, artık sadece karım demek istiyorum."

"Deren!"

"Ne!"

"İyice uçtu senin kafan, söyleyeyim. Sahte yahu bu evlilik, belgeleri birkaç saat içinde hazırlayıp bir anlamı olmayan imzalar attık ya..."

"Sus," diyerek dudaklarımı sertçe ağzının içine çekince sırıtarak çekilmeye çalıştım ama sırtımı öyle bir kuvvetle tutuyordu ki, imkanı yoktu. Dudaklarım onun dudaklarında ezilip hafifçe acırken, çokça zevk alırken, kısık inlemelerim iç çekişlerle kurtuldu boğazımdan. Susmadım ama buna bayıldı, çünkü inlememi seviyordu.

"Ben istediğimi er ya da geç alırım," diyerek benimle bir güç savaşı başlattığında, alt dudağını ısırarak geriye çekildim. "Ama seni sen istemeden alamam. Bu yüzden kendini tamamen bana bırak, ruhumsun desin, ruh bedenden ancak ölümle ayrılır." Başıma, anlayayım diye hafifçe vurdu. "Beni şair yaptın, sen gerçekten hayatımın kadınısın."

Ayrılığımızdan sonra hâlâ kesin birlikteliğimiz için konuşmamıştık, çünkü denemeye karar vermiştik. Kendimi ona bırakmamı istiyordu

ama sanırım... düşmekten korkuyordum. İlişkimiz, bir hatayı daha kaldıramayacak kadar hassastı.

"Sana söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Çünkü onlar seni sen yapan şeyler, sen de beni ben yapan şeysin." Gözlerini kapatarak dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırırken o kadar tutkuluydu ki, hücrelerimde bile ateş hissettim. "Her bir sözcüğünü, her bir cümleni, bakışını, süzülüşünü, kaşının düşüşünü, dudaklarının kıvrılışını... Kalbim Karina ve ruhum sensin deyişini."

O sabaha doğru, Karina'nın oyuncağı ile beraber eve geldiğinde söylemiştim bunu.

Beni o kadar o kadar o kadar uzun ve çok öptü ki, arzu ve şiddetli istekten başım döndü. Ayakta duramadım, üstüne düştüm. Duvara yaslanıp beni sertçe tutarken öpmeye devam etti. İnlemelerimiz Karina'ya ulaşamayacak kısık ama çaresizdi. Ellerimizi kıyafetlerin üzerinde telaşla gezdirirken bile öpmeyi unutmadı. Boğulacaktım, daha önce de boğulmuştum ama böylesi ilk kez...

"Deren..."

Çekildi, nefes almam için bekledi, sonra tekrar saldırdı.

On dakika kadar sürdü, aralıklarla, konuşmadan, nefes almak için uzaklaşıp tekrar birleşerek öpüştük. Bana böylesini ondan başka hiçbir adam yaşatmamıştı. Bedenimin ne istediğini benden bile önce fark ediyordu. Belki de ben... bir zamanlar sevdiğim adama bile kendimi böylesine açmadığım için Deren'deki gibi bir tutkuyla karşılanmamıştım.

Elimi tutup bir noktada kalbine götürmüş, bunu bile sonradan fark ettim.

Gümbürdeyen o sesi duyduğumda.

❤️🔥

O gecenin kalanında ben Karina'mı izledim, Deren'de beni. Ben uykusuz kalınca o da uyuyamıyordu, üstelik bir ilaç almamasına rağmen. Ona uyumasını, gitmesini söylemiştim ama cevap bile vermemişti. Gece bile, ben uyursam diye, beni düşüncek birisi olsun diye başımdan ayrılmadı.

Korumam olmayı seviyordu. Ben de korumam olmasını.

Karina'm erkenden kalkmıştı, sessizliğiyle yemeğini yemişti. Doktoru ziyaretine gelmişti, rutin kontroller için de hastaneye

çağırmıştı. Utku, Gece ve Yaman sabah selamı için onun yanına inmişti. Daha sonra Yaman Gece'yi dışarıya götürmüştü, onunla baş başa kalmak istemişti muhtemelen. Bizim kişisel sorunlarımız yüzünden vakit geçiremiyorlardı. Nil ise hâlâ Karina'dan uzak duruyordu, canım benim onu üzdüğünü sandığı için razı geliyordu görmemeye.

Tıpkı Deren gibiydi. Babasının kızıydı.

"Karina'm," diyerek, kedisiyle ilgilenen kızımla konuştum ve beni duyduğunu anlayıp devam ettim. "Bugün dayıların gelecek, seni görecekler. Çok çok istiyorlar, ben de telefonda gelmelerini söyledim. Ama sen istemezsen odana girmezler. Ne dersin aşkım? Sen ne istersen o olur."

Yatağın ortasındaydı, bağdaş kurmuştu. Kedi bacaklarının arasındaydı. Bana o kararsız bakışını atıp, "Salvador?" dedi onaylamam için.

Ah, hatırlıyordu. En azından birisini. Kızımla konuşabilmenin sevinciyle, "Evet aşkım," dedim. "Seni görmelerini ister misin?"

Dışarıya baktı, güneş ışığını izlemeyi seviyordu. Başını sallayınca yatağının kenarına oturdum, yüzüne alçalıp kıkırdadım. "Bana cevap verdiğinde o kadar seviniyorum ki Karina! Sesini duymadığım zamanlarda çok özledim seni. Rüyama bile gelmiyordun, şimdiyse yanımdasın. Rüyadan uyanacağım diye... uyumak bile istemiyorum."

Onunla bir yetişkinle konuşur gibi konuştuğumun farkındaydım ama anlayacağını biliyordum. Bana, konuşmalarım bittikten sonra baktı. Sıcak yaklaşmıyordu ve sanki... bende kaybettiği bir şeyi arıyordu. Sıcaklığımızı, güvenimizi, gülümselerimizi. Elini kaldırıp yanağıma doğru uzatınca sakince bekledim, parmaklarıyla yanağımı okşadığında da mutlu oldum. Deren'in neredeyse tüm yüzümü kavrayan ellerine kıyasla kızımın elleri öyle minikti ki, gülümsedim.

Kapı zili çaldığında Karina hemen koridora baktı, ben de yatıştırmak için, "Dayıların," dedim.

Kalkıp bir dakikalığına koridora çıktım, köşeden dönünce ailemi gördüm. Dante ile Sara içeriye girmişti, Salvador ise babamın tekerlekli sandalyesini içeriye sokuyordu. Deren'in içeriye giren Noah ile Dante'ye el uzattığını gördüm, abilerim ona dik dik bakıp sırasıyla el sıkıştı. "Hoş geldiniz," dedi Deren, hafifçe sırıtarak. "Evimize. Ailecek burada yaşıyoruz artık."

Dante, el sıkıştıkları sırada Deren'in elini fazla sıktı, bunu çok net anladım ve onlara yaklaşıp ellerini tuttum. Birbirinden ayırırken, "Sırası değil beyler," dedim.

Dante, "Gıcıklık yapıyor!" dedi.

"Evet. Öyle bir adam. Alış abi."

"Oldu kardeşim, başka bir arzun?"

Elleri ayrıldığında ikisine de uyarır gibi bakıp karşıma döndüm. Babam beni izliyordu. Angel ile Salvador babama yardımcı olmuştu. Tekerlekli sandalyesi buraya yaklaştığında eğilerek babamı öptüm, o da beni. Uzaklaşırken gözlerindeki ışığı görüp, "Karina içeride," dedim. "Sizi bekliyor."

Babam, Karina'yı görmek için buraya kadar gelmişti. Anladığım üzere araca bindirip indirirken abilerim yardım etmişti. Elimden tutup bir şey demeye çalıştığında onu dinledim. "Benden... korkar mı?" diye sorarken kelimeleri heceledi.

Bunu neden sorduğu açıktı. Yüzü felçli olduğu için Karina'yı korkutacağını sanıyordu. Salvador abim, "Baba," diye kızıp yanıma gelirken, ben de, "Hayır," dedim hemen. "Korkutmaz baba. Yani... ona ne kadar sevgi dolu bakacağını biliyorum, korkmayacaktır."

Abim beni öpmek için eğildiğinde doğruldum, kendisine sıkıca sarıldım. Deren ailemi ve beni, kısık ve hesapçı gözlerle izlerken ona dil çıkarıp abimden uzaklaştım. Arkamı döndüğüm gibi de kendimi Angel'ın kollarında buldum. Beni sıkıca kucakladı. "Karina'ya hediyeler aldım, umarım kabul eder."

Yengemi yanağından öpüp, "Gözlerini güzelliğinden alabilirse hediyelerine de bakabilir," dedim.

Gerçekten güzel görünüyordu. Saçlarını açık bırakmıştı, gün ışığında prensese benzemişti. Omzumun altından çıkıp heyecanla koridora girerken, bu kez beni kendisine çekip kafamdan öpen Dante oldu. Beni olaylıkla kaldırmıştı, havada bir tur döndürüp yere aniden bırakırken eğleniyordu. "Zayıflamışsın. Eve dönmen lazım. Belli ki kendini bir şey sananlar sana burada iyi bakmamışlar."

Deren'in homurdanmasını aynı anda duyduk, Dante bundan zevk alarak içeriye girerken Salvador'da babamın arabasını koridora çevirdi. Başımı çevirdim ve Noah'ın meraklı gözlerini görünce, en çok onu özlediğimi fark ettim. Marianne'den sonra aramızdaki soğukluk canımı yakıyordu. "Abi," diye seslendim. "Gelmezsin sanıyordum."

Evi inceleyen gözlerini benimle birleştirdi, kaşlarını çatmıştı. Üzerinde diğer abilerim de olduğu gibi takımı vardı. Karşıma kadar gelirken, "Yok artık, bunu kaçırır mıyım?" dedi. Yanağımdan öpmek için eğildiğinde hemen boynuna atladım, sıkıca sarıldım. "Hem... seni de çok özledim Karmen."

Gözlerim yaşardı. Bu aralar hassastım, Noah ile yakınlaşınca da... "Ben de," dedim yanaklarından birkaç kez öperek. "İyi ki geldin. Karina'nın yanına gidelim."

"Noyah!"

Abimle ayrılırken Nil'in sesini duyduk. Utku'nun kucağında aşağıya inerken sevinçle bakıyordu. Utku ile Deren aynı anda sertçe oflarken, Nil hemen amcasının kucağından indi. Abim tek dizini yaslayarak yere alçaldı ve Nil onun kollarına girerken, "Merhaba," dedi Türkçe. "Nasılsın Nil?"

"Aaa Türkçe konuşuyorsun," dedi tırtılım gülüp nazlanarak. "Biy daha söylesene adımı."

Noah'a çevirdim ve o da ışıtısızca gülerek, "Nil," diye tekrarladı. "Bize gelmiyorsun artık, unuttun mu?"

Söylediklerini Nil'e çevirdim ve o da üzgünce, "Ben istiyoyum ama babam getirmiyor," dedi çaresizce. "Ama ağlaysam getirir, bir dahakine ağlayacağım."

Deren arkamdan yaklaşıp Nil'e dik dik bakarken, abim ona çevirdiklerime gülüp Nil ile beraber kalktı. Utku salona geçip koltuğa otururken abisine söylendi. "Ben sana yalandan ağladığımı söylediğimde inanmıyordun abi, kendi ağzıyla söylüyor."

"Acı biber süreceğim onun ağzına."

"Acı biberden koykmuyorum ki.."

Nil yüzünü Noah'ın omzuna saklarken, Deren benimle beraber onların arkasından geldi. Nil'e kaşları çatık bakıyordu. Koridor sonuna ilerledim ve Karina'nın odasının önünde, ailemle beraber durdum. Hepsi Karina'ya bakıyordu, kızım da çekingenlikle onlara. İçeriye girip yanına otururken, "Bak, babam ve abilerim," dedim. "En önde duran Salvador, yanındaki karısı Angel. Nil'i kucağında tutan Noah, yanındaki Dante."

Abilerim ve yengem babamla beraber içeriye girerlerken, Nil Noah'ın kucağından inip babasının yanına koştu. Canım benim, girmesi sorun değildi ama hâlâ dikkat ediyordu.

Karina içeriye sırasıyla giren aileme bakıp, "Hatırlıyorum," dedi.

"Aaa, konuştu," dedi Angel, yanımıza doğru eğilip. Ellerindeki torbaları yere bırakıp heyecanla Karina'nın ellerine dokundu. "Tanrı'm, ne kadar güzelsin. Elbise giymişsin bir de, annen nasıl dayanıyor bu tatlılığına? Benim kızım olsaydın şimdi midemde olurdun." Kendi kendine güldü. "Belki de bu yüzden çocuğum yoktur."

Onun kendisiyle şakalaşması beni hüzünlendirdi. Kara mizahına kendisi de pek içten gülmemişti bence. Salvador abim uzanıp onun kafasını okşadı, baş parmağını alnında dolaştırdı.

O sırada Karina iltifatların hepsini anlayıp kararsızca bana baktı, gözlerimdeki ışığı görüp sonra da önüne eğildi. Başını sallayarak iltifatları kabul edince, abilerim hafifçe sırıttı. "Aynı annen gibisin," dedi Salvador, gözlerindeki hüzünle ona bakıp. "O da güzel olduğunu bildiğinden hiç şaşırmazdı iltifatlara, pek de sevinmezdi. Annene benziyorsun bebeğim."

Annen... Annenim Karina'm. Bir kez de sen söyle, lütfen.

Kızım bana bakıp kedisine eğildi, abilerim onun sessizliğini anlayışla karşılarken Noah yatağın etrafını dolandı. Karina'ma eğilip onun başını okşarken içten gülümsüyordu. "Ben dayılarından en yakışıklı olanım fark ettiğin üzere. Ve en tatlısı. Onlarla oyun oynayamazsın ama benimle istediğini oynarsın güzelim."

"Benim kocam en yakışıklısı," dedi Angel. Karina'ya Salvador'u gösterdi.

Yakışıklı kelimesini duyunca Karina bakışlarını Deren'e çevirdi ve parmağıyla onu gösterdi.

O an Deren'in yüzündeki gururlu ve kibirli ifadeyi hiç unutamayacaktım. Şaşkın bir o kadar da mutlu olmuş halde sırıtırken, abilerim ve yengem inanamayarak Karina'ya bakakaldı.

"Her neyse," dedi Salvador, Deren'in sırıtışına bir huysuz bakış atarak. "Zevkleri kötü olabilir ama yeğenim yeğenimdir yine de."

Deren Karina'ya çapkınca göz kırptı. "Bu saatten sonra ben dünyanın en yakışıklı erkeğiyim. İtiraz eden var mı?"

"Evet, ben," dedi Dante. "Böyle şeylerle gerçeği değiştiremezsiniz." Karina'ya kendisini gösterip sırıttı. "Dayına bak Karina, dünya üzerindeki en ideal erkeğim. Seni lisede okula götürdüğümde bütün kızlar senden benim numaramı isteyecek."

Abilerim ve yengem, hatta babam da onu süzüp gözlerini devirirken, Deren'in sırıttığını gördüm. "Tabi, sen o zaman dedeleri yaşında olacaksın. Yani bu varsayımın imkansız dostum."

Dante ona gıcık olup dudaklarını kıpırdattı, küfretti. Deren'de hiç umursamadan elini savurdu.

Şu an dünyanın en mutlu adamıydı, babasıydı.

"Karina," diyerek kızımın tepkisini bu kez babam çekti. Karina dedesine doğru dönerken biraz ürkmüş göründü. Babamın bunu hissetmemesini diledim ve kızım onu incelerken, Angel onun önüne hediyeler dizdi. Yengem... bir çocuğu çok sevebilecek birisiydi. "Ben... büyük... baban."

Babamın gözleri sevgiyle parlıyor, eli titriyordu. Karina bu sevgiyi gördüğü için ürkmemeye başladı, omuzları gevşedi ve herkese sırasıyla bakıp bana döndü. Bakışlarımızla anlaştık. "Evet, o senin büyük baban," dedim.

Gözlerini kırpıştırıp babama baktı ve sonra tekrar bana. "Ama büyük değil."

Ah... büyük baba dediğimde anladığının irilik olduğunu fark ettim ve bunu söyleme şekli o kadar tatlı geldi ki, abilerimle beraber gülmeye başladım. Dante'nin eğlenen kahkahasına diğer abilerimin sessiz gülüşü eşlik ederken, Nil'in hiçbir şey anlamadığı için ofladığını gördüm. Deren kızının başını okşarken apaçık şefkatiyle Karina'yı izliyordu.

"Öyle değil," dedim ve o sırada Dante'nin çalan telefonunu cebinden alıp koridora doğru ilerlediğini gördüm. "Büyük derken yaş olarak hepimizden büyük olduğunu kastediyordum aşkım. Benim babam, senin de annenin babası olduğu için büyük baban oluyor."

Anlamamaktan utanmış gibi kızarınca Angel kalbini tutarak inledi. "Tanrı'm, çok tatlı! Karmen lütfen eve dön, onu her gün görmek istiyorum."

Salvador abim, "Olması gerektiği gibi," diyerek kapının önündeki Deren'e baktı. "Berabersiniz diye aynı evde yaşayamazsınız. Ben makul bulmuyorum."

"Belki sadece beraber değilizdir," dedi Deren.

Kaşlarımı kaldırdım ve neyden bahsettiğini hemen anladım. Sahte evliliği bunun için kullanamazdı, abilerim çılgına dönerdi.

Ona uyarır gibi baktığımda, dudaklarını birbirine bastırdı ve Salvador, "Ne bok dönüyor?" dedi.

"Hiç," dedim sakince.

Babam da Karina'yı izleyen gözlerini benimle Deren arasında dolaştırdı. Deren'in yüzündeki içtenlik kaybolmuştu, aileme kaşları çatık bakıyordu. "Evet, bir hafta doldu Karmen. Karina'yı alıp eve dönün..." Deren ile göz teması kurdu. "Bana söz vermiştin. Sözünde dur."

Deren'in dudaklarını birbirine bastırıp bir süre bir şeylerle mücadele etti. Sonra istemeden başını salladı. "Evet efendim, söz verdiğim gibi."

Abilerim, kendisine son derece saygısız olan ama babama itaat eden Deren'e inanamayarak, biraz da gururları kırılarak bakarken ben kızıma döndüm. Ve onun güzel gözlerine anında hapsoldum. Bir daha konuşmak için nefes aldı ve merakla, "Benim babam yok mu?" diye sordu.

Geleceğini bildiğim o soruyu duyunca... kalbim pişmanlıklarla perişan oldu.

"Baba..." Dante'nin, sessizce içeriye girerek babama seslendiğini duyduğumda gözlerimi kızımdan çekip abilerimle aynı anda ona döndüm. Gözlerinde bir öfke görünce ailemle aynı anda irkildim. Karina'nın yanından kalktım ve Dante içeriye girerken, Deren'de bir kalkan misali yanımıza doğru yürüdü. "Büyükbabam... Kilisede infaz edilmiş."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Sizce büyükbabamızı kim infaz etmiştir dostlarım? Bir tahmininiz var mı?

Lütfeeeen ayrılmadan önce oy verip yorumlarınızı yazın. Karina ve Karmen ilişkisi hakkında ne düşünüyorsunuz? Ya da Deren ile Karmen gerçekten bir arada olmayı başarabilecekler mi? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi, Siren'i neden bu kadar çok seviyorum... asfskskekd

Bölümü derhal bir emoji ile anlatınız.

İnstagram: enineasr

Çokça kalp. ♥♥♥

50. ❝Düşman.❞

Merhaba canımın içleri<33

50. bölüme geldik, bu kadar yol kat etmenin burukluğu var içimde. 🥹 Hâlâ burada mısınız diye merak ediyorum.

Burada mıyız? Sayalım.

50.bölüm hatrına biiiiir sürü oy verip yorum yapın!♡

Deren & Karmen vibe verdi.

50. ❝DÜŞMAN.❞

İyi bir düşman kalbinden önce, kalbini koruyanları alırdı senden.

Kalbimi kaybettiğim, kalbime ağladığım, kalbime sarıldığım yerdeydim. Mezarlıkta. Fakat bu kez kızımın değil, büyükbabamın mezarındaydım. Aynı anda annemin de mezarının yanında olduğum anlamına geliyordu bu. Çünkü büyükbabamı, annemin yanına gömmüştük. Bu, büyükbabamın olmayı en çok istediği yerdi. Çünkü annemi çok seviyordu. Ne acıydı, hem kızının hem de kendisinin kalbini, babamın düşmanları durdurmuştu.

Bir mezara bakmak bana iyi gelmiyordu. Orada kızımı görüyordum ve acımasızca üzerine atılan kurşunu.

Önce benim kalbimden geçip sonra onun ruhunda dağılan kurşunu.

Büyükbabamın ölümünün üstünden bir gün geçmişti fakat yakınlarımız, camiamız bunu çok geçmeden öğrenmişti. Bugün de onu gömmüştük, cenazesine büyükbabamın uzaktan akrabaları, ahbaplarımız, bazı dostlarımız katılmıştı. Ben, şahsi özel hayatım dolayısıyla tüm bu dostluklardan uzakta kalmış olsam da babam ve abilerim elbette hâlâ birçok insanla görüşüyor, iletişim kuruyorlardı. Ve karşılıklı saygı duydukları, hoş sohbette oldukları insanlar da bugün cenazedeydi.

Babam ile abilerim en öndeydi, konuklarla el sıkışıyordu. Etrafta çok çok sayıda koruma vardı, başımı çevirdiğim yerde siyah takım elbiseli adamlar... Ben de siyah, yere kadar uzanan bir deri ceketin içindeydim. Gözlerimde gözlüklerim olmasına rağmen insanlar beni

tanıyordu, korumalar tarafından çevrelenen ve Russoların arkasında duran o kadını.

Karmen Russo'yu.

"Efendim, bir arzunuz var mı?" dedi Deren, arabadan alıp geldiği şemsiyeyi başımın üstüne uzatarak.

Etrafta insanlar olduğu için benimle gerçek bir koruma gibi konuşuyordu. Bunu yapmasını ben istememiştim, o korumam olmaktan çok hoşlandığı için sürekli tekrarlıyordu. Yağmur birkaç dakika önce başlamıştı, araca gidip şemsiyeyi almıştı. Gözlerimi ilerideki mezarlıktan çekip kendisine çevirdim, simsiyah takımı içinde, geniş omuzları ve sert yüz hatlarıyla dikkatleri hemen çekiyordu.

"Var," dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Gözümün önünden ayrılmaman."

Kendisi şemsiyenin altında değildi, aramızda bir adım kadar mesafe vardı. Gözümün önünden ayırmayı istemiyordum, çünkü yakında bir düşman olabilirdi ve bizim düşmanlarımız bizden önce bizi koruyanları öldürürlerdi. "Efendim, bunu istesem de yapamam," dedi yalnız dudaklarını kıpırdatıyordu. "Sizden asla ayrılamam."

Gözlerimde hüzünlü yaşlar varken dudağımın kenarı hafifçe kıvrıldı. Fakat üzgün hissettiğimden ötürü konuşmaya devam edemedim, abilerim ile babama baktım. Acımasız, duygusuz, sert görünüyorlardı. Angel abimin elini bir an olsun bırakmamıştı, Enrica'da bir o kadar üzülmüş şekilde toprağı izliyordu.

Büyükbabamı acımasızca öldürmüşlerdi. Sabahın beşinde, o ibadet etmek için erkenden kalkıp manastırdan yola çıktığında ve kiliseye ulaştığında. Kalbine üç kurşun yarası ve oracığa düşen bedeni, saatler sonra gelip onu bulan küçük öğrencileri...

Tanrı'ya inanarak yaşadı. Tanrı'yı severek yaşadı. Tanrı'ya ibadet ederek öldü.

Ve böyle bir adamın cennette olduğuna inanmamaktan başka tesellim yoktu.

Deren bir daha, "Karmen," dediğinde, acıyla yutkunuyordum. "Ağlama, kalbim acıyor."

Parmaklarının yanağıma temas ettiğini fark ettim. Yüzüme, yalnız gözyaşlarımı iterken bu kadar sert dokunuyordu. Yanağımdaki parmaklarını tutup, "Çok dikkat etmelisin," dedim. "Etrafta,

korumam olduğu için senden başlayarak bizi öldürmek isteyen birisi olabilir."

Gözlüklerim varken söylediklerimin keskinliğini okuyamıyor olabilirdi ama sesim çok ciddiydi. Yüzümü izleyip başını komut almış gibi sertçe salladı. "Seni, kendimi, kızlarımı ve kardeşimi her zaman korurum."

"Utku'yu unutmadığına çok şaşkınız şu an..."

Parmaklarını serbest bıraktım ve o gözlerini benden alamazken, ben bir daha büyükbabamın mezarına baktım. Ona olan son görevimizi yerine getiriyorduk, o hayatımızdan ve yaşantımızdan nefret etse de.

"Bunun burada ne işi var?"

Salvador abimin sesini duyunca kaşlarım çatıldı.

Dante kafamdan geçirdiğimi sordu. "Kimin?"

Noah'ta mezarlığın girişine dönerek, "Amcam," dedi.

Babam ve abilerim aynı anda o tarafa dönerken ben de bir adım öne çıktım. Deren, tuttuğu şemsiyeyle arkamdan gelirken, bakış açıma amcam ile çocukları girdi. Babama benzerliği yüzünden amcamı tanımak kolaydı ama çocukları, görmediğim senelerde epey büyümüştü. Hepsi bizler gibi yetişkin olmuştu.

Deren biraz eğilip kısık sesle, "Neden bu kadar şaşırdınız?" diye sordu.

Amcam ve kuzenlerim, korumaları ile beraber buraya yürürken, "Babam ve amcam senelerdir küs, bir araya gelmeyiz," diye bilgilendirdim.

"Neden küstünüz?"

"İhanet," dedim, abilerimle kısa kısa bakışıp.

Deren onları süzdü. "İtalya'da mı yaşıyorlardı?"

"En son Britanya'dalardı."

Deren başını çevirip etraftaki korumalara baktı, yerlerinde olup olmadığına. İş ciddiyetini içimden takdir ederken amcam ile kuzenlerim babamın önüne kadar geldiler. Amcam ve çocukları sırasıyla abilerime, babama, biraz arkada duran bana baktılar. Etraftaki tanıdıklarımız da onların burada olmasına şaşırmıştı. Bunu, herkesin birbirine bakmasından anlıyordum.

Bir erkek, bir kadın kuzenim vardı. Erkek olan yirmi beş yaşından büyüktü, kadın kuzenim ise benden iki küçüktü. Babasının ve abisinin arkasında durmuş, kollarını göğsünde bağlamış, ciddiyetle etrafımdaki

korumaları süzüyordu. Siyahlara karışmıştı, saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış, kaban giyinmişti. En on gördüğümde çocuk sayılabilecek bir yaştaydı ve oldukça şımarıktı, şimdi de farklı görünmüyordu. Amcam ve abisi ise daha ifadesiz görünüyorlardı. Babam başını kaldırıp amcama baktığında, korumalarımız da abilerimden bir emir bekler gibi baktılar.

"Merhaba abi," dedi amcam, babamı süzerek. Onu bu haliyle ilk kez görüyor olmalıydı ama elbette felç geçirdiğini duymuştur. "İtalya'daydık. Büyükbabanın ölüm haberi kulağıma gelince cenazesine katılmak istedim."

Neden İtalya'dalardı?

Salvador abim bir adım öne çıkıp adeta havladı. "Büyükbabam için iyi dileklerine ihtiyacımız yok. Buradan git."

Amcam, en büyük abime bakıp onu uzun uzun süzdü. Yetişme dönemlerinde babam abilerimi çok sağlıklı beslemişti, iri adamlar olmasını istemişti. Amcamın gözlerinde de gördüklerini takdir eden bakışını yakaladım. Üstünü çok çabuk örttü. "Belki yoktur ama ben buraya saygımdan geldim Salvador. Baban buradayken sana laf düşmez."

Dante ikisine de yaklaşıp daha kontrolsüz bir sertlikte, "Babamın konuşamadığını duymak mı istiyorsun?" dedi. "Abim ne zaman konuşup susacağını sana sormaz. Kimseye sormaz."

Amcamın oğlu Niccola, abilerimi karşılıksız bırakmadı, kendisini onların önüne atıp, "Babamla doğru konuşun," dedi buyurgan şekilde. "Saygımızı ve üzüntümüzü bildirmek için geldik. Güç gösterisi yapmak için tartışma çıkarmayın."

Angel sol tarafından, "Kocam güç gösterisi yapmıyor," dedi, sert bir sesle. "Ama çok güçlü olduğu için size öyle gelmiş anlaşılan."

Gözler yengeme döndü. Abimi böyle ateşli savunmasından ben bile etkilenmiştim. Amcam ile Niccola, yengemi gerektiğinden fazla süzdüklerinde Salvador onların bakış açısının geniş omuzlarıyla kapatıp, "Karıma bakmayın," dedi. "Büyükbabamın sizin saygınıza ihtiyacı yok. Yıllar sonra, taziyelerinizi bildirmek için ortaya çıkmanız çok enteresan. Bence ben niyetleriniz hakkında düşünmeye başlamadan ortadan kaybolun."

Gözlerimi Noah'a çevirdim. Yumrukları iki yanında sıkılıydı. Olanlardan etkileniyordu, çünkü birçok şey onunla ilgiliydi. Amcam da

onun sessizliğini fark edip Noah'a döndü, Niccola ile beraber ona baktılar.

"Abi," diyerek amcam bu kez babama döndü ve babamın acımasız, sert bakışlarıyla karşılaştığında cümlemesine devam etmedi. Çenesini dikleştirip tekrar bizlere döndü ve sırasıyla hepimize bakıp gözlerini üstümde durdurdu. Deren istemsiz şekilde yanıma yaklaşırken, amcam bana başıyla selam verdi. "Karmen, dönmüşsün. Son günlerde herkes seni konuşuyor. Mark'ın cesedi Rusya'ya döndükten sonra tüm gözler üzerine çevrildi. Bir kız çocuğun varmış, babası belli mi?"

Deren, öne doğru sert bir adım attığında, onu kolundan tuttum ve abilerim yumruklarını sıkarken, "Babası belli, çünkü benim kızım piç değil, eminim zaten sen de babasının Carlos olduğunu öğrenmişsindir," dedim. "Ona zarar vermeyi düşünen, zarar veren herkes cehennemin yedi kat dibini boyladı. Bunu da duydun mu?"

Amcamın gözleri kısılırken, omuzları daha da kısıldı. Hiçbirimizin ona artık saygı duymadığı kesinleşmişti. Korumaları korumalarımızla bakışırken, Deren yanımda gergin bir soluk aldı. Bir şey yapmak istiyordu, sırf adım geçtiği için bile kuruluyordu.

"Karmen," diyerek bu kez adımı seslenen kız kuzenim Carla oldu. Simsiyah saçları rüzgârda uçuşuyordu, zayıf ve uzun bir genç kadına dönüşmüştü. Topuklu ayakkabısını yere sürerken baştan aşağıya beni ve yanımdaki korumamı süzdü. Deren'e tatlı tatlı gülüp bana döndü. "Anne olmak için çok genç değil misin?"

Sen de Deren için gençsin küçük yılan.

"Carla," dedi babası ona ve bununla beraber Carla sırıtışını sonlandırdı, gözlerini benden ayırıp etraftaki korumaları süzdü. Fakat en beğendiğinin Deren olduğu çok açıktı, onu diğerlerinden daha fazla izliyordu.

Öne çıkıp Deren'i saklarken, "Enrica," diyerek baş korumamıza seslendi Salvador abim. "Onlara eşlik et, mezarlıktan ayrılsınlar."

"Memnuniyetle efendim."

Enrica arkadan çıkarak amcam ve çocuklarına yaklaştı, amcamın korumaları ise hemen tedbir aldı. Enrica yolu göstererek, "Yardımcı olayım efendim," dediğinde amcam ile kuzenlerim onu süzdüler. Sonra amcam babama baktı, çenesindeki kaslar gerginlikten kıpırdıyordu. "Buraya kadar geldim abi. Bu senin için bir anlam ifade etmiyor mu?"

Babamın yüzüne bakmak acı verdi. Bensizliğin ona yaptıklarını izledim ve babam hiçbir cevap vermeden büyükbabamın mezarına baktı. Bunun üzerine amcam sertçe arkasına döndü, Enrica'ya elinin tersiyle bir git işareti yaparak ilerlemeye başladı. Niccolla'da abilerime çenesini dikerek bakıp babasını takip etti. Carla'yı gözlüklerimin üstünden izledim. Korumalar eşliğinde mezarlığın çıkışına ilerlerken Deren'den alamadı gözlerini.

Elimi kaldırıp Deren'in yüzünü kapattım.

Parmaklarım burnuna çarpınca, "N'apıyorsun?" diye homurdandı.

"Küçük yılan sana nasıl şehvetle baktı..." küçükken de onu sevmemiştim zaten, cadının tekiydi.

"Karım, benim gözüm senden başkasını mı görüyor..."

Ah, yine başladık.

Evliliğimizin sahteliğini tekrar hatırlatmadım, zaten o da bildiği halde yapıyordu. Elimin tersiyle yüzüne vurdum ve amcam çocuklarıyla birlikte araca binerken, abilerim tekrardan misafirlere döndü. Yine de gerilmişlerdi, Dante Noah'ın omzunu sıvazlayarak kulağına bir şeyler diyordu. Noah o kadar öfkelenmişti ki, konuşamamıştı bile.

Gelen konuklar bir bir ayrıldığında mezarlıkta ailem ve korumalarımızla kaldık. Babam üzgündü, annemin ölümünü olduğu gibi büyükbabamın ölümünü de kendisiyle bağdaşlaştırıyordu. Hayat şeklimiz acı ve ölüm saçıyordu.

"Karina'mı özledim," dedim Deren'e.

Kızım... Bensiz çok fazla kalamazdı, dönmem lazımdı. Fakat büyükbabama son görevimi de yerine getirmem gerekmişti.

"Ben de," dedi Deren. "Seni arabaya götüreyim."

Şemsiyeyi indirdi, sularını silkeledi. Bu sırada abilerime yaklaştım, Noah'a sarılırken, "Bir daha karşımıza çıkamazlar," dedim. "Yaptıklarının cezalarını çektiler, yüz vermediğimizi gördüler, tekrar denemezler."

Noah başımı okşarken, abilerimin her ikisi bize döndü. Salvador, "Bunlar yapmış olabilir mi?" diye düşüncesini sesli dile getirdi.

Angel, abimin omzuna yaslanmış, ıslak gözlerle bize bakarken, "Büyükbabayı öldürmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Dante, "Neden yapsınlar ki?" dedi.

"Henüz bilmiyorum."

Salvador abim tekrardan, yanına gelen bir ahbabına dönünce birbirimize baktık. Deren şemsiyeyi tekrar başıma tutup ıslak saçlarıma dokundu, aşağıya doğru okşadı. Bu doğal hareket Noah ile Dante'nin dikkatinden kaçmadı. Angel burukça gülümseyerek bakarken, abilerim Deren'i düşünceli şekilde incelediler. Belki de ilk kez kızmak yerine onun bana olan duygularını gördüler.

Babamla ve abilerimle vedalaştım, büyükbabamın mezarındaki toprağa dokunurken bir gözyaşını oraya bıraktım. Korumaların bir kısmı Deren ile benim arkamızdan gelirken, yanaklarımdaki yaşları sildim. İnsanlar bana bakıyordu, aracın arka koltuğuna yerleşirken büyükbabamla geçirdiğimiz birkaç anı gözlerimin önünde belirdi. Ne olursa olsun onu böyle acılı şekilde öldüren insanı bulacaktık.

Aracın kapıları kapandığında, "Amcan ve ailesi ne ayak?" dedi Deren.

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Gözlüğümü çıkarıp çantamla beraber kenara koydum. "Amcam ve Niccolla, bundan seneler önce bizimle iş yapıyorlardı. Bir gün polis Niccolla'nın kendi yaptığı bir kaçakçılığa baskında bulunmuş ama bu piç, bu uyanık piç... Kendi cebine attığı tüm bu finansal işlerde Noah'ın adını kullanmış. Belgelerde abimin adı geçiyordu, tüm suçlar ona kalmıştı. Babam ile abilerim Noah'ı kurtarmak için çok uğraştılar, bu sırada amcamla Niccolla yurt dışına çıktılar. Noah birkaç gününü hapiste geçirdi, çılgına döndü, işlediğimiz onca suç varken o kuzeninin suçu yüzünden suçlanmıştı. Çıktığında Niccolla'yı buldu, onu vurdu. Babam amcama kızdı, amcam babama... O günlerden sonra hiç görüşmedik."

Beni, hiç bölmeden dinlemişti. Bu yüzden dönüp baktım ve bölmemesinin sebebini anladım. Yüzümü izliyordu, daldığından bölmemişti. Konuşmamın bittiğini birazdan fark etti ve gözlerini birkaç kez kırptı. "Noah o yüzden sinirlendi demek. Niccolla piçine bak, kayınçomun itibarıyla oynamış, hapse attırmış onu."

"Kayınço ne?"

"Karının erkek kardeşine denir."

Yanaklarımı şişirip yüzüne karşı ofladığımda, Deren'in ne kadar hoşuma gittiğini fark ettim. Tanıştığımız ilk andan beri o kadar yorucu bir ilişkimiz olmuştu ki, birbirimizi neredeyse hiç eğlendirmemiştik. Parmaklarıyla yanaklarımı kıstırıp Nil'i sevdiği gibi yüzümü sevdiğinde, "Beni kızınla karıştırdın herhalde?" diye takıldım.

"Sen de yavrumsun, herhalde," dedi.

Yanaklarım onun kemikli parmaklarında sıkıldığı için sızlanıp kafamı arkaya attım. "Yavrum kelimesini Türkçe'de çok çeşitli kullanıyorsunuz."

Yaklaşıp sıktığı yanağımdan seslice öptüğünde, öndeki koruma ile şoför dikiz aynasından bize baktı. Beni ilk kez böyle görüyorlardı. "Evet, benim güzel Türkçe'mi nereye çekersen oraya gelir."

Onun ellerine vurdum. "Çekil! Çocuk gibi seviyorsun! Korumalar bakıyor!"

Kendi aramızda Türkçe konuşuyorduk, korumalar anlamamıştı. Deren sertçe sol tarafına dönüp bize çaktırmadan bakan korumalara göz atınca adamlar gözlerini hemen camdan dışarıya çevirdi. "Karımı da mı sevemeyeceğim!"

"Yeter!" diye çığlık attım.

Gözleri parlayınca ben de istemeden hoşlandım aramızdaki bu inatlaşmadan. Ellerini, yanaklarımı okşayarak çektiğinde göğsüne doğru kayıp camdan dışarıya baktım. Sicilya'da Eylül ayındaydık, havalar biraz soğumaya başlamıştı. Deniz çok güzel görünüyordu, önünden geçtiğimiz elli yıllık binalarda. Aslında Sicilya İtalya'nın en güzel yerlerinden birisiydi ama Deren hiç gezmemişti, bunlar için vakti, arzusu olmamıştı.

"İtalya'yı sevdin mi Deren?"

"Yani, çok yer göremedim ama güzel. Yine de İstanbul bir başka," dedi.

"İtalya daha güzel," dedim, tepkisini görmek için.

"Hayır," dedi. "İstanbul."

Parmağım ütülü, siyah gömleğinde dolaşırken, "Ama İtalya'dasın," dedim.

"Aşk işte," dedi.

Onu, ailesini yerinden yurdundan etmiştim. Düzenleri tepetaklak olmuştu. Ama ben... gelmesini istememiştim, her şeyi öleceğimi düşünerek yapmıştım.

Ölmemiştim.

Hem Deren'e hem de Karina'ya sahiptim.

Rüyamda bile göremeyeceğim bir şeydi.

Eve yaklaştıkça heyecanlandım, kalbim bir davul gibi sesler çıkarıyordu. Araç durduğunda hızlıca indim ve o sırada öndeki aracı

gördüm, Carlos'undu. O da kendi arabasından iniyordu. Karina'yı görmeye gelmişti. Bizi fark etti ve Deren şemsiyeyi başımın üstüne açarken, Carlos buraya yaklaştı. "Mezarlıktan mı?"

"Evet," dedim.

"Çok üzgünüm," dedi. Elbette duymuştu, dün buraya geldiğinde öğrenmişti. "Ben gelmek istedim fakat... büyükbaban beni cenazesinde istemezdi, biliyorum."

Evet, istemezdi. Bizi bile istemezdi. Beni hamile bırakan adama öfke duyuyordu, o da Carlos'tu.

"Üşüyeceksin," dedi Deren, omzumdan tutup yürümem için teşvik ederken.

Carlos, sanki Deren bunu onunla konuşmamam için yapmış gibi sinirle ona bakıp bizimle beraber eve yürüdü. "Babama taziye dileklerini ilettim," dedim Carlos'a ve Deren evin kapısını açtığında hemen girdim. Büyükbabam için duyduğum üzüntüyü Karina'ya hissettirmemek için yüzüme gülümseme koydum. "Karina'nın yanında ölümden konuşmayalım."

"Tabii ki," dedi Carlos ve yanımızdan geçti, Deren ceketimi alıp portmantoya bırakırken ben de hemen etrafıma bakınarak koridora girdim. Kalbimi göreceğim için yaşadığım heyecanla hüznümü geçiştirirken, "Karina burada yok?" diyerek bana döndü Carlos.

Durdum ve bir saniye suratına bakıp yanından geçtim, odaya girdim. Karina'mı yatağında göremeyince de hemen panikledim, koşarak tuvalete girerken, "Karina?" diye seslendim. "Annen geldi sevgilim, neredesin?"

Kızımı banyoda da bulamadım, panik yapmadan düşünmeye çalıştım ama yaşadıklarımdan dolayı bir sürü şey geçmişti aklımdan. Carlos kaşlarını çatıp, "Onu evde tek mi bıraktın?" dedi.

"Bağırma," dedi Deren, bu tarafa sertçe yürüyerek. "Fırsatını bulduğun an bağırıyorsun Karmen'e."

"Şu an seninle uğraşamam!"

"Uğraş demiyorum, uyarımı yapıyorum."

İkisi arasından hızlıca geçtim ve salona ulaşınca Utku'nun basamakları indiğini gördüm. Telefon ekranına bakarak gülümsüyordu. "Karina nerede? Yanında olmanı söylemiştim, nereye bıraktın? Gece nerede? Herkes nerede?"

Kafasını kaldırıp bize sırasıyla baktıktan sonra, "Beş dakika önce Karina odasındaydı," dedi. "Nil ile beraberdi."

Tamam, evin içinde olmalılardı. Travmatik birisi olduğum için hemen en kötüleri düşünmüştüm. Deren yüksek sesle, "Yaman!" diye bağırırken, ben de hızla salonu dolaştım. Carlos gergince etrafına bakarken, "Karina," diye seslendim. "Nerdesin?"

"Nil?" diyerek yukarıya doğru seslendi Deren, gür bir sesle. "Yavrum neredesin? Karina yanında mı?"

Ses gelmeyince Utku abisinden aldığı bakışla direkt basamakları ikişer ikişer tırmandı, isimlerini seslenerek onları aradı. Düşünemeyip kendi etrafımda döndüm ve Carlos dış kapıya yönelip korumalara sorarken, Deren mutfağın yolunu tuttu. Koltukların arkasına, televizyon ünitesinin ardına, geniş salonun ilk bakışta görünmeyen her yerine bakıp, "Kızım, bebeğim," diye seslendim.

"Karmen."

Deren'in sesini duyunca omzumun üstünden hemen baktım. Sesinden sonra sessizliği gelince de oraya doğru koştum. Mutfakta, adanın sol köşesinde dikiliyordu. Yanına gidip başımı aşağıya eğdim, mutfak ortasındaki adanın arkasına saklanan Karina ile Nil'i yan yana görünce de hırçın dalgalar duruldu, kalbim yatıştı. İkisi de çikolata olmuş ağızları ve masum gözleriyle, baskın yemiş gibi bize bakıyorlardı.

Sıkışan göğüs kafesim rahatlayınca Karina'mın savunmasız gözlerinde hayatı tekrardan buldum. Ağzının etrafında çikolata kremasıyla bağdaş kurmuştu yerde. Nil, elindeki kavanozu aceleyle bırakıp suçlu bakışlarını babası ile benim aramda gezdirerek, "Kayina'nın bir suçu yok vallahi!" dedi. "Ben çağırdığım için geldi. Ben yediydim ona, o istemedi bile."

Deren'in ceketinin altındaki omuzları gülüşüyle sallandı. "Yoldan mı çıkarttın kardeşini?"

Nil gözlerini büyüttü. "Kardeş mi?"

"Öyle sayılırsınız," dedi Deren ve ben onlara doğru bir adım daha atıp yanlarında eğildim. Elim kızımın saçlarına gitti, yüzüne dokundu. Elbisesini de çikolata yapmıştı ama ne önemi vardı ki? "Çikolata mı yediniz?" dedim en tatlı olan sesimle. "Beğendin mi Karina'm? Nil sık sık çikolata yer, seninle de paylaşmak istemiş."

Nil dişlerini göstererek güldü ve Karina'ya bakıp bize döndü. "Amcama telefonun çalıyoy dedim, o yukarıya çıkınca da Kayina'yı kaçırdım!" Kıkırdadığında, Deren sanırım tatlılığına dayanamayıp derin bir iç çekti. "Kaymen, kızmadın değil mi?"

"Hayır," dedim yumuşak sesle.

Karina üzerinde bu kadar dikkatli bakış hissettiği ve ağzı kirli olduğu için rahatsız olup kalkmaya çalıştı. Sanki kalkamayacakmış gibi tutmak istedim ama kızım... benden bile güçlüydü. Ayakları üzerinde doğrulup elime uzanınca, onu böyle iyi görmenin mutluluğuyla kavradım elini. Benim vücuduma saklanınca da Deren eğilip onun saçlarını okşadı, yanağını gösterdi. "Seni öpebilir miyim?"

Buna ne tepki vereceğini ben de bilemiyordum. Psikiyatrist temaslardan kaçınmamızı, o bize yaklaşmadıkça uzak durmamızı tavsiye etmişti. Fakat Deren'in bu kez dayanamadığı açıktı. Karina bana bakıp izin verdiğimi görünce, "Bir tane," dedi Deren'e.

Deren gülerken gözlerinin kenarları bile kırıştı. Karina'yı yanağından, çok kısa şekilde, rahatsız etmeden öpüp geri çekildiğinde, gördüğüm görüntüden hoşlanarak dudağımı kıvırdım. Karina yanağına dokunarak, "Sen benim babam mısın?" diye sordu.

Ah, bebeğim benim, hâlâ bu sorunun cevabını arıyordu. Deren soru karşısında doğrudan bana dönüp gözlerini kısarken, Nil anlamamış şekilde Karina'nın elbisesini temizliyordu.

"Hayır," diyen sesi de o an duydum. Aynı anda Carlos'a döndük. Öfke içinde bana bakıyordu. "O senin baban değil."

Yanlış anlaşılmıştı fakat bu kadar öfkeyle düzeltemezdi. Deren Karina'nın başını okşayıp Nil'i kucaklarken, ben de kızımın meraklı bakışlarıyla beraber yürüdüm. O bakışlarında bir anlam vardı. Sanki... Carlos'un bu çıkışından kendi babasının o olduğunu anlamıştı.

Yanından geçerken Carlos bana öfke ile baktı, bu yanlış anlaşılmaya sebep olduğum için sinirliydi. Ben de aynı karşılığı verdim ve kızımla, odasına yürürken, Carlos arkamıza düştü. Sol taraftan bana eğilip fısıldadı. "Karina'nın babası benim, sakın onun aklına başka bir şey sokmayın!"

"Kimsenin böyle bir niyeti yok," dedim tersçe. "Deren böyle bir amacın peşinde değil."

"Nereden bilebilirim? Güvenmiyorum." Benimle beraber Karina'nın odasına girdi.

"Deren Karina'yı yanıltacak, incitecek bir şeyi yapmayacak."

"Orası hiç belli olmaz! Sonuçta benden nefret ediyor!"

"Ama bana da aşık. Bu da Karina'yı onun için değerli kılıyor."

İnanmıyormuş göründü. "Neyse. Karina'ya anlatacağız. Sorduysa merak ediyordur, benim babası olduğumu öğrensin artık."

Omzumun üstünden bakınca Deren'in koridorun ucunda sinirden patladığını gördüm. Carlos'un bana çok yakın olmasına, bana kızmasına dayanamıyor görünüyordu. Fakat kızımla bu konuşmayı onsuz yapmamız lazımdı, bunu bildiği için daha fazla yaklaşamıyordu.

Karina'm elimi bırakıp cama yaklaştığında odağım tamamen o oldu. Birkaç adım arkasında durduk. Ellerini cama koydu, yağmuru izlerken gözlerini kırpıştırdı. Sonra da başını eğdi, üzücü bir anı hatırlamış gibi.

Benimle konuşması için, "N'oldu aşkım?" diye sordum.

"Yağmur yağdığında üşümüştüm," dedi ve kafasını çevirip etrafına baktı, yerdeki kedisini görünce yanına ilerledi. Bir daha sarsıldığım için zor adapte oldum ona. Halının üstüne oturup kedisine dokunurken Carlos'a doğru baktı. "Benim babam sen misin?"

Anlamıştı, tahmin ettiğim gibi. Her zaman akıllı bir çocuktu, seçenekleri değerlendiriyordu. Carlos nasıl karşılık vereceğini bilemeyince, ben Karina'ma yaklaştım. Karşısında oturup bir gülümsemeyle, "Bu akılla anneni geçeceksin," dedim. "Nerede üşümüştün bebeğim?"

Carlos yaklaşıp koltuğa otururken, Karina gözlerini üzerimde dolaştırdı. Beni inceliyordu, kıyafetlerime bakıyordu. Ama hâlâ anne diyesi gelmiyordu. Soruma cevap vermeden kediye yönelince, "Evet Karina'm," dedim. "Carlos senin baban. Sana babanın ne olduğunu anlatmıştım. Benim kadar o da olacak senin hayatında. Her gün seni görecek, seninle vakit geçirecek, izin verirsen seni sevecek. Zamanla... onun hayatında olmasının ne anlama geldiğini hissedeceksin."

Beni, bize bakarak dinlemedi, yalnız kedisiyle ilgilendi. Carlos gerginlikle bileğindeki saati çevirip söylediklerime hemen katıldı. "Evet güzelim, ben senin babanım. Bunu söylemek için... uzun süredir bekliyordum. Sana kızım demek istiyorum, bana baba demeni istiyorum. Annen kadar ben de seninle olacağım." Uzanıp Karina'nın

yanağını avuçladığında kızım önce duraksadı, sonra kafasını kaldırıp babasına baktı. "Babasının güzel kızı."

Karina ilk kez bu kelimeyle yakınlık kurup, "Baba," diye heceledi.

Carlos heyecanlı, sesli gülüşüne eşlik ederek başını salladı. "Söyledin. Bundan sonra bana hep baba de olur mu?"

Bana da anne de artık, anneciğim de, kollarıma atla.

Karina ağır ağır başını sallayıp, "Düşüneceğim," diye yanıtladı Carlos'u.

Carlos böyle bir karşılık beklemediği için şaşırdı, sonra gülmesi şiddetlendi. Aşağıya inip Karina'yı yanağından öperken, buruk bir hisle camdan dışarıya baktım. Benimle yakınlık kurması için önce neden onu gelip alamadığımı öğrenmesi gerekecekti. Kırgındı bana. Onu gelip almamama.

"Karmen..."

Aşkımın sesini duyunca kafamı koridora çevirdim. Deren parmağıyla beni çağırıyordu. Karina ismimi duyunca Deren'e kısık gözlerle bakıp bana döndü. "O kim peki?"

Carlos, "Bahçıvanımız," dedi sırıtarak.

Deren bunu duyup, "Carlos," diye seslendi. "Sen Karina'nın beni ne kadar yakışıklı bulduğunu öğrendin mi? Geçtiğimiz gün bana böyle söyledi."

Carlos bunu duyunca omzunun üstünden ona bir baktı. "Sana mı dedi? Yakışıklı değilsin ki."

Hayır, yakışıklı.

Karina, "Yakışıklı," dedi, onların sohbetlerini dinleyip onlara hiç bakmadan.

Carlos bir şokla tekrar kızına dönerken, Deren'in yüzünde o gururlu ifade göründü. Karina'm kedisine dokunarak ikisine de bakmazken, Carlos omuzlarını düşürüp, "Nil için de ben çok yakışıklıyım," dedi Deren'e.

Bu kez Deren'in yüzü tamamen düştü, Carlos sırıtmaya başladı.

İkisinin klasikleşmeye başlayan atışmalarını dinlemek yerine kızımın başını öpüp odadan çıktım. O bebek kokusu dudaklarımda kalırken Deren'in yanına gittim. Elimi tuttuğunda beraber köşeyi döndük. Salona girince etrafıma baktım, Nil'in olmadığını görünce parmaklarımda yükselip Deren'in boynuna sarıldım.

"Ne tepki verdi?" diye sordu, Karina'yı merak ettiği için.

"Çok tepki vermedi, anladığı en net şey Carlos'un hep onun hayatında olacak olması."

Ellerini boynuna sardığım ellerime götürdü, üstlerini okşadı. "Yani bizim hayatımızda."

"Bizim birlikte bir hayatımız mı olacak?" diye biraz sinir ettim onu.

Sinir olmak yerine dudağının kenarını kıvırdı. "Elbette. Evliyiz."

Vücuduna yaslandım. Çünkü öyle bir ihtiyaç hissettim. "Türkler'de bir şeyi kırk söylersen gerçek olurmuş, bunu mu yapmaya çalışıyorsun?"

"Öyle bir şey gerçek olsa sence çoktan kırk kez söylemez miydim?"

Gözlerine derin derin bakarken tepkisiz kalmak mümkün olmadı. Kendimi gülerken buldum. Ben gülünce Deren buraya hapsoldu, bahsi geçen gülüşüme. Dudaklarını hafifçe yanağımda dolaştırırken, "Büyükbaban için üzgün müsün?" diye sordu.

"Evet," dedim kalbim acıdığında. "Sence... Edip mi yaptı?"

Deren'de bu ihtimali düşünmüş olmalı ki sorduğuma şaşırmadı. "Ne ara vakti olmuştur ki bunun için? Hastaneden bile çıkmadı diye biliyordum."

"Nereden biliyorsun?"

"Nalan aradığında söyledi."

Tırnaklarımı ensesine batırmaya başladım. "Sana özel bir şey söyledi mi?"

"Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Neden sordun?"

"Derya ile uzaklaşmışlar. Derya Nalan için iyi bir adam değil ama Nalan'ın bu süreçte kafası karışabilir..."

"Kıskanıyor musun?" diye sordu.

Bir cevap vermeden tırnaklarımı ensesine daha sert bastırınca hafifçe yüz buruşturdu. Delinin birisi olduğumdan mıdır nedir, böyle ani tepkiler vermesine bayılıyordum. "İyi," dedi sırıtarak. "Aldım ben cevabımı, kıskanıyorsun."

"Ayran badanası gibi tepki verme," dedim sırıtışına kastederek.

Alnını alnıma vurdu. "Ayran budalası demek istedin sanıyorum ki yavrum."

Yanlışlarımı düzeltmesine sinir olduğumu biliyordu. Sorun tamamen bendeydi, düzeltmesi çok normaldi aslında. Yanaklarımı şişirip, "Konudan uzaklaşıyoruz," dedim. "Edip veya başka bir düşman yaptı bu işi. Abilerim, babam araştırmaya başladılar. Polis güvenlik

kameralarını bizden önce almış, abilerim o yüzden içeriden birisini bulup öğrenecekler. Ben alışkınım, hep bu çatışmalar içinde büyüdüm. Sen... dikkat et tamam mı? Korumalar çatışmalarda en önce ölenlerdir."

"Tırnaklarını çekecek misin artık?" diyerek konudan bağımsız şekilde mırıldandı.

"Ah, affedersin," dedim tırnaklarımı ensesine bastırmaya devam ettiğimi fark ettim.

"Özledin sanırım tırnaklarını bir taraflarıma geçirmeye."

"Yine konudan uzaklaşıyoruz," deyip ekledim. "Dikkat edeceğine söz ver."

"Yaman benim korumam, hatırlatıyorum," dedi Deren. "Bir risk anında onu önüme katacağım, vurulan kendisi olacak. Bu yüzden sorun yok."

Bu konudaki ciddiyetini tarttığım sırada kapının açıldığını duydum. Derenle açılan kapıya doğru bakınca Gece ile Yaman'ı görmüş olduk. Dün sabahtan beri ortada yoklardı, telefonda konuşup iyi olduklarını öğrenince rahatlamıştım ama merak da ediyordum. Gece'ye henüz büyükbabamı kaybettiğimi söylememiştim. Çünkü arkadaşlığımızın sadece benim sorunlarımdan oluşmasından ben bile bıkmıştım.

Dikkatli bakınca eve el ele girdiklerini gördüm. Bu tarafa bakmadan Yaman onun üzerinden ceketini alıp portmantoya koydu, çantasını da. Gece'de ona bir gülümsemeyle bakarken, "Kimseye bir şey anlatma," diye fısıldıyordu.

Yaman emir almış gibi salladı başını. "Sen nasıl istersen bebeğim."

Hı?

Benimle birlikte olan biteni izleyen Deren, "Sevişmişler," dedi.

Böylelikle ikisi de bizi fark etti. Gece irkilirken Yaman sakince bu tarafa döndü. Deren'in söylediğini ve onların bir gündür ortada olmamasını düşünürken parçalar yerine oturmaya başladı. Gece biraz kızardı ve derhal koridora dönüp, "Karina'ya bakayım," dedi.

Yaman onun arkasından birkaç saniye izleyip Deren'e dönerken kaşlarını çattı. "Bunun hakkında sakın konuşma. Çok ciddiyim."

"Seviştiniz mi yani?" diye sordum.

Yaman bu soruya bir cevap vermezken, Deren dik dik onu süzdü. "Sen bizi yakalayınca yüz buruşturup kusuyordun, n'oldu?"

"Sen ve Karmen bununla ilgili şakalaşmayı kaldırabilirsiniz ama Gece öyle birisi değil. Onu utandırma." Yaman bunları söylerken Deren'e işaret parmağını salladı. Deren'in ise gözü seğiriyordu, sanırım bu harekete sinirlenmişti.

"Ben gavat mıyım oğlum? Ben de senin Karmen'e bunun imasını yapmandan hoşlanmıyorum." Deren anlaşılmak istiyormuş gibi ellerini çarptı.

Ben gözlerimi devirirken Yaman ofladı. "Tesisatçı gelip kabini yaptı mı bari?"

Hatırladıklarımla Deren'e bakıp baş salladım. "Evet. Eskisinden de iyi oldu."

Yaman hafifçe sırıttı. "Bu kez kırmayız diyorsunuz yani?"

Bunun üzerine Deren etrafına bakındı, sonra en yakındaki sehpaya koştu. Yaman, onun vazoyu aldığını görünce, "Hasiktir," diye fısıldayıp üst katın merdivenlerini ikişerli çıktı. "Ölemem, bir günlük sevgilim var."

"Hâlâ kabin diyor yahu..." Deren onun çıktığını görünce elinde vazo ile kaldı ve bana doğru döndü. "Bu kez kırılmaz mı gerçekten?"

Gözlerimi devirip koridora girdim, Karina'mın yanına yürüdüm. Odadan girince Gece'nin onunla oynamaya çalıştığını gördüm, Carlos ise onları izliyordu. Gece ellerini yüzüne kapatıp ce yaptığında Karina hafifçe kaşlarını çattı, sonra bana doğru bakıp gözlerini kırpıştırdı. Yüzündeki *bu kadın ne yapıyor,* ifadesini görünce sırıttım.

Tam benim kızım.

Onu aşırı sevmeyi istiyordum. Kucağıma alıp öpücüklere boğmayı. Fakat yapamıyordum, onun yaklaşmasını bekliyordum.

Bir gün yaklaşacaktı, inanıyordum.

Gece onun bakışlarını takip edip bana döndü. "Sen neden siyahlara bürünmüşsün yine?"

"Yanıma gelsene," dedim.

Karina'yı alnından öptükten sonra yanıma geldi. "N'oldu canım?"

"Dün geceyi Yamanla mı geçirdiniz?"

Görünen gerçeğe rağmen yanakları sıcakladı. "Evet."

"Sevindim, bizim yüzümüzden bir araya gelemiyordunuz." Stresli hissetmemesi için elini tutup sıktım. "Neler yaptınız?"

Gözbebekleri hafifçe irileşti, bir an sonra da bakışları daldı. O an yapmış olduklarını düşündüğünü anlayarak sırıttım ve Gece fark

edince omzuma vurdu. Acımış gibi kolumu tuttum. "Gecenin vahşiliği hâlâ üzerinde sanırım ama gidip Yamanla deneyebilirsin."

Gıcık olduğu belli olan şekilde koluma yeniden vurunca hiç etkilemese de acımış gibi, "Çok vahşisin," dedim yeniden.

"Karmen! Kes şunu! Yaman'ın yanında da sakın aynı imaları yapma."

Ona bir cevap vermek üzereydim ki bir dokunuş hissettim ve dikkatim dağıldı. Gece ile aynı anda aşağıya baktık. Karina aramıza girmiş, huzursuzca Gece'ye bakıyordu. Uzanıp Gece'nin elini kolumdan çekerken, "Neden vuruyorsun?" diye sordu ona.

Ne söylediğini ben anlamıştım ama İtalyan'ca konuştuğu için Gece anlamamıştı. Kızımın beni bir anlık bile olsa düşünmesi karşısında o kadar mutlu oldum ki, heyecanla alçalıp yüzüne yakından baktım. "Vurmuyor güzelim, sadece şakalaşıyorduk."

"N'oldu?" diye sordu Gece.

"Senin bana vurduğunu sandı," diye açıkladım ona.

"Aaa, kızdı mı bana?" dedi şaşkınca.

Karina'ma yeniden bakınca kolumu izlediğini gördüm. O kolumda yaralarım olduğu için endişelenmiş gibiydi, vurmasını ciddiye almıştı. Gözlerime doğru bakıp başını önüne eğdi. "Vurmasın sana."

Mutluluk gözyaşları hemen akın etti gözlerime. Bugün oldukça hüzünlüydüm, duyguluydum. Derhal başımı sallayıp, "Senin annene kim vurabilir Karina'm?" dedim. "Ben Gece ile şakalaştım, o da bana şakadan vurdu."

Anlayarak Gece'ye baktı, yaptığından biraz utanmış göründü. Karina bana gerçekten benziyordu ama daha kibar, hassas halimdi. "Acıdı sandım," dedi, sessizce.

Aramıza mesafeler girse de hâlâ kıyamıyordu bana, hâlâ önemsiyordu.

Bunu hissedince kalbim kısa süreliğine hafifledi. "Annenin canı acıdı diye mi endişelendin sen? Beni hâlâ seviyorsun değil mi? Yakalandın." Burnuna dokundum.

Yüzü yumuşadı ve omuzlarını silkip arkasını döndü, babasının yanına gidip kedisiyle ilgilenmeye devam etti. Gece benimle birlikte onu izleyip, "Cidden sana vurduğumu mu sanmış?" dedi. "Resmen seni kurtarmaya gelmiş, çok tatlı..."

Gözümdeki birkaç damla yaşı kirpiklerimden kurtarıp gülümsedim. "Ne kadar mutlu etti beni, haberi yok. Bana attığı bir sevgi dolu bakış için canımı bile veririm."

"Ben elime koluma sahip çıkayım, sonra saldırmasın bana..." seslice gülerek bana döndü, yüzüme baktı. "Ağladın mı sen? Gördüğünden beri soracağım, gözlerin kızarmış."

Sessizce, "Dün büyükbabamı kaybettim," dedim. "Bugün de cenazesi vardı."

Gece açıkça şok oldu. "Nasıl olur? Bir anda mı? Neden haber vermedin?"

"İnfaz edilmiş," dedim. "Birileri öldürmüş, araştırıyoruz. Sana söylemedim çünkü sürekli sorunlarım hakkında konuşuyoruz. Seni bunaltmaktan yoruldum."

"Ben senden bunalmam. Karina'yı ve seni bir arada gördüğüm için çok mutluyum ama... büyükbaban için üzüldüm." Omuzlarımdan tutup hafifçe okşadı. "Başın sağ olsun. Kim öldürmüştür sence?"

"Edip belki?"

"Yok artık, yapar mı?"

"Beni öldürmeyi denemişti."

Ona İstanbul'a gelme nedenimizi anlattığım için bu meseleden haberdardı. "O da doğru. Hayvan herif, yaşlı bunak... seni nasıl öldürebileceğini sandı acaba? Hele Karina'ya yaptığını hiç unutamıyorum."

O mezar ve kurşun... aklımdan çıkaramadığım şeylerden birisiydi.

Düşünmeye başladığım sırada ayağımın altından geçen kediyi gördüm. Karina'da ayağa kalkmış, çıkan kedisini takip ediyordu. Yürüdüğü için müdahale etmedim, arkasından sessizce takip ettim. Karina kedisini yakalamak için peşinden gitti ve kedi sokak kapısına yaklaşıp dışarıya çıktığında Karina'da eşikten dışarıya bir adım atıp, "Kedi gel," dedi.

Yağmur yağdığı için endişe edip hemen arkasından, "Bebeğim, üşüyeceksin," dedim ve o sırada Karina'nın kafasını kaldırmış, etrafa baktığını gördüm. Üstelik ilginç bakıyordu.

Ben de eşikten çıktım ve etrafıma bakınca şok yaşadım. Korumalardan birisi elindeki şemsiyeyi Karina'nın başına uzatmıştı ve o kadar komik görünüyordu ki... Onu ve diğerlerini komik yapan o şemsiye değildi, kıyafetleriydi. Hiçbirinin üstünde takım elbise yoktu,

hepsi renkli, komik, şişkin kıyafetler giyinmişti. Eskisinden iri olsalar da eski ürkütücülükleri yoktu, çizgi filmden fırlamış kadar eğlenceli ve komik görünüyorlardı. Fakat hiçbirisi halinden memnun değildi.

Sırıtmaya başlarken Karina'da kafasını çevirip sırasıyla tüm korumalara baktı ve şaşırmış gibi bana döndü. Şimdi onlardan korkmuyordu, hatta onları benim gibi komik bulduğu açıktı. Ağzı bile aralık kalmıştı. "Kötü adamlar gitmiş, bunlar kim?"

Ben de şaşkınca, "Henüz ben de bilmiyorum aşkım," dedim.

"Senin için kötü adamları ortadan kaldırdım," diyen ses arkamdan gelince dönüp bakma ihtiyacı hissettim. Deren, elleri kumaş pantolonunun cebindeyken buraya yürüyordu. "Bir süre takım elbise giymeleri yasak. Böyle tatlı olmamışlar mı sence?" Karina'ya göz kırptı.

Kalbim her zaman Karina'ya aitti, Karina'ydı ama o an yalnız Deren için delice çarpıyordu. Demek Karina dışarıya çıktığında Deren onun takım elbiseli adamlardan ne kadar korktuğunu fark etmişti, hemen bir çaresini düşünmüştü.

Karina Deren'i anlayıp adamlara bir daha baktı, sonra korkmadan kedisine ilerledi. Kedi, yağmur yağdığı için köşeye geçmişti. Karina'm onu kucaklarken ben de hemen bir adım arkasındaydım, şemsiyenin altındaydım. Koruma o komik kıyafetiyle arkamızdan gelirken eve döndük ve içeriye girdiğimizde Karina kafasını kaldırıp önümüzdeki Deren'e baktı. "Sen niye giyinmedin?"

Deren'in Karina ve beni izlerken ki hayranlığı yerini bir afallamaya bıraktı. Aynı hizada olmak için kızıma eğilip, "Ben de mi o kıyafetlerden giyeyim?" diye sordu. Cevabından biraz korkmuş gibi görünüyordu. "Yakışıklılığım bozulabilir. Emin misin?"

Karina emin şekilde başını sallayınca Deren'in yüzünü dehşet sardı. Yaptığından ötürü ona olan duygularım o saniye çok baskındı, yüzünün ifadesine ise neredeyse gülecektim. Doğrulurken onun başını okşadı, "Sen istersen tabi giyerim," dedi.

Karina önümden çekilip kedisiyle beraber koridora ilerleyince Deren biraz kaygılı görünerek, "Böyle bir karşılık vereceğini tahmin edememiştim," dedi. "Senin gibi beklenmedik."

Sevgilime cevap verecekken Karina'nın arkasını döndüğünü gördüm. Yavaş adımlarını buraya çevirdiğinde ben hâlâ onun yürüyebilecek güçte olmasıyla gurur duyuyordum. Deren'e

yaklaştığında Deren eğildi ve Karina ileriye uzanıp başını onun omzuna koydu, gözlerine bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

İstemsizce kalbimi tuttum. İkisini bir arada görmek bana inanılmaz şeyler hissettirdi. Deren'de şaşkın şekilde gülümseyip, "Sen bana hep böyle teşekkür edeceksen ben dünyayı yerinden bile oynatabilirim," dedi ona.

Karina çok uzun durmadı, başını omzuna koyması bir teşekkürdü. Uzaklaşırken bana bakıp arkasını döndü, tekrar odasına ilerledi. Gece onu kapının girişinde yakalarken, Carlos düşünceli şekilde Deren'e bakıp sonra Karina'ya döndü. Onun yanında yerini aldı.

Deren hâlâ Karina'nın arkasından bakarken bir adım geri çıkıp görünmez alana geçtim ve Deren'i kravatından sertçe kendime çektim. İrkilerek üzerime doğru düştü ve sırtım duvara yaslanırken, avuç içi başımın yanına yerleşti. Hafif bir sırıtış ve yaptığıma duyduğu şaşkınlıkla bana bakarken, kravatına biraz daha asılıp onu ağzıma kadar çektim. Dudaklarımız sertçe çarpışınca inlememek için kendini sıktı.

"Odaya geçelim," dedi, dudakları dudaklarıma yaslıyken.

Biraz geri çekilip şaşkınlıkla güldüm. "İki dakika duygusal oldum ve bunu mahvettin."

Hiç aldırmadan dudağımdan bir daha öpüp eğildi, beni bir anda kucakladı. Kendimi boynuna sarılmış halde, merdivenleri çıkarken bulunca, "İndir yere!" dedim kısık sesle. "Nereye gidiyoruz?"

"Odama," dedi, beni kendisine bastırıp basamakları ikişerli çıkarken.

Göğsüne vurup inmek için çabaladım ve Deren'in yüzündeki keyif çoğaldığında işe yaramadığını gördüm. Son basamağı da çıkıp köşeden döndü ve ben omzunu ısırırken bir anda duraksadı. Kafamı geri çektim ve daha dönüp bakmadan ne ile karşılaştığını anladım. Gerildim ve başımı çevirince Nil'in kaşları çatık halde bizi izlediğini gördüm. Şaşırmış ve anlamamış görünüyordu. Deren kaskatı kesilip yutkunurken, Nil bize doğru bir adım daha attı. "Niye babamın kucağındasın soyabilir miyim?"

Keşke sormasan...

"Ah!" diye inledim ve Deren endişeli bakışlarını bana çevirirken, Nil, "N'oldu?" dedi.

"Ayağımı burktum, baban bu yüzden kucağına aldı beni..." Deren açıklamamı makul bularak başını sallarken, Nil bir hımm, sesi çıkardı ve merakı sönmüş olduğundan gülümsedi. Yanımıza gelip, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Yok canım, ufacık bir ağrı. Birazdan geçer."

Bunu duyduğuna memnun olup Deren'e yaklaştı ve gözleri parlar şekilde, "Biy tane video izlemiştim," dedi. Ardından heyecanlı heyecanlı anlattı. "Bir adam hem kayısını hem de çocuğunu kucaklıyordu. Beni de kucaklay mısın?"

Deren başını arkaya atıp ofladı ve sonra gönüllüce, "Olur babacığım," dedi. "Nasıl çıkacaksın kucağıma?"

Nil parmağını çenesine vurup düşündü ve hemen ardından Deren'in arkasına geçti. "Eğil baba," dediğinde Deren bir mahkummuş gibi eğildi ve ben boynuna daha sıkı tutunurken Nil onun sırtına çıkıp arkasından sarıldı. Ben hafiftim, Nil'de öyle. Deren'se iri bir adamdı. Çok zorlanmadan doğruldu ve Nil kahkaha atarken, ben de Deren'in gözlerinin içine bakarak yutkundum. Beni odasına götüremeyeceği için rotasını değiştirdi ve basamakları inmeye başladığında, Nil düşecekmiş gibi korkup çığlıklar attı. "Baba ya düşeysek?"

"Çıkmasaydın o zaman babacığım."

Nil daha çok gülerken, ben Deren'in kolları arasında, ona yakın olmanın hissine vardım. Gözleri bendeydi, kara bakışları utanmazca parlıyordu. Bugünlerde birbirimizle eğlenebiliyorduk, bu ilişkimizin başka bir versiyonuydu. Aşağıya inince beni en yakındaki koltuğa bıraktı ve ben doğrulurken, Nil onun boynuna daha sıkı sarılıp bacaklarını da beline doladı. "Keşke Kayina'da başına çıksaydı baba, üçümüzü de taşımış olurdun."

"Yok devenin nalı kızım." Deren başını arkaya atıp Nil'e göz kırptı.

"O ne demek baba?"

"Abartma Nil demek."

"Seni sevmeyi abaytabilir miyim?" Nil kendi bilmiş esprisini patlattı ve sonra Deren ona gülünce, o da kendisine gülüp Deren'in yanağından, alnından, bulabildiği her boşluktan öptü.

O kadar iştahlı öptü ki, ben de öpmek istedim.

Kızımın yanına dönmek için onlardan uzaklaşmam gerekti. Karina'm kedisiyle ilgilenirken Carlos'da evden ayrıldı. Gece buradaydı, Yaman ara ara aşağıya gelip koridordan ona ve Karina'ya

baktı. Akşam geç saatlere kadar kızımla durup düşündüm, büyükbabamla olan az anılarımız aklımdan geçtiğinde duygulandım.

Böyle ölmeyi hak etmeyecek kadar iyi bir insandı.

Ev ıssızlaşıp, karardığında ve Karina'm kedisinin yanına uyuyakaldığında telefonumu çıkarıp onun bir fotoğrafını çektim. O kadar masum, güzel görünüyordu ki yavaşça öptüm. Uykusunda huzurlu değildi, bunu görebiliyordum. Sürekli irkilir haldeydi, bu yüzden geceleri odama çekilip gönül rahatlığıyla uyuyamıyordum.

Bu gece ise Deren ile kısa bir işim vardı.

Karina'mın üstünü iyice örtüp koltuktan kalktım. Odasından, kapıyı kilitleyerek çıktım ve kendi odama geçerken telsizi de yanımda götürdüm. Uyanırsa, herhangi bir ses gelirse haberim olacaktı. Dolabımı açtım ve buraya getirdiğim sınırlı kıyafetlere baktım. Deren'in en son üst kata çıktığını görmüştüm, o inmeden ben odasına çıkmak istiyordum. Bu yüzden hızlı davrandım. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp çıplak kaldıktan sonra yalnızca geceliğimin siyah üstünü giyindim, kuşağını bağladım. Vücudum görünüyordu ama Deren'in yanına gidene kadar kimse beni görmezdi. Aynanın önüne geçip saçlarımı düzelttim, Deren'in koklamaktan hoşlandığı bir kokuyu boynuma ve bileklerime sıkıp odadan çıktım.

Koridoru kontrol ettikten sonra sessizce merdivene ilerledim. Basamakları yavaşça çıktım. Deren'in odasının önüne gelince kulağımı kapıya dayadım, hiçbir ses gelmediğinde yavaşça açtım. Gece lambasının soluk sarı ışığı direkt gözüme çarpmıştı. Deren, dolabının önünde, kendisine doğru bir kıyafet seçiyordu. Geldiğimi görünce bu tarafa döndü ve bakışları yüzümde sabit kaldıktan sonra vücuduma indi. Kendine doğru çektiği tişörtü bırakıp bedenini bana çevirdiğinde, ben de önüne kadar yürüdüm. Yaklaştığımda giydiğimin yalnızca saten, her an üzerimden düşecek gibi duran bir gecelik üstü olduğunu fark edip yutkundu.

"Ben de... şimdi yanına inecektim," dedi, gözlerini vücudumda dolaştırarak.

Ellerimi göğüs kafesine koydum ve avuçlarımdaki sıcaklığı hissedince nefes alışverişi sertleşti. "Ben geldim."

Onu, göğsünden arkaya doğru itmeye başladığımda apaçık şekilde afalladı. Buraya normal bir kıyafetle, normal bir hisle gelmediğimi fark etmişti ama ne yapacağımı kestiremediği için heyecanlıydı.

Gülümseyerek onu iyice arkaya, yatağa doğru ittim ve omuzlarından bastırıp oturttum. Kafasını arkaya atmış, beklenti dolu, koyu gözleriyle beni izlerken nefesi kesiliyordu. "Karina uykuya dalmışken biraz seninle ilgilenmek istedim."

Gözbebekleri irileşti ve adem elması belirgin şekilde kavislendi. "Benimle... nasıl ilgileneceksin?

Onu oturttuğum için ondan uzun duruyordum. Bacaklarım bacaklarının arasındaydı. Elinin birisi sertçe sol bacağımın arkasına dolanmıştı bile. Sorusu üzerine hafifçe gülümseyip yüzünün yanlarını okşadım. "Birkaç gündür... yaptığın bazı şeyler çok hoşuma gidiyor. Ben de senin hoşuna gidecek bir şeyler düşündüm."

"Ah," dedi inlemeyle iç çekme arasında bir şekilde.

Bacağımı tutan parmağı sabırsızca sıkılaştığında, yüzüne doğru alçalıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Öpücüğü ben yönetmek istedim ve alt dudağını emip ses çıkardığımda, Deren'in eli hemen bacaklarımın arasına kaydı. Dudağını ısırıp geri çıktım. Hızlıca bacağımın arasındaki eli tuttum. "Hayır. Uslu dur."

Ciddiyetimi gördüğünde biraz daha afalladı ve elini çekerken gözleri kısıldı. Biraz doğruldum ve onun gözleri saçlarımı, omuzlarımı izlerken geceliğin kuşağını çıkarıp üzerimden düşürdüm. Loş ışıkta çıplak kaldığımda Deren'in göğsü sert bir nefesle hareket etti ve eli yumruk halini aldı. Saçlarımı omzuma doğru atarak yavaşça onun önünde eğildim, dizlerimi yere koyarak oturdum. Bu şekilde ondan alçakta kalmıştım. Aldığım pozisyonu görünce kaşları alnına kadar yükseldi, dudakları ayrık kaldı. "Hasiktir..."

Biraz daha yaklaştım ve ellerimi onun göğsüne koyup gezdirirken, bakışlarım gözlerinde kaldı. Savunmasız heyecanı yerini sert, aceleci bir beklentiye bırakmıştı. Bir eliyle yatağın örtüsünü sıkarken, diğer elini kafama götürdü. Avuç içi ensemi kaplarken, parmaklarım yavaşça eşofmanına ulaştı. Eşofmanını aşağıya çekmeme yardımcı olmak için yataktan bir saniyeliğine kalktı ve ben eşofmanını ayaklarına indirip bir köşeye atarken, ensemdeki parmakları sıkılaştı. "Daha önce bunu hiç yaptın mı?"

Sesindeki sertlik ve korkuya dudak kıvırırken, "Hayır," dedim. "Daha önce hiçbir erkeğe bunu yapmak istemedim ama tabi sen çok ayrısın. Sen benim gerçekten aşık olduğum tek erkeksin."

Eh, biraz şımartılmayı hak ediyordu...

Parmağımı çamaşırının kenarına geçirdim ve Deren bir kez daha doğruldu. Baksırını ayaklarına indirip uzaklaştırdım ve sertliğini gördüğümde midem heyecandan bulandı. Deren'in gözlerini yumup açtığını, heyecanla dudaklarını ısırdığını gördüm. Komut vererek, "Yap," diye fısıldadı sertçe.

Ellerimi onun çıplak karnına koydum ve gözlerinin içine bakarak aşağıya eğildim. Dişlerini birbirine bastırarak elini saçlarım arasına kattı, kafamı sertliğine doğru eğdi. Dudaklarım onunla buluşmadan önce tırnaklarımı karnına geçirdim ve onu ağzıma aldığımda, Deren'in dudaklarından çıkan her ilkel inleme gecenin karanlığını ok gibi deldi.

(Sahnenin devamı ramazandan ötürü veto yemiştir. 😇)

❤️🔥

Ertesi gün Deren'in hiç istemediği o gündü. Evden ayrılacağımız gün. Gece, beraber duş aldığımızdan beri Deren'i uyutmayan şey de sanırım bu gerçek oldu. Ben Karina'nın yanına inince o da evde volta attı. Gün aydığında kızım gözlerini bana açtı ve hiç konuşmasa da, gülmese de sadece bakarak beni dünyanın en duygusal kadını yaptı.

Onu ve kendimi, eşyalarımızı hazırladıktan sonra korumalar sayesinde her şeyi araçlara yerleştirdim. Korumalar demişken... hâlâ komik kıyafetleriyle dolaşıyorlardı etrafta ve kızım korkmuyordu. Ona, altlı üstlü bir sarı takım giydirmiştim. Olup biteni takip ederken yatağında oturuyordu. Gece'de tabi benimle gelecekti ama öncesinde Yaman ile ortadan kaybolmuşlardı.

Karina'nın odasını son kez kontrol ettim ve sonra yatağına yaklaşıp elimi uzattım. Elime bakarak doğruldu, yatağın kenarından kedisini alıp kucakladı ve önüme düştü. Onun minicik ayaklarına, güzel saçlarına aşkla bakıp arkasından gittim ve Deren'in simsiyah takımı içinde beni beklediğini gördüm. Kapının önündeydi, güneş gözlükleri vardı, ellerini önünde birleştirmişti.

Gerçek bir koruma rolüne girdiğinde bayılıyordum ona.

Bizi fark ettiğinde gözlüklerini hafifçe çekti, Karina'ya bakıp gülümsedikten sonra gözlerini benimle birleştirdi. Niyetinin sinsiliğini, beni utandırma çabasını görmeme rağmen hiç kızarmadan göz kırptım ona.

"Dünya güzel bir yer," dedi gözlüklerini geri takarken.

Tabi...

"Ne zamandan beri?" diyerek basamakları indi Utku.

Deren o tarafa baktı. "Dün geceden beri. Muhtemelen birden beri."

Genzimi temizledim ve Utku gözlerini ikimiz arasında dolaştırırken, yanındaki Nil, Karina ve bana merakla baktı. Ah, gideceğimizden henüz haberi yoktu. Yanımıza geldiğinde, Karina sırtını bacaklarıma yasladı ve Nil yaklaşıp onun kucağındaki kediye dokundu. "Günaydın Kayina, nasılsın? Bugün biyaz oyun oynayabilir miyiz?" Karina'ya sevecen görünmek için ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Kedi de oynar. Saklambaç oynayabiliyiz istersen, ben çok seveyim."

Karina onun dediklerinin bir kısmını anlayıp Nil'in yüzünü, kıyafetini inceledi. Sonra başını hiç kaldırmayacakmış gibi önüne eğdi. "O benim kedim."

Deren direkt Nil'e bakarken, ben de üzgünce iç çektim. Keşke başta hatalı davranmasaydım, Karina'da Nil'i hiç kıskanmamış olurdu. Nil, aldığı cevap karşısında susup bana baktı, sonra tekrar Karina'ya. Gözleri dolmuştu. "Tamam, o zaman sen kedinle oyna ben seninle oynayayım. Öyle oluy mu?"

Karina bir şey demeden bana döndü, yüzünü bacaklarıma yaslanıp saklanmaya çalıştı. Hem Karina'nın hem de Nil'in bu hali beni üzmesine rağmen güçlü kalmaya çalıştım. Deren buraya gelip Nil'i koltuk altlarından kavradı, havaya kaldırdı. "Benim güzel kızıma bir sürprizim, hem de çok istediği bir şey."

Nil hevessiz şekilde, "Ne süyprizi?" diye sordu.

Ben Karina'mın saçlarını okşarken, Deren onu alçaltıp alnından şefkatle öptü. "Annenin yanına gidiyorsun!"

Ah, buna ne zaman karar vermişti? Bana söylememişti. Nil buna cidden çok sevindi ve gözleri kocaman açılırken heyecanlı bir çığlık attı. "Çok özledim annemi! Geldi mi? Buyada mı?"

Nil'in moralinin şimdilik düzelmesine sevindim ve Deren'de onu adeta aşkla izleyip, "Sen annenin yanına gideceksin, iki gün onunla kalacaksın," dedi. "Utku'da seninle gelecek, hep sizinle olacak."

Utku durumdan haberdar olmalı ki hiç şaşırmadı, sırıta sırıta, "Ece'yi göreceğim," dedi.

Ah, herkesin derdi başkaydı tabi...

Nil annesini göreceği için sevince boğulup Deren'in boynuna sıkıca sarıldı. "Vallahi çok özlemiştim annemi! Ama... Derya salağı da olacak mı?"

Utku gülerken, Deren gerildi. "Hayır sevgilim, olmayacak. Utku ve annenle olacaksın. Derya gelirse Utku onun üstüne uçacak, yerle bir edecek."

Nil duyduklarından hoşlanarak öptü Deren'i. "Oluy o zaman! Sen de gelecek misin? Sen, ben, annem oluruz!"

"Olmaz," dedim.

Nil ve diğerleri aynı anda bana dönünce cevabı sesli olarak verdiğimi fark ettim. Karina'm hâlâ sadece kedisiyle ilgilenirken, "Baban benim korumam," dedim Nil'e. "İzinli değil, gelemez."

Yanaklarını şişirdi. "Biy gün izin veremez misin Kaymen?"

Deren açık açık bana sırıtırken, ben Nil'i gücendirmemeye çalıştım. "Sen annenle vakit geçir Nil, babanla zaten hep bir aradasın. Anne kız günü yapın."

"Ama bir şartım var," dedi Nil, Deren'e döndü.

"Nedir sevgilim?"

"O kadınla görüşmeyeceksin!" Ah, bahsettiği bendim. Tabi Deren'in aşık olduğu kadını unutmamıştı. "Ben yokken onunla olursan sana küseyim, o kadını da döveyim!" Kaldırıp yumruklarını gösterdi.

Bir Nil'den dayak yemem eksikti...

"Onun kim olduğunu öğrenmek ister misin?" diye onu yokladı Deren.

Nil'in iyice keyfi kaçtı. "Bana ne ya ondan!"

"Dayan Ali Cabbar," diyerek Nil'i Deren'den almak için uzandı Utku. "Anneye gideceğiz madem, en güzel kıyafetlerimizi giyelim."

Nil aklı başka yerde halde, "Sürpriz yapalım anneme!" dedi. Babasına aşıktı ama annesine de çok düşkündü.

Utku onu onaylayınca Nil eğilip kulağına bir şey dedi, sonra yere indi. Bana çekingen şekilde bakıp yaklaştı, eğilip Karina'nın saçından öpüp hemen uzaklaştı. Karina ona masumca baktığında da Nil gülümsedi. "Sen benimle aykadaş olmasan da ben seninle aykadaş olacağım, göreceksin. Sen de benimle oynamak isteyeceksin."

Utku'nun yanına geri döndü ve onlar üst kata çıkınca, Deren bizi dışarıya geçirdi. Dudağında hafif bir gülümseme vardı, ben de Nil'in bu pes etmeyen haline imreniyordum. Karina'mla beraber kapının önüne yaklaşan araca yerleştik ve yan yana oturmaya başladık. Kızımı yanıma çektim, Deren bizim için sakince aracı kullanırken korumaların aracı arkamızdan geldi. Karina şaşkın ve gergince

etrafına bakıp hemen sonra yüzünü göğsüme bastırınca, onu daha sıkı tuttum. "Her şey yolunda kızım. Annen seni aile evimize götürecek. Orada odan hazır, yeni yatağını göreceksin. Sadece biz olacağız. Güvendesin, yanımdasın. Korktuğun kimse yok."

Küçük elleriyle kedisini tutarken başını bir anlığına kaldırıp savunmasızca baktı bana. Gözbebekleri büyümüştü. "Ben korkmak istemiyorum ama korkuyorum."

Dudaklarım istemsizce titredi. Bunu itiraf etmesi bile çok anlamlıydı. Kelimeleri yazıldığı gibi kolayca değil, kekeleyerek, yutarak söylüyordu. "Biliyorum bebeğim," dedim. "Ama bana inanırsan, güvenirsen bir süre sonra korkuların geçecek, zamanla aşacaksın."

Gözleri boşluğa dalarken, "Aklıma hep o adamlar geliyor," dedi heceleyerek.

Aynı yangındayız anneciğim.

Onun yanında olduğum için güçlü kalmam gerekti. Yüzüme hiçbir hüzün ifadesi koymadım. "O adamlar bu dünyadan yok artık Karina, hiçbirisi yok. Bizi hatırla bebeğim, seninle geçirdiğimiz günleri."

Boşluğa doğru bakmaya devam edip başını göğsüme gömdü, sığındı. Görünmek, sanki hatırladıkça yok olmak istiyordu. Acıyı biliyordu. Benim üç buçuk yaşındaki kızım acının ne olduğunu bildiği için saklanıyordu.

"Karina, o güzel yüzünü neden saklıyorsun?" diye ona seslendi Deren. "Benim yaşadığım yerde güzele bakmak sevap derler, biliyor musun?"

Karina masum masum, "Bilmiyorum," dedi.

Deren gözlerini onun üstünde tutarken güldü. Kalbime dokunurken ruhumu izleyip biraz rahatlamaya çalıştım ama dünden beri kalbim ağırdı, bir taş hemen göğsümün üstündeydi. Kızımın saçlarını okşarken dakikalar geçti ve araziden içeriye girdiğimizde kapılar bizim için açıldı. Etrafta neredeyse hiç koruma yoktu, bunu konuştuğumuzda Salvador'a iletmiştim, Karina korktuğu için evden uzaklaşmışlardı.

Deren arabayı durdurup arka kapıyı açtığında malikanenin merdiveninden inen abilerimi gördüm. Salvador ile Angel el ele tutuşmuş buraya bakarken, Dante basamakları iniyordu. Ah... onlar bile ürkütücü görünmemek için takım elbise yerine spor kıyafetler giyinmişti. Karina ile dışarıya çıktığımızda Deren uzanıp saçlarımı düzeltti, Karina'nın şapkasını da. Kediyi, arkamızdaki araçla gelen

korumalardan birisine verip içeriye yolladım. O sırada yanımıza ulaşan Dante dizinin üstünde eğilip yeğenine kollarını açtı. "Merhaba prensesim, eve hoş geldin. Uçak sesinden korkar mısın?"

Karina burada ilk kez bulunduğu için beni tutuyor, kafasını karnımdan çıkarmıyordu. Dante'ye anlamamış gibi baktı ve hemen sonra başımın üstündeki sesi duydum. Bakış açımıza giren helikopteri gördüm ve Karina'da başını havaya kaldırdığında, şaşkın gözlerine korkmamasını dileyerek baktım. Helikopterden düşen sayısız çiçek gökyüzünde süzülüp kafamızdan aşağıya düşerken, Angel'da heyecanla buraya koşup çiçeklerin etrafında döndü.

"Sen de kafamdan aşağıya çikolata döker misin Salvador?"

"Kafama topuklu ayakkabılarını atmayı bırakmadığın sürece mümkün değil..."

Yengem abime nazlanırken ben hayran gözlerle Karina'ya baktım. Üstünden düşen çiçeklere ve havada dönen uçağa şaşkınlık içinde bakıyordu. Abim onu, tıpkı beni karşıladığı gibi karşılamıştı. Deren'in, "Bu neden benim aklıma gelmedi ki," diye söylendiğini duyarken, Karina'mın gözleriyle buluştum. "Çiçekleri beğendin mi aşkım?"

O sırada saçlarına takılan çiçeğe uzanıp şaşkınca aldı, elinde tutup, "Bir sürü," dedi kendi kendine.

Dante çapkın şekilde sırıtıp yüzünü yana eğdi, Karina'nın bakış açısına girdi. "Bir numaralı dayın oldum mu?"

Karina çiçeği koklarken biraz rahatladı ve bir daha yerdeki renkli çiçeklere göz atıp, "Teşekkür ederim Salvador dayı," dedi.

Ben ve Deren sırıtırken, Dante kalbini tuttu. "Tanrı'm, kalbimi kırıyorsun! Dante ben!"

Karina kafası karışarak bana döndüğünde, kafasını okşayıp doğrulan abime uzandım. Yanaklarından öptüm. "Teşekkür ederim. Çok tatlısın."

"Tatlı olmayı bir iltifat olarak kabul edemem, oğlan çocuğu muyum ben..."

Onun yanından Karina ile beraber geçtim ve Angel yerden aldığı birkaç çiçekle bize yaklaştı. "Evine hoş geldin Karina!" Topladığı çiçekleri Karina'nın başından aşağıya attı.

Onu da öptüm ve basamakları çıkıp Salvador'un karşısında durduğumda bakışlarındaki mutluluğun yanında hüznü gördüm. Büyükbabamla nadiren görüşürdük, bizi sevmediğini söylerdi ama...

sonuçta bizim için değerliydi ve onu acımasızca kaybetmiştik. Abim beni göğsüne çekilip sıkıca sarıldıktan sonra Karina'ma doğru eğildi. Dokunmadan, bakışlarıyla sevdi onu. "Evine hoş geldin küçüğüm. Seni burada görmeyi çok bekledik, çok özledik. Sicilya... senin kalbinin attığı yer olduğu için çok mutluyum. Ve sen daha şimdiden Sicilya'nın her bir yeri senin oldu bile. O yüzden... sakın bu evde korkma, bu ev senin, sen de bizim en kıymetlimizsin."

Abimin söyledikleri gözlerimi doldurdu. Karina duyduklarından sonra ona derin derin baktı ve sonra elindeki çiçeği uzattı. "Senin de kızın var mı?"

Abim çiçeği alırken duraksadı, yutkunarak onun yanağını baş parmağıyla sevdi. "Benim kızım karımdır, kendisi kızım, karım, arkadaşım... yani her bir şeyim olur."

Karina yanağına doğru eğilip ona dil çıkaran Angel'a baktı ve sonra tekrar bana sığındı. Onu daha fazla rahatsız etmeden eve yürüdüm ve Deren, abilerim de arkamızdan geldi. Sara kapının arka tarafında, inanamayarak Karina'ya bakarken, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş buldum," dedim ve ona gülümseyip salona doğru geçtim. Gözlerimi Karina'mdan çekemiyordum, onun etrafını izlerken ki her mimiğini aklıma kazıyordum.

O sırada Dante kapıyı Deren'in üstüne kapatmaya çalışıp, "Ailecek olacağız, girme," diyordu.

Deren'de omzuyla kapıya yüklenip, "Ailemin yarısı zaten içeride ahmak!" diye homurdanıyordu.

Salvador ikisine bakıp nefesini sertçe üfledi ve yürüyüp Dante'nin omzundan tuttu, kapıyı açıp onu Deren'in kucağına itti ve ikisi de sendelerken, kapıyı üstlerine kapattı. Angel kıkırdayıp abimin omzunu okşadı. "Çok seksisin kocam."

Salvador onun dudaklarından öpüp bu tarafa gelirken ben de Karina ile beraber en yakındaki koltuğa oturdum. Benden ayrılmıyordu, hemen yanımda duruyordu. Bir tehlikeyi beklermiş gibi etrafını inceliyordu. Deren ile Dante'de eve girebilmek için bağırıyorlardı.

Sara, "Kapıyı açayım mı efendim?" dedi, Salvador'a kısa bir bakış atarak.

"Saraaa," dedi Angel parmağını ona sallayıp kıkırdayarak.

Sara utanmış göründü ve arkasını dönüp mutfağa ilerledi, gözden kayboldu. Kızım ile birleşmiş ellerimize baktım ve Salvador onların seslerine tahammül edemeyerek kapıyı açtığında, Deren ile Dante sertçe abime baktılar. Dante saygıdan bir şey diyemedi, içeriye girip koltuğa oturdu. Deren ise kapıyı çarpıp girdi. "Karmen'in abileri olmasanız beni bu duruma düşürmenize asla izin vermezdim!"

Abilerim anladı mı, hayır. Çünkü sinirlenince Türkçe konuşma özelliği açılmıştı.

Salvador onu dik dik süzerken Deren salona geçip Karina ile benim yanıma oturdu, kızımın ürkmemesi için mesafe eklemişti. Salvador Karina'ya dönerken yengem hevesle masayı gösterdi. "Size bir sürü yemek yaptık. Üstelik kendi ellerimle. Karina için çilekli bir tatlı yaptım. Hadi, oturun."

Salvador abim yengeme döndü. "Ellerinle mi yaptın?"

"Evet aşkım, hatırlasana..." yengem abime göz kırpıp buraya döndü ve Karina'ya yaklaştı. "Canım, masaya gelmek ister misin? Ne yemeyi sevdiğini bilmediğim için çok çeşit hazırladım sana, illa ki birisini beğenirsin."

Karina'm elleriyle sıkıca bana tutunuyordu. Kendisiyle konuştuğunu fark edince başını kaldırıp baktı ve yemek masasını süzdü.

"Seni kucaklayıp masaya götüreyim mi?" dedi Salvador, hevesle.

Karina dayısına bakıp başını hızlıca iki yana salladı, beni daha sıkı tutup, "Sen götür," dedi.

Ailemin Karina'nın korkularına duyduğu hüznü gözlerinden okudum. Yutkunup kalktım ve elinden tutup onu masaya götürdüm. Ağır ağır yürüyordu, başı önünden zor kalkıyordu. Salvador abim, bu eve döndüğümde Karina için ayırdığı koltuğu çektiğinde gözlerine bakıp hüzünle gülümsedim. Karina ondan önce yalnız Nil'im oturduğu koltuğa yerleştiğinde uzanıp titreyen ellerimle yaka mendilini taktım.

Sonunda yemek masamıza, bu koltuğa oturmuştu.

Doğrulup aceleyle duygulanan gözlerimi temizlerken, abilerim ve yengem de beni izliyordu. Kızımın yanına oturdum ve abilerim de diğer koltuklara yerleşirken Sara yemekleri koymaya başladı. Yengem Karina'nın tabağını hevesle doldururken, kızımın kucağındaki elini tutup kulağına eğildim. "Bu koltuğu senin için ayırdık Karina'm. Senin oturmanı çok kez hayal ettim. Doğruya doğru... gerçekleşeceğini

ummadım ama buradasın güzel kızım, yanımdasın." Elini kaldırıp üstünden öptüm, parmakları titreyince de içim gitti.

Kızıma yemeğini yedirmeden önce omzumun üstünden arkama baktım. Herkes masaya geçmişken Deren hâlâ koltukta oturuyordu. Kaşlarımı çatıp, "Buraya gelsene canım," dedim.

"Gelme," dedi Dante.

"Sus abi, gelecek."

Deren onunla diyalog kurmadı. Ben istediğim için koltuktan kalkıp masaya geldi, yanıma yerleşti. Sara onun için bir tabak hazırlarken, "Kendisi yapar," dedi Dante, Sara'ya.

"Ben hazırlarım efendim."

"Sen sadece bana hazırla," dedi Dante ona.

Sara'nın yanaklarına renk geldi ve Dante eti sertçe keserken gözlerini uzun müddet Sara'nın üstünde tuttu. Ancak Salvador kenardaki peçetelerden birisini ona savurunca abim kendisine gelip önüne döndü. Deren'in sırıtarak tabağını aldığını gördüm. Dante'nin suratının düşmesine bayılıyordu.

Çorbasını kızıma içirirken yalnız ondan ibaret oldum. Konuşmalara pek katılamadım. Abilerim de hayranlıkla onu izleyip konuşması için teşvik ediyordu. Kızım, güzelim, kalbim... Hayatımın sonuna kadar onun yemeğini kendim yedirmek istiyordum, bir daha aç kalmadığından emin olmak için.

Ağzını tatlı tatlı açışı, yemek çenesine dalmadığında utanışı, tadını beğenince tekrar yemeyi istemesi, her lokmadan sonra başını önüne eğip etrafını çekinerek süzmesi... her duygusunu, her keşfini izlemekten bıkmıyordum.

Karina'ya tatlısını yedirirken ilgimi çeken tek şey bacağıma temas eden el oldu. Koltuğumda hafifçe irkildim ve elimdeki tatlı kaşığı titrerken, omzumun üstünden Deren'e baktım. Salvador ile Dante'nin Karina ile konuşma çabasını izlerken oldukça kayıtsız davranıyordu. Hiçbir şey yokmuş gibi önüme döndüm ve Karina'nın kıstığı bakışlarla karşılaştım. Lokmasını çiğnerken gözlerini bacağıma kaydırdı ve Deren'in büyük eline bakıp bir anda uzandı, onun elini küçük parmaklarıyla ittirmeye çalıştı.

Ben şok yaşarken, Deren irkildi. Küçük parmakları hissettiğinden olsa gerek şaşkınlıkla aşağıya baktı ve Karina'nın gözleriyle

karşılaştığında elini bacağımdan çekti. Karina kendi elini koyarken, Deren gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Kıskandın mı?"

Karina utanarak başını eğdiğinde benim gözlerimden adeta mutluluk fışkırıyordu. Ruhumdaki bu hafifliğe o kadar alışkın değildim ki, ben de kendime hayret ediyordum. Deren'e baktığımda elini bu kez Karina'nın görmeyeceği bir yere, belime koyarak bana göz kırptı. "Sanırım artık benden başka bir koruman daha var."

İçimi çekerken nefesim titredi. Deren elini belimde güzelce gezdirerek yalnızca beni izlerken, abilerim ve yengemin de bu tarafa baktığını gördüm. "N'oldu?" diye sordu Angel, merakla.

"Karımın bacağına dokunuyordum, kızımız görünce kıskandı," dedi Deren Türkçe ve abilerim, yengem hiçbir şey anlamayınca sırıtarak bana döndü. "Hiçbir şey anlamadan salak salak bakıyorlar ya, aşırı hoşuma gidiyor."

"Abilerimi bu kadar kızdırma, sana inat Türkçe öğrenirler." Bunu söylesem de yüzündeki sırıtışı görünce içim gitmişti.

"Aman onlar Türkçe'yi öğrenene kadar... Geçti Bor'un pazarı, sür eşeği Niğde'ye..."

Dediğinden hiçbir şey anlamadım ve Deren'de bunu görüp bu kez bana sırıttı, neredeyse yüzüme eğilip beni öpecekti ki, Salvador abim bardağını masaya çarpınca oflayıp ona baktı. Elindeki bıçağı suratına salladı. "Şeytan diyor çıkar nikâh defterini masaya, çarp suratına!"

Kaş çattım. "Yanında mı taşıyorsun? Sahte olmasına rağmen?"

"Herhalde!"

Bu adam... beni gerçekten güldürüyordu. Başımı iki yana sallayıp kızıma döndüm ve ona tatlısını yedirmeye devam ettim. Birkaç kaşıktan sonra istemeyince de üstüne düşmedim, doyduğunu anlayıp masadan kalktım. Saati gelen ilaçlarını içirdim. "Büyükbaba nerede?" diye sordu kulağıma doğru.

Hayatımın en büyük aşkına gülümsedim. "Odasında. İstersen görmeye gideriz."

"Bana göz kırpmıştı," dedi utanarak.

Tanrı'm... şu tatlılığına bakın...

"Çünkü seni çok çok seviyor."

Saten büstiyerimin iplikleriyle oynarken sessiz kaldı. Onun minik ellerini öpücüklere boğmamak için direnip koltuğundan inmesine yardımcı oldum. Deren'de biz masadan kalkar kalkmaz doğrulurken,

Angel'de heyecanla peşimizden geldi. "Karina, yemeklerin hepsini ben yapmamıştım, biraz uydurdum ama tatlıyı gerçekten ben yapmıştım! Beğendin mi?"

Karina üstüme yapışmış şekilde yanımda gelirken bir saniyeliğine yengeme baktı. "Beğendim."

Angel şoka girip yerinde zıpladı. "İlk kez konuşmama yanıt verdi! Salvador, duydun mu?"

Ben Karina ile koltuğa otururken, Salvador yengemi arkasından yakalayıp kucakladı. Angel sevinçle kollarını boynuna doladığında da abim onun sevincini hayranlıkla izleyip dudağından öptü. "Seni böyle mutlu görmek gibisi yok aşkım. Duydum."

Yengem, ayakları havada şekilde abime sarılıp Karina'ya dolu gözlerle baktı. Kızım biraz şaşkındı. Bu kadar insanın kendisine sevgiyle yaklaşmasına anlam veremiyordu. Nasıl tepki veremeyeceğini bilemediğinden de bana sığınıyordu.

"Bebeğim, benim gitmem gerekiyor," dedi Deren, o sırada. Gözlerini ona çevirdim. Bordo kravatını düzeltirken kızım ile bana bakıyordu. "Nil ile Utku için helikopteri ayarlayacağım."

Aslında kalmasını istiyordum. Başımı çevirdiğimde onu görmek her şeyin yolunda gittiğinin habercisi gibiydi. Aşkı başımı döndürse de benimle olmasını isterdim ama... görünen gerçekler vardı. Başımı sallayıp kalkarken onun ceketini aldım, yanına gidip giydirmek için uzattım. "Akşam tekrar gel."

"Ne zaman geleceksin diye sormak yerine akşam gel diye buyurman... Gelirken bir süt ile iki de ekmek alayım mı?" Ben ceketi kollarından geçirirken, kızmakla homurdanmak arasında bir sesle konuşuyordu.

Kravatını düzeltirken fazladan, bilerek sıktım ve onun nefesi kesilip boğazı acırken, "Kocamdan isteyemez miyim?" dedim.

Gülümsedi. "İsteyebilirsin. Hatta iste."

Dudaklarım kıvrılmışken boğazını serbest bırakıp parmak uçlarımda yükseldim. Abilerimin burada olmasını umursamadan Deren'i yanağından, koklayarak öptüm. "Nil'i benim yerime öp."

Eliyle ensemi kavrayıp boynuma eğildi. "Sen de Karina'yı."

Ondan uzaklaştım ve Salvador'un alnını iki yanından tutup gördüklerine sabretmeye çalıştığını gördüm. Angel ona gülüyordu. O esnada Dante kalktığım koltuğa yürüyordu. "Bu ne?"

Neye baktığını görmek için ona döndüm ve koltuktan sahte evlilik cüzdanını aldığını gördüğümde hayrete düştüm. Deren yanında olduğunu söylemişti ama... koltukta ne işi vardı?

"Aaa," dedi Deren, şaşkınca. "Ceketimin cebinden düşmüş."

Salvador ile Angel'ın kaşları çatılırken, Dante elindeki deftere bakıp içini açtı. Uzanmak için başarısız bir girişimden sonra öfke ile Deren'e baktım. Ben bu adamı bir parça tanıyorsam... o defteri oraya bilerek bırakmıştı.

"Şaka mı bu!" diye kükredi Dante.

Koltuktan kalkıp yanıma koşan Karina'yı görünce önceliğim hemen değişti ve Dante pişmanlıkla ona bakarken, ben de direkt Karina'nın başını tuttum. "Bir şey yok sevgilim, dayın şakalaşıyor."

Yüzünü karnıma sakladığında kızgınlıkla baktım abime ve Salvador hızla Dante'nin yanına ilerledi. Defteri elinden çekip aldıktan sonra kendisi de baktı ve sonra dehşetle bize döndü. Gözbebekleri kocaman olmuştu. "Bu adamı Sicilya'ya gömerim! Yemin ediyorum ki yaparım!" Elindeki defteri bir paçavra gibi fırlattı.

Karina'yı düşündüğümden, "Sesinizin tonuna dikkat edin," dedim sertçe ve Deren yanımdan sertçe geçip yere eğildi. Defteri alıp göğsüne sildikten sonra da ceketinin iç cebine koydu. "Nikaha çağırmadığımız için sinirlendin galiba."

Dante ile Salvador'ın gözlerindeki ateşi gördükten bir saniye sonrasıydı ikisinin de Deren'in yakasına yapışması. Angel hızla Salvador'u tutarken, Deren'de ikisini birden bakarak dudaklarını kıvırdı. Büyük abim onun boğazını ölümüne kavrayıp, "Ne hakla?" dedi dişleri arasından. "Sen bizim haberimiz olmazken... nasıl yaparsın? O bizim kardeşimiz! Bize sormadan..." bakışları bana döndü. "Şaka mı Karmen? Nasıl yaparsın? Biz neyiz? Kimiz? Nasıl böyle yok sayarsın bizi!"

Keyfi yerinde olan Deren'e öfke ile bakıp abilerime döndüm. "Evlilik falan yok abi, sahte."

Duraksadılar. "Neden?"

"Derenle yolumuz Türkiye'ye düştü, polislere yakalanırsak diye tedbiren sahte evraklar hazırladık."

Dante rahatlamış gibi kalbini tutup gerilerken, Salvador abim bir süre şüpheyle baktı. Sonra Deren'in boğazını sıkarak bıraktı ve sevgilim, hafifçe öksürürken Salvador uzaklaşıp ellerini beline koydu.

"Anlıyorum ki seninle uzun bir konuşma yapacağız Karmen." Deren'e hiç bakmadan kapıyı gösterdi. "Buradan git."

Karina'ya doğru baktım ve elleriyle kıyafetimi tuttuğunu görüce buruklaştım. Angel Salvador'u sakinleştirmeye çalışırken, Deren bana döndü ve bir eliyle Karina'nın başını okşarken gözlerime baktı. "Hoşça kal karım..." abilerime dönüp ellerini kaldırdı. "Ağız alışkınlığı."

Dante onun üzerine atlayacakken Deren geri çekildi ve bana göz kırparak geriledi, sokak kapısına kadar yürüdü. Abilerim ona bir şeytanmış gibi bakarken, Deren bana öpücük atıp kapıyı açtı.

O gittiğinde bu serseriliğine kızmakla gülmek arasında bocaladım. Abilerimi başıma sardığı için sinirlenmiştim. Onların peşisıra sorduğu sorularla ilgilenemeyecektim, Karina'mla ilgilenmeliydim. Bu yüzden onlar söylenip Deren'e hakaret ederken, ben Karina ve Angel ile asansöre yöneldim. Yukarıya çıkarken kızımın elini hiç bırakmadım. Büyüdüğüm, bir kadın olduğum eve ilk kez kızımla girmiştim. Bu koridora ilk kez Karina'mla, onun annesi olarak giriyordum.

"Karina'nın odasını günlerdir toparlıyorum, yepyeni ve harika bir oda hazırladım. Hatta bir sürpriz bile yaptım..."

Ona kararsızca bakıp Karina'mın odasını açtım ve beraber içeriye girerken sürprizin ne olduğunu anladım. İçeride sarı ve beyaz renginde bir sürü balon vardı. Odayı kaplamıştı, her an birine temas edebilirdik. Karina ileriye çıkıp balonlara yakından baktı, eğilip korkarak dokundu. "Sarı," dedi, en sevdiği renk olduğu için.

"Evet prensesim, annen en sevdiğin renkleri söylemişti..." bir balonu eline alıp Karina'ya attı.

Kızım ile yengemi izlerken yatağın kenarına oturdum. Karina daha çok tepkisizdi, Angel heyecanlıydı. Kızım odasını, eşyalarını tanırken yüzünü izledim. O kadar seviyordum ki onu, bana anne demesi, sarılması için ayaklarına kapanırdım.

"Babam nasıl?"

Yengem sorum üzerine bana baktı. "Büyükbabadan dolayı üzgün. Kendisini suçlu hissediyor."

"Abilerim bir iz buldu mu?" diye sordum.

"Birilerinin peşindeler ama kocam beni bunlarla bunaltmak istemediği için anlatmadı..."

Düşünceli şekilde iç çekerek camdan dışarıya döndüm. Karina ile ilgilendiğimden süreci çok takip edemiyordum ama güvenliğimiz için,

büyük babamın kanını yerde bırakmamak için o katili bulmalıydık.

Karina'm bir balonla meşgulken Noah'a bakmak için odadan sessizce çıktım. Fakat daha ben ilerlemeden asansör kapısından abimin çıktığını gördüm. O da beni fark edince hızla buraya yürüyüp, "Dönmüşsünüz!" dedi. "Banyodaydım, kimse de haber vermedi."

"Bir süredir insan içine çıkmadığın için olabilir mi? Bilerek aşağıya inmediğini sandım." Karşısında durduğumda kollarımı beline dolayıp sardım onu. "Banyo mu? Çok güzel kokuyorsun, belli banyo yaptığın." Erkek şampuanının kokusunu içime derin derin çektim.

İri vücuduyla beni kaplayıp başımın üstünden öptü. "Hayır, seni ve Karina'yı özlemişken nasıl görmek istemem?"

Yutkunarak gözleriyle bağ kurdum. "Hâlâ kırgınsın çünkü. Marianne yüzünden..."

Gözlerini kapatıp yutkunduktan sonra açtı. "Marianne'yi alacağım, sadece olayın biraz daha unutulmasını bekliyorum."

O kadar emin görünüyordu ki bir şey diyemedim, itiraz edemedim. Ne olacağını bilememenin sancısıyla odama geri döndüm. Noah'ın yüzü Karina'yı görünce biraz olsun güldü, ona çekinerek yaklaştı, elinden tutmak istedi. Balonlardan, oyuncaklarından, geriye kalan her şeyden daha güzel olduğunu söyledi ona.

"Karina Russo Güzelliğin başımı döndürüyor, sanırım düşeceğim..."

Noah oyuncu şekilde Karina'nın yatağına düştüğünde kızımın gözbebekleri büyüdü, bize dönüp tepkimize baktı. Abim de öyle bir düşmüştü ki, gören mafya olduğuna inanmazdı. Karina yatağa yaklaşıp gözleri kapalı abime parmağının ucuyla dokunup fısıldadı. "Şaka yaptığını anladım."

Ben ve yengem gülerken, Noah gözlerini açtı ve bir ıslık çalarak doğruldu. "Aman Tanrı'm, benim akıllı yeğenime bakın! Bir Russo'ya da böylesi yakışır, aferin bebeğime!"

Karina arkasını dönüp bizden tekrar uzaklaştığında hayranı olarak izledik kızımı. Gün sonuna kadar odasından çıkmadı, yatağında olup oyuncakları ve kedisiyle oynadı. Ben de onu izledim. Abilerim, yengem, babam onu gelip görürken hep orada kaldım.

Evdeki iki günüm kızımla, ailemle ama gergin geçti. Yakınlarımız, ahbaplarımız bizi ziyarete gelip baş sağlığı dileklerini iletti. Abilerim büyükbabamın suikastı için araştırmaya, izleri takip etmeye devam

ettiler. Aklımın bir köşesinde hep amcam ve kuzenlerim vardı, ailecek onların ortaya çıkışlarının tesadüf olup olmadığını düşünüyorduk.

Carlos ve doktorlar, Karina'nın psikiyatristi bu eve geldi. Kızım babasına alışmıştı, onunla lego oynarken kaygısız görününce mutlu oldum. Carlos'da malikaneye gelmemizden mutluluk duymuştu belli ki ama bu onu çok da ilgilendirmiyordu. Aklım Deren'deydi. Çünkü bu iki günü neredeyse yalnız geçiriyordu.

Gece'de buraya geldiğimizin ertesi gününde gelmişti ama malikanede pek durmuyordu, sürekli Yaman ile dışarıya çıkıyordu. Yüzünde şapşal bir ifade vardı, aklı havadaydı. Yaman ile İtalya'yı geziyorlardı ve eminim başka şeylerde yapıyorlardı ama Gece bunu asla itiraf etmemişti. Geriye kalan vaktinde de Karina ile vakit geçiriyordu, kendini ona alıştırıp konuşmaya çalışıyordu.

O gün Gece'den evde kalmasını istedim, çünkü hastaneye gitmem gerekmişti. Angel ile Gece Karina'ya bakarken ben de hastaneye gidip kısa sürede döndüm. Evden içeriye girip kızımın yanına o kadar hızlı koştum ki, odasından girdiğimde kalbim boğazımda çarpıyordu.

Beni gördüğünde öyle bir rahatlaması vardı ki... dünyaya bedeldi.

Yanına gidip yatağının kenarına oturduğumda Gece ile Angel hâlâ onunla oynuyordu. Çantamı kenara bırakıp kızımın saçlarına dokundum. Karina'm elindeki bez bebeğini tutarken bana bakıp kulağıma doğru fısıldadı. Ben o bebek kokusunu içime çekerken, "Yakışıklı nerede?" diye sordu.

İlk birkaç saniye anlamadım. Sonra da Deren'den bahsettiği geldi aklıma. Tabi, uyandığından beri o evde yaşamıştı ve buraya geldiğinden beri Deren'i çok az görmüştü. Şefkatle gülümseyip, "Gelsin mi?" diye sordum.

Bir şey söylemeden bakmasına rağmen Deren'i çağırmak istedim. Hemen telefonumu çıkarıp bu yakışıklıya nerede olduğunu sordum, ardından buraya gelmesini söyledim. Deren abilerimle beraber bu işin peşinde koşturuyordu, çünkü büyükbabama kadar yaklaşan tehlikenin bana, kızlarımıza yaklaşmasından da korkuyordu. Bu yüzden çok uğrayamamıştı, abilerimle irtibattaydı. Ailelerine bir şey olma endişesi onları birleştiriyordu.

Akşam yemeği vakti geldiğinde Karina'ya aşağıya inip inmeyeceğini sordum, elimden tutunca da onunla beraber odadan çıktık. Karina olmasaydı hepimiz şimdi olduğumuzdan daha kötü olurduk ama onun

varlığı büyükbabamın yasını hafifletiyordu. Yine de evdeki o ağırlık birkaç gündür devam ediyordu.

Karina'mla asansöre bindiğimizde benim üzerimde beyaz, omuzları saten bir büstiyer ile siyah etek vardı. Ona da beyaz, mavi çiçekleri olan tulum giydirmiştim. Saçlarını biraz dağıtmıştı, ben özenle düzeltirken o da eteğime bakıp elimi sıkıyordu. "Nereye gittin?"

Benimle ilgilenince mutlu oldum, hemen sesime yansıdı. "Hastaneye gittim."

Başını hızlıca kaldırdı. "Hasta mısın?"

"Hayır Karina'm," dedim, asansörden onunla çıkarken. "Sen yanımdasın ve ben iyileştim."

Hasta olmamamın onu rahatlattığına inanamayarak salona geçtim. Ve babamı yemek masasının başında görünce şaşırdım. Yemeklerini hep odasında yerdi, masaya inmezdi. Fakat sanırım ki Karina için...

Abilerim, yengem ve Gece'de masaya oturmuştu. Sara servisi yapmaya başlamıştı bile. Yanımda Karina'yı gördüklerinde hepsinin yüzünde birer gülümseme oluştu. Ben kızımı, hemen sol taraftaki ilk koltuğa götürürken babam da Karina'yla göz teması kurdu. "Bu koltuğu hep sana saklamıştık, biliyor musun?"

Karina koltuğa kendi çabalarıyla oturdu ve ben onunla gurur duyarken, o hemen yanına baktı. Oturmamı, onunla olmamı istiyordu. Yanına yerleştim ve masanın altından elini tuttum. Karina rahatlayıp çekingen gözlerle babama baktı. "Ben seni tanımıyordum sen beni nasıl tanıyorsun?"

Babam ve abilerim onun bu çıkarımına gülümsedi. "Annen senden sürekli bahsetti bize. Her kelimesi sendin. Sen olmasan da hep bu evde bizimleydin. Bu yüzden seni çok iyi tanıyoruz."

Karina sırasıyla abilerime, yengeme ve sonra bana bakıp başını eğdi. Parmaklarıyla oynamaya başladı. "Ama beni gelip almadınız," dedi.

Hâlâ onu bilerek gelip almadığımızı, bıraktığımızı sanıyordu. Ve belki de en çok bu canını yakıyordu.

Noah abim benim yanımda oturuyordu, ona doğru başını eğip, "Seni aradık," dedi hemen. "Yerini bulmamız zaman aldı ama sonunda bulduk prensesim. Yoksa seni başka bir yerde bıraktığımızı, unuttuğumuzu mu sandın?"

Karina Noah'a baktı. "Çok korktum ben!"

Boğazımda birikenler yüzünden güçlükle nefes alıp kızımın elini sıktım. Bunları konuşup anlatması şarttı ama... her defasında kalbim kör bir bıçakla delinmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Salvador abim, "Bir daha asla korkmaman için yaşıyoruz," dedi. "Bunun için hayattayız. Birinin sana zarar vermesi için önce korumaları, sonra beni, sonra Noah ile Dante'yi, en sonunda da anneni aşması gerekir. Daha önce olduğu için çok üzgünüz ama sana bundan sonra hiçbir şey olmayacak."

Karina'm Salvador'u dinledikten sonra bize sırasıyla baktı, sanki inanmayı istiyordu ama onları doğru düzgün tanımıyordu bile. En sonunda bana dönüp, "Babam?" dedi. "O da beni korur mu?"

Hemen, "Evet!" dedim. "Tabii ki korur. O seni çok seviyor."

"Yakışıklı?"

Ona sarılmamak için mücadele edip, "O da korur," dedim. "Canı pahasına hem de."

Karina bana henüz yanıt vermeden bir kapı sesi duyduk ve yeni yardımcımız Gia mutfaktan çıkıp kapıyı açmaya giderken, ben de kızımın başını okşadım. Söyleyeceği her neyse kapı çaldığı için unutmuştu. Başını da tekrar eğmişti. Kulağına alçalıp fısıldadım. "Bu gece benimle uyur musun? Bana sarılarak?"

Hevesle sorduğum sorudan sonra bana baktı ve o sırada abilerimin masada dikleştişini gördüm. Kimin geldiğine bakmak için dönünce de Deren'in masaya yaklaştığını gördüm. Karina kısık sesle, "Yakışıklı gelmiş," derken, Angel Gia'ya bir servis açmasını söyledi.

"Gerek yok," dedi Deren doğrudan bana bakarak. Kimseyle göz teması kurmuyordu, Karina'ya bile bakmamıştı. Gözlerindeki huzursuzluk ve korkuyu görünce bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayıp koltuğumu ittim. "Deren?"

Merdivenleri gösterdi. "Yukarıya çıkalım."

Karina'mın elini dizine bıraktım ve abilerim kendi aralarında bakışırken babam Deren'e baktı. Konuşamadığı için sorusu gözlerinden okundu ve Deren ona dönüp, "Kızınıza sormam gereken bir şey var efendim," dedi. "İzninizle."

Ailemin yanında konuşamayacağı bir konu olduğunu anladım ve Karina'ma gülümseyip kalktım. Babama ve abilerime göz kırpıp Deren'in yanına yürüdüm. Hızla merdivene yöneldi ve elindeki ceketi

çıkarken basamakları ikişerli tırmandı. "Bir şey mi oldu Deren? Sinirlisin."

Cevap vermeyip ikinci katın basamaklarını da çıktı ve hiç durmadan odama kadar ilerledi. Odamın kapısını açıp içeriye girdiğinde onu takip ettim ve kapıyı kapatıp ona dönünce, elindeki ceketi kenara doğru fırlatışını gördüm. Kravatını çözmüş, gömlek düğmelerini açmıştı. Terlemiş, huzursuzlanmış görünüyordu. Kalbinin sesli atışını neredeyse duyup, "N'oldu?" diye sordum.

O kadar hızlı atıyordu ki dışarıdan içeriye doğru tutmayı istedim kalbini.

"Sen bugün... bizim bebeğimizi mi aldırdın?"

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ben de sizler kadar şaşkınım, n'oldu ki böyle...

Şakayı bir yana bırakacak olursak sizce böyle bir olay yaşanmış mıdır?

Dostlarım, bu arada biliyorsunuz bölümleri düzenli gününde atıyorum ama ramazan beni her sene biraz çarpıyor. Yazarken odaklanmakta zorluk çekiyorum. Bu yüzden sonraki bölüm bir iki gün aksarsa bana gücenmeyin, haberiniz olsun. Bir de sorum olacaktı. Karina'yı hepinizin çok sevdiğini biliyorum, ben de aşığım ona. Ve düşünüyorum onunla ilgili yazmamı istediğiniz sahne var mı? Siz söyleyin, ben değerlendireyim.

Bölümü bir emoji ile anlatalım mı?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Hoşça kalın. ❤️🔥

51. “Çığlık.”

Nilüfer, Kavak Yelleri.

Merhaba canımın içleri!

Burada mıyız?? Sayalım lütfen :)

Çok keyifli okumalar! Oy ve yorum yapmayanlarınız lütfen siz de katkılarınızı bırakın!<3

Kalbimiz Karina'mız sonunda kendine ayrılan o yemek masasında :)

Biliyorsunuz :'))

51. “ÇIĞLIK.”

Ben nasıl bir kadınım?

Ben akıllara bir çığlığı mı getiriyorum ya da gözyaşını mı? Acı mı veriyorum, şifa mı oluyorum? Kırıyor muyum, topluyor muyum? Boğuyor muyum, boğuluyor muyum? Beni tanımlayacak tek bir sözcük hangisi olurdu, ben biliyor muyum?

Nedense Deren bana *sen bizim bebeğimizi mi aldırdın,* diye sorduğunda aklımdan bunlar geçmeye başlamıştı. Nasıl bir kadın olarak görüldüğüm, bilindiğim... Ya da yalnızca Deren'in baktığı yerden nasıl bir kadını gördüğünü...

Gözlerinin içine baktığım sessiz dakikalardan sonra, "Cevap versene!" diye bir daha sesini yükseltti. "Yaptın mı? Bebeğimizi... aldırdın mı?"

Gözlerini karın hizama yöneltti.

Yutkunarak, "Nereden ne duydun?" diye sordum.

Hiç beklemeden, "Hastaneye gitmişsin!" dedi. Her an daha da korkunç bir şey söyleyecekmişim gibi bakıyordu. "Jinekologla görüşmüşsün! Üstelik... operasyon geçirmişsin!"

Bunları söyledikten sonra bir anda üstüme doğru yürümeye başladı. Karşımda durur durmaz asabi ellerini üzerime uzattığında, derhal parmaklarını yakalayıp, "N'apıyorsun?" dedim.

"Bakıyorum!"

Ellerini sıkıp ittim ve bir adım geri çıkıp, "Sen beni mi takip ettirdin?" diye sordum. "Hastaneye gittiğimi, jinekologla görüştüğümü

nereden biliyorsun?"

Elleri titredi. "Doğru mu yani?"

"Soruma cevap ver!"

Gözlerinde bir hayal kırıklığıyla baktı. Öyle ki hangi sorudan bahsettiğimi bile anlamamış gibiydi. "Elbette kontrol ediyorum!" diye bağırdı daha sonra da. "Büyükbaban üç gün önce öldü! Etrafında seni de incitmek isteyen birileri olabilir, korumalarından tabii ki haber alıyorum!"

Ağrı saplanan başımı tuttum ve gözlerim öfkeden, hüsrandan kararırken, "Bir jinekologla görüşmemin tek sebebi kürtaj mı olmalı?" diye sordum. "Cahil misin sen?"

Bir daha bana uzanacaktı ki, sinirlenip daha sert ittim ellerini. Dudaklarını gergince birbirine bastırıp dişlerini sıktı. "Operasyon geçirmişsin! Neyin var o zaman? Kürtaj değilse ne yaptın sen?"

"Doğru," dedim. "Aldırdım, doğru!"

Donup kaldı. Gözleri kararan bu kez kendisiymiş gibi sendeledi. "Hayır..."

"Doktorum doğumunun Haziran ya da Temmuz olacağını söyledi. İkizler ya da yengeç burcu... Ben de o burçlarda çocuğum olmasını istemedim ve aldırdım."

Deren söylediğim hiçbir şeyi anlayamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. Bir adım geriye gidip sonra tekrar üstüme geldi. Emin olamayarak, "Dalga geçiyorsun?" dedi.

"Tabii ki de dalga geçiyorum!" diye patladım sinirle. Doğrusu o an sinirli mi yoksa kırgın mı olduğumu hesap edemiyordum. "Bebek aldırmadım, böyle bir şey yok. Kafanda kurmuşsun, inanmışsın, gelip bir de kızıp bağırıyorsun bana? Neden bir telefon açmıyorsun? Hastanede n'apıyorsun diye sormuyorsun?"

Bir anda omuzları çöktü, o kadar rahatlamış göründü ki söylemek istediklerime ara verdim. Bir iki adım daha gerileyip yatağımın üstüne çöktü, avuçlarını yüzüne kapatıp ovalarken, "Başka... başka bir şey gelmedi aklıma," diye fısıldadı. "Rutin kontrollerin mi bilmiyorum ama operasyonu duyunca..." ellerini yüzünden indirip karın hizama baktı. "İyisin değil mi?"

"Ben iyiyim ama sen birazdan iyi olmayabilirsin," dedim sertçe. "Ben hamile bile değilim, ne kürtajı!"

Gözlerini karnımdan çekmeden, "O zaman ne operasyonu geçirdin?" diye sordu. "İyi değil misin? Neyin var?" Bu kez benim için endişelenmiş göründü, gözbebekleri tekrar büyüdü.

Gerçeği söylemem gerektiği için ofladım. "Kendim için gitmedim, operasyon geçiren de ben değilim. İstihbaratta bir hata olmuş."

Konu benden uzaklaştığında ilgisi dağıldı, endişesi yatıştı. Kravatını sinirle çıkarıp elinin etrafına dolarken bakışlarımın sertliği yüzünden bakışlarını kaçırdı ve tekrar bana baktığında, "Angel için bir test sonucu almaya gittim, daha önce operasyon geçiren de o," dedim. "Abimle çocukları olmuyor, bu da onu üzüyor. Abim denemekten vazgeçti ama Angel hâlâ istiyor. Birkaç operasyon geçirdi, tekrar kan verdi. Ben de onun sonucunu almaya gittim, çünkü kendisi cesaret edemedi sonucu doktordan duymaya."

Neredeyse bir dakika boyunca tepki bile vermedi. Şaşkın göründü ama duyguları suyun dibine çökmüştü. Kaşlarını çatıp iç çektikten sonra, "Üzüldüm," dedi. "Aklıma bile gelmemişti."

"Bebeğimizi aldırmam bana göre bir hareket olurdu değil mi? Bu yüzden başka bir seçeneğin üzerinde düşünmedin bile."

Gözlerindeki şiddetli inkârı gördüm. Kaşları daha sert çatılırken yatağın ucundan kalkıp bana doğru geldi. "Bu ihtimal aklıma geldiği için beni suçlayacak mısın?"

"Yeni bir çocuk için hazır hissetmiyorum ama... hamile olsam aldırmam," dedim doğrudan. "Senin çocuğunu asla aldırmam ama sen inanamıyorsun. Senin için bunu kolaylıkla yapacak birisiyim. Belki de... nasıl bir kadın olduğum en başından belli olduğu için hep bir kuşkun var. Mark'ı aldatan, çocuk kaçıran birisi olduğum aklından çıkmadığı için... böyle şeylerde hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun."

Ona kızmıyordum, geçmişinde kötü suçları olan herkesi herkes yargılardı. Ben de, o da. Yalnızca kırılıyordum sanırım. Ve içten içe öyle olmadığını inkâr etmesini istiyordum. Çenemi büyük eliyle kavrayıp baş parmağını dudaklarımda gezdirirken, "Sus, böyle şeyler söyleme," dedi. "Asıl sen kendini o kadar suçlu ve katı olarak tanımlıyorsun ki... benim de senin hakkında sürekli acımasız düşünceler içinde olduğumu sanıyorsun."

"Değil misim?" ***Değilsindir, umarım.***

"Olduğum zamanlar oldu, aksini söylemek zaten yalancılık olur. Ama... buraya gelirken Karmen böyle bir kadın, kesin yapmıştır diye düşünmedim." Parmağını dudağımın kenarlarında dolaştırmaya devam edip yüzüme alçaldı. "Bana neden söylemedi, istemeyeceğimi mi düşündü, ya da tekrar anne olmaktan, acı çekmekten korktu mu diye düşündüm."

Deren benimle ilgili olumsuz düşüncesi olsa söyleyemeyecek birisi değildi, çok kez yüzüme karşı bağırmıştı. Şimdi de bu düşünceleri olsa söylemese bile bakışlarını kaçırır anlardım. Dediği gibiyse, korkularımı bildiği için öyle sandıysa... "Öfkeliydin," dedim.

"Elbette!" dedi. "Bu bana sormadan yapabileceğin bir şey değil! Korkuların da olsa, suçlu da hissetsen!"

Bileğini tuttum ve elini yüzümden çektiğimde parmağı alt dudağımı son kez okşadı. Arkamı dönerken kirpiklerimi aceleyle temizledim ve çatlayan sesimle, "Henüz bir çocuk için bana yalvarmadın bile," dedim.

Derince iç çekti. "Ben sana bana yalvar desem ağzıma sıçarsın biliyorsun değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Biliyorum. Ama hatırlatırım hapishanede ben de sana yalvaracak duruma düşmüştüm."

"Evet, hemen sonra da beni yalvartacağını söylemiştin."

"İyi bir anne olmayacağımı söyleyince... sanırım kendim de öyle düşündüğüm için çıldırmıştım."

"İyi bir annesin." Bana arkamdan yaklaştı. Ellerini sırtımda, belimde dolaştırdı. Kırgın hissettiğim için dokunuşu kalbime battı. "Karmen... Yengenin gitmiş olacağını düşünemezdim. Aklıma bu geldi, anla beni."

"Yapmış olsaydım şaşırmazdım ama değil mi?"

"Hayır," diyerek beni sertçe kendine çevirdi. Vücuduna yaslayıp yüzüme tekrar yakından baktı. Kaşları az öncekinden daha çatıktı. "Şaşırırdım! Çünkü... Carlos'un bebeğini doğurmuşken benim bebeğime bunu yapmazdın. Zaten şaşırdığımdan, anlam veremediğimden, korktuğumdan geldim."

Carlos'un bebeği, Karina'm... Carlos benim için yalnızca kızımın babası olmaktan ibaretti ama Karina iyi ki vardı. Acaba... bir çocuğu babasıyla beraber doğurmak, hamilelikte yanımda olması, doğuma yalnız gitmemek nasıl olurdu?

"Her neyse," dedim sinirlerimi bozan konuşmayı daha fazla sürdürmek istemediğim için. "Karina'm şimdiden korkmuştur, aşağıya ineceğim."

Kollarından çıkmayı denediğimde daha sıkı tuttu. Ben de bu yüzden kızıp başımı kaldırdım, gözlerine baktım. "Bıraksana!"

Bir elini enseme kadar çıkardı, kafamın arkasından tutup yüzümü yüzüne yaklaştırırken, "Kızgın mısın?" diye sordu. "Sadece yanlış anlaşılma tamam mı? Bunun için bana kızma, gönül koyma."

Yüzümdeki asabiyet biraz olsun hafiflemedi. "Gönül koymak ne bilmiyorum!"

"Biliyorsun," dedi kızarak. Adamın ömrünün yarısı zaten kızmakla geçiyordu. "Anlatmıştım sana."

"Unuttum!"

Emin şekilde, "Unutmadın," dedi. "Benimle ilgili hiçbir şeyi unutmuyorsun, unutmayacaksın. Gönül koydun mu koymadın mı söyle!"

"Sana bir koyacağım şimdi!"

Duraksadı. "Türkçe kelime şakaları da yaptığına göre tam gelinim oldun sen ha..."

Gözlerimi devirdim. "Gönül koyduysam ne yapacaksın?"

"Telafi edeceğim," dedi, başımın üstüne anlayayım diye hafifçe vurdu. Beni gövdesine daha sıkı bastırdı. "Ben suçluysam öylece çekip gitmene izin vermem. Biliyorsun, tanıyorsun beni. Küs ayrılamazsın yanımdan."

"Daha önce defalarca yanından küs ayrıldım, kırgın ayrıldım. Bir şey yapmamıştın?" dedim.

"Çünkü haklı olan bendim," dedi, eğilip kafama vurduğu yerden öperken. "Hatırlasana seni ilk kez üzdüğümde de gitmene izin vermemiştim, çünkü seni kırdıysam af dilemeden bırakmam." Dudaklarını kafamdan indirdi, yüzümün sol tarafından öpücüklerle bir çizgi çekti. Kalbim hemen hızlandı. "Özür dilerim aşkım. Affet."

Göğsüne, gömleğine bakarken, "Ben anne olmayı çok seviyorum," diye fısıldadım. "Bebeğimi asla incitmem."

Hızlıca, "Biliyorum," dedi. "Harikalar ötesi bir annesin! Görmüyor muyum sanki bebeğim, her şey gözlerimin önünde oluyor."

Bir daha ama bu kez kuvvetli şekilde kendimi kolları arasından çıkardım ve Deren'in elleri tenimden çözülse de etrafımdan

uzaklaşmadı. "Karina'nın yanına ineceğim, sonra konuşuruz."

"Kırıldın," dedi pişmanlıkla.

"Bırak yoksa seni Karina'ya söylerim, döver bak..."

"Ya ben onun bana vurduğu ellerini öpüp başımın üstüne koyarım."

Kalbi çok kolaylıkla kırabiliyordu ama şeytan tüyü olduğundan mı ne, telafi etmede de çok iyiydi. Karina için söylediği her şeyin gerçekten kalbinden gelmesi sanırım daha güzeliydi.

"O zaman abilerim dövsün," dedim sırt çevirip kapıya yürürken. "Beni suçladığın şeyi onların yanında da söyle. Hem seviştiğimizi dile getirdiğin hem de beni üzdüğün için dövsünler seni."

Hemen arkamdan geldi. "Kıyamazsın sen bana."

Kapıyı açarken dönüp omzumun üstünden baktım kendisine. "Sana söylemeden çocuğunu aldıracak acımasızlıkta bir kadınım madem, sana da kıyarım."

Onun ağzı açık kalırken ben kapıyı suratına çarparak dışarıya çıktım. Benimle ilgili düşündüğü her şeyde kendi payım vardı ama... bu kadar ileriye gitmezdim. Carlos'la olan parçamı bile dünyaya getirmişken Deren'in çocuğunu asla aldırmazdım.

Çocuğum demişken... *Karina'm.*

Koridor sonuna doğru yürürken asansör kapılarının açılması dikkatimi çekti ve bakışlarım oraya kaydı. Karina ile Carlos'un asansörden indiğini görünce duraksadım, onun geleceğini bilmiyordum. Kızım babasının yanındaydı, Carlos onun saçlarına dokunarak, "Seni bugün çok özledim," diyordu.

Bir adım daha atınca farkına varıldım. Carlos ile Karina aynı anda başını kaldırdı ve Karina beni gördüğünde duraksadı, rahatladı. Carlos ise yürümeye devam edip, "Karina'yı neden yalnız bırakıyorsun?" dedi endişeyle. "Ailenden kimseyi tanımıyor, ürkmüş!"

Gözlerimi kırpıştırdım ve incitmekten korktuğum kızıma döndüm. Yavaşça yanıma yürüdü, en güvendiği insan olduğumu bir daha göstererek bacağımın arkasına saklandı. Kafası bacağımın yanından bir tavşanın kafası gibi çıkıyordu. Dünya üzerindeki en tatlı varlıktı.

"Benim kızım artık korkmamaya, ürkmemeye çalışıyor," dedim kelebeğime gülümseyip. "Ve onun yanına hep geri döneceğimi de biliyor."

Carlos, "Abinler o kadar iri ki, korksa haksız değil," diye mırıldandı. "Hele Enrica karşısına hiç çıkmasın, Karina'yı görmez

yanlışlıkla ezer falan..."

Enrica tanıdığım en iri insandı, ayakkabı numarası bile kırk sekizdi. Carlos'a istemsizce gülerken, Karina'nın gözleri büyüdü. "Ben görünmez miyim?"

Karina'mın masumiyetle sorduğu soru ikimizin de yüzünü gülümsetti. Carlos elinin tersiyle onun yanağına dokunup, "Sen benim gözlerimin gördüğü tek şeysin," dedi.

Benim akıllı kızım kendisine iltifat edildiğini anlayıp bakışlarını önüne indirdiğinde, Carlos'a döndüm. Karina'yı hayranlıkla izliyordu. "Geleceğinden haberim yoktu," dedim.

"Bu geceyi Karina ile geçirmek istedim, üstelik ona bir sürprizim var." Başını çevirip koridora bakındı, sol taraftaki odaya ilerledi. Benim odama yürüdüğünü fark edince kaş çattım. Arkasından gittim ve Carlos odadan girerken Karina yüzünden adımlarımı zor attım. Bacağımı öyle tutuyordu. "Bir şey mi oldu aşkım?" diye sordum.

Bakınca gözlerine orada farklı bir şey gördüm. Belki bir ışık. Ve kızımın gözlerinin parladığı bir dünya benim ağlamayacağım tek dünyaydı. Bilerek bacağımı daha sıkı tuttuğunda niyetinden emin oldum. Bebeğim bilerek yapıyordu, yürüyemediği fark edince hoşuna gitmişti.

Onun oyununa eşlik ederek içeriye girdiğimde Deren ile Carlos'un karşılıklı durduğunu gördüm. Deren Carlos'un odama kadar girmesiyle rahatsız olmuşken, Carlos ceketinin iç cebinden bir şeyler çıkarıyordu. Deren bu kez sorgulayıcı gözlerini bana çevirince, bozuk olduğumdan omuz silktim.

"Karina," diyerek Carlos heyecanlı bir sesle ve elindeki evraklarla buraya döndü. Karina'm zaten babasına bakıyordu. "Bugün sana soyadımı vermek, senin baban olduğumu resmiyete dökmek için mahkemeye başvurdum. Çok çok yakında benim kızım olduğun tescillenecek. Kimliğinde... benim adım olacak."

Bu zaten konuştuğumuz, benim de olmasını istediğim bir şeydi. Carlos heyecanlı anlatıyordu ama Karina'nın ne kadarını anladığını kestiremiyordum. Deren yatağımın önünde, kolları göğsünde şekilde dikilirken Carlos evrakları bana uzattı ve Karina'ya tekrar göz kırptı. "Ve asıl sürprizim bu değil."

Bir anda ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayınca irkildim ve Deren hemen öne çıkıp, "N'apıyorsun!" dedi

kısık, sert bir sesle.

Carlos bıkkınlıkla gömlek düğmelerini çözmeye devam etti. "Karmen'e kaslarımı göstereyim diyorum."

"Carlos, bana yeminimi bozdurma," dedi Deren, bu kez kızgınlıktan ziyade nefretti sesindeki ton.

Carlos, "Çekil şuradan," dedi ona ama Deren karşısından çekilmeyince kendi arkasından çıktı, Karina ile bana yaklaştı. Gömleğini elinde tutarak üzerindeki beyaz, vücudunu saran tişörtle eğildi. "Gözlerini kapatır mısın güzelim?"

Karina bacağıma sıktı. "Bir şey mi yapacaksın?"

Oradaki gizli soruyu duydum. Bana mı bir şey yapacaksın diye sormak istiyordu.

Carlos'da onun korkusunu anlayıp bir süre şaşkın kaldı. Sonra güçlükle yutkundu ama gözlerindeki o acı çeken adamı gördüm. "Sana... bunu söyleyen başkası mı olmuştu?" diye sordu Carlos.

Karina başını sallarken titredi ve Carlos'un az önceki neşesi tamamen kayboldu. Birkaç saniye hiç konuşmadan, nefes almadan durup, "Bir daha istemediğin hiçbir şey yapmayacaksın," dedi. "Ben bir sürpriz yapmayı istediğim için gözlerini kapat dedim ama açık tutabilirsin." Karina'ya gülümsedi ve sol kolunun tişörtünü yukarıya çekti, kolu tamamen açıkta kalınca da neyi göstermek istediği anlaşıldı.

Omzunun biraz altına, koluna Karina'nın dövmesini yaptırmıştı. Daha önce, Karina henüz uyurken kendisine verdiğim fotoğraflardan birisiydi dövmedeki yüz. Karina bu fotoğrafta gülümsüyordu, dövmede de. O kadar incelikli yapılmıştı ki, Karina olduğu birkaç saniyeden sonra anlaşılıyordu.

Karina benim gibi şaşkın bir nefes aldı. "Ben miyim bu?"

Carlos heyecanla, "Sensin," diye fısıldadı ona. "Seni tenime resmetmek istedim. Annen bana gülümsediğin bu fotoğrafı verdiğinden beri o kadar çok baktım ki... sana tekrar tekrar hayran kaldım. Beraber çok az vakit geçirdik ama... sen şimdiden benim hayatımdaki en önemli insan oldun." Karina koluna dikkatle bakarken, o da Karina'nın tepkilerini izledi. "Seni tıpkı buradaki gibi gülümsetmek istiyorum."

Karina belki bu dövmenin derinliğini çok da anlayacak bir yaşta değildi ama Carlos'un sevgi dolu yaklaşımını hissediyordu. Bacağımın arkasından çıkıp babasına yaklaştı ve kolundaki dövmeye dokunup,

"Bu resmi hatırlıyorum," dedi. Başını kaldırıp bana baktı. "Sen çektin."

"Ben, yani annen," diye hatırlattım ona. "Bana anne diyordun, gülümsüyordun, ben de çekmiştim."

Gözlerini bir iki kez kırpıp tekrar Carlos'a döndü. Dövmeye daha inceleyici şekilde bakıp, "Ama çıkar," dedi şaşkınca. Üzülmüş göründü. "Yıkanınca çıkar."

Carlos hemen, "Hayır!" diye açıkladı ona. "Bu silinmez kalemle yapıldı, o yüzden çıkmayacak. Sen ne zaman görmek istersen görebilirsin. Eğer benimle yatıp bana sarılırsan daha yakından görürsün." Göz kırptı.

Karina parmaklarını bir süre daha dövmede dolaştırdı, yakından bakıp kendi resmine eğildi. Sonra doğrulup Carlos'un gözlerine doğru dudaklarını kıvırdı, başını önüne eğerek gülümsedi.

Uyandıktan sonraki ilk gülümsemesini ona verdi.

O gülümsediği için çok çok mutlu oldum ama... bir o kadar da kıskandım Carlos'u.

Carlos'da bu gerçeklikte heyecanlandı, karşılık vererek gülümsedi ve nazikçe Karina'nın çenesini tuttu. Yüzünü kendisine kaldırdı. "Eee, babanı bir tane öpecek misin?"

Karina parmaklarını kıvırıp bana bakınca hâlâ onun gülümsemesinde kalmış halde göz kırptım. Benden onay almadan kimseye yaklaşamıyordu. Carlos'a biraz daha yaklaşıp yanağına eğildi, onu öpüp geri çekilirken utangaçlıkla elini dudaklarına koydu. "Dudağım acıdı biraz."

Carlos sırıtırken duraksadı. Ellerini kirli sakallarında dolaştırdı. "Senin dudağını acıttıysa bir daha sakal kullanmayacağım. Böylelikle daha çok öpersin beni."

Karina tekrar yerine döndü, bana... Bacağımın arkasına geçip elleriyle bacağımı tutsak aldı. Bu esnada gözlerim sevdiğim adama çevrildi. Yatağımın ucuna oturmuş, sanki Carlos yatağa yaklaşacakmış gibi bekliyordu. Kravatını tekrar eline almış, ceketini de kucağına koymuştu. Bir şeyleri hesaplıyormuş gibi bakmasına kaş çattım. Adamın aklında kırk tilki birden dolanıyordu. Sinsi, hesapçı ama... maalesef çok tatlıydı.

"Bu gece beraber yatalım mı?" diyen Carlos'u duyunca dikkatimi tekrar onlara diktim. "Seninle uyumayı istiyorum. Ama senin de

istemen önemli."

Böyle bir adım Karina için nasıl olurdu bilmiyordum. Kızım da kararsız kalmıştı, bana bakıp sonra Carlos'a döndü. "Biz beraber yatacaktık," dedi.

"Ben de söylemiştim," diye açıkladım Carlos'a.

Carlos omuzlarını düşürüp onun yanağını okşadı. "O zaman biz de yarın uyuruz. Ben senin için bir masal öğrendim, onu okuyacağım."

Karina başını sallayıp sonra düşünceli şekilde ikimize baktı. "Beraber yatalım mı?"

Deren'in öksürüğünü duydum ve sebebini bildiğim için bakamadım. Karina'nın böyle bir teklifle geleceğini düşünmemiştim ama ona asla hayır diyemezdim. Öl dese ölmem bile diyemezdim sanırım. Carlos'a bakınca onun da bunu bana bıraktığını anlayıp tekrar Karina'ya döndüm. "O zaman pijamanı giyelim, babanın yanına uzan sen. Ben de üstümü değiştirip geleyim olur mu?"

"Benim yatağıma sığmayız," dedi düşünceli şekilde.

"Akıllı aşkım," dedim. "Misafir odası var, oraya geçeriz."

Carlos doğrulup elini Karina'ya uzattığında Deren'e bakamadan arkamı dönüp odadan çıktım. Karina'nın odasına girerken üçümüz yan yanaydık. Dolabının önüne geçtiğimizde istediği pijamayı gösterdi, üzerinde kurdeleler vardı. Carlos dışarıya çıktığında pijamalarını giymesine yardım ettim, Karina'nın gözleri yaralarına takıldığında ellerimiz birbirinin üstünde kaldı. Her defasında yeniden görüp bir süre bakıyordu. "Biliyor musun beni kaçıran adam yüzüme vurdu."

Kalbim yandı, yandı, yandı... O yangından çıkmaya çalışırken güçlükle konuştum. "Bana anlatmak mı istiyorsun?"

Bunları duymak istemiyordum ama... kızım korkularını, acılarını güvenip anlatmayı istiyorsa acı çeke çeke dinleyecektim.

Başını ağır ağır sallarken burnunu çekti. "Yüzüm çok acıdı. Dilim kanadı. Sonra..." gözleri daldı. "Ben seni çağırdım ama gelmedin."

Dilini kanatacak kadar sertçe vurmuşlardı demek.

Gözlerimi yaşlar kaplayınca göremedim. "Gelemedim Karina'm. O adamlar seni alıp bir anda uzaklaşmıştı, geri dönünce her yerde seni aradım ama... bulamadım."

Gözleri daldığı noktadan uzaklaşmayınca endişelendim. Ara ara böyle dalıp sonra irkiliyordu. Hem yanımdaydı, hem çok uzaktaydı. Biliyordum, iyileşmesi zaman alacaktı ama... bir mucize olsun, bir

günde iyileşsin istiyordum, geriye kalan tüm acılarını ben hayatımın sonuna kadar çekmeye razı olurdum.

Karina'ya dişlerini fırçaladığında odadan çıktık. Carlos'u koridorda buldum. Karina'yı gördüğünde gülümsedi ve biz misafir odasına geçerken arkamızdan geldi. Benim yatağımda büyüktü ama Carlos'un odamda kalmasını, yatağımda uyumasını istemiyordum.

"Ağzım yanıyor," diyen Karina'm için odanın ışığını yaktım.

"Macundandır güzelim."

Onu yatağa çıkardım ve başı yorgunca yastığa düştüğünde şefkatle gülümsedim. Carlos ceket ile gömleğini köşedeki koltuğa bırakıp buraya yürüdü, yatağın diğer tarafına oturup bir kısmıyla örtünün içine girdi. Karina rahatsız olabileceği için temkinli davranıyordu, sırtı yatağın arkasına yaslıydı. Karina'ya göz kırpıp gülümsüyordu. Kızım bacaklarını kendisine çekip, "Kedim de gelsin," dediğinde, o hayvanı hatırladım. "Alırlar yoksa."

"Kimse alamaz," diye güvence verdim ve saçlarını yüzünden çekip okşarken özlemle baktım yüzüne. "Sorun yok değil mi? Baban yanında kalsın mı?"

Yanına, Carlos'a doğru bir bakış atıp kararsızca bana döndü. "Sen de yatarsan."

Bensiz yapamıyordu, bir şeye cesaret ederken yanında hep beni istiyordu. Bir mutluluktan bir hüzünden dolan gözlerimi aşkla yüzünde gezdirip doğruldum. Carlos Karina'yı uzun uzun izlerken kapıyı açık bırakarak koridora çıktım. İlk gördüğüm de odamın kapısında dikilen Deren oldu. Kızgınca, anlamamı istediği bir öfkeyle bana bakıyordu. Kravatı ile ceketi ayaklarının önündeydi, muhtemelen oraya fırlatmıştı. Ben yaklaştığımda, "Beraber uyumayacaksınız!" dedi alçak bir haykırışla.

Buna çok fena takacağını biliyordum. Haksız da değildi ama bu gibi sorunlarla karşılaşacaktık, çünkü Karina ve Nil'in öncelikleri bizim de önceliklerimizdi. "Zaten uyumuyorum Deren, Karina'nın yanına uzanacağım sadece."

Sol gözü seğirmeye başlamıştı bile. "Az önceki suçlamamın rövanşını... böyle mi alacaksın?"

Üzüntüyle gülümsedim. "Aklımın ucundan bile geçmemişti."

Burun kemerini sıkıp parmaklarını şakağında dolaştırdı, gözleri sımsıkı yumuluydu. "Bak, Karina istediği için yaptığını biliyorum, tabii

ki ister, bununla ilgili sorunum yok ama... ben istemiyorum, beraber yatmanız da şart değil! Zaten birazdan uyuyakalır, ne bilecek ki!"

Ben de onun Nalanla bir arada yattığını düşünemiyordum ama... Karina'mı geri çeviremezdim. Derenle bu gece daha fazla tartışmayı kaldıramayacağım için, "İnan, huzursuz olmanı gerektirecek bir şey olmayacak," diyerek arkamı döndüm.

Asker adımlarıyla peşimden geldi. "Carlos bunun keyfini sürecek! Eminim bu geceden sonra bunun tekrarlanması için hayal kuracaktır!"

"Carlos'u düşmanınmış gibi düşünmezsen her şey senin için daha kolaylaşır."

Beni dirseğimden kavrayınca omzumun üstünden döndüm. Merdivendeydim, o da bir basamak yukarıdan bana bakıyordu. "Bir zamanlar senin duygularınla oynadı, seni incitti, seni görmezden geldi, seni ele geçirme planları kurdu, seninle..." dudaklarını birbirine bastırarak ara verdi. "Şimdi pişman olabilir, ders çıkarmış olabilir, umurumda değil! Sen benimsin, o sana baktığında, seninle uyumak istediğinde, senin hayalini kurduğunda... karşısında hep beni bulacak!"

Bunları, o bana söylemeden de biliyordum. Çünkü ben de aynılarını hissediyordum.

Elimin içiyle yüzünün yanına hafif hafif vurup başımı sol tarafa eğdim, ona çenesinin altından göz süzdüm. "Sen bunları bırak, beni suçladığın şey yüzünden seni affetmemi nasıl sağlayacaksın, onu düşün." Göz kırpıp uzaklaştım, hızlıca basamakları indim.

Arkamdan basamakları indi. "Sen uyu Karina ile, o uyuyunca Carlos kalksın yataktan..."

Adam hâlâ bunu düşünüyordu, hiç de şaşırmıyordum. Katları indim ve o stresli şekilde söylenirken ben de zaten ona kırgın olduğumdan konuşmadım. Salona geçince yemek masasının çoktan toplandığını, abilerimin büyükbabam hakkında konuştuğunu duydum. Babam odasına çekilmişti, kendisine bir tekerlekli sandalye üzerinde bakılmasıdan çok da hoşlanmıyordu.

Abilerim geldiğimizi görürken ben köşedeki içecek barına yöneldim. Kendime bir konyak koymak için kadehi alırken, "Carlos Karina ile mi?" diye sordu Salvador abim.

"Evet," dedim kadehimi ağzına kadar doldurarak. İlk yudumum az oldu.

"Sence Karina'yı yüzüstü bırakır mı?" diye sordu Dante, düşünceli şekilde. "Seni bıraktığı gibi?"

Salvador abim, "Eğer böyle yaparsa Karina'nın hayatında hiç olmasın," dedi.

"Hay ağzını öpeyim!" dedi Deren, Salvador'a katılarak.

Yukarıdaki olay yüzünden böyle söylüyordu, yoksa Karina'nın babasıyla olmasından rahatsız değildi. Kadehimden ikinci yudumumu aldım ve kadeh yarılanırken onlara döndüm. Dördü de ilk kez aynı fikirde birleşmiş şekilde bana bakıyordu. "Beyler Carlos Karina'yı seviyor. Bir daha kızımdan babasını almayacağım. Siz de anlaşmanın bir yolunu bulun."

Dante koltuğa yerleşirken bir kolunu arkaya attı, Deren'i süzdü. "Açıkçası Carlos'a hâlâ güvenmiyorum. Mesela... Deren bile daha cazip geliyor. Çünkü düşünüyorum, sanırım o akşam yemek masasından kalkıp gitmek yerine seninle kalırdı."

Deren'in yüzünü bir sırıtış belli belirsiz kapladı. Omuzlarını dikleştirerek, "Adamdan anlıyorsun," dedi ve sonra bana döndü. "Hangi akşam yemeği?"

"İsa'nın son akşam yemeği," diyerek onunla alay etti Noah.

Dante Noah'a dönüp sırıttı ve ikisi gülüşürken Deren onlara tekrardan o dik, somurtkan bakışını attı. Salvador abim onlara bakıp elindeki kadehi içti ve sonra benimle göz teması kurdu. "Karina'nın iyiliği her şeyden önce gelir. Carlos eğer bir kez baba olmayı seçtiyse hayatının sonuna kadar Karina ile ilgilenmeye mecbur."

Noah Dante ile sırıtmaya son verip, "Ben Carlos'da o ışığı görüyorum," dedi. "Karina'yı seviyor, belli."

"Affedersin," diyerek Noah'a döndü Deren, sorgulayıcı şekilde. "Onun gözlerindeki ışığı görüyorsunuz da benim gözlerimdeki ışık? Karmen'i sevdiğimi görmüyor musunuz? Neden bizimle ilgili her şeyi zorlaştırmaya devam ediyorsunuz?"

Dante omuzlarını silkti. "Hoşumuza gidiyor."

"Sana yaptıklarına rağmen Karmen'i sevmen mantıklı gelmiyor," dedi Noah, dürüstçe.

Kadehimi ona kaldırdım. "Teşekkürler abi."

Mahcup görünerek, "Üzgünüm," dediğinde Deren bana yandan bir bakış atıp abilerime döndü. Diğerleri de bu mantıksızlık yüzünden inanmıyordu besbelli ki. "Bir şekilde mantığınıza sığdırın o zaman.

Herhalde Karmen'den intikam almak için bu kadar uğraş vermezdim."

"Madem Karmen aşık olduğun kadın..." Dante dudağını kıvırdı. "O zaman bize de saygı duymalısın. Biraz itaat, uysallık..."

"Yeterince saygı duyuyorum, gerisi minnet olur! Size de bir minnet duymama gerek yok."

Tabi, Noah'ın parasını çalarak, Dante'ye tokat atarak çok iyi saygı duyuyorsun...

Kadehi kafama diktim ve Dante ile Deren birbirlerine kısık gözle bakarken, yanlarına doğru ilerledim. Alkolü aralıklarla alıyordum ama Deren bu gece sinirlerimi bozduğu için biraz içmek istemiştim. Biten kadehimi ona uzattım ve o kadehi elimden alırken, abilerim hafifçe sırıttı.

Salvador genzini temizledi. "Aslında sevimli bir yanın var."

Deren kadehimi yenilemeye gidiyorken dönüp bir baktı abime. Sevimli kelimesinden hoşlanmamış olsa da abimden yakınlık gördüğü için şaşırmıştı. "Öyle mi? Neymiş?"

"Nil," dedi Salvador sırıtarak.

Dante koltukta yayılarak gülerken, Noah'ta neşesiz bir kahkaha atıp Deren'in yüzüne doğru baktı. "Doğru, Nil Deren'in tek sevimli yanı. Bildiğiniz üzere bana da aşık..."

Abilerim Deren'e sırıtırken Deren sertçe içecek barına yürüdü. Bardağı kırarcasına bırakıp içini doldurdu. Abilerime dönüp kaşlarımı çattım ama beni çok umursamadılar, Derenle eğleniyorlardı.

"Son gülen iyi güler," dedi Deren, yanıma gelip kadehi bana uzatırken.

Ondan bu kez daha az doldurduğu içkimi alıp arkamı döndüm, Angel'ın yanına gitmek için yanlarından ayrıldım. Deren hâlâ burada vakit geçiriyordu, demek Nil dönmemişti.

Yengemin odasına gelince kapıyı tıklatıp açtım. Geniş, güzel odada yavaşça ilerledim. Yatağın ucunda, elinde hastaneden geldikten sonra ona verdiğim test sonuçlarıyla oturuyordu. Yanına yürürken bana gülümsedi. "Karina uyudu mu?"

"Henüz değil, Carlos ile beraber." Yanına otururken elindekilere baktım, henüz açılmamıştı. "Hamilelik belirtilerin var mı?"

Sorum üzerine elindeki kâğıtlara bakıp ardından tekrar yüzüme döndü. "Hayır," dedi ümitsizce. "Ama... bazen belirtiler geç

başlayabiliyor, test yapmak istedim."

Boştaki elimle onun gerginlikten buz gibi olmuş elini tuttum. "Abimi çağırayım mı?"

"Hayır," dedi hemen. "Bilmesini istemiyorum. Hâlâ denediğim için bana kızıyor, kavga etmemizi istemiyorum." Abimin kızdığı şey aslında Angel'ın ümit edip hayal kırıklığına uğramasıydı. "Sen açar mısın?" Kâğıtları bana uzattı.

Kadehi tutması için verip kâğıtları aldım. Açmaya cesaret edememesini anlıyordum, doktor yüzüne karşı söylemesin diye almaya bile ben gitmiştim. Sonucu zarfın içinden çıkardım ama daha bakmadan Angel elimden aldı, arkasını çevirip bana baktı. "Ya da ben bakayım."

Gülümsedim. "Nasıl istersen."

"Ya da..." ofladı. "Sen mi baksan?"

"Angeeeel."

"Tamam, ben bakayım," dedi ve kâğıdı kendisine çevirip gözlerini yazılanlara dikti. Kâğıda değil, gözlerine baktım cevabı görmek için. Bakışlarındaki heyecan ve beklenti yerini hissizliğe bıraktığında da sonucun ne olduğunu anlayıp omuzlarımı düşürdüm. Kâğıdı avuçlarıyla beraber kucağına düşürdü ve yutkunarak, "Hamile değilim," dedi.

İçkimi tepeme diktim ve üzgünce soluklanıp yüzündeki hayal kırıklığına baktım. Abimin bundan neden vazgeçtiği anlaşılıyordu. Angel'i böyle görmek çok kırıyordu.

Ellerindeki kâğıdı parçalarına bölüp yırttı ve yere doğru savurup ayağa kalktı. Camın oraya yürürken ellerinin yüzünde hareket ettiğini gördüm. Ağlıyor muydu?

"Angel, sen değil, abim tedavi olmalıdır belki de," dedim. "Tıbbı açıdan onun baba olması elverişli değildir."

"Hayır, sorun bende," dedi. Bunu kesinleştirmişlerdi demek ki.

"Sorun deme."

"Sorun işte, yalan değil ki." Yüzünü saklasa da seninin tonundan anlaşılıyordu ağlamak üzere olduğu. "En başından beri sorunun bende olduğunu biliyoruz. Anne olmayı istiyorum ama olamıyorum. Benim yüzümden Salvador'da baba olamıyor."

"Senin anne olmayı istemeni anlıyorum ama ayriyeten abim baba olamadığı için de suçlu hissetme. Kendine yaptığın... çok büyük bir

haksızlık bu."

Ellerini son bir defa daha yüzünde gezdirip derin derin nefesler aldı. Sonra tekrar benden tarafa döndü, gözleri kızarıktı. Gülümseyip, "Merak etme, Salvador'a benden boşanıp başkasıyla evlenmesini söylemedim," dedi.

Kalkıp yanına gittim. "Yok artık Angel! Bir de deseydin! Abim böyle bir şey teklif ettiğin için bile çok kırılır, üzülürdü."

"Salvador'u asla başkasına vermem."

Alnımı alnına yaslayarak kızıl saçlarını okşadım ve sonra biraz rahatlaması için omzuna doğru yaslandım. O da başını omzuma koydu ve birazdan tekrardan hıçkırdı, burnunu çekip seslice ağladı. Müdahale etmedim, abimle bunu paylaşamıyorsa benimle paylaşabilirdi. Elimi saçlarında dolaştırdım ve Karina uyumadan kedisini götürmek için odadan ayrıldım.

Malikanenin en üst katına çıktım ve kediyi Karina'nın odasından alıp misafir odasına geçtim. Carlos bir masal anlatıyor, Karina'da gözleri kapalı onu dinliyordu. Odaya girildiğini anlayınca gözlerini hemen açtı ve beni gördüğünde rahatlayarak gözlerini tekrar kapadı. Kediyi yanına koydum, ben de oturmak için çarşafı kaldırdım ve bacaklarımı içeriye sokup sırtımı arkaya yasladım. Elimi saçlarına yerleştirip okşarken Carlos bize baktı. Karina ona değil, bana yakın şekilde yatıyordu, elini üstüme koymuştu. Yanında olduğundan emin olmamı istiyordu.

Birkaç dakikanın ardından, "Keşke en başından buna sahip olsaydım," dedi Carlos, sesi kısıktı.

Karina'ya bakarken, "Karina'ya sahipsin," dedim. "Bazı şeyler için çok geç ama bunun için değil. Karina'yı mutlu edebilirsin."

Bir diğer elini Karina'nın saçlarına, benim elimin yanına koydu. "Senin için geç."

"Şimdi geç, çünkü zamanında erkendi, yanlıştı, yeterince güçlü değildi. Eğer güçlü olsaydı... ne ben giderdim, ne sen o masadan kalkardın." Birbirimizin yüzlerine vurmak için değil, anlaşılmak ve netleştirmek için konuşuyordum. "Artık tek önemli olan Karina. Onun için geç değil, çünkü... sen de ben de yeniden kazandık onu."

Başını sallarken yutkunduğunu duydum. Yatakta kaydı ve yatar pozisyonu alıp yüzünü Karina'nın saçlarıma gömdü. İkimizden de iriydi, bayağı yer kaplıyordu. Karina yanında küçük kalıyordu.

Kolunu ona sarmayı istedi ama Karina irkilip bana kayınca vazgeçti, yumruğunu sıkıp gözlerini kapattı.

Ben kızımı izlemekten uyuyamadım. Carlos ise bir saatten sonra Karina'nın saçlarının kokusuyla uyuyakaldı. Kızım da uyumuştu, eli hâlâ bendeydi. Aklım Deren'deydi, eminim şu an buraya gelmemek için mücadele ediyordu.

Bunu düşünürken adım sesleri duydum ve başımı çevirince loş odaya giren Deren'i gördüm. Doğrudan bana bakıyordu, elleri kumaş pantolonun cebindeydi. Geceyi burada geçireceği de belliydi. Yatağa bakmadan köşedeki koltuğa ilerleyip oturdu, kolunu koltuğun kolçağına koyup gözlerimin içine baktı. Ne harika, eski sevgilimle yataktayken aşık olduğum adam da orada oturmuş, sinirle bakıyordu.

Çenesiyle dizini gösterip, "Buraya gel," dedi.

Karina'nın üzerimdeki eline bakıp sonra ona döndüm. "Şu an güvende hissediyor, kalkarsam uyanabilir."

Gözlerini Karina'ma dikince bakışları yumuşadı. Diğer tarafında yatan Carlos'a bakınca da stresle kafasını kaşıdı. Gözlerini Carlos ile aramızdaki mesafede gezdirip nefesini sertçe verirken, "Barıştık mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Huzursuzlandı. "Yapma Karmen."

"Yapan sendin," dedim çok kısık sesle. "Karina için nasıl çırpındığımı gördükten sonra kendi bebeğimden... kolayca vazgeçtiğimi düşündün. Sana bile söylemeden."

Pişmanlıkla gözlerini yumup açtı. "Korktum, telaşa kapıldım. Çünkü başka çocuk istemediğini hissettiğim oldu."

Yüzümü ondan çevirdim, yanağımı yatağın başlığına yaslayıp kızımın saçlarını okşamaya devam ettim. "Nil ne zaman gelecek?"

"Aslında bu akşam gelecekti ama Nalan bu gece de kendisiyle kalmasını istedi."

"Doğru, ayrılamaz öyle bir tatlılıktan."

Karina nefes alırken dizimdeki parmakları sıkılaştı. Yüzüne daha dikkatle baktım ve kaşlarının çatıldığını görüp huzursuzlandım. Uykusunda korktuğu bir şey görüyor olabilir miydi?

Deren kısık sesle, "Yengenin sonucu ne çıkmış?" diye sorunca bunun üzerinde düşündüğünü anladım. Dediği gibi üzülmüş olmalıydı.

"Hamile değil," dedim.

"Karine ve Nil'e bu yüzden çok yakın davranıyor demek ki," dedi, içini çekerek. "Yarın Nil'i getireyim, vakit geçirmek ister belki."

Dudağımda, yüzüm ona çevrili olmadığı için göremediği bir gülümseme vardı. "Yengeme bildiğini çaktırma. Onların sırrını paylaştım, hoşuna gitmeyebilir."

"Bana düşmez bu mesele."

Gözlerimi yumdum. "Düşer, sen de ailedensin. Yine de çaktırma."

"Kocam de rahatla..."

Eğildim ki Karina'mın kokusunu içime çekeyim. O bebek kokusunu alınca kalbim, ruhum o kokuyla dolmuş gibi hissedip gülümsedim. Tekrar eski pozisyonumu alıp esnedim, elimi kızımdan ayıramadan dakikaları geçirdim.

Gün aydınlanana kadar odadan hiçbirimiz çıkmadık. Carlos ile Karina uyurken Deren hep beni izledi. Gözlerinin önündeyken daha mı kötü hissettiriyordu bu olan ya da daha mı iyi bilmiyordum. Gözüme uyku girmedi, bunda ilaçlarında etkisi vardı. Biraz sonra Deren'in kalktığını görünce zonklayan gözlerimi kırpıştırıp yukarıya kaldırdım. O da geceyi uykusuz geçirdiği için göz çevresi kızarmıştı. Yatağın diğer tarafındaki Carlos'a dik dik bakıp bana eğilirken avucunu yanağıma koydu. "Nil ile Utku'yu karşılayacağım, gitmem gerekiyor."

Yanağımı avucundan çekerek gözlerimi aldım ondan. "Git."

Nefesini üfleyip yüzüme alçaldı, dudaklarını alnıma koyup beni öptü ve bunu o kadar uzun tuttu ki, uzaklaşamadığını anladım. "Sen benim bebeğimsin, seni çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Seni canımdan, kanımdan, etimden kemiğimden... nefes alan her şeyden daha çok seviyorum." Bir daha öpüp saçlarıma sürttü dudaklarını.

"Nefes alan her şeyden öyle mi? Emin misin?"

"Nil'i kastediyorsan eğer o bir melek, ben onu insandan sayıp kimseyle hiçbir şeyle kıyas etmem."

Güldürdü beni. "Peki ya Utku?"

"O kardeşim, kan bağım, o da kıyas edilemez."

Bahanelerine, hesapçılığına, hazır cevaplılığına gülmek istedim ama kırgındım, bu yüzden surat asmaya devam ettim. İçini bir daha çekip elini kolumda kaydırdı, bileğimdeki izleri okşayıp uzaklaştı. Karina'nın

üstündeki örtüyü düzeltip Carlos'a dil çıkardıktan sonra odanın çıkışına ilerledi.

Dehşete düştüm. "Sen dil mi çıkardın?"

"Unut gitsin!"

Güldüm ve Deren gittiğinde kalkıp cama koştum. Arabasına binmesini, uzaklaşmasını izledim. O gidince bir ağırlıklıkla koridora çıktım, Karina'ma yiyeceğini hazırlamaya başladım. Sara ile yeni yardımcı Gia'da kahvaltıyı hazırlarken Karina'mın tepsisini hazırladım. Odaya geri çıktığımda Carlos'un uyandığını, gözlerini ovalayıp kendine gelmeye çalıştığını gördüm.

"Günaydın."

Esneyerek bana baktı. "Günaydın canım."

Tepsiyi komodine bıraktım ve Karina'mın gözlerini açışını hayranlıkla izledim. Işığı görünce masumca etrafına baktı, beni fark edince yüzü yumuşadı ve sonra yanındaki kedisini okşadı. "Gitmemiş."

"Senden gidilir mi aşkım."

Karina'm doğrulmaya çalıştığında Carlos ona yardım etti, kızım sırtını arkaya yasladı ve ben ona yemeğini yedirirken çok sessiz kaldı. Bakışları dalgındı, kedisiyle bizden daha çok ilgileniyordu. Yemeğinin sonlarına doğru konuştuğumuz gibi doktor ve fizyoterapisti geldi. Karina'nın bacak kasları güçsüzdü, kolları da. Fizyoterapist ona birkaç hareket yaptırırken Karina'm daha önce olduğu gibi ürktü, bu işleri zorlaştırsa da en azından benden güç alarak denedi.

Bir ara Carlos'un tişörtünü sıyırdı, kolundaki resmine bakarak tekrardan şaşırmış şekilde bana döndü. "Ben!"

Ellerinden öptüm. "Evet, çünkü baban seni çok sevdi."

Böyle söyleyince biraz çekindi, başını önüne eğdi.

Carlos doktorlar, fizyoterapist gitmeden evden ayrılmadı. Karina'nın yanında oldu. O Karina ile ilgilenirken bir ara odadan çıktım, Gece'nin kaldığı misafir odasına geçtim. Yatakta, telefonuna bakarak sırıtıyordu.

"Gece?" diye seslendiğimde fark etti beni.

İrkilince elindeki telefon suratına düştü ve homurdanarak doğruldu. "Korkuttun!"

"Neye bakıyordun?"

"Yaman bir fotoğraf göndermişti, ona."

"Çıplak fotoğraf mı?"

"Yapsın da ağzına sıçayım," diye kızdı.

Güldüm ve ben yanına oturduğumda, "Karina daha iyi mi?" diye sordu. Sabah yanına gelip onu görmüştü.

"İyi, doktorlar gitti." Göz kırptım. "Yamanla nasıl gidiyor?"

"Hiç, şey, her zamanki gibi."

"Her zaman mı sevişiyordunuz yani?"

Kolumu sıktı ve yataktan fırladı. Burada olan çantasına ilerleyip içinden bir şeyler alırken bana bakamadı. "Yaman birazdan gelecek, beni bir yere götürmek istiyormuş."

"Yatak odasına mı?"

Arkasını döndüğü gibi yüzüme bir şey uçtu ve sutyeni olduğunu fark edince sesli güldüm. O da sutyenini attığını fark edince şok oldu. "Karmen, dalga geçme artık!"

Sutyeni ona iade ettim. "Bana değil, Yaman'a atacaktın!"

Yanıma koşup beni tuttuğu gibi odadan çıkartmaya çalıştı. Gülerek onunla tekrar alay ettim. "Kaç gündür yalnızsınız, neler neler yapmışsınızdır..."

"Biz... biz sadece geziyoruz!" Beni bir daha itip kapıyı da suratıma çarptı.

Gülerek geriledim ve onu rahat bırakmaya karar verip dağıttığı saçlarımı düzelttim. Kızımın yanına dönmek için koridorda ilerledim ve içeriye baktığımda kedisiyle oynarken buldum onu. Carlos ceketini giyerken ona, "Kahvaltıda çok az şey yedin," dedi. "Canın bir şey istiyor mu? Hemen getirttiririm."

Karina, "Geri gelecek misin?" diye sordu ona.

Carlos eğilip kafasını okşadı. "Her zaman. Senin için her zaman."

Karina ilgisini kedisine verince Carlos uzaklaştı, telefonunu cebine atarak kapıya yöneldi. Beni gördüğünde birkaç saniye yüzüme baktı ve o sırada, "Baba," diye seslendi Karina, ikimizi de şaşırtarak. Carlos heyecanla ona döndü. "Kolunu silme."

Carlos şaşırdığı için bir süre sadece baktı, sonra da hızlı hızlı kafa salladı. "Silmeyeceğim kızım, asla."

Karina gözlerinin içine bakıp utandı, sırtını bize dönüp kedisini kucağına aldı. Kedi de kendisi gibi küçüktü, yoksa kucaklayamazdı. Carlos sırıtarak eşikten geçerken uzanıp omuzlarından tuttu. "Hoşuna gitti değil mi?"

"Bayağı," dedim, onu takdir ederek.

Carlos evden yüzündeki bir gülümsemeyle ayrıldığında içeriye girip kızımın yanına oturdum. O benimle konuşana kadar zorlamadım ama pek de konuşma heveslisi olmadı. Karşı koyamadan saçlarını okşadım, Feda'nın ona yaptığını anlattığı işkenceleri hatırlarken saçlarının her bir tutamını öpmek istedim. O sırada telefonum cebimde titreyince ellerimi kızımdan çektim.

Gönderen: ♡

Carlos gitti mi?

Deren'in mesajına bir müddet baktım. Aklı hâlâ buradaydı, geceyi aynı yatakta geçirdiğimiz için huzursuzdu. Omzumu silkip telefonu bıraktım, hâlâ kırgındım.

Dante'nin, "Karmen," diye seslenişini duyunca omzumun üstünden döndüm. "Araziye bir araç girdi, misafirlerimiz var."

Baş sağlığı için birileri mi gelmişti? Kalktım ve Karina'yı yalnız bırakmak istemediğimden elinden tutup, "Aşağıya inelim mi?" diye sordum.

"Angel'da gelsin."

Bunu istemesiyle mutlu oldum, Dante'nin arkasından asansöre yöneldim. Aşağıya indiğimde Salvador ile Angel'ın koltukta olduğunu gördüm. Karina bacağımın arkasından çıktığında Angel abimin dizinden kalkıp coşkuyla ona yaklaştı. "Tanrı'm, bu kıyafetin ne? Bayıldım! Bayıldım!" Yaklaşıp Karina'nın etrafında dönünce kızım kızardı. "Yeşil giymişsin diye yeşil toka takmışsın bir de. Bak komşu çocuğu falan seni görüp aşkından yataklara düşer..."

Salvador abim onun abartısını dinleyip, "Bizim komşumuz yok," dedi.

"Sen karışma hayatım." Karina'ya eğilip tokasına dokundu. "Şu dayına bir şey söyle, onun mafyalığı karısına işlemez."

Karina ona gülümseyen Salvador'a bakıp yengesine döndü. "Mafya ne?"

Şey...

Salvador coşkuyla, "Biziz!" dedi. "Birer mafyayız."

Karina mafya kelimesinin anlamını bilmediği için, "Bende mi mafyayım?" dedi.

Ben ona içim giderek gülerken Angel'da bir kahkaha attı. "Tabi, sen de mafyasın. Mafya çok iyi, tatlı, güzel demek. Bizler de çok iyi birer mafyayız."

Kızımla dalga geçtiği için onun koluna hafifçe vurdum ve Karina bana baktığında, "Şakalaşıyoruz," dedim hemen.

O sırada Sara'nın kapıyı açmak için gittiğini görünce bakışlarım oraya çevrildi. Dante kapının girişindeydi, girenler ise amcam ile Carla'ydı. Ziyaretlerini neye borçlu olduğumuzu düşünürken, Dante Sara'yı nazikçe gönderip misafirlere döndü. "Neden geldiniz?"

Salvador koltuktan kalkarken, amcam da Dante'nin omzunun üstünden buraya baktı. "Abimle görüşmeye geldim, senden izin alacak değilim."

Amcam abimin kolunu hafifçe itip içeriye girdiğinde Carla'da Dante'ye göz kırpıp babasını takip etti. Amcamın üstünde ceketi varken Carla siyah, ince askılı elbisesi ve tepesinde sıkıca bağladığı siyah saçlarıyla buraya yürüyordu. Salvador onlara yaklaştı ve salonun içinde karşı karşıya geldiklerinde, "Davetin olmadığı yere icabet olmaz," dedi sertçe. "Baş sağlığını zaten dilemiştiniz, burada ne işiniz var?"

Amcam omuzlarını dikleştirdi. Yeğeninin kendisiyle böyle konuşmasına hak vermiyordu. "O adam senin babansa benim de abim! Senden izin alacak değilim, o istemezse giderim."

Carla babası ile abimin yanından geçip ilerledi ve çantasını o esnada karşımda duran yengeme uzatıp, "Asarsın," dedi. Salondaki tekli koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. "Karmen, yoksa o kızın mı?"

Angel gözleri seğirerek kucağındaki çantaya bakarken, Salvador abim sertçe Carla'ya döndü. "Kendi eşyanı kendin as! Karım kimse için bunu yapmak zorunda değil. O bu evin sahibi!"

Dante kapıyı çarpıp salona döndü ve abimle bakışıp amcamı asansöre götürürken, Angel'da Carla'nın oturduğu koltuğa yönelip çantayı üstüne bıraktı. "Normalde bize Sara yardımcı olur ama bu kez onu da senin için yoramam."

Carla kaşlarını kaldırdı ve abimle yengem koltuğa yönelirken, bunu komik bulmuş gibi gülüp bana döndü. Karina'mın elini sıkıca tutmuş, ona sertçe bakarken, "Sizin çıkarınız ve amacınız ne?" dedim.

Abim sehpadaki telefonu alıp sertçe cama yürüdü, dışarıdaki korumalara göz attı. Carla omuzlarını sakince silkip, "Babam amcamın haline çok üzülüyor," dedi. "Malum, felçli... Bu yüzden onunla tekrar görüşmek istiyor."

Dişlerimi o kadar sıktım ki çenemden ses geldi. "Babam hakkında doğru konuş."

"Üzüntüden olmuş sanırım. O kadar üzmüşsün ki babanı..." gözlerini Karina'ya kaydırdı.

Gerçeği duymak canımı yaktı. Ayrıca gerçekleri dile getirmek onun haddine değildi. Karina'yı korkutmamak için tepkimi kontrol edip, "Paranız bitti sanırım," dedim acıyarak. "Kapımızda dolandığınıza göre."

Angel abimin yanına gidip ona bir şeyler fısıldarken, Carla pek de alınmadan başını sol tarafa çevirdi. "Canım, bana bir viski hazırlar mısın?" dedi Sara'ya.

Sara'ya dönüp bakmadan, "Hayır," dedim.

Carla gözlerini yumup derin bir nefes aldıktan sonra başını eğdi, yeniden Karina'ya bakıp, "Biz annenle akrabayız," dedi. "Senin kadar küçüklükten beri tanışıyoruz onunla. Gelsene seninle de tanışalım."

Karina'ya gitmemesi için bir işaret versem bir şey olduğundan endişe duyardı. Gülümsedim ona ama Carla'ya bakarken başını iki yana salladı, bacağımın arkasına geçip yüzünü eğdi.

"Aynı annen gibisin," dedi Carla ve tekrar geriye yaslandı. "Yabani."

Bir an gerçekten kendimi koltukta, onun üstüne atlamış hayal ettim ama Karina'm buradaydı. Angel başını ona çevirip, "Karina dünya tatlısı bir kız," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturup buraya kadar yürüdü. "Ve o kadar akıllı ki, insanına göre muamele yapıyor."

"Yaa öyle mi?" dedi Carla, Angel'ı süzerek. Onda, iğneleyebileceği hiçbir kusur göremediğini fark edip, "Öyleyse sen çağır," dedi. "Kesin sana gelir. Çocuk çok ürkek, kimseye yaklaşmadığı belli."

Kızım hakkında hemen bir şeyleri fark etmesine sinir olurken, Angel çenesini dikip buraya döndü. Karina'ya gülümsemesini sundu. "Sana günün ilk sarılmasını vermedim, gelsene yanıma."

Karina onay için bakınca tekrar gülümsedim. Bununla beraber bacağımı sıkmayı bıraktı ve çekinerek Angel'a yürüdü, kendisini onun bacağının arkasına saklayınca yengem eğildi. Karina'yı o kadar sevmişti ki, bunu Carla'ya göstermek için yaptığını unutup hemen ilgilendi onunla. Carla ise genzini temizleyerek bana döndü. "Kızın çok güzel."

"Evet, anne tarafıma çekmiş. Ya baba tarafına çekseydi..."

Dudağı kıvrıldığında bile ona ifadesizce bakmaya devam ettim. O sırada Angel benim için bir iyilik yaparak Karina'yı salonun diğer tarafına çekmişti. Carla ayakkabısının topuğunu yere vurarak, "Dışarıda göremedim," dedi. "Şu koruman nerede?"

İşte şimdi atlayabilirdim üstüne. Çıplak ayaklarımla ona doğru iki adım gidip, "Kendisinin bir ailesi var," dedim. "Senin için uygun değil."

"Fark etmez." Omuzlarını silkti. "Doğrusu bu şeyler senin için de fark etmiyor değil mi? Bir zamanlar Mark'ı Carlos'la aldatmışsın..."

Hassas olduğum ne varsa üstüne basmasından, etrafında dönmesinden tiksinerek, "O adamın adını kızımın olduğu yerde bir daha anarsan seni öldürürüm," dedim kontrolü kaybederek.

Carla ciddiyetimi tartıyormuş gibi gözlerini kıstı ve sonra, "Bilerek yapmadım ki canım," dedi. "Kızın iyi görünüyor, sağlığı yerinde mi?"

Tanrı'm, Karina olmasa çoktan saçından sürükleyip atmıştım onu evden.

"Karina çok güçlü bir kız, sağlığı da çok iyi." Oturduğu koltuğa alçaldım, bir elimi koltuğun arkasına koyup gözlerine yakından baktım. "Bu boş söylemleri bir kenara bırakalım canım kuzenim. Asıl burada olma amacınız üstünde duralım? Bu amacın üstünde durmamam için dakikaları dolduruyorsun, fark etmediğimi sanma."

Pek etkilenmiş görünmedi. "Annelik bile senin gerginliğini alamamış."

"Sevdiklerime karşı çok naziğimdir."

"Hayır, sen hep gaddar ve katı yürekliydin." Topuğunu bir iki kez daha yere vurdu. "Sanırım Carlos bu yüzden çocuğu istemedi. Doğrusu, söylentiler bu yönde. Ama sen endişe etme, ben duyduğum yerde insanlara kızıyorum, senin hakkında konuşmalarını engelliyorum."

Ellerimi geriye çekip doğruldum. "Bu iyiliğini, seni öldürerek mi ödüllendirsem?"

Kıkırdamaya başladığında ben de gülüşüne eşlik ettim. "Ne yalan söyleyeyim, seninle atışmanın tadı hiçbir şeyde yok. Kimse senin gibi zevk vermiyor."

Kıkırdadım. "Kan çekiyor işte hayatım."

O da yalancıktan gülmeye devam ederken gülüşümü kesip geriledim. Bir niyetleri olduğuna emindim, yoksa bunca sene sonra gelmezlerdi.

Bu yılanın hesapçı gözlerine sırt çevirip abime baktım. Carla ile benim gibi laf dalaşına girecek değildi, düşündeli gözlerle bakıyordu.

"Baban ne konuşmaya geldi?" diye sordu sadece. "Amacı ne?"

"Salvador," diyerek bu kez abime döndü Carla. "Sen yapma bari. Dedim ya, amcama üzüldüğü için görmek istiyor." Gülümsedi. "Biraz neşeli şeylerden bahsedelim. Mesela seni görünce aklıma geldi..." Angel'a doğru baktı. "Biliyor musun, ben liseye giderken Salvador'u öpmüştüm. Küçükken hayranlık duyuyordum işte..."

Angel gözü seğirerek doğrulurken, Salvador abim burun kemerini sıkarak inledi. Küçük yılan liseye giderken böyle bir şeyi yapmıştı ama öpüşme sayılmazdı bile, abimle dans ederken gülüp saçmalamıştı sadece. Angel buraya yaklaşıp, "Biz tanıştığımızda Salvador öpüşmekten pek de hoşlanmayan bir adamdı," dedi ona. "Demek sebebi buymuş, deneyimleri kötüymüş."

Carla bakakaldı.

Sonra masumiyetle gözlerini kırpıştırdı. "Yanlış anlama, daha küçüktüm, sonra yaptığım hatayı fark ettim."

Carla'yı dışarıya çıkarsam iyi olurdu, babasını orada beklemesi daha sağlıklıydı. Bunu söylemek için yaklaştığım sırada Carla'nın, "Sen nereden çıktın be!" diyerek ayağının üstüne zıplayan kediyi ittiğini gördüm. Kedi neye uğradığını şaşırıp havada takla attı ve dört ayağının üzerine düşerken korkarak gözlerini büyüttü.

Öfkeyle kediye yönelirken Carla'da ayakkabısına bakarak homurdandı. Kedinin iyi olduğundan emin olduktan sonra doğruldum ve o sırada yanımdan bir anda geçen Karina'yı görüp afalladım. Ben ne olduğunu anlayamadan Carla'nın karşısına dikilip bağırdı. "Kedime vurma aptal kız!"

Bu cümleyle başlayan şaşkın bir sessizlik oluştu ve Karina'nın hızlı nefeslerini fark ettim. Endişeyle ona yaklaşıp ellerimle omuzlarından tuttuğumda, Carla'da gözlerini kırpıştırıp hafifçe öne eğildi. "Canım, büyüklerinle böyle konuşmamalısın. Çok ayıp."

Angel ve abim de Karina'nın bu çıkışına şaşırmış şekilde bakarken, ben incinmiş olacağından korkarak, "Karina'm kedin çok iyi, sorun yok," dedim.

Karina daha da hızlı nefesler alıp Carla'ya kaşlarını çattı. Yüzünde çok üzgün ama kızmış bir ifade vardı. Duygularının bu kadar yüzeyde

olmasının şaşkınlığını yaşarken, "Git buradan!" dedi Carla'ya. Bir anda elinden tuttu, Carla'ya kaldırmaya çalıştı. "Canı acıdı, korktu!"

"Bebeğim," diyerek Karina'ma arkadan sarıldım ve Angel hemen buraya gelip Carla'yı kaldırdı. Onu, sırtından adata ittirerek kapıya götürürken, " ," diye kızdı.

Carla Karina'nın abarttığı, bizlerin de saçmaladığıyla ilgili bir şeyler söylerken, abim de hemen yanımıza geldi. Koltuğun köşesine sığınmış kediyi kucakladı. Karina yüzünü eğip kolumun altına doğru kendisini saklamaya çalıştığında cesaretiyle gurur duyarak, "Kedini nasıl güzel korudun," dedim. "Afferin sana ama kediciğin hiçbir şeyi yok, endişelenme bebeğim."

Karina davranışından utandığından olsa gerek yüzünü sıkıca koluma bastırdı, çekilemedi. Abim kediyi onun bakış açısına sokmaya çalışıp, "Hatta kucağına gelmek istiyor," dedi.

Karina kediye bakmak için kafasını kaldırdı, dayısıyla göz göze gelince yanakları ısındı. Utanmış hali öyle masumdu ki, koklayıp öpmek istedim oracıkta. "İyi mi gerçekten dayı?"

Salvador abim Karina'nın kendisine ilk kez bu şekilde hitap etmesine şaşırdı, sonra heveslice kafa salladı. "İyi güzel kızım, hiçbir şeyi yok. Dokun, bak."

Karina kedisine dokundu ve kedinin gözlerine baktıktan sonra bir anda uzanıp kucakladı, göğsüne bastırırken gözlerini kapattı. Sanki kediyi korumaya çalışıyordu. Canım kızım, bebeğim... Belki de neler neler hatırlamıştı.

"Geçecek," diyerek kafamdan öptü abim, hissettiklerimi anlamıştı.

Kızım kedisiyle beraber koltuğun arkasına gidip saklandığında müdahale edemedim. Kendisini güvende hissedecekse orada kalabilirdi. Koltuğa oturup çenemi arkasına yasladım ve onun kedisini sevmesini izledim.

Öğleden sonra psikiyatrist gelecekti, umarım daha iyiye gittiğini gözlemlemiş olurdu.

"Abi, gözünü üstünden ayırma," diyerek koltuktan kalktım ve arkamı döndüğüm gibi süratle ilerledim. Sokak kapısından fırladığımda Angel ile Carla'nın tartıştığını gördüm. Basamakları indim ve aralarına girip Carla'yı çenesinden sertçe kavradım. Geriye doğru sersemleyerek bileğimi tuttu. "Derhal bırak beni!"

Birkaç koruması buraya doğru hareket ettiğinde bizim korumalar da onların üstüne gitti. Carla'nın çenesini daha da kuvvetle sıkıp tırnaklarımı derisine geçirdim. "Carla, dolaylı ya da dolaysız yoldan bir daha Karina'yı üzersen senin hayatını sikerim. Kızımın gözünden akacak tek bir damla için bile öldürürüm seni, kalbini yerinden sökerim! Kaç kişiye yaptım, kaç kişiye daha yaparım tahmin edemezsin!"

Bileğimi bir daha sıkıp atarak benden kurtulmaya çalıştı. "Pençelerini yüzümden çek, senden davranış dersi alacak değilim!"

"Amacınız ne bilmiyorum ama çok çabuk hayatımızdan siktirip gitseniz iyi olur!"

"Karmen Hanım," dedi koruması, nazikçe. Carla'yı tutup benden uzaklaştırdı. "Sakin olun, Carla Hanım sizi görmek istediği içiN buraya kadar geldi."

"Çekil be!" Onun da elini itip geri çıktım, Angel kolumdan tutup sakinleşmem için okşarken, derin bir nefes verdim. "Gözlerin bir daha kızıma değmeyecek."

Sinirlerim bozulmuş şekilde rotamı eve çevirdim ve basamakları çıkarken amcamı Dante ile kapıda gördüm. Duraksadım ve amcam sert adımlarla buraya yürürken, "Senin amacın ne?" diye bağırdım.

Geniş omuzlarını arkaya atıp bana döndü ve elleri kumaş pantolonun cebindeyken, "Sen ve abilerin her şeyin sahibi olduğunuzu sandığınız için mi bu kadar kibirlisiniz?" dedi.

"Eee çekmek istemiyorsan gidersin olur biter! İstemediğimiz halde evimize gelip bir de bundan şikâyetçi olamazsınız!"

Onun gözlerindeki ateş çoğalırken yanından hışımla geçip eve girdim. Kapıyı çarpmamak için direndim ve salona yürürken Karina'yı izleyen abim bana döndü. Ellerimi yüzümden geçirip kızıma baktım ve her şeyden habersiz olduğunu görünce biraz rahatladım.

"Amcam babama ne zırvaladı?" diye sordum evden içeriye giren Dante'ye.

Dante şakaklarını ovaladı. "Yalnız konuştular." Sertçe oflayıp yönünü mutfağa çevirdi. "Sara, bana bir ağrı kesici ver."

O kayıplara karışırken Angel'de kapıyı kapatarak eve girdi. Abim ona yaklaşırken ben de Karina'mın yanına gittim. Yanında dizlerimi kırarak eğildim ve sakinleşmek için saçlarına dokundum. "Kedine isim seçtin mi Karina'm?"

Başını avucuma yaslayınca... kalbimde kelebekler döndü.

"Ben isim bilmiyorum ki."

"Hımm, çok sevdiğin bir şeyin ismini verebilirsin," dedim.

Gözlerime bakınca kalbinden kalbime uzanan duygular yoğunlaştı, benliğim ona olan duygularımdan ibaret oldu. Saçlarını koklayarak öptüm. "Annen seni çok seviyor, sürekli öpmek istiyor, bu güzelliğin ve tatlılığına dayanamıyor..."

Saçları uzundu ama hoşuma gidiyordu, hiç kesmek istemiyordum.

"Karmen, Deren'i ara." Salvador abimi duyunca başımı kaldırıp oldukları yere çevirdim. Kıstığı, hesapçı ve düşünceli gözlerle bakıyordu. "Aklımdaki plan için ona ihtiyacımız var."

O dakikadan sonra abimin söylediğini yaptım. Deren'i aradım. Onun gelmesini beklerken de Karina ile babamın yanına çıktık. Kızım çekinerek büyük babasına yaklaşırken, ben de babama sarılıp kollarımı üstünden çekmedim. Düşünceli görünüyordu. Sormama rağmen amcamın neler söylediğinden bahsetmedi, yalnız Karina ile ilgilendi.

Deren'in geldiği haberini Sara verdiğinde Karina'mı dedesi ve Angel ile bırakıp aşağıya indim. Daha basamakları tamamlamadan sevdiğim adamın sesini duydum ve kalbim çarptı. Abilerimin hepsi de aşağıya inmişti. Köşeyi dönüp Deren'i görünce ruhumun hafifliğini, bedenimin ateşini hissettim. O beni fark etmeden önce durup bir süre yüzüne baktım. Parmaklarım duvarın üzerindeyken ceketini çıkarıp kenara koymasını, koltuğa otururken abime karşılık vermesini izledim.

Sonra başlar iç çekişime dönünce irkilip duvarın arkasından çıktım.

"Karım," dedi Deren, arkasına doğru yaslanarak.

Üç abim de aynı anda ondan tarafa dönüp bakınca Deren sırıttı. Gülerdim ama geceden beri kırgındım, tepkisizce karşısındaki koltuğa yönelip oturdum. Ve bir tartışma çıkmadan önce bacak bacak üstüne atıp abime döndüm. "Planın nedir?"

Salvador abim kendisine bir kadeh doldurup aklındakileri anlatmaya başladığında diğer abilerim onaylıyor göründü. Fakat birkaç dakikadan sonra benim gözüm seğirmeye, ellerim yumruk olmaya başlamıştı. Deren'de ifadesizce abimin kendisine uzattığı kadehten birkaç yudum alıyordu. Abim cümlelerini tamamlayamadan kafamı iki yana sallayarak koltuktan fırladım.

"Asla böyle bir şey olmayacak abi! Asla! Deren Carla'ya yaklaşmayacak..." çığlık atınca Deren dahil tüm yüzler bana döndü. "Hem... Carla bu numarayı yutmaz! İnanmaz! Başkası yapsın, bir sürü adam var, onlar yaklaşsın! Deren asla Carla'ya yaklaşmayacak!"

Abilerim hiddetli çıkışımı sindirmeye çalışırken Deren kadehinden keyifli bir yudum alarak gerindi, abilerime sırıtıp tekrar bana döndü. "Üzgünüm Salvador, karım ne derse o!"

Salvador abim odada yavaşça yürüyerek, "Carla Deren'i bayağı beğenmiş," dedi. "Başkası olmaz, mantıklı düşün."

"Hayır! Hayır! Hayır!"

Noah gözlerini kırpıştırarak, "Biraz sakin olur musun?" dedi.

"Olamam! Siz benim kocama *git, kadına yaklaş* deyin ben de sakin olayım öyle mi?" Hızlı hızlı nefes aldım. "Asla izin vermem! Deren'e yaklaşamaz, Deren ona yalandan da olsa ilgi gösteremez!"

Deren, "Kocam dedi, duydunuz," dedi abilerime.

Dante hırladı. "Şu karı kocayı söylemeyi kesin! Sinirlerim bozuluyor!"

"Karmen," dedi Salvador, daha sakin sesle. Gözlerime bakıyordu. "Bir kez buluşsalar, yakınlaşsalar yeter. Carla'nın odasına kadar çıksın, ses ve görüntü cihazını yerleştir..."

"Korumalardan birisi gizlice eve girsin, halletsin!"

"Bizlerin evleri birilerinin gizlice girebileceği evler mi kardeşim? Seni akla ve mantığa davet ediyorum!"

"Gelmiyorum!" Kollarımı göğsümde bağladım. "Deren'de gitmiyor. Asla. Carla'ya yaklaşırsa onu da sizi de öldürürüm!"

Tamam, öldüremem ama... öldürmek kadar feci şeyler bulup yaparım!

Abilerim kendi aralarında bakışırken Deren'in yüzündeki sırıtma içten bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerinin içi hayranlıkla parlıyordu.

"Tamam, başka bir yol bulalım," dedi Noah, yumruklarıma hayretle bakıp. "Carla olmazda Nicolla'dan yürüyelim."

Deren koltuğunda irkilip Noah'a döndü. "O piçi baştan çıkarmam! Bir erkeği mi? Asla!"

Noah onun yüzüne baktıktan biraz sonra kahkaha atınca Dante ile Salvador'da ona katıldı. Deren gıcık olmuş şekilde kadehte kalan son yudumu içerken, "Baştan çıkartmaktan bahsetmiyordum," dedi Noah. "Başka bir yolunu bulalım."

Dante gülmeye biraz ara verip, "Nicolla'yı akşam yemeğine davet edelim," dedi. "Noah, sen onu artık affettiğini söylersin, biraz kanına girersin. Konuyu büyük babamın etrafında dolaştırırsın, halinden tavrından anlarsın. Eğer ki bunlar yaptıysa... bir sebepleri olmalı, bir çıkarları."

Deren, "Birer tane sıkın hepsine ölsünler, bu teferruatlarla uğraşmayın," dedi.

"Büyük babamızı onlar öldürdüyse zaten olacak olan bu."

"Onunla barışacağıma inanmaz, yaptıysa da bir şey çaktırmaz ama... çağıralım," dedi Noah, sesi agresifleşmişti. "Eğer öyleyse... ne istediler ki büyük babamdan? O hayatta tanıdığım en iyi insandı."

"Tekrar aileye girmek için birleştirici bir güç, bahane olarak görmüşlerdir belki," dedi Dante.

Düşünceli şekilde şakağımı ovalarken Derenle göz göze geldim. O da bunun hakkında düşünüyor gibiydi. Onu daha çok ilgilendiren suikastçının bize verebileceği herhangi bir zarardı, kızlarını ve beni korumaktı derdi.

Karina'mı daha fazla bensiz bırakmak istemeyerek koltuktan kalktım ve Salvador, muhtemelen peşimden gelmemesi için Deren'i meşgul ederken merdivene yöneldim. Daha basamakları çıkarken de Karina'nın, "Karmen," diye seslendiğini duydum.

Karmen mi? Anne demiyordu, buna alışmaya çalışıyordum ama şimdi de adımla mı hitap edecekti?

Yıkılmış şekilde basamakta sendelerken Karina'nın eğildiğini fark ettim, sonra da basamakta zıplayan kediyi. Kediye doğru, "Karmen," dediğinde afallayarak kızımın adımlarını kontrol ettim düşmemesi için.

Kedi kendi etrafında dönüp Karina'nın ellerine doğru gelince, Angel'da koşarak basamaklardan indi. Bana mahcubiyetle gülümsedi. "Kedisinin peşinden geldi hemen."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kediye benim ismimle hitap ediyor."

"Hahaha evet, ben de şaşırdım. Karmen Karmen deyip duruyor, bir de peltek söylüyor adını, çok tatlı..."

Angel Karina ile kedinin yanına giderken ben elimi boynumda gezdirerek yutkundum. Parçalar çok çabuk birleşmişti. Kediye isin vermesi hakkındaki konuşmamızı hatırlıyordum. Kediye çok sevdiği bir şeyin adını vermişti, benim.

Söylemese de beni seviyordu.

Benim kalbim oysa, onun kalbi bendim.

O iyileşecekti. Aramızdaki sevgi de.

Mutluluk gözyaşımı direkt sildim ve Karina'nın salona bakıp Deren'i gördüğünü fark ettim. "Yakışıklı," dedi biraz şaşkın, biraz utanmış halde.

Deren gözleri parlayarak koltuktan kalktı, buraya kadar geldi. Ruhum ve kalbime birlikte bakmak gibisi yoktu o an. Deren tek dizini kırarak onun önünde eğildi. Yanındaki ufak ellerinden izin ister gibi tuttu. "Bana her yakışıklı dediğinde, tatlı tatlı baktığında sana sarılmamak için ne kadar zor duruyorum tahmin edemezsin!"

Karina başını omzunun üstünden çevirip baktı, burada olduğumu kontrol edince göz kırptım ona. Bunun üzerine Deren'e geri döndü. "Ben tatlı mıyım?"

Deren gözlerini kocaman açtı. "Bu soruyu nasıl sorarsın? Deli misin kız sen? Beni şeker hastası yaptın sen, tabi Nil'in de bunda payı var."

Karina parmaklarıyla oynarken başını etrafında dolaştırdı. Birisini aradı ve sonra, "Kızın burada mı?" diye sordu.

"Amcasıyla lunaparkta," dedi Deren. "Gitmek ister misin?"

Karina'm hemen, "Yok yok," dedi. "Ben evden çıkmak istemiyorum. Dışarıda korkuyorum." Gözlerini Deren'den uzaklaştırıp arkasını döndü, bana doğru gelip bacaklarımın etrafında dolanırken kedisi de takip ederek Karina'nın ayaklarında dolandı. Kızım yanımdaki elimi sıkıca kavrayıp her zaman yaptığı gibi güvenli alanına döndü.

"Nil amcasıyla birlikte ama sana bir mektup gönderdi," dedi Deren ve kalkıp koltuğa ilerledi. Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı. "Yazmayı çok bilmediği için amcasına yazdırdı. Ve dedi ki Karina okusun." Yaklaşıp mektubu kızıma uzattı.

Karina yine benden onay bekledi ve onayı alınca uzanıp mektubu uzandı. Bana şaşkınca sordu. "Nasıl okunuyor?"

"Ben senin için okurum."

Nil daha önce de mektup göndermişti Karina'ya, saklamıştım. Bu ikinci mektubuydu. Karina biraz meraklı görünerek mektubu göğsüne yasladığında, başımı kaldırıp baktım Deren'e. "Sen affedilmek için bir aşk mektubu yazdın mı?"

Sırıttı. "Hayır. Benim affedilmek için başka planlarım var."

Gözlerini vücudumda dolaştırınca genzimi temizleyerek arkamı döndüm, Karina'mla beraber asansöre bindim. Abilerim Deren'i

oyalarken biz kata çıktık. Karina'mın odasına girdik ve o balonlarına bakarken ben de mektubu zarfından çıkardım. "Okuyayım mı?"

Yanıma yürüyen bacaklarına baktım, kasları çok sağlıklı olmadığı için çarpık ve dengesiz atıyordu adımlarını. Zamanla düzelecekti. Kedisini yatağa çıkarıp kendisi de oturdu ve bana çekingen baktı. "Sen o kızı seviyor musun?"

Ah bebeğim benim. "Tabi ama bir çocuk, bir yakınım, bir ablası olarak seviyorum. Seni kızım olarak, kalbim olarak, canımdan bir parça olarak seviyorum."

Utandığı için yüzünü koluma doğru saklaması beni gülümsetti.

Çıkardığım mektubu açtım ve dağınık bir el yazısıyla karşılaştım. Utku'nun olduğu anlaşılıyordu. Karina'm bana kulak verirken mektubu okumaya başladım.

Sevgili Karina...

Merhaba, ben Nil'im ama bu mektubu amcam yazıyor. Umarım söylediklerimi yazıyordur. Ben eve döndüm, seni göremeyince çok üzüldüm. Yatağına yatıp uyudum. Ne güzel annemi gördüğüm için mutluydum ama sen gidince mutsuzlaştım. Babam bana söz verdi, yakında görüşeceğimizi, beklememi söyledi. Sen benimle arkadaş olmak istemiyorsun ama ben seninle oyun oynamak, saklambaç oynamak istiyorum. Eğer oynarsan söz ebe hep ben olurum. Senin istediğin gibi oynarız. Gelene kadar sana hediye hazırlayacağım, umarım görüşünce bana sarılırsın amore mio.

Karina en güzel kız kalp.

Karina'yı çok seviyorum kalp.

Karina Nil kalp.

Karmen kalp Deren. (Utku'dan.)

Son satırlara bakarken Nil'in onları nasıl bir heyecan ve tatlılıkla söylediği adeta kulağımda çınladı, bu da beni gülümsetti. Asla pes etmiyordu, babasına çok benziyordu. Ateş ailesi sevdiği hiçbir şeyden kolaylıkla vazgeçmiyordu.

Tepkisini görmek için Karina'ma baktım. Mektubu izliyordu, sanki o da okumak istiyordu. Korka korka saçlarının her bir tutamına dokundum, sevgiyle okşadım. "Sen Nil'i sevdin mi?"

Sorum üzerine düşünüyormuş gibi bana döndü. Hâlâ her ifadesini, mimiğini özlemle izliyordum. "Sana sarılıp öpüyordu."

"Çünkü beni seviyor, bir abla olarak. Sen neden bana sarılmıyorsun peki aşkım?"

Bu soruyu almayı beklememiş gibiydi. Belki de aklına bile gelmiyordu bana sarılmak. Başını önüne eğip elini kedisinde gezdirince derin bir iç çektim. Ayaklarını yere koyup kalktı ve bir balonun yanına gitti, dakikalarca kedisi ve balonlarla oynadı.

Kediye, "Korktun mu?" diye sordu ara ara.

Çünkü kendisi çok korktu.

Öğleden sonra psikiyatrist geldi, Karina ile görüştü. Karina bir yabancının yanında hep elimden tutuyordu, kadın da bunu görüyordu. Seansın sonunda bana hâlâ güvendiğini ve sevdiğini o da onayladı. Daha fazla konuşabileceğini ama hazır hissetmediğini, korkularının azalsa da hâlâ orada olduğunu söyledi. Bir süre daha kâbus görecekti, geceleri sürekli irkilecekti, kendisine sarılacaktı.

Akşama kadar kızımla beraberdim. Onunla ve Derenle beraberken ilgim, alakam başka bir yöne kaymıyordu zaten. Deren yukarıya geldiğinde pek konuşmadım, beni suçladığı şeye kırılmalı mıydım bilmiyordum ama kırılmıştım işte.

Sara odaya gelip ziyaretçimiz olduğunu söylediğinde Nicolla'nın geldiğini anladım. Karina'yı yalnız bırakmak istemiyordum, onunla inerdim ama rahatsız olursa hemen geri odaya çıkardım. Akşam üstü hava serinlediği için kızımın üstüne bir hırka giydirdim, düğmelerini iliklerken gülümsedim. "Tanrı'm, sen nasıl bu kadar güzelsin..."

"Mersi."

Ah, annesinin kızı değil de ne...

Beraber yataktan indik, asansöre yöneldik. Giriş katta inince Karina peluş oyuncağını göğsüne bastırmış, elimden tutuyordu. Sesleri takip ederek köşeden döndük ve Nicolla ile Enrica'nın orada olduğunu gördük. Abilerim ve Deren ayağa kalkmış, onu selamlıyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve Karina'mla beraber bir adım daha atarken elimi tutan parmaklarının kaskatı kesildiğini fark ettim. Gözlerimi aşağıya indirdim ve Karina kucağındaki oyuncağı yere düşürüp baktığı yere doğru gözlerini kocaman açtığında, kalp atışlarım hızlandı.

"Anne," diye fısıldadı önce.

Ardından korkuyla çığlığı bastı ve evi buz gibi bir sessizlik kaplarken, mutlulukla acıyı bir arada yaşadım.

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFADA KADAR.

Bazen SİREN'in bölüm sonlarına ben de şaşırıyorum, her şey çok beklenmedik ahsjsksks

Ne düşünüyorsunuz? Karina o çığlığı ne için attı? Tahmininiz varsa okumak isterim<3

Farkındasınız, Karina'nın iyileşme dönemini incelikle işliyorum. Bazılarınız belki daha hızlı bir tempo istiyordur ama kitabın sağlığı açısından böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Zaten Karina'yı o kadar seviyorum ki bütün bölüm onu yazabilirim ama kitabın aksiyonunu da ihmal etmemek lazım tabi :) Siz neler düşünüyorsunuz, paylaşın benimle.

Bölümü bir emoji ile anlatalım mı?

Tekrar iki haftalık bir ara vereceğim, bu arada belki yine özel bölüm yazarım. Yazmamı istediğiniz çift hangisi olur?

Instagram: emineasr
sirenkitaphesabi

Görüşene kadar hoşça kalın. ♡

52. “Sevgiye Boğulmak.”

Merhaba canımın içleri.

Her zamanki coşkumuzla soruyorum? Burada mısınız??

Son bölümde oylar düşmüş, sizden yükseltmenizi rica ediyorum. Ee ne kadar ekmek o kadar köfte asfsjzjjdns. Lütfen oy verip yorum yapın.

Kızı :')

Annesi :')

52. “SEVGİYE BOĞULMAK.”

Daha ne kadar canı yanacak?

Karina'mın...

Keşke ben başından bir seçim hakkım olsaydı. Mark ihanetimin bedelini ödemem için bana seçenek sunsaydı. Ben de ona, kızımın yerine kendi kalbimi söküp verseydim, bunların hiçbirisi yaşanmasaydı, Karina bir Russo olarak büyürken ben ölseydim. Onu bensiz bırakmak acı verirdi kızıma ama... bu kadarını veremezdi.

Çığlığın yankısı, Karina çığlık attıktan birkaç saniye sonra evin duvarlarından geri döndüğünde, herkes benimle aynı şeylere şahit olup buz gibi bir sessizliğe büründü. O kadar beklenmedik bir andı ki, ilk hareket eden olamadım. Sara'nın çığlığı duyup mutfaktan çıktığını göz ucuyla gördüm ve güçlükle nefes alıp Karina'nın parmaklarını gevşetmeye çalıştım. "Karina, n'oldu bebeğim?"

Abilerim sesimle beraber irkilip harekete geçtiğinde, Karina beyazlayan yüzünü bana doğru çevirdi. Gözleri odaksız baktığında boğazımdaki endişe düğümü büyüdü ve gözleri kapanmaya başlayınca, bağırarak onun vücudunu arkasından tuttum. Karina kucağıma doğru düşerken, Deren kapıya doğru, "Doktor çağırın!" diyerek yanıma koştu.

"Seni görünce neden çığlık attı?" diye haykırdığını duydum Salvador'un.

Karina kollarım arasındayken, Deren dizlerinin üzerinde yanımıza çöktü ve ellerimin titrediğini gördüm, "İzin ver bebeğim," dedi. Karina'nın baygın, ufak bedenini kollarımdan nazikçe alıp doğrulduğu

gibi basamaklara yöneldi. Dizlerim üstünden güçlükle kalktım ve abilerimin bağırması boğuk şekilde kulağıma dolarken bir daha o tarafa döndüm. Salvador Nicolla'yı boğazından kavramışken, Noah ile Dante silahlarını çıkarmıştı.

"Beni gördüğü için mi çığlık attı?" dedi Nicolla.

"Sen, siz ne çeviriyorsunuz!" diye yüksek sesle bağırdı Noah. "Seni görür görmez korkup çığlık attı! Karina'yı nereden tanıyorsun?"

Dante silahı ona doğrulttu. "Sen de mi işin içindeydin lan!"

Nicolla sırasıyla onlara ve yanlarında duran Enrica'ya bakıp ardından bana döndü. Ona her nasıl bakıyorsam, abilerimin bağırtısıyla açılmayan ağzı benim gözlerimi gördüğünde telaşla açıldı. "Karmen... ben neler olduğunu anlamadım. Kızını hayatımda ilk kez görüyorum! Belki... yabancı olduğum için korkup bağırmıştır..."

"Onu götürüp kapatın," dedim abilerime dönüp. Başım dönüyordu, Karina'nın çığlığını on beşinci kez zihnimde duyuyordum. "Karina'ya baktıktan sonra onunla ilgileneceğim."

Abilerim hiddetle baş sallarken, Nicolla endişeye kapıldı. "Beni buraya siz çağırdınız! Karina'ya olanlarla bir bağlantım olsa gelir miyim? Onu tanıyor olsam aksine sizden kaçarım değil mi! Sonuçta Mark'a neler yaptığınızı duymayan kalmadı!"

"Kızımızı korkuttun, tek önemli olan bu!" Salvador Nicolla'yı Enrica'ya doğru itip cama ilerledi, camları kenara açıp dışarıdaki korumalara seslendi. "Gelip bu piçi alın!"

Korumalar içeriye yönelirken, Nicolla bir şeyler açıklarken arkamı dönüp asansöre koştum. Binip en üst kata çıktım, arkaya yaslanmasam düşecektim. Başım dönerken asansörden ayrıldım ve Karina'nın odasına koşarken adımlarım dolandı. Kapıyı açtım ve onu yatakta gördüğümde Deren'de başını bana kaldırdı. Sersemleyen adımlarla yürüdüğümü görüp buraya yöneldi. "Karmen, sadece bayıldı! Kızımıza bir şey olmadı tamam mı?"

Onun yanından geçip Karina'nın yatağı yanındaki koltuğa kendimi bıraktım, uzanıp yüzüne, nabzına, saçlarına dokundum. Sadece bayıldığını biliyordum ama korkudan bayılmış olmasını kaldıramıyordum. Herkesi, her şeyi, her anıyı öldürmek istiyordum. "O kadar korktu ki bayıldı, o kadar korktu ki bana anne dedi..."

Karina'nın hissizliğine, sıktığı ellerine baktım ve telaşla küçük yumruklarını açarken, Deren yüzüme eğilip yanağımı kavradı. "Ne

olduysa öğreniriz, uyanınca da unutmuş olur belki. Doktor birazdan gelir, endişelenme."

Yumruklarını açtım ve parmaklarının kızarıklığını gördüğümde eğilip öptüm. "Nicolla Karina'ya bir şey yapmış olsa... Mark ölmeden önce bunu söylemez miydi? Kaybedecek bir şeyi yoktu, her şeyi anlatırdı."

"Karina belki de birisine benzetmiştir," dedi Deren, dizinin birisini yere yaslayıp önümde eğilirken. Yanaklarımın ikisini birden sıkıca tutmuştu. "Korumalar, mafya adamları... Görünüşleri, tavırlarıyla birbirine benzer aşkım."

"Sen de öylesin ama hiç kimseye benzemiyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Dur şimdi, aklımı karıştırma."

Dudaklarım ve yaşların tutunduğu kirpiklerim titrerken, "Ya... O da Karina'ya bir şey yaptıysa?" dedim. "İncittiyse, vurduysa..."

"Öldürürüm onu! Canına okurum! Kalbini söküp sana veririm!" Yanağıma düşen yaşı tüm acımasızlığıyla itti yüzümden. "Söz, ne olduğunu bulacağız. Karina'yı hiçbir şey incitmeyecek! Canımdan bile çok koruyacağım onu, yemin ediyorum."

"Tam diyorum her şey yoluna girecek. Kızım yanımda, sen yanımdasın, beni affediyorsun, ailem burada..." Karina'nın güzel yüzüne döndüm. "Sonra Karina'nın bir korku dolu bakışını görüyorum, hayat o an bitiyor sanki..."

"Bu süreçlerden geçeceğini biliyorduk Karmen. Zor olacağını biliyorduk. Karina kolay şeyler yaşamadı, hiçbir şey bir anda düzelmeyecek, zaman alacak... ama en önemlisi yanında ve yaşıyor." Yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken saçlarımı da kulağımın arkasına koydu. "Bir zamanlar sadece kızını bir kez olsun görmek istiyordun, bunun için ölüyordun. Şimdi ise hep yanında, seninle. Nereden nereye geldin baksana?"

Doğru söylüyordu, Karina ve aramızdaki her şey iyileşecekti. Metanetli olmalıydım, her korktuğunda kalbim bu kadar parçalanmamalıydı ama... sikmişim sabrını! Kızım öyle bağırırken... Koltuktan kalkmaya çalışırken, "Birkaç dakika yalnız kalmam lazım," dedim ve ayaklarımın üstünde dikildiğimde, Deren kolumdan tuttu. "Yalnız kalmıyorsun. Geç otur şuraya!"

Ağrıyan başımı tutarak odanın çıkışına yürüdüğümde, Deren'de kolumdan tutarak peşimden geldi. "Gözlerin bir tuhaf bakıyor,

kendinde değilsin."

"Hava alacağım! N'olursun birkaç dakika bırak beni! Karina'nın yanında kal!"

Karina'yı yalnız bırakmamak için peşimden gelmeyince ben de odadan çıktım. Hemen yana, kendi odama geçtiğimi görünce uzaklaşmadığım için rahatladı. Kapıyı kapatıp içeriye yürüdüm ve doğrudan cama yaklaştım, camları kenara sürüyerek açtım ve havayı içime çekerken bir daha dönen başımı tuttum. "Karina bu hayatta acı çekiyor, sürekli korkuyor, huzurlu olabileceği hayat bu mu? Çatışmalar, silahlar, düşmanlar..."

Hayattan... sadece onu mutlu etmeyi istiyordum.

Sadece bunu.

Odanın içinde öfke ile döndüm ve aynadaki aksimi, yüzümü ıslatan yaşları görünce hızla oraya ilerledim. Deren'in yaptığı gibi ben de gözyaşlarımı sildim ama... bir saniyeden sonra ellerim öfkenin kontrolünde harekete etti. Aynanın önünde ne varsa fırlatıp devirirken inledim ve arkama dönüp kırılan şeylerin üstünde birkaç adım attım. Ellerimi kuvvetle yüzüme çarpıp sinirle gülmeye başladım ve bir ileri, iki geri adımlar atarken omuzlarım sallandı.

"Öldüreceğim onu, gerçekler umurumda değil, kızımı korkuttu... " ellerimi yüzümden indirip hızla kapıya adımladım ve o sırada Deren kapıyı dehşete kapılmış halde açtığında göz göze geldik. Benim için duyduğu endişe bir an aklımı karıştırdı, sinirlenip bağırmakla ona sarılıp ağlamak arasında kendimi kaybederken, "N'apıyorsun?" dedi fısıltıyla. İçeriye girip yaklaşırken etrafa baktı. "O kırmızılık ne? Kan mı? İyi misin!"

Onun yanından geçerken, "Şu an her yeri kırmızı görüyorum!" dedim.

Beni hızla tuttu ve adeta ayaklarımı yerden keserek kaldırdı. Vücudumu süratle yatağa götürürken, "Kendine n'aptın?" diye bağırdı canı acıdığı için. "Böyle mi hava alıyorsun sen? Canını, canımı yakarak mı?"

Beni, ayaklarım yere basmasın diye yatağa fırlattığında nefes nefese ona baktım ve sonra kalkmaya çalışırken, "Her şey iyiye gidiyordu, buraya gelerek mahvettiler!" diye bağırdım. "Kızımı korkuttu, öldüreceğim!"

Ayağa kalktığım gibi beni tekrardan tutup zaptetmeye çalıştı. "Sen de beni korkutuyorsun! Bayılacaksın gibisin, sakinleş, endişelendiriyorsun beni..."

Doğru, öyle de hissediyordum. Deren'in yüzünü bile net göremiyordum, pusluydu ve oda etrafımda dönüyordu. Ellerim onu itmek için çabalarken, "Bir bırak da gideyim!" diye bağırdım.

"Karmen," diyerek bu kez yüzümü tuttu. Gözlerini gözlerime odaklamaya çalıştı. "Senin hatan değildi, yemin ederim senin hatan değildi. Sorun yok güzelim, sakinleş..."

"Benim hatamdı, hepsi benim hatamdı. Baştan aşağıya hatalı bir insanım..."

Kara gözlerinde kendimi kaybettim ve bir okyanusun derinindeymiş gibi nefes almaya çalışırken onu bir daha ittim. Deren saldırgan hareketlerimi önlemeye çalışarak vücudumu tutarken çığlık atarak dizlerimin üzerine doğru düştüm. "Nefes alamıyorum, boğuluyorum..."

Beni tutmaya, kaldırmaya çalışırken, "Alıyorsun!" diye duyurdu sesini. "Karmen nefes alıyorsun, sadece sen almadığını sanıyorsun. Bana kulak ver, senin için her şeyi yoluna koyacağım..."

"Hayır, gerçekten nefes alamıyorum..."

Deren yüzümü avuçları arasında tutup dizleri üstünden bana bakarken, "Seni çok seviyorum," dedi hızlıca. Başını aşağı yukarı salladı. "Eğer nefes alamasaydın ben de alamazdım ama ikimiz de nefes alıyoruz tamam mı?"

"Boğuluyorum..."

"Boğulmuyorsun, artık boğulmuyorsun."

Ellerim gömlek yakasını tutarken söylediklerine kulak vermeye çalıştım ama beynimde bir şey çınlıyordu, etrafı hâlâ kırmızı görüyordum. Dizlerim üzerinden kalkmaya çalıştım ve Deren'de benimle birlikte doğrulunca hızlı bir manevrayla yanından geçtim. Öfkeyle bağırarak beni tuttu ve o sırada kapı sertçe açıldı. Ben Deren'in kollarında çığlık atarken doktor ile Noah bana dehşetle baktı.

Abim içeriye girdi. "Karmen, neyin var canım?"

"Beni dövüyor!" dedi Deren.

"Beni bırak, yoksa seni boşarım!"

"Evli değiliz ki!"

"Manyaklar," diyerek içeriye girdi Noah ve bana yaklaştığında, Deren arkasını döndüğü gibi yatağa fırlattı beni. Kalkmamam için de

kollarımı tutup bileklerimi sardı ve sırtım yatakta hareket ederken sakince konuştu. "Sakince uzan, ayaklarına bakacağım tamam mı?"

"Onun öldürmeye gideceğim, beni bırak!"

"Öldürürüz ama sonra!"

"Doktor," dedi abim, yatağa yaklaşıp elini yüzüme koyarken. "Bir sakinleştirici yap."

Noah'a bakarken ne kadar sinirlendiğimi hissettim ama tepkimi ortaya koyamadım. Deren başını sertçe doktora çevirip ardından kararsızca bana döndüğünde, kafamı iki yana salladım. İçini çekerek ellerimi kaldırdı ve öpüp dudaklarının üstünde tutarken, "Sinirden bayılmandansa uyumanı tercih ederim," dedi.

Hıçkırırken yatakta, onlardan uzaklaşmaya çalıştım ve Deren yatağın kenarına oturup beni tutarken, doktorun da eğildiğini hissettim. Gözlerimi kapadım ve birazdan iğne tenime girdiğinde sinirle inledim. Deren kafamı göğsüne koyup elini saçlarım arasında kaybederken, abimle olan konuşmalarını arka planda belli belirsiz duydum. Çok sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden kendimden geçmeden önce, "Seni öldüreceğim piç," diye fısıldadım Deren'e.

"Ölünce bile seni seveceğim."

Son bir haftada toplamda on saatten az uyumuştum.

Bu yüzden biraz fazla sakinleşmiştim, biraz fazla uyumuştum. Bunu da kendime gelip gözlerimi açtığımda anlamıştım. Son iki dakikadır komodindeki saate bakıyordum, çoktan sabah olmuştu. Gözümü açar açmaz aklıma gelenler kızım ve yaşadığım sinir krizi olmuştu. Biraz sakinleştiğimden ötürü davranışlarımdaki saldırganlığı şimdi daha iyi fark ediyordum.

Vücudumdaki, zihnimdeki o sakinliğe rağmen Karina'ma duyduğum özlemin aşırılığı yüzünden yataktan kalktım. Üstümdeki örtüyü kenara bırakıp dağılan saçlarımı düzeltirken de ayağımdaki pansumanı fark ettim. Etraftaki dağınıklıkta toplanmıştı. Yere basınca ayak altımdaki hafif acıyı hissettim, o an sinirliyken farkında bile olmamıştım.

"Seni taşırım, basma."

Deren'in sesini duyunca irkilip kaldırdım başımı. Banyondan, saçlarını düzelterek çıkıyordu. Saçlarını hep kısa kullandığında pek dağılmazdı saçları. Dünkü kıyafetleri içindeydi, gözleri uyumadığını

hemen belli ediyordu. Yanıma gelip bir şey dememe müsaade etmeden beni kaldırdı, "Karina'nın yanına mı gideceksin?" diye sordu.

Başımı sakince salladım, geceki o coşan nehir şimdi çok dingindi. "Çok uyumuşum, yalnız kalmış."

Gözlerini sanki ona kızıp kızmadığımı anlamaya çalışır gibi yüzümde etraflıca gezdirdi. "Geceydi zaten, o da uyudu. Dinlenmen şarttı, akşam... seni ilk kez öyle gördüm, mahvettin beni."

Hem acıyı hem öfkeyi bir arada yaşamıştım, ne olduğunu ben bile anlamamıştım. "Sana saldırdım, yüzünü ben mi çizdim?"

Burnunu kırıştırarak güldü. "Beni tırmalamana çok alışkınım ve bununla ilgili hiçbir derdim yok."

"Bu zarar veren bir tırmalama. Canını yaktım. Üstelik sen bana... kıyamıyorken." Onu çok üzüyordum.

"Üzüldün, sinir krizi geçirdin, olur öyle şeyler sevgilim." Anlamamı istercesine dokundu kafama.

Parmak ucumu yüzüne atılmış çiziğe götürdüm ve Deren beni odadan çıkartırken, "Yürüyebilirim," dedim.

"Ben taşırım karımı."

"Bir de sana piç dedim."

Sırıttı. "Ona biraz alındım işte."

Odadan çıkıp koridorda yalnız iki büyük adım attı ve dirseğiyle Karina'nın kapısını açıp içeriye girdi. Başımı kaldırınca Carlos'u Karina'nın yanında gördüm. Dirsekleri dizlerinde, elleri çenesinde, düşünceli gözlerle bakıyordu. Deren'in kulağına, "Anlattınız mı?" diye sordum.

"Evet, konuştuk gece."

Carlos bu tarafa döndü ve Deren beni yatağın kenarına bırakırken ayaklarımdaki pansuman bezlerini görüp, "İyi misin Karmen?" diye sordu endişeyle.

"Ben iyileştirdim."

Deren...

"İyiyim," diyerek yatağın kenarına oturdum ve Karina'mın elinden tuttum. Vücudu sakin, kalp atışları normaldi. Kaldırıp elinden öperken, "Hiç uyandı mı?" diye sordum ikisine de.

"Doktor onu muayene ettikten biraz sonra uyandı, endişelendim ama tepkisiz kaldı, etrafına bakıp uyuyakaldı," dedi Deren, elleri omuzlarımdaydı. "İyi bence, hatta rüya gördüğünü falan sandı."

"Umarım Deren, umarım unutur hatırlamaz ne kadar korktuğunu."

Carlos oturduğu koltuktan doğrulup gergin şekilde odada volta attı. "Karmen, bu kuzenin ne ayak? Kızıma n'apmış olabilir? Karina neden korkmuş?"

"Henüz bilmiyoruz," dedim kaş çatarak. "Öğreneceğiz, Nicolla'yı kapattık."

"Herkes ne istedi bu kadar kızımızdan? Sana bana kimse dokunmadı da neden o Karmen? Neden ben değilim mesela? Aldattığımız için neden biz değiliz de o?"

"Daha kolay olduğundan. Ve daha çok acıtacak olduğundan."

Deren gergince ellerini ovalarken, Carlos yataktaki Karina'ya uzun uzun baktı. "Kalbi hep kırgın mı kalacak?"

Öyle olduğuna inanarak, "Bu bizim elimizde," dedim. "Ona çok güzel şeyler yaşatırsak acı olanları unutur."

Carlos düşünceli şekilde cama yaklaşıp aşağıya bakarken, Karina'nın elimi tutan parmakları hafifçe hareket etti. Bundan aldığım cesaretle gülümsedim ve kızım gözlerini açtığında hatırlamıyor olması için yalvardım Tanrı'ya. Karina tavana bakıp gözlerini içeride gezdirdi ve beni gördüğünde derin bir nefes aldı. Hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim. "Günaydın aşkım."

Carlos bu tarafa dönerken Karina'nın gözleri bende kaldı. Sonra bir kez daha odayı inceledi, babası ile Deren'i gördükten sonra hızlı bir nefes alıp, "O adam nerede?" dedi.

"Hangi adam canım?" dedim en doğru iletişimi kurmaya çalışıp.

Yüzünü önüne eğerken çenesi titredi. "Bir adam gördüm, burada mı?"

"Hayır canım," dedim derhal. Korkularını yatıştırmak önceliğimdi. "Evde yabancı kimse yok. Sen kimi gördün?"

Gördüklerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra da emin olamayarak, "Hatırlamıyor musun?" dedi.

"Sen ne hatırlıyorsun canım?"

Heyecanlanıp, "Yoksa rüya mıydı?" diye sordu. "Kötü rüya mı gördüm?"

Böyle varsayması daha mı iyi olurdu? Nicolla'yı bir daha asla görmeyecekti, onun için tehlike oluşturmayacaktı, böyle sanmasını tercih ederdim. "Evet canım," dedim. "Sanırım kötü bir rüya gördün. Anlatmak ister misin? İyi misin?"

Acele içinde, "Yok yok," dedi ve odayı bir daha kontrol edip bana döndü. Hemen yanında duran elime uzandı, parmakları ona kıyasla büyük olacak avucuma girip saklandı. "Unutmak istiyorum ben."

"Annenle yatsan kötü rüya görmezsin. Ben uykuna sızıp sana sarılırım, kimse de rahatsız edemez." İmkansız bir şeyden o kadar emin bahsediyordum ki, Karina'nın bana inandığını gözlerinde gördüm.

"Nil korumamdı," dedi hatırlamış gibi ve Deren'e kaçamak bir bakış attı. "Ama yok."

Deren ona eğilirken gerginliğini örttü. "Görev yerini terk etti, bil bakalım neden?"

Karina biraz ilgili görünerek, "Neden?" dedi.

"Çikolata yemeye gittiği için!"

Karina gözlerini büyüttü ve sonra küçük parmaklarını ağzına kapattı, öne eğilerek utangaçlıkla gülümsedi.

Onun gülümsemesi kalbimi o kadar hızlandırdı ki, sesin dışarıya kadar gittiğini düşündüm. O gülümsemeyi hayranlıkla izlerken Carlos'da yatağa yaklaşıp çekinerek Karina'nın saçlarına temas etti. "Sen çikolata seviyor musun?"

Karina saçlarındaki ele, babasının gözlerine baktı. "Çilek severim."

"Aaa," dedi Deren, ilgi çeken bir şaşırma sesiyle. "Biliyor musun Nil çilek yiyemiyor."

Karina bunu garipseyerek, "Neden?" diye sordu.

"Alerjisi var," dedi Deren. "Çilek yediğinde vücudu kızarıyor, kaşınıyor, ağlamaya başlıyor."

Bununla ilgili yaşanmışlıklarım gözlerimin önünden geçerken, "Ağlıyor mu?" dedi Karina, böyle bir şeyi ilk kez duyuyordu. "Niye yediriyorsunuz o zaman? Yedirmesene Deren."

Üçümüz de Karina'nın getirdiği mantıklı açıklamaya güldüğümüzde, kızım hemen başını önüne eğdi. Utandığı yanaklarına gelen renkten belli oldu.

"Senin sevmediğin bir şey var mı?" diye sordu Carlos. Kızını, kendi ağzından anlattıklarıyla tanımak istiyordu.

Karina bunun hakkında düşünürken kafasını hiç kaldıramadı. Sonra gözlerime bakarken bir cevap arıyor gibi göründü. "Yılan makarnayı sevmiyorum."

Evet, makarnanın yalnızca bir çeşidini seviyordu. Carlos dünyası başına yıkılmış gibi, "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Senin baban bir makarna aşığı! Sen nasıl makarna sevmezsin!"

Karina omuzlarını silkerken, "Üstelik İtalyan'sın!" diyerek ona hatırlattı Carlos, coşkuyla.

Deren'in bakışlarını yüzümde hissettim. "Ayrıca annen makarnayı çok güzel yapıyor."

Karina Deren'e doğru baktı. Nereden bildiğini sorguluyor gibiydi. Sonra tuttuğu elimi kendisine çekip, "Bana yapıyor," dedi, biraz kıskanmış gibi.

Deren onun tepkisini görünce yanlış bir şey demiş gibi endişelendi. Bu endişeyi görünce şefkatiyle bir daha tanıştım. Ellerini yukarıya kaldırıp, "Lütfen bana zarar verme," dedi. "Tabi annen sadece sana makarna yapıyor."

Karina, babası ile Deren'in gözleri arasında köşeye sıkışmış gibi yatakta bana yaklaştı. Gözlerime kaçamak şekilde baktı. "Makarna yapar mısın?"

Uyandığımda korktuğum şeyler gerçekleşmemişti. Karina'm kötü bir rüya sandığı ve zaten ara ara kabuslar gördüğü için yaşanılanları da öyle sanmıştı. Rahatlamış bir nefes verip ellerinden doyumsuzca öptüm. "Sevdiğin tek makarnayı yapayım aşkım."

Ellerini çekip kenardaki peluş oyuncağını kucakladığında ve Carlos kedisini onun yanına bıraktığında ilgisi benden uzaklaştı. Sıklıkla içine kapanıyordu, o dakikalarda rahat bırakıyordum. Kalbimi tutarak Deren'e döndüm. Karina en başa dönmediği, travmaları tetiklenmediği için o kadar rahatlamıştım ki... Deren'i öpmek istedim.

Ne alakası var demeyiniz... benimle ilgili her şey Deren'e çıkabilirdi.

Karina'm iyiyken onu babası ve Deren'e emanet edip kendime çeki düzen vermek için odadan çıktım. Deren ayaklarıma bakarken kalkıp beni taşıyacakmış gibi oldu ama Karina'yı işaret ettim, endişe duymasını istemiyordum. Dünkü makyajım akmıştı, kendi odama geçince yüzümü temizleyip dolaptan kıyafet çıkardım. Canım kızım, umduğumdan iyi olduğu için ben de rahatlamıştım.

Kırmızı, askılı, işlemeli koyu kırmızı büstiyer ile siyah, geniş paçalı kumaş pantolon aldım. İç çamaşırlarım üzerine bu seçtiklerimi giyinip saçlarımı fırçaladım. Üstüme kokumu sıkıp yıpranan yüzüme baktım. Kaşlarım, alışmış gibi hep çatıktı. Parmak uçlarımı kaşlarım arasında

gezdirip ofladım. Erken kırışacaktım, umarım Deren'de kırışırdı benimle beraber.

Göz altlarımı biraz kapatıp dudaklarıma pembeli, kahveli rujumu sürdüm. Hazırlığım bittiğinde de odamın kapısı tıkladı. Gece kafasını içeriye uzattı. "Canım, uyanmışsın. Nasılsın?"

Onun da haberi olmuştu demek ki. "İyiyim, gelsene."

Üzerindeki yüksek bel kot pantolon ve beyaz gömleğiyle yanıma kadar geldi. Saçları uzuyordu, yüzünde doğal bir makyaj vardı. Ayaklarıma üzüntüyle bakıp, "Karina'ya uğradım, o da iyi," dedi.

"O kadar korktum ki uyandığında bile çığlık atacağından..."

"Olanlara bak ya, bu bokun altından ne çıkacak çok merak ediyorum."

"Ben de," dedim ve uzanıp saçlarını düzelttim. "Yamanla mı bulaşacaksınız yine?"

"Evet. Güya buraya sen ve Karina için geldim ama her günüm Yamanla geçiyor," dedi rahatsız olarak.

"Yok artık Gece, elbette böyle olacak." Kızdım biraz elimde olmadan. "Senin de bir hayatın var, üstelik Deren yüzünden uzun süredir de ayrısınız. Elbette vaktini onunla geçireceksin."

"Deren bugünlerde Yaman'ı serbest bırakmış durumda," dedi ikisinin ilişkisine sırıtarak. "Birbirlerine söve söve anlaşıyorlar, çok garip."

"Bence birbirlerini seviyorlar," dedim düşünceli şekilde. "Doğrusu Deren, o yangını Yaman yüzünden öğrendiğimi bilmesine rağmen araları nasıl iyi, onu da ben bilmiyorum..."

"Ondan öğrendiğini bilmiyordum?"

"Doğrusu o söylemedi, ben Deren'e söylendiğini duyup anladım."

Gece'yi elinden tutup makyaj masamın önüne çektim. Henüz parfüm sıkmamıştı, üzerinden koku almıyordum. Çok sevdiğim parfümümü ona sıkarken, "Kendin farkında mısın bilmiyorum ama bir huyun var," dedi.

Gömlek yakasını düzeltip ellerimi geri çektim. "Söyle bakalım farkında mıyım?"

"Sevdiğin birisine bakarken bakışların çok yumuşuyor. O an insan senin karşında sevildiğini derinden hissediyor."

Biraz utandım bu söylediğine. Elinden tutup odanın dışına çektim onu. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Odanda bir eksiğin? Karina yüzünden

başka şeylerle ilgilenemiyorum ama neye ihtiyacın olursa olsun söyle. Burası senin de evin."

O beni yanağımdan öperken asansör kapısının açıldığını gördüm. Karina'nın odasına girmek üzereydim. Sara buraya doğru koşturduğunda, "N'oldu?" diye sordum.

İkimize de baktı. "Deren Bey ile koruması Yaman kavga ediyorlar."

Söylediği ağzımı açık bıraktı ve Gece bana döndü. "Deren ve Yaman dedi. N'olmuş?"

"Kavga ediyorlarmış," dedim.

İlk hareket eden Gece oldu. Şaşkın bir soluk alıp Karina'nın odasına göz attım, Carlos'un onunla ilgilendiğini görüp Gece'nin peşine düştüm. Sara arkamızdan gelirken asansöre bindik. "Sözlü kavga mı yoksa birbirlerini yumrukluyorlar mıydı?" diye sordum.

"Efendim, çok yüksek sesle bağırıyorlardı."

Tamam, hep tartışırlardı ve evdeki birçok insan şahit olurdu. Sara'nın gelip beni çağıracağı kadar kavga etmelerine ne sebep olmuştu? Ayrıca Deren hangi vakit aşağıya inmişti? Asansörden aceleyle inip sokak kapısına koştuğumuzda Derenle Yaman'ın birbirini adeta boğazladığını gördüm. Korumalar yaklaşmış ama çok bulaşmamışlardı, onlar Türkçe konuşuyordu.

Gece koşarak yanlarına gitti, Deren'i Yaman'ın üstünden çekmeye çalıştı. "N'aptığını zannediyorsun Deren? Bırak!"

Deren Gece'nin müdahalesinden hiç etkilenmeden, "Yalan söyledin, ihanet ettin bana!" diye bağırıyordu.

Yaman, Deren'in elleri boğazında olduğundan kızarmıştı. Arkasından yaklaşıp kollarımı Deren'e sardım ve onu kuvvetle çekmeye çalışırken, "Bırak adamı!" diye bağırdım. "N'oldu birdenbire? Delirdin mi sen?"

Yaman, Gece'ye doğru baktı ve onun da kavgayı ayırırken çırpındığını görünce yumruğunu kaldırdı, bir anda uzanıp Deren'in suratına gömdü. Deren bağırarak ellerini sol gözüne kapattığında da Yaman Gece'yi kendisiyle beraber çekerek uzaklaştı. Nefes nefese öksürdü. "Yangın olayını ben anlatmadım! Sarhoş olduğun o gece sana söyleniyordum, o sırada duymuş! Ben hiçbir zaman emin olamadım, başka bir yerden öğrenmiştir diye düşündüm, bu yüzden sorduğunda bilmediğimi söyledim..."

Ben koluna sıkıca asılmışken Deren onun üzerine bir adım daha gidip kükredi. "İntikam almak için yaptın! Sana yaptıklarıma karşılık vermek için yaptın! Senin yüzünden günlerce Karmen'i şehir şehir aradım!"

"Benim yüzümden değil kendin yüzünden, Karmen yüzünden!"

Yaman bir kez daha öksürünce Gece telaşla merdivendeki Sara'ya döndü, "Su," dedi.

Sara'ya çevirdim ve o eve girerken, Yaman gücünü toplayıp konuştu. "Yani sen de bana yaptıklarının senden intikam almamı gerektirecek şeyler olduğunun farkındasın?"

Deren ellerini gözünden çok çabuk çekmişti ama benim aklım orada kalmıştı. Kızaran göz çevresine bakarken bir yandan da sıkı sıkıya, sert, ağır vücudunu tutuyordum. "Ben seni İtalya'ya getirmekten başka bir şey yapmadım! Senin yerinde başka adam olsa kızımı kaçırdığı için ölmüş olurdu! Sen yaşadığına şükredeceğine intikam mı diyorsun?"

Tekrar ona doğru yürümeye çalıştığında derhal önüne geçtim, ellerimi bu kez göğsüne yerleştirip Deren'i tüm gücümle arkaya ittim. "Sakinleş, insan gibi konuşun." Deren bizi konuşurken duymuştu, başka açıklaması olamazdı. "Yaman haklı, ben onu seni uyarırken duydum. Öğrenmemi istememişti, kötü amacı yoktu. Ayrıca üzerinden haftalar geçti, büyütmeye gerek yok Deren."

Aralarında bununla ilgili nasıl konuşmaların geçtiğini bilmiyordum ama yaşanılanlara Yaman'ın sebep olmasına feci öfkelenmişti. Gece, gelen suyu Yaman'a içirip onun boğazına bakarken, "Bana bundan bahsedebilirdi, bu yüzden oldu diyebilirdi!" dedi Deren. "Hiçbir şey anlatmadı Karmen! Defalarca sordum, onun da işine geldi belki! Yemin ederim inanmıştım söylediklerine, üzerine bile düşmemiştim!"

"Neden inandın? Neden arkadaşın sandın beni?" dedi Yaman, bağırarak. Bununla beraber Deren'in öfkelenmiş, hayal kırıklığına uğramış gözleri arkama çevrildi. Ben de Yaman'a baktım. "Biz dost muyuz Deren? Hatırlatırım, biz düşmanız zaten! Diyelim bilerek yaptım, kızmaya ne hakkın var? Beni ülkemden zorla buraya getirdin, sen birkaç hafta ayrı kalmaya dayanamazken ben Gece'den aylarca ayrı kaldım! Sırf gidersem onu kullanırsın diye ne dediysen, istediysen yaptım! Noah'ın parasını çaldım lan! Maşa gibi kullandın beni!" Omuzlarını geriye atarak öfkeyle soluklandı. "Ama şaşırmıyorum,

zaten bencil bir insansın. Kardeşini bile istemediği bir ülkede istemediği bir hayata mahkum ettin, ben mi umurunda olacaktım!"

O kadar çok konuştu ki, sindirmek için zamana ihtiyaç oldu. Gece ellerini onun boynundan çekerken, ben de Deren'e doğru baktım. Çenesi titriyordu, ağzını bir kez ardından ikinci kez açıp kapattı ve elini kaldırıp çıkışı gösterdi. "Artık özgürsün, siktir git!"

Yaman uzanıp Gece'nin elini kavradı. "Gideceğim elbette. Herkes istediğini aldı zaten. Artık ortaklığa devam etmenin de bir anlamı yok."

"Ne bekliyorsun? Yaman lütfen kal dememi mi? Umurumda değilsin, bir daha dönmemek üzere git." Deren'in inatla çıkışı gösteren elini sertçe tutup aşağıya indirdiğimde alev alev yanan gözleri tekrar benimle birleşti.

Yaman alaycı, sinirli şekilde gülüp, "Gidelim Gece," dedi sertçe.

Gece'yle bakıştık, onun da Yamanla gitmeyi istediği açıktı. Başımı salladığımda elini tuttu Yaman onu ilerideki arabaya doğru götürmeye başladığında, Gece topuklu ayakkabılarıyla ona yetişmeye çalıştı. "Yaman, düşeceğim, biraz yavaşlar mısın?"

"Biraz daha burada kalırsam onu yere sereceğim," dedi Yaman ve Deren bunu duyunca ileriye atıldı, arkasından haykırdı. Ben de göğsünden vurup ittim. "Beni yere mi serersin? Sen beni yere serebilecek bir adam gördün mü lan! Dünyada yok öyle bir adam!"

Evet evet...

Yaman arkasını dönmeden orta parmağını havaya kaldırdı ve vardıkları arabanın kapısını açtı, Gece'ye binmesi için yardımcı oldu. Epey uzaklaştığı için Deren'i tutmayı bıraktım ve araç sertçe araziden uzaklaşırken, Deren bağırarak etrafında döndü. "İyi oldu gitmesi! Zaten onunla ne yapacağımı bilmiyordum! Çelik yelek yerine kullanıyordum, olmasa da olur artık! Gitsin yahu, ne yapacaktım zaten kendini de kızıma sevdirdi!"

Benden çok sanki kendisine söylüyordu bunları. O an anladım aslında Yamanla yollarını ayırmayı istemediğini. Elbette bunu ölse kabul etmezdi ama varlığına, Yaman'ın kusursuz iş yapmasına, ne denirse hemen halletmesine, belki de onunla kurduğu iletişime alışmıştı. Elini kafasından geçirip bana döndü ve korumalar görev yerlerine dönerken, "Değil mi zaten ona ihtiyacım yok?" dedi.

Kaygısız görünerek omuz silktim. "O zaman sorun yok. O gitmek istiyordu, sen de gitmesini. İlişkiniz bitti."

Benim kaygısızlığımı görünce kaş çattı. "Senin de maşallah ne kadar umurunda! Bu kadar umurunda olmasın, bu kadar dert etme kendine ya!"

Dudaklarım kıvrıldı. Seviyordum bu adamı. "Bu gerginliğin ilişkiniz bittiği için mi?"

Fena bozuldu ve yakasında zaten bozulan kravatını çekiştirdi. "Bana vurdu! Ben sadece gömleğinden tutup sarsmıştım! Vurmak istememiştim! Biraz kızdım ama o bana neler neler dedi!"

Çocuk gibi anlatması yok mu bir de...

Gözüne bakınca içim fena acıdı, eve yürümeye başladım. "Bir anda saldırdın, elbette kendini koruyacaktı Deren."

"Aman sen hiç üzülme sevgiline. Yaman'a dönüp bir *n'apıyorsun, ne hakla kocama vuruyorsun* bile demedin!" Ah, şimdi de bunun siteminde mi bulunacaktı?

Eve geçtim ve Deren arkamızdan gelirken mutfağa girdim. Sara'da o sırada buz çıkarmıştı. Elinden aldım ve arkamı dönüp parmak uçlarımda yükseldim. Deren hâlâ kravatıyla boğuşurken, "Yaman bana bile bile söylemedi," dedim yeniden.

Buzu gözüne bastırınca dişlerini sıktı. Buzdan sonra merhem sürmeliydim. Deren tek gözüyle bana bakıp, "Bu ihtimali biliyormuş, bana söyleyebilirdi," dedi asıl derdini. "Sen de o da kandırdınız beni! Günlerce şehir şehir dolaştım aptal gibi! Özellikle siz ikinizin beni aptal yerine koymasından hoşlanmıyorum Karmen!"

Bunun sebebi de açıktı. Zamanında Yaman ile beraber birçok oyun çevirmiştik, en basitinden Feda'yı hastaneden beraber kaçırmıştık. Deren bize tekrar güvenemediğinde sinirleniyordu. "Birbirimize çok hata yaptık Deren. Fakat artık düzeltmeye çalışıyoruz değil mi? Saldırmak yerine konuşsaydın keşke."

Buzu çektim ve kontrol edip tekrar koydum. Bir yandan da uzanıp diğer gözünün kenarından, yanağından öptüm. Deren içini çekip elini enseme koyarken, "Bir anda kızıyorum, saman alevi gibi benimkisi," dedi. Kendisi de bu huyundan bıkmış gibiydi.

Dudaklarımı yanağına sürterek kokladım onu. "Yaman'ı arayıp geri çağır, konuşun o zaman."

"O kadar da değil! O kadar lafı yedikten sonra bir de arayıp çağıracak mıyım?" İmkansızmış gibi güldü. "Kendisi gelip özür dilerse düşünürüm belki, yoksa nereye giderse gitsin."

Buzu çekip ıslaklığı sildim ve dudaklarımı bu kez kızarıklığa bastırıp öptüm. "Utku ile ilgili söylediklerine taktın, biliyorum. Sinirlendiğinden öyle söyledi, üzülme aşkım."

Aşkım demem yüzüne hafif bir sırıtış getirdi ve sonra kafasını iki yana sallayıp konuda kaldı. "Ona bu konudan yakınmıştım. Bana karşı hemen kullandı."

"Sinirlendiğimizde hepimiz bunu yapıyoruz."

"Evet," diye kabullendi ve bana biraz daha eğilip gözünü yaklaştırdığında tekrardan öpmemi istediğini anladım.

Onu öperken Deren'de ensemi, boynumu okşayıp gözlerini kapattı. O esnada Sara genzini temizleyince dönüp baktım. Hazırladığı tepsiyi adaya koyup, "Karina'nın yiyecekleri hazır," dedi.

Sevgilimden uzaklaşmaya çalıştım ama Deren arkamı döner dönmez ayaklarımı yerden kesip yüzünü boynuma gömdü, bir sürü öpücük koydu. Sara gülerken ben de kızmaya çalıştım. "Az önce bağırıyordun, bu sevgi dolu hal ne şimdi?"

"Kolumdaki yeni kası gördün mü? Göstereyim mi?"

Kollarını güçlükle çektim, muhtemelen tepsiyi götüreceğim için bırakmıştı. Yeni kasına sonra mutlaka bakacaktım. Sara bize gülerek tezgâha dönünce tepsiyi alarak odadan çıktım. Deren sert adımlarla arkamdan gelerek, "Sen de bir şeyler ye," dedi.

"Abilerim nerede?" diye sordum, gün aydınlandığından beri görmemiştim.

"Nicolla'nın yanındalar, konuşturmaya çalışıyorlar."

Ben de gidecektim, Karina'nın karnını doyurup huzurunu sağladıktan sonra. Asansöre bindiğimizde Deren dirseğini asansör duvarına yaslayarak beni süzdü, gözleri büstiyerimin açıkta bıraktığı göğüslerimde dolanırken dilini yaladı. Çenesiyle gömleğin sardığı kolunu gösterdi. "Kasıma asılsana."

Ciddiyetle bunu söylemesi beni güldürdü. Gülerken çıkardığım sesi duyunca o da sırıttı. "Elimde tepsi var."

"Doğru, o tepsi neden senin elinde? Ben taşırım." Uzanıp tepsiyi elimden aldı, tek eliyle kenarından kuvvetlice tuttu. Ona yaklaştım ve asansör çıkarken ellerimle kaslı kolundan tutunup kendimi yukarıya

kaldırdım, ayaklarım havada sallanırken Deren bana bilge bilge sırıttı. Kolu titriyor olsa da beni taşıyabiliyordu. Kendimi aşağıya bırakıp ayaklarımı tekrar yere koydum ve bu kez kolunu okşayıp kulağına eğildim. "Ben üç kişiyi aynı anda kaldırabilirim derken ciddiymişsin."

Göz kırptı. "Bunu da denemeliyiz. Nil, sen ve Karina."

Çoktan açılan asansörden çıktık ve kızımın odasına geçtik. Carlos onu balon ve söylediklerileyle oyalamıştı. Masasını çekip tepsiyi koydum ve yemeğini yedirirken babası onunla konuşmaya devam etti. Deren içeriye girmeyince dönüp baktım. "N'oldu?"

"Gözüm... Karina ürkmesin."

Düşüncesine dudak kıvırdım ve Deren bir süre orada kalıp ardından aşağıya indiğinde ben de Karina'mla ilgilendim. Yemeğinin yarısını yedi, ilaçlarını aldı. Çoğunlukla sessizdi, sadece bir şey ilgisini çekince konuşuyordu. Akşam olanlar sırasında hatırladığım en güzel şey bana anne demesiydi ama yaşanılanları kötü rüya sandığı için bundan bahsedemiyordum.

O kadar çok kalbimmiş gibi hissediyordum ki onu... adının önüne sürekli kalbim diye ekleme yapmak istiyordum.

Karina'nın fizyoterapisti geldiğinde bir müddet bununla ilgilendim. Karina'nın kol ve bacak kasları için bazı egzersizler yapıyorduk. Karina çekinse de ben yanında olunca kabul ediyordu. Doktor gittiğinde Karina'yı hava alması için dışarıya çıkardım, bu sırada Deren'i etrafta göremedim. Belki de gitmişti, olanlardan sonra yanımda kalmıştı ama Nil'i ve Utku'ya vakit ayırmak istiyordu.

Karina ile bahçeyi dolaşırken korumalar geri çekilmişti onun korktuğunu bildikleri için. Elinde balonu varken diğer elini tutmuş, yavaşça havuzun etrafında yürüyorduk. Carlos'da ona ilgisini çekecek şeyleri göstererek yanımızda ilerliyordu. Kızım güneşin altında o kadar güzel göründü ki, bir daha hava asla kararmaz, yağmur yağmaz gibi hissettirdi.

"Karina," diyerek Carlos ona seslendi. "Benim evimi de ziyaret etmek ister misin? Oradaki odanı, oyuncaklarını da görürsün."

Karina balonunu sallayıp, "Tek gelmem," dedi.

Carlos hemen, "Tabi, annen de gelecek," dedi.

Karina başını yavaşça sallayıp durduğumuz yerde yanağını bacağıma yasladı, ilerideki ağaca baktı. "O zaman gelirim."

Güneşte ısınan saçlarını okşadım, tulumunun duruşuna gülümsedim. Kaldığımız yerden yürüdük ve Karina'nın bacakları yorulunca eve geçtik. Esnediğinde uykusunun geldiğini anladım, onu uyuturken yanından ayrılmadım. Ardından bizi duyamaz olduğunda Carlos'a döndüm. "Uyudu, iki saat kadar uyumaya devam eder. Nicolla'nın yanına gideceğim, uyanırsa diye yanında kal."

Koltuktan kızgınca kalktı. "Ben de geleceğim. Kızıma n'aptığını öğreneceğim, ardından ona yapılması gerekeni yapacağım. Ben Karina'nın babasıyım, herkes onun için neler yapabileceğim görmeli."

Haklı olsa da birinin Karina'nın yanında kalması gerekecekti. "Carlos, uyandığında burada olmalısın. Sen gitsen kuzenimi çok tanımıyorsun, anlayamazsın onun neyi yalan neyi doğru söylediğini. İş öldürme noktasına geldiğinde... söz, sen de istediğini yaparsın ona."

Ensesini kaşırken koltuğa geri çöktü. Karina'nın yalnız kalmaması için dediğimi kabullenmek durumunda kalıp, "Çabuk dön," dedi. "Uyanınca seni arıyor, benimle oyalansa da huzursuz oluyor."

Bunu bildiğim için başımı salladım. Karina'mın yanaklarına kalbimden gelen öpücükler bıraktım, ayrılıp kendime odama girdim. Çantamı ve silahımı alıp çıktım, aşağıya inince korumalardan aracımı hazırlamalarını istedim. O sırada yengemi salonda gördüm. Kahve içerken elindeki bir dergiyi karıştırıyor, yanında oturan Sara'ya bir şeyler gösteriyordu. "Sara, çekinme lütfen canım. Sen de beğendiğini söyle. İçimden geldi, sana da hediye edeyim."

Teklif ettiği her ne ise Sara nazikçe reddetti. "Çok naziksin Angel ama kabul edemem. Yarım yıllık maaşım fiyatında bunlar."

Yaklaştığımda Angel'ın ünlü bir markanın dergisini karıştırdığını gördüm, Sara'ya da elbiseleri gösteriyordu. Yengem beni görüp göz kırptı ve Sara'ya, "Ama hediyeleşmek istedim," dedi. "Sen de bana hediye verirsin, o zaman kabul eder misin sana da almamı?"

Sara bana bakıp sonra gülerek Angel'a döndü. "Ben sana ne hediyesi verebilirim ki? Her şeye sahipsin."

"Her şeye değil." Angel gülümsedi. "Hangisini beğendin, seç."

Eğilip yengemi yanağından öptüm. Sara'yla yakınlaşmaya çalışıyordu, onunla arkadaş olmayı deniyordu. Çünkü Dante ile aralarındaki duygusallığı hissetmişti, Sara'ya bunun yanlış olmadığını göstermeye çalışıyordu belki de. Angel'da beni öptüğünde uzaklaşıp

Sara'ya döndüm. "Seç bir tane canım. Sana hediye vermek içinden gelmiş sonuçta."

Sara ısrarlarımız sonucunda dergiye bir daha bakıp en ucuz kıyafeti seçerken Angel endişeli gözlerini bana çevirdi. "Bahçede falan iyi görünüyordu Karina, gerçekten de iyi mi?"

"Neyse ki yaşanıları kötü bir rüya sandı Angel, tetiklenecek diye korkmuştum."

"Kocam ve kocamın kardeşleri Nicolla ile, hatta neler olduğunu öğrenmişlerdir belki de."

"Kocam ve kocamın kardeşleri mi? Anlıyoruz Angel, kocan..."

"N'apim, çok seviyorum."

Yanağını okşayıp doğrulurken Sara'ya göz kırptım. "Karina yaptığın muzlu krepleri çok beğendi, ellerine sağlık."

Sara'nın gözleri parladı, dişleri görünene kadar gülümsedi. "Çok mutlu oldum. Dante Bey daha önce beğenmişti, Karina'da beğenir umuduyla yaptım."

Angel ona imalı imalı gülerken arkamı dönüp evden ayrıldım. Arabama atladım ve bir koruma aracı arkamdan gelirken abilerimin yanına son sürat gittim. Yol üzerinde sorup öğrendiğim konuma, bir zamanlar Mark ile diğerlerini de kapattığımız eski kumarhane binasına geldim.

Binanın dışındaki korumalar beni selamlayınca karşılığını verip binaya girdim. Üst kata çıkana kadar da birçok koruma gördüm. Gireceğim odanın kapısını, beni gören koruma açtı ve ben eşikten geçtiğimde Nicolla'yı gördüm. Abilerim ve Enrica içerideydi. Nicolla ise bir sandalyede oturmuş, ellerini savurarak derdini anlatmaya çalışıyordu.

"Kardeşim, biz hallediyorduk, gelmene gerek yoktu."

Dante'ye doğru bakıp ilerledim. Tüm gözler üzerimdeyken Nicolla'nın karşısında durdum. Bağlanmamıştı, serbestti ama buradan çıkamayacağının farkındaydı. Çantamı Noah'a doğru uzatıp, "Karina'ya n'aptın?" diye sordum doğrudan. "Abilerime anlattığın masalı anlatma Nic. Bir sürü yeni insan görüyor ama hiç böyle korkup çığlık atmamıştı. Sende... onun korktuğu bir şeyler var."

Kıyafetinin yakası paçası dağılmıştı. Saçları da. Yumruğunu dizine koyup öfkeli tavırla, "Kızını hayatımda bir kez olsun görmedim!" diye bağırdı. "Görsem neden eve gelip kendimi bu riske atayım?"

"Neden geldiniz? Yıllardır görüşmüyorken ortaya çıktınız?" dedi Salvador, aynı şeyleri defalarca kez sorduğu bıkkınlığından belliydi. "Belki de Karina'ya bir şey yaptın, ortalığı kontrol etmek için de döndün."

Nicolla arkasına doğru yaslayıp sırasıyla hepimize baktı. En önde ben duruyordum, abilerimse bir adım arkamdaydı. Karina'dan bahsettiğimiz için gözleri en son benim gözlerime odaklı kaldı. "Kızının kaçırılmasıyla bir alakam olsa Mark söylerdi ya da sen öğrenirdin değil mi? Ben neden böyle bir şey yapayım?"

Çığlık attım. "Neden kızım korkudan bayılacak kadar kötüleşti o zaman! Mantıklı bir sebep lazım!"

"Kızını hayatımda ilk kez gördüm!" O da bana sesini yükseltti ve abilerim sertçe öne çıktı. "Çocuk, korkup atmıştır çığlığı! Bir şey hatırlamıştır, birisine benzetmiştir!"

Karina'nın çığlığının yankısını duyunca daha fazla sabırlı kalamadım. Aceleci şekilde onu sarsarak, "Araştıracağım, Mark'ı en son ne zaman, nasıl gördün öğreneceğim!" dedim. "Bir iz, Karina'yı gördüğüne dair bir bilgi öğrenirsem seni öldüreceğim!"

"Karina'yı ilk kez gördüm!"

"Korumaları da alt katta, sadece birisi kaçtı," dedi abim. "Amcam ve Carla'ya haber uçmuştur."

Onu sertçe sandalyesine ittim ve kapı açıldığında nefes nefese gelene baktım. Deren'i görünce de biraz şaşırdım. Kaşlarını çatarak buraya yürürken hızlı nefes alışımdan endişelendi ve abilerime başıyla selam verdi. "Konuştu mu?"

Nicolla bizden önce, "Sen kimsin?" diye tısladı ona. Deren başını kendisine çevirdi. "Bu bizim meselemiz, koruma olarak haddini bilsen iyi olur!"

Deren çenesini sıkıp Nicolla'ya bir adım attı ve Salvador kuzenimize ondan önce yaklaşıp biraz eğildi yüzüne. Ellerini omuzlarına koyup sıktı. "O bizim en değerli korumalarımızdan birisidir, duruma dahil olmasa içeride bulunmaz zaten!"

Deren şaşkınlıkla Salvador'a döndü. "Valla mı lan?"

Nicolla gözlerini abartılı şekilde devirirken, abim doğruldu ve o esnada Noah onun oturduğu sandalyenin etrafında bir tur attı. "Bana yaptıklarını düşünüyorum da... aileye saygısı olmayan bir insansın. Seni vurmamın karşılığı olarak da kızımıza zarar vermiş olabilirsin?"

"Küçücük bir kıza öyle mi?" dedi Nicolla, sanki hakarete uğramış gibi. Noah'ın ayaklarının önüne doğru tükürdü. "Adileştiğim zamanlar oldu ama onun gibi küçük bir kızı asla kaçırmam! Son sözümdür; bir alakam yok!"

Bazı konularda haklıydı, Mark ölmeden önce onu da anlatırdı, kuzenimi de kendisiyle ölüme götürürdü. Hiçbir şey söylememişti, Nicolla'nın bu işte olması için sebep de iz de yoktu ama o çığlık...

"Belki de doğru söylüyordur," diyen Deren'i duyunca bir açıklama için ona döndüm. Abilerim de kaşlarını sertçe çatmış, anlam vermek için ona bakıyordu. Deren gözlerini benden alıp odanın köşesinde duran Enrica'ya çevirdi. "Karina o gün aynı anda Enrica'yı da ilk kez gördü."

Beynim durakladı ve odanın içini sessizlik kapladı. Davranışsal olarak kafamı iki yana sallarken, abilerim de aynı anda bu söylediğine gülmeye başladı. Alnımdan bir damla ter kayarken köşede duran Enrica'ya baktım. Yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri öfke ile yanıyordu. "Sen... Karina'nın benden korkarak mı çığlık attığını ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum. Doğrudan böyle bir ihtimalin olduğunu söylüyorum."

Nicolla gülmeye başlayarak Enrica'ya döndüğünde, Dante Deren'e doğru yürüdü. "Enrica'dan nefret ettiğin için durumdan yararlanıyorsun! Fırsatçı piç!"

Deren, aklı o ihtimalde olduğundan abimin söylediklerine kayıtsız kaldı ve o sırada yerinden ileriye fırlayan Enrica'yı gördüm. Dante ile Noah'ın yanından bir hışımda geçip belinden çıkardığı silahı saniyelik zaman diliminde Deren'in alnına uzattı. Kalbim aynı anda iki korku yüzünden çarptı. Enrica onu vuramazdı ama silah çekme cesaretine sahip olduğunu gösteriyordu. "Ben asla ihanet etmem orospu çocuğu! Saf dışı kalmam için an kolluyorsun ama burada kimse sana inanmaz!"

Deren alnının bir karış ilerisindeki silaha kayıtsızca bakarak, "Kızım için ihtimalleri değerlendiriyorum," dedi. Alnında silah olsun ya da olmasın, korkusuzluğuna şaşırmıyordum. "Yalan değil, Karina dün akşam seni ilk kez gördü."

Beynim durdurulamaz hızda çalışırken, "Bu doğru mu?" diye sordum abilerime.

Dante Deren'e tahammülsüzce bakarak, "Doğru, Enrica birkaç gündür yok," dedi. "Deniz yoluyla gönderdiğim silahlarla ilgileniyordu, eve gelmek için vakti olmadı. Fakat asla böyle bir şey yapmaz!"

Salvador uzanıp Enrica'nın bileğini indirdi, silah artık yere bakıyordu. Her ikisine de bakıp, "Enrica böyle bir şey yapmaz," dedi. "Mark onu defalarca gördü, eğer ortaklığı olsa anlatırdı."

"Bu mantıkla bakıldığında kuzenimden de bahsederdi," dedim istemsizce.

Enrica'nın bakışları bana döndü, ağır ağır yutkunup silahı elinden bıraktı. "Kızınızı hayatımda ilk kez gördüm efendim. Asla ona zarar vermedim. Ölsem de bunu yapmam."

"Biliyorum," dedim kafam karışmış halde.

Ama seni ilk kez gördü. Nicolla'yı da. Hanginizden korktu?

"Adım adım suçlu olmadığım ortaya çıkacak." Nicolla araya girdi, kendinden emin konuştu. "Benden özür dileyeceksiniz. Hem de masada. Toplantı da. Herkesin içinde."

Noah, "Seni zevkine öldürürüm, siktiğimin geveze piçi!" dedi.

Nicolla'ya, Enrica'ya ve ardından yalnız beni izleyen Deren'e bakıp nefes alamadan, "Sizde," dedim abilerime ve odadan çıktım. Kapıyı çarptım, korumalar endişeyle bakarken aşağıya inmeye başladım. Ancak açık havaya çıkıp gökyüzüne baktığımda biraz nefeslenebildim. Ben bu detayı fark etmemiştim, Deren yakalamıştı. Korktuğu Enrica olamazdı, yapamazdı.

Kimler neler neler yapıyordu ama... neden yapsın ki? Sebebi bile yoktu.

"Bunu Enrica'dan hoşlanmadığım için söylemiş değilim," diyerek arkamdan geldi Deren. Bana yaklaştığında yüzümü çenemin altından tutarak kaldırdı, kendisine çevirdi. Diğer elindeki çantamı da ellerimin arasına doğru teslim etti, yukarıdayken Noah'a vermiştim. "Böyle bir ihtimal olduğu için söyledim. Onun ve abilerinin dediği gibi durumu lehime kullanmıyorum. Karina'yı bir daha asla hiçbir şey için kullanmam."

"Biliyorum," dedim. Deren'in ne zaman hesapçı ne zaman da düşünceli hareket ettiğini anlayabiliyordum. "Ben fark etmemiştim Karina'nın Enrica'yı görmediğini. Kafam o kadar dolu ki, gözümden kaçmış."

"Ama ben fark etmiştim," dedi diğer elini de saçlarımı düzeltmek için kullanarak. "Seninle, Karina'yla ilgili her şeyi kontrol ediyorum, gözüm sürekli sizde ve etrafınızda."

Elimi, saçlarımdaki eline götürdüm. Bir dokunma ihtiyacıyla parmaklarını kavradım. "Enrica yapmış olamaz, o bizim dostumuz sayılır Deren."

"Ben de yapmamış olmasını diliyorum ama gözlerimin önündeki gerçeği de söylemek istedim."

Doğru olanı yapmıştı ama gerçeğin bu olmasını istemiyordum. Karina'nın hangisinden korktuğunu öğrenmem lazımdı ama kızımın bir daha onları görmesine izin veremezdim. Kendime kötü hissettirse de, "Karina'nın kaçırıldığı günden sonraki süreçte Enrica hiç ortadan kaybolmuş mu, Mark ile iletişime geçmiş mi araştırmamız lazım," dedim. Bir yandan da tabutu düşünüyordum. Mark'a tabutu Enrica götürmüştü, anlaşmalı olsalar Mark başka bir tepki verirdi. "İkisinin de son yıllarını detaylıca araştırmak lazım, ancak öyle bir sonuca varabiliriz."

Deren başını sallayarak beni onaylarken saçlarıma doğru eğildi, parmaklarını ensemdeki kısa saçlarından geçirirken, "Şampuanını mı değiştirdin?" diye sordu.

"Saç kremiyle yıkamıştım, odur," dedim.

Burnunu saçlarıma yaslayıp ensemi okşarken birkaç saniye cevap vermedi. "Yumuşacık saçların, çok güzel."

"Gerçekten mi?"

"Tabi."

Kollarımı kollarının altından geçirip ona sarıldım. Gülümsemiştim. Ayrıca vücudum çok kasılmıştı, biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. O, bu kocaman dünyada sarılmayı en sevdiğim ikinci insandı. "Sabah bana demeden evden ayrıldın?"

"Utku aramıştı, Nil ev kazası geçirmiş..."

O devamını getiremeden, "Ne?" diye korkuyla kaldırdım kafamı.

"Şükürler olsun iyi," dedi huzursuzca iç çekip. "Kafasını dolabının köşesine vurmuş, derhal buz falan koymuşlar. Ben gittiğimde ağlıyordu, oldukça da nazlanmıştı. İlgilenince, vakit geçirince toparladı kendisini."

"Beyin hasarı almış olabilirdi Deren, bir doktora gitseydiniz. Ya da hemşireyim ben, neden söylemedin?" Kızarak geri çekildim.

O da üstüme gelip kafama hafifçe vurdu. "Yanımda doktorla gittim zaten. Sabah Karina'nın yanından ayrılamayacak durumdaydın." Başını eğip ayaklarımdaki ince topuklu ayakkabılarıma bakarken iç çekti. "Ayaklarının altı acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

Beni göğsüne bastırırken acıdığını bildiği her şeyi kendi kalbinde hissetmiş gibiydi. Yüzüm en sevdiğim yere, boynuna gömüldü ve ondaki temiz kokuyu alırken, "Eve dönmem lazım," dedim.

"Evdesin," dedi.

Beni bırakmadan önce sıkıca tuttu, kavradı, belimi okşadı. Ardından gelen, kapısı açılan aracıma götürdü beni. Koltuğa bindirip kapıyı kapattı, dirseklerini aralık cama yaslayarak içeriye eğildi. "Buradan Nil'e gideceğim, akşam üstü gelirim aşkım."

Kafamı sallayıp direksiyonu kavrarken gözlerimi Deren'den alamadım. Yeni bir takım giyinmiş, ipek, siyah kravat takmıştı. Yüzü pürüzsüz, saçları en sevdiğim şeklinde, üç numara halindeydi. Aklım karışık, düşüncelerim duman misali dağınık olmasına rağmen içimden geçenler yalnız onunla ilgili olmaya başladı. Deren anlamış gibi biraz daha içeriye eğildi, beni ensemden sertçe kavrayıp kendisine çekti ve dudaklarımız birbirine çarptığında, "Bana öyle bakarsan seni soyarım," diye fısıldadı. Gözlerini kapatırken dilini çıkardı, dudaklarımın üstünü yalarken göğsünden bir ses çıktı. "Kime diyorum ki, sen her zaman seni soymamı istiyorsun..."

Dudağını sertçe ısırdım ve o inleyerek ağzını geriye çektiğinde dudağımı kıvırdım. Parmağını yaraladığım yere götürürken, ensemdeki saçları okşadı. "Doğada yaşayan bir hayvan olsan kesinlikle yılan olurdun."

"Sen de öküz."

Deren kaşlarını çatıp kızarken arabaya dokundum ve cam kapanmaya başladı. Bunu fark ettiğinde hızla geriye kaçtı ve cam kapanırken dışarıdan bana parmağını salladı. Parmak uçlarıma bir öpücük koyup elimi tabanca haline getirdim ve öpücüğü kurşun gibi atıp yanından geçtim.

Eve geldiğimde Deren'in yanında düzelen ruh halim bozuldu, düşünceler içinde hareket ettim. Kızımın odasına girmeden önce kendi odama geçtim, ayakkabılarımı ve çantamı köşeye bırakıp banyoya girdim. Bir pansuman bezi ile merhem alıp geri döndüm ve alçak

pufun üstüne oturup ayağıma baktım. Birkaç orantısız kesik vardı, sürekli yere bastığım için iyileşmesi gecikecek gibiydi. Yaranın etrafını temizledim ve merhemi sürerken yüzümü buruşturdum. Ardından yara bandı mı taksam ya da sargı bezi mi diye düşünürken kapının gıcırdadığını duydum.

Kafamı kaldırınca kızımı gördüm. Şu dünyada Karina'nın benim yanıma yürüyerek, böyle sağlıkla gelmesi o kadar harikaydı ki... onu görünce ölümün hiç var olmadığını hissettim. Gözleri dolu dolu bakıyordu bana, bunu fark edince korktum. "Karina'm, n'oldu anneciğim?"

Karina gözlerini ayağıma çevirdi, çekinerek içeriye girdi. Ayağımı yere koydum ve gelip karşımda durduğunda ellerim kirli olduğundan dokunamadım ona. Parmaklarını önünde birleştirip, "N'oldu sana?" diye sordu. "Birisi mi yaptı?"

Ah güzel kızım, ah bebeğim...

"Hayır, bir küçük kaza oldu sadece," dedim yüzüne eğilip gülümseyerek. "Bir şey kırılmıştı, yanlışlıkla üstüne bastım."

"Dikkat etmelisin," diye fısıldarken neredeyse beni azarladığını sandım, öyle bir tavır içindeydi. "Acıyor mu?"

"Hayır canım," dedim gülümseyip ve canını sıkmamak için konuyu dağıttım. "Sen benim yanıma mı geliyordun?"

Kafasını bir kez salladı. "Kapının sesini duydum, geldiğini anladım."

Tanrı'm, şu akıla bakın... Tamam, o sesi herkes duyardı ama kızımın yaptığı her şeyle övünmek istiyordum. "Ayağıma pansuman yapıp yanına gelecektim hemen ama sen kelebek gibi uçup geldin."

Canı sıkkınmış gibi iki yana doğru sallanıp aşağıya baktığında, bir an önce ellerimi yıkayıp ona dokunmak istedim. Puftan kalktım ve banyoya geçerken Karina beni izledi. Ellerimi yıkayıp geri döndüm ve Karina'nın arkasını dönmüş, gidiyor olduğunu gördüm. Yumuşak bir sesle, "Aşkım, burada kalsana," diye fısıldadım.

Karina durup omzunun üstünden baktı bana. Gözleri hâlâ dolu doluydu. O ufacık damlalar kurşun ağırlığında delebiliyordu kalbimi. Bana hiçbir şey demeden uzun uzun bakarken ben de aynı hizaya gelebilmemiz için dizlerim üzerine alçaldım. Titrek bir iç çekti ve bana dönüp önce bir adım adım attı, sonra adeta koşmaya başladı. Kalp atışlarım heyecan ve beklentiyle hızlandı, Karina soluk almadan, hıçkırarak üstüme atladığında da göğsümden öyle bir ağırlık kalktı ki,

hafifledim. Ağlayarak kollarını boynuma doladı ve yüzünü boynuma gömerek ellerini sırtımda birleştirdi. O kadar sıkı sarılmıştı ki, benim sarılmama gerek bile bırakmamış gibiydi. Her şeyle savaşan o gücünü bu kez bana sarılmak için kullanıyordu.

"Karina," dedim hıçkırıklara boğulup.

Bana daha da sıkı sarılmaya çalışıp yanağını boynuma yaslarken kollarını da etrafımda sıktı. Aman Tanrı'm... O gerçekten çok güçlüydü. "Anne, ayağın kanamış!"

"Hayır hayır... Hiçbir yerim kanamıyor, şimdi o kadar mutluyum ki..." kollarımı hassas, ince vücuduna doladım ve ellerim sırtından sıkıca kavrarken dudaklarım onun saçlarına yaslandı. Kafasına, omzuna, boynuna öpücükler dizmeye başlarken mutluluktan ağladım. "Anne diyorsun bana Karina, annenim senin! N'olursun hep böyle de, n'olur eskisi gibi sev beni! Biz anne kızız değil mi? Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi hatırlıyorsun değil mi Karina'm? Bak, hep böyle sarılırdık, anneciğim derdin, yaramazlık yapmak istediğinde de Karmen deyip gülerdin..." onu daha çok, daha fazla kucaklamaya çalışırken kalbi kalbimin üstünde hızla çarpıyordu. "... beni tekrar sevmeyeceksin sandım, bana sarılmazsın sandım! Seni çok özlüyorum ama geri çevireceksin diye dokunmaya bile korkuyorum Karina..."

Küçük elleriyle sırtımdan tutarken burnunu çekip onu gördüğümden beri ilk kez ağlamaya devam etti. İçimi parçalıyordu ama rahatlamaya ihtiyaç duyuyordu demek ki. Parmaklarıyla kıyafetimi, beni hiç bırakmak istemeyerek tutup, "Sana küstüm ama sonra seni çok özledim," dedi.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Ama hepsi geçecek, sana her şeyi unutturacağım..." kucağımda, o bana sarılırken kalktım. Aynadan birbirimize olan sarılmamıza bakarken gözlerimden birer damla daha düştü. "Barıştık değil mi Karina'm? Affedeceksin beni?"

Boynumdan seslice öpüp, "Barıştık anne," dedi masum masum.

Kıkırdamaya ve onu kendi etrafımızda döndürmeye başladım. Bu, onu bu hayatta tekrar gördükten sonraki en güzel anlarımdan birisiydi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi Karina'm? Sen benim kalbimsin."

Saçları uçuştuğunda, Karina'm da benim saçlarıma dokunarak boğuk, ağlayan sesiyle sordu. "Beni bırakmayacaksın değil mi anne? N'olursun bırakma, ben seni çok özlüyorum, çok ağlıyorum."

"Dedim ya aşkım, asla bırakmayacağım! Baksana, evin içindeyken bile peşinden ayrılamıyorum..." saçlarını okşayıp öptükten sonra yüzümü biraz geri çektim, Karina'mın akan gözyaşlarını görünce de dudaklarımı yanaklarında dolaştırdım. "Neden ağlıyorsun? Hâlâ bir şeyler için canın mı yanıyor?"

Islak kirpiklerini kırpıştırdı ve aşağıya doğru baktı. "Ayakların acıyordu."

"Aşkım hayır," dedim bir daha. Bebeğim ne kadar takılmıştı buna. "Yalan söylemiyorum, gerçekten acımıyor."

Ellerini saçlarımda dolaştırdı, tıpkı benim yaptığım gibi. Birbirimize sevgimizi göstermeye saatlerce devam edebilirdim. "Ama yüzünü böyle yapıyordun." Yüzünü hafifçe buruşturup canı yanıyormuş gibi yapmaya çalıştı.

Taklidine kıkırdadım, şu an bana bir aptal olduğum söylense bile gülerdim. Onu yeniden etrafımda döndürüp ışıldayan gözlerle bakarken, "Kucağımdan inmesen olur mu?" dedim. "Böyle kalalım."

"Ama sen otur, ayağın acıyacak."

"Ah Karina'm!"

Kollarını tekrar boynuma dolayıp bana sığındığında oturmak bir yana, gülerek odanın içinde koştum, koridora çıkınca da Carlos'un buraya yürüdüğünü gördüm. Bizi fark edince duraksadı ve Karina'nın kucağımda olmasına şaşırdı. "Lavaboya gitmiştim, buraya kaçtı demek."

"Merhaba. Evet." Karina'm babasına yaramaz bir bakış atınca Carlos ona göz kırptı. Kızımla beraber asansöre kadar koştum, onu tutup gözlerine bakmak için çekildim. "Büyük babaya gidelim mi?"

Carlos koridorda kalırken biz yukarıya çıkmaya başladık. Karina bu sırada, "Ben gittim," dedi bana. "Büyük babaya şeker götürdüm."

Eğilip yanağından öptüm, asansörde bile kendi etrafımızda döndüm. "Şekeri kim verdi?"

"Babam."

Asansörden indiğimizde kucağımda onunla koştum, babamın oda kapısını dirseğimle açtım ve içeriye girdim. Babam televizyonda bir haberi takip ediyordu, bizi görünce duraksadı. Karina'yı ilk kez kucakladığımı görüyordu, ona dolu gözlerle bakıp odanın içinde kızım ile beraber döndüm. "Büyük babası bak, Karina bana nasıl sarılıyor."

Kızıma heyecanla sordum. "Bir daha sarılır mısın, büyük baban da görsün?"

Biraz utanmış görününce yapmayacağından korktum ama kollarını bana sarıp başını da omzuma koyunca gülerek zıpladım. Deli deli hareketler yapıyordum ama umurumda değildi, kızım tarafından bağışlandığımı hissetmek beni özgürleştirmişti. O bağışlamanın ne olduğunu bile bilmiyoru ama kalbinin her yaptığının ne anlama geldiğini ben biliyordum. "Vay canına Karina, çok güçlüsün! Sevgiyle boğacaksın beni!"

Onsuzken boğulduğum günlerden, onun sevgisiyle boğulduğum günlere...

Başımı boynundan kaldırdığımda babamın gözleriyle karşılaştım. Ona ağlamak üzereyken bakıyordum, o ise bana yüreğinden. Yaptığım ihanete rağmen, işlediğim suçlara rağmen, kaçmama rağmen, yalan söylememe rağmen... beni hiç terk etmemişti. Ve belki de ben çocuğumu sevmeyi babamdan öğrenmiştim, çocuğumu kalbim yapmayı.

Babamın felçli yüzünde... sebep olduğum her şeyi görüyordum. Pişmanlığımı. Utancımı. Hatalarımı. Yalanlarımı.

Kızımla beraber yanına gidip, arkasındaki yatağın ucuna oturdum. Babam tekerlekli sandalyesini bu tarafa çevirdiğinde de Karina'yı kucağımda tutarak yüzüne dokundum babamın. "Karina sana şeker getirmiş."

Babamın yana doğru bükülen dudakları güçlükle hareket etti. "Ev... evet. Sonra da... utanarak kaçtı... odadan."

Karina'm kendinden bahsedildiği için yüzünü göğsüme gömünce babamla beraber güldük ona. Babam kullanabildiği elini kaldırıp yüzüme koydu, yanağımı sevdi. "Çok... asil bir... çocuk."

"Russo etkisi olmalı."

Karina'm büyük babasına bir bakış gönderip bana dönerken ellerimden tuttu. Ben onu ne kadar bırakmayı istemiyorsam o da beni o kadar bırakmak istemiyordu.

"Hadi, makarna yapalım," dedim yataktan heyecanla doğrulup. "Bana yardım eder misin?"

Bir kez kafasını salladı.

Babamı öptüm ve odadan çıkıp en alt kata indim. Sara ve yeni yardımcı Gia akşam yemeği için uğraşıyorlardı. Karina'nın daha rahat

olması için biraz ara vermelerini istedim ve onlar çıktığında Karina'yı tezgâha oturtup makarnayı yapmaya başladım. "Çok öne eğilme Karina'm tamam mı, düşersin yoksa."

"Düşeceğimi biliyorum, eğilmeyeceğim."

"Çok affedersin hanımefendi, tabii ki sen daha iyi bilirsin..."

Heyecanla mutfakta koşuşturup makarna hamuru için malzemeleri çıkardım. Hepsini, bir hamur elde edene kadar karıştırdım ve elde ettiğim hamuru makarna kesme makinesiyle kestim. Bu sırada Carlos gelmiş, Karina ile birkaç dakika boyunca vedalaşmış ve sonra evden ayrılmıştı. Günlerinin yarısını bizimle geçiyordu ama diğer yarısında da elbette kendi hayatı, işleri vardı.

Makarnayı kaynayan suya attım ve pişirirken diğer yandan sosunu hazırlamaya başladım. Bu esnada dolaptan aldığım bir çileği Karina'ma vermiştim. Onun iki eliyle birden tatlı tatlı çilek yemesini izlerken de gülümsemeye hiç ara verememiştim.

Makarnayı taze domatesli sosla karıştırdıktan sonra altını kapattım ve gidip Karina'yı kucakladım. Salona geçince abilerimin geldiğini gördüm, Karina ile ilgilendiğimden hiç fark etmemiştim. Angel abimin dizine oturmuş, öpüşürken Noah yüzünü buruşturmuş onlara bakıyordu. Dante'de duşunu hazırlamasıyla ilgili birkaç şey diyordu Sara'ya.

Karina Salvador'a doğru, "Dayı," dediğinde bu tarafa döndüler. Angel kenara geçerken Salvador koltuktan kalkıp buraya birkaç adımda geldi. Karina'yı ilk kez kucağımda gördükleri için biraz şaşkın ama sevinmiş gibiydi. "Dayını mı özledin Karina?" Eğilip başının üstünden öptü.

Karina tatlı tatlı, "Bugün beni görmeye gelmedin," dedi ve abimin yüzünde görülmeye değer bir tebessüm oluştu.

Noah Dante'ye dönerek, "Biz de bugün Karina'yı görmeye çıkmadık ama baksana, umurunda değiliz," dedi.

Dante'de canı sıkılmış gibi ellerini iki taraftan beline koydu. "Belli ki Karina'nın favorisi Salvador oldu. Üzülme, sen de Nil'in favorisisin."

"Bu durumda kimsenin favorisi olmayan sizsiniz," dedi Sara, abimin ceketiyle beraber geri çekilerek.

Noah ile Salvador seslice gülerken Dante ona kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Sara arkasını dönüp kaçar gibi yukarıya çıkarken, Angel'da kıkırdayıp, "Karmen ile Deren bir çocuk yapar, onun favorisi de sen olursun," dedi Dante'ye.

Abilerimin suratlarındaki gülüş bir anda kaybolunca Angel buna da gülüp omuzlarını silkti. Abime melek kadar masum bir bakış attı.

Dante'de, "Ben sizin çocuğunuz favorisi olmak istiyorum," dedi Angel'a, gülümsyerek.

Angel omuzlarını silkti. "Bence şansını Karmen'den yana kullan."

Salvador abim Angel'a dönerken, Karina kollarını boynuma doğru sarıp, "Çocuk benim," dedi.

Hemen, "Tabi," dedim Karina'ma. "Benim çocuğum sensin."

Salvador gülümsemeye çalıştı ve onun yanaklarını yavaşça sıkarken, Noah abim ikimize yumuşak gözlerle baktı. "Aranız... bugün bayağı iyi gibi?"

"Evet," diyerek Karina'yı kucağımda döndürdüm. "Karina bugün bana sıkıca sarıldı."

Bunu herkese söylemek, yaymak istiyordum. Abilerimin gözlerinde benimle aynı mutluluğu görmekse hislerimi katlıyorlardı. Ben iyi bir kardeş olamamıştım ama onlar gerçekten... iyi birer abi olmuşlardı.

Bu yüzden bu fedakarlığı yapmalıydım.

"Bu arada..." Salvadorla tekrar göz göze geldim. "Bu mesele n'oldu?"

"O hâlâ depoda," dedim abi, isim vermeden. İsim verip Karina'yı tetiklemek istemiyordu, çünkü Karina isimlerini de biliyor olabilirdi. "Korumayı da başka bir iş için görevlendirdim."

Duraksadım. "Abi... Deren doğru söylüyor olabilir, korumayı da yanımızda tutmalıydık, belki onu da sorgulamalıydık."

Abim bu kez benim yüzümü tutup yatıştırmak ister gibi yavaş yavaş okşadı. "Merak etme, peşinde onu izleyen bir koruma var. Bu sırada da biz o adamla... olan bağlantısı var mı araştırmaya başladık. Bunu yapmış ihtimali yok ama senin içinin rahat olması için bir an önce aydınlığa çıkaracağız bu durumu."

Karina'nın kimden korktuğunu öğrenmek, onu ortadan kaldıracağımız ve tehlikeyi sonlandıracağımız anlamına gelecekti. Bir de büyük babamın suikastçısı vardı, onu da açığa çıkarmamız gerekiyordu. Neyse ki bugün Karina'm bana sarılmıştı, bu sorunların hepsini düzeltmiş gibiydi.

"Ben bir odama çıkayım..."

Dante sessizce salondan ayrıldığında Noah onun arkasından sırıttı ve sonra önüne dönerken gülümsemesi buruk bir hal aldı. Artık, Marianne'nin burada olduğu zamanki gibi gülümsemiyordu. Bir kez bile görmemiştim.

Yeni yardımcımız Gia buraya yaklaşıp, "Yemek için masayı hazırlayalım mı efendim?" dedi.

Angeş nazikçe gülümseyip kalktı. "Evet canım, lütfen."

Kızıma döndüm, alnımı alnına koydum. "Makarna yiyeceğiz."

Masa hazırlanırken Karina'mla beraber biraz bahçeye çıktım. Güneş batmıştı ama gökyüzü çok karanlık değildi. Zaten karanlıktan korkuyordu. Ben ona bakarken, o gökyüzündeki yarım aya bakıyordu. Bu anı hep saklamak istedim. Bunun bir yolu olarak da telefonumu pantolondan çıkarırken onu sıkıca tuttum. Ön kamerayı açtım ve ikimizi kadraja aldım. Ben onu izlerken, o gökyüzünü izlerken kameraya yansıyan görüntümüzü fotoğrafladım.

Ardından yemeğimizi arka masada yemek için onu sandalyeye oturttum. Sara tabaklarımızı bir tepsiyle getirdiğinde Karina'ya yedirmeye başladım. Hafif rüzgârlı bir hava vardı, bu yüzden Sara'dan bir hırka istedim onun için. Karina ağzını açıp ona yedirmeme izin verirken, sık sık oyun oynadım onunla. Verecek gibi yaparken çatalı geri çektim ve üçüncü kez yaptığımda uzanıp eliyle çataldaki makarnayı aldı, kendisi yedi.

Kahkaha atıp ellerini sildim.

Tanrı'm n'olursun bir daha ayrılmamıza hiç izin verme.

"Yıldızlar çıkıyor."

Fark ettiği şeye gülümsedim, suyunu içirirken başımı salladım. "En parlak yıldız sensin."

"Yok artık anne!"

Ne kadar özlemiştim onunla normal bir konuşma içinde olmamızı, ne kadar çok...

Yanımda yokken bile hep benimleydi, beni bir şekilde yaşamda tutmuştu. Onsuz geçem o günleri hatırlayınca bile çok titriyordum, aklım başımdan gidiyordu. Nasıl sabretmişim acaba? Kendimi öldürmeyi istemekte haklıydım, onun yokluğu dayanılmazdı ama şimdi buradaydı.

"Sen yakışıklıya da mı makarna yaptın? Öyle söyledi." Ben ağzını silerken o bana bunu sormuştu.

Dürüst davranıp, "Evet canım," dedim. "Biz yakın olduğumuzdan ona da makarna yaptım."

"Yakın mısınız?"

"Evet."

Bunun hakkında düşünerek dudaklarını bükerken, ben de son kez kalan suyunu ve ilaçlarını içirdim. Hava bayağı kararmıştı, artık onu eve almak istiyordum. Aklımın bir kısmında Deren vardı, hâlâ gelmemişti. Telefonumu aldım ve Gece'ye nerede olduğuyla ilgili bir mesaj yollayıp ardından Deren'e mesaj yazdım.

Gönderilen: ♡

Akşam üstü geleceğini söylemiştin ama gelmedin?

Mesajı gönderdikten sonra sabırsızlıkla cevap bekledim. Bu esnada Gia yediğimiz masayı toplamaya başlamıştı. Elim Karina'nın saçlarını okşarken, telefona bildirim düştü.

Gönderilen: ♡

Nil bugün çok nazlı, yanından ayrılmamı istemiyor.

Tamam, gelmeme sebebi Nil ise sorun yoktu, iyi ve güvende olduğundan emin olmak istemiştim. Ona bir yanıt yazdım.

Gönderilen: ♡

Ben de bu gece odamda biraz vakit geçiririz diye düşünmüştüm...

Onu biraz zora sokmak, eğlenmek için bu mesajı atmıştım. Bana dayanamadığını biliyordum ama elbet niyetim Nil'i bırakmak değildi.

Gönderen: ♡

Tahrik olmuş hissediyor...

Mesajını okuyunca dudaklarımı ısırmaya başladım. Onu oltaya getirmek istemiştim ama... şimdi ben de Deren'i düşünüyordum. Son sevişmemizin üzerinden günler geçmişti, onu özlemeden bir günüm geçmiyordu.

"Anne ellerimi ısıtır mısın?"

Kızımın sesini duyunca telefonumu bırakıp ona döndüm. Benden yardım istediğinde etrafında pervane olmak istiyordum. Bana uzattığı küçücük ellerini avucuma alıp nefesimle ısıtmaya başladım. "Üşüdüysen eve geçelim mi?"

"Geçmeyelim," dedi yüzümü uzun uzun izlerken. "Yıldızlara bakıyorum."

O nasıl istersen öyle olurdu. İlerideki, camlarla kapalı bahçeye geçerdik o zaman. Hem yıldızları izlerdi, hem ısınırdı. Elinden tutup oraya geçtik, o yanımda oturup yıldızları izlerken ben de onu izledim. İçerisi son derece sıcaktı, bir kış bahçesi gibiydi. Ona bakarken öyle huzurluydum ki, mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aktı.

Karina uyku saatinde uyuyakalınca onu kucağıma alış kış bahçesinden çıktım. Korumalar uzak mesafede duruyorlardı. Karina'mı kucağımda evimize götürdüm ve odasına çıkardım, yatağına bırakıp yavaşça kıyafetini değiştim. Yara izlerini görünce etkilenmemeye çalıştım. Çünkü o yaralar ne kadar güçlü bir kız olduğunu da gösteriyordu. Ama elimde olmadan içim acıdı. Çünkü kızımdı o benim. Yüz kez de görsem, yüz birinci defada da acıtacaktı canımı.

Ama aynı zamanda yaralarının hepsi Karina'nın gücünün göstergesiydi. Adeta bir savaş gazinin yakasına takılan armalar gibiydi.

Her zamanki gibi yanında kaldım, onun başını koyduğu göğsüme dokunarak gülümsedim. Dün akşam yaşananlara rağmen bugün mutluydum. Kızımın yanında uyumamak için tekrar ilaç aldım ve gün aydınlanmaya başlayınca odama geçtim. Duş aldım, Deren'in bende aradığı şampuanı kullandım. Çıktığımda ise kendime güzel bir kıyafet seçip giyindim.

Sevdiğim bir İtalyan'ca şarkı söyleyerek Karina'mın odasına girdim ve onu kedisine, sarılır halde buldum. Esniyor, kedisinin tüylerine dokunuyordu. "Yine kötü rüya gördüm ama anneme söylersem üzülür."

Ona görünmeden odanın eşiğinden geriye çıktım, yine neyi gördüğünü düşünerek uzaktan izledim. Sonra da o duymamı istemediği için duymamış gibi yaparak odaya girdim, yanına ilerledim. "Karina, bugün ne giymek istersin?"

Kedisini bırakıp dolabına yürüdü, kapakları açıp içine baktı ve daha önce çıkarıp geri koyduğum o elbiseye uzandı. Deren ile Nil'in aldığı çiçekli elbiseye. Hiç giydirmeyeceğimi sandığım elbiseye. "Bunu giyeceğim. Kaç tane çiçek olduğunu sayacağım."

Açıkçası en son sadece ona kadar sayabiliyordu...

Gülerek çiçeği askısından aldım, önünde eğilip ona giydirdim. Sonra banyoya geçtik, yüzünü yıkadık, dişlerini fırçaladık. Saçlarını yavaşça, her bir tutamına öpücükler dizerek tarayıp tacını taktım. Aileme daha

da alışması için odadan çıkarttım, aşağıya inerken merdivenleri kullandık ve el ele tutuştuk.

Son basamağı da inerken kapıdan girenleri görüp duraksadım. Sara'nın açtığı kapıdan Deren ile tırtılım giriyordu. Nil elimi daha sıkı tutarken, Nil coşkuyla içeriye koştu ve bizi görünce gözleri heyecanla büyüdü. Babası veya amcası saçlarını iki kulak yapmıştı. Altında kot şort, üstünde askılı, mor tişörtü vardı. Çok tatlı, çok da güzel görünüyordu. Deren onun arkasından, siyahlara bürünmüş, elinde gözlüğüyle yürüyordu. Nil önümüze kadar geldi ve ellerini kaldırıp bir torba çıkardı. "Kayina, bak sana çilek aldık! Babam çok sevdiğini söyledi."

Evde yeterince çilek vardı ama demek ki Deren bunu söylediğinde Nil almak için ısrar etmişti. Deren'in gözleri beni süzerken ben dudaklarımı ısırarak ona göz kırptım ve Karina'ya döndüm. Gözlerini kırpıştırıp, "Sen niye tutuyorsun?" dedi. "Kızarıp kaşınırsın."

Ah, aşkım demek ki unutmamıştı. Çileğe dokunarak da Nil'in incinebileceğini sanıyordu. Nil anlamadan gülerken, "Sadece yerse kızarır," diye düzelttim durumu.

Karina anlayarak dudaklarını ısırdı ve bir adım ileriye çıkıp uzandı, Nil'den torbayı aldım. "Teşekkür ederim."

Nil mutlu olup yerinde zıpladı ve uzanıp Karina'nın tacına takılmış bir tutam saçı düzeltti, kızım biraz çekingen göründü. Sonra Nil bir çığlık attı. "Bizim aldığımız elbiseyi giymişsin! Şimdi fayk ettim ya! Çok güzel olmuşsun!" Babasına dönüp ceketini çekiştirdi. "Göydün mü babacığım?"

Deren onun başını tüm şefkatiyle okşayıp, "Gördüm yavrum," dedi. "Çok güzel olmuş Kayina."

Sara o sırada uzanıp Karina'dan çilekleri alınca Nil dudaklarını büzdü. "Ya onlar Kayina'nın!"

"Yıkayacak canım," dedim Nil'in yanağını okşarken. Tırtılım bana dönünce gözleri tekrar parladı, yaklaşıp sarılmak için adım onu. Ah, Karina konusunda hassas olsam da onu çeviremezdim. Dizlerim üzerine çöküp onu kucakladım ve küçük elleriyle beni sarmaya çalışmasına gülümserken, "Seni özledim," diye fısıldadım kulağına.

"Ben de seni Kaymen! Niye gittiniz ki? Ne güzel beyaber yaşıyorduk... Aa, Noah!" Nil bir anda kollarımdan heyecanla çıktığında irkilerek geriye düştüm ve onun rüzgâr gibi geçtiğini

gördüm. Ben doğrulurken asansörden inen abim onu kucaklayarak karşıladı ve havaya kaldırıp etrafta döndürdü. "Noah seni göydüm sonunda! Biliyor musun ben sana da mektup yazacaktım ama Utku çok kıskandı, yazmadı! Ama seni göymeme engel olamadı."

Onlar sarılırken Karina ile salona doğru geçtik. Deren bir elini boğazına sarmış, kendini boğmaya çalışıyordu. Bunu görüp sırıttığımda, yanından geçerken kalçama doğru hafifçe vurdu ve bunu gören Karina duraksayınca Deren'de boşluğuna gelerek yaptığı hareketi fark edip hemen elini çekti. Karina gözlerini kırpıştırıyordu. "Niye böyle bir şey yaptın?"

Deren'in yüzündeki şaşkınlığın tatlılığına mı kapılsam, Karina'nın ciddiyetine mi gülsem bilemeden dudaklarımı birbirine bastırdım. Deren ise ağzını iki kez kapatıp açtı. "Bu bir tür şaka. Kendime de yapıyorum bazenleri. Annen de bana yapıyor."

"O zaman kendine yap."

Karina bunu söyledi ve gözlerini kısıp elimi bıraktı, mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Ben gidişine şaşırırken, Noah ile Nil'de salona geçti. Nil ona bir sürü şey söylüyor, abim anlamadan gülüyordu. Deren, Karina arkasını döner dönmez mesafemizi kapattı, beni sırtımdan tutup kendisine çekti ve ayaklarım yerden kesilirken yüzüme özlemle baktı. "Siktir ya, bugün ne kadar güzelsin. Saçlarına toka takmışsın, bebek gibi olmuşsun..."

Ben de heyecanla onun kollarına atıldım ve boynuna sarılırken, "Çok çok güzel bir şey oldu!" diye neşeyle fısıldadım. Gözlerimdeki mutlulukla ona baktığımdan olsa gerek Deren'i şaşkınlık sardı, gülümsememe gülümsedi. "O kadar mutluyum ki Deren!"

"Bebeğim benim, n'oldu?"

Olduğum yerde zıplayıp ensesini okşadım. "Karina dün bana sarıldı! Koşup kollarıma atladı! Anne dedi, beni özlediğini, sevdiğini söyledi..." Deren'in gülümsemesi katlanırken boğazıma yumru oturdu, kirpiklerim ıslandı. "Ayağım acıdı diye... kafasına o kadar taktı ki, aynı... senin gibi. Elinde olsa o da beni kucağına alıp yere basmama engel olacaktı..." daha yakın olmak isteyip yüzümü Deren'in boynuna gömdüm, ihtiyacım olanını hepsini alamasam da sarıldım ona. "İkinizi de çok seviyorum. Kalbim ve ruhumsunuz. Bir diğeriniz olmadan yaşayamam."

Deren kalbim olmadan yaşayamadığımı görmüştü, görmediği bir ruhum olmadan da hevesli yaşayamayacağımdı.

Beni başımın arkasından tutup saçlarımdan sertçe öperken, "Şu mutluluğuna bak," dedi fısıltıyla. "Bunun devam etmesi, hep mutlu olman için her şeyi yaparım. Güvenini, huzurunu daima sağlayacağım."

Onu öpmemek için savaş verdim. Tamamen bakış açılarında değildik ama Nil böyle öğrenemezdi. Geriye çekilirken ellerim kalbini dinledi, göğsüne dokundu. Deren'de görmeye devam etmek istiyormuş gibi gözlerime, mutluluk yaşlarıma bakarak parmaklarıyla o yaşlara dokundu. İlk kez gözyaşlarıma da şefkat gösterdi. Çünkü mutluluktan olduğunu biliyordu.

"Karina, ben taşıyayım mı canım?"

Sara'nın sesini duyunca Deren ile aynı anda sol tarafa döndük ve Karina'nın mutfaktan çıktığını gördük. Beni şaşırtan şey elinde bir çikolata kavanozu olmasıydı. Minik adımlarıyla ve iki eliyle tuttuğu kavanozla salona doğru yürüdü, bıcır bıcır konuşan Nil'e yaklaştı. Nil Noah'a kıkırdadığından henüz onu görmemişti. Karina yanında durup, "Nil," dediğinde tırtılım ona döndü ve kızım kavanozu uzatırken gözlerini kaçırdı. "Sana çikolata getirdim."

Nil bu jest karşısında şoke oldu, sonra koltuktan hevesle kalkıp kavanozu aldı. Gülümserken dişleri görünüyordu. "Yaa Kayina, sen çok tatlısın. Unutmamışsın sevdiğimi." Onun yanağından makas almaya çalıştı ve Karina bu hareketle utandı. "Beyaber yiyelim mi?"

Karina ona bakamadan, "Olur," dedi.

Nil onun elini tuttu ve kendisiyle beraber çekip mutfağa doğru götürdü. Derenle beraber arkalarından gittik ve Sara, onlara birer tane kaşık verdi. Nil kavanozun kapağını açarken, "Babam hemen açabiliyoy," dedi ama o an bizi farkında değillerdi. "Kasını gösterdi bana, ben de koluna asıldım! Babam çok komik ya, beni güldürüyor." Karina'ya göz kırptı. "Sen de beni özledin değil mi? O yüzden çikolata getirdin."

Karina ona kıyasla daha neşesizdi ama Nil'in her hareketini takip ediyordu. "Dışarıya çıkalım mı? Kedi de gelir. Adını Karmen koydum."

Nil çok şaşırdı. "Neden annenin adını koydun?"

Karina Nil'in uzattığı kaşığı aldı. "Annem çok güzel. Kedi de çok güzel."

Mutlulukla Deren'e dönüp fısıldadım. "Duydun mu?"

"Sana güzel, bana yakışıklı diyor. Bence o da bizi birbirimize yakıştırıyor," dedi.

Deren'in bunu kendi lehine göre yorumlamasına şoke oldum, adamın aklı çok hesapçı ve beni sahiplenmek üzerine kuruluydu. Gözlerine doğru dalıp gidiyordum ki, Nil'in sesini duydum.

"Yaaa... Benim annem de çok güzel," dedi, hayranlıkla.

Karina kısık sesle, "Seninde mi annen var?" dedi.

"Eee heyhalde var Kayina! Yoksa ben nasıl olacağım?"

Onu hiç hatırlatma Nil, ben senin nasıl olduğunu düşündükçe çıldırıyorum...

Kızım, "Ama nerede?" diye sordu.

Nil açıkladı. "O Türkiye'de. Ben bazenleri görüyoyum onu. Çok özlüyoyum ama babamla yaşamayı seviyoyum. İkisiyle aynı anda yaşayamazmışım."

Karina onu dikkatle dinledikten sonra koluna uzandı, hafifçe dokunup geri çekildi. "Üzülme."

Nil ona umutla bakıp tekrardan elini tuttu. Mutfaktan çıkarken bizi görüp duraksadılar. İkisi de gözlerini kırpıştırıp bir ağızdan, "Dışarıya çıkabilir miyiz?" dediler. Karina Nil ile Türkçe konuşuyordu anlaşmak istediğinde.

Deren öne çıkıp eğildi, ikisinin de saçlarına dokunarak merhametle baktı. "Ben de sizinle oynarsam olur."

"Baba, sen çocuk değilsin! Lütfen saçmalama. Git Kaymen'in koyumalığını falan yap."

Nil ağzının içinde cık cıklayıp Karina'nın elini bir daha tuttu, onu alıp yanımızdan götürürken ona da tatlı tatlı gülümsedi. Doğrulan Deren'e sırıtıp kızların arkalarından yürüdüm ve sokak kapısını onlar için açtım, ilerleyişlerini takip ettim. Nil Karina'nın büyüğü gibi davranıyordu, kızım onunla gitse de sürekli arkasında beni kontrol ediyordu.

"Şey," dedi Deren, o da benim arkamdan geliyordu. "Yaman'dan... yani Gece'den bir haber var mı? Türkiye'ye dönmüşler mi?"

Hafifçe sırıtıp ona yandan bakınca, gözlerini başka yerlerde dolaştırdı. "Henüz dönmediler ama gece beraberlerdi."

"Bir haftada bizden daha çok seviştiler yemin ediyorum..."

Koluna doğru vurdum. "Deli misin nesin be adam..."

Elimi tuttu ve beni kendine çekiyordu ki, Nil ile Karina'nın biraz ileride olduğunu hatırlayıp elimi bıraktı. "Artık onlara ilişkimizi açıklayayım da seni istediğim an öpeyim."

Göz kırptım ve tekrar kızlara dönünce, "Nil," dedim hevesle. "Biliyor musun dün Karina ile sarıldık. Karina bana çok sıkı sarılıyor!"

İkisi de bu tarafa döndüler. Nil kıkırdayarak, "Ben de göreyim," dedi.

Hevesle dizlerim üstünde, yeşil çimlere yaslandım. Kollarımı iki yanıma açıp Karina'mın koyu kahve, hüznün sığdığı gözlerine baktım. "Nil'e de gösterelim mi?"

Karina omzumun üstünden baktığında ben de döndüm ve Deren ile karşılaştım. Elleri cebinde bizi izliyordu. Güneş gözlüğünü kafasına itmişti. Güneşin altında o kadar iyi görünüyordu ki, kollarını açsın ve ben de ona koşayım istedim.

O sırada, "Anne," dedi Karina'm ve buraya koşmaya başladı. Üç saniye sonra kendini kollarıma atınca Nil yerinde zıplayıp güldü, Deren bize daha çok yaklaştı. Kızımı kucaklayıp doğruldum ve onu etrafımda döndürürken güneşi teninde yakaladım. Yanaklarıma dokunup, "Beni her zaman tutar mısın?" diye sordu.

"Her zaman," dedim, yanağından öperken.

"Kaymen, gerçekten çok güzel sarılıyor!" Nil sanki bizim sarılmamıza bizden çok sevinmiş gibi etrafımızda el çırparak dolandığında, bu kadar büyük bir kalbe nasıl sahip olduğuna tekrar hayret ettim. Kalbiyle büyüledi beni. Deren'in de küçükken kızı kadar masum olduğunu hayal ettim.

"Buraya bakın."

Tam da o anda zihnimde bahsi geçen adamın buyurgan, erkeksi sesini duyunca ben ve kızlar aynı anda ona döndük. Ve Deren'in tuttuğu telefonunu gördüm. Bizi, ona döndüğümüz an fotoğrafladı ve telefonu aşağıya indirirken sırasıyla hepimize baktı, iç çekerek Nil'e göz kırptı. "Hanginiz daha güzelsiniz, karar veremiyorum."

"Kayina Kayina!" dedi Nil.

Kendinden önce bile Karina'yı söylemişti, çünkü onu gülümsetmek, ona yakınlaşmak istiyordu. Bunu söyledikten sonra takdir görmek

istiyormuş gibi Karina'ya bakınca, kızım utanıp elini yüzüne kapattı.

Ben de hangisi daha tatlı seçemiyorum...

Deren telefonunu çimlerin üzerine fırlatıp buraya yaklaştı. Yüzündeki o ifadeyi tanıyordum, Nil'in tatlılığına dayanamıyordu. Yaklaştığında elinden kavanozla kaşığı aldı, onları da çimlerin üzerine bıraktı ve Nil'i kucaklayıp havaya kaldırdı. Tırtılım neşeyle çığlık atarken de Deren onunla beraber ileriye koşmaya başladı. "Şimdi nefesini tut bebeğim!"

"Ne? Niye?"

Deren ona sırıttı ve cebinden cüzdanıyla sigarasını alıp fırlattı, ardından havuza doğru daha süratle ilerleyip Nil'i göğsüne bastırdığı gibi havuza atladı. Karina heyecanla bağırırken, ben de Nil'in suyun içinde kaybolan çığlığını duydum. Deren onunla beraber nefes nefese yüzeye çıkarken, Karina bana dönüp heyecanla suyu gösterdi. "Anne, bak n'aptılar?"

"Salak Deren işte..."

"Salak ne?"

"Deren demek canım."

Ben kızıma gülerken, Nil'in heyecanla babasına sarıldığını gördüm. Deren onu sıkıca tutup havaya doğru kaldırdı ve Nil sırılsıklam olmuş şekilde nefesler aldı. "Baba ya boğulacaktım! Buynuma bir de boğazıma su kaçtı!"

Deren'de onun gibi sırılsıklam olmuştu, takımı da mahvolmuştu. Sonrasını düşünmediği açıktı, Nil ile eğlenmek istemişti. Onu koltuk altlarından tutup havaya attı ve Nil suyun içine düşüp çığlıklar atınca seslice güldü. "Hâlâ babana laf yetiştirmeyi biliyorsun ama küçük hanım!"

Nil yüzmeye çalışırken, Deren bir yandan da onun güvenliğini sağlayarak tuttu ve yüzünden saçlarını çekti. "Baba ben sana laf yetiştirmiyoyum, uslu bir kızım! Sadece doğruları konuşuyoyum!"

Deren onun çokbilmişliğine hayret edip kafasını iki yana salladığında Nil bu tarafa döndü, heyecanla ellerini uzattı. "Kayina da gelsin, n'oluuuur!"

Karina'm yüzmeyi bilmiyordu, onu hiç tatile çıkarmamıştım. Kızım da korkmuş gibi kafasını iki yana sallayıp kollarını boynuma doladı, "Beni atmayın suya," dedi.

"Atmayacağım tabi aşkım," dedim ve Nil'e döndüm. Deren, havuzda yavaşça hareket ederek beni süzüyor, diğer yandan da Nil'i tutuyordu. Açıkçası ıslakken, güneş yüzüne düşmüşken feci görünüyordu. "Karina yüzme bilmiyor Nil, belki öğrenince."

"Karmen Hanım..."

Deren'in bakışları arkaya kayarken, ben de seslenen korumaya döndüm. Karina yüzünden pek yaklaşmamış ama endişeyle bana bakıyordu. Deren gerilip koruma içgüdüsüyle hemen etrafı kontrol etmeye başladığında, Karina'yı indirip çimlere bıraktım. "Sen ayrılma buradan, ben şu abiyle konuşup geleceğim."

Karina emin olamadı ama o takım elbiseli adamlardan da korkuyordu. Elimi bırakınca başını okşayıp korumaya yaklaştım, Deren'in bakışlarını üzerimde hissederek korumama vardım. Adam, hafifçe eğilerek selamımı verirken, gözüm Karina'da bir şekilde, "N'oldu?" diye sordum.

"Efendim... Enrica, onu izleyen korumamızı öldürüp bir valizle evinden kaçmış."

BÖLÜM BİTTİ, SONRAKİ SAYFAYA KADAR.

Ah Enrica ah...

Bu konu hakkındaki düşünceleriniz neler?

Bu bölümle beraber üzerimde yarın akşamın da heyecanı var. SİREN'in kapağını yarın emineasr instagram hesabımdan paylaşacağım. Mutlaka bakıp düşüncelerinizi yazmayı unutmayın. Benim içime çok sinen bir kapak oldu, görmeniz için dakikalar sayıyor gibiyim...

Sormasam olmaz, bölümü bir emoji ile anlatır mısınız?

Görüşene kadar hoşça kalın. Bir kalbinizi alırım. ♡

Özel Bölüm.

Merhaba canımın içleri<33

Bu bir özel bölüm olsa da okuyanlarınızı merak ediyorum. Bu yüzden soruyorum; burada mısınız?

DANTE.

SARA. (Temsili.)

ÖZEL BÖLÜM.

DANTE RUSSO.

Babamdan bir öğüt; kalbin hakkında herkes yanılabilir ama kalbin kendisi hakkında yanılamaz.

Babamın dediklerini sorgulamam, söyledikleri hakkında şüpheye bile düşmem. Ve onun söylediğine göre kalbim yanılmıyordu, bu bir yanılgı değildi, histi.

Kolumdaki bir kurşun yarasıyla evime dönerken bile onu düşüneceğim türden bir his...

"Senin önüne geçip vurulmama neden izin verdin Enrica!"

Enrica benimle beraber araçtan inerken, "Bir anda önüme geçtiniz," dedi. "Engel olamadım. Benim için vuruldunuz, teşekkür ederim!"

"Kim kimin koruması anlamadım ben bu işi!"

Ona diyordum ama sahi, neden yapmıştım? Çatışma sırasında Enrica'yı hedef alan silahı görmüş, o adamı vurarak Enrica'nın önüne doğru geçmiştim. Ve tabi sıkılan kurşun da koluma isabet etmişti. Onu seviyordum ama rolleri değişmemize gerek yoktu. Canımı yalnızca ailem için verirdim. Yine de...

"Yalnız sizden de güzel koruma olurmuş efendim, ne kadar hızlı atakta bulundunuz..."

Omzumun üstünden sert bir bakış attığımda kocaman adam yutkunarak duraksadı, gülümsemeye çalışarak ekledi. "Ama tabi benimki sadece mübalağ. Siz adeta bir varis olmak için yaratılmışsınız."

"Babamdan sonra, ki zaten şimdi de öyle, asıl her şeyin sahibi abim görünüyor. Bu nedenle hiçbir zaman başa geçemeyeceğim sanırım..."

önüme dönüp yürümeye devam ettim.

"Küçük kardeş olmanın zorlukları efendim."

"Bende küçük olan tek şey bu Enrica," dedim eğlenen sesle.

"Şüphesiz efendim."

Ona bakarken imalı sırıttım ve Enrica'da beni taklit etti, güldü. Dönüp eve yürürken iri gölgesine baktım, ailesinin bu adamı ne ile beslediğini çok merak ediyordum. Benim için evin kapısını açtığında istemsizce hemen eşikten içeriye baktım, her zaman eve gelmemi bekleyen Sara'ya baktım ama yoktu. Gecenin yarısıydı, uyumuş olmalıydı.

Son günlerde, adadan döndüğümüzden beri onu sık görmüyordum. O gece yarısı Sara'yı öpmeye başladığımda bana karşılık vermişti, beni istekle öpmüştü. Uzun sürmüştü, biter sandığım her defasında o da ben de bu öpüşmeyi devam ettirmiştik. Ama sonrasında... yanımdan kaçıp gitmişti, geçirdiğimiz diğer gün de pek yaklaşmamıştı bana. İki ihtimal bırakmıştı bana. Ya üstüne gitmeye devam edecektim, ya da rahat bırakacaktım. Tarzım olmasa da rahat bırakmıştım. Nihayetinde hâlâ ailemizin çalışanıydı, sapıklık yapmaya lüzum yoktu. Beni babama şikayet ederse, ki yapmayacağını biliyordum ama yaparsa... babam o tekerlekli sandalyesini bana sokabilirdi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?"

"Yok Enrica, evine gidip dinlenebilirsin. Bunu hak ettin."

Ben evin içine doğru yürürken, "Teşekkür ederim," dedi, sesinde minnet vardı. "Yaralanabilirdim, beni korudunuz. Favori Russo'm olmanızın bir sebebi varmış."

Gülerek asansöre bindim. "Bugün sen değil, ben seni koruduğuma göre bugünü maaşından kesiyorum?"

Ben asansör düğmesine basana kadar ses gelmedi, ardından gönülsüzce kabullendi. "Tabi efendim..." evden çıkarken sessizce söylendi. "Favori Russo'mu değişsem iyi olur."

Gülerek yukarıya çıktım, Karmen'in katında indim. Yalnız bu katta ışıklar açıktı, güzeller güzeli yeğenim için. Karina'nın oda kapısını yavaşça açtım, Karmen'i burada bulacağımı biliyordum. Koluma pansuman yapmasını isteyecektim ama Karina ile uyuyakaldığını görünce dokunamadım ona, uyandırmaya kıyamadım. Anne kız iyi bir uykuda oldukları belliydi, ürkütmek istemedim.

Kapıyı kapatıp aşağıya indim, kendi katıma geçtim. Odama sessizce yürüdüm ve kapıyı açıp içeriye girerken elimde biriken kanı hissettim. Geniş, son derece korunaklı odamda iki adım attım ve bir gölge gözüme çarptığında elim derhal silahıma gitti. Fakat bir adım daha ileriye gidip abajur ışığının yansıdığı gölgeyi görünce silahımı yerinde bıraktım.

Yatağımdaki, yastığıma sarılıp uyuyan gölge Sara'ydı.

Olduğum yerde bir müddet kaldım. Sonra yatağa yürürken ses çıkarmamak için ayakkabılarımı orada bıraktım. Yatağım çok genişti, Sara ise ince, küçük bir kadındı. Bu yatağa kendisinden beş tane sığardı ama... yalnız onun olmasını tercih ederdim.

Üzerinde kapalı, iddiasız bir gecelik vardı. Demek yatarken bunları giyiyordu. Düz beyazdı, sadeydi. Saçlarını hep olmasını istediğim şekilde açmıştı, yatağıma dağıtmıştı. Elimi ona uzattım ama sonra avucuma bulanmış kanları görünce çektim, diğer elimle dokundum saçlarına. Benim yatağıma gelmişti, muhtemelen yanlışlıkla uyuyakalmıştı. Parmaklarımı, yalnız öpüştüğümüzde yaptığım gibi saçlarından geçirirken eğilip ona yaklaştım. Onu öperken gözlerimi kapatmıştım, yüzünü bu kadar yakından görememiştim. Elimdeki saçlarını burnuna yaklaştırdım, nasıl koktuğuna bakarken sessizce inledim.

Sırt üstü uzandım, başım ona çevrili şekilde dururken yüzünü izledim. Kolum acıyordu, birazdan ilgilenecektim ama öncesinde... ona yaklaşıp alnımı alnıma koydum. Verdiği dingin nefesleri yüzümde hissederken elimi omzunda gezdirdim, çıplak koluna dokunurken ruhumu teslim ediyor gibi hissettim.

Ama sonra... donduğunu fark ettim.

Teni elim altında kasıldı ve gözlerini yavaşça açtı. Önce korktuğunu gördüm, ardından nerede ne yaptığını fark etti ve uyuşuk gözleri büyüdü. Loş ışıkta göremedim, hissetmek için elimi yanağına koydum. "Kızarmaya başladın," diye fısıldadım.

Şaşırmaktan cevap veremedi. Gözlerini ağır ağır kırpıştırıp yutkundu ve sonra aceleyle doğrulmaya çalıştı. Elim yüzünden yatağa düştüğünde Sara oturur pozisyonu alıp bacakları aşağı sarkarken hızla üstünü düzeltti. Geceliğini çekiştirdi. "Ben... ben kirlileri almak için odanıza gelmiştim, sonra burada uyuyakalmışım."

Bahanesine dudak kıvırırken doğrulup ben de oturur pozisyonu aldım. Tam kalkıp gidecekti ki, bileğinden tutup tekrar oturttum. Böylelikle gözlerime baktı. "Gece yarısı kirlileri mi almaya geldin? Üstelik geceliğinle? Sonra da bir anda kendini yatakta mı buldun?"

Hızlıca başını salladı. "Evet... Evet, kesinlikle böyle oldu!"

Başımı önüme eğerken genzimden kaçan gülüşe engel olamadım. Bunun yalan olduğu çok barizdi ama aksini kabul edecek görünmüyordu. "İki gündür yoktum, beni özlediğin için mi odama geldin?"

Başı önündeyken, "Özleyemem," dedi.

Elim bir kez daha yanağına dokundu. Yanağında bir tutam saçı vardı. Onlara da dokundum. Onun tümüne dokunmayı çok istiyordum. "Neden? Benden korktuğun için mi yoksa bu evin çalışanı olduğum için mi?"

"Siz beni kurtardınız, sizden korkamam ki..."

O günden sıklıkla bahsediyordu. Aklından çıkaramıyormuş gibiydi. Onu, genç bir kadına yardım etmek için kurtarmıştım ama açıkça Sara'nın gözünde bir kahraman yaratmıştım.

"O zaman... Patronun olduğum için yaklaşamıyorsun bana?"

Avuç içlerini elbisesine sürttü. "Daha ne kadar yaklaşabilirim ki?"

Yatakta ona eğildim, ne kadar yaklaşabileceğini gösterdim. Avucum yanağını o kadar kaplamıştı ki, burnuna, dudaklarına kadar ulaşmıştı. "Sara, aramızda bir şeyler yaşanıyor."

"Ben..." gözlerini telaşla kaçırıp etrafta dolaştırırken duraksadı, bakışları aniden büyüdü. Endişeyle nefes alıp örtüye uzandı ve eline kan değerken koluma baktı. "Tanrı'm! Dante... Yaralı mısın?"

"Kurşun sıyırdı, önemsiz bir şey."

Kalkmaya çalıştı. "Karmen Hanım'ı çağırayım!"

"Hayır, Karmen'in uykusunu bölüp yeğenimi huzursuz etmek istemiyorum." Bileğinden tuttum. "Ben ne yapılacağını biliyorum, sen halledersin."

"Ben size dokunamam, ellerim titrer."

Bunu söylemesindeki saflık onunla alay etmeme engel oldu. Tereddütte kalmasına daha fazla izin vermeden onu banyoma doğru çektim. İçeriye girdiğimizde küvetin kenarına oturup ceketimi çıkarttım. Sara hemen eğilip telaşla gömlek düğmelerimi çözmeye

başladı, bana yardımcı olurken yarayı arıyordu. Ben ise daha önce hiç görmediğim bir şeye bakıyor gibi bakıyordum ona.

Yara açığa çıktığında, "Kolunuza da çelik yelek giyseniz keşke," dedi. Üzerime her zaman çelik yelek giyerdim çünkü.

"O zaman kollarımı hareket ettiremem Sara."

"Ettirmeyin. Vurulmazsınız."

Onu haklı çıkarmayı çok isterdim ama... "Kollarımı hareket ettiremez silah kullanamazsam daha çok vurulup ölürüm."

Kaşlarını çattıktan sonra, "Haklısınız," dedi ve hemen arkasını dönüp ilk yardım dolabına ilerledi. Aciliyeti olan malzemeleri alıp yanıma döndü. Dizlerinin üstüne oturmasına kaş çattım, bu oturuşu hak etmiyordu. "Kalk."

"Yaranıza bakayım," dedi ve yarayı temizlemeye başladı. Daha önce çok kez vurulmuştuk ve Karmen'de gözlerimizin önünde bize pansuman yapmıştı. Yaranın nasıl temizlenip iyileşeceğini biliyordum. Sara'ya yapması gerekenleri adım adım anlattım. O da sırasıyla, parmakları titreyerek yarayı iyileştirmeye çalıştı. Omuzlarındaki saçlarına, nefes aldıkça hareket eden kaslarına, kalbi attıkça geceliğini iten göğüslerine saniyelerce baktım. En son sargı bezini kolumun etrafına tamamen sarıp yarayı kapattığında, elleri kan ve ilaç içinde kalmıştı.

"Dizlerin acıdı, üstelik fayanslar soğuk."

Sara kalkarken söylediklerime şaşırdı, dizlerine doğru baktı. Yere bastırıldıkları için kızarmıştı. Kalkıp onu sırtından lavabo tezgahına doğru ittim, suyu açıp ellerini kendi ellerimin içinde ovalayarak yıkamaya başladım. Su ve köpükler ikimizin ellerinden kayarken parmaklarım onun parmaklarının etrafına dolandı, ellerindeki kemikleri ovuşturdu. Durulanana kadar hızlı hızlı nefesler alıp bana yaslandı. Çaprazındaydım, vücudum üstündeydi, ona yaslı durdukça fena sertleşiyordum. Ağrıyan vücudumu ona sürtünce vücudu titredi.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu.

Suyu kapanmasına rağmen ellerimi ellerinden çekmedim. "İyi misin diye sor."

Gözlerini kaçıracak yer aradı. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır," dedim sertçe. Sesimi hep bu tonda kullanmaya alışkındım, alışkın olmadığım onun yanında çok başkalaşmasıydı. "Bana efendim

demeyi çok istiyorsan, *beni nasıl istiyorsunuz efendim,* diye sorabilirsin."

Yanaklarının ısısını gördüm ve bir diğer elimle saçlarını sol omzunda topladım. Bana kalan çıplak omzuna, açık tenine bakarken, "Dante," dedi kızar gibi.

Karşı koymasına zaman tanımadan onu tutup kendime çevirdim. Kalçası lavabo tezgâhına yaslanırken dizleri de bacaklarıma çarptı. Bir elim belinden tutmuşken diğer elim yanağını kavradı. Alnımı yavaşça alnına yasladım. "Seni kurtardığım o ilk günden beri beni mi düşünüyorsun?"

Kaşları çatılınca kızdığını anladım ve bu çok hoşuma gitti. "Çok egolusun."

"Bana bir kral gibi hissettiriyorsun. Senin kralın gibi."

Gözlerime bakarken ne kadar heyecanlandığını gördüm, bedeninde, ellerimde hissettim. Teni ısınırken, "Olsan olsan bir serseri olursun," dedi.

Kızmış görünmek için kaş çattım ama çok zordu, çünkü bana sataşmasına bayılıyordum. Çenesini parmak uçlarımla sertçe tutup onu ağzıma çekince telaşla göğsüme tutundu. "Bir serseri sana böyle hissettirebilir mi?"

Bakışları yüzümden aşağıda, dudaklarımda oyalandı ve sonra telaşı arttı. Benden kaçmaya çalışarak, "Çok geç, odama dönmeliyim," dedi.

Beni göğsümden itip uzaklaştı ve banyonun çıkışına doğru ilerledi. Peşine düştüm ve o hızla odama geçerken, süratle yakalamaya çalıştım. Fakat hızım yüzünden kolum kapı kenarına çarpınca inleyip küfrü bastım, bunu duyunca da Sara durup omzunun üstünden baktı. Onu durdurunca durumu biraz abarttım, yüzümü buruşturarak, "Kolum kırıldı," dedim.

Yönünü değiştirip tekrar bu tarafa geldi, içten içe sırıtırken suratım oldukça kızgındı. Karşımda durunca kolumu kavrayıp pansumana baktı, çok endişelenmiş halde, "İlk kez bir yaranız yüzünden sızlandığınızı görüyorum," dedi.

"Çünkü kimse senin gibi ilgilenmiyor."

Yarada bir sorun olmadığını gördüğünde ellerini geriye çekti. "Kardeşinize haksızlık ediyorsunuz."

"O abisi için her şeyi yapar." Üstüne doğru iki adım gittim, o gerilerken ben yaklaştım. "Ama senin ilgin farklı hissettiriyor."

Vücudu, odanın kapısına kadar geriledi ve sırtı kapıya yaslandı. Arkasını dönüp kapıyı açacaktı ki, avucumu kapıya sertçe bastırıp kapattım ve ensesine eğilerek, "Gidecek misin?" dedim.

"Daha iyi olur, odanızda kalamam." Ah, tekrardan siz biz olduk demek...

"Kimse bilmez, kimseye söylemem," dedim heyecandan kalbim hızlanırken.

Kapıyı açmayı bir daha denedi. "Hiç uygun olmaz, gitmeliyim."

"Öpüştüğümüzden beri benden uzak duruyorsun."

"Sen beni öptün!"

"Karşılık verdin," diyerek kulağına doğru alçak sesle homurdandım.

Dirsekleriyle beni itti ve kapıyı bir daha açmayı denedi. Bu kez karşı çıkmadım, yapabilirdim ama duygularını önemsedim. Korkutmayı istemedim. Kapı aralandığında dışarıya çıktı ve bana bakamadan koridorda ilerledi. Gözlerimi kapatarak ofladım, kapıyı çarpıp geri döndüm. Yatağımın ucuna oturup kolumu tutarken inlemeden edemedim. Sara ile ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı dudaklarımda dolaştırdım. Çıkmadan önce keşke bir kez olsun öpseydim.

Beyaz gecelikli, sarı saçlı, rüya gibi gözleri zihnimde perdelenince küfrederek yataktan kaldırdım. Bu konuyla ilgili bir şey yapmalıydım. Banyoya geçtim, lavaboya bakarak pantolonumu tek elimle çıkardım. Çamaşırımla kalınca ellerimi yıkayıp dişlerimi fırçaladım, aslında duş alma niyetim vardı ama kolum böyleyken pek de hoş olmazdı.

Ağzımdaki suyu tükürdüm ve yüzümü el havlusuyla kurulayıp çıkışa yöneldim. Kapıyı açtığım gibi de Sara'yı görüp irkildim. Eşiğin hemen önündeydi, kocaman açtığı heyecanlı gözleriyle bakıyordu. Geri dönüşü görmek ağzımı açık bıraktı ve ona doğru bir adım atıp mesafemizi tamamen sıfırladığımda parmak uçlarına yükseldi, kollarını boynuma dolayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Kalbimin o gürültülü sesi kulağımda yankılanırken, dudaklarına karşı inledim ve hızla ileriye çıkıp vücudunu kavradım. Ayaklarını yerden keserek kucakladım ve ağzını ele geçirerek yatağa doğru ilerledim. Yatağa oturup onu da kucağıma yerleştirdim ve elimi çıplak bacaklarında dolaştırırken, ağzının içine inledim. Bu cesareti göstereceğini, geri döneceğini düşünmemiştim ama şimdi onu

öpebiliyordum. Kendi ayaklarıyla geri dönmüştü, beni çok istemese yapmazdı.

Öpüşmemizi devam ettirebilmek için yüzünü tutup yana eğdim, ağzında kendine daha fazla alan açtım. Ellerinin çıplak omuzlarımda olmasından o kadar haz duydum ki, sırtından tutan ellerimle onu bacaklarımın arasına doğru bastırdım.

"Bundan sonra ne zaman istersem odama geleceksin," dedim sertçe.

Elim aceleci şekilde bacaklarına kaydı, çıplak uyluklarını okşadı. Sara'nın nefesi dudaklarıma hapsoldu ve başını arkaya atıp inlerken parmakları saçlarımı çekti. "Sen de," dedi ardından. "Ben ne zaman istersem geleceksin."

Dudaklarımı boynuna kaydırırken bir durdum, sırıtarak yüzüne baktım. "Öyle mi?"

"Evet."

"Anlaştık o zaman," dedim, şakağımdan bir damla ter akarken,

"Kimse bilmeyecek," dedi saçlarımı okşayarak.

"Asla."

"O zaman anlaştık."

Hayalini kurduğum gibi sarı saçlarını elime sertçe doladım ve onun ağzından bir çığlık kaçtığında, kafasına bastırarak vücuduma sürttüm. Gözlerimi yüz ifadesinden çekemeden, "Sor," diye fısıldadım.

Sesim sanki ona geç ulaşıyordu, bacakları ellerimin altında titriyordu. "Neyi?"

"Sana söylediğimi."

Ellerimi bacaklarının arasında kaydırdım ve sıcaklığı hissettiğimde, mümkünmüş gibi daha da sertleştim. Vücudu parmaklarıma doğru hareket etti ve önüne eğildiğinde saçları göğsüme döküldü. Çıplak tenimdeki saçlarını görünce o kadar tahrik oldum ki, parmaklarım bacağını sertçe sıktı. Kulağıma doğru, "Beni nasıl istersiniz efendim?" diye sordu itaatkâr şekilde.

Bacaklarının arasına dokunsam ne bulurdum, merak ediyordum. Bunun merakı ve ona dokunmanın arzusuyla inleyip sertçe üzerindeki geceliği yukarıya sıyırdım. "Seni böyle isterim," diye fısıldadım ve kalkıp arkamı döndüm, onu sertçe yatağa fırlatıp önünde dikildim. Elleri göğsünün üstünde birleşti ve baygın, teslim olmuş bakışlarını gözlerime mühürledi. Ağırca ama kalbim sertçe çarparken yatağa eğildim ve bir avucumu başının yanına yaslarken diğerini bacaklarının

arasına soktum. Parmaklarım ıslak çamaşırına değince bacakları kasılıp birleşti ve elimi oraya hapsetti. Ağzım zevkle açılırken gözbebeklerim onunki gibi büyüdü. "Seni böyle isterim Sara. Önce sırt üstü, sonra yüz üstü, diz üstü... ve sonra sen ne kadar istersen, nasıl istersen. İstediğinde sert, istediğinde yavaş..."

Ellerini kaldırdı ve avuçları yanaklarımı kavrarken parmakları dudaklarıma çarptı. Onun parmaklarını, her yerini emmeyi istediğim gibi emdim ve Sara kendisini elime doğru bastırdığında teninin her bir hücresini ruhuma hapsediyormuş gibi hissettim.

Ve sonra, onu kaldığı yerden soymaya başladım.

🖤

Devamını yazmadığım için bana kızdığınızı hissediyor gibiyim...

Sara & Dante ilgimi çektiği için onlara özel bölüm yazmayı seviyorum. Siz sevdiniz mi?

Cuma günü yeni bölümde görüşüyor muyuz? Okuyacaklarınız için heyecanlanıyorum.

Görüşene kadar hoşça kalın. 🌷